HW 2JFF L

Digitized by Google

GEOLOGY
HE30225

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

Digitized by Google

ANNOTATIONS

IN

PLATONIS OPERA.

TOMUS SECUNDUS.

LIPSIAE

FRIDERICI ASTI

ANNOTATIONES

IN

PLATONIS OPERA.

TOMUS SECUNDUS.

LIPSIAE

LIBRARIA WEIDMANNIA.

MDCCCXXXII.

1744
x4-17
33-3

Digitized by Google

PLATONIS
QUAE EXSTANT
OPERA.

ACCEDUNT
PLATONIS QUAE FERUNTUR SCRIPTA.

AD
OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM
RECENSUIT
IN LINGUAM LATINAM CONVERTIT
ANNOTATIONIBUS EXPLANAVIT INDICESQUE
RERUM AC VERBORUM ACCURATISSIMOS
ADIECIT
FRIDERICUS ASTIUS.

TOMUS UNDECIMUS
ANNOTATIONUM PARTEM SECUNDAM CONTINENS.

LIPSIAE
LIBRARIA WEIDMANNIA.
MDCCCXXXII.

Digitized by Google

KE30520
Ly 82.141

PLATONIS

OPERA

OMNIA.

HARVARD COLLEGE LIBRARY

Gift of

Dr. Samuel A. Green.

Boston.

INDEX

LIBRORVM SCRIPTORVM AD GORGIAM

COLLATORVM.

Digitized by Google

Digitized by Google

Codices et Editiones.

Clarkianus s. *Bodleianus* (V. *Gaisford.* Lectt. Platon. p. 149 - 163).
Bodleianus, quem *Routhius* contulit (vid. infra not.).

Libri ab *Imm. Bekkero* collati quatuordecim sunt:

Coislinianus (*Γ*). Vid. ad Protagor. p. 3.
Vaticanus 225 (*Δ*). Vid. ad Protag. p. 3.
Veneti 184 et 189 (*Ξ* et *Σ*). Vid. l. l.
Vindobonensis 31 (*Υ*) Ap. Stallbaum. Vindob. 2. Vid. *Bekker.* Opp. Plat. T. I. p. XIII. sq. et *Stallbaum.* Var. Lectt. T. XII. p. V.
Vindobonensis 32 (*Φ*). Ap. Stallb. Vind. 6. Vid. ad Phaedr. p. 213.
Parisini 1808, 1809, 1811 et 1812 (B C E et F). Vid. ad Protag. p. 3. et Phaedr. p. 213.
Parisinus 1815 (J). Vid. Bekker. l. l. p. IX.
Parisini 2110 et 2953 (V et W). Vid. Bekk. l. l. p. X.
Vaticanus 61 (m). Vid. Bekker. Comment. crit. I. p. VIII.

Libri a *G. Stallbaumio* usurpati:

Vindobonenses 1. 2. 6. 7. Vid. *Stallb.* Var. Lectt. T. XII. p. V. sq.
Florentini a. b. c. d. f. m. o. s. x. Vid. Stallb. l. l. p. VI. sq.

Findeisenius contulit codd. *Augustan.* et *Meermann.* (de quibus vide quae infra posuimus). Lectiones e cod. *Palatino* excerptas dedit *Creuzerus* Melett. Fasc. I. p. 100. sq. et e libro *Darmstadino* ad calcem Plotini de pulchr. p. 796. sq.

Platonis Gorgias, graece. Argentorati per Vvendelinum Rihelium a. 1541. 4. Praemissa est *Ioa. Sturmii* praefatio de ratione interrogandi atque collocandi dialectica.

Digitized by Google

Platonis Euthydemus et Gorgias. Recensuit, vertit notasque suas adiecit *Mart. Ios. Routh.* Oxon. 1774. 8. Contulit cod. Bodleianum (de quo Praefat. p. XI. exposuit) et Paris. 1808 (ap. Bekker. B).

Platonis Gorgias. Graece ad fidem codd. mss. August. et Meermann. versionisque Ficini recens. emend. explicavit indicemque verbor. graec. copiosissimum adiecit *Christi. Godofr. Findeisenius.* Gothae et Amstel. 1796. 8. Usus est lectionibus variis e codd. Augustano et Meermanniano enotatis, quarum copiam ei fecerat *Ioh. Frid. Fischerus.* De cod. *Augustano* (chartaceo saec. 14. aut 15., quaternis scripto) vid. *Reiser.* Ind. MSS. biblioth. August. p. 88. et *Fischer.* Praefat. ad Platon. Sophist. Polit. Parmen. p. XI. Cf. eiusd. Notit. Codd. MSS. Plat. in edit. Plat. Euthyphr. Apol. Crit. Phaedon. 1783. p. 201. De cod. *Meermanniano* (chartac. formae mai., circiter saec. 14. scripto) vid. *Fischer.* Notit. Codd. MSS. Plat. p. 199.

Platons Gorgias oder von der Redekunst, herausgeg. v. *Hörstel.* Gotting. 1797. 8. Qui quidem liber ad interpretationem nihil attulit nisi annotationes a Routhio petitas.

Platonis dialogi duo, Gorgias et Theaetetus. Emendavit et annotatione instruxit *Lud. Frid. Heindorfius.* Accedit auctarium animadversionum *Phil. Buttmanni.* Berol. 1805. 8. Edit. II. Ad apparatum J. Bekkeri lectionem denuo emendavit *Phil. Buttmannus.* Berol. 1829. 8.

Ξενοφῶντος Ἀπομνημονεύματα καὶ Πλάτωνος Γοργίας, ἐκδιδόντος καὶ διορθοῦντος Α. Κ. (i. e., Κοραῆς). Ἐν Παρισίοις. 1825. 8. Est quinta decima pars Bibliothecae graecae a Coraio, viro popularium suorum suscitandorum studiosissimo, editae. Continet scholia graeca brevesque annotationes magna ex parte criticas.

Platonis Dialogos selectos. Recensuit et commentar. in usum scholarum instruxit *Godofr. Stallbaum.* Vol. II. Sect. I. Continens Gorgiam (Biblioth. Graecae B. Scriptorum orat. ped. V. XII. S. I.) Goth. et Erf. 1828. 8.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

De huius dialogi fine et consilio fusius disputavimus in libro qui est *de Platonis vita et scriptis* p. 111. sq. De tempore, distingui oportet id, quo colloquium hoc Plato fingit factum esse (Olymp. 93, 4., quod e loco illo p. 473. E. colligitur, de quo vid. quae ponemus), et id, quo Plato hunc sermonem consignavit. Ac mihi quidem scriptus videtur esse ante Socratis mortem, h. e., ante Olymp. 95., quum Socrates in iudicio versaretur vel iam condemnatus esset. Adde quae disputavit *Nic. Sybern Sybrandi* de Plat. Gorg. Harl. 1829. 8. — De hominibus quos Plato facit colloquentes, *Gorgia* Leontino, rhetorum capite (v. *H. Ed. Foss.* de Gorgia Leont. comment. Hal. Sax. 1828. 8.), *Polo*, eius discipulo, et *Callicle*, ad quem Gorgias traditur a Platone devertisse, diligenter exposuerunt cl. *Groen van Prinsterer* Prosopograph. Platon. 98. sq. 102. sq. et 133. sq. et *Geel.* Histor. crit. Sophistarum (Nov. Act. litter. Societ. Rheno-Traiect. P. II.) p. 13. sq. et 164. sq.

- Γοργίας. Sic hic sermo citatur a veteribus, velut *Aristotel.* de Sophistic. elench. 12. p. 570. *V.* III. ed. Buhl., *Sext. Empiric.* adv. Mathem. p. 288. Fabr., *Athenae.* XI, 15., *Clem. Alexandr.* Strom. III. p. 433. al. Etiam a Latinis, ut *Cicero* de Orat. I, 11: *sed ego neque illis assentiebar, neque harum disputationum inventori et principi longe omnium in dicendo gravissimo et eloquentissimo, Platoni, cuius tum Athenis cum Charmada diligentius legi Gorgiam.* cet. Ib. III, 31: *ut ille in Gorgia Socrates.* *Quintil.* Inst. Orat. II, 15, 5: *Apud Platonem quoque Gorgias in libro, qui nomine eius inscriptus est, idem fere dicit.* *A. Gell.* Noct. Attic. VI, 14. X, 22. *Macrob.* in Somn. Scip. I, 1. al. Libri editi et scripti fere omnes addunt verba ἢ περὶ ῥητορικῆς. ἀνατρεπτικός (hoc posterius abest a Vindd. 1. 2. 6. 7. et August.); sed vide quae de huiusmodi additamentis annotavimus ad Protagor. p. 7. Ceterum *Callicles*, qui Socratem alloquitur, est Atheniensis, quem Plato in hoc libro adumbravit tanquam imaginem virorum suae aetatis civilium, h. e., vanissimorum

illorum, qui sophistarum rationibus imbuti, dum falsa rhetorica abutentes plebi levissimae adularentur eamque corruptam etiam magis corrumperent, rei publicae gloriabantur sese gubernatores esse. Hic cogitandus est homo Socrati, cum Chaerephonte amico suo (vid. Apolog. 20. E. ib. interpp.) Gorgiae audiendi causa de foro discedenti, occurrere atque indicare sero ipsos venire. Chaerephon autem quum respondisset, Gorgiam, qui sibi amicus esset, repetiturum esse vel nunc vel alio tempore quae sui ostentandi causa perorasset, Callicle invitante, ad quem Gorgias deverterat, intrant; quo facto Chaerephon Socrate iubente, colloquium cum Gorgia exorditur. Bene *Heindorfius:* „ita abrupti equidem in dialogi huius exordio nihil video. Cf. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 3.“

Πολέμου — μεταλαγχάνειν] *Hemsterhusius*, quem Heindorfius secutus est, in Ruhnken. not. ad Tim. p. 178. (p. 149. Koch.) sic interpretatur: „*Ita nimirum, ut est in proverbio, decet belli pugnaeque participem esse, bellum pugnamque obire;* quod dicitur in eos, qui serius post rem peractam demum adveniunt.“ Atque hanc praeiverat interpretationem *D. Erasmus* Adag. Chil. II. Cent. IX. p. 493. Colon. „*ad belli pugnaeque munia, Socrates, sic aiunt accedere oportere.* Iocus erat proverbialis, ubi quis negotio peracto, tum demum adveniret.“ Comparant porro viri doctissimi proverbia *μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία, μετὰ τὸν πόλεμον τὰς μηχανὰς κομίζειν*, „de iis qui quocumque modo serius, quam oportebat, vel adsunt vel aliquid agunt.“ Similiter *Coraius* ad Heliodor. p. 125. Sed proverbii illius sensus non est simpliciter *re peracta venire* vel *sero venire* (*ἀφυστερεῖν*, ut Timaeus l. l. interpretatur), sed *in rei tristis ac periculosae partem venire.* Igitur vertendus est hic locus: *in belli ac pugnae* (h. e., rei tristis et periculosae, non laetae, qualis Gorgiae erat quam sui ostentandi causa habuerat oratio) *partem aiunt, Socrate, ita* (h. e. *tam sero, re iam peracta*) *veniendum esse.* Quocirca Socrates: *ἀλλ' ἦ — κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν;* Atque comparandum erat proverbium *οὐ πόλεμον ἀγγέλλειν*, h. e., *laetum* nuntium afferre, de quo vid. quae ad Phaedr. p. 346. sq. annotavimus. Recte Schol. p. 337. Bekk. addit: *ἐλλειπτικῶς εἴρηται τῷ Πλάτωνι· λείπει γὰρ τῇ διανοίᾳ τὸ ἀλλ' οὐχὶ τῆς ἐν λόγοις ἡδονῆς, οἵαν δὴ νῦν παρέσχετο Γοργίας. — φασὶ*] Σ Y Bodl. August. et pr. *Δ φησὶ*, quod, ut Latin. *inquit*, posterioris demum aetatis scriptores frequentarunt; vide, quos Stallb. excitavit, *Toup.*

ad Longin. p. 275. et *Wyttenbach.* ad Plutarch. p. 105. T. II. Lips. Deinde Σ Y Vindd. 1. 7. et pr. Φ οὕτω καὶ μεταλ. — ἀλλ' ἤ] Vindd. 1. 2. 6. Florr. a. b. c. m. Bodl. Aug. et Ciz. (vid. *Müller.* Progr. Part. II. p. 11.) ἀλλ' ἤ, ut Suidas v. Ἀλλ' ἤ: ἀντὶ τοῦ ἄρα (vid. *Stephan.* Thesaur. Gr. L. T. I. p. 337. F.). Bas. 2. et B F. γρ. ἄρα. Schol. Ἀλλ' ἤ· ἀλλ' ἄρα. De partt. ἀλλ' ἤ et interrogativis ἀλλ' ἤ, saepius inter se permutatis, vid. *Hemsterhus.* ad Lucian. *V.* III. p. 332. Bip. et *Valcken.* ad Eurip. Hippol. 932. Imitatus videtur hunc locum esse *Dio Chrysostom.* Orat. XII. p. 193. C: Ἀλλ' ἤ, τὸ λεγόμενον — ἐγὼ — πέπονθα τὸ τῆς γλαυκὸς ἄτοπον καὶ παράδοξον πάθος; Ceterum in libris pluribus, ut Aug. Meermann. al., omissa reperiuntur personarum colloquentium nomina, ita tamen ut inter interrogationes et responsiones aliquantulum spatii relictum sit. — τὸ λεγόμενον] *quod proverbii loco dici solet,* ut p. 514. E. Phaedon 66. C. 101. D. al. Vid. nostra ad Polit. p. 398. Schol. κατόπιν ἑορτῆς· ἐπὶ τῶν ἐπί τινι καλῷ πράγματι ἀπολιμπανομένων. Cf. Thom. Mag. p. 513. De proverbio *post festum venire* vid. *Erasm.* Adag. p. 258. et 493. Iam si fides habenda sit Olympiodoro (p. 606. Findeis.) et Troilo in Hermogenis rhetoricam (v. Routh. ad Olympiod.), Athenienses tradentibus dies eos quibus Gorgias artem suam ostentasset, festos vocitasse (τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐν αἷς ἐπεδείξατο, οἱ Ἀθηναῖοι ἑορτὰς ἐκάλουν), Plato hoc videri possit verbis κατόπιν ἑορτῆς perstrinxisse. — ὀλίγον πρότερον] V ὀλίγῳ πρ. Vid. ad Protag. p. 66. et 122. Verba Γοργίας ἡμῖν — Χαιρεφῶν ὅδε absunt a Meerm. — Τούτων — αἴτιος] int. τοῦ κατόπιν ἑορτῆς ἥκειν, quo factum est ut Gorgiam non audiverimus. Sine causa pro τούτων Coraius scribendum esse suspicabatur τούτου. De pronomine plurali vid. Annotatt. in Phaedr. p. 272. In seqq. libri edd. praeter Bekker., quem Stallb. quoque et Buttm. sequuti sunt, διατρίψαι.

Οὐδὲν πρᾶγμα] Plane vernaculum est nostrum: B *das macht* s. *thut nichts*, i. q., *das hat nichts zu bedeuten* (nullius est momenti s. nihil refert). Cratyl. 393. D: εἰ δὲ ἐν ἑτέραις ξυλλαβαῖς ἢ ἐν ἑτέραις τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐδὲν πρᾶγμα. Euthyphr. 3. C: ἀλλὰ τὸ μὲν καταγελασθῆναι ἴσως οὐδὲν πρᾶγμα. E: ἀλλ' ἴσως οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα. Legg. VII. 794. E. Hipp. mai. 291. A. al. Male *Leonardus Aretinus*, cuius interpretatio in Cod. Monac. Elector. Nr. 225. fol. exstat, haec sic vertit: *Nihil*

quidem impedimenti fuerit — itaque sive nunc mavis sive alias eadem nobis illa ostendit (fort. *ostendet*). Ad verba quae sequuntur *ἐγὼ γὰρ καὶ ἰάσομαι* Schol. *παροιμιακὸν τοῦτο, ἀπὸ Τηλέφου καὶ τοῦ τρώσαντος Ἀχιλλέως καὶ τοῦ χρηστηρίου ἀνελόντος ὅτι ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται.* Cf. *Casaub.* ad Sueton. Claud. c. 43. et *Hemsterh.* ad Lucian. Nigrin. extr. Quamquam, ut Heindorfius recte annotavit, *ἰᾶσθαι* et *ἀκεῖσθαι* in universum hoc sensu usurpantur ut sint *damnum* vel *detrimentum sarcire* (germ. *etwas wieder gut machen*), vid. *Hemsterhus.* ad Thom. M. p. 26. *Wesseling.* ad Herod. V, 91. et quae ad Legg. p. 465. collegimus. Sensus: *ego, qui moras culpam sustineam, damni si quid inde contraxeris, etiam resarciam.* A Meerm. verba *οὐδὲν πρᾶγμα — Γοργίας* absunt. — *ἐπιδείξεται*] non est absolute s. sine casu obiecti positum pro *ἐπίδειξιν ποιήσεται ἡμῖν*, ut Heindorf. et Stallb. accipiunt, sed refertur ad praegressa *πολλὰ καὶ καλὰ — ἐπεδείξατο*, ut ex his petendum sit *αὐτά* (vern. *es*), quod sic solet omitti, ubi e praecedentibus facile intelligitur. Vid. ad Protag. p. 65. et ad Phaedr. 431. In libro Meerm. *ὥστε ἐπιδείξ.* scribitur; ab eodem desunt vv. *ἐὰν δὲ βούλῃ — ἐπιθ. Σωκράτης.* Vat. m dat *ὑμῖν* pro *ἡμῖν*. Flor. x. *εἰ μὲν δοκῇ.* Deinde Flor. b. a m. sec. *ἐὰν δὲ βούλει.* De vv. *ἐὰν δὲ βούλῃ* vid. ad Protag. p. 160. — *ἐςαῦθις*] Clark. *ἐς αὖθις* (in seqq. *εἰς αὖθις*), Ald. Steph. Lemar. Bip. Find. cum Schol. Ciz. p. 13. *ἐσαῦθις*; e Bass. 1. 2. Heindorfius cum Stallb. *εἰςαῦθις* reposuit, Buttm. scripsit *εἰσαῦθις.* Atticam illam formam *ἐςαῦθις* (vid. *Schweighaeuser.* ad Appian. Praefat. *V.* III. p. 110.) pluribus Platonis locis libri editi servarunt, velut Polit. I. 347. E. V. 466. A. VI. 506. E. al. Diremptis vero vocibus scribendum est *εἰς αὖθις* (sic Clark, p. 447. C. 449. B. Euthyphr. 6. C. 15. E. Vind. F in Polit. I. 347. E. Cf. *Christ. Schneider.* ad Polit. Praef. *V.* I. p. LIII. sq.); praepositio enim *εἰς* etiam adverbiis praemittitur, ut Homer. Il. VIII, 538: *ἐς αὖριον.* Odyss. VII, 318: *ἐς τῆμος.* Herod. II, 176: *ἐς ἀεί*, porro *εἰς τρίς, εἰς ἅπαξ*, ut recte Clark. scribit Sophist. 247. E. al. Vid. *Fischer.* ad Weller. III. 2. p. 160. Similiter nos: *auf einmal, εἰς αὖθις, auf ein andermal.* Iam antiquum illud *ἐς* quum saepenumero a librariis in commune *εἰς* mutatum fuerit (vid. ad Protagor. p. 166.), genuinam existimo scripturam *ἐς αὖθις* (sic ap. *Thucyd.* IV, 63.), quam libris consentientibus Platoni equidem haud dubitaverim restituere. — *Τί δέ*] Clark.

ex em. et Vind. 1. *Τί δαί*, quod Stallb. recepit. Lib. Ciz. *Τί δ'*. De partt. *Τί δαί* usu vid. ad Phaedr. p. 219. In seqq. *Φ γοργίου ἀκοῦσαι.* Ad v. *Τί δέ, ὦ Χαιρεφῶν*; equidem intellexerim *λέγεις*, quod quidem verbum in huiusmodi dictionibus solet omitti, vid. ad Protag. p. 67. — *Ἐπ' αὐτό γέ τ. τοῦτο*] Parmen. 126. A: *πάρειμί γε ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, δεησόμενος ὑμῶν.* Euthydem. 274. A: *ἐπ' αὐτό γε τοῦτο πάρεσμεν — ὡς ἐπιδείξοντε καὶ διδάξοντε, ἐάν τις ἐθέλῃ μανθάνειν.* Praepositionem enim *ἐπί* etiam cum quarto casu iunctam in consilio designando poni constat, vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 1169. V. *αὐτὸ*, de-

ω

inde τοι om. J, *τοῦτο* V., *τούτῳ* J. — *ὅταν*] E. cum Florr. f. s. *ὅτε*, quod praeferebat Stallbaumius annotans: „sed in hac interpretatione mirifice offendit istud *ὅταν*, quod tempus indefinite designat, neque huic orationi accommodatum est." In Var. Lectt. T. X. p. 165. „Dubito tamen an *ὅταν* hoc loco ineptum sit; exspectes potius *ἐὰν βούλησθε*." Sed recte habet *ὅταν*, quod est vern. *wenn anders*, *wofern*, vid. ad Phaedr. p. 208. Clark. *οὐκ οὖν ὅτ' ἄν — βούλησθε*] Sic Clark. cum reliquis libris plerisque; libri editi *βούλεσθε*, m *βούλῃ*, EF et Thom. Mag. p. 269. *βουλήσεσθε*, qui quidem posterior hoc ipso loco probare volebat, *ὅταν* etiam cum indicativo futuri coniungi. Scriptura volgaris *βούλεσθε* *Hemsterhusium* adduxerat ut scribendum esse censeret *Οὐκοῦν, ὦ τᾶν, βούλεσθε παῤ ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε*, assentiente *Ruhnkenio* ad Tim. p. 235. Koch. Stallbaumius in ed. Goth. p. 30. scribendum existimabat: *οὐκοῦν ὅτε βουλήσεσθε, παῤ ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε: quando igitur voletis* (id quod *constituistis*), *ad me domum venite.* Sed solum verum est quod libri optimi praestant, *ὅταν βούλησθε.* Infinitivus qui sequitur *ἥκειν* imperativi partes agit, ut solet praecipue in apodosi poni, v. c. *Thucyd.* V, 9: *σὺ δὲ — ὅταν με ὁρᾷς ἤδη προσκείμενον — αἰφνιδίως τὰς πύλας ἀνοίξας ἐπεκθεῖν καὶ ἐπείγεσθαι ὡς τάχιστα ξυμμῖξαι.* Cratyl. 426. B: *σὺ δ' ἄν τι ἔχῃς βέλτιόν ποθεν λαβεῖν, πειρᾶσθαι καὶ ἐμοὶ μεταδιδόναι.* al. Cf. *Hemsterh.* ad Lucian. T. II. p. 309. Bip. *Heindorf.* ad Sophist. p. 277. nostra ad Polit. p. 552. *Boissonad.* in Not. et Extraits d. Manuscr. de la Bibl. d. Roi T. X. P. II. p. 144. *Iacobs* ad Achill. Tat. p. 849. et *Matth.* Gramm. gr. p. 1071. Quocirca audiri non debet Heindorfius, qui Ficinum secutus (qui vertit; *Quandoquidem igi-*

tur vobis placebit ad me ingredi: apud me enim Gorgias divertit: vobis aperiet) verba καὶ ἐπιδείξεται ὑμῖν pro conclusione (apodosi) habuerit et hunc locum ita ceperit: *Ergo quando ad me domum ire vultis, ibi Gorgias, is enim apud me diversatur, ἐπίδειξιν vobis exhibebit.* Quamquam hoc sequutus est Schleiermacherus, *Leonardus* quoque *Arctinus* male haec vertit: *Quemcunque igitur vobis placebit domum meam accersite.* — παρ' ἐμοὶ] W ἡμῖν pro ἐμοί. Post hoc pronom. Clark. Δ Φ Florr. f. x. et rc. E addunt γάρ, quod recte Bekker. et Stallbaum. receperunt. Ficinus quoque: *apud me enim* cet. Deinde pro ἡμῖν, quod libri edd. cum membranis aliquot habent, Clark. ΓΔBCJVW m Florr. a. b. c. d. o. m. x. Vindd. 1. 2. et Aug. praestant ὑμῖν. Ficinus: *aperiet quod cupitis et explicabit.* Verbum ἐπιδείξεται, ut praegressum ἐπιδείξεται ἡμῖν, refertur ad illa: πολλὰ καὶ καλὰ Γοργίας ἡμῖν — ἐπεδείξατο. — ἀλλ' ἄρα ἐθελ.] Vindd. 1. 6. ἀλλ' ἄρα ἐθ. Ceterum similiter infra 449. B: Ἆρ' — οὖν ἐθελήσαις ἄν — διατελέσαι κλ. De hoc optativi in interrogatione usu vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 978. Dein part. ἄν abest a BEF Florr. a. b. c. f. m. σ. s. et pr. C.

τίς ἡ δύναμις] *vis*, h. e., *natura*, ut Phaedr. 246. C A. Polit. 308. C. Tim. 28. A. Legg. I. 643. A. al. Quod sequitur τοῦ ἀνδρός pronominis fere partes agit (vid. ad Protag. p. 47.), ut exprimi possit pronomine possessivo (*seiner Kunst*). — ἐξαῦθις] Sic Ξ Σ YJ. In edd. εἰσαῦθις, Clark. εἰς αὖθις. Scribendum autem, opinor, ἐς αὖθις, vid. supra. Cod. August. et Meerm. vocem ἐς αὖθις (εἰσαῦθις, ut scribunt) post v. ὥσπερ σὺ λέγεις ponunt. Verba autem haec spectant ad praegressa illa ἐὰν δὲ βούλῃ, ἐς αὖθις. Ceterum similiter Euthydem. 275. A: τῶν μὲν τοίνυν ἄλλων τὴν ἐπίδειξιν ἡμῖν, ἔφην, εἰσαῦθις (malim ἐς αὖθις) ἀπόθεσθον. — Οὐδὲν οἷον] Gallorum est: *Il n'y a rien de tel*, (vern. *es ist nichts so gut wie*) h. e., *optimum est.* Infra 481. B: οὐδὲν μέντοι οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν. Cf. *Matth.* Gramm. gr. p. 1064. Perperam Cornarius pro οἷον legi volebat δεινόν, vertens: *nihil grave fuerit ipsum interrogare, o Socrates.* — αὐτῷ] Sic Clark. cum reliquis libris praeter E F Florentt. Aug., qui cum edd. habent αὐτό, et Ciz., in quo exstat αὐτοῦ. Heindorfius: „καὶ γὰρ αὐτῷ, ut hoc Atticorum more positum pro αὐτοῦ [sed vide quae ad Protag. p. 112. et 145. disputavimus. A.] trahi debeat ad seq. τῆς ἐπιδείξεως. Sed praestat, opinor, vulgatum αὐτὸ τοῦτο, *id ipsum quod*

dixi, sc. τὸ ἐρωτᾶν κελεύειν.“ Recte repouit Stallbaumius: „At vero ita non potuit ἓν inter αὐτό atque τοῦτο interponi.“ Olympiodorus: καὶ γὰρ τοῦτο ἓν ἐστι τῆς ἐπιδείξεως αὐτοῦ. Recte Schleiermacherus: *auch gehörte ja das mit zu seiner Ausstellung.* De re, *Cicero* de Orat. III, 32: *sed hic in illo Platonis libro de omni re, quaecunque in disceptationem quaestionemque vocaretur, se copiosissime dicturum esse profitetur, isque princeps ex omnibus ausus est in conventu poscere, qua de re quisque vellet audire.* I, 22: *Quod primum ferunt Leontinum fecisse Gorgiam, qui permagnum quiddam suscipere ac profiteri videbatur, quum se ad omnia, de quibus quisque audire vellet, esse paratum denuntiaret.* Cf. de Invent. I, 5. de Finib. II, 1. Brut. 8. Menon. 70. C. *Philostr.* vit. Sophist. p. 487. et *Quintil.* II, 21. §. 21. ibique Spalding. In seqq. v. ἐκέλευε – ἅπαντα omitt. m. Particula νῦν abest a ΞΣΥ Bodl. Meerm. et Vindd. 2. 7. In Flor. x et J. scrib. νῦν διερωτᾶν. Clark. γ' οὖν. Deinde Ald. et Meerm. ὅτι τις βούλ. Mox praep. πρός deest in Flor. s. Ald. ἦφη. Post v. ἀποκρινεῖσθαι in Ald. et Bas. 1. interrogandi nota exstat, quod Bipontini libri curatoribus suspicionem iniecit „ante v. καὶ πρὸς ἅπαντα κ. λ. nomen Socratis excidisse et ante v. ἦ nomen Calliclis, tum ante v. καλῶς iterum nomen Socratis, hoc modo: *So.* Ad omniane Gorgias se responsurum aiebat? *Cal.* Omnino. *So.* Rem praeclaram commemoras.“ Quod pro nihilo est.

P. 258. λέγεις] Δ J et Bas. 2. λέγει. Haec dum Socrates loquitur, cogitandus est cum Chaerephonte Calliclis domum intrare. Schol. Ταῦτα διελέγοντο εἰς τὸν τοῦ Καλλικλέους εἰσιόντες οἶκον. εἶτα ἔσωθεν αὐτῷ Γοργίᾳ ἐντυγχάνουσι. Mox ἐροῦ cum Bekk. Stallb. et Buttm. pro ἔρου scripsimus. Vid. *Elmsl.* ad Sophocl. Oed. Colon. v. 557. et *Matthiaei* Gramm. gr. p. 459. Deinde pro ἔρωμαι ΞFG Vindd. 1. 6. et Flor. b. ἔρομαι.

ἐστίν] Florr. a. b. c. m. x. Vindd. Meer. Aug. Par. D et Bodl. ἐστί, quod Heindorf. et Stallb. sequuti sunt. De ν̄ ante consou. (praecipue π̄, v. *Reisk.* Animadvv. [ad Graec. Auct. IV. p. 169.) vid. quae ad Protagoram posuimus p. 30. et 128. Mox ΔJ λέγει. — ὥσπερ ἄν] Voc. ἄν om. Γ. Deinde partic. ὤν om. Flor. c. — ἀπεκρίνατο ἄν] Cod. Ciz. ἀπεκρίθη, ἄν δ. Perperam scripsit Findeisenius ἀποκρίνοιτο ἄν, arbitratus v. ἀπεκρίνατο ἄν esse *respondisset.* Nec vero magis audiendus est Heindorfius ponens: „saltem post ἐνύγχανεν legitima (?) structurae huius ratio

flagitabat ἀπεκρίνετο; sed idem prorsus est illud.“ *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 967: „*Eben so* Gorg. 447. E. *ist das Antworten nicht etwas fortgesetztes oder öfter wiederholtes, sondern einmaliges.*“ Immo in aoristo vis asseverandi inest, quam exprimere possis patrio sermone voce: *sicher*, *ohne Zweifel*. Vid. quae ad Protagor. p. 25. sq. de aoristi vi disputavimus, et de part. ἄν bis posita p. 25. et ad Phaedr. p. 268. Prius ἄν om. Γ. Deinde Clark. δὴ ποῦ σοι. Bas. 1. τοι pro σοι. — ἢ οὐ μανθάνεις] Florr. a. b. c. d. o. ἦ οὐ μ. Deinde Ald. Bas. 1. Steph. Heind. ὃ λέγω. Cum Bekk. et Stallb. e Clark. Florr. a. b. c. d. o. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. et Bas. 2. revocavimus ὡς λέγω, quod praegressa Πῶς λέγεις; et Ὥσπερ flagitant. Mox pro καὶ Y scrib. καὶ εἰ. — ἐπαγγέλλει] Clark. ἐπαγγέλλει, D F J ἐπαγγέλλῃ, W ἐπαγγέλλει, Flor. x ἐπαγγέλει. Libri edd. ἐπαγγέλλῃ. Deinde Γ ἐποχρίνασθαι, J Flor. x. et Bas. 2. ἀποχρινεῖσθαι. Heindorfius citavit *Xenoph.* Mem. Socrat. III, 1. 1: ἐπαγγελλόμενον στρατηγεῖν διδάξειν. Tum pro ὅ τι Ald. ὅτι.

καὶ γὰρ νῦν δὴ] Sic Vindd. 1. 2. 7. Florr. a. b. c. m. x. Aug. Meerm. (Clark. γὰρ νυν δὴ). E F et edd. δὴ νῦν. Heindorfius, qui retinuit δὴ νῦν, annotat: „In his δὴ manifesto pertinet ad particulas καὶ γὰρ, νῦν autem positum est pro νῦν δὴ, quod post δὴ inferri non poterat. Nec raro omnino νῦν adhibetur pro νῦν δή.“ Sed vid. quae de partt. νῦν δή disputavit *Stallbaum.* ad Phileb. p. 105. sq. add. *Matthiaei* Gramm. gr. p. 1209. In seqq. Δ J ἐπηγγελόμην. Deinde V. μή pro μέ, in Bodl. et Meerm. abest πω. Schol. τὸ οὐδείς πω, ἀντὶ τοῦ, οὐ πώποτε (immo οὐδεὶς πώποτε). Heindorfius citat Polit. II. 358. D: οὐδενός πω ἀκήκοα, ὡς βούλομαι. *Demosth.* T. 1. p. 11. Reisk. οὐδείς πω βασιλεύς. Cf. *Thucyd.* I, 32. 37. 76. *Xenoph.* Mem. Socrat. IV, 8, 2. Vid. Lexic. Xenoph. III. p. 766. Deinde J. et Vind. 6. ἠρώτησε. Ad v. πολλῶν ἐτῶν Schol. Ἀττικὸν τὸ σχῆμα· δηλοῖ δὲ τὸ ἐπὶ πολὺν χρόνον. Heindorfius: „tritum itidem dicendi genus, velut τοσούτων ἐτῶν Alcib. I. 103. A. et alia quam plurima, in quibus suppleri potest ἐντός.“ Vid. nostra ad Phaedr. p. 428. Ceterum καινὸν οὐδέν, *nihil novi*, est: *quod mihi nondum ab aliis propositum fuisset, ad quod in quaestionem vocatum non respondissem.* — Ἦ που ἄρα] Ald. ἆρον; Bass. 1. 2. Flor. 7. ἆρα. Recte συλλογιστικόν illud ἄρα reposuit Stephanus, quod in libris quoque Bodl. Paris.

al. exstat. De partt. ἦ που (verm. *gewiss wohl*, ut Phaedon. 84. E: ἦ που χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλλους πείσαιμι ἀνθρώπους κτλ.) vid. *Matthiaei* Gramm. gr. p. 1212. Quod sequitur ῥᾳδίως, est, ut Latinorum *facile* (vid. *Gernhard.* ad Cicer. de senect. p. 15.), *libenter*, ut Phaedon. 62. C: τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥᾳδίως ἂν ἐθέλειν ἀποθνήσκειν. 63. A: τί γὰρ ἂν βουλόμενοι ἄνδρες σοφοὶ ὡς ἀληθῶς δεσπότας ἀμείνους αὑτῶν φεύγοιεν καὶ ῥᾳδίως ἀπαλλάττοιντο αὐτῶν; al. In seqq. pro volgato ἀποχρίνῃ (*A* et rc. E V ἀποχρινῇ) recte cum Findeisenio recentiores scripserunt ἀποχρίνει, quod in libro J exstat. Etiam W ἀποχρίνει, superscripto η, Clark. ῥαιδίως ἀποχρινεῖ. — Πάρεστι τούτου — λαμβάνειν] Verba haec male in Bas. 2. Chaerephonti tribuuntur. Πάρεστι est i. q. ἔξεστι, *licet*, ut Eurip. Hippol. 1018: πρύσσειν γὰρ εὖ πάρεστι. Theaet. 186. B: Οὐκοῦν τὰ μὲν εὐθὺς γενομένοις πάρεστι φύσει αἰσθάνεσθαι ἀνθρώποις τε καὶ θηρίοις, ὅσα διὰ τοῦ σώματος παθήματα ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνει. Vid. Tim. Lex. p. 173. Koch. et Lexic. Xenoph. III. p. 449. Mox τούτου abest a Florr. a. b. c. m. Deinde Bas. 2. λαθεῖν, quod esse debebat λαβεῖν, ut Flor. x. scribit. Aoristum praeferrem (esset enim patrio sermone: *das kannst du gleich versuchen*, vid. quae ad Phaedr. p. 476. sq. disputavimus), quippe qui Gorgiam ad respondendum statim paratum et alterum fere ad quaerendum provocantem designaret, nisi Polus in sequentibus diceret: Γοργίας μὲν γὰρ καὶ ἀπειρηκέναι μοι δοκεῖ· πολλὰ γὰρ ἄρτι διελήλυθεν. — ἂν δέ γε] Part. δέ ab J et Flor. x abest, in Bodl. γε om. Quod sequitur ἐμοῦ dictum esse Stallbaumius opinabatur pro ἐν ἐμοί. Sed πεῖραν λαμβάνειν, quod e praegressis intelligi oportet, etiam cum genitivo personae iungitur; in re positum (ut in antecedentt. τούτου) est *rei alicuius periculum facere, aliquid explorare* s. *experiri* (velut Theag. 129. D: πεῖραν δ' ἔξεστι νυνὶ λαβεῖν τοῦ σημείου εἰ ἄρα τι λέγει. Epist. VII. 340. B. al.), in homine autem dictum valet *alicuius periculum facere* s. *aliquem tentare*. Protag. 341. E: εἰ βούλει λαβεῖν μου πεῖραν ὅπως ἔχω. 348. A: ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεῖραν ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες. Euthyd. 275. B: λύβετον πεῖραν τοῦ μειρακίου. Cf. Legg. I. 649. D. E. al. — διελήλυθεν] Sic Clark. pro eo quod reliqui libri (etiam Heindorf.) habent διελήλυθε. Bas. 2. et Flor. x. διεξελήλυθε. Φ et Flor. b. διεληλύθαμεν. — Τί δέ] Clark. ex emend. τί δαί; quod Stallb. recepit. Deinde Φ (ap. Bekker.) γοργίου κάλλιων

ἄν, Vind. 6. (op. Stallb.) *Γοργίου ἂν κάλλιον.* De part. ἄν cum infinitivo aoristi iuncta vid. ad Protag. p. 56. sq.

εἶ

V *ἀποκρίνασθαι.* — *Τί δὲ τοῦτο;*] int. *διαφέρει.* Vid. ad Protag. p. 10. Pronomen *τοῦτο* om. J; deinde in hoc libro lacuna exstat.

ἱκανῶς] Libri m Florr. d. m. a. manu sec. et γρ B C. *ἱκανός.* Ad v. *ἱκανῶς* intelligi oportet verbum dicendi, h. l., respondendi (*si ita dico* s. *respondeo ut tibi satisfaciam*, s. *si tibi satisfacio?*). Sic Protag. 312. D: *ἴσως ἄν - ἀληθῆ λέγοιμεν, οὐ μέντοι ἱκανῶς γε.* Phaedon. 71. D: *Ἱκανῶς σοι, ἔφη, ἢ οὔ;* ubi praecedit *λέγω.* Menon 76. B: *ἱκανῶς σοι; ἢ ἄλλως πως ζητεῖς;* ubi cl. Stallbaum. p. 31. „int. *τοῦτο ἔχει“*; sed e praegresso *εἰπεῖν* petendum est *dictum* s. *expositum est*, velut Politic. 267. C: *τὸ παντάπασιν ἱκανῶς εἰρῆσθαι τὸ πρότερον.* Cuius contrarium est *ἐνδεῶς λέγειν*, v. c. Phaedon. 84. C. al. De sollemni fere verbi dicendi praetermissione vid. ad Protag. p. 67. annotata. In seqq. Bodl. et Mecrm. *σέγε.* Deinde Florr. s et x. *βούλῃ.* — *Ἡρόδικος*] Intelligi oportet Leontinum, Gorgiae fratrem, diversum a Selybriano, de quo vid. ad Phaedr. p. 223. Schol. *οὗτος οὐχ ὁ Σηλυμβριανός ἐστιν Ἡρόδικος, ἀλλ' ὁ Λεοντῖνος, Γοργίου ἀδελφός.* Utrumque confuderunt *Routhius* ad h. l. et *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 50. Ceterum Bas. 2. *Πρόδικος* exhibet pro *Ἡρόδικος.* — *τίνα ἄν*] Ciz. *τί ἄν*, quod Buttmannus coniecerat (Auctar. Animadv. p. 478. sq. ed. Heind. II.), idque approbaverunt *Heindorf.* ad. Cratyl. p. 134. et *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 769., atque recepit Stallbaumius. Graeci enim verba appellandi cum pronomine neutrius generis (quod nomine *ὄνομα* suppleri oportet) iungunt, v. exempla a Matthiaeo l. l. collecta et nostra ad Phaedr. p. 313. sq. Hinc sequitur *οὐχ ὅπερ ἐκεῖνον*; Sed non est causa vulgatae scripturae, quam omnes fere libri praeter Ciz. tuentur (etiam *L. Aretinus* vertit: *quem ipsum recte nuncuparemus? nonne ut illum?*) mutandae; utrumque enim *τίνα* (quod spectat ad sequens *ἰατρόν*, ut in paullo post sequentibus *τίνα* B. C. E. cett.), et *ὅπερ* (quod Findeisenius mutatum volebat in *ὄντερ*) recte habet; quocirca non est quod propter hoc *ὅπερ* praegressum *τίνα* mutetur in *τί*. Etenim *Τίνα ἄν - ὠνομάζομεν* (*quem ipsum dicceremus esse*, h. e. *nonne eum medicum appellaremus?*) et *οὐχ* (int. *ὠνομάζομεν ἄν αὐτὸν*) *ὅπερ ἐκεῖνον* sonat: *nonne idem ei nomen imponeremus, quod illi,*

h. e., *nonne medicum eum appellaremus, ita ut idem, quod illi, nomen ei poneremus?* Pronomen τί (ὄνομα) refertur ad nomen quod homini imponitur (vern. *wie er heisst*), τίνα vero ad hominis conditionem vel artem (vern. *was er ist*). Infra 448. E: ποία τις εἴη ἡ Γοργίου τέχνη — καὶ ὄντινα δέοι καλεῖν τὸν Γοργίαν. 449. A: τίνα Γοργίαν καλεῖν χρὴ ἡμᾶς — τίνα σε χρὴ καλεῖν ὡς τίνος ἐπιστήμονα τέχνης; Jam quia nomen capimus e conditione vel arte quam factitamus, utraque, res et nomen, necessario coniuncta sunt; iccirco etiam in oratione ita copulantur, ut modo hoc, modo illud ponatur. Sic Cratyl. 424. A: καὶ τί ἂν φαίης τὸν τοῦτο δυνάμενον; ὥσπερ τοὺς προτέρους, τὸν μὲν μουσικὸν ἔφησθα, τὸν δὲ γραφικόν· τοῦτον δὲ τίνα; Pro αὐτὸν Aug. αὐτοῦ. Mox pro ὠνομάζομεν Vind. 1. ὀνομάζομεν. In seqq. Clark. et Vind. 6. ἆρα pro ἄρα. Ciz. οὖν exhibet. Deinde J ἂν αὐτόν, Φ ἐκεῖνον (omisso εἶναι). Bas. 2. αὐτὸν ἐλέγομεν. — Ἀριστοφῶν] *Aristophon*, Aglaophontis pictoris (vid. Plin. H. N. XXXV, 9. ib. interpp.) filius, pictor memoratur a Plinio H. N. XXXIV, 11. Eius frater (ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ) celeberrimus erat Polygnotus, qui in principum pictorum numero habebatur, vid. Schol. ad h. l. Ion. 532. E. 533. A. Plin. H. N. XXXIII. XXXV. *Böttiger.* Archaeol. d. Maler. p. 261. sq. et *Groen v. Prinst.* Prosopogr. p. 189. Pro Ἀριστοφῶν ὁ Ἀγλαοφῶντος Bodl. scribit ἀριστοφῶν τος. Ad v. ἢ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Paris. B. (Reg. ap. Routh.) glossam habet πολύγνωτος ἐκαλεῖτο. Pro ἐκαλοῦμεν Bodl. καλοῦμεθα (sic). Δῆλον ὅτι] Sic Clark. Bodl. Aug. Vindd. 1. 2. 7. Flor. x. Aug. et Meerm. Libri reliqui c. editt. δηλονότι.

P. 260. ἐπειδὴ τίνος] Ita Heindorfius correxit vulgatum ἐπειδὴ τινὸς (Clark. Florr. a. b. c. d. f. m. s. o. x. Vindd. 1. 2. 7. Ciz. ἐπειδή τινος). Sic enim pronomen τίς in quaestione interponitur. Infra 449. A: αὐτὸς ἡμῖν εἰπέ, τίνα σε χρὴ καλεῖν ὡς τίνος ἐπιστήμονα τέχνης; 454. A: Ποίας δὴ πειθοῦς καὶ τῆς περὶ τί πειθοῦς; al. sexc. Cf. *Matth.* Gramm. gr. p. 918. et nostra ad Protag. p. 32. Τίνος servavit Φ scribens τέχνης τίνος. Deinde Clark. et Φ ἐστιν (de ν ἐφελκ. ante consonantem vid. ad Protag. p. 30. 128. et ad Phaedr. 429.). Proxime Bodl. Aug. et Meerm. τίν' ἄν. In Γ om. καλοῦντες. Flor. x. ὀρθῶς ἂν καλοῖμεν. ΣΥΥ Flor. s. et pr. Ξ καλοῦμεν, J ἂν καλοῦμεν. Ciz. καλέσαιμέν. — πολλαὶ τέχναι] Haec usque ad v. τῶν δὲ ἀρίστων οἱ ἄριστοι transscripsit Stob. Serm. III. p. 48, 31. Pertinet huc *Aristotel.* Metaph. I, 1: ἡ μὲν

ἡ γὰρ ἐμπειρία τέχνην ἐποίησεν, ὡς φησι Πῶλος, ὀρθῶς λέγων, ἡ δ' ἀπειρία τύχην. Infra 462. B. Socrates Polo respondet: Πρᾶγμα ὃ φῂς σὺ ποιῆσαι τέχνην ἐν τῷ συγγράμματι ὃ ἐγὼ ἔναγχος ἀνέγνων. Hinc Schol. φασὶ μὴ ἐξ αὐτοσχεδίου τὸν Πῶλον ταῦτα εἰπεῖν, προσυγγραψάμενον δέ. Cf. infra p. 462. B. ibique notata. Cogitandus est autem Plato haec non ad verbum e Poli libro attulisse, sed sententiam in illo propositam ita adumbrasse atque amplificasse ut inepta Poli artificia (τὰ πάρισα al.) efferret. Ceterum generalis fere haec est sententia in qua impugnanda Plato in hoc libro versatur. E Platonis enim ratione vera ars in scientia nititur (vid. divinum Phaedri loc. p. 270. B. sq.); ars enim rationis ac scientiae expers ἐμπειρία et ἄλογος τριβή est, vid. infra 463. B. Cf. ad Phaedr. p. 516. et 521. sq. Polum autem Plato facit suo modo loquentem, h. e., verbis cognatis similiterque cadentibus ludentem vanaque artificia ostentantem, vid. Phaedr. 267. C. p. 555. *Philostr.* Vit. Soph. I. p. 500. et cf. *Groen* v. *Prinster.* Prosopogr. Platon. p. 103. sq. Bene Schol. σχόπει τὰ πάρισα τοῦ Πώλου, ἐμπειρία — ἀπειρία, τέχνη — τύχη, ἄλλοι — ἄλλων — ἄλλως. Ald. πολλὰ, liber m om. ἐν, Vind. 7. τὸν αἰῶνα ποιεῖ. Schol. τὸν αἰῶνα ἀντὶ τοῦ τὸν βιόν, τὴν ζωήν. — πορεύεσθαι] Quod ludere videtur Plato Phaedro 270. D. Ἦ γοῦν ἄνευ τούτων οὐ μέθοδος ἐοίκοι ἂν ὥσπερ τυφλοῦ πορεία. Mox V ἑκάστων. Pro τούτων cod. Stob. Colleg. Nov. Oxon., quo Routhius usus est, scribit ταῦτα. — ὧν καὶ Γοργίας κτλ.] Cod. Ciz. ὧν τοίνυν καὶ ὁ Γ. Bas. 1. ὧν γὰρ Proxime Clark. scribit ἐστιν, Bodl. omitt. Deinde J ὧδε. Verbis τῶν τεχνῶν Cod. Ciz. addit καὶ ἀριστης.

παρεσκευάσθαι] Vind. 1. παρεσκευᾶσθαι. Pro εἰς λόγους J Flor. x. Bas. 2. et pr. Δ περὶ λόγους, Ciz. πρὸς λόγους. Proxime J τί οὐ, Bodl. χαιρεφῶν τί οὐ ποιεῖ. In seqq. pro τί E F et Florr. f. s. scribunt τί οὐ. Proxime τὸ ἐρωτώμενον pro τὸ δὴ ἐρωτ. scribunt Clark. ΓΔΞΣΥΒCJ V W m Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. x. Bodl. Aug. et Meerm., quod recentiores recte revocarunt. Aug. τὸ ἐρωτόμενον. — αὐτῷ γε σοὶ βουλομένῳ ἐστὶν ἀποκρ.] *si tibi ipsi volenti est respondere.* Sic et Graeci et Latini pro modo qui dicitur finito (h. l. pro αὐτὸς σὺ βούλει) dativum participii cum verbo *esse* ponunt. Cf. *P. Leopard.* Emendatt. IV, 24. *Vechner.* Hellenolex. II, 9. p. 535. ed. Hensing. et quae *Matth.* Gramm. gr. p. 712. sq. collegit. Mox Flor. x m et pr. F. ἀποκρίνασθαι. — σέ] Sic

ΞΣΥJV Bodl. Aug. Meerm. Florr. f. s. Vindd. 2. 7. cum pr. Δ rc. ΓC et mg F pro volgato σύ. In Clark. ΦBCEFW Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. d. m. o. Bas. 2. et rc. Δ σοὶ exstat, Flor. x. ἠδίον γε σοί. *Ficinus* quoque σέ videtur legisse (*a te ipso libentius quaererem, quam a Polo*), idemque *L. Aretinus* (*si tu, o Gorgias, respondere mihi velles, a te ipso lubentius peterem, quam a Polo*) et *Serranus* expresserunt: *sed si velles respondere, multo ego lubentius te interrogarem.* De vv. δῆλός μοι (int. ἐστίν) i. q. δῆλόν μοί ἐστιν ὅτι vid. ad Phaedr. 251. Proxime ἐξ ὧν est i. q. ἐκ τούτων ἅ, v. quae ad Protagor. p. 37. posui. In seqq. Φ μεμελέτηκε μᾶλλον (sp. Stallb. Vind. 6. μεμελήτηκεν μᾶλλον). Ad vv. τὴν καλουμένην Schol. αὕτη γὰρ ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς, ἄλλη δὲ ἡ κατ' ἀλήθειαν.

διαλέγεσθαι] i. q. τὸ διαλέγεσθαι s. τὴν τοῦ διαλέγεσθαι τέχνην. Vid. ad Phaedr. p. 565. sq. — Τί δή;] Bodl. Aug. et Meerm. Τί δέ; De part. δή in interrogatione posita vid. ad Phaedr. p. 291. In seqq. Vindd. 2. 7. ἐγκωμιάζει, Σ et Vind. 7. τὴν αὐτοῦ τέχνην. Proxime Clark. Florr. a. b. c. d. f. m. o. x. Ald. et Bas. 1. ὥσπέρ τινος, Flor. s. et Bas. 2. ὥςπερ τίνος. Mox ΞΣΥ et Vind. 2. ἀπεκρίνου. — ἡ καλλίστη] Sic Clark. ΓΔΞΣΥBCE FVm Bodl. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Vindd. 1. 2. 6. 7. Aug. et Meerm. A libris edd. superioribus articulus abest. Referuntur autem haec ad praegressa Poli verba: καὶ μετέχει τῆς καλλίστης τῶν τεχνῶν. Apposite Findeisenius excitavit *A. Gelli* Noctt. Att. XVI, 2: *Legem esse aiunt disciplinae dialecticae, si de quapiam re quaeratur disputeturque atque ibi quid rogere ut respondeas, tum ne amplius quid dicas, quam id solum quod es rogatus, aut ais aut neges, eamque legem qui non servent et aut plus aut aliter, quam sunt rogati, respondeant, existimantur rudes indoctique esse disputandique morem atque rationem non tenere.* Addit vir doctus: „Recte igitur a Socrate Polus reprehenditur quod Chaerephonti roganti, quam artem Gorgias profiteretur, respondisset illam artem esse pulcherrimam, de eo autem, quo nomine appellaretur, tacuisset.“ — μάλα γε] Part. γε praeeuntibus Bekk. Stallb. et Buttm. e libro Δ adiecimus. Proxime J οὐδείς τοῦτ', Flor. x. et Bas. 2. οὐδεὶς τοῦτ' ἐρωτᾷ. Quod sequitur ἠρώτα, id Stallbaumius (Var. Lectt. p. 168.) coniecerat, recteque Bekkerus et Buttm. (etiam Stallb. ed. Goth.) receperunt pro eo, quod in libris exstat ἐρωτᾷ. *Ficinus: sed nemo, qualis sit ars Gorgiae, quaerebat.* In seqq. pron. τις om. ΣY Bodl. Vindd. 2. 7. Aug. et Meerm. In Flor. x.

πολλα τις ἡ γοργιου εἴη τέχνη. Do pron. *ὁντινα* interrogativum *τίς* excipiente vid. quae ad Phaedr. 590. annotavi. — *ὥσπερ*] Vatic. 61. (m) et Flor. x. *ὥσπερ δὲ.* Sed nulla opus est particula, siquidem haec dissolute adiuncta sunt, ut explicationis particulam intelligere possis. Vid. ad Protag. p. 49. et ad Phaedr. p. 228. et 485. Proxime libri volgares *ἔμπροσθεν σοὶ*; quod Heindorfius iam reposuit *ἔμπροσθέν σοι*, id praestant Clark. Vind. 6. et Florentt. omnes. Mox Σ Υ Vind. 2. et Aug. *ὑπετείνετο.* Verbum *ὑποτείνεσθαι* est *quaestionem ita proponere ut alteri subiicias quid respondendum sit*, vern. *angeben*, et in univ. *proponere quaestionem.* Theaet. 180. B: *τῷ τοι, ὦ φίλε Θεόδωρε, μᾶλλον ἐπισκεπτέον ἐξ ἀρχῆς, ὥσπερ αὐτοὶ ὑποτείνονται.* Clitoph. 408. C: *ἐπανηρώτων πυνθανόμενος τίς ὁ μετὰ ταῦτ' εἴη λόγος, κατὰ σὲ τρόπον τινὰ ὑποτείνων αὐτοῖς — ἔφην.* In seqq. part. *καί* ante *διὰ βραχέων* om. C. pr.

νῦν οὖν] Voc. *οὖν* abest a Clark. *ΓΔΞΣΥΒ* (cod. Reg.) CEFV m Vindd. 1. 6. et novem Florentt., quorum librorum auctoritate equidem adducor ut censeam non, quod Stallbaumius arbitrabatur, ab imperitis librariis omissam, sed ab imprudentibus inculcatam fuisse, qui verba sic fere putassent cohaerere: *Γοργίαν, ὥσπερ — ἀπεκρίνω. καὶ νῦν οὖν κτλ.*, ut verba haec *καὶ νῦν οὖν* novam ordirentur orationem. Neque plane defenditur voc. *οὖν* loco illo Alcib. I. p. 108. D., quem Heindorfius attulit: *τί οὖν τὸ κατὰ ταύτην ὀρθῶς γιγνόμενόν ἐστιν; ὥσπερ ἐκεῖ ἐγώ σοι κατὰ τὴν τέχνην ἔλεγον ὀρθῶς, τὴν γυμναστικήν, καὶ σὺ δ' οὖν οὕτως ἐνταῦθα τί φῂς πῶς γίγνεσθαι;* ubi alterum *οὖν* patet propter repetitam positum esse interrogationem (*τί οὖν — γιγνόμενόν ἐστιν;*). Voc. *οὖν* uncis incluserunt Bekk. et Stallb., nos vero eam, si iterum nobis emittendus esset Gorgias, exstingueremus. — *καλεῖν χρὴ*] Vat. m *χρὴ καλεῖν.* Mox Aug. et Meerm. *αὐτὸς εἰπὲ ἡμῖν.* Deinde Vatic. m pro *τίνα σε* scribit *τίς ἡ τέχνη καὶ τίνα γοργίαν.* In seqq. pro *ὡς* Ronthius arbitrabatur Ficinum legisse *καί*, quippe qui vertisset: *et cuius artis peritum.* Sed sensus efflagitat *ὡς*, quo appellationis causa designatur, ut supra 448. C: *νῦν δ' ἐπειδὴ τίνος τέχνης ἐπιστήμων ἐστί, τίνα ἂν καλοῦντες αὐτὸν ὀρθῶς καλοῖμεν;* De interrogatt. *τίνα* et *ὡς τίνος* vid. supra ad. p. 448. C. posita. — *τῆς ῥητορικῆς*] Verba haec usque ad v. *καλεῖν* absunt a Meerm. Schol. *Ἀριστοτέλης μὲν καὶ οἱ σοφισταὶ μίαν φασὶν εἶναι ῥητορικὴν ἐπ' ἀμφότερα δυναμένην ἀγωνίζεσθαι, Πλάτων δέ φησι δύο εἶναι, τὴν μὲν τέχνην, τὴν δὲ κολακείαν, ἥτις καὶ εἴδωλον λέγεται πολιτικῆς μορίου. ὁ*

γοῦν Γοργίας ἀξιῶν ἀγαθὸς εἶναι ῥήτωρ, τῆς τεχνικῆς φησὶν εἶναι, οὐ τῆς εἰδωλικῆς ῥητορικῆς ἔμπειρος. δεῖ δὲ γιγνώσκειν ὅτι περὶ μὲν τῆς ἐντέχνου ῥητορικῆς ἐν Φαίδρῳ διαλαμβάνει, περὶ δὲ τῆς δημώδους καὶ κολακικῆς ἐνταῦθα. — ἄρα] Clark. Bodl. et Florr. b. c. m. οὐκ ἄρα. Quod sequitur γε post v. ἀγαθόν in responsione, ut assolet, ita positum est, ut simul vocem praegressam acuat vel efferat (vern. *Wohl* s. *Freilich, und zwar*). Vid. ad Protag. p. 17. Iure carpit Heindorfius Routhium v. ἀγαθόν interpretantem *bene moratum, non rhetorica malo consilio utentem.* Vocem ἀγαθός constat in artis peritia poni. — εἰ δὴ] ΣΥ Vind. 7. et Aug. εἰ δι'. Proxime v. εἶναι deest in Ξ. Ad v. ὡς ἔφη Ὅμηρος Schol. τὸ τοίης τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Cf. Il. VI, 211. XII, 241. Diogen. Laert. IV, 46. Sed passim in Homericis carminibus haec legitur formula, vid. interpp. ad Iliad. I, 91., recte ponentes εὔχεσθαι εἶναι esse: *profiteri se esse* (vern. *sich ausgeben für* —). In libro W scribitur βούλει με καλεῖν, ὡς ἔφη Ὅμηρος. Cod. Reg. ὁ ὅμηρος. Post v. καλεῖν in Ald. Bass. 1. 2. interrogandi nota subiecta reperitur.

P. 262. Κάλει δή] Absunt haec a Meerm. — ἄλλους σε φῶμεν] Pron. σε abest a Δ pr. Tota haec Socratis interrogatio desideratur in Meerm. Proxime Clark. Οὐκ οὖν pro οὐκοῦν et Vind. 6. δυνατοὺς pro δυνατὸν. Ad v. ἄλλους int. ῥήτορας. Plene infra C: ῥητορικῆς γάρ φῂς ἐπιστήμων τέχνης εἶναι καὶ ποιῆσαι ἂν καὶ ἄλλον ῥήτορα. Conviv. 196. E: ποιητὴς ὁ θεὸς σοφὸς οὕτως ὥστε καὶ ἄλλον ποιῆσαι. Cf. Protag. 312. E.

ἐπαγγέλλομαί γε κτλ.] Voc. γε om. Ψ et Vind. 6. B
Ad v. ἀλλὰ καὶ ἄλλοθι annotat Stallbaumius: „Ita Gorgias Menon. p. 70. A. seqq. in Thessalia commoratus esse dicitur ibique magna cum laude sapientiam suam alios docuisse. Ad quam rem fortasse hoc loco respicitur.“ *H. E. Fossio* de Gorg. Leont. Comment. p. 24. Plato videbatur Gorgiae perpetuam peregrinandi consuetudinem significasse. — Ἆρ' — ἐθ. ἄν] Florr. c. x. ἆρ' οὖν, Florr. f. s. ἆρα οὖν. Deinde in Bodl. voc. ἄν om. In seqq. Bas. 2. vitiose scribit ἀποχρινόμενον. Ad v. τὸ δὲ μῆκος vide quae de μακρολογίᾳ sophistarum (infra 461. D.) ad Protagor. p. 133. posuimus. Pro τοῦτο Bodl. τούτων scribit, illo in marg. apposito. In seqq. Clark., ut infra C., εἰς αὖθις exhibet. Genuinum existimo ἐς αὖθις; vid. ad p. 447. C. posita. Proxime Flor. x. ἀναποθέσθαι, Flor. b. ἀναθέσθαι. Post v. ἀποθέσθαι Bod. Aug. Meerm. et Vind. 6. a. m. s. interponunt ναί „cui affir-

mandi particulae, Gorgiae tribuendae, praeclare respondent verba Socratis quae sequuntur.“ *Findeisenius.* Idem probavit *Buttmannus* in Auctar. animadvv. ed. Heind. II. p. 479. „h. l., quasi responso iam dato, subiiciuntur haec: *sed vide, ut promisso satisfacias.* Neque obstat, opinor, Gorgiae responsio illa: *οὐ μὴν ἀλλὰ πειράσομαι* etc., quae repetitionem quandam continet post interposita haec: *Ἀλλ', ὅπερ ὑπισχνεῖ — ποιεῖσθαι*, minime meo quidem iudicio supervacaneam.“ Quos quidem viros cl. *Beckius* ita audivit, ut *Ναί* praefixo Gorgiae nomine receperit. Bene annotavit vir praestantissimus p. 313. T. III. ed. Tauchniz. „Nam primum omnino affirmat se voluntati Socratis satisfacturum, deinde de brevitate dicendi singulatim monet.“ Heindorfius contra inepte inculcari censet voculam *ναί* „quum Gorgiae affirmatio his demum verbis inseratur: *οὐ μὴν ἀλλὰ πειράσομαι.*“ Immo, quod cl. Beckius iam annotavit, Gorgiae primum affirmandum erat quod Socrates interrogaverat: *Ἆρ' οὖν ἐθελήσαις ἄν — ἀποθέσθαι;* Quocirca responsio altera *Εἰσὶ μὲν — ποιεῖσθαι οὐ μὴν ἀλλὰ πειράσομαί γε ὡς διὰ βραχυτάτων* ad verba *κατὰ βραχὺ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι* refertur. Cl. Stallbaumius cum Routhio iudicabat orationem sine ullius responsi interiectione bene procedere: „Nam etsi Gorgias nondum respondit, tamen Socrates, quoniam certo (?) sperat eum precibus suis satisfacturum, hominem cum irrisione quadam (?) admonere potest, ne fidem fallat.“ Sed qui Socrates dicere possit: *quod promittis*, nisi Gorgias revera promiserit, h. e., ad priorem Socratis interrogationem affirmate responderit, nullo prorsus modo intelligo. Quocirca pro *ὅπερ ὑπισχνεῖ* fortasse scribendum esse *εἴπερ ὑπισχνεῖ* (*si promiseris*) suspicabar, cui adversatur Stallbaumius scribens; „Itaque *ὅπερ ὑπισχνεῖ* dicit propterea, quod significat se confidere certo Gorgiam desiderio suo statim satisfacturum.“ Minime tamen probabile est Platonem fecisse Socratem hoc ponentem, Gorgiam desiderio ipsius statim esse satisfacturum; immo dubitare debebat Socrates Platonicus, rhetorum *μακρολογίας* amantissimorum haud ignarus, Gorgiam, si hoc promisisset, servaturum esse. Quocirca adhortatione utitur Socrates hac: *ἀλλ' ὅπερ ὑπισχνεῖ μὴ ψεύσῃ: at quod promittis* s. *promisisti* (responsione *Ναί*) *serva* (hoc est enim *ψεύδεσθαι* cum negatione coniunctum, velut *Xenoph.* Cyrop. VI, 1. 11: *οὐδὲν γὰρ ψεύδεται ὧν ὑπέσχετο.* Vid. Lex. Xenoph. IV. p. 584.' Omnes igitur, ni fallor, tolluntur difficultates ipsaque Platonis restituitur oratio si interposito *Ναί* scripseris: *ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἐθελήσαις ἄν, ὦ Γοργία — ἐς αὖθις ἀποθέσθαι; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Ἀλλ' ὅπερ ὑπισχνεῖ μὴ*

ψεύσῃ, ἀλλ' ἐθέλησον — ἀποκρίνεσθαι. Praesens ὑπισχνεῖ more Graeco ita positum est ut perfecti (*quod modo promisisti*) instar obtineat, vid. ad Protag. p. 20. 160. al. Ceterum formam ὑπισχνεῖ pro volgato ὑπισχνῇ servavit Clark., in quo scriptum exstat ὑπισχνῇι. Comma post v. ὑπισχνεῖ delendum, quoniam vv. ὅπερ ὑπισχνεῖ μὴ ψεύσῃ unam efficiunt orationem: *quod promisisti* (i. q. *promissum*) *serva*. *L. Aretinus* vertit: *prolixitate verborum, qua Polus uti coeperat, in aliud tempus reservata; sed vide ne me fallas. Sunt responsiones* etc. — ἐθέλησον] *A Ξ Σ* YV Bodl. Vindd. 1. 2. 6. 7. Flor. b. Aug. et Meerm. ἀλλὰ θέλησον, W θέλεις. Proxime Vind. 7. καταβραχύ. Deinde pro ἀποκρίνασθαι, quod in libris edd. et in E exstat, Clark. cum reliqq. fere omnibus ἀποκρίνεσθαι. Verba ἐθέλησον — ἀποκρίνεσθαι Stallbaumius sic interpretatur: *promto et parato animo responde*; potius verbum ἐθέλειν verbi appositi circumloquutionem quandam facit, vid. nostra ad Phaedr. p. 249. — Εἰσὶ μέν — ἀναγκαῖαι] Heindorfius annotat: „Illud insolitum quod verbum ἀναγκαῖος h. l. accommodatur ad ἀποκρίσεις, pro ἀναγκαῖόν ἐστιν, ἐνίας τῶν ἀποκρ. — τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, cuius structurae non aliud nobis in promptu est exemplum. An in hoc quoque dictionem Gorgiae Siculi imitatum Platonem putemus, ut infra §. 10. in verbis χειρούργημα et χύρωσις? Satis tamen hoc ἄκυρον, si quid est, analogia in verbo δίκαιος tuetur." Sed more graeco quod per se ponendum erat (ἀναγκαῖόν ἐστιν) cum substantivo unam in orationem (ἔνιαι τῶν ἀποκρίσεων ἀναγκαῖαι) contractum est, vid. ad Phaedr. p. 251. et *Math.* Gramm. gr. 595., ubi nostrum quoque locum invenies appositum. Praeterea Heindorfius annotat: „In his quod ἀποκρίσεις ipsae dicuntur τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, satis hoc frequens est dicendi genus. Meno p. 79. D: ἀπεβάλλομέν που τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν, τὴν διὰ τῶν ἔτι ζητουμένων — ἐπιχειροῦσαν ἀποκρίνεσθαι. Phaedo 92. D: τοῖς διὰ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις λόγοις ξύνοιδα οὖσιν ἀλαζόσι." Neque tamen est quod hanc sequamur interpretationem. Potius verborum τοὺς λόγους ποιεῖσθαι subiectum est pronomen infinitum (vem. *man*), et εἰσὶν — ἔνιαι τῶν ἀποκρίσεων ἀναγκαῖαι est i. q. ἔστιν ἐν ἐνίαις τ. ἀποκρίσεων ἀναγκαῖον, vem. *Es ist bei einigen Antworten nothwendig* s. *Es giebt Antworten, bei denen es nothwendig ist sich weitläufig zu erklären* (i. q. *dass man sich weitläufig erkläre*). Ceterum vv. Εἰσὶ — ποιεῖσθαι absunt ab Aug.

ὡς διὰ βραχυτάτων] Part. ὡς (quae ad superlati-

vum *βραχυτάτων* refertur) om. Vat. m. Proxime ΣY Vindd. 2. 7. Aug. et Meerm. inter *αὖ* et *καὶ* interponunt *ἄν*. Mox pro *ἔν ἐστιν* Ald. Bass. 1. 2. et J *ἔνεστιν* scribunt, quod Cornarius iam ante Stephanum correxerat. — *τὰ αὐτὰ*] ΣY Bodl. Aug. et Meerm. *ταῦτα*, in libr. Ξ et J scribitur *ταὐτά*, quod Bekkerus recepit. — *Τούτου μὴν δεῖ*] *Τούτου* int. *τοῦ ἐν βραχυτέροις εἰπεῖν*, i. q. *τῆς βραχυλογίας*. Pro *μήν* Jm *μέν*, E *μὴν* superscripto *οῖ*, Florr. f. s. *μοι*. Deinde pro *δεῖ* m *δὴ*. Proxime ΣY Vindd. 2. 7. Aug. et Meerm. *ἀπόδειξιν* pro *ἐπίδειξιν*. Mox ΣYBCEF Vindd. 1. 6. Aug. et Meerm. *ποιῆσαι* pro *ποίησαι*, Flor. b. *αὐτοῦ τοῦτ' ποιῆσαι*. — *καὶ οὐδενὸς φήσεις*] Flor. x. *οὐδ' φαίης*, marg. *φήσεις*. Bas. 2. *φαίης δεῖν* pro *φήσεις* exhibet. — *Φέρε δή κτλ.*] Sic scribendus est locus: *Φέρε δή (ῥητορικῆς γὰρ τῆς — ῥήτορα) ἡ ῥητορικὴ κτλ.* In Clark. pro *φής* (vid. ad Protag. p. 12.) scribitur *φῆις*. Paullo post ΦJ *τέχνης ἐπιστήμων*. Mox Flor. x. *ποιῆσαι ἄν*.

περὶ τί] Bodl. 2. et Vind. 6. scribunt *περί τι*, pro- D bantibus Routhio et Findeisenio, qui Ficinum (vertentem: *ipsa vero rhetorica circa aliquid versatur*) sequutus sic edidit. Recte vero Heindorfius: „vir doctus (Routhius) non animadvertit, illa *ἦ γάρ* et *ναί* tantummodo ad verba haec *ὥςπερ ἡ ὑφαντικὴ — ἐργασίαν* referri, praemissam autem hanc interrogationem: *ἡ ῥητορικὴ περὶ τί τῶν ὄντων τυγχάνει οὖσα* Platonici sermonis more iterari mox a Socrate §. 9: *Ἴθι δή μοι ἀπόκριναι οὕτω καὶ π. τ. ῥ. περὶ τί τῶν ὄντων ἐστὶν ἐπιστήμη*. Schol. Bekker. p. 338. *ἡ ἐρώτησις, περὶ τίνα τῶν ὄντων ἡ ῥητορικὴ καταγίνεται ἢ ἔχει τὴν ἐνέργειαν;*“ Rectius, id quod in interpretatione latina post Beckium et Stallbaumium in ed. Goth. fecimus, post *οὖσα* interrogandi nota ponitur, siquidem verba *ὥσπερ ἡ ὑφαντικὴ κτλ.* explicationis tantum causa annectuntur. Thomas M. p. 891. hunc locum sic citat: *Φέρε δή, ῥητορικὴ περὶ τῶν ὄντων τυγχάνει οὖσα.* — *περὶ τὴν*] J *περὶ τῆς*. In seqq. pro *Οὐκοῦν* in Clark. scribitur *οὐκ οὖν*. Proxime *Ναί* in Aug. omiss. — *νὴ τὴν Ἥραν*] Socrates, ut solet, per Iunonem iurat. Apolog. 24. E: *Εὖ γε νὴ τὴν Ἥραν λέγεις*, ubi Fischerus p. 98. citat *Ernest.* ad Xenoph. Memorr. I, 5. 5. et *Bach.* ad Oecon. 10, 1. — *ἄγαμαί γέ σου τὰς ἀποκρ.*] Ald. Bas. 1. Bip. al. *ἄγαμαί σου*, etiam *L. Aretinus* vertit: *Ita per Iunonem, o Gorgia, responsiones tuas valde amo, quod brevissime* (fort. quam brevissime) *fieri potest respondes*. Bas. 2. vero cum Clark. ΓΔYBCEFJVWm Bodl. Vindd. 1. 2. Florr. novem, Aug. et Meerm. *ἄγαμαί γε τὰς ἀποκρ.* (Σ

ἄγαμαί σε), quod sequuti sunt Bekker. et Stallb. Heindorfius suspicabatur ἄγαμαί γέ σου, quod nollem a me repositum esset. Primum enim librorum et praestantissimorum et plurimorum auctoritati obtemperandum; deinde σου interposito nihil opus est, quia ἀποκρίνει sequitur, in quo secunda persona latet. Arcte enim cohaerent ἄγαμαί γε τὰς ἀποκρίσεις ὅτι ἀποκρίνει, ut verbum ἄγαμαι duplex quod dicitur obiectum, quod ad sensum unum est, habeat: τὰς ἀποκρίσεις et ὅτι ἀποκρίνει. Quocirca comma post ἀποκρίσεις velim exstinctum.

Pro volgato ἀποκρίνῃ Clark. ἀποκρίνηι. Recte Findeisen. Bekk. Buttm. et Stallb. scripserunt ἀποκρίνει. — ἴθι δή μοι] V. ἴσθι. Deinde J ἀπότοιναι pro ἀπόκρινai. Proxime Ald. Bas. 1. Steph. al. cum plurimis optimisque membranis dant οὕτως; in Bas. 2. Δ Ξ Σ Y J V. Florr. b. d. o. x. Bodl. Aug. Meerm. scribitur οὕτω, quod post Findeisenium reposuerunt Heindorf. Beck. Bekk. et Stallb. Illud vero, οὕτως, quippe quod forma plena efferatur, nunc mallem retentum, vid. quae posui ad Protagor. p. 12. 66. 79. 123. 157. et ad Phaedr. p. 514. Verba ἴθι δή μοι cet. laudantur a Thoma Mag. l. c. Vind. 7. καὶ περὶ ῥητορικῆς.

Ποίους τούτους;] Flor. x. περὶ λόγους: παρὶ λόγους ποίους. Accusativi ποίους τούτους non pendent ex omisso verbo λέγεις, quod Findeisenius arbitrabatur, sed referuntur ad praegressa περὶ λόγους, ut plena haec fuisset oratio: περὶ ποίους τούτους (int. λόγους) λέγεις αὐτὴν ἐπιστήμην εἶναι; Nomen enim, ut pronomen et participium, in interrogatione eodem casu quo praegressum, ad quod refertur, sed sine praepositione ponitur. Sophist. 243. D: περὶ τοῦ μεγίστου — πρῶτον νῦν σκεπτέον. ΘΕΑΙΤ. Τίνος δὴ λέγεις; Conviv. 202. B: Καὶ μὴν — ὁμολογεῖταί γε παρὰ πάντων μέγας θεὸς εἶναι. Τῶν μὴ εἰδότων — πάντων λέγεις ἢ καὶ τῶν εἰδότων; al. innumer. Vid. *Heindorf.* ad Sophist. 371. et *Stallbaum.* ad Conviv. p. 104. sq. et ad Polit. I. p. 237. — ἆρα] Bas. 1. ἄρα. In seqq. recte Findeis. et Beck. comma post v. κάμνοντας deleverunt; τοὺς enim κάμνοντας tamquam subiectum, quod dicitur, proprie cohaeret cum sequentibus ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνοιεν; verbum autem, ut assolet, subiectum attraxit, ut pro οἳ δηλοῦσι ὡς ἂν διαιτώμενοι οἱ κάμνοντες ὑγιαίνοιεν poneretur οἳ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας ὡς ἂν διαιτ. ὑγιαίνοιεν.

P. 264. Οὐκ ἄρα] Florr. c. d. m. Οὐκ ἄρα. Aug. Οὐκ ἄραγε. Proxime Ald. πάντα pro πάντας. — λέγειν γε ποιεῖ] Γ Δ B C F W ποιεῖν. Mox J περὶ ὥνπερ καὶ λέ-

γεν. — Ἆρ' οὖν οὐ καὶ κτλ.] Libri edd. et membb. Ἆρ' οὖν καί, particulam οὐ addunt Δ V Florr. b. d. et Γ a rc. m. Liber Clark. „ἆρ' ὀῦν ἦν νῦν δ. λ. et suprascr. sic (sed manu multum recentiore) ὀῦν ἦν." *Gaisford.* Atque hoc οὐ cum Bekkero adiecimus. *Ficinus: Nonne medicina — efficit* cet. *L. Aretinus: Nonne et quam nunc dicebamus medicina de aegrotantibus loquendi et sapiendi facultatem praebet?* Proximum καί om. Clark. B C E F W Bodl. Vindd. 1. 2. 6. 7. et Florr. a. c. f. m. o. s. Etiam Ficinus: *Nonne medicina* cet. Sed καί salvo sensu, opinor, abesse nequit. Deinde J et Bas. 2. ἡ — λεγομένη ἰατρική. Mox Ξ Σ Y Vind. 2. Aug. et Mecrm. δὴ νῦν. Proxime ἐλέγομεν Φ Florr. f. s. et rc. E. pro eo, quod libri reliqui cum edd. habent, λέγομεν; illud recte iam reponi iusserat Heindorfius (licet νῦν δή etiam praesenti iungatur, vid. *Graev.* ad Lucian. T. IX. p. 494. Bip. Cf. *Stallbaum.* ad Phileb. p. 105. et *Matth.* Gramm. gr. p. 1209.), quem audiverunt Bekk. et Stallbaum. Est enim νῦν δή *modo*, vern. *eben*. Sic Protag. 329. C: ἃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον (vern. *was ich eben nannte s. anführte*). 340. B: ἃ νῦν δὴ εἶπες πολλά τε καὶ καλά. 352. E: ὧν νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον. Phaedr. 230. A: ὃ νῦν δὴ ἔλεγον. 263. C: ἃ νῦν δὴ εἶπες. Gorg. 451. A: ὧν νῦν δὴ ἔλεγον. 454. A: ἃς νῦν δὴ ἐλέγομεν. 455. D: περὶ ὧν νῦν δὴ Σωκράτης ἔλεγε. 462. A: ὥσπερ νῦν δὴ ἔλεγον. 466. D. 470. A. 474. A. 485. D. 494. A. 499. D. 511. E. alia sexcenta. — ἡ ἰατρικὴ] Sic Clark. Δ Ξ Σ Y B C V Bodl. Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. c. d. f. m. Aug. Mecrm. Cornarii (Eclog. p. 77.) codex et Γ a rc. manu. W. ἰατρική. Libri edd. cum reliquis membr. ἰατρικήν. Flor. x et Bas. 2. λεγομένη ἰατρική.

ποιεῖ δυνατοὺς] V. ποιεῖ om. Clark. Γ B C E F V W Vind. 6. et Florr. a. c. f. m. o. s. *Stallbaumius:* „unde illud e superioribus temere repetitum esse suspicamur." Equidem aegre carucrim verbo ποιεῖ in hac quae plena esse debet oratione; accedit quod mutata est structura: δυνατοὺς εἶναι (quum praecesserit simplex ποιεῖ δυνατούς); etenim ποιεῖν seq. infinitivo non est *reddere*, sed *efficere ut* — καὶ ἡ ἰατρικὴ ἄρα] Flor. x. ἄρα. Proxime Clark. ἔοικεν. Deinde Vind. 7. τούς γε περὶ τὰ νοσήματα μάλιστα. Florr. c. m. o. τὰ νοήματα scribit pro νοσήματα. In seqq. Clark. οὐκ οὖν — ἐστιν, ut B. ἐστὶν τοιούτους et inferius οὐδέν ἐστιν τοιοῦτον. — περὶ εὐεξίαν] Polit. VII. p. 521. E: Γυμναστικὴ — σώματος — αὔξης καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ. Cf., quem Heindorfius citavit, *Schneider.* ad Xenoph. Mem. III.

12. 1. — *Καὶ μὴν καὶ*] Vind. 1. *καὶ νῦν καί*; alterum *καί* om. F. Deinde *αἱ* ante v. *ἄλλαι* om. *A Σ Y* Bodl. Vindd. 1. 2. 7. Aug. et. Meerm. — *τέχνας*] Haec vox operarum vitio in Ald. et Bas. 1., B quos Stephan. sequutus est, excidit. Clark. *ἄλλας τέχνας οὐ*, Etiam *Ficinus: Cur ergo artes alias non appellas rhetoricas* cet. Proxime Vind. 7. *ἐστι πᾶσι ἡ ἐπιστήμη*. Ceterum *ὡς ἔπος εἰπεῖν* seq. *πᾶσα* vertimus *omnis propemodum spectat scientia*; sic enim volgo accipitur haec loquutio (v. *Stallbaum.* ad Apolog. p. 7. et de republ. p. 50.). Rectius vero, ni fallor, vertitur: *omnino, prorsus* s. *reapse*, vid. ad 466. E. — *τοιοῦτον χειρούργημα*] W *τοιοῦτο*, Bass. 1. 2. *τοιούτων*. Deinde J et Bas. 2. *διὰ λόγου*. Ceterum annotat Schol. *χειρούργημα καὶ κύρωσις οὐκ εἴρηται, αἱ δὲ λέξεις Γοργίου ἐγχώριοι· Λεοντῖνος γὰρ ἦν*. Voc. *κύρωσις* expressit Schleiermacherus vern. *Vollführung*. Immo est *Wirksamkeit*. Disputavit de hac voce et nostro loco *Hoogeven.* ad Viger. de gr. dict. idiot. p. 102. Herm. — *διὰ ταῦτ'*] Vind. C 6. *διὰ ταῦτα*. Verbum quod sequitur *φημί* est h. l. *arbitror* (Schleiermacherus perperam vertit: *wie ich behaupte*). Sic Protag. 322. E: *εἰκότως, ὡς ἐγώ φημι*. Cf. Tim. Lex. h. v. et nostra ad Legg. p. 487. Clark. scribit *ἐγὼ φημί*. — *Ἆρ' οὖν μανθάνω*] Particulas *ἆρ' οὖν* etiam extra interrogationem sensu affirmativo poni (ut sint i. q. vern. *nun* s. *wohl*) loci iam ab aliis allati operte docent, v. nostra ad Protag. p. 69. et interpp. ad Euthyphr. 5. A. Quocirca recte libri edd. superiores scribunt *Ἆρ' οὖν — καλεῖν· τάχα*, quod sequuti sunt Findeis. Heindorf. in ed. I. et Beck. Male contra interrogandi notam post v. *καλεῖν* posuerunt Bekk. Stallb. et Buttm. in ed. Heind. II., quos audivit *Schleiermacherus* vertens: *Merke ich nun etwa, wovon du sie benennen willst?* Immo est: *Ich merke* (s. *verstehe*) *nun wohl, als welche du sie bezeichnen willst; doch werde ich es bald besser einsehen.* In quo recte sibi respondent *μανθάνω* et *σαφέστερον εἴσομαι*, ut nullo prorsus modo intelligam, quo pacto Stallbaumius interpretationem meam impugnans latinam: *Sane intelligo qualem velis eam dicere; mox tamen perspiciam clarius* scribere potuerit: „Nam hoc si voluisset, profecto non potuisset addere haec: *τάχα δὲ εἴσομαι σαφέστερον.*“ At vero qui se rem *mox* dicit *clarius perspecturum* esse, nonne is ante iam eius intelligentiam vel notionem ceperit necesse est? Ipse vir doctus vertit: „*Num igitur intelligo, qualem eam dicere velis?* i. e., *nondum mihi videor intelligere, qualem eam dicas.*“ At qui *nondum* intelligit rem, is dicere non potest se mox

clarius eam perspecturum esse, propterea quod cognitionem *clariorem* cognitio *per se* antecedat necesse est. Quocirca pugnant inter se ἆρ᾽ οὖν μανθάνω — καλεῖν; et τάχα δὲ εἴσομαι σαφέστερον. Pro ἆρ᾽ οὖν Bodl. 2. Florr. m. x. Meerm. et Aug. ἄρ᾽ οὖν, quod Heindorfius (quem Beckius audivit) quum recepisset, ipse postea ad Protag. p. 496. improbavit recte contendens ἄρα initio poni non posse. Cf. *Hermann* ad Sophocl. Antig. 628. ed. Erfurdt. min. Maxima vero vituperatione reprehendendus est *Coraes*, qui pro Ἆρ᾽ οὖν audacter scripserit Ἀλλ᾽ οὐ. Pro βούλει Flor. x scribit βούλῃ. Deinde Vind. 6. τάχα δὲ εἴσομαι ἀλλὰ σαφέστερον ἀπόχριναι. De voce τάχα (*mox* vel *statim*) vide quae posuimus ad Phaedr. p. 343., ubi probavimus hunc vocabuli usum sine causa apud prosae orationis scriptores pro rariore haberi a viris doctis.

P. 266. ἀπόχριναι] J ἀπόχρινε. — Πασῶν δέ] Sic Δ et Bodl.; edd. cum reliquis libris δή. Mox art. τῶν om. ΔΞΣY Bodl. Vindd. 2. 7. Meerm. et Aug. Male Findeisenius genitivos πασῶν τῶν τεχνῶν (qui sequente τῶν μέν ita, ut solent, positi sunt ut totum designent) ex omissa praepos. περί pendere arbitrabatur. Pro τῶν μέν F τὰ μέν scribit, J et Flor. x τῶν μὲν ἐνεργασία. Proxime post τῶν μέν propter interposita καὶ λόγου βραχέος δέονται oratio mutatur ita ut pro τῶν δὲ οὐ ponatur ἔνιαι δὲ οὐδενός (int. λόγου δέονται), de quo quidem orationis variandae genere vid. quae *Matth.* Gramm. gr. p. 580. sq. exposuit. — ἀλλὰ τὸ τ. τ.] V W Bodl. Vind. 2. Aug. Meerm. ἀλλ᾽ ἀπὸ. Deinde Bodl. Vind. 2. Aug. et Meerm. περαίνοιντ᾽ ἄν. Respexit ad h. l. *Aristides* Orat. Plat. I. p. 38. Iobb. σκόπει δὴ καὶ περὶ τῆς γραφικῆς, ἣν εἰ καλεῖς τέχνην, οὐκέτ᾽ ἐρήσομαι· καλεῖς γὰρ ἐν αὐτοῖς γε τούτοις τοῖς Γοργιείοις λόγοις. Mox art. τάς ante τοιαύτας om. F.

δοκεῖς] Flor. x. et pr. Δ δοκεῖ. In seqq. pro περὶ ἃς D οὐ φής *Schleiermacherus* in ed. I. scriptum volebat περὶ ἃ σὺ οὐ φής, quod recte Stallbaumius improbavit. Primum enim περὶ ἅ locum habere non posset, quum praecedat τὰς τοιαύτας, quod ἃς postulat; deinde non est quod in praepositi. περί cum pron. ἅς coniuncto quicquam offendas, quum περί τι εἶναι non solum sit *in aliquo versari* (vid. ad Phaedr. p. 529.), verum etiam *ad aliquid pertinere*, *alicuius esse* (ut οἱ περί τινα et τὰ περί τι al.), ut fere genitivi circumloquutionem faciat (vid. *Schäfer.* ad Iulian. p. VI.). Quocirca vertere possis: *quarum tu negas rhetoricam esse* (sic enim Latinos constat genitivum ponere, ubi nos usurpamus: *zu etwas*

gehören, eines der — seyn). L. Aretinus: *mihi videris dicere velle circa quas rhetoricam esse non censes.* In Clark. scrib. φῃῖς. Flor. m. περὶ ἃς τὴν ῥητορικὴν οὐ φὴς εἶναι ἢ οὔ; Posterius ἢ οὔ; om. Flor. x. — καλῶς ὑπολαμβάνεις] Haec verba absunt a libris Σ et Vind. 7. — δέ γ' εἰσὶ] Libr. edd. praeter Bekker. δέ γέ εἰσι. Particulam γέ om. J. In seqq. *Corains* scripsit τὸ πᾶν, compar. 451. C: ὅτι καὶ αὕτη λόγῳ χυροῦνται τὰ πάντα. B: ὅτι καὶ αὕτη ἐστὶ τῶν λόγῳ τὸ πᾶν χυρούμενων. D: τῶν λόγῳ τὰ πάντα διαπραττομένων. Bene reponit *Stallbaumius*: „Sed in his locis articulus recte additur propterea quod respicitur ad superiora, in quibus eadem sententia iam proposita erat; hic illo non opus est, quoniam res primum commemoratur, et πᾶν περαίνουσι significat *unumquodque perficiunt.*" — ὡς] Φ καὶ ὡς. Mox ἢ om. F. Deinde ἢ ante βραχέος om. Γ. — οἷον ἡ ἀριθμητικὴ] Articul. ἡ quater addunt libri edd., etiam ΦE καὶ ἡ λογιστικὴ, et E καὶ ἡ γεωμετρικὴ καὶ ἡ πεττευτική. Reliqui vero omnes libri, quorum coryphaeus est Clarkianus, primo tantum nomini (ἀριθμητικὴ) articulum praefigunt, quod recte, opinor, seqnuti sunt Bekker. et Buttm.; quamquam Heindorfius ad Sophist. p. 442. articulum etiam ante v. ἀριθμητικὴ (ut Vindd. 1. 2. 7.) demptum voluit (ut supra: οἷον γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιΐα καὶ ἄλλαι πολλαί). Sed in artium nominibus articulus modo additur modo omittitur (v. *Schäfer.* Melett. critt. p. 5. et nostra ad p. 19. al.); deinde ubi singulae enumerantur artes, rectius, ni fallor, articulus praefigitur, ita ut semel ponatur (h. e. primo nomini praefigatur), quia ad reliqua simul pertinet nomina; artes enim h. l. communi hac notione, quod omnia orationibus perficiunt et opus aut nullum omnino requirunt aut valde exiguum, comprehenduntur; quocirca non distinguuntur, quod Stallbaumius sumit, sed coniunguntur, ita ut unam artium classem constituant. Pro γε post πεττευτικὴ Φ scribit τε. De part. γέ in rerum plurium enumeratione ita poni solita vid. *Heindorf.* ad Hipp. mai. p. 188. ed. II. et *Matth.* Gramm. gr. p. 1207. Deinde pro σχεδόν γε (F σχεδόν τε) Clark. omnesque fere Bekkeri libri cum Bodl. Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. b. c. d. m. o. Aug. et Meerm. scribunt σχεδόν τι, quod recte reposuerunt Heind. Bekk. et Stallbaum. Ad v. ἴσους Schol. ὡς ἡ πεττευτικὴ καὶ χιθαρῳδία.

χῦρος] Schol. σκόπει ὡς χῦρος εἶπε Πλάτων, οὐ κύρωσιν, καθὰ Γοργίας. In seqq. Flor. a. scribit: λόγων ἐστὶ τῶν τοιούτων. τίνα μοι. — λέγειν καὶ τ. ῥ.] Sic Ξ cum libr. edd.; sed Clark. cum reliquis et Bekkeri et Stallbaumi

libris (accedunt Bodl. et Aug.) omittit *καί*, quos recte sequuti sunt Bekk. Stallb. et Buttm. — *οὔτι*] Sic libri omnes praeter Paris. J, in quo *οὔτοι* exstat, quod recte Bekker. et Stallb. (in ed. Goth.) receperunt; frequentissima est enim vocum *οὔτι* et *οὔτοι* confusio (v. Lex. Xenoph. III. p. 352.). De partt. *οὔτοι — γε* vid. *Hermann.* ad Viger. p. 803. Mox Flor. d. *τούτων οὐδεμίαν* sine partic. *γε*. — *οὐχ ὅτι*] Florr. a. b. c. m. o. C et corr. B. *διότι*. Flor. x. *καλεῖν*. *διατί; οὐχ ὅτι τῷ ῥ.* De partt. *οὐχ ὅτι* (*quamquam*) vid. ad Protag. p. 140. Mox *τῷ ῥήματι* est Latin. *ad verbum*, vern. *wörtlich*, *nach deinem eignen Ausdrucke*, ut Theaet. 166. D: *τὸν δὲ λόγον αὖ μὴ τῷ ῥήματί μου διώκε, ἀλλὰ τῇδε ἔτι σαφέστερον μάθε τί λέγω.* Neque enim h. l. *τὸ ῥῆμα* oppositum est *τῷ ἀληθεῖ* (ut Polit. I. 340. D. Phaedon. 102. B. al.), quod Heindorfius statuebat. Mox art. *ἡ* ante v. *διὰ λόγου* om. Vindd. 1. 6. Proxime *ἐστιν*, *καί* libri edd. cum plurimis scriptis habent, Bas. 2. vero Florr. a. d. o x. Bodl. et Reg. (Paris. B.) *ἐστι*, *καί*; et sic scripserunt Heind. Beck. et Stallbaum. Sed recte, ni fallor, Bekkerus servavit *ἐστιν*, *καί*. De *ν ἐφελκυστ.* sequente consonante vid. quae posuimus ad Protag. p. 30. 128. et ad Phaedr. p. 429. Locus autem sic distinguendus: *ῥητορική ἐστιν· καὶ ὑπολάβοι κτλ.* Adiunguntur enim haec explicationis causa, ut *καί* non sit *und* (ut Schleiermacherus vertit), sed *videlicet* s. *nempe*, vid. ad Protag. p. 148. et *Fritzsch.* Quaest. Luciam. p. 9. sq. In Bas. 1. *καί* desideratur. — *δυσχεραίνειν τοῖς λόγοις*] J et Flor. x. *ἐν τοῖς λόγοις*, quod reponi iusserat Heindorfius, contendens verbum *δυσχεραίνειν* quarto semper casui iungi (laudat Politic. 294. A. 301. C. Polit. II. 366. C. Legg. VIII. 828. D. X. 900. C. 908. B. Menon. 89. D. *Maittar.* de Diall. p. 83. Adde *Baehr.* ad Plutarch. Philopoem. p. 63. et *Matth.* Gramm. gr. p. 758.). Iam licet opponere possis v. *δυσχεραίνειν* etiam dativo iungi (sic *Isocrat.* Panath. 275: *ἐκεῖνος — ἐδυσχέραινε μὲν οὐδενὶ τῶν γεγραμμένων.* Cf. *Orelli* ad Isocrat. *π. τ. ἀντιδόσ.* p. 262. sq.), tamen v. *τοῖς λόγοις* non possunt e verbo *δυσχεραίνειν* pendere, siquidem *οἱ λόγοι* ap. Platonem non singula dicta, sed disputationem s. sermonem designant (Vid. v. c. Parmen. 130. B. 135. B. Tim. 27. A. Euthyd. 271. B. alia sexcenta). Itaque *δυσχεραίνειν* (cum accusativo, nonnunquam etiam dativo, *indignari*, *aegre ferre*, deinde *aversari*, *repudiare* vel lenius *improbare*), h. l. absolute positum, est *calumniari* (quod nos dicimus *chikaniren*), i. q. infra p. 483. A. 489. B. vocatur *κακονοεῖν ἐν τοῖς λόγοις*. (Haud igitur probanda est Schleiermacheri interpretatio:

der dir die Worte zum Verdruss kehren wollte). Quocirca non propter verbi δυσχεραίνειν constructionem, quod Heindorfio et Stallbaumio visum est, sed propter vocum τοῖς λόγοις sensum arbitror recipiendum esse ἐν τοῖς λόγοις. Olympiodorus: εἴ τις θέλει δυσχεραίνειν καὶ φιλονεικεῖν, ἐπολάβοι ἄν σε τὴν ἀριθμητικὴν ῥητορικὴν λέγειν, ἐπειδὴ κἀκείνη περὶ λόγους· ἐγὼ δὲ οὐκ οἶμαί σε τοῦτο λέγειν. Ad pron. τίς Schol. ἐριστικὸς ἄνθρωπος καὶ ἐλέγξαι μόνον σκοπὸν ἔχων, ἀλλ' οὐ διορθώσασθαι τὸν διαλεγόμενον. Proxime Flor. d. Aug. et Meern. ὦ Γοργία ῥητορικὴν λέγεις; Vind. 6. καλεῖς pro λέγεις. Quae sequuntur ἀλλ' οὐκ οἶμαι usque ad ῥητορικὴν λέγεις a Flor. d. absunt.

Ἴθι οὖν] Sic e libro Paris. J. Flor. x. et Bas. 2. cum Bekkero dedimus pro volgato Ἴθι νῦν (Steph. et Findeis. Ἴθι νυν; quod igitur Bip. habet Ἴθι νῦν, sine dubio e libro Lugdun. manavit). Paris. W. Ἴθι δή. Stallbaumius: „fortasse scribendum: ἴθι οὖν, νῦν καὶ σύ." Praestat tamen simplex Ἴθι οὖν καὶ σύ. Sic 452. D: Ἴθι οὖν νομίσας — ἀπόκριναι. Theaet. 195. E: ἴθι οὖν δὴ σὺ ἀποκρίνου. Conv. 199. C: ἴθι οὖν μοι περὶ Ἔρωτος — καὶ τόδε εἰπέ. Polit. II, 376. D: Ἴθι οὖν — λόγῳ παιδεύωμεν τοὺς ἄνδρας. Charm. 165. E: Ἴθι οὖν εἰπέ. 169. D: Ἴθι δὴ οὖν κτλ. al. — ἡ ῥητορικὴ] Artic. ἡ om. Clark. ΓΦΕF et pr. B. Proxime in Flor. o. deest τούτων, in Bas. 2. τῶν ante v. τεχνῶν. Deinde Flor. x. τοπολὺ τῶν λόγων χρωμένων. Etiam J τῶν λόγων scribit. Vind. 2. τῶν τῷ πολὺ λόγῳ χρ. Etiam V τῷ pro τό scribit. Proxime Aug. τυγχάνουσαι. — ἐν λόγοις] Desunt haec vv. in Flor. d. Deinde Flor. s. ἐστι. Proximum ὥσπερ est *velut, exempli causa*, ut Polit. IV, 420. C. al. L. Aretinus: *velut si quis me roget de aliqua artium supra memoratarum.* — ὧν νῦν] V. ὧ, superscripto ο. Flor. x. τῶν νῦν, in marg. ὧν, Flor. b. ὧν νυν δή. Voc. νῦν om. Ξ, δή deest in W. Deinde Clark. ἦ ζτινος οὖν. 451

P. 268. Τῶν — ἐχουσῶν] Sic scripsi, ut in seqq. Τῶν περὶ τὸ ἄρτιόν τε καὶ περιττόν, pro τῶν — ἐχουσῶν et τῶν — περιττόν; responsio enim his verbis continetur ad interrogationes Ὦ Σώκρατες, τίς ἐστιν κτλ. et Τῶν περὶ τί; Coniunctionem videlicet ὅτι responsionibus etiam directis praefigi constat. *Schleiermacherus*, id quod miror, τῶν ante περὶ τί et ante vv. περὶ τὸ ἄρτιον deleri iubebat, τῶν ferri non posse arbitratus. Attamen res ipsa postulat articulum τῶν ante περὶ τί et τὸ ἄρτιον, ut quisque graece sciens intelliget. Verba Τῶν διὰ λόγου — ὅτι om. pr. W. In Clark. scribitur δια- B

λόγου. — Τῶν — [γνώσεις] Recte Bekkerus vocem γνώσις, quae non potuit nisi ab interprete proficisci, cancellis circumscripsit, quem secutus est Stallbaumius. Per se intelligitur e praegressis orationem suppleri verbis τὸ κῦρος ἐχουσῶν τεχνῶν τίς ἐστιν. L. Aretinus: *circa par et impar quot utraque existant.* Ad v. ἄρτιον in cod. Meerm. alia manus superscripsit μέτρον. Proxime Flor. x. ὅσ' ἄν. — τυγχάνῃ ὄντα] Vind. 1. et C. τυγχάνει ὄντα. V W Flor. m. Aug. et Meerm. τυγχάνοι ὄντα. J τυγχάνοντα, omisso ὄντα. Bekkerus: „scribe τυγχάνοι cum V W." quem audiverunt Stallbaumius et Buttmannus. Etenim particula ἄν h. l. non potest nisi ad verbum referri; quocirca cum libris supra allatis τυγχάνοι scribendum est. Optativum cum part. ἄν patrio sermone ita exprimere possis ut part. *wohl* interponas (*wie gross wohl jedes ist*); igitur vel hoc vel, ἄν deleto, cum Vind. 1. et C. scribendum ὅσα ἑκάτερα τυγχάνει ὄντα. — λογιστικὴν] pr. Δ λογικὴν. Deinde Bodl. Y Φ Aug. et Meerm. αὐτὴ pro αὕτη. — Ἡ περὶ τί] Sic Clark. Γ Δ Y B C E F V W Bodl. Vindd. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. et Meerm. A libris reliquis et edd. artic. Ἡ abest. In Clark. Aug. Ald. Bass. 1. 2. et Franc. περὶ τὶ. — ὥσπερ — συγγραφόμενοι] Corrige: *qui rogationes* (non *rationes*) *ad populum consignant.* Schol. p. 340. Bekk. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπὶ τῇ ψηφισμάτων ἢ νόμων εἰσηγήσει ὁ κῆρυξ ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου ψηφίσματος ἢ νόμου τό τε ὄνομα τοῦ ψηφιζομένου καὶ τιθέντος τὸν νόμον, καὶ δὴ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου ἔλεγεν, οἷον Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς ψηφίζεται τάδε· εἰ δὲ ἔμελλε πάλιν ὁ αὐτὸς ψηφίζεσθαι, ἔλεγεν ὁ κῆρυξ, ἵνα μὴ περιττολογῇ· Τὰ μὲν ἄλλα κατὰ τὰ αὐτά, ψηφίζεται δὲ καὶ τάδε. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦδε, τὰ μὲν ἄλλα, καθάπερ ἡ ἀριθμητική, ἡ λογιστικὴ ἔχει. Similiter Olympiodorus: εἰ τοίνυν πλείονα εἶχεν ἀναγνῶναι ψηφίσματα, ἐν τῷ ἀ ψηφίσματι ὁ κῆρυξ ἔλεγε τὸ ὄνομα τοῦ γράψαντος καὶ τοῦ πατρὸς τούτου καὶ τοῦ δήμου, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς ψηφίσμασιν, ἵνα μὴ περιττολογῇ, ἔλεγε τὰ μὲν ἄλλα ὁμοίως κτλ. Cf. *Böckh.* ad Inscript. Att. num. 84. p. 124. Coraës Addend. p. 361. intelligebat τοὺς ἐργολάβους (*entrepreneurs*), τουτέστι, τοὺς παρὰ τοῦ δήμου ἔργου τινὸς δημοσίου, οἷον τειχῶν, λιμένων, νεωρίων, τριήρων, κατασκευὴν μισθοῦ λαμβάνοντας· τούτους γὰρ εἰκὸς συγγραφὴν πρὸς τοὺς ἐργοδότας ποιεῖσθαι, ὁρίζουσαν πάνθ' ἃ προσεῖναι τῷ ἔργῳ ἔδει, καὶ ὧν μὴ προσόντων ἐξῆν τοῖς ἐργοδόταις ἀπείπασθαι τὸν μισθόν. cet. Sed σύγγραμμα et συγγραφεύς (vid. *Thucyd.*

VIII, 67.) potius in rogationibus vel scitis eorumque auctoribus ponuntur, vid. ad Phaedr. p. 505.

ἡ λογιστικὴ] Sic Clark. Bodl. Codd. Paris. (praeter C EF), Vindd. 1. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. Meerm. et ed. Ald. Reliqui libri cum Bass. 1. 2. et Steph. καὶ ἡ λογιστικὴ. — ἐστι, τό τε ἄρτιον κτλ.] Sic recte jam Bekkerus, quem Stallbaumius quoque secutus est, distinxit, ut verba τό τε ἄρτιον καὶ τὸ περιττόν explicationis causa apposita sint pronomini τὸ αὐτό. In seqq. ad verba πρὸς αὑτά (sic correxit Heindorfius volgatum αὐτά, F αὐτό) Scholiast. πρὸς αὑτά, ὡς ὅταν ἄρτιος πρὸς ἄρτιον ἢ περιττὸς πρὸς περιττὸν πολλαπλασιασθῇ· πρὸς ἄλληλα δέ, ὅταν περιττὸς πρὸς ἄρτιον ἢ ἀνάπαλιν. Mox Aug. et Meerm. τὸ ἄρτιον καὶ τὸ περιττόν, Ficinus: *par et impar*. *Heindorfius*: „ut paullo ante περὶ τὸ ἄρτιόν τε καὶ περιττόν et τό τε ἄρτιον καὶ τὸ περιττόν. Cf. Theaet. 105. (185. D.): ὅτι καὶ ἄρτιόν τε καὶ περιττὸν ἐρωτᾷς. Sed eodem modo Charmid. 29: τοῦ ἀρτίου καὶ τοῦ περιττοῦ, et paullo post τοῦ περιττοῦ καὶ ἀρτίου. De rep. VI. p. 510. C: τό τε περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον.“ Ad. vv. διαφέρει δὲ τοσοῦτον cf. *Sext. Empir.* adv. Grammat. II. p. 288. sq. 299. Ceterum verba ita cohaerent: ὅτι ἡ λογιστικὴ ἐπισκοπεῖ πῶς πλήθους ἔχει τὸ περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον καὶ πρὸς αὑτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα. De vv. πῶς πλήθους ἔχει, similiter infra πῶς πρὸς ἄλληλα τάχους ἔχει. Sophist. 254. C: κοινωνίας ἀλλήλων πῶς ἔχει δυνάμεως. Polit. V. 456. D: Πῶς οὖν ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦδε πέρι; IX. 577. B: πῶς ἔχει εὐδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος ὁ τύραννος πρὸς τοὺς ἄλλους; al. Vid. quae ad Legg. p. 200. posuimus; adde *Wyttenbach.* ad Plutarch. *V.* VI. P. II. p. 658. et *Matthiae* Gramm. gr. p. 643. sq. — ἀνέροιτο] Clark. ἀναιροῖτο. *A γρ.* ἀναιροῖτο. ΣJ et pr. Ξ ἔροιτο, Γ ἔροιτ' ἄν. Mox ante ἐμοῦ λέγοντος Findeisenius putabat excidisse particulam καί, qua verba καὶ εἴ τις τὴν ἀστρονομίαν ἀνέροιτο coniungerentur cum verbis εἰ φαίη, ἐμοῦ λέγοντος, ὅτι κτλ. Sed recte Heindorfius reposuit, verba εἴ τις τὴν ἀστρονομίαν ἀνέροιτο explicatius repeti his οἱ δὲ λόγοι, εἰ φαίη, περὶ τί εἰσιν, ὦ Σώκρατες; — οἱ τῆς ἀστρονομίας] Art. οἱ om. Vind. 6. Deinde Bodl. Aug. et Meerm. scribunt οἱ περὶ τῆς ἀστρονομίας. Sed οἱ λόγοι τῆς ἀστρονομίας sunt, ut recte interpretatus est *Heindorfius*, οἱ λόγοι οἷς ἡ ἀστρονομία χρῆται, ut D: οἱ λόγοι — οἷς ἡ ῥητορικὴ χρῆται. — ὅτι Περὶ τὴν κτλ.] Coniunct. ὅτι om. W. Proxime Flor. x. cum Bas. 2. καὶ πῶς, Γ ὅπως. Deinde pro ἔχει Florr. a. c. d. m. o.

ἔχουσι, Bas. 2. ἔχοιμεν. In seqq. part. γε om. J Flor. d. et pr. Ξ. In Γ deest σύ. Flor. b. ὀρθῶς γὰρ λέγων σύ. De participio in responsione posito vide quae ad Protag. p. 189. sq. disputavimus.

Ἴθι δή] Φ om. δή. — ἡ ῥητορικὴ οὖσα] Sic Clark. Florr. b. c. d. f. m. o. s. Vindd. 1. 6. al. Libri edd. vett. (etiam Findeis. Heind. ed. I. et Beck.) cum ΞΣΥ al. οὖσα ἡ ῥητορική. Deinde Y λόγων. Mox pro τις Clark. FW Vindd. 1. 6. et Flor. s. τινῶν· ἢ γάρ; Flor. s. in marg. ἢ τεχνῶν, Flor. f. τεχνῶν, E ex τινῶν. Flor. m. τῶν λόγῳ χρωμένων διαπραττομένων. — τῶν περὶ τί] Libri edd. τῶν περὶ τί ἐστι τοῦτο τ. ὄντων. Findeisenius scripsit: τῶν πέρι· τί ἐστι. *Heindorfius*: „alterum τί in his intercidisse adeo certum et manifestum est, ut id vel sine librorum suffragiis in textum admittere non dubitarim. Sic supra §. 13: εἴ με ἐπαινέροιτο; τῶν περὶ τί —; atque iam commode infertur a Gorgia Τὰ μέγιστα etc.“ Quem audiverunt Beck. Bekker. et Stallbaum. Cl. *Heusdius* Spec. crit. in Plat. p. 86. coniecit: „Nullum habet usum τῶν ante περὶ τί ἐστι τ. τ. ac delendum videtur. Forte [fortasse] natum est ex antecedentibus, ubi non semel est obvium. Deinde, ut bene se habeat atque intelligi possit Gorgiae responsio, ante τὰ μέγιστα ponendum est περί. Utramque correctionem confirmat p. 452. A: Οὐ γάρ ἐστιν ἡ τούτου τέχνη περὶ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ἡ ἐμή.“ At equidem censeo veram servatam esse scripturam a Florr. f. s., qui dant λέγε δὴ τί ἐστι τοῦτο τῶν ὄντων, ut τῶν περί e praegressis natum sit, ubi τῶν περὶ τί, ἢ περὶ τί al. frequentantur. Nec aliter videtur Ficinus legisse qui verterit: *Dic ergo, quid ex omnibus id sit potissimum, de quo hi sermones habentur, quibus rhetorica utitur.* — τῶν ἀνθρωπείων] Vind. 6. Florr. b. x. Aug. et Meerm. τῶν ἀνθρωπίνων. Deinde Vind. 6. τὰ ἄριστα (ap. Bekker. Φ καὶ τὰ ἄριστα). — οἴομαι] Bas. 2. Bodl. ΞΣYJ Flor. x. Aug. et Meerm. οἶμαι, quod Beckius reposuit. Sed praestat, ni fallor, forma plena in hac oratione plene accurateque rem explanante. Vid. *Schäfer*. Apparat. Demosth. T. IV. p. 102.

τοῦτο τὸ σχολιόν] Bodl. cum Meerm. in marg. σχόλιον προπαροξύτονον, vid. *Eustath.* ad Odyss. ή. p. 276. Schol. p. 340. Bekk. Τὸ σχόλιον τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασίν (cf. *Clem. Alex.* Strom. IV, 5. p. 483. Sylb. 573. Pott. ubi v. not. et *Theodoret.* Serm. XI. p. 646. D.), οἱ δὲ Ἐπιχάρμου (*Tengström.* Diss. acad. super dial. Plat. qui Protagorae

inscribitur p. 26.: „at verisimilius fortasse est scolion — inter ista *Συβύρια ἐπιφθέγματα* referendum esse, quae Epicharmum servavisse tradit Schol. Aristoph. Pac. 344.“) *ἔστι δὲ τοιοῦτον· ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ* (Athen. XV, 14. *θνητῷ*), *δεύτερον δὲ φυὰν* (Clem. Alex. l. l. *εὐφυᾶ καὶ*) *καλὸν γενέσθαι, τὸ δὲ τρίτον* (Athen. *τὸ τρίτον*. Stob. Serm. CI. p. 552, 12. Gesn. *τρίτον δὲ*) *πλουτεῖν ἀδόλως, τέταρτον δὲ* (Stob. l. l. *εἶτα τέταρτον*) *ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων. τοῦτο δὲ τὸ τελευταῖον παραλέλειπται ὡς μὴ πρὸς ὃ βούλεται Πλάτων χρήσιμον ὄν.* Cf. *Lucian.* pro lapsu in salut. §. 6. ubi vid. Schol. Suidas v. *Ἀρχίας* T. I. p. 345. Attingitur scolii sententia Legg. I. p. 631. C. II. 661. A. Euthydem. 279. A. B. al. De ipso scolio scripturaeque discrepantia vid. *Ilgen.* Scolia p. 25. sq. *Grotefend* in Schweighaeus. Animadvv. in Athen. T. VIII. p. 262. sq. et *Iacobs* ad Anthol. gr. T. I. p. 208. sq. Pro *τὸ δὲ δεύτερον* W *τὸ δεύτερον*. Mox Vindd. 2. 6. *τὸ τρίτον δὲ*. Tum Bodl. EF Florr. f. s. et pr. B. om. *τοῦ σχολιοῦ*. Pro *ἀδόλως* J *ἀδικῶς*. Deinde praep. *πρός* abest a libro W. — *τοῦτο λέγεις*] Sic Clark. et Bekkeri libri (praeter EF) cum Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. c. d. n. o. x. Aug. et Meerm. Volgo *λέγεις τοῦτο*, quod retinuerunt Findeis. Heind. ed. I. et Beckius, qui *τοῦτο λέγεις* deterius existimabat. — *Ὅτι σοι*] F *ὅτοι* pro *σοι*, J Flor. x. et mg. F. *εἴ σοι*. Deinde *ἄν* om. Clark. ΦEFJW et Vind. 1. Pro *αὐτίκα ἄν* cum Bekkero scripsimus *αὐτίκ' ἄν*.

ἐπήνεσεν] Vind. 6. *ἐποίησεν*, in marg. *ἐπήνεσεν*. Mox 452
ante v. *ἰατρός* Heindorfius praefigi volebat articulum *ὁ*; recte vero Buttmannus in Auctar. p. 508. ed. I. „huic coniecturae obstare hunc positum voculae *τε*, quae tum ita poni debebat: *ὅ τε ἰατρὸς καί* etc. Contra si scripseris *ὁ ἰατρός τε καὶ παιδοτρίβης*, eundem hominem et medicum et paedotribam feceris.“

P. 270. *ἐστιν ὁ ἰατρὸς*] Florr. f. s. cum Ald. Bass. 1. 2. *ἐστι ἢ*. Proxime Aug. et Meerm. *ἐγὼ αὐτόν*. — *Ἴσως*] abest a Vind. 7. Proxime Φ *ὅτι ὁ ἰατρός*. — *ἦ*] J Flor. x. Bas. 2. *ὅτι*. Vindd. 1. 2. 6. 7. *ἤ*. De part. interrogativa *ἦ* alteram interrogationem excipiente vid. ad Protag. p. 11. In seqq. *ἔργον* om. Vind. 6. In Flor. b. *τέχνης μέγιστόν ἐστιν ἔργον ἀγαθόν*; Proxime post *ἴσως* verba *ὦ Σώκρατες* desunt in libro J. *Heindorfius*: „Paulio post — commode careas alterutro, *ὑγίεια* aut *ὑγιείας*, sed ferri utrumque potest in stilo familiarem sermonem imitato.“ Neutiquam *ὑγίεια* supervacaneum est, siquidem vox *ὑγίεια* appositionem facit ad v. *ἔργον*, quod e praegressis intelligi oportet. Plena videlicet erat

haec oratio: *Πῶς γὰρ οὐ τὸ τῆς ἐμῆς τέχνης ἔργον, ὑγίεια, μέγιστον ἂν εἴη ἀγαθόν;* Pro *γαίη* Aug. *φαίην*.

μετὰ τοῦτον] Meerm. *μεια τοῦτον*. Ficinus: *post haec*; ut legisse videatur *μετὰ τοῦτο*, Findeisenio annotante. — B

θαυμάζοιμί γ'] Sic *Γ*V Florr. a. b. c. m. o. s. (E *τ'*, om. CJ.), quod Bekker. Stallb. et Buttm. secuti sunt. Volgo *θαυμάζοιμί τ'*, quod Findeisenius pro part. *τε*, h. l. redundante, habebat. *Heindorfius*: „Accipiendum hoc *τ'* pro *τοι*, non pro *τε* — quamquam aliis locis Plato scribere solet *θαυμάζοιμ' ἄν*, atque diphthongus in *μέντοι ἄν* sexcenties eliditur, in simplici *τοι* non item, ut literula haec delenda videatur." *Stallbaumius* in ed. Goth. „Fortasse legendum *δ' ἄν*." Sed recte habet *γε*, Latin. *quin* (h. l. *quin ipse quoque mirer*), vid. ad Protag. p. 64. et 149. annotata. — *ἔχει*] Clark. *Γ*BCFV Florr. a. c. d. m. o. Vind. 1. a sec. m. et rc. *Δ ἔχοι*, quod Findeisenius sua sponte reposuerat. Sed recte habet indicativus *ἔχει*, licet optativus praecedat, vid. quae posuimus ad Protag. p. 134. et ad Phaedr. p. 588. — *τῆς αὑτοῦ τέχνης*] Bodl. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Aug. Meerm. Ald. Bass. 1. 2. *αὐτοῦ*. — *ὦ ἄνθρωπε*] Scite annotat *Heindorfius*: „Habet hoc leuem quandam *contemptus* significationem, in quo facile intelligitur quam mirificum sit *ἦθος*, quum Gorgiae aemulum et quasi quendam adversarium ita appellet Socrates." Proxime vocula *τε* post v. *καλούς* abest a W. Mox *μετὰ δὲ τὸν π.* pro *μετὰ δὴ τὸν π.* cum Heind. Beck. Bekker. et Stallb. e libris *ΔΞΣ*Y Vindd. 2. 7. et Meerm. recepimus. Tum Clark. *ἐγ' ὤμαι*.

Σκόπει δῆτα] Vind. 7. et Flor. x. *σκόπει τούτων* C *δῆτα*. Mox pro *πλούτου* ΣY *τούτου*. Aug. et Meerm. *ἐάν σοι τι φανῇ μεῖζον*, Bodl. *ἐάν σοι τὰ φανῇ μεῖζον*, ΣY Vind. 2. et pr. Ξ *φανῇ μεῖζον*, omisso *τι*, J et Flor. x. *φανείη*. — *φαῖμεν ἂν οὖν*] F *φαμὲν*, ΣY Vindd. 2. 7. Aug. Meerm. *φαῖμεν οὖν ἄν*. A Ξ et Vind. 6. *οὖν* abest. — *Τί δὲ δή;*] J *δαί* Clark. *τί δὲ ἂν ᾖ σοι*, in mg. *γρ. τι δὲ δὴ ᾖ*, etiam Bodl. Vindd. 1. 6. Flor. o. in marg. a et *γρ.* B *τί δὲ ἄν*. Post vv. *τί δὲ δή;* voc. *ᾖ* addunt Clark. (*ᾖ τι*) *ΔΣY*ΦBCV Bodl. Vind. 2. Florr. a. b. c. d. m. Aug. Meerm. et pr. Ξ, quod recte post Beckium receperunt Bekker. Stallb. et Buttm. Proxime Florr. a. c. o. et Paris. C. *Φαίην*. Vindd. 1. 6. 7. Aug. Meerm. et edd. ante Stephan. *Φαίη ἄν τις ὢν χρ.* Deinde Vind. 7. *τί οὖν χρίνεις;* J *σὺ χρίνεις*. Proxime *ἀνθρώποις* deest in W. Deinde v. *εἶναι* om. Bodl. ΞΣ Vindd. 2. 7. Aug. et Meerm., quod Beckium

adduxit ut uncis ineluderet. *Δ* pro *εἶναι* scribit *ἦ*. In Vindd. 1. 2. 6. et Florr. a. b. c. o. locus sic scriptus exstat: *τί οὖν κρίνεις σὺ μέγ. ἀνθρ. ἀγαθὸν εἶναι· πλοῦτον φήσομεν· πῶς γὰρ οὐκ ἐρεῖ;* Similiter Flor. m. (cum nota interrogandi post verb. *φήσομεν*) et f (qui nullam habet post vv. *ἀγαθὸν εἶναι* distinctionem). Florr. d. x. *τί οὖν σὺ κρίνεις μέγ. ἀνθρ. ἀγ. εἶναι; πλοῦτον φήσει· πῶς γὰρ οὐκ ἐρεῖ;* in marg. cod. x. ab alia manu adscriptum *φήσομεν*. Etiam J Bas. 2. et rc. *Γ* habent *φήσει*. — *ἀμφισβητεῖ*] F *ἀμφισβητεῖται*. Ceterum *ἀμφισβητεῖν* praeguanti, qui dicitur, sensu est *disceptare* et *contendere*. Deinde *γε* abest a ΦF. Mox pro volgato *αὐτῷ* Aug. Meerm. *αὑτῷ*, V *αὑτω*, F *αὐτῶν*, in marg. *αὐτοῦ*; illud, *αὑτῷ*, recepérunt Bekk. Stallb. in ed. Goth. et Buttm. Bene *Stallbaumius*: „quod sane vulgatae scripturae praeferendum est propter oppositionis gravitatem. Quamquam alias, ubi vis reflexiva ex ipsa orationis serie manifesta est, *αὐτός* frequentari solet v. *Car. Fr. Hermann.* Spec. in Plutarchi de superstitione libellum p. 38. sq.“ Bodl. *τὴν — τέχνην*. In Flor. m. *αἰτίαν* deest. Deinde *ἤ* abest a Bodl. ΣY Vind. 7. Aug. et Meerm. Proxime *τῆς σῆς* rc. Σ. In Flor. x *φαμὲν ἄν*, et in seqq. *τὸ μ. τοῦτο τοσοῦτον*.

τοῦτο τὸ ἀγαθόν;] Flor. x. *τούτου τὸ ἀγ.* Deinde D Φ *ἀποκρινέσθω*. — *ὑπ' ἐκείνων*] ΞΣYV Bodl. Aug. Meerm. *ὑπ' ἐκείνου*. — *τί ἐστι τοῦτο*] ΞΣ Vind. 2. Aug. Meerm. *τοῦτο τί ἐστιν ὃ φῂς* (Clark. *φῄς*). C *σὺ φῂς*. Mox *αὐτοῦ* praegresso relativo *ὅ*, ut solet, infertur, ita ut relativum secundo casu repetatur, ut 518. E. Vid. *Herm.* ad Viger. p. 707. sq., nostra ad Legg. p. 449. et *Matthiaei* Gramm. gr. p. 881. — *μέγιστον ἀγαθὸν*] ΣY *ἀγαθὸν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις*. Mox *ἅμα* om. J. In Flor. f. *αὐτοῖς ἀνθρώποις*. Proxime Bodl. Paris. J. Florr. d. o. *τῶν ἄλλων ἄρχειν* sine art. *τοῦ*. Flor. x. *τὴν τῶν ἄλλων ἀρχήν*, Vind. 1. *τοῦ ἄλλον ἄρχειν*. *Heindorfius*: „Nisi Plato scripserat: *τοῦ τῶν ἄλλων ἄρχειν*. Nam articulus *τῶν* in hac sententia abesse non debet.“ Immo recte abest, quia *ἄλλων* opponitur *αὐτοῖς τοῖς ἀνθρώποις* (opponuntur enim inter se *ipsi* et *alii*; non *ipsi* et *ceteri* vel *reliqui*). Male igitur *Coraës*, vir cetera praestantissimus, audivit Heindorfium, et *τοῦ τῶν ἄλλων* recepit. Similiter Protagor. 354. B: *τῶν πόλεων σωτηρίαι καὶ ἄλλων ἀρχαί*. Bene Stallbaumius attulit Philēb. 58. A: *ἤκουον μὲν ἔγωγε ἑκάστοτε Γοργίου πολλάκις, ὡς ἡ τοῦ πείθειν (δύναμις) πολὺ διαφέρει πασῶν τεχνῶν· πάντα*

γὰρ ὑφ' αὑτῇ δοῦλα δι' ἐκόντων, ἀλλ' οὐ διὰ βίας, ποιοῖτο, καὶ μακρῷ πασῶν ἀρίστη εἴη τῶν τεχνῶν. Proxime Flor. b. f. o. x. ἐν τῇ αὐτοῦ π. Flor. d. ἐν τῇ ἑαυτοῦ π. — ἔγωγ'] J πείθειν δ' ἔγωγ'. Mox Bodl. et Aug. οἷόν τε. —

P. 272. ξυλλόγῳ] Flor. x. συλλόγῳ. Ad *παντὶ Pindei-* E *senius* annotat: „Videri possit παντὶ in πάντα s. πάντας mutari debere." Sed e praegressis, ut bene iam observaverunt Heind. et Stallb., facile intelligitur τοὺς συλλεγέντας ἀνθρώπους. Proxime Bodl. ὥςτις. Tum ξύλλογος pro volgato σύλλογος dant Clark. Bodl. W. Vind. 6. Deinde Vind. 6. et Bas. 2. γένηται pro γίγνηται. Mox ἐν ταύτῃ τῇ δυνάμει est i. q. ἐν τ. τ. δυνάμει γιγνόμενος, *hac instructus facultate* (persuadendi). Vid. de hoc praepositionis ἐν usu *Matth.* Gramm. gr. p. 725. Deinde οὗτος cum contemptu positum est (ut vern. *der da*), quasi: *qui se gloriatur aliquid esse, quum nihil sit.* Sic Conviv. 121. E: τούτους τοὺς πανδήμους ἐραστάς. Criton. 45. A: τούτους τοὺς συκοφάντας. al. immuner. — ἀναφανήσεται] Flor. x. ἀναφανίσεται, Bodl. ἀναφανήσηται. Deinde Clark. χρηματιζόμενωι. Bas. 2. χρηματιζόμενον. Vind. 1. χρηματιζόμενοι. Proxime Ald. Bas. 1. Bodl. Flor. f. οὐκ αὐτῷ. Tum Flor. m. ἀλλὰ τῷ δυναμένῳ. — ἀλλὰ σοί] Dativus ἄλλῳ post οὐχ αὑτῷ iteratur his verbis ἀλλὰ σοί, ita ut simul, quod verbis οὐχ αὑτῷ oppositum est, inferatur. Sic 521. D: οὐ πρὸς χάριν λέγων τοὺς λόγους, οὓς λέγω ἑκάστοτε, ἀλλὰ πρὸς τὸ βέλτιστον, οὐ πρὸς τὸ ἥδιστον. Etiam 454. C: τοῦ ἑξῆς ἕνεκα περαίνεσθαι τὸν λόγον ἐρωτῶ, οὐ σοῦ ἕνεκα, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐθιζώμεθα κτλ. 464. C: αἰσθομένη, οὐ γναῦσα λέγω, ἀλλὰ στοχασαμένη. 514. A. al. Libri edd. ante Heindorfium ἀλλά σοι, Flor. x. ἀλλ' ἀεὶ σοὶ τῷ δυναμ. Etiam Par. J. ἀεὶ scribit pro σοί, Bas. 2. εἰ. — Νῦν μοι] W νῦν μέν μοι. Deinde ΞΣ Vindd. 2. 7. Aug. et Meerm. ὦ γοργία δηλῶσαι. V. ἐγγύτατα interpretatur Stallbaumius: *ita ut proxime ad rem accesseris.*

ἥγεῖ] Sic Clark. et V. Libri reliqui, ut edd. superio- 453
res, ἧγῇ. Verba *Νῦν μοι δοκεῖς* usque ad ἱκανῶς ὁρίζεσθαι transscripsit Stobaeus Eclog. Phys. III, 1. (c. 3. p. 26. Heer.), ubi exstat ἔτι ἐγὼ σύνειμι — ἐστι pro ἐστιν, ἢ pro ἤ, ἐπίπλεον, deinde δοκεῖ pro δοκεῖς. — ὅτι] F ἤτοι. — πειθοῦς δημιουργός] *Quintilian.* Inst. Orat. II, 15. 4: *dicens esse rhetoricen persuadendi opificem, id est,* πειθοῦς δημιουργόν. §. 5: *Apud Platonem quoque*

Gorgias in libro, qui nomine eius inscriptus est, idem fere dicit; sed hanc Plato illius opinionem vult accipi, non suam. Ammian. XXX, 4: *Tisias suasionis opificem memorat, assentiente Leontino Gorgia.* Cf. *Sext. Empir.* adv. Rhetor. II. §. 2. p. 288. §. 61. p. 301. et *Aristid.* Orat. Platon. I. inprimis p. 47. ed. Iebb., ubi de hac rhetoricae definitione disputat. Male *Muretus* Var. Lectt. XI, 18. hunc locum ita accepit, tamquam Plato suam ipsius sententiam, non Gorgiae, a Socrate dici fecisset, et cum Aristotelio (Rhetor. I, 1: *ὅτι οὐ τὸ πεῖσαι ἔργον αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ ἰδεῖν τὰ ὑπάρχοντα πιθανὰ περὶ ἕκαστον*) contulit, his subiectis: „non dubium est, quin verba illa *καὶ ὅτι οὐ τὸ πεῖσαι ἔργον αὐτῆς* dirigantur adversus id quod apud Platonem ait Gorgias: *τὴν ῥητορικὴν πειθοῦς δημιουργὸν εἶναι, καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτῆς εἰς τοῦτο τελεντᾶν.*“ Immo Plato ipse in seqq. p. 454. 455. rhetoricam docet non esse *πειθοῦς* in universum *δημιουργόν*, sed *πειθοῦς* tantum *πιστευτικῆς*, h. e., eius quae non ad *τὸ εἰδέναι* vel *ἐπιστήμην*, sed ad *τὸ πιστεύειν* s. *πίστιν* spectet; hoc est autem *τὸ πιθανόν*, quod Aristoteles dixit (Rhet. I, 1. 2. sq.), *persuasibile* ap. *Quintil.* Inst. Orat. II, 15. §. 13. 15. Cf. ad Phaedr. p. 521. — *καὶ ἡ*] F ἢ. Sensum verborum bene reddidit *Stallbaumius:* „dicis rhetoricam esse persuadendi opificem omnemque eius operam atque summam ad hoc tamquam ad finem suum referri, ut aliis persuadere possimus quod volumus.“ — *ἐπὶ πλέον*] JV *ἔτι πλέον*, Flor. b. et Bas. 2. *ἔτι πλεῖον* (etiam J habet *πλεῖον*), Bodl. Meerm. *ἐπιπλέον*. De loq. *ἐπὶ πλέον* (*plus*) vid. ad Phaedr. p. 525. posita. Cohaerent autem *ἐπὶ πλέον δύνασθαι*, ut Latini *plus posse* frequentant. *Stallbaumius:* „illud *τι* refertur ad *δύνασθαι*, quod ita significat *aliquid efficere posse, valere.*“ Potius *τι*, ut solet in interrogatione, ita interpositum est ut vernaculo *etwa* (proprie *in etwas*) reddi possit, vid. ad Phaedr. p. 508. Bene citavit *Heindorfius* Politic. 305. B: *Ἆρ' οὖν ἐπὶ πλέον τι δύναται τοῦ περὶ τὰ ξυμβόλαια — κρίνειν (ἢ τῶν δικαστῶν δύναμις)*; Clark. *ἢ ἔχεις τι*. Vind. 6. *ἔχεις τι ἐπὶ πλ. τ. ῥητορ. λέγειν δύνασθαι*. In seqq. Clark. *πειθῶ*. Deinde J *ποιεῖν ἐν τῇ ψυχῇ*. — *ἱκανῶς*] Aug. *ἱκανὸς*. Deinde Flor. o. *τοῦτο κεφάλαιον*. — *ἴσθ' ὅτι*] Sic Clark. cum Florr. b. c. x. pro volgato *ἴqθι ὅτι*; et recte illud sequuti sunt Bekk. Stallb. et Buttm. Mox *ὡς* in Paris. B., ut *Routhius* tradit, signo quodam tamquam suspectum notatur. Male Phaedon. 92. E: *ἐγὼ δὲ ταύτην, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἱκανῶς — ἀποδέδεγμαι*. Menon. 76. E: *Ἀλλ' οὐκ ἔστιν — ὡς ἐγὼ ἐμαυτὸν πεἰθω*. Latini: *quomodo mihi per-*

suadeo, ut *Cicer.* pro Rosc. Amer. 2. extr. Vern. *wie ich überzeugt bin.* Citat praeterea *Heindorfius* Demosth. T. I. p. 701. Reisk. Aeschin. p. 70. et Audocid. p. 34. Male *Findeisenius* verba *ὡς ἐμαυτὸν πείθω* „fortasse librariorum culpa suo loco mota“ post particip. *βουλόμενος* insereuda esse arbitrabatur.

εἴπερ τις ἄλλος] Paris. J *καὶ ἄλλος*, quod erunt B fortasse qui praeferant; sic enim *εἴπερ τις καὶ ἄλλος* frequentatur, praecipue sequente altero *καί*, quod non est copulans illud *etiam*, sed vern. *gerade, eben,* vid. ad p. 454. B. Sic Gorg. 520. B: *μόνοις δ' ἔγωγε καὶ ὤμην τοῖς δημηγόροις τε καὶ σοφισταῖς οὐκ ἐγχωρεῖν μέμφεσθαι τούτῳ τῷ πράγματι, ὃ αὐτοὶ παιδεύουσιν.* Parmen. 147. D: *πολλὴ ἀνάγκη σε τὸ αὐτὸ καὶ λέγειν ἀεί* (*eben dasselbe*). Cf. *Heindorf.* ad Phaedon. p. 42. *Schäf.* ad Dionys. de compos. verb. p. 115. et *Krüger.* Ind. ad Dionys. Historiogr. p. 444. Attamen etiam sine part. *καί* posita reperiuntur *εἴπερ τις ἄλλος*, *εἴπερ που ἄλλοθι* al. Sic Protag. 329. B: *καὶ ἐγώ, εἴπερ ἄλλῳ τῳ ἀνθρώπων πειθοίμην ἄν, καὶ σοὶ πείθομαι.* 352. C: *καὶ ἅμα, εἴπερ τῳ ἄλλῳ, αἰσχρόν ἐστι καὶ ἐμοὶ σοφίαν καὶ ἐπιστήμην μὴ οὐχὶ πάντων κράτιστον φάναι εἶναι τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων.* Phaedon. 63. C: *εὖ ἴστε ὅτι, εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, διισχυρισαίμην ἄν καὶ τοῦτο.* 92. C: *καὶ μὴν — πρέπει γε, εἴπερ τῳ ἄλλῳ, ξυνῳδῷ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας.* Lachet. 179. B: *εἰδότες καὶ ὑμῖν νἱεῖ ὄντας ἡγησάμεθα μεμεληκέναι περὶ αὐτῶν, εἴπερ τισὶν ἄλλοις κτλ.* Conviv. 212. A: *εἴπερ τῳ ἄλλῳ ἀνθρώπων, ἀθανάτῳ κἀκείνῳ.* Neque tamen, si quid video, existimari oportet, Graecos, prout libuerit, particulam *καί* modo interposuisse modo omisisse, sed differre aliquid inter *εἴπερ τις ἄλλος* et *εἴπερ τις καὶ* (*sonst*) *ἄλλος.* Etenim illud gravius reperitur (Latinorum: *si quisquam*, germ. *wenn je einer;* in quo dubitatio quaedam vel negatio inest; is enim qui hac utitur loquutione, significat praeter se neminem facile inventum iri qui hoc vel illud agat, in quem quid magis conveniat al.); contra in vv. *εἴπερ τις καὶ ἄλλος* particula *καί* quae sequitur (vern. *auch.* Vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 1250.) eminet, h. e., cum reliquis omnibus is qui in seqq. significatur ita coniungitur ut efferatur (quod in aliis quoque fit loquutionibus, velut in *ἄλλως τε καί* — vern. *vor allen wenn*, h. e., *vorzüglich*, *besonders*). Atque *εἴπερ τις ἄλλος* (*wenn je einer*) etiam gravius sensum illum exprimit, si part. *καί* non sequitur, velut Parmen. 134. C: *Οὐκοῦν, εἴπερ τι ἄλλο αὐτῆς ἐπιστήμης μετέχει, οὐκ ἄν τινα μᾶλλον ἢ θεὸν φαίης ἔχειν τὴν ἀκριβε-*

στάτην ἐπιστήμην. Polit. 389. B: *Τοῖς ἄρχουσι δι᾽ τῆς πόλεως, εἴπερ τισὶν ἄλλοις, προσήκει ψεύδεσθαι*, ubi est vern. *wenn je einem*, h. e., *sonst keinem als —*; quocirca sequitur: *τοῖς δὲ ἄλλοις πᾶσιν οὐχ ὑπτέον τοιοῦτον.* Similiter Phaedon. 78. C: *τούτῳ μόνῳ προσήκει μὴ πάσχειν τοῦτο (διαφθείρεσθαι), εἴπερ τῳ ἄλλῳ*; ubi *Heindorfius* p. 99. *ἄλλῳ* ex volgari dicendi consuetudine additum esse censebat, „quo plenior fieret clausulae sonus.“ Sed *ἄλλος* sic poni constat ut adverbio (vern. *sonst*) exprimi possit, vid. ad Phaedr. p. 265. sq. Quocirca est proprie: *wenn sonst einem*, h. e., si dubitationem vel negationem in vv. *εἴπερ τῳ ἄλλῳ* solveris, *sonst keinem als —*. Similiter ponuntur *εἴπερ που ἄλλοθι* (*si usquam*, in quo negatio inest; *εἴπερ* est enim proprie vern. *wenn anders*), ut Phaedon. 65. C: *Ἆρ᾽ οὐκ ἐν τῷ λογίζεσθαι, εἴπερ που ἄλλοθι, κατάδηλον αὐτῇ γίγνεταί τι τῶν ὄντων*; ubi est *wenn sonst wo*, h. e., *sonst nirgends als —*. 67. B: *πολλὴ ἐλπὶς ἀφικομένῳ, οἷ ἐγὼ πορεύομαι, ἐκεῖ ἱκανῶς, εἴπερ που ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο οὗ ἕνεκα ἡ πολλὴ πραγματεία ἡμῖν — γέγονεν*, ubi *ἐκεῖ*, *εἴπερ που ἄλλοθι* est vern. *dort, und sonst nirgends.* Ex his perspicitur, sensum loci nostri graviorem esse si volgatam *εἴπερ τις ἄλλος* sequare (*keiner sonst so*, h. e., *ich vor allen anderen*). Vocula *ἄλλος* a Bodl. Aug. et Meerm. abest. At licet *εἴπερ τις* etiam sine v. *ἄλλος* (similiter *εἴπερ που* sine *ἄλλοθι*, ut Theaet. 171. E: *ἐνταῦθα δὴ ἄλλον ἄλλου διαφέρειν, εἴπερ που.* 172. A: *ἐνταῦθ᾽, εἴπερ που.* al.) reperiatur positum (vid. *Valcken.* ad Eurip. Phoeniss. p. 535.), tamen h. l., ut ab aliis rationibus discedatur, iam sequens *ἄλλῳ* praegressum *ἄλλος* fere efflagitat. In eis quae sequuntur *Findeisenius διαλέγεται βουλόμενος* positum esse pro *διαλεγόμενος βούλεται* arbitrabatur (vid. annot. ad Phaedr. p. 531. et 599.); neque tamen ita statuendum est, Graecos ad arbitrium sum participium pro infinitivo vel modo finito et hunc pro participio ponere, sed verbum primarium saepissime participio (in quo causae, rationis al. notio inest) exprimere, ut res vel actio primaria (ex qua altera pendeat) eo significetur vel efferatur. Quod quidem facile intelligitur participio soluto (vernac. partt. *indem, dadurch dass* s. *so dass, weil* al.). Sic. v. c. 452. A. verba *σὺ δὲ τίς ὢν ταῦτα λέγεις*; non pro *τίς ταῦτα λέγων εἶ* posita sunt, quod *Findeisenio* videbatur, sed proprie sonant: *als wer, seiend sagst du dieses*, h. e., *wer bist du, dass du dieses sagst?* 484. D: *καὶ τῶν λόγων, οἷς δεῖ χρώμενον ὁμιλεῖν ἐν τοῖς συμβολαίοις τοῖς ἀνθρώποις*, ubi *χρώμενον ὁμιλεῖν* pro *ὁμιλοῦντα χρῆσθαι* dictum esse viri docti sumunt (hoc vernaculum esset: *deren man sich*

im Umgange — bedienen muss); sed potiorem habet vim verbum *χρῆσθαι*; quocirca recte participium *χρώμενον* positum est quod solvi potest verbis *ita ut — utare*. 483. E: *κατὰ τοῦτον* (*τὸν νόμον*), *ὃν ἡμεῖς τιθέμεθα πλάττοντες* κτλ., ubi proprie dicendum fuisse *ὃν ἡμεῖς τιθέμενοι πλάττομεν* cum Heindorfio putabat Stallbaumius. Sed hic quoque recte verbi primarii participium (in quo causae vel rationis inest significatio) positum est. 503. A: *οἱ κηδόμενοι* (*ita ut prospiciant —*) *λέγουσιν ἃ λέγουσιν*, al. Atque eadem est in lingua latina ratio, v. c. *Cicer.* de finib. III, 11: *Quam vero utilitatem aut quem fructum petentes scire cupimus illa quae occulta nobis sunt, quo modo moveantur* cet., ubi *petentes* verbum est primarium et participium causam indicat cur scire cupiamus, ut sequentia *scire cupimus* ex participio *petentes* quodammodo suspensa sint. Offic. II, 7: *qui* (Dionysius) *cultros metuens tonsorios candente carbone sibi adurebat capillum?* ubi *metuens* solvi potest: *quia metuebat* vel *ita metuebat ut — adureret*. Sed satis hoc dicendi genus illustrarunt *Matth.* Gramm. gr. p. 1097. sq. 1118. sq. et *Ramshorn.* Gramm. lat. p. 476. Itaque hoc quoque loco partic. *βουλόμενος* (*hoc spectans ut —*, vern. *in der Absicht um*) non pro *βούλεται* positum est, sed ita ut verbi *βούλεσθαι* vis efferatur. Pro *βουλόμενος* Bas. 2. scribit *βουλόμενον*. Mox Flor. c. *αὐτὸ τοῦτο εἰδέναι*. De vocc. *αὐτὸ τοῦτο* (*hoc ipsum*, non *hoc unum*, ut Heindorfius accepit), vid. ad Phaedr. p. 358. Proxime Bodl. Aug. et Meerm. *περὶ οὗ* pro *περὶ ὅτου*. — ὁ λόγος] Articulum ὁ omittunt Δ Σ Y Vind. 7. et pr. Ξ. Cf. ad Protagor. p. 88. sq. annotata. — καὶ ἐμὲ εἶναι] Oratio quae dicitur obliqua, tamquam e verbis *ὡς ἐμαυτὸν πείθω* pendens (vid. *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 464.), excipit nominativum *ἐγώ*; quae quidem orationis mutatio, praesertim enuntiato aliquo interposito, satis frequens est, vid. quae *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 1058. sq. collegit. Adde *Heinrich.* ad Cicer. de re publ. p. 171. De vv. *εὖ ἴσθ' ὅτι* absolute interpositis vid. *Matth.* Gr. gr. p. 1269. et 1294. Proxime v. *εἶναι* abest a Bodl. Aug. Meerm. et W. In Flor. o. *εἰδέναι* scribitur pro *εἶναι*. Deinde Δ exhibet *τοῦτον*. — δὲ καὶ σέ] Bas. 2. W et Flor. x. δ' ἔγωγε, quam scripturam haud spernendam illam quidem Stephanus quoque in marg. memorat. Mox *καὶ σέ* (sic Clark. et ed. Argentor.) scripserunt iam Heindorf. Bekk. et Stallb. pro vitioso *καί σε*; illud praegressum *ἐμὲ* efflagitat. — Τί οὖν δή;] Part. δή abest ab exemplo Argent. Proxime Ἐγώ ante v. *ἐρῶ* addunt Clark. Γ B C F J W Vindd. 1. 6. Florentt. a. c. d. f. m. o. x. s. cum Bas. 2., quos se-

quuti sunt Bekk. Stallb. et Buttm. Sic infra 486. E: *Ἐγώ σοι ἐρῶ νῦν.* al. innumerab. Pronomen quod sequitur *ἐγώ* om. Paris. J. In seqq. *τὴν — πειθώ*, ut assolet, coniunctum est cum verbo *οἶδα*, vid. ad Protag. p. 98. De praepos. *ἀπό* cum genitivo *τῆς ῥητορικῆς* iuncta (ut in seqq. *τὴν πειθὼ τὴν ἀπὸ τῆς ῥητορικῆς* al.) vid. ad Phaedr. p. 497. *Ficinus: me non satis aperte cognoscere, quaenam sit quibusve de rebus persuasio illa quam dicis a rhetorica proficisci.* In seqq. Vind. 1. *πειθὼ εἴτις ποτ' ἐστίν. — καὶ περὶ ὧν*] A Bodl. *καί* abest. Mox Flor. s. *ἴσθι ὃν οὐκ οἶδα.* Flor. d. *οἶσθα ὅτι οὐκ οἶδα.* Flor. f. *ἴσθι ὅτι οὐκ οἶδα.* De partt. *οὐ μὴν ἀλλά* (*verumtamen*) vid. *Hoogev.* ad Viger. p. 464. et quae ad Legg. p. 53. posuimus. — *καὶ περὶ ὧν*] om. J. *Findeisenius* annotat: „Superscripsit (in Aug. et Meerm.?) alia manus liquore rubro *τίνων*, ut paullo post legitur." Male autem interpretatus est h. l. idem vir ita: *coniecto vero, te intelligere talem, qualem et quae tractantem a te puto intelligi.* — *οὐδὲν μέντ.*] Σ Y et Vind. 2. *οὐδέ.* Proxime Flor. x. *ἐρήσομέν σε τι γὰρ ποτὲ λ.* „quod alia manus correxit" *Stallbaumius.*

Τοῦ οὖν ἕνεκα κτλ.] In libro Meerm. ab alia manu C superscriptum comparet *τίνος.* Perperam *Findeisenius τοῦ* pro *τούτου* positum intelligebat. Voc. *οὖν* om. Γ E F W Florr. f. s. Vindd. 1. 6. In seqq. pro *αὐτός* J *αὐτά.* Proxime post v. *λέγω* recte in Ald. et Flor. m. interrogandi nota distinguitur, quum in reliquis libris (ut Bodl. Paris. B. al.) comma quod dicitur exstet (cuius quidem mendi culpam *Routhius* Grynaeo attribuit qui Ficini interpretationem latinam correxerit et exempl. Basil. I. curaverit). De his interrogationibus vid. ad Protag. p. 106. a nobis posita, ubi plenius sic scrib.: *Krüger.* ad Dionys. Halic. Ep. ad Cn. Pomp. p. 39. et Annot. cet. — *ὡς μάλιστ' ἄν κτλ.*] Pro *ὡς* Γ scribit *καί.* In cod. Meerm. superscriptum *ἵνα.* Proxime pron. *ἡμῖν* Bodl. ante v. *ποιοῖ* ponit; in Aug. et Meerm. *ἡμῖν* ante v. *ποιοῖ* repetitur. Pro *ποιοῖ* Δ Ξ Σ Y Ω Bodl. Flor. d. Vindd. 2. 7. Aug. et Meerm. *ποιῇ*, Paris. *ποιεῖ*, quae scripturae diversitas sine dubio itacismi vitio ex optativo *ποιοῖ* nata est. Linguae enim ratio propter interpositam part. *ἄν*, quae non ad *ὡς*, sed ad verbum pertinet, optativum postulat. Etenim *ὡς*, *quam*, est *ut quam* (*maxime — reddat*). Vid. quae ad Phaedrum p. 243. disputavimus. *Stallbaumius* interpretatur: *ut nobis maxime perspicuum facere possit illud, de quo sermo est.* Potius sic capienda sunt verba: *non tua causa, sed sermonis gratia, quo ita procedat, ut, quam possit maxime, per-*

spicuum nobis reddat id quod agitur. Stallbaumius annotat: „Male codd. quidam *ποιῇ*, quod vide ne ex *ποιοίη* ortum sit, quae forma a librariis saepe obliterata est.“ Potius terminationes *οῖ*, *ῃ* et *εῖ* propter itacismum qui dicitur sic inter se solent confundi, et Atticis quoque formae *οἶμι*, *οἷ* al. frequentantur (vid. quae *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 357. et *Rückert.* ad Conv. p. 128. sq. collegerunt). Sic *ποιοῖς* et *ποιοῖ* Phaedon. 61. E. Polit. II. 360. C. 378. B. IV. 422. C. Charm. 174. E. bis. Lachet. 184. D. E. Menon. 80. B. sexcenta alia. — *εἴ σοι*] Σ Bodl. Vindd. 2. 7. Aug. et Meerm. *εἴ τι*, lib. Y *εἴστι*, J *οἴσει*. Illud *εἴ τι* (*ob — wohl*, vid. ad Phaedr. p. 508., quod urbane positum est pro *ob es nicht so scheint dass ich dich mit Recht frage*) sane quam commendatur quum per se tum propter verbum quod sequitur *δοκῶ*, quod sine pronomine *σοί* positum graviorem aliquanto nanciscitur sententiam. Etenim *δοκεῖν* sine pronomine personali ponunt Graeci ita ut non tam sit *videri* (alicui), quam *reperiri*; et quia a Graecis verbum ad personam de qua agitur refertur (ut *δῆλός εἰμι* pro *δῆλόν ἐστιν*, vid. ad Phaedr. p. 251.) *δοκῶ*, *reperior*, id fere est quod *patet me* (vern. *ich scheine*, h. e., *es scheint dass*, modo lenius: *es scheint so dass —*, modo fortius: *es zeigt sich dass — man findet dass —* al.). Sic Polit. IX. 572. B: *εἰ οὖν τι* (hoc *τι* refertur ad sequens *λέγειν*) *δοκῶ λέγειν καὶ ξυγχωρεῖς, ἆθρει.* Polit. 299. C: *ἂν δὲ παρὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ γεγραμμένα δόξῃ πείθειν εἴτε νέους εἴτε πρεσβύτας κτλ.*, ubi verti potest: *wenn es sich zeigt dass er — s. wenn er sollte* cet. Sic etiam intelligo illa Phaedon. 113. D: *καὶ οἳ μὲν ἂν δόξωσι μέσως βεβιωκέναι* (vern. *die als solche befunden werden welche —, bei denen es sich* [durch die richterliche Untersuchung] *ergiebt dass sie —*). E: *οἳ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἁμαρτημάτων.* 114. B: *οἳ δὲ δὴ ἂν δόξωσι διαφερόντως* [*πρὸς τὸ*] *ὁσίως βιῶναι.* Mox pro *δικαίως* Paris. J. *δίκαιος.* Proxime Clark., ut solet, cum exemplo Argent. *ἀνερωτᾶν* sine *τ* subscr. dat. — *ὥσπερ ἄν εἰ κτλ.*] A Bodl. et Meerm. voc. *ἄν* abest; deinde Paris. J *τίς δὲ* pro *τίς.* Meerm. om. artic. *τῶν* ante *ζώων*, et superscriptum habet *ἐκ.* De partt. *εἰ — εἰ* (qua quidem posteriore priori enuntiatum quod dicitur conditionale subiicitur) et aoristo in apodosi vid. ad Protag. p. 25. et 27. In seqq. scripsimus *Τίς ἐστι κτλ.*, *Ὁ τὰ ζῶα γράφων* et *Ὁ τὰ ποῖα* pro *τίς ἐστι*, *ὁ τὰ ζ. γράφων* et *ὁ τὰ ποῖα*; sic enim interrogationes quae dicuntur directas interponere Graeci solent, quibus oratio animatur. Idque inprimis suadent verba *εἴ μοι εἶπες ὅτι*, siquidem *ὅτι* sic ante

orationem rectam poni consuevit. Coniunct. ὅτι om. Flor. c. et Vindd. 1. 6. Deinde ὁ ante vv. τὰ ζῶα abest a Δ. Pro ζῶα Clark., ut semper solet, ζῷα et deinde ζώων scribit, vid. ad Phaedr. p. 539. — καὶ ποῦ] In Clark. Schol. adscript. ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ. In Meerm. superscriptum exstat ὅτ. Bene *Heindorfius*: „At de loco quidem, ubi esset sen pingeret Zeuxis, quaeri in his non potest.“ Quamquam *Schleiermacherus* sic vertit: *der was doch für Gemälde malt und wo?* Sic etiam *Aug. Ferd. Daehne* Comment. crit. de aliq. Plat. locis (Lips., 1829. 4.) p. 20. ποῦ intellexit, verba singula non esse urgenda existimans. *Ficinus*: *et quo pacto pingens.* Unde *Routhio* videbatur πῶς pro ποῦ legisse. *Heindorfius*: „Quidni potius πῇ? Sed ne hoc quidem aptum h. l. Mihi nondum probabilius quidquam succurrit, quam πόσου, velut de Eveno Sophista quaeritur in Apolog. Socrat. 20. B: *Τίς καὶ ποδαπὸς καὶ πόσου διδάσκει;*“ Iure reponit *Stallbaumius*: „Quid enim ad rem nunc commemoratam interest, ut quis pretium sciat quod Zeuxis pro tabulis a se pictis exigebat?“ *Coraius* suspicabatur scribendum esse του̃ (h. e. *τίνος υἱός ἐστιν ὁ ζωγράφος Ζεῦξις*). Quod miror viro sagacissimo potuisse in mentem venire. *Stallbaumius* πῶς pro vero habebat, ut priori enuntiato *τίνα ποτὲ λέγεις τὴν πειθώ* responderet *καὶ πῶς* (i. q. *καὶ τίνα αὐτὴν εἶναι λέγεις*), sicut posteriori *καὶ περὶ τίνων αὐτὴν εἶναι* hoc: *τὰ ποῖα τῶν ζώων γράφων*. Addit: „Nam istud ποῦ quam absurdum sit, vel caeco patuerit.“ Itane? Caecitatis culpam in me admittere audeo. *Ποῦ* non solum *loci* est adverbium, ut sit *ubi* (sic intelligebat censor in ephemer. litter. Lips. a. 1806. p. 2581., ut ποῦ responderet verbis p. 454. B: *τῆς ἐν τοῖς δικαστηρίοις*; saltem legendum esse vir doctus opinabatur πῶς vel πῇ, quod responderet verbis *ποίας πειθοῦς* p. 454. A. *Findeisenio* ποῦ idem esse videbatur quod πῶς. Quod refelli nihil attinet.), verum etiam in *re* ponitur; est igitur vernac. *wo* et (in re positum) *worin*. Sic Politic. 307. C: *Ποῦ δὴ λέγεις; Ξ. Ἔν πᾶσί τε δὴ τούτοις οἷς νῦν εἴπομεν — καὶ ἐν ἑτέροις πολλοῖς*. Ac similiter, ut h. l., coniungitur ποῦ cum ποῖος. Polit. IX. 584. B: *Ποῦ δὴ — καὶ ποίας λέγεις;* Etiam enclitica που̃ sic usurpatur, velut Polit. III. 394. E: *ὅτι εἷς ἕκαστος ἓν μὲν ἂν ἐπιτήδευμα καλῶς ἐπιτηδεύοι, πολλὰ δ' οὔ, ἀλλ' εἰ τοῦτο ἐπιχειροῖ, πολλῶν ἐφαπτόμενος πάντων ἀποτυγχάνοι ἂν ὥστ' εἶναί που ἐλλόγιμος*; ubi που, voci *πολλῶν* oppositum, refertur ad ἓν ἐπιτήδευμα; quocirca est: *in — uno aliquo studio.* *Ποῦ, quanam in re* vel *quibusnam in rebus* (verm. *in welchen Stücken* vel *in welcher Beziehung*),

vertere etiam potes: *quorsum*, h. l. *quorsum spectans animalia pingit* s. *quorsum pertinent tabulae quas pingit?* Hoc quem sensum habeat ex se intelligitur. Prima haec est quaestio: *qualia pingit animalia?* altera haec: *quidnam* s. *quaenam pingit quae animalium propria sunt?* Etenim qui animalia pingit, varias in partes ea pingere potest, ut vel externam eorum formam adumbret, vel habitum in motu, v. c. pugna, aut quiete, vel cupiditates cuiusque proprias et quae alia sunt generis eiusdem. Priori igitur quaestioni, qualium animalium sit pictor Zeuxis, subiungitur haec, ad quasnam res spectet eius pictura (verm. *welche Thiere malt er* u. *von welcher Seite malt er sie* s. *was stellt er an ihnen dar?*). Hae igitur interrogationes plane conveniunt praegressis: *τίνα ποτὲ λέγεις τὴν πειθὼ τὴν ἀπὸ τῆς ῥητορικῆς*, h. e., *qualis est persuasio?*, et *περὶ τίνων αὐτὴν εἶναι* (ut 453. E: *ποίας πειθοῦς καὶ περὶ τί;* 454. A: *τῆς περὶ τί πειθοῦς ἡ ῥητορικὴ ἐστι τέχνη;*), h. e., *quorsum spectat* s. *quibusnam in rebus versatur?* Quod quidem explicatur p. 454. B: *περὶ τούτων ἃ ἐστι δίκαιά τε καὶ ἄδικα.* Ita, ni fallor, quisque sentiet sanissimum esse locum. De *Zeuxide*, nobilissimo pictore, vide quae nuper exposuit cl. *Sillig.* in Iun. Catal. artific. h. v.

P. 274. *ὅτι*] om. Σ. In W scribitur *διότι*. Proxime D Flor. f. *εἰ δὲ δή γε μηδείς*. Flor. s. *εἰ δή γε μ.* Mox pro *ἀπεκέκριτο ΓΔV* et Flor. x. cum Bas. 2. *ἀπεκρίνατο*, Bodl. *ἀπέκριτο*. Perfectum et plusquamperfectum verbi *ἀποκρίνεσθαι* vim et activam habet (ut Gorg. 463. C. Hipp. mai. 289. D: *ἆρα οὐκ ἂν ὀρθῶς ἀπεκέκρισο;* Sic *ἀποκεκρίσθαι* Legg. II. 673. B.) et passivam (ut h. l. *bene a te responsum esset*), velut Theaet. 187. B: *καί μοι τοῦτο ἀποκεκρίσθω.* Menon. 75. C: *τί ἂν οἴει σοι ἀποκεκρίσθαι;* Cf. *Matthiae* Gramm. gr. p. 596. not. 2. et 931. e. — *Ἴθι δή*] Schol. Clark: *ἄρχεται ἐντεῦθεν τὴν πειθὼ διαιρεῖν εἴς τε τὴν πιστευτικὴν καὶ εἰς τὴν διδασκαλικήν.* In seqq. libri partim scribunt *εἰπέ, πότερον*, ut edd. vett. Findeis. et Bekk., partim (ut Heind. Beck. et Stallb.) *εἰπέ, πότερον:* Nos omni expulsa distinctione dedimus *εἰπὲ Πότερον*, veterum morem sequuti orationis cohaerentis non interpunctione divellendae, sed arcte copulandae. — *ἡ ῥητορικὴ*] Artic. *ἡ* abest a Paris. J et Flor. x. Proxime W *αἱ ἄλλαι. Ficinus: an aliae quoque artes.* Sic infra 454. A: *ἀλλὰ καὶ ἄλλαι.* Mox pro *τοιόνδε ΔΣY τοιουτόνδε*, Vindd. 2. 7. *τοιοῦτονδε.* Deinde J. *ὡς τις* et Clark. *ὅτι οὖν* pro *ὁτιοῦν.* — *ὃ διδάσκει*] J et Flor. x. *ἃ δ.* — *Οὐ δῆτα*] Quibus respondetur (h. l. negatur) ad

posteriorem interrogationem ἢ οὐ (int. *πείθει*), ergo affirmatur prior: *πότερον πείθει*. Sic 501. C: *σὺ δὲ δὴ πότερον συγκατατίθεσαι ἡμῖν περὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἢ ἀντιφῄς; ΚΑΛΛ. Οὐκ ἔγωγε* (int. *ἀντίφημι*), *ἀλλὰ συγχωρῶ*. Parm. 128. A: *οὕτως λέγεις, ἢ ἐγὼ οὐκ ὀρθῶς καταμανθάνω; Οὐκ* (int. *οὐκ ὀρθῶς καταμανθάνεις*), *ἀλλά, φάναι τὸν Ζήνωνα, καλῶς συνῆκας ὅλον τὸ γράμμα ὃ βούλεται*. al.

πάλιν δ' εἶ] Clark. *ΔΞΣJ* Bodl. Flor. x. Vindd. 2. E 7. Aug. Meerm. et rc. *Γ* dant *πάλιν δή*, quam librorum praestantissimorum scripturam recentiores fere neglexisse est quod mirere. Etenim *δή* (*iam*, vern. *nun*) reposito et sequente *λέγομεν* cum Paris. W et rc. *Γ*, in *λέγωμεν* mutato genuinam, ni fallor, nanciscimur scripturam, quam *Ficinus* quoque expressit: *Rursus autem* (scribendum *iam* vel *igitur*) *in eisdem artibus, quas paulo ante commemorabamus, ita consideremus. Arithmetica nonne docet nos* cet. Vind. Y *ἐλέγομεν*. — *ὥνπερ*] Praepositio ante pron. relativum e praegressis *ἐπὶ τῶν αὐτῶν τεχνῶν* petenda. Sic 516. C: *καὶ ταῦτ' εἰς αὐτὸν ὄν* (i. q. *εἰς ὄν*) *ἥκιστ' ἂν ἐβούλετο*; Phaedon. 76. D: *ἢ ἐν τούτῳ* (*τῷ χρόνῳ*) *ἀπόλλυμεν ὥπερ καὶ λαμβάνομεν*; al. Cf. quae *Stallbaum.* ad Apolog. p. 49. ed. Goth. collegit, quibus addi possunt *Schäfer.* Melett. critt. p. 124. Apparat. ad Demosth. II. p. 206. *Bornem.* ad Xenoph. Conviv. p. 99. et de Latinis *Heusinger.* ad Vechn. Hellenolex. p. 322. et *Wopkens.* Lectt. Tull. I, 1. p. 3. sq. Loco autem sic scripto: *Πάλιν δὴ — λέγωμεν* sequentia ita distingui oportet: *νῦν δή· Ἡ ἀριθμητικὴ οὐ διδάσκει ἡμᾶς κτλ.*, ut interrogatio sit directa. Pro *νῦν δή* Florr. m. o. et Meerm. *δὴ νῦν*. Part. *δή* om. Ξ a pr. m. — *τὰ τοῦ ἀριθμοῦ*] Art. *τά* om. Flor. d. Deinde *ΔΣV* Bodl. Flor. b. Vindd. 1. 2. 6. 7. Aug. et Meerm. *ἀριθμητικοῦ* pro *ἀριθμοῦ*. Proximum *καί* abest a *Δ*. Deinde voci *ἀριθμητικός* Meerm. superscriptum habet *ποῖος*. Ceterum voci quae dicitur abstractae *ἡ ἀριθμητική* adiungitur concreta *ὁ ἀριθμητικὸς ἄνθρωπος*. Cf. *Bernhardy* Wissensch. Syntax. p. 49. — *Πειθοῦς ἄρα*] Florr. c. m. x. *ἆρα*, vitiose. — *Ποίας πειθοῦς*] Sic pro *ποίας π.* dedimus ut directa exsisteret interrogatio. Mox pro *που* (*opinor* h. e., *ni fallor, sine dubio*) Σ Bodl. Vind. 2. et Meerm. *πω*, Vind. 7. *πως*. In Flor. b. *που* omiss. In seqq. pro *ὅτι τῆς διδασκαλικῆς* dedimus *ὅτι Τῆς διδασκαλικῆς*. Proxime *ΦJ* Flor. b. et Vind. 2. *περιττὸν*.

ἐλέγομεν] V Flor. x. et Bas. 2. *εἴπομεν*. Deinde 454
Paris. J. Flor. x. et Bas. 2. *περὶ ὅτου*. Ald. *περὶ ὅτι*. — *ῥητορικὴ*] *ΦJ* Florr. s. x. *ἡ ῥητορικὴ*. Proxime in Vind.

6. v. *ἐστί* abest. — *ὥσπερ περὶ τ. ζωγράφου*] ΦW *ὥςπ. ἐπὶ τ. ζ.* Mox vv. *μετὰ τοῦτο* om. ΦV. Quod sequitur *τὸν λέγοντα* est: *eum qui hoc aiat* (int. *τοῦτ' εἶναι τὸ ἔργον αὐτῆς*). Deinde pro *τὸν λέγοντα*, *ποίας* scripsimus *τὸν λέγοντα Ποίας*, ut interrogatio directa connecteretur cum praegresso *ἐπανεροίμεθ' ἄν*. In Γ scribitur *πείθους δή*. Deinde Vind. 1. *τῆς περὶ τοῦ πειθοῦς*. Pro *πειθοῦς ἢ* Paris. J. *πειθούσης*. — *ἢ οὐ*] Sic recte Bodl. Vindd. 1. 2. 6. 7. Aug. et Meerm. pro *ἦ οὐ κτλ.*, quos sequuti sunt recentiores.

δίκαιον εἶναι] V. *εἶναι* abest a Bodl. Aug. et Meerm. B Mox Aug. *ἀπόκριτε*. Deinde part. *γε* post voc. *ἐπειδή* e Clark. Bekkeri libris (praeter E.) Bodl. Florr. a. b. c. m. x. Vindd. 1. 7. Aug. et Meerm. cum Bekk. et Stallbaum. recepimus. Quod sequitur *καί* abest a Vindd. 2. 6. Pro *οὕτως* Γ *οὕτω ὅτι καὶ ἄλλων τεχνῶν ἡ πειθώ*.

P. 276. *Ταύτης τοίνυν κτλ.*] Genitivi *ταύτης τῆς πειθοῦς* referuntur ad praegressa *Ποίας πειθοῦς καὶ τῆς περὶ τί πειθοῦς*. ΔΣΥV Bodl. Vind. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. et Meerm. *δή*, Aug. *δέ*, rc. F. *δὴ τοίνυν*. Mox artic. *τοῖς* ante v. *δικαστηρίοις* omitt. Bodl. Aug. et Meerm., ut 454. E: *ἐν δικαστηρίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὄχλοις*. 455. A: *δικαστηρίων τε καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων*. Sic etiam supra 452. E: *καὶ ἐν δικαστηρίῳ δικαστὰς καὶ ἐν βουλευτηρίῳ βουλευτὰς — καὶ ἐν ἄλλῳ ξυλλόγῳ παντί*. Atque hoc assumpsit Stallbaumius ed. Goth. — *ταύτην σε λέγειν*] Bas. 2. *ταύτην σὲ καὶ λέγειν*. Apposite citat *Heindorfius* Theaet. 166. D: *ἀλλ' αὐτὸν τοῦτον καὶ λέγω σοφόν*. Similiter Gorg. 511. B: *Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγαναχτητόν*; Phaedr. 227. C: *ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται*. Quibus quidem locis part. *καί* patrio sermone exprimi potest voce *gerade* vel *eben*. Sic etiam Gorg. 520. B: *μόνοις δ' ἔγωγε καὶ ὤμην δημηγόροις τε καὶ σοφισταῖς οὐκ ἐγχωρεῖν μέμφεσθαι τούτῳ τῷ πράγματι ὃ αὐτοὶ παιδεύουσιν*, ubi *καί* refertur ad *μόνοις δημηγόροις*: *gerade den Volksrednern* cet. Parmen. 147. D: *πολλὴ ἀνάγκη σὲ τὸ αὐτὸ καὶ λέγειν ἀεί*, ubi est: *eben dasselbe*. Theaet. 166. D: *ἀλλ' αὐτὸν τοῦτον καὶ λέγω σοφόν κτλ.* Similiter in his: *εἴπερ ἄλλῳ τῳ — καὶ σοί* al., vid. ad. p. 453. B. Cf. *Hermann.* ad Viger. p. 837. Paris. J *λέγειν σε*. — *θαυμάζῃς*] Clark. ΓBCJ Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. m. x. *θαυμάζοις*. Deinde libri Bekkeri (praeter Paris. J.) et Stallbaumi addicentibus Bodl. Aug. Meerm. cum Ald. et Bas. 1. *ἐὰν ὀλίγον* pro *ἐὰν καὶ ὀλίγον*. Ante vv. *ἀλλ' ἵνα μὴ θαυμάζῃς* cave cum Findeisenio omissum cre-

das ὅμα s. φυλάττον (ita enim esse deberet ὅπως, non ἵνα). *Heindorfius* connectebat ἀλλ' ἵνα μὴ θαυμάζῃς — τὸν λόγον ἐρωτῶ, *sed ut ne mirere — scito me interrogare*, commate posito post v. ἐπανερωτῶ. Sed huic adversari particulam γάρ recte *Stallbaumius* iam observavit, qui bene annotat: „Socrates, liberiore usus orationis conformatione, inchoatam deserit verborum constructionem, protasi non subiiciens apodosin, sed ea, quae in hac enuntianda erant, alio structurae genere exponens." Similiter *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 1257. de loco nostro disputavit: „wo das, wovon ἵνα μὴ θαυμάζῃς die Absicht ausdrückt, eigentlich in dem Satze enthalten ist τοῦ ἕξῆς ἕνεκα — ἐρωτῶ, dieser Hauptsatz aber durch das erklärende γάρ an den Zwischensatz angeknüpft ist." — τοιοῦτον] Bas. 2. τοιούτων. Proximum τι om. F et pr. Ξ. Post τί σε Bas. 2. cum Paris. J et Flor. x. addit ἕτερον. Deinde Paris. J ἐπανέρωμαι.

ὅπερ γὰρ λέγω — ἐρωτῶ] Vern. *ich frage ja, wie gesagt.* De part. γάρ (quam hic quoque Schleierm. et Stallbaum. voc. exprimunt *denn*, quum vern. sit *ja*), vid. ad Protag. p. 38., ac de praesente λέγω, pro quo nostra lingua praeteritum usurpat, vid. ad Phaedr. p. 470. Referuntur autem haec ad priora illa p. 453. C., praecipue ad haec: οὐ σοῦ ἕνεκα, ἀλλὰ τοῦ λόγου, ἵνα οὕτω προίῃ, ὡς μάλιστ' ἂν ἡμῖν καταφανὲς ποιοῖ περὶ ὅτου λέγεται. Ceterum ante vv. ὅπερ γὰρ λέγω neque punctum (ut edd. vett. Find. Bekk.), neque comma (ut Heind. et Buttm.), sed mediam quae dicitur distinctionem (s. incisum) poni oportet, siquidem novae illa orationis formam habent, simulque cum praegressis cohaerent, quippe quae his explicentur atque etiam continuentur. Atque sic recte interpunxerunt Beck. et Stallb. Verba ὅπερ — ἐρωτῶ om. ΣF. Post γάρ Δ inserit καί. Proxime Flor. x. εἵνεκα. Deinde ordine inverso Vind. 2. Aug. et Meerm. τὸν λόγον περαίνεσθαι (Bas. 2. περαίνασθαι). — οὐ σοῦ ἕνεκα] om. pr. W. Ceterum his verbis, quae praegressis τοῦ ἑξῆς ἕνεκα περαίνεσθαι τὸν λόγον opposita sunt, rursus opponuntur ἀλλ' ἵνα μὴ ἐθιζώμεθα — προυρπάζειν — ἀλλὰ σὺ τὰ σαυτοῦ περαίνῃς, quibus haec οὐ σοῦ ἕνεκα, quum sequatur ἀλλ' ἵνα μὴ ἐθιζώμεθα κτλ., quasi per se posita sint, efferuntur, simulque illud περαίνεσθαι τὸν λόγον accuratius definitur. Cf. quae posuimus ad illa 452. E: ὁ δὲ χρηματιστὴς οὗτος ἄλλῳ ἀναφανήσεται χρηματιζόμενος καὶ οὐχ αὑτῷ, ἀλλὰ σοὶ τῷ δυναμένῳ λέγειν καὶ πείθειν τὰ πλήθη. Verbum ὑπονοεῖν, *coniecturam facere, suspicari*, h. l. de eo dicitur qui, quod alter dixit, non ita, ut oportet, explorat ut

penitus perspiciat, sed quid dicere voluerit coniicit tantum et ex hac coniectura id iudicat. Heindorfius citavit Andocid. de Myster. p. 5. Reisk. *ὑμῶν δέομαι — μήτε μοι ἀντιδίκους καταστῆναι μήτε ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα μήτε ῥήματα θηρεύειν.* Pro eo quod sequitur *προαρπάζειν* (bene Schleiermacherus: *halbverstanden einander das Gesagte vorweg zu nehmen*) Paris. W scribit *ἁρπάζειν* (de quo verbo cf. interpp. ad Sophocl. Ai. 2.). Bene *Heindorfius*: „*ὑπονοῶν προαρπάζει τὰ λεγόμενα τοῦ ἑτέρου, qui, quae ab altero dicuntur, ex mera coniectura et suspicione interpretans non exspectat, dum alter accurate riteque sententiam suam explicuerit.*“ In seqq. Aug. et Meerm. *τὰ λεγόμενα ἀλλήλων.* Proxime Florr. b. f. s. o. *βούλῃ*, Aug. *ὅπως βούλῃ*, Bodl. et Meerm. *ὅπως βούλει.* Pro *περαίνῃς* C *περαίνεις*, EJW Florr. b. f. s. o. *περαίνοις*, F *περαίνης.* — *γέ μοι*] F *μέγα.* Mox pro *δή* Bodl. Vind. 2. et Meerm. *δέ.* Proxime Aug. Meerm. *καλεῖς τί μεμαθ.* Deinde pro *Τί δέ* Clark. *τί δαί* ex emend. *Δ* *δέ.* Aug. *πεποιστευκέναι.*

οὖν] Flor. c. *ἄν.* Tum J *σοι δοκεῖ*, Γ *εἶναι δοκεῖ.* D Deinde Φ *πεπιστευκέναι καὶ μεμαθηκέναι.* — *Οἶομαι*] J *οἶμαι.* Proxime *γνώσει* pro volgato *γνώσῃ* servavit Clark. Pro *δέ* Bodl. Aug. et Meerm. *γάρ.* — *ἐνθένδε*] Vind. 6. *ἐν θένδεν*, V *ἐνθάδε.* Voc. *ἐνθένδε* abest a Bodl. Aug. Meerm. — *εἰ γάρ τίς σε*] Γ *καὶ γὰρ εἰ*; voc. *γάρ* in Bodl. Aug. Meerm. desideratur. Florr. m. x. *τις σὲ ἔροιτο, ὦ γοργία.* Mox Clark. *ἀρ' ἐστιν τίς.* Proxima *φαίης ἄν — καὶ ἀληθής* om. Σ cum Florr. c. m. o. x. — *ὡς ἐγῷμαι*] Clark. Bodl. Paris. Reg. (ap. Routh.) Flor. b. Aug. et Meerm. *ὡς ἐγὼ οἶμαι*, quod recte, ni fallor, Beckius et Stallb. reposuerunt. Ceterum male libri edd. (etiam Bekk.) scribunt *φαίης ἄν, ὡς ἐγῷμαι*; Quos *Schleiermacherus* sequutus est vertens: *Das würdest du bejahen, denke ich? Heindorfius ἀληθής, φαίης — ὡς ἐγῷμαι.* Distinguendum, quod Beck. et Stallb. fecerunt, *ἀληθής; φαίης ἄν — οἶμαι.* Socrates videlicet Gorgiae nomine respondet. — *Τί δέ;*] Paris. *Τί δαί;* quod Bekkerum miror assumpsisse. De *τί δαί* vid. ad Protag. p. 219. Contra *τί δέ* (part. enim *δέ* nectendi et continuandi vim habet) in orationis ponitur progressu, quando novi quid ad praecedens adiungitur. Libri edd. (etiam Find. et Beck.) *Τί δ', ἐπιστήμη.* Recte scripsit Heind. *Τί δέ; ἐπιστήμη.* Proxime Γ *ψευδής τε καὶ.* — *Οὐδαμῶς*] Sic Clark. Bekkeri libri (excepto Paris. E.) Bodl. Florr. a. b. c. d. m. o. s. x. Vindd.

1. 2. 6. 7. Aug. Meerm. et Bas. 2. Volgo (etiam Heind. et Beck.) *Οὐ δῆτα. — Δῆλον γὰρ οὖν*] Clark. *ΓΞΣ* YBCFJVW Bodl. Florr. a. c. d. m. o. x. Viudd. 1. 6. Aug. Meerm. et Bas. 2. *αὖ* (*Δ ἄν*) pro *οὖν* dant, quod e recentioribus solus assumpsit Stallbaumius. Sane ut hoc reponamus et librorum auctoritas et ipse sensus suadent. Etenim *αὖ* (ut vern. *auch*) cohaeret cum negatione quae sequitur, vern. *Offenbar sind sie auch nicht dasselbe.* Vid. quae disserui ad Phaedr. p. 584. sq. — *οἵ τε γε*] Vocem *γε* praebuerunt Clark. Bodl. *ΓΔΣ*BCFVW Florr. a. b. c. d. m. o. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Aug. Meerm. pr. E (Bas. 2. *μὲν εἴ γε*), eamque post Heindorfium recentiores revocarunt. Paris. J *οἵ γε*.

πεπιστευκότες] Flor. s. *πιστεύοντες*. Mox ante v. *ταῦτα* ΞΣ et Vind. 7. *δὴ* interponunt. — *δύο εἴδη*] Vind. 6. *εἴδη δύο*, Flor. x. et Paris. J *δύο ϑῶμεν πειϑοῦς εἴδη*. Deinde Flor. x. *τὸ δὲ ἐπιστήμην*. E

P. 278. *ποιεῖ*] abest a Flor. c. Deinde *Φ τε δικαστηρίοις*. Mox in Clark. *ὄχλοις* eras., deinde *ἑξῆς*, ut in seqq., „sed utrobique emendavit recentior manus.“ Gaisf. Ceterum vox *ὄχλος*, ut infra 455. A. bis. 458. E. 459. bis. 502. C. Polit. 304. C. (i. q. *ξύλλογος* p. 452. E.), etiam in *coetu* et *concione* ponitur, ut ap. *Xenoph.* Mem. Socrat. III, 7. 8., ubi vid. interpp. Proxime art. *τό* ante v. *πιστεύειν* om. Clark. *ΓΦ*EFJW et pr. B. Quod quidem vide ne recte habeat; sic enim poni solet infinitivus sine articulo (ut *πιστεύειν* fere sit i. q. *πίστις*). Vid. quae posuimus ad Phaedr. p. 566. — *ἢ ἐξ ἧς*] ΞΣY Bodl. Aug. Meerm. *ἢ καὶ ἐξ ἧς*. Findeisenius „bene.“ *Stallbaumius*: „pro quo quis non malit *ἢ ἐξ ἧς καὶ τὸ εἰδέναι?*“ At vero non coniuncta cogitantur *τὸ πιστεύειν* et *τὸ εἰδέναι* (s. *πίστις* et *ἐπιστήμη*, ut in praegressis), ut sit *τὸ πιστεύειν καὶ τὸ εἰδέναι*, sed ex mente Socratis directe inter se opponuntur. — *δήπου*] Ξ ΣY *οὖν*. Proxime pro *ἄρα* ΞΣY *ἆρα*. Deinde ΞΣ Bodl. Vind. 7. Aug. Meerm. verba interponunt *ὦ Γοργία*, Vind. 2. *ὦ Σώκρατες*; illud, *ὦ Γοργία*, adoptaverunt Heind. et Beck., a quibus recte mihi videntur posteriores discessisse. Buttmannus haec: *ὦ Σώκρατες* natum esse opinabatur e vocula *ὡς*, illud vero, *ὦ Γοργία*, a manu corrigente exstitisse. Quae sequuntur *ὡς ἔοικε* Flor. c. omittit. Locum nostrum respexit *Quintil.* Inst. Orat. II, 15. 18: *Gorgias apud Platonem persuadendi se artificem in iudiciis et aliis coetibus esse ait, de iustis quoque et iniustis tractare; cui Socrates persuadendi, non docendi concedit facultatem.* Cf. *Sext. Empir.* adv. Rhetor. II. §. 2. p. 288. *Aristid.* Orat. Plat. I. p. 47.

Procl. in Alcibiad. I. p. 310. Creuz., ubi pro *πενστικός* libri B et D recte dant *πιστευτικός*. Locus hic etiam *Martiano Capellae* V. ed. H. Grot. (1599.) ante oculos obversabatur scribenti: *artem vero me rhetoricam vocant, quia doceor, licet Plato huic vocabulo refragetur.* Male autem viri docti Routhio praeeunte (qui Aristotelis loco Rhetor. 1, 1. citato subiicit: „Quod adversus Platonem apud Gorgiam dirigi notat Muretus") hic citant *Muret.* Var. Lectt. XI, 18., quum locus hic ad p. 453. A. pertineat. Vid. quae ibi posuimus.

πιστευτικῆς] Coraius pro *πιστευτικῆς* scribi iubebat 453
πειστικῆς, quod sensui prorsus repugnaret nec cum v. *πειθοῦς* ullo modo coniungi posset. Etenim *πειθὼ πειστική* esset persuasio persuadendi vim habens. Immo Plato persuasionis (*πειθοῦς*) duas ponit species, quarum una doceat et scientiam efficiat (*διδασκαλική* s. *ἐπιστήμην παρεχομένη*), altera fidem faciat, h. e., huc spectet ut *homines dicendo ducat in id quod actor velit* (*Quintil.* Inst. Orat. II, 15. §. 10.); atque haec posterior recte dicitur *πιστευτική*, quippe cuius finis sit *τὸ πιστεύειν* s. *πίστις* (supra: *τὸ μὲν πίστιν παρεχόμενον*). Cf. *Aristid.* Orat. Plat. I. p. 47. In seqq. W. *περὶ τοῦ*, et J *καὶ τὸ ἄδικον.* — *ὁ ῥήτωρ*] artic. *ὁ* om. *Γ*. Deinde *Δ καὶ περὶ.* — *πιστικὸς*] Sic edd. vett. cum Clark. reliquisque Bekkeri libris praeter *ΓBCJVW* pr. E et Florr. a. c. d. m. o., qui *πειστικός* scribunt (Vind. 1. *πιστικῶς*, a m. sec. *πειστικῶς*). *Stephanus* in marg. „For. *πειστικός*." In annotatt. T. III. p. 16. „Non dubito quin scribendum sit *πειστικός*, sicut dixit *δημιουργὸς πειθοῦς*, addens tamen *πιστευτικῆς*." Idem praeferebat *Fabricius* ad Sext. Empir. adv. Mathem. II, 75. Cf. adv. Rhetor. II, 2. p. 288. §. 61. p. 301. *Salmas.* ad Plin. Exercitatt. p. 750. *Wetsten.* ad N. T. I. p. 625. Stephano assentitur etiam *Heindorfius* qui annotat: „Neque dubito, quin aliis quoque locis, ubi editum *πιστικός*, ut *Aristotel.* Rhetor. I, 2. init. *Laert.* IV, 37. et alibi, libri meliores aliquando alteram formam *πειστικός* praebituri sint, quam recte h. l. Stephanus vulgatae praeferebat." Etiam *Coraius* probavit *πειστικός*. Atque in eandem partem disputavit *Buttmannus* Auctar. Animadv. in Plat. Gorg. p. 480. „quum formae huius *πιστικός* exemplum nullum usquam occurrat, ubi non idem prorsus ea valeat, quod altera *πειστικός*, verum vidit Heindorfius, hic et ubique *πειστικός* scribendum esse, non *πιστικός*, quam formam per analogiae legem e vocabulo fem. gen. in *ις* exeunte (*πίστις*) derivari posse non puto." Quae quidem speciosiora, quam veriora existimo. Primum enim negaverim, *πιστικός* idem prorsus valere quod *πει-*

στικός, et formam πιστικός non posse nisi a substantivo πίστις derivari. Πειστικόν, a verbo ductum, est *quod ad persuadendum est aptum* et (quoniam adiectiva in ικος exeuntia vim, facultatem et peritiam designant) *quod persuadendi vim habet.* Iam si verbum πείθειν et διδάσκειν inter se opponuntur, vel simpliciter de τοῦ πείθειν notione agitur, recte habet πιστικόν, contrarium τοῦ διδασκαλικοῦ. Sic Polit. 304. C: τίνι τὸ πειστικὸν οὖν ἀποδιόσομεν ἐπιστήμῃ πλήθους τε καὶ ὄχλου διὰ μυθολογίας, ἀλλὰ μὴ διὰ διδαχῆς; ΣΩ. Φανερὸν — καὶ τοῦτο ῥητορικῇ δοτέον ὄν, et D: Τῇ τῆς πειστικῆς ἀρχούσῃ καὶ λεκτικῆς, ubi verbum πείθειν praecedit et πιθοῦς sequitur. Legg. IV. 723. A: τὸ δὲ πρὸ τούτου (τοῦ νόμου) ῥηθέν, πειστικὸν λεχθὲν ὑπὸ τοῦδε, ὄντως μὲν εἶναι πειστικόν, ubi sequitur ὃν πείθων εἶπεν ὁ λέγων. Similiter ap. *Aristotel.* Rhet. I, 2. recte habet πειστική: τῶν γὰρ ἄλλων ἑκάστη (τέχνη) περὶ τὸ αὐτῇ ὑποκείμενόν ἐστι διδασκαλικὴ καὶ πειστική, οἷον ἰατρικὴ περὶ ὑγιεινὸν καὶ νοσερόν. Etenim cuiusque est artis et docere (διδάσκειν) et persuadere (πείθειν, vern. *überzeugen*), siquidem eius finis non modo est hic ut, qualis revera sit res quae agatur, demonstret, sed etiam is ut, si quod spectat effectura est, homines ad persuadendum artisque praecepta observanda adducat. Ac sine dubio Aristoteles quoque, hac in re cum Platone consentiens, id quod inter rhetoricam ceterasque artes ac disciplinas differret, in hoc censebat consistere, quod hae doctrinam persuasionemque spectarent, illa vero ad τὸ πιθανόν tantum respiceret; dicit enim l. l. ἔστω δ' ἡ ῥητορικὴ δύναμις περὶ ἕκαστον τοῦ θεωρῆσαι τὸ ἐνδεχόμενον πιθανόν (quod fidem facere possit s. probabile; utrumque πιθανόν et πιστόν idem coniungit l. l.)· τοῦτο γὰρ οὐδεμιᾶς ἑτέρας ἐστὶ τέχνης ἔργον. Arbitratur porro Buttmannus formam πιστικός per analogiae legem non posse a voce πίστις derivari, eamque hanc ob causam damnat. Mirōr virum doctissimum sermoni Graecorum liberrimo feracissimoque hanc ausum esse legem imponere et frenos quasi iniicere. Immo tanta beatissimae huius linguae fuit libertas, ut huiusmodi adiectiva in ικος exeuntia non solum e substantivis formaret (velut ἀρχή: ἀρχικός, γραφή: γραφικός, μηχανή: μηχανικός, τέχνη: τεχνικός, πολίτης: πολιτικός, μάντις: μαντικός, πόλεμος: πολεμικός, διδάσκαλος: διδασκαλικός al.) et eiusmodi vocibus quae e substantivis et verbis compositae vel a verbis ductae essent (ut δημιοκόπος: δημιοκοπικός, εἰδωλοποιός: εἰδωλοποικός, ὀψοποιός: ὀψοποικός, γεωργός: γεωργικός, οἰκονόμος: οἰκονομικός, νομοθέτης: νομοθετικός, συμπότης: συμποτικός, ὑπηρέτης: ὑπηρετικός, εὐεργέτης:

εὐεργετικός al.), verum etiam ex convenientia (quam analogiam dicunt) ita fingeret, ac si substantivum, unde duci possent, sermone usurparetur, velut *νουθετικός* (ductum quasi a *νουθέτης*), vid. Sophist. 230. A. *Xenoph.* Memorab. Socr. I, 2. 12. al. Cf. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 520. Atque Graeci eadem licentia usi verbalia formarunt e verbis perfecto passivi carentibus, v. c. *συνεστέον* a *σύνειμι*, *ἰτέον* a v. *ἰέναι* al. Praecipue autem e verbis duo adiectivorum genera formarunt, quorum unum in *τῶς*, alterum in *τικος* exit, ita ut illa e consuetudinis regula passiva sint significatione, haec activa, velut *ποιητός* (pass.): *ποιητικός* (act.), *πρακτός*: *πρακτικός*, *λεκτός*: *λεκτικός*, *κτητός*: *κτητικός*, *χυτός*: *χυτικός*, *στρεπτός*: *στρεπτικός*, *μιμητός*: *μιμητικός* al., quae quidem tamquam e regione inter se contraria sunt (v. c. *πρακτόν*, quod geri potest, vel etiam debet, *πρακτικός* vero, qui gerere potest, etiam qui in rebus gerendis occupatus est, velut *βίος πρακτικός*). Quemadmodum vero Graeci huiusmodi adiectiva in *ικος* exeuntia finxerunt e solis substantivis (v. c. *ἀρχή*: *ἀρχικός*, *πόλεμος*: *πολεμικός*), ita ut verbi s. actionis notio his demum formis subiiceretur (ut *ἀρχικός*: *ad imperandum idoneus*, *imperandi vel hominum regundorum peritus*, *πολεμικός*: *ad bellum gerendum idoneus* s. *rei militaris peritus*, unde *πολεμική*, int. *τέχνη*, *ars militaris*), sic in universum quoque ea formarunt, etiamsi altera adiectivorum forma eaque passiva non aderat quae illis respouderet; ut *φιλικός* (a *φίλος* ductum), proprie *ad amicum pertinens*, etiam *amicum decens* et, verbi notione exstante (quasi a verbo ductum esset), *ad amicitiam conciliandam* vel etiam *confirmandam aptus* (v. Lexic. Xenoph. IV. p. 462.). Tanta autem si Graecis permissa erat licentia, ut huiusmodi adiectiva non modo e verbis, verum etiam e substantivis formarent et adiectivis demum ex his factis verbi s. agendi notionem subiicerent, quid erat quod eos impediret etiam ab adiectivis ad verbalium in *τῶς* exeuntium similitudinem accedentibus formas in *ικος* desinentes fingere? Atque huiusmodi adiectivum est *πιστός* (quasi a v. *πίθω*, *πέπισται* formatum, subst. *πίστις*, adi. *πιστός*), Latin. *fidus*, sensu passivo, *fide dignus*, *cui fides habetur* (ut, si sensum spectas, pro verbali haberi possit, licet, ut solent etiam verbalia in *τῶς* exeuntia, activo quoque sensu frequentetur, velut Legg. VII, 824. Sophocl. Oedip. Col. 1027., ubi est i. q. *πιστεύων*. al.); ex quo recte, ni fallor, Graeci duxerunt formam *πιστικός*, quae ex altera parte illi responderet (*πιστός* pass., et *πιστικός* act.). Etenim *πιστικός* formandum erat Graecis, si et verbi activi et peritiae vel scientiae

notionem volebant designare; est enim: *fidei faciendae peritus* vel *sciens*. Atque merito ac iure rhetor dicitur *πιστικός*, qui non veritatem, sed speciem et probabilitatem (Aristotelis *τὸ πιθανόν* et *πιστόν*, Platonis *τὸ πιθανόν* et *εἰκός*, vid. Phaedr. 272. D. E. 273. D. sq.) spectans id agat ut hominibus fidem faciat rem quae agatur sic se habere quomodo eam exponat, h. e., ut eos eo quo velit perducat (Theaet. 201. Αἱ *οὗτοι γάρ που τῇ ἑαυτῶν τέχνῃ πείθουσιν οὐ διδάσκοντες, ἀλλὰ δοξάζειν ποιοῦντες ἃ ἂν βούλωνται*). Atque Plato quum duo *πειθοῦς* genera posuisset, *διδασκαλικῆς* unum, alterum *πιστευτικῆς*, et in praegressis demonstrasset oratori id persuasionis genus propositum esse, ex quo *τὸ πιστεύειν* vel *πίστις* exsisteret, eum *πειστικόν* dicere non poterat, quin sibimet ipsi repugnaret; immo vel *πιστευτικόν* vel *πιστικόν* nuncupare eum debebat. Ac de priori voce Buttmannus annotavit: „Cuius tamen vocis alia est ratio. Nam quum ducta sit a verbo passivae significationis *πιστεύω*, auditoribus ea conveniebat, non ipsi rhetori.“ Plato igitur ipse reprehendendus esset quod in praegressis posuisset *ἡ ῥητορικὴ ἄρα — πειθοῦς δημιουργός ἐστι πιστευτικῆς, ἀλλ' οὐ διδασκαλικῆς περὶ τὸ δίκαιόν τε καὶ ἄδικον*; hic enim *πειθὼ πιστευτική* nihil aliud esse potest nisi *persuasio fidei efficiens* (i. q. *πίστιν παρεχομένη*, ut loco superiore dixerat), contra *διδασκαλική* doctrinae s. scientiae efficiens (i. q. *ἐπιστήμην παρεχομένη*). Passivam haberet significationem *πιστευτός*, si in usu esset; activam vero adiectivi forma in *ικος* desinens (*qui sciens est τοῦ πιστεύειν efficiendi*). Accedit quod *πιστεύειν* (*fidem habere, confidere*) non auditores modo dicuntur, quibus rhetor fidem facit rem aliquam sic se habere uti dicat, verum etiam rhetor, qui aliquid probabile reddit, ut ap. *Aristotel.* Analyt. prior. 2. *πιστεύομεν γὰρ ἅπαντα ἢ διὰ συλλογισμοῦ ἢ δι' ἐπαγωγῆς*. Quamquam nec hanc desiderat defensionem vox *πιστευτική*, quam *πιστεύειν*, ut liquet, obiective quod dicitur positum sit, ut in praegr. *ἐξ ἧς* (*πειθοῦς*) *τὸ πιστεύειν γίγνεται*, ubi verbum *τὸ πιστεύειν* non subiective est positum, ut ad subiectum *πειθώ* referatur (secum enim ipsa pugnaret persuasio non alios, sed semet ipsam ad fidem habendam adducens). Itaque *πειθὼ πιστευτική* persuasio est *τὸ πιστεύειν* efficiens (int. in auditoribus, ut per se patet). Subiicit Buttmannus: „Rem conficit structura quam praebet noster locus, *δικαστηρίων πειστικός*, qualem nonnisi adiectiva simpliciter a verbis derivata admittunt, cuiusmodi hic solum est *πειστικός*.“ Viro in grammatica graeca multum versato talia excidisse quis est qui non miretur? Graecos vi-

dellcet constat adiectivis in universum fere genitivum adiungere rationis (quam vocitamus relationis s. respectus, i. q. patrio sermone usurpamus *in Anschung* s. *Beziehung*, *für*, *in*, *an* al.) indicem, ut *ἔμπειρος*, *ἰδιώτης*, *τέλειος*, *ὡραῖος*, *ἄτιμος*, *ἄγονος*, sexcenta alia (vid. quae collegit *Matth.* Gramm. gr. p. 647. sq.); praecipue vero adiectiva in *ικος* exeuntia, quippe quae facultatem, peritiam, scientiam rei alicuius faciendae, gerendae cet. designent, hunc adsciscunt casum, sive a verbo (ut *παρασκευαστικός*, *ποιητικός*, *ἀνατρεπτικός* al. innumerab.) sive a substantivo ducta sunt; ac in horum quidem numero referenda sunt v. c. *ἀρχικός* (a subst. *ἀρχή* ductum), velut *Xenoph.* Memor. I, 1. 16: *τί ἀρχὴ ἀνθρώπων, τί ἀρχικὸς ἀνθρώπων; μηχανικός* (a *μηχανή* derivatum), idem de rep. Lacedaem. 2. §. 8: *μηχανικωτέρους τῶν ἐπιτηδείων βουλόμενος τοὺς παῖδας ποιεῖν καὶ πολεμικωτέρους, οὕτως ἐπαίδευσεν.* al. Itaque nihil obstat quominus vel *πιστευτικός* vel *πιστικός* (rhetor, qui auditores fidem habentes efficit) cum genitivo construi possit. Accedit quod in Platonis oratione non, quod Buttmannus refert, *δικαστηρίων πιστικός* positus est, sed *Οὐδ' ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶ δικαστηρίων — δικαίων τε πέρι καὶ ἀδίκων, ἀλλὰ πιστικὸς μόνον*, quod est: *ἀλλὰ πιστικὸς μόνον ἐστί*; int. *δικαίων τε πέρι καὶ ἀδίκων.* Finit Buttmannus disputationem his verbis: „Addidit autem voci Plato illud *μόνον*, i. e. *ἁπλῶς* (*schlechtweg*), ut iusta quaedam exsisteret inter generalem hanc vocem alteramque illam *διδασκαλίας* oppositio, sicut in verbis e Politico allatis *τὸ πειστικὸν διὰ μυθολογίας* hac ipsa definitione distinguitur a *τῷ πειστικῷ διὰ διδαχῆς.*“ Artificiosa ista vocis *μόνον* interpretatio a Platonicae orationis continuatione abhorret. In praegressis enim duo illa persuasionis genera inter se contraria sat luculenter demonstrata sunt, unum *τὸ πίστιν παρεχόμενον ἄνευ τοῦ εἰδέναι*, alterum *τὸ ἐπιστήμην παρεχόμενον*; iam quum Gorgias concessisset oratori id genus persuasionis propositum esse ex quo *τὸ πιστεύειν* exsisteret, Socrates argumentationem ita concludit ut rhetorem dicat non eam persuasionem spectare ex qua doctrina vel scientia proficiscatur, sed eam tantummodo (hoc est *μόνον*) quae fidem efficiat, h. e., *τὸ πίστιν παρεχόμενον ἄνευ τοῦ εἰδέναι* (ergo *solam* fidem). Denique ille locus e Politico allatus huc non pertinet, ut supra iam exposuimus. Iam satis mihi videor *πειστικός* illud, quod verum existimarunt Heindorfius et Buttmannus, refutasse. Alteram scripturam *πιστικός*, optimis stabilitam libris, retinuerunt Findeis. Heindorf. ed. I, Beck. et Bekker., et revocavit Stallb. in ed. Goth. Atque hanc formam satis mihi vi-

deor a iudicio Heindorfi et Buttmanni damnatorio eis quae supra posui vindicasse. Accedit quod *πιστικός* multis scriptorum locis invenimus, v. c. *Xenoph.* Cyrop. 1, 6. 10: *καὶ πιστικωτέρους, σάφ' ἴσθι, λόγους δυνήσει τότε λέγειν, ὅταν πεῤ καὶ ἐνδείκνυσθαι μάλιστα δύῃ ποιεῖν ἱκανὸς ὢν καὶ εὖ καὶ κακῶς*, ubi edd. vett. omnes cum cod. Bodl. et Guelf. *πιστικωτέρους* tuentur, quod alii in *πιστοτέρους*, alii in *πειστοτέρους* mutarunt, vid. ib. interpp. inprimis *Poppon.* Sic etiam ap. Sext. Empir. adv. Mathem. II, 75. Diog. Laert. IV, 37. al. Quocirca tantum abest ut formam *πιστικός*, sat idoneis firmatam rationibus, ubi libri bonae notae eam tueantur, reiicere debeamus, ut alteri *πειστικός* praeferenda sit, quando orationis sensus non in *τοῦ πείθειν*, sed in *τοῦ πιστεύειν* notione versetur, h. e., quando non de persuasione agatur (quae, ut Plato h. l. Aristoteles Rhet. I, 2. al. docent, etiam cum doctrina potest coniuncta esse), sed de *sola* fide facienda (h. e., de eo, quod *τὸ πιθανόν* et *εἰκός* veteres dixerunt). Inter *πειστικόν* igitur et *πιστικόν* hoc interest quod illi verbi *πείθειν* vis subiecta est (est enim: *persuasionis efficiens*, et in homine positum: *persuadendi peritus* vel *sciens*), huic vero vocis *πιστόν* vel *πίστις* significatio (est igitur: *fidem efficiens*, in homine positum: *fidei faciendae peritus* vel *sciens*). Vocem *πειστικός* ipsi Platonis orationi adversari Aug. *Ferd. Dachne* quoque (Comment. crit. de aliquibus Platonis locis p. 4.) perspexit, qui, forma *πιστικός* reiecta, legi iubebat *ἀλλὰ πιστευτικὸς μόνον* (ut in praegresso *πειθοῦς δημιουργὸς πιστευτικῆς*). Addit vir doctus: „Huc denique faciunt rationes palaeographicae. Docent enim harum rerum periti, medias syllabarum litteras a scribis ad finem properantibus saepius seu omnino esse transmissas, seu lineola tantummodo, quae facile poterat oblitterari, indicatas.“ Hae vero rationes nullius h. l. sunt momenti, propterea quod nullo in libro MSS. formae *πιστευτικός* vestigia deprehenduntur. Sensum vero si spectas, causa nulla erat cur Plato propter praegressum *πιστευτικῆς* hic iterum usurparet *πιστευτικός*, quum *πιστικός* eundem praeberet sensum; etiam consulto potuit Plato propter modo praegressa *ἐξ ἧς τὸ πιστεύειν* statim deinceps ponere *πειθοῦς πιστευτικῆς*, nostro autem loco *πιστικὸς μόνον* propter superiora illa *πίστις* et *τὸ πίστιν παρεχόμενον ἄνευ τοῦ εἰδέναι* (h. e., *τὸ πιστικὸν μόνον*, h. l. *ἀλλὰ πιστικὸς μόνον*, int. *ἐστὶν ὁ ῥήτωρ*), ut Plato non formam respexerit grammaticam (quasi *πιστικός* significare voluisset a voce *πίστις* derivandum esse), sed, ut solet, sensum, altius sermonis principium, spectaverit. — *ὄχλον γ'*] Voc. *γ'*

om. J. Deinde *Δ τοσοῦτον μὲν ἐν.* Verba *ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ* illustrantur loco illo Theaet. 201. B: *τούτους δύνασθαι πρὸς ὕδωρ σμικρὸν* (h. e., *κλεψύδραν*, vid. D. *Petav.* ad Synes. p. 21. ed. Lut. et *Cort.* ad Plin. Epist. II, 11. 14.) *διδάξαι ἱκανῶς τῶν γενομένων τὴν ἀλήθειαν. — Φέρε δὴ ἴ δω-μεν*] Sic rectius, ni fallor, sine ulla interpunctione scribitur, quum *Φέρε δή*, si sensum spectas, nihil aliud sit nisi exhortatio ad sequens verbum *ἴδωμεν* pertinens. In V scribitur *δέ*. — *τί ποτε καὶ λέγομεν*] Particulam *καί* existimant viri docti interrogationis vim intendere (vid. *Stallbaum.* ad Euthyphr. p. 13. ad h. l. et *Matth.* Gramm. gr. p. 1259.). Quaeritur igitur quomodo haec in particula *καί* inesse possit. *Καί* est part. copulativa *et*, *etiam*, vern. *auch*, *noch*, ut Latinor. *etiam rides?* v. c. *Terent.* Eunuch. V, 6. 16: *an mentita es? etiam rides?* h. e., non solum mentiris, verum etiam rides? Atque in aliis quoque loquutionibus Latinorum *etiam* vernaculo *noch* respondet, velut si cum comparativo iunctum est (v. c. *Cicer.* Parad. 6, 1: *Filiam quis habet: pecunia opus est; duas: maiore; plures: maiore etiam.* Similiter *nihil etiam mali*, vern. *noch nichts böses*; *etiamnunc*, *auch jetzt noch*; *etiamnum*, *noch immer*; *etiam tum*, *damals noch* (vid. *Ernesti* ad Sueton. 336. et Wolf. Ind. latin. p. 413.) al. Sic Graecorum quoque *καί* est Latin. *etiam*, vern. *auch* vel *auch noch*, *sonst noch.* Simplex igitur *τί χρὴ λέγειν*; est: *quid dici oportet?* interposita vero part. *καί*: *τί χρὴ καὶ λέγειν*; est: *quid etiam dici oportet*, ubi *καί* copulandi vi praeditum indicat aliam in his verbis latere orationem eamque, quia per se intelligatur, recte omissam (tecte enim significatur ipsâ particulâ *καί*). Plena igitur oratio haec foret: *dici hoc oportet, quid enim aliud* (s. *nisi hoc*) *dici posset?* (Aliter Hermannus ad Viger. p. 837: *quid dicendum est, si omnino aliquid dicendum est?* Quem sequitur *Matth.* l. l.). Vern. *was soll man auch sagen?* i. q. *was soll man denn sonst sagen?* et simpliciter *was soll man denn sagen* (int. *wenn nicht dieses*)? Quocirca *καί* in huiusmodi interrogationibus simpliciter exprimi potest voc. *denn* (vid. ad Phaedr. p. 560.). Sic Phaedon. 61. E: *Τί γὰρ ἄν τις καὶ ποιοῖ ἄλλο ἐν τῷ μέχρι ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ*; ubi *καί* cum *τί* et *ἄλλο* cohaerens (*was andores noch* s. *sonst*) hanc orationem copulat cum praegressa: *πρέπει — διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ*; est igitur: *quid enim aliud nisi hoc* (*τὸ διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν*) *facere quisquam possit?* Euthyphr. 6. B: *τί γὰρ καὶ* (*auch*, h. e., *denn sonst*, int. *nisi hoc*) *φήσομεν*; i. q., *nonne hoc nobis dicendum, quum nihil aliud dicere pos-*

simus? Pluribus locis verti potest part. *καί noch*, ut Conviv. 218. B: *Σωκράτη δὲ αὐτὸν τί δεῖ καὶ λέγειν* (int. *quum hoc omnibus pateat*, vel tale quid). Cf. quae laudat *Wyttenbach.* ad Iulian. Orat. I. p. 159. ed. Lips. Alcib. I. 106. C: *Ἔστω, εἰ βούλει, οὕτως, ἵνα καὶ εἰδῶ ὅ τι καὶ ἐρεῖς*, ubi prius *καί* est vern. *doch auch* vel *nehmlich* (Gorg. 467. C: *ἵνα καὶ εἰδῶ.* Theaet. 163. C. Polit. I. p. 350. E. IV. 445. C. Lys. 204. A. Lachet. 194. A. al. Vid. nostra ad Protag. p. 148. et *Fritzsch.* Quaest. Lucian. p. 9. sq.), posterius vero pronomini *ὅ τι*, ut solet, subiectum valet: *denn* s. *nur. Lucian.* Nigrin. §. 2: *ἀτὰρ οὔπω μανθάνω σαφῶς ὅτι καὶ λέγεις* (*was du denn sagen willst* s. *meinst*). §. 3: *ἠρώτα ὅτι καὶ πράττοιμι* (*was ich denn thue*). al. innumerab. — *λέγομεν*] ΞΣ et Vind. 7. *λέγωμεν.* Stephanus in marg. „For. *λέγωμεν.*“ Cui obtemperavit Findeisenius. Sed *λέγωμεν*, ut constat, esset: *quid dicere debeamus*, quum sensus postulet: *quid sit id quod dicimus* (*Τί* enim *λέγεις* est i. q. *Τί ἐστιν ὃ λέγεις*, vid. ad Protag. p. 156.) *de rhetorica*, h. e., *quid nostra sibi velit rhetoricae definitio.* Cf. *Heindorf.* ad Hipp. mai. p. 175. et 192. ed. II. et *Matthiaei* Gramm. gr. p. 963. — *γάρ τοι*] Voc. *τοι* om. ΞΣYV Bodl. Flor. b. Aug. Meerm. et pr. *Δ*.

ὅταν] Clark. *ὅτ' ἄν.* Mox v. *ἰατρῶν* desideratur in B Flor. x. Ceterum de medicis publice electis s. constitutis atque conductis (Suid. v. *δημοσιεύω: οἱ γὰρ δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ καὶ δημοσίᾳ* [sic correxit *Coraius* volgatum *δημόσιοι*] *προῖκα ἐθεράπευον*), vid. *Casaubon.* ad Strab. IV. p. 181. *Schneider.* ad Xenoph. Mem. Socr. IV, 2. 5. et Aristot. Polit. II, 4. p. 108. et *Böckh.* Staatshaush. d. Athen. I. p. 132. Proxime pro *δημιουργικοῦ* Aug. *δημιουργοῦ.* De re cf. Protag. 319. B. sq. 324. C. Alcib. 1. p. 107. C. sq. — *ἔθνους*] Sic Polit. I. 351. C. IV. 420. B. 421. C. al. Similiter Latini frequentant v. *natio*, ut Cicer. pro Muren. 33: *si illa officiosissima — tota natio candidatorum?* al. — *ἄλλο τι*] Clark. *ἀλλ' ὅτι.* Mox part. *ἤ* deest in F W (etiam Florr. f. s.) et pr. *F*B, quos vide ne temere sequutus sit Bekkerus, qui ubique voc. *ἤ* post *ἄλλο τι* deleverit, libris maximam partem adversantibus, vid. *Stallbaum.* ad Euthyphr. p. 104. Add. *Sturz* Lexic. Xenoph. I. p. 141. et *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 914. *Ἄλλο τι ἤ* proprie est *anders als* (plene: *ist es anders als dass*; unde sequitur in responsione, veluti Phaedon. 79. B. *Οὐδὲν ἄλλο*), h. e., *ist es nicht so dass —*; itaque simpliciter *nicht wahr?*. De dictionum *ἄλλο τι* et *ἄλλο τι ἤ* differentia vid. *Hermann.* ad Viger. p. 730. —

τότε] B ποτε. — ὅταν] Florr. f. s. ὅτι, EF ὅτε, Clark. ὅτ' ἄν. Proxime Σ Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. Meerm. et pr. Ξ τυχὸν pro τειχῶν (Stallb. memorat scripturam τειχὸν; sine dubio autem scribere voluit τυχὸν). Deinde pro πέρι, quod libros reliquos fere omnes (etiam Bekker.) occupavit, recte iam Heindorfius scripsit περί (sic etiam Clark.), quem audivit Stallbaumius. — ὅταν] E Florr. f. s. ὅτε. Deinde J πέρι αἱρέσεως.

στρατηγικοί] ΣV Bodl. Vindd. 2. 7. Flor. b. Ang. Meerm. et pr. Ξ στρατηγοί, quod Findeisenio placebat; sed rectius habet στρατηγικοί, ut ῥητορικοί al., siquidem peritiae et intelligentiae notio in terminatione ικος latens h. l. eminet. Proxime JV Φ Florr. b. f. o. s. συμβουλεύουσιν, Ξ Σ Y συμβουλεύσωσιν; in Flor. f. συμβουλεύσουσιν superscriptum. Paullo post pro ῥητορικοί Bas. 1. et Argentor. ῥητορική. Deinde Flor. x. δὲ οὔ. Vindd. 2. 7. οἱ ῥητορικοὶ δὲ πῶς λέγεις. — αὐτός τε] F et pr. Γ αὐτὸς, W αὖ τοῦτο. Deinde Clark. φῃς, ut solet modo φῄς modo φῃς scribere. Mox pro ῥήτωρ F ῥητορικός. Paullo post σῆς deest in V. — τὸ σὸν σπεύδειν] *tuis rebus studere* s. *tuis consulere commodis*, ut *Sophocl.* Electr. 251: καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν αὐτῆς. Similia contulit *Valcken.* ad Eurip. Hippol. v. 48. Etenim σπεύδειν est i. q. σπουδάζειν, *colere, studere*, vid. *Bergler.* ad Alciphr. p. 120. — ὡς — τινὰς σχεδὸν καὶ συχνοὺς] Pro ὡς *Findeisenius* opinabatur legendum esse ὧν, qualia fere taedet memorare. *Ficinus: quales ego quosdam et quidem frequentes sentio*, ut videri possit οἵους legisse. Antecedens τινάς (vern. *wohl solche — die*, vid. ad Phaedon. 58. D.) magis definitur adiecto καὶ συχνούς, ubi καί est rem accuratius definientis ac semet ipsum fere corrigentis, ut exprimi possit nostro *und zwar*, vid. ad Phaedr. p. 594. Similis est locus Phaedon. 58. D: παρῆσάν τινες, καὶ πάλλοί γε. Voc. autem σχεδόν sic in numero non accurate indicando poni solet, v. exempla collecta in Lex. Xenoph. IV. p. 218. sq. — ἀνερέσθαι] Sic Ξ et Aug. pro volgato ἀνέρεσθαι. Bodl. et Meerm. ἀναιρέσθαι. Mox pro οὖν F W ἄν.

νόμισον] Bas. 2. νόμισον δή. Paris. J καὶ δὴ καὶ pro καί. In F et Bas. 2. καί omiss. D

P. 280. συνῶμεν] Similiter Protag. 318. A: ὅ τι οὖν αὐτῷ ἀποβήσεται, ἐάν σοι συνῇ, ἡδέως ἄν φησι πυθέσθαι. In seqq. ἔσται τοίνυν σοι, ἐὰν ἐμοὶ συνῇς — ἀπιέναι οἴκαδε βελτίονι γεγονότι κτλ. — περὶ τίνων] J et Flor. x. ἢ περὶ τ. Mox Florr. d. o. οἷοί τ' ἐσόμεθα pro volgato οἷοί

τι ἐσόμεθα. Illud Bekkerus quoque et Buttmannus recepe-runt. — *μόνον*] ΣY Aug. Meerm. et pr. Ξ *μόνου*. Vv. *μόνον καὶ ἀδίκου* absunt a Δ pr. m. — *ἢ καὶ περὶ ὧν*] *καί* deest in V et pr. Ξ. Deinde Flor. x. Ang. et Meerm. *περὶ ὧν δὴ νῦν*. Proxime Bodl. *ἔλεγες* pro *ἔλεγε*. — *σαφῶς*] J *σαφῶς* ante v. *πειράσομαι* ponit. Proxime Ang. *ἀποκρίψαι*. — *αὐτὸς — ὑφηγήσω*] Om. haec ΣY (sic Bekker. refert) V Vind. 7. (sic Stallb.) Flor. m. cum pr. Δ. Pro *καλῶς* Ang. *καὶ ὡς*. Deinde *ὅτι* om. Bodl. Aug. et Meerm. — *τὰ τείχη τὰ Ἀθηναίων*] Sic Clark. ΓΔB CVW Florr. a. b. o. x., quod post Bekkerum recepit Buttmannus. Libri edd. *τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων*, quod Stallbaumius retinuit, ut simpliciter esset: *die Mauern der Athenäer*. Addit: „Illud per appositionem dictum est sic, ut navalia et muri Atheniensium discernantur ab similibus operibus aliarum urbium, aut cum gravitate quadam Atheniensium esse dicantur: *die Mauern, nehmlich die der Athenäer*." Nimis, ut vides, articuli repetitionem urget vir doctissimus, quum soleat articulus sic iterari (nulla adiecta discernendi significatione, velut Conviv. 189. D: *πρῶτον μὲν γὰρ τρία ἦν τὰ γένη τὰ τῶν ἀνθρώπων*, sexcenta alia), si id quod explicationi vel definitioni servit (verm. *das Bestimmungswort*) substantivo subiicitur, ut 481. E: *ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων* (ut libri plurimi scribunt) al. innumerab. Accedit quod praemittitur *τὰ νεώρια ταῦτα*. Vid. quae collegerunt *Fischer.* ad Weller. I. p. 341. *Schäfer.* melett. critt. p. 8. sq. et *Bast.* Ep. crit. Append. p. 3. ib. Schäfer. Quocirca licet articulus saepenumero etiam absit, ubi duo quae memorantur substantiva in unam quasi contrahuntur notionem (ut Thucyd. I, 12: *ἥ τε γὰρ ἀναχώρησις τῶν Ἑλλήνων*. 15: *τὰ μὲν οὖν ναυτικὰ τῶν Ἑλλήνων*. II, 57: *ἐν τῇ γῇ τῶν Ἀθηναίων*. 59: *μετὰ δὲ τὴν δευτέραν ἐσβολὴν τῶν Πελοποννησίων*. al. Cf. *Matthiae* Gramm. gr. p. 566. et *Krüger.* ad Dionys. Halicarn. de Thucyd. iudic. p. 153.), tamen, si libri consentiant, ubique eum recipiendum esse arbitror. Cf. *Schäfer.* Appar. Demosth. II, p. 62. et *Osann.* ad Inscriptt. IV. p. 162. In Bas. 2. scribitur *τείχη τὰ τῶν Ἀθηναίων*. Sed articulo ante v. *Ἀθηναίων*, qui in solo hoc libro reperitur, nihil opus est, siquidem Athenienses simpliciter (nulla vel discernendi vel efferendi adiuncta significatione) memorantur, ut 502. D: *πρὸς τὸν Ἀθηναίων δῆμον*. 503. C. al. Sic 469. E. Thucyd. I, 10: *τὰς μὲν Βοιωτῶν*. Ib. 18: *οἵ τε Ἀθηναίων τύραννοι*. Ib. *μάχη Μήδων*. al. innumer. Vid. ad Protag. p. 165. sq. et *Krüger.* ad Dionys. p. 110. Commentt. p. 294. In Flor. c.

scribitur *καὶ τὰ τείχη Ἀθηναίων*. De re *Routhius* annotat: „Atheniensibus post bellum Persicum, ut urbem atque Piraeum muris cingerent, auctor fuit Themistocles, qui et navalia ad Piraeum transtulit, quum Phalereo portu antea Athenienses usi essent.“ (Vid. *Plutarch.* Themistocl. vit. p. 121. C. sq. *Corn. Nep.* Themistocl. c. 6. *Meurs.* Piraeus 2. et Athen. Attic. 3, 11.). „Fundamenta iecisse perhibetur Cimo (v. Meurs. Pir. 2.), opus vero perfecisse Pericles opera Callicratis architecti. *Τὸ δὲ μακρὸν τεῖχος*, inquit Plutarch. in Pericl. p. 160. A., *περὶ οὗ Σωκράτης ἀκοῦσαί φησιν αὐτὸς εἰσηγουμένου γνώμην Περικλέους, ἠργολάβησε Καλλικράτης.*“ Cf. *Poppo* Prolegom. ad Thucyd. P. I. *V.* II. p. 250. sq. et *O. Müller.* in Gruber. et Ersch. Encyclop. VI. p. 222. sq.

καὶ ἡ τῶν λιμένων] Flor. s. *καὶ τῶν λιμένων.* — *ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους*] *Ficinus: partim Themistoclis, partim Periclis.* Annotat *Findeisenius*: „tamquam legisset *τὰ μὲν ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους*; bene, sequitur enim *τὰ δέ*.“ Sed *τὰ δέ* ponitur ac si *τὰ μέν* praecesserit, vid. ad Protag. p. 79. — *ἐκ τῶν δημιουργῶν*] Sic libri omnes. *Stallbaumius*: „Mira breviloquentia, cuius alterum exemplum nondum invenimus.“ *Heindorfius*: „Statim post *ἐκ τῶν δημιουργῶν* dictum pro *ἐκ τῆς τῶν δημιουργῶν*, cuiusmodi brevitatis exemplum alind non memini.“ In ed. II. „Quare, Buttmanno monente, reponendum censeo *ἐκ τῆς δημιουργῶν*.“ Quod probabatur cl. *Beckio.* Similiter *ἐκ τῆς τῶν δημιουργῶν* corrigebat *Schäfer.* ad Apollon. Rhod. T. II. p. 141., idque recepit *Coraius*, approbante Stallbaumio, qui *Bastii* verba ad Greg. Corinth. p. 360. apposuit: „Librarii, ubi duo articuli deinceps ponuntur, alterum saepius omittunt.“ Denique *Daehne* Commentt. critt. p. 19. coniiciebat *δημιουργιῶν*: „haec omnia, moenia Atheniensium et portus, confecta sunt persuadendi, nec exstruendi peritiâ.“ Sed nihil mutandum. Graeci videlicet et hominem et rem simpliciter ita ponunt, ut attributum è praegressis vel sequentibus peti oporteat. Quocirca ad *τῶν δημιουργῶν* ex antecedentibus intelligendum *τῆς συμβουλῆς*. Protagor. p. 358. D: *ἐπὶ ἃ οἴεται κακὰ εἶναι ἐθέλειν ἰέναι ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν* (pro *ἀντὶ τοῦ ἰέναι ἐπὶ τὰ ἀγαθά*). Phileb. 34. C: *ἵνα πῃ τὴν ψυχῆς ἡδονὴν χωρὶς σώματος* (pro *τῆς τοῦ σώματος*) — *λάβοιμεν*. 41. C. *Xenoph.* Cyrop. III, 3. 41: *χώραν ἔχετε οὐδὲν ἧττον ἔντιμον* [*ἡμῶν*] *τῶν προστατῶν* (pro *τῆς τῶν προστατῶν*, int. *χώρας*). Memor. Socrat. II, 4. 6: *τῆς τῶν ἰδίων κατασκευῆς καὶ τῶν κοινῶν πράξεων* (pro *καὶ τῆς τ. κ. πρ.*). III, 6. 8: *ἐὰν μὲν ἡ τῆς πόλεως* (*δύναμις*) *κρείττων ᾖ* — *ἐὰν δὲ ἧττων τῶν ἐναντίων*

(pro τῆς τῶν ἐναντίων) κτλ. IV, 6. 14: τῶν ἀντιπάλων (pro τῆς τῶν ἀντιπάλων, int. πόλεως). Alcibiad. I. 135. E: πελαργοῦ ἄρα ὁ ἐμὸς ἔρως οὐδὲν διοίσει (ubi ad πελαργοῦ e seqq. ὁ ἐμὸς ἔρως supplendum, ita ut positum sit pro τοῦ, int. ἔρωτος, πελαργοῦ: *nihil igitur differet inter meum et ciconiae amorem.* Sic iam *Homer.* Iliad. XXI, 191:

Κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται.

Vid. *Matthiae* Miscc. Philol. *V.* II. P. II. p. 108. *Schäfer.* ad Apollon. Rhod. II. p. 164. et *Fritzsch.* Quaest. Luciann. p. 108. — αὐτὸς ἦκουον] Respexit ad h. l. *Plutarchus* vit. Pericl. p. 160. A., quem supra apposuimus. Annotat *Routhius*: „Mortuus est Pericles, quum Socrates circiter quadraginta annos natus esset." Schol. Clark. ἀρχαιότερος Θεμιστοκλῆς Περικλέους ἔτεσι πλείοσι τῶν πεντήκοντα. — ἦκουον ὅτε συνεβούλευεν] Flor. c. ὅτι. Hoc quoque verborum construendorum genus (ἦκουον ὅτε) Latini, inprimis Cicero, adoptarunt, ut Parad. 6, 1: *Multi ex te audierunt quum diceres.* Brut. 22: *Memoria teneo, Smyrnae me ex P. Rutilio Rufo audisse quum diceret.* Ad divers. III, 7. al. — διὰ μέσου] Sic ΔΞΦBCFV pro eo quod in libris edd. superioribus exstat διαμέσου. Murus enim qui τεῖχος βόρειον (longum illum murum a Piraeeo ad urbem pertinentem) et νότιον (quo Piraeeus et Phalerus continebantur) coniungebat, διὰ μέσου τεῖχος dicebatur, v. *Suid.* T. I. p. 561. Schol. p. 105. Ruhnk. 342. Bekk. *Vales.* ad Harpocrat. v. Διὰ μέσ. τεῖχος et *Meurs.* Piraeeus c. II. Athen. Attic. 3, 4. (in Gronov. Thes. gr. antiq. T. V. p. 1838.). *Tib. Hemsterhusius* vero (in Anecd. Hemsterh. T. I. p. 233. ed. Geel.) contra Valesium et Graevium ad Flor. III, 5. docere studuit alterum tantum τῶν μακρῶν τειχῶν brachium idque australe (νότιον) appellatum esse τὸ διὰ μέσου τεῖχος, quippe quod medium fuerit inter τὸ σκέλος βόρειον s. brachium septentrionale et murum Phalereum. Cf. *Ergänzungsbl. z. Allg. Lit. Zeit.* 1827. nr. 18. p. 142. — ὧν δὴ] J et Bas. 2. ὧν νῦν αὖ. *Ficinus*: *quae tu modo referebas.* *Findeisenius*: „videtur legisse ὧν νῦν δὴ σὺ ἔλεγες." *Heindorfius*: „Legendum haud dubie ὧν νῦν δὴ σ. ἔλ." Sed recte habet simplex δή, quod sic solet pronomini relativo adiungi, ut modo affirmandi (*sane, quidem*), modo concludendi (*igitur*) vim habeat. Quocirca verti h. l. potest: *si eligendi sunt, quos quidem tu dicebas.*

οἱ νικῶντες τὰς γνώμας] Latinorum est: *ii qui* 456
vincunt (vern. *die Recht behalten* s. *deren Meinung durchgeht*, ut *Schleiermacherus* vertit). Apposite *Heindorfius* attu-

lit Aristoph. Nub. 432: *ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει ἢ σύ.* Vesp. 594: *κἂν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτε ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ εἴπῃ κτλ.* De verbo *νικᾶν* cum accusativo iuncto vid. *Matthiae* Gramm. gr. p. 746. — *ἥτις*] J Flor. a. b. c. d. f. m. o. s. x. *τίς*. Ald. Bas. 1. *ἤ τίς*. Illud *τίς* pro *ἥτις* *Stallbaumius* assumpsit, quamquam ad sensum h. l. nihil inter *τίς* et *ἥτις* differt, vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 915. Proxime Vind. 7. *δύναμις* sine artic., J *ἐστι* ante *ἡ* ponit, Vind. 7. *τῆς ῥητορικῆς ἐστι*. A Bodl. et Meerm. v. *ἐστι* abest. — *εἰ πάντα γε εἰδείης*] Voc. *γε* Flor. (sic Stallb.) om. Flor. d. *πάντως*, F *πάντων*. Deinde Bodl. Aug. et Meerm. *εἰδοίης*. Ceterum quae *Routhius* tamquam similia apposuit (Aristoph. Nub. 154: *Τί δῆτ' ἄν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους φρόντισμα;* et 1447: *Τί δ', ἢν ἔχων τὸν ἥττω λόγον σε νικήσω λέγω;*), ea, quum h. l. neque *Τί δέ* neque alia interrogandi formula praecedat, diversi esse generis patet. Verum viderunt *Findeisenius* et post hunc *Heindorfius*, orationem e praegressis supplendam esse, sic fere: *δαιμονία τίς σοι καταφαίνοιτο ἄν* vel *ἔτι μᾶλλον ἄν σοι καταφαίνοιτο δαιμονία, εἰ πάντα γε εἰδείης*. Hoc vero indicat iam particula *γε*, quae asseverandi sensu (germ. *wohl*, *gewiss*) in responsis frequentatur (vid. quae *Matth.* Gramm. gr. p. 1207. attulit). Vern. est: *Gewiss* (int. *würde sie dir als etwas ganz ausserordentliches erscheinen*), *wenn du alles* (*von ihr*) *wüsstest* (h. e., *wenn du sie ganz kenntest*), *wenn du nehmlich wüsstest, dass ihr fast alle Gewalt unterworfen ist.* Atque particula *εἰ* sic poni solet ut e praegressis aliquid mente intelligendum relinquatur, vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 1249. et *Bremi* ad Aeschin. Orat. adv. Ctesiph. §. 74. p. 181. Sequentia *ὅτι — ἔχει* explicationis causa adiecta sunt, ut particulam supplere possis explicationis indicem (vern. *nehmlich*), vid. ad. Protag. p. 100. Heindorfius subiicit: „nisi quis malit *εἰ* pro *utinam* accipere, ut Soph. Oed. Colon. 644: *εἴ μοι θέμις γ' ἦν.* Cf. *Valcken.* ad Eurip. Phoeniss. 761. Quamquam vereor ne hoc sit a prosae orationis scriptoribus alienum.“ Cum exclamandi signo Bekkerus scripsit: *Εἰ πάντα γε εἰδείης — ὅτι — ἔχει! Ficinus: O si cuncta scires — videres profecto, hanc omnes — sub se vires amplecti.* Etiam *Schleiermacherus: Wie wenn du erst alles wüsstest — dass sie — unter sich begreift!* Etiam *Thiersch.* Gramm. gr. p. 643. ed. III. „nach *εἰ*, *εἰ δέ* in nachlässiger Rede — ist es blosser Ausdruck der Verwunderung — wie wir: *wenn du erst wüsstest*“ cet. *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 405. ita accipiebat locum: *wüsstest du nur alles, was würdest du sagen.* — *ὃ φ'*

αὐτῇ] W αὐτήν. Ceterum ὅτι — συλλαβοῦσα ὑφ' αὑτῇ ἔχει non est, ut *Findeisenius* interpretatur, *eam complecti*, sed: *eam — comprehendere* (s. *una complecti comprehensione*) *omnesque ipsi subiectas esse.* Hanc enim constat vim habere praepositionem ὑπό, ut in: ὑπό τινι εἶναι, ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι al. Supra 452. E: καίτοι ἐν ταύτῃ τῇ δυνάμει δοῦλον μὲν ἕξεις τὸν ἰατρόν, δοῦλον δὲ τὸν παιδοτρίβην. Ad ν. ἔχει in Meerm. superscriptum ἡ ῥητορική. Male Findeisenius dedit ἔχοι.

ἤδη ἔγωγε] Γ ἔγωγε ἤδη. — μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ] B *Herodicus* intelligendus, de quo vid. p. 448. B. Mox μετά ante τῶν om. ΦF. — οὐχὶ ἐθέλοντα] CV Bodl. Florr. a. c. m. o. rc. B. et Bas. 2. οὐκ ἐθέλοντα. Deinceps Bodl. Paris. J. Florr. a. c. m. o. Aug. et Meerm. ποιεῖν pro πιεῖν, quod ex itacismo patet fluxisse. — τεμεῖν] Bas. 1. τέμνειν, Argent. τεμνεῖν. Vind. 6. ἢ παρασχεῖν καῦσαι ἢ τεμεῖν τῷ ἰατρῷ. Pro ἢ καῦσαι *Blomfield.* Glossar. in Aeschyl. Agamemn. p. 255. scriptum volebat καὶ καῦσαι: „quippe post scalpellum adhibitum vulnus ferro candente ustulabatur ad sanguinem cohibendum." Atque hanc conabatur coniecturam *Stallbaumius* sic stabilire ut poneret, plerumque ita (τέμνειν καὶ κάειν, ut infra 480. C.) scriptum legi, et particulas ἤ et καί frequentissime in libris permutatas esse (v. interpp. ad Gregor. Corinth. p. 384. 410. 419. al.). Denique iudicat non necessariam esse Blomfieldi correctionem. Mihi vero non modo non necessaria, sed etiam aliena ab hoc loco videtur correctio esse. Etenim cogitare quî possumus, sectionem et ustionem (τὸ τέμνειν et κάειν) *semper* coniunctas fuisse, ita ut sectioni cuique ustionem adhibuerint medici veteres? Immo τὸ τέμνειν et τὸ κάειν copulata (interposito καί) et separata (interiecto ἤ) distingui oportet. Si coniunguntur, una comprehenduntur notione curationum chirurgicarum (*Diogen. Laert.* III, 85: ἡ δὲ χειρουργικὴ διὰ τοῦ τέμνειν καὶ καίειν ὑγιάζει, ubi vid. Menag. p. 163.), earumque doloribus cruciantium, velut infra 480. C. *Xenoph.* Anab. V, 8. 18: καὶ γὰρ οἱ ἰατροὶ τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ' ἀγαθῷ. Memor. Socrat. I, 2. 54: καὶ τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι μετὰ πόνων τε καὶ ἀλγηδόνων καὶ ἀποτέμνειν καὶ ἀποκάειν, καὶ τούτων χάριν οἴονται δεῖν αὐτοῖς καὶ μισθὸν τίνειν (vid. *Perizon.* ad Aelian. V. H. XI, 11. *Gataker.* ad M. Anton. V. p. 193. et *Pierson.* ad Moer. p. 231.); contra si separantur interiecta particula ἤ, hoc rite fit in singulis memorandis quas medici admovent curationibus, ut Polit. 293. B: τέμνοντες ἢ κάοντες ἤ τιν' ἄλλην ἀλγηδόνα προσάπτοντες. Polit. III, 406. D: τέκτων — κάμινον ἀξιοῖ παρὰ

τοῦ ἰατροῦ φάρμακον πιὼν ἐξεμέσαι τὸ νόσημα ἢ κάτω καθαρθεὶς ἢ καύσει ἢ τομῇ χρησάμενος ἀπηλλάχθαι. *Maxim. Tyr.* Diss. XII, 2: ἢ καύσας ἢ τεμών. *Themist.* Orat. XI. p. 149. A: τὸ δὲ ἀνάγκη ἐκτεμεῖν ἢ ἐπικαῦσαι (v. *Piers.* ad Moer. p. 232.). Addit Stallbaumius *Hippocrat.* de Medic. p. 13. 18. Bas. ἐπὶ δὲ τῶν χειρουργιῶν ὅσαι διὰ τομῆς εἰσὶν ἢ καύσιος. Quocirca rectissime loco nostro habet scriptura: ἢ φάρμακον πιεῖν ἢ τεμεῖν ἢ καῦσαι. — παρασχεῖν] int. ἑαυτόν, vid. ad Protag. p. 178. et quae *Stallbaumius* collegit ad Gorg. p. 114. De v. παρασχεῖν cum infinitivis τεμεῖν et καῦσαι iuncto vid. ad Protag. p. 117. et Phaedr. 228. allata, quibus adde *Iacobs* ad Philostrat. p. 494. — οὐ δυναμ.] W οὐ μὴ. Mox Bodl. Aug. et Meerm. οὐκ ἄλλῃ τινὶ τέχνῃ. Deinceps ῥητορικῇ sine artic. τῇ Paris. J et Flor. x. Mox W δὴ pro δέ. — ὅπῃ βούλει] Sic libri omnes praeter J W (e quibus Bekkerus ὅποι petivit) et Vind. 6. (Bekkerus librum Φ tradit ὅπου scribere, quod in Flor. d. exstat). Ac Bekkerum quidem audivit Stallbaumius. Praeivit *Heindorfius* annotans: „Statim post malim εἰς πόλιν ὅποι βούλει, i. e., εἰς ἣν, neque enim h. l. ferri posset ἐν ᾗ [hoc tamen esset ὅπου, non ὅπῃ. A.] βουλ.“ Sed aliter haec res se mihi videtur habere. Etenim licet partt. οἷ et ᾗ, ποῖ et πῇ, ὅποι et ὅπῃ, videri possint genere tantum differre (v. *Schäfer.* ad Phalar. Ep. p. 296. Appar. ad Demosth. T. IV. p. 128. et nostra ad Phaedr. p. 311.), tamen de sensus differentia in proprio earum usu addubitari nequit. Ποῖ proprie ac praecipue in motu (in aliquem locum) ponitur, ut Latin. *quo*, πῇ vero est Latin. *qua* (plene: qua via vel ratione); atque eadem est ratio partt. οἷ et ᾗ, ὅποι et ὅπῃ al. Sed quemadmodum Latinorum *qua* (proprie *wie*) ponitur etiam pro *ubi* (*wo*) et *quo* (*wohin*), sic factum est apud Graecos, ut propter notionum illarum (*qua* et *quo*) cognationem ὅπῃ etiam pro ὅποι usurparetur. Neque tamen, si πῇ et ὅπῃ cum vocibus cohaeret motum indicantibus, sumi debet, Graecos vocem viae vel rationis indicem ad solum arbitrium pro ea quae motum in locum indicat posuisse (cf. *Boissonad.* ad Philostrat. Heroic. p. 604.), sed eandem sequutos esse rationem, quam in aliis quoque loquutionibus sequuti reperiuntur, h. e., duas cognatas notiones in unam fere contraxisse. Hoc autem fit praecipue in verbis βούλεσθαι, τυγχάνειν al. sequente verbo motum in locum significante, ut ὅπῃ, si verbum spectes, positum videri possit pro ὅποι (*quo*, *wohin*), per se autem, si referatur ad v. βούλεσθαι, proprio sit sensu (*qua*, int. via s. ratione) usurpatum. Atque solent Graeci et praepositiones et

adverbia ad verbum quocum connexa sunt accommodare, ut Gorg. 472. B: ἦντιν' ἂν βούλῃ τῶν ἐνθένδε ἐκλέξασθαι, ubi ἐνθένδε spectat ad v. proximum ἐκλέξασθαι. Phaedon. 76. D: ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρουσιν, ubi vid. interpp. Add. *Schäfer.* Apparat. Demosth. IV. p. 119. Recte igitur Graeci cum v. βούλεσθαι connectunt ὅπῃ, licet vox motum in locum indicans vel antecedat vel sequatur. Sic h. l. εἰς πόλιν ὅπῃ βούλει ἰόντα proprie est: *in urbem, qua velis*, vern. *in eine Stadt, wie du willst*, h. e., *welche du willst*, ergo: *in jede dir beliebige Stadt.* Itaque ὅπῃ propter βούλει (ut indicetur, Socrati licere urbem ponere, uti velit) positum est, ita tamen ut, quia cum sequente ἰόντα cohaeret, simul ὅποι (*quo*) in eo lateat. Similia sunt haec: Polit. VIII. 556. A: εἴργοντες τὰ αὑτοῦ ὅπῃ τις βούλεται τρέπειν, ubi ὅπῃ (sic enim libri omnes uno solo excepto, quem Bekkerus secutus ὅποι scripsit) propter βούλεται positum est (*so wie er will*, ergo: *nach Belieben*), ita ut, si sequentis v. τρέπειν rationem habeas, simul ὅποι in eo lateat (plena esset oratio: *wie und worauf einer will*). Atque etiam πῇ et ὅπῃ, non intercedentibus verbis βούλεσθαι, τυγχάνειν al., cum vocibus motum in locum indicantibus connectuntur, ut πῇ cum v. τρέπεσθαι (vid. *Heindorf.* ad Parmen. p. 215.), ἄγειν (Phaedr. 237. D. Legg. IX. 589. A. al.), ὑφηγεῖσθαι, ἰέναι (Sic iam *Hesiod.* Op. et dieb. v. 206: τῇ δ' εἰς, ἥ σ' ἄν ἐγώπερ ἄγω, ubi plene est: *hac via et eo vadere debes, qua et quo te duco.* Vernac. *Auf dem Wege wandle, auf dem ich dich führe*, in quo simul latet: *dahin wandle, wohin ich dich führe*). al. Hos enim locos similiter esse accipiendos, docet coniunctio verbi τρέπεσθαι cum voce ταύτῃ (*hac via, ita*), v. c. Phaedon. 82. D: ταύτῃ τρέπονται, ἐκείνῃ ἑπόμενοι ᾗ ἐκείνη ὑφηγεῖται (pr. *so folgend wie jene sie führt*, pro: *so und dahin folgend, wie und wohin jene sie führt*). Legg. II. 667. A: ὁ λόγος ὅπῃ φέρει, ταύτῃ πορευώμεθα (*hac via — qua* et *eo — quo*). Viae igitur vel rationis notio coniungitur cum motus et loci significatione, et tamquam potior simpliciter designatur, si quidem altera (*quo*) in ipso verbo ducendi latet. Sic etiam intelligo ὅπῃ cum v. τυγχάνειν coniunctum, velut Conviv. 173. A: περιτρέχων ὅπῃ τύχοιμι, ubi vv. ὅπῃ τύχοιμι per se posita sunt, ut ὅ τι ἄν τύχωσι Protag. 353. A., ἄν οὕτω τύχωσιν Gorg. 518. C., ὅταν τύχωσι 520. A., ὅ τι τύχοι 521. C., εἰ τύχοι, Latin. *si forte*, ἄν τύχῃ, ὅτι ἄν τύχῃ. Verbum enim τυγχάνειν a Graecis ad personam de qua agitur refertur, vid. ad Phaedr. p. 251. Quocirca ὅπῃ τύχοιμι nobis vertendum est: *wie der Zufall wollte*; hoc autem

cohaeret cum verbo praegresso *περιτρέχων*; et huius si rationem habes, sensum sic reddere potes: *wohin mich der Zufall führte*. Illud autem *ὅπῃ τύχοιμι* (*wie der Zufall wollte* s. *wie nur immer*), quippe potius, recte positum est, licet v. *περιτρέχων* flagitasset *ὅποι*. Phaedon. 113. B: *οὗ καὶ οἱ ῥάχεις ἀποσπάσματα ἀναφυσῶσιν, ὅπῃ ἂν τύχωσι τῆς γῆς*, ubi vid. quae annotavimus. Scripturam *ὅπῃ βούλει* sequutus est etiam *G. Bernhardy* Wiss. Synt. p. 350. interpretans: *wo immer gelegen*, quod neque verbo *βούλει* neque proximo *ἰλθόντα* convenit. — *λόγῳ*] J *λόγων*. Proxime *τινί* post v. *ἄλλῳ* in Bodl. Aug. et Meerm. deest. Deinceps F *πότερον*. — *ῥήτορα ἢ ἰατρόν*] Verba *ῥήτορα ἤ* ignorant Clark. E F W Vindd. 1. 6. Florr. f. s. x. Nec aliter videtur Ficinus legisse qui verterit: *uter sit pro medico eligendus*. Atque hanc veram existimo scripturam, quae *Schleiermacheri* quoque fuit sententia. Etenim hoc Gorgias dicere volt: si rhetor et medicus in urbem, quaecumque est, veniunt ibique disceptant, uter eligendus sit medicus, eligetur non medicus, sed dicendi peritus, quippe qui solus homines persuadendo eo adducturus sit ut ipsum eligant; itidem si cum alio, quicumque est, opifice decertabit, persuadendo hoc efficiet ut non artis peritus, sed ipse eligatur. Sensus igitur, ut sequentia docent exempla, hoc postulat: *uter sit eligendus medicus* (nos diceremus: *wer als Stadtarzt erwählt* s. *ernannt werden solle*), non: *utrum eligi oporteat, rhetorem an medicum*; de medici enim agitur electione (ut supra 455. B: *ὅταν περὶ ἰατρῶν αἱρέσεως ᾖ τῇ πόλει σύλλογος ἢ περὶ ναυπηγῶν ἢ περὶ ἄλλου τινὸς δημιουργικοῦ ἔθνους*). Male igitur *Findeisenius* accepit locum ita interpretatus: *uter sit alteri praeferendus*, quem quomodo *Stallbaumius* audire potuerit equidem non intelligo. *Αἱρεῖσθαι*, *eligere*, et *αἱρεθῆναι*, *eligi* (vid. ad Phaedr. p. 470.) in omnibus dicitur qui publice (in concione) creantur muneri alicui exsequendo, qui procurationi alicui praeficiuntur (nos: *denen ein Amt, eine öffentliche Verrichtung, die Ausführung eines Werkes* cet. *übertragen wird*). Sic praecipue ponitur in artificibus et opificibus; atque huiusmodi *δημιουργοί* (quos nos dixerimus *Staatsdiener*) fuerunt etiam medici, vid. supra 455. B.

οὐδαμοῦ — φανῆναι] Latinorum est: *ne apparere quidem* (*Cicer.* de Finib. V, 30: *tantam vim esse virtutis, ut omnia, si ex altera parte ponantur, ne appareant quidem*), vern. *verschwinden, nichts seyn*. Sic etiam *οὐδαμοῦ εἶναι* (Phaedon. 70. A: *οὐδαμοῦ ἔτι ᾖ*: vern. *nichts mehr seyn* s. *vernichtet seyn*, ubi v. *Wyttenbach.* p. 174. et Miscc. critt. II, C

1. p. 77.) et μηδαμοῦ εἶναι ap. *Xenoph.* Memor. Socr. I, 2. 52: ὥστε μηδαμοῦ παρ' αὐτοῖς τοὺς ἄλλους εἶναι πρὸς ἑαυτόν: *so dass die anderen bei ihnen* (h. e., *nach ihrem Urtheile*) *nichts waren gegen ihn.* Cf. *Wyttenbach.* l. l. Adde *Heindorf.* ad h. l. p. 31. ed. II. et *Stallbaum.* ad Phaedon. p. 74. Ceterum in latina interpretatione corrige: *pro nihilo visum iri.* Mox pro δυνατόν Γ δυνάμενον. — εἰ βούλοιτο] *Stallbaumius:* „Verba εἰ βούλοιτο eleganter (? immo Platonis hic mos est, ut homines ex sua quemque indole describat) adduntur, quo gravius notetur fastus et arrogantia Gorgiae." Similiter *Findeisenius:* „Post verbis εἰ βούλοιτο puto arrogantiam Gorgiae declarari, h. e., *si velit et operae pretium esse ducat illi praeferri* [immo: *se eligi s. creari sinere.* A.]." — καὶ εἰ] Flor. x. εἰ om. Deinde Γ παρὰ pro πρός. Proxime pro γε Bodl. Aug. et Meerm. δὲ. — ὁντινασοῦν] Sic omnes libri (Clark. ὅν τινα οὖν) praeter Bekkerianum, in quo scribitur ὁντινοῦν. Variant libri, modo ὁντινασοῦν et ἡντινάσοῦν, modo ὁντινοῦν et ἡντινοῦν scribentes. Quod quidem vel librorum auctoritate vel sensu (qui, si gravius quid significatur, pleniorem videtur desiderare formam) iudicandum esse existimo. Atque hoc quidem loco quum libri tum sensus (*quicumque est*) volgato ὁντινασοῦν recte, opinor, patrocinantur. Paris. J scribit ὅντινα συναγωνίζοιτο. Deinceps Florr. novem et Bas. 2. αὐτὸν ἑλ. Proxime Clark. ὅστις οὖν. — οὐ γὰρ ἔστι] Verba οὐ γὰρ ἔστι — ὁστιοῦν om. ΣYC Bodl. Aug. et Meerm. Mox pro εἴποι Γ εἴπῃ. Optativum particula ἄν, non ad pron. relativum, sed ad verbum pertinens, requirit: *de quo non probabilius s. ad persuadendum accommodatius dicat rhetoricae peritus.* Vid. ad Phaedr. p. 358. sq. Adde *Bornemann.* ad Xenoph. Anab. p. 124. Mox ἐν πλήθει Latinorum est *apud populum* (vern. *vor dem Volke*). De praepos. ἐν (*apud, coram*) vid. quae collegit *Matth.* Gramm. gr. p. 1139.; vox autem τὸ πλῆθος (ut plur. τὰ πλήθη. Sic 457. A: ἐν τοῖς πλήθεσιν), ut constat, Latinorum est *multitudo* (nos: *Volksmenge*). Mox ad vv. τοσαύτη καὶ τοιαύτη annotat *Heindorfius:* „Vulgarius sane fuerit τοιαύτη καὶ τοσαύτη, *talis tantaque.* Sed eodem modo de Legg. III. 686. B: τηλικοῦτον καὶ τοιοῦτον σύστημα. Protag. 328. D: *Πρωταγόρας μὲν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπιδειξάμενος ἀπεπαύσατο τοῦ λόγου.* Similiterque de rep. III. 388. B: *ὅσα καὶ οἷα.*"

P. 282. δεῖ μέντοι] Haec usque ad χρῆσθαι ἀνθρώπους laudat Thomas Mag. v. ἀγών, ubi καθάπερ pro ὥσπερ scribitur. Deinceps ὥσπερ καὶ τῇ praebent CV Florr. a. c.

d. m. o. x. et rc. ΓB. Atque hanc part. *καί* (quam *Ficinus* quoque expressit) recte revocarunt *Beckius* et *Stallbaumius*. Sic 457. B: *ὥσπερ καὶ τῇ (ἄλλῃ?) ἀγωνίᾳ*, alia innumerab. Flor. s. *ὡς τῇ ἄλλῃ πάσῃ*. Verba *πάσῃ ἀγωνίᾳ· καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ* absunt a Bodl. Aug. et Meerm. Similiter vertit Ficinus: *quemadmodum et omni alia facultate certandi, neque enim is, qui pugnis lacertisve — ita pugnare didicerit, ut amicis et inimicis superior possit evadere, ob hoc adversus omnes aeque certare debet* cet.

τούτου ἕνεκα] Flor. o. *τούτου γε ἕνεκα*. Negligi D autem non debet quod *Findeisenius* annotavit: „Verba *τούτου ἕνεκα* videntur eiicienda et huc e sequentibus translata esse, ubi bis recurrunt; etiam in Ficini versione bis tantum leguntur.“ Etenim oratio, ut sensus dilucide exponatur, haud dubie sic constituenda: *καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ οὐ δεῖ πρὸς ἅπαντας χρῆσθαι ἀνθρώπους· ὅτι ἔμαθε πυκτεύειν — οὐ τούτου ἕνεκα τοὺς φίλους δεῖ τύπτειν κτλ.* Praegressa *καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ — ἀνθρώπους* explicantur his quae sequuntur: *ὅτι* (*quod videlicet, weil man nehmlich* cet. Particula enim explicationi serviens ex nostri sermonis usu intelligenda, vid. ad Protag. p. 100. Male *Findeisenius* intelligi iubebat *οἷον* s. *αὐτίκα*, Latin. *ut hoc utar*) *ἔμαθε — οὐ τούτου ἕνεκα* (quod refertur ad praegressum *ὅτι ἔμαθε κτλ.*). Loco autem ex graeci et Platonici sermonis consuetudine sic constituto verba *τούτου ἕνεκα* in illis: *οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ — χρῆσθαι* ferri non possunt, siquidem nihil habent quo referantur (*ὅτι* enim quod sequitur ad inferius positum *οὐ τούτου ἕνεκα* spectat). Accedit quod in sequentibus bis positum *οὐ τούτου ἕνεκα* librarios facile potuit in errorem inducere ut post particulam *οὐ* interponendum esse censerent *τούτου ἕνεκα*, quo haec sequentibus: *οὐ τούτου ἕνεκα τοὺς φίλους* et *οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ* responderent. Comma igitur post *ἀνθρώπους*, quod in libris exstat etiam recentissimis (Bekk. Stallb. Buttm. al.), mutari oportet in colon quod dicitur: *ἀνθρώπους· ὅτι ἔμαθε κτλ.* Ita *Findeisenius* quoque, quem recentiorum interpretum superbia hic certe negligere non debebat, recte iam statuerat. Pro *ὅτι* J *ὅστις*. — *ἔμαθε*] Sic, deleto *τις*, scribi oportet cum Clark. ΓΞEFJW Florr. f. s. Vindd. 1. 6. Ald. et Bas. 1., quibus recte obtemperavit *Stallbaumius*. Pronomen *τις* *Cornarius* (Eclog. VI. p. 78.) insersit. Nec audiendi sunt *Heindorfius* et *Stallbaumius* qui *τις* intellectum volebant; immo in ipsa tertia verbi persona latet pronomen indefinitum (vern. *einer* vel *man*); quem quidem locum fusius tractavimus ad Protag. p. 71. — *ὅπλοις*] Sic ΞYΦCJVW

Florr. et Vindd. („numero tredecim," Stallb.) Bodl. Meerm. et mg. F pro volgato ὄχλοις, quod *Cornarius* iam illo modo correxerat. *Ficinus* quoque: *et armis ita pugnare didicerit.* In libro E π ὅχλοις. Ceterum ἐν ὅπλοις μάχεσθαι est *veris armis certare.* Etenim „volgo iuventus non veris armis se exercebat, sed rudibus aut pilis praepilatis, quae dicuntur Graecis ἐσφαιρωμένα ἀκόντια." *Casaubon.* ad Theophr. V. p. 79. Fisch. Cf. *Locella* ad Xenoph. Ephes. p. 127. Addit *Stallbaumius:* „etiam Sophistas artem tractandorum armorum professos esso apparet ex Euthydem. p. 271. E. *Xenoph.* Memor. III, 1. Cf. *Schneider.* ad Xenoph. Anab. II, 1. 7." — οὐδὲ τούτου ἕνεκα] Sic Δ Ξ Σ Y B C J V Florr. b. c. d. m. o. Bodl. Aug. Meerm. et Bas. 2. (Florr. a. x. οὐδὲν τούτου ἕν.), quos sequuti sunt Bekker. et Stallb. in ed. Weigel. Sed ad sensum gravius est οὐ τούτου ἕνεκα, quippe quod praegressis ὅτι ἔμαθε directe opponatur. Quocirca laudandus mihi videtur *Stallbaumius* esse qui οὐ revocaverit. Sic in proximis ἐάν τις — τὸν πατέρα τύπτῃ — οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ τοὺς παιδοτρίβας — μισεῖν τε καὶ ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων. 457. B: ἐὰν δὲ — ῥητορικὸς — ἀδικῇ, οὐ τὸν διδάξαντα δεῖ μισεῖν κτλ. Vocula οὐδέ ab eis videtur profecta esse qui non iam hic incipere orationem putassent; libri enim vett. (etiam Bekker. et Stallb.) scribunt ἐχθρῶν· οὐ τούτου ἕνεκα. Sic etiam *Ficinus: neque enim is qui — ob hoc — certare debet.* — ἀποκτιννύναι] EF κτιννύναι. — φοιτήσας] Libri edd., etiam recentiores, male interpungunt: φοιτήσας, εὖ ἔχων τὸ σῶμα καὶ πυκτικὸς γενόμενος, ἔπειτα κτλ. Verba ita cohaerent: ἐάν τις εὖ ἔχων τὸ σῶμα εἰς παλαίστραν φοιτήσας καὶ πυκτικὸς γενόμενος, ἔπειτα — τύπτῃ: *si quis robustus, quum in palaestram ventitando* (sic partic. φοιτήσας exprimi debet, v. *Matth.* Gramm. gr. p. 1117. 5.) *luctandi peritus factus est, patrem percutit* cet. De participiis sine copula se excipientibus vid. ad Phaedr. p. 458. ac de vocc. ἔπειτα et κἄπειτα, εἶτα et κἆτα (ut infra 457. B. al.) participio subiectis vid. *Schäfer.* Melett. critt. p. 86. et *Heindorf.* ad Gorg. p. 34. Phaedon. p. 150. — τύπτῃ] Vind. 2. τύπτει. Deinceps Aug. ἄλλων. Proxime Vind. 6. Flor. 9. ἢ φίλων, omisso art. τῶν. De totius loci sententia conferendus est *Isocrat.* π. τ. ἀντιδ. p. 113. 23. sq. Orell. et *Aristotel.* Rhet. I, 1.

ἐκ τῶν πόλεων] Praep. ἐκ om. Vind. 6. — ἐπὶ τῷ E — χρῆσθαι] Bodl. Aug. Meerm. et Paris. J ἐπὶ τὸ — χρῆσθαι; sed ἐπί cum dativo sic iungitur ut causam vel finem

designet, velut 457. B: *ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐπὶ δίκαιᾳ χρείᾳ παρέδωκεν.* 480. D: *ἐπὶ τούτῳ χρώμενον τῇ ῥητορικῇ, ὅπως ἂν — ἀπαλλάττωνται τοῦ μεγίστου κακοῦ, ἀδικίας.* Cf. *Matth.* Gramm. gr. p. 1062. et nostra ad Protag. p. 31. Pro *δικαίως* pr. Ξ *δικαίῳ.* Deinceps Φ *πολεμίους τούτοις.* — *ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας*] *ad iniuriam propulsandam, non ordiendam*, s., *quo se defenderent, non inciperent* (h. e., *iniuriam, litem* vel *pugnam ordirentur*). Perperam *Findeisenius τούτοις* mutatum volebat in *τούτους* (ut cohaereret cum infin. *χρῆσθαι*), nec audiendus est *Stallbaumius* qui *τούτοις* pro dativo subiecti (pendente e verbo *παρέδοσαν*) habebat, ut accusativus participiorum *ἀμυνομένους* et *ὑπάρχοντας* post dativum illatus esset. Immo *τούτοις* refertur ad *τοῖς ὅπλοις*, ut supra et infra *τῇ ῥητορικῇ, τῇ ἀγωνίᾳ* al. *χρῆσθαι* legitur. Ceterum verba *ἀμύνεσθαι* et *ὑπάρχειν* (vera. *anfangen*, velut in dictione: *wer hat angefangen*, h. e., *den Streit veranlasst* vel *begonnen?*) sic solent inter se opponi, v. c. *Isocrat.* de pac. p. 173. Cor. *οὐ γὰρ ὑπάρχοντες, ἀλλ' ἀμυνόμενοι καὶ πολλὰ καὶ δεινὰ παθόντες τοιαύτην γνώμην ἴσχον περὶ ἡμᾶς.* Evag. p. 193: *ἀμύνεσθαι, καὶ μὴ προτέρους ὑπάρχειν. Περὶ τ. ζεύγ.* p. 356: *οὐδ' ἀμυνόμενος, ἀλλ' ὑπάρχων.* Verbum autem *ὑπάρχειν* modo simpliciter ponitur, modo addito *πρότερον* vel *χειρῶν, χειρῶν ἀδίκων, ἀδικίας* al. Cf. *Valcken.* ad Eurip. Phoeniss. p. 533. et quae apposuimus ad Legg. p. 452.

μεταστρέψαντες] vern. *es umkehrend*, h. e., *umgekehrt*, i. q. *ἐναντίως* (ut C.), Latinor. *ex contrario.* Polit. IX. 587. D: *ἐάν τις μεταστρέψας — λέγῃ κτλ.* In seqq. Φ *οὐκ ὀρθῶς καὶ τῇ τέχνῃ.* — *οὔκουν*] Clark. Flor. *οὐκοῦν.* Deinceps „pro *οὔτε αἰτία* manuscriptus codex *αἰτιατέα* habet" *Cornarius.* — *ὁ αὐτὸς δὴ λ.* — *περὶ τῆς ῥητορικῆς*] „Meminit huius argumenti, quo rhetorices patroni utuntur ad amovendam atque defendendam ab ea invidiam, in quam ab aliis adducta male audire et accusari coepit ars dicendi, quod sit civitati inutilis, et ridet *Sextus Empir.* adv. Rhetor. §. 44." *Findeisen.* Deinceps Flor. d. *πιθανότερος*, Flor. x. *πειθανώτερος.* In seqq. Ψ *τοῖς οὖσι πλήθεσιν.* — *ἔμβραχυ*] i. q. *ἐν βραχεῖ* (Theag. 127. C: *διὰ βραχέων*), *paucis, breviter*, h. e., *simpliciter* (*ἁπλῶς*) vel *omnino.* Cf. Tim. Lex. Plat. p. 84. Koch. Schol. ad h. l. p. 342. Bekk. (ap. Routh. p. 530. ed. Findeis.), ad Theag. p. 88. et Hesych. v. *ἔμβραχυ.* *Stallbaumius*: „*prope de quibusvis rebus.*" Similiter *Heindorfius*: „*eodem fere modo, quo formula illa ὡς ἔπος εἰπεῖν orationi modeste restringendae inservit.*" Potius, id

457

quod exempla docent a Grammaticis apposita (vid. etiam *Schneider.* Lex. h. v.), est *omnino*, et sequente v. c. ὅ τι βούλει (ut Hipp. min. 365. D: ἀλλ' ἐρώτα ἔμβραχυ ὅ τι βούλει) est omnino *quicquid vis*, vern. *alles was du willst* s. *was du nur immer willst.* Sic etiam Theag. 127. C: ὅτου ἂν δέῃ ἔμβραχυ, *was du nur überhaupt*, h. e., *was du nur immer brauchst.* Hic quoque *Schleiermacherus* suum istud *um es kurz herauszusagen* adhibuit. Ceterum Aug. scribit ἐν βραχύ, Flor. x. Vind. 6. ἐν βραχεῖ.

ὅτι δύναιντο] Sic Paris. J cum Florr. s. x., quod sequuntur Bekker. et Stallbaumius; idem reponi iusserat Heindorfius. At satius est librorum et optimorum et plurimorum tueri scripturam δύναιντο. Etenim sententia est generalis, licet ὁ ῥήτωρ praecesserit (loquitur enim Gorgias h. l. de rhetoribus in universum rectoque rhetoricae usu). Subiectum est igitur pronomen infinitum *man* (quod Graeci tam singulari quam plurali verbi numero exprimunt, vid. quae collegimus ad Protag. p. 71. sq.). Quocirca locum patrio sermone sic possumus reddere: *doch darf man desshalb, weil man dieses thun könnte, keinesweges den Aerzten oder anderen Kunstverständigen ihren Ruf entziehen, sondern man muss einen rechtlichen Gebrauch von der Redekunst, wie von jeder anderen Streitkunst, machen.* Verba τὴν δόξαν ἀφαιρεῖσθαι nullam desiderant explicationem (quod *Schleiermachero* videbatur), quum Gorgiam liqueat hoc significare: *etiamsi orator reliquis omnibus artificibus praestat, siquidem persuadendo omnia potest efficere omnesque reliquos superare, tamen, si iustus est futurus, ceterorum artificum existimationem non oppugnabit, quasi ars quam exerceant pro nihilo sit putanda.* Verba ὅτι δύναιντο ἂν τοῦτο ποιῆσαι (quae ad praecedens τούτου ἕνεκα referuntur, ut supra: ὅτι — τούτου ἕνεκα) Heindorfius, qui corrigebat δύναντο, recte ad oratorem retulit; neque tamen, ut iam significavimus, opus est scripto δύναιτο. Quae sequuntur τοῦτο ποιῆσαι referuntur ad praegressa πιθανώτερος εἶναι ἐν τοῖς πλήθεσιν ἔμβραχυ περὶ ὅτου ἂν βούληται, e quibus suppleri possunt πιθανώτερον λέγειν ἔμβραχυ περὶ ὅτου ἂν βούληται. Atque consulto positum est δύναιντο ἄν, non δύνανται, ut significetur, oratorem posse, *si velit*, hoc facere (h. e., reliquos omnes artifices persuadendi facultate superare). *Findeisenio*, qui haec verba ad τ. ἰατρούς et δημιουργούς referri putabat, aut particula negandi videbatur excidisse aut pro ὅτι scribendum esse ὅ τι (*quocumque modo hoc facere possint*). Beckius quoque „ad τοῦτο ποιῆσαι intell. ex ἰατρούς, τὸ ἰᾶσθαι, et quod hoc facere possunt,

ea est δόξα eorum.“ Ac similiter censor ed. Heindorf. in ephemerid. Lips. a. 1806. p. 2681. hunc locum ceperat: „*darum* (*weil der ῥητορικός besser, als die übrigen, das Ueberreden versteht*) *müssen die Aerzte nicht sogleich ganz der Ehre* (*der guten Meinung*) *beraubt werden, dass sie überhaupt zu überreden im Stande wären.*“ At mirum quam ieiuna foret sententia; potius Gorgiam facit Plato hoc dicentem, oratorem, licet persuasum habeat, se persuadendi facultate reliquis omnibus praestare artificibus, tamen non tam iniustum futurum esse ut de eorum fama detrahat ceterasque artes pro nihilo putet. Addit Beckius, vir spectatissimus: „Hdf. maluit δύναιτο (sc. orator); tum δύναται potius scribi debebat.“ Iam significavimus Platonem facere Gorgiam modeste fere loquentem (*quod hoc facere possit*, int. *si velit*, εἰ βούλοιτο, ut p. 456. C.). Quae quidem modestiae species quanto opere Gorgiae fastum ac superbiam prodat quisque sentiet. Platonis artem quam dicimus mimicam in hac Gorgiae oratione, quae germanissima hominis superbi illius quidem, sed tamen vani, est imago, satis admirari non possumus. — καὶ τῇ ῥητορικῇ] Art. τῇ abest a ΔΣΥ Bodl. Aug. et Meerm. In sqq. Flor. d. ὥσπερ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ, quod sensus videri possit efflagitare; supra enim: τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι, ὥσπερ καὶ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ. Attamen ἀγωνία, ars armis certandi, et ῥητορική, ars verbis certandi, hic, ut in proxime praegressis, inter se comparantur. Quocirca recte habet simplex illud τῇ ἀγωνίᾳ. — γενόμενός τις] W τις γενόμενος. Aug. et Meerm. γενόμενός τις ῥητορικός. Deinceps pro κἄτα (quod *Schneiderus* ad Xenoph. Memor. Socr. I, 1. 5. mutatum volebat in εἶτα. Sed vid. supra apposita) Clark. Bodl. Par. J Aug. Meerm. κατὰ, Par. Reg. καιτὰ, Γ Vindd. 6. 7. Flor. d. καὶ. — ἐπὶ δικαίᾳ χρείᾳ] Sic ΔΞΣV Bodl. Flor. b. Vindd. 2. 6. 7. Aug. et Meerm. pro volgato ἐπὶ δικαίου χρείᾳ. Ficinus; *ipse enim ad iustum usum tradidit.*

ἀποκτιννύναι] Clark. ἀποκτεινύναι. Deinceps J Flor. x. Bas. 2. διδάσκοντα. — καὶ σέ] Sic pro καί σε scripsit *Heindorfius*, quem rite sequuti sunt reliqui. Deinceps Γ δύναται. Post v. δύνανται libri edd. priores cum rc. E scribunt οἱ ἄνθρωποι, quod a Clark. Bodl. Bekkeri libris, Florr. b. c. m. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Aug. et Meerm. abest. Recte his obtemperarunt libris Bekkerus et Stallbaumius; neque tamen intelligenda est vox οἱ ἄνθρωποι, quod *Fischero* videbatur ad Weller. III, 1. p. 252. et 347., quem Stallbaumius citavit, sed subiectum est pronomen infinitum (vern. *man*);

vid. ad Protag. p. 71. sq. et *Matthiae* Gramm. gr. p. 589. In seqq. Flor. s. ἐπιχειρήσω σε διαλέγεσθαι. Deinceps Bodl. Aug. et Meerm. διωρισάμενοι. Ficinus: *cum disceptare coeperint;* unde *Findeisenius* eum coniiciebat duas lectiones simul expressisse, vel legendum existimasse διερισάμενοι, h. e., *coorta inter eos contentione;* „qua in re," addit, „libenter Ficino assentior." Διορισάμενοι, ut *Heindorfius* iam annotavit, est i. q. ὁμολογίᾳ θέμενοι ὅρον (Phaedr. p. 237. D.). — οὕτω] Φ ὅτω. De part. οὕτω participio subiecta vid. ad Protag. p. 21. 95. et *Matthiae* Gramm. gr. p. 1235.

περί του] Vindd. 1. 6. Flor. x. περὶ τούτου. Meerm. περὶ τοῦ. Deinceps J ἀμφισβητῶσι. D

P. 284. ὀρθῶς] In Par. Reg. (B) marg. adscriptum est ὀρθῶς, περὶ τῆς διανοίας, σαφῶς, περὶ τῆς φράσεως. Ad part. ἢ μὴ σαφῶς intell. e praegressis φῇ (male Findeisen. μή cum ὀρθῶς connectebat). Sic enim saepenumero e voce in uno inciso praegressa in altero petenda est eius contraria, velut e voce negativa vox affirmativa (ut ex οὔ φημι — φημί, ex οὐδείς — ἕκαστος) vel ex altera parte ei respondens (ut e verbo vetandi verbum iubendi, e verbo accipiendi verbum dandi, al. Sic *Phaedr.* Fab. IV. 17. 31: *non veto dimitti, verum* (int. *iubeo*) *cruciari fame,* ubi v. *Burmann.*). *Xenoph.* Cyrop. V, 4. 14: δέχοντα ξένια, οἷα ἐγὼ δύναμαι, ubi mente intell. διδόναι, quippe quod praegresso verbo δέχεσθαι ex altera parte respondeat. Similes apposuit locos *Heindorfius:* Euthydem. 274. E: διὰ τὸ μὴ οἴεσθαι ὅλως τὸ πρᾶγμα, τὴν ἀρετήν, μαθητὸν εἶναι, ἢ μή σφω εἶναι αὐτῆς διδασκάλω, ubi e praegresso μὴ οἴεσθαι in altero membro eius contrarium οἴεσθαι peti oportet. Conviv. 192. E: ὅτι οὐδ' ἂν εἷς ἐξαρτηθείη — ἀλλ' ἀτεχνῶς οἴοιτ' ἂν ἀκηκοέναι τοῦτο κτλ., ubi e praecedente οὐδὲ εἷς ad seq. οἴοιτο intellig. ἕκαστος. Similiter Polit. II. 360. D. e praegresso οὐδεὶς (ἐκὼν δίκαιος) ad seq. ἀλλὰ ψέγει petendum ἕκαστος. Sic etiam Latini, velut *Horat.* Serm. I, 1. 7: *ut nemo — contentus vivat, laudet* (int. *quisque*) *diversa sequentes.* Cf. J. *Gronov.* Observv. IV, 2. p. 335. Lips. *Krüger.* ad Dionys. Halic. de Thucyd. iud. p. 116. et omnino *Matthiae* Gramm. gr. p. 1306. 3. — τὸν ἑαυτῶν] Haec, ut sequentes accusativi φιλονεικοῦντας et ζητοῦντας, ita posita sunt ut referantur simul ad praegressa ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον; quocirca pluralia si resolveris eorumque in locum ἕτερος τὸν ἕτερον substitueris, hanc acceperis orationem: οἴεται ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον κατὰ φθόνον τὸν ἑαυτοῦ (h. e., *sui obtrectandi causa*) λέγειν φιλονεικοῦντα, ἀλλ' οὐ ζητοῦντα τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ. Recte Heindorfius re-

futavit Findeisenium qui ex Aug. (etiam in Meerm. syllabis ᾱς — ᾱς superscriptum ῆς — ῆς) propter v. *χαλεπαίνουσι* et *οἴονται* nominatt. *φιλονεικοῦντες* et *ζητοῦντες* recepisset. In *AJ* *φιλονικοῦντας*. Verbi *φιλονεικεῖν* sensum optime illustrant illa Phaedone posita p. 91. A: *κινδυνεύω ἔγωγε ἐν τῷ παρόντι περὶ αὐτοῦ τούτου οὐ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ὥσπερ οἱ πάνυ ἀπαίδευτοι, φιλονείκως· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, ὅταν περί τοῦ ἀμφισβητῶσιν, ὅπῃ μὲν ἔχει περὶ οὗ ἂν ὁ λόγος ᾖ οὐ φροντίζουσιν, ὅπως δὲ ἃ αὐτοὶ ἔθεντο ταῦτα δόξει τοῖς παροῦσι, τοῦτο προθυμοῦνται.* Latinorum est *contendere*, h. e., *certare et in certando hoc spectare ut sententiam tuam obtineas.* — *καὶ ἔνιοί γε*] Vindd. 1. 6. *καὶ ἔνιοί τε*. *Stallbaumius*: „Recte fortasse, cf. commentar. ad Phileb. p. 144." Immo *καὶ — γε* recte habet, ubi praegressis aliquid subiicitur quo accuratius definiuntur, gravius significantur atque etiam exaggerantur, vid. ad Protag. p. 64. H. l. est vern. *Ja einige* cet. — *τελευτῶντες*] In Meerm. alia manus superscripserat *εἰς τέλος τοῦ λόγου ἐλθόντες*. Immo *τελευτῶντες* valet *tandem*, ut quavis fere pagina legitur. — *αἴσχιστα — λοιδορηθέντες*] Cohaerent haec: *discedunt turpissimis s. indignissimis verborum contumeliis* s. *conviciis onerati*. Male libri edd. (etiam Bekk. et Stallb.) interpungunt *αἴσχιστα ἀπαλλάττονται, λοιδορηθέντες*. Participia quae sequuntur *εἰπόντες* et *ἀκούσαντες* praegressorum *αἴσχιστα λοιδορηθέντες* explicationi serviunt, ut verborum contumeliae significentur quibus disputantes ipsi inter se prosciderint (hinc est: *dum et dixerunt et audiverunt* cet.). Hic autem restituitur sensus si scripseris *αἴσχιστα — λοιδορηθέντες, καὶ εἰπόντες καὶ ἀκούσαντες περὶ σφῶν αὐτῶν τοιαῦτα, οἷα κτλ.* Quae quidem suspicio confirmatur Flor. b., qui exhibet *λοιδορηθέντες καί* pro vulgato *λοιδορηθέντες τε καί*. — *οἷα — ἄχθεσθαι*] i. q., *ὥστε ἄχθεσθαι*. Sic enim relativa poni constat ut coniunctione *ut* exprimi possint (ut ap. Latinos *talis*, *eiusmodi qui*, i. q., *ut*). Conviv. 211. B: *τὰ δὲ ἄλλα πάντα καλὰ ἐκείνου μετέχοντα τρόπον τινὰ τοιοῦτον, οἷον — μηδὲν ἐκεῖνο μήτε τι πλέον μήτε ἔλαττον γίγνεσθαι μηδὲ πάσχειν μηδέν.* Apolog. 31. A: *ὅτι δ' ἐγὼ τυγχάνω ὢν τοιοῦτος, οἷος ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῇ πόλει δεδόσθαι, ἐνθένδε ἂν καταγνοῖτε.* Cf. *Matthiae* Gramm. gr. p. 895. Sensus est igitur: *ut etiam praesentes sua ipsi causa indignentur* s. *sibimet ipsis succenseant quod huiusmodi homines audire sustinuerint.* De v. *ἄχθεσθαι* praepositioni *ὑπέρ* inuncto laudat *Heindorf.* Aristoph. Lysistr. 10: *πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι, ὅτιὴ παρὰ μὲν τοῖς ἀνθράσι νενομίσμεθα εἶναι πανοῦργοι.* Cete-

rum *Stallbaumium* miror annotantem: „Constructionem verbi ἄχθεσθαι cum accusativo rei illustravimus ad Phaedon. p. 88. E.“ In errorem se induci passus est vir doctissimus ab Heindorfio qui loco Phaedon. 88. D. *πότερον κἀκεῖνος — ἔνδηλός τι ἐγένετο ἀχθόμενος* haec adscripsit „τι — pertinet ad ἀχθόμενος.“ Unde Stallbaumius ad eundem Phaed. locum p. 126. ed. Goth. posuit haec: „Recte monuit Heindorfius τὶ ad ἀχθόμενος pertinere.“ citans Sophist. 218. A: *ἂν δ' ἄρα τι τῷ μήκει πονῶν ἄχθῃ.* Xenoph. Cyrop. I, 4. 25: *μὴ ὁ πατήρ τι ἄχθοιτο.* Demosth. Epist. p. 1478. 9: *εἰ ἀχθεσθέντες τι — μηδὲ πρὸς τελευτήσαντας ἀπαλλαγήσονται.* Cave autem credas τι, tanquam accusativum, pendere e v. ἄχθεσθαι (ut sit: *über etwas unwillig* s. *ungehalten seyn*). Immo τι (Latinorum *aliquid* et *quid*, v. c. *si quid, nisi quid, wenn etwa, wenn nicht etwa, ne quid* al.) est vern. *in etwas*, h. e. *etwa*, praecipue in interrogatione: *etwa, vielleicht*, vid. ad Phaedr. p. 508. Loco igitur Phaedonis laudato τι refertur ad πότερον: *zeigte er sich etwa* s. *vielleicht ungehalten?* Cf. quae ad Phaedr. p. 425. exposuimus. Nostro igitur loco τι non spectat ad v. ἄχθεσθαι, sed refertur ad praegressum τοιαῦτα, ita ut ex graeci sermonis consuetudine coniunctionis ὥστε partes obtineat. — *ἀνθρ. ἠξίωσαν*] W *ἠξίωσαν ἀνθρώπων.*

Τοῦ δὴ — λέγω;] Ineptum se praebuit *Findeisenius* E annotans: „Ficinus: *Sed quorsum haec dices* [Genuinus Ficinus vertit: *Quorsum vero haec dico?*]. Immo vertenda sunt: *hanc vero ob causam haec dixi.* Quare notam interrogandi post ταῦτα sustuli.“ Vid. nostra ad Protag. p. 106. — *οἷς*] F *οἷον.* Quod sequitur *φοβοῦμαι* est *vereor* (vern. *ich scheue mich*), vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 1002. Perperam *Findeisenius*: „fortasse legendum est *διελέγχων.*“ Pro *οὖν* Aug. *δέ.* Deinceps Flor. x. *μ' ὑπολάβῃς.* Tum Meerm. Bas. 1. et Argent. *φιλονικοῦντα.* — *τοῦ — γενέσθαι*] *τοῦ* om. J. Ceterum genitivus *τοῦ — γενέσθαι*, ut solet, absolute positus est (volgo intelligunt praep. *ἕνεκα*, Cf. L. Bos. Ellips. p. 708. Schaef.); est enim genitivus quem dicere possumus relationis (modo *in Betreff*, modo *in der Absicht dass*). Vid. ad Phaedr. p. 523. Adde *Matthiaei* Gramm. gr. p. 1061. et *Bernhardy* Wiss. Syntax. p. 357. Annotat *Heindorfius*: „Eandem in latinis scriptoribus ellipsin multi multis illustrarunt. Vid. *Drakenborch.* ad Liv. XXXI, 12. 4.“ — *ἐγὼ οὖν*] Flor. d. *ἔγωγ' οὖν.* Mox de genitivo *τῶν ἀνθρώπων* cum v. *εἶναι* iuncto vid. ad Protag. p. 93.

ἐφήην ἄν] Σ Bodl. Vind. 7. Aug. et Meerm. *ἔφην ἄν* 418

(in Aug. et Moerm. ab alia manu supersor. ἦγουν ὧδε). Ald. ἐώην, ἄν ἐγώ. Flor. d. ἄν om. Quae sequuntur a v. ἐγώ ad ἐλεγξάντων laudat Grammat. in Bekk. Anecd. gr. I. p. 128, 21. — ἐλεγχθ.] J ἐλεγχέντων. — εἴ τι — λέγοιεν] Libri edd. λέγοιμι. Ficinus: *si quid non vere dicant.* Unde *Findeisenius:* „Legit igitur εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγοιεν, bene." *Schäferus* Melett. critt. p. 126. „Assentior. Participium enim sic explicandum: τῶν οἳ ἡδέως μὲν ἂν ἐλέγχοιντο. Iam recte sequitur εἰ λέγοιεν, non item εἰ λέγοιμι." Verum enim vero haec εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγοιμι ad sensum, non ad constructionem grammaticam accommodata sunt; quocirca non tam ad proxime praecedens τῶν ἡδέως ἂν ἐλεγχθέντων, quam ad prius illud ἐγὼ δὲ τίνων εἰμί referuntur, ut plena haec fuisset oratio: ἐγώ εἰμι τῶν ἡδέως ἂν ἐλεγχθέντων, εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγοιμι. Primam igitur personam (quae refertur ad praegressum ἐγὼ — εἰμί) liberiori graeci sermonis ingenio equidem convenientiorem existimaverim. Pro λέγοιμι vero Clark. ΓΔΞΣΥBCFJVW Vindd. 1. 6. Florentt. omnes et rc. E exhibent λέγω, quod et horum librorum auctoritas et sensus ipse praestant; quocirca recte hoc Bekk. Stallb. et Buttm. revocarunt. Haec quoque ad priora referuntur, perinde quasi Socrates dicere voluerit: ἐγώ, εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγω, εἰμὶ τῶν ἡδέως — ἂν ἐλεγχθέντων. *Stallbaumius:* „Socrates εἴρων de se loquens utitur indicativo, quo erroris verisimilitudinem indicet; alios memorans optativum ponit, de horum erroribus cum dubitatione quadam animi verba faciens." Vide tamen paullo inferius posita. Verbis λέγοιμι (ut volgo scribitur) — ἀληθές carent Bodl. Aug. et Moerm. Pro ἐλεγξάντων Grammat. in Bekkeri Anecd. gr. l. l. ἐξελεγξάντων. — εἴ τίς τι] Pron. τι abest a W. Flor. x. εἴ τί τις ἀληθές. Deinceps pro λέγοι Flor. d. et Paris. J λέγει (quod in Findeis. edit. exstat, operarum sine dubio vitio), Flor. x, λέγῃ (λέγῃ). Habes igitur tres eiusdem verbi *legi*, ut itacismo addicti pronuntiant, formas: λέγοι, λέγει et λέγῃ, de quibus si optio nobis datur ut aliquam eligamus, nobis vel maxime probatur λέγει. Etenim sollemnis fere hic erat librariorum error ut praegressâ particulâ ἄν eaque optativo vel participio iunctâ (vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 1197.) in altero orationis membro indicativum mutarent in optativum, quem particulam illam postulare putarent. At licet particula ἄν optativo praecipue iuncta plerumque indicet id quod fieri posse cogitemus vel etiam simpliciter quod fieri possit, tamen per se hanc habet vim ut id quod ponitur restringat, orationi modum faciat, orationem reddat infinitam, et quae alia sunt generis eiusdem. Est enim grae-

cum ἄν, ni fallor, idem quod Latinorum *an* (vernaculum *wohl* in oratione interrogativa) et nostrum *an* (i. q. *nahe bei*, v. c. *an der Stadt*, etiam *gegen*, *fast*, *wohl*, v. c. *an tausend Menschen*); ἄν igitur (germ. *an*) rem de qua loquimur non accurate, definite vel certo designat, sed talem exhibet qualem esse cogitamus, qualis esse potest vel fortasse est. Quoniam vero Graeci urbani (*viribus parcentes easque consulto extenuantes*, ut *Horati* verbis utar) voces usurpare solent opinionem tantum vel dubitationem significantes pro asseverantibus s. pro certo affirmantibus (velut ἴσως, quod proprie valet *fortasse*, Atticis est *revera*, *profecto*, *prorsus* al.), etiam particulam ἄν omnibus modis (etiam indicativo v. *Matth.* Gramm. gr. p. 1197. 1199. al.) ita adiungunt, ut eius vis plerumque vernacula particula *wohl* vel *etwa* exprimi possit. Incertum vero illud, quod part. ἄν orationi infert, duplicis est generis. Incerta est enim oratio, si indicat quod cogitamus tantummodo fieri posse, quod ponimus accidere vel evenire, si aliud quid accidat vel acciderit al., vel si res ipsa incerta (h. e., infinita vel generalis) significatur. Itaque incertum illud est vel subiectivum, quod dicimus, vel obiectivum. Illud ex regula desiderat optativum (h. e., eum modum qui cogitationem, opinionem, optationem al. indicat), hoc vero efflagitat coniunctivum s. subiunctivum (h. e., eum modum, qui definiti modi, indicativi, contrarius eius quod verbum exprimit infinita s. generalis tantummodo est significatio; quocirca in eo praecipue ponitur quod fieri potest vel etiam debet). Iam si particula ἄν ad potiorem orationis partem, qua orationis subiecto aliquid attribuitur, h. e., ad verbum ipsum pertinet, optativus ex regula ponitur (v. c. θαυμάζοιμι ἄν, modo lenius: *wohl wundere ich mich*, modo fortius: *ich würde mich wundern* s. *es sollte mich wundern*); sin ad secundariam orationis partem refertur, v. c. ad pronomen relativum, quo subiectum orationis indicatur, hoc incertum vel infinitum, h. e. generale aliquod significat (ut ὃς ἄν, *wer wohl*, *wer nur*, h. e., *jeder der*, ὅ τι ἄν, *was nur*, h. e., *alles was*); atque in hac infinita vel generali rei designatione non potest nisi subiunctivus poni, ut loco illo: περὶ ὅτου ἂν βούληται: *worüber er nur immer will*. Eadem vero particula, si neque ad verbum neque ad orationis subiectum vel pronomen eius partes obtinens spectat, sed ad singularem aliquam vocem interiectam refertur, ita ut neque subiectum neque eius attributum (verbum) modo quodam afficiat, recte indicativus (praecipue futuri, in quo ipso iam incertae fere rei significatio inest) adiungitur, velut Phaedon. 61. C: οὐδ' ὁπωστιοῦν ἄν σοι ἑκὼν εἶναι

πείσεται, ubi ἄν ad οὐδ' ὁπωστιοῦν (*auf keine Weise wohl*) refertur (sicut in τάχ' ἄν ad praegressam tantum vocem τάχα pertinet); quamquam de hoc genere adhuc disceptant Grammatici, vid. quae collegit *Matthiae* Gramm. gr. p. 1197. sq. Iam, ut ad propositum revertamur, particula ἄν ex graeci sermonis Atticaeque urbanitatis ingenio modo graviorem modo leniorem habet significationem; quocirca cum optativo ita ponitur ut indicativus sequatur, v. c. Protag. 312. C: θαυμάζοιμ' ἄν εἰ οἶσθα: *wohl wundere ich mich* (i. e. gravius illud: *in der That wundert es mich wenn du weisst was ein Sophist ist*). Vid. quae ad locum illum attulimus Annot. p. 66. Sic etiam h. l. τῶν ἡδέως μὲν ἄν ἐλεγχθέντων, εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγω, ἡδέως δ' ἄν ἐλεγξάντων, εἴ τίς τι μὴ ἀληθὲς λέγει (pro volgato λέγοι): *einer von denen bin ich die sich wohl* (h. e., *gewiss*) *gern widerlegen lassen, wenn ich etwas unrichtiges sage, gern auch selbst widerlegen, wenn ein anderer etwas unrichtiges sagt.* Praeterea si tecum reputaveris quam proclives fuerint librarii ad optativum post coniunctionem εἰ (praecipue particulâ ἄν praegressâ) pro indicativo inferciendum (sic sexcentis locis εἰ μέλλει mutarunt in εἰ μέλλοι), facile, opinor, tibi persuaseris, quemadmodum in praegressis λέγω, sic h. l. λέγει genuinam esse scripturam. Neque, si quid video, aliter loqui potuit graecus, quum certa h. l. indicetur conditio; etenim si εἰ non est: *wenn etwa* s. *vielleicht* (in re quae fieri posse cogitatur, ita tamen ut vel dubitationis vel negationis significatio adiuncta sit), sed: *wenn nehmlich, in dem Falle dass* vel simile quid, solus indicativus recte habet; atque eadem apud Latinos particulae *si* constructio obtinet, vid. *Beier.* ad Cicer. Offic. I. p. 12. Quocirca λέγοι ita tantum defendi possit ut cum Stallbaumio ponas, Socratem ironia usum dixisse: εἴ τίς τι μὴ ἀληθὲς λέγοι, significaturus quasi, hoc se ponere tantum nec facile fieri existimare (*verum wenn einer etwas unrichtiges sagen sollte*). — αὐτὸ ἀγαθὸν] Vindd. 1. 6. ἀγαθὸν αὐτό. Deinceps Vind. 6. ὅσοπερ, Aug. ὁσοπερ. Ceterum ὅσῳπερ ponitur ac si τοσούτῳ praecesserit; quam quidem loquendi rationem tam Graeci quam Latini usurpant, velut Polit. V. 472. A: ὅσῳ ἄν — τοιαῦτα πλείω λέγῃς, ἧττον (i. q. τοσούτῳ ἧττον) ἀφεθήσει ὑφ' ἡμῶν. Apolog. 30. A: μᾶλλον (i. q. τοσούτῳ μᾶλλον) δὲ τοῖς ἀστοῖς, ὅσῳ μου ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει. 39. D: καὶ χαλεπώτεροι ἔσονται ὅσῳ νεώτεροί εἰσι. Polit. III. 397. A. Infra 520. B. Euthyphr. 11. D. al. Vid. *Stallbaum.* ad Apolog. p. 66. et ad Ruddimanni Institutt. ling. lat. T. II. p. 104. — τοσοῦτον] Vind. 6. τοσοῦτο. Vid. ad

Protag. p. 43. Deinceps pr. C. *κἀμοῦ*. Proxime pro *κ. τοῦ μεγίστου* Findeisenius ex Ald. et Bas. 1. recepit *κ. του μεγίστου*, Ficinum sequutus vertentem: *maximo quodam liberari malo.* Etiam liber Stephan. (Findeisenium patet non ipsum Stephani exemplum, sed Bipontinum ante oculos habuisse) *κακοῦ τοῦ μεγίστου* exhibet; quocirca quod Bipont. exemplum habet, *κακ. τοῦ μεγίστου* (sic Clark. cum reliquis libris) e Lugdun. fluxit libro; quippe quem Bipontini sibi proposuissent exemplar. Sed res ipsa huic adversatur scripturae, siquidem maximum quod Socrates memorat malum definitam illud est, *inscientia* s. *falsa opinio.* — *δόξα ψευδὴς*] Flor. b. *δόξαν ψευδῆ*, idque superscr. exstat in libro V. *Heindorfius:* „*ὅσον δόξα ψευδὴς* — sc. *ἐστί*. Magis tamen placeret hic nominativus, omisso illo, quod praegreditur, *εἶναι*; nunc accusativum potius exspectabam *δόξαν ψευδῆ*." Sed vir praestantissimus se ipse revocavit ad Phaedon. p. 235. Etenim „Graeci in huiusmodi comparationibus modo casum praecedenti nomini accommodant, modo nominativum ponunt intellecto verbo superiore, v. *Dorvill.* ad Charit. p. 538. ed. Lips. *Schäfer.* Melett. critt. p. 126." *Stallbaumius.* Adde *Matthiaei* Gramm. gr. p. 841.

καὶ σὺ φῂς] Clark., ut solet, *φῄς*. Deinceps Y B *τοιοῦτον*. Mox Bass. 1. et 2. part. *καί* ante *δοκεῖ* om., „non male", iudice Heindorfio. Ficinus: *sin vero dimittendum censes.* Neque tamen est quod *καί* repudiemus, quum sua propria vi haud sane careat. Ita est enim interpositum, ut Socrates hoc fere dicere velit: *sin autem videtur dimittendum esse, etiam hoc mihi commodum est, etiam hoc facere possumus* vel tale quid. Atque sic solet in propositionibus quae dicuntur disiunctivis *καί* interponi, v. c. *Xenoph.* Memor. Socrat. II, 1. 28: *εἴτε — εἴτε — εἰ δὲ καί.* Vid. *Weisk.* de Pleonasm. p. 191. sq. — *τὸν λόγον*] Meerm. *τὸν σύλλογον*, superscripto *γρ. τὸν λόγον*; contra in Aug. superscriptum reperitur *τὸν σύλλογον.* Idem reponi iubebat *Cornarius:* „in Graecis legitur *καὶ διαλύομεν τὸν λόγον*, id est, *dissolvamus sermonem* sive *disputationem.* Sed legendum est *σύλλογον*, id est, *conventum.*" Etiam Ficinus: *coetumque solvamus.* Findeisenius, quem Beckius audivit, reposuit *τὸν ξύλλογον*, Heindorfius *τὸν σύλλογον*, laudans *Lucian.* Icarom. §. 34: *καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν διέλυσε τὸν σύλλογον.* Addit: „Nimirum *τὸν λόγον διαλύειν*, *disputationi finem facere*, dubito an usitata sit dictio; certe *διαλῦσαι τοὺς λόγους* alio longe sensu usurpavit *Isocrat.* Archid. Steph. p. 122. c: *ὧν ἕκαστόν ἐστιν ἱκανὸν διαλῦσαι τοὺς λόγους τῶν κατηγορεῖν τολ-*

μώντων." Neque tamen de conventu s. congressu (*συλλόγῳ*) hic agitur, sed de colloquio quod Socrates inde a p. 447. A. instituerat; quocirca voce *λόγος* (i. q. *διάλογος*. V. Gorg. 505. C. Etiam de dialogo scripto Theaet. 143. B: *ἐγραψάμην δὲ δὴ οὑτωσὶ τὸν λόγον.* Epist. XIII. p. 363. Xenoph. Conv. VIII, 1. al. innumerab.) hoc quod Socrates orsus erat designatur colloquium. Itaque vides, *διαλύωμεν τὸν λόγον* optime respondere praecedenti *διαλεγώμεθα.* Nec est quod in verbo *διαλύειν* offendas, quod Latinorum est *dimittere*, vern. *auflösen*, *aufheben* (*auseinander gehen lassen*, v. c. *τὸν σύλλογον*, concilium, concionem, exercitum al.) et *aufgeben*, h. e., *beschliessen*, *enden*, ut Xenoph. Hist. gr. IV, 2. 39: *τούτων δὲ λεχθέντων διέλυσαν τὸν σύλλογον.* Gorg. 457. C: *διαλύεσθαι τὰς συνουσίας* (h. e., colloquium s. disputationem; praecedit enim: *οἶμαι — καὶ σὲ ἔμπειρον εἶναι πολλῶν λόγων*: *te multis interfuisse colloquiis*). Protag. 336. E: *μὴ μεταξὺ διαλῦσαι τὴν ξυνουσίαν.* Gorg. 505. C: *μεταξὺ τὸν λόγον καταλύομεν*; Lachet. fin. *τὸ δὲ νῦν εἶναι τὴν συνουσίαν διαλύσωμεν.* Lys. 223. B: *ἡττηθέντες οὖν αὐτῶν διελύσαμεν τὴν συνουσίαν.* *Lucian.* Pseudosoph. extr. *νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.* Itaque videmus ad nihil recidere Heindorfii rationem. Bene *Stallbaumius* suspicabatur scripturam *τὸν σύλλογον* ex correctione alicuius grammatici ortam esse. — *αὐτὸς τοιοῦτος*] Meerm. *ἔγωγε καὶ αὐτὸς ὦ σώκρατες τοιοῦτος.* In Aug. desunt verba *καὶ αὐτός.* — *ὑφηγεῖ*] Sic Clark. pro volgato *ὑφηγῇ* (Ald. Bas. 1. et Argent. *ὑφηστῃ*). *Stallbaumius* interpretatur: *qualem tu tuo ipsius exemplo ostendis et informas.* Immo h. l. simpliciter est: *qualem tu monstras* vel *describis.* Etenim *ὑφηγεῖσθαι*, *praeire* et *ducere* (ut supra 455. D. Phaedon. 82. D. Theaet. 148. D. Sophist. 227. D. Polit. III. 403. D. Lys. 217. A. al.), modo est *praecipere*, *docere*, *suadere* (vid. *Baehr.* ad Plutarch. Pyrrh. p. 176. et Philopoem. p. 23.), modo simpliciter *monstrare*, *describere* vel *explicare*, velut Cratyl. 392. D: *ἢ αὐτὸς ἡμῖν κάλλιστα ὑφηγεῖται τὸ διότι*; In W *ὑφηγεῖ*, J *φῂς.* — *χρῆν*] Clark. *χρὴν* (in marg., ut in Vind. 1. et Paris. C, *ἔδει*), *ΔΞΣΥV* Bodl. Florr. b. d. Aug. et Meerm. *χρή*, *Γ ἔδει χρῆν.* De forma *χρῆν* vid. Thom. Mag. h. v., ibique Oudendorp. p. 920. *Fischer.* ad Weller. II. p. 257. III. a p. 199. et *Wolf.* ad Demosth. Leptin. p. 221. Ceterum Schol. *δέδοικεν ὁ Γοργίας καὶ φεύγει τὴν διάλεξιν, αἰτιᾶται δὲ τοὺς παρόντας πανούργως ὡς οὐκ ἀνεξομένους.* Dictio vero *τὸ τῶν παρόντων*, ut C. *τὸ τούτων*, non simpliciter *praesentes* et *hos* significat (ut sub-

stantivi sit circumloquutio), sed simul *illorum rem* vel *commodum* s. *quod ipsi spectant* indicat, vid. *Valcken.* ad Eurip. Hippol. 48. et *Matth.* Gramm. gr. p. 574. — *καὶ ὑμᾶς*] Flor. b. *καὶ ἡμᾶς.* — *ἀποτενοῦμεν*] V *ἀποτελοῦμεν.* Flor. x. *ἀποστεροῦμεν*, in marg. *ἀποτενοῦμεν.* Verbum *ἀποτείνειν*, *extendere*, *producere*, quod sic praecipue in oratione vel sermone poni constat, velut infra 465. E. 466. A. al. (vid. ad Protag. p. 116. et ad Phaedr. p. 500.), hoc loco absolute est positum, ut *ἀποτείνειν* (int. *ἑαυτόν*) sit *se extendere* vel *extendi* (sic Latini. Vernac. est *sich ausdehnen* s. *ausbreiten*). Sic Protag. 329. A: *ὥςπερ τὰ χαλκεῖα πληγέντα μακρὸν ἠχεῖ καὶ ἀποτείνει.* *Plin.* Epist. X, 9. §. 16: *et ceteroquin tam immodice epistola me extendi* (quamquam libri aliquot exhibent *epistolam extendi*). Similiter absolute (vel, quod eodem redit, reciproce) Polit. II. 358. D: *διὸ κατατείνας ἐρῶ.* 367. B: *ὡς δύναμαι μάλιστα κατατείνας* (h. e., *quanta maxima possum contentione*) *λέγω.* Quod appositum est *πόῤῥω*, *longe*, est vernac. *zu weit* (*wir werden uns zu weit ausbreiten* s. *zu weitläufig werden*). Sic enim Graeci et Latini (v. c. *longum est*, vern. *es wäre zu weitläufig*) positivum adiectivorum et adverbiorum usurpant, absoluta utentes dictione pro relativa, vid. quae ad Protag. p. 43. exposuimus. Latinorum est igitur: *longi* s. *multi* (vern. *zu ausführlich* s. *weitläufig*) *erimus.* — *ἦν*] Clark. *μὴν.* „Punctum supra *μ* impositum literam delendam significat.“ *Gaisf.* Bodl. Aug. et Meerm. *ἐὰν*, Bass. 1. 2. *ἢν*, rc. F *εἴγε.*

κατέχωμεν] Clark. *ΓΞΣΥ* et Meerm. *κατέχομεν.* C *Stallbaumius*: „*κατέχειν* est *detinere et abstrahere a negotiis.*“ Plato vero Gorgiam sine dubio hoc dicentem facit: *ne quos detineamus, si quid aliud gerere* (h. e., *non sermones conferre* vel *colloquiis interesse*) *cupiant.* *Πράττειν* vero (ut Latinorum *agere*) sic quoque poni constat, ut patrio verbo respondeat *betreiben* s. *beabsichtigen.* Quocirca Gorgias hoc significare volt: *praesentes hoc consilio advenisse et hoc spectare, ut ipsum verba facientem* (*ἐπιδείξεις ποιούμενον*), *non alios disserentes vel sermonem conferentes audiant.* — *τούτων*] J et Flor. x. *τούτο*, *Γ τούτων καὶ.*

P. 286. *λέγητε*] W *λέγητε.* J *ἀντιλέγετε* pro *ἐάν τι λέγητε.* Deinceps Aug. *καὶ αὐτο.* — *ἀσχολία* — *προὐργιαίτερον*] Phaedr. 227. B: *οὐκ ἂν οἴει με κατὰ Πίνδαρον καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον πρᾶγμα ποιήσασθαι τὴν* (sic scriptum malim pro *τό*) *σήν τε καὶ Λυσίου διατριβὴν ἀκοῦσαι*; *Cicer.* de nat. deor. II. 1: *quae sunt etiam negotiis*

anteponendae. Voc. *προσφιλαίτερον* interpretatur Schol. *προτιμότερον.* In libro Meerm. superscr. ab alia manu *χρεῖττον.* Mox Flor. x. *γίνεσθαι.*

Καὶ μὲν δὴ] F *μὴ* pro *μέν.* Ante haec vv. recte I puncto distinguunt Bekk. et Stallb. (in libris prioribus comma exstat). Referuntur enim haec ad ea, quae Chaerephon modo pronuntiavit, quae quidem Callicles nunc deos obtestans confirmat. — *οὐκ οἶδ' εἰ πώποτε*] Latinorum est: *haud scio an unquam* (vern. *ich weiss nicht ob ich je*, h. e., *ich glaube nicht dass ich je*, et hoc pro fortiore: *ich muss gestehen, dass ich nie* cet.). Huiusmodi dictiones *οὐκ οἶδ' ὅπως, οὐκ οἶδ' εἰ, οὐκ οἶδ' ὁντινα τρόπον* (Latin. *nescio quo pacto, nescio an, haud scio an* al.) pro veterum urbanitate, quae ex Atticorum potissimum fluxit festivitate, contrariam fere eius quod significare videntur sensum habent, ut saepenumero earum sensum exprimere possis vernaculis loquutionibus: *ich muss gestehen, unstreitig, unleugbar* vel similibus; vid. quae ad Phaedr. p. 221. disputavimus. *Heindorfius:* „*nescio an numquam.* In qua formula discrepat graeci sermonis ratio a Latino." Cf. Conviv. 216. E: *σπουδάσαντος δὲ αὐτοῦ καὶ ἀνοιχθέντος οὐκ οἶδ' εἴ τις ἑώρακε τὰ ἐντὸς ἀγάλματα* (h. l. est: *haud scio an quisquam*, vern. *ob je einer*, in quo dubitatio et negatio inest; vern: *ich zweifle daran dass, ich glaube nicht, wohl schwerlich hat je einer.*). *Xenoph.* Memor. I, 2. 5: *οὕτω γὰρ εὐτελὴς ἦν, ὥστ' οὐκ οἶδ' εἴ τις οὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο* (*haud scio an quisquam*, vern. *schwerlich je einer*). *Demosth.* in Mid. 3: *οἷα οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποτε χορηγὸς ὑβρίσθη* al. Quod *Heindorfius* de graeci et latini sermonis hoc in genere discrepantia narrat, id, si quid video, aliter se habet. Latini enim, ut Graeci, *nescio an* et *haud scio an* eo sensu ponunt ut modesta et urbana in illis insit dubitatio (*vielleicht, vermuthlich* al.), quae saepenumero urbane usurpatur pro affirmatione vel etiam asseveratione (vern. *ich halte dafür, wohl, unstreitig al.*). Quocirca si dictio sequitur aiens (v. c. *haud scio an magis etiam*), tota loquutio est affirmativa, sin negans sequitur, tota est negativa (vid. Ephem. Jen. 1820. N. 151. p. 26[illegible]). Negationis autem vis etiam inest in vocibus *ullus, quisquam, quicquam, umquam*; quocirca verba *haud scio an* huiusmodi voce sequente significationem habent negationis, ut *Cicero* de amicit. 6: *qua quidem* (amicitia) *haud scio an, excepta sapientia, quicquam melius homini sit a diis immortalibus datum.* Vide quae disputarunt et collegerunt *Ocksner.* ad Cic. Eclog. p. 191. sq. ed. III. et *Gernhard.* ad Cicer. Lael. Exc. II. p. 258. sqq. Adde *Stallbaum.* ad

Ruddimann. Instit. ling. lat. II. p. 237. — *οὕτως*] om. J. Deinde scribit cum Flor. x. *νῦν*. Verba *ὥστ' ἔμοιγε — χαριεῖσθε* citat *Priscian.* XVIII. p. 1156. ed. Putsch. — *ἐθέλητε*] Sic C J Bodl. Vind. 6. Florr. b. d. f. m. s. Aug. et Meerm. pro eo quod libri edd. exhibent *ἐθέλοιτε*. Priscianus quoque l. l. optativum agnoscit vertens: *si velitis loqui*. Deinde Clark. Flor. f. et Priscian. l. l. *χαριεῖσθαι*. — *τό γε ἐμὸν*] i. e., *ἔγωγε*, ut Polit. V. 463. E: *τὸ ἐμὸν εὖ πράττειν ἢ — τὸ ἐμὸν κακῶς*. Cf. *Boissonad.* ad Philostrat. p. 296. sq. — *ἐθέλει*] Libri edd. priores cum E F *ἐθέλοι*; illud vero, quod unum verum est, praestant Clark. cum Bekkeri libris (exc. E F), Bodl. et Reg. (si Findeisenius recte e Routh. Varr. Lectt. enotavit), Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Vindd. 1. 2. 6. 7. Aug. et Meerm. Vid. ad Protag. p. 163. Proxime Clark. cum al. libris *τὸ λοιπόν*; volgo *τολοιπόν*. — *γίγνεται*] Aug. Meerm. *γίνεται*. Deinde Bodl. Aug. Meerm. *θέλειν*. — *καὶ ταῦτα*] Desunt haec in Clark. *Γ* E F J W Vindd. 1. 6. et Florr. f. s. *Ficinus* vero ea agnoscit vertens: *praesertim quum ab initio iusserim omnes — interrogare*. Quamquam haud scio an gravior exsistat sensus, si vocibus *καὶ ταῦτα* deletis scribamus: *ἐμέ γε μὴ ἐθέλειν αὐτὸν ἐπαγγειλάμενον: me scilicet nolle, qui ipse poposcerim quaestionem quamcumque quis vellet*. Hanc si constitueris sententiam (eamque suadent verba *ἐμέ γε — αὐτὸν ἐπαγγειλάμενον*, quae aperte cohaerent), mirum quam languere interpositum illud *καὶ ταῦτα* tua sponte intellexeris. In libro V *ἐπαγγειλάμενον* exstat superscripto *ἠγγελμένον*. Proxime Clark., ut solet, *ἐρωτᾶν*.

τουτοισί] Ita Ξ Σ Y B C Florr. a. c. d. f. m. o. s. E pro volgato *τούτοισι*. Aug. *τουτοισὶ*. J *καὶ τούτοις*. Vind. 6. *δοκεῖ. τούτοισι διαλέγου*. Proxime pro *ὅ τι* Ald. *ὅτι*, ut paullo ante Bass. Verba *ὅ τι βούλει* om. *Γ*. — *Ἄκουε δή*] Vindd. 1. 6. *ἀκούετε δὴ ὦ Γοργία*. Dein J *ὑπὸ* superscr. *παρὰ*. Mox pro *λέγοντος* Σ *λέγοντες*. Deinceps Clark. *φῄς*. — *βούλῃται*] Φ *βούλοιτο*. Proxime J *παντὸς* et Δ *παθανὸς*.

τοίνυν] *Bekkerus*: „malim *τοι νῦν*“, ut scribi oportet: *Ἔλεγές τοι νῦν δή*, idque verum existimo. Part. *τοι* (vern. *doch, ja*) sic in affirmatione ponitur, et *νῦν δή* (*modo, eben, vorhin*) refertur ad priora illa p. 456. B. sq. — *Οὐκοῦν*] Clark. hic, ut in sqq., scribit *οὐκ οὖν*. Ad h. l. *Rostius* ed. Stallb. Goth. adscripsit: „Scribendum autem esse *οὔκουν*, ubi hoc vocabulum in enuntiationibus interrogativis positum significat *nonne, igitur*, et idoneis rationibus et usu recentiorum editt. comprobatur.“ Recte autem mihi videtur 459

Stallbaumius in Addend. virum hunc doctum non audivisse. Rem existimo simplicissimam esse, licet et veteres et recentiores Grammatici de ea disceptaverint, v. *Valcken.* ad Eurip. Phoeniss. 535. sq. et *Hermann.* ad Viger. p. 794. sq. In vera videlicet negatione ut particula negans *οὐκ* acuatur s. accentu efferatur, res ipsa flagitat; quocirca ubique, ni fallor, *οὔκουν* scribi oportet, ubi vera significatur negatio (sive in interrogatione sive extra interrogationem); contra *οὐκοῦν* ubique mihi scribendum videtur, si negatio tantum speciosa est, ut in interrogatione, ita ut vim potius habeat affirmandi (velut simplex quoque *οὐ*). Sic etiam Latinum *nonne*, vern. *nicht wahr*, non est negatio, sed potius affirmatio, quae huiusmodi formulis *nicht wahr? ist es nicht so?* al. exprimitur. Atque hanc ipsam ob causam, quod in huiusmodi formulis part. *οὐ* sensum suum proprium (negandi) deposuit, etiam accentum suum amittit, particula contra adhaerens *οὖν*, quippe quae vocis compositae sensum definiat, suum obtinet accentum: *οὐκοῦν*. Atque ut solebant Graeci formulas loquendi proprie interrogativas (ut *ἆρ' οὖν* al.) etiam extra interrogationem usurpare, sic etiam *οὐκοῦν* (proprie: *nonne igitur?*) in universum ponebatur pro *igitur*, *ergo*. In voce igitur *οὔκουν* negatio eminet (quocirca non potest nisi in oratione vere negativa poni), in voce vero *οὐκοῦν* particulae *οὖν* vis exstat; quamobrem in oratione tantum affirmativa locum habet, sive illa interrogativa est (sic vern. *nicht wahr*? sensum habet affirmandi; est enim i. q. *doch wohl*. Quocirca etiam Sophocl. Ai. 79. *οὐκοῦν* pro *οὔκουν* equidem scripserim, siquidem oratio, si sensum spectas, affirmativa est) sive non interrogativa. — *Οὐκοῦν τὸ ἐν ὄχλῳ*] Desunt haec in Vindd. 1. 6. *Ficinus*, qui vertisset: *numquam enim apud eos qui sciunt magis quam medicus de sanitate persuaderet*, Findeisenio videbatur legisse *πω* pro *που*. Quod pro nihilo est. Verba *πιθανώτερος ἔσται. Ἀληθῆ λέγεις. Οὐκοῦν εἶπερ τοῦ ἰατροῦ* om. Aug. In Bodl. et Meerm. exhibetur *εἰδόσι. τοῦ ἰατροῦ δὲ εἰ πιθανώτερος*, reliquis omissis. Bodl. et Vindd. 1. 7. *πιθανώτερος ἔσται, τοῦ εἰδότος πιθανώτερος γίγνεται: ἀληθῆ λέγεις: πάνυ γε οὐκ ἰατρός γε ὤν: ἦ γάρ;* In libro Y desunt *Ἀληθῆ λέγεις — πιθανώτερος ἔσται.* Pro *λέγεις* Φ *λέγω*. — *Οὐκοῦν εἴπερ κτλ.*] Verba *Οὐκοῦν — γίγνεται* om. Σ. Deinde rc. Y *πιθανώτερος γίγνεται*, additis *ἀληθῆ λέγεις*, ut Bodl. Vindd. 1. 7. Aug. et Meerm. Proxime Flor. b. *οὐκ ἰατρὸς ὤν*. Nomini *ἰατρός* in Meerm. alia manus superscripsit *ὁ ῥήτωρ*.

Ὁ δὲ μὴ ἰατρός γε] J et Flor. x. *εἰ* pro *ὁ*; deinde B

Flor. x. ἰατρὸς, δήπου. Deinceps pro ὧν Γ ὢν, Bodl. ὤν. Verba ὢν ὁ ἰατρ. ἐπιστήμων absunt a F et pr. J. Proxime Florr. d. f. s. et Bass. δηλαδή.

P. 288. Ὁ οὐκ εἰδὼς] Art. ὁ om. J. — ἐνταῦθά γε] Γ γε ἐνταῦθα. Ceterum ἐνταῦθα, *hic*, est *in arte medica*, ut Protag. 334. B. ἐνταῦθα — τῷ ἀνθρώπῳ (vern. *hier — bei dem Menschen*). — περὶ τὰς ἄλλας ἁπ. τέχν.] Flor. f. περὶ τὰς ἄλλας τέχνας ἁπάσας. — αὐτὰ μέν] Γ ταῦτά. Flor. d. om. μέν. Haec autem verba explicationis causa praegressis annexa sunt, ut part. explicativa (vern. *nehmlich*) mente possit intelligi. Vid. ad p. 450. B. De re cf. Phaedr. 272. D. — αὐτὴν εἰδέναι] Bass. 1. 2. αὐτοῖν. *Findeisenius:* „bene. Tum autem δεῖ valet *opus est*." Vernaculum esset: *die Sachen selbst brauchen sie nicht zu wissen*. De verbo δεῖ cum dativo personae iuncto vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 719. Atque haec scriptura, si libri bonae notae eam praestarent, volgatae videri possit praeferenda esse. Neque tamen sermo Graecorum tam pusillus est atque puerilis, ut formulis a Grammatica datis se adstringi sinat. Quocirca, licet ὁ ῥήτωρ et ἡ ῥητορικὴ praecesserint, recte tamen habet αὐτὴν ad solum ῥητορικὴ relatum; sensum enim si spectas (hic vero potissimum in graeco sermone valet), αὐτὴν idem est quod αὐτούς (τὸν ῥήτορα et τὴν ῥητορικήν), siquidem ἡ ῥητορικὴ, nomen abstractum, et artem et artis cultores (quod dicitur concretum) significat. Sic v. c. 511. C. D. de κυβερνητικῇ ita disseritur, ac si de gubernatore agatur. Vide quae de hoc genere disputavimus ad Phaedr. p. 332. 447. et 464. Etiam minus audiendus est *Findeisenius*, si propter pron. αὐτὴν verba praegressa ὁ ῥήτωρ καὶ eiicienda esse arbitratur. Quocirca etiam pro nihilo mihi videntur quae *Beckius* annotavit: „edd. Bass. αὐτοῖν. num volnerunt αὐτόν? αὐτὴν tamen in codd. Sed αὐτὸν postulant sequentia μᾶλλον εἰδέναι."

δέ τινα πειθοῦς] Aug. et Meerm. πειθοῦς τινα. — C πολλὴ ῥᾳστώνη] „Male *Budaeus* Comment. Ling. gr. p. 535. hunc locum interpretans ῥᾳστώνην ait significare *facilitatem*. Imo etiam hic indicat rerum secundarum processum et felicitatem. Itaque converterim haec sic: *nonne haec magna felicitas est?*" *Stallbaumius*. Potius ῥᾳστώνη, *facilitas*, duplicem habet sensum, activum et passivum; etenim tam significat facilitatem aliquid faciendi, quam rationem, qua aliquid facilius redditur ad tractandum vel efficiendum, vern. *das wodurch etwas erleichtert* vel *bequemer gemacht wird*. Atque hoc sensu positum est vern. *Erleichterung* vel *Be-*

quemlichkeit, Latinorum *levatio* et *commoditas*. Conv. 176. B: *τὸ παντὶ τρόπῳ παρασκευάσασθαι ῥᾳστώνην τινὰ τῆς πόσεως* (praecedit *ῥᾷστα*, quod est *commodissime*). Polit. V. 460. D: *πολλὴν ῥᾳστώνην — λέγεις τῆς παιδοποιίας ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν*. VII. 525. C: *ἕνεκα πολέμου τε καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς ῥᾳστώνης μεταστροφῆς ἀπὸ γενέσεως ἐπ' ἀληθείαν τε καὶ οὐσίαν* (ubi est: *um das Umkehren der Seele — zu erleichtern*). Cf. nostra ad Legg. p. 159. Hinc *ῥᾳστώνην παρέχειν* (v. c. *Xenoph.* Memor. Socr. III, 13. 5.) plane respondet Latinorum vocibus *levationi esse* vel *levationem habere* (ut *Cic.* Tusc. Disput. I. 49.), verm. *Erleichterung verschaffen*. Post vv. *οὐκοῦν πολλὴ ῥᾳστώνη — δημιουργῶν* interrogationis notam ponunt Ficin. Findeis. Heind. Beck. et Stallb.; edd. superiores et Bekk. puncto distinguunt. Rectius habet, ni fallor, interrogatio, quae orationem vegetiorem efficit; accedit quod Socrates ad hanc interrogationem more suo in seqq. ita respondet, ut rem accuratius exponat. — *μαθόντα*] C Florr. b. c. d. m. o. *μαθόντας*. Deinceps *Γ ἀλλὰ γὰρ*. — *δημιουργῶν*] BCE Florr. a. f. s. et rec. *Γ ἄλλων*. *Routhio* tradente Paris. Reg. *ἄλλων* interponit, ut ipsi videtur Ficinus legisse. Ceterum „*οἱ δημιουργοί* h. l. sunt *οἱ τῶν ἄλλων τεχνῶν ἐπιστήμονες*, opponunturque rhetoribus, ut Apolog. 23. E.“ *Heindorfius*. — *διὰ τὸ*] V Flor. b. *δι' αὐτὸ τὸ*. Ficinus: *ob hanc unam facultatem*. Annotat Findeisenius: „Fortasse vero legi debet *καὶ διὰ τί οὕτως ἔχει*.“ Recte vero *Beckius*: „*διὰ τὸ οὕτ. ἔχειν* est *διὰ τὸ μίαν ταύτην* [*τὴν*] *τέχνην μαθεῖν*. Unde male coniecit Find. *καὶ διὰ τί οὕτως ἔχει*.“ — *αὐτίκα*] Schol. *εὐθέως καὶ παραχρῆμα· νῦν δὲ μικρὸν ὕστερον*. (Suid. *μετ' οὐ πολύ*). Recte Ficinus: *paulo post inquiremus*; sequitur enim *νῦν*. Etenim *αὐτίκα* (i. q. *τάχα*, velut Eurip. Heracl. 268: *αὐτίκ' εἴσομαι*) verm. est *bald* (Conviv. 217. B. Charm. 154. A. B. al.), quod est modo *sogleich*, modo *bald nachher* s. *bald darauf*, ut Phaedon. 59. A: *ὅτι αὐτίκα ἐκεῖνος ἔμελλε τελευτᾶν*. Non satis distinxit has notiones *Ruhnkenius* ad Tim. p. 48. Koch. Annotat *Stallbaumius* Varr. Lectt. p. 186: „Quod si cui displiceat ei auctor sim ut *αὖθις* legat, quod saepissime hac significatione ponitur.“ At causa prorsus nulla est volgatae scripturae *αὐτίκα* mutandae. In Vind. 6. *αὐτίκα* erasum et spatium vacuum. Deinceps *Γ Δ Σ F J* Vindd. 1. 2. 7. et pr. *Ξ ἐπισκεψώμεθα*, *W ἐπισκεψόμεθα*. — *ἐάν τι ἡμῖν πρὸς λόγον ᾖ*] h. e., *si conducit vel pertinet ad eam quam habemus quaestionem*. Hunc praepositionis *πρός* cum genitivo iunctae

suam sat multis illustrarunt exemplis quos *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 1178. citavit. — *πρότερον*] Ald. Bas. 1. *πρότεροι*. Flor. s. *σκεψώμεθα*. — *ἆρα*] Aug. *ἄρα*. Part. *ἆρα* etiam indirecte est interrogantis, ut 475. B. 476. A. Vid. ad Protag. p. 206.

περὶ] *Γ παρὰ*. In sqq. Vind. 1. *περὶ τὸ δίκαιον τὸ* D *ἄδικον καὶ τὸ*. — *ὡς περὶ τὸ ὑγ.*] *Γ Δ Y* Bodl. Flor. x. et Meerm. *ὥσπερ τὸ ὑγ.*; sic etiam *Σ* a rc. manu superscripto *ὁ ἰατρὸς περὶ*. Deinceps J *τοῦ ὑγιαίνειν, Γ καὶ τὸ ὑγιεινόν*. Mox Flor. d. *καὶ τὰ ἄλλα*, o. *καὶ περὶ τἄλλα*. Deinceps pro *ὧν Γ οὖν*. Ceterum genitivus absolute positus est: *ὧν αἱ ἄλλαι τέχναι*, int. *εἰσίν*, ut supra 450. A: *οἱ τυγχάνουσιν ὄντες περὶ τὸ πρᾶγμα οὗ ἑκάστη ἐστὶν ἡ τέχνη*, h. e., *ad quam quaeque ars spectat* s. *in qua quaeque ars versatur*. Genitivus non est cogitandus pro praepositione *περί* cum genitivo vel accusativo (ut Graeci dicunt *περί τι εἶναι*) poni, sed suam propriam vim obtinet; *εἶναί τινος* enim dicitur res quae ad aliquid pertinet vel spectat, ita ut ei quasi addicta vel dicata sit. Vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 619. sq. — *αὐτὰ*] „Statim pro *αὐτὰ* videtur Ficinus legisse *αὐτός*; vertit enim: *ut ipse quidem bonumne an malum sit quippiam ignoret.*“ *Findeis.* Sed ipse Ficinus haec ita in latinum convertit: *quae ad alias artes attinent: ut scilicet ignoret quidem, utrum bonum malumve sit aliquid* cet. Perperam de toto hoc loco indicat *Findeisenius* annotans: „Coniunctio *ὥστε* postponitur verbis *αὐτὰ μὲν — μεμιγμένος*, quum iis praeponi debuisset, et tum repetitione verborum *οὐκ εἰδὼς* supersedere potuisset Plato.“ Igitur non intellexit verba *αὐτὰ μὲν οὐκ εἰδὼς — πειθὼ δὲ μεμιγμένος* explicationis causa adiuncta esse praegressis *οὕτως ἔχων*, ut sit *οὕτως ἔχων* (videlicet): *αὐτὰ μὲν οὐκ εἰδὼς — πειθὼ δὲ μεμιγμένος*. — *ἢ τί καλὸν*] Pron. *τί* om. Meerm. — *περὶ αὐτῶν*] F *περὶ αὐτόν*. Mox pro *καὶ δεῖ* Vind. 6. *ἢ δεῖ*.

προεπιστάμενον] Flor. o. *προϊστάμενον*. Eandem E rem tractavit Plato Phaedr. 268. E. 269. A. sq. In seqq. Heindorfio praeeunte recentiores *παρὰ σὲ* pro *παρά σε* scripserunt. — *μαθήσεσθαι*] Bodl. et Paris. (ap. Routh.) *μαθήσεται*. — *εἰ δὲ μή*] Clark. *εἰ δὲ σὺ*, in marg. *γρ. εἰ δὲ μὴ συ* (sic). Flor. f. *ἢ δὲ μή*. Bekker. „*καὶ* in litura *Γ*.“ — *οὐδὲν διδάξεις*] J *διδάξεις οὐδέν*. — *οὐ γὰρ σὸν ἔργον*] Latin. *neque enim tuum est* (vern. *denn es ist nicht deine Sache*). Prot. 335. B: *ἡγησάμενος οὐκέτι ἐμὸν ἔργον εἶναι παρεῖναι ἐν ταῖς συνουσίαις*. al. inmmerab. Vid. *Valcken.* ad Eurip. Phoeniss. v. 447. — *δοκεῖν εἰδέναι*] Vind. 6.

εἰδέναι δοκεῖν. Flor. c. m. δοκεῖς. — ἢ τὸ παράπαν] Part. ἤ om. ΞΣ Vind. 7. Ceterum interrogatio quae dicitur indirecta, ἆρα τυγχάνει κτλ., (quocirca interrogandi notas post vv. εἰδότος — ῥητορικήν et ὄντα, quae in reliquis comparent edd., delevimus) in directam, ut solet, transit. — οὐχ] Ξ καὶ οὐχ. Deinde W ἔσει, Clark. ἔσῃ. In seqq. διδάξαι αὐτόν pro αὐτὸν διδάξαι cum Bekkero dedi e libris ΔΞΣYVW Vindd. 1. 6. 7. Flor. b. Aug. et Meerm. Deinceps Ξ προϊδῇ. Significantur autem τὰ πρὸ τῆς τέχνης ἀναγκαῖα μαθήματα quae Phaedr. 269. B. vocitantur. In seqq. Flor. o. τὰ τοιαῦτ' ἔχει.

ὥσπερ — εἶπες, ἀποκαλύψας] Spectant haec irrisoris verba ad praegressa illa Gorgiae 455. D: ἀλλ' ἐγώ σοι πειράσομαι, ὦ Σώκρατες, σαφῶς ἀποκαλύψαι τὴν τῆς ῥητορικῆς δύναμιν ἅπασαν. In Ald. Bass. 1. et 2. ποτ' ἦ. — οἶμαι] om. EF Flor. f. s., quos secutus erat Stallbaumius in ed. Weigel., ad vv. Ἀλλ' ἐγὼ μέν ex praegressis supplens ἐρῶ σοι. Recte se revocavit vir doctissimus in ed. Goth. Verba ἐγὼ μὲν οἶμαι, sequente indicativo μαθήσεται, valent: *ut equidem* (part. enim μέν ad pronomen ἐγώ pertinet, vid. ad Phaedr. p. 351.) *arbitror*. Stallbaumius ed. Goth. dedit: Ἀλλ' ἐγὼ μέν, ὦ Σώκρατες, οἶμαι, quum tamen omnes, quod sciam, libri exhibeant Ἀλλ' ἐγὼ μὲν οἶμαι, ὦ Σώκρατες. — μαθήσεται] Sic libri omnes praeter Paris. J Meerm. (in quo eadem manus super σθαι scripserat ται) et Steph., qui exhibent μαθήσεσθαι. Et librorum auctoritas et res ipsa indicativo μαθήσεται patrocinantur; sic enim Graeci, ut nos (v. c. *ich wenigstens glaube, er wird auch dieses von mir lernen*, quod asseverantius dictum esse quam: *dass er — lernen wird*, nemo opinor est quin videat), post δοκεῖ μὲν οὖν, δοκεῖ δέ μοι, δοκῶ μέν, οἶμαι al. indicativum verbi s. orationem absolutam (non aliunde pendentem) usurpant. Vid. nostra ad Protag. p. 45. Quocirca non est audiendus *Heindorfius* qui annotavit: „*quod* (μαθήσεται) *placeret*, verbo οἶμαι absolute sic posito: Ἀλλ' ἐὰν τύχῃ —, καὶ ταῦτα, οἶμαι, παρ' ἐμοῦ μαθήσεται." A quo quidem in errorem inductus Beckius annotavit: „μαθήσεται. Tuin non ἐγὼ μὲν οἶμαι praecedere potuit." In eandem disputaverunt de h. l. partem *Bornemann.* ad Xenoph. Conviv. p. 71. et *Schäfer.* Apparat. ad Demosth. T. V. p. 96. — Ἔχε δή] Verbo ἔχειν in hac formula *Heindorfius inhibendi* et *subsistendi* vim subiiciebat, *Stallbaumius* cum Hermanno ad Vig. p. 763. interpretatur „*tene hoc*, quod est momentis, ut alter illud memo-

ria retineat videatque quid inde consequatur. Nos sic fere dicimus: *warte nun.*" Schol. ἔχε δή, ἀντὶ τοῦ μέμνησο. Sed *adhortandi*, ni fallor, vi positum est (Suid. ἄχε δή), vern. *nun denn.* Vid. quae ad Protagor. p. 182. fusius exposuimus. Rectius vero scribitur: Ἔχε δή (καλῶς γὰρ λέγεις), ἑάνπερ κτλ., siquidem adhortandi formula ἔχε δή ad sequentia ἀνάγκη αὐτὸν εἰδέναι cet. pertinet. Male, si quid video, libri edd. interpungunt: Ἔχε δή. καλῶς γὰρ λέγεις. ἑάνπερ κτλ., Bekker. et Stallb. Ἔχε δή· καλῶς γὰρ λέγεις. ἑάνπερ κτλ., melius Heindorfius, quem Beckius audivit: Ἔχε δή· καλῶς γὰρ λέγεις· ἑάνπερ cet. Ipsam autem hanc orationem sine dubio pro interrogatione haberi oportet (ut scribatur: Ἔχε δή — ἀνάγκη αὐτὸν εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα, ἤτοι πρότερόν γε ἢ ὕστερον μαθόντα (*ita ut didicerit*) παρὰ σοῦ; Ad quam respondet Gorgias: Ἔμοιγε. — ποιήσῃς] Δ ποιήσας. Florr. f. x. ποιήσεις. Deinceps J et Flor. x. ἀνάγκη ἔσται εἰδέναι. Proxime Γ καὶ τὰ δίκαια; deinde Flor. s. καὶ ἄδικα. — ἤτοι] J ἢ τὸ, Bas. 2. ἠτί. Mox Bas. 1. περὶ pro παρά.

P. 290. ἰατρικός] Aug. ἰατρός, quod nemini homini B nisi Findeisenio poterat probari. In B a pr. m. καὶ ἰατρικός. Deinceps Bodl. Aug. Meerm. τὰ ἄλλα, Flor. x. οὕτως. In seqq. recte post λόγον commate distinguitur, ut ad vv. οὕτω καὶ τὸν αὐτὸν λόγον intelligi possit ἔχει, et sequentia ὁ μεμαθηκὼς — τοιοῦτός ἐστιν cet. praegressis explicationis causa adiuncta sint (vern. *nehmlich jeder der etwas gelernt hat ist ein solcher* cet.). Male Heindorfius comma sustulit, quem Beckius audivit annotans: „Sustuli post λόγον cum Hdf. comma. Iungi certe possunt τὰ ἄλλα ἕκαστα (!)" — ἡ ἐπιστήμη ἕκαστον] Sic Clark. ΓΔΞΣCVW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. b. d. x. Aug. et Meerm. Reliqui libri ἕκαστον ἡ ἐπιστήμη. J ἐπιστήμη ἕκαστον. — κατὰ τοῦτον] Σ κατὰ τὸν αὐτὸν. Deinceps pro ὁ τά J ὅσα.

τὸν ῥητορικὸν δίκαιον εἶναι] Vind. 6. δίκαιον C εἶναι: οὕτως; τὸν δὲ δίκαιον; sed οὕτως a m. sec. additum. Argumentationis nexum haec verba prorsus dissolvunt nec ullo modo defendi possunt. Haec videlicet argumentationis est series: *quisque talis est, qualem ars quam didicit eum efficit; ergo qui iusta didicit, ipse iustus sit necesse est; atqui iustus qui est, non potest non iuste facere; numquam igitur iustus volet iniuste facere. Iam Gorgiae oratio oratorem suum iustum esse, siquidem iusta didicerit; atqui si iustus est, non potest id agere ut iniuste faciat. Ergo numquam volet rhetor iniuste facere.* Tres igitur sunt argumentationis partes;

1) *ὁ δίκαιος δίκαια πράττει* 2) igitur *ἀνάγκη τὸν δίκαιον βούλεσθαι δίκαια πράττειν* 3) ergo *οὐδέποτε βουλήσεται ἀδικεῖν*. Haec iam ad rhetorem accommodantur: 1) rhetor iustus est (ex Gorgiae positione, v. supra 460. A.); 2) *ἀνάγκη* igitur rhetorem iuste facere; 3) ergo *οὐδέποτε βουλήσεται ἀδικεῖν*. Quae quidem argumentatio prorsus evertitur interpositis illis *τὸν ῥητορικὸν δίκαιον εἶναι*, quum in prima argumentatione non possit nisi de iusto agi, quem Socrates probaturus est nunquam iniuste facturum esse; quocirca in altera demum argumentatione, qua prius posita ad rhetorem accommodantur, de hoc ipso agitur. Hanc ob causam verba haec *τὸν ῥητορικὸν δίκαιον εἶναι* et part. *δέ* post art. *τόν'* uncis inclusi. Adversatur *Stallbaumius* qui adscripsit: „violentior tamen illa ratio est, quam quae comprobari possit, siquidem diva critice ferrum et ignem odit." Haec inania verba miror virum doctum potuisse fundere. Equidem existimo artem hanc, quam divam illo vocitat criticen, non posse nisi ita dici artem vel disciplinam, si una sola veritas ei proposita sit; quocirca boni esse critici, si quid falsi deprehenderit, vel ferro flammaque, si opus fuerit, id tollere. Falso autem verba illa *τὸν ῥητορικόν* cet. interposita ideoque expungenda esse quis est quin videat? Nisi forte bonus ei Plato hic videbitur dormitasse. Ipse Stallbaumius totum locum arbitrabatur ita refingendum esse: *ΣΩ. Ὁ δὲ δίκαιος δίκαιά που πράττει. ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνάγκη τὸν ῥητορικὸν δίκαιον εἶναι; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Τὸν δὲ δίκαιον δίκαια βούλεσθαι πράττειν; ΓΟΡ. Φαίνεταί γε* κτλ. Sed hac quoque ratione ferri non possunt *τὸν ῥητορικὸν δίκαιον εἶναι*, quippe inepte h. l. intrusa; repugnant porro sequentia, quae docent de iusto tantum h. l. agi: *Οὐδέποτε ἄρα βουλήσεται ὅ γε δίκαιος ἀδικεῖν*; magis etiam adversantur paullo inferius posita: *τὸν δὲ ῥητορικὸν ἀνάγκη ἐκ τοῦ λόγου δίκαιον εἶναι*, quae Socratem declarant iam ad rhetorem procedere, ut, quae in praegressis de iusto posuerit, ad hunc accommodet. Locum totum patet a librariis vel grammaticis, qui argumentationis continuationem non attendissent vel oculis aberrassent, turbatum esse, eumque sic fere puto restitui posse: *ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνάγκη τὸν δίκαιον βούλεσθαι δίκαια πράττειν; ΓΟΡ. Φαίνεταί γε — ΣΩ. Οὐδέποτε ἄρα βουλήσεται ὅ γε δίκαιος ἀδικεῖν. ΓΟΡ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Τὸν δὲ ῥητορικὸν ἀνάγκη ἐκ τοῦ λόγου δίκαιον εἶναι. ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνάγκη τὸν ῥητορικὸν βούλεσθαι δίκαια πράττειν; ΓΟΡ. Φαίνεταί γε* (vel similis responsio) *ΣΩ. Οὐδέποτε ἄρα βουλήσεται ὁ ῥητορικὸς ἀδικεῖν.* Verba igitur illa, quae interponi oportet, ut argumentatio rite concludatur; *Οὐκοῦν ἀνάγκη*

τὸν ῥητορικὸν βούλεσθαι δίκαια πράττειν, hanc excitaverunt loci turbationem. Quippe librarii, id quod millies factum esse constat, a verbis prioribus Οὐκοῦν ἀνάγκη τὸν δίκαιον βούλεσθαι δίκαια πράττειν aberraverunt ad inferiora haec: Οὐκοῦν ἀνάγκη τὸν ῥητορικὸν βούλεσθαι δίκαια πράττειν; quocirca utrisque confusis et commixtis scriptura exstitit: Οὐκοῦν ἀνάγκη τὸν ῥητορικὸν δίκαιον εἶναι, τὸν δὲ δίκαιον βούλεσθαι δίκαια πράττειν; Etenim ut verba τὸν ῥητορικὸν βούλεσθαι δίκαια πράττειν et τὸν δίκαιον βούλεσθαι δίκαια πράττειν aliquo modo cohaererent, interponenda erant δίκαιον εἶναι post τὸν ῥητορικόν et δέ inter τόν et δίκαιον. Ita demum tres nanciscimur argumentationis partes prioribus plane respondentes: Iustus iuste facit; 2) sua voluntate (non casu vel coactus) iuste facit; 3) ergo numquam id aget ut iniuste faciat. Itemque rhetor, quippe qui (quod ipse Gorgias posuerat) iusta didicerit, iustus est; 2) ac sua quidem voluntate iuste facit; 3) ergo numquam id aget ut iniuste faciat. Sic omnia luce clariora sunt ipseque locus, ni fallor, potest persanatus haberi. Aliam nuper ingressus est viam cl. *Daehne* Comment. crit. p. 5. sq., qui ejecta volt verba: ὁ δὲ δίκαιος δίκαιά που πράττει, deinde scriptum: Οὐκοῦν ἀνάγκη τὸν ῥητορικὸν δίκαιον εἶναι; Ναί. vel: Οὕτως. Τὸν δὲ δίκαιον βούλεσθαι δίκαια πράττειν; Sed prorsus, si quid video, turbaretur argumentatio confusis inter se τῷ δικαίῳ et τῷ ῥητορικῷ. Accedit quod vir doctus male confudit τὸ δίκαια πράττειν et τὸ βούλεσθαι δίκαια πράττειν; dicit enim: „nam si concessum iam erat iustum facere debere [unde hoc *debere* arripuit? In graeco est: δίκαια πράττει, non δίκαια πράττειν δεῖ. A.], sponte sequebatur iustum facere etiam velle, quod vice versa locatum tantummodo posset tolerari.“ Quae a vera ratione abhorrere facile est intellectu. Etenim qui iuste facit, is etiam casu vel necessitate aliqua adstrictus potest iuste facere; sed hoc non spectat Socrates; immo ex vera ratione eum tantummodo iustum et iuste facientem dicit, qui sua ipse voluntate ita agat (ὃς βούλεται δίκαια πράττειν); ex quo quidem recte colligit, eum qui sua ipse voluntate iuste faciat, numquam id agere posse ut iniuste faciat. Iam si rhetor iustus est, sua ipse voluntate iuste faciet; ex quo efficitur ut numquam id acturus sit ut iniuste faciat. Haec diserte exponit Socrates ut rhetori demonstret, falsum esse illud quod dixerit, rhetorem posse artem suam etiam male et iniuste adhibere.

βούλεσθαι] Sic libri omnes tam scripti quam editi praeter Bodl. Aug. et Meerm., in quibus v. βούλεσθαι deest. His tamen libris obtemperans *Schleiermacherus* v. βούλεσθαι

eiici iubebat (p. 472. ed. I.) vertens: *Also nothwendig, dass der Redekünstler gerecht ist, und der Gerechte gerecht handelt?* Quae quam absona sint, quum proxime praecesserit: *Der Gerechte aber handelt doch gerecht*, nullam desiderat expositionem. Plato enim non poterat nisi sic argumentari: iustus iuste facit; iuste autem facit non casu, sed voluntate; ergo numquam voluntate iniuste faciet. Verbum igitur *βούλεσθαι* (*velle*, h. e., *aliquid spectare* vel *agere*, *propositum habere*, vern. *beabsichtigen*, ut millies frequentatur) prorsus necessarium est ad id concludendum quod Socrates spectat (iustum numquam posse id agere ut iniuste faciat). Miramur igitur Bekkerum, virum consideratissimum, libris suis renitentibus Schleiermachero suasore verbum *βούλεσθαι* exterminasse; quamquam assensorem nactus est Stallbaumium in ed. Weig.; nam in ed. Goth. revocavit v. *βούλεσθαι*, annotans: „Sed ceteri libri omnes illud tenent constanter, neque dubium est quin servandum sit.“ Contra librorum autem fidem scripsit *δίκαια βούλεσθαι πράττειν* pro: *βούλεσθαι δίκαια πράττειν*. Ceterum citat h. l. *Quintilian.* Inst. Orat. II, 15. §. 27., ubi *πράσσειν* scribitur; et in pluribus libris *καί* ante v. *δίκαια* exstat. Neque vero hoc quod locus noster a Quintiliano sic affertur, ut libri edd. eum exhibent, argumento esse potest verba *τὸν ῥητορικὸν δίκαιον εἶναι* et *δέ* inter *τόν* et *δίκαιον* genuina esse; potius vel ipse Quintilianus Platonis Gorgiam interpolatum habuit (qui quomodo a rhetoribus tractatus fuerit ipse refert §. 24: *Plerique autem, dum pauca ex Gorgia Platonis a prioribus imperite excerpta legere contenti, neque hoc totum neque alia eius volumina evolvunt, in maximum errorem inciderunt* cet.) vel ab aliena manu ex interpolato Gorgiae Platonici exemplo illa *τὸν ῥητορικὸν δίκαιον εἶναι* illata sunt. — *τὸν δὲ ῥητορικὸν — ἀδικεῖν*] om. W. Flor. x. *τὸν δὲ περὶ τὸ ῥητορικόν.* — *ἀνάγκη*] J *ἐκ τοῦ λόγου οὐκ ἀνάγκη. Stephanus* in marg. „In vet. *Οὐκ ἀνάγκη ἐκ τοῦ σοῦ λόγου δίκ.* ut sit interrog.“ *Ἐκ τοῦ σοῦ λόγου* exstat in Bas. 2. et Flor. x. Is qui librum Bipont. emisit annotavit; „cui (Bas. 2.) lectioni addicunt Serrani libri [Serranus vero nullos, quod sciam, libros MSS. adhibuit; quocirca si vertit: *Efficitur autem ex tuo sermone*, Basileensis II. scripturam *ἐκ τοῦ σοῦ λόγου* ante oculos habuit. A.]. Certe *τὸ σοῦ* inde in textum revocari debet, aut legendum *ἐκ τούτου τοῦ λόγου*. Quam coniecturam firmare videntur Ficipi libri, qui vertit: ex praecedenti oratione [immo: *ratione*. A.].“ Recte autem habet *ἐκ τοῦ λόγου*; etenim ὁ *λόγος* est *sumptio* vel *propositio* (vern. *Satz*, *Annahme*); igitur *ἐκ τοῦ λόγου*: *der An-*

nahme zu Folge; quibus quidem verbis respicitur ad. p. 460. A. Sic Protag. 333. A. sq. Phaedon. 83. C. D. 99. E. 100. A. Parmen. 147. B. Cratyl. 440. B. al. *Heindorfius* interpretatur: „*de* ea quae cum maxime tractatur argumentatione;" *Stallbaumius*: „disputationem intelligit nunc ipsam *instituta*m." — Ναί. Οὐδέποτε ἄρα βουλήσεται] Ad explendam argumentationem interponenda esse ex prioribus male ibi intrusis haec: Οὐκοῦν ἀνάγκη τὸν ῥητορικὸν βούλεσθαι δίκαια πράττειν iam supra indicavi. Ita enim procedere debet argumentatio: *Iam rhetorem necesse est ex eo quod sumpsimus* (vid. 460. A.) *iustum esse. Etiam. Nonne igitur rhetor id agat oportet ut iuste faciat? Vero. Ergo numquam rhetor id aget ut iniuste faciat. Haud sane videtur.* — ὁ ῥητορικὸς ἀδικεῖν] Vind. 6. ἀδικεῖν ὁ ῥητορικός. — ὀλίγῳ] J ὀλίγον. Vid. ad Protag. p. 66. et 122.

οὐδ' ἐκβάλλειν] Flor. x. οὐδὲ ἐκβάλλειν. Ad ν. ἐκβάλλειν ex praegressis intell. αὐτούς (ut infra ad ἐξελαύνειν pron. αὐτόν). Sic enim solent a Graecis verba absolute (h. e. sine pronomine, vern. *ihn*; *sie* cet.) poni, si ad subiectum aliquod in praegressa oratione referuntur, vid. ad Protag. p. 65. 131. Verum igitur si quaerimus, non verba diversae constructionis cum nominibus coniunguntur, quod *Stallbaumius* ponit (citans *Matth.* Gramm. gr. p. 791.), sed pronomen, quod alio casu cum altero verbo iungendum erat, omittitur, idque recte, quoniam per se intelligitur. — τῇ πυκτικῇ κτλ.] F et Flor. x. πυκτικῇ χρῆταί γε καὶ ἀδίκως χρῆται καὶ ἀδικῇ. Sic *Stephanus* in marg. „γρ. χρῆταί γε, καὶ ἀδίκως χρῆται, καὶ ἀδ." Deinceps μή om. C et μὴ καλῶς absunt a Clark. BEFW Vindd. 1. 6. Florr. f. s. et pr. *l'* suffectoque καλῶς V et rc. B. In Florr. a. b. c. m. o. scribitur τῇ πυκτ. καλῶς χρῆταί τε καὶ ἀδικῇ. Part. τε post v. χρῆται om. *A* Ξ Σ Y Bodl. Aug. et Meerm. *Heindorfius*: „Particulam τέ, vulgo post χρῆται inculcatam, expunxi auctoritate codd. Bo. Aug. Me., quum καί h. l. vim explicandi habeat." Atque hunc audiverunt Beck. Stallb. (in ed. Weig.) et Bekker. Recte vero revocavit Stallbaumius in ed. Goth. voculam τε librorum et optimorum et plurimorum auctoritate munitam (eamque etiam *Thiersch.* Gramm. gr. p. 570. tuetur). Neque, quod Heindorfius opinabatur, obstat part. καί explicandi vi praedita, quod quidem exempla docent a viris doctis collecta, v. *Hermann.* ad Soph. Electr. v. 873. *Matth.* Gramm. gr. p. 1276. Cf. quae ad Phaedr. p. 407. posuimus. Particulae τε καί modo simpliciter copulant (ut in numeris, v. c. τρεῖς τε καὶ δέκα, in adiectivis cognatae significationis, velut τὸ μεγαλόπρεπές τε

καὶ ἐλευθέριον, τὸ ταπεινόν τε καὶ ἀνελεύθερον ap. *Xenoph.* Memor. Socr. III, 10. 5. cet. immuner.), modo diversa nectit (vern. *sowohl — als auch* vel simpliciter *wie*, ut: *νῦν τε καὶ τότε — πάλαι: jetzt, wie — sonst*). Sic *Xenoph.* Hier. I, 2: *πῇ διαφέρει ὁ τυραννικός τε καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος.* Memor. Socr. III, 1. 6: *φιλόφρονά τε καὶ* (vern. *und zugleich*) *ὠμόν, καὶ ἁπλοῦν τε καὶ ἐπίβουλον.* Cognatae vero significationes, quae particulis *τε καί* copulantur, etiam eiusmodi esse possunt ut altera alterius consequens cogitetur; tum partt. *τε καί* verti possunt: *und sonach* vel simpliciter *also*. Sic intelligo *ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου* (Sophocl. Electr. l. l.), *βίᾳ τε κοὐχ ἑκών* (Soph. Oed. Col. 935.), *mit Gewalt, also nicht freiwillig*, h. e., simpliciter *mit Gewalt, nicht freiwillig*. Sic h. l. *μὴ καλῶς χρῆταί τε καὶ ἀδικῇ* est: *wenn der Faustkämpfer seine Kunst nicht recht gebraucht, also unrecht thut.* Pro *χρῆται* EF *χρῶται.* — *ὡσαύτως δὲ οὕτω*] Vind. 6. *ὡσαύτως δὲ καὶ οὕτως ἐάν*, in W *οὕτω* omiss. Pro *οὕτω* vero Clark. Florr. a. b. c. d. o. m. Aug. et Meerm. (Findeisen. apponit: „male") exhibent *οὕτως*, quod ex illa (in Vind. 6.) transpositione Stallbaumio videbatur originem traxisse. Cave credas. De pleniore forma *οὕτως* etiam ante consonantem posita (praecipue *οὕτως καί*, vid. *Bornemann.* ad Xenoph. Memor. Socrat. I, 3. 1. p. 42.) vid. ad Protag. p. 12. 66. 79. 123. 157. et ad Phaedr. p. 514. Adde *Bremi* ad Aeschin. Oratt. select. p. 280. Quocirca hic quoque *οὕτως* existimo revocandum esse. De *ὡσαύτως οὕτως* vid. ad Protag. p. 187. Neque praeterire possumus quae Coraius annotavit: „*οὐ πλεονάζει θάτερον τῶν δύο ταὐτοσήμων ἐπιῤῥημάτων. ὥσπερ γὰρ λέγεται ὁ αὐτὸς οὗτος καὶ ταὐτὸ τοῦτο, οὕτω καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐπιῤῥήματα διπλοῦται εἰς πλείονα ἔμφασιν. εἶτε γὰρ εἰπεῖν ἀντὶ τούτων ταὐτὸ δὲ τοῦτο (συμβαίνει) καὶ ἐὰν ὁ ῥήτωρ κτλ. — μηδὲ ἐξελ.*] Florr. c. m. *μηδ. ἐξελ.* Bodl. *μὴ δ' ἐξελ.* Deinde Clark. *ἐῤῥήθη*, ut in seqq. *ΔΞV* Vindd. 2. 7. Paris. (ap. Routh.) Aug. et Meerm. *ἐῤῥέθη.* Vid. de hac scripturae discrepantia *Fischer.* ad Weller. T. III. 1. p. 167. et *Lobeck.* ad Phrynich. p. 447. In Paris. (ap. Routh.) scribitur *ἢ οὔ.* — *Ἐῤῥήθη*] Meerm. *ἐῤῥέθη.* Verba *ἐῤῥήθη. Νῦν δέ γε — ἢ οὔ* om. Aug.

P. 292. *ὁ αὐτὸς οὗτος φαίνεται*] Vind. 6. *φαίνεται ὁ αὐτὸς οὗτος.* Deinceps articulum *ὁ* ante v. *ῥητορικός* adiecimus suasoribus Clark. *ΓΔΞBCJVW* Vind. 6. Florr. d. o., quos sequuti etiam sunt Bekk. et Stallb. recte scribentes *φαίνεται, ὁ ῥητορικός, οὐκ ἄν ποτε*, ut verba *ὁ ῥητορι-*

xός explicationis causa praegressis ὁ αὐτὸς οὗτος apposita sint. Articulum ὁ Heindorfius iam adiecerat.

ἢ οὔ;] J et Flor. x. ἢ οὐ φαίνεται. *Stephanus* in E marg. „γρ. ἢ οὔ σοι φαίνεται;" Proxime Flor. s. τοῖς πρώτοις sine part. γε. Φ ἐλέγετο λόγοις. — περιττοῦ] Bodl. Flor. b. Aug. et Meerm. τοῦ περιττοῦ. Paullo post ΔΞΣ Bodl. Vindd. 2. 7. Meerm. καὶ τοῦ ἀδίκου. Cf. *Matth.* Gramm. gr. p. 554. — ἦ γάρ;] Sic Clark. Bodl. Vindd. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. Meerm. et Paris. (ap. Routh.). Reliqui libri (E F al.) cum edd. scribunt ἢ οὔ; Illud dederunt etiam Bekk. et Stallb. — σοῦ-λέγοντος] Sic Clark. Volgo (etiam Bekk. et Stallb.) σου, quod Heindorfius tacite correxit (eumque sequutus est Beckius). Pronomen videlicet, quod h. l. tamquam subiectum verbi sequentis λέγοντος per se positum sit, accentum inclinare nequit. — τότε ταῦτα] Flor. d. ταῦτα τότε. A Bodl. W Aug. et Meerm. abest τότε. Deinceps Vindd. 1. 6. Flor. d. ὑπελάμβανον. Tum art. ἡ ante v. ῥητορικὴ om. J et Flor. d. — ὃ γ' ἀεί] F ἤ, J εἴ. *Stephanus* in marg. εἴ γ' ἀεί. Clark. ἀ εἰ „sed ι e medio diserte abrasum" *Gaisf.* Bipontini: „Possis quoque ἦ (scrib. ἤ) γ' ἀεί, ut referas ad ῥητορικήν. utroque tamen opus non est." Recte, siquidem pronomina, participia al. non subiecti, sed praedicati (h. l. ἄδικον πρᾶγμα) genus et numerum sequuntur; vid. ad Protag. p. 119. Sic infra p. 463. B: ταύτης μοι δοκεῖ τῆς ἐπιτηδεύσεως πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα μόρια εἶναι, ἓν δὲ καὶ ἡ ὀψοποιική, ὃ (relatum ad ἕν, non ad v. ὀψοποιική) δοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη κτλ. Praeterea apposuit Heindorfius Legg. XI. 937. D: καὶ δὴ καὶ δίκη ἐν ἀνθρώποις πῶς οὐ καλόν, ὃ πάντα ἡμέρωκε τὰ ἀνθρώπινα; In qua quidem verborum iungendorum ratione insigne illud graeci sermonis conspicitur ingenium quo ad notiones fertur per se diversas (ut subiecti et praedicati) copulandas; nam si v. c. Plato (Protag. 359. D.) ponit: τὸ ἥττω εἶναι ἑαυτοῦ εὑρέθη ἀμαθία οὖσα, subiectum (τὸ ἥττω εἶναι ἑαυτοῦ) et praedicatum (ἀμαθία) eo, quod participium non ad subiectum (τὸ ἥττω — εἶναι), sed ad praedicatum (ἀμαθία) accommodatur, arctissime connectuntur; nam per participium ipsum, quod sensu ad subiectum refertur, forma vero grammatica ad praedicatum (h. e., quod ad utrumque spectat), subiectum et praedicatum non separantur (v. c. τὸ ἥττω ἑαυτοῦ εἶναι ὄν — ἀμαθία), sed in unum quasi coalescunt: τὸ ἥττω εἶναι ἑαυτοῦ (subi.) — ἀμαθία (praedic.), quae coniunguntur participio οὖσα, quod tam ad subiectum, τὸ εἶναι, quam ad praedicatum refertur. Haec propria graeci sermonis indoles referri potest ad eam orationis formam, quam

Grammatici attractionis nomine nuncupant (rectius, ni fallor, dixeris contractionem vel copulationem, in qua quidem poeticum vel syntheticum quod dicimus graeci sermonis ingenium elucet, vid. quae ad Protag. p. 98. sq. disputavimus). Haec vero tam late patet, ut innumerabiles fere formas induat, de quibus, qui ingenium illud graeci sermonis non perspexerit, fieri non poterit quin male existimet. Quod quidem *Stallbaumio* h. l. usu venit, qui annotaverit: „Solet enim pronomen relativum passim per attractionem aut, si mavis, *per negligentiam quamdam* genere ac numero accommodari nomini quod praedicatum est" cet. Sic, ut hoc utar, a nostri sermonis ratione minime quam videtur abhorrere, si Graecus participium non ad substantivum accommodat ad quod sensu refertur, sed ad aliud proxime positum, velut *Thucyd.* I, 110: *οὕτω μὲν τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ἐφθάρη ἔξ ἔτη πολεμήσαντα*, ubi exspectaveras *πολεμησάντων*; sed ex sui sermonis ingenio (ergo non negligenter scribens) posuit Graecus *πολεμήσαντα*, ut notiones nominum *Ἑλλήνων* et *πράγματα* in unum quasi coalescerent. Etenim *τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα* unam efficiunt notionem; iccirco Graecus non separavit *τῶν Ἑλλήνων πολεμησάντων* et *τὰ πράγματα*, sed *πολεμήσαντα* pro *πολεμησάντων* posito, quod ad utrumque refertur (sensu ad *Ἑλλήνων*, forma grammatica vel genere ad *πράγματα*), utrumque recte copulavit. Vid. quae annotavimus ad Phaedr. p. 432. — *δικαιοσύνης*] F *δικαίου*. Deinceps F *ὀλίγω*. — *ὁ ῥήτωρ*] Sic Clark. cum reliquis fere omnibus libris (etiam Ald. et Bas. 2.). In Steph. exemplo vox *ῥήτωρ* articulo caret; operarum fortasse vitio. Proxime Clark. *κἀν*. —

οὕτω] Adverte particulam *οὕτως* in conclusione (apodosi) ita positam, ut vernaculae *so* respondeat. *Thucyd.* II, 19: *ἐπειδὴ μέντοι — οὐκ ἐδύναντο ἐλεῖν — οὕτω δὴ ὁρμήσαντες ἀπ' αὐτῆς — ἐξέβαλον ἐς τὴν Ἀττικήν*. 70: *ἐπειδὴ οὐκέτι ἐδύναντο πολιορκούμενοι ἀντέχειν — οὕτω δὴ λόγους προσφέρουσι κτλ.* Alcib. I. 103. B: *νῦν δ' ἐπειδὴ οὐκέτι ἐναντιοῦνται, οὕτω προσελήλυθα*. Cf. *Matthiae* Gramm. gr. p. 1113. et 1235. Adde *Bornemann.* ad Xenoph. Memor. II, 9, 7. Post part. *θαυμάσας* in Vind. 7. commate incisum. — *συμφωνεῖν*] In Meerm. ob alia manu superscr. *συμφωνεῖν*. — *ἄξιον εἴη*] *Heindorfius*: „Exspectabam *ἄξιον ἂν εἴη*, sed *ἄν* hoc saepe omitti iam Hemsterhusius monuit ad Lucian. Contempl. ed. Bip. T. III. p. 373., nuper *Hermannus* ad Aristoph. Nub. 1344. luculenter demonstravit." *Stallbaumius* in Var. Lectt. „notandum est in hypotheticis et obliquis sententiis *ἄν* saepemmero omitti." Sed primum optativus sine

plex recte habet praegresso praeterito εἶπον τοὺς λόγους (dixi, id quod cogitavi, operae pretium esse disserere); deinde ἄν (ut recte Stallbaum. in ed. Goth. iudicavit) ne poterat quidem inferri, propterea quod haec particula orationem efficerbt quam dicimus hypotheticam (εἶπον ὅτι — ἄξιον εἴη διαλέγεσθαι verb. est: *so habe ich erklärt, dass — es die Mühe lohne uns zu unterreden*; contra ἄξιον ἂν εἴη διαλέγεσθαι esset: *dass es die Mühe lohnen würde.*). Cf. quae collegit exempla *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 1038. sq. et adde *Bornemann.* ad Xenoph. Mem. Socrat. II, 3. 1. — ἐὰν χαίρειν] In Meerm. ab alia manu supersor. φθείρεσθαι. — ἐπισκοπουμένων] *Findeisenius*: „Legendum coniicio ἔτι σκοπουμένων." Cuius coniecturae gratiam facimus viro frustra ingenioso. — αὖ] J. et Flor. x. πάλιν αὖ. Stephanus in marg. „γρ. ὅτι πάλιν αὖ ὁμολ." Heindorfius e Bas. 2. dedit αὖ πάλιν. Ac sane vellem libri assentirent locupletes. Etenim si quid contrarii simpliciter affertur, simplex αὖ ponitur, sin autem contrarii quid memoratur quod priori alicui simul opponitur, Graeci αὖ πάλιν usurpant, quod, quia vocula αὖ praemissa est, fortius est, quam πάλιν αὖ. Etenim πάλιν αὖ saepenumero nihil aliud est nisi *iterum* vel *rursus*, verm. *wieder* (velut Conviv. 190. D: πάλιν αὖ — τεμῶ δίχα. Protag. 318. E. Gorg. 470. A. Sophist. 225. E. Euthyd. 298. A. Politic. 261. A. Polit. VI. 507. B. 511. B. al. innumerab.), αὖ πάλιν autem semper fere (nam de harum particularum eo tantum usu qui in universum valet h. l. agitur) contrarii vel priori oppositi quid designat, ut Sophist. 241. D. 252. D. 255. B. 257. E. Cratyl. 437. C. Apolog. 27. D. al. Agitur de his particulis in Lex. Xenoph. I. p. 463., cui adde *Bornemann.* ad Xenoph. Conviv. p. 178. — ὁμολογεῖται] Aug. et Meerm. ὁμολογεῖται αὖ. *Heindorfius*: „Illud ὁμολογεῖται Ficinus vertit: *in confesso fuit* [sic Grynaeus. Genuinus vero Ficinus: *concessum fuit*. A.]; neque displiceret ὡμολόγηται, quamquam et alterum ferri potest. Vid. not. ad Hipp. mai. 53." *Stallbaumius* in Var. Lectt. „Num legit συνωμολόγηται?" Verba autem dicendi (in quorum numero etiam ὁμολογεῖν reponatur oportet) ita solent praesenti tempore poni ut prius dicta simul indicentur et quodammodo repetantur; vid. quae passim de hoc genere notavimus ad Protag. p. 160. et Phaedr. p. 435. 470. sq. 521. — ἀδίκως] om. E Florr. f. s. et pr. F. Deinceps in cod. Meerm. eadem manus super ἐθέλειν scripsit ἀδύνατον. — μὰ τὸν κύνα] Vid. ad Phaedr. p. 224. sq.

οὐκ ὀλ. σπουδῆς ἐστὶν] *haud exigui est sermonis.* Cf. *Matth.* Gramm. gr. p. 621., ubi nostrum quoque lo- B

cum attigit vir doctissimus. De part. *σοι* ita posita ut ex patrii sermonis ratione videri possit supervacanea esse, vid. ad Phaedr. p. 440. — *Τί δαί;*] Sic Clark. (ex emendat.) F BW Florr. a. c. m. o. et Vind. 1. Volgo *τί δέ;* vid. ad Phaedr. p. 219. — *ἢ οὐ σὺ λέγεις καὶ σύ;*] Vindd. 1. 6. *Quintilian.* Inst. orat. II, 15. 28: „*Ad quod ille quidem conticescit, sed sermonem suscipit Polus, iuvenili calore inconsideratior: contra quem illa de simulacro et adulatione dicuntur.*“ Atque hoc ipsa fervida Poli oratione confirmatur, quae quidem vituperationis et indignationis cuiusdam plena, quod Polus dicere volt, id magis significat, quam aperte ostendit. Duo praecipue sunt, quae Polus, Gorgiae defensor, ad Socratem impugnandum affert; primum enim contendit falsam esse quam Socrates in medium protulerit de arte rhetorica sententiam; etenim rhetorem non verum et iustum spectare, sed unam solam speciem ac probabilitatem propositam habere; deinde Socratem reprehendit, quod id egerit ut Gorgiam ostenderet secum ipsum pugnare; nam quum Gorgias affirmasset rhetorem etiam iusti ac boni scientem esse aliosque ea docere posse (quod quidem Gorgias, ut hominum existimationi satisfaceret, professus esset), Socratem malitiose hoc usum esse ut Gorgiam ostenderet secum ipsum pugnare (modo dicentem videlicet rhetorem arte sua etiam iniuste uti, h. e., rhetorem iniustum esse, tum autem affirmantem, rhetorem, quippe iusti scientem, non posse arte sua iniuste uti, h. e., rhetorem iustum esse). Hoc autem (rhetorem iusti scientem esse nec posse nisi iuste facere) Polus significat Gorgiam non ex animi sui sententia concessisse, sed tantummodo professum esse, ut ne in hominum offensionem incurreret; hos enim indignari, si quis neget se iusti scientem esse aliosque id docere posse (p. 482. D.: *ἔφη γάρ που Γοργίαν, ἐρωτώμενον ὑπὸ σοῦ, ἐὰν ἀφίκηται παρ' αὐτὸν μὴ ἐπιστάμενος τὰ δίκαια ὁ τὴν ῥητορικὴν βουλόμενος μαθεῖν, εἰ διδάξει αὐτὸν ὁ Γοργίας, αἰσχυνθῆναι αὐτὸν καὶ φάναι διδάξειν διὰ τὸ ἔθος τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἀγανακτοῖεν ἄν, εἴ τις μὴ φαίη*). Poli vero oratio singulari quadam arte ita conformata est, ut hominem exprimat prae animi concitatione nec sensa mentis sedate ac dilucide explicantem neque Socratem adversarium argumentis ordine distincteque expositis refellentem, sed abruptis interrogationibus urgentem. Ac prima quidem haec est interrogatio: *Num ita, ut dicis, etiam sentis de rhetorica* (h. e., *an haec, quam verba tua significant, vera est tua sententia?* scil. iustum rhetori esse propositum nec posse eum nisi iuste facere)? Particula *καί* non cohaeret cum pron. *σύ* (ut sit: *auch du*), sed ad ver-

bum δοξάζεις refertur: οὕτω καὶ δοξάζεις, ὥςπερ — λέγεις; Bene Schleiermacherus: *Denkst du auch wirklich so über die Redekunst, wie du jetzt sprichst?* Altera vero interrogatio non vacat obscuritate. *Heindorfius* sic interpretatur: „*an* (quod res est) *pudore deterritum Gorgiam putas, quominus tibi negaret dicendi peritum etiam iusta honestaque et bona cognita habere?*“ Similiter *Stallbaumius*: „*an putas Gorgiam prae pudore negasse virum rhetoricum etiam iusta scire et pulchra et bona oportere?* Germanice dixeris hoc modo: *oder glaubst du wohl, Gorgias habe Bedenken getragen nicht einzugestehen (zu läugnen), der Rhetoriker müsse das Gerechte kennen und das Schöne*“ etc. At vero Polus si quaereret: *an putas Gorgiam veritum esse* (etenim αἰσχύνεσθαι h. l. non est *pudore affici* vel *deterreri*, sed *vereri*, vern. *sich scheuen, Anstand nehmen*, vid. ad Phaedr. p. 387.) *negare* cett., significaret hoc non esse verum (quaerit enim ex Socrate id quod ipse negat, ut eum refellat); at vero Polum putasse Gorgiam Socrati illud concessisse, non quia ipse ita sensisset, sed quia veritus esset id negare, ut ne in hominum incurreret offensionem, si diceret se iusta nescire nec alios ea docere posse, docent Callidis verba p. 482. C: ἔφη γάρ που (Πῶλος) Γοργίαν — αἰσχυνθῆναι — καὶ φάναι διδάξειν διὰ τὸ ἔθος τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἀγαναχτοῖεν ἄν, εἴ τις μὴ φαίη, διὰ δὴ ταύτην τὴν ὁμολογίαν ἀναγκασθῆναι ἐναντία αὐτὸν αὐτῷ εἰπεῖν, σὲ δὲ αὐτὸ τοῦτο ἀγαπᾶν. Quocirca non ἢ οἴει, ὅτι Γοργίας ᾐσχύνθη κτλ., sed ἢ οὐκ οἴει (quod nos coniecimus) sensus postulabat. Neque tamen ullum huius scripturae vestigium in libris adhuc collatis apparet. Itaque aliam cogimur viam ingredi. Sequens ὅτε etiam esse potest *quia*: *an putas, quia Gorgias veritus est negare* cet. Oratio haec abrupta egregie conveniret in hominem prae animi fervore semet ipsum ita abripientem, ut conclusionem addere negligeret. In orationis conclusione (s. apodosi) poni v. c. poterat: αὐτὸν οὕτω δοξάζειν (*an putas Gorgiam, quia veritus sit negare — ita de rhetorica sentire*, h. e., *hanc tenere sententiam ut rhetoricum censeat iusti ac boni scientem esse aliosque ea docere posse*); idque sane omitti potuit, quum praegressa iam interrogatione contineretur. Sensus igitur hic esset: *tune ita sentis, ut dicis, de rhetorica? an Gorgiam ita sentire putas, quia veritus sit negare rhetorem iusti et boni scientem esse aliosque ea docere posse?* Interrogationibus igitur solutis hoc Polus dicere potuit: *Neque tu ita de rhetorica sentis neque Gorgiam putas hanc tenere sententiam, sed, quod Gorgias veritus est negare rhetorem iusti ac boni scientem esse aliosque ea docere posse, hoc*

malitiose tantum uteris, ut probabile facias Gorgiam secum ipsum pugnare. Sed facilior, ni fallor, haec est interpretandi ratio, ut ad vv. ἢ οἴει e praegressis suppleas οὕτω vel τοῦτο δοξάζειν, et οἴεσθαι eo accipias sensu, quo verba putandi (οἴεσθαι, νομίζειν, ἡγεῖσθαι al.) frequentantur (vern. *für recht, nothwendig* al. *halten*). Vid. quae ad Protag. p. 174. attulimus. Esset igitur vernaculum: *oder hältst du dich für berechtigt dazu* (s. *oder glaubst du diese Ansicht von der Redekunst fassen zu müssen*), *weil Gorgias Anstand genommen hat, dir darin nicht beizustimmen dass* cet. Hoc esset: *num ipse sic de rhetorica sentis* (eam iustum spectare ac docere), *an ita sentis, quia Gorgias tibi concessit rhetorem iusti et scientem et doctorem esse, hac scilicet Gorgiae confessione abutens ut eum ostendas secum ipsum pugnare?* Ita sane omnia optime cohaerebunt. Quocirca scripserim ἢ οἴει (int. οὕτω s. τοῦτο περὶ τῆς ῥητορικῆς δοξάζειν) ὅτι Γοργίας κτλ. *Daehne* Comm. critt. p. 22. scribi volebat: *ὥςπερ νῦν λέγει; ἢ οἴει: sic etiam tu censes de rhetorice ut nunc dicit* (int. Gorgias)*? an revera censes Gorgiam prae pudore tibi concessisse rhetorem esse debere iustum?* P. 23. vero hanc proponebat scripturam: *ὥςπερ νῦν λέγει, καὶ* (pro ἢ) *οἴει: ita etiam tu censes, quemadmodum nunc dicit Gorgias, et censes Gorgiam puduisse tantummodo negare, nescire posse rhetorem et iusta et pulchra et bona?* — *Γοργίας*] Flor. d. ὁ Γοργίας. In seqq. *Cornarius* ante ἠσχύνθη interponi iubebat οὐκ, vertens: *an putas, quod Gorgias non erubuerit, tecum non consentire?* Orationis sensum virum doctum patet fugisse. Deinceps part *μή* om. E et Florr. f. s. Post *μὴ προςομολογεῖσθαι* (i. q. *ἀπαρνηθῆναι*) particulae *μὴ οὐχί* inferuntur, ut solent post verba negandi. Sic infra C: *ἀπαρνήσεσθαι μὴ οὐχὶ ἐπίστασθαι.* Cf. *Elmsley.* ad Soph. Oedip. v. 13. *Matthiae* Gramm. gr. p. 1047. et 1228. Etenim latet in verbo negandi verbum dicendi, eius contrarium, vid. infra p. 461. D. — *τὰ ἀγαθά*] Sic scribendum cum libris omnibus; solus Paris. J τἀγαθά, quod Bekkerus recepit. — *καὶ ἐάν μὴ*] Par. J et Flor. x. cum Bas. 2. *κἂν μὴ.* Verbi quod sequitur ἔλθῃ subiectum est indefinitum illud (vern. *man, einer*) in ipsa tertia verbi persona latens. Vid. ad Protag. p. 71. — *διδάξειν*] *Ω δοξάζειν.* — *ἔπειτα*] Libri edd. *διδάξειν ἔπειτα*, quos sequuti sunt Heindorf. Beck. et Stallbaum. in ed. Goth. Sed Bekkeri libri omnes (praeter E) cum Florentt. ad unum omnibus, Vindd. 1. 2. 6. et Bodl. post v. *διδάξειν* interpungunt, ut ἔπειτα sequentem ordiatur orationem. Ita *Ficinus* quoque legit vertens: *Ex qua forsitan concessione con-*

praxium deinde aliquid in disputando secutum est. Et sic Findeis. et Bekker. scripserunt. Nec quomodo ἔπειτα cum vv. αὐτὸς διδάξειν inugi possit, equidem exputare possum. Sed audiamus interpretes. *Heindorfius:* „Non sane ad explendam sententiam hoc ἔπειτα requiritur, neque male abesset omnino. Sed minus tamen in hac offendit verborum distinctione, quam si trahatur ad seqq. Nempe intolerabilis fuerit in his languor: ἔπειτα ἐκ ταύτης ἴσως τῆς ὁμολογίας etc., in quibus haec vox ita potius poni debebat: ἐκ ταύτης τῆς ὁμολογίας ἐναντ. τι ἔπειτα συνέβη cet." Virum doctissimum patet particulae ἔπειτα vim non intellexisse; vid. quae mox exponemus. Similiter *Stallbaumius:* „Nam ubi voculam (ἔπειτα) cum sequentibus verbis coniunxeris, vi prorsus carebit [quod cave credas. A.]: ubi ad superiora retuleris, certe non erit otiosa, licet commode possit abesse." Immo plane otiosum esset ἔπειτα post αὐτὸς διδάξειν et mirum quam languide oratio hoc post se traheret. Ἔπειτα, *tum*, saepenumero in orationis exordio cum vi ita ponitur, ut referatur ad aliquid quod ex praegressa oratione vel orationis sensu intelligi oporteat (v. c. *hoc quum factum sit, res quum sic se habeat, hoc si spectas*, vel tale quid). Verti igitur potest *und da, und doch* (quemadmodum etiam participio praegresso, quod solvere possis part. *quamvis* vel *licet*, verti potest *tamen*, vid. ad Protag. p. 20. Add. Lexic. Xenoph. I. p. 249.). Sic praecipue in interrogatione ponitur, ut reprehensionis et opprobrationis cuiusdam significatio in eo insit, ut 466. C. Vid. *Valcken.* ad Euripid. Phoeniss. 549. et Hippol. 1415. *Hermann.* ad Viger. p. 783. sq. Sic etiam h. l. refertur ἔπειτα ad praegressa, quibus Polus dixit Gorgiam non ita sentientem, sed veritum tantummodo ne apud homines offenderet, concessisse Socrati, rhetorem insti et scientem et doctorem esse. Est igitur sensus: *quum Gorgias hoc tantum spectans ut hominum offensionem effugeret, illud concessisset, tum s. tamen ex hac scilicet confessione vis colligere, eum secum pugnare?* Vern. *und da hat sich wohl aus diesem Zugeständnisse* (int. *ob es gleich bloss scheinbar war*) *ein Widerspruch in seiner Rede ergeben?* h. e., *und unläugbar aus diesem Zugeständnisse willst du folgern, dass Gorgias sich selbst widerspreche?* Part. ἴσως non est *fortasse*, sed *sine dubio, nimirum* (ut Latini hac voce utuntur, v. c., *hoc nimirum est illud, nimirum hoc melius, sed nimirum hoc maximum est* al.), vern. *unstreitig* (velut Phaedon. 67. B: τοῦτο δ' ἐστὶν ἴσως ταὐληθές, al. innumerab.). Polus volt significare una sola confessione illa, licet non vera sed speciosa fuerit, datam esse Socrati occa-

sionem repugnantiae Gorgiae obiiciendae. Scripserim igitur: ἔπειτα ἐκ ταύτης ἴσως τῆς ὁμολογίας — ἐν τοῖς λόγοις; Ad priores interrogationes haec iam exprobrationis et indignationis cuiusdam plena accedit, eamque excipit haec: ἐπεὶ τίνα οἴει cet., ut universa Poli oratio ex interrogationibus conflata sit levi quidem vinculo inter se nexis, sed instar telorum in Socratem adversarium missis.

συνέβη] F συμβαίνειν. Verbum autem συμβαίνειν C praecipue in eo poni constat, quod *sequitur* s. *efficitur* (vern. *was sich ergiebt* s. *resultirt*). Phaedon. 80. B: σκόπει δή — εἰ ἐκ πάντων τῶν εἰρημένων τῶνδε ἡμῖν ξυμβαίνει, τῷ μὲν θείῳ — ὁμοιότατον εἶναι ψυχήν κτλ. Polit. I. 339. A: ὥστε ξυμβαίνει τῷ ὀρθῶς λογιζομένῳ πανταχοῦ εἶναι τὸ αὐτὸ δίκαιον. sexc. al. — τοῦθ' ὃ δή] Clark. EF JW Florr. f. s. Vindd. 1. 6. τοῦτο δὴ (ut *Ficinus* vertit: *secutum est. hoc in quidem nimium studiose captas*); Florr. a. b. c. m. o. x. τοῦτο ὃ δή. *Heindorfius*: „Cave corrigas τοῦτο δή. De rep. V. p. 462. D: ὁ αὐτὸς γάρ, ἔφη (λόγος), καὶ τοῦτο ὃ ἐρωτᾷς, τοῦ τοιούτου ἐγγύτατα ἡ ἄριστα πολιτευομένη πόλις οἰκεῖ. Theaet. 172. D: ἦ τοῖς μέν, τοῦτο ὃ σὺ εἶπες, ἀεὶ πάρεστι σχολή." *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 804. „Dahin gehört die Formel τοῦθ' ὃ εἶπες — gerade wie im Lat. *id quod* auf einen ganzen Satz bezogen wird." Idem inculcat *Stallbaumius*: „Ex qua (Ficini) translatione ne forte quis suspicetur legendum esse τοῦτο δὴ ἀγαπᾷς, frequens est τοῦθ' ὅ sequente verbo finito, quae loquendi formula prorsus respondet Latino *id quod*." Iam quod dissuadent viri docti, id vel maxime suadent tam libri (in eis Clark.) quam sensus sermonisque usus. Etenim τοῦθ' ὅ, ut Latin. *id quod*, recte ponitur in media oratione (v. locc. supra laud.), in orationis vero initio locum habere nequit. Quocirca scribendum libris optimis suasoribus τοῦτο δή, *hoc scilicet*. De part. δή, qua praegressa vox (praecipue pron. relativ. vel demonstrativum) ita acuitur vel effertur ut exprimi possit germanica voce *nehmlich* vel *freilich* (quae, ut solent particulae explicationi servientes, irrisionis saepenumero vim habet), vid. *Valcken.* ad Herod. V, 20. et *Matth.* Gramm. gr. p. 1210. — ἀγαγὼν] Sic pro volgato ἄγων scribendum cum Clark. ΔΣEE JW Bodl. Vindd. 1. 2. 6. Florr. f. s. x. Aug. Meerm. Bas. 2. (unde Steph. in marg. „γρ. ἀγαγὼν ἐπὶ τ.") et pr. ΓB. *Heindorfius* annotat: „Codd. Bodl. — ἀγαγὼν exhibent; male, opinor, quum tempore h. l. opus sit consuetudinem quandam significante, non praeteritam actionem." Cui reponit *Stallbaumius*: „Etenim aoristus quoniam ad praeteri-

tam actionem illatamdem factam refertur, et ipse moris et consuetudinis significationem habere solet.“ Quae quidem volgaris illa est Grammaticorum cantilena. Graecorum aoristo equidem longe graviorem subiectam esse vim persuasum habeo (de quo quidem genere passim disputavimus in Annotatt. ad Protag. p. 14. sq. 18. 25. sq. 34. 56. sq. 155. 164. ad Phaedr. p. 476. al.); eamque nisi tenueris, plurimorum tibi vis sensusque locorum intericrit. Saepenumero aoristus graecus ita ponitur, ut actionem designet universalem et absolutam (non temporis alicuius terminis circumscriptam); quocirca eius vim vernacula voce interposita *allemal* vel *immer* possumus exprimere, ut h. l.: *Dieses nehmlich liebst du, indem du selbst immer* (s. *allemal, jedesmal*) *auf solche Fragen hinleitest.* Ἀγαθόν etiam Bekkius recepit annotans: „postquam perduxit (scribere voluit vir spectatissimus *perduxisti*) ad tales quaestiones, amat [immo amas s. soles] ita facere. Postea: praesens ἄγειν erat necessarium.“ *Schleiermachers*, qui totum hunc locum ita in germanicum convertit, ut neque constructio neque sensus in verbis appareat, haec quoque admirabiliter sic reddidit: *und hernach eben durch dieses Eingeständniss vielleicht etwas widersprechendes in seine Reden gekommen, daran deine Freude zu haben, nachdem du zu solchen Fragen die Unterredung hingeleitet.* — ἐπεί] *etenim*, vid. *Wyttenbach.* ad Plutarch. *V.* VI. P. I. p. 310. sq. *Matthiae* Gramm. gr. p. 1254. — ἀπαιρήσεσθαι] CFV Florr. b. x. Vind. 6. ἀπαιρήσασθαι. Deinceps J τύ γε δίκαια. — εἰς τὰ τοιαῦτα ἄγειν] Flor. x. εἰς γε τοιαῦτα. Florr. 1. 6. τοιαῦτα λέγειν. In marg. ἄγειν. Etiam Φ (Vind. 6.) Bekkero auctore λέγειν pro ἄγειν exhibet. — ἐστί] om. Bodl. Aug. et Meerm. In Vind. 6. τοὺς λόγους ἐσιν (ap. Stallb. ἐστίν). In Bodl. verba ἀλλ' εἰς λόγους Socrati tribuuntur. — ἀλλ' αὖ σοί] C et Flor. x. cum Bass. 1. et 2. ἀλλά τι. Deinceps V (Flor. b. Vind. 6. ἑταίρους υἱεῖς, J ἑτέρους καὶ υἱεῖς, Clark. Δ Σ Vindd. 1. 2. 7. Meerm. et pr. B. ἑτέρους υἱεῖς. In Paris. Reg. (at Routhius tradit) exhibetur αῖ, superscr. καὶ. Florr. a. x. ἑτέρους. Aug. χρώμεθα ἑτέρους υἱεῖς. De vocum ἑταῖρος et ἕτερος confusione fere solemni vid. ad Phaedr. p. 456. 540. et 615. Deinceps Flor. d. ἢν ἐπειδὰν. Clark. ἐπειδ' ἄν. — γιγνόμενοι σφαλλ.] Flor. x. γενόμενοι σφαλώμεθα. Etiam FJ σφαλώμεθα. — ἐπανορθῶτε] Sic Florr. b. x. et Bas. 2. In libro V. ἐπανορθοῖτε, J ἐπανορθῶται. Illud ἐπανορθῶτε pro volgato ἐπα-

ναρθοῖτε iam probaverat Findeisenius. Annotat *Heindorfius*, qui e Bas. 2. recepit ἐπανορθῶτε (quod item fecit Beckius): „Vulgo ἐπανορθοῖτε, quod soloece infertur post praegressum praesens tempus κτώμεθα. V. *Dawes.* Misc. critt. p. 85." Quam quidem regulam a Dawesio excogitatam ipsi puto graecae linguae ingenio repugnare, propterea quod sensum legibus nescio quibus grammaticis subiectura esset. Quocirca nostro tempore exstiterunt qui re ipsa sedulaque veterum scriptorum tractatione adducti illam impugnarent regulam, in quibus primum locum obtinet *Hermannus*, disciplinae grammaticae princeps; vid. eius not. ad Sophocl. Electr. v. 57. Adde *Matthiaei* Gramm. gr. p. 994. et *Krüger.* ad Dionys. Halicarn. de Thucyd. iudic. p. 182. Etiam *Stallbaumius* praetulit coniunctivum ἐπανορθῶτε annotans: „Quod vulgo legebatur ἐπανορθοῖτε, id etiamsi non soloecum dixerim cum Heindorfio: est enim ubi recte dici queat: tamen ab hoc loco alienum iudico. Nam optativus post particulas finales in huiusmodi enuntiatis usurpatur, si vel ex aliena mente et cogitatione loquimur [vid. *Reisig.* Commentt. critt. de Soph. Oedip. Colon. p. 171. et *Stallbaum.* ad Polit. III. 410. C. p. 237. A.], vel nihil nisi finem et consilium significamus, praesentem rerum conditionem nihil curantes. Quorum neutrum in hunc locum congruit. Loquitur enim Socrates ita, ut consilium illud ad ipsam vitam referri doceat." Equidem optativum recte poni censeo, ubi nihil aliud significatur nisi consilium s. id quod non tam cogitamus (cogitamus enim etiam id quod fieri debet vel reapse fit), quam spectamus vel cupimus et optamus (non de hoc cogitantes utrum fieri possit, fieri debeat vel etiam fiat, necne); ergo optativus in mero consilio ponitur, in quo, ni per se patet, optatio involuta latet. Atque hoc, ni fallor, in nostrum cadit locum: ἐξεπίτηδες κτώμεθα ἑταίρους καὶ υἱεῖς ἵνα — ὑμεῖς οἱ νεώτεροι ἐπανορθοῖτε ἡμῶν τὸν βίον, ubi iam praegressum ἐξεπίτηδες (*hoc consilio*) de mero hic agi consilio indicat. Igitur ἵνα — ἐπανορθῶτε esset: *ut* (quod nos volumus et vos facitis) *erigatis* (vern. *damit ihr — aufrichtet*), contra ἵνα — ἐπανορθοῖτε: *quo* (quod volumus et optamus) *erigatis* (vern. *damit ihr — aufrichten möget*). Praeterea tenendum est, Socratis esse hanc egregiam orationem, id est, hominis facetissimi irrisionisque plenissimi, qui iccirco nihil directe dicat (ita ut significet aliquid reapse fieri), sed quanta maxima possit modestia ac dubitatione cogitata eloquatur. Ipse igitur sensus optativo patrocinatur; accedit librorum fere omnium auctoritas (soli enim Florr. b. x. cum Bas. 2. faciunt), quam spernere in causa, quam aliae praeterea ra-

fictores faentur, temeritatis foret. Alia ratione defendere conabatur optativum nostrum *Matthiaeus* Miscell. phil. *V.* II. P. I. p. 41., qui optativum arbitratus h. l. rem saepius repetitam et continuo tempore fieri solitam designare vertit: *at identidem s. quoque tempore nos corrigatis.* Sed praestat, ni fallor, haec quam indicavi interpretandi ratio, quippe ex ipsa optativi natura ducta. Etiam *Bekkerus*, id quod miror, libris suis refragantibus dedit ἐπανορθῶτε, quem sequutus eram hanc arbitratus scripturam in librorum bonorum uiti auctoritate. Praeterea de activa verbi ἐπανορθοῦν forma viri docti addubitabant. *Findeisenius* enim haec adscripsit: „Fortasse vero pro ἐπανορθοῖτε legendum est ἐπανορθοῖσθε, et paulo post ἐπανόρθοῖ, quod facile potuit mutari in ἐπανόρθον. Postea enim legitur ἐπανορθώσασθαι. Thom. Mag. ἐπανορθοῦμαι κάλλιον, ἢ ἐπανορθῶ. Sed vid. ibi interpp." Similiter *Stallbaumius*: „Dubitari autem possit an ἐπανορθῶσθε legendum sit. Nam Thom. Mag. cet. Accedit quod deinde statim ἐπανόρθον [passiva vero forma est ἐπανορθοῦ, quod Findeisenius scriptum volebat. Monuit etiam el. Rostius in Stallb. not. A.] et paullo post ἐπανορθώσασθαι legitur. Verum enim vero non omnino probandum est illud grammatici praeceptum, siquidem Attici scriptores utraque forma promiscue utuntur, idque nullo, quod sciam, significationis discrimine. — Itaque grammaticus dicere fortasse voluit rariorem esse usum activae quam mediae formae. Quod si volnit, profecto vera tradidisse censendus est." Equidem neque crediderim scriptores Atticos sine ullo significationis discrimine utraque forma (ἐπανορθοῦν et ἐπανορθοῦσθαι) uti, neque activae usum rariorem habuerim. Etenim si propriam utriusque formae significationem spectas, hoc intercedit discrimen quod activum ἐπανορθοῦν est *erigere* (s. *sublevare*, vern. *aufrichten* s. *aufhelfen*), medium vero ἐπανορθοῦσθαι *corrigere* (vern. *berichtigen* s. *verbessern*); ergo activum proprio sensu (quem dicere possis naturalem) ponitur in eo quod labitur vel lapsum est, quod iacet cet. (vid. *Marcland.* ad Eurip. Soppl. v. 1227.). — Sic h. l. ἴσα, ἐπειδὰν — σφαλλώμεθα, παρόντες ὑμεῖς οἱ νεώτεροι ἐπανορθοῖτε ἡμῶν τὸν βίον. Et in seqq. εἴ τι ἐγὼ καὶ Γοργίας ἐν τοῖς λόγοις σφαλλόμεθα, σὺ παρὼν ἐπανόρθου. Huic igitur loquutioni imago subiecta est hominis labentis quem erigimus vel sublevamus. Cf. Legg. VI. 769. C. Xenoph. Mem. Socrat. II, 4. 6: σφαλλομένους δὲ πλεῖστα ἐπανορθῶν, ubi eadem translatio apparet. Quemadmodum enim Latini *labi* et *cadere* in homine dicunt qui rebus adversis affligitur, sic Graeci σφάλλεσθαι eodem sensu ponunt;

labentem vero erigimus; iccirco Graeci dicunt, σφαλλόμενον ἐπανορθοῦν, *labentem erigere*, h. e., *afflicto opem ferre*. Cf. *Schäfer.* Appar. Demosth. I. p. 742. Contra Polit. II. 361. A. recte positum est medium praegresso verbo σφάλλεσθαι, quia non est *labentem erigere* s. *sublevare*, sed *prave factum corrigere*: ἔτι δὲ ἐὰν ἅμα πῃ σφάλῃ, ἐπανορθοῦσθαι. B: καὶ ἐὰν ἅμα σφάλληταί τι, ἐπανορθοῦσθαι δυνατὸν εἶναι. Eodem proprio sensu usurpatum legimus verbum ἐπανορθοῦν Polit. IV. 425. A: ἐπανορθοῦσα, εἴ τι καὶ πρότερον τῆς πόλεως ἔκειτο. X. 604. D: ἰᾶσθαί τε καὶ ἐπανορθοῦν τὸ πεσόν τε καὶ νοσῆσαν. Politic. 273. E: ἐπανορθῶν, ubi praeced. νοσήσαντα καὶ λυθέντα. Polit. IV. 426. E: ἐπανορθοῦντες, ubi sequitur κακουργήματα. Protag. 340. D: τὸ ἐπανόρθωμά σοι — μεῖζον ἁμάρτημα ἔχει, ἢ ὃ ἐπανορθοῖς, ubi sequitur εἰμί τις γελοῖος ἰατρὸς ἰώμενος μεῖζον τὸ νόσημα ποιῶν. Theaet. 146. C: ἄν τι καὶ ἁμάρτω, ἐπανορθώσετε. 167. E: ἐνδέχεται διαλέγεσθαί τινι σπουδάζῃ τε καὶ ἐπανορθοῖ τὸν προδιαλεγόμενον, ubi sequitur ἐνδεικνύμενος τὰ σφάλματα ἃ αὐτὸς — παρεκέκρουστο. Similiter Legg. VI. 769. D: ὅτι πάμπολλα ἀνάγκη παραλείπεσθαι τοιαῦτα, ἃ δεῖ τινὰ ξυνεπόμενον ἐπανορθοῦν. Ib. E: ἅπας γοῦν φυλάττειν, καὶ ἐπανορθοῦν νόμους, ubi similiter verbum est translatum; nam sicuti medicus morbo afflictum erigit, ita legis lator leges tamquam afflictas erigit, si negras earum partes quasi sanat, h. e., eas corrigit. Contra ἐπανορθοῦσθαι simpliciter positum, non adiuncta erigendi vel sanandi significatione, valet proprie *quod pravum est rectum facere, corrigere*, ergo *non recte dictum, scriptum vel positum corrigere, emendare* (verb. *berichtigen, verbessern*), velut Phaedr. 229. D: τὸ τῶν Ἱπποκενταύρων εἶδος ἐπανορθοῦσθαι. Gorg. 462. A: εἴ τι κήδει τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου καὶ ἐπανορθώσασθαι αὐτὸν βούλει. Politic. 276. E: Νῦν δέ γε πάλιν ἐπανορθούμενοι — διαιρώμεθά γε κτλ. Conv. 180. D: ἐγὼ οὖν πειράσομαι τοῦτο ἐπανορθώσασθαι (praecedit: οὐ καλῶς μοι δοκεῖ — προβεβλῆσθαι ἡμῖν ὁ λόγος). Theaet. 143. A: ἐπηνορθούμην (ubi praecedit: ἐγραψάμην — ὑπομνήματα). Polit. IV. 425. E: ἐπανορθούμενοι, praegresso κεῖσθαι. Euthyph. 9. D: ἀλλ' ἆρα τοῦτο νῦν ἐπανορθούμεθα ἐν τῷ λόγῳ κτλ. Adde Legg. I. 644. B. III. 653. D. VI. 772. B. C. 781. B. XII. 957. B. Epist. II. 311. D. bis. al. Aliorum exempla scriptorum collegerunt *Lobeck.* ad Phrynich. p. 250. sq. et *Krabinger.* ad Synes. de regn. p. 148. sq.

εἴ τι] Sic libri scripti fere plurimi, velut novem Florentini, Bodl. Paris. Reg. Vind. 6. Aug. et Monm. Etiam D

Ficinus: *si quid me fefellit.* Libri edd. εἴ τι. Deinceps B σφαλόμεθα. Ceterum σφάλλεσθαι h. l., ut per se patet, est *falli, ponere aliquid quod falsum est.* — ἐπανόρθου] int. ἡμᾶς σφαλλομένους, ut supra. Quocirca repudiari oportet, quod fuerunt qui coniicerent, ἐπανορθοῦν (med.).

P. 294. δίκαιος δ' εἶ] Part. δέ neque pro γάρ posita est, neque valet *autem*, sed simplicem habet nectendi vim (*par est te hoc facere*, verti. *es gebührt dir*, int. *dem Jüngeren*). Vid. quae disputavimus ad Phaed. p. 298. sq. — καὶ ἐγώ] J et Steph. καὶ ἐγώ σοι. Prou. ἐγώ om. Paris. Reg. — ἐθέλω — ἀναθέσθαι] *Heindorfius!* „H. l. igitur Socrates Polo promittit, se ipsum de iis quae concessa sint, si quid illi non bene concessum videatur, retractaturum, quicquid ille velit. Quod quis putet serio promitti a viro constanti suaeque sententiae certo [quidni Socrates irrisor, qui paullo ante dixisset: εἴ τι ἐγὼ καὶ Γοργίας ἐν τοῖς λόγοις σφαλλόμεθα, hoc promittere potuerit? A.]? Sed utut dicta haec acceperis, mihi quidem multo magis illa placet sententia, quam expressit Ficinus: *atque ego tibi permitto ut — tuo arbitratu permutes.* Atque huiusmodi sensum h. l. requirere propemodum videntur ea quae mox dicit Socrates 462. A. huc referenda: ἀλλ' εἴ τι κήδει τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου καὶ ἐπανορθώσασθαι αὐτὸν βούλει, ὥσπερ νῦν δὴ ἔλεγον, ἀναθέμενος ὅ τί σοι δοκεῖ — ἔλεγξέ τε καὶ ἔλεγχε, ut, si quis codex post ἐθέλω interiectum praesturet δοῦναι, id libenter amplecterer." Quibus repetitis *Stallbaumius* subiecit: „Unde quid ad restituendam veram lectionem erui possit, alii viderint." Ego tamen aliam nullam veram existimo scripturam quam volgatam, siquidem recte intellecta eum praebet sensum quem orationis cohaerentia desiderat. Etenim verbum ἀναθέσθαι non posse ad Socratem referri (ut sit ἐθέλω — ἀναθέσθαι: *volo — retractare* vel *antiquare*), inferius posita docent, quibus quidem haec quodammodo repetuntur 462. A: ὥσπερ νῦν δὴ ἔλεγον, ἀναθέμενος ὅ τί σοι δοκεῖ — ἔλεγξέ τε καὶ ἔλεγχε. Quemadmodum igitur ibi ἀναθέμενος ad Polum refertur, sic h. l. ἀναθέσθαι non potest nisi ad eundem spectare. Itaque ἐθέλω — ἀναθέσθαι sic intelligi: *volo* (ego, Socrates) *retractare* ipsa res vetat. Quod Ficinus, ut videtur, quum perspexisset, ita vertit: *atque ego tibi permitto ut — permutes.* Quod *Serranus* more suo ad ieiunitatem sic extendit: *Ego vero id tibi ultro concedo atque permitto ut — pro arbitrio retractes.* Atque hos respiciens videtur Stephanus pronomen σοι inter ἐγώ et ἐθέλω interposuisse. Quo non opus est. Etenim ἐθέλω — ἀναθέσθαι est *non recuso quin*

— *corrigas*. Verbum videlicet *ἐθέλειν* saepenumero hanc habet significationem ut non id indicet quod quis ipse facere velit, sed quod alter facere velit vel possit. Est igitur sensus qui dicitur subiectivo positum vern. *ich will, ich bin geneigt*, sensu autem obiectivo *ich bewillige*, *verstatte* vel *lasse*, Latine *non recuso*, *facile patior*, vel simpliciter *sino* vel *permitto* (ut in notissimo illo *ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ*). Hoc videlicet proprie interest inter *βούλεσθαι* et *ἐθέλειν*, quod illud voluntatem designat in ratione et consilio nitentem (*βούλομαι* est igitur *specto*, *propositum habeo*, *id ago ut* cet.), hoc vero eam magis significat voluntatem quae ex animo eiusque appetitione vel inclinatione proficiscitur; quocirca *ἐθέλειν* (praecipue part. *ἐθέλων*, v. *Marcland.* ad Lys. p. 616. ed. Reisk., quod quidem in patrio sermone reddere possumus vocalo *gern*) saepius appetendi, studiose sectandi al. vim habet. De his verbis vid. quae *Buttmann.* disputavit in Lexilog. I. p. 27. Velle igitur illud, quod graecum *ἐθέλειν* significat, vel positivum est (ita ut ipsius subiecti voluntatem significet ad actionem aliquam spectantem, velut *volo hoc facere*), vel negativum (ut voluntatem designet non agentem, sed concedentem, igitur non repugnantem); tum *ἐθέλειν* est *non recusare*, *libenter aliquid permittere*, *facile pati*, et simpliciter *sinere* (sive aliquis dicitur non recusare id quod alter faciat vel facturus sit, sive dicitur ei non adversari, sed facile pati quod fiat vel fieri debeat. Conviv. 179. B: *καὶ μὴν ὑπεραποθνήσκειν γε μόνοι ἐθέλουσιν οἱ ἐρῶντες, οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες; soli non recusant pro altero mori*, ergo *haud inviti moriuntur* vel *sustinent mori*. *Xenoph.* Cyrop. I, 1, 3: *καὶ ὅμως ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειν* (*und dennoch weigerten sie sich nicht ihm zu gehorchen*). Conv. 205. E: *ἐπεὶ αὐτῶν γε καὶ πάδας καὶ χεῖρας ἐθέλουσιν ἀποτέμνεσθαι οἱ ἄνθρωποι, ἐὰν αὐτοῖς δοκῇ τὰ ἑαυτῶν πονηρὰ εἶναι* (vern. *sie weigern sich nicht — sich abschneiden zu lassen*). Phaedon. 61. C: *ἐθελήσει* (*er wird sich nicht weigern*) D. al. innum. Itaque hoc quoque loco nihil prohibet quominus *ἐθέλω* ita intelligas: *non recuso*, *facile patior*. Quod sequitur *ἀναθέσθαι* iam ad Polum refertur (*non recuso quin — corrigas*); pronomen enim *σε* tam e praegressis *εἴ τί σοι δοκεῖ μὴ καλῶς ὡμολογῆσθαι*, quam e sequenti, *ὅ τι ἂν σὺ βούλῃ* per se suppletur, ac moris Graecorum esse ut pronomen personale omittant ubi facile vel per se ex orationis continuatione intelligatur, saepius iam indicavimus, vid. inprimis Annot. in Phaedr. p. 270. Verbum *ἀναθέσθαι*, a duodecim scriptorum lam translatum, proprie est *calculum reducere* (vernaculum illud

quod in latrunculorum lusu usurpamus, *zurücksiehen*, *den Zug zurücknehmen*); deinde valet quod dictum vel positum est *retractare*, *mutare* vel *corrigere*. Neque solum is dicitur ἀνατίθεσθαι, qui quam ipse declaravit sententiam mutat et in universum qui *se revocat* (hoc est illud quod volgari sermone usurpamus: *der sich corrigirt*. Sic Protag. 354. E. Charm. 164. D. *Xenoph.* Mem. Socrat. I, 2. 44. al.), verum etiam is qui quod ab altero vel aliis dictum vel positum est, mutat et corrigit, ita ut aliter statuat. Ac posteriore quidem sensu h. l. accipiendum, ut *Lucian.* Pseudolog. §. 29: ἐπανορθούμενος δὴ σὺ καὶ ἀνατιθέμενος τὸ δημαρτημένον κτλ. Phaedon. 87. A: ὅτι μὲν γὰρ ἦν ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ πρὶν εἰς τόδε τὸ εἶδος ἐλθεῖν οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐχὶ χαριέντως — ἀποδεδεῖχθαι (ubi est: *hoc non retracto, de hoc nunc non aliter statuo atque ante*; partt. negat. μὴ οὐχί quae sequuntur propterea positae sunt quod in v. οὐκ ἀνατίθεμαι eius contrarium, igitur verbum statuendi, latet, vid. *Heindorf.* ad Gorg. p. 148. et nostra ad Phaedr. p. 551. Quocirca οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐχί simpliciter reddi potest: *non nego*). Phaedonis locum imitatus est Menonis auctor, quippe qui totus e Phaedone Platonico pendeat, p. 89. D: τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, εἴπερ ἐπιστήμη ἐστίν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι. Hinc ἀνατίθεσθαι etiam dicitur qui quod alter posuit ei reddit ac remittit (ut sit proprie *calculum remittere*, vern. *den Zug zurückgeben*, h. e, permittere ut melius ponat calculum). Sic Hipparch. 229. E: Ἀλλὰ μὴν καὶ ὥσπερ πεττεύων ἐθέλω σοι ἐν τοῖς λόγοις ἀναθέσθαι ὅ τι βούλει τῶν εἰρημένων (in seqq. πότερον γὰρ τοῦτό σοι ἀναθῶμαι — Ὅτι πάν γε τουτί μοι ἀνάθου — Ἀνατίθεμαι τοίνυν σοι τοῦτο). Quem locum, ut *Muretus* iam notavit Var. Lectt. II. 13., *Cicero* Hortensio (fragm. ap. Non. v. scripta p. 170. Ciceron. Opp. T. IV. P. II. p. 483. Orelli) sic in latinum convertit: *Itaque tibi concedo, quod in duodecim scriptis solemus, ut calculum reducas, si te alicuius dati poenitet.* Atque hoc fere modo *Beckius* nostrum locum intellexit annotans: „ad ἀναθέσθαι subint. σέ, *lubens te iubeo aut sino permutare*. Ita non post ἐθέλω excidisse δοῦναι existimandum." Nolo autem repetere quae viri docti de hoc verbo iam exposuerunt, vid. quos citavit *Fischer.* ad Phaedon. p. 367. sq. et de praepositionis ἀνά vi (*Xenoph.* Mem. Socr. II, 4. 5: οὓς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν, πάλιν τούτους ἀνατίθεσθαι); cf. *Fischer.* ad Weller. III. 2. p. 164. et *Graser.* Advers. in Serm. Plat. p. 83. sq. — εἴ τι] J ὅτι. Deinceps μή om. pr. F. Proxime Vindd. 1. 6. ὁμολογεῖσθαι (J et Flor. x. ὠμολογεῖσθαι),

In seqq. ὅτι pro ὅ τι Bodl. et Ald. Tum Vindd. 1. 7. cum Bar. utrumque βούλει pro βουλῇ. — ἐάν μοι] ἢ ἐάν μοι Deinceps Vind. 7. μόνον ἐν. De vocc. ἐν et μόνον iunctis vid. *Schäfer.* Melett. critt. p. 19. sq. In Bodl. Aug. et Meerm. post μόνον additum reperitur τοῦτο. — φυλάττῃς] Flor. b. φυλάττοις. *Findeisenius* dedit φυλάττῃ pro φυλάττῃς, accusativum τὴν μακρολογίαν arbitratus verbum effugitare *vitandi* (Ficinus: *dummodo — devites*). Quod commentum recte *Heindorfius* et *Stallbaumius* refutarunt. Neque tamen statuerim cum viris his doctis φυλάττειν positum esse pro medio φυλάττεσθαι (laudant Schol. ad Eurip. Med. 320. *Dorvill.* ad Charit. p. 442. *Elmsl.* ad Eurip. Med. v. 314. et *Schäfer.* Appar. ad Demosth. T. II. p. 215. Adde *Lobeck.* ad Phrynich. p. 363.). Immo φυλάττειν τι et φυλάττεσθαί τι ita, ni fallor, differunt, ut in illo res (obiectum quod vocitant) emineat quam aversam vel remotam cupias, in hoc autem homo (subiectum) qui eam aversam cupiat; illud est igitur *observare aliquid ne accidat* (vern. *etwas nicht ausser Acht lassen*), h. e., *aliquid vitare* s. *evitare* (*etwas verhüten* vel *vermeiden*); contra φυλάττεσθαί τι est *aliquid cavere* (vern. *sich vor etwas hüten*. Sic etiam intellexerim locos a cl. *Doederlein.* in Act. Phil. Mon. I, 1. p. 35. allatos). Φυλάττειν igitur magis obiectivam quam dicendi habet significationem, φυλάττεσθαι vero subiectivam. Sic Theaet. 154. D: φυλάττων μὴ ἐναντία εἴπω (vern. *um Widerspruch zu verhüten* s. *vermeiden*). 180. A: ἀλλ' εὖ πάνυ φυλάττουσι τὸ μηδὲν βέβαιον εἶναι. Charm. 173. D: ἡ γὰρ σωφροσύνη φυλάττουσα οὐκ ἄν ἐᾷ ἡμᾶς παρεμπίπτουσαν τὴν ἀνεπιστημοσύνην ξυνεργὸν ἡμῖν εἶναι. Menex. 249. A: καὶ διαφερόντως — προσέταξαν φυλάττειν ἀρχῇ, ἥπερ μεγίστη ἐστίν, ὅπως ἂν οἱ τούτων μὴ ἀδικῶνται πατέρες τε καὶ μητέρες. Similiter φυλάττειν τινά sq. μή, proprie: *aliquem custodire ne*, est *aliquem arcere* vel *avertere ab aliqua re*. Polit. II. 367. A: οὐκ ἂν ἀλλήλους ἐφυλάττομεν μὴ ἀδικεῖν. al. Cf. quae notavimus ad Theophr. Charact. p. 252. — ὦ Πῶλε] Σ πῶλος. Mox Bas. 1. ἦν pro ἤν. — καθείρξῃς] Sic ΔΣ Vindd. 2. 6. et Γ a rec. m.; eodem ducit scriptura καθείρξεις in Aug. et Meerm. (qui scribunt πῶλος εἰ καθείρξεις) et καθείρξει in Bodl. (ὦ Πῶλος εἰ καθείρξει); atque ab hoc forma tantum differt id quod in Clark. (καθέρξῃς) ΞBCEFW Florr. a. c. d. m. o. Vind. 1. Bas. 2. et pr. Γ reperitur, καθέρξῃς. Ac licet hanc antiquam formam ἔρχω (ἕρξεται Sophocl. Oed. Tyr. v. 888.) in aliis compositionibus loquendi

usus servaverit (ut in *συνέρχω*, *includo*, ut Sophocl. Ai. v. 593: *οὐ ξυνέρξει θ' ὡς τάχος*; etiam *concludo*, h. e., *coniungo*, *copulo*, ut Polit. V. 461. B: *μὴ ξυνέρξαντος ἄρχοντος*. Tim. 34. C: *συνέρξας*; unde *σύνερξις* Polit. V. 460. A. Tim. 18. D: *εἰς τὴν τῶν γάμων ξύνερξιν*), tamen in huius verbi compositione cum praepositione *κατά* pleniorem eamque adspiratam formam *εἴργνυμι* (*εἴργω*) Attici videntur praetulisse. Sic recte Plato Theaet. 197. E: *ἦν δ' ἂν ἐπιστήμην κτησάμενος καθείρξῃ εἰς τὸν περίβολον*. 200. B: *ὡς ὁ κεκτημένος ἐν ἑτέροις τισὶ γελοίοις περιστερεῶσιν ἢ κηρίνοις πλάσμασι καθείρξας*. Tim. 45. E: *καθείργνυσι τὴν τοῦ πυρὸς ἔνδον δύναμιν*. 85. C: *καθειργνυμένη δ' ἐντὸς κτλ.* Adde Axioch. 365. E: *ἐν θυητῷ καθειργμένον φρουρίῳ*. *Xenoph.* Hist. gr. III, 2. 3: *καθειργμένοι ἐν τῷ σταυρώματι*. Quocirca dubitari nequit *κἀθείρξῃς* solam veram esse scripturam, quam quidem, ut *Stallbaumius* Var. Lectt. p. 189. narrat, *Hermannus* iam coniectura assequutus erat. *Καθειργνύναι* vero, quum proprie sit *includere*, valet quoque *cohibere*, ut h. l. Etenim ita inter se respondent notiones includendi et cohibendi, ut apud Latinos quoque, ut constat, *includere* (v. c. viam, vocem al.) ponatur pro *cohibere*; et *cohibere* (v. c. carcere ap. Ovid. Metamorph. XIV, 224.) pro *includere*. Hoc autem: *dum orationum longitudinem cohibeas* est idem quod: *dum ab orationum longitudine te abstineas*. Libri ceteri cum edd. habent *καθέξῃς* (V et Flor. b. *καθέξεις*), quod retinuerunt Findeis. Heind. et Beck. Sed respuit graecitas integra huiusmodi formas, quas librarii „a teneris unguiculis in sordibus caducae graecitatis volutati — in veteres transfudere libros," *Lobeck.* ad Phrynich. p. 720. sq. Ipse hic vir legi volebat *ἢν καθέλῃς*; quippe viro praestantissimo nondum cognita fuit, quam libri nuper collati praestant, scriptura *καθείρξῃς*. *Ficinus* verbum omisit vertens: *Prolixitatem illam* (suppl. e praegressis: *dummodo devites*). Findeisenius post vv. *ὦ Πῶλε* colon posuit, Socratem opinatus a Polo interpellatum fuisse, et deinde post *ἢ* (*quemadmodum*, ut interpretatur) — *χρῆσθαι* supplendum esse *κακῶς ἕξει* vel talo quid, quibus tueri scilicet conabatur vitiosum illud *καθέξῃς* (cui retinendi vel servandi vim subiectam esse volebat). *Serranus* ita vertit ac si legisset *καθείρξῃς*: *Prolixitatem nimirum uti constringas atque compescas, quam nunc primum adhibere inceptabas.* — *Τί δέ;*] Clark. ex emend. *τί δαί;* quod recte, ni fallor, receperunt Bekk. et Stallb. Est enim mirantis ac fere indignantis (Latin. *nin'*, vern. *So?*). Deinceps pro *ἔξεσαι* e Clark. reliquisque Bekkeri (praeter Pariss. EF) et Stallbaumi

libris (accedunt Bodl. Aug. et Meerm.) ἔξεστι dedimus. *Stephanus* in marg. „γρ. ἔξεστιν.“ *Ficinus* quoque: *nonne mihi — licebit loqui?*

πάθοις] Vind. 6. πάθῃς. Ab eodem libro ὦ βέλτιστε deest. In cod. Meerm. ab alia manu superscr. πῶλε et participio ἀφικόμενος haec: ἐξ ἀκραγαντίνων ὅποι. — τῆς Ἑλλάδος πλείστη] Verba haec cohaerent; nam genitivus τῆς Ἑλλάδος non pendet e praegressa voce οὗ (licet etiam adverbia loci genitivum adsciscant), sed cum superlativo πλείστη connexus est. Sic enim Graeci solent superlativis, ut eorum vim augeant, genitivos adiungere, velut ἀνθρώπων (vid. ad Legg. p. 24.), γῆς (Protag. 342. B: σοφισταὶ πλεῖστοι γῆς ἐκεῖ εἰσίν, proprie: *die meisten von der ganzen Welt*, i. e., *die es in der Welt giebt*, id est, *longe plurimi*) al. Similiter Protag. 342. A: φιλοσοφία — πλείστη τῶν Ἑλλήνων (*ex omnibus Graecis*). Atque simpliciter solet genitivus poni (licet saepius quoque πάντων, v. c. πάντων ἀνθρώπων, adiiciatur, v. *Matth.* Gramm. gr. p. 856. sq.), ut ex nostri sermonis usu addere debeamus vocem *alle* (velut ἀνθρώπων *unter allen Menschen*), vel *ganz*, ut γῆς (*in der ganzen Welt*), τῆς Ἑλλάδος (*von ganz Hellas*, s. *die nur in Hellas zu finden ist*), τῆς πόλεως (*von* vel *in der ganzen Stadt*) al. Rem ipsam optime illustrat locus *Demosthenis*, quem Heindorfius attulit, Philipp. III. p. 111. Reisk. ὑμεῖς τὴν παρρησίαν ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων οὕτω κοινὴν οἴεσθε δεῖν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει, ὥστε καὶ τοῖς ξένοις καὶ τοῖς δούλοις αὐτῆς μεταδεδώκατε, καὶ πολλοὺς ἄν τις οἰκέτας ἴδοι παρ' ἡμῖν μετὰ πλείονος ἐξουσίας ὅ τι βούλονται λέγοντας, ἢ πολίτας ἐν ἐνίαις τῶν ἄλλων πόλεων. — ἐνταῦθα] Ald. ἐντεῦθεν. Deinceps pro τούτου, quod sensu refertur ad praegressum ἐξουσία τοῦ λέγειν, in libro F scribitur τοῦτο. In seqq. F μόνον, J μόνου. — ἀτυχήσαις] Bas. 2. ἀποτυχήσαις, J ἀποτυχήσας, Δ ἀ τυχήσαις. Illud approbaverunt Find. et Stallb.; ac sane frequentius ἀποτυγχάνειν legimus in Platonicis, ut Theaet. 179. A. 193. C. Sophist. 228. C. 267. C. Cratyl. 384. C. Polit. III. 394. E. (ubi multum interiret venustatis si, quod ipse conieceram, πάντως pro πάντων scriberetur; iam praegressum πολλῶν ἁψαμένους efflagitat fere πάντων ἀποτυγχάνοι ἄν; hoc autem verbum, ut solet, binas habet constructiones: πάντων et ὥστ' εἶναί που ἐλλόγιμος. Compara quae *Matth.* Gramm. gr. p. 1305. sq. collegit). Polit. III. p. 399. A. VI. 505. E. Legg. V. 744. A. X. 892. D. 898. E. Demod. 384. C. D. Neque tamen est quod alterum, ἀτυχεῖν, respuamus, quum hoc quoque in Platonicis

repèriatur, velut Phaedr. 231. A. Theaet. 186. C. Legg. VII. 807. A. IX. 874. D. Axioch. 364. C. Atque haud scio an rectius h. l. habeat *ἀτυχήσαις* quam *ἀποτυχήσαις*. Etenim *ἀτυχεῖν* simpliciter dicitur qui aliquid non consequitur vel impetrat (vern. est: *nicht theilhaftig werden*), *ἀποτυγχάνειν* vero is qui quod spectavit vel cupivit non assequitur, qui spe excidit, qui aberrat al.; atque hoc est vernaculum *verfehlen*. Iam ipse videbis in locum nostrum magis convenire *ἀτυχεῖν*, quam *ἀποτυγχάνειν*, quum sensus non sit: *si tu non posses* (id quod cuperes) *ita ut liberet loqui*, sed hic: *si communis tu solus libertatis loquendi expers esses*, h. e., *si tibi soli non liceret ita ut tibi libitum esset loqui*. — *ἀλλ' ἀντιθές τὸ*] Clark. *ἀντίθές τοι*. Particulam *τοι* praestant etiam ΓΞBFJVW Florr. a. b. c. m. o. x. Vindd. 1. 6. pr. Ε et correct. Δ. In C *ἀντίθες τι*, ΣY *ἀντίθετοι*, Florr. d. o. Bodl. et Meerm. *τό* vel *τοι* ignorant. Recte *τοι* reposuerunt Bekk. Stallb. et Buttm. Nam Heindorfius quidem nonnulla attulit articuli *τό* sic positi exempla, velut *Demosth.* in Aristocrat. extr. p. 693. Reisk. *ὑπερβὰς τὸ καὶ ἐὰν ἀλλῷ φόνου, καὶ τὸ ἂν δόξῃ ἀπεκτονέναι — καὶ πάνθ' ὅσα ἐστὶ δίκαια ὑπερβὰς γέγραφε*. Addit vir doctus: „Plene Euthyd. 38. extr. (287. C.): *εἰπέ, τί σοι ἄλλο ἐννοεῖ τοῦτο τὸ ῥῆμα, τὸ οὐκ ἔχω ὅ τι χρήσομαι τοῖς λόγοις.*“ Sic etiam in praegressis *τὸ γὰρ οὐκ ἔχω ὅ τι χρῶμαι* ita cepit, ut ad art. *τό* intelligeret *τὸ ῥῆμα*. Quod equidem falsum existimo. Etenim ubi aliquid noti (ut proverbium), ab aliis iam dicti vel volgo dici soliti affertur vel praegressi quid explicatur (ut Polit. I. 327. C: *Οὐκοῦν — ἓν ἔτι λείπεται, τὸ ἢν πείσωμεν ὑμᾶς ὡς χρὴ ἡμᾶς ἀφεῖναι*; ubi praegressum *ἕν* explicatur verbis *τὸ ἢν πείσωμεν ὑμᾶς*), articulus neutrius generis (isque nullo complemento indigens) tam singulis vocibus (ut ap. *Demosth.* pro coron. p. 255. 4. Reisk. *τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν εἴπω*. Vid. quae collegit *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 570.) quam totis enuntiatis praemittitur; vid. nostra ad Polit. p. 319. Add. *Matth.* Gramm. gr. p. 568. sq.; cui quidem assentiri non possum statuenti *ῥῆμα* non ubique esse supplendum (Heindorfi videlicet interpretatio viri docti animo obversata est); immo numquam supplendum est, propterea quod articulus per se ponitur, et enuntiato item praeponitur, ut nominibus praemittitur; enuntiatio enim quae articulum excipit unius subiecti (quasi nominis) notione comprehenditur. Iam si exempla articuli totis enuntiationibus praemissi accuratius perpenderis, ipse videris *τό* ab hoc loco alienum esse; neque enim sequentibus aliquid continetur quod notum sit, volgo dici soleat vel dici possit

cet., neque praecedit quicquam quod verbis τὸ σοῦ μακρὰ λέγοντος — οὐ δείν' ἂν αὖ ἐγὼ πάθοιμι explicetur (vid. exempla supra allata). Quocirca libris optimis suasoribus legendum ἀλλ' ἀντίθες τοι: *at vero* s. *attamen* (sic enim ἀλλά τοι et ἀλλὰ — τοι constat usurpari) *oppone*. *Stallbaumius*: „Ad ἀντίθες τοι facile intelligas τοῦτο [de quo complemento gratiam facimus viro docto. A.]; neque opus est ut cum Stephano et Heindorfio τό pro τοί scribamus;" quasi vero scriptura τό ab his profecta sit viris. — δείν' ἄν] Sic Bekkero praeeunte dedimus pro eo quod, ut nunc video, omnes exhibent libri (etiam Clark.) δεινὰ ἄν; quod quidem eam quoque ob causam puto praeferendum esse quod forma plena est ad sensum gravior; praeterea inter se respondent: δεινὰ μέντ' ἂν πάθοις et οὐ δεινὰ ἂν αὖ ἐγὼ πάθοιμι. Bekkerus igitur, qui nullum memoraverit librum, de suo cogitandus est dedisse δείν' (ad accentum quidem recte, vid. Schaefer. ad Eurip. Hecub. Pors. p. 85. ed. III., sed ad sensum, opinor, deterius). — ἄν αὖ] Sic Clark. ΓΞBCJVW Florr. a. b. c. d. m. o. x. Vindd. 1. 6. In Paris. (ap. Routh.) scribitur αὖ ἄν, quod Heindorf. et Beck. dederunt. Voc. αὖ om. ΔΣ Bodl. Vindd. 2. 7. et Meerm., et part. ἄν abest a libris edd. Findeisenius scripsit οὐ δεινὰ ἂν ἐγώ, part. αὖ, *contra*, iam in verbo ἀντίθες inesse opinatus. De coni. εἰ cum indicat. futuri iuncta praegresso optativo cum part. ἄν vid. *Matthiaei* Gramm. gr. p. 1016. Adde quae supra ad p. 458. A. exposuimus.

η
. . . εἴ τι] J ἤτοι. Deinceps χήδει Flor. x., in W χήδει; 461
libri reliqui omnes χήδῃ; quod in Ald. Bas. 1. et ed. Argent. exstat μήδῃ vel μήδῃ, vide ne operarum vitio illatum sit; quamquam Findeisenius inde μήδει scripsit, quippe Platonem verbo, ut ait, rariore magisque poëtico donaturus. At quam appositum sit verbum χήδεσθαι, facile videbis si superiora comparaveris, ubi iuniores a Socrate irrisore κηδεμόνες seniorum descripti sunt. In Meerm. ab alia manu superscr. φροντίζεις. — τοῦ εἰρημένου] Art. om. Ξ a pr. m. Proxime Γ ὅπερ pro ὥσπερ. In seqq. ante v. ἔλεγον Vindd. 6. 7. interponunt ἐγώ, quod in cod. 7. transversa linea inductum. Mox Flor. d. ἀποθέμενος. In seqq. Ξ ὁ γοργίας. — φῂς] Clark., ut solet, φῄς. Deinceps pro ἅπερ Γ ὅπερ. Proxime Clark. οὐκ οὖν pro οὐκοῦν. — σαυτὸν] Sic Clark. ΓΔΞΣYBGFVW Bodl. Vindd. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. Meerm. pr. E et Bas. 2. In Ald. Bas. 1. Florr. f. s. σὲ αὐτόν, Steph. Findeis. Heind. Beck. σεαυτόν, J αὐτὸν. Proxime Vind. 7. (ut Bekk. tradit, Φ) βούλοιτο.

Deinde F ἀποκρίνασθαι. Paullo post Vind. 7. πάλιν μὲν οὖν pro Πάνυ μ. οὖν. — νῦν δὴ] nunc igitur (ut Polit. 287. C: καὶ νῦν δὴ ταὐτὸν μὲν τοῦτο, ἔτι δὲ μᾶλλον ἢ τόθ' ἡμῖν ποιητέον. Sophist. 221. C: καὶ νῦν δὴ τοῦτον ἰδιώτην θήσομεν. al. innumerab. Vid. *Stallb.* ad Phileb. p. 105. sq. et quos citavit *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 1209. not. p.). Voc. ἤ ante v. ἀποκρίνου om. J.

καί μοι ἀπόκρινε] Scribi oportet ταῦτα. καί μ. ἀπόκρ., ut in libr. edd., quos recte secuti sunt Findeis. Bekk. et Stallb. Heindorfius commate distinxit, quem Beckius secutus est. At part. καί, quae imperativo iuncta cohortandi vim habet (vern. so) non est *et*, sed novam orditur orationem. B

Flor. x. καὶ μη. Proxime Aug. ἀπόκρινε. In seqq. σοι om. F, et τίνα ab eodem libro abest (nisi Bekkerus scribere voluit 21. pro 20., ut hoc referatur ad v. ἦν τινα). Verba ἆρα — εἶναι om. J. Schol. Clark. ἀσαφὴς ἡ τοῦ Πώλου ἐρώτησις, πότερον τὸν ὁρισμὸν τῆς ῥητορικῆς ἐπιζητεῖ, ἢ τὸ γένος· κατὰ γὰρ τῶν δύο σημαινομένων φέρεται τὸ τίνα φὴς εἶναι. ὅθεν ὁ ἐπιστήμων ἐπανορθοῖ αὐτόν. In seqq. Bas. 2. mendose scribit ἐρῆσθαι. Flor. x. δοκεῖν εἰρῆσθαι. Cum verbis ὡς γε — εἰρῆσθαι confer. *Aristaenet.* I, 6. p. 29. — ὃ φὴς σύ] F Vind. 6. Aug. et Meerm. ὃ σὺ φῂς. Pro ποιῆσαι τέχνην F εἶναι. — ἐν τῷ συγγράμματι] Schol. ἐκ τούτου δῆλον ὅτι οὐχ ὁ ἐξ ἀρχῆς τοῦ Πώλου λόγος αὐτοσχέδιος ἦν, ἀλλὰ σύγγραμμα. Probabiliter quoque Findeisenius annotavit: „Fortasse vero in eodem libro, cuius hic mentio fit, ea Polus tractavit, quae ei Socrates tribuisse legitur Phaedr. p. 365." (267. C.). Cf. cl. *Iac. Geel.* in Nov. Act. litter. Societ. Rheno-Trai. P. II. p. 174.

P. 296. ἔγωγέ τινα] Sic Vindd. 2. 6. omnesque Florentini pro volgato ἔγωγε τινά. Deinceps ἄρα Clark. Bodl. Florr. c. m. o. Vindd. 1. 6. Aug. Meerm. et Par. Reg. Reliqui, ut edd. superiores, ἆρα. Ficinus: *peritia ergo tibi videtur esse rhetorica?* Quod sequitur σοι om. F. Proxime F ἡ ῥητορικὴ δοκεῖ. — ἄλλο] F ἕτερον. — Χάριτός τινος κτλ.] *Quintil.* Inst. orat. II, 15. 24: *creduntque eum* (Platonem) *in hac esse opinione, ut rhetoricen non artem, sed peritiam quandam gratiae ac voluptatis existimet.* Ceterum ἀπεργασία h. l. non est *confectio* (ut Protag. 312. D. Polit. VI. 504. D. VII. 529. E. Euthyphr. 13. D. bis. E. 14. A. bis.), sed *comparatio* vel *conciliatio*; ut verti possit: *gratiae et voluptatis comparandae s. conciliandae peritia.* — Οὐκοῦν] Ald. et Bass. cum Florr. b. s. f. Οὔκουν. — δο- C

καὶ ἡ ῥητορικὴ εἶναι] ΞΣ et Vind. 7. *ἡ ῥητορικὴ δοκεῖ*. *Beckius*: „Verba *ἡ ῥητορικὴ* e glossem. enata puto. Quaerit omnino, num *καλὸν* sit, posse *χαρίζεσθαι* hominibus. Adscripta illa sunt ad seqq. *οὐ καλή*." Huic tamen suspicioni adversantur tam libri, qui omnes v. *ἡ ῥητορικὴ* tuentur, quam sequentia: *εἰ οὐ καλή μοι δοκεῖ εἶναι*, e quibus perspicitur *καλόν* illud non in universum positum esse, sed ita ut ad *ῥητορικήν* referatur. *Findeisenius*: „Infinitivus *εἶναι* poterat abesse, et si a manu Platonis est, redundat." (Abest *εἶναι* a Ξ). In graecitatis indice idem vir doctus explicat: *quum sit*. Sic etiam Ficinus: *quum apud homines comparare gratiam possit*. In Paris. F a rc. m. scribitur *εἰ χαρίζεσθαι*. Sed nulla opus est mutatione. Oratio e duabus in unam coacta est, ita ut altera enuntiatio, qua prior explicatur et definitur, directe sit priori adiuncta, quod quidem Graeci facere solent in enuntiationibus explicationi servientibus, ubi nos interponere solemus part. *nehmlich*. Verba igitur valent: *dünkt dich nun nicht die Redekunst etwas schönes zu seyn, nehmlich* (int. *etwas schönes*, vel plene: *dünkt es dich nicht etwas schönes zu seyn*) *den Menschen wohlgefällig seyn zu können?* Igitur e praegressis repetendum est *καλόν* vel plene: *οὐκοῦν καλόν σοι δοκεῖ εἶναι;* In enuntiationibus enim, quae explicationis causa annectuntur, ea quae explicanda sunt omitti solent (vid. exempla a *Matthiaeo* Gramm. gr. p. 1092. sq. et 1306. 2. collecta). Sensus exsistit magis perspicuus, si orationem annexam solveris particula causali, v. c. *siquidem*: *Nonne pulchra tibi videtur rhetorica esse, siquidem pulchrum est* (pro: *nonne enim tibi videtur pulchrum esse*) *gratificari posse hominibus?* Nostrum locum recte iam Heindorfius cum illo Phaedon. 96. A. contulit, ubi de *σοφίᾳ*, *ἣν δὴ καλοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαν*: *ὑπερήφανος γάρ μοι ἐδόκει εἶναι, εἰδέναι τὰς αἰτίας ἑκάστου*, ubi itidem ex antecedentibus petendum est ad inf. *εἰδέναι* adiectivum *ὑπερήφανον*; est igitur vern. *denn sie dünkte mich etwas herrliches zu seyn, nehmlich* (int. *herrlich dünkte es mich zu seyn*) *die Ursachen zu wissen*. — *οἷόν τ' εἶναι*] Bodl. Florr. a. b. c. d. f. m. o. x. Aug. et Meerm. *οἷόν τε εἶναι*. — *Τί δέ*] De Clarkiano libro notat Gaisf. „Credo *τί δαί* exhibere." Verba *τί — αὐτὴν εἶναι* om. J. — *ἤδη πέπυσαι*] Sic Clark. cum Bekkeri libris (praeter EFJ); accedunt Florr. a. b. c. d. m. o. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Aug. et Meerm. Libri edd. cum Pariss. EFJ *πέπυσαι ἤδη*. In seqq. Ald. et Bass. *ὅτι* pro *ὅ τι*. Deinde pro *ὥστε* mg. F *ὅστε*.

εἰ] EF Florr. f. s. *ἢ*, W et Flor. o. *ἦ*. Flor. d. *εἰ* D

σὺ καλὴ. Pro σὺ καλή Bodl. Vindd. 2. 7. Aug. Meerm. et pr. Σ εἰ οὐκ ἄλλη (in Meerm. corr. σὺ καλλὴ, in Γ corr. καλὴ). Frequentissima est vocum σὺ καλός et οὐκ ἄλλος confusio. Pro μοι J scribit σοι. — πέπυσμαι] Flor. c. et Aug. πέπεισμαι, „de qua permutatione horum duorum verborum exposuere *Fischer.* et viri docti ab eo laudati ad Phaed. 58, 3." *Findeisen.* Proxime Vind. 6. φῂς αὐτὴν, Flor. s. αὐτὸν φῂς. Flor. x. εἶναι: τίνος: βούλει οὖν. — χαρίζεσθαι]. J χαρίσασθαι. In seqq. μοι abest a Florr. a. c. m. o. Flor. x. μικρόν τι. Ceterum in his: χαρίζεσθαι — χαρίσασθαι, Ἔρου νῦν με — Ἐρωτῶ δὴ Τίς sq. Socrates Polum ludit vel ludibrio habet. Multa vero in veterum, praecipue Atticorum, libris reperiuntur quae, quia ita scripta sunt ac si in scena agantur, nos vero magis scriptis legendis, quam actis spectandis adsueti sumus, a sensus nostri approbatione abhorreant. — Ἔρου] Δ Φ Υ ἔρον, B C ἔρου. Deinceps Flor. c. νῦν μοι. Pro νῦν Findeisenius scripsit νυν (i. q. δή), quod, ni fallor, apud prosae orationis scriptores tum probandum, quum particula δή voculae νῦν praecedit (velut ἴθι δή νυν, ἄκουε δή νυν al. Vid. Schol. ad Aristoph. Plut. 414. et *Valcken.* ad Eurip. Hipp. 20. Phoeniss. 918.); νῦν enim cum praegressa particula δή in unum quasi coalescit (ut τοίνυν), et quia huic se adiungit, recte accentum inclinat (Vid. nostra ad Legg. p. 25. et *Stallbaum.* ad Phileb. p. 105. sq.). Accedit quod νῦν duas habet significationes, temporis unam, alteram consequentiae; illa est magis in se consistens (νῦν est *nunc*, vern. *jetzt*), haec vero ex praegressis aliquid colligi vel consequi indicat (vern, *nun*; quae quidem vocula ipsum est graecum νῦν, et perinde, ut graecum, tam in tempore quam in consequentia ponitur, v. c. *nun erst* est i. q. *jetzt erst*, contra *nun aber*, νῦν δέ, consequentiam indicat). Iam si νῦν potiorem illam et in se consistentem habet significationem et cum part. δή coniungitur, praecedit et δή ei annectitur: νῦν δή (in quibus νῦν modo *jetzt* modo *eben* valet); contra si consequentiam designat, particulae δή adhaeret: δή νυν (vern. *also nun*, v. c. *lass uns also nun*, vel inverso ordine *nun also*). Particula vero νῦν si sola ponitur, tam tempus quam consequentiam potest designare; plerumque vero ita ponitur ut utriusque (temporis et consequentiae) notio simul significetur (ut vern. *nun*, quod proprie indicat *iam* faciendum, exponendum cet. aliquid esse, quum hoc vel illud evenerit, dictum vel demonstratum sit vel tale quid). Sic loco nostro in verbis ἔρου νῦν με particula νῦν et tempus (praesens videlicet aliquid quod praeteritum consequitur) indicat (est enim: *quaere*

nunc; int. quum promiseris te mihi gratificaturum esse) et consequentiam (*iam quaere*, int. *quoniam promisisti* te mihi gratificaturum esse). Quocirca, ut utramque notionem exprimas; vertere haec possis: *So frage mich nun.* — *ἤτις*] Sic *ΔΞΣCJV* Bodl. Florr. n. b. c. d. m. o. s. x. Vindd. 2. 7. Aug. Meerm. et corr. BE. Ficinus quoque: *quam artem esse coquinariam putem.* Libri reliqui cum edd. *εἴ τις*. *Ξ Y τέχνη τις εἶναι*, J et Flor. x. *εἶναι τέχνη*. Deinceps *δή* post v. *ἐρωτῶ* om. W. In seqq. dedimus *Τίς τέχνη ὀψοποιία* (sic enim, non *ὀψοποιΐα* scribendum), ut interrogatio esset directa. Bodl. et Bas. 2. *τὶς* pro *τίς*. In libro *Φ* scrib. *τέχνη ἡ ὀψοποιΐα*. — *Ἀλλὰ τί;*] „intell. *ἄλλο*, quod in talibus omitti docuit *Schaeferus* ad Sophocl. Trachin. v. 390. et ad Oedip. Col. v. 474." *Stallbaum.* Cf. *Matthiaei* Gramm. gr. p. 821. In seqq. scripsimus *φαθί* pro eo quod libri exhibent *φάθι*. Vid. ad Protag. p. 181. — *Φημὶ δή*] om. Flor. d. In proximis *Τίνος* pro volgato *Τίς* cum Bekkero et Stallbaumio dedimus; hoc enim sequentia: *χάριτος καὶ ἡδονῆς ἀπεργασίας* efflagitant. *Τίνος* servatum reperitur in librorum JV et Flor. b. scriptura *τίνος τις*. Volgatum *τίς* mendosa est praegressi *τις* in vv. *ἐμπειρία τις* repetitio. In seqq. verba *Φημὶ δή* om. V et Flor. b. Partic. *δή* a Bodl. Aug. et Meerm. abest. De re conferenda sunt quae *Quintilian.* Inst. Orat. II, 15. et 17. disputavit. Pro *καὶ* F scribit *τε καὶ*. Deinde *ἀπεργασία* corr. Σ.

Ταὐτὸν ἄρ'] Sic J et Bas. 2. (Flor. x. *ταὐτὸν ἆρ'*), E quod Bekker et Stallb. receperunt. *Heindorfius:* „Bas. 2. *ταὐτὸν ἄρ' ἐστὶν ὀψοπ.* Bene, ni malis *ταὐτὸν δή*; nam opus est h. l. particula *συλλογιστική*." Etiam Stallbaumius in Var. Lectt. et ed. Goth. particulam requiri *συλλογιστικήν* opinabatur. Quod contra puto. Recte habet volgata *Ταὐτὸν δ'*, quae multo aptiorem praebet sensum quam *συλλογιστικόν* illud *ἄρα*, et praeterea librorum tam optimorum quam plurimorum munitur testimonio. Particula videlicet *δέ* sic ponitur in directa interrogatione, ut novam ordiatur orationem vel praegressam continuet, h. e., priori novam adiungat vel orationis conversionem ad rem cum priore coniunctam indicet. Etenim *δέ* proprie non adversandi, sed coniungendi et continuandi vim habet, ita ut nonnumquam redundare videatur, velut in notis illis *ἦ δ' ὅς*. Vid. quae ad Phaedr. p. 298. sq. notavimus; adde *Porson.* ad Eurip. Orest. 614. p. 60. ed. III. Particulae *δέ* in interrogatione sic positae exempla plura collegimus ad Protag. p. 18. Graecorum *δέ* in interrogatione nobis redundat (ut *Xenoph.* Mem. II. 1. 26: *ὄνομα*

δέ τοι τί ἐστιν: wie heissest du?), vel, si exprimere volueris, reddere potueris part. *denn*, ut h. l.: *Sind denn die Kochkunst und die Redekunst Eins?* Nec aliter videtur Ficinus legisse qui vertit: *Idemne est coquinaria atque rhetorica?* — *τῆς αὐτῆς*] Clark. *ΓΦΕJW* Florr. f. s. Vind. 1. scribunt *τῆς αὐτῆς μέν*. *Stallbaumius*: „Bene. Nam addere Socrates volebat *ταὐτὸν δὲ οὔ*: quod non addit a Polo interpellatus.“ Cave credas, licet communis sit grammaticorum sententia *μέν* ita poni, ut ea orationis pars, in qua *δέ* debuisset sequi, omittatur. Revocandum, ni fallor, *μέν*, quod h. l. reddi potest: *aber wohl Theile derselben Bestrebung*. Vide quae de particula *μέν* exposuimus ad Phaedr. p. 351. Ceterum in Ald. verba *Οὐδαμῶς γε* tribuuntur Polo, et quae sequuntur *ἀλλὰ τῆς αὐτ. ἐπιτηδ. μόριον* Socrati. In Meerm. vocabulo *μόριον* superscr. *μέρος*; deinde particulae *μή* imperativus *ὅρα* (rectius ad *μή* h. l. suppletur verbum *δέδοικα*, vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 1220. Nos similiter elliptice quod dicitur usurpamus: *wenn es nur nicht zu unartig ist es zu sagen*). Comparativus *ἀγροικότερον*, quem Stallbaumius in hac formula legitimum esse censet (laudans loc. infer. 486. C: *εἴ τι καὶ ἀγροικότερον εἰρῆσθαι*. 509. A: *καὶ εἴ ἀγροικότερόν τι εἰπεῖν ἐστίν*. Euthyd. 283. E. Apolog. 32. D.), ita positus est, ut comparatio tecte indicetur (vern. *zu unartig*, quod est: *unartiger, als es sich geziemt*). Vid. nostra ad Protag. p. 16. sq. — *ὀκνῶ γὰρ*] Part. *γάρ* habent V Flor. b. Vindd. 1. 6., eamque receperunt Bekker. et Stallbaum. Buttmannus in ed. Heindorf. altera: „Veram scripturam quam coniectura Hdf. assecutus fuerat, Be. e duobus codd. reposuit.“ At mehercule ego miror, viros doctissimos tam negligenter Platonem diligentia dignissimum tractare potuisse. Etenim part. illam quum libri primae notae ignorent, temeritatis est Platoni obtrudere (neque ego eam interposuissem nisi Bekkerum putassem librorum locupletium fide adductum eam recepisse.). Part. *γάρ* nihil aliud esse existimo nisi complementum illud consuetum quo recentiores quoque (in his ipse magnus *Stephanus*. Idem factum est in aliis scriptoribus, v. c. Xenoph. Vid. e. g. Xenoph. Mem. Socr. I, 6. 2. ibique Bornem.) certatim Platonem donare studuerint, partim ut orationem particula explicationi serviente (vid. ad Protag. p. 100.) explerent, partim ut vinculum interponerent quo sequentia cum praegressis coniungerentur. Sed amant veteres dissolutum quod vocitatur s. *ἀσύνδετον* (vid. quae collegimus exempla ad Protag. p. 49. Quibus adde Gorg. 463. B. 615.), in quo plus esse gravitatis atque etiam vigoris quam in oratione vincta

(quippe quae per particulam insertam ex praegressis quodammodo suspensa evadat) facile intelliges si inter se comparaveris: *des Gorgias wegen scheue ich mich nehmlich es zu sagen* et: *des Gorgias wegen scheue ich mich es zu sagen*; quae quidem posterior oratio, quia effati aliunde non pendentis speciem habet, gravior alterâ reperitur. Ceterum memoriter haec citavit *Aristid.* Orat. Platon. II. p. 303: *ὀκνῶ Γοργίου ἕνεκα λέγειν, ἵνα μή με ὑπολάβῃ διακωμῳδεῖν αὐτοῦ τὴν τέχνην.* — *ἑαυτοῦ*] Vind. 6. et Flor. b. (nisi error se intulit in Stallb. Var. Lectt. p. 192.) *τὸ αὑτοῦ ἐπ.* Cod. Darmst. (vid. Creuzer Lectt. Plat. ed. Plotin. p. 466.) *αὐτοῦ.* — *ἦν*] J ô. Bas. 2. *ἦν.* — *καὶ γὰρ*] *Γ* οὐ. Proxime F *καταφανὲς ἡμῖν.*

P. 298. *αἰσχυνθεὶς*] Sic V W Bodl. Vind. 6. Florr. 48
b. d. Meerm. (ab eadem mann supersc. *ῆς*) et Bas. 2. In Florr. f. s. ab eadem manu supersc. *αἰσχυνθείς*, Par. E
εις
αἰσχυνθης, pr. *Δ αἰσχυνθείης*, Darmst. *αἰσχυνθῆς.* Vind. 2. *εἰπέ: μηδὲν ἐμὲ αἰσχυνθῇς.* Stephanus in marg. „For. *Τίνος, ὦ Σώκρατες; εἰπέ, μηδὲν ἐμὲ αἰσχυνθεὶς.*“ Ficinus quoque: *dic age, nihil mea causa veritus.* Libri edd. cum reliquis scriptis *αἰσχυνθῇς.* Illud inde a Findeisenio recentiores omnes sequuti sunt. Vind. 6. *αἰσχυνθεὶς ἐμέ*, „quod improbat Bastius, relegans ad Demosthen. Leptin. p. 91.“ *Stallbaum.* — *Δοκεῖ*] Vind. 2. *δοκῶ.* In Meerm. ab alia manu supersc. *ἐκ τῶν ἐνθάδε ἄρχει ἀριστείδης.* „Intelligi autem Aristidem rhetorem eiusque orationes Platonicas in promtu est. Vid. Orat. eius Platon. I. p. 6. T. II. Jebb., ubi hic locus inde ab initio huius sect. usque ad verba *τοῦτο ῥητορικὴ πρὸς δικαιοσύνην* sect. 20. excerptus legitur.“ *Findeis.* Deinceps pron. *τι* abest a Paris. J Flor. d. et Aristid. In seqq. Vind. 6. *δὲ μάλιστα στοχαστικῆς.* *Coraius* annotavit: „*τοῦτο δὲ ὁ Πλάτωνος μαθητὴς Ἰσοκράτης* (*κατὰ τῶν σοφιστ.* §. 9.) *ψυχῆς ἀνδρικῆς καὶ δοξαστικῆς εἴρηκε· ἀλλὰ περὶ τῆς ῥητορικῆς ἐκεῖνος ἁπλῶς λέγων, οὐ φαυλίρων αὐτήν.* — *ἀνδρείας*] Flor. d. *ἀνδρίας.* — *καλῶ δὲ αὐτοῦ ἐγὼ*] *ΓFJ* Florr. b. x. Aug. Meerm. et Darmst. *ἐγὼ αὐτοῦ τὸ κεφ.* Ac vide ne praestet *καλῶ δ' ἐγὼ αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον.* Flor. d. *αὐτοῦ τὸ κεφ. ἐγὼ τ. κ.*

Τῆς ἐπιτηδεύσεως] Art. *τῆς* om. pr. Ξ. — *ὀψοποιική*] Sic Clark. (in quo scriptum *ὀψοποιϊκὴ*) *ΓBC* B
EFJW Florr. a. c. d. f. m. o. s. Vindd. 2. 6. Darmst. Bas. 2. Thom. M. v. *Ὀψοποιός* p. 668., qui hunc laudat locum, porro libri Mss. Aristidis (apud quem saepius,

v. c. p. 6. et 9. scriptum reperitur *ὀψοποιηκή*, pro quo Coisl. *ὀψοποιϊκή* exhibet, idque exstat ap. Aristid. p. 18.) et Sopatri Apamensis Prolegom. ad Aristid. Oratt. Platon. Reliqui libri cum edd. *ὀψοποιητική* exhibent. In Bodl. modo *ὀψοποιϊκή*, modo *ὀψοποιητική* scribitur, prius tamen Routhio teste saepius. Atque hoc recte reposuerunt Findeis. Beck. Bekk. et Stallbaum. Quamquam *Heindorfius*: „quum vulgatae scripturae complurium verborum analogia patrocinetur, ut *ἀγαλματοποιητικῆς*, *ἀνδριαντοποιητικῆς*, *αὐλοποιητικῆς* aliorumque, satius duxi in dubium eam vocare, quam in textu refingere." Sed recte Thom. mag. p. 668. *ὀψοποική* et *ὀψοποιία* praeferri iubet, ubi v. Oudendorp. Etenim *ὀψοποικός* ratione ducitur a nomine *ὀψοποιός*, quemadmodum *οἰκοδομικός* a nomine *οἰκοδόμος*, *οἰκονομικός* a nom. *οἰκονόμος*, alia sexcenta. Cf. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 520. et quae supra exposuimus ad p. 455. A. — *ὃ*] om. J. Ceterum *ὅ* recte more graeco positum est ita ut ad utrumque (*ἕν* et *ὀψοποική*) referatur, forma grammatica ad *ἕν*, sensu ad *ὀψοποική*. Vid. ad 460. E. — *ὡς δὲ ὁ ἐμὸς*] Bodl. et Aristid. *ὡς δ' ἐμός*. De vocc. *ἐμπειρία* et *τριβή* vid. ad Phaedr. p. 521. sq. — *ἐγὼ καλῶ*] J *καλῶ ἐγώ*. — *καὶ τήν γε*] Advertenda est particula *γε*, quae particulae *καί* iuncta non solum copulandi, sed vocis ad quam refertur acuendae vel efferendae vim habet, ut vernaculum fere sit: *ja auch*. Vid. quae laudavit *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 1207. Art. *τήν* om. Σ. Part. *γε* abest a Flor. f. Deinde ΞV *κωμωτικὴν*, FJ *κωμωτικικὴν*. Ceterum *κομμωτική* (quae vox non a *κόμμι* ducta est, quod Schol. ad Polit. II. 373. C. ponit, sed a v. *κομεῖν*, Latin. *comere*, unde *κομμόω*, *κομμωτής*, et ab hoc *κομμωτικός*, vid. *Schneider.* Lex. gr. h. v.), in universum *ars corporis comendi*, praecipue huc spectabat ut faciei et capillo fuco, unguentis aliisque id genus fictam conciliaret venustatem. *Quintilian.* Inst. Orat. II, 15. 25: *mangonum* (artificium), *qui colorem fuco et verum robur inani sagina mentiantur.* Hoc erat munus praecipue *κομμωτρικῶν* (Polit. II. 373. C.), quas Latini *ornatrices* (etiam *psecades*) vocabant, vid. *Spanhem.* ad Iulian. Caes. p. 139. *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. p. 398. et *Wernsdorf.* ad Himer. p. 702. sq. Respexit hunc locum *Lucian.* de histor. scrib. §. 40: *εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, οὓς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, οὐ μεῖον ἢ κομμωτικὴν ἢ γυμναστικήν.*

μόρια] Δ et Vind. 1. *μόνα*. *Heindorfius* ad vv. *ἐπὶ* C *τέτταρσι πράγμασιν* annotat: „Imo *ἐπὶ δυοῖν, corpore animo-*

que. Sed *πράγματα* h. l. dicit res singulas, in quibus quaeque versatur, ut coquinaria in *cibis* versatur, rhetorice in *verbis*, *κομμωτικὴ* in *corporis comptu*, sophistice in *syllogismis*.“ Quod sequutus est *Stallbaumius*: „nam rhetorica versatur in oratione, coquinaria in cibis, ars comendi in ornatu corporis, sophistica in disputationibus.“ Immo sophistica ex mente Platonis fraudulenta est umbra artis rectii et iusta praescribentis (*τῆς νομοθετικῆς*), vid. quae infra afferemus. — *ὁποῖόν φημι ἐγὼ*] Aristid. *φημὶ ἐγώ*, F *ἐγώ φημι*. Deinceps ΞΣ Vindd. 2. 6. Aug. et Meerm. *τὴν ῥητορικὴν κολακείας μόριον εἶναι*, quem verborum ordinem sequutus est Stallbaumius; attamen infra quoque hoc verba ordine collocata reperiuntur: *ὁποῖον μόριον τῆς κολακείας φημὶ εἶναι τὴν ῥητορικήν*, et p. 463. E: *εἴδωλον εἶναι τὴν ῥητορικήν*. Ac recte, ni fallor, voce *τὴν κολακείαν*, quippe potiore, oratio finitur. Art. *τῆς* ante *κολακείας* om. praeter ΞΣ Vindd. 2. 6. Aug. Meerm. Bodl. et cod. Aristidis Bodl., quem Routhius contulit. — *οὔπω*] Sic ΓΔCJV Florr. b. c. d. e. x. Vindd. 6. 7. Aristid. Bas. 2. et corr. B. In Clark. *οὔτω*, „sed suprascr. manu multum recentiore *οὔπω*.“ *Gaisf.* Etiam ΞΣΥΦF *οὔτω* exhibent pro eo quod libri edd. habent *οὔτως*. *Stephanus* in marg. „In vet. *οὔπω ἀποχεχρ.* Quam lect. sequitur Fic.“ *Ficinus* enim: *nec animadvertit ad id me nondum respondisse.* Falso igitur *Fuehsius* Syllog. Lectt. graec. p. 370. his verbis ex ed. Bip. citatis adscripsit: „error typogr. pro *οὔπω*.“ Et inepte *Findeisenius*, *οὕτως* scilicet tuitus: „Vertenda potius videntur haec verba: *Sed eo non opinante sic respondi: sed mea responsio eius exspectationem superavit.*“ In Bass. 1. 2. *ἀποχεχριμένος*, FJ *ἀποχρινόμενος*. De activa perfecti *ἀποκεχρίσθαι* significatione vide quae posuimus ad p. 453. D. — *ἐγὼ δὲ αὐτῷ*] Flor. x. et Arist. *ἐγὼ δ' αὐτῷ*. In seqq. Aristid. *εἴτε αἰσχρὸν εἴτε καλὸν*. Flor. b. *εἰ οὖν καλὸν ἡγοῦμαι αἰσχρὸν ἡγοῦμαι εἶναι*. Verbum *εἶναι* abest ab Aristid. — *πρὶν ἄν*] Haec usque ad *τὴν ῥητορικήν* desiderantur in Paris. J. *Stallbaumius* annotat: „*priusquam ante omnia respondero.* Nam in coniunctivo [vid. Matth. Gramm. gr. p. 1011. not. c. A.] inest vis et significatio futuri exacti, v. *Elmsl.* ad Eurip. Med. v. 215., ubi sagacissime observavit *πρὶν ἄν* sequente coniunctivo non usurpari, nisi in priore membro adsit negandi aut prohibendi significatio. Quod praeceptum quibus causis et rationibus nitatur, acutissime explicavit *G. Hermannus* in Censur. edit. Elmslei. p. 350. ed. Lips.“ Cf. *Matthiae* Gramm. gr. p. 1010. sq. Deinceps E et Florr. f. s.

ἀποκρίνομαι πρῶτον. Proxime Ald. et Bas. ὅτι pro ὅ τι, Aristid. ὅ. — *πυθέσθαι*] Aristid. *πυνθάνεσθαι.* Deinceps Aug. et Meerm. *τὴν ῥητορικὴν φημὶ εἶναι.* In sequ. rectius scribitur *Ἐρωτῶ δή· καὶ ἀπόκριναι*, quum *καί* non sit copula, sed cohortandi particula, ut supra 462. B: *καί μοι ἀπόκριναι*, ubi vid. quae attulimus. Pro *ἀπόκριναι* I *ἀποκρίνου.* Aristid. *ἀπόκρινάι μοι.*

Ἆρ' οὖν ἂν μάθοις ἀποκρινάμενον;] Sic libri D edd. cum Ficino qui vertit: *An me respondente perdisces? Stallbaumius:* „*Num vero me intelliges respondentem? Du wirst doch wohl meine Antwort verstehen?*“ Sic etiam *Schleiermacherus: Ob du auch wohl verstehen wirst, wenn ich antworte?* Solus *Findeisenius*, quem audiri hoc certe loco oportebat, interrogandi notam in colon quod dicitur mutavit vertens: *Igitur sane me respondente disces;* interrogationem enim huic loco non convenire recte statuit; male autem pro *ἆρ' οὖν* scripsit *ἄρ' οὖν.* De partt. *ἆρ' οὖν* etiam extra interrogationem positis vid. quae ad Protag. p. 69. et ad Gorg. 450. C. disputavimus. Verba et per se et in hac orationis cohaerentia nihil aliud sonare possunt nisi hoc: *Du wirst es aus meiner Antwort vernehmen.* Verbum *μανθάνειν*, ut solet, cum genitivo iunctum, vid. nostra ad Polit. p. 449. et *Matthiaei* Gramm. gr. p. 658. sq. et *Stallbaum.* ad Polit. I. p. 194. Ad part. *ἀποκρινάμενον* intell. *μου;* quod quidem pronomen h. l. pendet e verbo *μάθοις*; sic enim solet pronomen personale omitti, vid. ad Phaedr. p. 270. Ap. Aristid. legitur *μάθῃς* pro *μάθοις.* In libro F scribitur *ἀποκρινομένου.* — *μορίου*] Vindd. 1. 6. *μόριον.* De re *Quintilian.* Inst. Orat. II, 15. 25. hoc expressit verbis: *civilitatis* [*Cicero*, ni fallor, dixisset *rationis* vel *scientiae civilis* A.] *particulae imaginem. Appulei.* de habit. doctr. Plat. 2. p. 16. Elmenh. *civilis particulae umbram, id est, imaginem. Ammian. Marcell.* XXX, 4: *civilitatis particulae umbram.* Respexit h. l. *Lucian.* bis accusat. §. 34: *εἰ ῥητορικῆ πολιτικῆς μορίου εἰδώλου, κολακείας τὸ τέταρτον.* — *λέγεις αὐτήν*] Flor. f. *αὐτὴν λέγεις.* Deinceps pron. *ἐγώ* ante v. *καλῶ* om. Clark. *ΓEFJW* Bodl. Vindd. 1. 6. Florr. f. s. x. Aristid. et pr. B, male, indice *Stallbaumio*, qui in ed. quoque Gothana: „neque tamen dubito quin servandum sit.“ Meo autem sensu mirum quam languet *ἐγώ*, praegresso *ἔγωγε*, cum quo *καλῶ* cohaeret (est enim i. q. *turpem equidem dico rhetoricam, quia mala turpia voco.*). Accedit quod sensus gravior existit, si simpliciter *καλῶ* ponitur, ut non *ego* efferatur (quasi sit *ego, contra atque alii*, dico), sed *dico*, perinde ut

quisque dicet. Aug. et Meerm. exhibent *καλῶ ἐγὼ*. Proxime Flor. d. *δὴ* pro *δεῖ*, EF Florr. f. s. *μοι* pro *σοι*, J *ἀποκρίνεσθαι* — *ἃ*] om. pr. Ξ. Aristid. ὃ. Deinde *ἐγώ* ante *λέγω* abest a pr. B Vind. 6. et Aristid. Verbis *ὡς ἤδη εἰδότι ἃ ἐγὼ λέγω* (*tamquam si scias*, h. e., *perspicias* s. *intelligas quid dicam* s. *dicere velim*) tecta continetur Poli vituperatio, quod rhetoricae definitionem a Socrate propositam non exploraverit, sed adeo neglexerit ut statim rogaverit utrum pulchram eam diceret esse, an turpem. Ad haec vero: *σοὶ ὡς ἤδη εἰδότι*, in quibus dubitandi ac fere negandi significatio inest (*tamquam si intelligas* est enim tecte negantis et hoc dicere volentis: licet persuasum non habeam te iam intelligere vel simpliciter: *licet nondum intelligere possis*), referuntur Gorgiae interloquentis verba *Μὰ τὸν Δί' — ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς συνίημι ὅ τι λέγεις*: *Ac quidem hercle nec ipse perspicio quid dicas* (in quo latet: non potest Polus intelligere quid dicas, quum nec ipse perspiciam quid tibi velis). Gorgias enim hoc dicit Poli excusandi causa, significans videlicet, non esse mirandum, si, id quod Socrates tecte obiecerat, Polus nondum intelligat quid Socrates sibi velit, quum nec ipse perspiciat quid sit quod ille dicat. Pro volgato *Δία* cod. Aristidis Schellershem. (v. *Creuzer.* Lectt. Plat. p. 467.) exhibet *Δί'*, quod sequuti sumus. Ad vv. *μὰ τὸν Δία Findeisenius* intelligi iubebat *οὐκ εἰδώς ἐστι* s. *οὐκ οἶδε* (non *οἶδα*, ut Heindorfius scribit) *ἃ σὺ λέγεις*. *Heindorfius* reposuit: „quae inaudita foret ellipsis. Sensum tamen si spectas, verum vidit Findeisenius, Gorgiam dicere Polum non posse intelligere quae Socrates sibi velit, quum nec ipse id perspectum habeat; male vero putares illa tamquam omissa supplenda esse. — Pertinet haec formula ad seqq. *ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς συνίημι*, neque offendere debet interpositum *ἀλλά*, quod asseverationis vim quodammodo auget." Etenim particula *ἀλλά* formulae *Μὰ Δία* vel *Μὰ τὸν Δία* (quam in enuntiatis constat negantibus poni, v. *Budaeus* Commentt. ling. gr. p. 490. et Lexic. Xenoph. *V.* III. p. 63.) tam arcte se adiungit ut in unam fere cum ea orationem coalescat, velut Cratyl. 423. B: *Μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ ἐμοί πω δοκεῖ καλῶς λέγεσθαι*, vere: *Mir scheint es beim Zeus* s. *in der That keineswegs richtig gesagt zu seyn.* Similiter Alcib. I. 110. C. *Aristoph.* Plut. 22. 101. *Xenoph.* Cyrop. I, 4. 28. VIII, 3. 45. al. Cf. *Reisig.* Coniectt. in Aristoph. I. p. 106. sq. et *Stallbaum.* ad Phileb. p. 104. Praecipue *μὰ τὸν Δία*, *μὰ τὸν θεόν* al. sic ponuntur accedente particula *ἀλλά* eaque adversante (in qua negatio involuta latet), ut *μὰ τὸν Δία* asseverationi

inserviat. Phileb. 36. A: *Μὰ Δί' ἀλλὰ (ja vielmehr) διπλῇ τινὶ λύπῃ λυπούμενον* κτλ. *Xenoph.* Mem. III, 13. 3: *Μὰ τὸν Δί', ἔφη, ἀλλὰ καὶ πολλάκις τεθαύμακα, ὡς ἡδέως αὐτῷ πρὸς ἀμφότερα ταῦτα χρῶνται.* Sic etiam, ni fallor, intelligendus est locus Memor. I, 4. 9: *Μὰ Δί' οὐ γὰρ ὁρῶ τοὺς ἀνδρίους: ich sehe ja in der That nicht* (volgo scribitur *Μὰ Δί'· οὐ γὰρ ὁρ.*). Verba enim *μὰ Δί'* ad sequentem negationem pertinent, et e particula *γάρ* oratio aiens, quae in ea latet, petenda est: *Sane sic statuo*, scil. casu vel temere haec infinita in ordinem adducta esse; *nam haud quaquam hercle video* cet. III, 4. 3: *Μὰ Δί', ἔφη ὁ Νικομαχίδης, ἀλλ', οὐδὲν ὅμοιόν ἐστι χοροῦ τε καὶ στρατεύματος προεστάναι: Es ist ja in der That keineswegs gleich.* Saepenumero negatio in oratione demum adiuncta latet ut ex hac accedat, velut Apolog. 26. D: *Μὰ Δί', ὦ ἄνδρες δικασταί· ἐπεὶ τὸν μὲν ἥλιον λίθον φησὶν εἶναι, τὴν δὲ σελήνην γῆν:* ex hoc enim ipso, quod Socrates solem esse lapidem putat et lunam terram, sequitur, cum solem et lunam non pro diis habere. Ergo est: *keineswegs; da er* cet. Oecon. XII, 1: *Μὰ Δί', ἔφη, ὦ Σώκρατες· ἐπεὶ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, πρὶν παντάπασιν ἡ ἀγορὰ λυθῇ.* Cum his quae breviter exposuimus comparari possunt quae cl. *Bornemannius* ad Xenoph. Conviv. p. 107. sq. et ad Memor. Socr. p. 57. attulit. — *ὅ τι λέγεις*] E *ὅ τι καὶ λέγεις.*

οὐδὲν γάρ πω] *γάρ* om. J. Ad vv. *νέος ἐστὶ καὶ ὀξύς* Suid. *ἀμαθὴς δηλονότι καὶ προπετής. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ. Schleiermacherus* Platonem censet alludentem his Polum tamquam *πῶλον* (pullum) significasse. E

P. 300. *ἐμοὶ δ' εἰπέ*] Flor. x. Aug. et Meerm. *ἐμοὶ δὲ εἰπέ*, quod vide ne praestet volgato propter praegressum *τοῦτον μέν*, cui oppositur iam *ἐμοὶ δέ*. — *Ἀλλ' ἐγὼ πειράσομαι*] Sic Clark. Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. Meerm. Darmst. Aristid. cum cod. Aristidis Schellersh. et plerisque Bekkeri libris. Libri edd. cum E F *Ἀλλὰ τοῦτ' ἐγὼ πειράσομαι.* Ficinus: *conabor exprimere quid mihi videatur esse rhetorica.* In seqq. pro *ὅ* J. *εἰ.* Deinceps *εἶναι* abest a Reg. et Aug., et art. *ἡ* a Clark. et pr. Y. — *τυγχάνει*] Clark. *τυγχάνῃ.* Quae sequuntur verba *τοῦτο, Πῶλος ὅδε* desunt in Darmst. Participium *ὄν*, licet sensu referatur ad v. *ἡ ῥητορική*, genus tamen appositi *τοῦτο* sequitur, vid. ad Protag. p. 119. et Phaedr. p. 363. — *καλεῖς τι*] Pron. *τι* deest in Vindd. 2. 6. Aug. et Meerm. Ceterum locum hunc transscripsit *Ga-*

Ienus in libr. utrum medicinae an gymnasticae sit tueri valetudinem p. 297. T. IV. Bas.

καὶ τούτων] *καί* abest a Flor. d. In Flor. b. scribitur *οὐκοῦν οἴει καὶ τούτων εἶναί τινα ἑκατέρου*. Pro *οἴει* Flor. *εἴη*. Deinceps F om. *εἶναι*. — *Τί δέ;*] Δ Vind. 6. Arist. et ex em. Clark. *Τί δαί;* quod Bekkerus recepit. Galen. *Τί δή*. Recte *Findeisenius*: „τί δέ — continuat orationem." In seqq. Flor. x. *οὖσαν δὲ οὔ;* Bodl. Aug. et Meerm. *μὴ οὖσαν δέ;* — *οἷον τοιόνδε λέγω*] *velut hoc dico*, vern. *ich meine zum Beispiel so*. Ceterum in hac formula, qua Graeci utuntur in exemplis afferendis reque exemplo illustranda, et *τοιόνδε* ponitur (ut Polit. I. 331. C. Euthyphr. 13. E. al.) et *τὸ τοιόνδε*, idque longe frequentius reperitur, vid. *Wyttenbach.* in Misc. critt. II. 1. p. 76. et *Stallbaum.* ad Euthyphr. p. 86. sq. In Par. C et rc. B scribitur *τοιόνδε τι* (quod Beckius recepit); similiter in Bodl. *τοιόν δέ τι*, in Paris. E et Florr. f. s. *τόδε*, ap. Galen. *οἷον δὲ τοῖον λέγω*. In seqq. pro *οὓς* cod. Aristid. Schellersh. *ὡς*. — *ὅτι*] Aristid. *ὡς*. Ceterum verbum *αἰσθάνεσθαι*, ut saepius solet, cum coniunct. *ὅτι* et modo finito iunctum, ut Phaedr. 241. E. Sophist. 223. D. Polit. VI. 500. D. X. 608. D. Lach. 197. D. al. sexc. Cf. *Sturz.* Lexic. Xenoph. I. p. 85. et *Matth.* Gramm. gr. p. 1077. — *ἄλλος ἢ*] W *ἄλλος*, CF cum Bas. 2. *ἄλλως*, *ἀλλὰ* (omisso *ἤ*), rc. Γ et Aristid. *ἄλλ' ἢ ἰατρός*, Galen. *ἀλλ' ὁ ἰατρός*. *Stallbaumius*: „In proximis notabis *ἄλλος* longiore intervallo a pronomine *τις* divulsum." Sed recte *ἄλλος* coniunctum est cum part. *ἤ*, quia cohaerent *ἄλλος*, *ἄλλο* et *ἤ* (unde *ἄλλο* et *ἤ* in untim *ἀλλ' ἤ* coaluerunt, vid. ad Protagor. p. 196.). *Ἄλλος ἤ*, proprie *ein anderer als*, est vern. (praegressa voce *keiner*) *sonst als* vel *als nur*. De vocula *ἄλλος* a Graecis sic usurpata ut patrio eam sermone exprimere possimus voce *sonst*, vid. ad Phaedr. p. 265. sq. disputata. Voc. *τι* post *ἰατρός* om. Φ et pr. Ξ. De pronomine *τις* nomini subiecto vid. ad Phaedr. p. 583. — *Τὸ τοιοῦτον*] W Aristid. Darmst. et cod. Arist. Schell. *τὸ τοιοῦτο*. *Findeisenius*: „Ficinus: *Tale quiddam*. Legit τὸ pro τὸ. Serranus etiam: *Huiusmodi quiddam*. perquam placet." Sed *τὸ τοιοῦτον* est *hoc*, ut millies positum invenitur. Tum praep. *ἐν* ante *ψυχῇ* om. ΞΣΥ Aug. et Meerm. Deinceps volgo scribitur *ὅτι*, quod iam Routhius et Findeis. correxerunt. Par. J et Florr. f. s. x. cum Aristide scribunt *ὃ ποιεῖ*, Flor. d. *ὅτι ὃ ποιεῖ*. De relativo *ὅστις* (proprie *quisquis*, *quicumque*) vid. *Elmsl.* ad Eurip. Med. v. 775. *Matth.* Gramm. gr. p. 904. et *Hermann.* Opusc. III. p. 212.

In libro C exstat *ποιεῖν*. — *δοκεῖν*] Volgo (etiam Findeis. Hdf. Beck.) *ποιεῖ μὲν δοκεῖν*, quod Bekkerus correxit e libro Paris. J, qui scribit *ποιεῖ δοκεῖ μέν*. F *καὶ τὸ σῶμα*. — *ἔχει δὲ*] E praegressis accusativis *τὸ σῶμα* et *τὴν ψυχήν* petendi sunt nominativi *τὸ σῶμα* et *ἡ ψυχή*, tanquam subiectum verbi *ἔχει* (vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 592. et 792.); praeterea orationem obliquam (*δοκεῖν μὲν εὖ ἔχειν*) excipit, ut solet, oratio recta *ἔχει*, adiuncta particula *δέ*, quae non solum praegressae *μέν* respondet (*quidem — sed tamen*), sed etiam hanc propriam vim habet, ut orationem praegressae adiungat absolute formatam, ita ut *δέ* exprimere possis: *quum tamen* s. *quamquam*. Oratio videlicet ita poterat formari: *ὅ τι ποιεῖ δοκεῖν εὖ ἔχειν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ἔχοντα δὲ* (intell. *ταῦτα*) *οὐδὲν μᾶλλον* (int. *εὖ*): *nihilo magis tamen se bene habentia*, h. e., *licet nihilo magis se bene habeant* (de hac particulae *δέ* cum participio iunctae vi cf. ad Phaedr. p. 421. posita). Propter particulam vero *μέν* post v. *δοκεῖν* interpositam mutanda erat structura ita ut *ἔχει δέ* (quasi *δοκεῖ μέν* praecessisset) poneretur. Verba igitur *ἔχει δέ* non cum priore cohaerent structura (*ὅ τι ποιεῖ δοκεῖν μέν*), sed absolute inferuntur. Apposite *Heindorfius* citavit Polit. VII. 533. D: *ἃς ἐπιστήμας μὲν πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου*. Menon. 77. D: *Οὐκοῦν δῆλον ὅτι οὗτοι μὲν οὐ τῶν καλῶν ἐπιθυμοῦσιν — ἀλλ' ἐκεῖνα ἃ ᾤοντο ἀγαθὰ εἶναι, ἔστι δὲ ταῦτά γε κακά* (*quum tamen haec mala sint*). 79. B: *λέγεις δέ μοι ὅτι ἀρετή ἐστιν οἷόν τ' εἶναι τἀγαθὰ πορίζεσθαι μετὰ δικαιοσύνης, τοῦτο δὲ φὴς μόριον ἀρετῆς εἶναι* (*quum tamen iustitiam dicas virtutis particulam esse*). Theaet. 179. B: *ἢ τὰς τῶν ἄλλων δόξας κυρίας ποιεῖ, αὗται δὲ ἐφάνησαν τοὺς ἐκείνου λόγους οὐδαμῇ ἀληθεῖς ἡγούμεναι*. Phileb. 37. B. C. Gorg. 471. D. al. Similiter post orationem obliquam recta infertur particula *δέ* interposita infra p. 468. D: *οἰόμενος ἄμεινον εἶναι αὐτῷ, τυγχάνει δὲ ὂν χεῖρον* (*quum tamen sit peius*). Cf. *Matthiae* Gramm. gr. p. 793. Sensui prorsus adversaretur quod *Waldgrav.* ap. Routh. scriptum volebat *ἔχειν* pro *ἔχει*. Ad vv. *ἔστι ταῦτα* Cod. Aristid. Schell. scholion habet: *ταῦτα οὕτως ἔχει*.

ἐπιδείξω] J *ἐπιδείξαι*. — *Δυοῖν ὄντοιν πραγμάτοιν*] Sic libri plurimi cum edd. Findeiscius scripsit *ὄντε ἴν*, Fischerum sequutus ad Theophr. Charact. 2, 2. Aeschin. Socr. dial. 2, 3. Eundemque sequutus sum cum Beckio; at nullus hoc praestat liber. Cfr. 473. D. 481. D. Vid. Thom. Mag. p. 46. Phrynich. p. 210. ibique Lobeck. p. 211. Adde *Lennep.* ad Phalar. p. 42. et *Heindorf.* ad Cratyl. p. 117.

Vide quae *Matth.* Gramm. gr. p. 262. collegit. Deinde ante v. *πραγμάτοιν* articulum *τοῖν* interponunt *ΓΔΣΕΡW* Bodl. Vindd. 1. 2. 6. 7. Flor. s. Meerm. Darmst. et pr. B, quos recte sequuti sunt Bekker. et Stallb. *Τὰ πράγματα* enim sunt in praegressis iam memorata *τὸ σῶμα* et *ἡ ψυχή*. Aristid. *ὄντων τῶν πραγμάτων*, cod. Schellersh. *ὄντων πραγμάτων*. Ceterum transscripsit haec usque ad v. *ἰατρικήν* Galenus de medic. et gymnast. T. IV. p. 297. Bas. Dignus vero inprimis est qui cum nostro conferatur *Isocrat.* π. τ. *ἀντιδ.* p. 91. Orell. — *καὶ τὴν μὲν*] Sic Paris. J Bas. 2. Steph. Find. Hdf. Beck. et Bekkerus; contra particulam *καί* Clark., Bekkeri libri (praeter J), Bodl. Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Meerm. Darmst. Aristid. (cum cod. Schellersh.) Galen. Ald. et Bas. 1. ignorant, quos iure audivit *Stallbaumius*, licet Ficinus verterit: *et artem quidem ad animam pertinentem.* Graeci enim sine particula vel copulante (*καί*) vel explicante (vern. *nehmlich*) orationem, qua praegressa explanantur vel accuratius definiuntur, annectunt, vid. *Stallbaum.* ad Phileb. p. 12. et a nobis posita ad Protagor. p. 100. sq. — *μὲν*] om. F. Aristid. *τὴν μὲν οὖν*. Deinceps pro *ἐπί Δ* scribit *ἐν*. In seqq. B Florr. a. c. m. o. et pr. *ΓC τὴν ψυχὴν*. — *πολιτικὴν*] *rationem* s. *scientiam civilem*, quam civilitatem dixit *Quintil.* Inst. Orat. II, 15. 25. Cf. *Ammian. Marc.* XXX, 4. Hanc vero rationem Plato in nostro sermone, qui totus ad vitam publicam artesque in ea versantes spectat, iure primam ponit eamque quae animi saluti prospiciat. Est igitur scientia boni et iusti, *ἐπιστήμη καλῶν καὶ συμφερόντων* s. *ποιητικὴ δικαιοσύνης ἐν πόλει*, Definit. p. 413. B. Animi autem virtus in vita publica est institia, quae non modo constituatur s. legibus stabiliatur, verum etiam, si laesa fuerit, restituatur necesse est. Itaque duabus ratio civilis continetur partibus, constituente una, altera restituente; atque illa est legum scribendarum scientia (*ἡ νομοθετικὴ*), haec scientia iudicialis (*ἡ δικαστικὴ*). Quod in animo institia est, id in corpore sanitas apparet. Et corporis quoque salutis procurationem duae artes susceptam habent, quarum altera sanitatem et quae cum ea coniuncta sunt (ut robur, agilitatem al.) constituit ac stabilit, altera sanitatem laesam restituit; illa est gymnastica, haec medicina. Quocirca inter se respondent *νομοθετικὴ* et *γυμναστικὴ*, *δικαστικὴ* et *ἰατρικὴ*; nam quod *νομοθετικὴ* ad animum est, id *γυμναστικὴ* ad corpus, et quod *δικαστικὴ* ad animum, id *ἰατρικὴ* ad corpus. — *τὴν δὲ ἐπὶ*] *δ'* pro *δέ* scribitur in Bodl. Florr. a. b. c. d. m. o. Darmst. et Arist. Deinceps art. *τῷ* ante τ.

Johnson about a Mrs. CLIFFORD (both Roman Catholics), who was in the habit of receiving the Communion every Sunday. Mrs. Clifford, however, never made a point of doing so on the day of Johnson's visit, but always on the Sunday following. Johnson, therefore, was not aware of the circumstance, and, in the course of conversation, he said, "Mrs. Clifford does not go to-day, and, now and then, makes a Sunday between." Upon which Mrs. Thrale, who was not a Roman Catholic, observed, "Mrs. Clifford, I suppose, thinks that she has a right to make as many Sundays between as she pleases." Johnson, rather angry, as I am informed, at Mrs. Thrale's remark, replied, "Madam, she has a right to make as many Sundays between as she pleases, if she has a mind to be damned for it." Mrs. Thrale, in her "Anecdotes of Dr. Johnson" (page 3, 4th edition), has recorded this remark, but has omitted the latter part of it, which, I am informed, was the cause of Johnson's displeasure.

librarius primo scripserat *ἀντί*, quod explevit postea addito *στροφον*). Plenam scripturam praestant Bodl. Aug. Meerm. et Aristid., quam Ficinus quoque expressit vertendo: *in civili vero nomotheticam — porro correspondentem gymnasticae, et iustitiam — medicinam quodammodo referentem.* Quocirca recte Heindorf. Beck. et Stallb. *ἀντίστροφον μέν* in volgatae scripturae locum *ἀντὶ μέν* substituerunt. Bekkerus contra retinuit *ἀντὶ μέν*. Ceterum *ἀντίστροφον* (proprie *e regione* vel *ex adverso positum*) dicitur id quod alteri partim simile partim dissimile est, h. e., quod ex altera parte alicui rei respondet (sic enim *Cicer.* Orat. 32. Aristotelium *ἀντίστροφον* reddidit). Res igitur alterius *ἀντίστροφος* dicitur, quae eâdem quidem est naturâ vel idem efficit atque altera, sed ad diversum genus pertinet vel in diverso rerum genere idem efficit. Sic, si effectum ac finem spectas, similes inter se sunt legum praescriptio et gymnastica (vim enim habent praescribendi, constituendi ac stabiliendi), itemque iustitia et medicina (hoc enim spectant ut laesum vel violatum reficiant ac restituant); hoc vero differunt inter se, quod legum praescriptio ad animum spectat, gymnastica vero ad corpus (s. quod legum praescriptio in animo id efficit, quod gymnastica in corpore), itemque iustitia ad animum refertur, medicina ad corpus. De v. *ἀντίστροφον* fusius exposuerunt *Fabric.* ad Sext. Empir. adv. Logic. VII, 6. p. 371. *Krebs.* ad Plutarch. de poet. aud. p. 137. *Wyttenbach.* ad Plutarch. *V. VI. P. I.* p. 197. sq. et *Schneider.* ad Aristot. Polit. IV, 5. p. 245. *Stallbaumius* annotat: „Quod autem repetitur *ἀντίστροφον*, nihil hoc offensionis habere arbitramur, quandoquidem utramque hanc artem gymnasticae atque medicae ex altera parte prorsus respondere cum vi quadam significatur." Immo solita haec est particulis *μέν — δέ* intercedentibus eiusdem vocis repetitio, velut Phaedr. 241. C: *βλαβερῷ μὲν πρὸς οὐσίαν, βλαβερῷ δὲ πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἕξιν, πολὺ δὲ βλαβερωτάτῳ πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς παίδευσιν.* 246. D: *ἔχον μὲν ψυχήν, ἔχον δὲ σῶμα.* Xenoph. Oecon. I, 13: *διὰ ταύτην κάκιον μὲν τὸ σῶμα ἔχει, κάκιον δὲ τὴν ψυχήν, κάκιον δὲ τὸν οἶκον.* al. — *τῆς γυμναστικῆς*] Sic libri (etiam Darmst.) praeter Bodl. Aug. Meerm. et Arist., qui pro *ἀντί* plene scribentes *ἀντίστροφον* habent *τῇ γυμναστικῇ*, quod Heind. Beck. et Stallb. sequuti sunt. Iam per se quidem nulla plane causa est volgatae scripturae, quam libri reliqui omnes tuentur, mutandae, siquidem vox *ἀντίστροφος* apud Platonem frequentius fere cum secundo casu iungitur (ut infra 465. D: *ἀντίστροφον ὀψοποιίας.* Phileb. 40. D: *τὴν*

τούτων ἀντίστροφον ἕξιν. Polit. VII. 522. A: Ἀλλ' ἦν ἐκείνη γ' — ἀντίστροφος τῆς γυμναστικῆς. 730. D: πρὸς τούτῳ — ἀντίστροφον αὐτοῦ. Tim. 87. B: τὸ δὲ τούτων ἀντίστροφον αὖ. Legg. XII. 953. C: τῶν παρ' ἡμῖν θεωρῶν ἀντίστροφος), quam cum tertio (Phileb. 51. E. 57. A. Polit. X. 605. A. 616. B. Legg. XII. 951. A.). Attamen quum sequatur ἀντίστροφον δὲ τῇ ἰατρικῇ, ubi de dativo omnes conveniunt libri, non est controversia, quin scriptura ἀντίστροφον recepta etiam τῇ γυμναστικῇ reponi oporteat. Accedit quod voce ἀντίστροφον in ἀντί mutilata propter hanc praepositionem fieri non potuit quin τῇ γυμναστικῇ mutaretur in τῆς γυμναστικῆς. — τὴν δικαστικήν] Sic Par. J et Flor. x cum Bas. 2., et ita Sopater quoque Prolegom. ad Aristidem videtur legisse, qui haec Platonica enarrans voce δικαστικῆς usus sit. Sed obstat librorum reliquorum omnium eorumque maiore ex parte praestantissimorum auctoritas, qui hic τὴν δικαιοσύνην, in seqq. ἡ δικαιοσύνη τῇ νομοθετικῇ, et infra 465. C. πρὸς δικαιοσύνην praestant; obstat praeterea *Quintilianus*, qui Inst. Orat. II, 15. 25. haec Platonica expressit verbis: *duas animo* (partes assiguet), *legalem atque iustitiam*, et in seqq. *legalis cavillatricem*, *iustitiae rhetoricen*; obstat denique Schol., qui diserte Platonem τὴν δικαιοσύνην, non τὴν δικαστικήν scripsisse tradit: δικαιοσύνην, ἀλλ' οὐ δικαστικὴν προσεῖπεν, ἵνα μὴ τὸ δικαστικὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ διανεμητικόν, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτὴν τὴν τῆς ψυχῆς εἰς ἑαυτὴν ἐνέργειαν περιλάβῃ τὸ ὄνομα, quae quomodo *Schleiermacherus* dicere potuerit Platonis sensum evertere, equidem exputare non possum. Immo quid Plato τὴν δικαιοσύνην h. l. intellexerit, egregie indicatur Schol. verbis: μὴ τὸ δικαστικὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ διανεμητικόν. Etenim iustitia, quam Plato h. l. τῇ νομοθετικῇ opponit, est, quam veteres tam Graeci quam Latini celebraverunt, iustitia suum cuique tribuens et societatem coniunctionis humanae munifice et aeque tuens, vid. *Cicer.* de Finib. V, 23. §. 65. Platonic. Definit. 411. D: ἕξις διανεμητικὴ τοῦ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ. Igitur h. l. non virtus cogitatur singularis hominis (τὸ αὐτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν: Polit. IV. 433. A., vel ἡ τοῦ οἰκείου τε καὶ ἑαυτοῦ ἕξις τε καὶ πρᾶξις ib. 433. E.), sed ea rationis civilis pars, quae curat ne quis alienum ad se vindicet neve suo privetur (Polit. IV. 433. E.). Haec est iustitia, quae id quod νομοθετικὴ praescribit, exsequitur vel ad effectum adducit; et hanc ipsam ob causam quod in actione versatur, ut iustitia θεωρητικὴ (h. e., ἡ νομοθετικὴ) per eam exitum habeat,

eximie vocatur *iustitia*. Rationis igitur civilis Plato has ponit partes: *νομοθετικήν* (quasi iustitiam *θεωρητικήν*, quam nos dixerimus: *die legislative Staatslehre*) et *δικαιοσύνην* (quasi *πρακτικήν* s. activam iustitiam: *die executive Staatslehre*); atque hanc *δικαιοσύνην* inprimis exercent *δικασταί*, quippe quibus hoc propositum sit, *ὅπως ἂν ἕκαστοι μήτ' ἔχωσι τὰ ἀλλότρια μήτε τῶν αὑτῶν στέρωνται* (Polit. IV. 433. E.). Quocirca *δικαιοσύνη* h. l. nulla alia est nisi *δικαστική*, *ars* s. *scientia iudiciaria*. Audiri igitur non debet *Schleiermacherus*, qui, ut Schol. verba *τὸ διανεμητικόν* refelleret, haec posuit: „weder von dem vertheilenden Recht kann hier die Rede seyn, welches ja auf jede Weise zur Gesetzgebung gehört." Immo iudices, dum rem controversam diiudicant, suum cuique tribuunt, uti leges praescribunt; quocirca id ipsum exsequuntur, quod leges praecipiunt. Praeterea Schleiermacherus notat: „Denn nie braucht Platon sonst *δικαιοσύνη* als den Namen einer solchen Kunst, wenn er gleich die Gerechtigkeit wie alle andern Tugenden *ἐπιστήμη* nennt." Recte iam *Stallbaumius* opposuit Politiae locum I. 332. C: *ἡ οὖν δὴ τίσι τί ἀποδιδοῦσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο*; Rival. 137. D: *τίς οὖν ἐστιν ἡ ἐπιστήμη ἥτις τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἀχολιασταίνοντας καὶ παρανομοῦντας ὀρθῶς κολάζει; οὐχ ἡ δικαστική; Nai. Ἄλλην οὖν τινὰ καλεῖς δικαιοσύνην, ἢ ταύτην*; Probari vero non potest, quod idem vir doctus annotat: „Itaque quum sublimiorem quandam iustitiae artem vellet indicare, *δικαιοσύνην* posuit, cuius vocabuli usus latius pateret, neque dixit *δικαστικήν*, quia huic nomini paullo aliam tribui videbat significationem, quam quae iustitiae dignitati conveniret." Neque enim Plato potuit sublimiorem quandam iustitiae artem significare velle (*δικαιοσύνη* enim, non virtus, sed ars s. scientia cogitata, alia non potest esse ratio quam quae ex legum praescriptionibus ius exercet et res controversas dum diiudicat suum cuique tribuit; atque haec est *δικαστική*, quam Plato recte celebrat Politic. 303. E: *κατὰ τὸν αὐτὸν τοίνυν λόγον ἔοικε — τὰ μὴ φίλα πολιτικῆς ἐπιστήμης ἀποχεχωρίσθαι, λείπεσθαι δὲ τὰ τίμια καὶ ξυγγενῆ· τούτων δ' ἐστί που στρατηγία καὶ δικαστική* (*ars imperatoria et iudiciaria*). Iccirco *δικαστική* aliis locis idem valet quod h. l. *δικαιοσύνη*, ut 520. B: *τῇ δὲ ἀληθείᾳ κἀλλιόν ἐστι σοφιστικὴ ῥητορικῆς, ὥσπερ νομοθετικὴ δικαστικῆς καὶ γυμναστικὴ ἰατρικῆς*. Clitoph. 408. B: *ἦν δὲ σὺ πολιτικήν, ὦ Σώκρατες, ἐπονομάζεις πολλάκις, τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην δικαστικήν τε καὶ δικαιοσύνην ὡς ἔστι λέγων*. Sic etiam *δίκη*

(ars s. scientia iudicialis) pro δικαστικὴ usurpatur, et cum χρηματιστικῇ et ἰατρικῇ componitur p. 478. B. Quin etiam δικαστικὴ rhetoricam significat forensem s. iudicialem, ut 511. D. 512. B. Ex his, ni fallor, intelligitur, scripturam τὴν δικαστικήν nihil aliud esse, nisi alterius τὴν δικαιοσύνην interpretationem. Quam quidem suspicionem confirmare videtur Ficinus qui vertit: *iustitiam, scilicet iudiciariam.* Stephanus in marg. „quasi legerit τὴν δικαστικὴν δικαιοσύνην. Sic etiam paulo post δικαστικήν legitur pro δικαιοσύνην." Mirarer igitur Bekkerum invitis libris suis (praeter Paris. J, qui saepenumero cum Bas. 2. facit) recepisse τὴν δικαστικήν, nisi scirem, huius scripturae defensorem exstitisse *Schleiermacherum* (iam in ed. I. vers. a. 1805. emiss.). Scripturae contra vulgatae patrocinium suscepit *Buttmannus* in Auct. Animadv. in Plat. Gorg. p. 481. sq. ed. Heind. II., qui e loco superiore 460. B., ubi ὁ δίκαιος dicitur esse ὁ τὰ δίκαια μεμαθηκώς, colligit Platonem inter *iustitiae peritum* et *iustum* nullam agnoscere diversitatem. Subiicit vir doctus: „neque hoc male a scholiaste observatum videtur, uti Platonem τῆς δικαιοσύνης nomine, ἵνα καὶ αὐτὴν τὴν τῆς ψυχῆς εἰς ἑαυτὴν ἐνέργειαν περιλάβῃ. Nam sic demum τῇ ἰατρικῇ, quae est σώματος θεραπεία, plene respondetur, si animi haec curatione (sic!) δικαιοσύνη appellatur, non item si δικαστικὴ, quo nomine iustitiae erga alios exercendae notio fere continetur." Vide tamen supra disputata.

ἐπιχοιρωγοῦσι] Aristid. ἐπιχοιρῶσι. Flor. m. μὲν γάρ δή. Deinceps Arist. ἑκατέρα pro ἑκάτερας. In seqq. pro δικαιοσύνη Flor. x. et Bas. 2. iterum scribunt δικαστική, quod Bekkerus reposuit, sed hic quoque retineri oportet δικαιοσύνη. Vid. supra posita. — Τεττάρων δή] Aristid. τεττ. δὲ. Deinceps Clark. et Par. Reg. αἰεί, de quo vid. ad Phaedr. p. 230. et 424. — αἰσθομένη] Sic FJV Bodl. Florr. b. d. f. s. x. et Aristid. pro αἰσθανομένη, quod, ut Heindorfius iam notavit, parum convenit sequentibus γνοῦσα, στοχασαμένη, διανείμασα et ὑποδῦσα; praecipue adversarentur praesenti αἰσθανομένη participia γνοῦσα et στοχασαμένη, quibus participium hoc praegressum explicatur. Receperunt etiam Beck. Bekk. et Stallb. — ἀλλὰ στοχασαμένη] More post orationem negativam (οὐ γνοῦσα) infertur ἀλλὰ cum participio quo praegressum αἰσθομένη accuratius explicatur, ut 452. E: ὁ δὲ χρηματιστὴς — ἄλλῳ ἀναφανήσεται χρηματιζόμενος καὶ οὐχ αὑτῷ, ἀλλὰ σοί κτλ., ubi vid. appositа. Sensus est: *has igitur quatuor artes quum adulandi artificium animadvertit, non cognovit (siquidem*

non perspicit veram cuiusque naturam, sed quid quaeque proposiți habeat, coniectura tantum colligit), *uniuscuiusque specie indutum simulat se eam ipsam artem esse, cuius indutum est specie.* — *διανείμασα*] Flor. x. *διαμείνασα*. Ceterum participia *διανείμασα* et *ὑποδῦσα* cum verbo *προσποιεῖται* tam arcte cohaerent ut divelli nulla debeant interpunctione. Scribendum igitur: *διανείμασα ὑποδῦσα — τῶν μορίων προσποιεῖται κτλ.* Vern. *vierfach getheilt in jede sich kleidend stellt sie sich als sei sie eben das, worein sie sich gekleidet.* De participiis huiusmodi arcte coniunctis nullaque divellendis interpunctione vide quae notavimus ad Protag. p. 146. et ad Phaedr. p. 454. — *ὑποδῦσα ὑπὸ ἕκαστον*] Praep. *ὑπό* abest ab Aristid. „Lacuna in cod. D., nec habet cod. Sch." *Creuzer.* Lectt. Plat. p. 468. *Heindorfius*: „i. e., *ὑπὸ τὸ σχῆμα ἑκάστου τῶν μορίων*, ut loquitur Aristot. Rhet. I, 2: *διὸ καὶ ὑποδύεται ὑπὸ τὸ σχῆμα τὸ τῆς πολιτικῆς ἡ ῥητορική.*" (*Stallbaumius* in not. scribit *Findeisen.* pro *Heindf*, et Aristot. Art. Poet. citat pro *Rhetor.*). In verbo *ὑποδύεσθαι* (*clam ingredi, furtim quasi subrepere*) fallaciae adiuncta notio est. *Sopater* Proleg. ad Aristid. p. 8.: *ὑποδύεται, τοῦτ' ἔστιν ὑπεισέρχεται, ὑποκρίνεται, ὡς ἐκείνῃ ταὐτὸν δοκεῖν εἶναι.* Bene apposuit *F. Iacobsius* in Stallb. not. *Themist.* Orat. 26. p. 320. A: *τῶν λόγων οἱ μὲν καὶ φαίνονται ἀληθεῖς καὶ εἰσίν, τοῖς δὲ ὑποδέδυκε μὲν τὸ ψεῦδος· ὅμως δὲ ὑποκρίνονται καὶ ἀπατῶσιν.*

τοῦτο] F *τὸ τοιοῦτο*. God. Arist. Schell. *τοιοῦτον*.

P. 302. *ὅπερ*] Abest a Darmst. In Florr. f. s. scribitur *εἶναι ὃ ὑπέδυ*, etiam J. *ὃ*. Liber vero Clark. a pr. m. cum Vind. 1. exhibet *ὅπου ὑπέδυ*, quam veram existimo scripturam. *Ὅπου* videlicet est i. q. *ὑφ' ὅ* s. *ὅπερ*, idque linguae ratio, ni fallor, postulat. *Ὅπου*, ut *ποῦ* al., non de loco, sed de re positum ad p. 453. C. illustravimus; et mox *ὅπου* (h. l. non *in quo*, sed *in* s. *sub quod*) positum est, licet verbum *ὑπέδυ* videatur *ὅποι* efflagitare, vid. ad p. 456. B. disputata, adde v. *ὅπου* exempla in Lexic. Xenoph. III. p. 306. congesta. Scripturam igitur *ὅπερ* vel *ὅ* nihil aliud esse censeo nisi genuinae *ὅπου* interpretationem. — *τῷ δὲ ἀεὶ ἡδ.*] Clark. Bodl. Vindd. 2. 6. et Flor. d. *αἰεί*; vid. supra posita. Ab Aristid. *ἀεί* abest. Ceterum *τῷ ἀεὶ ἡδίστῳ* est: *iucundissimo quoque*; sic enim Latinorum *quisque* poni constat (vern. *mit dem, was jedesmal das angenehmste ist*, h. e. *was nur immer das angenehmste ist*). Similiter *ἀεί* cum pronomine relativo iunctum vernaculum est *immer*, velut 480. C.: *ὃς ἂν ἀεὶ* (vern. *wer nur immer*) — *τυγχάνῃ ἀδικῶν*,

Kapitel 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40,

gato ὀψοποιητική praestant Clark. ΓΔBCEFJW Bodl. Vindd. 1. 2. 6. Florr. a. c. d. f. m. o. x. s. Meerm. Darmst. Bas. 2. et in marg. cod. Aristid. Schell., idque reposuerunt Findeis. Heind. Beck. Bekk. et Stallbaum. Proxime v. σπὰ abest a Darmst. Deinde J εἰδέναι τῷ σώματι. Tum Bodl. Aug. Meerm. Darmst. et cod. Aristid. Schell. ὥστε. In seqq. Darmst. καὶ ἐν ἀνδρ. — ἐπαΐει] *Heindorfius:* „Vide ne accurata ratio post illa εἰ δέοι subiunctivum ἐπαΐοι postulet.“ Idque recipere ausus est Beckius. *Stallbaumius* annotat: „Sed saepius in huiusmodi structura optativum cum indicativo permutari ipse [Heind.] postea docuit ad Phaedon. p. 62. B. C. cf. *Matth.* §. 529.“ Nullam cerno permutationem; immo re ipsa indicativum ἐπαΐει postulat, vid. quae ad Protag. p. 66. sq. disputavimus, ubi hunc ipsum tractavimus locum. — καὶ πονηρῶν] Sic Clark. cum Bekkeri libris (praeter EF) et Florr. a. c. d. m. o. x. Darmst. Aristid. pro volgato ἢ πονηρῶν. Liber Bodl. καὶ πότερος πονηρὸς, Aug. πότερος πονηρ. *Findeisenius:* „Librarius cod. Meerm. scripserat καὶ πονηροί, sed inter versus inseruit πότερος.“ — ἢ ὁ ὀψοπ.] Art. ὁ om. Bodl. J et Arist. Ad vv. λιμῷ ἂν ἀποθανεῖν τὸν ἰατρόν Schol. ἢ ὡς τῶν ἀνοήτων τοῦτο αὐτοῦ καταψηφισαμένων, ἢ ὡς ἀπελαθέντα ὑπ᾽ αὐτῶν καὶ τοῦ ἐκ τῆς ἰατρείας μισθοῦ στερούμενον σπάνει τῆς τροφῆς ἀποθανεῖν.

φημὶ εἶναι] Voc. εἶναι abest a Δ Bodl. Vindd. 2. 7. E Flor. x. Aug. et Meerm. (in J post πῶλε positum), quos sequutus Beckius v. εἶναι induxit, quam miror in viro considerato festinationem. Delinceps τὸ τοιοῦτον post ὦ Πῶλε ponunt ΞΥ. In E scribitur τὸ τοιοῦτο.

ὦ Πῶλε] Desideratur in Vindd. 2. 7. — τοῦτο γὰρ 461 πρὸς σὲ] *Heindorfius:* „Haec addit ne Gorgiam illud αἰσχρὸν offendat. Cf. §. 41. [462. E.], ubi eandem praefert Socrates Gorgiae reverentiam.“ — ὅτι τοῦ] F τοῦ γαρ. Quod sequitur τὸ βέλτιστον illustravimus ad Phaedr. p. 262. Adde *Krüger.* ad Dionys. Halic. Ep. ad Cn. Pompei. p. 11. — αὐτὸ] Sic Paris. J cum Bas. 2. (Steph. in margine: „ἢ. αὐτὸ οὗ φημι εἶναι“). *Findeisenius* „bene.“ *Heindorfius:* „Vere, opinor.“ *Stallbaumius:* „Non male, v. Heindorf. ad Phaedon. p. 139.“ Miror Bekkerum e solis illis libris (qui fere unius instar habent, siquidem Paris. J cum Basil. 2. usquequaque fere concinit) reponere potuisse αὐτό, idque sequutum esse Buttmannum in ed. Heind. altera (nam mihi, qui idem recepi librorum arbitratus locupletium fide niti, nondum contigerat apparatu Bekkeriano uti). Αὐτό et per se repro-

Anhang.

Zu Seite 1. Die Bezeichnung „Anhang" ist deshalb gewählt, weil die Abhandlung, welche sich auf Seite 1 bis 102 befindet, ursprünglich für sich allein gedruckt worden ist. Sie ist 1875 in Leipzig bei Teubner erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 1. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 1 bis 49 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 2. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 50 bis 82 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 3. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 83 bis 102 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 4. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 103 bis 124 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 5. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 125 bis 150 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 6. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 151 bis 157 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 7. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 158 bis 162 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 8. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 163 bis 166 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 9. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 167 bis 179 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 10. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 180 bis 185 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 11. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 186 bis 192 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 12. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 193 bis 198 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 13. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 199 bis 203 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 14. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 204 bis 214 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 15. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 215 bis 219 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 16. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 220 bis 224 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 17. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 225 bis 230 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 18. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 231 bis 240 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 19. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 241 bis 245 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 20. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 246 bis 253 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 21. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 254 bis 260 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 22. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 261 bis 264 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 23. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 265 bis 268 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 24. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 269 bis 272 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 25. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 273 bis 277 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 26. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 278 bis 280 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 27. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 281 bis 285 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 28. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 286 bis 288 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 29. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 289 bis 291 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 30. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 292 bis 295 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 31. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 296 bis 298 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 32. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 299 bis 301 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 33. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 302 bis 304 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 34. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 305 bis 308 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 35. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 309 bis 311 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 36. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 312 bis 314 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 37. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 315 bis 317 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 38. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 318 bis 320 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 39. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 321 bis 324 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 40. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 325 bis 327 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 41. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 328 bis 330 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 42. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 331 bis 334 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 43. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 335 bis 337 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 44. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 338 bis 340 erschienen.

Zu Seite 1, Zeile 45. Die Abhandlung ist zuerst in Crelle's Journal für Mathematik, Band 76, Seite 341 bis

sera déterminé, pour chaque cas, par le juge de paix du canton. Dans le cas où ce juge ne serait pas compétent, il désignera un autre juge de paix du département, auquel il transmettra les pièces de l'affaire. Le juge de paix désigné par le juge de paix compétent, ou par le tribunal, ou par le président du tribunal, ou par le président de la cour d'appel, ou par le président de la cour de cassation, ou par le président du tribunal des conflits, ou par le président du tribunal des conflits, ou par le président du tribunal des conflits

correxit. Post v. ἐρῶ „codd. add. σε. Etiam cod. Schell. videtur quid addidisse.“ *Creuz.* p. 468. Sine dubio addere voluerunt σοι. Ficinus: *rationem me tibi polliceor redditurum.* Atque hoc, si libri locupletes praestarent, haud dubitarem adjicere. —

ὀψοποιικὴ] Sic ΓΔBCEFW Bodl. Vindd. 1. 6. Florr. a. c. d. f. m. o. s. Darmst. Bas. 2. et Aristid. pro ὀψοποιητικήν. Respexit ad h. l. *Maxim. Tyr.* Dissert. XX. 8. p. 243. — τρόπον τοῦτον] I. τοῦτον τρόπον. Pro τοῦτον, quod ab Aristid. abest (ut in praegressis δέ ante γυμναστικῇ), Clark. exhibet τούτων. Deinceps E κωμωτικήν, F κωμωτικήν. — οὖσα] Sic ΞΣYV Bodl. Florr. a. b. c. d. f. m. o. x. Aug. Meerm. Bas. 2. et rc. ΓB. In reliquis libris deest οὖσα, in Aristid. τε οὖσα. Steph. in marg. „γρ. κακοῦργός τε οὖσα καὶ ἀπ.“ Voci ἀγεννής in cod. Meerm. ab alia man. superscr. ἄτιμος. — σχήμασι καὶ χρώμασι] Sic Clark. ΔEFJW Florr. f. s. x. Darmst. Aristid. et cod. Schell. Vulgo σχήμασί τε καὶ χρώμασι. Ceterum sic solent σχήματα et χρώματα coniungi, vid. 474. D. E. Phaedon. 100. D. Cratyl. 431. C. Sophist. 261. A. Polit. II. 373. B. al. Vid. ad Phaedr. p. 323. — λειότητι] Sic libri fere omnes; soli enim EF Florr. f. s. cum Ald. et Bas. 1. scribunt λειότησι, quod vide ne librariorum et operarum vitio factum sit (quemadmodum ap. Aristid. mendose χρώματι scribitur pro χρώμασι), licet Bekkerus et Stallbaumius (qui pluralem in hac enumeratione rei accommodatiorem esse putat) id receperint. — αἰσθήσει] Sic libri scripti fere omnes. In libro V scribitur ἰσθῆσιν (αι ει) et in Γ αἰσθήσει superscripto ἰσθῆσιν, Flor. f. αἴσθησι, Bodl. Aug. et Meerm. αἰσθῆτι, Aristid. ἰσθῆτι (in aliis codd. αἰσθῆτι). *Canterus* Nov. Lectt. V. 15. „in iis igitur — quibus homines possint se comere, ponit Plato figuras, colores ac levitatem, sed quod adiicit postremo, sensum, id procul dubio mendo non caret. Quid enim sensus ad comptum plus, quam alia confert? Quinimmo pro αἰσθήσει audacter equidem ἰσθῆσι legerim. Vestes enim vel maxime comptos nos et ornatos reddunt. Atque hoc ἰσθῆσιν Bekkerus recepit et Schleiermacherus expressit. *Heindorfius:* „Quasi vero non vestium significatio inesset in praegressis σχήμασι καὶ χρώμασι.“ Sed per se vestium commemoratio nescio quid absoni habet, praecipue in hac cum voce λειότητι coniunctione. Unice verum contra visum est Stallbaumio quod Coraius excogitaverat ἰσθήσει, *vestiendi ratione, vestitu*, „quod vocabulum,“ inquit, „raritate sua scribas lusit. Itaque haec: σχή-

μασι καὶ χρώμασι καὶ λειότησι tamquam singulae ornatus formae ac species commode praemittuntur, iisque deinde universi generis commemoratio recte additur: in eiusmodi locis καὶ est *denique, ut verbo dicam*. Quocirca haec ita convertimus: *figuris et coloribus et levitatibus, denique vestiendi ratione decipiens.* Itane censebat vir doctus fucum et unguenta, quae ars comendi potissimum adhibet, vestitus, tamquam universi generis, esse species? Nihil omnino, si quid video, hic loci est neque λείοσθήσει (quamquam Heindorfius nihil commodius putabat usurpari potuisse generali hoc vocabulo αἰσθήσει, quo ceteri sensus comprehenderentur. Sed tum scribendum certe fuisse καὶ τῇ ἄλλῃ αἰσθήσει Schleiermachertus iam significavit. Vox enim αἴσθησις ad sensus in universum pertinet, vid. Theaet. 156. B.) neque ἐσθῆσι vel ἐσθήσει, quod praegressum λειότητι respuit; nam ut arctius cohaerent σχήμασι et χρώμασι, sic etiam cum v. λειότητι coniunctum esse debebat vocabulum cognatam habens significationem. Atque tale est ἀνθήσει, quod facile in tritissimum illud αἰσθήσει abire potuit. Verba enim ἄνθος, ἄνθησις, ἄνθη et ἀνθεῖν constat de colore rubro et purpureo, etiam de vestibus purpureis (v. *Cuper.* Observv. III, 8. *Toup.* Emendd. ad Suid. T. IV. p. 220. et interpp. ad Philostrat. Imagg. p. 11. 14. ed. Iacobs.), atque in universum de rebus *splendentibus* (v. c. vestibus pictis, v. *Welcker.* ad Theogn. Rell. Proleg. p. LXXXVIII.) poni; unde in universum ἄνθησις est *splendor*. Similiter λεῖα et *splendida* coniunguntur Sophist. 266, C: περὶ τὰ λαμπρὰ καὶ λεῖα. Sic ἀνθεῖν ap. Xenoph. Cyrop. IV, 4. 1: ὥστε ἤστραπτε μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι ἡ στρατιά. Ita demum sensum acciperemus rei convenientissimum: *figuris* et *coloribus*, *levitate* et *splendore decipiens*, quae ita posita essent, ut prioribus simul responderent sequentia; vox enim σχήμασι definiretur quodammodo vocabulo λειότητι (nam figura quo politior est, eo pulchrior) et χρώμασι vocabulo ἀνθήσει (etenim ut quisque est color splendidissimus, ita pulcherrimus habetur). Alia ratione cl. *Daehne* Comment. crit. de aliq. Plat. dial. p. 14. loco conabatur mederi; scribi enim iubebat, part. καὶ inducta, αἰσθήσεις: καὶ λειότητι αἰσθήσει; ἀπατῶσα; quae quidem coniectura an isti quam attuli praestet, non mei est iudicii decernere. Ceterum haec σχήμασι — ἀπατῶσα apposita sunt ad praegressa (inprimis ἀπατηλή illud, quod verbo ἀπατῶσα repetitur) explicanda, nulla ex sermonis graeci more voce vel particula interposita; erat enim, ut Stallbaumius narrat, qui eam desideraret. — ποιεῖν] om. F Flor. d. Sensus: *quo quidem efficit* (ars comendi) *ut homi-*

καὶ ἀδόκητον ἐμοὶ θάνατον· ἀπόλωλε γὰρ ἀνὴρ ἐμὸς ἐν πολέμῳ, ὃν ἐγὼ ἐπόθεον μάλιστα. Ἀπόλωλε κυβερνήτης ἐμὸς ἐν πόντῳ, καὶ ἐγὼ ἐπόθεον μάλιστα. Ἀπόλωλε γεωργὸς ἐμὸς ἐν ἀγρῷ, καὶ ἐγὼ ἐπόθεον μάλιστα. Ἀπόλωλε ἰατρὸς ἐμὸς ἐν νούσῳ, καὶ ἐγὼ ἐπόθεον μάλιστα. Ἀπόλωλε δικαστὴς ἐμὸς ἐν ἀγορῇ, καὶ ἐγὼ ἐπόθεον μάλιστα. Ἀπόλωλε ἀστρονόμος ἐμὸς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐγὼ ἐπόθεον μάλιστα. Ἀπόλωλε ἀνὴρ ἐμὸς ἐν ἀγορῇ

et ῥητορική iure dici possint ἰατρικῆς et δικαστικῆς depravationes; illae enim in veri ac genuini locum vanam substituunt speciem, hae vero bonum (salubre) ac iustum pervertunt, dum malum et iniustum subiiciunt. — ἀκολουθήσαις] Ita Clark. ΓΔΞΣBCJVW Bodl. Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. et Arist. pro volgato ἀκολουθήσειας, J ἀκολουθήσας, Aug. et Meerm. ἀκόλουθήσεις. Heindorfius tacite reposuit ἀκολουθήσαις, quem sequuti sunt recentiores omnes. Vid. de hac optativi forma etiam Atticis frequentata quae collegit *Matth.* Gramm. gr. p. 361. In seqq. Bas. 1. γυμναστήν.

τοῦτο] Haec verba usque ad γυμναστικήν om. ΣΦF C Florr. d. x. et pr. Ξ. — ὀψοποιικὴ] Sic ΓΔΞΥBCE JW Meerm. et Bas. 2. pro volgato ὀψοποιητική. — μᾶλλον δὲ ὧδε] Haec usque ad ἰατρικήν om. pr. V. In Darmst. ὧδε καὶ ὅτι. Deinceps mg. V σοφιστικήν. In seqq. ὀψοποιικὴ iterum dedimus cum Findeis. Beck. Bekk. et Stallbaum. pro ὀψοποιητική; illud enim praestant ΓΔΣΥΦBC EFW. Ap. Arist. scribitur καὶ ὃ ὀψοποιητικὴ — τοῦτο ἡ ῥητορικὴ κτλ. — δικαιοσύνην] Sic libri omnes praeter unicum Paris. J, qui, ut solet, cum Bas. 2. faciens scribit δικαστικήν, quod Bekkerus recepit; sed δικαιοσύνην retinendum (vid. supra disputata), licet infra 520. B. legatur ὅσῳπερ νομοθετικὴ δικαστικῆς. — ὅπερ μέντοι λέγω] Accuratius exposita ratione quae inter veras et speciosas intercedat artes, ad propositum revertitur Socrates, ad rhetoricam, quam in animo idem esse ponit, quod in corpore ὀψοποιικὴ sit, genuinae videlicet artis (δικαιοσύνης vel δικαστικῆς) depravationem, eamque cum cognata arte, σοφιστικῇ, tam arcte coniunctam esse declarat, ut sophistes et rhetor creberrime inter se confundantur, quod quidem praecipue ad Gorgiam, sophisten et eundem rhetorem, liquet spectare. Olympiodorus: σύγγνοις γὰρ γίγνεται σοφιστικῆς καὶ ῥητορικῆς· οὕτω γοῦν καὶ ὁ Γοργίας, σοφιστὴς ὤν, ἑαυτὸν ῥήτορα ἐποίει. Atque hanc confusionem in artibus dicit ad corpus spectantibus minus obtinere, propterea quod mens corpori praesit, quae non corpori iudicium de rebus salubribus permittat, sed ipsa iudicet et mala (τὰ ὀψοποικά) a bonis s. salubribus (τοῖς ἰατρικοῖς) discernat. Oratio igitur quae sequitur ita praegressis adiungitur: *Iam licet per se hoc inter artes illas intercedat discrimen, tamen rhetorica* (ut ad hanc revertar, ad cuius vim et naturam explorandam haec omnia quae disputavimus spectant) *creberrime cum sophistica confunditur, ut nec ipsi so-*

gleiter überlassen, auch selbst jene weiterhin der Aufmerksamkeit des Lesers empfehlen, welche sich für Anfänger eignen.

In der Auswahl seiner Vorbilder suchte unser Autor vor allem solche, welche sich durch Einfachheit und Klarheit auszeichnen, und wo diese Eigenschaften nicht vorhanden sind, da hat er sie durch Umarbeitung in seine Übungsstücke hineingetragen. Er hat sich dabei der Worte Quintilians erinnert, der da sagt: „Ich will nicht, dass man sich bei der Nachahmung an die Worte bindet, sondern ich will, dass man sich die Kraft der Rede aneignet, und dass man nicht nur das Gesagte, sondern auch das Gesagtwerden-können nachahme.“ Und wenn Quintilian weiter sagt: „Ich will, dass man sich bemühe, alles zu erreichen, was der Vorbild-Redner erreicht hat, und dass man nicht nur das Gesagte, sondern auch das Gesagtwerden-können nachahme“, so ist damit gesagt, dass man sich nicht nur bemühen soll, die Gedanken des Vorbild-Redners zu erreichen, sondern auch die Art und Weise, wie er sie ausdrückt. Ich will nicht, dass man sich bemühe, alles zu erreichen, was der Vorbild-Redner erreicht hat, und dass man nicht nur das Gesagte, sondern auch das Gesagtwerden-können nachahme.“ Und wenn Quintilian weiter sagt: „Ich will, dass man sich bemühe, alles zu erreichen, was der Vorbild-Redner erreicht hat, und dass man nicht nur das Gesagte, sondern auch das Gesagtwerden-können nachahme“, so ist damit gesagt, dass man sich nicht nur bemühen soll, die Gedanken des Vorbild-Redners zu erreichen, sondern auch die Art und Weise, wie er sie ausdrückt.

εἶναι ἀχήκοας. Hoc autem ipsum nomen, *ῥητορική*, tamquam orationis subiectum, petendum e proxime praegressis *τοῦτο ῥητορικὴ πρὸς δικαιοσύνην.* Verba igitur hoc volent: *ita quidem, ut modo dixi, distat rhetorica* (int. a ceteris artibus ipsi propinquis) s. *hoc quidem discrimen rhetoricae intercedit cum ceteris artibus; sed tamen confunditur praecipue cum ea arte quae in eadem re tractanda (animo) versatur, cum sophistica; ut nec sophistae et rhetores nec ceteri homines ipsos discernere queant.* In sequentibus vero subiectum mutatur (vid. ad Protag. p. 78. 164. et ad Phaedr. p. 395. 506.), ita ut ab arte ad homines transgrediatur oratio; memorantur enim *σοφισταὶ καὶ ῥήτορες* praegresso *ὄντων* (quod non est neutrum, ut Buttmannus ceperat, sed ad voces *σοφισταί* et *ῥήτορες* refertur), quasi verbi *διέστηκε* subiectum non sit *ῥητορική*, sed praecesserit *διεστήκασι σοφισταὶ καὶ ῥήτορες. Findeisenius διέστηκε* servari posse opinabatur, si pro *ὅπερ* scriberetur *ἅπερ*, ut sensus esset: *de quibus vero disserui, ea sic differunt.* Ceterum volgo scribitur *διέστηκεν οὕτω*, in Par. J vero et Flor. x. comparet *διέστηκε μέν* (Bas. 2. *διέστηκαν μέν*), eandemque scripturam affert Stephanus in marg. Atque hoc receperunt Bekker. et Stallbaum. *Φύσει* (Aug. *φήσει*) est *per se* (vern. *an sich*, quo ipsa rei natura, quam essentiam posteriores dixerunt, designatur, vid. ad Phaedr. p. 439.), — *ἅτε δ' ἐγγὺς ὄντων*] Viudd. 1. 6. *ἅτε δὴ ἐγγὺς*, Florr. f. s. x. *ἅτε δὲ ἐγγ.* Participium *ὄντων* absolute positum est (nam relatum ad sequens verbum finitum *φέρονται* esse debebat *ὄντες*) propter graviorem quem habet sensum; est enim: *sed quia propinqui sunt.* Sic participium Graecorum et primo et secundo et quarto casu absolute s. per se ponitur (ita ut eius casus non e verbo pendeat); in quo quidem insignis cernitur graeci sermonis virtus, licet Grammatici anacoluthiam, quam vocitant, videre videantur, vid. *Matthiaei* Gramm. gr. p. 1095. sq. Participii vero *ὄντων* subiectum petendum e seqq. *σοφισταὶ καὶ ῥήτορες: sophistae et rhetores, quia propinqui videntur et finitimi, inter se confunduntur.* Quamquam durissima haec orationis transitio est ab una arte (rhetorica), ad quam *διέστηκε* refertur, ad sophistas et rhetores, ut his quoque confirmari videatur *Heindorfii* suspicio plura intercidisse, vel nostra opinio, pro plena nos Platonis oratione excerptam tantum habere. Cl. *Dachne* Commentt. crit. p. 17. hanc attulit coniecturam: *ἃ δ' ἐγγὺς ὄντων φέρονται ἐν τῷ αὐτῷ καὶ περὶ ταὐτά· καὶ σοφισταὶ καὶ ῥήτορες οὐκ ἔχουσιν ὅ τι χρήσωνται κτλ.: uti non ita multo ante dixi, diversa quidem ea sunt natura, quae tamen,*

ein geringer Grad, der sich selbst in Gummi zu ziehen scheint. Gossium ist ein Bestandtheil der Gummiarten, und findet sich in Gummi Arabicum, Senegal, Kirschgummi, Pflaumengummi, Traganth, Bassora, Barbary, Acacia, Gummi Kino, Gummi Gutti, Euphorbium, Myrrha, Olibanum, Ammoniacum, Galbanum, Sagapenum, Opopanax, Asa foetida, Bdellium, Scammonium, Gummi Ammoniacum, Gummi Elemi, Gummi Copal, Gummi Animi, Gummi Lacca, Gummi Resina Flava, Gummi Resina Alba, Gummi Resina Nigra, Gummi Resina Rubra, Gummi Resina Cacaiba, Gummi Resina Cacaiba Nigra, Gummi Resina Cacaiba Rubra, Gummi Resina Cacaiba Alba, Gummi Resina Cacaiba Flava

quippe in praegressa oratione satis explanatis, ad rem propositam, ad rhetoricam, revertitur Socrates, quam dicit cum finitima arte, sophistica, confundi, perinde ut, quod supra ostendit, *νομοθετικὴ* confundatur cum *δικαστικῇ*. Atque haec orationis ad sophistas et rhetores transitio quodammodo iam praeparata erat verbis in praegressa oratione: *τοῦτο σοφιστικῇ πρὸς νομοθετικήν* et *τοῦτο ῥητορικὴ πρὸς δικαιοσύνην*; atque hoc posterius, *ῥητορική*, subiectum est sequentis verbi *διέστηκε*, et utrumque, *σοφιστική* et *ῥητορική*, repetitur quodammodo verbis *σόφισταὶ καὶ ῥήτορες*. Atque hanc geminam esse scripturam declarant praeterea infra (p. 520. A.) posita: *Ταὐτόν, ὦ μακάριε, ἐστὶ σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ ἢ ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον, ὥσπερ ἐγὼ ἔλεγον πρὸς Πῶλον*, quibus ad nostrum patet locum respici. Neque obstat quod infra ponitur, si corpori iudicium permitteretur, fore ut ars coquinaria confunderetur cum medicina (h. e., perniciosum cum salubri). Etenim quoniam *ὀψοποικῆς* eadem est ratio ad *ἰατρικήν*, quae est *ῥητορικῆς* ad *δικαστικήν*, nostro loco videri possit scribendum esse *δικασταὶ καὶ ῥήτορες* pro *σόφισταὶ καὶ ῥήτορες* (id quod nos olim coniecceramus, approbante Stallbaumio in Var. Lectt.), sed neutiquam urgenda est medici et coqui confusio neque ex ea sequitur in praegressis similiter componendos fuisse iuris peritum et rhetorem; immo hoc, ni fallor, significare voluit Plato, artes ad idem spectantes vel in eadem re tractanda versantes inter se confundi; itaque fieri, ut sophistae et rhetores, quippe in eadem re tractanda (in animo) versantes, inter se confunderentur; idemque eventurum esse in artibus ad corpus spectantibus (ut in medicina et coquinaria), nisi mens perniciosa a salubribus discernens corpori praecesset. — *χρήσονται*] Sic libri omnes praeter J et Vind. 6. a corr. m., qui *χρησωνται* scribunt, idque reposuerunt Bekker. et Stallbaum. *Heindorfius* quoque: „Pro *χρήσονται* autem vide ne sermonis graeci ratio postulet *χρήσωνται*." *Stallbaumius*: „coniunctivum restituimus, quo clarius significaretur consilii inopia, qua quum ipsi rhetores ac sophistae, tum alii qui de eorum professione iudicaturi sint, teneri dicuntur." Adiungit vir doctissimus: „quamquam etiam indicativus futuri temporis passim ponitur, quod fit aut in iis locis, ubi rem simpliciter tamquam futuram cogitare debemus — aut in simplici narratione, ubi omni dubitatio ac fluctuatio minus graviter describitur." Cf. quae idem vir doctus ad Gorg. p. 249. exposuit. Equidem nihil discriminis possum agnoscere, sed in hac formula, quae dubitationem indicat, *οὐκ ἔχω* recte puto indicativum futuri poni, propterea quod dubitationis, de-

liberalionis al. significatio in ipso iam futuro insit, quippo quod tempus sit et per se incertum et usu simillimum coniunctivo, vid. exempla a *Matth.* Gr. gr. p. 986. not. 2. et 998. sq. collecta; quocirca etiam pro coniunctivo ponitur, ut post partic. *μή*, *ὅπως* al. Cf. ad 505. C. Quocirca in patrio sermone huiusmodi futura reddenda sunt verbo quod dicitur auxiliari *sollen*, v. c. Conviv. 216. C.: *οὐκ ἔγω ὅ τι χρήσομαι τούτῳ ἀνθρώπῳ*: *ich weiss nicht was ich mit diesem Menschen machen s. anfangen soll* (non: *was ich machen werde*, ut *Stallbaumius* vertit). Vid. ad Protag. p. 128. sq. Locum hunc Findeisenius in Graec. ind. ita reddidit: *cum ipsos tum alios fugit, quid inter eos sit discriminis.* Sed *χρῆσθαι* est, ut Latin. *facere*, vern. *machen*; quocirca reddi debebat: *sie wissen weder selbst, was sie aus sich machen* (h. e., *wofür sie sich halten*) *sollen, noch wissen die anderen Menschen, was sie aus ihnen machen sollen*, non, ut Schleiermacherus vertit: *und wissen selbst nicht, was sie mit sich anzufangen haben.* — *οὔτε*] Darmst. *οὔθ'*. Deinceps art. *οἱ* ante v. *ἄλλοι* abest a ΦEF Florr. f. s. — *καὶ γὰρ ἄν*] Scriptum mallem sensus causa *καὶ γὰρ αἴ*: *nam similiter.* — *εἰ*] om. Φ. Deinceps Meerm. *στόματι*, superscripto *σῷ*.

αὐτὸ] ΣΥ *τὸ*. Bodl. Aug. et Meerm. *ἀλλὰ τὸ αὐτό* pro *ἀλλ' αὐτὸ αὑτῷ*, Vind. 7. *ἀλλά τοι αὐτῷ*, Darmst. *ἀλλὰ τῷ αὐτῷ* (volgata marg. adscripta). — *διεκρίνετο*] Sic Clark. cum Bekkeri libris (praeter EF); accedunt Bodl. Florr. a. b. c. d. m. n. x. Aug. Meerm. Darmst. et Bas. 2.; idem affert Steph. in marg. Ficinus quoque: *discernereturque.* Recte hoc receperunt Findeis. Beck. Bekk. Stallb. et Buttm. pro volgato *ἀνεκρίνετο.* — *ὀψοποιικὴ*] Sic hic quoque scribunt Clark. ΓΔΣΥΦBCEFW Bodl. Aug. et Meerm. cum Bas. 2. pro *ὀψοποιητικὴ*. Deinceps art. *ἡ* ante v. *ἰατρικὴ* om. ΔΞΣYFV Vindd. 6. 7. et Meerm. — *σταθμώμενον*] *ponderans voluptatibus ad ipsum redeuntibus.* Sic Latini quoque usurpant verb. *ponderare*, ut *Cicero* de Legg. I, 13. §. 39. II, 17. §. 43. Similis translatio inest in v. *μετρεῖν*, Latin. *metiri* (ut *Cic.* Legg. I, 14. §. 41.: *metietur suis commodis omnia.* De nat. Deor. I, 40.: *omnia — ventre metiri al.*). *Demosth.* p. 324: *τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν.* Cf. *Hemsterhus.* ad Lucian. T. I. p. 249. Bip. Bibl. crit. I, 2. p. 60. Ald. Bass. 1. 2. *αὐτὸ* pro *αὐτό* scribunt. D

P. 304. *τὸ τοῦ*] Φ *τοῦτο τὸ*. Celebratum est Anaxagorium illud *ὁμοῦ πάντα χρήματα*, vid. Phaedon. 72. C.

Menag. ad Diog. Laert. II, 6. *Valcken.* Diatrib. in Eurip. fragm. p. 40. *Schaubach.* in Anaxag. fragm. p. 65. sq. et *Wilh. Schorn.* Anaxag. fragm. p. 11. sq. In cod. Moerin. marg. ab alia manu adscriptum reperitur: *τὸ δὲ ὑπ' Ἀναξαγόρου θρυλλούμενον τοῦτ' ἦν ὁμοῦ πάντα χρήματα, ἤγουν πράγματα.* Part. ἄν quae sequitur abest a Flor. c., Darm. om. *ἂν πολὺ ἦν.* Ceterum *πολὺ* (*multum*, h. e., *frequens*) *εἶναι* dicitur quod frequenter reperitur vel usu venit. Sophist. 256. C: *περὶ ἕκαστον· ἆρα τῶν εἰδῶν πολὺ μέν ἐστι τὸ ὄν, ἄπειρον δὲ πλῆθει τὸ μὴ ὄν.* Sic etiam *πολὺ γίγνεσθαι*, ut Legg. I. p. 633. B. Sensus est igitur: *usquequaque fere reperiretur haec confusio quam Anaxagoras primum posuit rerum statum fuisse.* — *τούτων*] Σ *τούτω*, pr. Ξ *τούτον*, et fortasse pr. Ξ (sic Bekk.). Ceterum Heindorfius haec sic intelligit: „*tu enim librum illum Anaxagorae trivisti.*" Et Schol. *Ἀναξαγόρειος γὰρ ἦν τῇ προαιρέσει ὁ Πῶλος* (itane?), *καθάπερ ὁ Γοργίας Ἡμισυδόκλειος.* Multo magis commendatur quod in Schol. Clark. legitur, Socratem verbis *πολύ* et *Πῶλε* ludere: *ἢ διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων παρίσωσιν, ὦ φίλε Πῶλε*, ut significare voluerit Polum hoc ipsum expertum esse, quum nomen Poli invenerit a *πολύ* illo, tamquam a generali quadam rerum confusione. Sed simpliciter quoque irrisor hoc sibi velle potuit: *tibi enim, qui te doctum profiteare, hoc notum est*; pro contrario: *sed fortasse tibi, in rhetorica tantum versato, hoc incognitum est.* — *ὁμοῦ ἄν*] Σ Bodl. Vindd. 2. 7. Aug. Meerm. et fortasse Ξ (sic Bekker,) *ὁμοῦ γὰρ*, unde Heindorfius scribi volebat *ὁμοῦ γὰρ ἄν*; sed part. *γάρ* nihil est opus. Deinceps Flor. s. *πάντα τὰ χρήματα.* — *ἐφέρετο*] Clark. *ΓΔΞΣΥΩBCVW* Bodl. Florr. a. c. d. m. o. x. Meerm. et Darmst. (sed volg. in marg.) *ἐφέρετο.* — *ἀχρήτων ὄντων*] Ita Clark. cum reliquis libris fere omnibus, etiam Thom. Mag. v. *ὀψοποιός.* Volgo (ut in EF al.) *ἀχρήτων τ' ὄντων*, Florr. f. s. *ἀχρήτων γ' ὄντων*, quod Stallb. in ed. Weigel. receperat; sed rectius habet *ἀχρήτων ὄντων.* — *τῶν δὲ ἰατρικῶν καὶ ὑγιεινῶν*] Sic pro *τῶν τε ὑγιεινῶν καὶ ἰατρικῶν* scribunt Clark. *ΓΞΣΥΩBCFJVW*; accedunt vocem Florr., quatuor Vindd., Bodl. Aug. Meerm. Darmst. et Thom. Mag. In Bodl. (non Clark., ut memorat Stallb.) Aug. et Meerm. art. *τῶν* ante v. *ὑγιεινῶν* iteratur. In seqq. *ὀψοποικῶν* pro *ὀψοποιητικῶν* suppeditarunt Clark. *ΓΔΞΣΥΩBCEFVW* Bodl. Aug. Meerm. et Stallbaumi libri cum Bas. 2. — *ὃ μὲν οὖν ἐγώ*]. Schol. *ὁ Πλάτων ἐνταῦθα κατακέχρηται τῷ Ἀττικῷ σχήματι καταχόρως, τῷ καλουμένῳ ἀμείλητῳ· τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἔχον τοὺς μὲν πολ-*

λοὺς λεγομένους συβδήμους, μηδαμῶς δὲ τὸν δέ. ὅρα γὰρ πῶς ὁ μὲν οὖν ἐγώ, ἴσως μὲν οὖν, ἄξιον μέν, ἐὰν μὲν οὖν καὶ ἐγώ. Etenim ut part. μέν per se quoque ponitur non sequente δέ (vid. ad Phaedr. p. 351.), sic etiam aliis adiunctis particulis, velut δή, οὖν, tam in transitione, quam in conclusione orationis ponitur. In seqq. Flor. x. ἐν τῇ ψυχῇ. Vid. p. 464. B. Verba ὃ μὲν οὖν ἐγώ leguntur ap. Thom. Mag. v. ἀψοποιός. — ἐκεῖνο] In Clark. „prius erat ἐκεῖνον, sed ν. nabrasum" Gaisf. Paris. J ἐκείνῳ. Γ a corr. m. ἐκείνη. Sed recte habet ἐκεῖνο, licet ad subst. fem. ἀψοποιία referatur; sic enim ἐκεῖνο, αὐτό cet. poni saepenumero iam notavimus. Plene esset: ὡς ἐκεῖνο (ἡ ὀψοποιία s. ὀψοποιική) ἀντίστροφόν ἐστι τῆς ῥητορικῆς ἐν σώματι, h. e., *rhetorica idem est in animo, quod coquinaria in corpore.* Schol. τὸ λεῖπον τοῦ τῆς ῥητορικῆς ὅρου. ἔστι γὰρ ὅλος· ῥητορική ἐστι κολάκεια, πολιτικῆς μορίου εἴδωλον, ἀντίστροφον ὀψοποιίας ἐν ψυχῇ, ὡς ἐκείνη ἐν σώματι. Cf. cum h. l. *Themist.* Orat. XXVI. p. 329. D.

Ἴσως μὲν οὖν] In Par. J et Bas. 2. om. οὖν. Deinceps rc. Γ ἄτοπόν τι. Sed pron. τι haudquaquam opus est, vid. quae ad Protag. p. 156. et Phaedr. p. 247. posuimus, quibuscum cf. *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 129. — συχνὸν] Sic Clark. Bekkeri libri (praeter EF), Bodl. Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. Meerm. et Bas. 2. (unde Stephanus in marg. „γρ. συχνὸν λόγον"). Ceteri μακρὸν scribunt, quod, licet per se recte habeat (sic passim legitur μακρὸν λόγον vel μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνειν et τείνειν Protag. 335. C. 361. A. Polit. X. 605. D. al. Vid. *Hemsterhus.* ad Lucian. T. I. p. 459. Bip.), tamen propter praegressum μακρούς magis commendatur συχνόν. Voc. συχνός (*copiosus, multus*) in oratione positum est *longus*, ut infra 519. E: νῦν γοῦν σχεδὸν τείνω τῶν λόγων. Theaet. 185. E: μάλα συχροῦ λόγου ἀπαλλάξας. Sophist. 217. D: ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν λόγον συχνόν. Phileb. 23. B: συχνοῦ μὲν λόγου τοῦ λοιποῦ. Polit. II. 376. D: ἵνα μὴ ἐῶμεν ἱκανὸν λόγον ἢ συχνὸν διεξίωμεν. Voc. λόγον abest a Par. J. Deinceps J μοι scribit pro ἐμοί, in Σ Vind. 7. Aug. Meerm. et pr. Ξ omiss. pronomen. Flor. x. οὐκ ὡς μοὶ (sic) συγγνώμης, Aug. et Meerm. ἄξιον μὲν οὖν συγγνώμης ἐστί. — βραχέα] EF βραχέως. Deinceps V ἀπεκρινάμην, Flor. b. ἀποκρινόμην. — οὐδὲν οἷός τ' ἦσθα] Pro οὐδέν Florr. c. m. o. οὐδὲ scribunt. Deinceps Clark. Γ Δ Ξ Σ C J V W Bodl. Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. Aug. et Meerm. οἷός τ' ἦσθα de-

derunt pro *οἷος ἦσθα* (Ald. Bass. 1. 2. mendose *οἶσθα*), Paris. ap. Routh. et Flor. x. *οἷός τε ἦσθα*. Illud iam Findeisenius receperat. — *ἀλλ' ἐδέου*] Sic Bodl. Florr. a. b. d. o. x. et sine dubio Bekkeri quoque libri, quum hoc ab eo repositum sit pro volgato *ἀλλὰ ἐδέου*. — *ἐὰν μέν σοῦ*] Flor. x. *ἄν*. Part. *μέν* abest a F. Deinceps Flor. x. *σου ἀπολογουμένου*. Deinde Bas. 2. *οὐκ ἔχω* pro *μὴ ἔχω*. In seqq. *χρήσομαι* pro volgato *χρήσωμαι* praestant Γ Ξ Σ E V W Bodl. Vind. 7. Florr. b. x. et Meerm., quod Findeisenius pro vitioso habebat, Stallbaumius contra se non spreturum esse profitebatur, si in libris melioris notae (?) legeretur. Vid. quae supra posuimus. In seqq. Φ et Flor. x. a pr. m. *ἀποτείναι*. Aug. *ἀπόκτεινε*.

χρῆσθαι] J *χρήσασθαι*. Ceterum *χρῆσθαι τῇ ἀπο-* 466
κρίσει est *responsionem accipere* (vern. *nehmen*, h. e., *verstehen, deuten*), ut *ὅ τι χρήσομαι*, proprie *was ich daraus machen*, h. e., *wie ich es nehmen* s. *verstehen soll*. Sic *Xenoph.* Cyrop. I, 6. 21 *μηδ' αὖ — ἀπορροῖς, θείοις σημείοις ὅ τι χρῷο*. Verbum *χρῆσθαι* videlicet Latinorum verbo *accipere* respondet; in re positum est vern. *aufnehmen* vel *nehmen*, h. e., *verstehen* (v. c. aliquid in bonam vel malam partem accipere); in homine autem dictum est aliquem *accipere* (vern. *einen aufnehmen* vel *sich gegen einen benehmen*, h. e., *einen behandeln*). Idem est vernaculum *machen*, in re positum cum praeposit. *aus* iunctum (v. c. *ich weiss nicht, was ich daraus machen*, h. e., *wie ich es verstehen soll*), in persona cum praepos. *mit* (v. c. *ich weiss nicht, was ich mit ihm machen*, h. e., *wie ich mich gegen ihn benehmen* vel *wie ich ihn behandeln soll*). Exempla, quum quavis fere pagina sese offerant, nihil attinet apponi. Verba igitur *ἔα με χρῆσθαι* (int. eo quod responderis) hoc valent: *sino me accipere* (int. *ita, ut accipio*). — *ἔχεις χρῆσθαι*] Flor. x. *χρήσασθαι*. Deinceps *σοι δοκεῖ* pro *δοκεῖ σοι* Aug. et Meerm. Pro *χολαχεία* et in seqq. *χολαχείας* Bass. 1. 2. scribunt *χολαχία* et *χολαχίας*, de qua scriptura vid. *Dorvill.* ad Charit. p. 446. Deinde art. ante *ῥητορική* om. Σ Y et pr. Ξ. — *μέν σοῦν*] Habet part. *μέν* etiam cum *οὖν* coniuncta restringendi vim (vid. ad Phaedr. p. 351.); quocirca in responsione id quod alter dixit corrigit eo ipso quod restringit. Patrio igitur sermone exprimere has particc. potes modo fortius vocula *vielmehr* vel *nein*, modo lenius part. *nur*. Sic infra 466. E: *ἐγὼ οὔ φημι; φημὶ μέν οὖν ἔγωγε*. 470. B: *Σὺ μὲν οὖν — ἀπόκριναι ταὐτὸ τοῦτο*, ubi vernaculum est: *Nein, du beantworte* cett. Conviv. 201. C: *Οὐ μέν οὖν τῇ ἀληθείᾳ*

δύναμαι ἀντιλέγειν· ἐπεὶ Σοκράτει γε οὐδὲν μαλεπὸν (vern. *Nein, bloss der Wahrheit kannst du nicht widerstreiten*). Criton. 44. B: Ὡς ἄτοπον τὸ ἐνύπνιον, ὦ Σώκρατες, ΣΩ. Ἴσως μέν, ὦ Κρίτων· *Nein, ein deutlicher* (Traum), *wie ich wenigstens dafür halte.* al. innumerab. Vid. *Stallbaumius* ad Phileb. p. 99. *Rückert.* ad Conv. p. 110. et *Matth.* Gramm. gr. p. 1273. Pro ἔγωγε J ἐγὼ. Mox ὤν om. Σ Bodl. Vind. 7. Aug. et Meerm. In Vind. 7. et Meerm. deest etiam ὦ. J νέος ὤν, quod ex interpretatione fluxit. Sic enim Schol. τηλικοῦτος ὤν] ἤγουν νέος ὤν. — τί τάχα δρώσεις κτλ.] *Heindorfius*: „Minum hoc τάχα, quod nescio an trahi debeat ad seqq. πρεσβύτης γενόμενος, hoc sensu, *si forte grandior natu factus fueris.* Quamquam ne hoc quidem animum explet.“ Sensus sane hic esset absonus. *Schleiermacherus* haec ita vertit: *was wirst du denn thun wenn du alt wirst?* Sed hac vi voc. τάχα nusquam, quod sciam, usurpatum reperitur. Verba haec τάχα δρώσεις πρεσβύτης γενόμενος possint ab aliena manu videri adiecta esse, propterea quod posteriora πρεσβύτης γενόμενος in Clark. ΔCEFW Vindd. 1. 6. Florr. a. c. m. o. Reg. (ap. Routh.) et pr. ΓB desunt; in Clark. margini adscripsit recentior manus. Etiam Ficinus simpliciter vertit: *quid forte posthac facies?* Atque his libris auctoribus induxit ea Bekkerus et uncis inclusit Stallbaumius. Sed quid tum facies verbis hoc ipsum significantibus τί τάχα δράσεις? Stallbaumius supplet: *ubi aetate longius provectus fueris*, praegressa vertens: *quid mox facies?* Sane voc. τάχα etiam valet *mox* (vid. ad p. 450. C.); sed plane ineptum hoc *mox* funderet sensum: *quid mox facies* (*grandior natu factus*). Significatio enim haec in his verbis lateret Polum (quem Socrates supra νέον et ὀξύν vocavit) mox futurum esse grandiorem; nam si quis dicitur *mox facturus esse aliquid aetate longius provectus*, etiam *mox grandior natu futurus* cogitetur necesse est. Quod quam absurdum sit haud desiderat orationem meam. Ergo minime probandum, quod viri docti τί τάχα δράσεις retinentes verba πρεσβύτης γενόμενος delerunt. Equidem censeo aut totum aut nihil in his verbis inducendum esse. Totum si retinueris, sic potueris sensum constituere: *quid fortasse facies grandis factus*, vern. *was wirst du vielleicht* (vel wohl) *thun, wenn du alt geworden?* Quo significare posset Socrates: Si nunc adolescens id non meministi quod quis dixit, fortasse grandis factus ne intelliges quidem omnino quod quis dixerit, vel si adolescens non recordaris, fortasse grandis ne cogitabis quidem omnino. Quamquam haec aliquanto arti-

ficiosior loci interpretatio vereor ut cuiquam in Platone versato probari possit. Quocirca in hanc inclino sententiam ut totum hoc putem ex interpretationibus conflatum esse et ex margine in ipsam immigrasse orationem. Cuius quidem rei indicia in libris scriptis deprehendimus. Etenim ad *τηλικοῦτος ὤν* schol. adscripsit verba *νέος ὤν*, in Vind. 1. *νέος ὢν πρεσβύτης γενόμενος* comparet, et in marg. cod. Reg. *νέος ὢν τί τάχα δράσεις πρεσβύτης γενόμενος*. Scribere fortasse voluit, qui verborum *τηλικοῦτος ὤν* illam condidit interpretationem: *νέος ὤν, οὔπω πρεσβύτης γενόμενος*; unde verba *πρεσβύτης γενόμενος* tamquam genuina in ipsam illata sunt orationem. Iam si haec exstiterat scriptura: *τηλικοῦτος ὤν, ὦ Πῶλε, πρεσβύτης γενόμενος* pro manca haberi debebat oratio, quam facile quis opinari poterat explendam esse verbis *τί δράσεις*; Hoc igitur si in margine positum erat: *τάχα (fortasse, int. legendum): τί δράσεις πρεσβύτης γενόμενος*; ex hoc, verborum ordine mutato, nasci potuit: *τί τάχα δράσεις πρεσβύτης γενόμενος*; Utrumque igitur *τί τάχα δράσεις* et *πρεσβύτης γενόμενος* ex interpretatione mihi videtur profectum esse, et hoc quidem *πρεσβύτης γενόμενος* ex antiquiore (verbis *τηλικοῦτος ὤν* i. e., *νέος ὤν* adscripta), illud vero *τί τάχα δράσεις* (proprie *τάχα*, int. *γράπτέον, τί δράσεις*) ex glossa posterius condita, atque, quod millies factum est, glossa posterius nata: *τί τάχα δράσεις* in omnibus se obtinuit libris, antiquius vero condita *πρεσβύτης γενόμενος* in libris pluribus oblitterata reperitur.' Etiam *Stallbaumius* Var. Lectt. p. 200. hanc tenuerat sententiam: „totum hoc," ait, „*τί τάχα δράσεις πρ. γεν.* ex inepta annotatione in contextum migravit." In exemplo autem Goth. annotavit: „quod olim coniecimus, etiam *τί τάχα δράσεις*; e glossemate ortum esse, id nunc non amplius probamus." Sed ineptissima esse illa *τί τάχα δράσεις*, quamcunque in partem accipias, satis mihi videor exposuisse. — *ὡς κόλακες*] EF om. *ὡς*. Deinde Vind. 6. *ὡς κόλακες οἱ ἀγαθοὶ ῥήτορες*. Ceterum male Vigerus de idiotism. gr. l. p. 268. Herm. *κόλακες* cum *φαῦλοι* iunxit (commate post *v. φαῦλοι* posito) locumque sic vertit: *Num ergo tibi videntur, ut solent nequam assentatores in civitatibus, ita boni rhetores clari et illustres haberi,* verbum *νομίζεσθαι* intelligens *illustri existimatione praeditum esse.* Ita Cornarius quoque et Routhius verba iunxerant. Sed bene *Heindorfius*: „Clarum est hoc dici a Polo: *An igitur videntur tibi tamquam adulatores in civitatibus pro contemnendis hominibus boni haberi rhetores?*" Findeisenius infinitivum *νομίζεσθαι* opinabatur ex omisso verbo *δεῖν* pendere, locum sic scilicet intelligens: *An igitur rhetores*

boni tibi videntur adulatoribus contemnendis patres existimandi esse? Quod nihil attinet refutare. Schleiermacherus ed. II. admirabiliter sic vertit: *Scheinen dir denn in den Staaten die ausgezeichneten Redner wie Schmeichler für schlechte Leute schlecht geachtet zu werden?* Graecum ὡς κόλακες est vern. *als Schmeichler*, h. e., propterea quod adulatores et sunt et habentur. ἐρώτημα τοῦτ' ἐρωτᾷς;] Bodl. Flor. x. et Meerm. B τοῦτο. Oratio e duabus: ἐρώτημα τοῦτό ἐστιν ὃ ἐρωτᾷς in unam est coacta, vid. exempla a nobis posita ad Protag. p. 156. et ad Phaedr. p. 227. 336. et 517. — οὐδέ] E Flor. o. ὃ οὐδὲ et supra versum B C. Male Findeisenius οὐδέν scriptum volebat, vertens: *mihi quidem nihili aestimandi videntur.* Sed νομίζεσθαι est *aestimatione dignari*; vertendum igitur: *nullo omnino loco mihi videntur numerari.* Sic Polit. IV. 419: πάντα ὅσα νομίζεται τοῖς μέλλουσι μακαρίοις εἶναι. Apposuit Heindorfius *Aristophan.* Nub. 962.: Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη νενόμιστο. *Lucian.* Hermot. §. 24.: ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς. Deinceps pro δοκοῦσιν Bodl. Florr. a. b. c. o. m. x. Aug. et Meerm. scribunt δοκοῦσι, quod Heindorfio praeeunte reposuerunt Beck. et Stallb. — ἐν ταῖς πόλεσιν] Sic Clark., Bekkeri libri (praeter Ξ), Bodl. Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. x. Aug. Meerm. et Bas. 2. Volgo τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν. *Heindorfius*: „Bene, ni statim post idem eodem modo inferretur, δοκοῦσι τῶν ἐν τῇ πόλει δύνασθαι, ubi id codices iidem tuentur." Similiter *Beckius*: „At tuentur articulum hic verba l. 4. 5." Confuderunt igitur viri docti ἐν ταῖς πόλεσιν (sic infra quoque p. 466. D.) et τῶν ἐν τῇ πόλει. Illud est *in civitatibus*, τῶν ἐν τῇ πόλει vero i. q. τῶν πολιτῶν; est igitur: *minimam de civibus mihi videntur potestatem habere rhetores.* Articulus enim sic cum praepos. ἐν et substantivo ponitur ut simplicis substantivi vel adiectivi faciat circumloquutionem, ut οἱ ἐν λόγοις, ἐν φιλοσοφίᾳ, ἐν γράμμασι al. fere innumerab. Vid. *Fischer.* collecta ad Weller. III, 2. p. 144. — τὸ δύνασθαι γε] Voc. γε om. E F J Vind. 6. et Florr. f. s. x. Proximum εἶναι abest a F. — Ἀλλὰ μὲν δὴ] Libri et scripti et editi ἀλλὰ μὴν δέ. Steph. in marg. „For. Ἀλλὰ μὴν λέγω γε, absque particula δέ." Sed liquet μήν in μέν mutandum et pro δέ scribendum esse δή, quod quidem posterius praestant Clark. Γ Δ Ξ Σ B C J V W Bodl. Aug. et Meerm. (in E F om.). Recte hoc reposuit Heindorfius, quem posteriores secuti sunt. Findeisenius male scripsit μὴν δή. De partt. μὲν δὴ — γε vid. *Stallbaum.* ad Euthyphr. p. 65. sq.

Mox Ang. et Meerm. *τῶν ἐν τ. π. δύνασθαι δοκοῦσι.* Deinde volgo *τί δ' οὐχ.* Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. *τί δέ· οὐχ*, unde Stallbaumius reposuit *τί δέ; οὐχ κτλ.* Quod probandum.

οἱ τύραννοι] A Meerm. art. *οἱ* abest. Proxime C *ἀποκτιννύωσι Γ Ξ Σ C J W* Bodl. Florr. a. c. d. m. o. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Aug. Meerm. Thom. Mag. (v. *ζωγράσι* p. 407. ubi v. Oudendorp.) et Bas. 2. praestant (idque receperunt Findeis. Heind. Beck. Bekk. et Stallb.) pro eo quod volgo scribitur *ἀποκτιννύουσι*. De formā illā vid. quae *Matth.* Gramm. gr. p. 395. in medium protulit. In Clark. scribitur *ἀποκτιννύουσι* (Bekk. et Stallb. hunc locum confuderunt cum proximo, quo in Clark. exhibetur *ἀποκτιννύασιν*),

ου

B *ἀποκτινύασι*, Δ F *ἀποκτιννύασιν*, E *ἀποκτιννύασιν*, Bas. 1. *ἀποκτινίουσι*. Cf. *Christ. Schneider.* ad Polit. T. I. p. 111. Quod sequitur τε abest a W. — *ἐκβάλλουσιν*] Γ *ἐξελαύνουσιν*, quod infra D. legitur. — *δοκῇ*] Florr. f. s. x. Ald. Bass. 1. 2. *δοκεῖ*, E *δοκοῖ*.

P. 306. *Νὴ τὸν κύνα ἀμφιγνοῶ μέντοι*] Sic libri edd. superiores. *Heindorfius*: „Verba deinde *Νὴ τὸν κύνα*, vulgo iuncta sequentibus, propter seq. *μέντοι* ab his separanda duxi.“ Quem audiverunt Beck. Bekkeri (qui scripsit *Νὴ τὸν κύνα. ἀμφιγν.*) et Stallbaum. scribentes *κύνα· ἀμφιγνοῶ μ.* Cohaerent tamen verba *Νὴ τὸν κύνα* cum seqq. *ἀμφ. μ.* Obtestandi enim formula ex loquendi usu ita praemittitur ut cum seqq. unam efficiat orationem (vid. ad p. 463. D. posita). Sic 481. B: *Νὴ τοὺς θεούς, ἀλλ' ἐπιθυμῶ.* *Aristoph.* Nub. 652: *νὴ τὸν Δί' ἀλλ' οἶδα.* al. In Flor. x. scrib. *ἀμφιγνοῶ.* Coterum laudat haec Thom. M. v. *ἀμφιγνοῶ* p. 43. — *ἑκάστου*] Flor. d. et Γ corr. *ἑκάστῳ.* — *ἀποφαίνει*] Sic Clark. W (superscr. η) et J. Volgo *ἀποφαίνῃ* (V *ἀποφήνῃ*); Bodl. Flor. c. Aug. et Meerm. *ἀποφαίνεις*, quod ex Attica forma *ἀποφαίνει* ortum esse existimarunt Findeis. et Stallb. Medium *ἀποφαίνεσθαι* quum res per se postulat, si quis dicitur suam sententiam aperire (ut Theaet. 170. D: *ὅταν σὺ χρίνας τι παρὰ σαυτῷ πρὸς ἐμὲ ἀποφαίνῃ περί τινος δόξαν.* Polit. V. 470. A: *σοῦ — δόξαν ἀποφαινομένου ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι.* IX. 576. E. Legg. III. 676. E: *καὶ προθυμεῖσθαι δεῖ σὲ μὲν ὃ διανοεῖ περὶ αὐτῶν ἀποφαινόμενον.* *Xenoph.* Mem. Soct. IV, 4. 9: *αὐτὸς δ' οὐδενὶ θέλων ὑπέχειν λόγον οὐδὲ γνώμην ἀποφαίνεσθαι περὶ οὐδενός.* Cyrop. IV, 1. 4. al.), tum praecipue oratio efflagitat si pronomen quod dicitur reflexivum appositur, ut quis

dicatur *suam ipse sententiam aperire*, ut *Xenoph.* Mem. IV, 7. 1: *ὅτι μὲν οὖν ἁπλῶς τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀπεφαίνετο Σωκράτης πρὸς τοὺς ὁμιλοῦντας αὐτῷ κτλ.* Cyrop. VIII, 4. 11: *ταῦτα οὕτος λέγων ὡς ἑαυτοῦ γνώμην ἀπέφαινετο.* al. In seqq. Meerm. *ἔγω σέ.* Volgo *ἔγωγέ σε*; sed *ἔγωγε σέ* efflagitat praegressum *γνώμην σαυτοῦ ἀποφαίνει, ἢ ἐμὲ ἐρωτᾷς.* — *Εἶεν, ὦ φίλε, ἔπειτα — ἐρωτᾷς;*] In libris scribitur *ὦ φιλε.* vel *ὦ φιλε. ἔπειτα κτλ.* Sed *εἶεν* cum seqq. cohaeret; addit enim vox *εἶεν* orationi sequenti admirationis cuiusdam atque improbationis fere significationem, vid. quae ad Protag. p. 27. sq. et ad Phaedr. p. 286. posuimus. De part. vero *ἔπειτα* (plene: *tu me dicis interrogare, et tamen duo simul me rogas*, h. e., *perverse me rogas*?) vid. ad p. 461. B. allata. Post v. *ἐρωτᾷς* recte Stephanus interrogandi signum posuit, quod comparet etiam in Bodl., eumque sequuti sunt Find. Beck. et Stallb. Bekkerus punctum retinuit ut Schleiermacherus qui vertit: *Wohl, Lieber! Dann fragst du mich zweierlei zugleich.* Ita vero omnis orationis vis perit. Pro *ἔπειτα* Clark. *ἐπεὶ τὰ.* Ad vv. *δύο ἅμα* Schol. *τό τε βούλεσθαι καὶ τὸ δοκεῖν. τοῦτο μὲν γὰρ κατὰ φαντασίαν ἐστὶ τὴν τυχοῦσαν, τὸ δὲ βούλεσθαι πάντως πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἀποτείνεται.* Verba videlicet praegressa in Poli oratione respiciuntur *ὃν ἂν βούλωνται* et *ὃν ἂν δοκῇ αὐτοῖς*; et Socrates propriam eamque moralem verbi *βούλεσθαι* significationem urgens (ut supra 460. C.) in hoc Polum reprehendit quod *τὸ βούλεσθαι* (quod semper ad bonum spectet: 467. C. sq.) et *τὸ δοκεῖν* (plene: *τοῦτο ποιεῖν ὃ δοκεῖ τινὶ βέλτιστον εἶναι*) inter se confuderit, siquidem haec: *ὃν ἂν βούλωνται* et *ὃν ἂν δοκῇ αὐτοῖς*, licet diversa sint, ita usurpavit ac si unum idemque valeant. Ante v. *ἐρωτᾷς* pron: *με* om. F. — *οὕτω πῶς*] Ang. *οὕτω πῶς.* — *ὅτι*] om. C Florr. a. b. c. m. o. et (suffecto *οὐχί*) J. In Clark. *ΔΦΒF* Florr. f. s. scribitur *εἰ ὅτι*, Flor. x. et Bas. 2. *εἰ οὐχί*, in *Γ* litura ante *ὅτι.* Quae quidem scripturae discrepantiae inde mihi ortae videntur, quod e prioribus verbis *τί δέ; οὐχ, ὥσπερ οἱ τύραννοι, ἀποκτιννύασι κτλ.* huc tractum erat interrogans illud *οὐχ*, quod fortasse quispiam explendum esse putavit coniunctione *εἰ*, ut pro *ὅτι* scriberetur *εἰ οὐχί* (*annon*), ut in Flor. x. et Bas. 2. scribitur; ex hoc servatum est *εἰ*, quod cum altera scriptura *ὅτι* conflatum illud produxit quod in Clark. al. reperitur *εἰ ὅτι.* Formam *ἀποκτιννύασιν* hic quoque servarunt *ΓΞΣΥΦΒCEW* Bodl. Ang. Meerm. et Bas. 2. pro volgato *ἀποκτιννύουσιν.* In Clark. *Δ* et F scribitur *ἀποκτεινύασιν*, mendose pro *ἀποκτιννύασιν.*

οὗς ἄν] ΞΥV et Aug. ὃν ἂν. Proxime Flor. s. βούλονται. Deinceps Flor. x. ἐξελαύνουσι. In seqq. Bodl. et Meerm. οὓς, superscr. ὃν. Deinde Ald. cum E δοκοῖ pro δοκῇ, Bass. 1. 2. δόκει. Mox pro Ἔγωγε Bodl. Aug. et Meerm. Ἔλεγον. — Λέγω τοίνυν κτλ.] Exstat hic locus in Stob. sermonn. 43. p. 304, 38. sq. V. II. p. 220. sq. ed. Gaisf. — τἀῦτ' ἐστὶ] Bodl. Aug. Meerm. et Stob. ταῦτα ἐστὶ. Deinceps art. τά abest a ΣΘ et pr. Ξ. Post v. ἀποχρεωῦμαι part. γε om. Bodl. Proxime Flor. b. φημὶ γὰρ ἔγωὰ, ὦ Πῶλε. — ἐν ταῖς πόλεσι] Art. ταῖς om. EF. In seqq. pro ὥσπερ ΞΣΥ ὅπερ.

ὧν βούλονται] Bodl. ὧ. Vind. 6. βούλωνται. Stob. E ὧν ἂν βούλωνται, quod Findeis. recepit. Sine distinctione haec scripsit Bekkerus βούλονται ὡς ἔπος εἰπεῖν. Verba autem ὡς ἔπος εἰπεῖν cohaerent cum praegresso οὐδέν; eaque Stallbaumius sic intelligit: *nihil propemodum*; malim: *nihil omnino* (vern. *ganz und gar nichts von dem*) *eorum facere quae velint.* Etenim verba ὡς ἔπος εἰπεῖν proprie eius sunt, qui generatim loquitur, ut infinita sit eorum significatio; quo-circa accurata rei designatio eis opponitur, ut Polit. I. 341. B: τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ. Legg. II. 656. E: οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν μυριοστὸν (ἔτος), ἀλλ' ὄντως. Est vern. *so zu sagen, kann man sagen.* Atque Attici urbani, ut sexcentis aliis, ita hac loquutione utuntur ut rem leniter significent. Sic v. c. οὐδὲν ὡς ἔπος εἰπεῖν, proprie *so zu sagen nichts*, ponitur pro: *ganz und gar* s. *in der That nichts.* Etiam cum πάντες coniuncta lenis dictio *so zu sagen alle* ponitur pro fortiore: *in der That alle* (v. c. Couviv. 179. A: οἱ τοιοῦτοι τυχεῖν ἂν ὀλίγοι ὄντες ὡς ἔπος εἰπεῖν πάντας ἀνθρώπους). Vid. quae ad Phaedr. p. 509. exposuimus. — ὅ τι] Bodl. Vind. 2. Aug. et Meerm. ὅ περ. Deinceps Aug. et Meerm. δόξει, Bodl. δόξοι. J βέλτιον. Tum Stob. τοῦτ' ἐστὶν — μεγάλα — φησὶν ὁ Πῶλος. Verba οὐκοῦν — δύνασθαι fortasse Gorgiae tribuenda esse opinabatur Findeisenius; addit tamen: „Sed Πῶλος potest etiam sic accipi, ut sit pro pronomine σὺ positum." — Οὔκ — Πῶλος] Referuntur haec ad superiora p. 466. B: ΣΩ. Οὔκ, εἰ τὸ δύνασθαί γε λέγεις ἀγαθόν τι εἶναι τῷ δυναμένῳ. ΠΩΛ. Ἀλλὰ μὲν δὴ λέγω γε. Socratis argumentatio in notione boni vertitur. Etenim quum Polus dixisset, rhetores plurimum valere in civitatibus, Socrates contra dixit eos minimum posse; potestatem enim eum tantum habere, qui faciat id quod velit (non id quod lubeat), hominem autem sa-

num non posse nisi bonum velle. Probandum igitur esse Polo, rhetores sanos esse homines (*νοῦν ἔχοντας*), h. e., tales, quibus bonum sit propositum, et rhetoricam artem s. scientiam esse (non usum et exercitationem rationis expertem: *ἄλογον τρίβην*), si velit sibi concedatur rhetores potestatem habere in civitatibus. Acerba vero quaedam cavillatio in hoc conspicitur quod Socrates illud *ποιεῖν βούλονται οἱ ῥήτορες* et imprimis *τὸ βούλεσθαι* (ut supra 460. B.) urget. — *οὔ φημι;*] In F om. *οὐ*, suffecto a m. rc. *οὐκ* ante *ἐγώ*. Vind. 6. *Πῶλος· ἐγὼ οὔ φημι: φημὶ μὲν οὖν ἔγωγε.* Vindd. 1. 2. 7. *ἐγὼ οὔ φημι: φημὶ μὲν οὖν ἔγωγε: μὰ τὸν, οὐ σύ γε· ἐπεί.* De partt. *μὲν οὖν* (vern. *nein* vel *vielmehr*) vid. ad 466. A. In Bodl. *φημὶ μὲν οὖν ἔγωγε* usque ad vv. *φημὶ γὰρ οὖν* desiderantur. — *Μὰ τὸν*] Bass. 1. 2. *Μὰ τὸν Δί'*. Cornarius: „legendum est enim *μὰ τὸν Δία οὐ σύ γε.*“ Stephanus in marg. „For. *Μὰ τὸν κύνα.* quod Socratis iusiurandum exstat etiam paulo ante et post. At Fic. ita vertit ac si leg. *Μὰ τὸν Δία.* Sed potest etiam esse ellipsis substantivi, ut apud Aristoph.“ Ap. Stob. legitur *μὰ τὸν κύνα*, in marg. *δί'*. Schol. *ἐλλιπῶς ὄμνυσι πρός τι εὐλάβειας καὶ πραότητος ἔνδειξιν.* Similiter Schol. ad Aristoph. Ran. 1421. *μὰ τόν· ἐλλειπτικῶς ὀμνύει; καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶν ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν εὐλαβείας χάριν. εἰώθασι δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι ἐπιφημιζόμενοι, ὥστε εἰπεῖν μὲν μὰ τόν, ὄνομα δὲ μηκέτι προσθεῖναι, καὶ Πλάτωνα δὲ τῷ τοιούτῳ κεχρῆσθαι.* Cf. interpp. ad Aristoph. T. III. p. 318. Beck. et quos citavit *Matth.* Gramm. gr. p. 572. Ad vv. *οὐ σύ γε* e praegresso *φημί* petendum *φής*. Sic 474. B: *ἐπεὶ σὺ δέξαιο ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν; ΣΩ. Καὶ σύ γ' ἄν καὶ οἱ ἄλλοι πάντες. — οἴει εἶναι*] Verb. *εἶναι* a Bodl. abest. In seqq. J *ἄν τις δοκῇ βέλτιστα αὐτῷ.* Flor. x. *βέλτιστα αὐτῷ εἶναι*, Flor. m. *βέλτιστα εἶναι αὐτῷ.* Proximum *εἶναι* om. ΣV Flor. b. Vindd. 1. 2. 6. Aug. et Meerm. — *νοῦν μὴ ἔχων*] *Γ* et Flor. d. om. *μή*, Flor. x. *μέν* scribit. Deinceps Flor. x. Par. J Aug. Meerm. et Stob. Gaisf. *καλεῖς σὺ μ. δ.* Quae sequuntur *οὐκ ἔγωγε* om. Flor. m. — *Οὐκοῦν ἀπόδειξις — ἐξελέγξας;*] Sic recte libri cum interrogationis signo, quod Findeisen. in colon et Bekkerus in punctum mutaverunt. De hac interrogandi formula quae indicat aliquid fieri debere, ut futurum pro imperativo positum esse videatur, vid. ad Protag. p. 14. et *Matthiaei* Gramm. gr. p. 941. (qui *οὔκουν* volt scriptum sine causa, quamquam eandem tenebat sententiam *G. A. Herbst.* ad

Xenoph. Conviv. p. 54.). — *τὴν ῥητορικὴν*] Art. *τήν* om. pr. E.

κολακείαν] Bass. 1. 2. et Stob. *κολακίαν*, ut supra. 46 Ad vv. *ἀλλὰ μὴ κολακείαν* annotat Heindorfius: „sc. *οὖσαν*, quod additum vellem." Sed vid. ad Protag. p. 90. a nobis allata. Stallbaumius existimabat recte dici *τὴν ῥητορικὴν ἀποδεικνύναι τέχνην*, *ostendere rhetoricen esse artem*, laud. *Wyttenb.* ad Phaedon. p. 182. sq. Lips. Deinceps V *δ' ἐμὲ* — *ἐξελέγξας*;] Bodl. Flor. b. Aug. et Meerm. *ἐλέγξας*. *Heindorfius*: „Sed notatu dignum illud *ἐξελέγξας* pro praesentis participio *ἐξελέγχων*, cuius generis exempla non desunt." *Stallbaumius*: „formula *ἀνάγκη ἀποδείξεις* habet vim imperativi aoristi, quippe cum alacritate quadam interrogans. Unde recte additur participium aoristi." Aoristum videlicet opinatur vir doctus indicare actionem aliquam, si aliud quid nunc fieret, statim et uno veluti ictu atque momento fore absolutam; vid. ad Euthyphr. p. 81. sq. Mihi vero, ut ad Protag. p. 13. 14. sq. 18. 25. sq. 34. al. exposui, aoristus actionem videtur ipsam per se indicare, tamquam absolutam, certam vel etiam necessariam, ergo indicare fieri aliquid debere, ut h. l. Verti potest: *Du musst also beweisen dass — um mich zu widerlegen*, vel: *Du musst mich also so widerlegen dass du darthust* cet. Participium enim a Graecis sic ponitur ut actionem fere primariam (s. eam e qua altera pendent) indicet, vid. quae ad p. 453. B. posuimus. Cl. *Graserus* (Spec. Adversar. in Serm. Plat. p. 73.) ita haec accepit: „*si me coarguueris*, i. e., *si me arguere voueris*; proprie enim verba significant, *als einer der mich überführt habe*, s. *der mich überführt haben will, wirst du das und das zeigen müssen.*" Quod haud scio an nemo sit probaturus. — *ἐάσεις*] Flor. x. *ἐάσῃς*. Stob. *ἐάσῃς*. Mox pro *τοῦτο* (quod Clark. quoque a pr. m. habet, „sed *ω* man. rec. supr." *Gaisf.*) Σ Y' Bodl. Vind. 7. et Meerm. *τούτων* (quod Bekkerum reposuisse falso tradit Buttm. in Heind. ed. II.). In libro V exstat *τούτω* (sic etiam Clark. a rc. m.), corr. Ξ *τοῦτο*. *Τοῦτο* est, ut *Findeisenius* interpretatur, *bonum illud, quo tu gaudere contendis rhetores*. Vernaculum est: *so werden die Redner — daran nichts gutes haben*. — *ἡ δὲ δύναμις*] Stob. *εἰ δὲ* pro *ἡ δέ*. *Findeisenius* annotat: „Ficinus qui vertit: *si quidem potentiam habere, ut ipse ais, est bonum*, videtur legisse *εἴγε*. Sed *δὲ* h. l. notat *nam*." *Heindorfius*: „*εἰ δὴ δύναμίς ἐστιν* etc. Ita correxi ex Ficino haec vertente, *si quidem potentiam habere — est bonum*, et Stobaeo, ubi scriptum *εἰ δέ*."

Atque hoc Beckius et Stallbaumius (qui ex Flor. x. scripturam affert εἰ δέ) receperunt. Buttmannus vero antiquam reduxit scripturam „in qua," ait, „recte procedere videtur oratio." Attamen offendo in particula δέ, quam si mutaveris in δή (*nempe*, *videlicet*), hoc ipsum acceperis, quod sensus postulat. Accedit quod interrogationes quae sequuntur, ἦ οὔ; et Πῶς ἂν οὖν οἱ ῥήτορες μέγα δύναιντο cet. adversantur illi εἰ δή, recte vero excipiunt orationem explicantem. Ἡ δύναμις est i. q. τὸ δύνασθαι s. τὸ μέγα δύνασθαι. — ἦ οὔ;] ΞΣ ἢ οὐχί. — Πῶς ἂν οὖν] ΦJ οὖν ἂν. In Flor. x. Bodl. Aug. et Meerm. Πῶς οὖν οἱ ῥ. — δύναιτ' ἄν. Vind. 6. μέγα δύναιντο ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ οἱ τύραννοι.

P. 308. ἐὰν μὴ] Flor. c. ἐὰν δὲ μή. Deinceps Aug. et Meerm. ἐξελεγχθῇ ὑπὸ Πώλου Σωκράτης. Ceterum ἐξελέγχειν, ut Latinorum *arguere* et *convincere* (vern. *überführen*), dicitur qui alterum refellit eoque adducit ut sententiam mutet, ut aliter sibi persuadeat cet. Quocirca simpliciter reddi potest verbis: *alicui aliquid probare, demonstrare* vel *persuadere*. Sic 482. A: ἦ οὖν ἐκείνῃ ἐξέλεγξον — ὡς οὐ τὸ ἀδικεῖν ἐστὶ — ἁπάντων ἔσχατον κακῶν. Theaet. 166. C: ἐξέλεγξον ὡς οὐχὶ ἴδιαι αἰσθήσεις ἑκάστῳ ἡμῶν γίγνονται. Bene comparavit *Fischer.* ad Anacreont. p. 110. κατηγορεῖν, *ostendere*, Phaedon. 73. B. et *Xenoph.* Cyrop. I, 4. 3. In ipso autem verbo duae illae notiones (*refellendi* et *docendi*) coniunctae sunt, ut in Latin. *convincere* et vernaculo *überführen*; quocirca cave credas alterum verbum (docendi) omissum esse; quam quidem *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 1307. videtur tenuisse sententiam qui locum nostrum sic attulerit: ἐὰν μὴ Σωκράτης ἐξελεγχθῇ ὑπὸ Πώλου [καὶ διδαχθῇ] ὅτι ποιοῦσιν ἃ βούλονται.

Οὗτος ἀνήρ —] Schleiermacherus pro exclamatione haec verba habuit vertens: *Das ist mir ein Mann!* Praestat tamen, ni fallor, scholiastae ratio scribentis: Ὁ Πῶλος, ὡς παρὰ πόδας τοῦ Σωκράτους ἐναντία λέγοντος πρὸς ἑαυτόν, καὶ ποιεῖν ἃ δοκεῖ αὐτῷ τὸν ῥήτορα καὶ μὴ ποιεῖν ἃ βούλεται, ὥσπερ ἐκπεπληγμένος ταύτην ἀφίησι τὴν φωνὴν οὗτος ἀνήρ, ὡσανεὶ ἔλεγεν „ὁ ἄνθρωπος οὗτος τί πάσχει; οὕτω τῶν ἑαυτοῦ λόγων ἐπιλέλησται." ἐφ' οἷς ὁ Σωκράτης ὑποτιμῶν τὸν τοῦ Πώλου λόγον μεταξύ, φησὶν ἐπιμένων τῷ παραδόξῳ τῶν λόγων „οὔ φημι ποιεῖν αὐτοὺς ἃ βούλονται· ἀλλά μ' ἔλεγχε," ὡσανεὶ ἔλεγεν „ἐμοὶ μὲν ταῦτα δοκεῖ, καὶ ἐγὼ ταῦτά φημι, τὸ τοὺς ποιοῦντας ἃ δοκεῖ αὐτοῖς δίκαια τοῦ μὴ ποιεῖν ἃ βούλονται· εἰ δέ σοι οὕτω μὴ δοκεῖ, μὴ ἀγανάκτει, ἀλλὰ τὸν λόγον ἔλεγχε." Quam sequuti rationem

Heindorfius, Beckius et Stallbaumius interrupti sermonis signum posuerunt. Sic 521. B: *ὡς, εἰ μὴ ταῦτά γε ποιήσεις — ΣΩ. Μὴ εἴπῃς ὃ πολλάκις εἴρηκας, ὅτι κτλ.* Apte praeterea contulit Heindorfius 489. B: *ΚΑΛΛ. Οὗτοσὶ ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν.* 505. C: *οὗτός ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει ἀφελούμενος.* Cf. *Lucian.* Nigrin. §. 12. al. Verba *οὗτος ἀνήρ* (non *οὗτος ὁ ἀνήρ*, quod esset *dieser Mann*) cum contemptu posita sunt, vernaculum *Der da.* Vox enim *ἀνήρ* pronominis h. l. demonstrativi partes agit (vid. ad Protag. p. 46. sq.) et *οὗτος* est *hier* s. *da*, ut *ὅδε ἀνήρ* 521. E. Vid. ad Protag. p. 160. Ceterum vv. *οὗτος ἀνήρ — ἃ βούλονται* desunt in Aug. Proxima ante *οὔ φημι* in Ald. Socratis nomen omissum. Etiam Stobaei cod. Colleg. nov., quem Routhius contulit, verba *οὗτος ἀνήρ* cum sequentibus coniungit. — *ποιεῖν αὐτούς*] Sic Clark. cum Bekkeri libris (praeter EF), Vindd. 1. 2. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. Meerm. et Stob. Gesn. Volgo *αὐτοὺς ποιεῖν*. In seqq. Bodl. Flor. x. Stob. Gesn. et Gaisf. (Trinc. ἔλεγχες) *ἀλλά με ἔλεγχε*. Ω et Vind. 1. *μετέλεγχε*. In seqq. Bodl. *ὁμολόγει* pro *ὁμολόγεις*. — *ἃ δοκεῖ αὐτοῖς*] Paris. J *αὐτοῖς ἃ δοκεῖ*. — *τούτου πρόσθεν*] *Heindorfius:* „Verba τ. πρ. si pertinent ad praegressum *ἄρτι*, alio loco posita vellem, siquidem hic opus fuerint omnino. In hoc certe positu adeo ignava sunt, ut aliud videatur latere.“ Similiter Schleiermacherus ea damnavit et Bekkerus uncis inclusit. Retineri fortasse posse verba *τούτου πρόσθεν*, si *ἄρτι* in *ἄρα* mutaretur, olim putaveram, sed nunc prorsus mihi suspecta videntur. Exstitit tamen qui eorum patrocinium susciperet, cl. *Morgensternius* Programm. a. 1821. ed. p. XIV. Hic enim omnia sana existimabat, modo commate post v. *εἶναι* (*εἶναι, τούτου πρόσθεν*) distingueretur. Adscriptorem nactus est vir praestantissimus *Stallbaumium*, qui haec notavit: „Polus interrogat: *Nonne modo* (*ἄρτι*) *concessisti facere eos quae sibi viderentur optima esse, τούτου πρόσθεν*, i. e., *in illis quae his antecedebant?* Scilicet *paullo ante*, proprie igitur non *modo*, concesserat illud Socrates p. 466. E.; ita ut homo acer se ipse quodammodo corrigens sibique instans uno spiritu iteret interrogationem.“ At primum accuratior vocis *ἄρτι* definitio prorsus mihi videtur supervacanea esse, siquidem nulla vis in hac definitione inest, et *ἄρτι* idem significat quod illud *τούτου πρόσθεν* (hae enim temporis particulae per se infinitae sunt, ut *ἄρτι* nunc valeat *modo*, *eben erst*, nunc *paulo ante*, *zuvor* s. *kurz vorher* al.). Accedit quod *ἐν τῷ* s. *ἐν τοῖς πρόσθεν* Platoni frequentatur, non *τούτου πρόσθεν*, quod, si

quid video, non esset *paulo ante*, sed *ante hoc* (v. c. *quod nunc dicis*). Nulla tamen in libris scriptis quum corruptelae vestigia deprehendantur, omnesque hoc πρόσθεν tueantur, vide ne vitiosum sit τούτου; certe si pro τούτου scripseris τοῦτ' οὐ, recte habuerit πρόσθεν. Locus tum sic se habebit: Οὐκ ἄρτι ὡμολόγεις ποιεῖν ἃ δοκεῖ αὐτοῖς βέλτιστα εἶναι; τοῦτ' οὐ πρόσθεν; (int. ὡμολόγηκας). Ita sententia pronomine τοῦτο cum vi quadam repeteretur. Esset enim: *Nonne modo concedebas facere eos quae sibi viderentur optima esse? nonne hoc ante* s. *supra* (int. concessisti)? Verba autem τοῦτ' οὐ πρόσθεν optime tum exciperet Socratis responsio: Καὶ γὰρ νῦν ὁμολογῶ. — Καὶ γὰρ νῦν] Part. γάρ abest a Σ et pr. Ξ. Part. καί (*auch*) cohaeret cum νῦν (ut Conviv. 176. B: καὶ γὰρ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων. Apolog. 18. E: καὶ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνων πρότερον ἠκούσατε κατηγορούντων); et γάρ, ut in responsione solet, affirmate positum est (verum *ja*), vid. ad Protag. p. 37. sq. — Οὐκοῦν] Florr. b. c. o. et Vind. 6. Οὔκουν. Deinde Bas. 2. ἃ δοκεῖ pro ἃ βούλονται. Ceterum rectius haec, ni fallor, interrogative accipiuntur, ut post v. βούλονται interrogationis signum pro puncto poni oporteat. Polus videlicet acer interrogando instat Socrati. — Ποιοῦντες δέ] Part. δέ om. ΣYJV Bodl. Florr. b. x. Vind. 6. Aug. Meerm. Stob. Trincav. Gaisf. et Stob. cod. Colleg. Nov. (ap. Routh.). *Heindorfius:* „haud scio an recte; sed magis etiam placet scriptura Stob. (Gesn.) ποιοῦσι δέ." *Stallbaumius:* „ad ποιοῦντες δὲ ex antecedd. intellige: οὐ ποιοῦσιν ἃ βούλονται, ut adeo δὲ adversandi particula paene necessaria videatur, hoc sensu: *Nonne vero si faciunt quae iis placent, id quod volunt, faciunt?*" *Beckius* induxit part. δέ. *Findeisenius:* „Fortasse vero ποιοῦντας legendum est, ita ut intelligatur φὴς s. φήσεις." Sed recte habet locus. Participium enim cum verbo praegresso cohaereus sic solet a Graecis poni, ubi modum exspectabas finitum (vid. ad Protag. p. 189. sq.), et part. δέ participio sic adiungitur, ut eam reddere possis voc. *tamen* (vid. ad Phaedr. p. 421.). Locus igitur sic verti potest: *Pol. Thun sie nun nicht was sie wollen? So. Das läugne ich. Pol. Und doch thun sie, was ihnen gut dünkt? So. Ja.* Polus hoc dicere volt: Quomodo negare potes eos facere *quae velint*, quum faciant quae *sibi videantur*? Unum et idem videlicet potuit esse ἃ βούλονται et ἃ δοκεῖ αὐτοῖς; quod quum Socrates non concessisset, exclamat: *misera sunt quae dicis nimiumque absurda.* — Σχέτλια] Stob. Trinc. σχέτλιά γε, quod a Findeisenio quoque probatum Heindorfius et Beckius rece-

perunt. Ac sane vellem libri id confirmarent; sic enim patt. γε in responsione non solum affirmandi vel confirmandi, verum etiam, augendi vi ponitur (ut h. l. *Ganz erbärmlich ist was du sagst und überaus abgeschmackt*). Heindorfius attulit haec exempla: infra 473. A: Ἄτοπά γε, ὦ Σώκρατες, ἐπιχειρεῖς λέγειν. Conviv. 175. A: Ἄτοπόν γε, ἔφη, λέγεις. Euthydem. 288. A: Θαυμάσιά γε λέγετ', ἔφη, ὦ ἄνδρες Θούριοι. Quae aliis augeri nihil attinet. In Paris. J pro σχέδια scriptum ἔχεται, ἃ. Deinceps καὶ om. *I* et Vindd. 1. 6. — κατηγόρει] *Heindorfius*: „Facile in mentem veniat κακηγόρει, sed alterum potius videtur." Verte: *ne mihi exprobres* s. *exprobrato* (v. c. quod absurda dicam), *sed ostende me mentiri*. — ὦ λῷστε] Clark., ut solet, λῶιστε. Ceterum λῷστε (i. q. βέλτιστε. In cod. Meerm. superscr. φίλε). Socrates coniunxit cum nomine Πῶλε, ut annominatione (παρισώσει) adhibita Polum luderet. Quod quidem ipse significavit Plato verbis ἵνα προσείπω σε κατὰ σέ (*tuo more*, vid. ad Phaedr. p. 223.). Schol. καὶ γὰρ Γοργίᾳ καὶ τοῖς κατ' αὐτὸν αἱ παρισώσεις ἐπετηδεύοντο. Similia sunt illa in Poli oratione p. 448. C: ἐμπειρία — κατὰ τέχνην, ἀπειρία κατὰ τύχην. Cf. *Philostrat.* vit. Sophist. I. p. 500. *Wesseling.* Observatt. II, 25. et *G. Bernhardy*: Wissensch. Syntax. p. 18. Affert h. l. Grégor. in Hermog. π. μεγ. δειν. Oratt. gr. Reisk. T. VIII. p. 914: τὸ δὲ ὦ λῷστε Πῶλε ἐν τῷ Γοργίᾳ ἢ περὶ ῥητορικῆς κεῖται.

ὅτι ψεύδομαι] Sic Bodl. Aug. Meerm. et Stob. C pro volgato ὅ τι, idque iam Findeisenius receperat. — ἵνα καὶ εἰδῶ] Vern. *um doch* vel *nehmlich zu wissen*. Vid. ad p. 455. A. posita. Pro ὅ τι Stob. Trinc. ὅτι. In seqq. Vind. 2. πράττωσι, Flor. f. πράττουσιν τοῦθ'. Proxime pro οἱ τὰ ῥήμ. π. Meerm. εἰ, ab alia vero manu superscriptum est οἱ. Deinceps Bas. 1. περὶ pro παρά. De hoc praepositionis παρά usu vid. *Bernhardy*: Wiss. Synt. p. 256. — πότερόν σοι] Sic Clark. (male Bekkerus πρότερον A.). Libri edd. vett. πότερον σοὶ, quod Heindorfius iam correxerat.

πίνουσιν] Sic Florr. b. f. m. s. x. et Meerm. pro D volgato πίνουσι. Hoc autem τὸ ὑγιαίνειν explicationis gratia interpositum est, vid. ad Protag. p. 34. et Phaedr. p. 230. — Δῆλον — πίνουσιν] Om. Florr. m. x. Pro οὖ J τοῦ. Verba οὖν ἕνεκα πίνουσιν om. ΔJ Bodl. Florr. m. x. Stob. Trinc. cod. Par. A. et cod. Colleg. Nov. Ac sane videntur nihil aliud esse nisi praegressorum repetitio. Quamquam Ficinus ea expressit vertendo: *eos fieri sanos velle, cuius*

gratia, potionem sumunt. Dein pro *πίνουσιν* Florr. c. d. f. *πίνουσι.* In seqq. voc. *τε* post v. *πλέοντες* om. J V Flor. x. et Stob. edd. Ceterum voce *οἱ πλέοντες* praecipue significantur mercatores (*ἔμποροι*), qui lucri causa maria (inprimis mare mediterraneum) peregrinabantur, v. ad Protag. p. 37. Quod sequitur *τὼν ἄλλον χρηματισμὼν χρηματιζόμενοι* verti potest *und* (die) *sonst ein Gewerbe treibenden.* De v. *ἄλλος* vid. ad Phaedr. p. 265. sq. Vox *ἄλλον* deest in F. Male autem Findeis. vv. *οἱ πλέοντες* et *χρηματιζόμενοι* pro nominativis habebat absolutis, quum subiectum sint sequentis verbi *βούλονται* propter graviorem significationem in orationis exordio positum. — *τοῦτό ἐστιν*] Stob. *τοῦτ' ἐστὶν.* Mox Flor. x. *τίς γὰρ ἂν βούλεται,* Flor. b. *τίς γὰρ ἄν βούληται.* Proxime *τε* post v. *πλεῖν* abest a Flor. x. Par. J et Stob. — *οὗ ἕνεκα*] Sic Clark. *ΓΞΣΥΦBCFJVW* Bodl. Vind. 1. Florr. a. c. d. o. x. Meerm. Stob. et Bass. 1. 2. pro volgato *οὗ εἵνεκα. Ἕνεκα* et *ἕνεκεν* (ut 468. A. vid. ad Phaedr. p. 514. sq.) in scriptis Platonicis invenitur, de forma autem *εἵνεκα* (Legg. VI. 778. D: *τῶνδε εἵνεκα.* Sisyph. 390. B: *τοῦ διαλεχθῆναι μόνον εἵνεκα*) iure mihi videtur addubitari. Quamquam Heindorfius citavit *Wolf.* ad Demosth. Leptin. p. 338. Recte igitur Bekk. Stallb. et Bttm. libris paruerunt *ἕνεκα* praestantibus. Tum Stob. *πράγματα ἔχειν.* — *πλουτεῖν*] i. q. *τὸ πλουτεῖν*, ut supra *ἐκεῖνο, τὸ ὑγιαίνειν, οὗ ἕνεκα πίνουσιν.* Infinitivus vero etiam sine articulo pronominibus subiungitur demonstrativis (*ἐκεῖνο, τοῦτο* cet.), quorum explicationi servit, vid. infra 469. C. 491. D. 501. E. 511. B. al. quae collegerunt *Stallbaum.* ad Criton. p. 114. ad Phaedon. p. 47. et *Matth.* Gramm. gr. p. 878. sq. — *πλούτου*] Cod. Stob. Colleg. Nov. *τούτου. Heindorfius:* „quod vix abstinui quin in textum reciperem; certe litterae *πλ* sic continuo quater repetitae cuius non aures offendant?" Sed *πλούτου*, quo orationis vis et sensus continetur, recte habet, contra *τούτου* illud librorum iam respuit auctoritas. — *Ἄλλο τι*] Volgo *Ἄλλοτι.* Viud. 7. Florr. a. b. c. f. m. s. Meerm. et cod. Stob. Colleg. Nov. mendose scribunt *ἀλλ' ὅτι.* Bodl. Vindd. 1. 2. 6. *ἀλλόττι*, Ald. Bass. 1. 2. *ἀλλό τι.* Flor. o. *ἀλλ' ὁτιοῦν.* Florr. d. x. *ἄλλό τι.* Iidem libri notam interrogandi, quam ceteri post v. *πάντων* habent, post v. *οὖν* ponunt. Heindorfius, quem Beckius audivit, hanc abiecit verba *περὶ πάντων* interpretatus *quod attinet ad omnia.* Immo verbo *ἔχει* explendam esse orationem, Stallbaumius iam animadvertit. Sic Sophist. 262. D: *Οὕτω δὴ — καὶ περὶ τὰ — σημεῖα.* Menon. 72. C: *Οὕτω δὴ καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν*

κἂν εἰ κτλ. Latinorum est: *Nonne eadem in omnibus quae agimus ratio est?* Pro *πάντων* Flor. x. Par. J Bas. 2. et Stob. *ἁπάντων*. Quae sequuntur *ἐάν τις κτλ.* more sine particula explicationis causa praegressis annexa sunt. Pro *ἐάν* Σ *ἐάν γε*, Ξ *ἐάν τε*. Proximum *τι* om. Ξ Σ et Stob. Deinde pro *ἕνεκά του* Aug. *ἕνεκα τοῦ*, Flor. b. F J *ἕνεκα τούτου*. In cod. Stob. Colleg. Nov. verba *τι πράττῃ* et deinde *ἀλλ' ἐκεῖνο οὗ ἕνεκα πράττει* om.

P. 310. *ἢ τοὶ ἀγαθόν*] Flor. b. *ἢ ἀγαθόν*. Deinde B
γ' om. Φ V W, Stob. *ἀγαθόν γέ ἐστιν*. Ceterum de eadem re disputavit *Sext. Empir.* adv. Mathem. XI, 8. sq. — *πολλὴ ἀνάγκη*] Ficinus vertit: *Nihil omnino.* Heindorfius: „Supplendum *οὐδὲν εἶναι*, quae vulgaris foret et commoda ellipsis, si in praecedd. legeremus *Ἆρ' οὖν οὐδέν ἐστι τῶν ὄντων* etc.; quae nunc dura et insolens videtur." Bene reposuit Buttmannus: „Minus dura erit, si ad sensum potius quam ad ipsa Socratis verba referas hanc responsionem: *Necesse est omnino*, sc. *omne, quod sit, unum ex his tribus esse.*" Recte assentitur Stallbaumius. Etenim non forma interrogationis respicitur (*Estne aliquid eorum quae sunt quod non sit* cet.), sed sensus vel id quod ex illa consequitur (*Nonne omnia quae sunt aut bona sunt* cet.) responsione hac *πολλὴ ἀνάγκη* affirmatur. *Morgensternius* Programm. a. 1821. p. XV. ita de loco nostro iudicavit: „Mihi quidem interponendum haud videbatur verbum *οὐδέν*; at Polum *renuentem* mihi repraesentabam, ac tum demum dicentem suum *πολλὴ ἀνάγκη*." — *εἶναι ἀγαθὸν μέν*] Bodl. et Mecrm. *ἀγαθὸν μέν εἶναι*, Aug. *εἶναι ἀγαθὸν μέν εἶναι*. Stob. *λέγεις ἀγαθὰ μὲν σοφ.* Illud *ἀγαθά* Findeisenius recepit „quum quod non unum, sed plura bona a Socrate postea commemorari videmus, tum quod pluralis *κακὰ* sequitur." Sed recte habet *ἀγαθόν* cohaerens cum proximis verbis *σοφίαν*, *ὑγίειαν* et *πλοῦτον*, et ex hoc ad vv. *τἆλλα τὰ τοιαῦτα* petendum esse *ἀγαθά*, vel ista ita posita esse ac si *ἀγαθά*, non *ἀγαθόν*, praecesserit, per se intelligitur. Voc. *τε* post *σοφίαν* om. F J et Stob. Proxime Flor. x. et Stob. *ὑγείαν*, Flor. s. et Vind. 6. *καὶ τἆλλα τοιαῦτα*, Flor. x. et Stob. *τὰ ἐναντία*. — *μήτε κακὰ*] J *κακὰ μήτε ἀγαθά*. Deinceps a Stob. Gesn. art. *τοῦ* ante *κακοῦ* abest.

ἐνίοτε δὲ οὐδετέρου] Om. F. In seqq. *καί* post 468
v. *καθῆσθαι* om. F. — *οἷον αὖ*] Bodl. Vindd. 2. 7. *οἷον αὖ ἄν*. Florr. c. o. *οἷον αὖ ταῦτα δὲ οὐ λίθους*. Mox ante v. *τοιαῦτα* art. *τά* om. Φ. In seqq. Ald. Bass. 1. 2. *ἄλλάττα*. Stob. *ἄλλ' ἅττα*. In Stob. cod. Ox. *ἢ* deest.

Deinde Flor. d. *πότερ' οὖν* pro *πότερον οὖν*. — *ὅταν πράττωσιν*] De plurali verbi, in quo pronominis infiniti (vern. *man*) significatio inest, vid. nostra ad Protag. p. 71. sq. *Heindorfius*: „magis placeret *οἵ ἄν πράττωσι* pro Platonis more, de quo alioquin exspectabam potius *πράττομεν ὅταν πράττωμεν*, vel *πράττονται οἱ πράττοντες*." Perspectum igitur non habuit vir praestantissimus hunc usum loquendi, ex quo *ὅταν* cum verbo praegresso iungitur et alteri orationi subiicitur; quod contra fit in sermone patrio, qui coniunctionem *wenn* cum verbo praemittit. Locum v. c. nostrum sic reddimus: *Wenn man nun dieses mittlere thut, thut man es des Guten wegen, oder das Gute des mittlern wegen?* Sic etiam in seqq. *τὸ ἀγαθὸν ἄρα διώκοντες καὶ βαδίζομεν, ὅταν βαδίζωμεν: Wenn wir also gehen, so gehen wir dem Guten nachstrebend.* Euthyphr. 7, D: *ἐχθροὶ ἀλλήλοις γιγνόμεθα, ὅταν γιγνώμεθα*, vern. *wenn wir Feinde werden, so werden wir es* cett. In hanc partem accipiendi sunt etiam loci a nobis ad Protag. p. 208. Phaedr. p. 497. et a Stallbaumio ad Polit. T. I. p. 141. allati. Pro *ὅταν* Clark., ut in seqq. B. et E., *ὅτ' ἄν* scribit, et in proximis *ἢ* pro *ἤ*. Deinceps Bodl. Flor. d. Aug. et Meerm. *τὰ ἀγαθὰ* pro *τἀγαθά*.

ἆρα] Flor. x. Vind. 2. *ἀρα*. Deinde Flor. s. *ὅταν* B *βαδίζομεν*. In seqq. Bas. 2. vitiose *ἰώμενοι*. — *βέλτιον*] *melius esse*, int. *vadere*, quam non vadere (ut sequitur *οἰόμενοι ἄμεινον εἶναι ἡμῖν ταῦτα ποιεῖν ἢ μή*); igitur: *bonum* s. *utile esse vadere*. De his comparativis, quos Graeci usurpant ubi nos positivum ponimus, vid. quae ad Protag. p. 16. sq. disputavi. De forma *ἕσταμεν* pro *ἑστήκαμεν* posita vid. *Matthiaei* Gramm. gr. p. 357. — *εἴ τινα ἀποκτίννυμεν*] Bodl. Aug. et Meerm. *εἴ τινα καὶ*, Florr. a. b. c. o. m. *εἴ τιν'*, Bas. 2. *ὅταν*, Paris. J *ὅταν τινὰ*. Pro volgato *ἀποκτίννυμεν* Clark. *ἀποκτείνυμεν* bis (sed emendavit *ἀποκτίννυμεν* recentior manus); idem reperitur in Stob. Trinc. et cod. Colleg. Nov. (ap. Routh.) Stob. Gaisf. *ἀποκτείνωμεν'*, *εἴ τινα ἀποκτείννυμεν* (cod. Par. A *καὶ ἀποκτείνομεν*). Flor. s. *ἀποτίννυμεν*, Flor. x. *ἀποτιννύημεν*, Paris. J *ἀποκτιννύωμεν*. Haec si inter se contuleris, *ἀποκτίννυμεν* pro vera non dubitaveris scriptura habere, quam praeterea praegressum *ἀποκτίννυμεν* fere efflagitat. Praeterea pro *εἴ τινα* sine dubio e Bas. 2. et Par. J reponendum est *ὅταν*, quod usus loquendi mihi videtur postulare; est enim: *wenn wir tödten, so tödten wir.* Nam in his Graeci coniunctionem *ὅταν* ponunt cum verbo repetito, ita ut haec orationis pars

alteri subiiciatur (vid. supra posita); contra si εἰ poneretur, esse deberet, ni fallor: εἴ τινα ἀποκτίννυμεν, ἀποκτίννυμεν (ut in seqq. εἴ τις ἀποκτείνει τινὰ ἢ ἐκβάλλει κτλ.). Quocirca audiri non debet *Fischer.* ad Weller. T. II. p. 444: „sed vera scriptura est εἴ τινα ἀποκτίννυμεν, ita ut ἀποκτίννυμεν sit praesens indicativi." Quamquam ei assentitur *Stallbaumius*: „Sed recte ceteri codd. tuentur vulgatam lectionem." Immo vitiosum mihi videtur εἰ cum adiuncto otioso illo τινά, nec aliunde natum nisi ex librariorum conatu constructionis corrigendae; ἀποκτίννυμεν enim pro indicativo habentes in coniunctionis ὅταν coniunctivum postulantis locum substituerunt εἰ adiecto τινά. Iam licet Clark. et Stob. exhibeant ἀποκτείνυμεν, unde facili negotio fingere possis ἀποκτείναμεν (ut in seqq. ἀποκτείνει, ἀποκτείναντα al.), tamen propter praecedens ἀποκτίννυμεν pro vero haberi oportet ἀποκτίννυμεν, quod propter praegressum ὅτἀν vide ne mutato accentu ἀποκτιννῦμεν scribendum sit (vid. *Buttmann.* Gramm. gr. T. I. p. 540. annot.); quamquam similes reperimus coniunctivos, velut διασκεδάννυται, διασκεδάννυσιν al. Vid. *Heindorf.* ad Phaedon. p. 94. 264. et *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 390. In cod. W omissa sunt εἴ τινά (vel ὅταν) ἀποκτίννυμεν. — ἢ μή] F ἦ μήν, Bodl. Aug. et Meerm. ἢ οὔ; Scribendum tum foret ποιεῖν; ἢ οὔ; ut ad totam sententiam ἀποκτίννυμεν cet. verba ἢ οὔ referrentur. Idque praeferendum arbitrabatur Heindorfius, et Beckius recepit. Attamen in plena hac oratione ἄμεινον εἶναι ἡμῖν ταῦτα πράττειν (supra enim hoc tantum legitur οἰόμενοι βέλτιον εἶναι) equidem praetulerim ἢ μή. — Ἕνεκ' ἄρα] Bodl. Flor. x. Aug. Meerm. Stob. Ἕνεκα ἄρα. Proxime ἅπαντα suppeditarunt Clark., Bekkeri libri praeter E, Bodl. Flor. e. b. c. d. m. o. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Aug. et Meerm. Libri edd. πάντα. —

ἕνεκά του] Aug. τοῦ. — μὴ ἐκεῖνα] Stob. μὴ C
'κεῖνα. Deinceps Aug. οὐκ ἄρα οὐ, Bodl. Meerm. οὐκοῦν οὐ, in marg. οὐκ ἄρα, Flor. f. οὐκ ἄρα σφ.

P. 312. ἁπλῶς οὕτως] *Heindorfius* „*sic simpliciter*, sine ulla exceptione (*ohne Einschränkung*)." Potius ἁπλῶς, ut Latinorum *simpliciter*, est vern. *an und für sich* s. *unbedingt*. Quocirca statim sequitur ἀλλ' ἐὰν μὲν ὠφέλιμα ἢ κτλ. — ἐὰν μέν] Part. μέν om. V et Flor. b. Quae sequuntur πράττειν αὐτά — οἰ βουλόμεθα om. August. Deinde αὐτά abest a Stob. Trincav. et cod. Colleg. Nov., commate post ἢ posito, ut ταῦτα iunctum sit cum verbis βουλόμεθα πράττειν. In seqq. Flor. x. et Stob. βλαβερὰ

δ' ὄντα. Deinceps τὰ — κακὰ οὐ βουλόμεθα absunt a F. — ὡς φῂς σύ] ΞΦ ὡς σὺ φῄς. Proxime Flor. x. μήτ' ἀγαθὰ. Stob. μήτε κακὰ μήτε ἀγαθά. — ἦ γάρ;] Libri edd. ἦ γὰρ ἀληθῆ — ἢ οὔ; quod Heindorfius pluribus stabilire studuit exemplis; quamquam non de particulis ἦ γάρ (quae et per se ponuntur et cum oratione plena connectuntur, vid. praeter Heindorf. ad h. l. *Elmsl.* ad Eurip. Med. 678.) h. l. agitur, sed de totius orationis conformatione. Particularum ἦ γάρ cum sequentibus coniunctioni h. l. obstat ἢ οὔ, quod Schleiermacherus iam animadvertit in Buttm. Auctar. p. 511. Oratio igitur recte sic distinguitur: ἦ γάρ; ἀληθῆ σοι δοκῶ λέγειν — ἢ οὔ; Verba ἦ γάρ; (*nonne*, int. *res sic se habet, ut tu ais?*) referuntur ad praegressa; et nova quae accedit interrogatio ἀληθῆ σοι δοκῶ λέγειν — ἢ οὔ; quantum vigoris afferat non est quod exponam. Hanc orationis distinctionem recte secuti sunt Beck. Bekker. et Stallb. Pronom. σοι abest a ΣY Bodl. Vind. 7. et pr. Ξ. *Stallbaumius* Var. Lectt. p. 205. Bodl. et Vind. 7. scripturam ἀγαθὰ pro ἀληθῆ memorat; sine dubio autem scribere voluit ἀληθῆ; nam Bodl. scripturam illam ignorat Routhius. Deinde *Beckius*: „Post ἢ οὔ notam apposui, quae doceat non statim responsum esse.“ Findeisenius iam scripserat: ἢ οὔ; — τί οὐκ ἀποκρίνει; Libri edd. ἀποκρίνῃ, Clark. ἀποκρίνηι „sed suprascr. ει si non a prima, certe a vetusta manu.“ *Gaisf.* Flor. x. et Paris. J ἀποκρίνει. Interrogatio τί οὐκ ἀποκρίνει exhortationis vim habet, ut imperativo (*age dum responde*) possit exprimi, vid. ad Protag. p. 14.

Ἀληθῆ] F ἀληθῆ λέγεις. Deinceps Φ εἰ περὶ pro D εἴπερ. — εἴ τις] Sic libri Bekkeri omnes cum Florr., quatuor Vindd. Bodl. Aug. Meerm. Stob. et Bas. 2. Volgo ἤν τις. Deinde Clark. ΓΔΞΣΥΦFJW cum Florentt. fere omnibus, quatuor Vindd. Bodl. Aug. Meerm. et Stob. εἰ — ἀποκτείνει — ἐκβάλλει — ἀφαιρεῖται et τυγχάνει praestant pro coniunctivis ἀποκτείνῃ — ἐκβάλλῃ — ἀφαιρῆται et τυγχάνῃ, qui etiam in Florr. d. m. o. Bas. 2., licet εἰ scribatur, comparent. In Par. E scribitur ἀποκτείνῃ, in cod. Stob. Par. A ἀποκτείνῃ, in V ἀποκτέννοι, Florr. Ω s. εἴ τις ἀποκτείνοι τινὰ ἢ ἐκβάλλοι ἢ ἀφαιροῖτο. Vind. 6. ἐκβάλλει τῆς πόλεως, E ἐκβάλλῃ, BC ἐκβάλῃι. Deinde ἀφαιρεῖται scribitur in BC, in E ἀφαιρῆται. — εἴτε τύραννος] J ὅτε τύρ. — ἄμεινον εἶναι αὐτῷ]

Sic Clark. ΓΞΣBCJVW Florr. a. b. c. d. m. o. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Aug. Meerm. et Stob. pro volgata scriptura *εἶναι αὐτῷ ἄμεινον*. Illud recte Bekk. Stallb. et Buttm. receperunt. Beckius, qui volgatam retinuit, malebat *αὑτῷ* pro *αὐτῷ* scriptum. In libro *Δ* *εἶναι* om. — *τυγχάνει*] Sic libri fere omnes (v. supra) pro volgato *τυγχάνῃ*. De vv. *τυγχάνει δὲ ὂν χάχιον*, *quum tamen sit peius* (i. q. *inutile*), vid. ad 464. A. In F scribitur *χάχιον*, in mg. posito *ποιεῖ*. In seqq. Clark. cum pluribus aliis libris praestat *ἀποκρίνει* pro volgato *ἀποκρίνῃ*. Haud ab re est quo: *Findeisenius* annotat: „Finge Socratem hic, quemadmodum paulo ante, exspectasse, quid Polus responsurus esset, et quum Polus ad incitas redactus id facere intermiserit, quaerere ex eo coepisse *τί οὐκ ἀποκρίνει;*“ — *Ἔστιν οὖν*] ΞΣY Bodl. Flor. d. Aug. et Meerm. *ἔστι μὲν οὖν*.

ἐν τῇ πόλει ταύτῃ] Offenderunt sine causa viri docti in pronom. *ταύτῃ*. Ronthius accipiebat *ita* s. *hac via*, et Heindorfio aliquando placuerat *ἐν τῇ πόλει, ταύτῃ, ἧπερ*, *hactenus, quatenus*, quod ipse postea reprobavit. *Findeisenius*: „Pron. *ταύτῃ* vel aliunde huc profectum esse adeoque eiici debere existimo, vel est idem quod *οὕτως* s. *τούτῳ τῷ τρόπῳ*. Ficinus prorsus non expressit.“ Recte iam Heindorfius monuit, non posse Athenas designari (ita enim positum esset *ἐν τῇδε τῇ πόλει*, ut infra 469. E. 517. A. 521. C. vel *ἐν τῇ πόλει*, ut 518. B. al. Cf. *Boeckh.* ad Pindar. p. 381.), sed in universum hic Socratem loqui, ut 510. A: *ἢ αὐτὸν ἔρχειν δεῖν ἐν τῇ πόλει* κτλ. Urbs videlicet significatur, in qua talia facere liceat. *Ταύτῃ* igitur positum est ita, ut non solum ad praegressum *ἐκ πόλεως* (ut accepit *Stallbaumius*: *in urbe antea memorata, in der Stadt dort, von der früher gesprochen wurde.* Cf. *Thiersch.* Gramm. gr. p. 496. ed. III.), sed etiam ad proxime praecedens *ὁ τοιοῦτος* referatur. Est igitur: *in urbe* (iam supra significata) *in qua talis homo facere possit quicquid ei videatur*, s. *huiusmodi in civitate*. Quocirca nec opus fuerit *τοιαύτῃ* scripto pro *ταύτῃ*, quod quidem nos olim reponendum esse suspicabamur. *Schleiermacherus* annotat: „*ἐν τῇ πόλει* ohne *ταύτῃ* oder einen aehnlichen Beisatz würde auf Athen gegangen seyn.“ Quod cave credas; vid. supra posita. Attamen negari nequit, gravius fore ad sensum, si hoc tantum: *ἐν τῇ πόλει* scriberetur. Etenim *ἐν τῇ πόλει*, ut reliquis locis, prorsus infinitum est, nec ulla vis in hoc inest, utrum civitas iam memorata, an alia quaevis significetur; est igitur in universum *in civitate*; atque hoc

est illud, quod Polus contendit, Socrates vero urget, ut refellat sententiam, hominem qui quicquid lubuerit faciat plurimum in civitate posse. Sed quum libri constanter *ταύτῃ* tueantur, illo modo accipiendum est: *in huiusmodi civitate*, ut Socrates hoc fere simul significet talem civitatem falso vocitari civitatem. Etenim *οὗτος* sic in contemptu ponitur, vid. ad p. 467. B. In seqq. *σήν* om. Stob. cod. Colleg. Nov. — *Ἀληθῆ ἄρα ἐγὼ κτλ.*] Vind. 2. *ἆρα*. A Stob. Gesn. abest pron. *ἐγώ*. — *ὅτι ἔστιν*] Verbum *εἶναι* (*fieri posse* vel *usu venire*) sequente accusativo cum infinitivo positum est. Sensus: *Vera igitur sunt quae* | *dixi*, *usu venire ut homo faciens in civitate quae ipsi viderentur nec multum posset neque etiam faceret quae vellet.* Sic Theaet. 192. E: *ὡς ἔστι μὲν ἃ οἶδε μὴ αἰσθάνεσθαι, ἔστι δὲ αἰσθάνεσθαι.* 198. D: *πάλιν ἔστι καταμανθάνειν ταὐτὰ ταῦτα ἀναλαμβάνοντα τὴν ἐπιστήμην ἑκάστου.* Parmen. 140. A: *Οὐδαμῶς ἔστιν ἄρα ταὐτὸν πεπονθὸς εἶναι τὸ ἓν οὔτε ἄλλῳ οὔτε ἑαυτῷ.* al. — *ἐν πόλει*] Vind. 6. et F *ἐν τῇ πόλει*, ut supra et in seqq. In Flor. f. *ἐν πόλει*, superscripto *τῇ*. Deinceps pro *μή* Stob. cod. Colleg. Nov. *μήτε* scribit. — *Ὡς δὴ σύ*] Flor. d. *ὡς δὲ δὴ σύ*. J *ὡς δὲ σύ*. Particulae *ὡς δή* non sunt *quasi vero*, ut volgo accipiuntur, Ficino praeeunte qui verterit: *quasi vero tu — non optes* cet., sed *nimirum* s. *scilicet* (*ὡς* est enim *quippe*, et *δή* sic in irrisione ponitur), vid. ad Protag. p. 162. et Phaedr. p. 352. Adde *Fritsch.* ad Lucian. deor. dialog. p. 53. In seqq. *σοι* ante *ποιεῖν* om. pr. *Δ*. Ald. Bass. 1. 2. *ὅτι* pro *ὅ τι*.

ἴδῃς] Σ Y *ἴδοις*. Proxima *τιμὰ ἤ* om. F. — *ἀποκτείναντα*] Flor. x. *ἀποκτείνονται*. Deinceps *ἀφελόμενον* Clark. *ΓΔΞΣJVW* Bodl. Flor. x. Vindd. 1. 2. 4. 6. Aug. Meerm. et Bas. 2. scribunt pro volgato *ἀφελόντα*; illud recte iam Findeisenius reposuit. Sic supra *χρήματα ἀφαιρεῖται, ἀφαιρούμεθα, ἀφαιρεῖσθαι* cet. Post *δήσαντα* in libris edd. praeter Heindorf. Beck. et Stallb. nota interrogationis reperitur, quam recte habere censeo, ita ut interrogatio Socratis sequens cum hac cohaereat. Vernaculum est: *Du nehmlich, Socrates, wünschtest wohl nicht dass dir verstattet wäre —?* — *ὁπότερ' ἄν*] *utrocumque modo*, ut recte accepit Findeisenius. *Ὁπότερα* enim pro *ὁποτέρως* positum est (Aristoph. Nub. 137. al.), ut *ἀμφότερα, ἑκάτερα, οὐδέτερα* cet. solent usurpari, vid. *Fischer.* ad Weller. III. 1. p. 217. sq. et *Matth.* Gramm. gr. p. 784. —

ζηλωτόν] Quod conieceram (Praef. p. VI. T. I.) 469
ζηλωτός (*nonne utroque modo felix est iudicandus*), id

confirmatum nunc video a Flor. d., idque tam praegressa: οὐδὲ ζηλοῖς ὅταν ἴδῃς τινὰ κτλ., quam sequentia: οὐ χρὴ οὔτε τοὺς ἀζηλώτους ζηλοῦν et paulo inferiora οὐδὲ μέντοι ζηλωτός κτλ. videntur flagitare. Ad v. ἀζηλώτους Schol. ἀζήλωτος γάρ ἐστιν ὅστις ἔχει τι ὃ μὴ εὐχόμεθα γενέσθαι ἡμῖν· ἄθλιος δὲ ὁ πάθεσιν ἀνηκέστοις ἐνισχόμενος. Proxime Flor. x. ἀλλὰ ἐλεεῖν.

P. 314. *Τί δαί;*] Sic Δ Stob. ed. Trinc. cod. Colleg. Nov. et Clark. ex em. Volgo *Τί δέ;* Illud recte receperunt Findeis. Bekk. et Stallb. In seqq. Bodl. οὕτως σοι (de v. οὕτως ante conson. posita vid. ad Protag. p. 12. 66. 79. 123. 157. et ad Phaedr. p. 514.). Pron. σοι om. Δ. Proxime Florr. d. x. περὶ ὧν ἂν ἐγὼ. In seqq. articulum τῶν ante v. ἀνθρώπων ignorant Bodl. Paris. V Vind. 2. Florr. d. x. Aug. et Meerm., quos Beckius audivit qui art. τῶν induxit. Sed verba περὶ ὧν ἐγὼ λέγω τῶν ἀνθρώπων graeco more in unam contracta sunt constructionem pro περὶ τῶν ἀνθρώπων οὓς ἐγὼ λέγω. In seqq. voc. οὖν post Ὅστις om. cod. Stob. Colleg. Nov. — ἀποκτίννυσιν] Clark. ἀποκτίνναν „, sed em. a m. r. τιν." Gaisf. Etiam Stob. Trinc. exhibet ἀποκτείνναν, Gesn. et Gaisf. ἀποκτέιννυσιν, Bas. 2. ἀποκτεινύει, Paris. J ἀποκτιννύει. Proxime Clark. ἀποκτανῇς, ut infra B., Flor. x. et Stob. Gesn. et Gaisf. ἀποκτιννύς. — εἶναι] Verb. εἶναι addunt Clark. ΓΔΞΣJVW Bodl. Flor. x. Vindd. 2. 7. Aug. Meerm. et Stob., quos recte sequuti sunt Bekker. et Buttm. in ed. Heind. altera. Deinceps ἐλεινός (ab ἔλεος ductum, ut δεινός a δέος, al. Vid. *Porson.* Praef. ad Eurip. Hecub. p. VIII.) scripsimus, quamquam libri omnes ἐλεεινός tuentur. Cf. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 87. — οὐδέ] BCE Florr. b. c. m. o. s. Ald. Bas. 1. et Stob. Gesn. οὐδέν, V οὐ. Illud probabat Findeisenius. Recte tamen habet οὐδὲ μέντοι, quod vernaculum est *jedoch auch nicht* s. *aber auch nicht.* In seqq. Vind. 7. ἄθλιον ἔφησθα εἶναι τὸν ἀδίκως γε — ἀζήλωτον. ἦ που. Aug. et Meerm. ἔφησθα ἄθλιον.

ἀποκτείναντα] ΞΣY ἀποκτείνοντα (sic Bekkerus memorat), Paris. V ἀποκτέννοντα, Aug. Meerm. et Stob. Venet. ἀποκτείνοντα, quod Findeisenius recepit Ficinum arbitratus idem legisse, quippe vertentem: *sed iniuste occidentem.* Sed recte habet volgata scriptura. — καὶ ἐλεινόν γ' ε] Voc. γε pro volgata δέ Flor. x. Stob. eiusque cod. Colleg. Nov. Par. J et Bas. 2. praebuerunt; sic enim praepositioni πρός absolute positae (*praeterea*, vid. ad Protag. p. 86. allata) adiungi solet part. γε, velut infra 513. B: καὶ — τῷ Πυρι-

λάμπους γε πρός. Praecipue frequentatur καὶ πρός γε. Sophist. 234. A: καὶ πρός γε θαλάττης καὶ γῆς κτλ. Polit. I. 328. A: καὶ πρός γε παννυχίδα ποιήσουσιν. V. 466. E: καὶ πρός γε ἄξουσι τῶν παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἄῤῥοι. Critia 108. A: καὶ πρός γ' ἔτι τρίτῳ δεδόσθω — Ἑρμοκράτει παρ' ἡμῶν. Menon. 90. E: καὶ ἀμαθία γε πρός. Eurip. Med. 704: καὶ πρός γ' ἐξιλαύνομαι χθονός. Phoeniss. 619: καὶ καταχτενῶ γε πρός. Aeschyl. Prometh. 73. Aristoph. Pac. 19. al. In Stob. cod. Colleg. Nov. scriptum exstat καὶ δεινόν γε πρὸς τόν γε. In Meerm. praepos. πρός ab alia manu superscr. τούτοις. E habet a corr. m. τ' τὸν δὲ δικαίως. In F om. δέ. Deinceps Clark., ut solet, scribit ἀποθνήισκων. — Ἧττον ἢ ὁ ἀποκτιννύς] Verba ἢ — ἧττον om. Σ et Vind. 7. In Florr. d. x. Bodl. Vind. 2. Par. V Aug. et Meerm. verba ἧττον ἢ ὁ ἀποκτιννύς cum praecedentibus iuncta, deinde ante ὦ Πῶλε interposita sunt πάνυ μὲν οὖν, totus ut locus sic se habeat: Ἆρ' ἔστιν ἄθλιός ἐστιν ἧττον ἢ ὁ ἀποκτιννύς; ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Πῶλε, καὶ ἧττον ἢ ὁ δικ. ἀποθνήσκων. In Clark. scribitur ἀποκτείνὺς (sic etiam Stob. Trinc.) „sed em. ut supra. Addit deinde inter lineas manus recentior πάνυ μὲν οὖν." Gaisf. Eadem habet Γ e rc. m. (quocirca errat Buttmannus si narrat „nullum e XIV. Bekkeri codd. quicquam variare"). Attamen volgata scriptura vera est; neque enim in Polum convenit ut dicat eum qui iniuste moriatur minus esse miserum, quam qui interficiat, h. e., iniuste interficientem miseriorem esse quam iniuste morientem, quippe qui ex illius temporis rationibus et orationibus sumserit felicem esse iudicandum qui quicquid vellet posset facere (velut rapere, interficere al.) sive iustum sive iniustum esset, miserum contra eum qui quidvis pati (ut expulsionem, mortem al.) cogeretur. Accedit quod, ut Heindorfius iam indicavit, in illa scriptura ἧττον post Πάνυ μὲν οὖν incommode admodum et languide collocaretur. Quocirca eam relicere, non probare debebat Schleiermacherus in vers. ed. I. p. 475. In Flor. o. et Vind. 6. scribitur ἐστὶν ἧττον ἢ ὁ ἀποκτιννὺς ὦ πῶλε καὶ ἧττον κτλ. — Πῶς δῆτα] Paris. J Bas. 2. Stob. Trinc. et cod. Colleg. Nov. δὴ pro δῆτα scribunt. Quod sequitur οὕτως ὡς; proprie *hac ratione qua*, refertur ad praegressum πῶς, hoc autem, ut constat, non solum est *quomodo*, verum etiam *qua de causa* s. *cur*; iccirco verba οὕτως ὡς non tam rationem, quam causam significant. Sensus est igitur: *iniuste morientem hanc ob causam dico minus miserum esse quam iniuste interficientem et iuste morientem, quin maximum malorum est iniuste facere.* Stallbaumius haec interpretatur

sic: *eadem ratione, ut maximum malorum est iniuriam inferre.* — *τυγχάνει*] Flor. x. *τυγχάνειν*. Celebratissima est autem haec Socraticorum sententia, praestare iniuriam accipere quam facere, de qua vide quae infra 474. B, sq. disputantur. Cf. Criton. 49. A. ib. Fischer. p. 194. *Aristot.* Rhet. I, 7. *A. Gelli* Noct. Att. XII, 9. *Davis.* ad Maxim. Tyr. p. 568. al. innumerab. — *Ἦ γὰρ*] *Λ εἰ.* Clark. *ἢ* „sed em. manus vet. *εἰ*." *Gaisf.* Vind. 6. *ἢ εἰ γὰρ.* Stob. Gesn. *ἦ γὰρ.* Ficinus, qui verterit: *Quonam pacto id maximum*, videtur legisse *ἦ γάρ*, quod Findeisenius sine causa probabat; *ἦ γάρ* est enim h. l., ut millies ponitur, *quid enim? an vero?* Sic infra 494. E: *ἦ γὰρ ἐγὼ ἄγω ἐνταῦθα — ἢ ἐκεῖνος κτλ.* Vid. Heindorf. ad Gorg. p. 73. 68. In seqq. Flor. x. *ἥκιστα γάρ.* Proxime Florr. o. x. Vind. 2. Bodl. Aug. et Meerm. *ἆρα* scribunt pro *ἄρα.* Deinde Stob. uterque *βούλοι' ἄν.* In libro J *ἄν* omiss. Mox *μᾶλλον* deest in Bodl. Aug. et Meerm.

Βουλοίμην μέν] Part. *μέν* abest a F et Aug. (non (Meerm., ut Heindorf. tradit), quod Heindorfio probabatur. Deinde ap. Aristid. Orat. Plat. I. T. II. p. 61. Iebb., ubi haec citata leguntur, *οὐδέτερον* scribitur pro *οὐδέτερα*; sed solent sic huiusmodi pluralia poni, velut Phileb. 43. C: *ὡς αἱ μὲν μεγάλαι μεταβολαὶ λύπας τε καὶ ἡδονὰς ποιοῦσιν ἡμῖν, αἱ δ' αὖ μέτριαί τε καὶ σμικραὶ τὸ παράπαν οὐδέτερα τούτων.* Cf. *Matth.* Gramm. gr. p. 820. et 883. not. 5. In seqq. *Γ' ἑλοίμην μὲν ἄν.* Verba *ἢ ἀδικεῖν* om. Aristid. De sententia vid. *Davis.* ad Cicer. Tuscul. V, 19. et *Wyttenbach.* ad Plutarch. *V.* VI. P. I. p. 291. — *Σὺ ἆρα τυραννεῖν κτλ.*] Sic Clark. cum Bekkeri libris, Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. x. Bodl. Aug. et Meerm. pro volgari verborum ordine *σὺ ἄρα οὐκ ἂν δέξαιο τυραννεῖν. Findeisenius:* „Auribus certe magis arridet hic verborum ordo" (*σὺ ἄρα τυραννεῖν κτλ.*). Recte illum verborum ordinem sequuti sunt Beckius („numero suadente;" potius sensu postulante; *τυραννεῖν* enim recte praemittitur, siquidem totius iniustitiae nulla capitalior est), Bekk. Stallb. et Buttm. Verb. *τυραννεῖν* om. C Flor. o. et pr. EF. Deinceps post *τυραννεῖν* voc. *γε* om. *Φ* J. Mox Bodl. et Meerm. *λέγοις* pro *λέγεις.* — *ἐξεῖναι*] *Heindorfius:* „Vellem interposito articulo *τὸ ἐξεῖναι.*" Sed infinitivus sine articulo sic excipere solet pronomen demonstrativum, cui explicando servit (vern: *dieses, dass es nehmlich einem verstattet sei* cet.). Cf. ad p. 467. D. posita. Subiectum vero infinitivi *ἐξεῖναι* est pronomen infinitum (vern. *man*, *einer*), ad quod refertur dativ. *αὐτῷ* in seqq. Sic E:

τὸ ποιεῖν ἃ δοκεῖ αὐτῷ, vern. zu thun (h. e. dass man thue) was einen gut dünkt. — ποιεῖν τοῦτο] CFW τούτω; contra τοῦτο omitt. ΣV Vindd. 2. 7. Flor. d. Bodl. Aug. Meerm. et pr. Ξ. In Γ litura est. Sed recte habet τοῦτο, vid. ad Protag. p. 204. Proxime Clark. ἀποκτεινύντι, Flor. x. ἀποκτειννύντι. Deinceps pro πάντα Flor. x. et Par. J παντιχῶς scribunt. — κατὰ τὴν αὐτοῦ δόξαν] Clark. Bodl. Florr. b. f. s. cum Ald. et Bass. 1. 2. κατὰ τὴν αὐτοῦ δόξαν, quod haud scio an revocari oporteat (sic enim semper in praegressis ἃ s. ὃ δοκεῖ αὐτῷ), licet libri recentiores omnes Stephanum sequuti αὐτοῦ exhibeant. — ἐμοῦ] Cod. Palat. (v. *Creuzer.* Melett. I. p. 100.) scribit σὺ δ', ἐμοῦ λ. τῷ λόγῳ ἐπιλ. — τῷ λόγῳ] Clark., ut solet, τῶι λόγωι. Paris. οὔ ου
V τω λόγω. Pro τῷ λόγῳ *Cornarius* p. 78. et *Budaeus* Comment. Ling. gr. p. 290. scriptum volebant τῶν λόγων. *Cornarius* vertit: *O beate, me dicente sermones reprehende.* Et hoc τῶν λόγων, reponere ausus est *Heindorfius.* Sed bene iam notavit *Ronthius* τῷ λόγῳ coniungendum esse cum v. ἐπιλαβοῦ, et hoc ita intellexit: *tuo sermone me dicentem corripe* (potius: *verbis me redargue*). Quod recte sequuti sunt Beckius, Bekk. et Buttmannus, qui annotat: „Vulgatam ita explices: *si quae minus recte dixero, tu contradicendo carpe.*" Τῷ λόγῳ ἐπιλαμβάνεσθαι (τινός) est: *oratione* s. *verbis et rationibus aliquem impugnare* (proprie *apprehendere*) h. e., *aliquem ita redarguere ut eum doceas vel ei quid persuadeas, non clamoribus, conviciis aliis id genus eum consectere* (quod Polus admisit p. 466. B.). Verbum ἐπιλαμβάνεσθαι (vernaculum *angreifen*) impugnandi, redarguendi et in universum reprehendendi notione saepius apud Platonem quoque reperitur, ut Phaedr. 236. B. Gorg. 506. B. Theaet. 184. C. Polit. VI. 490. D. X. 605. A. Cf. *Casaubon.* ad Theophrast. Charact. p. 109. et *Olear.* ad Philostrat. p. 17. Bene vero hoc animadvertit Heindorfius, verba ἐμοῦ δὴ λέγοντος referenda esse quodammodo ad superiora illa Poli: Ἀλλ' ἔγωγε τοῦτο λέγω, hoc fere sensu: *tu quidem illud dicis. Sed, o bone, me dicentem audi et quae ego dico redargue.*

πληθούσῃ] Flor. f. πληθοῦσι. Vind. 1. πλήθους ἧι, Vind. 6. πλήθουσ. Ceterum verba ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ interpretatur Heindorfius et Stallbaumius: *tempore eo, quod est inter mane et meridiem*, laudatt. *Duker.* ad Thucyd. VIII, 92. *Perizon.* ad Aelian. XII, 30. *Graev.* Lectt. Hes. c. 10. Neque tamen de tempore h. l. agitur, sed de loco (foro), quum non περὶ s. ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθουσαν (vid. *Perizon.* h. l. D

Wesseling. ad Herodot. II, 173. et interpp. ad Athen. p. 270. D.), sed ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ positum sit. Est igitur *in foro quando frequentissimum est s. maxime celebratur* (homines autem in foro conveniebant aliquot horis ante meridiem, v. Suid. in ἀγορ. ὥραν et περὶ πλήθ. ἀγορ. ubi v. *Küster.* T. I. p. 34. *Herald.* Advers. I, 10. *Wesseling.* ad Diodor. XIII, 48. T. I. p. 579. *Phrynichus* Anecd. Bekk. T. I. p. 54. 15: πλήθουσα δ' ἀγορὰ ἁλιέων τετάρτη καὶ πέμπτη ὥρα). *Xenoph.* Memor. Socr. I, 1. 10. idem expressit verbis πληθούσης ἀγορᾶς ἐκεῖ φανερὸς ἦν (h. e., in foro maxime celebrato s. quando frequentissimum erat), et *Theophrast.* Charact. 11: πληθούσης τῆς ἀγορᾶς προελθὼν πρὸς τὰ κάρυα ἢ τὰ μῆλα κτλ. — μάλης] In Meerm. superscr. ἀγκάλης. Schol. ὑπὸ μάλης πάντες οἱ παλαιοὶ προφέρονται ἰσχῶς, τάττονται δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ κρυφίως τι πράττειν. Pro ἐγχειρίδιον ΞΣV. Bodl. Vindd. 2. 7. Aug. et Meerm. scribunt ξιφίδιον. Hesychius: ἐγχειρίδιον· ξιφίδιον μικρόν. In seqq. pro πρός σε Heindorf. Beck. Bekker. et Stallb. scripserunt πρὸς σέ; sed vid. quae ad Protag. p. 11, et 133. attulimus. Sic patrio quoque sermone, ubi simpliciter loquimur: *wenn ich zú dir sagte* (πρός σε), contra in personarum oppositione, v. c. *wenn ich zu dír das sagte, was du zu mír*, pronomen accentu effertur. — προσγέγονεν] Vind. 7. προσγέγονεν ἄρτι. Flor. b. ἄρτι γέγονεν. Flor. x. ἄρα προσγέγονεν ἐμοὶ δόξῃ. — ἐὰν γὰρ] γάρ om. F. Deinceps Flor. x. et J ταύτων. In seqq. Bodl. ὦ pro ὧν. Proximum μάλα om. Γ, et δεῖν abest a Σ et pr. Ξ. — τεθνήξει] Sic Clark. ΓΔΞBCEFVW Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Accedunt Thom. Mag. p. 836., qui hunc affert locum, et Schol. qui annotat: ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ τοῦ τεθνήξεται κακοπρεπῶς παρελήφθη. Libri reliqui cum edd. (primus Beckius reposuit τεθνήξει, quem recte secuti sunt Bekker. et Stallbaum. In ed. Heindorf. altera Buttmannus, quod miror, retinuit τεθνήξεται) habent τεθνήξεται. *Lucian.* Pseudosoph. §. 7: Ἀττικίζοντος δέ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου κτλ., ubi v. Graev. et Reiz. T. IX. p. 477. sq. Bip., collat. *Oudendorp.* ad Thom. Mag. l. l. *Duker.* ad Thucyd. VIII, 74. *Fischer.* ad Weller. T. II. p. 249. et *Elmsl.* ad Aristoph. Ach. 597. *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 332. hoc futurum pro futur. III. activi habet et p. 940., ubi nostrum locum affert τεθνήξεται scribens, cum futuris quae dicuntur tertiis passivi, velut πεπαύσεται, πεπράξεται al., componit. Neque tamen hoc futurum a perfecto ducitur (quemad-

modum e perf. τέτυψαι directe formatur τετύψομαι), sed verbum, cuius futurum est, nova est forma e perfecto ducta; a τέθνηκα enim ducitur forma verbi τεθνήκω, et huius futurum est τεθνήξω, ut a perf. ἕστηκα ducitur verbum ἑστήκω, cuius futurum est ἑστήξω (v. *Oudendorp.* ad Thom. Mag. p. 835. sq. *Matth.* Gr. gr. p. 465. et *Thiersch.* Gr. gr. p. 513.). Activa autem forma sine dubio veteris dialecti Atticae propria erat (v. *Elmsl.* ad Aristoph. Acharn. v. 597.). — ὃν ἂν δόξῃ] int. τεθνάναι δεῖν e praegressis. Perperam Findeisenius: „quocumque videatur modo eum vita privare. Int. τρόπον." Proxime Flor. x. καὶ ἄν τινα.

P. 316. τῆς κεφαλῆς] E τῆς κεφαλῆς. Proxime Meerm. αὐτὸν, W αὐτον, corr. ΓE αὐτῶν. — κατεαγέναι] Sic Par. F Vind. 6. (non Vind. 2., ut Buttmann. scribit; nam Bekkeri Φ est Vind. 6. Nihil tamen hic enotasse Bastium memorat Stallbaumius) et Thom. Mag. v. καταγῆναι p. 497., quod recte post Findeisenium reposuerunt Bekker. et Stallb. pro eo quod libri habent edd. κατεαγῆναι, recte a Brunckio ad Aristoph. Acharn. v. 945. et Routhio reprobatum. De forma κατεαγέναι vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 429. Verbum autem καταγνύναι (*frangere*, et in capite, cerebro al. positum, *deminuere*, vern. *zerschmettern*), licet etiam cum quarto casu iungatur (vid. interpp. ad Thom. Mag. p. 499. *Hemsterhus.* ad Lucian. T. I. p. 419. et *Pierson.* ad Moer. p. 233.), tamen genitivus Attici sermonis fere proprius est. Moeris h. l. κατέαξα τῆς κεφαλῆς Ἀττικῶς, κατέαξα τὴν κεφαλὴν Ἑλληνικῶς. Etenim cui caput deminuitur, is ipse dicitur deminui capite. Cf. *Matthiae* Gramm. gr. p. 646. sq. Non satis recte Schol. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀττικόν, οἷον ἔφαγον τοῦ ἄρτου, οὕτως οὖν καὶ κατεάγην τῆς κεφαλῆς. Est enim hic genitivus non partitionis, sed definitionis (quem nos dicere possumus: *der Genitiv der Bestimmung*, qui locum, rem, partem cet. designat). — κἄν] Clark. κὰν, ut E. et 470. C. Flor. x. καὶ ἐὰν. — διεσχισμένον] F ἐσχισμένον. Mox F ἐγὼ μέγα.

εἰ οὖν] Bodl. εἰσ αὖ. Routhius librarium opinabatur E scribere voluisse εἰ δ' αὖ vel εἴτ' αὖ. Proxime J δείξομι. Quod sequitur τὸ ἐγχειρίδιον Flor. s. omittit. — πάντες ἄν] F ἂν πάντες. Mox ἥντιν' ἄν scribunt Clark. et Florr. c. m., quod Stallbaumius rite recepit. In Par. J ἄν omiss. Mox pro δοκῇ Florr. a. c. et Paris. J δοκεῖ, Clark. vero cum ΔBCV et Flor. x. δοκοῖ, quod quum libri praestantissimi

exhibeant, vide ne scribendum sit cum Flor. x. ἤντινά σοι δοκοῖ. — καὶ αἱ τριήρεις] Articulum αἱ cum Coraio adiecimus suasore *Schaefero* ad Apollon. Rhod. T. II. p. 164., cui adstipulatur Stallbaumius. Quamquam nunc, quum ab omnibus libris absentem vidéam, additum nollem. Etenim vox τριήρεις connectenda est cum praegressis, ita ut eius articulus in praecedente τά lateat; cohaerent enim τά γε Ἀθηναίων νεώρια καὶ τριήρεις, a quibus separantur quodammodo καὶ τὰ πλοῖα πάντα καὶ τὰ δημόσια καὶ τὰ ἴδια, in quibus καί est *denique* (vetu. *kurz*), ut ponitur praecipue ante v. πάντα (Cl. 469. C. Menon. 81. C. al. Vid. *Wyttenbach.* Biblioth. crit. T. VII. p. 57. sq. et *Fritzsch.* Quaest. Luciann. p. 67.). Quocirca recte, si quid video, v. τριήρεις (quippe quod cohaereat cum antecedentibus τὰ Ἀθηναίων νεώρια), sine articulo ponitur, πλοῖα vero πάντα, praegresso καί, articulum habet. Attigit hunc locum *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 318. — ἢ δοκεῖ σοι;] Sic recte scripsit Heindorfius pro ἢ (V ἦ οὐ) δοκεῖ σοι; quem recentiores secuti sunt. Ficinus quoque: *an tibi videtur?* Praegressa Ficinus sic vertit: *quidquid tibi quencunque videatur facere*, quod Grynaeus ita mutavit: *quidquid tibi quomodocunque videatur facere. itane tibi videtur?* Proxime pro γε V ἔγωγε.

μέμφει] Clark. μέμφηι, „sed ει suprascr. a manu vet." *Gaisf.* Libri vett. edd. μέμφῃ. Deinde Florr. f. s. τί δὴ λέγω. Vindd. 1. 6. τί δῆτα λέγε. Etiam E habet λέγω, F λέγω. Τί δή; ut supra 469. A. al., est *cur quaeso?* Vid. *Valcken.* ad Euripi. Hippol. p. 316. Pro ἐστίν post v. ζημιοῦσθαι Aug. exhibet τι. — φαίνεται] int. μέγα δύνασθαι: *multum posse rursum tibi videtur, hoc (multum posse) esse s. rursum tibi videtur tum evenire, quum quis non solum faciat, quod ipsi videatur, verum etiam utilitatem inde capiat.* Etenim subiectum τὸ μέγα δύνασθαι simul est praedicatum (*multum posse tibi videtur esse*, int. *multum posse*). Sic Protag. 344. D: τῷ δὲ κακῷ οὐκ ἐγχωρεῖ γενέσθαι, int. κακῷ. Menon. 89. A: οὐκ ἂν εἶεν φύσει οἱ ἀγαθοί, int. ἀγαθοί. Quos quidem locos iam Stallbaumius citavit. Pro πράττοντι Vind. 7. πράττηται. — ἀγαθόν τε εἶναι] Heindorfius libris adversantibus scripsit ἀγαθόν τι εἶναι. Verba videlicet ita construxerat: οὐκοῦν τὸ μέγα δύνασθαι πάλιν αὖ σοι φαίνεται ἀγαθόν τι εἶναι, quum haec sit orationis cohaerentia: οὐκοῦν τὸ μέγα δύνασθαι πάλιν αὖ σοι φαίνεται (int. μέγα δύνασθαι), ἀγαθόν τε εἶναι: *Igitur nonne multum posse videtur tibi (tum esse multum posse), quum agendi licentiae adiuncta*

sit utilitas, et ita s. tum bonum esse? Audiri igitur non debent *Beckius*, qui annotat: „nempe mutata est ab auctore deinorationis structura, unde τε non videtur habere quo referatur" et *Buttmannus*, qui Auctar. Animadv. p. 482. τε respondere putat sequenti καί. Qua ratione „sermo," ait, „more consueto ita erat informandus: ἀγαθόν τε εἶναι καὶ τοῦτο μόνον (εἶναι) τὸ μέγα δύνασθαι. Nunc posteriorem partem, indicativo modo, in suum sermonem convertit Socrates, ut hoc potissimum inculcet, sine illa agentis utilitate nullam omnino magnam potentiam esse." Contra ἀγαθόν τε εἶναι cum praegressis connexerunt *Findeisenius* (interpretatus p. 356: *cum agendi licentia coniuncta est utilitas atque honestas*) et *Schleiermacherus*, sic vertens: *dass er es zu seinem Vortheil thue und dass es gut sei.* Sed sola, si quid video, satis facit haec interpretandi ratio quam indicavi et interpretatione latina expressi, eamque Stallbaumius quoque secutus est. Verba quae sequuntur καὶ τοῦτο, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ μέγα δύνασθαι, interponit Socrates, ut suam ipse sententiam aperiat; quocirca pro parenthesi quae dicitur haberi possunt: *et hoc* (non solum libere, verum etiam utiliter agere) *est sine controversia multum posse.* — εἰ δὲ μή] int. ἔστιν τὸ ὠφελίμως πράττειν. Quae sequuntur verba κακὸν καὶ σμικρὸν δύνασθαι *Heindorfius* ita acceperat: *malum est etiam exigua potentia*, quod merito reprobaverunt Buttmannus et Stallbaumius. Voc. κακόν (int. εἶναι τὸ μέγα δύνασθαι) oppositum est praegresso ἀγαθόν (in vv. ἀγαθόν τε εἶναι) et σμικρὸν δύνασθαι priori μέγα δύνασθαι; utrumque vero, κακὸν et σμικρὸν δύνασθαι, pendet e praegressa oratione: Οὐκοῦν τὸ μέγα δύνασθαι αὖ σοι φαίνεται κτλ. Schleiermacherus καί ante v. κακόν poni iubebat ut esset: καὶ εἰ κακόν ἐστι τὸ πραττόμενον, vertens: *wenn aber nicht, und es ein Uebel ist, dann ist es ohnmächtig seyn.* Quod recte Stallbaumius reiecit. Oratio universa ita reddi patrio sermone potest: *Also erscheint dir das viel vermögen wieder als viel vermögen, wenn der nach Willkühr handelnde nützlich handelt, und dann als etwas gutes (und dieses ist auch unstreitig das viel vermögen), wenn aber nicht* (h. e., *wenn der nach Willkühr handelnde nicht nützlich handelt*), *als etwas böses und als ein wenig vermögen.* Ceterum particulae εἰ δὲ μή, ut solent, positae sunt post ἐὰν μέν, velut infra 481. A. Protag. 311. D. 325. D. Theaet. 209. A. Phileb. 16. D. Conviv. 185. D. Polit. I. 329. D. II. 360. E. III. 401. D. 403. B. IV. 434. D. al. sexc.

δ ἐ] Flor. x. et Paris. J δή. Proxime Clark. ἀλλ' ὅτι, B Bas. 2. ἄλλά τι. Ceterum Γ Δ A B C È F J W Vindd. 1. 6.

Florr. a. b. c. l. m. o. s. x. et Bodl. ἄλλο τε sine part. ἤ exhibent, quos sequuti sunt Bekker. et Stallb.; at vero Clark. cum reliquis tuetur volgatam scripturam ἄλλο τι ἤ, cuius nulla prorsus causa est mutandae; vid. quae ad p. 455. B. attulimus. Proxime Θ' ὁμολογοῦμεν, et deinde εἶναι om. In seqq. Clark. ἀποκτεινύναι et Par. J ἄνθρωπον. — Πότε οὖν] Clark. cum Bekkeri libris omnibus, Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. b. c. d. f. m. o. et Bodl. scribit πότερον οὖν, Flor. x. et Bas. 2. πότερ' οὖν. Ficinus quoque: *Utrum igitur et quo pacto dicis ipse melius esse haec facere.* Attamen libros hic sequi sensus vetat, qui temporis definitionem postulat, quum praecesserit ἐνίοτε μὲν ἄμεινον εἶναι ταῦτα ποιεῖν, ἐνίοτε δὲ οὔ. Quocirca Socrates nihil potest aliud quaerere nisi hoc: *quando igitur tu ais melius esse haec facere?* Flor. x. et Par. J φῂς σὺ scribunt. Deinde εἶναι om. Flor. x. Vind. 6. Aug. et Bas. 2., et pro ταῦτα Flor. x. Par. J et Bas. 2. exhibent ταὐτὸ τοῦτο. Denique Flor. s. τίν' ὅρον, et libri fere omnes, ut solent, ὁρίζῃ. Flor. x. servavit Atticam formam ὁρίζει. Vide autem ne rectius scribatur εἰπέ, τίνα ὅρον ὁρίζει; quo repetatur quodammodo praegressa interrogatio: *quando ais melius esse? dic: quemnam terminum statuis?* h. e.; *quamnam causam definis* s. *quanam in causa* (vern. *in welchem Falle*) *dicis melius esse?* Etenim ut praegressum ἐνίοτε, sic etiam πότε ad causas, quas Latini quoque *tempora* vocant, referendum, ut illud sit vernaculum *in manchen Fällen* et πότε *in welchem Falle.* — ταὐτὸ τοῦτο] *Heindorfius:* „Aut ταὐτὸ hoc expungendum, aut, quod verius puto, mutandum in αὐτός. Sic §. 128: *Τί δὲ οὐχ αὐτὸς λέγεις, ὦ Σώκρατες;* Hipp. mai. 12: *Αὐτός μοι εἰπέ* κτλ." Sed nihil haec exempla probant; accedit quod σύ praegresso incommode post plura demum verba subiiceretur pronomen αὐτός. Quocirca magis fortasse commendatur quod nos coniecimus: *αὐτὸ τοῦτο, hoc ipsum.* Similiter vertit Schleiermacherus: *Du, o Socrates, beantworte doch eben dieses.* Corais eo processit audaciae ut σαυτῷ τοῦτο scriberet. Sed nihil nunc puto mutandum esse. Pronomen ταὐτό, ut Latinorum *idem*, hoc etiam loco ita positum est ut particulae *etiam* (vern. *zugleich, auch*) notio in eo insit. Sic v. c. Protag. 334. C: ὥστε — τοῖς μὲν ἔξωθεν τοῦ σώματος ἀγαθόν ἐστιν, τοῖς δ' ἐντὸς ταὐτὸν τοῦτο (*idem hoc*, vern. *dieses zugleich* s. *auch*) κάκιστον. Saepenumero notio illa, quam patrio sermone part. *auch* reddimus, apposita particula καί augetur vel effertur, siquidem Graeci solent notionem aliquam gravioris significationis gratia bis exprimere. Sic infra 524. C: κατα-

ρότα τε εἴ του ἦν μέλη ἢ διεστραμμένα ζῶντος, καὶ τεθνεῶτος ταὐτὰ ταῦτα ἔνδηλα (vern. *so ist dieses auch an dem Todten sichtbar*). In pronominis autem ταὐτό (*idem*) notione vis subiecta est unius cum altero componendi; iam cum responsione componi nihil aliud potest nisi quod ei respondet, h. e., interrogatio; quocirca ἀπόκριναι ταὐτὸ τοῦτο est: *ad istud, quod rogas, etiam responde* (*das, was du fragst, beantworte auch*). Partt. μὲν οὖν modo fortiorem (vern. *nein, vielmehr*), modo leniorem (vern. *nur*) habent significationem (vid. ad p. 466. A.); ut patrio sermone hunc locum possis reddere: *Antworte nur auch darauf, o Socrates*, h. e., *wenn du fragst, so kannst du es auch beantworten.*

ἥδιον] W ἴδιον. Deinceps Flor. x. et Par. J ἥδων ἀκούειν ἐστίν. Mox Flor. s. δικαίως τι ταῦτα. A libro E τις abest. Proxime W ἐστιν exhibet pro εἶναι. C

P. 318. Χαλεπόν γέ σε] Schol. κατ' εἰρωνείαν τοῦτό φησιν, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπαγόμενον. Eadem irrisione utitur Polus infra 473. B: Ἀλλ' ἔτι τοῦτ' ἐκείνου χαλεπώτερόν ἐστιν, ὦ Σώκρατες, ἐξελέγξαι. Post v. λέγεις recte libri ponunt interrogationis signum, quod male cum Stephano Heindorfius sustulit, „ne subito in serium verteret oratio.“ Ipse interpretatur: *Difficile est te refellere, Socrates, neque sane vel puer te refellat.* Cui adversatur particula κἄν, quam ut removeret, Heindorfius pro κἄν scriptum malebat ἄν, non recordatus, ut videtur, loci inferioris 471. D., ubi haec respiciuntur verba: ᾧ με καὶ ἂν παῖς ἐξελέγξειε. Libri praeterea edd. superiores recte distinguunt: ὦ Σώκρατες· ἀλλ' οὐχὶ — λέγεις; Contra Heindorf. Beck. Bekk. et Stallb. scribunt ὦ Σώκρατες, ἀλλ' οὐχὶ κτλ., quasi unam haec verba orationem efficiant. Sed verbis ἀλλ' οὐχὶ — λέγεις nova annectitur oratio, qua antecedens confirmatur ac fere probatur: *Sane difficile* (irrisor dicere volt *facillimum*) *est te, Socrate, convincere; profecto nonne vel puer te erroris convincat?* Hanc enim confirmandi vim habet particula ἀλλά, quae per se posita (non orationi praegressae opposita) est *sane, profecto* (vern. *wohl, ja*), ut ἀλλὰ βούλομαι Gorg. 449. A., ἀλλὰ ποιήσω ταῦτα Cratyl. 407. E. 440. D., ἀλλὰ ποιήσομεν οὕτως Polit. IV. 427. E. al. sexcent.; atque hanc confirmandi vim etiam in oratione negante habet, ita ut negationem augeat, vid. *Dobree.* ad Aristoph. Nub. 1395. et *Matthiae* Gramm. gr. p. 1239. Cave enim Heindorfium et Buttmannum audias ἀλλ' οὐ poni censentes pro καὶ οὔ, velut 494. B: χαραδριοῦ τινὰ οὖ σὺ βίον λέγεις, ἀλλ' οὐ νεκροῦ οὐδὲ λίθου; immo ἀλλ' οὐ in rerum oppositione (χαραδριοῦ et νεκροῦ) adversandi, non copulandi vim

habet; graecum ἀλλ' οὐ est igitur vern. *nicht aber*. Sic etiam Politiae loco, quem Buttmannus Auctar. Animadv. p. 483. attulit: *Τοὺς αὐτὸ ἅρα ἕκαστον τὸ ὂν ἀπαζομένους φιλοσόφους, ἀλλ' οὐ φιλοδόξους, κλητέον*, particulae ἀλλ' οὐ sunt *nicht aber*. Particula vero ἀλλά si per se ponitur et orationem orditur praegressis non oppositam, sed potius ea confirmantem, asseverandi vim habet (vern. *ja*), etiam negatione sequente (ἀλλ' οὐ, *ja nicht*). *Xenoph.* Memor. Socr. II, 3. 8: *τὸν μέντοι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειρώμενον ἐμὲ ἀπᾶν οὐκ ἂν δυναίμην οὔτ' εὖ λέγειν οὔτ' εὖ ποιεῖν, ἀλλ' οὐδὲ πειράσομαι* (vern. *ja ich werde es nicht einmal versuchen*). Quem quidem locum *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 1239. ita cepit, ut particulae ἀλλά adversandi significationem tribueret, interpretatus: *οὐ μόνον οὐ δυν., ἀλλ' οὐδὲ πειρ.* De part. ἀλλά vide quae exposuimus ad p. 463. D. In Ald. verba ἀλλ' οὐχὶ κἂν — λέγεις Socrati tribuuntur. In Par. J οὐχί om.; deinde σε abest ab eodem libro. — ἐγὼ] Flor. d. ἔγωγε, Flor. s. et rc. E ἅρα τούτῳ ἐγὼ χάρ. ἔξω, Flor. f. ἅρα τούτῳ ἐγὼ ἔξω χάριν. Verba τῷ παιδί etiam a Florr. b. c. et Pariss. CE et pr. F (rc. ἐκείνῳ τῷ παιδί) absunt. Bas. 1. τῇ παιδί. Deinde Clark. ἴσιν pro ἴσην a pr. m. habet. — ἐλέγξῃς] Sic Clark. (qui scribit ἐλέγξῃις) ΓΔΞΣBCFJVW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. m. Bodl. Aug. et Meerm. pro volgata scriptura ἐξελέγξῃς, idque revocarunt Bekker. Stallb. et Buttm. Ad v. φλυαρίας Schol. adscripsit: *φλυαρία παρὰ Πλάτωνι πανταχοῦ πᾶν τὸ περιττόν, εἴτ' ἐν λόγοις εἴτ' ἐν πράγμασιν.* Quemadmodum vero φλυαρεῖν; *nugas agere s. nugari*, in eo dicitur qui et vana et falsa dicit, sic etiam φλυαρία ei tribuitur qui non solum nimium loquitur, verum etiam inepta, vana ac falsa profert, ut 486. C. 492. C. 519. A. Phaedon. 66. C. Theaet. 162. A. Parmen. 130. D. Conviv. 211. E. Polit. I. 336. C. al. De participio εὐεργετῶν cum verbo χάριτος iuncto vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1081. Verba ἀλλ' ἔλεγχε om. F. — Ἀλλὰ μήν] Transscripsit haec usque ad Εἶπερ γε, ὦ φίλε, ἄδικος Stobaeus Sermon. 102. p. 559. *V.* III. p. 306. sq. Gaisf. Proxime Florr. d. m. οὐδέν γέ σοι δεῖ. Bodl. Aug. et Meerm. οὐδέν σε δεῖ, Stob. Trinc. et cod. Colleg. Nov. οὐδέν γε ἔδει, unde Findeisenius et Heindorfius suspicabantur fortasse scribendum esse οὐδέν γέ σ' ἔδει. Sed sola vera est volgata: *nihil opus est rebus antiquitus gestis te refellere.* Sic Cratyl. 433. C: *Οὐδὲν δεῖ, οἶμαι, διαμάχεσθαι, ὦ Σώκρατες*, al. sexcenta. Noli enim grammaticos (v. quos citavit *Zeun.* ad Viger. de idiotism. p. 214.) audire qui Atticos simpliciter contendant imperfectis pro

praesentibus uti, quasi nihil differat inter imperfectum et praesens, ut ad arbitrium unum pro altero poni possit. Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 958. sq. Affert enim Findeisenius Thom. Mag. v. προςήκει· τὸ δὲ προςῆκεν ἀντὶ τοῦ προςήκει — Ἀττικόν ἐστιν, ὥσπερ καὶ τὸ ἔδει ἀντὶ τοῦ δεῖ. Sic etiam Heindorfius ad Charm. 158. B. annotat: „ἔδει ex trito Atticorum usu pro δεῖ;" immo ἔδει positum est, quia res de qua h. l. agitur iam supra p. 156. D. erat memorata, vid. ad Protag. p. 52. 61. 157. al.

ἐχθές] abest a Stob. Trinc., F J scribunt χθές, ut D Legg. III. 677. D: χθὲς καὶ πρώην γεγονότα. Cf. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 333. Ἐχθὲς καὶ πρώην (Latinorum *heri et nudius tertius*) est *non ita pridem*, ergo *nuperrime*, vid. *Casaub.* ad Strab. I. p. 7. Amstel. et *Gataker.* ad Antonin. X, 7. Clark. scribit πρώϊην „ultimae literae eras." *Gaisf.* Atque hoc (πρώην, e πρωΐην ductum) verum existimo. In seqq. σε om. Stob. Trinc., idemque scribit ἱκανῶς pro ἱκανά. — ἐξελέγξαι] V cum Vindd. 1. 6. ἐλέγξαι. — πολλοὶ] Vindd. 1. 6. πολὺ. In seqq. Bodl. pro ἄνθρωποι habet ἂν οἱ, quod ortum ex ἄνοι, i. e., ἄνθροποι, ut Routhius iam annotavit. — Ἀρχέλαον] De Archelao, Perdiccae filio, Macedoniae rege, nolim repetere quae disputaverunt *Perizon.* ad Aelian. V. H. II, 21. VIII, 9. XIV, 17. *Wesseling.* ad Diodor. XIV, 37. T. I. p. 671. et *Routh.* ad h. l. Athenaeus XI, 15. p. 506. E. more suo in Platonem invehitur, quod Archelaum, virum scilicet sibi amicissimum (quod Speusippum tradere fingit malevolentissimus Platonis obtrectator), hominem descripserit sceleratissimum ideoque infelicissimum. Cf. *Groen.* v. *Prinster.* Prosopograph. Plat. p. 154. — Περδίκκαν] ΣF J et Stob. Trinc. et Gesn. Περδίκον. *Findeisenius:* „quod nomen etiam in aliis scriptoribus reperitur sic scriptum, ut apud Thucydidem et Appianum. Perdiccas autem hic fuit filius Alexandri, huius nominis rex secundus Macedoniae." Proxime pro Μακεδονίας Γ exhibet λακεδαιμονίας. — εἰ δὲ μή] οὐχ ὁρῶ Γ α rc. manu „quae versus extremos evanidos supplevit," *Bekkerus.* In cod. Meerm. ab eadem manu particulae μή superscriptum οὐ γινώσκω, δηλ. *Routhius* annotat: „Videtur irrideri Polus, qui magnifice cumque metaphora narrationem auspicatus est." Immo irrisio in eo conspicitur, quod Socrates ad Poli illud ὁρᾷς respondet: εἰ δὲ μή, ἀλλ' ἀκούω γε, quasi ὁρᾷς (admonendi, convincendi vel etiam leviter increpandi illam formulam) proprio *videndi* sensu usurpaverit Polus, quippe qui non dixerit ὁρᾷς ὅτι ἄρχων Μακεδονίας ἐστί vel tale quid, sed ὁρᾷς ἄρχοντα, quod, si quid

τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης ἐπιστήμη καὶ τοῦ ἐπιστητοῦ ἐπιστητόν. Ἐπεὶ δὲ τὸ ἐπιστητὸν ἐν τῷ ἐπιστήμονι ἐστὶ καὶ

imperio potitus sit, volt efficere eum beatum esse; hoc igitur ut cognoscamus nihil opus esse usu et consuetudine cum viro longenda. In regno igitur vel imperio Polus vitam beatam putabat sitam esse. Quapropter Socrati paullo post respondet: *Δῆλον δή, ὦ Σώκρατες, ὅτι οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γιγνώσκων φήσεις εὐδαίμονα εἶναι.* — *γιγνώσκεις*] Florr. d. x. Bodl. Aug. Meerm. et Stob. *γινώσκεις.* — *Δῆλον δή*] Bodl. Meerm. et Stob. cod. Colleg. Nov. *δῆλον δέ.* Coterum *τὸν μέγαν* (*magnum*, h. e., *potentem*, v. *Aristoph.* Vesp. 67. ibique Scholiast.) *βασιλέα* Persarum regem eximie Graecos constat vocasse (vid. nostra ad Polit. VIII. 553. C. p. 585. ad Legg. p. 161. et quae collegit *Hess.* in Plutarch. p. 108); qui iccirco etiam simpliciter ὁ *βασιλεύς* vel (sine articulo) *βασιλεύς* nominatur, v. *Sturz.* Lexic. Xenoph. I. p. 525. sq. *Bornem.* ad Xenoph. Conviv. p. 98. *Heindorf.* ad Euthydem. p. 309. al. — *γιγνώσκειν*] Sic Florr. a. b. c. d. f. m. s. x. Vind. 1. al. Volgo *γινώσκειν.* In Bodl. Aug. et Meerm. deest *γιγνώσκειν.* Aliquanto liberius haec reddidit Cicero: *Tu igitur ne de Persarum quidem rege magno potes dicere beatusne sit.* In seqq. Stob. Oxon. ὁρῶ pro ἐρῶ. — *οὐ γὰρ οἶδα π. ὅπως ἔχει κτλ.*] Libro de educat. pueror., qui Plutarchi fertur scriptum, p. 6. A: *καὶ γὰρ οὗτος (Σωκράτης), ἐρωτήσαντος αὐτόν, μοὶ δοκεῖ, Γοργίου, ἣν ἔχει περὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως ὑπόληψιν καὶ εἰ νομίζοι τοῦτον εὐδαίμονα εἶναι, Οὐκ οἶδα, ἔφησε, πῶς ἀρετῆς καὶ παιδείας ἔχει· ὡς τῆς εὐδαιμονίας ἐν τούτοις, οὐκ ἐν τοῖς τυχηροῖς ἀγαθοῖς κειμένης.* Cf. *Wyttenbach.* ad Plutarch. T. VI. P. I. p. 102. Voc. *καί* ante *δικαιοσύνης* abest a Stob. Trinc. Genitivi *παιδείας* et *δικαιοσύνης* absolute sunt positi (vern. *wie es mit ihm in Rücksicht auf Bildung und Gerechtigkeitsliebe steht*). Sic frequentantur genitivi praecipue cum verbo *ἔχειν* (*se habere*) appositis *ὡς*, *ὅπως*, *πῶς* vel *οὕτως*. Quod quidem loquendi genus satis illustravit *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 643. sq. Cicero vertit: *An ego possim, quum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus?* — *Τί δαί;*] Sic cum Bekkero scripsimus, quem quum solum Paris. J sequutum esse nunc videam, nollem audivissem, quamquam Buttmannus quoque ed. Heind. II. hoc reposuit. *Τί δέ;* simpliciter interrogans (ita ut dubitationis vel admirationis significatio in ipsa insit oratione sequente) recte habet. Cicero quoque vertit: *Quid? tu in eo sitam vitam beatam putas?* A Stob. Trinc. et cod. Oxon. absunt verba *Τί δέ — ὦ Πῶλε.* — *πᾶσα ἡ*] *ΓΔΞΣJVW* Vindd. 1. 2. 6. 7. Flor. x. *ἡ πᾶσα*, quod recte sequuti sunt Bekker, Stallb. et Buttm.

Vernaculum est: *darin besteht die ganze Glückseligkeit?* De v. εἶναι cum praepos. ἐν iuncto vid. ad Protag. p. 22. et 34. — ὥς γε ἐγὼ] J ὡς τε ἐγὼ, Γ Ξ Σ Vindd. 2. 7. Aug. et Meerm. ὡς ἔγωγε λέγω, Bodl. ὡς ἔγωγε ὦ πῶλε λέγω. — ἀγαθὸν] Sic Flor. x. Paris. J et Stob. Gesn. Trinc. Volgo καὶ ἀγαθὸν. Stob. codd. Par. A B καλοκαγαθὸν. In seqq. Stob. εὐδαίμονας.

Ἄθλιος ἄρα κτλ.] Cf. *Athen.* V. 58. T. II. p. 336. Schweigh. Vocula ἄρα deest in J. Proxime Bodl. Aug. et Meerm. ὦ φίλος. — Ἀλλὰ] Haec vv. usque ad v. ἄδικον om. F. Pro μέν Ξ Σ Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. et Meerm. scribunt μήν, quod perperam Findeisenius recepit, vid. ad p. 466. B. posita. In seqq. Vind. 1. ὅτι ἐκ γυναικὸς; deinceps Bodl. ἤ pro ἦ. Ceterum serva haec Alcetae dicitur *Simiche* ab Aeliano V. H. XII, 43. ubi v. Perizon. Cum seqq. confer. *Aelian.* V. H. II, 21. VIII, 9. et *Diodor. Sic.* XIV. p. 671. Wessel. In seqq. Bodl. Ἀλκέπον et dein, ut solet, Ἠρδίκου scribit. — τὰ δίκαια] Art. τά om. F. — ἐδούλευεν ἄν] Sic Clark. cum Bekkeri libris (praeter Pariss. B E F), Florr. a. b. c. d. f. m. o. x. Vindd. 2. 6. 7. et Bodl. pro volgata scriptura ἐδούλευσεν ἄν. *Heindorfius*: „Mox cod. Bo. ἐδούλευεν ἄν, quod Routhius immerito probavit, quum pridem mortuus esset Alcetas. Nam ἐδούλευεν ἄν est *serviret*, ἐδούλευσεν ἄν *serviisset*.“ *Stallbaumius*, qui cum Bekkero reposuit ἐδῴλευεν (v. eund. in Misc. critt. II, 1. p. 264.), ita interpretatur: „*in ea esset conditione qua fruceretur illius servus.* Quod recte potuit dici, etsi pridem mortuus erat Alcetas. Veniebat autem mancipiorum proles in herorum possessionem, v. *Potter.* Archaeol. libr. I. c. 10.“ Equidem vereor ut dici possit aliquis δουλεύειν homini iam mortuo, ut δουλεύειν valeat *in ea conditione esse qua fruitur servus.* Immo ἐδούλευεν ἄν nihil aliud sonare possunt nisi praegressa δοῦλος ἄν ἦν; haec vero ipsa praegressa δοῦλος ἦν et εἰ ἐβούλετο de rebus hic agi docent iam praeteritis: *servus erat* (i. e., *fuerat*) *Alcetae* (sc. dum hic vivebat). Igitur hic quoque est: *et si iuste facere volebat, Alcetae serviebat*, in patrio sermone: *wenn er gerecht handeln wollte, so diente er dem Alcetas* (int. *tunc*, non *nunc*). Ponunt enim Graeci et Latini absolutam loquendi rationem (h. e., indicativum imperfecti, ut χρῆν, ἔδει, *oportebat*, *debebat*, v. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 958. sq.) pro relativa et aliunde pendente (in qua Latini coniunctivum plusquamperfecti ponunt, si oratio cum particula *si* praecedit, v. c. *Cicer.* Legg. I, 19: *labebar longior, nisi me reti-*

nullusem); quo quidem res vel actio, quippe nulla e conditione pendens, tanquam certa (ut Conviv. 190. C: ἠρώτηται, ubi vide, quae Stallbaum. p. 74. attulit) vel etiam necessaria (ut h. l.; *so musste er dem Alcetas dienen*, h. e., si orationem ponis e conditione pendentem: *so hätte er dem Alcetas dienen müssen*) describitur; ut imperfectum ad aoristi accedat similitudinem. Cf. quae de hoc dicendi genere et collegit et disputavit *Matthiaeus* Gramm. gr. 964. sq. Adde *Schaefer.* Apparat. Demosth. T. I. p. 387. et *Bornemann.* ad Xenophontis locum Mem. Socr. I. 1. 5: δῆλον οὖν ὅτι οὐκ ἂν προεῖλεγεν, εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Quocirca recte habet ἐδούλευεν ἂν Ἀλκέτῃ: *serviebat*, h. e., *servire debebat Alcetae*, et hoc pro: *servisset* s. *servire debuisset.* Atque scriptura ἐδούλευσεν fortasse nihil est aliud nisi scripturae ἐδούλευεν interpretatio. — ἦν εὐδαίμων] *erat beatus*, h. e., absoluta dictione in relativam soluta, *fuisset beatus.* Vid. supra disputata. Deinde Paris. J Bas. 2. Stephan. Findeis. Heind. et Beck. scribunt ἦν ἂν εὐδαίμων; sed recte voc. ἂν abest a Clark. Florr. a. b. f. s. Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. (qui exhibet καὶ ἦ εὐδαίμων), Meerm. Ald. et Bas. 1. In seqq. vocem γε post κατά ignorant Clark. Γ Δ Σ J V W Florr. a. d. x. Vindd. 2. 6. 7. Bodl. Aug. Meerm. et in Ξ eras.; quos quidem libros haud scio an audiri oporteat; siquidem part. γε (*ex tua quidem oratione*) aliquid dubitationis infert, qua sublata Polus solam Socratis, quam pro falsa habet, affert sententiam. Quod facile senties, si verteris: *und war deiner Behauptung und Ansicht nach glücklich*; contra κατά γε τὸν σὸν λόγον esset: *wie du wenigstens* s. *nehmlich behauptest*; haec videlicet oratio est dubitantis verane sit haec sententia an falsa. Plura collegit loquutionis κατά γε τὸν σὸν λόγον exempla *G. A. Herbst.* ad Xenoph. Conv. p. 109.

P. 320. ὡς] om. Florr. d. x. Paris. J. Delinceps Flor. x. ἐπεὶ δὴ τὰ μ. Proxime F J ᾐδίκησεν.

τοῦτον αὐτὸν τ. δ.] J τοῦτον τὸν αὐτοῦ δεσπότην B τε καὶ. Bodl. Aug. Meerm. τὸν δεσπότην αὐτοῦ καὶ θεῖον. Hinc Beckius reposuit τὸν δεσπότην αὑτοῦ, quod sane quam commendatur. Flor. x. τὸν δεσπότην τε καὶ θεῖον; sic etiam Bas. 2., nisi quod pro τε scriptum ibi exstat τι. Alcetas dicitur Archelai dominus ac patruus, quippe frater Perdiccae, qui illum ex Alcetae serva susceperat. De participiis more Graecorum cumulatis et sine copula positis vid. ad Protag. p. 146. et Phaedr. p. 464. — αὐτὸν] C αὐτὸς. In seqq. Thom. Mag. v. *Μεθύση γυνή* hoc verba ordine affert:

ξενίσας αὐτὸν καὶ καταμεθύσας. — αὐτοῦ] Clark. cum Florentinis, Vindobb. Bodl. Meerm. Ald. Bass. 1. et 2. αὐτοῦ. Deinceps partic. καί, quam ante v. σχεδόν interpositam habent Bas. 2. et Steph., recte om. Clark. cum libris Bekkeri (praeter Paris. J), Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. f. o. s. Bodl. Aug. Meerm. Ald. et Bas. 1. — ἀπέσφαξέ τε] W. ἔσφαξέ τε. Ad v. ἠφάνισεν Schol. τῆς ταφῆς ἀφείλετο. In seqq. pro αὐτῷ Clark. αὑτῷ. — τὸν Περδίκκου] Sic Clark. Γ Δ Ξ Σ Y Ω B C E V W Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. Aug. et pr. E pro τοῦ Περδίκκου. Praeterea in libris edd. verba sic distinguuntur: τὸν ἀδελφὸν, τὸν γνήσιον τοῦ Περδίκκου υἱόν. Schol. εἰς τὸ ἀδελφὸν στικτέον, ἵνα τὸ γνήσιον πρὸς τὸ (Cod. Par. ap. Routh. τὸν) Περδίκκου υἱὸν ἐξακούηται. *Heindorfius* annotat: „Sed hoc ne trahi possit ad ἀδελφόν, obstat vel articuli τὸν post γνήσιον omissio.“ Sed sensus aperte postulat id quod libris nuperis iam Bekkerus et Stallbaumius reposuerunt: τὸν ἀδελφὸν τὸν γνήσιον, τὸν Περδίκκου υἱόν. Ipse enim Archelaus Perdiccae fuit filius, neque tamen genuinus, sed ex Alcetae serva susceptus; hinc voci τὸν ἀδελφόν apponitur τὸν γνήσιον.

ὡς ἐπιέτη] Voc. ὡς in numero indicando est *admodum* s. *fere*, vid. Lexic. Xenoph. T. IV. p. 615. Deinde libri plurimi scripti cum edd. exhibent ἐπιετῆ, in libris vero Ξ Σ Y V. Aug. et Meerm. scribitur ἐπταέτη, quod sine dubio ex ἐπτέτη (ἐπιέτῆ, vid. infra) natum est; hoc enim tamquam Atticum commendant Grammatici (v. *Pierson.* ad Moer. p. 123. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 407. sq. *Buttmann.* Gramm. ampl. II. p. 372. et *Poppo.* Prolegom. ad Thucyd. p. 230.), et servarunt libri Alcibiad. I. 121. E: ἐπειδὰν δὲ ἑπτέτεις γέγωνται, ubi Clark. scribit ἑπτἔτεις; unde similiter ἑπταέτεις in Flor. d. et ap. Olympiad. p. 158. natum est. Atque his rationibus adductus sum ut formam contractam ἑπτέτη pro volgari ἑπταετῆ ponerem. Quamquam adversatur *Stallbaumius* in *Bremi* (ad Aeschin. fals. legat. p. 212.) discedens sententiam, praeceptum illud grammaticorum nullo fundamento niti, quandoquidem codicum ei auctoritas mirifice adversetur. Ego vero suspicor, quemadmodum Alcibiadis loco citato e forma Attica nata sit volgaris (ut docet Clarkiani libri scriptura ἑπτἔτεις; genuinum enim erat ἑπτέτεις, quod litera ῡ et circumflexo superscriptis, ad communem formam

accommodatum est), sic ubique librarios Atticam formam (ut ἐπιτέτης, δεκέτης, τριακοντούτης al.) mutasse in communem, quippe quae promptior ipsis fuerit. — οὐ ἡ ἀρχὴ ἐγίγνετο] Φ οὐ ἐγίνετο (ut Stallbaumius affert, ἐγίγνετο) ἡ ἀρχή. — εὐδαίμων γενέσθαι] Verte: *noluit, ut beatus fieret, iuste educare imperiumque reddere.* Sic Ficinus quoque: *noluit, ut felix fieret, iuste alere, atque ipsi regnum tradere.* Quocirca pro nihilo sunt quae Stephanus in marg. apposuit: „Fic. quoque ita vertit, quasi legeretur εὐδαίμονα γενέσθαι." Quae quidem ad Serranum spectant sic vertentem: *noluit permittere felicem vivere.* In seqq. art. τό om. F. — καὶ ἀποπνίξας] καὶ abest a ΣΥ (non Paris. V, ut affert Stallb.; quod moneo, ne hic error in alios transfundatur libros) Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. Meerm. et pr. Ξ. Recte sine dubio hoc sequutus est Stallbaumius, verba εἰς φρέαρ ἐμβαλὼν ἀποπνίξας interpretatus: *quum eum in puteum deiectum suffocasset.* Participium enim ἐμβαλών cum verbis appositis εἰς φρέαρ modum suffocandi indicat. Vid. ad Protag. p. 146. et ad Phaedr. p. 454. Proxime Aug. αὐτοῦ. Paris. J Κλεοπάτραν τὴν μητέρα αὐτοῦ. Deinceps Flor. d. χῆνα ἔφην. In seqq. Ξ Vind. 7. Bodl. Aug. Meerm. et rc. Υ ἀθλιώτατός τε ἐστι. — πάντων τῶν Μακεδόνων] Sic Bas. 2. Steph. cum ΦJ al. Sed recte articulum τῶν omittunt Clark. Bekkeri libri (praeter ΦJ), Florr. a. b. c. d. m. o. s. Vind. 1. (ut Stallb. tradit, etiam 6., quem Bekkerus litera Φ signat), Ald. et Bas. 1., quos sequuntur Bekk. et Stallb. Etiam Buttmann. in ed. Heind. II. eum induxit. — ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος] *nec te excepto.* Vid. ad Protag. p. 100. Proxime Clark. δείξαιτ', „sed suprascr. m. rec. ε." *Gaisf.*

ἄλλος] Vind. 1. ἄλλως. Beckius annotat: „Post Ἀρχέλ. Hd. posuit interr. notam, male. Ironice dicitur." Neque tamen in ed. Heindorf. interrogationis nota post v. Ἀρχέλαος comparet, sed punctum. — κατ' ἀρχάς] Bodl. Aug. et Meerm. cum Ald. Bass. 1. et 2. καταρχάς. Respiciuntur ea quae Socrates supra p. 448. D. dixerat: δῆλος γάρ μοι Πῶλος καὶ ἐξ ὧν εἴρηκεν, ὅτι τὴν καλουμένην ῥητορικὴν μᾶλλον μεμελέτηκεν, ἢ διαλέγεσθαι. Flor. x. et Paris. J ὦ πῶλε τῶν λόγων. Deinceps Flor. d. ἐγώ σε. Proxime Florr. c. m. o. δοκεῖς πρὸς τὴν ῥητορικὴν εὖ πεπαιδ. J εὖ πράττειν πρὸς τ. ῥ. De v. δοκεῖς *Heindorfius* notavit: „Accuratius, opinor, δοκοῖς; quamquam illud defendi potest." At δοκοῖς latine esset, non graece dictum. Graeci videlicet etiam praeterito praegresso ponunt indicativum, rem

ipsam (quod nos dicimus obiective), non e cogitatione vel opinione pendentem designantes, vid. quae ad Protag. p. 81. attulimus. Particula *dé* in seqq. est *quamquam*, vid. ad p. 464. A. posita. — *καὶ νῦν*] Quod oppositum est praegressis *καὶ ἀρχὰς τῶν λόγων — ἐπῆνεσα*. Quocirca male scripsit Findeisenius *καὶ νυν* „at quaeso." — *ἄλλα τι*] ΣV. Florr. d. f. Vindd. 2. 7. Aug. et Meerm. *ἀλλ' ὅτι*, Bodl. *ἄλλό τι*. Mox a Flor. s. art. *ὁ* ante v. *λόγος* abest. — *καὶ ἄν*] Vind. 7. *κἄν*, ut supra 470. C: *ἀλλ' οὐχὶ κἂν πᾶς τις ἐλέγξειεν ὅτι οὐκ ἀληθῆ λέγεις;* — *ἐξελέγξειε*] Sic Clark. (nihil enim enotavit Gaisf., quod argumento est librum Clark. consentire cum Stephaniano) Σ rc. Y. Vind. 7. Bodl. Bas. 2. Steph., quod post Findeisenium recentiores secuti sunt. Aug. et Meerm. cum Ald. et Bas. 1. *ἐξελέγξεις*, quod *Salvinius* Obss. Misc. Belg. V. II. T. I. p. 277. mutari iubebat in *ἐξελέγξει*. Florr. m. x. et Palat. (in Creuz. Melet. l. l.) scribunt *ἐξελέγξειεν*, liber F *ἐλέγξειε*. Post hoc verbum addunt Bodl. Aug. Meerm. et rc. Σ particulam *γε*, Σ a pr. m. et rc. Y *σέ*. Deinceps Florr. f. s. *ἀπὸ σοῦ*. Flor. o. *ἐγὼ νῦν ὑπὸ σοῦ*. A Bodl. Aug. et Meerm. *νῦν* abest. W. *ὡς σὺ νῦν*. Mox Flor. x. *ὡς σὺ οἴει εἶναι ἐξελ.* Flor. b. *ἐξήλεγμαι*. Proxima ante Findeisenium sic distincta legebantur: *ἐξελήλεγμαι, τούτῳ τῷ λόγῳ φάσκων*. In codd. quoque Vindd. 2. 6. 7. post *λόγῳ* comma positum est. Post v. *εἶναι* libri edd. habent punctum, post v. *ἐξελέγξειε* vero interrogationis signum. Interpunctionem correxit Heindorfius ita ut post v. *ἐξελέγξειε* comma et post v. *εἶναι* interrogandi notam (quam Ficinus quoque habet) poneret. Beno *Stallbaumius*: „Loquitur autem Socrates haec e mente Poli. Itaque eum quasi refutans addit: *πόθεν, ὦ 'γαθέ;* h. e., *minime, o bone.*" In Vindd. 1. 2. 6. 7. *εἶναι· πόθεν, ὦ 'γαθέ;* De forma perfecti pass. *ἐξελήλεγμαι* pro *ἐξελήλεγγμαι* (sic enim, *χ* in *γ* ante *μ* mutato, esse debebat) vid. *Iens.* ad Lucian. Nigrin. T. I. p. 234. *Schaefer.* Appar. ad Demosth. T. III. p. 248. et *Matth.* Gramm. gr. p. 334. Deinde pro *φάσκων τὸν ἀδικοῦντα* pr. Γ. *ᾧ αὐ φὴς δικοῦνται.* — *Πόθεν*] Latinorum *unde enim* (vernac. *woher denn?* h. e., *wie kann das seyn?* vel: *das ist ja nicht anders*) fortiter est negantis, vid. *Küster.* ad Aristoph. Eccles. 968. *Bergler.* ad Alciphr. p. 92. *Gataker.* Opp. critt. p. 73. *Hemsterhus.* ad Lucian. I. p. 353. *Koen.* ad Gregor. Corinth. p. 61. al. — *καὶ μὴν οὐδέν γέ σοι τ. ὁμολογῶ*] Vernaculum est: *ich gebe dir ja nichts von dem zu was du sagst.* Sic enim particula *μήν* in asseveratione (ut vern. *ja*, *doch*) ponitur praecipue particulis

καὶ et γε comites se ei praebentibus, vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1213. sq. Proxime C τοῦτον pro τούτων. Flor. d. omisso τούτων scribit οὐδέν σοι ὁμολογῶ. Vindd. 2. 6. 7. ὧν σὺ φῄς. οὐ γὰρ ἐθέλ. Ald. ᾧ et Bas. 2. σε pro σύ.

ὥσπερ οἱ — ἡγούμενοι] *Findeisenius*: „Participium ἡγούμενοι seiungendum est a verbis οἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις et intelligi debet εἰσὶ s. ὑπάρχουσι.“ Immo οἱ ἡγούμενοι est a. q. οἱ ἡγοῦνται (vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 552. sq.), ut subiectum verborum οἱ ἡγούμενοι sit insuisum illud, quod patrio sermone reddimus voce *man.* Ergo est: *wie man vor Gericht zu überführen meint.* — καὶ γὰρ] In Γ exstat οὐ γάρ, Bodl. Vind. 2. οὐδὲν pro καὶ γάρ, in Aug. et Meerm. hoc οὐδέν verbis καὶ γάρ praemissum. Mox pro ἐκεῖ οἱ Φ V ἐκεῖνοι, deinde Aug. et Meerm. ἐλέγχειν δοκοῦσιν. Proxime Clark. more suo ἐπειδ' ἄν, Bodl. ὦ pro ὧν. — παρέχωνται] Vind. 1. Flor. c. Bas. 2. παρέχονται, Flor. s. παρέσχωνται, F παρέχωσι. Deinceps pro εὐδοκίμους E ἀληθεστάτους. — ἕνα τινὰ — ἢ μηδένα] *unum aut nullum*, h. e. vernaculum: *höchstens einen.* Similiter usurpatur ἤ τις ἢ οὐδείς (h. e., *fere nemo*), ut *Xenoph.* Cyrop. V, 5. 45: τούτων δὲ τῶν περιεστηκότων ἤ τινα ἢ οὐδένα οἶδα. Cf. *Abresch.* Dilucidatt. Thucyd. p. 344. *Valcken.* ad Herod. III, 140. et *Weisk.* Pleon. gr. p. 209. — οὐδενὸς ἄξιός ἐστι κτλ.] Lachet. p. 184. E: ἐπιστήμη γὰρ δεῖ κρίνεσθαι, ἀλλ' οὐ πλήθει, τὸ μέλλον καλῶς κρίνεσθαι; quem locum apposite adhibuit Stallbaumius.

P. 322. ἄν] om. C F Florr. b. f. o. s. Ald. Bas. 1. 472 et pr. E. In Flor. d. ἕνα γὰρ ἄν καταψευδομαρτυρεῖν θείη τις. Deinceps pro καί Γ scribit οὐ. — καὶ νῦν περὶ ὧν σὺ λέγεις] Flor. d. καὶ περὶ ὧν σὺ νῶν λέγεις. F περὶ οὗ λέγεις. Proxime Flor. x. σοι οἱ πάντες, Bodl. ὀλίγουσι πάντες. — συμφήσουσι] Σ V Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. Meerm. et pr. Ξ συμφωνήσουσι. Pro sequente ταῦτα cl. *Heusdius* Spec. crit. in Platon. p. 88. scribi iubebat ταὐτά, allato Politiae loco IV. 432. A: παρεχομένη ξυνάδοντας τούς τε ἀσθενεστάτους ταὐτὸν καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους καὶ τοὺς μέσους. *Buttmannus* in Auct. Animadv. p. 512. (ed. Heind. altera p. 79.): „Adde Charmid. §. 4: Συνέφασαν οὖν καὶ οἱ ἄλλοι ταὐτὰ ταῦτα τῷ Χαιρεφῶντι. Neque omnino istud ταῦτα h. l. habet quo commode referatur.“ Quos miror *Beckium* audivisse qui ταὐτά in ipsam intulit orationem, quamquam Stallbaumius quoque e Flor. s. hoc recepit. Etenim συμφάναι, ut millies ponitur tam absolute quam cum pronomine τοῦτο vel ταῦτα, est *assentiri*

(ut Latini frequentant loquutionem *alicui aliquid assentiri*) vel *concedere*, velut Protag. 330. D. 332. C. 357. B. Gorg. 500. E. Theaet. 143. C. Sophist. 247. A. Conviv. 200. D. al. sexc. Quocirca recte habet ταῦτα (quod *Böckhius* quoque in Plat. Min. p. 169. iudicavit); est enim *hoc de quo exposuisti* (λέγεις; sic enim Graecos constat praesentia praecipue verborum dicendi ponere, vid. ad Protag. p. 20.) *paene omnes tibi assentiuntur et Athenienses et exteri.* Ficinus: *atqui in praesentia de his quae tu dicis omnes ferme tecum sentirent.* Pronomen ταῦτα verbis περὶ ὧν λέγεις, ut solet, subiectum est, vid. ad Protag. p. 184. Atque verba περὶ ὧν λέγεις ταῦτα referuntur ad praegressam Poli disputationem qua probare studuerat iniuste facientes felices esse, exemplo Archelai allato, qui iniustissima quum commisisset, summam tamen felicitatem (regnum) nactus esset. Pro ταῦτα Ἀθηναῖοι propter id quod sequitur οἱ ξένοι Findeisenius legendum putabat ταῦθ' οἱ Ἀθηναῖοι. Sed articulo, si quid video, nihil opus est (vid. ad p. 455. E. exposita), isque etiam ante v. ξένοι recte a Flor. s. abest; et hunc sequutus est librum Stallbaumius. — καὶ ἐὰν βούλῃ] Part. καί om. Clark. cum Bekkeri libris (unus E a rc. m. habet καί), accedunt Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. d. o. x. Bodl. Aug. Meerm. et Bas. 2. (etiam Ficinus: *sentirent, si velis contra me testes producere*). Quos rite sequuti sunt Beckius et Stallbaumius; etenim his quae sequuntur praegressorum explicatio continetur, Graeci autem orationem explicantem sine particula antecedentibus adiungunt, vid. ad Protag. p. 100. — παρασχέσθαι] Sic Clark. Bekkeri libri (Par. E παρεχέσθαι) Vindd. 6. 7. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Bodl. Meerm. et Bas. 2. (ut 474. A: ἐγὼ γὰρ — ἕνα μὲν παρασχέσθαι μάρτυρα ἐπίσταμαι). Volgo (etiam libri Heind. et Beck.) παρέχεσθαι, quod Par. J quoque habet. Part. καί in ΞΣΥ Flor. d. et Vind. 7. ante coniunct. ὡς reperitur; καί videlicet illud superioribus adscriptam huc aberravit. Proxime αὖ om. F. — Νικίας ὁ Νικηράτου] *Nicias*, Niceratī filius, clarissimus ille Atheniensium dux est qui cum Demosthene in expeditione illa infelici a Siculis occisus est (Olymp. 91, 4.), vid. *Thucyd.* VII, 86. et *Plutarch.* Nic. vit. p. 542. A. Nicias vero, quum colloquium hoc Socratis cum Gorgia, Polo al. factum esse fingatur Olymp. 93, 4., non potest vivus cogitari, quamquam Schleiermacherus et Stallbaumius hoc volebant Platonem sumentes temporum rationes neglexisse; vid. script. nostra quae est de Plat. vita et script. p. 138.

κρὶ Λαέρτιον τὸν Θρασυλλείου γεγονέναι. Ἔστιν οὖν ἐπιτομὴ τῶν δέκα βιβλίων τοιάδε· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ περὶ τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις ἀνδράσιν ἐν ἑκάστῳ εἴδει λόγων ἐστὶν ἐπιτομή· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ καὶ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ ἐπιτηδευμάτων· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ περὶ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ δογμάτων· ἐν δὲ τῷ τετάρτῳ περὶ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ ἀρχῶν καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀντιλογιῶν· ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ περὶ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ ἀντιλογιῶν· ἐν δὲ τῷ ἕκτῳ περὶ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ ἀντιλογιῶν· ἐν δὲ τῷ ἑβδόμῳ περὶ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ ἀντιλογιῶν· ἐν δὲ τῷ ὀγδόῳ περὶ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ ἀντιλογιῶν· ἐν δὲ τῷ ἐνάτῳ περὶ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ ἀντιλογιῶν· ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ περὶ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ ἀντιλογιῶν. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Θρασύλλειος Λαέρτιος, ὃς καὶ ἐπιγράφεται τὸν Ἀνδρομάχου τοῦ Θρασυλλείου τοῦ Λαερτίου τὸν ἐπὶ Νέρωνος τυραννήσαντα ἀδελφὸν

est. Iam quum Polus contenderit, hominem iniuste faciendo comparare posse felicitatem (potentiam, divitias cet.), et huius sententiae testes Socrates dicat proferri posse Niceratum, Aristocratem totamque Periclis familiam, quid de horum virorum iustitia senserit Plato sponte intelligitur. Religiosam Niciae munificentiam significat *Thucyd.* VII, 76. 86., eiusque donaria memorat *Plutarch.* Nic. vita p. 524. E. Niciae causam adversus Platonem dicit *Aristid.* Oratt. Plat. II. p. 277. sq. — *μετ' αὐτοῦ*] i. q. simplex genitivus, vid. ad Phaedr. p. 475. Mox *ὧν — εἰσίν* valet: *von denen — sind*, i. e., *herrühren*. De hoc genitivi usu v. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 687. Ad v. *τρίποδες* Schol. annotat: *τῶν λαμπρῶν ἀναθημάτων καὶ τῶν πλουσίων καὶ ἐν δυνάμει μνημονεύτι, ὅτι τούτοις μάλιστα οἱ δικασταὶ πιστεύουσι.* Potius tripodes memorantur tamquam splendida opulentiae testimonia. In seqq. *εἰσίν* om. J. — *ἐν τῷ Διονυσίῳ*] Sic libri omnes, etiam Ald. Bass. 1. 2. (in nonnullis *διονύσιῳ*). Unus Stephanus dedit *Διονυσείῳ*, quod recte iam *Routhius* repudiavit. Cf. quae de his formis disputavit *Lobeck.* ad Phrynich. p. 367. sq. Schol. *Διονύσιον δὲ τὸ τοῦ Διονύσου φησὶν ἱερόν.* — *Ἀριστοκράτης*] Verba *Ἀριστοκράτης — ἐὰν δὲ βούλῃ* om. Bodl. Ceterum *Aristocrates*, Scelli filius, quum quadringentorum fuisset, maiorem ut potentiam impetraret, cum Theramene caput factionis exstitit, vid. *Thucyd.* VIII, 89. *Aristophanes* Av. 125:

Ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν. Εὐ. ἐγώ; Ἥκιστ' καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι. Ubi Schol. *Ἀριστοκράτης, Σκελλίου υἱός, ἐπεβούλευσεν εἰς κατάλυσιν τῷ δήμῳ.* Cf. etiam *Demosth.* Orat. c. Theocrin. extr. et *Schaefer.* Apparat. ad Demosth. T. V. p. 520. Pro *Σκελλίου* Vind. 2. Aug. et Meerm. *σκελίου*, quod codd. plures etiam ap. Thucyd. VIII, 89. habent. — *ἐν Πυθοῖ*] Ita Clark. cum reliquis fere omnibus, etiam edd. Ald. et Bas. 1. Unus Par. J cum Bas. 2. et Steph. exhibent *ἐν Πυθίου*, quod esset *ἐν Πυθίου ἱερῷ* vel *τεμένει*, ut ap. *Thucyd.* VI, 54.: *τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (βωμὸν) ἐν Πυθίου — τοῦ δ' ἐν Πυθίου ἔτι καὶ νῦν δῆλόν ἐστιν — Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν τεμένει.* Atque hoc probabatur *Schoemanno* ad Isaeum p. 311. Heindorfius scribendum putabat *ἐν Πυθίῳ* (Ficinus: *cuius in Pythio munus exstat pulcherrimum*), quo templum Apollinis Athenis exstructum significaretur (*Thucyd.* II, 15. al.). Suidas: *Πύθιον ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν ὑπὸ Πεισιστράτου γεγονός, εἰς ὃ τοὺς τρίποδας ἐτίθεσαν οἱ τῷ κυκλίῳ χορῷ νικήσαντες τὰ Θαργήλια* (de tripodibus, quos ludorum musicorum victores Baccho vel

Apollini solebant dedicare, v. Böckh. Corp. Inscript. V. I. p. 342. sq.). In librorum plurimorum scriptura ἐν Πυθοῖ (Delphis) offendere possis in praepos. ἐν, quum Πυθοῖ, Δήλῃσι al., sine praepositione poni soleant (ut Lysid. 205. C. Axioch. 367. C. al.). Attamen Πυθοῖ dativus est a nominativo Πυθώ ductus. Sic Homer. Iliad. IX, 405:

Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ.

Odyss. VIII, 80: Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ. Alcib. I. 129. A: τὸν ἐν Πυθοῖ νεών. al. — τοῦτο] notum s. celebratum illud, ut poni solet οὗτος. Phaedon. 69. C: οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες, al. sexc. Cf. Lexic. Xenophont. T. III. p. 866. Flor. b. scribit τοῦτο τὸ ἀνάθημα τὸ καλόν.

ἐὰν δὲ βουλῇ] Φ αὖ βούλει. Verba ἐὰν δὲ βούλῃ, B ut εἰ δὲ βούλει (v. Bornem. ad Xenoph. Memor. III, 6. 11.) et εἰ δ' αὖ βούλει, simpliciter valent: *vel etiam*, *atque etiam*. Vid. ad Phaedr. p. 246. In seqq. totam Periclis familiam Socrates dicit idem Polo testaturam esse, h. e., Polum ad hanc quoque provocare posse ut sententiam suam confirmet iniuste faciendo homines posse felices fieri, h. e., potentiam, divitias, celebritatem al. adipisci; quo sine dubio significatur Periclem non solum se suosque dignitatis splendore affecisse, verum etiam fortunis locupletasse iniuste comparatis (narrant enim veteres Periclem peculatus damnatum fuisse; quocirca p. 516. A: κλοπὴν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο, ubi plura annotabimus). — ἤντιν' ἄν] Vind. 3. ἤν τινα αὖ, Flor. x. ἄν τινα ἄν. — τῶν ἐνθένδε] Sic Clark. (nihil enim enotavit Gaisford.) EF cum Ald. Bass. 1. 2. Steph.; Bekkeri vero libri (praeter memoratos EF) cum Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. (in libris igitur Florr. f. s. scriptum videtur ἐνθένδε) Bodl. Aug. et Meerm. ἐνθάδε, quod Bekkerus et Stallb. in ed. Weigel. (nam in ed. Goth. retinuit ἐνθένδε) receperunt. Attamen ἐνθάδε nihil videtur aliud esse nisi interpretatio vel correctio exquisitioris illius ἐνθένδε, quam aliis quoque libris eius locum occupasse videmus, velut Phaedon. 107. E: ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι. Etenim ut praepositiones (vid. ad Phaedr. p. 429.), sic etiam adverbia ad verbum sequens (h. l. ἐκλέξασθαι) accommodantur; quocirca, si verbum sequitur motum e loco declaratus, pro adverbio commorationem in loco significante ponitur adverbium motum e loco indicans. Apposite Heindorfius laudavit Cratyl. 403. D: οὐδένα δεῦρο ἐθελῆσαι ἀπελθεῖν τῶν ἐκεῖθεν. Legg. X. 888. E: σκεψώμεθα τοὺς ἐκεῖθέν τί ποτε καὶ τυγχάνουσι διανοούμενοι

Le plus souvent, les filons sont constitués par des fentes ouvertes dans les roches encaissantes, et remplies par des matières minérales qui y ont cristallisé. Mais parfois, une substitution de matière s'est produite, et les roches encaissantes ont été transformées en tout ou en partie, par des actions chimiques, en substances différentes de celles qui les constituaient primitivement. Quelquefois même il ne reste plus de traces de la roche originelle. Quelle que soit la nature des matières qui remplissent les filons, on les désigne sous le nom de gangues. Les gangues les plus fréquentes sont le quartz, le spath calcaire, le spath fluor, le spath pesant, la dolomie, la pyrite de fer, la blende, la galène, le cuivre pyriteux, le cuivre gris, le mispickel, le cobaltine, le nickeline, le bismuth, le cuivre, l'argent, l'or, etc. Les gangues sont souvent accompagnées de roches diverses, telles que le porphyre, le granite, le gneiss, le micaschiste, le calcaire, le grès, le schiste, le basalte, le trachyte, etc.

Les filons sont généralement verticaux ou inclinés, mais on en connaît aussi qui sont horizontaux. Ils peuvent atteindre une épaisseur allant jusqu'à plusieurs centaines de mètres, et une longueur de plusieurs kilomètres. Ils sont souvent accompagnés de fentes secondaires, appelées *fentes de retrait*, qui les traversent ou les recoupent. Les fentes de retrait sont tantôt vides, tantôt remplies par des matières minérales différentes de celles qui constituent le filon principal. Elles sont souvent stériles, mais elles peuvent aussi contenir des minerais précieux, et même former des filons importants.

Les filons sont fréquemment accompagnés de failles, qui les traversent ou les recoupent. Ces failles sont parfois postérieures à la formation des filons, mais elles peuvent aussi être antérieures à leur formation, et avoir servi de fentes originelles à ces derniers. Les failles sont souvent stériles, mais elles peuvent aussi contenir des minerais précieux, et même former des filons importants.

Les filons sont fréquemment accompagnés de failles, qui les traversent ou les recoupent. Ces failles sont parfois postérieures à la formation des filons, mais elles peuvent aussi être antérieures à leur formation, et avoir servi de fentes originelles à ces derniers. Les failles sont souvent stériles, mais elles peuvent aussi contenir des minerais précieux, et même former des filons importants.

Bekkerus dedit pro δὲ ἄν, quem Buttmannus quoque secutus est. Flor. x. similiter scribit δὲ ἐὰν. — σὲ αὐτὸν] Clark. σεαυτὸν. Sed reflexivo pronomini nullus hic locus est (quocirca σὲ αὐτόν cave existimes cum *Schneidero* ad Xenoph. Cyrop. III, 1. 9. pro σεαυτόν positum esse); immo αὐτόν, *ipsum*, quia sententiae vis in eo inest, per se positum est (non cum σέ in σεαυτόν coit). Sic Cratyl. 384. A: αὐτῷ σοὶ δοκεῖ ἔχειν περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος, ἔτι ἂν ἥδιον συνθοίμην. Alcibiad. I, 105. A: νῦν δὲ ἕτερα αὖ κατηγορήσω διανοήματα σὰ πρὸς αὐτὸν σί. al. Vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 277. sq. et *Schaefer.* Appar. ad Demosth. T. II. p. 356. — μάρτυρα παρέσχωμαι] J παράσχωμαι μάρτυρα. — λόγου μοι] Bodl. λόγω. Pronomen μοι, quod sequens οὐδέ σοί postulat, praebuerunt ΓΔΞ ΣJVW Vindd. 1. 2. 7. Florr. d. x. Bodl. Aug. et Meerm. Libri edd. pronomen μοι ignorant et in seqq. οὐδὲ σύ scribunt, quod retinuerunt Routhius et Findeisenius verbum πεπεράνθαι activi vim habere existimantes (ut ad σύ intelligi deberet οἵτι ἄξιον λόγου πεπεράνθαι). Quod recte iam Heindorfius refutavit. Etenim οὐδέ σοί pro volgato οὐδὲ σύ praestant Clark. ΔBCEFJW pr. Γ Vindd. 1. 6. et Florentt. novem.

ὧν] Bodl. ὦ. J ὧν ἄν. Proxime Φ ὁ λόγος ἡμῖν ζ ἦν. — ὧν] a Flor. o. abest, Bodl. εἶ ὦ. Bas. 2. οἷς pro εἷς; deinde Flor. x. δὲ ἄλλους, et ΓFJ Flor. b. τούτους πάντας. — ὡς] V ὃν. Mox EF ἐγὼ ἄν, J αὖ ἐγὼ. — παραβάλλοντες] ΞJB Florr. f. s. Vindd. 1. 2. marg. β J παραβαλόντες, EV παραλαβόντες, Clark. ΓΔΣΥΦBC EVW Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. et Meerm. παραλαβόντες, quod e confusione cum παραβαλόντες natum esse liquet; quocirca pro vera haberi oportet scripturam παραβαλόντες, quam recte Bekker. Stallb. et Buttm. receperunt. In libro Meerm. superscriptum exstat τοὺς δύο ἐλέγχους. In seqq. pro παρ' ἀλλήλους ΓJ πρὸς ἀλλ. — καὶ γὰρ] ΞΣ Flor. x. Bodl. et Meerm. καὶ γὰρ καί, quod reposuerunt Heindorfius et Beckius; sed recte habet volgatum καὶ γάρ, ut Gorg. 465. C. 474. C. aliis sexcentis locis. Cf. *Rückert.* ad Conv. p. 23. sq. Contra καὶ γὰρ καί poni solet, ubi vox sequitur ad quam alterum καί (*etiam*) refertur, velut 449. C: καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἓν ἐστιν ὧν φημί. Protag. 317. C: καὶ γὰρ καὶ τὰ ξύμπαντα πολλά μοί ἐστιν. Conviv. 221. D: καὶ γὰρ οὖν καὶ τοῦτο ἐν τοῖς πρώτοις παρέλιπον. al. Librarii autem utrumque confundentes saepenumero alterum

vis sententiae inest: ἂν τυγχάνῃ δίκης τε καὶ τιμωρίας, praemissum. Deinceps Flor. f. s. et Bodl. τυγχάνει pro τυγχάνῃ. Pro τιμωρίας Vind. 1. τιμορίας.

P. 324. *Κατὰ δέ γε*] Leguntur haec usque ad ἢ τ. ἀνθρώπων in Stob. Serm. 102. p. 559. T. III. p. 307. Gaisf. omissa part. δέ. Voc. τε post ἀδίκων abest a F. — πάντως] Sic Stob. pro eo quod libri tam scripti quam editi habent ἁπάντων (de harum vocum confusione v. *Schaefer.* Appar. ad Demosth. T. II. p. 680.); illud quod sensus postulat (*omnino miser est*, int, *sive poenas dat sive nullas dat*) recte iam Findeisenius reposuit; qui e Stobaeo simul dedit γε pro μέν. Etiam Ficinus πάντως expressit vertens: *omnino est ante alios miser.* Stephanus in Annot. p. 16. „vel ἁπάντως, si dici possit pro πάντως, vel hoc ipsum πάντως substituendum pro ἁπάντων censeo." Bene attulit Heindorfius Legg. V. 734. D: ἐκεῖνος μὲν πάντως ὅ γε ἄδικος καὶ ὁ τὰ κακὰ ἔχων, ἐλεεῖν δὲ τὸν μὲν ἰάσιμα ἔχοντα ἐγχωρεῖ κτλ. *Heusdius* spec. crit. p. 88: „forte tamen praestet ἅπας πάντως: *me iudice et iniuriam faciens et omnis omnino iniustus miser est, miserior autem qui non luit poenas, quam qui luit.*" Reposuit *Buttmannus* Auctar. Animadv. p. 512: „Mihi quidem non magis graece dici videtur ὁ ἄδικος ἅπας, quam latine *iniustus cunctus* pro *ininstus quisque.*" Attamen ἅπας etiam poni pro πᾶς, *quisque*, docent ἅπας χιλιεύς Cratyl. 389. E., βασιλεὺς ἅπας Polit. 259. C., ἅπασα ψυχή Polit. VI. 505. E. Adde Phaedon. 107. B: ἅπας φεύγει. Legg. I. 628. B: ἅπας ἂν βούλοιτο. Xenoph. Conv. II. 4: ὁ ἀλεγυνόμενος — ἅπας al. Ceterum bene cum hoc loco cl. *Heusdius* contulit Polit. IX. 591. A., ubi inter alia: Πῆ δὲ ἀδικοῦντα λανθάνειν καὶ μὴ διδόναι δίκην λυσιτελεῖ; ἢ οὐχὶ ὁ μὲν λανθάνων ἔτι ποιηρότερος γίγνεται; κτλ. Contra *Routhius* scripturam volgatam ἁπάντων defendere studebat loco allato e *Theophrasti* Charact. XXVIII: ἐγὼ τοῦτον τὸν ἄνθρωπον πάντων μιαίστατα; sed hic μάλιστα excidisse recte iudicarunt Casaubonus et Coraius, vid. Animad. nostras p. 245. Pro ἄθλιος V ἀθλιώτατος. Deinceps eidem Stobaeo debetur scriptura μέντοι pro volgata μὲν τοίνυν (Bodl. ἀθλιώτερος δ' ἂν, etiam Aug. et Meerm. δὲ scribunt); illud receperunt post Findeisenium recentiores. In seqq. pro ἐάν Aug. et Meerm. scribunt ἄν; deinde Flor. x. Bodl. et Stob. cod. Oxon. τυγχάνει pro τυγχάνῃ. Tum ὁ ἀδικῶν pro ἀδικῶν Flor. b. et Par. J. *Findeisenius* scripsit ἀδίκων (Ficinus: *Si iniuriarum poenas nunquam luat*): „Subiectum enim," ait, „ὁ ἀδικῶν τε καὶ ἄδικος iam praecessit." Sed ἀδικῶν est,

an Mannschaft und Gerät, von einer Meute Hunde, an Gefangenen und Beute, Ausgabe 1, Leipzig 1911, Ausgabe 2, Leipzig 1913, Ausgabe 3 u. d. T. Deutsche Jagd auf Leipzig, Ausgabe 4, Leipzig 1922.

Ausgabe 1 (1911) ist in Fraktur gedruckt, Ausgabe 2 (1913) in Antiqua. Ausgabe 3 (1922) ist ein Nachdruck von Ausgabe 2 mit neuem Titelblatt. Ausgabe 4 (1922) ist ein Nachdruck von Ausgabe 3 mit neuem Titelblatt und neuem Vorwort. Ausgabe 1 enthält 1 Titelbild, 1 Vorwort, 1 Inhaltsverzeichnis, 1 Verzeichnis der Abbildungen, 1 Verzeichnis der Tafeln, 1 Verzeichnis der Textbilder, 1 Verzeichnis der Farbentafeln, 1 Verzeichnis der Schnitte, 1 Verzeichnis der Noten, 1 Verzeichnis der Anmerkungen, 1 Verzeichnis der Quellen, 1 Verzeichnis der Mitarbeiter, 1 Verzeichnis der Abkürzungen, 1 Verzeichnis der Berichtigungen, 1 Verzeichnis der Nachträge, 1 Verzeichnis der Register, 1 Verzeichnis der Inhaltsverzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse, 1 Verzeichnis der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse der Verzeichnisse

gestaltet, die Wände kahl, ohne Bild und Schmuck, Fußboden und Decke ohne Teppich und Vorhang, Möbel nur in geringer Zahl und von einfachster Form, Stühle ohne Polsterung, Tische ohne Decke, Betten ohne Vorhänge, Fenster ohne Gardinen, Öfen ohne Verkleidung, Lampen ohne Schirme, Kochgeschirr ohne Glanz, Eßgeschirr ohne Muster, Bestecke ohne Silber, Gläser ohne Schliff, Kleider ohne Besatz, Schuhe ohne Glanz, Hüte ohne Schmuck, Wäsche ohne Stickerei, Spitzen und Bänder, Bücher ohne Einband, Schreibpapier ohne Linien, Briefumschläge ohne Prägung, Schreibfedern ohne Halter, Tinte ohne Farbe, Bleistifte ohne Lack, Radiergummi ohne Hülle, Tintenlöscher ohne Griff, Federmesser ohne Perlmutter, Schere ohne Verzierung, Kamm ohne Elfenbein, Bürsten ohne Silber, Seife ohne Duft, Handtücher ohne Stickerei, Taschentücher ohne Spitzen, Strümpfe ohne Zwickel, Hosenträger ohne Schieber, Gürtel ohne Schnalle, Knöpfe ohne Perlmutter, Uhren ohne Gehäuse, Ringe ohne Stein, Ohrringe ohne Perle, Halsketten ohne Anhänger, Armbänder ohne Schloß, Taschentücher ohne Parfüm, Handschuhe ohne Futter, Regenschirme ohne Griff, Stöcke ohne Knauf, Spazierstöcke ohne Silber, Reisekoffer ohne Beschläge, Handkoffer ohne Leder, Rucksäcke ohne Riemen, Taschen ohne Verschluß, Portemonnaies ohne Münzfach, Geldbeutel ohne Bügel, Brieftaschen ohne Fächer, Visitenkartenetuis ohne Deckel, Zigarrenetuis ohne Futter, Zigarettenetuis ohne Gravierung, Pfeifen ohne Deckel, Tabakbeutel ohne Stickerei, Streichhölzer ohne Schwefel, Feuerzeuge ohne Benzin, Kerzen ohne Docht, Lampen ohne Petroleum, Öfen ohne Kohle, Gas ohne Licht, Wasser ohne Hahn, Abwasch ohne Seife, Abtrocknen ohne Handtuch, Waschen ohne Wasser, Trocknen ohne Luft, Atmen ohne Sauerstoff, Leben ohne Tod.

Wohnung, die, -, -en, [Lat. habitatio, habitare, wohnen, habitus, Gewohnheit, Kleidung, Haltung, habere, haben, halten, habilis, handlich, geschickt, habilitare, geschickt machen, habilitas, Geschicklichkeit, habitus, Gewohnheit, habitudo, Gewohnheit, habitudinarius, gewohnheitsmäßig, habitudinarius, Gewohnheitsmensch, habitudinarius, Gewohnheitsmensch, habitudinarius, Gewohnheitsmensch

Lollianus, amator, &c. *v.* amatores. Palladius, de re rust. Martialis, Lib. I. Ep. 103. Lib. II. Ep. 90. Lib. III. Ep. 58. Lib. IV. Ep. 64. Lib. V. Ep. 78. Lib. VI. Ep. 80. Lib. VII. Ep. 31. Lib. VIII. Ep. 3. Lib. IX. Ep. 97. Lib. X. Ep. 30. Lib. XI. Ep. 52. Lib. XII. Ep. 57. Martianus Capella, Lib. I. Lib. II. Lib. III. Lib. IV. Lib. V. Lib. VI. Lib. VII. Lib. VIII. Lib. IX. Maximianus Etruscus, *v.* Elegiæ. Nemesianus, Ecl. I. Ecl. II. Ecl. III. Ecl. IV. Nonius Marcellus, Lib. I. Lib. II. Lib. III. Lib. IV. Lib. V. Lib. VI. Lib. VII. Lib. VIII. Lib. IX. Lib. X. Lib. XI. Lib. XII. Lib. XIII. Lib. XIV. Lib. XV. Lib. XVI. Lib. XVII. Lib. XVIII. Lib. XIX. Lib. XX. Palladius, de re rustica, Lib. I. Lib. II. Lib. III. Lib. IV. Lib. V. Lib. VI. Lib. VII. Lib. VIII. Lib. IX. Lib. X. Lib. XI. Lib. XII. Lib. XIII. Persius, Sat. I. Sat. II. Sat. III. Sat. IV. Sat. V. Sat. VI. Petronius, Lib. I. Lib. II. Lib. III. Lib. IV. Lib. V. Lib. VI. Lib. VII. Lib. VIII. Lib. IX. Lib. X. Lib. XI. Lib. XII. Lib. XIII. Lib. XIV. Lib. XV. Lib. XVI. Lib. XVII. Lib. XVIII. Lib. XIX. Lib. XX. Phædrus, Lib. I. Lib. II. Lib. III. Lib. IV. Lib. V. Lib. VI. Lib. VII. Lib. VIII. Lib. IX. Lib. X. Lib. XI. Lib. XII. Lib. XIII. Lib. XIV. Lib. XV. Lib. XVI. Lib. XVII. Lib. XVIII. Lib. XIX. Lib. XX. Plautus, Amphitruo. Asinaria. Aulularia. Bacchides. Captivi. Casina. Cistellaria. Curculio. Epidicus. Menæchmi. Mercator. Miles Gloriosus. Mostellaria. Pœnulus. Persa. Rudens. Stichus. Trinummus. Truculentus. Vidularia. Plinius Secundus, Lib. I. Lib. II. Lib. III. Lib. IV. Lib. V. Lib. VI. Lib. VII. Lib. VIII. Lib. IX. Lib. X. Lib. XI. Lib. XII. Lib. XIII. Lib. XIV. Lib. XV. Lib. XVI. Lib. XVII. Lib. XVIII. Lib. XIX. Lib. XX. Lib. XXI. Lib. XXII. Lib. XXIII. Lib. XXIV. Lib. XXV. Lib. XXVI. Lib. XXVII. Lib. XXVIII. Lib. XXIX. Lib. XXX. Lib. XXXI. Lib. XXXII. Lib. XXXIII. Lib. XXXIV. Lib. XXXV. Lib. XXXVI. Lib. XXXVII. Plinius Secundus, Ep. I. Ep. II. Ep. III. Ep. IV. Ep. V. Ep. VI. Ep. VII. Ep. VIII. Ep. IX. Ep. X. Ep. XI. Ep. XII. Ep. XIII. Ep. XIV. Ep. XV. Ep. XVI. Ep. XVII. Ep. XVIII. Ep. XIX. Ep. XX. Ep. XXI. Ep. XXII. Ep. XXIII. Ep. XXIV. Ep. XXV. Ep. XXVI. Ep. XXVII. Ep. XXVIII. Ep. XXIX. Ep. XXX. Ep. XXXI. Ep. XXXII. Ep. XXXIII. Ep. XXXIV. Ep. XXXV. Ep. XXXVI. Ep. XXXVII. Ep. XXXVIII. Ep. XXXIX. Ep. XL. Ep. XLI. Ep. XLII. Ep. XLIII. Ep. XLIV. Ep. XLV. Ep. XLVI. Ep. XLVII. Ep. XLVIII. Ep. XLIX. Ep. L. Ep. LI. Ep. LII. Ep. LIII. Ep. LIV. Ep. LV. Ep. LVI. Ep. LVII. Ep. LVIII. Ep. LIX. Ep. LX. Ep. LXI. Ep. LXII. Ep. LXIII. Ep. LXIV. Ep. LXV. Ep. LXVI. Ep. LXVII. Ep. LXVIII. Ep. LXIX. Ep. LXX. Ep. LXXI. Ep. LXXII. Ep. LXXIII. Ep. LXXIV. Ep. LXXV. Ep. LXXVI. Ep. LXXVII. Ep. LXXVIII. Ep. LXXIX. Ep. LXXX. Ep. LXXXI. Ep. LXXXII. Ep. LXXXIII. Ep. LXXXIV. Ep. LXXXV. Ep. LXXXVI. Ep. LXXXVII. Ep. LXXXVIII. Ep. LXXXIX. Ep. XC. Ep. XCI. Ep. XCII. Ep. XCIII. Ep. XCIV. Ep. XCV. Ep. XCVI. Ep. XCVII. Ep. XCVIII. Ep. XCIX. Ep. C. Ep. CI. Ep. CII. Ep. CIII. Ep. CIV. Ep. CV. Ep. CVI. Ep. CVII. Ep. CVIII. Ep. CIX. Ep. CX. Ep. CXI. Ep. CXII. Ep. CXIII. Ep. CXIV. Ep. CXV. Ep. CXVI. Ep. CXVII. Ep. CXVIII. Ep. CXIX. Ep. CXX. Ep. CXXI. Ep. CXXII. Ep. CXXIII. Ep. CXXIV. Ep. CXXV. Ep. CXXVI. Ep. CXXVII. Ep. CXXVIII. Ep. CXXIX. Ep. CXXX. Ep. CXXXI. Ep. CXXXII. Ep. CXXXIII. Ep. CXXXIV. Ep. CXXXV. Ep. CXXXVI. Ep. CXXXVII. Ep. CXXXVIII. Ep. CXXXIX. Ep. CXL. Ep. CXLI. Ep. CXLII. Ep. CXLIII. Ep. CXLIV. Ep. CXLV. Ep. CXLVI. Ep. CXLVII. Ep. CXLVIII. Ep. CXLIX. Ep. CL. Ep. CLI. Ep. CLII. Ep. CLIII. Ep. CLIV. Ep. CLV. Ep. CLVI. Ep. CLVII. Ep. CLVIII. Ep. CLIX. Ep. CLX. Ep. CLXI. Ep. CLXII. Ep. CLXIII. Ep. CLXIV. Ep. CLXV. Ep. CLXVI. Ep. CLXVII. Ep. CLXVIII. Ep. CLXIX. Ep. CLXX. Ep. CLXXI. Ep. CLXXII. Ep. CLXXIII. Ep. CLXXIV. Ep. CLXXV. Ep. CLXXVI. Ep. CLXXVII. Ep. CLXXVIII. Ep. CLXXIX. Ep. CLXXX. Ep. CLXXXI. Ep. CLXXXII. Ep. CLXXXIII. Ep. CLXXXIV. Ep. CLXXXV. Ep. CLXXXVI. Ep. CLXXXVII. Ep. CLXXXVIII. Ep. CLXXXIX. Ep. CXC. Ep. CXCI. Ep. CXCII. Ep. CXCIII. Ep. CXCIV. Ep. CXCV. Ep. CXCVI. Ep. CXCVII. Ep. CXCVIII. Ep. CXCIX. Ep. CC. Ep. CCI. Ep. CCII. Ep. CCIII. Ep. CCIV. Ep. CCV. Ep. CCVI. Ep. CCVII. Ep. CCVIII. Ep. CCIX. Ep. CCX. Ep. CCXI. Ep. CCXII. Ep. CCXIII. Ep. CCXIV. Ep. CCXV. Ep. CCXVI. Ep. CCXVII. Ep. CCXVIII. Ep. CCXIX. Ep. CCXX. Ep. CCXXI. Ep. CCXXII. Ep. CCXXIII. Ep. CCXXIV. Ep. CCXXV. Ep. CCXXVI. Ep. CCXXVII. Ep. CCXXVIII. Ep. CCXXIX. Ep. CCXXX. Ep. CCXXXI. Ep. CCXXXII. Ep. CCXXXIII. Ep. CCXXXIV. Ep. CCXXXV. Ep. CCXXXVI. Ep. CCXXXVII. Ep. CCXXXVIII. Ep. CCXXXIX. Ep. CCXL. Ep. CCXLI. Ep. CCXLII. Ep. CCXLIII. Ep. CCXLIV. Ep. CCXLV. Ep. CCXLVI. Ep. CCXLVII. Ep. CCXLVIII. Ep. CCXLIX. Ep. CCL. Ep. CCLI. Ep. CCLII. Ep. CCLIII. Ep. CCLIV. Ep. CCLV. Ep. CCLVI. Ep. CCLVII. Ep. CCLVIII. Ep. CCLIX. Ep. CCLX. Ep. CCLXI. Ep. CCLXII. Ep. CCLXIII. Ep. CCLXIV. Ep. CCLXV. Ep. CCLXVI. Ep. CCLXVII. Ep. CCLXVIII. Ep. CCLXIX. Ep. CCLXX. Ep. CCLXXI. Ep. CCLXXII. Ep. CCLXXIII. Ep. CCLXXIV. Ep. CCLXXV. Ep. CCLXXVI. Ep. CCLXXVII. Ep. CCLXXVIII. Ep. CCLXXIX. Ep. CCLXXX. Ep. CCLXXXI. Ep. CCLXXXII. Ep. CCLXXXIII. Ep. CCLXXXIV. Ep. CCLXXXV. Ep. CCLXXXVI. Ep. CCLXXXVII. Ep. CCLXXXVIII. Ep. CCLXXXIX. Ep. CCXC. Ep. CCXCI. Ep. CCXCII. Ep. CCXCIII. Ep. CCXCIV. Ep. CCXCV. Ep. CCXCVI. Ep. CCXCVII. Ep. CCXCVIII. Ep. CCXCIX. Ep. CCC. Ep. CCCI. Ep. CCCII. Ep. CCCIII. Ep. CCCIV. Ep. CCCV. Ep. CCCVI. Ep. CCCVII. Ep. CCCVIII. Ep. CCCIX. Ep. CCCX. Ep. CCCXI. Ep. CCCXII. Ep. CCCXIII. Ep. CCCXIV. Ep. CCCXV. Ep. CCCXVI. Ep. CCCXVII. Ep. CCCXVIII. Ep. CCCXIX. Ep. CCCXX. Ep. CCCXXI. Ep. CCCXXII. Ep. CCCXXIII. Ep. CCCXXIV. Ep. CCCXXV. Ep. CCCXXVI. Ep. CCCXXVII. Ep. CCCXXVIII. Ep. CCCXXIX. Ep. CCCXXX. Ep. CCCXXXI. Ep. CCCXXXII. Ep. CCCXXXIII. Ep. CCCXXXIV. Ep. CCCXXXV. Ep. CCCXXXVI. Ep. CCCXXXVII. Ep. CCCXXXVIII. Ep. CCCXXXIX. Ep. CCCXL. Ep. CCCXLI. Ep. CCCXLII. Ep. CCCXLIII. Ep. CCCXLIV. Ep. CCCXLV. Ep. CCCXLVI. Ep. CCCXLVII. Ep. CCCXLVIII. Ep. CCCXLIX. Ep. CCCL. Ep. CCCLI. Ep. CCCLII. Ep. CCCLIII. Ep. CCCLIV. Ep. CCCLV. Ep. CCCLVI. Ep. CCCLVII. Ep. CCCLVIII. Ep. CCCLIX. Ep. CCCLX. Ep. CCCLXI. Ep. CCCLXII. Ep. CCCLXIII. Ep. CCCLXIV. Ep. CCCLXV. Ep. CCCLXVI. Ep. CCCLXVII. Ep. CCCLXVIII. Ep. CCCLXIX. Ep. CCCLXX. Ep. CCCLXXI. Ep. CCCLXXII. Ep. CCCLXXIII. Ep. CCCLXXIV. Ep. CCCLXXV. Ep. CCCLXXVI. Ep. CCCLXXVII. Ep. CCCLXXVIII. Ep. CCCLXXIX. Ep. CCCLXXX. Ep. CCCLXXXI. Ep. CCCLXXXII. Ep. CCCLXXXIII. Ep. CCCLXXXIV. Ep. CCCLXXXV. Ep. CCCLXXXVI. Ep. CCCLXXXVII. Ep. CCCLXXXVIII. Ep. CCCLXXXIX. Ep. CCCXC. Ep. CCCXCI. Ep. CCCXCII. Ep. CCCXCIII. Ep. CCCXCIV. Ep. CCCXCV. Ep. CCCXCVI. Ep. CCCXCVII. Ep. CCCXCVIII. Ep. CCCXCIX. Ep. CCCC. Ep. CCCCI. Ep. CCCCII. Ep. CCCCIII. Ep. CCCCIV. Ep. CCCCV. Ep. CCCCVI. Ep. CCCCVII. Ep. CCCCVIII. Ep. CCCCIX. Ep. CCCCX. Ep. CCCCXI. Ep. CCCCXII. Ep. CCCCXIII. Ep. CCCCXIV. Ep. CCCCXV. Ep. CCCCXVI. Ep. CCCCXVII. Ep. CCCCXVIII. Ep. CCCCXIX. Ep. CCCCXX. Ep. CCCCXXI. Ep. CCCCXXII. Ep. CCCCXXIII. Ep. CCCCXXIV. Ep. CCCCXXV. Ep. CCCCXXVI. Ep. CCCCXXVII. Ep. CCCCXXVIII. Ep. CCCCXXIX. Ep. CCCCXXX. Ep. CCCCXXXI. Ep. CCCCXXXII. Ep. CCCCXXXIII. Ep. CCCCXXXIV. Ep. CCCCXXXV. Ep. CCCCXXXVI. Ep. CCCCXXXVII. Ep. CCCCXXXVIII. Ep. CCCCXXXIX. Ep. CCCCXL. Ep. CCCCXLI. Ep. CCCCXLII. Ep. CCCCXLIII. Ep. CCCCXLIV. Ep. CCCCXLV. Ep. CCCCXLVI. Ep. CCCCXLVII. Ep. CCCCXLVIII. Ep. CCCCXLIX. Ep. CCCCL. Ep. CCCCLI. Ep. CCCCLII. Ep. CCCCLIII. Ep. CCCCLIV. Ep. CCCCLV. Ep. CCCCLVI. Ep. CCCCLVII. Ep. CCCCLVIII. Ep. CCCCLIX. Ep. CCCCLX. Ep. CCCCLXI. Ep. CCCCLXII. Ep. CCCCLXIII. Ep. CCCCLXIV. Ep. CCCCLXV. Ep. CCCCLXVI. Ep. CCCCLXVII. Ep. CCCCLXVIII. Ep. CCCCLXIX. Ep. CCCCLXX. Ep. CCCCLXXI. Ep. CCCCLXXII. Ep. CCCCLXXIII. Ep. CCCCLXXIV. Ep. CCCCLXXV. Ep. CCCCLXXVI. Ep. CCCCLXXVII. Ep. CCCCLXXVIII. Ep. CCCCLXXIX. Ep. CCCCLXXX. Ep. CCCCLXXXI. Ep. CCCCLXXXII. Ep. CCCCLXXXIII. Ep. CCCCLXXXIV. Ep. CCCCLXXXV. Ep. CCCCLXXXVI. Ep. CCCCLXXXVII. Ep. CCCCLXXXVIII. Ep. CCCCLXXXIX. Ep. CCCCXC. Ep. CCCCXCI. Ep. CCCCXCII. Ep. CCCCXCIII. Ep. CCCCXCIV. Ep. CCCCXCV. Ep. CCCCXCVI. Ep. CCCCXCVII. Ep. CCCCXCVIII. Ep. CCCCXCIX. Ep. D. Ep. DI. Ep. DII. Ep. DIII. Ep. DIV. Ep. DV. Ep. DVI. Ep. DVII. Ep. DVIII. Ep. DIX. Ep. DX. Ep. DXI. Ep. DXII. Ep. DXIII. Ep. DXIV. Ep. DXV. Ep. DXVI. Ep. DXVII. Ep. DXVIII. Ep. DXIX. Ep. DXX. Ep. DXXI. Ep. DXXII. Ep. DXXIII. Ep. DXXIV. Ep. DXXV. Ep. DXXVI. Ep. DXXVII. Ep. DXXVIII. Ep. DXXIX. Ep. DXXX. Ep. DXXXI. Ep. DXXXII. Ep. DXXXIII. Ep. DXXXIV. Ep. DXXXV. Ep. DXXXVI. Ep. DXXXVII. Ep. DXXXVIII. Ep. DXXXIX. Ep. DXL. Ep. DXLI. Ep. DXLII. Ep. DXLIII. Ep. DXLIV. Ep. DXLV. Ep. DXLVI. Ep. DXLVII. Ep. DXLVIII. Ep. DXLIX. Ep. DL. Ep. DLI. Ep. DLII. Ep. DLIII. Ep. DLIV. Ep. DLV. Ep. DLVI. Ep. DLVII. Ep. DLVIII. Ep. DLIX. Ep. DLX. Ep. DLXI. Ep. DLXII. Ep. DLXIII. Ep. DLXIV. Ep. DLXV. Ep. DLXVI. Ep. DLXVII. Ep. DLXVIII. Ep. DLXIX. Ep. DLXX. Ep. DLXXI. Ep. DLXXII. Ep. DLXXIII. Ep. DLXXIV. Ep. DLXXV. Ep. DLXXVI. Ep. DLXXVII. Ep. DLXXVIII. Ep. DLXXIX. Ep. DLXXX. Ep. DLXXXI. Ep. DLXXXII. Ep. DLXXXIII. Ep. DLXXXIV. Ep. DLXXXV. Ep. DLXXXVI. Ep. DLXXXVII. Ep. DLXXXVIII. Ep. DLXXXIX. Ep. DXC. Ep. DXCI. Ep. DXCII. Ep. DXCIII. Ep. DXCIV. Ep. DXCV. Ep. DXCVI. Ep. DXCVII. Ep. DXCVIII. Ep. DXCIX. Ep. DC. Ep. DCI. Ep. DCII. Ep. DCIII. Ep. DCIV. Ep. DCV. Ep. DCVI. Ep. DCVII. Ep. DCVIII. Ep. DCIX. Ep. DCX. Ep. DCXI. Ep. DCXII. Ep. DCXIII. Ep. DCXIV. Ep. DCXV. Ep. DCXVI. Ep. DCXVII. Ep. DCXVIII. Ep. DCXIX. Ep. DCXX. Ep. DCXXI. Ep. DCXXII. Ep. DCXXIII. Ep. DCXXIV. Ep. DCXXV. Ep. DCXXVI. Ep. DCXXVII. Ep. DCXXVIII. Ep. DCXXIX. Ep. DCXXX. Ep. DCXXXI. Ep. DCXXXII. Ep. DCXXXIII. Ep. DCXXXIV. Ep. DCXXXV. Ep. DCXXXVI. Ep. DCXXXVII. Ep. DCXXXVIII. Ep. DCXXXIX. Ep. DCXL. Ep. DCXLI. Ep. DCXLII. Ep. DCXLIII. Ep. DCXLIV. Ep. DCXLV. Ep. DCXLVI. Ep. DCXLVII. Ep. DCXLVIII. Ep. DCXLIX. Ep. DCL. Ep. DCLI. Ep. DCLII. Ep. DCLIII. Ep. DCLIV. Ep. DCLV. Ep. DCLVI. Ep. DCLVII. Ep. DCLVIII. Ep. DCLIX. Ep. DCLX. Ep. DCLXI. Ep. DCLXII. Ep. DCLXIII. Ep. DCLXIV. Ep. DCLXV. Ep. DCLXVI. Ep. DCLXVII. Ep. DCLXVIII. Ep. DCLXIX. Ep. DCLXX. Ep. DCLXXI. Ep. DCLXXII. Ep. DCLXXIII. Ep. DCLXXIV. Ep. DCLXXV. Ep. DCLXXVI. Ep. DCLXXVII. Ep. DCLXXVIII. Ep. DCLXXIX. Ep. DCLXXX. Ep. DCLXXXI. Ep. DCLXXXII. Ep. DCLXXXIII. Ep. DCLXXXIV. Ep. DCLXXXV. Ep. DCLXXXVI. Ep. DCLXXXVII. Ep. DCLXXXVIII. Ep. DCLXXXIX. Ep. DCXC. Ep. DCXCI. Ep. DCXCII. Ep. DCXCIII. Ep. DCXCIV. Ep. DCXCV. Ep. DCXCVI. Ep. DCXCVII. Ep. DCXCVIII. Ep. DCXCIX. Ep. DCC. Ep. DCCI. Ep. DCCII. Ep. DCCIII. Ep. DCCIV. Ep. DCCV. Ep. DCCVI. Ep. DCCVII. Ep. DCCVIII. Ep. DCCIX. Ep. DCCX. Ep. DCCXI. Ep. DCCXII. Ep. DCCXIII. Ep. DCCXIV. Ep. DCCXV. Ep. DCCXVI. Ep. DCCXVII. Ep. DCCXVIII. Ep. DCCXIX. Ep. DCCXX. Ep. DCCXXI. Ep. DCCXXII. Ep. DCCXXIII. Ep. DCCXXIV. Ep. DCCXXV. Ep. DCCXXVI. Ep. DCCXXVII. Ep. DCCXXVIII. Ep. DCCXXIX. Ep. DCCXXX. Ep. DCCXXXI. Ep. DCCXXXII. Ep. DCCXXXIII. Ep. DCCXXXIV. Ep. DCCXXXV. Ep. DCCXXXVI. Ep. DCCXXXVII. Ep. DCCXXXVIII. Ep. DCCXXXIX. Ep. DCCXL. Ep. DCCXLI. Ep. DCCXLII. Ep. DCCXLIII. Ep. DCCXLIV. Ep. DCCXLV. Ep. DCCXLVI. Ep. DCCXLVII. Ep. DCCXLVIII. Ep. DCCXLIX. Ep. DCCL. Ep. DCCLI. Ep. DCCLII. Ep. DCCLIII. Ep. DCCLIV. Ep. DCCLV. Ep. DCCLVI. Ep. DCCLVII. Ep. DCCLVIII. Ep. DCCLIX. Ep. DCCLX. Ep. DCCLXI. Ep. DCCLXII. Ep. DCCLXIII. Ep. DCCLXIV. Ep. DCCLXV. Ep. DCCLXVI. Ep. DCCLXVII. Ep. DCCLXVIII. Ep. DCCLXIX. Ep. DCCLXX. Ep. DCCLXXI. Ep. DCCLXXII. Ep. DCCLXXIII. Ep. DCCLXXIV. Ep. DCCLXXV. Ep. DCCLXXVI. Ep. DCCLXXVII. Ep. DCCLXXVIII. Ep. DCCLXXIX. Ep. DCCLXXX. Ep. DCCLXXXI. Ep. DCCLXXXII. Ep. DCCLXXXIII. Ep. DCCLXXXIV. Ep. DCCLXXXV. Ep. DCCLXXXVI. Ep. DCCLXXXVII. Ep. DCCLXXXVIII. Ep. DCCLXXXIX. Ep. DCCXC. Ep. DCCXCI. Ep. DCCXCII. Ep. DCCXCIII. Ep. DCCXCIV. Ep. DCCXCV. Ep. DCCXCVI. Ep. DCCXCVII. Ep. DCCXCVIII. Ep. DCCXCIX. Ep. DCCC. Ep. DCCCI. Ep. DCCCII. Ep. DCCCIII. Ep. DCCCIV. Ep. DCCCV. Ep. DCCCVI. Ep. DCCCVII. Ep. DCCCVIII. Ep. DCCCIX. Ep. DCCCX. Ep. DCCCXI. Ep. DCCCXII. Ep. DCCCXIII. Ep. DCCCXIV. Ep. DCCCXV. Ep. DCCCXVI. Ep. DCCCXVII. Ep. DCCCXVIII. Ep. DCCCXIX. Ep. DCCCXX. Ep. DCCCXXI. Ep. DCCCXXII. Ep. DCCCXXIII. Ep. DCCCXXIV. Ep. DCCCXXV. Ep. DCCCXXVI. Ep. DCCCXXVII. Ep. DCCCXXVIII. Ep. DCCCXXIX. Ep. DCCCXXX. Ep. DCCCXXXI. Ep. DCCCXXXII. Ep. DCCCXXXIII. Ep. DCCCXXXIV. Ep. DCCCXXXV. Ep. DCCCXXXVI. Ep. DCCCXXXVII. Ep. DCCCXXXVIII. Ep. DCCCXXXIX. Ep. DCCCXL. Ep. DCCCXLI. Ep. DCCCXLII. Ep. DCCCXLIII. Ep. DCCCXLIV. Ep. DCCCXLV. Ep. DCCCXLVI. Ep. DCCCXLVII. Ep. DCCCXLVIII. Ep. DCCCXLIX. Ep. DCCCL. Ep. DCCCLI. Ep. DCCCLII. Ep. DCCCLIII. Ep. DCCCLIV. Ep. DCCCLV. Ep. DCCCLVI. Ep. DCCCLVII. Ep. DCCCLVIII. Ep. DCCCLIX. Ep. DCCCLX. Ep. DCCCLXI. Ep. DCCCLXII. Ep. DCCCLXIII. Ep. DCCCLXIV. Ep. DCCCLXV. Ep. DCCCLXVI. Ep. DCCCLXVII. Ep. DCCCLXVIII. Ep. DCCCLXIX. Ep. DCCCLXX. Ep. DCCCLXXI. Ep. DCCCLXXII. Ep. DCCCLXXIII. Ep. DCCCLXXIV. Ep. DCCCLXXV. Ep. DCCCLXXVI. Ep. DCCCLXXVII. Ep. DCCCLXXVIII. Ep. DCCCLXXIX. Ep. DCCCLXXX. Ep. DCCCLXXXI. Ep. DCCCLXXXII. Ep. DCCCLXXXIII. Ep. DCCCLXXXIV. Ep. DCCCLXXXV. Ep. DCCCLXXXVI. Ep. DCCCLXXXVII. Ep. DCCCLXXXVIII. Ep. DCCCLXXXIX. Ep. DCCCXC. Ep. DCCCXCI. Ep. DCCCXCII. Ep. DCCCXCIII. Ep. DCCCXCIV. Ep. DCCCXCV. Ep. DCCCXCVI. Ep. DCCCXCVII. Ep. DCCCXCVIII. Ep. DCCCXCIX. Ep. DCCCC. Ep. DCCCCI. Ep. DCCCCII. Ep. DCCCCIII. Ep. DCCCCIV. Ep. DCCCCV. Ep. DCCCCVI. Ep. DCCCCVII. Ep. DCCCCVIII. Ep. DCCCCIX. Ep. DCCCCX. Ep. DCCCCXI. Ep. DCCCCXII. Ep. DCCCCXIII. Ep. DCCCCXIV. Ep. DCCCCXV. Ep. DCCCCXVI. Ep. DCCCCXVII. Ep. DCCCCXVIII. Ep. DCCCCXIX. Ep. DCCCCXX. Ep. DCCCCXXI. Ep. DCCCCXXII. Ep. DCCCCXXIII. Ep. DCCCCXXIV. Ep. DCCCCXXV. Ep. DCCCCXXVI. Ep. DCCCCXXVII. Ep. DCCCCXXVIII. Ep. DCCCCXXIX. Ep. DCCCCXXX. Ep. DCCCCXXXI. Ep. DCCCCXXXII. Ep. DCCCCXXXIII. Ep. DCCCCXXXIV. Ep. DCCCCXXXV. Ep. DCCCCXXXVI. Ep. DCCCCXXXVII. Ep. DCCCCXXXVIII. Ep. DCCCCXXXIX. Ep. DCCCCXL. Ep. DCCCCXLI. Ep. DCCCCXLII. Ep. DCCCCXLIII. Ep. DCCCCXLIV. Ep. DCCCCXLV. Ep. DCCCCXLVI. Ep. DCCCCXLVII. Ep. DCCCCXLVIII. Ep. DCCCCXLIX. Ep. DCCCCL. Ep. DCCCCLI. Ep. DCCCCLII. Ep. DCCCCLIII. Ep. DCCCCLIV. Ep. DCCCCLV. Ep. DCCCCLVI. Ep. DCCCCLVII. Ep. DCCCCLVIII. Ep. DCCCCLIX. Ep. DCCCCLX. Ep. DCCCCLXI. Ep. DCCCCLXII. Ep. DCCCCLXIII. Ep. DCCCCLXIV. Ep. DCCCCLXV. Ep. DCCCCLXVI. Ep. DCCCCLXVII. Ep. DCCCCLXVIII. Ep. DCCCCLXIX. Ep. DCCCCLXX. Ep. DCCCCLXXI. Ep. DCCCCLXXII. Ep. DCCCCLXXIII. Ep. DCCCCLXXIV. Ep. DCCCCLXXV. Ep. DCCCCLXXVI. Ep. DCCCCLXXVII. Ep. DCCCCLXXVIII. Ep. DCCCCLXXIX. Ep. DCCCCLXXX. Ep. DCCCCLXXXI. Ep. DCCCCLXXXII. Ep. DCCCCLXXXIII. Ep. DCCCCLXXXIV. Ep. DCCCCLXXXV. Ep. DCCCCLXXXVI. Ep. DCCCCLXXXVII. Ep. DCCCCLXXXVIII. Ep. DCCCCLXXXIX. Ep. DCCCCXC. Ep. DCCCCXCI. Ep. DCCCCXCII. Ep. DCCCCXCIII. Ep. DCCCCXCIV. Ep. DCCCCXCV. Ep. DCCCCXCVI. Ep. DCCCCXCVII. Ep. DCCCCXCVIII. Ep. DCCCCXCIX. Ep. DCCCCC. Ep. DCCCCCI. Ep. DCCCCCII. Ep. DCCCCCIII. Ep. DCCCCCIV. Ep. DCCCCCV. Ep. DCCCCCVI. Ep. DCCCCCVII. Ep. DCCCCCVIII. Ep. DCCCCCIX. Ep. DCCCCCX. Ep. DCCCCCXI. Ep. DCCCCCXII. Ep. DCCCCCXIII. Ep. DCCCCCXIV. Ep. DCCCCCXV. Ep. DCCCCCXVI. Ep. DCCCCCXVII. Ep. DCCCCCXVIII. Ep. DCCCCCXIX. Ep. DCCCCCXX. Ep. DCCCCCXXI. Ep. DCCCCCXXII. Ep. DCCCCCXXIII. Ep. DCCCCCXXIV. Ep. DCCCCCXXV. Ep. DCCCCCXXVI. Ep. DCCCCCXXVII. Ep. DCCCCCXXVIII. Ep. DCCCCCXXIX. Ep. DCCCCCXXX. Ep. DCCCCCXXXI. Ep. DCCCCCXXXII. Ep. DCCCCCXXXIII. Ep. DCCCCCXXXIV. Ep. DCCCCCXXXV. Ep. DCCCCCXXXVI. Ep. DCCCCCXXXVII. Ep. DCCCCCXXXVIII. Ep. DCCCCCXXXIX. Ep. DCCCCCXL. Ep. DCCCCCXLI. Ep. DCCCCCXLII. Ep. DCCCCCXLIII. Ep. DCCCCCXLIV. Ep. DCCCCCXLV. Ep. DCCCCCXLVI. Ep. DCCCCCXLVII. Ep. DCCCCCXLVIII. Ep. DCCCCCXLIX. Ep. DCCCCCL. Ep. DCCCCCLI. Ep. DCCCCCLII. Ep. DCCCCCLIII. Ep. DCCCCCLIV. Ep. DCCCCCLV. Ep. DCCCCCLVI. Ep. DCCCCCLVII. Ep. DCCCCCLVIII. Ep. DCCCCCLIX. Ep. DCCCCCLX. Ep. DCCCCCLXI. Ep. DCCCCCLXII. Ep. DCCCCCLXIII. Ep. DCCCCCLXIV. Ep. DCCCCCLXV. Ep. DCCCCCLXVI. Ep. DCCCCCLXVII. Ep. DCCCCCLXVIII. Ep. DCCCCCLXIX. Ep. DCCCCCLXX. Ep. DCCCCCLXXI. Ep. DCCCCCLXXII. Ep. DCCCCCLXXIII. Ep. DCCCCCLXXIV. Ep. DCCCCCLXXV. Ep. DCCCCCLXXVI. Ep. DCCCCCLXXVII. Ep. DCCCCCLXXVIII. Ep. DCCCCCLXXIX. Ep. DCCCCCLXXX. Ep. DCCCCCLXXXI. Ep. DCCCCCLXXXII. Ep. DCCCCCLXXXIII. Ep. DCCCCCLXXXIV. Ep. DCCCCCLXXXV. Ep. DCCCCCLXXXVI. Ep. DCCCCCLXXXVII. Ep. DCCCCCLXXXVIII. Ep. DCCCCCLXXXIX. Ep. DCCCCCXC. Ep. DCCCCCXCI. Ep. DCCCCCXCII. Ep. DCCCCCXCIII. Ep. DCCCCCXCIV. Ep. DCCCCCXCV. Ep. DCCCCCXCVI. Ep. DCCCCCXCVII. Ep. DCCCCCXCVIII. Ep. DCCCCCXCIX. Ep. DCCCCCC. Ep. DCCCCCCI. Ep. DCCCCCCII. Ep. DCCCCCCIII. Ep. DCCCCCCIV. Ep. DCCCCCCV. Ep. DCCCCCCVI. Ep. DCCCCCCVII. Ep. DCCCCCCVIII. Ep. DCCCCCCIX. Ep. DCCCCCCX. Ep. DCCCCCCXI. Ep. DCCCCCCXII. Ep. DCCCCCCXIII. Ep. DCCCCCCXIV. Ep. DCCCCCCXV. Ep. DCCCCCCXVI. Ep. DCCCCCCXVII. Ep. DCCCCCCXVIII. Ep. DCCCCCCXIX. Ep. DCCCCCCXX. Ep. DCCCCCCXXI. Ep. DCCCCCCXXII. Ep. DCCCCCCXXIII. Ep. DCCCCCCXXIV. Ep. DCCCCCCXXV. Ep. DCCCCCCXXVI. Ep. DCCCCCCXXVII. Ep. DCCCCCCXXVIII. Ep. DCCCCCCXXIX. Ep. DCCCCCCXXX. Ep. DCCCCCCXXXI. Ep. DCCCCCCXXXII. Ep. DCCCCCCXXXIII. Ep. DCCCCCCXXXIV. Ep. DCCCCCCXXXV. Ep. DCCCCCCXXXVI. Ep. DCCCCCCXXXVII. Ep. DCCCCCCXXXVIII. Ep. DCCCCCCXXXIX. Ep. DCCCCCCXL. Ep. DCCCCCCXLI. Ep. DCCCCCCXLII. Ep. DCCCCCCXLIII. Ep. DCCCCCCXLIV. Ep. DCCCCCCXLV. Ep. DCCCCCCXLVI. Ep. DCCCCCCXLVII. Ep. DCCCCCCXLVIII. Ep. DCCCCCCXLIX. Ep. DCCCCCCL. Ep. DCCCCCCLI. Ep. DCCCCCCLII. Ep. DCCCCCCLIII. Ep. DCCCCCCLIV. Ep. DCCCCCCLV. Ep. DCCCCCCLVI. Ep. DCCCCCCLVII. Ep. DCCCCCCLVIII. Ep. DCCCCCCLIX. Ep. DCCCCCCLX. Ep. DCCCCCCLXI. Ep. DCCCCCCLXII. Ep. DCCCCCCLXIII. Ep. DCCCCCCLXIV. Ep. DCCCCCCLXV. Ep. DCCCCCCLXVI. Ep. DCCCCCCLXVII. Ep. DCCCCCCLXVIII. Ep. DCCCCCCLXIX. Ep. DCCCCCCLXX. Ep. DCCCCCCLXXI. Ep. DCCCCCCLXXII. Ep. DCCCCCCLXXIII. Ep. DCCCCCCLXXIV. Ep. DCCCCCCLXXV. Ep. DCCCCCCLXXVI. Ep. DCCCCCCLXXVII. Ep. DCCCCCCLXXVIII. Ep. DCCCCCCLXXIX. Ep. DCCCCCCLXXX. Ep. DCCCCCCLXXXI. Ep. DCCCCCCLXXXII. Ep. DCCCCCCLXXXIII. Ep. DCCCCCCLXXXIV. Ep. DCCCCCCLXXXV. Ep. DCCCCCCLXXXVI. Ep. DCCCCCCLXXXVII. Ep. DCCCCCCLXXXVIII. Ep. DCCCCCCLXXXIX. Ep. DCCCCCCXC. Ep. DCCCCCCXCI. Ep. DCCCCCCXCII. Ep. DCCCCCCXCIII. Ep. DCCCCCCXCIV. Ep. DCCCCCCXCV. Ep. DCCCCCCXCVI. Ep. DCCCCCCXCVII. Ep. DCCCCCCXCVIII. Ep. DCCCCCCXCIX. Ep. DCCCCCCC. Ep. DCCCCCCCI. Ep. DCCCCCCCII. Ep. DCCCCCCCIII. Ep. DCCCCCCCIV. Ep. DCCCCCCCV. Ep. DCCCCCCCVI. Ep. DCCCCCCCVII. Ep. DCCCCCCCVIII. Ep. DCCCCCCCIX. Ep. DCCCCCCCX. Ep. DCCCCCCCXI. Ep. DCCCCCCCXII. Ep. DCCCCCCCXIII. Ep. DCCCCCCCXIV. Ep. DCCCCCCCXV. Ep. DCCCCCCCXVI. Ep. DCCCCCCCXVII. Ep. DCCCCCCCXVIII. Ep. DCCCCCCCXIX. Ep. DCCCCCCCXX. Ep. DCCCCCCCXXI. Ep. DCCCCCCCXXII. Ep. DCCCCCCCXXIII. Ep. DCCCCCCCXXIV. Ep. DCCCCCCCXXV. Ep. DCCCCCCCXXVI. Ep. DCCCCCCCXXVII. Ep. DCCCCCCCXXVIII. Ep. DCCCCCCCXXIX. Ep. DCCCCCCCX

tandem in crucem agatur aut in mare demergatur (infra 511. E: *οὐκ ἐάσας καταποντωθῆναι*). Addit p. 79: „Est enim *καταποντωθῆναι* idem quod *καταποντισθῆναι*. At *καταπιττωθῆναι* pro *cum pice comburi* nec dicitur nec probabilem compositionis formam habet.“ Quod cur medicus doctissimus contenderit, exputare non possum. Nulla plane causa est volgatae scripturae *καταπιττωθῇ* mutandae. In Meerm. ab alia manu superscriptum *μετὰ πίσσης χρίσωσιν αὐτὸν*. — *εὐδαιμονέστερος*] Haec quam Stephanus e Bas. 2. assumpsit scriptura, licet ad recentiores libros omnes (etiam Bekker. et Stallb.) fluxerit, nulla tamen nititur auctoritate, quum libri scripti partim *εὐδαιμονέστατος* exhibeant (ut Clark: *ΓΔΞΣΥ ΦVW* Vind. 7. Bodl. Aug. Meerm.), partim *εὐδαίμων*, ut BCEFJ Florentini octo (h. e., omnes uno Flor. x. excepto), Ald. et Bas. 1.; atque posteriorem scripturam *Ficinus* quoque confirmat vertens: *an haec patiens felix erit?* Quas quidem scripturas si accuratius perpenderis, facile te eo inclinaveris, ut *εὐδαίμων* veram pristinamque existimes, locum autem plane restitui censeas si, quod egregie *Dachnius* Comment. crit. p. 18. proposuit, *οὗτος* in *οὕτως* (*ἐὰν*, int. *ἐὰν — στρεβλῶται καὶ ἐκτέμνηται κτλ.*) mutaveris. Nec aliter *Ficinus* videtur legisse vertens: *an haec patiens* (h. e., tum quum haec patitur) *felix erit?* Oratio sic cohaeret: *num homo iniustus si deprehensus torquetur — et ad extremum cruci suffigitur, felix est, an si poenam defugit et tyrannidem occupat?* Οὗτος vero si pro *οὕτως* scriptum erat, aptius videri debebat superlativus, quasi de duobus ageretur hominibus (*utrum hic est felicissimus, an ille qui*, int. poenam defugit et tyrannidem occupat?); itaque *εὐδαίμων* propter οὗτος transit in *εὐδαιμονέστατος*, ut sensus exsisteret: *hic felicissimus est*, quasi sequeretur: *an ille qui* cet. Alii vero qui sequens ἤ accepissent *quam*, comparativum requiri arbitrati *εὐδαιμονέστερος* scripserunt. Quamquam etiam casu comparativus potuit exsistere, quum terminationes τερος et ταιος per compendia litterarum ambigua scriberentur; vide, quos *Hermannus* ad Viger. p. 718. excitavit, H. *Stephan.* de dial. Att. p. 41. et *Valcken.* ad Phoeniss. p. 666. *Stallbaumius* contra superlativum *εὐδαιμονέστατος* pro vero habebat; „nam hoc,“ ait, „vult sophista: *is beatissimus erit beatiorque quam si*;“ de hoc superlativi usu laud. *Matthiae.* Gramm. gr. §. 464. Adde *Hermann.* ad Viger. p. 718. *Nitzsch.* ad Ion. p. 79. et *Welcker.* ad Theogn. p. 97. Sed recte, si quid video, adversatur cl. *Dachne* l. l. — *διαφυγών*] Par. J *φυγών*. In proximis ΣY Vind. 7. Aug. et Meerm. (Stall-

baumius male affert Clark., quem signat Bodl. 1.) διαβιῶν, Ald. διαβιῶ.

τ. ἄλλων ξένων] *non modo a civibus, verum etiam a peregrinis.* Cf. quae ad Phaedr. p. 265. sq. de hoc loquendi genere exposuimus. — μορμολύττει] Sic Clark. pro volgato μορμολύττῃ. W μορμολύττει. In Meerm. ab alia manu superscr. φοβῇ. Schol. φοβεῖς. παρῆκται δὲ τὸ ῥῆμα ἀπὸ τῶν προσωπείων τῶν ἐν ταῖς τραγῳδίαις ὑποκριτῶν, ἃ ἐκάλουν μορμολυκεῖα, Δωριεῖς δὲ γόργεια. τοιούτοις δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τὰ παιδία φοβοῦσιν. Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 152. Koch. *Heindorfius* interpretatur: „*Terriculamenta nunc adhibes, Pole, neque me convincis, quum paulo ante testibus adhibitis refutare me velles.*“ Simpliciter est: *nunc (postquam testes adhibuisti) me terres, non convincis* s. *formidines* (res terribiles, ut tormenta, ignem, crucem al.), *non argumenta vel rationes affers.* Verba autem ἄρτι δὲ ἐμαρτύρου Heindorfius iudicavit languide paullulum addita magisque placitura esse sic posita: Ἄρτι ἐμαρτύρου, νῦν δ' αὖ μορμολύττει. Attamen oratio haec, ut solet, annexa est (hinc part. δέ, vid. ad Phaedr. p. 298.), ut praegressa μορμολύττει αὖ; καὶ οὐκ ἐλέγχεις explicentur; quocirca, si ea vertimus, particulam explicantem (vern. *denn* vel *nehmlich*) interponere possumus. *Stallbaumius*: „non sine causa haec ἄρτι δὲ ἐμαρτύρου adduntur. Gravius enim commonefaciunt legentium animos de variis artibus quas sophista ad Socratem coarguendum frustra adhibet.“ Imno simpliciter, ni fallor, referuntur haec ad praegressum αὖ, quod his explicatur verbis (*quum modo testes adhibueris, non rationes attuleris, nunc formidines memoras, non me convincis*). Atque, quod in sermone familiari fit, haec tamquam nova oratio praegressis annexa sunt, quum in antecedentibus post vv. μορμολύττει αὖ interponenda fuissent: *nunc, postquam testes citavisti, non argumenta protulisti, formidines memoras ut me timidum reddas.* Iam licet haec ἄρτι δὲ ἐμαρτύρου iam particula αὖ (*nunc*, quod ad praegressum spectat, ubi Polus testes citavit) quodammodo significata sint, ut etiam omitti potuissent (quocirca uncis ea includenda esse putaveramus), tamen Socrates ea memorat ut iterum Polo obiiciat quod alia omnia agat, quam id quod debeat (int. ἐλέγχειν). Quocirca infra: ἄλλο αὖ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου ἐστι; — καταγελᾶν, ἐλέγχειν δὲ μή; Pro ἐλέγχεις Bodl. Aug. Meerm. ἐξελέγχεις; deinde Bodl. et Aug. ἐμαρτύρουν, W ἐμαρτύρουν; deinceps Flor. τ. δ'

ὑπόμνημον; Aug. μικρὸν. Ceterum σμικρόν, i. q. σμικρόν τε, illustravit *Heindorfius* ad Euthyd. p. 391., ubi est: καὶ ἔτι γέ μοι σμικρὸν — ἀπόχρηται. Convir. 201. C: ἀλλὰ σμικρὸν ἔτι εἰπέ. al. — ἐὰν — τυραννίδι, εἶπες;] Sic cum Buttmanno et Bekkero, quos Stallbaumius quoque sequutus est, verba distinxi. Volgo ἐὰν — τυραννίδι, εἶπες. Sed εἶπες, quum e part. ἐάν pendere nequeat, absolute liquet positum esse (ut Latin. *ais*). Sic Theaet. 151. E: Αἴσθησις, φής, ἐπιστήμη; ΘΕΑΙ. Ναί. cet. Patrio sermone est: *wenn unrechtmässig nach der Herrschaft strebend, sagst du?* Poli enim illa ἐὰν ἀδικῶν ἄνθρωπος λήφθῃ τυραννίδι ἐπιβουλεύων καὶ ληφθεὶς στρεβλῶται et cetera ita a Socrate repetuntur, ut initium tantum orationis illius terribilis significetur, ipsae autem formidines a Socrate quasi timido praetermittantur. Schleiermacherus interponi iubebat εἰ ut scriberetur: εἰ, ἐὰν — τυραννίδι, εἶπες; vertit enim: *ob du sagtest, wenn unrechtmässig nach der Gewalt strebend.* Quam verissimam existimabat Heindorfius correctionem, recte adversantibus Buttmanno et Stallbaumio. Neque audiri debet *Findeisenius* annotans: „Annon ἐπιβουλεύων mutari debet in ἐπιβουλεύοντα?“ Vox τυραννίδι abest a J. — οὐδέποτε ἔσται] Flor. x. οὐδέποτ' ἔσται. In proximis Aug. αὑτῶν. In libro W οὐδέτερος αὐτῶν ἔσται οὐδέποτε; sed infra post v. εὐδαιμονέστερος, ubi priora μὲν — ἀθλίου repetit, usitatum servat ordinem. — ὁ κατεργασάμενος τὴν τυραννίδα] *qui perfecit ut tyrannidem occuparet*, h. e., *qui tyrannidem impetravit* s. *sibi acquisivit.* Vid. Lex. Xenophont. II. p. 715. Flor. s. κατηργασμένος. De activa perfecti pass. significatione vid. ad Legg. p. 448. posita et *Matth.* Gramm. gr. p. 931. — δίκην] om. Clark. ΓΔΞΣBCEJW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. f. m. o. s. Bodl. Aug. Meerm. et pr. F, post διδούς ponit rc. F et Flor. x., unus Flor. d. habet ὃ δίκην διδούς. Ficinus: *neque qui deprehensus poenas dederit.* Neque omnino deesse potest δίκην (vid. inprimis 472. E.), ut iure mirere δίκην excidere potuisse in libris et optimis et plurimis. — δυεῖν] Sic Findeisenius suo Marte scripsit pro δυοῖν, idemque e Vind. 2. receperunt Bekker. et Stallbaum. Vid. ad p. 464. B. posita. Ceterum genitivi δυεῖν ἀθλίοιν ita positi sunt, ut solet frequentari genitivus ex omisso τῖς vel εἷς pendens (vid. *Wolf.* ad *Demosth.* Leptin. p. 217. *Heindorf.* ad Gorg. p. 252. ed. alter. et ad Sophist. p. 333.). Hoc autem loco, quum de duobus agatur, ponendum erat ὁ ἕτερος, *alteruter* (sic 475. A: δυοῖν κακοῖν θάτερον, δυοῖν αἰσχροῖν τὸ ἕτερον αἴσχιον cet.

innumerab.), et quia sententia est negativa, οὐδέτερος, ut sequens οὐκ simpliciter positum sit pro οὐδέτερος. Sensus est enim: *nam duorum miserorum neuter fuerit beatior, propterea quod non beatus, sed altero tantummodo magis minusve miser dici potest.* Optativus cum particula ἄν iunctus Atticae est urbanitatis ac modestiae; ponitur enim ita ut, quod per se certum est vel ex antecedentibus certo colligitur, id tamquam ex opinione vel cogitatione suspensum vel etiam dubitationem aliquam habens designetur. Graecum ἄν est vern. *wohl*; quocirca verti potest: *denn von zwei elenden ist wohl keiner der glücklichere.* Sic 502. D: Οὐκοῦν ῥητορικὴ δημηγορία ἂν εἴη (int. ἡ ποιητική): *Also ist sie wohl eine rednerische Volksschmeichelei?* Euthyphr. 13. D. 14. C. al. Cf. *Matthiae Gramm. gr.* p. 978. sq. Verba autem cum Heindorfio sic oportet distingui: διδούς· δυεῖν γὰρ ἀθλίοιν — οὐκ ἂν εἴη ἀθλιώτερος μέντοι, ut haec: δυεῖν — οὐκ ἂν εἴη interposita sint ad praegressa explicanda: εὐδαιμονέστερος — ἔσται οὐδέτερος αὐτῶν, verbis autem ἀθλιώτερος μέντοι κτλ. oratio ad praegressa revertatur: εὐδαιμονέστερος μὲν — οὐδέτερος αὐτῶν, οὔτε ὁ κατειργασμένος τὴν τυραννίδα ἀδίκως οὔτε ὁ δίκην διδούς.

διαφυγών] Clark. Γ Δ ΘBCEFJW Flor. a. b. e. f. m. o. s. x. et Vind. 1. διαφεύγων. — Τί τοῦτο, ὦ Πῶλε; γελᾷς;] Libri edd. Τί τοῦτο, ὦ Πῶλε, γελᾷς; *Heindorfius*: „Distinguerem Τί τοῦτο, ὦ Πῶλε; γελᾷς; ut in *Luciani* Timon. 19: τί τοῦτο; ὑποσχάζεις; [Add. Timon. 19: Τί τοῦτο; ἀπέφευγεν; Dial. Mort. VII, 2. τί τοῦτο; γελᾷς; A.] distinguendum monuit Hemsterhusius, ni interdum occurreret γελᾶν accusativo iunctum, ut *Xenoph.* Symp. II, 19: ἢ τόδε γελᾶτε, εἰ etc. *Aristoph.* Nub. 820: Τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν;" Recte tamen Bekkerus et Stallbaumius interrogationis signum post ὦ Πῶλε posuerunt. Est enim sensus: *quidnam est istud? rides?* (vern. *was ist das? du lachst?*) h. e., *quid hoc sibi volt quod rides?* Socrates non id quaerit ex Polo *cur* hoc rideat, sed *quid in mentem ipsi veniat quod rideat*, h. e., non causam ridendi rogat, sed hoc ipsum quod Polus rideat miratur. Quocirca sequitur ἄλλο αὖ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου ἐστίν, ἐπειδάν τίς τι εἴπῃ, καταγελᾶν, ἐλέγχειν δὲ μή; Meerm. Τί τοῦτο ὦ πῶλε γελᾷς; — τοῦτο εἶδος] ΞΣV Vindd. 1. 2. 7. εἶδος τοῦτο, Vind. 6. Bodl. et Meerm. εἶδος ἐλέγχου — τοῦτο. Flor. x. τοῦτο αὖ ἄλλο εἶδος κτλ. A libro Ang. τοῦτο abest. Schol. τοῦτο παράγγελμα Γοργίου τῶ τὰς σπουδὰς τῶν ἀντιδίκων γέλωτι ἐλέγχειν, τὰ δὲ γελοῖα τοῖς σπουδαῖς ἐκκρούειν. Cf. *Aristotel.* Rhetor. III, 18. 16.

— τίς τι;] Prom. τι abest a Σ Vindd. 2. 7. Flor. d. Bodl. Aug. et Meerm. Deinde Γ εἶπον. Post μή recte interrog. notam posuerunt Heind. et Stallb. Proxime Bodl. Aug. Meerm. ἐξελήλεγθαι. — λέγῃς] Florr. f. s. λέγεις. In proximis ἅ, ut solet, excipit τοιαῦτα, vid. ad Phaedr. p. 361. et 470. posita. Quod sequitur ἄν om. F. *Findeisenius*: „pro ὅταν τοιαῦτα λέγῃς legendum esse videtur ὅτι τὰ τοιαῦτα λέγοις. Polus enim vult dicere: *Non putas te eo refelli, quod dicas ea quae hodie nullus* dicere? “ Immo hoc vult Polus dicere: *Quid opus est te refellere, quum tenet ipsum refellas, talia scilicet in medium proferens qualia nemo homo dicturus sit?* — ἀνθρώπων;] Vind. 6. ἀνθρώπων: ἐπεὶ — τουτωνὶ ὦ πᾶλε. In proximis volgo ἔρου, quod Bekkerus iam correxit. Vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 459. — οὐκ εἰμί] Interponit Bas. 2. τινά (esse debebat τις). De v. εἶναι cum genitivo iuncto vid. ad Protag. p. 93. Pro πολιτικῶν V πολιτῶν. — πέρυσι κτλ.] *anno superiore*, h. e., Olymp. XCIII, 3. Referuntur enim haec ad iudicium de praetoribus illis commissum, qui, quum ad Arginusas insulas Lacedaemoniam classem delevissent (Olymp. 93, 3. 406. a Chr. Cf. *Valer. Max.* III, 8. ext. 3.), Theramene imprimis auctore accusati erant, quod milites caesos (quos propter vim tempestatis non potuerant excipere) insepultos reliquerant, v. *Xenoph.* Hist. gr. I, 7. 9. Memorab. Socr. I, 1. 18. *Athen.* V, 58. T. II. p. 338. ib. Casaubon. T. III. p. 236. Apolog. 32. B. ubi vid. interpp. al. Eo autem tempore Socrates senator s. de senatu quingentorum erat (hoc est βουλεύειν, ut *Xenoph.* Memor. I, 1. 8. I, 2. 35. al.), et quidem praeses senatus (ἐπιστάτης, *Xenoph.* Memor. I, 1. 17.). Etenim ex quingentis legebantur quinquaginta qui senatui per XXXV. dies praeessent (πρυτάνεις); atque hi descripti erant in decurias quinque, quarum singulae singulis hebdomatibus senatui praesidebant; hi dicebantur πρόεδροι eorumque princeps ἐπιστάτης vel ἐπιστάτης τῶν προέδρων. Cf. *Fischer.* ad Apolog. p. 124. et Ind. Aeschin. dialog. v. πρόεδροι. Copiosius de hac re exposuerunt, quos Stallbaumius iam attulit, *Schoemann.* de comitiis Atheniensium I, 7. p. 81. sq. 91. et *Titmann.* Darstellung der griechisch. Staatsverfassungen p. 240. sq. Ceterum Par. J scribit πέρυ συμβουλεύειν. — ἡ φυλή] Tribus haec dicitur Antiochis Apolog. 32. B., eaque tum, quum de praetoribus publice puniendis agebatur, ἐπρυτάνευε, h. e., ea erat tribus e qua πρυτάνεις lecti erant. Etenim e singulis tribubus (quae decem omnino erant) quinquageni in senatum legebantur. Socrates erat e δήμῳ Ἀλωπεκῇ (*Diog. Laert.* II,

18.), et hic erat δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς (v. *Hesych.* et *Meurs.* de popul. Atticae v. Ἁλωπεκῆ.). Hinc 495. D: Σωκράτης δέ γε ἡμῖν ὁ Ἁλωπεκῆθεν οὐχ ὁμολογεῖ ταῦτα. Lachet. 180. C. D. Ad v. ἡ φυλή in Meerm. adscriptum extat ἡ ἐμή, quod Findeisenius recepit provocans ad Apolog. l. l. ἡμῶν ἡ φυλὴ Ἀντιοχίς et Ficinum qui vertit: *tribus mea.* Neque tamen ullo in libro huius scripturae vestigium apparet; quocirca temeritatis foret de sola coniectura pron. ἐμή interponere, quod in ipso nomine ἡ φυλή latet; nam tribus sic absolute a Socrate memorata ad ipsum refertur Socratem, ut more graeco sit *mea tribus.* — ἐπιψηφίζειν] Athenaeus l. l. scribit ἐπιψηφίσαι, in Aug. et Meerm. additur παρόντας, in Bodl. τοὺς παρόντας, quod e sequentibus μηδὲ νῦν με κέλευε ἐπιψηφίζειν τοὺς παρόντας huc illatum est. Flor. d. ψηφίσειν, ut in seqq. Ceterum ἐπιψηφίζειν, *populum in suffragia mittere* (vid. *Hemsterhus.* ad Lucian. T. I. p. 415. *Valcken.* ad Herod. VIII, 61. interpp. ad Xenoph. Mem. Socr. I, 1. 18. et *Luzac.* Disput. de Epist. et Roedr. Athen. §. VII. Orationi de Socrate Cive adiecta), erat praesidis. Erat videlicet tum Socrates ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ (Xenoph. Memor. I, 1. 18.) vel ἐν ταῖς ἐκκλησίαις (Memor. IV, 4. 2.) — ἠπιστάμην] Athen. ἠδυνάμην. Ceterum sine ulla controversia Socrates irrisor Poli ludendi causa narrat se risum movisse quod nescivisset populum in suffragia mittere, Polumque admonet ne ipsum iubeat praesentes sententiam rogare. Etenim Socrates potius ut legi obediret nec iniuste faceret, populum non miserat in suffragia, solusque restiterat furori populi contra leges praetores illos damnatos volentis. *Xenoph.* Hist. gr. I, 7. 15: οἱ δὲ πρυτάνεις φοβηθέντες ὡμολόγουν πάντες προθήσειν (τὴν διαψήφισιν) πλὴν Σωκράτους τοῦ Σωφρονίσκου· οὗτος δ' οὐκ ἔφη ἀλλ' ἢ κατὰ νόμον ποιήσειν. Cf. Memor. Socr. I, 1. 18. IV, 4. 2. Aeschin. Socrat. dial. II. Θανάτου §. 12. *Aelian.* V. H. III, 17. *Valer. Maxim.* III, 8. extr. 3. — μὴ οὖν μηδὲ νῦν] Flor. x. μὴ οὖν δὴ νῦν με. Laudat haec cum illis quae sequuntur καὶ ἔτα ἐπιψηφίζειν ἐπίσταμαι *Thom. Mag.* v. ἐπιψηφίζω p. 361. In proximis τοὺς παρόντας om. Flor. a. De accusativo hoc vid. *Bernhardy* Wiss. Syntax. p. 92. Deinceps pro μή Γ μὲν a corr. m. — ἔχεις] Clark. ἔχῃς. — ὅπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον] Flor. d. δὴ νῦν. Ceterum cohaerent haec cum sequentibus: ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παράδος καὶ πείρασαι cet., et referuntur ad priora illa p. 472. C: ἔστι μὲν οὖν οὗτός τις τρόπος ἐλέγχου — ἔστι δὲ καὶ ἄλλος, ὃν ἐγὼ αὖ οἶμαι. παραβαλόντες οὖν παρ' ἀλλήλους σκεψώμεθα εἴ τι διοίσουσιν

ἀλλήλων. Ad quae spectant inprimis ea quae sequuntur *πειρᾶσθαι τοῦ ἐλέγχου. οἷον ἐγὼ οἶμαι δεῖν εἶναι.* Findeisenius pro *ὅπερ* siue causa scriptum volebat *ὅτιπερ* propter superiora illa: *ἔστι μὲν οὗτός τις τρόπος ἐλέγχου — ἔστι δὲ καὶ ἄλλος ὃν ἐγὼ αὖ οἶμαι.* Heusdio quoque Spec. crit. p. 90. suspectum videbatur *ὅπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον*; quocirca scribi iubebat *ὥνπερ: nisi horum redarguendorum modum* (sic enim sine dubio scribere volebat vir praestantissimus pro *modorum*) *meliorem habes.* Sed nulla plane causa est volgatae scripturae mutandae. — *πείρασαι*] Flor. d. Bodl. Aug. et Meerm. *πειράσομαι. Heusdius* l. l. corrigebat *πειρᾶσαι: mea mihi vice concedas talem experiri modum, quali ego opus esse judico.* Recte vero *Buttmannus*: „in quibus neque *καὶ* istud commode positum est neque *πειρᾶσαι* pro *πειρᾶσθαι* Platonici est usus.“ Sensus est: *si meliorem non tenes redarguendi et convincendi rationem, eius fac periculum quam ego veram existimo.* Verba *ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παράδος* (int. *ἐλέγχον*, quod latet in seqq. *τοῦ ἐλέγχου*) orationi primariae *πείρασαι τοῦ ἐλέγχου* praemissa sunt, licet per se secundarii quid declarent (*dum s. ita ut mihi vicissim tui refellendi potestatem facias*). *Παράδος καὶ πείρασαι* est igitur i. q. *παραδοὺς πείρασαι.* Quocirca delenda est interpunctio post *v. παράδος. Τοῦ ἐλέγχου οἷον* positum est ita ut sit *πείρασαι τοῦ ἐλέγχου ὄν*, simulque *παράδος τὸν ἔλεγχον καὶ πείρασαι οἷον ἐγὼ οἶμαι δεῖν εἶναι τὸν ἔλεγχον: mihi refellendi potestatem faciens experire quidem ego arbitrer esse debere refutationem.* Itaque graeco more duae in unam conflatae sunt constructiones. Vind. 7. pro *οἷον* exhibet *ὅτ.* A Flor. *x.* *δεῖν* abest. In proximis Meerm. *μὴ* pro *μοι*; deinde Bas. 2. vitiose *ἐπιψηφίζειν.* Respexit ad h. l. *Aristides* Orat. Plat. I. p. 66. — *οὐδὲ διαλέγομαι*] Florr. a. c. m. cum Vind. 6. *οὐ* pro *οὐδέ* scribunt. Ficinus: *multitudini ne verbum quidem facio.* Ceterum Plato haec Socratem facit dicentem tamquam philosophum, qui nullum habeat cum multitudine commercium, ut non sine aliqua acerbitate philosophus opponatur rhetori, cuius tota ars ad multitudinem spectet imperitam, id est, facile fallendam. — *ἐθελήσεις*] Hoc praestant Clark. *ΓΔΞΣBC* JV Florr. a. b. c. d. m. o. *x.* Viudd. 2. 6. Bodl. Aug. Meerm. et Bas. 2. pro volgato *ἐθελήσαις.* In libro W exstat *ἐθελήσοις.* Librarios post coniunct. *εἰ* indicativum solitos esse in optativum mutare saepius iam indicavimus. —

διδόναι ἔλεγχον] h. e., *tui refellendi mihi potestatem facere, te a me refelli* s. *convinci pati.* Hac enim significatione ut sit *concedere, potestatem facere* vel *pati*, usurpa- B

tur v. διδόναι, quod exemplis explanavit Findeisen. Ind. Graec. p. 325. Adde Lex. Xenoph. T. I. p. 726. Unde διδόναι etiam δίκην is dicitur qui alteri poenas dat s. persolvit, qui sui puniendi alteri potestatem facit, qui se puniri patitur, et simpliciter qui punitur. Hinc 479. A: μὴ διδόναι δίκην τῶν περὶ τὸ σῶμα ἁμαρτημάτων τοῖς ἰατροῖς dicitur is qui se medicorum curationi, tanquam castigationi, non tradit. — ἐγὼ γάρ δή οἶμαι] Laudat haec Stobaeus Sermon. XLIV. p. 317. T. II. p. 347. Gaisf. Verba καὶ ἐμοί om. Vind. 7.

P. 328. ἡγεῖσθαι] F εἰδέναι. In proximis part. γε om. Bodl. Aug. et Meerm. Deinceps ΞΣW Vindd. 2. 7. Bodl. et Meerm. ἄλλων pro ἄλλον. Florr. f. s. τοῦτε ἄλλον. In seqq. Δ ἄνθρωπον et W σοὶ pro σύ — δέξαι' ἄν] Sic CEFJVW cum Florentt. (Ald. Bass. 1. 2. δέξαι ἄν) pro eo quod Stephanus dedit δέξαιο ἄν. Ceterum male Ficinus haec sic reddidit: *quandoquidem tu solus iniuriam perpeti malles, quam inferre.* Nos vertimus: *nam tunc ut malis iniuriam pati, quam facere?* Sed rectius interrogandi nota, quam Ficinus quoque ignorat, deletur, ut Polus ironice haec dicat: *tum tu quidem malueris iniuriam pati, quam facere.* In proximis Vindd. 1. 6. ἦ ἀδικεῖν καὶ σύ γ' ἄν — πάντες πολλοῦ —; Deinceps Aug. πολλοῦ καὶ δή, Bodl. Meerm. πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Theaet. 179. D: Πολλοῦ καὶ δεῖ φαύλῃ εἶναι. Cf. *Fischer.* ad Apolog. 21. p. 128. Sed saepius sine part. καί ponitur, ut, quos Heindorfius laudavit locos, Apolog. 37. D. Euthyphr. 4. A. Polit. II. 382. E. Legg. VII. 790. A. Adde Protag. 341. D: πολλοῦ γε δεῖ — ἀλλὰ κτλ. Gorg. 510. E. 517. A. Phaedon. 80. E. 93. A. Theaet. 166. B. Conviv. 208. D. Polit. II. 378. C. VI. 494. D. 508. A. al. Quae sequuntur οὔτ' ἐγώ om. Aug.

ἀποκρινεῖ] Sic Clark. (qui praeterea, ut solet, scribit οὐκ. οὖν) et V, in W ἀποκρινεῖ pro volgato ἀποκρινῇ. Σ Vindd. 2. 7. Aug. et Meerm. ἀποκρίνῃ. In proximis Flor. d. ὅτι ἂν εἰδῇς, Flor. x. Bodl. et Meerm. ἵνα εἰδῇς. Deinceps Flor. d. ὥσπερ εἰ ἐξαρχῆς (sic libri ante Heindorfium edd.). — δοκεῖ σοι] Flor. d. δοκεῖ sine σοι. Deinde pro κάκιον V αἴσχιον. Mox Flor. m. ἢ ἀδικεῖσθαι, Flor. b. cum Paris. J τοῦ ἀδικεῖσθαι pro ἢ τὸ ἀδικ. — Τί δὲ δή] Hoc praestant Clark. Γ (qui praeterea pro Τί scribit τὸ) Δ ΞΣ JW Florr. d. s. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. Aug. et Meerm. pro volgato Τί δαὶ δή, quod Bekkerum miror retinuisse. Etenim δέ orationem ita continuat ut novi quid adferat (ad

κάκιον enim praegressum nunc accedit αἴσχιον); quocirca nihil hic loci est particulae δαί. Scribendum vero (libri edd. Τί δαὶ δὴ αἴσχιον) Τί δὲ δὴ αἴσχιον; Est enim: *Wie nun verhält es sich mit dem Hässlicheren? ist das Unrechtthun, oder das Unrechtleiden das Hässlichere?* Heindorfius scripsit Τί δαὶ δή; αἴσχιον πότερον κτλ. Sed solet sic interrogationibus Τί δέ; Τί δὲ δή; nomen vel pronomen (ut infra Τί δὲ τόδε;) adiungi, ut verbum possit intelligi dicendi vel sentiendi (ut h. l. *Was meinst du nun vom Hässlicheren?*). Verbum enim λέγειν est, ut Latinorum *dicere*, vern. *sagen* et *meinen*. Vid. quae collegit exempla Heindorf. p. 87. Cf. *Schneider.* et *Bornem.* ad Xenoph. Mem. Socrat. III, 1. 10. et adde quae posuimus ad Phaedr. p. 534. sq. Quae sequuntur τὸ ἀδικεῖν ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι om. CV; nec Ficinus expressit qui verterit: *Utrum vero turpius? Responde quaeso.* — ἦ κατά γε] Part. γε abest a F. Deinde Clark. et Flor. x. ἦγεῖ pro volgato ἦ γῆ exhibent. W ἦγεῖ superscr. ῆ.

καὶ κακὸν] Sic cum Bas. 2. scribunt ΔΞΣV Flor. x. Vindd. 1. 2. 7. Bodl. Aug. Meerm. et corr. ΓΕ; volgo κακόν sine part. καί (Φ. κακόν τε). Ficinus vertit: *idemque turpe atque malum*, ac si legisset καὶ αἰσχρὸν καὶ κακόν. De vv. collocatione καλόν — ἀγαθόν et κακόν — αἰσχρόν, quem chiasmum vocitant, vid. *Wurm.* in Dinarch. Oratt. tres p. 123. sq. — Τί δὲ τόδε;] Hoc praestant Clark. ΓΔΞΣBCJVW Florr. a. b. c. d. m. o. s. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. Aug. Meerm., quos iure secutus est Stallbaumius. Bekkerus autem hic quoque δαί (pro δέ) retinuit. Mox εἰς οὐδὲν ἀποβλέπων (W βλέπων), *nihil intuens* s. *spectans*, est i. q. *nullam propter causam*. In seqq. verba καὶ σχήματα om. Flor. x. — πρῶταν] F πρῶτα. Flor. d. om. πρῶτον. Mox καλὰ sine art. τά Vind. 6. Deinde art. τήν ante v. χρείαν om. F. et Flor. d. De praepos. κατά, *propter*, vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1153. — πρὸς ὃ ἄν] Part. ἄν om. ΞΣ. Ceterum verbis πρὸς ὃ ἂν ἕκαστον χρήσιμον ᾖ, πρὸς τοῦτο (int. καλὸν εἶναι) praegressorum κατὰ τὴν χρείαν — καλὰ εἶναι explicatio continetur: *ita ut, ad quod quidque utile sit, propter hoc pulchrum esse dicas*, h. e., *ita ut propter utilitatem quam quidque praebeat pulchrum dicas*. Praep. πρός est *ratione* s. *ratione habita*, i. e., *propter*. Vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1181. Male Findeisenius ad vv. πρὸς τοῦτο intelligebat βλέπων. Pro ᾖ Ald. Bass. 1. 2. ᾗ. Eandem ponit pulchri definitionem *Xenoph.* Conviv. V, 4. Cf. Memorab. III, 8. 5. Sic etiam Tim. 87. C: πᾶν δὴ τὸ ἀγαθὸν καλόν. Hipp. Mai. 295. C. sq. Definit. 414. E. al.

In proximis Flor. x. *ἐὰν τῷ θεωρεῖσθαι.* Ad Clark. libri Lectt. p. 154. cl. *Gaisford.* annotat: „in *τῶι θεωρεῖσθαι* nesçio quid a m. rec. mutatum."

σχήματα καὶ χρώματα] Flor. x. *χρώματα καὶ σχή-* E
ματα. Cf. ad p. 465. B. In proximis *Δ Ξ* B C Florr. a. c. m. o. *ὠφελίαν*, W *ὠφελείαν.*

P. 330. *Οὐ*] *Γ οὐκοῦν* corr. Deinceps *τά* ante vv. *κατὰ τὴν μουσικήν* om. J et Flor. b., art. *τήν* F. In Flor. x. scribitur *μουσικὴν ἅπαντα ὡς αὕτως* (Clark. *ὡς αὕτως*, ut 475. A.). — *τά γε*] F *καὶ τά γε.* De partt. *καὶ μήν* et *καὶ μὴν — γε* in rerum enumeratione usurpari solitis vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1213. sq. — *τὰ καλά*] Artic. *τά* om. V, quod Findeisenio iam visum erat, adversantibus Heindorfio et Beckio, qui verba *τὰ καλά* pro subiecto quod dicitur habebant hunc verborum ordinem statuentes: *καὶ μὴν τὰ καλὰ τά γε κατὰ τοὺς νόμους* cet. At vero non de pulchro quod in legibus et institutis inest agitur, sed de ipsis legibus institutisque (ut supra *σχήματα καὶ χρώματα — τὰς φωνὰς καὶ τὰ κατὰ τὴν μουσικήν*), quamobrem pulchra dicuntur. Quocirca nec *Matthiae.* Gramm. gr. p. 567. audiri debet qui *ἔστι, τὰ καλά* scribit, ut *τὰ καλά* per appositionem sit adiectum, licet Stallbaumius hoc secutus sit; neque enim de legibus et institutis pulchris loquitur Socrates, sed hoc dicit, leges quoque et instituta sicut voces et res musicas pulchra esse vel propter utilitatem vel propter iucunditatem vel utramque ob causam. Iccirco equidem *καλά* sine articulo scripserim, ut oratio respondeat praegressis: *Οὐκοῦν καὶ τἆλλα πάντα — καλὰ προσαγορεύεις;* Sic Ficinus quoque vertit: *Quin etiam statuta legum et studia non ob aliam causam pulchra sunt, quam quod aut conferunt aut delectant aut utrumque perficiunt.* Verba *τὰ καλά* omitt. *Σ* Vindd. 1. 2. 7. Bodl. Aug. Meerm. — *τοῦ ἢ ὠφέλιμα κτλ.*] Sic V Vind. 6. et Bas. 2. pro volgata scriptura *τοῦ ὠφέλιμα*, quae exstat etiam in Vind. 1. Hoc vero *τοῦ* quum absit a Clark. *Δ Σ* Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. Meerm. et corr. *Γ*, vide ne ex interpretatione fluxerit; solet enim post pron. demonstrativum infinitivus etiam sine articulo poni. Sic Gorg. 469. C: *Ἀλλ' ἔγωγε τοῦτο λέγω, ὅπερ ἄρτι, ἐξεῖναι ἐν τῇ πόλει, ὃ ἄν δοκῇ αὐτῷ, ποιεῖν τοῦτο.* 491. D: *καὶ τὸ δίκαιον τοῦτ' ἔστιν, πλέον ἔχειν τούτους τῶν ἄλλων.* Phaedon. 64. C: *καὶ εἶναι τοῦτο τὸ τεθνάναι, χωρὶς — τὸ σῶμα γεγονέναι κτλ.* 75. D: *τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἐστί, λαβόντα του ἐπιστήμην ἔχειν, καὶ μὴ ἀπολωλεκέναι.* 78. C: *ἆρ' οὖν τῷ μὲν συντεθέντι — προσήκει τοῦτο πάσχειν, διαιρεθῆναι ταύτῃ ἥπερ*

συνετέθη; Cratyl. 385. B: Ἔστιν ἄρα τοῦτο, λόγῳ λέγειν τὰ ὄντα τε καὶ μή. Polit. I. 332. C: ὅτι τοῦτ' εἴη δίκαιον, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι. Euthyd. 286. B: Ἦ καὶ ἔστι τοῦτο κατὰ τὸν σὸν λόγον, ἐξελέγξαι μηδενὸς ψευδομένου; 293. D: Ὡς δὴ τοῦτο ἀδύνατόν ἐστι, τὸ αὐτὸ εἶναί τε καὶ μή. al. Vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 878. sq. Etenim Graeci infinitivum et cum articulo et sine articulo (v. c. αἰτία γενέσθαι, i. q. τοῦ γενέσθαι, v. *Schaefer.* Melett. critt. p. 23.) ita ponunt ut in patrio sermone solvi possit coniunctione *dass* cum modo finito, vid. ad Phaedr. p. 354. annotata. Quocirca h. l. ἐκτὸς τούτων — ἢ ὠφέλιμα εἶναι ἢ ἡδέα ἢ ἀμφότερα est i. q. ἐκτὸς τούτων — ἢ ἐκτὸς τοῦ ὠφέλιμα εἶναι ἢ ἐκτὸς τοῦ ἡδέα ἢ ἐκτὸς τοῦ ἀμφότερα. Nam si articulus ante infinitivum ponitur, etiam praepositio (h. l. ἐκτός) repetitur, ut μέχρι τούτου — μέχρι τοῦ, ἐπὶ τούτῳ — ἐπὶ τῷ al. Vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 879. *Stallbaum.* ad h. l. et interpp. (inpr. Bornemann.) ad Xenoph. Memor. Socr. IV, 7. 5. Iccirco scripserim ἐκτὸς τούτων ἐστὶ καλά, ἢ ὠφέλιμα εἶναι ἢ ἡδέα ἢ ἀμφότερα. Verte: *Atque etiam leges et instituta nullam aliam ob causam pulchra sunt nisi quod vel utilia sunt vel iucunda vel utrumque.* — Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ] om. V. μαθημάτων] Clark. Δ μαθητῶν. Ad ὡσαύτως int. 475 ἔχει, ut Cratyl. 393. D: καὶ τὼ δένδρω ὡσαύτως καὶ τὼ ἄλλω ἅπαντα. Alcib. I. 111. B: ὡσαύτως δὲ καὶ πύρθ' ὅσα τοιαῦτα. Supra 460. B: καὶ τἄλλα οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ubi plura attulit Stallbaumius exempla. In seqq. καί ante v. καλῶς om. F, deinceps γε om. pr. Δ. — ὁρίζει] Sic Clark. et Flor. a., BW ὁρίζει. Volgo ὁρίζῃ. In seqq. καὶ v. ἀγαθῷ om. pr. Δ. — Οὐκοῦν τὸ αἰσχρὸν] Sic libri Bekkeri (praeter ΞΣ), Florentt. omnes, Vindd. 1. 2. 6. Bodl. Aug. et Meerm. Etiam Ficinus: *Nonne turpe contrario — definiendum?* Reliqui libri (etiam Clark.; Gaisfordius enim nihil enotavit) cum edd. Οὐκοῦν καὶ τὸ αἰσχρόν. Primus induxit vocalem καί Beckius. Ad τῷ ἐναντίῳ (Bodl. Aug. et Meerm. τὸ ἐναντίον) e praegressis intell. ὁριζόμενος καλῶς ὁρίζομαι. In seqq. libri omnes scribunt δυοῖν, quod Findeisenius mutavit in δυεῖν; vid. ad p. 464. B. et 473. D. posita. — τούτοιν] Flor. x. αὐτοῖν. Verba κάλλιον — ὑπερβάλλον om. V. Deinceps Flor. x. ἡδονῇ καὶ ὠφελείᾳ, JW Florr. c. o. ὠφελίᾳ. In seqq. F ἀμφότερα, ut 477. D. ubi vid. annotatt. — ὅταν — δὴ] Voc. δή om. ΓΞW Flor. d. Bodl. Aug. et Meerm., contra a Flor. x. δέ abest. Deinde libri omnes praeter Findeisen. δυοῖν. Pro αἴσχιον J αἰσχρὸν.

κακῷ] J *κακὸν*. In seqq. ΓBCEFW Florr. a. c. f. m. o. s. Vind. 6. et rc. J *τὸ νῦν δή*. In Bodl. Aug. et Meerm. abest *δή*. — *λυπηρότερον*] BCEFJ Florr. a. b. c. f. m. s. Ald. et Bas. 1. *λυπηρόν*. Stephanus in marg. „Pr. edit. *λυπηρόν ἐστι*, quam lect. sequitur Fic. Sed *λύπῃ ὑπερβάλλον* convenit cum *λυπηρότερον*.“ Vertit videlicet Ficinus: *aut molestum quidem est ac molestia superans turpius est.* Deinceps Flor. x. *αἴσχιον εἴη*. Ad v. *κακῷ* in cod. Meerm. alia manus superscripsit *ὑπερβάλλον*. In proximis libri edd. scribunt *σκεψώμεθα. ἆρα — ἀδικούμενοι*; Beck. Bekk. Stallb. *σκεψώμεθα, ἆρα — ἀδικούμενοι*; Recte vero Heindorfius posuit *σκεψώμεθα, ἆρα — ἀδικούμενοι*. Particula enim *ἆρα* indirecte, quod dicitur, est interrogantis (Latin. *an*, vern. *ob*), ut 476. A: *σκεψώμεθα τὸ ἀδικοῦντα δεδόναι δίκην ἆρα μέγιστον τῶν κακῶν ἐστίν*. Vid. ad p. 459. C. notata. Ad vv. *τοῦτο ἀνάγκη* (sic enim Graeci subst. *ἀνάγκη* ponunt, ubi nos adiect. *nothwendig* usurpamus) Heindorf. contulit Polit. I. 235. B. VII. 519. B. Legg. X. 899. Parm. 141. C. Et quavis fere pagina ita reperitur positum. B

ὑπερβάλλει] J *ὑπερβάλλον*. Verbum superandi *ὑπερβάλλειν*, quippe in quo comparationis insit significatio, cum genitivo iungitur (ut Legg. V. 734. A. Cf. *Matth.* Gramm. gr. p. 672.), quamquam frequentius cum accusativo componitur, velut 477. D. Polit. X. 617. A. Legg. V. 734. B. Cf. Lex. Xenoph. V. IV. p. 371. sq. — *ἢ οἱ ἀδ.*] Flor. d. artic. *οἱ* om. C

P. 332. *λύπῃ*] In libro Meerm. superscr. *ὑπερβάλλῃ*, quod esse debebat *ὑπερβάλλει*. Flor. x. *οὐκ ἄν ἔστι ὑπερβάλλον*, Flor. d. *οὐκ. ἂν ἔτι ὑπερβάλοι*. In proximis cod. Meerm. ad v. *τῷ ἑτέρῳ* superscriptum habet *τῷ κακῷ*. — *κακῷ ὑπερβάλλον*] Paris. E Flor. f. et Bodl. scribunt *τῷ κακῷ*, quod Heindorfius probavit et Beckius Stallbaumiusque receperunt. Sed vide ne propter praegressum *τῷ κακῷ* (quo praecedens *τῷ ἑτέρῳ* explicatur; quocirca articulus praefigendus erat) articulus a librariis adiectus fuerit; recte enim dicitur *κακῷ* (non *τῷ κακῷ*) *ὑπερβάλλειν* id quod plus mali affert, ut in praecedentibus *λύπῃ*, *κακῷ* al. *ὑπερβάλλειν*.

Ἄλλο τι οὖν] Clark. Paris. B Vindd. 6. 7. Florr. a. b. c. f. m. o. s. et Bodl. *ἀλλ' ὅτι οὖν* scribunt ex satis frequente confusione. Florr. d. x. *ἄλλό τι οὖν*. In seqq. F *ἡμῖν ὡς ἐν*. — *ἐν τῷ ἔμπρ. χρόνῳ*] ΣΦV Vindd. 1. 2. 7. Bodl. Aug. et Meerm. *ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ*. *Findeisenius*: „quod (*χρόνῳ*) ni eiiciendum, certe in *λόγῳ* mutandum videtur.“ Etiam *Heindorfius*: „Pro *χρόνῳ* haud scio an legi D

Abbt Allg. d. Gesch. Preussens, quae a publicis fide, ab
ipsis actis, a privatis monumentis, a libris denique, qui
hac aetate, si non veri, certe veris similes esse videntur,
petita sunt, ad annum 1525 perducta. Halae 1792. 8.
Vol. I. Vol. II. Pars I. Pars II. Vol. III. Pars I. Pars II.
Vol. IV. Pars I. Pars II. Vol. V. Pars I. Pars II. Vol. VI.
Pars I. Pars II. Vol. VII. Pars I. Pars II. Vol. VIII.
Pars I. Pars II. Vol. IX. Pars I. Pars II. Vol. X. Pars I.
Pars II. Vol. XI. Pars I. Pars II. Vol. XII. Pars I. Pars II.
Vol. XIII. Pars I. Pars II. Vol. XIV. Pars I. Pars II.
Vol. XV. Pars I. Pars II. Vol. XVI. Pars I. Pars II.
Vol. XVII. Pars I. Pars II. Vol. XVIII. Pars I. Pars II.
Vol. XIX. Pars I. Pars II. Vol. XX. Pars I. Pars II.
Vol. XXI. Pars I. Pars II. Vol. XXII. Pars I. Pars II.
Vol. XXIII. Pars I. Pars II. Vol. XXIV. Pars I. Pars II.
Vol. XXV. Pars I. Pars II. Vol. XXVI. Pars I. Pars II.
Vol. XXVII. Pars I. Pars II. Vol. XXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. XXIX. Pars I. Pars II. Vol. XXX. Pars I. Pars II.
Vol. XXXI. Pars I. Pars II. Vol. XXXII. Pars I. Pars II.
Vol. XXXIII. Pars I. Pars II. Vol. XXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. XXXV. Pars I. Pars II. Vol. XXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. XXXVII. Pars I. Pars II. Vol. XXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. XXXIX. Pars I. Pars II. Vol. XL. Pars I. Pars II.
Vol. XLI. Pars I. Pars II. Vol. XLII. Pars I. Pars II.
Vol. XLIII. Pars I. Pars II. Vol. XLIV. Pars I. Pars II.
Vol. XLV. Pars I. Pars II. Vol. XLVI. Pars I. Pars II.
Vol. XLVII. Pars I. Pars II. Vol. XLVIII. Pars I. Pars II.
Vol. XLIX. Pars I. Pars II. Vol. L. Pars I. Pars II.
Vol. LI. Pars I. Pars II. Vol. LII. Pars I. Pars II.
Vol. LIII. Pars I. Pars II. Vol. LIV. Pars I. Pars II.
Vol. LV. Pars I. Pars II. Vol. LVI. Pars I. Pars II.
Vol. LVII. Pars I. Pars II. Vol. LVIII. Pars I. Pars II.
Vol. LIX. Pars I. Pars II. Vol. LX. Pars I. Pars II.
Vol. LXI. Pars I. Pars II. Vol. LXII. Pars I. Pars II.
Vol. LXIII. Pars I. Pars II. Vol. LXIV. Pars I. Pars II.
Vol. LXV. Pars I. Pars II. Vol. LXVI. Pars I. Pars II.
Vol. LXVII. Pars I. Pars II. Vol. LXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. LXIX. Pars I. Pars II. Vol. LXX. Pars I. Pars II.
Vol. LXXI. Pars I. Pars II. Vol. LXXII. Pars I. Pars II.
Vol. LXXIII. Pars I. Pars II. Vol. LXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. LXXV. Pars I. Pars II. Vol. LXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. LXXVII. Pars I. Pars II. Vol. LXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. LXXIX. Pars I. Pars II. Vol. LXXX. Pars I. Pars II.
Vol. LXXXI. Pars I. Pars II. Vol. LXXXII. Pars I. Pars II.
Vol. LXXXIII. Pars I. Pars II. Vol. LXXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. LXXXV. Pars I. Pars II. Vol. LXXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. LXXXVII. Pars I. Pars II. Vol. LXXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. LXXXIX. Pars I. Pars II. Vol. XC. Pars I. Pars II.
Vol. XCI. Pars I. Pars II. Vol. XCII. Pars I. Pars II.
Vol. XCIII. Pars I. Pars II. Vol. XCIV. Pars I. Pars II.
Vol. XCV. Pars I. Pars II. Vol. XCVI. Pars I. Pars II.
Vol. XCVII. Pars I. Pars II. Vol. XCVIII. Pars I. Pars II.
Vol. XCIX. Pars I. Pars II. Vol. C. Pars I. Pars II.
Vol. CI. Pars I. Pars II. Vol. CII. Pars I. Pars II.
Vol. CIII. Pars I. Pars II. Vol. CIV. Pars I. Pars II.
Vol. CV. Pars I. Pars II. Vol. CVI. Pars I. Pars II.
Vol. CVII. Pars I. Pars II. Vol. CVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CIX. Pars I. Pars II. Vol. CX. Pars I. Pars II.
Vol. CXI. Pars I. Pars II. Vol. CXII. Pars I. Pars II.
Vol. CXIII. Pars I. Pars II. Vol. CXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CXV. Pars I. Pars II. Vol. CXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CXVII. Pars I. Pars II. Vol. CXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CXIX. Pars I. Pars II. Vol. CXX. Pars I. Pars II.
Vol. CXXI. Pars I. Pars II. Vol. CXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CXXV. Pars I. Pars II. Vol. CXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CXXX. Pars I. Pars II.
Vol. CXXXI. Pars I. Pars II. Vol. CXXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CXXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CXXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CXXXV. Pars I. Pars II. Vol. CXXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CXXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CXXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CXXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CXL. Pars I. Pars II.
Vol. CXLI. Pars I. Pars II. Vol. CXLII. Pars I. Pars II.
Vol. CXLIII. Pars I. Pars II. Vol. CXLIV. Pars I. Pars II.
Vol. CXLV. Pars I. Pars II. Vol. CXLVI. Pars I. Pars II.
Vol. CXLVII. Pars I. Pars II. Vol. CXLVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CXLIX. Pars I. Pars II. Vol. CL. Pars I. Pars II.
Vol. CLI. Pars I. Pars II. Vol. CLII. Pars I. Pars II.
Vol. CLIII. Pars I. Pars II. Vol. CLIV. Pars I. Pars II.
Vol. CLV. Pars I. Pars II. Vol. CLVI. Pars I. Pars II.
Vol. CLVII. Pars I. Pars II. Vol. CLVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CLIX. Pars I. Pars II. Vol. CLX. Pars I. Pars II.
Vol. CLXI. Pars I. Pars II. Vol. CLXII. Pars I. Pars II.
Vol. CLXIII. Pars I. Pars II. Vol. CLXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CLXV. Pars I. Pars II. Vol. CLXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CLXVII. Pars I. Pars II. Vol. CLXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CLXIX. Pars I. Pars II. Vol. CLXX. Pars I. Pars II.
Vol. CLXXI. Pars I. Pars II. Vol. CLXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CLXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CLXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CLXXV. Pars I. Pars II. Vol. CLXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CLXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CLXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CLXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CLXXX. Pars I. Pars II.
Vol. CLXXXI. Pars I. Pars II. Vol. CLXXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CLXXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CLXXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CLXXXV. Pars I. Pars II. Vol. CLXXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CLXXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CLXXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CLXXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CXC. Pars I. Pars II.
Vol. CXCI. Pars I. Pars II. Vol. CXCII. Pars I. Pars II.
Vol. CXCIII. Pars I. Pars II. Vol. CXCIV. Pars I. Pars II.
Vol. CXCV. Pars I. Pars II. Vol. CXCVI. Pars I. Pars II.
Vol. CXCVII. Pars I. Pars II. Vol. CXCVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CXCIX. Pars I. Pars II. Vol. CC. Pars I. Pars II.
Vol. CCI. Pars I. Pars II. Vol. CCII. Pars I. Pars II.
Vol. CCIII. Pars I. Pars II. Vol. CCIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCV. Pars I. Pars II. Vol. CCVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCVII. Pars I. Pars II. Vol. CCVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCIX. Pars I. Pars II. Vol. CCX. Pars I. Pars II.
Vol. CCXI. Pars I. Pars II. Vol. CCXII. Pars I. Pars II.
Vol. CCXIII. Pars I. Pars II. Vol. CCXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCXV. Pars I. Pars II. Vol. CCXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCXVII. Pars I. Pars II. Vol. CCXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCXIX. Pars I. Pars II. Vol. CCXX. Pars I. Pars II.
Vol. CCXXI. Pars I. Pars II. Vol. CCXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CCXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CCXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCXXV. Pars I. Pars II. Vol. CCXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CCXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CCXXX. Pars I. Pars II.
Vol. CCXXXI. Pars I. Pars II. Vol. CCXXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CCXXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CCXXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCXXXV. Pars I. Pars II. Vol. CCXXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCXXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CCXXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCXXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CCXL. Pars I. Pars II.
Vol. CCXLI. Pars I. Pars II. Vol. CCXLII. Pars I. Pars II.
Vol. CCXLIII. Pars I. Pars II. Vol. CCXLIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCXLV. Pars I. Pars II. Vol. CCXLVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCXLVII. Pars I. Pars II. Vol. CCXLVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCXLIX. Pars I. Pars II. Vol. CCL. Pars I. Pars II.
Vol. CCLI. Pars I. Pars II. Vol. CCLII. Pars I. Pars II.
Vol. CCLIII. Pars I. Pars II. Vol. CCLIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCLV. Pars I. Pars II. Vol. CCLVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCLVII. Pars I. Pars II. Vol. CCLVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCLIX. Pars I. Pars II. Vol. CCLX. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXI. Pars I. Pars II. Vol. CCLXII. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXIII. Pars I. Pars II. Vol. CCLXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXV. Pars I. Pars II. Vol. CCLXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXVII. Pars I. Pars II. Vol. CCLXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXIX. Pars I. Pars II. Vol. CCLXX. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXXI. Pars I. Pars II. Vol. CCLXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CCLXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXXV. Pars I. Pars II. Vol. CCLXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CCLXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CCLXXX. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXXXI. Pars I. Pars II. Vol. CCLXXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CCLXXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXXXV. Pars I. Pars II. Vol. CCLXXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CCLXXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCLXXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CCXC. Pars I. Pars II.
Vol. CCXCI. Pars I. Pars II. Vol. CCXCII. Pars I. Pars II.
Vol. CCXCIII. Pars I. Pars II. Vol. CCXCIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCXCV. Pars I. Pars II. Vol. CCXCVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCXCVII. Pars I. Pars II. Vol. CCXCVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCXCIX. Pars I. Pars II. Vol. CCC. Pars I. Pars II.
Vol. CCCI. Pars I. Pars II. Vol. CCCII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCIII. Pars I. Pars II. Vol. CCCIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCCV. Pars I. Pars II. Vol. CCCVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCCVII. Pars I. Pars II. Vol. CCCVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCIX. Pars I. Pars II. Vol. CCCX. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXI. Pars I. Pars II. Vol. CCCXII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXIII. Pars I. Pars II. Vol. CCCXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXV. Pars I. Pars II. Vol. CCCXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXVII. Pars I. Pars II. Vol. CCCXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXIX. Pars I. Pars II. Vol. CCCXX. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXXI. Pars I. Pars II. Vol. CCCXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CCCXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXXV. Pars I. Pars II. Vol. CCCXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CCCXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CCCXXX. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXXXI. Pars I. Pars II. Vol. CCCXXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CCCXXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXXXV. Pars I. Pars II. Vol. CCCXXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CCCXXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CCCXL. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXLI. Pars I. Pars II. Vol. CCCXLII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXLIII. Pars I. Pars II. Vol. CCCXLIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXLV. Pars I. Pars II. Vol. CCCXLVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXLVII. Pars I. Pars II. Vol. CCCXLVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXLIX. Pars I. Pars II. Vol. CCCL. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLI. Pars I. Pars II. Vol. CCCLII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLIII. Pars I. Pars II. Vol. CCCLIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLV. Pars I. Pars II. Vol. CCCLVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLVII. Pars I. Pars II. Vol. CCCLVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLIX. Pars I. Pars II. Vol. CCCLX. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXI. Pars I. Pars II. Vol. CCCLXII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXIII. Pars I. Pars II. Vol. CCCLXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXV. Pars I. Pars II. Vol. CCCLXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXVII. Pars I. Pars II. Vol. CCCLXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXIX. Pars I. Pars II. Vol. CCCLXX. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXXI. Pars I. Pars II. Vol. CCCLXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CCCLXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXXV. Pars I. Pars II. Vol. CCCLXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CCCLXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CCCLXXX. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXXXI. Pars I. Pars II. Vol. CCCLXXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CCCLXXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXXXV. Pars I. Pars II. Vol. CCCLXXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CCCLXXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCLXXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CCCXC. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXCI. Pars I. Pars II. Vol. CCCXCII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXCIII. Pars I. Pars II. Vol. CCCXCIV. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXCV. Pars I. Pars II. Vol. CCCXCVI. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXCVII. Pars I. Pars II. Vol. CCCXCVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CCCXCIX. Pars I. Pars II. Vol. CD. Pars I. Pars II.
Vol. CDI. Pars I. Pars II. Vol. CDII. Pars I. Pars II.
Vol. CDIII. Pars I. Pars II. Vol. CDIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDV. Pars I. Pars II. Vol. CDVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDVII. Pars I. Pars II. Vol. CDVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDIX. Pars I. Pars II. Vol. CDX. Pars I. Pars II.
Vol. CDXI. Pars I. Pars II. Vol. CDXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDXV. Pars I. Pars II. Vol. CDXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDXX. Pars I. Pars II.
Vol. CDXXI. Pars I. Pars II. Vol. CDXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDXXV. Pars I. Pars II. Vol. CDXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDXXX. Pars I. Pars II.
Vol. CDXXXI. Pars I. Pars II. Vol. CDXXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDXXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDXXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDXXXV. Pars I. Pars II. Vol. CDXXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDXXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDXXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDXXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDXL. Pars I. Pars II.
Vol. CDXLI. Pars I. Pars II. Vol. CDXLII. Pars I. Pars II.
Vol. CDXLIII. Pars I. Pars II. Vol. CDXLIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDXLV. Pars I. Pars II. Vol. CDXLVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDXLVII. Pars I. Pars II. Vol. CDXLVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDXLIX. Pars I. Pars II. Vol. CDL. Pars I. Pars II.
Vol. CDLI. Pars I. Pars II. Vol. CDLII. Pars I. Pars II.
Vol. CDLIII. Pars I. Pars II. Vol. CDLIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDLV. Pars I. Pars II. Vol. CDLVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDLVII. Pars I. Pars II. Vol. CDLVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDLIX. Pars I. Pars II. Vol. CDLX. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXI. Pars I. Pars II. Vol. CDLXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDLXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXV. Pars I. Pars II. Vol. CDLXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDLXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDLXX. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXXI. Pars I. Pars II. Vol. CDLXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDLXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXXV. Pars I. Pars II. Vol. CDLXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDLXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDLXXX. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXXXI. Pars I. Pars II. Vol. CDLXXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDLXXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXXXV. Pars I. Pars II. Vol. CDLXXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDLXXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDLXXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDXC. Pars I. Pars II.
Vol. CDXCI. Pars I. Pars II. Vol. CDXCII. Pars I. Pars II.
Vol. CDXCIII. Pars I. Pars II. Vol. CDXCIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDXCV. Pars I. Pars II. Vol. CDXCVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDXCVII. Pars I. Pars II. Vol. CDXCVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDXCIX. Pars I. Pars II. Vol. CDC. Pars I. Pars II.
Vol. CDCI. Pars I. Pars II. Vol. CDCII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCV. Pars I. Pars II. Vol. CDCVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCXX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCXXX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXXXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCXXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCXXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXXXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCXXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCXXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCXL. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXLI. Pars I. Pars II. Vol. CDCXLII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXLIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCXLIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXLV. Pars I. Pars II. Vol. CDCXLVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXLVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCXLVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXLIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCL. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLI. Pars I. Pars II. Vol. CDCLII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCLIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLV. Pars I. Pars II. Vol. CDCLVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCLVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCLX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCLXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCLXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCLXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCLXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCLXX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCLXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCLXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCLXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCLXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCLXXX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXXXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCLXXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCLXXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXXXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCLXXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCLXXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCLXXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCXC. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXCI. Pars I. Pars II. Vol. CDCXCII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXCIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCXCIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXCV. Pars I. Pars II. Vol. CDCXCVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXCVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCXCVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCXCIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCC. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCI. Pars I. Pars II. Vol. CDCCII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCV. Pars I. Pars II. Vol. CDCCVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCCX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXXX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXXXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXXXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXL. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXLI. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXLII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXLIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXLIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXLV. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXLVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXLVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXLVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXLIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCCL. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLI. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLV. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLXX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLXXX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXXXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLXXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLXXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXXXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLXXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCLXXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCLXXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXC. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXCI. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXCII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXCIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXCIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXCV. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXCVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXCVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCXCVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCXCIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCCC. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCI. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCV. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXXX. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXXXI. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXXXII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXXXIII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXXXIV. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXXXV. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXXXVI. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXXXVII. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXXXVIII. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXXXIX. Pars I. Pars II. Vol. CDCCCXL. Pars I. Pars II.
Vol. CDCCCXLI. Pars I. Pars

2. *ἀντὶ τοῦ τὸ ἧττον*, quod esset *ἀντὶ τοῦ δέξασθαι τὸ ἧττον κακὸν καὶ αἰσχρόν*. Immo post vv. *μᾶλλον δέχεσθαι* (*praeoptare*) pro simplici *τοῦ ἧττον*, int. *κακοῦ καὶ αἰσχροῦ* (i. q. *ἢ τὸ ἧττον κακὸν καὶ αἰσχρόν*, Supra 471. C: *δέξαιτ' ἂν — γενέσθαι μᾶλλον ἢ Ἀγχέλαος*. Cf. Phileb. 60. E. Conviv. 209. C. Polit. VII. 516. E. al.), positum est *ἀντὶ τοῦ ἧττον*, ut solent post comparativum *πρό* et *ἀντί* genitivo praemitti ad rem fortius significandam, vid. *Matthiae*. p. 844. not. r. et nostra ad Phaedr. p. 554. — *ὄκνει*] Vind. 6. *ὤκνει*; proxime Florr. d. x. *ἀποκρίνεσθαι*. Deinceps Clark. et J *βλαβήσει*, quod recte iam Findeisenius dederat pro *βλαβήσῃ*. — *παρέχων*] Stephanus Annott. p. 16. „Post *παρέχων* deesse crediderim pronomen *σεαυτόν*." Sed vid. *Heusd.* Spec. crit. p. 91. et quae ad p. 456. B. annotavimus.

φαθί] Libri dant *φάθι*, vid. ad Protag. p. 181. Ad *μή* int. *φαθί*. De vv. *μὴ φάναι* (*negare*; *φημί* est enim *aio*) vid. ad Phaedr. 586. Proxime Flor. x. *ἂν ἐρωτῶ*. — *Ἀληθῆ ἄρα*] Flor. x. *ἆρα*. In seqq. idem scribit *οὔτ' ἂν ἄλλος*. De part. *ἄν* duplicata *οὔτ' ἂν — δέξαιτ' ἄν* et cum vi repetita *οὔτ' ἄν — οὔτ' ἄν* (prior enim ad voc. *οὔτε* pertinet, altera ad optativum *δέξαιτο*, vel, ut rectius dicamus, ad universam orationem quam h. l. vox *ἄν* notione eius quod fieri posse negatur afficit) vid. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 1204. Adde *Bornemann*. ad Xenoph. Memor. Socr. III, 8. 10. et Anabas. V, 6. 32. — *ἀνθρώπων*] Vind. 6. *τῶν ἀνθρώπων*. — *Ὁρᾷς οὖν*] Voc. *οὖν* a Bodl. Aug. et Meerm. abest. *Stallbaumius*: „non male. Augetur enim hac omissione vis irrisionis," laudans Apolog. 24. D: *ὁρᾷς, ὦ Μέλητε, ὅτι σιγᾷς καὶ οὐκ ἔχεις εἰπεῖν*. Menon. 80. E. Infra 491. B. 510. A. al. De *ὁρᾷς* absolute posito vid. quae ad Protagor. p. 138. posuimus. Neque tamen irrisio in hac oratione inest, sed argumentationem concludit Socrates hoc dicens: *vides igitur verum esse* (i. q., *iam igitur tibi probavi*) *quod supra* (p. 472. C: *παραβαλόντες οὖν παρ' ἀλλήλους σκεψώμεθα εἴ τι διοίσουσιν ἀλλήλων*) *contendi multum differre inter tuam et meam convincendi ac refellendi rationem*. Ficinus: *Vides ergo*. — *παρὰ*] *Γ περὶ*. In seqq. *ὅτι οὐδὲν ἔοικεν* (int. *ὁ ἔλεγχος τῷ ἐλέγχῳ*) est: *nihil similitudinis esse* (int. inter meam et tuam convincendi ac refutandi rationem). Ficinus: *ea inter se maxime discrepare*. Protag. 312. A: *εἰ μέν τι τοῖς ἔμπροσθεν ἔοικεν*. 330. B: *εἴπερ τῷ παραδείγματί γε ἔοικεν*. Phaedr. 230. C. 246. A. al. innumerab. Heindorfius suppleri iubebat *εἶναι*: „h. l. non tam de similitudine utriusque *ἐλέγχου* quaeri videtur, quam de eo, uter sit

praestantior." Buttmannus in Auctar. p. 484: „Vellem h. eodem fere sensu ὅτι οὐδενὶ ἔοικε, modo unum in promptu esset locutionis huius οὐδενὶ ἐοικέναι, *nihili aestimandum esse*, exemplum. Nam per se ipsa nihil illa offensionis habet." At vero verborum sensus non potest alius esse nisi is quem significavimus, et de differentia utriusque refutationis Socratem hic loqui et verba ipsa (οὐδὲν ἔοικεν) declarant et locus docet ad quem haec referuntur, 472. C.: εἴ τι διοίσουσιν ἀλλήλων. *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 332. interpretabatur verba οὐδὲν ἔοικε: *zeigt sich als nichtig*. — ὁμολογοῦσι] Flor. f. s. ὁμολογοῦσιν. In proximis Flor. d. ἐμοὶ δὲ ἐξαρκεῖς. Ceterum σὺ ἐξαρκεῖς — ὁμολογῶν est i. q. ἐμοὶ ἐξαρκεῖ σὲ — ὁμολογεῖν: *equidem satis habeo si tu unus solus assentiris*. Cf. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 595. De εἷς μόνος, Latinorum *unus solus*, vid. *Schaefer*. Melett. crit. p. 19. sq.

ἐπιψηφίζων] Clark. „ἐπιψηφίζω sed ν statim addi- 476
tum." *Gaisf.* — Καὶ τοῦτο μέν — ἐχέτω] Olympiodorus: δύο προβλήματα προεβάλετο Σωκράτης, ἓν μὲν τὸ λέγοντος, ὅτι κρεῖττον τὸ ἀδικεῖσθαι τοῦ ἀδικεῖν, ἕτερον δὲ τὸ λέγον, ὅτι τῶν ἀδικούντων ὁ πάσχων καὶ παρέχων τιμωρίαν ἧττον ἀθλιώτερός ἐστι τοῦ ἀδικοῦντος μέν, μηδὲν δὲ ὑπομένοντος, ἀλλ' ἀεὶ ἀδικοῦντος. τούτων τοίνυν τὸ μὲν πρότερον δέδεικται, νῦν δὲ τὸ δεύτερον κατασκευάζεται. Sic etiam Schol. τοῦ δευτέρου προβλήματος κατασκευή, ὅτι τῶν ἀδικούντων κρεῖττον ὁ δίκην διδούς, ἢ ὁ μή. In proximis Flor. m. μετὰ δὲ τοῦτο. Deinde περί om. F. Transscripsit haec usque ad p. 479. C. Stobaeus Florileg. T. II. p. 151. sq. Gaisf. — οἳ] *ΓΔBCEFJW* Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. f. m. o. s. ὃ. In proximis *ΣYV* Bodl. Flor. d. et pr. Π art. τό om. ante ν. δεύτερον. — ἠμφισβητήσαμεν] Clark. *ΔBJW* ἠμπεσβητήσαμεν, quod receperunt Bekkerus, Stallbaumius et Buttmannus, quem vid. Grammat. ampl. p. 345. not. Adde *Matthiae*. Gr. gr. p. 311.

P. 334. ἆρα] Stob. Trinc. ἄρα. De ἆρα indirecte, quod dicitur, interrogante vid. ad p. 475. C. In proximis ἐστίν abest a libro J. Deinceps ἢ μεῖζον pro ἢ μὴν μεῖζον e Clark. Bekkeri libris (unus Ε μὴν habet) Florr. a. b. c. d. m. o. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. Aug. et Meerm. cum Heindorfio dedimus, quem posteriores secuti sunt. Μὴν videtur ortum esse ex μή (*mi*) confuso cum prima syllaba (μει, pronunc. *mi*) sequentis vocis, et hoc μή, quum hic nihil ei loci sit, postea transit in μήν. In seqq. διδόναι post voc. μή om. Aug. et Meerm., Bas. 2. διδόναι γε. Flor. x. ὡς γε

ἄν, Σ Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. Meerm. et pr. Ξ ὡς ἄν ἐγὼ. Tum J τῷδε.

τά γε] Y τό γε. In proximis Stob. καὶ δίκαια. Tum δοκεῖς pro δοκεῖ in Paris J. — Σκόπει δή] Sic Clark. F ΔBCEFJW Florr. a. b. c. f. m. s. x. Vindd. 1. 6. Bodl. et Stob. pro volgato σκόπει δέ. Ficinus: *id quoque animadverte.* Post τόδε Florr. a. x. interponunt ὦ πῶλε. Deinceps ἄρα scribunt Florr. a. x. et Bodl. In proximis τι post v. ἀνάγκη om. BCEFJ Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Vind. 6. et Bodl. In seqq. Stob. πάσχειν pro πάσχον, et Bodl. τούτου ποιοῦντος. — Ἆρα τοῦτο] Flor. m. ἄρα. Participium quod sequitur πάσχον refertur ad praegressa ἀνάγκη τι εἶναι καὶ πάσχον. Graeci autem participia pro modo finito (vid. ad Protag. p. 189. sq.) sic ponunt ut cum praegressa cohaereant oratione. In proximis Flor. x. καὶ τοιοῦτο. Stob. τοιόνδε sine art. τό. — εἴ τις τύπτει] Vind. 6. εἴ τίς τι τύπτει. Ficinus volgatam expressit scripturam: *ceu si quis pulset necesse est aliquid inde pulsari* (pro nota interrogationis quam libri edd., etiam recentissimi, habent post v. τύπτεσθαι, recte punctum exstat in ed. Venet. 1491.). Pronom. τι post v. ἀνάγκη om. ΓFJ. In seqq. εἰ in verbis καὶ εἰ σφόδρα abest a Paris. J; deinde idem scribit liber τύπτειν pro τυπτει. B

τυπτόμενον] Aug. et Meerm. τυπτόμενον οὕτω τύπτεσθαι, quod Beckius recepit. In seqq. pro Ναί W scribit ἀνάγκη. Ficinus: *Necesse.* — τοιοῦτον] Sic Clark. cum Bekkeri libris (praeter EF) Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. Meerm. et Stob. Edd. cum reliquis libris Ms. Τὸ τοιοῦτον. Pro ἄρα Aug. et Meerm. ἆρα; deinde Aug. ἐστί pro ἐστίν, Stob. ποιεῖ. Verba quae sequuntur Πάνυ γε — τὸ κᾶον κάῃ absunt a Paris. J. — Οὐκοῦν καὶ] Partic. καί om. F. Deinde pro καίει dant ΞΣY Vind. 7. Bodl. et Aug. κάει (Florr. b. x. καῇ), quod recte iam Findeisenius receperat (laud. *Fischer.* ad Phaedon. 64. p. 487.); etiam in seqq. κάεσθαι pro volgato καίεσθαι habent Vind. 2. et Bas. 2. Sic etiam p. 479. A. libri tam edd. quam scripti (praeter Florr. f. s. x. et Vind. 1.) exhibent κάεσθαι. Ficinus vertit: *Et si quid comburat quis*, ac si scriptum sit: εἴ τίς τι κάει. Ceterum sine causa pro τις suspicabar scribendum esse τι (licet infra reperiatur: ὡς ἆρα τὰ κᾶον κάῃ); immo clarius designatur quod Socrates exponit, si *homo faciens* et *res patiens* inter se opponuntur. Quocirca in seqq. quoque εἰ τέμνει τις pro volgato εἰ τέμνει τι cum Florr. a. d. f. s. et Stob. (Ficinus quoque: *Similiter si quis secat*) scribi C

oportet. Platoni autem haec *εἰ κάει τις* et *εἰ τέμνει τις* scribenti sine dubio ante oculos obversatus est medicus, vid. de medicorum ustionibus et sectionibus quae ad p. 456. B. posuimus. — *ἀνάγκη τι κάεσθαι*] Pron. *τι* om. ΞΣ Vind. 7. — *κάει ἢ ἀλγεινῶς*] ΞΣ Vindd. 2. 7. Bodl. et Meerm. *καίει ἢ καὶ ἀλγεινῶς*, Florr. b. x. *καίει· καὶ εἰ ἀλγεινῶς οὕτω — τὸ κᾶον καίη*, Stob. Trinc. *καὶ ἀλγεινῶς*, Gesn. et Gaisf. *καὶ εἰ ἀλγεινῶς* pro *κάει ἢ ἀλγ.* Ficinus: *At si vehementer exurat et ut ita dixerim dolorose* (sic ed. Venet.). In seqq. Heindorfius cum Buttmanno malebat *οὕτω καὶ κάεσθαι*. Ficinus: *Similiter et uri quod uritur.* Ac facile *καί* ante *καίεσθαι* (ut libri scribunt) oblitterari potuit. Pro *οὕτω* Clark. et Stob. Gesner. habent *οὕτως*, de quo vid. ad Protag. p. 12. 66. al. — *ὡς ἄν τὸ κᾶον καίῃ*] ΞΣ YV Vind. 7. Bodl. Aug. et Meerm. *ὡς ἂν καὶ τὸ*. Fortasse librariorum vitio particula *καί* alieno hoc loco interposita est, ut scribi oporteat: *οὕτως* (sic cum Clark.) *καὶ κάεσθαι τὸ καόμενον, ὡς ἂν τὸ κᾶον καίῃ*. Ficinus: *Similiter et uri quod uritur: quemadmodum uril urens.* Verba *ὡς ἂν τὸ κᾶον καίῃ* (libri edd. superiores *καῖον καίῃ*) explicationis causa adiecta sunt ita ut, si rem ex sermonis nostri ingenio aestimes, fere abundent. Graeci vero sic solent enuntiatum, licet praegressis iam explicetur, denuo quasi explanare explicationem praegressam alia loquutione repetentes, v. c. 521. E: *οὐ πρὸς χάριν λέγων τοὺς λόγους — ἀλλὰ πρὸς τὸ βέλτιστον, οὐ πρὸς τὸ ἡδιστον*. Sic etiam in seqq., licet *τοιοῦτον τιμῆμα* praegressis iam explicatum sit, tamen denuo explicatur verbis adiectis *οἷον τὸ τέμνον τέμνει*. Vid. ad 452. E. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1311. sq. Vernaculum est: *Und wenn es heftig brennt oder schmerzlich, so muss auch das was gebrannt wird so gebrannt werden, so nehmlich wie das Brennende brennt.* — *εἰ τέμνει τι*] Pro *τι* scribendum esse *τις* supra iam significavimus, idque Routhius iam suaserat, Findeisenius vero, Heindorf. Beck. et Stallb. receperunt. Bekkerus reliquit *εἰ τέμνει τι*. — *μέγα γε*] Vind. 6. particulam *γε* ignorat. Pro *ἢ* Florr. f. s. *καὶ*; deinde *Δ* E F Florr. f. s. *ἀλγεινὸν τὸ τοιοῦτον*.

τὸ τεμνόμενον] Findeisenius malebat *τῷ τεμνομένῳ* D verteus Ind. gr. p. 479: *talis plaga scalpello curando infligitur, qualem chirurgus infligit.* At vero *τὸ τεμνόμενον* orationis est subiectum, et accusativus *τοιοῦτον τιμῆμα* pendet a verbo passivo *τέμνεται*, sicut verbis passivis, si activa duplicem adsciscunt accusativum, solet adiungi accusativus rei, vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 780., ubi nostrum quoque locum

apposuit vir praestantissimus. — *Συλλήβδην δή*] E Flor. f. a. *συλλ. δέ*. Deinde V *ὁμολογεῖ*.

P. 336. *οἷον ἂν ποιῇ*] Flor. x. et Bas. 2. *οἷον ἄν τι ποιῇ*, atque hoc *τι* interposuerunt Heindorf. (in ed. II. inductum est, in annotatione vero legimus: „In seqq. Bas. 2. *οἷον ἄν τι ποιῇ τὸ ποιοῦν*, quod verum censeo") Beck. et Stallbaumius (qui notat: „extritum haud dubie proxima litera *π*."). Recte Bekkerus volgatam (quae ap. Stob. quoque exstat) retinuit scripturam, licet Ficinus quoque videri possit illo modo legisse vertens: *videlicet quale aliquid agens agit*; sed de suo hoc *aliquid* addidit, sicut *quiddam* in seqq.: *tale quiddam pati patiens*. Vernaculum est: *dass, wie das Handelnde handle, so das Leidende leide*. Male Findeisenius *πάσχειν* putabat ex omisso pendere *ἀνάγκη* e superioribus repetendo „nisi *πάσχειν* in *πάσχει* [hoc reperitur in Flor. d. A.] mutari debeat." Oratio vero obliqua suspensa est e praegresso *ὁμολογεῖς*; quocirca rectius commate post v. *πάντων* distinguitur. — *ὁμολογουμένων*] V *ὡμολογημένων*, quod sape frequentius est, ut Phaedr. 277. A: *τούτων ὡμολογημένων*. Cf. Gorg. 461. D. 477. C: *ἐκ τῶν ὡμολογημένων ἢ τῷ ἔμπροσθεν*. 479. B. 480. A. 498. E. Protag. 358. B. 360. E. Conviv. 200. B. Polit. V. 459. D. Alcibiad. I. 113. B. al. Ficinus: *His ergo concessis*. Quamquam etiam *ὁμολογουμένων* recte habet. Etenim *ὁμολογούμενα* dicuntur quae inter disserentes convenerunt, igitur quae inter colloquentes constant (sicut in verbis dicendi praeteriti et praesentis notiones copulantur, vid. ad Protag. p. 20. 160. ad Phaedr. p. 471.). Similiter *ὁμολογοῦμεν* positum est Hipp. mai. 303. D. Criton. 48. B: *Οὐκοῦν ἐκ τῶν ὁμολογουμένων τοῦτο σκεπτέον: ex eis quae inter nos convenerunt; igitur quae inter nos constant s. ad quae inter nos consentimus*. Polit. V. 470. D: *ἐν τῇ νῦν ὁμολογουμένῃ στάσει: in dissidio quod nunc posuimus s. diximus*. Cf. VIII. 569. B. al. Utrumque igitur, et *ὡμολογημένα* et *ὁμολογούμενα* (illud antecedens, hoc consequens cogitari potest) frequentasse videntur Graeci, in loquendi vero formulis, quales sunt *τούτων (ὡμολογημένων), ἐκ τῶν (ὡμολογημένων)* al., plerumque perfectum posuisse. — *τὸ δίκην διδόναι*] Aug. et Meerm. *τὸ διδόναι δίκην*. — *Οὐκοῦν ὑπό τινος ποιοῦντος*] Ficinus qui verterit: *Nonne et à quodam agente?* videri possit legisse *Οὐκοῦν καὶ ὑπό τ. ποιοῦντ.*, ut Findeisenius annotavit. In Ald. Socratis nomen ante vv. *Ὁ δὲ ὀρθῶς χολάζων* omissum verbis praemittitur *ὑπό γε τοῦ χολάζοντος*.

δίκαια πάσχει] Aug. *δ. πάσχειν*. In seqq. *χολαζό-*

μενος explicationis causa appositum est, ut 476. E. 501. A. al. Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 680. Mox Stob. ὁμολογεῖται.

ἀγαθά κτλ.] Vind. 2. ἀγαθά: ἢ γὰρ — ὠφέλιμα: 477
ἀνάγκη. ἀγ. Quod sequitur Ἀνάγκη om. Σ Bodl. Aug. et Meerm. Deinceps J γὰρ ἄρα. — Ὠφελεῖται ἄρα] Sic Clark. ΑΞΣΥΒCJVW Vindd. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. Meerm. et corr. Γ pro vulgato ὠφέλητὰι ἄρα. Ceterum *Clement. Alexandr.* Paedag. I, 8. T. I. p. 138. Pott.: Ἐντεῦθεν καλῶς καὶ ὁ Πλάτων μαθὼν πάντες μὲν γάρ, φησιν, ὡς ἀληθῶς ἀγαθὰ πάσχουσιν οἱ δίκην διδόντες· ὠφελοῦνται γὰρ τῷ βελτίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῖς γίγνεσθαι δικαίως κολαζομένοις· εἰ δὲ ἀγαθὰ πάσχουσιν ὑπὸ τοῦ δικαίου οἱ ἐπανορθούμενοι, καὶ κατὰ Πλάτωνα ὁμολογεῖται ἀγαθὸν εἶναι τὸ δίκαιον. In seqq. Stob. Ἆρα, W et Florr. b. c. d. f. m. s. ὠφελίαν. Deinde Florr. modo memorati cum CEJW Ald. Bass. 1. 2. et pr. Γ βελτίω. In libris edd. post vv. τὴν ὠφέλειαν commate distinctum, idque retinuit Beckius, qui scripsit Ἆρα, ἥπερ ἐγὼ λέγω τὴν ὠφέλειαν, βελτίων, ut verba ἥπερ — ὠφέλειαν in appositione essent. Sed magis ex usu graeci et Platonici sermonis est Ἆρα (int. ὠφελεῖται) ἥπερ ἐγὼ ὑπολαμβάνω τὴν ὠφέλειαν; ut nova ad praegressa explicanda adiungatur interrogatio sine particula explicationis iudice (vern. *nehmlich*). — ἀπαλλάττεται] Haec usque ad *Nai* in marg. habet F. In proximis F διδοὺς δίκην. — Ἆρα οὖν] Flor. x. Ἆρ' οὖν, libri reliqui Ἆρα οὖν, quod Beckius retinuit, licet ἄρα in orationis initio locum habere nequeat; quocirca iam Heindorfius recte scripsit Ἆρα οὖν, quem sequuti sunt posteriores. Stallbaumius dedit Ἆρ' οὖν. Hoc autem Ἆρα οὖν non est interrogantis (quocirca interrogationis notam post κακοῦ, quae in libris Heind. Bekkeri et Stallbaumi reperitur, in punctum, quod libri superiores habent, mutari oportet) sed asseverantis: *sane igitur maximo liberatur malo* (vid. de harum particularum usu quae posuimus ad p. 450. C.). Neque enim haec „legitimam argumentationis conclusionem“ continent, quod Buttmannus et Beckius ponebant, sed Socrates simpliciter affirmat eum qui poenas det, si pravitate animi liberetur, summo liberari malo, et pravitatem animi omnium malorum postremum esse ea quam verbis ὧδε δὲ σκόπει exorditur argumentatione studet probare. Pro ἄρα οὖν τοῦ F in marg. οὐκοῦν.

ἐνορᾷς] Clark. ἐν ὁρᾷς, ΣV Flor. d. Vindd. 2. 7. B Bodl. Meerm. et pr. Ξ ὁρᾷς, Φ ἐρωτᾷς.

P. 338. κακίαν — νόσον] Cf. *Zonar.* I. p. 43.

Stob. *κακίαν φήσαις.* — *Ἔγωγε*] Haec usque ad *τὰ τοιαῦτα* om. W. — *ἡγεῖ*] Sic Clark. et Flor. x., quod Findeisenius iam suo Marte pro volgato *ἦγῃ* reposuerat. Vind. 1. *ἡγεῖται τινὰ εἶναι*, Vind. 6. (a corr. m., ut refert Bekker.) *ἦγῃ τε τινά*. Post. pron. *τινά* pomunt *ἦγῃ* Ξ Σ. In Stob. *ἦγῃ πονηρίαν τινὰ εἶναι.* — *καὶ δειλίαν*] om. Flor. d. — *Οὐκοῦν χρημάτων κτλ.*] Haec usque ad verba *Ἀλλ' ὠφέλιμόν γε· ἢ γάρ; ΠΩΛ. Ναί* (478. C.) Stobaeus transscripsit Sermon. 41.

εἴρηκας] Σ Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. Meerm. *εἴρηκα* (Stallbaumio referente *εἴρηκά που*). In seqq. *οὖν* ante *τ. τούτων* om. Stob. — *οὐχ ἡ ἀδικία*] Flor. x. *οὐχὶ ἀδικία.* — *Πολύ γε*] Ξ Σ Vind. 7. Bodl. Aug. et Meerm. *πάνυ γε*. In proximis *εἰ δὴ* pro *εἰ δέ* scribunt Clark. et Bekkeri libri (praeter E) cum Florr. a. b. c. d. m. o. Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. Aug. et Meerm., quod Findeisenius, Bekker et Stallbaumius receperunt. Recte vero Beckius retinuit *εἰ δέ*, annotans: „At *δὲ* ita in continuato sermone usitatius." Etenim *δέ* nectendi vim habet, vid. ad Phaedr. p. 298. sq. 653. 564. et 611. F pro *εἰ* scribit *ἢ*. — *ἀεί*] Clark. Flor. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. et Meerm. *αἰεί*, de quo vid. ad Phaedr. p. 424. Proxime Vind. 6. *αἰσχίστην* habet pro *μεγίστην*. Deinde Stob. *ἀμφότερον*, Stob. Trinc. *ὁμολογουμένων*, Meerm. *ὁμολογημένων*. In proximis Stob. *ξύμπασα*. Bodl. *καὶ ἡ ψυχῆς σύμπασα πονηρία.*

Οὐκοῦν ἢ ἀνιαρότατον] Clark. (*ἦι*) Γ Δ Ξ Σ B W D Vindd. 1. 2. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. s. x. et Bodl. *ἦ*. In Meerm. *ἦι*, superscr. *καθό*; *ἦ* etiam Paris. J habet. *Stephanus* in annotatt. „scribendum puto *ἦ ἀνιαρώτατόν ἐστι*, ut sit *quatenus*. Dativum autem *βλάβῃ* pertinere puto ad participium *ὑπερέχον* [scribere sine dubio voluit vir praestantissimus *ὑπερβάλλον*. A.]. Neque enim aliter intelligo hunc locum, quam si esset hic verborum ordo *Οὐκοῦν ἢ ἀνιαρώτατόν ἐστι, καὶ ἀνία ὑπερβάλλον, ἢ βλάβῃ, ἢ ἀμφότερα, αἴσχιστον τοῦτ' ἐστίν;*" Scripturam *ἦ* Ficinus quoque expressit vertens: *Quare aut quia molestissimum est et molestia superans, iccirco horum turpissimum est, aut quia detrimentum affert, aut propter utrumque*; ut, quod Heindorfius bene animadvertit, *ἢ ἦ* (*aut quia*) legisse videatur, quod sequutus est Schleiermacherus. Illud *ἦ* receperunt Findeisenius et Stallbaumius ed. Weigel. Sed recte volgatum *ἢ* retinuerunt Heindorf. Beck. Bekker, et Stallb. ed. Goth. Sententiarum haec est cohaerentia: *turpissimum est turpissimum propterea quod maximum vel dolorem vel detrimentum vel utrumque affert.* Iam

iniustitiam universamque animi pravitatem concessimus turpissimam esse. Ergo turpissima est quia maximum vel dolorem vel detrimentum vel utrumque infert. Pro illo autem: *Nonne molestissima est* s. *maximum dolorem affert* oratione variata positum est: *Nonne vel molestissima est et, quia reliquus dolore superat, turpissima habetur cet.* Sic eadem prorsus ratione supra 475. B: *Οὐκοῦν εἴπερ αἴσχιον τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι, ἧττον λυπηρότερόν ἐστι καὶ λύπῃ ὑπερβάλλον αἴσχιον ἂν εἴη, ἢ καχῷ, ἢ ἀμφοτέροις;* ubi similiter positum est: *Nonne — tristius est ideoque quia dolore superat turpius est* pro: *Nonne, quia tristius est ideoque dolore superat, turpius est?* Pro ἢ Stob. εἰ, quod in Flor. b. ab alia manu superscriptum; in Flor. s. *οὐκοῦν ἀναρώτατόν ἐστιν.* Deinde *ἀναρότατον* pro volgato *ἀναρώτατον* e libro V dedit Bekkerus, quem recte Stallb. et Buttm. sequuti sunt. Vid. *Porson.* Not. brev. in Xenoph. p. XLIII. sq. et *Osann.* ad Lycurg. p. 113. sq. Flor. x. *ἐστι, ἀνία* (ut Vindd. 1. 2. 7. et Florr., exceptis f. s. et Stob. Trinc.). Deinde *καί* ante *ἀνίᾳ* om. Clark. *Γ Π Ξ Σ Y Ω B C J W* Bodl. Aug. Meerm. et pr. E F, quod sequutus erat Stallbaumius ed. Weigel. *Καί* verti potest *ideoque: nonne vel molestissima est* (animi pravitas) *ideoque quia dolore superat, turpissima?* cet. — *τούτων*] Sic Clark. cum Bekkeri et Stallbaumi libris (praeter Vind. 7.); accedit Bodl. et Stob. *Stephanus* in marg. „γρ. *ὑπερβάλλον, τούτων αἴσχιστόν ἐστιν.*“ Etiam Ficinus: *horum turpissimum est.* In Aug. et Meerm. *τῶν*, „unde coniectet aliquis *πάντων* vel *τῶν ὄντων.*“ *Heindorfius.* Findeisenius, qui retinuit volgatam *τοῦτ' ἐστίν*, arbitratur *τοῦτο* pro *διὰ τοῦτο* positum esse. Sed recte Bekker. Stallb. et Buttm. in ed. Heind. altera reposuerunt *τούτων*, quod refertur ad superius illud *πονηριῶν* in verbis: *Τίς οὖν τούτων τῶν πονηριῶν αἰσχίστη; — ἢ βλάβῃ*] Clark. *ἢ βλάβει ἢ λύπει;* accedunt Vindd. 2. 6. 7. Florr. a. b. d. o. x. Bodl. Aug. et Meerm. qui exhibent *ἢ βλάβῃ ἢ λύπῃ.* Bekkeri libri omnes *λύπῃ ἢ βλάβῃ.* Verba *ἢ λύπῃ* sine dubio ex interpretatione vocis *ἀνίᾳ* fluxerunt eaque accommodata ad superiora illa: *ἤτοι λύπην μείστην παρέχον ἢ βλάβην ἢ ἀμφότερα.* Vocem *βλάβῃ* ita intelligebat Findeisenius: *qua detrimentum quod affert.* Immo pendet e v. *ὑπερβάλλον.* Part. *ἤ* ante *ἀμφότερα* abest a Stob. Ceterum *ἀμφότερα* absolute positum est, ut adverbii fere partes agat (*utrobique*). Sic Gorg. 524. B: *εἴ τινος μέγα ἦν τὸ σῶμα φύσει ἢ τροφῇ ἢ ἀμφότερα.* Charm. 153. D: *διαφέροντες ἢ σοφίᾳ ἢ κάλλει ἢ ἀμφότερα.* Lachet. 187. A: *πείθωμεν ἢ δώροις ἢ χάρισιν ἢ ἀμφότερα.*

al. Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 784. et *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 130. — *Ἆρ' οὖν*] Flor. s. *ἄρ' οὖν*. Proxime *τὸ ἄδικον* — *ἀπό* deest in J, *καὶ δειλόν* in Flor. m. De praepos. *ἀπό*, i. q. *ex, secundum* (Epist. IX. 358. B. Heindorfius attulit *Lucian.* bis accus. 11. et Hermotim. 47: *ἔοικεν ἀπό γε τούτων*), vid. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 10. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1131. et *Bernh.* Synt. p. 225. Mox pro *ἄρα* Stob. *ἆρα*; deinde *καὶ μεγάλη*.

P. 340. *τἆλλα*] Flor. x. et Stob. *τὰ ἄλλα*. *Τἆλλα* int. *cetera mala supra memorata.* Bene *Stallbaumius*: „Colligit autem ex eo, quod animi pravitas non plus doloris habeat quam alia mala, immensum esse atque prorsus singulare damnum ac detrimentum, quod ea afferat, quandoquidem hoc uno efficiatur ut omnium malorum longe turpissimum habenda videatur." Verba *αἴσχιστον — ἡ ἄλλη ψυχῆς πονηρία* absunt a Par. J.

ἀλγηδόνι γε, ὡς ὁ σ. λ.] Bas. 2. *ἀλγηδόνι, ὥς γε* B *ὁ σ. λ.* Stob. Gesn. *ἀλγηδόνι γε λόγος φαίνεται*, Paris. A *Οὕτως φαίνεται.* Flor. x. et b. (in marg.) *ὡς φησὶν ὁ σὸς λόγος.* Vind. 1. *ὁ σὸς λόγος φαίνεται.* *Heindorfius*: „Scripserim *ἀλγ. γε, ὥς γε ὁ σ. λ.*" — *μήν που*] Part. *που* om. ΣY Flor. b. Bodl. Aug. Meerm. et pr. Ξ. Proxime in vv. *τό γε μεγ.* particula *γε* a Stob. Gesn. abest. Flor. x. *τὸ μεγίστη.* V habet *τε* pro *γε*. In seqq. Stob. *ἆρα*. — *τῆς ψυχῆς*] Clark. *ΓΔΞΣΦBCFJV* Vindd. 1. 2. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. Meerm. et Stob. *ψυχῆς*. Quos sequuti Bekker. et Stallb. recte articulum *τῆς* induxerunt. In seqq. Stob. *τῶν ὄντων κακῶν*. — *πενίας*] F in marg. *ἡμῶν τῆς πενίας*. Deinceps J et pr. F *χρηματικὴ*. — *Τίς δὲ νόσου*] F et Stob. *τῆς δὲ νόσου*, ut in seqq. *τῆς δὲ πονηρίας.*

εὐπορεῖς] Stob. *ἀπορεῖς*. Deinde W *ὧδε δέ*. Mox 47
F *περὶ* pro *παρά*, ut in seqq. In Stob. verbis *ὦ Σώκρατες* additur *φής*. — *ποῖ δέ*] W *δὴ*. Deinde Bodl. *πῶ* pro *ποῖ* scribit. Mox Flor. x. *ἀδικοῦντας τοὺς καὶ ἀκολαστοῦντας*. In Stob. aute v. *ἀκολαστοῦντας* artic. *τούς* abest. — *παρὰ τοὺς δικαστάς*] Libri recentiores scribunt *παρὰ τοὺς δικαστὰς λέγεις*; Schleiermacherus: *Zum Richter meinst du wohl?* Interrogatio autem haec quum inepta esset, Buttmannus in ed. Heind. altera punctum (quod in edd. superioribus, etiam Findeisen., invenitur) posuit annotans: „*παρὰ τοὺς δικαστάς*; simpliciter respondere coactus Polus *λέγεις* illud addit, ut soli Socratis dialecticae hoc tribuat. Manifestum hoc vel ex forma

orationis qua pergit Socrates." At vero mirum quam languidum hoc foret additamentum, siquidem non Socratis dialecticae, sed rei ipsi hoc tribuere debebat Polus, ut ad Socratis quaestionem: *ποῖ δὲ τοὺς ἀδικοῦντας (ἄγομεν)* responderet *παρὰ τοὺς δικαστάς*. Accedit quod ex more sermonis Platonici si *λέγεις* Polus adhibuisset, Socrates hoc affirmaret (interposito *Ναί*, *Μάλιστα* vel huiusmodi aliqua voce) prius quam argumentationem continuaret. Quocirca adiectum *λέγεις*, ut supra *φῄς* ap. Stob. et infra *ὧν λέγεις*, pro insitivo habeo; quam quidem opinionem confirmat Ficinus, qui verterit: *So. Quo autem iniuriantes atque dissolutos? Po. Ad iudices.* — *οἱ — κολάζοντες*] *Γ* om. artic. οἱ. In seqq. Meerm. *μὲν ἄρα*.

Τί οὖν] Voc. *οὖν* abest a Clark. *Δ* Flor. x. et Stob. B Deinde post *ἐστιν* volgo legitur *ὧν λέγεις*, quod Bekkerus Ficinum sequutus (*So. Quid ergo horum est pulcherrimum? Po. Quorum dicis?*) exterminavit, idque Heindorfius iam vel sine librorum auctoritate excludendum esse recte iudicaverat. Verba *ὧν λέγεις* orta esse ex proxime sequentibus *Τίνων λέγεις* Vind. 6. et W scriptura docet: *κάλλιστον ἔστιν* (sic) *ὧν λέγεις· χρηματιστ.* In Paris. J *ὡς* et in Bodl. *ὦ* pro *ὧν* exstat, unde *Heindorfius* suspicabatur scriptum fuisse: *Τί οὖν τούτων κάλλιστόν ἐστιν, ὦ Πῶλε;* sed ex illo *ὦ* nihil potest colligi, siquidem plerumque in illo libro Ms. *ῶ* pro *ων* scriptum invenitur. Ceterum Bodl. *λέγεις* scribit, non *λέγω*, ut Stallbaumius refert. Findeisenius legendum esse arbitrabatur *ὧν λέγω*, quia Socrates, non Polus, trium illorum mentionem fecisset. Sed hoc *ὧν λέγω* vereor ut cuiquam probari possit. — *Τίνων λέγεις*] Om. haec W et Vind. 6. Ceterum *τίνων* positum est propter praegressum genitivum *τούτων*, ut casus non e verbo pendeat, sed materialiter, quod dicitur, sit positus. Vid. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 788. not. 1. — *δίκης*] i. q. *δικαστικῆς*, vid. ad p. 464. B. allata. Quod ad corpus est *ἰατρική*, id *δίκη* s. *δικαστική* est ad animum, 464. B. sq. Cf. *Wyttenbach*. ad Plutarch. de S. N. V. p. 23. sq.

P. 342. *ἤτοι*] om. J. Proxime Clark. J Florr. a. b. c. m. o. *ὠφελίαν*. Deinde pro *εἴπερ* Stob. *εἴ που*. Deinceps pro *ἐστιν* Florr. o. m. Meerm. et Bas. 2. *ἐστι*, quod post Findeisenium receperunt Heind. Beck. et Stallb. Sed recte retinuit Bekkerus *ἐστιν*, vid. ad p. 466. B. posita. — *Ἀλλ' ὠφ.*] Flor. x. *ἀλλὰ ὠφέλιμόν γε*. Proxima *ἡ γάρ*; om. Stob. Trinc.

ἀπαλλάττεται] E plurali praegresso *οἱ ἰατρευόμε-* C

vot intelligunt interpretes singularem ὁ ἰατρευόμενος. Immo subiectum verbi ἀπαλλάττεται est pronomen infinitum ut reddi debeat: *Denn man wird* (int. dadurch, durch das ἰατρεύεσθαι) *von einem grossen Uebel befreit.* Cf. quae ad Protagor. p. 71. posuimus. Ficinus: *Quoniam videlicet magno liberantur malo*, ut subiectum intellexerit οἱ ἰατρευόμενοι. Nihili igitur est quod Findeisenius coniiciebat: ἀπαλλάττει (int. τὸ ἰατρεύεσθαι). *Nai*, ut part. *Naí* Polo tribueretur et Socrates pergeret: Ὥστε λυσιτελεῖ κτλ. — ὑγιεῖ] Sic Bekkerus dedit ex uno Paris. J, quem Buttmannus quoque secutus est. Libri vero omnes reliqui ὑγιῇ scribunt, pro quo Atticum ὑγιᾶ (v. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 230. Sed cf. *C. Schneider.* ad Polit. I. p. 212.) praestat Flor. d., quod recte Heindorf. Beck. et Stallbaumius dederunt. Dativus videlicet ὑγιεῖ nihil aliud videtur nisi correctio esse a librario profecta qui post v. λυσιτελεῖ dativum ponendum esse putasset. Sane dativus αὐτῷ (τῷ ἰατρευομένῳ) ad v. λυσιτελεῖ intelligi oportet, more autem graeco accusativus sequitur, velut Conviv. 188. D: πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμονίαν παρασκευάζει καὶ ἀλλήλοις δυναμένους ὁμιλεῖν καὶ φίλους εἶναι καὶ τοῖς κρείττοσιν ἡμῶν θεοῖς. Cf. quae ad Phaedr. p. 331. posuimus. Ficinus: *quapropter utile est tolerare dolorem ut sanus evadas*; unde coniiciebat Findeisenius eum τοῦ ὑγιῆ εἶναι (int. ἕνεκα) legisse, sine causa. — Ἆρ' οὖν οὕτως] Οὖν a rc. m. post οὕτως positum in *A*. Deinde ΞΣΥV et Meerm. οὗτος scribunt, quod Heindorfius receperat; sed recte Buttmannus in ed. altera pristinum οὕτως revocavit. Optime enim habet οὕτως (Aug. οὕτω), si in seqq. pro volgato ὁ ἰατρευόμενος et ὁ μηδὲ κάμνων scripseris ἰατρευόμενος et μηδὲ κάμνων, quod libri praebent Clark. *ΓΔ*BCEFJW Florr. a. b. c. f. m. s. Vindd. 1. 6.; idque rite secuti sunt post Bekkerum Stallb. et Buttm. Οὕτως autem non est, ut Beckius interpretabatur, *secundum ea quae disputata sunt*, sed cohaeret cum participiis quae sequuntur, ἰατρευόμενος et κάμνων, ut haec si solveris Latinorum sit *ita*, *si* (verm. *dann*, *wann*). Aliis locis est *ita ut*, veluti 485. B. Phaedon. 59. A. al. Pro εὐδαιμονέστατος Flor. x. cum Bas. 2. scribit εὐδαιμονέστερος. Superlativum etiam Ficinus expressit vertendo: *An ergo felicissimus quantum ad corpus attinet is foret qui per medicinam curatus convaluerit? vel potius qui a principio non aegrotaverit?* Pro ἄνθρωπος F ἀνθρώπων. Stob. μὴ δέ, ut in seqq. — ἀρχὴν] ΞΥV Florr. f. s. x. Vind. 7. Bodl. et Meerm. τὴν ἀρχήν (quod Beckius assumpsit), ut in seqq. ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν μηδὲ κτῆσις, idque sane longe fre-

quentius. Sic Theaet. 185. D: ὅτι μοι δοκεῖ τὴν ἀρχὴν οὐδ' εἶναι τοιοῦτον οὐδὲν τούτοις ὄργανον ἴδιον. Phileb. 63. D. Legg. VI. 762. D. Apolog. 29. C. Lys. 216. B. Rival. 133. B. al. Contra sine articulo ἀρχήν (vern. *gleich Anfangs* et seq. negatione: *gleich Anfangs nicht*, h. e., *überhaupt nicht*) legitur Axioch. 365. D. 370. A. Demodoc. 381. D. al. Vid. *Taylor.* ad Lys. T. V. p. 321. sq. *Lennep.* ad Phalar. Epist. p. 82. et *Bornem.* ad Xenoph. Conviv. p. 59. De part. μηδέ v. ad Protag. p. 170. sq. In seqq. Bodl. et Meerm. δηλονότι. Bas. 2. δοῦλον ὅτι. — ὁ μηδὲ κάμνων] Clark., ΓΔBCEFJW Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. f. m. o. s. x. articulum om., quos recte sequuti sunt Bekker. Stallb. et Buttm. — ἦν] Imperfectum et aoristus (ut in seqq. ἐφάνη) ita ponuntur, ut praesentis (*est*) et praeteriti (refertur enim haec oratio ad superiorem disputationem) notiones copulentur. Vid. ad Protag. p. 52. Pronomen τοῦτο explicatur verbis appositis ἢ κακοῦ ἀπαλλαγή. Exempla vide collecta a *Matthiaeo* Gramm. gr. p. 880. In seqq. Bodl. Ald. Bass. 1. 2. τηναρχὴν. — Τί δέ;] Flor. d. Bodl. Aug. Meerm. et Γ a corr. m. Τίς δὲ ἀθλιώτερος. Deinde J ἀθλιώτερον, et Aug. cum Meerm. πότερον. In seqq. libri habent δυοῖν. Constantiae causa scripsimus cum Findeisenio δυεῖν, licet alterum, quod libri omnes tuentur, nunc praeferam.

κακὸν] pr. Σ καλὸν. Tum Stob. εἴτε — εἴτε. — καὶ ἀπαλλαττόμενος] Bodl. Aug. Meerm. et Stob. καὶ ὁ ἀπαλλαττ. In proximis Flor. d. ἤ μοι ὁ ἰατρευόμενος. Verba Φαίνεται — ἰατρευόμενος om. Stob. Mox idem μὲν ἄρα scribit. In seqq. Flor. f. μεγίστη κακοῦ, Deinceps Δ ἀπαλλαγὴ ἤ, Vind. 6. Flor. o. ἦν ἀπαλλαγὴ. Vind. 2. ἀπαλλαγὴ ἦν: πονηρίας: ἦν γάρ. Proxime V et Flor. d. ἡ ἰατρικὴ. Flor. d. Bodl. et Stob. γίνεται.

ἐν ψυχῇ] Sic Clark. ΓΔΞΣBCFJVW Vindd. 1. 2. 6. 7. et Florr. a. b. c. d. m. o. s. x. pro volgato ἐν τῇ ψυχῇ. Quod sequitur τοῦτο refertur ad τὸ ἔχειν κακίαν ἐν ψυχῇ, quod petendum e vv. ὁ μὴ ἔχων κακ. ἐν ψ. De sententia vid. quae collegit *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 23. — Δεύτερος δὲ δήπου] Flor. m. δεύτερον. Deinde part. δέ om. Clark. ΓΔΣBCEFJW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. f. o. s. Bodl. Aug. et Meerm., quos sequuti sunt Bekker. et Stallbaum. Sed δέ recte habet, siquidem δεύτερος δέ oppositum est praegresso εὐδαιμονέστατος μέν. Cod. Reg. ap. Routh. et Flor. x. δεύτερος δέ που, quod Schleiermachero (in not. ed. Heind. II.) verum videbatur.

Rad, als die andern Arten der einfachen Maschinen verschwinden. Wenn man nämlich die Kraft, die das Rad bewegt, und die Last, die es bewegt, als Gewichte ansieht, so ist das Rad nichts anderes als eine Reihe von Hebeln, deren Arme vom Mittelpunkt des Rades ausgehen. Wenn man z. B. die Kraft, die das Rad bewegt, durch das Gewicht P, und die Last, die es bewegt, durch das Gewicht Q ersetzt

Aug. et Meerm. scribunt δὲ pro γε, Vind. 6. ἀγνοῶν τε, Flor. d. ἀγνοῶν ὡς. Sed sic solet part. γε (explicans illud vern. *nehmlich*) in responsione poni, praesertim participio adiuncto, quod, quippe cohaerens cum oratione praegressa, Graeci, contractionis amantissimi, ponunt, ubi aliae linguae modum usurpant finitum, vid. ad Protag. p. 189. sq. — αἰόν ἐστιν] om. J. Deinde art. ante v. ὑγίεια (ΓF scribunt ὑγεία) abest a ΞΣΥ et Flor. x. Stob. τοῦ σώματος. Post v. σώματος V scribit καί: κινδυνεύουσι. — τοιοῦτόν τι] ΞΣΥ Vind. 7. Bodl. Aug. et Meerm. τοιοῦτό τι. Deinceps pro γάρ V οὖν. Quod sequitur οἱ τὴν δίκην φεύγοντες significat eos *qui se a iudicum castigatione subtrahunt* s. *qui se poenis corrigi non patiuntur*. Male *Findeisenius*: „inest — grata ambiguitas: nam possunt esse *qui accusantur, in ius vocantur, ut malefactorum patratorum poenas dent, et qui poenas fugiunt.*“ De dictionis τὴν δίκην φεύγειν usu forensi non esse cogitandum recte iam Heindorfius indicavit. — τὸ ἀλγεινὸν — καθαρᾶν] Haec explicationis causa praegressis τοιοῦτόν τι ποιεῖν apposita sunt, particula explicativa, ut solet, omissa. Pro τό Γ scribit τὸ μέν, Palat. (ap. Creuzer. Melett. fasc. I. p. 101.) τὸ ἀλγεινὸν μὲν αὐτοῦ; quod Stallbaumio probabatur. Sed recte habet simplex τὸ ἀλγεινὸν αὐτοῦ, quod fortius quodammodo est, quam si part. μέν interposita esset, licet alias μέν et δέ (vern. *wohl — aber*) inter se opponantur; oppositio autem, ni fallor, fortior fit si unum simpliciter (h. e., sine particula restringente μέν) ponitur et alterum per partic. δέ ei opponitur; quocirca ubi δέ solum sequitur, cave credas cogitatione supplendam esse in priori orationis membro particulam μέν. Sic Demosthenis locum intelligo quem *Zeun.* ad Viger. de gr. dict. idiotism. p. 536. attulit: ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων κτλ., ubi μέν ne potuisse quidem poni praeclare *Hermannus* p. 841. ostendit. Similiter accipiendi sunt loci *Xenoph.* Memor. Socr. I, 4. 8. et 14., ubi μέν cogitatione supplendum esse interpretes sumunt. Pro αὐτοῦ Δ a corr. m. αὐτὸ, Flor. d. αὐτῆς. Sed recte habet αὐτοῦ, licet ad τὴν δίκην referatur, *vid. Matthiae.* Gramm. gr. p. 819. sq. — ὅσῳ] J ὅσον. Deinceps F ἀθλιώτερος. Verba quae sequuntur μὴ ὑγιοῦς σώματος, quae pendent e comparativo ἀθλιώτερον, posita sunt pro τοῦ μὴ ὑγιεῖ σώματι, int. συνοικεῖν; plene enim dicendum erat ὅσῳ ἀθλιώτερόν ἐστι μὴ ὑγιεῖ ψυχῇ συνοικεῖν, ἢ μὴ ὑγιεῖ σώματι. Etenim Graeci rem ponunt pro eius attributo (h. l. σῶμα pro σώματι συνοικεῖν),

vid. ad Protag. p. 205. et Gorg. p. 455. E. In seqq. Clark. „ὑγιὴς ψυχὴ a m. p. ὑγιεῖ ψυχῇ em." *Gaisf.* — σαθρᾷ] σαθρόν dicitur omnino quod vitium fecit (vern. *was schadhaft ist*), ut 493. E. Theaet. 179. D. Phileb. 55. C. ubi v. Stallb. p. 392. Euthyphr. 5. C. Legg. V. 736. E. ubi v. nostra p. 254. al. Cf. *Küster.* ad Aristoph. Nub. 317. Plut. 814. et *Baehr.* ad Plutarch. Alcib. p. 81. sq. In proximis Flor. x. ἀδίκως καὶ ἀνοσίως. Mox pro ὅθεν Vind. 7. ὥστε. — πᾶν] om. CEFJ Florr. b. c. f. m. o. s., in Cod. Reg. superscriptum. Dictionem πᾶν ποιεῖν explanavimus ad Phaedr. p. 469.

δίκην] om. Bodl. Aug. et Meerm. Proxime Flor. x. C et Stob. μηδὲ ἁπαλλ. Deinde ὅπως ἄν ὦσι — λέγειν, oratione et constructione variata, ita posita sunt ac si non παρασκευαζόμενοι (*comparantes*, h. l., quam maximam persuadendi facultatem), sed verbum similis notionis (verbum videlicet *nitendi* vel *studendi*) praecessisset: *et id studentes ut quam peritissimi sint persuadendi.* Infinitivus λέγειν est *in dicendo*, vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1050. Aug. et Meerm. mendose scribunt πιθανότατοι. — ἀληθῆ] Γ ἀληθῶς. In seqq. libri edd. superiores αἰσθάνῃ, quod Findeisenius correxit. W εἰ αἰσθάνῃ. Quod sequitur τὰ συμβαίνοντα ἐκ τοῦ λόγου sunt Latinorum *consequentia disputationis*; συμβαίνειν enim proprie dicitur *quod evenit e concessis* (ut Euthyd. 281. E: Τί οὖν ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τῶν εἰρημένων; Phaedon. 80. A. Phileb. 35. C. Charm. 164. C. 169. D. 175. B. al. Cl. *Wyttenbach.* ad Phaedon. p. 204.), et in universum *quod efficitur*, *cogitur* s. *consequitur*, igitur etiam *quod apparet* s. *reperitur*, quod simpliciter reddi potest verbo *esse*, igitur *quod est*; ut in seqq. Ἆρ' οὖν συμβαίνει μέγιστον κακὸν ἡ ἀδικία καὶ τὸ ἀδικεῖν; Atque hac quidem sententia absolute fere poni solet verbum συμβαίνειν, ut Cratyl. 398. E: ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ ἥρωες ῥήτορές τινες καὶ ἐρωτικοὶ συμβαίνουσιν. Polit. I. 329. D: ἢ δὲ μή, καὶ γῆρας — καὶ νεότης χαλεπὴ τῷ τοιούτῳ συμβαίνει. II. 375. D: καὶ οὕτω δὴ ξυμβαίνει ἀγαθὸν φύλακα ἀδύνατον γενέσθαι (cohaerent verba ξυμβαίνει ἀδύνατον ἀγαθὸν φύλακα γενέσθαι: *es zeigt sich als unmöglich*, h. e., *es ist unmöglich dass* cet.). Sophist. 248. E: τὸ γιγνωσκόμενον ἀναγκαῖον αὖ συμβαίνει πάσχειν, Alcibiad. I. p. 130. C: λείπεται μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχήν. Legg. II. 671. C. al. Saepenumero est *evenire*, *usu venire*, vel *locum habere*, ut infra 484. E: συμβαίνει γὰρ τὸ τοῦ Εὐριπίδου. Alcib. II. 147. B: ὥστε

σφαλνειν μοι δοκεῖ καὶ ἐνταῦθα τὸ τοῦ ποιητοῦ κτλ. Multis etiam locis reddi potest *reperiri s. exstare*, ut Cratyl. 398. B: καὶ ἔν γε τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ αὐτὸ συμβαίνει τὸ ὄνομα. al. Quocirca non est quod cum Heindorfio ad v. συμβαίνειν intelligamus infinitivum εἶναι, licet συμβαίνει εἶναι, γίγνεσθαι, ὄν al. saepius reperiatur ubi plene est: *efficitur ut — sit* vel *fiat*, vel *patet esse* al. — ἢ βούλει] Δ εἰ, superscripto ἢ. Deinde V συλλογισώμεθα, W συλλογισόμεθα, J συλλογισόμεθα. — Εἰ μὴ] Voc. μή om. ΓΔΞBCFJW Florr. b. c. d. m. o. x. Vindd. 1. 6. et pr. E. A Bodl. δοκεῖ abest. In seqq. pro ἆρ' W scribit ἀεὶ.

P. 346. ἀπαλλαγή γε] Flor. x. ἀπαλλαγή τε. D Deinde Vind. 6. τοῦδε τοῦ κακοῦ. — Τὸ δέ γε] Part. δέ abest a BCFW Florr. b. c. o. m. et pr. Γ, ex γε fecit E, contra γε om. Florr. f. s. Mox Flor. x. ἆρα ἔστι μείζω τῶν κακῶν. In seqq. Δ μέγιστόν γε, Meerm. μεγ. τι. Bodl. Aug. et Meerm. κακὸν, Flor. x. πέφυκε et Florr. f. s. ἔοικε. — Ἆρ' οὖν οὐ] Negatio οὐ abest a Clark. ΔBC EFV W Vindd. 1. 6. Florr. a. b. f. o. s.; ut οὐ ex interpretatione videatur fluxisse; nam ἆρ' οὖν idem est quod ἆρ' οὐκ οὐ, quum ἆρα non solum sit *num*, verum etiam *nonne* (vid. *Hermann.* ad Viger. p. 823. et *Monk.* ad Euripid. Alcest. 351.), quemadmodum a Latinis quoque enclitica part. *ne* ponitur pro *annon*, v. *Heusinger.* ad Cic. de Offic. III, 17. Cf. *Heindorf.* ad Cratyl. p. 19. et *Stallb.* ad Phileb. p. 225. — περὶ τούτου] „de eo, an summum sit malum iniuste factorum poenas effugere." *Heindorf.* Deinde ἠμφεσβητήσαμεν pro ἠμφισβητήσαμεν Clark. ΔBJW Florr. a. b. in marg. et pr. Γ scribunt, quos recte sequuti sunt Bekkerus, Stallb. et Buttm. Vid. supra 476. A. Florr. o. x. ἠμφισβητοῦμεν. Laudat haec verba Etymol. Mag. p. 94, 37: Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· Ἔοικεν ἆρα οὐ περὶ τούτου, ὦ φίλε, ἠμφεσβητήσαμεν (vid. *Fischer.* ad Weller. II. p. 296.). — ἀδικοῦντα καὶ δίκην] Part. καί abest a Clark. ΓΔΦBCEFJW Florr. b. c. d. f. m. o. s. x., quibus recte obtemperaverunt Bekk. Stallb. et Buttm. Participia enim sic a Graecis connectuntur, vid. ad Protag. p. 146. et ad Phaedr. p. 454. Est: *qui, quum iniustissime fecisset, nullas tamen poenas persolverit.* Pro οὐδεμίαν Bodl. Aug. et Meerm. μηδεμίαν.

εἴτ' — εἴτ'] Florr. a. c. x. Aug. et Meerm. εἴτε — εἴτε. E In seqq. ΞΣΥ Vind. 6. Bodl. Aug. et Meerm.

capitulo. Beleth Theol. c. 8. Hab. sup. c. Sacra. Extr. Comm. de Celebr. Miss. c. 1. Durand. Rat. l. 4. c. 1. Alii alio modo c. 2. 3. 4. sequentes. Palmam non esse abscindendam, nisi ad usum, ut ait Durandus, l. 4. c. 1. Quia ut ait Beleth c. 8. Palma ramus victoriae est, et ideo non est abscindendus, nisi ad usum. Quod autem dicit Durandus, ne Dominicae palmae ad aliquem usum abscindantur, ut ait Beleth c. 8. Ideo dicit, quia Dominica palma ad aliquem usum abscindi non debet, quia ut ait Beleth c. 8. Ramus ille, qui Christo in Hierusalem, ut Matth. 21. v. 8. Joan. 12. v. 13. Marc. 11. v. 8. Luc. 19. v. 36. sternebatur, non ad usum, sed ad honorem Christi sternebatur. Et ideo non est abscindendus, nisi ad usum. Quod autem dicit Durandus, ut ait Beleth c. 8. Ideo dicit, quia Dominica palma ad aliquem usum abscindi non debet, quia ut ait Beleth c. 8. Ramus ille, qui Christo in Hierusalem, ut Matth. 21. v. 8. Joan. 12. v. 13. Marc. 11. v. 8. Luc. 19. v. 36. sternebatur, non ad usum, sed ad honorem Christi sternebatur.

baumius tradit), quod sponte iam Findeisenius reposuerat (perperam, iudice Beckio) et Bekkerus quoque e libris memoratis dedit. Sed λέγωμεν facile nasci potuit ex interpretatione indicativi λέγομεν, quem reliqui omnes libri et scripti et litterarum formis expressi tuentur, et hoc πῶς λέγομεν (*quomodo sentimus*, h. e., quid *iudicamus*, i. q., *quid nobis existimandum est?*) linguae usu commendatur, vid. ad Legg. p. 17. ad Phaedr. p. 521. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 986. In seqq. Heindorfius verba sic distinxit: ὦ Πῶλε; Εἴπερ τὰ πρότερον — ὁμολογήματα, οὐκ ἀνάγκη κτλ. Recte adversantur Schleiermacherus et Buttmannus, quum cohaereant ἢ πῶς λέγομεν, εἴπερ τὰ πρότερον μένει ἡμῖν ὁμολογήματα: *quid nobis statuendum est, si in his manemus quae supra concessimus?* Atque haec volgata est interpunctio (nec ab Heindorfio, ut Stallbaumius refert, nec a Schleiermachero, ut Buttm. tradit, profecta). Interrogatio prior ἢ πῶς λέγομεν, ut solet, iteratur ita, ut simul accuratius definiatur verbis: οὐκ ἀνάγκη ταῦτα ἐκείνοις οὕτω μὲν συμφωνεῖν, ἄλλως δὲ μή; Simplex sub his verbis subiecta est sententia: *nonne sic nobis statuendum est, si nobismet ipsis constare volumus?*

P. 348. ἐκείνοις] om. Vind. 6. Deinde Flor. x. οὕτως μέν. Ceterum οὕτως μέν est: ita si sumimus iniuste factorum quam primum oportere poenas persolvi, ne inveteratus iniustitiae morbus animum reddat insanabilem. — Τί γὰρ δή] W δεῖ. Ceterum τί, ut solet, positum est pro τί ἄλλο, ut Polit. I. 332. C: ἀλλὰ τί οἴει; Criton. 50. C: ταῦτα, ἢ τί ἐροῦμεν; al. Cf. *L. Bos.* Ellips. graec. p. 27. *Schaef.* — Ἐπὶ μὲν — τὸ ἀπολ.] In Ald. Bass. 1. 2. Socratis nomen ante h. v. omiss. Γ pro τό scr. τῶ. In seqq. praep. ὑπέρ abest a BCEFJ Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Deinceps Florr. a. b. c. m. s. Bodl. et Meerm. cum Ald. Bass. 1. 2. αὐτοῦ pro αὑτοῦ. — χρήσιμος] E Florr. f s. Ald. Bas. 1. χρήσιμον, quod Findeisenius probabat. Voc. οὐδέν desideratur in ΣV Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. et pr. Ξ. Deinceps Γ ὦ πῶλε ἡμῖν. — εἰ μὴ εἰ] *nisi si*, ut Conviv. 205. E: οὐ γὰρ τὸ ἑαυτῶν, οἶμαι, ἕκαστοι ἀσπάζονται, εἰ μὴ εἴ τις τὸ μὲν ἀγαθὸν οἰκεῖον καλεῖ. al. Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1250. Florr. d. o. εἰ μή τις. In seqq. W ὑπολάβῃ.

ἐπὶ τοὐναντίον] int. χρήσιμον εἶναι (τὴν ῥητορικήν). C Recte Findeisenius post τοὐναντίον distinxit (libri enim edd. scribunt ἐπὶ ταὐναντίον κατηγορεῖν δεῖν); verba enim quae

sequuntur *κατηγορεῖν δεῖν* (Vind. 7. et Bodl. *δεῖ*, etiam in Meerm., ut Findeisenius tradit, sic scriptum esse videbatur) explicant quid sit illud *ἐναντίον* ad quod adhiberi debeat rhetorica. Verba autem *κατηγορεῖν δεῖν* non repetito *ἐπὶ τό* expleri oportet (ut Ficinus cepit: *nisi quis iudicet contra oportere rhetorica uti, ad accusandum videlicet* etc. Sic Schleiermacherus quoque: *es müsste denn jemand denken zum Gegentheil, um nehmlich recht anzuklagen* cet. Etiam Stallbaumius e praecedd. intelligendum esse arbitrabatur *χρήσιμον εἶναι*, quasi simpliciter *κατηγορεῖν*, et non *κατηγορεῖν δεῖν*, scriptum esset), sed pendent e. v. *ὑπολάβοι: ausser wenn man annimmt, sie sei zum Gegentheil von Nutzen; man müsse nehmlich* cet. Findeisenius deleri inbebat *οἰκεῖον*. — *ὃς ἂν — τυγχάνῃ*] Flor. m. Bodl. et Meerm. *τυγχάνοι*. „Recte, opinor, ut in oratione suspensa, qua de re cautius dicere debebat *Dawes.* Misc. Crit. p. 82.“ *Heindorfius.* Iure adversatur Stallbaumius, quamquam quae addit: „*ὃς ἄν* paullo gravius dictum pro *ἐάν τις*“ ea mihi non probantur. *Ὅς ἄν* est, ut semper fere ponitur, *quicumque*; part. *ἄν* igitur ad pron. relat. *ὅς*, non ad verbum, refertur; quocirca coniunctivus sequatur oportet. — *δ ᾧ δίκην*] Ald. *διωδίκηκ*. Ficinus plurali usus est vertens: *unde poenas illi persolvant sanique evadant.* In seqq. V *γένηται*, superscripto sup. *ε l.* — *ἀναγκάζειν τε καὶ*] Sic ΞΣΥ Flor. d. Bodl. Aug. et Meerm., quod rite sequuti sunt Heindorf. Beck. Bekker. et Stallb. Particulis *τε καί* saepenumero prioribus aliquid annectitur quod eorum consequens est, ut patrio sermone reddi possint: *und also.* Vid. quae posuimus ad Phaedr. p. 407. Libri edd. cum Florr. b. c. o. scribunt *δὲ καί*, Florr. f. s. *δὲ* sine *καί*, EF Flor. x. cum Bas. 2. *τε* sine *καί*. Pro *αὐτόν* Florr. b. c. d. o. s. x. scribunt *αὐτὸν*. Respexit vero ad hunc locum *Aristid.* Orat. Plat. I. p. 64. — *παρέχειν*] De verbo *παρέχειν* reciproce posito vid. ad Protag. p. 178. In seqq. Bas. 2. *μύσαντας*. Deinde Flor. x. *εὖ καὶ ἀνδρείως*, quod verum existimari oportet, ut sit *oculis bene ac fortiter clausis.* Etenim coniungi non possunt, si quid video, *μύσαντα* et *ἀνδρείως*, participium et adverbium, copula *καί* interposita, optime vero habet *εὖ καὶ ἀνδρείως* cum participio *μύσαντα* cohaerens. Praeterea commendatur scriptura *εὖ καὶ ἀνδρείως* linguae usu, qui haec adverbia solet copulare, ut Theaet. 157. D: *Ἀλλὰ θαῤῥῶν καὶ χαριέρων εὖ καὶ ἀνδρείως ἀποκρίνου.* Plura alia collecta invenies in *Heindorfii* annott. ad Cratyl. p. 183. De v. *μύσαντα* cf. *Plotin.* p. 57. B., ubi vid. *Creuzer.* p. 357. sq. —

καλὸν] Ald. et Bas. 1. *κακὸν*. Deinceps Bas. 2. *ἀπολογιζόμενον*.

ἀποτίνοντα] Aug. *ἀποτίνοντα*. In seqq. Meerm. D *λάν τε θανάτου*. — *ὄντα κατήγορον*] Sic Clark. cum Bekkeri libris (excepto uno E), Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. b. c. d. m. o. x. Bodl. Aug. et Meerm. pro volgato *κατήγορον ὄντα*. Illud primus reposuit Beckius. Quae sequitur particula *καί* ante *αὐτοῦ* om. Bodl. Aug. et Meerm.; Bodl. *αὐτοῦ*. Verba *καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων* valent: *quum sui ipsius, tum familiarium*. Vid. quae exposuimus ad Phaedr. p. 265. sq. Male Findeisenius vocem *ἄλλων* eiectam malebat, Ficinum sequutus qui vertit: *sui ipsius sit suorumque accusator*. — *καὶ μὴ φειδόμενον, ἀλλ'*] Verba *μὴ φειδόμενον, ἀλλ'* om. Clark. *Δ* B C E F J V W Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Nec Ficinus ea reddidit vertens: *atque ad hoc oratoria facultate utatur: ut patefactis iniuriis a maximo iniustitiae malo solvantur*. Quocirca recte Bekkerus illa, quae ex interpretatione videntur fluxisse, induxit, quem rite sequuti sunt Stallb. et Buttm. Flor. x. *οἰκείων, μὴ φειδόμενον ἀλλ' εἰ καὶ ἐπὶ τ.* Pro *τούτῳ* Clark. B C J Florr. b. x. Bas. 2. et pr. *Γ* (in V ω *τοῦτο*) scribunt *τοῦτο*. Stallbaumius: „quod etsi recte dicitur, tamen alteri lectioni, quippe exquisitiori (?) postponendum arbitramur." Mihi contra *ἐπὶ τοῦτο* significantius Socratis sententiam videtur declarare; est enim *hanc ob causam* s. *hoc ut efficiamus* s. *assequamur*, vid. Matth. Gramm. gr. p. 1169. Atque confirmatur praeterea haec praestantiorum librorum scriptura loco inferius posito p. 508. B., qui ad hunc nostrum respicit: *ὅτι κατηγορητέον εἶναι καὶ αὐτοῦ καὶ υἱέος καὶ ἑταίρου, ἐάν τι ἀδικῇ, καὶ τῇ ῥητορικῇ ἐπὶ τοῦτο χρηστέον*. Pro *χρώμενον* E a pr. m. *παρεχόμενον*. — *τῶν ἀδικημάτων γιγνομένων*] Hoc ordine verba exhibent Clark. Bekkeri libri praeter E F, Florentini, Vindd. 1. 2. 7. Bodl. et Meerm. Volgo *γιγνομένων τῶν ἀδικημάτων*. Vind. 6. *τῶν ἁμαρτημάτων γιγν.* In seqq. *τοῦ* om. F et *ἀδικίας* abest a Vindd. 1. 6. Proxime Aug. et Meerm. *ὦ πῶλε, ἦ μὴ φῶμεν;*

ἔμοιγε] Flor. x. *ἐμοὶ*. In seqq. Par. E cum libris E edd. *πρόσθεν*; Clark. vero cum reliquis fere omnibus libris (etiam Vindd. 2. 6. 7. Florr. a. c. d. m. o. x. Bodl. Aug. et Meerm.) *ἔμπροσθεν*. In pronomine quod sequitur personali *σοι* sine causa offendit Heindorfius annotans: „vereor admodum ne vitio natum sit ex literis, inter quas intercedit, *σ* et *o*; certe hoc quidem loco dativus iste incommode redundat."

Stallbaumius et *Graser.* (Advers. in Serm. Plat. p. 77.) ex familiaris sermonis consuetudine interpositum esse arbitrabantur. Pronomina vero huiusmodi personalia non redundant, sed ad personam vel rem referuntur, ut, si cum hac ea coniunxeris, possessivum ponere debeas; velut σοι h. l. ad Socratem et verba τοῖς ἔμπροσθεν spectat, ut reddere possis: *prioribus tuis orationibus* s. *superiori tuae disputationi.* Vid. quae posui ad Protag. 112. et 145. Ficinus: *verumtamen tibi forte superioribus consonant.* Pessime Findeisenius τοῖς πρόσθεν pendere opinabatur e v. ἴσως, vertens: *tibi vero, ut ante dicta, a me conceduntur* (quum ὁμολογεῖσθαι, in re positum, sit *convenire* s. *consentaneum esse*). Pro ὁμολογεῖται F et pr. B ὡμολογεῖται, Ξ C Florr. c. d. m. o. et corr. B ὡμολόγηται, V συνομολογεῖται pro σοι ὁμολογεῖται. — κἀκεῖνα] F τάδε. Sensus: *nonne si hoc* (quod e prioribus efficitur) *reiicimus, etiam illa* (τὰ ἔμπροσθεν) *dissolvi* s. *mitti oportet? Λύειν* est enim, ut Latin. *dissolvere*, i. q. *mittere*, *antiquare* s. *reiicere*, ut Protag. 332. E: πότερον οὖν — λύσομεν τῶν λόγων; Polit. IV. 437. A: πάντα ἡμῖν τὰ ἀπὸ τούτου ξυμβαίνοντα λελυμένα ἔσεσθαι. Citat praeterea Heindorfius *Aeschin.* p. 210. Reisk. ἐάν τι μὴ λύσω τῶν κατηγορημένων et *Eurip.* Iphig. Aul. 1268. — συμβαίνειν] Flor. s. συμβαίνει. — μεταβαλόντα] E W et Meerm. μεταβάλλοντα. Participium verbi μεταβάλλειν (proprie *conversus*, vern. *umgekehrt* tamquam particip.) sic solet adverbii partes agere (ut vern. *umgekehrt*, h. e., *ex contrario*), ut Theaet. 166. D. Polit. 307. B. Phileb. 51. A. al. Vid. *Markland.* ad Max. Tyr. p. 677. et *Heindf.* ad h. l. Notio vero contrarii ex graeci sermonis ubertate tribus significata est vocibus, τοὐναντίον, αὖ et μεταβαλόντα, ut id, quod rhetorum et sophistarum rationibus nunc opponitur, efferatur. — ἄρα] Flor. s. ἆρα. Deinde Vind. 1. εἰ ἄρα δή τινα. Ceterum postquam Socrates docuit tantum abesse ut ullam rhetorica utilitatem praeberet, si ad facinora quae quis commisisset excusanda et defendenda adhiberetur, e contrario nunc probat utilem esse ad maximum alteri detrimentum inferendum. Etenim si quis cui nocere volt, ita ut eum postremo miserrimum reddat, defendere eum debet, ut ne iniuste factorum poenas luat eoque corrigatur et ad officium sanitatemque reducatur. Ars igitur oratoria vel ab eo, qui non defendendo, sed accusando semet ipsum vel alium castigare et corrigere studet, vel ab inimico adhiberi potest; ergo utilis est si castigat et ad sanitatem reducit, perniciosa vero, si excusat et defendit iniuste facta; in hoc ipso autem versatur rhetorica volgaris. Quocirca inimicus tantum eam adhibebit, ut

alteri noceat, amicus vero ac bonus contrarium faciet atque rhetor, h. e., non defendet, sed accusabit. — *μὴ αὐτὸς ἀδικῆται*] Sic Clark. Bekkeri libri (praeter E) Florr. a. b. c. d. m. o. s. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. Aug. et Meerm. pro volgato *μὴ ἀδικῇται αὐτός*. Routhius et Stallbaumius irrisionem quandam in his verbis inesse arbitrabantur sophistarum qui omnia ad utilitatis voluptatisque retulissent rationem. Loquitur vero hic Socrates, ut bene iam Buttmannus significavit, ex rhetorum mente ac persona qui ad suam omnia utilitatem referrent et inimico quam maxime nocere cuperent. Rhetores probat quodammodo sibimet ipsis repugnare perversamque esse eorum artem; nam dum defendunt alterum iniuste facientem, ei nocent (ab iniustitia eum non liberant), et si maxime nocere volunt, defendere debent, ergo si prodesse volunt (defendendo), nocent, si nocere volunt (accusando), prosunt. Tanta est volgaris (sophisticae) rhetoricae perversitas. Sensus est: *Si alteri iniuste facienti nocendum est* (non, ut Heindorfius explicat, *si cui nocere velis*; in graeca est enim oratione *εἰ ἄρα δεῖ τινὰ κακῶς ποιεῖν*, ut hoc ex rhetorum animo ponatur tantummodo a Socrate tamquam necessarium), *adhiberi oportet rhetoricum ut eum defendas*, h. e., *eius iniustitiam sustentes et confirmes, dum miserrimus* (insanabilis) *existat*. Alter igitur alteri maxime nocet, si, quamdiu hic alii cuipiam, non ipsi, iniuriam facit (ipsi enim si iniuria infertur, propulsare eam debet; alioquin non alteri, sed sibimet ipsi noceret), eum defendit omnique ope atque opera enititur, ut ne iniuste factorum poenas luat. — *τοῦτο μὲν γὰρ εὐλαβητέον*] Socrates hoc non ex sua ipse persona dicit, sed ex rhetorum et sophistarum mente, quippe quibus maximum esse malum videretur iniuriam accipere, vid. supra p. 469. B. sq. Menon. 71. E: *ὅτι αὕτη ἐστὶν ἀνδρὸς ἀρετὴ ἱκανὸν εἶναι τὰ τῆς πόλεως πράττειν καὶ πράττοντα τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιεῖν* (v. c. defendere iniuste facientes, quod est ex Platonis mente, amicis nocere), *τοὺς δ' ἐχθροὺς κακῶς* (v. c. accusare eorumque iniuriam persequi, quod Platoni non est nocere, sed prodesse) *καὶ αὐτὸν εὐλαβεῖσθαι μηδὲν τοιοῦτον παθεῖν* al.

μὴ δῷ] Sic Clark. (*δῶι*) *ΔΞΣBCFJW* Florr. a. b. c. d. m. o. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. Aug. et Meerm. Volgo *διδῷ*. In seqq. pro *παρά Γ* et Bas. 1. *περὶ*. — *διαφύγῃ*] Bodl. Aug. et Meerm. *διαφύγοι*. In seqq. libri edd. *δώῃ*, quod Findeisenius sponte in *δῷ* mutavit, idque exstat in Vind. 6. Flor. x. et Bodl. Recte hoc secuti sunt Bekker. et Stallb. Male vero Heindorfius *δώῃ* retinuit et, ne *δῷ*

scribendum esset in praecedd., διαφύγοι pro διαφύγῃ reposuit. Cf. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 346. Ad v. ὁ ἐχθρός *Findeisenius* annotavit haec: „nomin. ὁ ἐχθρός poterat abesse et fortasse in ordinem e margine venit.“ Neque tamen sine vi inimici, cui nocere volueris, notio effertur atque repetitur, ut artis oratoriae, qualem rhetores factitent, perversitas aperiatur. Etenim rhetores ex sana ratione, si inimico revera nocere vellent, eum non accusare deberent, ut poenas lueret et castigaretur (hoc est enim alteri prodesse, non obesse), sed defendere, ut ne corrigeretur et ad sanitatem reduceretur (hoc videlicet est ex vera ratione nocere, non, quod rhetores opinantur, prodesse). Sed in hac quoque ulciscendi ratione, quam rhetores aut prodesse aut nocere studentes adhibent, perversitas quaedam conspicitur. Etenim ubi rhetores prodesse volunt (quando iniuste facientem defendunt), maxime nocent, ubi nocere volunt (accusando), maxime prosunt. Ex vera ratione iniusto si nocere vellent, eum defendere eiusque iniustitiam sustentare deberent, dum insanabilis efficeretur; sed rhetorum causa adeo perversa est, ut nec inimico vere nocere possint; nam ubi inimicus est infestissimus (si non alteri, sed nobismet ipsis iniuriam facit), ibi tantum abest ut ei noceant (defendendo), ut ei prosint (accusando); commodi videlicet et utilitatis ratio, quam rhetores reliquis omnibus antetponunt, ipsos cogit iniuriam (τὸ ἀδικεῖσθαι enim pro maximo malo habent) propulsare seque ab inimici iniuria tutos praestare; atque haec proprii commodi (quod bonum existimant) cura omnis in arte rhetorica et sophistica perversitatis fons est atque causa. — ἢ πολύ] ϫ ἢ om. Clark. ΔBCFJW Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. m. o. x. et pr. E, quod vide ne sequendum sit, quum haec orationis pars ἐάν τε — ἠρεμαιώς cohaereat cum seqq. ἐάν τε — θανάτου ἄξια ἠδικηκὼς ϫ ἢ. Atque per se quoque solet sic participium poni, ut ex reliqua oratione verbum peti vel v. εἶναι intelligi oporteat, v. ad Phaedr. p. 438. „In Γ quicquid fuit inter χρυσί et πολύ evanuit.“ *Bekk.* In seqq.

τε

Vindd. 1. 6. ἀναλίσκηται καὶ (Bekk. affert ἀναλίσκῃ τε). Flor. x. ἀναλίσκεται.

P. 350. ἀθέως] ΞΣV Vindd. 2. 7. Bodl. Ang. et Meerm. ἀθέμιως. — ἐάν τε αὖ] Sic ΣY Florr. d. x. Vind. 7. Aug. Meerm. et Bas. 2., quod Heindorfius quoque, Beck. et Stallb. receperunt. A reliquis libris, quos Bekkerus secutus est, αὖ abest. Proxime Vind. 1. ἠδικηκὼς ἢ ὅπως. — ἀποθανεῖται] Sic Clark. ΔΞΣBCFJVW Vindd. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. Aug. Meerm.

et pr. E, quod pro volgato *ἀποθανῆται* recte iam Findeisenius reposuerat. Semper fere in hoc genere lapsi sunt librarii. Cl. *Hase* in: *Notic. d. Manuscr.* T. IX. P. II. p. 161: „les meilleurs et les plus anciens manuscrits n'offrent point ces formes peu correctes." — *μάλιστα μὲν μηδέποτε*] Libri edd. superiores male distinguunt: *μάλιστα μέν, μηδέποτε*. Neque audiendi sunt Findeisenius, qui post vv. *μάλιστα μέν* intellectum volebat *βουλοίμην*, et Stallbaumius, qui plene dicendum fuisse arbitratur: *μάλιστα μὲν μηχανητέον, ὅπως μηδέποτε ἀποθανεῖται*. Immo *μάλιστα μέν* cohaeret cum *μηδέποτε*, ut sit *omnino numquam*; sic enim *μάλιστα μέν* praecipue sequente *εἰ δὲ μή*, *ἄν δέ* vel simplici *δέ* (vern. *doch, wenigstens*) ponitur, ut patrio sermone reddi possit *überhaupt* s. *gar* (ut h. l. *gar nie*) *wo möglich*, vel similiter. Polit. VIII. 564. C: *πόρρωθεν εὐλαβεῖσθαι μάλιστα μὲν ὅπως μὴ ἐγγενήσεσθον, ἂν δὲ ἐγγένησθον, ὅπως κτλ.* IX. 590. D: *μάλιστα μέν* (*wo möglich*) *οἰκεῖον ἔχοντος ἐν αὑτῷ, εἰ δὲ μή, ἔξωθεν ἐφεστῶτος*. Tim. 88. D: *καὶ τὸ σῶμα μάλιστα μὲν μηδέποτε* (vern. *gar nie*) *ἡσυχίαν ἄγειν ἐᾷ, κινῇ δέ*. Legg. I. 628. B: *ὃν μάλιστα μὲν ἅπας ἂν βούλοιτο μήτε* (fortasse scrib. *μηδέ*) *γενέσθαι ποτὲ ἐν ἑαυτοῦ πόλει, γενόμενον δὲ* (sic cum Böckhio scribendum) *ὡς τάχιστα ἀπαλλάττεσθαι*. III. 687. C: *μάλιστα μὲν ἅπαντα, εἰ δὲ μή, τά γε ἀνθρώπινα*. VI. 758. C: *ὅπως ἂν μάλιστα μὲν μὴ γίγνωνται, γενομένων δὲ ὅτι τάχιστα — λαθῇ τὸ γενόμενον*. 765. D: *μάλιστα μὲν νίέων καὶ θυγατέρων, εἰ δὲ μή, θάτερα*. Theag. 125. E: *Εὐξαίμην μὲν ἄν — ἔγωγε τύραννος γενέσθαι μάλιστα μὲν πάντων ἀνθρώπων, εἰ δὲ μή, ὡς πλείστων*. Epinom. 980. A. al. Ceterum conferri possunt cum hoc loco ea quae in Legg. II. 661. B. sq. disputantur.

βιώσεται] Vind. 6. *βιώσηται*, idque in Vind. 2. superscriptum est. In proximis Flor. d. *ἐπὶ τοιαῦτα*. — *τῷ γε μὴ μέλλοντι*] Voc. *μή* abest a ΞΣΥ et Mecrm., in Bodl. margini adscr. Proximum *οὐ* om. Γ. Flor. x. scribit *ἀδικεῖν, ὦ Πῶλε, οὐ*. Sensus est: *iniuste tantum facturo opus est arte rhetorica* (*ex mente sophistarum*) *ut se defendat et a poena subtrahat*, h. e., *ut sibimet ipsi noceat*, ex mente vero Platonis, *ut se accuset poenasque luat, quo corrigatur et ad sanitatem reducatur; iuste autem faciens et facturus in civitate bene constituta neque defensione neque accusatione illa oratoria, quae a veritate ac iustitia abhorret, indigebit vel utetur, in civitate vero male morata etiam tum, quum ab aliis iniuria afficitur, artem illam repudiabit, quae non verum, sed id spectet ut populi gratiam et delectationem aucupetur* (vid. 551. B

D. E. sq.); *ex quo efficitur, rhetoricae artis usum non posse nisi iniustum esse, ipsamque artem rite existimari perniciosam.* Severum est quidem, sed tamen verum, quod Plato philosophus, id est, sophistarum adversarius, de eloquentia sophistica (haec enim erat rhetorica Gorgiae, Poli al.) facit iudicium. — εἰ δὴ] *OF* εἰ δὲ. Graecum δή vernaculum est *wirklich*, ut etiam ita καὶ δή al. — ὡς] Perperam ὡς cum particip. ὄντα coniungendum esse existimabat Findeisenius ita ut redundaret. Est *nam*, ut millies ponitur, v. c. Protag. 310. D. 335. D. Phaedr. 228. C. 262. C. Gorg. 455. C. 482. D. Phaedon. 91. A. 107. A. Theaet. 157. B. 183. B. Cratyl. 399. A. 422. C. Phileb. 32. D. Conviv. 174. D. E. 186. A. Polit. I. 328. D. al. fere innumerab. *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 1285. not. p.: „*doch möchte ich an der dortigen Stelle* (de nostro loco agitur) ὡς *lieber wie, ut, übersetzen.*“ Nequio tamen verba εἰ δὴ καὶ ἔστι τις χρεία et ἔν γε τοῖς πρόσθεν οὐδαμῇ ἐφάνη οὖσα idem significant, ut necti possint part. ὡς (*wie*); sed verbis εἰ δὴ καὶ ἔστι τις χρεία dubitatio declaratur an aliquis sit eius usus, posterioribus vero hoc ipsum negatur; ut sententia plena sit haec: *si modo est aliquis eius usus; nam licet dubitare, quum in praegressis nullus eius usus apparuerit.* — πρόσθεν] J ἔμπροσθεν. Deinceps F οὐδαμοῦ, Γ a rec. m. οὐδαμῶς. — οὐδέν — οἷον] Vid. ad p. 447. C. Pro τό F τόν.

Νὴ τοὺς θ.] Rectius, ni fallor, cum Heindorfio et Stallb. scribitur sine interpunctione Νὴ τοὺς θεοὺς ἀλλ' ἐπιθυμῶ. Vid. ad p. 463. D. Ad v. φῶμεν Olympiodorus: τινὰ τῶν βιβλίων ἔχει τὸ φῶμεν, τινὰ δὲ οὔ. εἰ μὲν οὖν μὴ ἔχει, οὐ δεῖ αὐτὸ προσυπακούειν· ἵσταται γὰρ καὶ ἄνευ αὐτοῦ ὁ λόγος· εἰ δὲ ἔχει, ἔτι πλέον σαφὲς τὸ λεγόμενον. — νυνί] Flor. x. νῦν. Proxime Vind. 6. εἰ μέν, omisso γάρ; deinde Aug. σπουδάζεις τε νῦν, Bodl. et Meerm. σπουδάζεις οὖν. Paullo post Vind. 6. ὄντα λέγεις sine ἅ. In seqq. Bekkerus libris invitis scripsit ἄλλο τι ἡμῶν pro ἄλλο τι ἢ ἡμῶν. De quo quidem genere saepius iam monuimus. Bodl. Aug. et Meerm. ἄλλοτι ἤ. — ἡμῶν ὁ βίος — τῶν ἀνθρώπων] Bene attulit *Routhius* Aristoph. Plut. 499., ubi similis reperitur verborum constructio: ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκειται. Ficinus ita vertit ac si legisset ἡμῖν pro ἡμῶν — τῶν ἀνθρώπων: *perversa procul dubio nobis est vita, atque omnia agimus contra quam decet.* Aug. et Meerm. ὁ βίος ἡμῶν. — καὶ πάντα] Bas. 2. καὶ ταῦτα. Deinde e Γ cum Bekkero dedimus τἀναντία pro vulgato τὰ ἐναντία. — πράττομεν] Stephanus in marg. „Ma-

lim πράττοιμεν; ut cohaereat cum praeced.“ De quo Heindorfius iudicat: „non attendit illud ὡς ἔοικε, quod optativi vim quodammodo explet.“ Quod cave credas. Immo optativus cum part. ἄν (qua oratio efficitur hypothetica quam dicimus) rem designat tamquam e cogitatione pendentem (h. l. *nonne arbitrari debemus vitam nostram humanam esse perversam?*); quocirca recte optativum excipit indicativus (πράττομεν) rem indicans non in cogitatione, sed in eo quod reapse sit consistentem, vid. ad Protagor. p. 66. sq. 108. 131. sq. Adde *Bernhardy* Wiss. Syntax. p. 410. Vernaculum est: *dann ist wohl* (ἄν) *unser menschliches Leben verkehrt, und wir thun folglich gerade* (πάντα vertit Schleiermacherus: *in allen Dingen.* Immo πάντα cohaeret cum τἀναντία) *das Gegentheil von dem, was wir thun sollten?* Verba ὡς ἔοικε (proprie: *ut colligitur ex tua oratione*, vera *folglich, also*, vid. ad Phaedr. p. 217.) desiderantur in Flor. d. — εἰ μὴ τι ἦν κτλ.] Sensus est: *si nulla inter homines intercederet affectus communitas* (quae quidem efficit ut alii ad alium affectum consentiant, veluti nos ad amorem consentimus), *haud facile esset alteri suam patefacere affectionem.* Quod sequitur τὸ αὐτό (Clark. cum Bekkeri libris, Florr. Vindd. Bodl. Aug. et Meerm. ἢ τὸ αὐτό) cohaeret cum praegresso πάθος. Ficinus: *nisi nobis inesset affectus: etsi aliis quidem alius: tamen in plerisque communis.* Heindorfius additum malebat ὅτ vertens: *si non hominibus, aliis in hoc, aliis in alio animi affectu conveniret.* Ita τὸ αὐτό referretur ad proxime praegressa ἄλλο τι; sensus autem hoc postulat: *nisi homines unius eiusdemque affectionis vinculo inter se coniuncti essent, fieri non posset ut alter alteri suam declararet affectionem.* Cohaerent igitur πάθος et τὸ αὐτό, pronomen vero infinitum τι non ad subst. πάθος refertur, sed ad partt. εἰ μή, ut solet adverbiis et coniunctionibus addi, ut orationem urbanitate quadam afficiat, h. e., leniter ac dubitanter fere significet id quod per se nihil habet dubitationis, vid. ad Phaedr. p. 425. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 912. Est vern. modo *etwa*, modo *einigermassen*, *auf gewisse Weise*; huiusmodi vero dictiones pro directis et asseverantibus (h. l. *revera*) ab Atticis urbanis frequentantur. — ἴδιόν τι] *A* et Flor. d. om. τι. Vocula ἴδιον excipit partic. ἤ, quia in *proprii* notione involuta latet *diversi* significatio: *propriam quandam affectionem*, ergo *diversam* s. *aliam quam ceteri.* Cf. *Bernhardy* Synt. p. 140.

τῷ ἑτέρῳ] In Meerm. art. τῷ alia manus superscripsit τινί, quae interpretatio esset pronominis τῳ. — ἑαυτοῦ] Sic Clark. cum Bekkeri libris; accedunt Florr. et Vindd.

Volgo *αὐτοῦ*, quod etiam in Bodl. exstat (libri videlicet edd. habent *αὐτοῦ*, non *αὐτοῦ*, ut Stallb. refert). Proxime Ald. *διννοήσας*, Bass. *δὲ νοήσας*, vid. quae *Schneiderus* posuit ad Xenoph. Conviv. II, 16. p. 163. In proximis *νῦν* om. F, post *τυγχάνομεν* ponit *Δ*. — *πεπονθότε*] Sic Vind. 6. pro *πεπονθότες*, quem sequuti sunt Bekk. quoque et Stallb. Quamquam pluralis, *πεπονθότες*, verbo *τυγχάνομεν* sane quam commendatur. Mox V *δύω* et J *ὄντες*. Deinde *δυεῖν* pro *δυοῖν* e Flor. b. et Paris. J receperunt Bekk. et Stallb. Vid. ad p. 464. B. annotata. — *Ἀλκιβιάδου τε*] Voc. *τε* om. Vindd. 1. 6. Ceterum de Alcibiade, Cliniae filio, non est quod exponamus. Vid. *Groen. v. Prinster.* Prosopogr. p. 146. sq. Ad artic. *τοῦ* in Meerm. ab alia m. superscr. *υἱοῦ*. — *σὺ δὲ τοῦ*] Sic Ξ Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. Meerm. et pr. V; reliqui *σὺ δὲ δυοῖν* (Paris. J *δυεῖν*) *τοῦ*. — *καὶ τοῦ Πυριλάμπους*] Ad art. *τοῦ* cogitatione adde *υἱοῦ*: *tui amores sunt populus Atheniensis* (*τ. δῆμος*) *et Pyrilampis filius* (cui nomen erat Demus). Verborum lusus est in v. *δῆμος*, populus, et *Δῆμος*, Pyrilampis filius, in qua quidem re iam veteris auctores comoediae Platoni praeiverant, vid. *Aristoph.* Vesp. 97. 98. Cf. *Meurs.* Attic. Lectt. IV, 5. *Küster.* ad Suid. T. II. p. 235. *Alberti* ad Hesych. I. p. 932, 18. et interpp. ad Athen. T. V. p. 194. Schweigh. ubi Casaubonus: „Demus hic ille est *φιλόκαλος* et comtulus iuvenis, quem ut mollem et formae studiosum comici perstrinxerunt, v. *Aristoph.* Vesp. v. 97. ibique Schol.“ Idem vir praestantissimus h. l. scribi iubebat *καὶ τοῦ τοῦ Πυριλάμπους: non enim Pyrilampen amatum esse a Callicle, a iuvene senem, sed illius filium.* Quod licet probasset *Valckenarius* Annott. crit. in loca quaed. libr. 5. novi F. p. 386. (Opuscul. T. II. p. 295.), tamen recte repudiarunt Routhius, Heindorf. et Stallb.; neque enim articulus eodem genere, numero et casu (*τοῦ τοῦ*) sic repetitur, neque omnino articulo ante v. *Πυριλάμπους* opus est; immo rectius abest, quum simpliciter Pyrilampes memoretur (vid. ad Protag. p. 19. sq. 78. sq. al.), ut infra *πρὸς τὸν Πυριλάμπους νεανίαν*. 513. B: *τῷ Ἀθηναίων δήμῳ καὶ ναὶ μὰ Δία τῷ Πυριλάμπους γε πρός*. Etiam Lys. p. 628. Reisk. *Δῆμος ὁ Πυριλάμπους*. In Clark. et *Δ* scribitur *πυριλαμποῦς*. Ficinus plura omisit vertens: *Nam ego philosophiam amo, tu vero populum Atheniensem. Sentio itaque* cet. Ceterum quid Socrates suo Alcibiadis et philosophiae amore, Calliclis vero amore populi Atheniensis et Pyrilampis filii significare voluerit, per se patet; ut miremur Schleiermacherum hic quoque artificium aliquod excogi-

tasse, annotantem videlicet: „sie (die Stelle) hat eine höhere Bedeutung. Was nehmlich im Phaedros als Grund von der Liebe zu Individuen gesetzt wird, das soll hier eben auch auf Liebe und Anhänglichkeit an Verfassungen angewendet werden.“ At vero non de amore per se eiusque causa agitur, sed de philosophia (arte vera) et rhetorica (arte speciosa ac populari) inter se oppositis. Etenim non sine aliqua acerbitate, quae in hoc elucet sermone animumque Platonis prodit Socratis damnatione fere laesum iustoque populi civitatisque Atheniensis odio incensum, philosophiae (Socratis) causa agitur contra falsam illam rhetoricam, quae et populo (cuius imago quodammodo hic Callicle adumbratur) et civitati Atheniensi perniciem intulit. Sed acerbitas lenitur quodammodo festiva illa irrisione qua Socratem de amoribus suis (philosophia et Alcibiade) loquentem facit Plato, ut haec tota oratio incredibilem quandam semper mihi iniecerit Platonis admirationem. Socrates igitur hoc dicit: ego amans sum pulchri (Alcibiadis formosi et ingeniosi) et veri iustique (philosophiae), tui vero, Callicle, amores sunt populus Atheniensis (h. e., tu, utpote rhetor, auram popularem captas) et Pyrilampis filius (mollis ille atque vanus iuvenis). De Socratis amore philosopho, quem irrisor tamquam volgarem istum Graecorum describit (quocirca Alcibiadis se amatorem profitetur), vid. quae posuimus ad Phaedr. p. 220. — *αἰσθάνομαι οὖν σου κτλ.*] De verbo *αἰσθάνεσθαι* cum genitivis iuncto vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 659. In F ἔχάνομαι pro *αἰσθάνομαι.* Deinde V et pr. Ξ *σε.* — *ὅ τι ἂν ἀντιφῇ*] Volgo *ὅτι ὅπως ἂν ἀντιφῇ.* Part. *ὅτι* om. Vind. 6. In Flor. x. *ὅ τι ἄν*, quod, hoc libro nondum cognito, de coniectura reposuimus. Etenim licet part. *ὅτι* etiam participio sequente (ita ut duae conflatae sint constructiones) ponatur (ut *Thucyd.* IV, 37. Cf., quos laudavit Stallbaumius, *Bornemann.* ad Xenoph. Anabas. II, 6. 24. et *Rost.* Gramm. gr. §. 122, not. 3. Adde *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 471.), tamen, si *ὅ τι* cum Flor. x. pro *ὅτι* scribis, non solum locus evadit expeditior, sed etiam variarum scripturarum origo aperitur. Etenim *ὅ τι* in *ὅτι* mutato, post part. *ὅτι* aliud quid interponeretur necesse erat; proximum erat quod sequitur *ὅπως*; itaque nata est scriptura *ὅτι, ὅπως ἄν*, eamque libri edd. cum Clark., Bekkeri libris, Vindd. 2. 6. 7. al. dant; hoc tamen *ὅπως ἄν* e sequentibus: *ὅπως ἂν φῇ ἔχειν* orationis explendae causa sumptum esse liquet. In hac vero suspecta scriptura *ὅπως ἄν* quum id nitatur, quod Bekkerus ex ea finxit *ὁπόσ' ἄν*, probare non possum quod Bekkerus et Stallbaumius (qui falso tradit hoc ex libris nostris corre-

ctum esse, quum in nullo prorsus comparcat) hoc reposuerunt. Ex eadem vocc. ὅτι et ὅ τι confusione natum videtur esse quod Flor. s. Bodl. Aug. et Meerm. habent ὅπερ. Animptaverat fortasse librarius non ὅτι, sed ὅ τι, i. e., ὅπερ, legendum esse; inde proficisci potuit scriptura ὅτι ὅπερ. Quocirca non debebat hoc recipere Buttmannus. Etiam sensus suadet hoc quod reponendum arbitramur: ὅ τι ἂν φῇ et ὅπως ἂν φῇ ἔχειν: *quicquid protulerit et quocumque modo dixerit se aliquid habere.* Pro ἀντιφῇ enim scribendum est φῇ cum Clark. ΔΞ Florr. s. x. Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. Meerm. et pr. V. In Ξ reperitur ἀνφη. In seqq. pro ὅπως Aug. ὅπερ.

ἀντιλέγειν] Post h. v. repetit Y ὅ τι ἂν τι φῇ σου — ἀντιλέγειν. Deinceps ἀλλ' ante v. ἄνω om. Bodl., et pro μεταβαλλομένου C scribit μένου. De loquutione ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεσθαι vid. quae ad Protagor. p. 201. et Phaedr. p. 582. posuimus. Ceterum totum hunc locum praetermisit Ficinus, ad verba autem quae sequuntur ἔν τε γὰρ τῇ ἐκκλησίᾳ verbum superius αἰσθάνομαι traxit vertens: *Sentio itaque si in concione* cet. — Ἔν τε γὰρ] γάρ om. Clark. ΓΔΒ CEFJW Vind. 6. et Florentini (excepto d.). Deinde pro τι ΣΥ scribunt τις. — ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων] Sic ΓΞ ΣBCJVW Vindd. 1. 2. 7. Florr. a. c. d. m. o. x. Bodl. Aug. Meerm. et Bas. 2. Volgo scribitur ὁ δῆμ. Ἀθηναίων. Verbis autem ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων simpliciter significatur *populus Atheniensis*, non, ut Stallbaumius interpretatur, *isque Atheniensis*, h. e., *tam levis atque inconstans, qualis est Atheniensis.* Immo articulus, ut solet, repetitur ante vocem qua praegressum substantivum accuratius definitur, vid. ad p. 455. E. posita et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 565. In seqq. Bodl. Meerm. et Aug. a pr. m. (superscripto εις) λέγειν pro λέγεις. Proxime F πυθιλάμπην. — ταυτα ἕτερα] simpliciter est *idem*, v. *Wyttenbach.* ad Select. princ. historic. p. 352. ed. III. et nostra ad Protag. p. 102. — βουλεύμασι] Sic pro βουλήμασι Clark. (βουλεύμασιν) Bekkeri libri (praeter E) Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. Meerm. (βουλεύμασι) et Bas. 2. Stephanus in marg. „Al. βουλεύμασι, quod malo." Idque recentiores a Findeisenio ad Stallbaumium reposuerunt. Apte apposuit Heindorfius *Xenoph.* Cyrop. VI, 1, 40: οἶμαι δὲ καὶ λόγων καὶ βουλευμάτων κοινωνὸν ἄν σε ποιοῖντο διὰ τὸ πιστεύειν. De v. βούλευμα, quod Grammatici ponunt esse τὸ ἴδιον, βούλημα vero τὸ δημόσιον (v. Suid. et Schol. ad Aristoph. Plut. 493.), vid. *Spanhem.* ad Aristoph. l. l., et de vocibus βούλευμα et βού-

ἀμβλεῖαι καὶ ὀξεῖαι αἱ ἐλάττονες ὀρθῆς, ὀρθογώνιον δὲ τὸ ἔχον μίαν γωνίαν ὀρθήν, ἀμβλυγώνιον δὲ τὸ ἔχον μίαν γωνίαν ἀμβλεῖαν, ὀξυγώνιον δὲ τὸ τὰς τρεῖς ὀξείας ἔχον γωνίας. ἔτι τῶν τετραπλεύρων σχημάτων τετράγωνον μέν ἐστι τὸ ἰσόπλευρον ὀρθογώνιον, ἑτερόμηκες δὲ τὸ ὀρθογώνιον μὲν μὴ ἰσόπλευρον δέ, ῥόμβος δὲ τὸ ἰσόπλευρον μὲν μὴ ὀρθογώνιον δέ, ῥομβοειδὲς δὲ τὸ τὰς ἀπεναντίον πλευρὰς καὶ γωνίας ἴσας ἀλλήλαις ἔχον μήτε ἰσόπλευρον μήτε ὀρθογώνιον· τὰ δὲ παρὰ ταῦτα τετράπλευρα τραπέζια καλείσθω.

Ἐπεὶ δὲ τὰ ἐν τοῖς ἐπιπέδοις ἀπεδόθη, λοιπὸν ἐπὶ τὰ στερεὰ μεταβαίνειν.

Στερεὸν δὲ ἐστιν ὃ τρισὶ διαστάσεσιν ἔχει τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ βάθος. τούτου δὲ πέρας ἐπιφάνεια· ἐπιφάνεια δὲ ἐστιν ἡ τοῦ στερεοῦ πέρας, ἢ ἡ τοῦ στερεοῦ ἐπιφάνεια ἐπίπεδον ἐστὶν ἢ οὐκ ἐπίπεδον. ἐπίπεδον δὲ ἐστιν ἐπιφάνεια ἐφ' ἑαυτῆς ἐπὶ τὰ ἴσα κειμένη ταῖς ἐπ' αὐτῆς εὐθείαις· ἐπιφάνεια δὲ ἐπίπεδος ἐστὶ

cardo transferunt, ut Phaedon. 68. A. Vid. *Davis.* ad Max. Tyr. Dissert. XXXV, 1. — ἀεὶ ἀ] Sic Π Σ J V W. Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. o. Bodl. Meerm. In B ἀεὶ ἐμοῦ ἀκούεις, in marg. vero eadem manus adscripsit ἃ νῦν; etiam in C scribitur ἀεὶ in textu, et ἃ νῦν in marg. In E comperet *alei* (mutatum in ἃ) νῦν, F *alei*, in marg. posito ἃ et omisso νῦν. Flor. f. ἃ ἀεὶ ἐμοῦ ἀκούεις, voce ἀεὶ punctis notata. Flor. s. ἃ ἐμοῦ ἀκούεις. Etiam Ficinus hoc ἀεί, quod in libris edd. reliquisque MSS. desideratur, expressit vertens: *Dicit enim illa, o dulcis amice, semper quae a me audis.* Recte igitur Heindorfius primus hoc revocavit. — τῶν ἑτέρων παιδικῶν] *alteris deliciis meis, Alcibiade.* Proxime C ἥττων pro ἧττον. — ἔμπληκτος] V ἔκπληκτον. Clark. et Vind. 1. in marg. γρ. ἔκβλητος. Schol. Rhunk. p. 114: γράφεται καὶ ἔκβλητος. Olympiodorus: γράφεται ἔκβλητος καὶ ἔμπληκτος. Sed illud pro nihilo putandum. Ἔμπληκτος, proprie *furore percussus* s. *agitatus, insaniens*, transfertur ad eum qui *inobilis* est, *inconstans* vel *levis* (hp. Plutarchum etiam ad *stolidum*, vid. *Wyttenbach. V.* VI. P. II. p. 927.). Lysid. 214. C: τοὺς δὲ κακοὺς — μηδέποτε φιλοῦς μηδ' αὐτοὺς αὑτοῖς εἶναι, ἀλλ' ἐμπλήκτους τε καὶ ἀσταθμήτους. Cl. *Lobeck.* ad Soph. Aiac. 414. Adde *Creuzer.* ad Procl. in Plat. Alcib. I. p. 186. et *Krabinger.* ad Synes. p. 183. — Κλεινίειος] F κλεινίου, J κλεινιστος. Flor. x. κλεινιάου, Flor. b. Κλεινίου υἱὸς οὗτος. In Meerm. ab alia manu superscriptum ὁ υἱὸς τοῦ κλεινίου Ἀλκιβιάδης. V. *Abresch.* not. MSS. ad Suidam in Act. Litt. Trai. T. I. p. 235. Alcibiades suam ipse levitatem et inconstantiam lepide depingit Conviv. p. 216. B. sq. — ἄλλοτε ἄλλα ἐστὶ λόγων] *alias aliud loquitur.* Genitivi usum illustrat *Matthiae.* Gramm. gr. p. 622. In seqq. ὑπὸ οὐκ. Clark. ad B C E F J V W. Vind. 6. Florr. a. b. c. f. m. o. s. x. et pr. F. Agnoscit vero Ficinus qui vertit: *philosophia tamen semper eadem.* — σὺ νῦν] E νῦν σύ. — παρῆσθαι κτλ.] Olympiodorus: κινουμένων τῶν λόγων πρὸς Ἴωλον. In seqq. F ἐξέλεγξαι. Deinceps Π ὥσπερ pro ὅπερ. — ὡς οὐ τὰ αὐτὰ ἀδικεῖτε] Bodl. ὡς αὐτὰ ἀδικεῖν. In seqq. Vind. 6. μὴ διδόναι δίκην — κακῶν] Sic Clark. C E F cum Stallbaumi libris, Ald. et Bass. 1. 2. In Ξ Σ V Vindd. 1. 2. 6. Bodl. Aug. et Meerm. τῶν κακῶν, W κακῶν, Stephan. κακόν, Vind. 7. ἁπάντων ἔσχατα τῶν κακῶν infra 522. E: πάντων ἔσχατον κακῶν ἐστίν. Illud, κακῶν, iam Findeisenius revocaverat. In proximis Flor. x. τοῦτ' pro

τοῦτο; deinde J ἀνέγκλητον. — τὸν Αἰγ.] V τῶν, AJ τῶν. De hoc iureiurando vid. ad p. 461. A. Olympiodorus: Αἰγύπτιον εἶπεν, ἐπειδὴ μάλιστα πάντων οἱ Αἰγύπτιοι τοῖς συμβόλοις ἐκέχρηντο. Idem in Plat. vit. p. 81. Fischer. διὸ καὶ ἐν Γοργίᾳ φησίν· οὐ μὰ τὸν κύνα, τὸν παρ' Αἰγυπτίοις θεόν. Lucian. vit. auct. §. 16: Σωκ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα. — Τί αὖ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος κτλ. Cf. Aelian. Hist. Anim. X, 45. V. Valcken. ad Eurip. Phoeniss. p. 366. — οὔ σοι ὁμολογήσει Καλλικλῆς] Olympiodorus: ἀντὶ τοῦ, οὐδέποτε σαυτῷ συμφωνήσεις, ἀλλ' ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ διαφωνήσεις τυφλώττων. Pro Καλλικλῆς Clark. et Δ scribunt Καλλικλεῖ, ὦ Καλλ., Flor. d. Vind. γ. Bodl. Aug. Meerm. et a corr. m. Γ σωκράτης, ὦ Καλλ., pr. Υ σωκράτει. Ficinus: *nunquam te Callicli consensurum, sed in omni vita repugnaturum*, quasi legisset οὐ σὺ ὁμολογήσεις Καλλικλεῖ, — ἀλλὰ διαφωνήσεις. Ceterum lepide ludit Socrates in hac repugnantiae significatione, dicens fore ut Callicles a semet ipso discrepet et Callicles alter alteri Callicli adversetur. — ἔγωγε οἶμαι] Aug. Meerm. ὦ βέλτιστε, οἶμαι. In seqq. μοι om. Bodl. Aug. et Meerm. — ἀναρμοστεῖν] Sic de *Heusdi* (Spec. crit. in Plat. p. 32.) et Heindorfi coniectura scripserunt Bekker. et Stallb. pro vulgato ἀνάρμοστόν (τε). Heindorfius: „vocem ἀναρμοστεῖν Plato adhibuit de rep. V. p. 462. A. De legg. IV. p. 718. B. Sophist. 253. A. 261. D.“ Sed ex hoc nihil colligi potest, quum ἀνάρμοστον quoque in Platonicis libris reperiatur, velut Phaedon. 92. B. 93. C. Theaet. 178. D. Conviv. 206. C. Polit. III. 400. D. 411. A. VIII. 547. A. Tim. 47. D. 80. A. Epinom. 978. A. Tim. Locrens. 101. B. Hoc autem ἀνάρμοστον quum libri constanter ineantur, vide ne eo servato locum aliter constitui oporteat. Equidem suspicor verbum εἶναι loco suo motum esse; adscriptum enim voci κρεῖττον, ut oratio expleretur, facile oblitterari potuit post ἀνάρμοστον; ut haec fortasse genuina fuerit scriptura: καίτοι ἔγωγε οἶμαι — καὶ τὴν λύραν μοι κρεῖττον ἀνάρμοστόν τε εἶναι καὶ διαφωνεῖν (ut in seqq. ἀσύμφορον εἶναι καὶ ἐναντία λέγειν). Οἶμαι — κρεῖττον est *melius existimo*, ut verbum οἴεσθαι etiam sine verbo εἶναι frequentari solet, velut Polit. VII. 517. D: τόδε οἴει τι θαυμαστὸν εἰ κτλ. Xenoph. Cyropaed. V, 2. 24: οἰόμενος ἀσύμφορον ἑαυτῷ μεγάλους εἶναι ἡμᾶς. al. Ἀνάρμοστόν τε εἶναι etiam Beckius arbitrabatur Heusdi coniecturae εἶναι ἀναρμοστεῖν τε praestare. — ὦ χορηγ.] Flor. x. ἡ. Proxime Bodl. Meerm. et Bas. 2. χορηγεῖν. Deinceps pro

πλείστους Flor. x. et Bas. 2. πολλοὺς. Stephanus in marg. „γρ. πολλοὺς ἀνθρ.“ Ficinus quoque: *ac multi praeterea homines contradicant.*

ἀλλ' ἐν. λεγ.] ἀλλ' om. Γ. Proxime F μᾶλλον λέγειν. C Deinde μᾶλλον refertur ad praegressum χρεῖττον, ut solet μᾶλλον (Lat. *multo*) comparativis adiungi ad vim eorum augendam, velut 487. B: αἰσχυντηροτέρῳ μᾶλλον τοῦ δέοντος. *Isocrat.* Archidam. p. 138. B: ὅτι κάλλιόν ἐστιν — πολὺ μᾶλλον ἢ μικροῦ χρόνου γλιχομένους μεγάλαις αἰσχύναις ὑμᾶς αὐτοὺς περιβαλεῖν. Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 855. — δοκεῖς μοι] Sic Flor. x. et Bas. 2., quod receperunt Heindorf. et Beck. Sed recte reliqui libri omnes pron. μοι omittunt, quo gravior exsistit verbi δοκεῖν significatio; est enim, ut Latinorum *videri*, absolute (h. e., sine pronomine personali) positum i. q. *reperiri*, vern. *es zeigt sich dass, offenbar* vel tale quid, vid. ad loc. super. p. 453. C. Verbum quod sequitur νεανιεύεσθαι, proprie *iuveniliter exsultare*, omnino est *exsultare*, insolenter fere et arroganter sese iactandi notione adiuncta, ut Phaedr. 235. A. et infra 527. D. Cf. *Wernsdorf.* ad Himer. p. 255. et *Wyttenbach.* ad Plutarch. T. I. p. 137. In Aug. verbo νεανιεύεσθαι supersc. χομπάζειν; in Meerm. ἐπαίρεσθαι, in marg. Cod. Reg. μέγα φρονεῖν, χομπάζειν. Pro proximo ὡς Flor. d. καὶ. Quae sequuntur δημηγόρος (*concionator*) et δημηγορεῖν, proprie *ad populum verba facere*, malo sensu in eo ponuntur qui longam exprimit orationem vel copiosius de re exponit, non verum spectans, sed auditorum gratiam delectationemque aucupans. Vernaculum est fere *zu bereden suchen* (Schleiermacherus plebeium illud adhibuit *beschwatzen*). Non satis recte Heindorfius voce *nugari* et Beckius verbis *nugas dicere* expresserunt. Vid. ad Polit. p. 382. et ad Protag. p. 138. — Πώλου πάθος] Aug. et Meerm. πάθος πώλου. In seqq. libri edd. superiores recte scribunt πρός σε (vid. ad Protag. p. 11. et 133.), quod Heindorfius, quem reliqui audiverunt, primus mutavit in πρὸς σέ. Referuntur autem haec ad locum p. 461. B. In seqq. corrig. ἐρωτώμενον.

διδάξοι] Sic ΓΞΣBCVW Florr. a. c. m. Vindd. D 1. 2. 6. 7. Bodl. et a corr. m. Δ pro volgato διδάξει. — αἰσχυνθῆναι αὐτόν] Pronomine αὐτόν, ut solet, subiectum (Γοργίαν) repetitur, vid. ad Protag. p. 81. et ad Phaedr. p. 273. In seqq. libri edd. scribunt διδάξειν· διὰ τὸ ἔθος. Recte Heindorfius distinctionem sustulit. — ἀγαναχτο[ῖεν] Flor. d. ἀγαναχτεῖεν. Deinde pro ἂν εἰ Γ a corr. m. ἐὰν. Ad vv. μὴ φαίη cogitatione repetendum est διδάξειν. Perpe-

ram Findeisenius: „post verba εἴ τις μὴ φαίη intellige τι οὕτως ἔχειν.“ In seqq. Flor. x. διὰ δὲ ταύτην κτλ. Mox Flor. x. ἐναντί' αὐτὸν εἰπεῖν, Vind. 7. ἐναντίῳ ἂν αὐτῷ εἰπεῖν. — κατεγέλα] Hoc unus praestat liber Vind. 2. (in marg. γρ. καταγελᾶν) et γρ. V. *Cornarius* Eclog. p. 79: „Et paulo post: *Et ut mihi videtur, tunc recte te deridebat*, graece legendum καὶ σοῦ κατεγέλα — Vulgo habetur καταγελᾶν.“ Heindorfius primo infinitivum pendere arbitrabatur e praegresso ἔφη, laud. Cratyl. 413. C: ὁ δὲ τούτων μὲν πάντων καταγελᾶν φησίν κτλ., tum vero praeferebat κατεγέλα. Ficinus: *Et te quidem iuste tunc meo iudicio irrisit.* Hoc etiam secuti sunt Routh. Bekk. et Stallbaum. Findeisenius corrigebat καταγελῶν, post vv. ὀρθῶς τότε intelligi iubens ἐποίησε. — ὥς γέ μοι δοκεῖν] Flor. b. ὥστε μοι δοκεῖν. Σ Florr. d. x. Vind. 7. et Aug. δοκεῖ. — ταὐτὸν τοῦτο] Florr. d. f. s. ταὐτὸ τοῦτο. Φ τούτῳ ἔπαθε. — κατ' αὐτὸ τοῦτο] Heindorfius: „*in hoc uno non laudo Polum.*“ Stallbaumius: *in hoc vel maxime non laudo Polum.* Immo est: *propter hoc ipsum* (vern. *eben desshalb*; κατά est enim *propter*, v. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1153.); int. *quod tibi concessit.* Quod quidem πάθος illud est, quod, quum Gorgiae accidisse Polus supra dixisset, ipsi quoque deinde accidit; itidem videlicet a Socrate coactus est concedere turpius esse iniuriam facere, quam accipere. De pronom. αὐτὸ τοῦτο vid. ad Phaedr. p. 358. — ὅτι σοι συνεχώρησε] F et Flor. s. om. σοι.

P. 354. συμποδισθείς] *quasi compedibus implicatus* vel *colligatus* (ut Polit. X. 615. E: τὸν δὲ Ἀριδαῖον καὶ ἄλλους συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλήν), h. e., *irretitus*, ut Theaet. 165. E. Polit. VI. 488. C. Proximum ἐπιστομίσθη sonat *compressus est* (vern. *ist zum Schweigen gebracht worden*). Verbum ἐπιστομίζειν, proprie *os obturare*, est deinde, quod Plautus frequentavit, *comprimere.* Cf., quem Stallbaumius citavit, *Loesner.* ad Paul. Epist. ad Tit. I, 11. — αἰσχυνθείς] om. BCFJ Florentt. a. b. c. f. m. o. s. et pr. E. Ceterum τὸ αἰσχύνεσθαι, quo excusare studet Callicles Gorgiam et Polum, exagitatur infra ab irrisore p. 487. B: ὦ γε εἰς τοσοῦτον αἰσχύνης ἐληλύθατον, ὥστε διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι τολμᾷ ἑκάτερος αὐτῶν αὐτὸς αὑτῷ ἐναντία λέγειν ἐναντίον πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ ταῦτα περὶ τῶν μεγίστων. Proxime Ξ ἐννενόει, „altero ε in litura sito“ Bekk. — φορτικά] *molesta* et *putida* (vid. ad Phaedr. p. 298.). In Aug. superscriptum legitur δημηγορικὰ καὶ τὰ πρὸς τὴν τῶν πολλῶν βλέποντα δόξαν. Δημηγορικά dicuntur enim quibus populi gratiam aliquis aucupatur. Vid.

supra C. do v. δημηγορεῖν posita. — διώκειν] Bodl. et Meerm. γινώσκειν, adscripto διώκειν. Verba cohaerent: σὺ γὰρ φάσκων τὴν ἀλήθειαν διώκειν εἰς τοιαῦτα ἄγεις φορτικὰ καὶ δημηγορικά, ἃ φύσει μὲν οὐκ ἔστι καλά, νόμῳ δέ. Sequitur autem Callicles perversam illam sophistarum rationem qua ponebant naturam et legem inter se contrarias esse (res igitur naturâ s. per se aliter se habere, quam lege, v. Legg. X. 889. E.), v. c. naturâ s. per se turpius esse iniuriam pati, lege autem turpius iniuriam facere. Vid. ad Protagor. p. 143. Adde *Goerenz.* ad Cicer. de legg. p. XXVIII. et 42. — ὡς τὰ πολλά] Findeisenius: *saepissime, quam saepissime.* Stallbaumius: „*ut plerumque*, ut Legg. XII. 952. D. al.“ Sic etiam Gorg. 505. A: οἷον πεινῶντα φαγεῖν — ἢ διψῶντα πιεῖν ὑγιαίνοντα μὲν ἐῶσιν οἱ ἰατροὶ ὡς τὰ πολλά. Theaet. 144. A: οἵ τε ὀξεῖς — καὶ ἀγχίνοι καὶ μνήμονες ὡς τὰ πολλὰ (vernac. *grösstentheils*) καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ὀξύρροποί εἰσι κτλ. Sed h. l. τὰ πολλά, ut millies ponitur, est *plerumque* s. *plerisque in rebus*, et ὡς valet *nam.* — ἐστίν] Bodl. Aug. Meerm. εἰσίν. Respexit ad h. l. *Aristoteles* de Sophist. Elench. c. 12. T. I. p. 416. ed. Duvall. (Vol. III. p. 570. Buhl.), et convertit haec *Iac. Geel.* Nov. Act. litter. soc. Rheno — Trai. P. II. p. 166. sq. — ἐὰν οὖν τις αἰσχύνηται] Flor. x. καὶ ἐάν τις οἶμαι αἰσχύνηται. Stephanus in marg. „γρ. καὶ ἐάν τις, οἶμαι, αἰσχύνηται.“ W αἰσχύνοιτο, deinde τολμῴη.

ὃ δὴ καὶ σὺ] Stephan. in Annott. p. 16: „Scribendum videtur ὧδὶ καὶ σὺ, vel ὧδε καὶ σὺ, aut οὕτω δὴ καὶ σὺ.“ Heindorfius: „Verba τοῦτο τὸ σοφὸν epexegeseos instar praegressi ὃ interposita sunt usu satis obvio.“ Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 881. sq. et 891. sq. Adde *Schaefer.* ad Eurip. Hecub. ed. Porson. III. p. 74. sq. Addend. p. 93. sq. Potius est orationis contractio, cuius Graeci amantes substantivum, quod praecedere debebat, pronomini relativo subiiciunt, v. c. *Herodot.* IV, 44: Ἰνδὸν ποταμόν, ὃς κροκοδείλους δεύτερος οὗτος ποταμῶν πάντων παρέχεται, i. q. δεύτερος οὗτος ποταμῶν πάντων, ὃς κροκοδείλους παρέχεται. Sic hoc loco ὃ — τοῦτο τὸ σοφόν est i. q. τοῦτο δὴ τὸ σοφόν ἐστιν ὃ κτλ. Ceterum τὸ σοφόν est artificium quo aliquid studemus efficere (vern. *die List*), ut Polit. VI, 502. D: Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ σοφόν μοι ἐγένετο. In Aug. superscriptum legitur σόφισμα. Male interpretatur Findeisenius Ind. Graec. *decretum, placitum*, ut Socratis illud τὸ ἀδικεῖν αἴσχιον εἶναι τοῦ ἀδικεῖσθαι dicatur a Callicle τὸ σοφόν. Verba τὸ σοφόν om. J. De callido hoc modo ad- 483

versarii in disputando decipiendi, quem Callicles Socrati obiicit, cf. *Aristoteles* Sophist. Elench. c. 12., quem supra iam citavimus. Callicles vero, ut patet, Socratem ex suo ipso ingenio iudicat. — *κακουργεῖς ἐν τοῖς λόγοις*] Verbum *κακουργεῖν*, in disputatore poni solitum captiosis rationibus utente veruinque malitiose occultante, illustravit *Wolf.* ad Demosth. Lept. p. 343. Polit. I, 341. A: *Οἴει γάρ μ' ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργοῦντά σε ἐρέσθαι ὡς ἐρόμην;* Cf. infra 489. B. Polit. I. 338. D. 341. B. Hipp. min. 373. B. bis. Est, quod volgari usurpamus sermone, *schicaniren*. — *κατὰ νόμον*] F *κατὰ φύσιν*, in marg. posito *νόμον*. In seqq. *κατὰ φύσιν* Clark. Γ Δ A B C E F J V W Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Vindd. 1. 6. praestant pro volgato *τὰ κατὰ φύσιν*. Flor. x. *τὰ κατὰ νόμον λέγῃ, τὰ κατὰ φύσιν*, quod sequentibus *τὰ τῆς φύσεως, τὰ τοῦ νόμου* commendatur. Recte, opinor, Findeisenius vel *τὰ κατὰ νόμον* scribi (si servaretur *τὰ κατὰ φύσιν*) vel *τά* ante v. *φύσιν* (si in praegressis scriberetur *κατὰ νόμον*) eiici iubebat. Pro *φύσιν* F *νόμον*, in marg. posito *φύσιν*. —. *ὑπερωτῶν*] Ξ Vind. 6. et corr. Σ *ἐπερωτῶν*, volgata in marg. apposita. Bodl. *ὑπηρετῶν*, superscripto ab eadem manu *ὑπερωτῶν*. Verbum *ὑπερωτῶν* est *interrogans ita ut quae natura sint supponas et furtim quasi subiicias*. Proxime art. *τά* ante v. *τοῦ νόμου* om. Bodl. — *ὥσπερ*] Flor. x. *λέγων ὥσπερ*. Stephanus in marg. „γρ. *τὰ τοῦ νόμου λέγων. ὥςπερ αὐτ.*“ Quod sequitur *αὐτίκα* vernaculum est *gleich*, vid. ad Legg. p. 235. — *Πώλου. ἐδιώκαθες*] om. pr. F V. Verba *τὸ κατὰ νόμον* sententiarum, si quid video, nexum turbant; neque enim de eo, quod secundum legem turpius esset, disputaverat Polus (474. B. sq.), sed simpliciter posuerat peius esse iniuriam pati, quam facere, quum Socrates contrarium contendisset, peius esse iniuriam facere, quam accipere. Polus deinde quum dixisset turpius esse iniuriam inferre, quam accipere, Socrates ita eum refutavit ut probaret, iniuriam facere si turpius esset, hanc ob causam turpius haberi, quia plus haberet mali, h. e., quia peius esset; ex quo efficeretur, ut iniuriam facere non solum peius esset, verum etiam turpius. Ita refutavit Polum qui posuerat peius esse iniuriam pati, turpius vero iniuriam inferre. Iam Callicles Polum ita defendere studet ut dicat, Polum, qui contenderit turpius esse iniuriam accipere, eius rationem habuisse quod naturâ esset turpius ac peius (hoc autem esse iniuriam accipere), Socratem vero ei quod natura esset turpius subiecisse hoc quod lege esset turpius (iniuriam accipere), igitur naturam

cam lege confudisse; a Socrate vero deceptum quodammodo Polum concessisse turpius esse iniuriam facere, quam pati, quod concedere non debuisset (supra E.). Verba igitur τὸ *κατὰ νόμον* nullo omnino modo in Polum conveniunt, quippe qui non de eo quod lege turpius esset loquutus sit, sed simpliciter posuerit turpius quidem esse iniuriam inferre, peius autem iniuriam pati. Callicles igitur defendit simulque corrigit Polum ita ut Socrati hoc opponat, natura et turpius et peius esse iniuriam pati, lege vero iniuriam facere. Hanc nanciscimur sententiam si locum sic constituimus: *Πώλου τὸ κατὰ φύσιν αἴσχιον λέγοντος σὺ τὸν νόμιον ἐδιώκαθες: quum Polus diceret id quod natura turpius esset* (τὸ ἀδικεῖσθαι), *tu legem persequebare*, h. e., *tu id quod lege turpius esset* (τὸ ἀδικεῖν) *urgebas.* Verba videlicet *κατὰ νόμον* et *κατὰ φύσιν* a librariis quum inter se permutata essent, volgata haec exstitit scriptura: τὸ *κατὰ νόμον λέγοντος σὺ τὸν νόμιον ἐδιώκαθες*, licet, ut a sensu discedatur, iam sequens *κατὰ νόμον* in praegressis *κατὰ φύσιν* legendum esse ostenderet; quod quidem Findeisenius iam recte annotavit. Etiam *Heusdius* Spec. crit. in Plat. p. 92. scribi iussit τὸ *κατὰ φύσιν*, additis tamen *οὐ κατὰ νόμον*, quorum nulla est causa interponendorum. Infra 489. B: *ἃ δὴ καὶ ἐγὼ γνοὺς κακουργῶ ἐν τοῖς λόγοις, ἐὰν μέν τις κατὰ φύσιν λέγῃ, ἐπὶ τὸν νόμον ἄγων, ἐὰν δέ τις κατὰ τὸν νόμον, ἐπὶ τὴν φύσιν.* In Clark. *Δ Σ Y* Vindd. 1. 6. desiderantur verba *αἴσχιον λέγοντος σὺ τὸν νόμον.* — *ἐδιώκαθες*] F in marg. et Meerm. superscriptum habent *ἐδίωκες*, quae verbi *ἐδιώκαθες* interpretatio etiam ap. Schol. et Olympiodorum (v. *Ruhnk.* ad Tim. p. 74. Koch.) reperitur. De hoc verbo similibusque in *άθω* desinentibus (quae pro *αὐθυποτάκτοις* habebat *Elmslei.* ad Eurip. Med. 186. Sed v. *Hermann.* ad Sophocl. Oed. Colon. v. 1019.) vid. *Pierson.* ad Moer. p. 118. et *Ruhnk.* ad Tim. l. l. Post v. *ἐδιώκαθες* Clark. *Δ Σ* Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. x. Bodl. Aug. et Meerm. adiiciunt verba *κατὰ φύσιν.* Etiam *Cornarius* Eclog. VI. p. 79: „*Quum Polus id, quod secundum legem turpius esse diceret, tu legem persequebaris secundum naturam:* in Graecis deficiunt duae voces *κατὰ φύσιν*, quae in manuscripto habentur.“ Recte vero Routhius ea pro glossemate habuit. Quamquam Heindorfius, quem secuti sunt Beck. Bekker. et Stallb., haec verba ad sensum perficiendum prorsus necessaria existimabat, haec annotans: „Scilicet quum Polus peius esse dixisset iniuriam pati quam facere, turpius contra iniuriam facere, deinceps eum Socrates eo deduxit ut fateretur,

etiam peius esse iniuriam facere quam pati. Ibi igitur Polum, Gallicles dicit, legem inter homines constitutam secutum statuisse turpius esse iniuriam facere quam pati; lege enim illud turpius esse, natura autem alterum, τὸ ἀδικεῖσθαι, Socratem vero legem illam secundum naturam esse persecutum, h. e., id, quod natura turpius sit, consulto eum confudisse cum eo quod lege sit turpius, atque ita disseruisse, quasi, quod lege turpius sit, idem turpius sit natura." Quem quidem sequutus Schleiermacherus vertit: *als Polus vom gesetzlich unschöneren sprach, verfolgtest du das Gesetzliche, als wäre es das Natürliche.* Illa vero speciosius quam verius disputata esse ab Heindorfio facile intelligitur. Etenim Gallicles quam Polus principio pronunciavit sententiam tamquam suam veram repetit (non id quod Polus Socratis argumentatione coactus concessit), eamque ita repetit ut Poli sui defendendi causa disputationem redintegret, hoc ponens recte Polum sumpsisse naturâ peius non modo, verum etiam turpius esse iniuriam pati; quod Socrates opposuerit, peius turpiusque esse iniuriam facere, id lege tantum valere; recte igitur Polum naturae ratione habita (κατὰ φύσιν) contendisse turpius esse iniuriam pati, Socratem vero legem in naturae locum substituentem et utramque confundentem opposuisse turpius esse iniuriam facere. Res igitur ipsa iubet κατὰ φύσιν pro κατὰ νόμον scribi et hoc Polo adsignari, Socrati vero simpliciter τὸν νόμον ἐδιώχαθες, sine illis κατὰ φύσιν, quae genuina quidem mihi videntur, sed propter verba aliena huc illata κατὰ νόμον in margine adscripta et deinde alieno loco, post ἐδιώχαθες, interposita esse, quum in locum verborum illorum ex confusione natorum κατὰ νόμον substituenda fuissent. Accedit quod inter se fere repugnant τὸν νόμον διωκάθειν et κατὰ τὴν φύσιν; nam is qui legem persequitur, quî dici potest secundum naturam (quippe legis contrariam) persequi? Etenim si secundum naturam legem persequitur, non legem, sed naturam persequitur. Non minus igitur a Socrate τὸ κατὰ φύσιν alienum est, quam a Polo τὸ κατὰ νόμον. Neque Ficinus verba κατὰ φύσιν expressit vertens: *Cum enim Polus secundum legem inferre turpius esse diceret, ipse legem es persecutus. Naturi enim* cet. Legit igitur τὸ κατὰ νόμον, et τὸ αἴσχιον retulit ad τὸ ἀδικεῖν; sed scribendum τὸ κατὰ φύσιν et τὸ αἴσχιον intelligi oportet τὸ ἀδικεῖσθαι. Polus enim principio dixerat peius et turpius esse τὸ ἀδικεῖσθαι, Socrates contra τὸ ἀδικεῖν. — ὅπερ καὶ] Part. καί om. EV Florr. f. s. In seqq. τὸ ἀδικεῖσθαι Ficinus ita expressit: *quale est iniuriam pati*, unde suspicatus est Bipontini

libri curatot post *κάκιον* excidisse *οἷον*, ut scriberetur *κάκιον, οἷον τὸ ἀδικεῖσθαι*; idque reposuerunt Heindorf. et Stallbaum. in ed. Goth. Stephanus in marg. „For. ita Pl. post *καὶ κάκιον* scripsit *οἷον φύσει αἴσχιόν ἐστε καὶ κάκιον τὸ ἀδικεῖσθαι* ut post *καὶ κάκιον* priore loco *τελεία ἀτιμία* ponatur.“ Quod recte improbarunt recentiores interpretes. Routhius et Findeisenius intelligi iubebant *οἷον*; neque tamen *οἷον* sic omittitur, ut particula explicationi serviens (quod Findeisenio videbatur laudanti locum p. 456. D.); immo praegresso *πᾶν*, quod illustraturus est scriptor, ante v. *τὸ ἀδικεῖσθαι* et sensus et lingua *οἷον* ut interponatur suadent. Plena erat oratio haec: *οἷον τὸ ἀδικεῖσθαι φύσει αἴσχιόν ἐστι καὶ κάκιον, νόμῳ δὲ* (int. *αἴσχιόν ἐστι*) *τὸ ἀδικεῖν*. Cl. *Rückert.* Plat. Eclog. p. 53. vocem *πᾶν* uncis inclusit; ita non opus foret interposito *οἷον*, siquidem *τὸ ἀδικεῖσθαι* explicatio (*ἐπεξήγησις*) esset praegressi *ὅπερ*, ut Polit. IX. 583. E: *ὃ μεταξὺ ἄρα νῦν δὴ ἀμφοτέρων ἔφαμεν εἶναι, τὴν ἡσυχίαν* κτλ. Vid. Annotatt. in Protag. p. 34.

γ' ἐστὶ] *γ'* om. V., Florr. f. s. *ἐστὶν*. In proximis β *ἀλλ' ἀνδραπόδου* e Clark. Florr. a. b. c. d. m. o. x. et Meerm. pro volgato *ἀλλὰ ἀνδρ.* dederunt Bekker. et Stallb. — *ᾧ κρεῖττόν ἐστι τεθνάναι*] Sic Clark. Δ Ξ Σ YV Flor. x. et Vindd. 6. 7. pro volgato *τεθνάναι ἐστὶν*. In seqq. *οἳός τ' ἐστίν*, quod Bekkerus suo Marte scripsit, confirmat Flor. x., in quo scribitur *οἵόστ' ἐστίν*. Libri reliqui, etiam Heind. Beck. et Stallb., dant *οἵόστε ἐστίν*. In seqq. Florr. f. x. Bodl. *αὐτὸς αὐτῷ*. Mox pro *οὖ* B C E F J W Florr. a. b. c. f. m. o. x. *ᾧ* vel *ὦι* scribunt. Pro *κήδηται* J *κήσηται*. In seqq. malim interpunctione inducta scribi *ἀλλ' οἶμαι οἱ τιθ.*, ut *ἀλλά* et ad v. *οἶμαι* Graecorum more solute interpositum et ad seqq. *οἱ τιθέμενοι* κτλ. referatur. Duae videlicet orationis partes (*at existimo — eos qui leges sciscant imbecillos esse homines*, vel: *at, ut arbitror, qui leges sciscunt imbecilli sunt homines*) in unam sunt conflatae orationem. Cf. quae posuimus ad Protag. p. 138. Similiter in seqq. scribo *ἡ δέ γε οἶμαι φύσις*. E: *ἀλλ' οἶμαι οὗτοι*. 485. A. al. Heindorfius p. 113. affert Polit. VIII. 564. A: *ἐξ οἶμαι τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας*. *Demosth.* in Leptin. p. 458, 7: *ἐν οἶμαι πολλοῖς*. p. 1268, 27: *οἱ γὰρ οἶμαι βέλτιστοι*. Vid. *Schaefer.* Apparat. ad Demosth. V. p. 96. In proximis corrig. *ἄνθρωποί εἰσι*, ut recte iam Heindorfius scripsit. De sententia, digna sunt quae conferantur Polit. I. p. 338. E. II. 358. E. sq. Legg. IV. 714. C. sqq. — *πρὸς αὐτούς*] Ald. Bass. 1, 2. cum Florr. a. b. c. d. m.

γε, οἶμαι, φύσεις] Scrib. ἦ δέ γε οἶμαι φύσις. Vid. supra B. posita. Meerm. φύσις οἶμαι.

αὐτὴ] F αὕτη. Deinde Clark. ΓΔΣΥBCEFVW D Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. x. Vindd. 1. 2. ἀποφαίνει pro volgato ἀποφαίνοι, J ἀποφαίνῃ. Deinde pro ἄν, quod libri edd. habent, Clark. ΓΔΘBCEFJW Florr. ai b. c. d. f. m. o. s. x. Vindd. 1. 2. et Steph. in marg. scribunt αὐτὸ, quod Stallbaumius reposuit; esset *hoc* vel *id ipsum*, vid. ad Phaedr. p. 236. In Paris. V scribitur αὖ, quod Bekkerus recepit, quem Buttmannus sequutus est. Atque hanc praetulerim particulam, siquidem sententiam alteri oppositam magis effert; αὖ est enim *ex contrario*; quod contra αὐτό praegresso αὐτὴ ab aurium approbatione abhorret. In Bas. 2. scribitur αὐτῷ. Ceterum verbis τὸν ἀμείνω τοῦ χείρονος πλέον ἔχειν cet. Callicles accuratius definit — quod in praegressis dixerat πλέον ζητεῖν ἔχειν τῶν ἄλλων: *quatenus hoc iustum censeatur et in quem conveniat.* Stallbaumium miror sumere potuisse Callicli dicendi fervore abreptum neglectis verbis praecedentibus haec adiecisse: τὸν ἀμείνω τοῦ χείρονος κτλ. — δηλοῖ] Heindorfius et Schleiermacherus referunt hoc verbum ad subst. ἡ φύσις. Immo δηλοῖ, sensus qui dicitur reciproco positus (vern. *es zeigt sich*), est *patet.* Protag. 329. B: ὡς αὐτὸ δηλοῖ. Polit. 497. C: τότε δηλώσει ὅτι τοῦτο μέν τι τῷ ὄντι θεῖον ἦν. al. Vid. quae posuimus ad Epinom. p. 611. sq. Adde *Matth.* Gramm. gr. p. 592. Mox καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις καὶ est: *non modo in animalibus, verum etiam*, s. *tam in animalibus, quam* —. Vid. ad Phaedr. p. 265. sq. Pro ζώοις Clark. ζώοις, vid. ad Phaedr. p. 539. In sequ. Bodl. γένεσι pro γένεσιν. — οὕτω τὸ δίκαιον] Vind. 7. Bodl. Meerm. οὕτως, de quo saepius iam egimus. Proxime Flor. α. κέκριται τὸ τῶν κρείττω. — Deinceps pro τοῦ ἥττονος Florr. f. s. τοῦ χείρονος, EF ἧττον χείρονος. Proxime vr. καὶ πλέον ἔχειν om. F. Quod sequitur πολῳ δικαίῳ, quo *iure*, negationis vim habet, ut solet ποῖος usurpari, v. ad Polit. p. 335., add. *Iacobs* ad Achill. Tat. p. 507. Est igitur, interrogatione soluta: *non ex iure illo* (int. *civili*). Sine causa igitur offendit in his *Daehne* Comm. crit. p. 28.

P. 856. ἢ ὁ πατὴρ] Flor. α. καὶ ὁ πατὴρ. — ἐπὶ Σκύθας] Sic Clark., Bekkeri libri (uno excepto B), E Florr. a. b. c. d. m. o. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. et Meerm., quos recte sequuti sunt Bekker. Stallb. et Buttm. Volgo ἐπὶ τοὺς Σκύθας. F σκυθίας. — ἢ ἄλλα μυρία κτλ.] Stephanus in marg. „Fort. ἢ ἄλλα μυρία ἃ ἄν τις. At Fic. ita vertit quasi leg. ἢ ἄλλοι μυρίοι οὓς ἄν τις.

Brüder ohne den Synodus zu halten. Durch verschiedene Gründe, die inzwischen sich eingefunden, sind wir genöthigt worden, die Synode auf das Jahr 1775 zu verschieben. Wir haben also nur Zeit gehabt, die Gemeinen zu besuchen, und mit ihnen zu reden, was ihnen zu ihrer Erbauung nöthig war. Wir sind in Neuwied, Friedberg, Marienborn, Ebersdorf, Gnadau, Neudietendorf, Gotha, Ilmenau, Neusalz, Gnadenfrey, Gnadenberg, Neusalza, Herrnhut, Niesky, Klein-Welke, Zittau, Hennersdorf, Christiansfeld, Fredericia, Kopenhagen, Lichtenau, Fairfield, Hope, Bethlehem, Nazareth, Philadelphia, Lancaster, Heidelberg, Tulpehocken, Bethabara, Bethania, Salem, Friedberg, Friedland, Hope, Gnadenhütten

dankens verdirbt.“ At vero sanissima sunt verba. Etenim κατὰ φύσιν τὴν δικαίου non est *secundum naturam iuris* (Ficinus: *secundum naturam iuris ipsius*), sed secundum ius *naturale* s. *iustum illud quod natura* (non lege) *nititur*. Solet enim a Graecis substantivum vel adiectivum articulo praemisso ita cum altero substantivo componi, ut, quod adiectivo exprimendum erat, substantivi id forma efferatur. Phaedr. 275. A: σοφίας δὲ τοῖς μαθηταῖς δόξων, οὐκ ἀλήθειαν πορίζεις, ubi ἀλήθειαν, int. σοφίας, est *veram sapientiam*. Phaedon. 99. E: τῶν ὄντων τὴν ἀλήθειαν, i. q. τὰ ὡς ἀληθῶς ὄντα. Ib. 87. E: ἀπολομένης δὲ τῆς ψυχῆς τότ' ἤδη τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας ἐπιδεικνύσι τὸ σῶμα καὶ ταχὺ σήπεν διοίχοιτο (ubi φύσιν τῆς ἀσθενείας pro simplici ἀσθένειαν positum esse male arbitrabantur Wyttenbach. p. 232. et Stallbaum. p. 122. ed. Goth. Immo est *imbecillitatem naturalem* s. *naturâ ei insitam*). Ib. 101. D: ἐχόμενος ἐκείνου τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς ὑποθέσεως (*firmae illius rationis*). Theaet. 177. A: ἐνθάδε δὲ τὴν αὐτοῖς ὁμοιότητα τῆς διαγωγῆς ἀεὶ ἕξουσιν (i. q. τὴν αὐτοῖς ὁμοίαν διαγωγήν). Hipp. mai. 290. C: ὡς οἷόν τ' ἦν, ὁμοιότητα τοῦ λίθου τῷ ἐλέφαντι ἐξευρών; Similiter intellexerim Polit. II. 364. E: διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν (vern. *Spielende*, h. e., *mit Spielen verbundene Ergötzlichkeiten* s. *Festlichkeiten*). *Aristoph.* Plut. 268: ὦ γοῦν ἀγγέλας ἐπῶν. al. Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 796. sq. Similiter Latini, ut *Cicero* de natur. deor. II. 36: *Ex aethere igitur innumerabiles flammae siderum exsistunt.* Ex contrario quoque pro adiectivo substantivum casu secundo ponitur, velut *poena legum* (*die gesetzliche Strafe*), vid. *Beier.* ad Cicer. Offic. T. II. p. 243. Atque hoc iustum natura consistens est, ut in seqq. accuratius definitur, lex naturae: κατὰ νόμον τὸν τῆς φύσεως. Clark. scribit κατὰ φύσιν. — κατὰ νόμον] V κατὰ τὸν νόμον. — οὐ μέντοι ἴσως] *neutiquam vero.* De v. ἴσως vid. ad Phaedr. p. 279. — ὃν ἡμεῖς τιθέμεθα πλάττοντες] Hoc pro ὃν ἡμῖς τιθέμενοι πλάττομεν positum esse Heindorfius et Stallbaumius annotarunt (cf. *Matthiae*, Gramm. gr. p. 1097. sq.). Potius verbum πλάττειν participio est positum, quia consilium indicat, vid. ad p. 453. B. In libris edd. superioribus post v. τιθέμεθα commate distinguitur, quod recte Heind. sustulit. Verbum πλάττειν (ut vern. *bilden*) ad disciplinam et institutionem transfertur, vid. *Heusd.* Spec. crit. p. 92. sq. et nostra ad Legg. p. 210. Male verba πλάττοντες cet. ad legem retulit Schleiermacherus vertens: *nach dem welches wir selbst willkührlich machen, die wir die Besten — knechtisch ein-*

zwängen; quasi πλάττειν in lege arbitrio hominum ficta dici possit. Immo recte libri superiores πλάττοντες cum seqq. coniungunt distinctione posita ante vv. ἐκ νέων; Buttmannus contra λαμβάνοντες referebat ad praecedentia τοὺς βελτίστους cet. interpretans *dum sumimus*; quem secuti sunt Schleiermacherus et Bekkerus, qui comma post v. πλάττοντες posuit et in seqq. scripsit ἡμῶν αὐτῶν ἐκ νέων λαμβάνοντες. Immo ante ἐκ νέων vel comma, quod libri superiores habent, vel quod rectius est, colon ponendum; verba enim ἐκ νέων λαμβάνοντες — καταδουλούμεθα sine particula explicativa (Latin. *videlicet*) ad praegressa explicanda annexa sunt. Atque hanc rationem Stallbaumius quoque secutus est. Corrigendum igitur: πλάττοντες τοὺς βελτίστους — ἡμῶν αὐτῶν· ἐκ νέων (int. *videlicet*) λαμβάνοντες κτλ. Verbum λαμβάνειν est Latinorum *prehendere* s. *prendere* (vern. *vornehmen*, velut *einen vornehmen*, ut recte iam Stallbaumius annotavit). Sic Apolog. 27. A: ἰδίᾳ λαβόντα διδάσκειν καὶ νουθετεῖν al. Male omisit Schleiermacherus hoc verbum, neque probandus est Ficinus qui verterit: *tanquam leones capientes*, quum verba ὥσπερ λέοντας referantur ad v. καταδουλούμεθα; quocirca distingui oportet: λαμβάνοντες, ὥσπερ λέοντας, κατεπῳδοντες — καταδουλούμεθα. A Grynaeo, qui pro *capientes* (quo Ficinus male expressit graec. λαμβάνοντες) intulit *vincientes*, decipi se passus est *Heusdius* Spec. crit. p. 92., ut Ficinum legisse ὥσπερ λέοντας δέοντας opinaretur. — καὶ κατεπῳδοντες] Voc. καί om. Clark. Bekkeri libri (praeter E F) Florr. a. b. c. d. m. o. s. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. Aug. et Meerm., quos recte secutus est Stallbaumius. Etenim verba sic cohaerent: ἐκ νέων λαμβάνοντες καταδουλούμεθα κατεπῳδοντές τε καὶ γοητεύοντες, ut participiis κατεπῳδοντες et γοητεύοντες id ipsum contineatur quo iuvenes, tanquam leones, domari dicantur. Corrige igitur interpretationem nostram: *a teneris videlicet unguiculis eos prendentes, tamquam leones, incantamentis praestigiisque domamus.* Stallbaumius verba ὥσπερ λέοντας connectebat cum participiis κατεπῳδοντες et γοητεύοντες: *dum eos tamquam leones incantamentis quibusdam ac praestigiis delinimus*; immo vero ὥσπερ λέοντας cohaeret cum καταδουλούμεθα (quod est *domamus*, non *delinimus*). Incantamenta illa et praestigias, ut etiam sequentia ostendunt, intelligit Callicles admonitiones, adhortationes, praescriptiones, leges, denique quicquid adhibemus ad pueros erudiendos, regendos, castigandos.

τοῦτό ἐστι] Flor. x. τοῦτ' ἐστι. Mox V γένηται 484 τις. In proximis Γ E F J W Florr. b. f. s. ὁ ἀνήρ. Ceterum

ἀνήρ vernaculum est *einer*, vid. ad Protag. p. 9. ibique laudatis addi possunt Phaedon. 63. E: *ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψας τὸν βίον*. 76. B: *ἀνὴρ ἐπιστάμενος περὶ ὧν ἐπίσταται ἔχοι ἂν δοῦναι λόγον, ἢ οὔ;* 114. D: *οὐ πρέπει νοῦν ἔχοντι ἀνδρί*. Politic. 259. A: *βασιλεύοντι γύρας ἀνδρί*. al. Quocirca a Graeco alienum est quod Schleiermacherus posuit: *wenn aber — einer mit einer recht tüchtigen Natur zum Manne wird*. — ἀποσεισάμενος] Tamquam pullus ferociens qui equitem excutit; hoc est enim ἀποσείεσθαι. *Herod.* IX, 22: *ἵσταται ὀρθὸς καὶ ἀποσείεται τὸν Μασίστιον*. VII, 88. *Xenoph.* Cyrop. VII, 1. 37: *ὁ δὲ ἵππος πληγὲὶς σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον*. Cf. *Valcken.* ad Herod. T. VI. P. II. p. 239., qui bene iam annotavit Platoni haec scribenti Homerica (Iliad. VI, 506.) ante oculos obversata esse:

Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀχοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείῃ πεδίοιο χροαλνῶν —
Κυδιόων. κτλ.

In seqq. Aug. ἀποφυγὼν pro διαφυγών. — καὶ καταπατήσας] Part. καί abest a Clark. *ΓΔ*BCEFJW Flor. a. b. c. f. m. o. s. x., quos recte audivit Stallbaumius scribens διαφυγών, καταπατήσας. Etenim part. καταπατήσας κτλ. id indicat quo invenis ferociens omnia illa excutit et perfringit et effugit; est igitur καταπατήσας vernaculum: *indem er alle — zertritt*. Participium καταπατήσας ad praegressa refertur, id vero quod sequitur ἐπαναστάς cum verbo ἀνεφάνη cohaeret. De participiis sine copula coninnctis vid. ad Phaedr. p. 454. — τὰ ἡμέτερα] Sic Clark. Bekkeri libri (exceptis Pariss. EF) Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. b. f. Bodl. et Meerm., quod pro volgato τὰ ὑμέτερα Heindorfius iam reposuerat. Findeisenius: „cui lectioni favent verba τιθέμεθα et καταδουλούμεθα." Ficinus volgatum expressit vertens: *incantationesque huiusmodi vestras pessundans*. — γράμματα] Heindorfius: „h. l. de *psephismatis* accipe, ut de Legg. IX. 858. E: *ὅσοι δὴ νομοθέται γενόμενοι γράμματα ἔγραψαν*." Immo in universum γράμματα sunt *praescriptiones* et *formulae* (vert. *Vorschriften* s. *vorgeschriebene Regeln*) in rebus ad ius pertinentibus. Sic praescripta dicuntur γράμματα Polit. 293. B: *καὶ ἐὰν κατὰ γράμματα ἢ χωρὶς γραμμάτων*. 295. C: *ἆρ' οὐκ ἂν παρ' ἐκεῖνα τὰ γράμματα τολμήσειεν ἄλλα ὑποθέσθαι;* 296. D. 297. A. 298. E. 299. A. B. 300. A. C. 302. E. Legg. IV. 721. B. 722. A. VII. 823. A. al. Cf. *Schaefer.* Appar. ad Demosth. IV. p. 260. — μαγγανεύματα] sunt *praestigiae* s.

veneficia, ut Legg. XI. p. 933. C. De vv. μαγγανεία et μαγγάνευμα vid. *Spanhem.* ad Aristoph. Plut. 310. *Sturz.* ad Empedocl. fragm. p. 38. sq. et *Buttmann.* Mus. d. Alterthumsw. P. II. F. I. p. 47. sq. Similiter *Cicero.* Brut. 60. veneficia et cantiones coniungit: *idque veneficiis et cantionibus Titiniae factum esse dicebat.* In seq. Bas. 1. περὶ φύσιν. — ἅπαντας] om. F. De aoristis ἐπαναστάς, ἀνεφάνη et ἐξελάμψει actionem indicantibus nullis temporis terminis circumscriptam, h. e., in universum valentem, igitur *certam* (ut vernaculo sermone eius vim exprimere possimus voce *zuverlässig* vel *sicher*), vid. quae ad Protagor. p. 34. et ad Phaedr. p. 476. exposuimus. Aoristum, ut perfectum, in re quoque poni futura eaque statim insequente arbitrabatur *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 961., ubi nostrum quoque locum citatum invenies. Pro ἐπαναστάς Flor. d. et Vind. 6. ἀναστὰς, deinde pro ἀνεφάνη F Flor. d. Vind. 6. ἐφάνη. Male scribi volebat Findeisenius ἂν φανείη — ἐκλάμψειε. — ἡμέτερος] Sic Bekkeri libri, Florr. Vindd. Bodl. Aug. et Meerm. cum Ald. Bass. 1. 2. Stephanus, qui ὑμέτερος scripsit, Serranum suum videtur audivisse qui verterit: *qui vester fuerat servus.* Ficinus haec verba praetermisit vertens: *atque discindens legesque omnes quae desciscunt a natura subvertens ceteris dominetur, in eo iam naturae ipsius ius effulget.* Bene Heindorfius: „ὁ δοῦλος *ad servilem ille conditionem institutione nostra depressus.* Additum autem hoc ὁ δοῦλος non erat cur virum doctum offenderet. Nam et subiecti, quod logici dicunt, locum hoc habet in verbis πάντα ταῦτα ἀποσκιδάμενος etc., et luculenta est venustaque oppositio in his δεσπότης ἡμέτερος et ὁ δοῦλος." — Δοκεῖ δέ μοι] Voc. δέ abest a F et pr. ΞE, post μοι ponunt Florr. f. s. et a rc. m. F. — Πίνδαρος] Vid. *Pindar.* carm. T. III. p. 78. Heyn. ubi vid. Schneider. Cf. *Böckh.* ad Pind. fragm. T. II. P. II. p. 640. sq., quem quidem locum inde ab Herodoto III, 38. dici non potest quot respexerint, praecipue verba νόμος ὁ πάντων βασιλεύς (vid. ad Protag. p. 143.), cf. Schneid. et Heyn. l. l. Deinde C ἄσθματι, J ὅτι ὁ νόμος, Flor. c. νόμος ἁπάντων βασ. — θνατῶν] *Clemens Alex.* Strom. I. p. 427, 5. Pott.: θνητῶν καὶ ἀθανάτων, II. p. 438, 30. θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων. — οὗτος δὲ δή, φησίν] Part. δή om. V. Ceterum haec verba Callicles cogitandus est de suo interposuisse; at vide ne Pindari orationem divellant, quae sine dubio hac progrediebatur continuatione: Νόμος, ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ

Ministère des Affaires étrangères, Ministère de l'Agriculture, du Commerce et des Travaux publics, Ministère de l'Intérieur, Ministère de la Justice, Ministère de la Marine, Ministère de la Guerre, Ministère de l'Instruction publique, des Cultes et des Beaux-Arts, Ministère des Finances, Ministère de la Présidence du Conseil

praeterea pron. *οὗτος* locum habere non potest, propterea quod tamquam Pindaricam cum verbis Pindari *ἄγει δικαιῶν* cohaereret. Vid. quae proxime disputabimus. — *ἄγει*] Hoc verbum neque est *regit* (*vim: τὸ βίαιον*), ut interpp. Pindari p. 77. acceperunt, neque *affert* (vim maximam), ut *Böckhius* intelligebat, sed valet *abigit* (ut Hercules boves; infra: *ἠλάσατο τὰς βοῦς*) s. *rapit*. Sic 488. B: *ἀγειν βία τὸν κρείττω τὰ τῶν ἡττόνων*. Cf. de vv. *φέρειν* et *ἄγειν* ad Phaedr. p. 619. annotata. — *βιαίως*] Stephanus mg. „*γρ. βίαιον*.“ Clark. *ΓΔΣBCJ* Vindd. 1. 2. 6. 7. et Florr. a. b. c. d. m. o. x. scribunt *βιαίων*, *Ξ βιαίων*; in F et V (qui suffecit *πάνθ'*) omiss.; in V om. etiam *τὸ δικαιότατον*, sed in marg. habet *δικαιῶν τὸ βιαιότατον*, quod et sensus commendat et aliorum locorum consensus probat. Sic enim Legg. IV. p. 714. E: *ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαιότατον*. Cf. *Aristid.* et Schol. ad Nem. l. l. Quocirca pro genuino hoc haberi oportet. Tam multa vero l. l. turbata reperiuntur in libris editis et scriptis, quos adhuc contulerunt viri docti, ut campus hic sit in quo liceat coniecturae aliquanto latius ac liberius vagari. Suspicor videlicet illa *οὗτος δὲ δή, φησίν* alieno loco post *Νόμος ὁ — βασιλεύς* interposita, hic post part. *δικαιῶν* inserenda esse, ut scribatur: *Νόμος, ὁ πάντων βασιλεὺς θνητῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαιῶν* (*τοῦτο δὲ δή φησι κατὰ φύσιν*) *τὸ βιαιότατον ὑπ. χεῖρ*; ut verba *τοῦτο δὲ δή φησι κατὰ φύσιν* participio *δικαιῶν* explicationis causa Callicles ipse interposuerit indicaturus Pindarum verbo *δικαιοῦν iustum s. ius naturale s. naturae*, non *lege constitutum*, significasse. Hinc sequitur *τοῦ δικαίου φύσει* al. Verbum enim *δικαιῶν* est *iustum constituens* et quasi *imperans* (Aristid. l. l. *τὰ δίκαια προσβεύων*), int. non ex lege civili, sed ex lege naturae, h. e., ex iure fortioris. *Böckhius* ad Pindari fragm. p. 642. ita locum interpretatur: „*Fatalis lex etiam vim maximam affert* (?) *eamque iustam efficit, quum humana ratione sit iniusta: quia quod summa lex imperavit, etsi iniustum nobis esse videatur, iustum sit necesse est.*“ Neque tamen de lege agitur fatali, sed de lege quam superior et fortior inferiori et imbecilliori praescribit (quae quidem etiam ad deos valet, quum apud hos quoque potentissimus imperium teneat reliquisque leges praescribat, quocirca *νόμος* dicitur *ὁ πάντων βασιλεὺς — ἀθανάτων*); atque haec quidem e Calliclis sententia lex est naturae, ex qua potentissimus quisque maxime dominatur. Haec vero lex a poëta dicitur *δικαιοῦν*, h. e., iustum constituere atque imperare ex iure potentioris s. fortioris, non ex

iure civili, ut Callicles recte interpretatur. Quod quidem illustratur loco Legg. X. 890. A: *τοῦτ' ἔστιν — ἅπαντα ἀνδρῶν σοφῶν — καὶ ποιητῶν φασκόντων εἶναι τὸ δικαιότατον ὅ τί τις ἂν νικᾷ βιαζόμενος — ἑλκόντων πρὸς τὸν κατὰ φύσιν ὀρθὸν βίον, ὃς ἐστι τῇ ἀληθείᾳ κρατοῦντα ζῆν τῶν ἄλλων καὶ μὴ δουλεύοντα ἑτέροισι κατὰ νόμον.* Cf. *Aristot.* Polit. I. 2. §. 3. Schneid. — *τὸ δικαιότατον*]

ον

Sic libri omnes, E *δικαιότατον*. Ut in praegressis *βιαίων* et *δικαιῶν*, sic h. l. *δικαιότατον* et *βιαιότατον* inter se permutata sunt. Genuina videlicet scriptura est *τὸ βιαιότατον* (sic Legg. IV. 714. E. *Aristid.* et Schol. ll. ll.), quod unus Paris. V in margine servavit. Hoc autem *τὸ βιαιότατον* non est adiectivum pendens e verbis *ἄγει* et *δικαιῶν* (ut *Böckhius* intellexit vertens: *vim maximam affert eamque iustam efficit.* Similiter Schleiermacherus: *führt von Natur herbei rechtfertigend* (sic!) *das gewaltsamste*), sed adverbii partes obtinet (ut adiectiva neutra frequentantur, vid. *Musgrav.* ad Sophocl. Oed. Colon. 1711. et *Fischer.* ad Weller. III. p. 217.). Igitur est: *lex — abigit* s. *rapit ex suo iure agens* (*δικαιῶν*) *vim lentissime.* Sic verba esse accipienda etiam locus docet inferior 488. B: *ἄγειν* (h. e., *abigere* s. *rapere*) *βίᾳ* (h. l. *τὸ βιαιότατον*) *τὸν κρείττω τὰ τῶν ἡττόνων.* — *ὑπερτάτᾳ*] ΞΣ Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. et Meerm. *ὑπερτάτῃ*. Deinde Paris. V pro *χειρί* scribit *χερί*, quod rite reposuerunt Bekker. et Stallb. — *Ἡρακλέος*] Sic Clark. ΓΞΣBCFJW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. m. x. et Bodl. pro volgato *Ἡρακλέους*, idque recte sequuti sunt Bekk. et Stallb.

ους

V *Ἡρακλέος*. — *ἐπεὶ ἀπριάτας*] om. Σ Vind. 7. Bodl. Aug. et Meerm. Explentur haec verba seqq. *τοῦ Γηρυόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς*. Bene Findeisenius: „finge Calliclem haesitasse nec potuisse sibi in memoriam revocare versus illos Pindari, quos commemorare volebat." — *τὸ γὰρ*] F *ἐπὶ τὸ*. — *οὐκ ἐπίσταμαι*] Verbum *ἐπίστασθαι* etiam in eo ponitur qui memoria aliquid tenet (quod vernaculum est *auswendig wissen*), ut Phaedon. 61. B: *οὓς προχείρους εἶχον καὶ ἠπιστάμην μύθους τοὺς Αἰσώπου.* Polit. III. 392. E: *ἐπίστασαι τῆς Ἰλιάδος τὰ πρῶτα.* *Xenoph.* Conviv. 3. §. 6: *ὅτι καὶ οἱ ῥαψῳδοὶ πάντες ἐπίστανται ταῦτα τὰ ἔπη.* In proximis Flor. x. *λέγει δὲ ὅτι.* — *τοῦ Γηρυόνου — τ. βοῦς*] Flor. s. *γηρυόνου*, Flor. o. *τοὺς βοῦς*. De Geryonis bovibus s. armentis ex Erythia ab Hercule abactis vid. interpp. ad Hygin. f. 30. p. 87. et *Heyn.* Observv. ad Apollod.

II, 5. 10. p. 159. sq. Verbum ἠλάσατο est *abegit, tamquam praedam suam*, vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 935. — ὡς τούτου ὄντος] Pron. τούτου explicatur seqq. καὶ βοῦς καὶ τἆλλα κτήματα εἶναι τοῦ βελτίονός τε καὶ χρείττονος.

πάντα] E F Flor r. f. s. παντὸς, Bodl. Aug. et Meerm. C τοῦ βελτίονος πάντα καὶ χρείττονος. Proxime post v. βελτίονος pro τε Γ habet γε. Verba τὰ τῶν χειρόνων τε καὶ ἡττόνων adiecta sunt ad priora τἆλλα κτήματα πάντα accuratius definienda; vernac. est: *alle übrigen Besitzungen — nehmlich die der Schlechtern und Geringern.* — γνώσει] Sic pro γνώσῃ Clark. et Flor. x. a pr. m. In W γνώσει. Deinde libri edd. δὲ ἄν, Flor. b. ἐὰν; unde Bekkerus scripsit δ' ἐὰν, quem audiendum esse putavi. — μείζω] Bodl. Aug. et Meerm. μείζονα. — φιλοσοφία] Laudat h. l. *A. Gell.* Noct. Att. X, 22. Cf. *Upton.* ad Arrian. Diss. I, 22. 18. De adiectivo χαρίεν (i. q. χαρίέν τι) vid. ad Phaedr. p. 247. — ἐν τῇ ἡλικίᾳ] *aetate iuvenili*, i. q., μειράκιον ὤν, ut p. 485. A: οὐκ αἰσχρὸν μειρακίῳ ὄντι φιλοσοφεῖν. Cf. Phaedr. 255. A. Similiter vocem *aetas* usurpant Latini in adulto, v. c. *in aetatem venire*, v. *Duker.* ad Liv. XLII, 34. — περαιτέρω τοῦ δέοντος] i. q., περαιτέρω ἢ δεῖ. Vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 847. De sententia Polit. VI. 487. C: ὅσοι ἂν ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁρμήσαντες μὴ τοῦ πεπαιδεῦσθαι ἕνεκα ἅψωνται νέοι ὄντες ἀπαλλάττωνται, ἀλλὰ μακρότερον ἐνδιατρίψωσι κτλ. Similem vero sententiam *Ennius* Neoptolemum fecit proferentem: *Philosophandum est paucis: nam omnino haud placet.* Vid. *Cicer.* Tusc. Disput. II, 1. ubi v. Davis. Orat. II, 37. *A. Gell.* Noct. Attic. V, 15. al. Cf. ad Enni fragm. p. 358. Hessel. — διαφθορὰ] Ald. Bas. 1. διαφορὰ. — τῶν ἀνθρώπων] Bas. 2. τῷ ἀνθρώπῳ, B a corr. in. τῷ ἀνθρώπῳ (sec. Routh. τῶ ἀνθρώπω). In seqq. καί ante v. πάνυ om. C. Proxime libri edd. superiores recte scribunt ἤ, καὶ (Heindorf. Bekk. et Stallb. comma induxerunt), quia, quae coniunctionem καί excipiunt diversi quid a praegressis indicant; ut καί sit *sed*, vid. ad Protag. p. 141.

ἄπειρον] Σ ἄπειρος. In seqq. Clark. καγαθὸν καὶ D εὐδαίμον' ἔσι, Δ Σ Bodl. Aug. Meerm. et γρ. Υ εὐδαίμονα. In seqq. Flor. x. τῶν κατὰ πόλιν. Mox J δημοσί, in mg. positis τῶν λόγων; — οἷς δεῖ] Paris. J Flor. d. Vindd. 1. 7. οἷς δὴ. Routhius verba ἐν τοῖς συμβολαίοις τοῖς ἀνθρώποις ita acceperat ut art. τοῖς cum antecedente voce

συμβολαίοις necteret explicans: *quae sunt hominibus.* Verba autem sic cohaerent: *οἷς χρώμενον ἐν τοῖς συμβολαίοις δεῖ ὁμιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ.* Verba *χρώμενον ὁμιλεῖν* posita esse pro *χρῆσθαι ὁμιλοῦντα* Findeisenius et Stallbaumius annotayerunt; sed vid. ad p. 453. B. posita. Ø exhibet *χρωμένους.* In marg. Aug. et a Schol. *τὰ συμβόλαια* explicantur *αἱ ἀσφάλειαι καὶ συγγραφαὶ καὶ συνθῆκαι πόλεων, καθ' ἃς τὸ δίκαιον ἀλλήλοις ἔνεμον.* Immo *συμβόλαια* sunt *pacta* et *conventa*, ut Sophist. 225. B. Polit. 294. E. 305. B. Polit. I. 333. A. 343. D. IV. 424. D. 425. C. D. 426. E. 443. E. VIII. 554. C. 556. A. Legg. I. 649. E. V. 729. E. 738. A. XI. 913. 922. A. XII. 956. B. 958. C. al. Vid. *Oudendorp.* ad Thom. Mag. p. 819. et *Creuzer.* ad Plotin. de pulchr. p. 115. Quocirca *ἐν τοῖς συμβολαίοις* est *in rebus contrahendis.*

P. 358. *τῶν ἠθῶν*] Schol. *τῶν ἐν ἔθει κειμένων*, et in marg. Ang. *τὰ ἐν ἔθει κείμενά φησι.* Sed *ἦθος* interiorem (moralem) naturam indicat (quam nos dicimus *Charakter*), qualis in hominum moribus universaque agendi ratione conspicitur; vid. ad Legg. p. 106. Adde G. I. *Bekkeri* Spec. in Philostrat. p. 11. sq. — *ἄπειροι*] om. E Flor. f. s. et pr. F. In sqq. Clark., ut solet, *ἐπειδ' ἄν.* Demceps *οὖν* om. J.

ὥσπερ γε] Part. *γε* om. Σ Vind. 7. Bodl. Ang. Meerm. et pr. Ξ. Ficinus: *quemadmodum et civiles viri* „tamquam pro *γε* legisset *καὶ*. bene." *Findeisenius.* Immo *γε* recte habet, post *οἶμαι* vero vide ne *καὶ* (quod a syllaba *μαι* facile absorberi potuit) interciderit. Sic v. c. Conviv. 187. B: *ὥσπερ γε καὶ ὁ ῥυθμὸς — γέγονε.* alia sexcenta. — *ἐπειδὰν αὖ*] Paris. J et Flor. b. *ἐπ. οὖν*, male, quum *αὖ* (*vicissim*, vern. *ihrerseits*) sensus postulet. In proximis Flor. x. Bodl. Aug. et Meerm. *εἰς τὰς ἡμετέρας.* Mox Bodl. Aug. et Meerm. *εἴθισαι διατριβὰς.* Ceterum voces *διατριβάς* et *λόγους* more h. l. coniunguntur ita ut *διατριβή* (vern. *Unterhaltung*) materiam sermonum (h. l. philosophiam), *λόγοι* vero magis formam (h. e., dictionem et eloquutionem philosophorum propriam s. rationem philosophiam de rebus disserendi) significet. Apolog. 37. D: *Ὅτι ὑμεῖς μὲν ὄντες πολῖταί μου οὐχ οἷοί τε ἐγένεσθε ἐνεγκεῖν τὰς ἐμὰς διατριβὰς καὶ τοὺς λόγους.* Cf. quae praeterea collegit *Stallbaum.* ad Euthyphr. p. 3. sq. — *τὸ τοῦ Εὐριπίδου*] Schol. *τὸ ἰαμβεῖον ταῦτ' ἐστὶν ἐξ Ἀντιόπης τοῦ δράματος Εὐριπίδου, ἐκ τῆς Ζήθου ῥήσεως πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἀμφίονα. οὗτοι δ'*

Ἀντιόπης viol. *Valckenarius* Diatrib. in Eurip. Rell. p. 76. ita priora volebat constituta:

ἐν τούτῳ γε τοὶ
Λαμπρός θ' ἕκαστος κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται

vel:

ἐν τούτῳ γε πῆς
Λαμπρός τίς ἐστι κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται.

Libri edd. superiores scribunt Λαμπρός τε ἐστὶν ἕκαστος ἐν τούτῳ, κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται. Stephanus in marg. „Non stat versus ita legendo." Pro λαμπρός τ' ἐστίν Vindd. 2. 6. 7. λαμπρός τέ ἐστιν, deinceps pro κἀπί Clark. Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. f. o. s. x. Bodl. Aug. et Meerm. καὶ ἐπὶ. Dictionem νέμειν πολύ, πλεῖστον al. (h. l. τὸ πλεῖστον ἡμέρας μέρος), Latin. *multum, plurimum tribuere*, illustravit Valcken. l. l. et ad Hippolyt. p. 306. — ἡμέρας] F Vind. 6. Bodl. Aug. et Meerm. τῆς ἡμέρας, in Flor. x. ἡμέρας abest. Deinceps BC Florr. d. m. et Bas. 2. τοῦτο. Verba τούτῳ μέρος desiderantur in F. — αὐτοῦ] Flor. x. et Meerm. αὐτοῦ. — τυγχάνει] Sic Flor. x. (ut Stallbaumius tradit) et *Plutarch.* Conv. Disput. p. 630. B. Stephanus in marg. „videtur scribendum τυγχάνει: ut ἵνα sit ubi." Hoc etiam *Gataker.* Opp. critt. p. 130. et *Valckenarius* l. l. reponi iusserant; quos sequuti sunt Heindorfius („quod sermonis lege pro τυγχάνῃ recepi"), Beck. et Bekkerus. Routhius contra coniunctivum servandum esse censuit, quia, ubicumque hi versus legerentur, coniunctivus τυγχάνῃ reperiretur. Neque vero ἵνα seq. coniunctivo sermonis legi adversari, quod Heindorfius opinabatur, facile intellexeris si tecum reputaveris, versus esse poëtae tragici, et „hanc constructionem, suppresso ἄν, amare tragicos," *Porson.* ad Orest. 141. Cf. quae collegerunt *Stallb.* ad Phaedon. p. 40. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1012. not. d. Quocirca recte mihi videtur Stallbaumius volgatum τυγχάνῃ retinuisse, bene afferens quae sequuntur: ὅπου δ' ἂν φαῦλος ᾖ. Ceterum τούτῳ ἵνα est i. q. τούτῳ ἐν ᾧ. — βέλτιστος] Alcib. II. 146. A. *Plutarch.* de garrul. 514. A. Conviv. p. 630. B. κράτιστος, quod *Aristoteles* quoque Problem. 18. videtur confirmare scribens: ὅτι ἐν οἷς οἴεται ἕκαστος κρατιστεύειν, ταῦτα προαιρεῖται, ὃ δ' αἱρεῖται, ἐπὶ τοῦτ' ἐπελθεῖται, νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας αὐτῷ. Atque hoc praetulerant *Gatakerus* et *Valckenarius* ll. ll. Contra *Wyttenbachius* ad Plutarch. T. III. P. II. p. 552. βέλτιστος, quae constans h. l. librorum scriptura est (Bodl. βέλτιος), sequutus est vertens: *ubi ipse se ipso praestet arte plurimum.* Pron. αὐτός arcte cohaeret cum αὐτοῦ (vern. *worin er sich selbst*

übertrifft, h. e., *worin er so ausgezeichnet ist, als er nur zu seyn vermag.* Male Schleiermacherus vertit: *worin er selbst der Beste leicht erfunden wird*; quasi αὐτός per se positum sit), et hoc αὐτοῦ pendet e superlativo βέλτιστος: ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ βέλτιστος ὤν est: *in quo quam potest maxime excellit.* Vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 857.

λοιδορεῖ τοῦτο] Sic Clark. ΓΔΞΣBCFJVW 485 Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. Aug. et Meerm. pro volgato τούτῳ. Schol. ad Aristoph. Plut. 456: τὸ λοιδοροῦμαι παθητικῶς δοτικῇ συντάσσεται, ἐνεργητικῶς δὲ αἰτιατικῇ, ubi v. Kuster. et Hemsterhus. Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 705. not. 2. In seqq. Bodl. τὸ δὲ ἕτερον. Deinde Flor. x. τῇ αὐτοῦ. Proxime pro ἐπαινεῖν (Ald. ἐπεινεῖν) Bodl. ἐπαινεῖ. In seqq. scriptum malim ἀλλ' οἶμαι τὸ ὀρθ., vid. ad p. 483. B. exposita. — παιδείας χάριν] *Heusdius* Spec. crit. p. 93. scribi iubebat παιδιᾶς χάριν: „ita philosophiam informat Callicles, ut gratiosa sit res atque elegans, utilis vero ac necessaria non item: ut puerilis quasi ludus, quem ludere ut pueris decorum, ita viris turpe sit atque inhonestum. Egregie igitur sibi ipse repugnet, si ὅσον παιδείας χάριν tractandam esse philosophiam dicat." Immo hoc dicere volt Callicles, philosophiae studium puerum decere instituendum atque erudiendum, non virum in rebus gravibus ac seriis occupatum. Sic C: παρὰ νέῳ μὲν γὰρ μειρακίῳ ὁρῶν φιλοσοφίαν ἄγαμαι καὶ πρέπειν μοι δοκεῖ, καὶ ἡγοῦμαι ἐλεύθερόν τινα εἶναι τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, τὸν δὲ μὴ φιλοσοφοῦντα ἀνελεύθερον καὶ οὐδέποτε οὐδενὸς ἀξιώσοντα ἑαυτὸν οὔτε καλοῦ οὔτε γενναίου πράγματος. *A. F. Daehne* Comment. crit. de aliq. Plat. locis 26. vocem παιδείας intelligebat animi culturam, o loco 487. C. colligens non puerile tantummodo censuisse Calliclem philosophiae studium, sed etiam virile, si certis limitibus circumscriberetur, ὅσον παιδείας χάριν. Magis vero mihi probatur quam secutus sum interpretatio, quam proxima fere efflagitant: οὐκ αἰσχρὸν μειρακίῳ ὄντι φιλοσοφεῖν· ἐπειδὰν δὲ ἤδη πρεσβύτερος ὢν ἄνθρωπος ἔτι φιλοσοφῇ, καταγέλαστον — τὸ χρῆμα γίγνεται. In seqq. pro ἤδη ΣY ἴδη. — φιλοσοφῇ] Sic Clark. ΓΔΞΣBCJV Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. x. pro soloeco, quod libri edd. habent, φιλοσοφεῖ. — τὸ χρῆμα] Flor. x. τὸ χάρισμα. Stallbaumius: „τὸ χρῆμα est res quatenus tractatur." Heindorfius pro τὸ πρᾶγμα positum esse censebat laud. Budaei Comment. L. Gr. p. 44. (Cf. Protag. 361. B. Polit. III. 398. A. Men. 97. *E. Wesseling.* ad Herod. VII. 145.). Immo χρῆμα ita nominibus et adiectivis iungitur, ut

rationem, conditionem, statum vel talo quid indicet idque tamquam singulare quid atque insigne efferat. Vernaculum est *Sache*, ut Theaet. 209. E: *ἡδὺ χρῆμ' ἂν εἴη τοῦ καλλίστου — λόγου: so wäre es eine artige Sache s. so stünde es herrlich mit der schönsten der — Erklärungen.* Polit. VIII. 567. E: *Ἦ μακάριον — λέγεις τυράννου χρῆμα, εἰ τοιούτοις φίλοις τε καὶ πιστοῖς ἀνδράσι χρῆται: Sane praeclare agi dicis cum tyranno s. beatam esse tyranni conditionem* cet. Similiter cum adiectivo coniunctum non est simplex circumloquutio, sed vim adiectivi effert et auget. In re positum est modo vernac. *Stück* (ut *Xenoph.* Cyrop. I, 4. 8: *ἔλαφον, καλόν τι χρῆμα καὶ μέγα*), modo *Masse* (ut *πολύ* vel *πάμπολύ τι χρῆμα*, v. *Valcken.* ad Herodot. T. V. P. II. p. 254.); in actione vero verti potest *Wesen*, *Beginnen* vel tali modo, ut h. l. *καταγέλαστον — τὸ χρῆμα γίγνεται: so zeigt es sich* (de v. *γίγνεσθαι* vid. ad Phaedr. p. 347.) *als ein lächerliches Beginnen.* Cf. de v. *χρῆμα* quae *Sturz.* Lexic. Xenoph. IV. p. 588. collegit, quibus addi possunt *Valckenar.* ad Euripid. Phoeniss. v. 206. ad Theocrit. Adoniaz. p. 377. B. interpp. ad Aristoph. Nub. 2. T. II. p. 36. ed. Beck. et *Kiessling.* ad Theocrit. p. 24. In libro Γ. scribitur *γίγνεται τὸ χρῆμα.*

ὥσπερ] Voc. *ὥσπερ*, i. q. *ὅπερ*, post v. *ὁμοιότατον* positum est, sicut post *τὸ αὐτό* al. frequentari solet, vid. ad Protag. p. 109. et Phaedr. p. 572. Male igitur Findeisenius: „Pro *ὥσπερ* legendum videtur *ὅπερ*." — *πρὸς τοὺς ψελλιζομένους καὶ παίζοντας*] *in balbutientes et puerum agentes.* Etenim quum *ψελλίζεσθαι*, *balbutire* vel *lingua haesitare*, etiam dici possit homo naturae vitio ita loquens ut intelligi nequeat, h. l. autem de pueris agatur, Calliclem ut pueritilitatis notionem efferret, Plato fecit addentem verbum *παίζοντας*, *pueriliter loquentes*, h. e., *etiam in lingua pueros agentes* et *ludentes*; ludendi enim significatio verbi *παίζειν*, quippe a *παῖς* ducti, non minus propria est, quam ludere pueritiae, vid. Polit. IV. 425. A.: *ὅταν δὴ ἄρα καλῶς ἀρξάμενοι παῖδες παίζειν εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέξωνται* κτλ. Schleiermacherus part. *παίζοντας* a Platonico abhorrere more arbitrabatur, propterea quod verbo *παίζοντας* in sequentibus nihil opponeretur et utrisque *ψελλιζομένους* et *παίζοντας* tantum *σαφῶς διαλέγεσθαι* in seqq. responderet. Sed verba proxima *ψελλιζόμενον καὶ παίζον* illa, *ψελλιζομένους καὶ παίζοντας*, genuina esse dubitare non sinunt. Accedit quod recte *σαφῶς διαλέγεσθαι* opponitur *τῷ ψελλίζεσθαι* et *παίζειν*; etenim non solum est *clare eloqui* (ut balbutienti puero oppo-

natur), verum etiam *plane* et *aperte loqui* (quod opponitur puero ludenti et blaterauti, ut nescias utrum ioca tantum agat nihilque nisi nugas proferat, an serii quid verbis eius subiectum sit. — *ᾧ προσήκει*] Aug. et Meerm. *ὅ*, quod Fiudeisenius perperam reposuit arbitratus participia *ψελλιζόμενον* et *παίζον*, si retineretur *ᾧ*, mutanda esse in dativos; quum tamen nihil fere frequentius sit quam accusativus participii praegresso dativo, vid. ad Phaedr. p. 331. Quocirca repudiandi sunt dativi *ψελλιζομένῳ* et *παίζοντι*, quos Paris. V habet

ον

(scrib. *ψελλιζομένω* et *παίζοντι*). Pro *ἔτι* Flor. d. *οὕτω*, Vind. 6. *ψελλιζόμενόν τε καὶ παίζον*. Pro *παίζον* J *πέζοντα*, F *χαίρον* (in marg. posito *παίζον*), Flor. d. *ψελλ. καὶ παίζειν*, quod Heindf. coniecerat. Stallbaumius: „si quid mutandum, equidem corrigam: *ᾧ ἔτι προσήκει διαλέγεσθαι οὕτω ψελλιζομένῳ καὶ παίζειν.*“ At vero *ψελλιζόμενον καὶ παίζον* (non *παίζειν*) praegressa *πρὸς τοὺς ψελλιζομένους καὶ παίζοντας* efflagitant, et accusativum *ψελλιζόμενον* magis esse graecum, quam dativum *ψελλιζομένῳ*, supra iam indicavimus. Verba sic, ni fallor, scribenda: *ὅταν μὲν γὰρ παιδίον ἴδω, ᾧ ἔτι προσήκει διαλέγεσθαι οὕτω, ψελλιζόμενον καὶ παίζον*; ut *ψελλιζόμενον* et *παίζον* praegressi *οὕτω* explicandi causa apposita sint (vern. *so zu sprechen, nehmlich zu stammeln und zu schäkern* s. *dass er stammelt* etc.). Sic 478. C: *Ἆρ' οὖν οὕτως ἂν περὶ σῶμα εὐδαιμονέστατος ἄνθρωπος εἴη, ἰατρευόμενος, ἢ μηδὲ κάμνων ἀρχήν*; ubi vid. notata. Alii accusativos *ψελλιζόμενον* et *παίζον* referebant ad v. *ἴδω*; immo vero *ἴδω* explendum est seqq. *ψελλιζόμενον* et *παίζον* vel ex his petendum *τοῦτο ποιοῦν*, ut *ἰδεῖν* sit *percipere*, *animadvertere*, quo continentur et videre, int. pueriliter agentem s. ludentem, et audire, int. pueriliter loquentem s. balbutientem. Accuratius hoc seqq. exprimitur: *ὅταν δὲ ἀνδρὸς ἀκούσῃ τις ψελλιζομένου ἢ παίζοντα ὁρᾷ*. Quocirca *A. F. Daehnio* Commentat. crit. p. 26. sq. non concinne haec dicta esse existimanti assentiri non possum. Nec aliter Ficinus legit qui verterit: *Quotiens enim adspicio puellum cui decorum adhuc est loqui ita balbutientem ludentemque delector festivumque et liberale mihi videtur* cet. — *δουλοπρεπές τι*] Florr. d. o. *δουλοπρ. τε*. In seqq. Flor. d. *ἀκούσω* pro *ἀκούσῃ*.

ὁρᾷ] Flor. d. *ὁρῶ*. Ceterum Schol. *τὸ διαλέγεσθαι παιδάριον πικρόν τι δοκεῖ, ὡς παρὰ φύσιν καὶ βίαιον ὄν* (quod Ang. quoque habet superscriptum), *καταγέλαστον δέ, ὅταν ψελλίζηται ἀνήρ, καὶ πληγῶν ἄξιον ὅταν παίζῃ. ἄτοπα* C

Z. Lange, Lehrb. d. Briefstil. 2. Aufl. 3. Abdr. (Leipzig, Hirt & Sohn, 1880.) — Ders., Briefe und Briefstil. 2. Aufl. (Ebd. 1880.) — Ders., Briefe und Briefstil. Ein Lehrbuch. 3. Aufl. (Ebd. 1882.) — Ders., Briefe und Briefstil. Ein Lehrbuch. 4. Aufl. (Ebd. 1884.) — Ders., Briefe und Briefstil. Ein Lehrbuch.

XXII. p. 265. B. XXVIII. p. 341. D. *Liban.* Apolog. Socrat. T. III. p. 13. Plura alia collegit *Wyttenbach.* Bibl. crit. *V.* III. P. IV. p. 8. sq. et Iacobs Nott. crit. ad Anthol. p. 896. In seqq. V *ψιθυρίζοντά.* Ceterum recte habet accusativus praegressis dativis (vid. supra posita); quocirca depravavit graeca Findeisenius qui, ne scilicet *ψιθυρίζοντα* mutandum esset in *ψιθυρίζοντι*, pro *τόν* ante vv. *λοιπὸν βίον* scripsit *τοῦ — βιῶναι* (int. *ἕνεκα*).

καὶ μέγα] *καί* ante v. *μέγα* om. J. — *καὶ ἱκανὸν*] B Heindorfius: „etsi hoc *ἱκανὸν* ferri potest, magis tamen placeret *νεανικὸν*.“ Coraës malebat *καλόν*. Immo recte habet *ἱκανόν*, quod vernaculum est *etwas tüchtiges*. Neque est quod cum cl. *Heusdio* Spec. crit. p. 94. interponamus *μηδέν* ante v. *μηδέποτε*, siquidem adiectiva solute sic ponuntur, velut Theaet. 179. D: *εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται.* Vid. ad Phaedr. p. 247. et *Böckh.* in Min. et Legg. p. 112. Hic quoque graeca corrupit Findeisenius part. *καί* inducta, ut *ἱκανόν* (mascul.) C cohaerens enim *φθέγξασθαι* idem valeret quod *δυνάμενον* s. *δυνατόν*. Verba *καὶ ἱκανόν* praetermisit Ficinus vertens: *nihil unquam liberale aut magnificum prolaturus.* Flor. x. *φθεγξάμενος*, volgata in marg. apposita. In seqq. retinendam arbitror librorum superiorum scripturam *πρός σε*, quam recentiores mutarunt in *πρὸς σέ*. Vid. ad Protag. p. 11. 133. Vox quae sequitur *ἐπιεικῶς*, proprie *satis* (vern. *ziemlich*, ut *ἐπιεικῶς πάλαι* Theaet. init. Criton. init. Phaedon. 80. C.), est etiam, ut solent Attici lenius ponere pro fortiore, vernaculum *ganz* (ut Cratyl. 428. C. al.), *recht* (Conviv. 201. A. Polit. IV. 431. E. 441. C. al.) et *sehr* (Hesych. *πάνυ, λίαν.* Cf. Suid. Etym. M.), ut Protag. 359. A: *τὰ μὲν τέτταρα ἐπιεικῶς παραπλήσια ἀλλήλοις εἶναι.* Polit. VIII. 555. D: *ἐπιεικῶς — δῆλον.* Euthyd. 275. C: *ὥστε ἐπιεικῶς θαμβεῖ τὸ ἀποχρίνεσθαι.* Charmid. 153. C: *καὶ ἐπιεικῶς — ἀληθῆ ἀπήγγελται.* al. Quocirca mirari debemus Heindorfium scribentem: „quamquam absque hoc *καὶ* pro Platonis more h. l. exspectarem *πάνυ* potius quam *ἐπιεικῶς*.“ Etenim in seqq. libri edd. *καὶ φιλικῶς*, sed *καί* abest a Clark. *ΓΔΞBCEFJVW*, Florentinis et Vind. 1., nec Ficinus agnoscit vertens: *Ego autem valde te, o Socrates, amo.* Quod recte sequuti sunt Bekker. et Stallb. — *κινδυν. οὖν*] F *γοῦν*. In seqq. Flor. d. *ὥσπερ*, Flor. x. *ζῆθος* sine articulo. Tum *Ξ ἀμφίονα.* Deinceps *Ψ ὡς εὐριπίδης*, Bodl. Aug. et Meerm. *τοῦ εὐριπίδου* pro *ὁ Εὐριπίδης.* Euripidis fabula Antiope significatur, e qua quae sequuntur sumta sunt, vid. Eurip. fragmm. 33. ed. Beck. p. 426. Valcken. Diatr. p. 75. al. Fratres

Jacobsen, M. Nathan, zum Andenken seiner Lehrer und Freunde. Ein Beitrag zur Geschichte der Wissenschaft des Judenthums. Mit Beiträgen von Immanuel Wolf, Leopold Zunz, Moritz Steinschneider, Abraham Geiger, Salomon Plessner, Isaak Heinemann, Ludwig Philippson, Isaak Markus Jost, Salomon Munk, Heinrich Jolowicz, Salomon Jacobsen, Moritz Veit, Moritz Stern, Isaak Levy, Moritz Hartwig, Isaak Rülf, Moritz Lazarus, Heinrich Graetz, Leopold Stein, Samuel Holdheim, Samuel Meyer Ehrenberg, Samuel Hirsch, Samuel Adler, Samuel Mayer, Samuel Sachs, Samuel Salomon Cohn, Samuel Landau, Samuel Mey

Φθίρεις δὲ ψυχῆς ὧδε γενναίαν φύσιν
Γυναικομίμῳ διαπρεπὴς (vel *διαπρέπων*) *μορφώματι.*

Pro *διαπρέπεις* **H. Grotius** Excerpt. e Trag. et Com. p. 373. corrigebat *διατρέπεις*, et Valckenario Euripides *διαπρέπεις*, Plato vero *διαστρέφεις* videbatur scripsisse. Heindorfius quoque v. *διαπρέπεις* manifestam habere corruptelae notam arbitrabatur. Stephanus Thesaur. T. III. p. 540. G. ad *φύσιν ψυχῆς* intelligens *κατά* verbum *διαπρέπεις* explicabat *excellis*. Immo *διαπρέπεις* sensu positum transitivo recte habet; est enim *decorare studes* (*decus quaeris*); *διά* enim in verbis compositis studium s. contentionem indicat, v. *Valcken.* ad Herod. V, 18. T. VI. P. I. p. 15. *Bast.* Epist. crit. p. 215. Misc. Observv. V. p. 53. al. Atque confirmatur *διαπρέπεις* loco Philostrati Vit. Apollon. IV, 21. p. 160; *γυναικομίμῳ κατὰ τὸν Εὐριπίδην αἰσχρῶς διαπρέπων*, qui sensu transitivo idem posuit verbum I, 15. p. 17: *διέπρεψε δὲ τοὺς τῆς σωφῆς χρόνους*. Vid. *Iacobs* ad Philostrat. Imagg. p. 338. Ex illo loco simul perspicitur, Platonem Euripideum *γυναικομίμῳ* (sec. Olympiodorum *γυναικώδει*, ap. Valcken. l. l. p. 74.) mutasse in *μειρακιώδει*, ut Callicles philosophiae studium tanquam *puerile* irrideat. Olympiod. *ὁρᾷς πῶς, Εὐριπίδου γυναικώδει εἰρηκότος, αὐτὸς μειρακιώδει εἶπε.* Praeterea *αἰσχρῶς* videtur fuisse Euripidem, ut *αἰσχρῶς διαπρέπεις*, quae inter se videntur repugnare, irrisionem augeant: *naturam* (h. e., indolem) *animi tui ingenuam turpiter ornare studes muliebri figura*, h. e., *animo tuo decus quaeris turpe*, dum pro armis lyram tractas s. pro viro mulierem agis. Quocirca vide ne sic constitui oporteat Euripidis versus:

Αἰσχρῶς τε ψυχῆς ὧδε γενναίαν φύσιν
Γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι.

δίκης] E Florr. f. s. *δίκαις καί*, F *δίκαις οὐ*. Deinceps Bodl. et Meerm. pro volgato *βουλαῖσι* scribunt *βουλαῖς*. Proxime volgatur *προθεῖο* (Ald. Bas. 1. *προθεῖ*, Bas. 2. *προσθεῖ*), Clark. *προσθεῖ' ἄν*. (Gaisf. „quaedam mutavit r. m. in acc.“) *ΓΔ*BCFJ et pr. E *προσθεῖ*, Vindd. 1. 6. *προσθῇ*, Ξ *προθοῖο*, *A. Gell.* Noct. Att. X, 22. *προσθεῖο*. *Cornarius* legi iubebat Eclog. p. 79. *προσθείης* vertens: *Et neque iudiciorum consiliis recte sententiam tuam adieceris.* Bekkerus et Stallbaumius recte e libris suis dederunt *προθεῖ*. Deinde pro *ὀρθῶς* Bodl. Aug. et Meerm. *ὀρθὸν*. Olympiodorus Ms. ap. Valcken. p. 85: *Ὁ Εὐριπίδης εἶπεν· καὶ οὐκ ἂν ἀσπίδος κύτει προσομιλήσῃς· οὗτος δέ φησι, δίκαις σχολάζει, ὦ Σώκρατες.* Olympiodorum scripsisse: *οὔτ' ἂν δίκαις σχολά-*

486

σαις, ὦ Σώκρατες, Valckenarius suspicabatur, versus autem Euripidis ita digerebat:

Οὔτ' ἐν δίκης βουλαῖσιν ὀρθῶς ἂν λόγον
Προθεῖο πιθανόν, οὔτ' ἂν ἀσπίδος ποτὲ
Κύτει γ' ὁμιλήσειας, οὔτ' ἄλλων ὕπερ
Νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι.

Propius tamen ad Platonis orationem haec accederet versus conformatio:

Οὔτ' ἂν δίκης βουλαῖς προθεῖ' ὀρθὸν λόγον.

(*βουλαῖς* et *ὀρθὸν* habent Bodl. Aug. et Meerm. Bas. 2. *ὀρθῶσαι*). Neque praepositione *ἐν* opus est, quum sensus sit: *neque iudicibus consulentibus* (abstractum *βουλή* est i. q. concretum *βουλευτής*) *veram* s. *iustam orationem proposueris*, h. e., *coram iudicibus habere potueris*, int. *ut te ipse defendas.* — οὔτ' εἰκὸς ἂν] Sic Clark. *ΓΔΞΣBCJW* Florr. a. b. c. d. m. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. pro volgato οὔτ' εἰκὸς καὶ πιθανὸν ἄν. Post v. *πιθανόν* vero *ἄν* omitt. Flor. o. Bodl. Aug. et Meerm. Verba *οὔτ' εἰκὸς — λάβοις* Valckenarius putabat Calliclis esse Euripidem interpretantis; Heindorfio contra poëtam sapere videbatur haec dictio *εἰκὸς καὶ πιθανὸν λαβεῖν*. Sed vide ne *εἰκὸς ἄν* natum sit ex *εἰκότ' ἄν*, ut *εἰκότα* et *πιθανόν* referantur ad *λόγον*. Poëta igitur tale quid mihi videtur posuisse:

Οὔτ' ἂν δίκης βουλαῖς προθεῖ' ὀρθὸν λόγον,
Οὔτ' εἰκότ' ἂν λάβοις τιν', οὔτ' ἄλλων ὕπερ (vel *ἄλλου περί*)
Νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι.

Pro *λάβοις* C *λάβης*, V *ἀντιλάβοις*. — *ἄλλων*] Clark. *ΓΞΣCJW* Vindd. 1. 2. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. Aug. et Meerm. *ἄλλου*, quod recte mihi videtur Stallbaumius reposuisse (Euripides fortasse scripsit *ἄλλου περί*, quod Plato mutare potuit in *ὑπὲρ ἄλλου*). Sententiae certe magis convenit *ἄλλου*: *neque te ipse coram iudicibus iusta poteris oratione defendere probabilesque depromere* (igitur *proferre*; hoc est, ni fallor, *λάβοις*) *rationes, neque alii cuiquam poteris consilium dare insigne.* Infra 486. B: *μήτε αὐτὸν αὑτῷ δυνάμενον βοηθεῖν — μήτε ἄλλον μηδένα.* Quamquam Ficinus quoque *ἄλλων* expressit verteus: *nec aliis prompte consulere.* — καίτοι] Flor. x. *καί τι.* In seqq. E *τῇ σῇ* superscr. *τι σοι*, F *τί σοι*. Pronom. possessivum *τῇ σῇ* positum est, quod dicitur, obiective, ut sit: *erga te*, vid. *Hermann.* ad Viger. p. 732, 121. *Stallbaum.* ad Apolog. p. 24. *Schwenk.* ad Aeschyl. Eumen. v. 331. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 864. sq. Proxime *σοι εἶναι* om. F, et *εἶναι* abest a Flor. x. —

οἶμαι] Flor. x. et Bas. 2. *οἴομαι*. Deinceps Vind. 6. *ἀεὶ τοὺς πόῤῥω*. Clark. *πόῤῥω αἰεὶ*, Flor. d. *πόῤῥω ἄν*, Vind. 7. *πονηρία* pro *πόῤῥω*; deinde F *ἐλαύνοντι*. Cetcrum *ἐλαύνειν*, ut *ἥκειν*, *πορεύεσθαι* al., sic necti solet cum *πόῤῥω*, cui genitivus adiungitur rei in qua quis progreditur. Gratyl. 410. D: *Πόῤῥω ἤδη — φαίνομαι σοφίας ἐλαύνειν*. Euthyphr. 4. B: *ἀλλὰ πόῤῥω που ἤδη σοφίας ἐλαύνοντος*, ubi v. quae Stallbaum. p. 23. collegit. De adverbii *πόῤῥω* constructione vid. *Matthiae*. Grammr. gr. p. 648. Adverbio autem *πόῤῥω* adiungi solet *ἀεί* (vern. *immer weiter*, vel *immerfort bis*), quocirca Grammatici (cf. Lexic. Bachm. Anecd. gr. I. p. 33, 27.) explicant *μέχρι* (*Xenoph.* Hist. gr. VII, 2. 19: *ἐκάθευδον μέχρι πόῤῥω τῆς ἡμέρας*), ut in *δεῦρ' ἀεί*, vid. ad Legg. p. 374. De voc. *ἀεί* vid. *Schaefer*. Appar. ad Demosth. III. p. 263. Etiam Conviv. 217. D. cum Grammatico (Bekkeri Anecd. gr. I. p. 346. et Bachm. Anecd. l. l.) scribendum esse *ἀεὶ πόῤῥω τῶν νυκτῶν* (vern. *bis tief in die Nacht hinein*) indicavimus not. ad interpret. germ. p. 356. Quamquam refragatur *Rückert*. ed. Conv. p. 216.; an recte, non est meum iudicare. — *νῦν γάρ*] Flor. x. Bas. 2. *νυνὶ*, approbante Findeisenio. Sed *νῦν* non tam temporis est particula, quam conditionis (*ita*, int. si eloquentiae spernis studium). In seqq. pro *ὁτουοῦν* J *οὕτω νοῦν*. Deinde verba *τῶν τοιούτων*, quae a libris superioribus absunt, praestant Clark. (qui scribit *ὅτου οὖν τῶν τοιούτων*) *Γ Δ Ξ Σ B C J V W* Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. Aug. Meerm. (qui scribit *ἄλλου τοῦ τῶν τοιούτων*) et Bas. 2. Eadem *Cornarius* iam interponi iusserat. Ficinus: *aut alium quempiam vestrum*. Quod rite sequuti sunt post Heindorfium recentiores. — *ἀπαγάγοι*] Hoc Bekkerus dedit e libro V pro volgato *ἀπάγοι* (Bodl. et Meerm. *ἀπάγει*), quem rite audivit Stallbaumius. Infinitivus praesentis qui sequitur *ἀδικεῖν* non pro *ἠδικηκέναι* positus est (v. *Bremi*. ad Lys. p. 23., ad quem Stallb. provocat), sed ita ut et praeteriti et praesentis notiones in eo copulatae sint (*te iniuste fecisse et adhuc facere*); vid. ad Protag. p. 135. Atque in universum infinitivum praesentis Graeci ponunt ut rem etiam peractam significantius repraesentent. Vid. quae *Stallbaumius* collegit ad Conviv. p. 19. ed. Goth. — *οἶσθ' ὅτι*] Bodl. Aug. (*ἴσθι οὐκ ἄν*) et Meerm. *ἴσθ' ὅτι*, quod Findeisenius temere reposuit, quum *ἴσθ'* nihil aliud videatur esse nisi verbi *οἶσθ'* (pronunc. *isth'*) depravatio. *Οἶσθ' ὅτι* asseverantis est dictio (vern. *sicher* s. *gewiss*), quam certatim fere explanarunt viri docti

Schaefer. Melett. critt. p. 92. *Amersfoordt.* ad Demosth. in Schaef. Appar. ad Demosth. I. p. 735. sq. Adde quos Stallb. ad Phaedon. p. 74. citavit.

ὅ τι χρήσ.] Meerm. Ald. Bass. 1. 2. ὅτι χρήσαιο. Deinde Flor. x. ἀλλὰ ἱλιγγιώῃς. Clark. εἱλιγγιώιης a pr. m. em. r. m. ἱλιγ. Deinde J χασμῶ. Verbum χασμᾶσθαι (quod ducitur a radice χάειν, i. q. χαίνειν, vern. *gähnen*, h. e., *den Mund aufsperren*) ex natura hominem depingit obstupefactum et consternatum. Haec ipsa autem Socrates Callicli p. 527. A. non sine aliqua acerbitate reddit: ἐπειδάν σου ἐπιλαβόμενος ἄγῃ, χασμήσει καὶ ἱλιγγιάσεις οὐδὲν ἧττον, ἢ ἐγὼ ἐνθάδε, σὺ ἐκεῖ. — φαύλου] Olympiodor. Ms. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 224. Koch. Φαύλου, ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς· νῦν γὰρ οὐ σημαίνει τὸ κακοῦ· ἤδη γὰρ εἶπε μοχθηροῦ. Latinorum est *mediocris*. Bene Schleiermacherus reddidit: *und auch nur einen ganz gemeinen und erbärmlichen Menschen zum Ankläger hättest.* Utrumque, φαύλου et μοχθηροῦ, de oratoris inertia accipiebat Rückert. Plat. Eclog. p. 60. Sed cf. 521. C: οὐκ ἂν εἰσαχθεὶς εἰς δικαστήριον ὑπὸ πάνυ ἴσως μοχθηροῦ ἀνθρώπου καὶ φαύλου. — θανάτου σοι] Sic Clark. ΓΔΞΣBCJVW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. et Meerm., quod pro volgato σοι θανάτου receperunt Bekk. Stallb. et Buttm. E habet σοι θανάτου σοι. Verbum τιμᾶσθαι in actore dicitur qui in libello accusationis aestimationem litis addit, v. *Pollux.* VIII, 150. Apolog. 36. B: Τιμᾶται, δ' οὖν μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου, ubi v. interpp. Haec quoque verba sumta sunt ex Euripidis versibus, ut iam Grotius et Valckenarius observarunt, eosque Valckenarius hoc modo digerebat:

Καὶ πῶς σοφὸν τοῦτ' ἐστίν, εἴ τιν' εὐφυᾶ
Λαβοῦσα τέχνη φῶτ' ἔθηκε χείρονα;

εἴ τις] Clark. et Flor. x. ἤτις, V ἢ εἴ τις. Deinde εὐφυῆ (approbante *C. Schneider.* ad Polit. T. I. p. 212.) scribunt Clark. ΓΔBCEFJW Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. d. m. o. s. et Bas. 2. Sed Atticum εὐφυᾶ Valckenarius quoque l. l. praetulit. E verbo ἔθηκε (i. q. ἐποίησε, v. *Potter.* ad Lycophr. 1176. *Kypk.* Observv. in N. T. p. 215. al.) pendent non solum χείρονα, quod explicatur verbis μήτε δυνάμενον βοηθεῖν κτλ., verum etiam infinitivi περισυλᾶσθαι et ζῆν (*efficit ut — spolietur* cet.). — αὐτὸν αὑτῷ] Florr. b. s. x. μήτ' αὐτὸν αὐτῷ. A libro Paris. J αὐτῷ abest. Ceterum Euripidis versum hunc fuisse suspicatur Valckenarius:

Μήτ' αὐτὸν αὐτῷ δυνάμενόν γ' ἐπαρκέσαι.

In seqq. Florr. f. s. *μήτε αὐτὸν.* Proxime *οὐδένα* pro *μηδένα* F. — *περισυλλᾶσθαι*] Aug. et Meerm. *περισυλλᾶσθαι.*

δέ] J et Flor. b, *δέ τι.* Proxime Ald. Bas. 1. *ἔτιμον* pro *ἄτιμον.* In seqq. Heindorfius malebat *τὸν δὴ τοιοῦτον*; sine causa, siquidem part. *δέ* nectendi vim habet, vid. ad Phaedr. p. 298. sq. 553. al. — *εἴ τι καί*] Flor. c. *εἴτε καὶ*, a Clark. et *Δ καὶ* abest, quod Schleiermacherus videtur sequutus esse vertens: *um es derber zu sagen.* At vero cohaerent *εἰ* et *καί*, *etsi* (vern. *wenn auch*), de quibus partt. vid. *Hermann.* ad Viger. p. 832. collat. *Schaefer.* Appar. ad Demosth. T. V. p. 56. Pronom. vero *τι* adiunctum est coniunctioni *εἰ*, ut sit vernac. *etwa*, *vielleicht*, vid. ad Phaedr. p. 425. Ceterum *ἄγροικον*, *rusticum*, est vern. *roh*, *unmanierlich*, *derb*, ut Theaet. 174. D: *ἄγροικον δὲ καὶ ἀπαίδευτον ὑπ' ἀσχολίας — γίγνεσθαι.* Gorg. 509. A: *καὶ εἰ ἀγροικότερόν τι εἰπεῖν ἔστί.* Cf. Phaedr. 260. D. Gorg. 462. E. Euthyd. 283. E. Apolog. 32. D. Rival. 136. E. al. — *ἐπὶ κόρρης*] F et Aug. *ἐπὶ κόρης.* Ceterum *τύπτειν ἐπὶ* s. *κατὰ κόρρης*, *os palma caedere* s. *percutere*, est *colaphum infringere* s. *alapam ducere*, vid. *Eustath.* ad Iliad. V. p. 923. Bas. *Harpocrat.* p. 161. *Fischer.* Prolus. III. de vitt. Lexic. N. T. et *Valcken.* ad Thom. Mag. p. 160. in Ruhnk. Valcken. cet. Epist. ed. Tittm. Contumeliosa haec fuit plaga (*προπηλακισμὸς μεῖζων τοῦ κονδύλου* ap. Eustath. ad Iliad. l. l.); quocirca infra p. 527. D: *καὶ ναὶ μὰ Δία σύ γε θαρρῶν πατάξαι τὴν ἄτιμον ταύτην πληγήν.* Cf. Demosth. in Mid. p. 537. extr. Reisk. p. 46. Buttm. In seqq. accusativus *τύπτοντα* ad verbum *διδόναι* pertinet, licet *ἔξεστι* dativum postulet, ut *Xenoph.* Mem. Socr. I, 2. 49: *φάσκων δὲ κατὰ νόμον ἔξεῖναι, παρανοίας ἑλόντα καὶ τὸν πατέρα δῆσαι*, ubi v. interpp. et ad II, 6. 26. Adde *Stallbaum.* ad Euthyphr. p. 32. sq. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1054. Ceterum actio primaria, ut solet, participio *τύπτοντα* effertur, quippe in quo non verbi modo notio insit, sed particulae quoque vis; est enim, si solveris: *huiusmodi homini licet colaphum infringas, tamen impune hoc facias.* Cf. supra ad p. 453. B. annotata. — *Ἀλλ', ὦ 'γαθέ*] Libri superiores (etiam Findeis. Bekk. et Stallb.) recte sine interpunctione scribunt *ἀλλ' ὦ 'γαθέ*, Meerm. *ὦ ἀγαθέ.* — *πᾶσαι δ' ἐλέγχων*] Schol. p. 350. Bekk. *πᾶσαι δὲ ἐλέγχων*] *ἐν ἄλλῳ πρόσκειται, παῦσαι μεταιζων* (scribere haud dubie voluit *ματαιζων* vel *ματάιζων*). In marg. cod. Reg. (vid. Routh.) *ἐν ἄλλῳ πρόσκειται τὸ παῦσαι ματαιάζων* (de quo

v. *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. p. 175.). Platonem scripsisse *λέγχων* et supra disputata docent et proxima *ζηλῶν οὐκ ἐλέγχοντας ἄνδρας τὰ μικρὰ ταῦτα.* Bene attulit Heindorfius illud Polit. I. 336. C., ubi similiter Thrasymachus ad Socratem: *μὴ μόνον ἐρώτα μηδὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων κτλ.* Ceterum *παῦσαι* mihi videtur ex Euripide sumtum esse, qui fortasse posuit *Παῦσαι μελῶν* (*desine cantus*, h. e., *lyrae cantum*); quod Callicles, ut ad Socratem accommodaret, mutare debebat in *παῦσαι δ' ἐλέγχων.* Euripidis versus fortasse hi fuerunt:

Παῦσαι μελῶν· ἀσκῶν δ' ὅπλων εὐμουσίαν
Δόξεις φρονεῖν, ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφείς.

Quorum sensus foret hic: *Desine lyrae cantum, et nugis illis missis, arma sonora (stridentia) tracta; ita te sapere homines iudicabunt.* — *πραγμάτων*] Olympiodorus: *ὁ Ζῆθος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι Ῥῖψον τὴν λύραν καὶ χέρησο ὅπλοις. ἐκεῖνος εἶπέ τῷ Ἀμφίονι ὅτι Πολέμων δὲ εὐμουσίαν ἄσκει· οὗτος δέ φησι Πραγμάτων κτλ.* At Euripides non *πολέμων*, sed *ὅπλων* videtur posuisse. Cf. *Gataker.* Opp. critt. p. 510. Post *πραγμάτων* V scribit *τ' εὐμουσίαν.* — *καὶ ἄσκει*] Schol. Ruhnk. p. 115. *γράφεται καὶ δοκεῖ*; idem in marg. Vind. 1. annotatum reperitur. Quocirca vide ne pristina fuerit scriptura *εὐμουσίαν ἄσκει, καὶ δόξεις φρονεῖν*; unde natum *καὶ δοκεῖ.* Verba enim *ἄσκει ὁπόθεν* ex interpretatione videntur fluxisse: *πραγμάτων δ' εὐμουσίαν ἄσκει, τουτέστιν, ἄσκει τοιαῦτα* s. *ταῦτα ὁπόθεν δόξεις φρονεῖν*, unde exsistere potuit scriptura: *ἄσκει, καὶ ἄσκει ὁπόθεν δόξεις φρονεῖν.* Mirum certe quantum languet repetitum *ἄσκει.* Similiter redundat *ὁπόθεν* post *ἄσκει*, quasi sit: *exerce ea unde videberis sapere*, quum verbum *ἄσκει* e Calliclis sententia non possit nisi ad ipsam *πραγμάτων εὐμουσίαν* referri. — *δόξεις*] Vind. 6. *δόξῃς.* Pro *φρονεῖν* F *εὑρεῖν*, illo in marg. posito. De v. *κομψά* vid. ad Phaedr. p. 551. Proxime Florr. a. b. c. d. m. o. s. et Meerm. *ταῦτα ἀφείς.* — *φάναι εἶναι*] Verb. *εἶναι* om. F Aug. et Meerm.

P. 362. *Ἐξ ὧν*] Sic Stephan. scripsit versu a reliqua oratione seiuncto. Citat hunc Euripidis senarium *D. Chrysostom.* Orat. LXXIII. p. 635. C. In seqq. pro *μικρά*, quod Platonis libri edd. habent, Atticum *σμικρά* tacite reposuit Findeisenius, quem Heindorf. Beck. et Bekker. secuti sunt.

καὶ βίος] Voc. *καί* om. EF Florr. f. s. Schol. *βίος ὁ* D *πλοῦτος* (sic etiam in Aug. superscr.). Vox *βίος*, proprie *victus* s. *alimentum*, in universum *opes* designat, ut Polit. III.

407. A. Legg. VIII. 842. C. bis. XI. p. 936. C. Epinom. 979. B. Vide nostra ad Legg. p. 540. Ad v. δόξα Schol. et in Aug. ἢ παρὰ τοῖς πολλοῖς εὐδοκίμησις. In seqq. Flor. x. πολλὰ καὶ ἀγαθά. — *Εἰ χρυσῆν ἔχων κτλ.*] Lepide in his Socrates irrisor Calliclem, hominem a veritate ac philosophia aversissimum, cum lapide Lydio comparat quo aurum exploratur, h. e., eum describit hominem ad cuius unius iudicium eum qui verum quaerat sese accommodare oporteat. Respexit h. l. *Aristides* Oratt. Plat. II. p. 174. et p. 184., ubi Schol. Platonis verba citat. — *ἄσμενον εὑρεῖν*] Sic Clark. (in quo *ἄσμενον* exhibetur) ΓΔΞΣBCFVW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. et Meerm. pro *εὑρεῖν ἄσμενον*. Illud reposuerunt etiam Bekk. Stallb. et Buttm. — *ἢ βασανι.*] F *αἳ βασ.* Volgaris scriptura *ᾗ*, quum relativum ad *τούτων τῶν λίθων*, non ad *τινά* referatur, ferri non potest, nec Ficinus *ᾗ* legit vertens: *nonne arbitraris me libenter reperturum esse aliquem ex his lapidibus optimum, per quos probari aurum solet* cet. Quocirca non *ᾗ*, sed *αἷς* (quo libri F scriptura *αἳ* ducit) videtur legisse, quod Stallbaumio iure probatur. Schol. Bekk. p. 350. *ἰστέον ὅτι τὴν λίθον δι' ἧς δοκιμάζουσι τὸν χρυσόν, οἱ μὲν ἰδίως βάσανον, οἱ δὲ Λυδίαν καλοῦσιν.* Etenim coticula qua aurum probatur s. explicatur dicitur *βάσανος*, ut in seqq. et Phileb. 23. A. Cf. *Buttmann.* Mus. antiq. doctr. *V.* II. Fasc. I. p. 83. sq. Proxime V *ον ον ἡ η τῶν χρυσίων.* — *τὴν ἀρίστην*] V *τὸν ἄριστον.* Flor. x. *χρυσόν, ἀρίστην.* Sed recte habet *τὴν ἀρίστην* (*eumque optimum*, int. lapidem) appositionem pronominis *τινά* efficiens. Mox Flor. x. *προσαγαγών.* — *αὐτήν*] *τὴν ψυχήν.* V *ἐμαυτόν.* — *ἤδη εὖ εἴσεσθαι*] Vocula *ἤδη* abest a Clark. ΓΔBCEFJVW Vindd. 2. 6. Florr. b. c. d. f. o. s., quos secutus est Stallbaumius, recte, ni fallor; *ἤδη* enim locum suum obtineret si positum esset: *ἤδη* (*iam*) *εὖ εἴσομαι*, non: *πρὸς ἥντινα* (*προσαγαγὼν τὴν ψυχὴν*) *ἔμελλον εὖ εἴσεσθαι* (vern. *an den ich sie halten könnte, um gewiss zu wissen*). Quocirca vide ne *ἤδη* alienum occupaverit locum pristinaque haec fuerit scriptura: *ἔμελλον — εὖ εἴσεσθαι ὅτι ἱκανῶς ἤδη ἔχω, καὶ οὐδέν μοι ἔτι* (quod oppositum esset praegresso *ἤδη*) *δεῖ ἄλλης βασάνου.* Ficinus: *ad quem lapidem animam admovens — certo scirem.* — *οὐδέν μοι ἔτι*] Clark. ΓΔBCJW Florr. a. b. c. m. o. et Vind. 1. *με* pro *μοι* exhibent; deinde *ἔτι* om. Clark. ΓΔBCEFJ VW Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Viudd. 1. 6., quos au-

divit Stallbaumius. Quamquam Ficinus quoque ἔτι agnoscit vertens: *nec probatione ulteriùs alia indigere.* Etiam sensus retineri iubet ἔτι, qui praeterea adiuvatur si mecum scribas: ὅτι ἱκανῶς ἤδη ἔχω καὶ (ideoque) οὐδέν μοι ἔτι δεῖ ἄλλης βασάνου. Sic 487. E: βεβασανισμένον τοῦτ' ἤδη ἔσται ἱκανῶς — καὶ οὐκέτι αὐτὸ δείσει ἐπ' ἄλλην βάσανον ἀναφέρειν. In Aug. et Meerm. ordine inverso scribitur δεῖ ἔτι. — πρὸς τί δή] τί δή om. Θ. Flor. x. πρὸς τί δέ. Deinde Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. et Meerm. τοῦτο.

τοιούτῳ] In Meerm. ab eadem manu superscr. βασανιστῇ δή. De v. ἕρμαιον (proprie: quicquid boni et commodi necopinato nobis contingit) vid. *Ruhnken.* ad Tim. p. 102. sq. Koch., *Boissonad.* ad Philostrat. p. 654. et ad Aristaenet. p. 498. — ἃ ἄν μοι] Sic E Florr. f. s. pro volgato ἄν μοι, contra Flor. d. et Γ corr. ἃ μοι sine part. ἄν, unde Bekkerus coniecit scribendum esse ἅν (malim ἄν, de qua crasi vid. *Schaefer.* Appar. ad Demosth. III. p. 343.). Proxime Γ a corr. m. ὁμολογήσεις, J ὁμολογήσω. Mox ΞΣ Vind. 6. δοξάζει ψυχή. Voc. ψυχή circumloquutionem fere ipsius personae facit, sed ita ut animi appetitionis vel studii notio adiuncta sit (ut h. l., si patrio sermone sententiam exprimere volumus: *was ich nach meiner Gesinnung* s. *Ansicht urtheile*). Legg. IX. 873. A: πρὶν (ἄν) φόνον φόνῳ ὁμοίῳ ὅμοιον δράσασα ψυχὴ τίσῃ καὶ πάσης τῆς συγγενείας τὸν θυμὸν ἀφιλασαμένη κοιμίσῃ. Hipp. mai. 296. D: ἀλλ' ἄρα τοῦτ' ἦν ἐκεῖνο — ὃ ἐβούλετο ἡμῶν ἡ ψυχὴ εἰπεῖν. Epist. II. 313. A: τὸ δὴ μετὰ τοῦτο ἡ ψυχή φησιν. Xenoph. Cyrop. V, 1. 26: ἡ γάρ μοι ψυχὴ — οὐχ ὡς βουλεύσουσα παρεσκεύασται, ἀλλ' ὡς ποιήσουσα ὅ τι ἄν παραγγέλλῃς. Cf. Lex. Xenoph. IV. p. 593. — ταῦτ'] Florr. a. c. d. m. o. Vindd. 1. 2. et Meerm. ταῦτα. Statim Ald. ἐν νοῷ pro ἐννοῷ. Verba haec citat Stob. Serm. 44. p. 317, 23. T. II. p. 247.

ἱκανῶς] Bodl. Aug. et Meerm. ἀληθῶς. Ficinus: 487
Censeo namque illum qui alicuius sufficienter probaturus sit animam, utrum illa quidem recte instituta sit necne. In verbis ὀρθῶς τε ζώσης καὶ μή (*utrum recte vivat necne*) participium positum est pro particula (h. l. interrogativa) et modo qui dicitur finito. Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1116. — τρία ἄρα κτλ.] Bodl. Aug. et Meerm. τρία ἔχειν δεῖ ἄρα. Ald. Bass. 1. 2. δεῖν, approbante Findeisenio; ut particulam ὅτι sequatur infinitivus, vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 1058. sq. et *Stallbaum.* ad Phaedon. p. 44. Proxime Flor. x. Stob. πάντ' ἔχεις, J

ἔχεις πάντα. — εὔνοιαν] Clark. ΓΔBCEFJVW Florr. a. b. c. d. m. o. x. Vindd. 1. 6. 7. Bodl. Aug. Meerm. Stob. et Bas. 2. δόξαν exhibent, quae memorabilis est librorum fere omnium scriptura. Stallbaumius: „quod vitium mirum est tam late propagatum esse.“ Cave vero δόξαν pro vitio habeas, quum omnes fere libri hoc praestent, nec intelligi posset quomodo ex altera scriptura εὔνοιαν oriri potuisset δόξαν. Immo δόξαν pro genuino haberi iubent libri, neque tamen hoc satisfacit, sed εὔνοιαν quoque (quod libri edd. praeter Bas. 2. exhibent; idem exstat in Ξ et a corr. m. in Σ) tum praegressa: εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ et ἐγὼ δέ — πρός σε ἐπιεικῶς ἔχω φιλικῶς, tum sequentia: ἐμοὶ εἶ εὔνους (adde D: ὅτι ὡς ἀληθῶς μοι εὔνους εἶ. E: φίλος γάρ μοι εἶ, ὡς καὶ αὐτὸς φής.) retineri iubent. Quocirca vide ne genuina scriptura fuerit δόξαν εὐνοίας; εὐνοίας enim in εὔνοιαν mutato facile fieri potuit ut δόξαν solum scriberetur, et in nonnullis tantum libris εὔνοιαν servaretur. Δόξαν εὐνοίας (*speciem benivolentiae*) habet is qui benivolus videtur esse s. qui benivolentiam prae se fert (quod Callicles in praegressis fecit). Sic Phaedr. 275. A: σοφίας δὲ τοῖς μαθηταῖς δόξαν, οὐκ ἀλήθειαν (i. e., *veram*. De hoc substantivi usu vid. ad p. 483. E.) πορίζεις. Schol. et in marg. cod. Reg. ὅτι τρία ἐστὶν οἷς κρίνεται ψυχή, ἐπιστήμη, δόξα ὡς φρονίμου καὶ εὔνου, παῤῥησία. Atque hoc δόξα ὡς φρονίμου καὶ εὔνου expressit Ficinus vertens: *deinde opinionem prudentis scilicet atque benivoli*; quod quidem Serranus amplificavit: *opinione, et quidem huiusmodi, ut nobis bene velit*; ad hanc autem interpretationem spectat sine dubio id quod Stephanus in marg. posuit „γρ. εὐδοκίαν.“ Ceterum lepide Socrates impudentiam qua Callicles in philosophos et ipsum invectus erat voce significat παῤῥησίαν. — οὐχ οἷοί τ' εἰσὶ] Vind. 7. οὐχ ἧττον pro οὐχ οἷοί τ', Vind. 1. οἷοί τέ εἰσι, Flor. x. οὐχ οἷοί τ' εἰσὶν (εἰσὶν etiam Meerm.), Aug. Meerm. οἳ οὐχ οἷοί τε εἰσὶ (Meerm. εἰσὶν) ἐμὲ βασανίζειν. In seqq. post vv. κήδεσθαί μου verba ὥσπερ σύ om. F. Verba ἕτεροι δὲ — ὥσπερ σύ absunt a Bodl. Deinde Bodl. τῶ δὲ ξένω. — τῷδε] abest ab Aug. et Meerm.

αἰσχυντηροτέρω] Verba αἰσχ. μᾶλλον τοῦ δέοντος B citantur a Thoma Mag. v. αἴσχιον p. 16. ΞΣV Florr. m. x. Vindd. 2. 7. αἰσχυντηλοτέρω. De comparativo voce μᾶλλον adiuncta vid. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 855. Etenim verbis μᾶλλον τοῦ δέοντος explicatur ac definitur fere praegressum ἐνδεεστέρω. In Meerm. pro τοῦ δέοντος scribitur τοῦ πράγματος, ab eadem manu inter τοῦ et πράγματος superscripto

δέοντος. Bodl. τοῦ δέοντος πράγματος. Quae sequuntur πῶς γὰρ οὔ; affirmandi vel asseverandi vim habent, et modo in medio sermone interponuntur (v. *Hemsterhus.* ad Lucian. Tim. §. 2. et *Heindorf.* ad h. l.), modo enuntiatum per se efficiunt, ut Phileb. p. 46. D. 61. C. D. Parmen. 163. E. Cratyl. 422. D. Polit. I. 327. C. V. p. 453. B. al. Vernaculum est *Allerdings* vel *Offenbar* (ut h. l.: *sind offenbar verschämter, als sie seyn sollten, da sie* cet.). — τολμᾷ] F τολμᾶν. Findeisenius: „τολμᾷ λέγειν idem est, quod λέγει." Cave credas τολμᾶν simplicem verbi appositi circumloquutionem facere; etenim τολμᾶν non modo est *audere*, verum etiam *sustinere* et, ubi actio eminet, *non vereri* (vern. *sich nicht scheuen*), vid. quae Stallbaum. collegit ad Phileb. p. 18. Quocirca repugnantiae cuiusdam species (quod ὀξύμωρον Grammatici vocant) in verbis inest: διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι τολμᾷ, quasi dixeris: *ut propter pudorem neutrum pudeat secum ipsum pugnare.* Irridet videlicet Socrates Polum qui supra (482. D.) dixerat Gorgiam pudore adductum fuisse ut falsa Socrati concederet secumque ipse pugnaret, addens E: ἐὰν οὖν τις αἰσχύνηται καὶ μὴ τολμᾷ λέγειν ἅπερ νοεῖ, ἀναγκάζεται ἐναντία λέγειν. — αὐτὸς] om. F., αὐτὸς αὑτῷ (Flor. x. αὐτὸς αὐτῷ) abest a Flor. d. Sequentia quoque ἐναντία λέγειν ἐναντίον (*coram*) data opera videtur Plato posuisse ut contrarii notio iocose efferretur. Pro ἐναντίον V ἐναντίων, J ἐναντία. — ταῦτα πάντα] Flor. x. et Meerm. πάντα ταῦτα. Proxime Vind. 6. ἔμοιγε, Vind. 7. ἐμοί γ' εἶ, quod Stallb. reposuit. — τίνι τεκμηρίῳ χρ.] Libri edd. superiores (etiam Heind. et Beck.) scribunt τίνι τεκμηρίῳ χρῶμαι, ἐγώ σοι ἐρῶ (Ficinus quoque: *quod qua coniectura intelligo tibi dicam*). Recte autem Bekkerus distinxit τίνι τεκμ. χρῶμαι; ἐγώ σοι ἐρῶ; sic enim Graeci interrogationibus utuntur, vid. ad Protag. p. 106. Post τίνι Vind. 6. et a rc. m. W interponunt δέ, quod Stallbaumius in ed. Weig. receperat, in ed. Goth. vero improbavit. Sed vide ne δέ ortum sit e part. δή, quae in huiusmodi interrogationibus frequentatur, vid. ad Protag. p. 106. et ad Phaedr. p. 291.

ὑμᾶς] Vind. 6. οἶδα ὑμᾶς, ὦ Καλλ., ἐγὼ (sic Stallbaumius; Bekkerus vero tradit in Φ scriptum esse ἡμᾶς pro ὑμᾶς). Proximum ἐγώ om. J. — τὸν Ἀφιδναῖον] W ἀφνδναῖον, Flor. d. Ἀφνιδαῖον. Schol. Ἀφίδια δῆμος Αἰαντίδος φυλῆς, ἐξ οὗ οὗτος. In seqq. Clark. ἀνδρωνᾶ. Deinde Ξ Bodl. Ἀνθρωτίωνος. Vind. 2. Ἀνθρωτίωνος (sic Stallb. tradit), Florr. f. s. Ἀνθρωσίωνος (fortasse ἀνδρω-

σίωνος, ut Par. E). Ceterum Andro Androtionis filius memoratur etiam Protagor. 315. C. — *Ναυσικύδην*] V *ναυσικύδη*, Flor. d. *ναυσικίδην*, Flor. b. *σαυδικύδην*. Deinde V *χορμαργέα*, G *χολαργέων*, E F Florr. f. s. *χολαργέως*. Schol. Bekker. p. 350: *Χολαργεὺς δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἐξ οὗ οὗτος.* — *ὑμῶν ἐγώ*] W Flor. x. *ἐγὼ ὑμῶν*. Φ *ἐγὼ ἡμῶν*, E *ἐγὼ ὑμῖν*. — *ἐπήκουσα*] Sic Clark. Γ Δ Σ Φ E F J V W Florr. f. s. Vindd. 1. 2. 3. 4. Bodl. Aug. et Meerm., quod rite Bekkerus recepit, licet Heindorfius et Stallbaumius id improbaverint. Ponunt videlicet viri docti *ὑπακούειν* esse *auscultare* (Stallbaumius addit: „ut indicet se clam consiliis eorum interfuisse. Germanice dicas: *und ich belauschte euch bei euren Berathungen.*“ Quod prorsus alienum foret a Socratis persona), *ἐπακούειν* vero *audientem se praebere*. At vero utrumque hoc sensu ponitur ut sit *attendere*; fortius tamen est *ὑπακούειν*, germ. *aufmerken, folgen*, velut Theaet. 162. A. Sophist. 216. D. Polit. V. 459. C. Legg. IX. 898. al., et *befolgen*, hinc *obtemperare, obedire*, ut Protag. 325. E. Legg. VI. 774. B. Lach. 200. D. Epist. III. 317. B. VII. 328. B. 348. D. IX. 358. A. al. Cf. Lex. Xenoph. *V.* IV. p. 361. Lenius contra est *ἐπακούειν*, vernaculum *zuhören* vel simplex *hören*, ut Protag. 315. A. 317. D. Theaet. 155. E. Sophist. 227. C. Parmen. 127. D. Polit. V. 475. D. Legg. V. 729. B. VI. 772. E. X. 885. C. 905. D. Riv. 133. A. al. Itaque et librorum auctoritas et sensus (licet Stallbaumius contenderit sententiae minus consentaneum esse *ἐπήκουσα*) scribi iubent *ἐπήκουσα* pro volgato *ὑπήκουσα*. Flor. d. *ὑμῶν ἤκουσα*. Proxime E *βουλομένων*. — *μέχρι ὅποι*] *Μέχρι* praestant Clark. Γ Δ B C F J V W Vindd. 1. 6. Florr. b. c. d. m. o. pro volgato *μέχρις*; illud Findeisenius iam suo Marte posuerat (laud. *Fischer.* ad Phaedon. 5. 19. p. 254. et *Schweighaeus.* ad Appian. *V.* III. p. 112. Adde *Locell.* ad Xenoph. Ephes. p. 204. et *Lobeck.* ad Phrynich. p. 14. sq.), frustra reniente Heindorfio. Pro *ὅποι* Γ C Vind. 6. et Flor. in. scribunt *ὅπῃ*. Proximum *εἴη* om. F. — *ἐνίκα*] De verbo *νικᾶν* (*vincere*, h. e., *valere* s. *obtinere*, ut *ἡ ἐμὴ νικᾷ* Polit. III. 397. D. Legg. IX. 862. A. al.) vide ad 456. A. posita. Pro *ἐν* proximo F *παρ'*. Deinde Φ *ἡμῖν*. — *μὴ προθυμεῖσθαι κτλ.*] h. e., *non accuratum esse studium ad philosophiam conferendum.* Verbum enim *προθυμεῖσθαι* sic expleri oportet, siquidem eius notio quod fieri debeat vel

und Schwarze Meer, Kleinasien, Syrien, Palästina, Arabien, Persien, Indien, Afrika, Europa, Amerika, Australien, Polarländer, Inseln, Meere, Gebirge, Flüsse, Seen, Wüsten, Städte, Völker, Religionen, Sprachen, Staaten, Regierungsformen, Kriege, Verträge, Handel, Industrie, Verkehr, Bevölkerung, Statistik, Geschichte, Kunst, Literatur, Wissenschaft, Philosophie, Mathematik, Physik, Chemie, Biologie, Geologie, Astronomie, Medizin, Recht, Politik, Wirtschaft, Finanzen, Steuern, Zölle, Währung, Banken, Börse, Versicherungen, Eisenbahnen, Schiffahrt, Luftfahrt, Telegraphie, Telephon, Rundfunk, Fernsehen, Presse, Buchhandel, Bibliothekswesen, Archivwesen, Museen, Theater, Musik, Malerei, Bildhauerei, Architektur, Photographie, Kinematographie, Sport, Spiele, Mode, Kochkunst, Weinbau, Landwirtschaft, Forstwirtschaft, Jagd, Fischerei, Bergbau, Hüttenwesen, Maschinenbau, Elektrotechnik, Bauwesen, Verkehrswesen, Militärwesen, Marine, Luftwaffe, Heer, Polizei, Feuerwehr, Rettungswesen, Gesundheitswesen, Krankenhäuser, Apotheken, Ärzte, Zahnärzte, Tierärzte, Hebammen, Krankenpflege, Altenpflege, Behindertenhilfe, Jugendhilfe, Sozialhilfe, Wohnungswesen, Stadtplanung, Umweltschutz, Naturschutz, Landschaftspflege, Abfallwirtschaft, Abwasserwirtschaft, Trinkwasserversorgung, Energieversorgung, Kernenergie, Kohle, Erdöl, Erdgas, Wasserkraft, Windkraft, Solarenergie, Geothermie, Biomasse, Recycling, Müllverbrennung, Deponien, Altlasten, Bodenschutz, Lärmschutz, Luftreinhaltung, Klimaschutz, Ozonschicht, Treibhauseffekt, Saurer Regen, Waldsterben, Artenschutz, Tierschutz, Tierversuche, Gentechnik, Klonen, Stammzellen, Embryonenschutz, Abtreibung, Sterbehilfe, Organtransplantation, Blutspende, Knochenmarkspende, Samenspende, Eizellspende, Leihmutterschaft, Adoption, Pflegekinder, Heimerziehung, Familienrecht, Ehe, Scheidung, Unterhalt, Sorgerecht, Umgangsrecht, Vormundschaft, Betreuung, Erbrecht, Testament, Pflichtteil, Erbschaft, Schenkung, Grundstücksrecht, Eigentum, Besitz, Miete, Pacht, Kauf, Verkauf, Tausch, Leihe, Darlehen, Bürgschaft, Pfandrecht, Hypothek, Grundschuld, Zwangsvollstreckung, Insolvenz, Konkurs, Vergleich, Schuldenbereinigung, Verbraucherschutz, Haustürgeschäfte, Fernabsatzgeschäfte, Widerrufsrecht, Gewährleistung, Garantie, Produkthaftung, Arbeitsrecht, Arbeitsvertrag, Kündigung, Abmahnung, Arbeitszeit, Urlaub, Lohn, Gehalt, Sozialversicherung, Krankenversicherung, Rentenversicherung, Arbeitslosenversicherung, Pflegeversicherung, Unfallversicherung, Betriebsrat, Gewerkschaft, Tarifvertrag, Streik, Aussperrung, Mitbestimmung, Arbeitsschutz, Arbeitssicherheit, Gefahrstoffe, Lärm, Strahlung, Elektrosmog, Bildschirmarbeit, Ergonomie, Arbeitsmedizin, Betriebsmedizin, Arbeitsunfall, Berufskrankheit, Wegeunfall, Schulrecht, Schulpflicht, Lehrer, Schüler, Eltern, Klassenkonferenz, Zeugnis, Versetzung, Abitur, Hochschulrecht, Studium, Immatrikulation, Exmatrikulation, Prüfungsordnung, Diplom, Magister, Bachelor, Master, Promotion, Habilitation, Professor, Dozent, Assistent, Hilfskraft, Forschung, Lehre, Selbstverwaltung, Akademische Freiheit, Urheberrecht, Verlagsrecht, Patentrecht, Markenrecht, Geschmacksmusterrecht, Gebrauchsmusterrecht, Sortenschutzrecht, Halbleiterschutzrecht, Datenbankrecht, Softwarerecht, Internetrecht, Domainrecht, Wettbewerbsrecht, Kartellrecht, Fusionskontrolle, Missbrauchsaufsicht, Preisbindung, Rabattrecht, Zugabenrecht, Werbung, Irreführung, Vergleichende Werbung, Telefonwerbung, Faxwerbung, E-Mail-Werbung, Spam, Datenschutz, Bundesdatenschutzgesetz, Landesdatenschutzgesetze, Datenschutzbeauftragter, Datenschutzaufsichtsbehörde, Datenschutzkontrolle, Datenschutzaudit, Datenschutzgütesiegel, Datenschutzerklärung, Datenschutzrichtlinie, Datenschutzvereinbarung, Datenschutzvertrag, Datenschutzklausel, Datenschutzhinweis, Datenschutzbelehrung, Datenschutzschulung, Datenschutzmanagement, Datenschutzkonzept, Datenschutzrisikoanalyse, Datenschutzfolgenabschätzung, Datenschutzvorabkontrolle, Datenschutzdokumentation, Datenschutzverfahrensverzeichnis, Datenschutzmeldung, Datenschutzbenachrichtigung, Datenschutzauskunft, Datenschutzlöschung, Datenschutzsperrung, Datenschutzberichtigung, Datenschutzwiderspruch, Datenschutzeinwilligung, Datenschutzerklärung, Datenschutzrichtlinie, Datenschutzvereinbarung, Datenschutzvertrag, Datenschutzklausel, Datenschutzhinweis, Datenschutzbelehrung, Datenschutzschulung, Datenschutzmanagement, Datenschutzkonzept, Datenschutzrisikoanalyse, Datenschutzfolgenabschätzung, Datenschutzvorabkontrolle, Datenschutzdokumentation, Datenschutzverfahrensverzeichnis, Datenschutzmeldung, Datenschutzbenachrichtigung, Datenschutzauskunft, Datenschutzlöschung, Datenschutzsperrung, Datenschutzberichtigung, Datenschutzwiderspruch, Datenschutzeinwilligung

ἥλιον γὰρ δῆλον ὅτι ἐριστῆς. VII. 523. B: τὰ πόρρωθεν — φαινόμενα δῆλον ὅτι λέγεις. VIII. 568. B: καὶ ἔλεγε δῆλον ὅτι τούτους εἶναι τοὺς σοφοὺς οἷς σύνεστιν. X. 605. A: ὁ δὴ μιμητικὸς ποιητὴς δῆλον ὅτι οὐ πρὸς τὸ τοιοῦτον τῆς ψυχῆς πέπηγε κτλ. Parmen. 158. A: μετέχοι δέ γε ἂν τοῦ ἑνὸς δῆλον ὅτι (volgo δηλονότι. Vid. Stallbaum. ad Phileb. p. 102.) ἄλλο ὂν ἢ ἕν. Phileb. 25. C: Φράσω δῆλον ὅτι· σὺ δέ με συνακολούθησον τῷ λόγῳ. al. — ὁμολογήσῃς] Bodl. ὡμολογήσης.

τοῦτ' ἤδη] Flor. x. τοῦτο ἤδη, Aug. Meerm. ἔσται B
ἱκανῶς ἤδη. Proxime Bass. 1. 2. ὑπ' ἄλλην pro ἐπ' ἄλλην. — αὐτὸ συνεχώρησας] Γ αὐτὸς, Vindd. 2. 7. C
Bodl. Aug. et Meerm. αὐτῷ. Post v. συνεχώρησας (pr. Δ συνεχώρησ) in Flor. x. ab alia m. additum μοι. Deinde Florr. b. c. d. f. m. o. Aug. et Meerm. οὔτε αἰσχύνης. — περιουσίᾳ] Sic Flor. x. Bas. 2. et Stephan., qui in marg. „In pr. ed. παρουσίᾳ: sed rectius leg. περιουσίᾳ, quod opponitur praecedenti ἐνδείᾳ." Libri quoque scripti tantum non omnes exhibent παρουσίᾳ (Clark. παρουσίαι), licet sensus αἰσχύνης περιούσίᾳ (*propter nimiam verecundiam*) flagitet. Irridet videlicet Socrates Calliclis verba p. 487. A: Γοργίας τε καὶ Πῶλος — αἰσχυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος. Ficinus: *vel verecundia adductus.* — ἀπατῶν ἐμέ] Flor. x. ἀπατῶν με. Deinde idem liber φίλος μοι γὰρ εἶ. Bodl. Aug. et Meerm. φίλος γάρ μοι εἷς ὡς αὐτὸς εἶ. In seqq. corr. ὡς καὶ αὐτὸς φής. Part. καί om. Σ Vindd. 2. 7. et Flor. d. — ἡ ἐμὴ καὶ σὴ] ΓΔΞΣBC Florr. a. b. c. d. m. o. x. Vindd. 2. 7. Aug. et Meerm. ἡ ἐμὴ καὶ ἡ σὴ. In seqq. Flor. d. τέλος ἕξει ἤδη. In Flor. x. Bodl. et Meerm. ἤδη om. Ficinus: *finem iam veritatis habebit.* At vero τέλος etiam *perfectio* s. *absolutio* est, quocirca τέλος ἔχειν dicitur quod *perfectionem habet* vel *perfectum est*, ut Phaedon. 77. C: εἰ μέλλει τέλος ἡ ἀπόδειξις ἕξειν. Epinom. 985. A: Θεὸν μὲν γὰρ δὴ τὸν τέλος ἔχοντα τῆς θείας μοίρας ἔξω τούτων εἶναι κτλ. Charm. 173. D: Ἀλλὰ μέντοι — οὐ ῥᾳδίως εὑρήσεις ἄλλο τι τέλος τοῦ εὖ πράττειν. al. Max W δὴ pro δέ. Genitivus ὧν propter praegressum τούτων positus est pro ἅ (vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 883.); verbum enim ἐπιτιμᾶν (*exprobrare, reprehendere*) cum dativo personae et accusativo rei iungitur, ut Phaedr. 237. C. Theaet. 169. D. 173. C. Sophist. 243. A. Polit. III. 406. A. al. — ποιόν τινα] Flor. x. et Bas. 2. addunt ποτε. Stephan. in marg. „γρ. ποῖόν τινα ποτὲ χρὴ ἐ." Atque hoc recepit Heindorfius (laud. Theaet. 181. C: ποιόν τί ποτε ἄρα λέγο-

τὲς φασι τὰ πάντα κινεῖσθαι; Legg. I. 645. D: ποῖόν τί ποτε αὐτὰ ἀπεργασόμεθα; al.). Sed recte induxit Buttmannus in ed. II., quippe quod librorum careat auctoritate.

In seqq. τί om. W. Deinceps Flor. f. μέχρι που, V τοῦ, Bas. 2. του. Findeisenio videbatur Plato scripsisse οὖ, quod nihil attinet refellere. Proxime καὶ ante πρεσβ. omitt. W, Flor. x. πρεσβύτερον ὄντα καὶ νεώτερον.

τοῦτο ὅτι — ἐξαμαρτάνω] Pronomen τοῦτο, ut solet, coniunctioni praemissum cohaeret cum v. ἐξαμαρτάνω. Heindorfius: „Nam Demostheni familiaris est formula τὶ ἰσθι τοῦθ' ὅτι, Platoni, quod sciam, non item." Bodl. Aug. ἁμαρτάνω. Deinde Flor. x. ἀλλὰ ἀμαθία. — κτησαίμην] Sic Clark. ΓΔΞΣBCFJVW Florr. a. b. c. d. m. o. s. x. Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. et Meerm. Etiam Steph. in marg. „γρ. κτησαίμην." Libri edd. superiores et E a corr. m. ἐργασαίμην, quod retinuerunt Routh. Findeis. Heind. et Beck. Findeisenio et Heindorfio scriptura κτησαίμην videbatur e glossemate orta. Immo vero libri optimi praestant κτησαίμην quod sensus quoque postulat: *quomodo consequi*, non: *quomodo exercere, tractare* s. *colere* possim (quod esset ἐργασαίμην). Nec aliter Ficinus legit qui verterit: *et qua via consequi valeam.* Vindd. 1. 6. αἰτησαίμην. — ἐάν με λάβῃς] Clark. ΓΔBCFJW Florr. a. b. c. f. m. o. s. x. Vind. 1. ἐὰν μὲν λάβῃς (Clark. λάβῃις). — μὴ ταῦτα] Clark. ταὐτὰ, Flor. d. τοιαῦτα. Ficinus: *postea vero quae assensus fuerim minus praestare deprehendas.* In seqq. pro πάνυ με Vind. 2. Bodl. et Meerm. πάνυ γε, Σ γε, Ξ μέγε. Deinde cum Heindorfio scribendum βλᾶχα, quod fecit Stallb. et Bekkerus in Comment. indicavit. Vox βλάξ h. l. proprie, ut videtur, positum designat hominem segnem s. iguavum; deinde in universum est *fatuus* vel *stupidus*, vid. interpp. ad Aristoph. Plut. 325. *Wyttenbach.* ad Plutarch. *V.* VI. P. I. p. 403. al. Grammatici a v. μαλακός derivant (vid. *Ruhnk.* ad Tim. p. 52. Koch.). Rectius, ut videtur, Schol. Lucian. dial. Mort. 28. Etym. M. in v. βλάξ et Schol. August. ad Politic. p. 195. Fischer.: εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος καλουμένου βλαχός, ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου τοσοῦτον ὡς μηδὲ κυνὶ βρώσιμον εἶναι. Quod si verum esset, conferri posset vernaculum *Stockfisch*, quod similiter in homine segni ac stupido ponimus. Aliam huius vocis derivandae viam ingressus est *Schneider.* Lex. gr. v. βλάζω.

με νουθετήσῃς] Pron. με om. Flor. d., et Ξ exhi- B

der ersten Hälfte des 13. Jahrh. [...] [...] [...]

sequuti sunt Bekk. et Stallb. Etenim licet πλεῖον pluribus locis libri exhibeant (vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 259.), in hac tamen loquutione πλέον ἔχειν (unde πλεονεκτεῖν) vide ne libris etiam invitis reponi oporteat πλέον, ut Polit. I. 349. B. ubi v. Stallb. p. 73. Flor. x. πλείω ἔχειν. — μή τι ἄλλο κτλ.] Haec verba Socrates interponit, ut, priusquam in argumentatione progrediatur, certum sciat, hanc ipsam esse eius quod naturâ ipsum sit e Calliclis sententia definitionem. Vernaculum est: *verstehst du vielleicht unter dem Gerechten etwas anderes, oder habe ich mich recht erinnert?* De part. μή vid. ad Protag. p. 30. et 126. Flor. x. μή τοι λεγ. Flor. d. λέγῃς τό. — χαλεῖς] Φ. σὺ χαλεῖς. Deinde Flor. x. καὶ τὸν χρείττω.

οἷός τ' ἦ] Sic Δ. In Clark. οἷός τ' ἦι, CJ Florr. a. b. c. o. εἶ, W ἦ. De ἦ vid. ad Protag. p. 23. Adde *Chr. Schneider.* ad Plat. Polit. V. I. p. XXXXIV. sq. C

P. 366. ἰσχυροτέρους] Ald. ἰσχυροτέρας. Verbis πότερον τοὺς ἰσχυροτέρους κτλ. quaestio prior Πότερον δὲ τὸν αὐτὸν — χρείττω verbis interpositis οὐδὲ γάρ τοι — λέγεις interrupta ita repetitur ut magis definiatur. Verbum ἀκροᾶσθαι, *audire* s. *dicto audientem esse*, est *obedire*, i. q. ὑπακούειν, v. Lexic. in Bachmann. Anecd. gr. T. I. p. 56, 12. — καὶ τότε] *tum*, int. quum de hoc genere disputabas (vid. quae collegit *Stallb.* ad Phileb. p. 114.). Ficinus: *quemadmodum tunc videris demonstravisse.* Falso Findeisenius legi debere τῷδε s. τοῖςδε censebat. Ante οἷον comma quod libri edd. habent in signum mutavi interrogationis, ut verba οἷόν μοι δοκεῖς explicationis causa, ut solet, adiuncta sint (vern. *so wie du mir nehmlich* cet.). Sine causa pro δοκεῖς Coraës legi iubebat ἐδόκεις. In sequentt. ἤ (*an*) respondet interroganti πότερον. In seqq. Clark. Bodl. Aug. et Meerm. μικρὰς. Deinde τό post κατά om. Φ. Mox Flor. x. καὶ τὸ κρεῖττον. — ταὐτὸν] Sic Clark. ΓΔΞΣBCJVW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. f. o. s. x. Bodl. et Meerm. pro volgato ταὐτό. Part. ὄν om. pr. Ξ. — ἢ ἔστι] Clark. a p. m. ἦι, ἢ m. r. Ficinus: *An fieri potest ut aliquis melior quidem sit, inferior tamen atque imbecillior.* Verba ἧττον δὲ — εἶναι desunt in F. — τοῦτο — αὐτὸ] *hoc ipsum* s. *hoc potissimum* (vern. *gerade* s. *eben*), vid. ad Phaedr. p. 368. Heindorfius interpretatur *hoc unum.* Pro αὐτό Flor. f. αὐτός, Vind. 6. τοῦτό μοι αὐτὸ αὐτὸς διόρισον. Deinde ταὐτόν positum est partic. interrogativa, ut solet, ante ἤ (*an*) omissa, vid. ad Phaedr. p. 574. Deinde Flor. m. καὶ τί ἰσχυρότερον, et paullo post Flor. x. ταὐτόν ἐστι. — οἱ πολλοί] Meerm. superscr. D

κρείττονες. — *οἵ — τοὺς νόμους τίθενται*] Callicles supra 483. B: *ἀλλ' οἶμαι οἱ τιθέμενοι τοὺς νόμους οἱ ἀσθενεῖς ἄνθρωποι εἰσι καὶ οἱ πολλοί.* Quae sequuntur *ἐπὶ τῷ ἑνί* valent *unius causa*, h. e., *ut unus ille superior coërceatur.* Praepositio enim *ἐπί* cum dativo iuncta etiam in consilio et causa ponitur, vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1166. Citavit Heindorfius Legg. IX. 838. C: *ἐάν τις τοιοῦτος γίγνηται, — τούτων ἀποτροπῆς τε ἕνεκα καὶ γενομένων κολάσεως τιθέναι ἐπ' αὐτοῖς νόμους.* et *Demosth.* in Mid. 10: *νόμους ἔθεσθε πρὸ τῶν ἀδικημάτων ἐπ' ἀδήλοις μὲν τοῖς ἀδικήσουσι, ἀδήλοις δὲ τοῖς ἀδικησομένοις.*

τὰ τῶν βελτιόνων] Flor. s. *οὐκοῦν τῶν βελτιόνων;* B Ficinus: *Nonne igitur et meliorum?* Unde Findeisenius suspicabatur *καὶ* excidisse, aut *τά* in *καὶ* mutandum esse. Deinceps Flor. m. *οἱ δὲ κρ.* Proximum *πολύ*, quod comparativo *βελτίους* subiectum est (ut Conviv. 181. C: *νεωτέρας τε οὔσης πολὺ ἢ τῆς ἑτέρας*, ubi v. interpp.), om. Aug. Coraës corrigebat *πάλιν*, sine causa. In seqq. J *κατὰ τὴν φύσιν.* — *Ἆρ' οὖν οὐχ*] Negatio *οὐχ* abest a Clark. ΔBCEFJVW Florr. a. b. c. f. m. o. s. x. Vindd. 1. 6. Bodl. et pr. *F*, quos secutus est Stallbaumius. De *ἆρ' οὖν* (i. q. *ἆρ' οὖν οὐ*) vid. *Heindorf.* ad Sophist. p. 18. sq. et *Stallbaum.* ad Phileb. p. 225. sq. Ad v. *οἱ πολλοὶ* in Meerm. ab eadem manu superscriptum *οἱ νομοθέται.* Post v. *νομίζουσιν* Clark. ΓΞΣBCJVW Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. x. Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. Meerm. et rc. F interponunt *οὕτως*; quod post Bekkerum Stallb. quoque et Buttm. revocarunt.

ἔστι ταῦτα] Verba *ἔστι — ἀδικεῖσθαι* om. F 489 prima m. — *ἁλώσει*] Sic Clark. reliquique Bekkeri libri pro volgato *ἁλώσῃ*. FW *ἁλώσει*, J *ἀναλώσῃ.* Illud, *ἁλώσει*, iam Findeisenius suo Marte posuerat. Flor. x. *μὴ ἄλλως ἢ* (quod vitiose scriptum est pro *ἁλώσῃ*) *ἐνταῦθα σὺ αὖ αἰσχυνόμενος*; hoc autem *αὖ* non est spernendum, quum haec Socratis verba ad illa Calliclis spectent p. 482. C. D., ut sint: *tu quoque* (int. sicut Gorgias et Polus). Paris. V exhibet *καὶ σὺ.* Iam quum Ficinus similiter verterit: *ac vide ne hic tu quoque ob verecundiam capiaris*, vel *σὺ αὖ αἰσχυνόμενος* vel *καὶ σὺ αἰσχυνόμενος* scribendum esse censeo; atque illud, *αὖ* (*itidem* s. *vicissim*), praetulerim, quippe in quo plus irrisionis insit, ut Socrates quasi dicat: *vide ne idem tibi accidat, quod Gorgiae et Polo obiecisti.* De partt. *ὅπως μή* vid. ad Protag. p. 40. sq. — *οὐχὶ τὸ πλέον*]

Clark. ΓΔBCEFJVW Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Vindd. 1. 6. *οὐ τὸ πλέον* scribunt, quod Stallbaumius recepit. In seqq. Ald. *τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖν τὸ ἀδικεῖσθαι*, quam *τοῦ ἀδικεῖν* repetitionem iam *Cornarius* Eclog. p. 79. vitiosam indicavit. In Meerm. numeris impositis ita scripta haec exstant: *νομίζουσιν ἢ οὔ, οἱ πολλοί, τὸ ἴσον ἔχειν ἀλλ' οὐχὶ τὸ πλέον, δίκαιον εἶναι; καὶ αἴσχιον τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι; — Καλλίκλεις*] Heindorfius: „Cur non, ut ubivis alias, *ὦ Καλλ.?*" Sed recte habet simplex *Καλλίκλεις* in familiari hac et amica appellatione. Vid. ad Phaedr. p. 523. et *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 71. — *ἵν' ἐὰν*] Flor. x. *ἵνα ἐὰν*. Deinde F *καὶ βεβαιώσωμαι*, J *βεβαίω σῶμα*. Clark. Bodl. (ω̄ ab eadem m. superscripto) et Meerm. *βεβαιώσομαι*, cui adversatur Thom. Mag. p. 473. v. *ἵνα*. Findeisenius: „*βεβαιώσωμαι* positum est pro *βεβαιωθῶ*." Similiter Schleiermacherus: *damit ich dann befestigt werde durch dich*. Immo medium est: *damit ich von dir die Bestätigung erhalte* s. *damit ich mich durch deine Beistimmung überzeuge*. Sic medium *βεβαιοῦσθαι* Protag. 348. D: *περαιὼν ζητεῖ ὅτῳ ἐπιδείξηται καὶ μεθ' ὅτου βεβαιώσηται*. Theaet. 169. E: *οὐδὲν ἂν πάλιν ἔδει ἐπαναλαβόντας βεβαιοῦσθαι*. Sophist. 250. C: *τὸν βουλόμενον ἐναργές τι περὶ αὐτοῦ παρ' ἑαυτῷ βεβαιώσασθαι*. Phileb. 14. C: *τοῦτον τοίνυν τὸν λόγον ἔτι μᾶλλον δι' ὁμολογίας βεβαιωσώμεθα*. Polit. IV. 435. A: *καὶ φανερὰν γενομένην βεβαιωσαίμεθ' ἂν αὐτὴν παρ' ἡμῖν αὐτοῖς*. 437. A. 442. E. VII. 533. C. Tim. 17. B. al. De praepositione *παρά* apte contulit Heindorfius Polit. V. 461. E: *δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου*. Conviv. 199. B: *ἵνα ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ οὕτως ἤδη λέγω*. Vid. Matth. Gramm. gr. p. 1172. In seqq. Meerm. *ὁμολογηκότος*. — *νόμῳ*] Y *μόνον*, superscripto *νόμω*. Flor. d. *μόνον ἄρα*. — *οὐδέ*] repet. *νόμῳ μόνον*. Pro *οὐδέ* Γ a corr. m. *καὶ*. Hoc *καί*, ut part. *μή*, quam Bodl. et Aug. ante v. *ἴσον* habent, interpositum haud dubie est a librario quem *οὐδέ* fugisset non ad v. *δίκαιον*, sed ad praegressa *νόμῳ μόνον* referri. Florr. b. x. *τὸ ἴσον*, Aug. *τὸ μὴ ἴσως*.

P. 368. *καὶ φύσει*] Vindd. 1. 6. *ἀλλὰ τῇ φύσει*, B ΣV Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. et Meerm. *ἀλλὰ καὶ τῇ φύσει*. — *οὐκ*] Γ *ὡς οὐκ*. In seqq. ΓJV *ἔμπροσθεν*. Mox F *ἐναντίος*. — *κακουργῶ*] vid. supra p. 483. A.

Pro λόγους Vind. 2. a pr. m. ἔργοις. Proxime Flor. m. λέγων pro ἄγων. Mox τις abest a Par. J, et τόν a libris EF et Florr. f. s. — Οὗτοσὶ ἀνήρ] Ξ Bodl. et Meerm. οὑτοσὶν, J οἵτωσι, Flor. x. οὑτωσίν (de οὑτοσίν v. C. Schneider. ad Polit. I. p. 12.). Vox ἀνήρ pronominis modo infiniti (vern. *man*) modo personalis (*er*) partes obtinet, ita ut in hac personae designatione contemtionis vel reprehensionis (ut in vern. *der da*) insit significatio. Cf. ad locum superiorem p. 467. B. annotata. Schol. ὅρα τὴν πρὸς ἑτέρους τοῦ λόγου ἀποστροφήν, ὅσην τοῦ Καλλικλέους καὶ κατὰ τὸ σχῆμα θρασύτητα δείκνυσιν. Ita Callicles hoc tamquam secum loquens diceret, ut (quos Heindorfius attulit locos) Euthyd. 295. A. *Aristoph.* Nub. 492. Vesp. 168. al. At vero, sicut pronomen infinitum τις pro prima et secunda persona ponitur (vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 911.), sic etiam ἀνήρ et ἄνθρωπος (vern. *man*) pro secunda et tertia persona pronominis personalis ponuntur, ita ut irrisionem, vituperationem vel tale quid significent, vid. ad Protag. p. 47. et ad Phaedr. p. 662. Adde *Matthiae.* Gramm. gr. p. 873. sq. Ceterum ἀνήρ sine articulo recte habet, quamquam *Thierschius* Gramm. gr. p. 455. corrigebat ἀνήρ. In seqq. Clark. αἰσχύνει pro vulgato αἰσχύνῃ. Verba οὐκ αἰσχ. om. E et pr. F. — ὀνόματα θηρεύων] Heindorfius: „*verba aucupans. Andocid.* Orat. I. Reisk. T. IV. p. 5: ὑμῶν δέομαι — μήτε ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα μήτε ῥήματα θηρεύειν. Legg. p. 1. p. 827. C: καὶ οὐκ ἂν εἴη γε πρέπον ἐμοί τε καὶ ὑμῖν τοῦτο θηρεύειν — οὐ γὰρ εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης ῥημάτων ἕνεκα τὰ νῦν σκοπούμεθα etc. Indo Theaet. 166. B: ὀνομάτων θηρεύσεις διενλαβεῖσθαι ἀλλήλων, et voces illae λεξιθηρεῖν, θηρολέξης, λεξίθηρ, de quibus v. *Gronov.* ad A. Gell. I, 9. p. 24.“ Infra 490. A: καὶ οὐ ῥήματα θηρεύω. Dicitur autem verba aucupari vel captare, qui alterius quocum disputat verba urget, ut eum pugnantia loquentem faciat ac refellat. E a corr. m. θηρεύεις. — ἐάν τις ῥήματι ἁμάρτῃ] *si quis in verbo* vel *dictione* (vern. *im Ausdrucke*) *peccet.* Quod facere dicitur is qui verbum usurpat non ea quam proprie habet sententia, sicut Callicles posuerat vocem χρείττους, eos ipsos significaturus, quos Socrates βελτίους vocat. Pro ἁμάρτῃ Florr. f. s. Ald. Bass. 1. 2. ἁμάρτοι. De v. ἔρμαιον p. 486. E. — ἐμὲ — λέγειν] Verba λέγειν — με (post ἢ οἴει) desunt in Par. J. Voc. οὐ ante πάλαι om. Flor. b.

συρφετὸς] Schol. ἀγυρτώδης ὄχλος. Latinorum est *turba* et *colluvies.* Theaet. 152. C. ubi v. Heindorf. p. 293. ed. II. Deinde Clark. συλλέγῃ („acc. posterior a recentiore

manu.“ Gaisf.). In proximis ad πλὴν ἴσως int. ἀξίων τινός, et articulus τῷ cohaeret cum verbo ἰσχυρίσασθαι (*quia corporis viribus pollent.* Beckius: „*eo quod corpore firmo valent*“), non cum σώματι, ut Heindorfius interpretatur („τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι est *corporis viribus fidere*“). Sic enim dativus et substantivi et infinitivi (praefixo τῷ) ponitur ut causam designet, ut 490. C. τῷ — ἄρχειν. Cf. *Gataker.* ad Antonin. III, 1. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 728. Igitur verti potest: *nisi si forte propter corporis vires aliquo numerentur loco.* Δ scribit ἰσχυρίζεσθαι. — καὶ οὗτοι φῶσιν] Haec est librorum, quod sciam, omnium scriptura, quam vario modo sollicitarunt viri docti. Heindorfius, cui φῶσιν durissime videbatur accusativo suo carere quo sequens posset ταῦτα referri, coniiciebat scribendum esse καὶ οὗτοι θῶσιν ἄττα, ταῦτα εἶναι νόμιμα; Postea vero repudiato θῶσιν (quia Attici sermonis usus flagitaret θῶνται) scribi volebat (ut Buttm. tradit Auctar. p. 520. ed. I.) καί, ἃ ἄν οὗτοι φῶσιν, αὐτὰ ταῦτα εἶναι νόμιμα: *etiam, quaecumque hi dicant, haec ipsa legitima esse.* In ed. II. „An Plato scripserat: καὶ οὗτοι φῶσιν ἄττα, ταῦτα εἶναι νόμιμα?“ Quod sane probabile videtur; sic enim oratio expletur. Ἄττα videlicet sine adiectivo nomine usurpatur (v. Heindorf. ad Theaet. p. 315.). Cl. *Heusdius* Spec. crit. p. 95. germanam indicabat hanc scripturam: ἰσχυρίσασθαι, τούτους εἶναι τοὺς χρείττους καὶ ἃ ἄν οὗτοι φῶσιν, α. τ. ε. ν., Ficinum sequutus vertentem: *istos praeterquam fortasse corporis viribus esse potentiores, et quae isti statuant esse iura?* Ex quo Ficinum liquet non legisse τούτους εἶναι τοὺς χρείττους, sed voce *potentiores* exprimere voluisse verbum ἰσχυρίσασθαι. Stallbaumio videbatur locus sanari mutato καί in ἃ ἄν. In ed. vero Goth. *Thierschio* (Gramm. gr. p. 505. ed. III.) assentitur sic disputanti: „Manche activen Verba werden im *nachlässigen* Ausdruck ohne Accusativ als intransitive gebraucht. So bey Plato Gorg. (h. l.). Der unstäte und schweifende Gebrauch ist ganz in der Art der dort Sprechenden.“ Quem vagum h. l. vir doctus statuit usum, equidem non reperio. Schleiermacherus vertit: *und diese es behaupten*, annotatione hac subiecta: „das φῶσι geht offenbar auf den Satz, den sich Sokrates als die Feststellung der Vielen hatte zugeben lassen, vom gleich haben und der Hässlichkeit des Unrechtthuns, daher es hier gar keiner Verbesserung bedarf.“ At vero Callicles probare studet τοὺς χρείττους esse τοὺς βελτίους et iustum se ponere non ab hominum turba insipiente profectum; ista enim, quae hominum colluvies decernat, non esse iusta iudicanda. Locus

optime habebit si cum Heindorfio *αὐτά* in *ἄττα* mutaveris (*καὶ οὗτοι φῶσιν ἄττα, ταῦτα εἶναι νόμιμα*). *Φάναι*, ut saepius ponitur (velut Theaet. 197. A. ubi v. Heind. p. 440. Xenoph. Cyrop. IV. 6. 11. al.), est *edicere*, h. e., *decernere*, *iubere* (vern. *aussagen*, h. e., *bestimmen*, *festsetzen*). Quocirca sensus erit: *an putas me dicere, si servi variique homines confluxerint et hi aliquid decreverint, hoc esse legitimum?* Flor. x. *ταῦτ' εἶναι*. — *Εἶεν κτλ.*] Libri edd. (etiam Bekk. et Stallb.) *Εἶεν — Καλλίκλεις· οὕτω λέγεις;* sed *εἶεν* cohaeret cum seqq. *οὕτω λέγεις;* quocirca scripsimus *Εἶεν — Καλλίκλεις, οὕτω λέγεις;* De voc. *εἶεν* vid. ad Protag. p. 27. sq. In Florr. a. b. c. Bodl. et Meerm. *οὕτως λέγεις*. De *οὕτως* ante consonantem posito vid. ad Protag. p. 66.

πάλαι] F *πάλιν*. Deinceps ΞΣ Vindd. 2. 7. Bodl. D et Meerm. *τοιοῦτό τι*. In seqq. Clark. et Flor. x. *ἡγεῖ* pro volgato *ἡγῇ*, W *ἡγεῖ*, superscripto *η*. Ad vv. *βελτίους ἡγεῖ τοῦ ἑνός* e seqq. *ὅτι ἰσχυρότεροί εἰσιν ἢ σύ* petenda *ὅτι ἰσχυρότεροί εἰσι τοῦ ἑνός*. Pro *βελτίους σου* recte Bekkerus scripsit *βελτίους σοῦ*, quod Stallbaumius quoque secutus est. Proxima in Flor. x. et Bas. 2. sic exhibentur *ὅτι ἰσχυρότεροί σου εἰσιν*. — *ἐξ ἀρχῆς*] Meerm.: Ald. Bass. 1. 2. *ἐξαρχῆς*. Deinde Flor. x. *ὃ τι ποτὲ λεγ.* Graeca *τί ποτε λέγεις τοὺς βελτίους* sunt vernaculum: *was verstehst du denn unter den Besseren* (h. e., *unter dem Worte die Besseren*). De neutro *τί* vid. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 769. Routhius igitur sine causa pro *τί* legi volebat *τίνας*, licet *τίνας* sequatur (vid. ad p. 448. B.). Pro *βελτίους* libri edd. et scripti (praeter Vindd. 1. 6.) habent *βελτίστους*. Comparativum reponi iusserant iam Cornarius et Routhius, idque secuti sunt post Findeisenium recentiores omnes. Etiam Ficinus: *quos tandem ais meliores esse*. In seqq. e Clark. dedimus cum Bekk. et Stallb. *πραότερον* pro *πρᾴότερον*, vid. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 403. sq. Tum pron. *με* om. *Γ*. — *προδίδαξε*] Flor. d. *δίδαξε*. Schol. *περιττεύει ἡ πρόθεσις Ἀττικῶς*. Cf. *Brunck.* ad Aristoph. Nub. 987. Immo in v. *προδιδάσκειν*, ut in vv. *προύγειν*, *προβαίνειν* al., vim suam obtinet praepositio *πρό*, ut sit *ulterius*, *porro* vel tale quid (vid. *Hermann.* ad Viger. p. 862.). Quocirca *προδιδάσκειν* est *porro docere*, h. e., *pergere docere*. Sic Hipp. mai. 291. B: *ἐμὲ οὖν προδίδαξε*, vern. *so belehre mich weiter*. Adverbium vero si accedit, praepositionis *πρό* in v. *προδιδάσκειν* notio ad hoc refertur, ita ut porro dicendi ratio opponatur quodammodo priori vel ei quam quis modo secutus est. Sic Euthydem. 302. C: *Ἴσα — εὐφήμει τε καὶ μὴ χαλεπῶς*

με προδίδασκε: und belehre mich weiter, s. fernerhin nicht so hart, h. e., *und verfahre als Lehrer nicht mehr so hart mit mir.* Sic etiam h. l. *πραότερόν με προδίδασκε, belehre mich fernerhin sanfter*, h. e., *behandle mich nicht mehr so rauh* (int. *wie bisher*). Quocirca assentiri non possum Stallbaumio qui *προδιδάσκειν* intelligit *edocere* „quo rei summa ad extremum recte intelligi queat," et in Addend. „*προδιδάσκειν* proprie est *aliquem ita docere ut progrediatur in vero cognoscendo, quasi docendo aliquem provehere.*" Quod nemini, opinor, vir praestantissimus persuadebit. Praeterea affert Sophocl. Philoct. 538: *ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν κακά*, et *προὔμαθον* interpretatur *paulatim didici.* Immo praepositio *πρό* in v. *προὔμαθον* est vern. *immerfort* s. *immer nur.* Quod sequitur *ἀποφοιτήσω* festive positum est, siquidem *ἀποφοιτᾶν παρά τινος* (*discedere ab aliquo*) praecipue in discipulo dicitur magistri scholam relinquente. Vid. *Ruhnken.* ad Xenoph. Memor. I, 2. 16.

Εἰρωνεύει] Sic Clark. Par. J et Flor. x. pro vulgato εἰρωνεύῃ. W εἰρωνεύει. — *Οὐ μὰ τὸν Ζῆθον*] Sic aperte legit *Hermogen. περὶ μεθ. δειν.* et Gregor. in Hermog. T. VIII. p. 927. Oratt. gr. Reisk. *ἀπώμοσεν ὁ φιλόσοφος εἰρωνικῶς παίζων πρὸς τὸν Καλλικλέα: οὐ μὰ τὸν Ζῆθον, ὦ Καλλίκλεις. Ὁ δὲ Ζῆθος εἷς ἦν τῶν ἡρώων, ἀδελφὸς τυγχάνων Ἀμφίονος. ἔτυχε δὲ πρὸ ὀλίγου* (p. 485. E. sq.) *μνησθεὶς τῶν πρὸς Ἀμφίονα τοῦ Ζήθου ῥημάτων πρὸς Σωκράτην ὁ Καλλικλῆς, ἅπερ Εὐριπίδης Ζῆθον εἰσήγαγε λέγοντα· καὶ διὰ τοῦτο, οἶμαι, εἰρωνευόμενος ὁ Σωκράτης τὸν Ζῆθον ἀπώμοσεν.* Scripturam hanc confirmat Flor. d., qui in marg. habet γρ. *οὐ μὰ τὸν ξῆν' ὦ Καλλ.* De quo Hermog. h. l. *ἰστέον γὰρ ὡς σφάλμα ἐστὶ γραφικὸν τὸ οὐ μὰ Ζῆνα· ἐν ἅπασι γὰρ τοῖς Πλατωνικοῖς βιβλίοις τὸν Ζῆθον ἀπόμνυσι.* Accedit Ficinus qui vertit: *Non per Zethum.* Libri reliqui omnes (etiam Heind. et Bekk.) *Μὰ τὸν Ζῆθον* scribunt, quod sensui adversatur, qui hoc postulat: *Non* (int. cavillor) *per Zethum.* Neque tueri possumus *μὰ τὸν Ζῆθον* propter sequentem particulam *ἀλλά*, quae non cum *Μὰ τὸν Ζῆθον* cohaeret (vid. ad p. 463. D. disputata), sed imperativis *ἴθι εἰπέ* praemissa adhortandi vim habet, ut verba *ἀλλὰ — εἰπέ* novam efficiant orationem. Quocirca recte *Οὐ* interposuit Stallbaumius. — *νῦν δὴ*] Voc. *νῦν* om. EFW Florr. f. s. Deinde Γ *εἰρωνεύῃ*. Proximum *πρός με* Heindorfius tacite mutavit in *πρὸς ἐμέ*. Vid. ad Protag. p. 11. et 133. Mox Flor. x. *ἀλλὰ ἴθι*. Deinde ΣΥ Vind. 7. Bodl. Aug.

et Meerm. *βελτίστους* pro *βελτίους*. — *σὺ αὐτὸς ὀνόμ.*] Aug. et Meèrm. *ὀνόματα αὐτὸς*. Ceterum annotat Stallbaumius: „*te ipsum semper in verbis haerere, neque rem explicare*. Spectant haec ad illud Calliclis opprobrium p. 489. B.“ Illud videlicet *ὀνόματα θηρεύειν*, latiore sensu positum, est *verba captare, ad verba adhaerescere* (vern. *nur auf Worte ausgehen*), cui opponitur *οὐδὲν δηλοῖς: rem ipsam non definis* vel *explicas*.

P. 370. *μυρίων*] Ald. Bass. 1. 2. *μοριῶν*. — 490
κρείττω κ] om. J. Deinde *τούτων* pro *τοῦτον* Σ Y et Vind. 7. In proximis Flor. x. *τοὺς δὲ ἄρχεσθαι*, Flor. b. *τούτους δ' ἄρχ.* — *πλέον*] F *πάλιν*, in marg. posito *πλέον*. In seqq. Meerm. *λέγειν βούλεσθαι*. Deinceps Clark. cum ceteris Bekkeri libris (uno V excepto), Florr. a. b. c. d. m. o. x. Vindd. 1. 7. Bodl. et Ald. *ῥήματι*. Ficinus: *neque verbo aucupor*. Mox pro *εἰ* Bodl. Aug. et Meerm. *καὶ*, Flor. m. et Vind. 7. om. Ceterum in libris superioribus locus hic sic distinguitur: *ἀρχομένων. τοῦτο γὰρ — λέγειν (καὶ οὐ ῥ. θηρ.) εἰ ὁ εἷς κτλ.* — *ἃ λέγω*] Meerm. *ὃ λ.* Proxime Flor. x. *τοῦτο γὰρ ἐγὼ τὸ δίκαιον οἶμαι εἶναι φύσει*. Art. *τό* ante v. *δίκαιον* om. pr. Ξ. De vv. *τὸ — ἄρχειν* vid. ad Protag. p. 154. sq. et Phaedr. p. 354. Quamquam infinitivus post pron. demonstrativum etiam sine articulo ponitur, vid. ad p. 474. E. Sententiam illustravit *Rittershus.* ad Oppian. Halieut. V, 67. p. 316. — *ἔχε δὴ αὐτοῦ*] In Aug. superscriptum: *ἀπομέμνησο* (cod. Reg. et Vind. 6. *μέμνησο*) *τῶν ῥηθέντων*. Vid. de hac formula p. 460. A. Distinguo: *Ἔχε δὴ αὐτοῦ· τί ποτε αὖ νῦν λέγεις;* Verm. *Merke hier auf: was sagst du jetzt wieder?* — *αὖ*] EF Florr. f. s. *οὖν* scribunt. In seqq. Meerm. ad vv. *ἐν τῷ αὐτῷ* superscriptum habet *τόπῳ*.

πολλοὶ ἀθρόοι ἄνθρωποι] Schol. *ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ*. B Adiect. *ἀθρόοι* (*simul*) sic coniungitur cum vocc. *πολλοί, πάντες* (ut Polit. 295. A. Phileb. 62. E. Tim. 52. D.) al. Vid. *Markland.* ad Lys. T. V, p. 483. Reisk. et *Schaefer.* Appar. ad Demosth. III. p. 246. Voc. *ἀθρόοι* abest a Flor. x., in V et Vind. 6. exhibetur *πολλοὶ ἄνθρωποι ἀθρόοι*. — *οἱ δὲ ἀσθ.*] Florr. b. o. x. Bodl. et Meerm. *ὁ δ' ἀσθεν.* In seqq. Bodl. *εἷς δ' ἐξ ἡμῶν ἦ* (F *εἶ*, Bas. 2. *ἤ*). Deinde Bas. 2. *φρόνιμος*. Ficinus: *unus autem nostrum omnium circa haec prudentissimus*, ut videatur legisse *φρονιμώτατος*. Mox Bekkerus libris invitis part. *ἤ* post *ἄλλο τι* expulit, quam rite retinuerunt Stallb. et Buttm. Vid. ad p. 455. B. annot. Tum Bas. 2. *φρονιμώτατος*, quod vide ne ex su-

periore loco fluxerit: εἰς δὲ ἡμῶν ἢ προνμώτερος, ubi Ficinum legisse προνμώτατος supra indicavimus. Vind. 6. προνμώτερος ὢν ἡμῶν. —

Ἦ οὖν τούτων τ. σ.] Vindd. 1. 2. 6. 7. et Bodl. ἢ C οὖν τ. Ad v. ἐχτέον in Meerm. ab alia m. superscr. ἄξιον ἔχειν. Proxime Ald. Bass. 1. 2. βέλτιόν pro βελτίων. — τῷ — ἄρχειν] *propterea quod imperat.* Vid. ad p. 488. C. Flor. m. ἢ τὸ μὲν ἄρχειν. Proxime Bodl. Aug. et Meerm. ἐχείνῳ pro ἐχεῖνον, quasi νέμειν (*distribuere*) h. l. sit *dare* s. *tribuere.* — ἐν δ᾽ ἐ τῷ] Clark. Δ B C E F J W Florr. a. b. c. f. m. o. s. x. et pr. *f* scribunt ἐν τῷ δέ. Deinde Vind. 6. ἀναλίσχειν ταὐτά. — εἰ μὴ χτλ.] Verba εἰ — ἐχτέον om. J. Pro μέλλει Clark. (μέλλῃι) Δ et Flor. x. μέλλῃ; W Vind. 6. Flor. d. Bodl. Aug. et Meerm. μέλλοι, quae frequentissima est post coni. εἰ modorum confusio. Verbum quod sequitur ζημιοῦσθαι est *damno* (h. l. valetudine) *affici* s. *damnum contrahere* (ut Legg. VIII. 846. A. XI. 914. A. 916. D. 928. B. 933. E. XII. 958. C. 960. A. Hipparch. 226. B. 227. A. E. 229. E. Axioch. 229. E. Cf. Lexic. Xenoph. T. II. p. 455. In seqq. Flor. d. τῷ μὲν — τῷδ᾽. Flor. x. τῶν δὲ ἧττον. — τῷ βελτίστῳ] int. ἐχτέον. Verba τῷ βελτ. ὦ Καλλ. om. V a pr. m. — Περὶ σιτία — λέγεις χτλ.] V Vind. 2. Bodl. Aug. et Meerm. τί δὲς idem in Clark. h rc. m. superscriptum. Sed recte habet περί (Ficinus: *De esculentis — verba facis*). Etenim λέγειν περὶ σιτία καὶ ποτά al. dictum est, ut εἶναι περί τι (*versari in aliqua re, aliquid tractare*, vid. ad Phaedr. p. 529.); est igitur: *oratio tua versatur in esculentis et potulentis et medicis et huiusmodi nugis*, vern. *du giebst dich mit Speisen und Getränken — und dergleichen Possen ab.* Recte deinde sine praepositione περί ponitur ταῦτα λέγω (quum λέγω sit: *ich meine s. habe im Sinne*). Pronomen σύ abest a Clark. Γ Δ B C E E J W Vindd. 1. 6. et Florentinis, quos secutus erat Stallbaumius in ed. Weigel., in ed. vero Goth. revocavit σύ, „opponuntur enim haec: ἐγὼ δὲ οὐ τ. λ.“ In seqq. Δ πότα scribit. — ἰατροὺς] Bodl. Aug. Meerm. ἰατρείας. In seqq. καὶ φλναρίας est i. q. καὶ τοιαύτας φλναρίας, ut 519. A: λιμένων καὶ νεωρίων καὶ τειχῶν καὶ φόρων καὶ τοιούτων φλναριῶν ἐμπεπλήκασι τὴν πόλιν. Saepius vero verba φλναρία, λῆρος, similia sine pronomine τοιοῦτος rebus pluribus enumeratis subiiciuntur, ut Phaedon. 66. C: ἐρώτων — καὶ εἰδώλων παντοδαπῶν καὶ φλναρίας ἐμπίπλησι. Cf. *Demosth.* Orat. Olynth. III. p. 36, 18. Reisk. Vide, quem Heindorf. iam citavit, *Toup.* ad Longin. p. 400. et *Iacobs.* Addit.

Animadv. in Athen. p. 49. sq. Quae sequuntur ἐγὼ — λέγω om. pr. Y.

Πότερον οὖν] Clark. *Δ Πότερον οὐ.* Deinceps D
Vind. 6. *φρονιμώτατον.* Mox Clark. *φᾶθι*, Vind. 2. *φᾶθι ἢ μή: ἀλλ'*. Volgo (etiam Bekk. et Stallb.) *φάθι*. Vid. ad Protag. p. 181. Pro *ἔγωγε* (quod Vind. 2. om.) Bodl. Aug. et Meerm. exhibent *Ναί*. — *δεῖν*] Vind. 6. Bodl. et Meerm. *δεῖ*, quod Stallbaumius non debebat recipere. Pendet enim *δεῖν* a praegresso *λέγεις*, et continuatur Gallicles sententiae expositio, quam Socrates est refutaturus. Vind. 1. *δή*. Deinde Clark. a pr. m. *πότων*, sed emend. *ποτῶν*. — *Μανθάνω*] Malim sic distingui: *Μανθάνω· ἀλλ' ἴσως*. Verbum enim *μανθάνω* (proprie *intelligo*, scil. quid dicas vel dicere velis, ut 474. C., l. c., quae sit huius rei causa. Vid. quae collegit *Stallbaum.* ad Gorg. p. 177. sq.) in responsione etiam sic usurpatur ut sit: *audio* (int. quod *dicis*) vern. *ich gebe es zu s. gut, wohl, das wohl*, ut 496. C. al.

P. 372. *Πόλων ἱματίων;*] *Ποῖος*, ut Latinorum pronomen relativum *qui* (v. c. *Plautus* Trucul. II, 2. 29: *Quas tu mihi mulieres narras? Cicer.* de nat. deor. I. 12: *aër — quem sensum habere potest aut quam formam dei?* Pro Planc. 33; *Quae potest esse iucunditas vitae sublatis amicitiis? quae porro amicitia potest esse inter ingratos?* Acad. II, 28. de republ. I, 26. 35. Ubi relativum patrio sermone reddendum est voce *wie*), ita ponitur, ut id quod alter dixit non sine aliqua admiratione vel improbatione (p. 490. E.) negetur vel fieri non posse indicetur. Quod satis sit exemplorum collegerunt *Heusd.* Spec. crit. p. 108. *Heindorf.* ad Charm. p. 121. ed. II. *Iacobs.* Addit. Animadv. in Athen. p. 266. ad Achill. Tat. p. 507. *Reisig.* Coniect. in Aristoph. p. 74. sq. et *Fritzsch.* Quaest. Luciann. p. 352. Florr. a. c. m. o. cum Bas. 2. *Ποίων δὲ ἱματίων;* In Vind. 2. haec verba absunt. — *δῆλον ὅτι*] Vind. 6. *δεῖ πλεονεκτεῖν δηλονότι.* In Flor. x. deest *δῆλον ὅτι.* Deinde pro volgato *φρονιμώτερον* Flor. x. et Bas. 2. *φρονιμώτατον*, quod post Heindorfium recte recentiores receperunt, licet Ficinus verterit: *qui in eis prudentior sit et melior.*

τὸν σκυτοτόμον] E *καὶ τὸν* (Φ *τῶν*) *σκυτοτόμον*, E
ut Ficinus videtur legisse: *ac forsitan ipse coriarius maximos pluresque habere debet calceos.* Atque hoc *καί* vellem plures praestarent libri; esset enim *καί* explicantis idque quod e prioribus consequeretur declarantis, vernaculum: *und so muss wohl der Schuster* cet. Quamquam intelligi etiam potest part.

explicans (vern. *nehmlich*), quam graecus sermo more praeterinittit. Quod sequitur δεῖ om. V Y Aug. Mecrm. et pr. Σ, C δὴ scribit. — ποῖα ὑποδήματα κτλ.] Vernaculum: *was schwatzest du da von Schuhen s. wie kömmst du dazu von Schuhen zu schwatzen?* Vid. quae de participio ἔχων verbis finitis adiuncto exposuimus ad Phaedr. p. 304. — τοῦτον δὴ] Bodl. Aug. δέ. Proxime Florr. a. b. c. m. o. s. x. Bodl. Ald. Bass. 1. 2. αὐτοῦ pro αὑτοῦ. — Ὡς ἀεὶ ταὐτὰ λέγεις] Heindorfius: „*ut tu semper eadem dicis!* De rep. III. 414. C: Ὡς ἔοικας — ὀχνοῦντι λέγειν. *Lucian.* Hermot. 16: Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς." In seqq. Clark. αἰεὶ ταῦτὰ („posterior acc. a m. r." Gaisf.), Florr. o. s. Bodl. Ald. Bass. 1. 2. ταῦτα pro ταὐτά. — ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν] *Xenoph.* Memor. Socr. IV, 4. 6: Ἔτι γὰρ σύ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐκεῖνα τὰ αὐτὰ λέγεις, ἃ ἐγὼ πάλαι ποτέ σου ἤκουσα; — οὐ μόνον ἀεὶ τὰ αὐτὰ λέγω, ἀλλὰ περὶ τῶν αὐτῶν· σὺ δ' ἴσως διὰ τὸ πολυμαθὴς εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν οὐδέποτε τὰ αὐτὰ λέγεις.

ἀτεχνῶς] Clark. ἀτέχνως, quod Schleiermacherus ed. 491 I. scribi iubebat vertens: *recht ohne Kunst.* Sed recte habet ἀτεχνῶς, proprie *non simulate*, h. e., *revera* vel *omnino*, ut sexcentis Platonicis locis positum reperitur. Flor. m. χναφέας λέγων καὶ μαγείρους. Hoc videlicet sophistae exprobrare solebant Socrati quod similitudines et exempla de medio sumeret semperque sutores, fullones, coquos, alios in ore haberet. Etenim rebus ac hominibus communibus, i. e., omnibus notissimis utebatur Socrates, ut non ipse videretur aliquid contendere vel ponere tantummodo, sed res ipsa quod verum esset demonstrare. Vid. Conv. 221. E. Hipp. mai. 288. D. 291. A. *Xenoph.* Memor. I, 2. 37. ubi v. Rulnk. — παύει] Sic Clark. (superscript. η a m. r.). Etiam W παύει et Flor. x. pro volgato παύῃ. Verba ἀεὶ λέγων — οὐδὲν παύει ita coniuncta sunt ut verbi παύεσθαι vis particula ἀεί quodammodo efferatur: *immer, ohne aufzuhören* (s. *unaufhörlich*) *redest du von Schustern* cet. Infra 517. C: ἐν παντὶ γὰρ τῷ χρόνῳ — οὐδὲν παυόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιφερόμενοι. In seqq. περὶ τούτου pro π. τούτων Flor. c. Proxime B C J et pr. F τὰ ὄντα, W ἐμοῦντα. Dein C τῶν λόγων, J τῶν λόγων. Proxime V τίνων. De futuro in interrogatione, quod vim imperativi habet, οὐκοῦν σὺ ἐρεῖς vid. ad Protag. p. 14. De vv. περὶ τίνων Heindorfius: „*quibus in*

rebus — plus possidens. Rarius loquendi hoc genus *πλέον ἔχειν* s. *πλεονεκτεῖν περί τινος* pro *περί τι*, cuius exemplum non est in promptu.“ Etiam Stallbaumius: „Deinde pro *περὶ τίνων — πλέον ἔχων* vulgaris loquendi ratio *περὶ τίνα* exigebat.“ Immo *περί* cum genitivo pro simplici ponitur genitivo. Phaedr. 267. D: *τὸ ἐν κεφαλαίῳ ἕκαστα λέγεις ὑπομνῆσαι — περὶ τῶν εἰρημένων.* 270. C: *ψυχῆς οὖν φύσιν — κατανοῆσαι οἴει δυνατὸν εἶναι — οὐδὲ περὶ σώματος* (i. q. *σώματος*, int. *φύσιν*). 272. D: *ὅτι οὐδὲν ἀληθείας μετέχειν δέοι δικαίων ἢ ἀγαθῶν περὶ πραγμάτων κτλ.* Cf. Sophist. 249. E. Polit. p. 292. D. Polit. VII. 539. C. al. — *ὀχρειττόνων τε*] A Bodl. et Meerm. *τε* abest. Deinde Flor. x. *πλεονεκτεῖν ἢ οὔτ'*. In Clark. *ἤ* om., „sed inter lineas repositum a m. vet.“ Gaisf. Sequens *οὔτε* om. *Γ*. — *ἀνέξει*] Sic pro volgato *ἀνέξῃ* Clark., W *ἀνέξει*. Verbum *ἀνέχεσθαι* (*sinere*), ut solet, cum genitivis *ἐμοῦ ὑποβάλλοντος* iunctum est, vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1080. Pro *οὔτ'* rc. *Γ καὶ οὕτως. — καὶ πάλαι λέγω*] om. F. Flor. x. *πάλαι ἃ λέγω.* Quod sequitur *πρῶτον μέν* ita ponitur, ut, quod sequi debebat *ἔπειτα, εἶτα* vel tale quid, non exhibeatur, sed in reliqua intercideriit oratione, ut Tim. 45. B. Legg. XI. 933. B. C. Crit. 46. C. Alcib. I. p. 120. E. Epist. VII. p. 339. C. Quae ratio etiam latinis scriptoribus frequentatur, v. *Cort.* ad Sallust. Jug. 85. *Duker.* ad Flor. II, 18. 12. et *Heusinger.* ad Cic. Offic. I, 14. 7. I, 28. 9. Primum expositurus erat Callicles quos intelligeret superiores (*τοὺς χρείττους*), deinde qua in re ceteris plus eos habere oporteret. Verba *τοὺς χρείττους οἵ εἰσιν* Heindorfius posita esse censebat pro *τούτους οἳ χρείττους εἰσί*; Stallbaumius haec cum abundantia quadam dicta esse arbitrabatur, ut *οἵ εἰσιν* omitti potuisset: *ac primum quidem praestantiores illos, videlicet quinam sint, non dico sutores aut coquos* etc. Ni fallor, oratio, quod Graeci amant, coarctata est, ut singula orationis membra non distincta, sed in unam coniuncta orationem sint. Atque hoc ita Plato effecit ut *τοὺς χρείττους οἵ εἰσιν οὐ σκυτοτόμους λέγω* poneret pro: *οἳ χρείττους εἰσίν* (int. *πάλαι λέγω*, i. e., dixi; de praesentis usu vid. ad Protag. p. 20. ad Phaedr. p. 435. al.), *καὶ τούτους οὐ σκυτοτόμους λέγω*; ex his igitur membris: *ac primum quidem* (int. iam dudum dixi) *qui superiores essent, eosque non sutores intelligo* cet. haec una efficta est oratio: *ac primum quidem superiores, qui sint, non sutores intelligo.* Praeterea Heindorfius

hanc interpretandi rationem proposuit, quam Ficinus sequutus est vertens: *At ego id iam diu dico: primo quidem qui potentiores sint: non enim cerdones dico* cet. Ita more graeco τοὺς χρείττους e verbo praegresso λέγω penderet et τοὺς χρείττους οἵ εἰσι positum esset pro οἵ εἰσιν οἱ χρείττους; verba deinde οὐ σχυτ. λέγω explicationi praegressorum servirent, particula explicativa (veru. *nehmlich*), ut solet, suppressa. Locum autem, hanc si sequare rationem, ita scribi oporteat: Ἀλλ' ἔγωγε — λέγω· πρῶτον μὲν τοὺς χρείττους οἵ εἰσιν· οὐ σχυτ. λέγω. — σχυτοτ. λέγω] Verb. λέγω om. V et Flor. m.

ὅντιν' ἄν τρόπον] Sic cum Bekkero dedi pro ὅν- **B**τινα ἄν τρόπον. Flor. c. ὅν ἄν τρ., in Flor. x. ἄν om. In seqq. V ἐννοήσωσι. — ἀποχάμνωσι] Sic Clark. (Gaisf. enim ἀποχάμνωσι memorat, non, quod Bekkerus habet, ἀποχάμνωσιν) Γ Δ ΣBJVW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. b. x. Bodl. et Aug. pro volgato ἀποχάμωσι. — τῆς ψυχῆς] rc. Γ τινά, art. τῆς om. ΞΣYV Vindd. 1. 7. Bodl. Aug. et Meerm. (falso in his numerant Heindorfius codicem Reg. et Stallbaumius Paris.; certe neque in Bekk. comment. neque in Varr. Lect. a Routhio collectis p. 562. ed. Findeis. liber Paris. s. Regius, qui Bekkero est Paris. B., memoratur). Atque hos libros recte mihi videtur Stallbaumius audivisse. Vid. ad Protag. p. 19. 78. al. — οὐ ταὐτὰ] Clark. οὐτ' αὐτὰ, Flor. x. τὰ αὐτὰ. Idem dein κατηγορεῖς ἐγώ — τὸν αὐτὸν (pro ταὐτὰ) λέγειν. Flor. b. φῂς ἀεὶ ταῦτα λέγειν.

ει

Proxime Clark. μέμφει, W μεμφῃ; volgo μέμφῃ. — ἐγὼ δὲ σοῦ] σοῦ om. pr. Ξ. In ΦV Vind. 7. Bodl. Aug. et Meerm. σὲ pro σοῦ scribitur; ad σοῦ e praegresso κατηγορεῖς petendum κατηγορῶ. Findeisenius malebat σοι (int. μέμφομαι, quod proxime praecessit). Ficinus: *tu quidem me accusas quasi semper eadem repetentem, ego vero te contra* cet. Proxime Flor. x. οὐδέποτε τὰ αὐτὰ. — τοτὲ μὲν] Sic Flor. d. In BCEF τότὲ μ. scribitur, Clark. Δ ΣΦ Vindd. 2. 7. Florr. b. m. x. Bodl. Aug. Meerm. et Bas. 2. τότε μ., quod ad illud τοτὲ μέν sua sponte ducit. Sic enim τοτὲ μέν — τοτὲ δέ, ἐνίοτε δέ, αὖθις δέ al. inter se opponuntur, Protag. 352. B. Phaedr. 248. A. 261. D. Gorg. 499. C. Phaedon. 74. B. 90. D. Theaet. 191. E. 192. D. al. Cf. *Dorvill.* ad Charit. p. 708. *Duker.* ad Thucyd. VII, 27. Reliqui libri c. Ald. Bas. 1. et Stephan. ποτὲ μ.

τοὺς βελτίους] ΣV Vindd. 2. 6. Bodl. Aug. **C**Meerm. et pr. Ξ τοὺς βελτίστους. Dein τούς ante v. ἰσχυρ.

om. Vind. 6. Mox Bodl. Aug. et Meerm. ὅριζον, V ὡρι-
ζον. Deinceps art. οἱ ante v. βελτίους om. ΦV. — ἥκεις ἔχων] Vernaculum est: *jetzt aber kommst du wieder mit etwas anderem*, h. e., *bringst du wieder etwas anderes vor* s. *herbei*. Sic verbum ἥκειν usurpatur, ut Gorg. 518. A: ἥκεις δὲ ὀλίγον ὕστερον λέγων (vern. *kommst du mit der Behauptung*, h. e., *bringst du die Behauptung vor*). 518. D: ὅταν δὴ αὐτοῖς ἥκῃ ἡ τότε πλησμονὴ νόσων φέρουσα. Phaedon. 105. D: ἡ ψυχὴ — ἀεὶ ἥκει ἐπ' ἐκεῖνο φέρουσα ζωήν. Conviv. 188. A: τά τε θερμὰ καὶ τὰ ψυχρὰ — ἥκει φέροντα εὐεστῶίαν τε καὶ ὑγίειαν ἀνθρώποις κτλ. Menex. 240. A. al. Etiam cum passivo, ut Tim. 23. A: ἥκει φερόμενον. Cratyl. 421. B: λοιδορούμενον ἥκει. Neque verbum ἥκειν cogitandum est nihil nisi circumloquutionem verbi participio appositi facere, sed vim suam habere, v. c. ἥκω ἄγων, proprie *venio*, h. e., *adsum ducens*, est *praesens quasi exhibeo* (*ich bringe herbei*, s. *bringe her*). Exempla ex aliis scriptoribus sumta invenies ap. *Viger.* Graec. dict. idiotism. p. 257. et *Valcken.* ad Phoeniss. v. 257. Eis quae sequuntur ἀνδρειότεροί τινες κτλ. praegressorum explicatio continetur, ut patrio sermone interponendum sit *nehmlich*. Florr. a. c. m. o. x. ἀνδρ. τινές, Vind. 7. Meerm. ἀνδρ. τίνες. Post v. λέγονται in Vindd. duo puncta (:) posita sunt, quae indicent sequentia Calliclis esse verba. — Ἀλλ' ὦ γαθέ] Meerm. ὦ ἀγαθέ. Quae sequuntur εἰπὼν ἀπαλλάγηθι proprie sonant vern. *werde einmal fertig und sage*, h. e., *tandem aliquando dic*, v. *Hoogev.* ad Viger. p. 364. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1081. sq. — τοὺς βελτίους] Vindd. 1. 6. τοὺς βελτίστους. Dein Γ ὅ τινα pro ὅ τι. — Ἀλλ' εἴρηκά γε] Flor. x. εἴρηκά γε· ἀλλ' ὅτ' εἴρηκα ἔγωγε τοὺς φρ. Ald. Bass. 1. 2. ἄλλοτ' εἴρηκα. Pron. ἔγωγε om. Meerm. Deinde ΞΣ Vindd. 2. 7. Bodl. Meerm. Ald. et Bas. 1. φρονιμωτέρους, Stephanus in marg. „Al. φρονιμωτέρους. Sequi autem deberet et ἀνδρειοτέρους." In seqq. J ἀνδρεία.

P. 374. τούτους] Sic Clark. ΔΞBFJW Vindd. 1. 6. Florr. a. c. d. m. o. Ald. Bass. 1. et 2. Reliqui libri cum Stephano τούτοις; illud post Bekkerum Stallbaumius quoque reposuit. Accusativus refertur ad sequentem infinitivum ἄρχειν, ut 517. B: ἥνπερ καὶ προσήκει τούτων ἄρχειν πασῶν τῶν τεχνῶν.

πλέον ἔχειν] Heindorfius: „Post ἐστὶ deinde vellem τὸ πλέον ἔχειν." Sed vid. ad p. 467. D. — Τί δὲ αὖ-

τῶν, ὦ ἑταῖρε] Maxima h. l. reperitur librorum discrepantia. Verba τί — ἑταῖρε om. pr. V. Pro δέ Γ scribit δαί. Pro volgato αὐτῶν Clark. et Ξ αὑτῶν, quod reponi insserat Routhius et receperunt Heind. Beck. Bekk. et Stallb. Verba autem Heind. Beck. et Stallb. sic diviserunt: *Τί δέ; αὑτῶν, ὦ ἑταῖρε;* Recte vero Bekkerus libros superiores sequutus nullam posuit post *Τί δέ* distinctionem. Stephanus in marg. „Sic [int. ut Serranus] et Fic. αὐτῶν iungit cum seq. Potius tamen cum hoc, τί δὲ αὐτῶν, videtur subaud. ex praeced. πλέον ἔχειν προσήκει." Ficinus vertit: *Quid vero? sibine ipsis ulla ratione dominari sive parere decet?* Contra Heind. Beck. et Stallb. αὐτῶν referunt ad seq. ἄρχοντας et Schleiermacherus ad πλέον ἔχειν. Equidem *Τί δὲ αὐτῶν;* per se posita acceperim, sicut genitivus (i. q. περί cum genitivo) frequentatur, vid. ad Phaedr. p. 523. Sic 509. D: *Τί δὲ δὴ τοῦ ἀδικεῖν;* al. Eandem proposuit quidem Stallbaumius interpretationem, sed improbavit notans: „Quamquam huic rationi quid obstet, nemini erit obscurum." Ego vero quid revera obstet non intelligo; immo hanc si sequare explicationem, locus optime habeat. *Αὐτῶν* opponitur praegresso τῶν ἄλλων, ut in seqq. αὐτὸν ἑαυτοῦ ἄρχειν et τῶν ἄλλων (ἄρχειν) inter se opponuntur. Vernaculum est: *Wie aber meinst du in Betreff ihrer selbst* (h. e., *sollen sie bloss andere beherrschen, sich selbst aber nicht*)? Ceterum ὦ om. W et V. Dein Clark. ἢ τί ἀρχομένους, „sed supplevit ἄρχοντας ἢ recentior et inelegans manus in marg." Gaisf. In *A* scribitur ἑταῖρε τί ἢ ἀρχομένους, Γ B C E F J W. Vind. 1. Florr. novem (in Flor. c. verba τί ἢ τί Callicli tribuuntur), Aug. Ald. Bass. 1. 2. ἑταῖρε τί ἢ τί ἄρχοντας ἢ ἀρχομένους, Ξ ἑταῖρε τίνι τί ἀρχ. ἢ ἀρχομένους, Σ τί ἢ; ἢ ἄρχοντας ἢ ἀρχομένους, Vindd. 2. 7. (ap. Stallb.) ἑταῖρε; τί ἢ; ἢ τί ἄρχοντας, Bodl. Meerm. τί ἢ. ἢ τί ἄρχ., Vind. 6. ἑταῖρε τί ἄρχοντας ἢ ἀρχομένους, a qua scriptura propius abest id quod Stephanus dedit: ἑταῖρε; ἢ τί ἄρχοντας, ἢ ἀρχομένους. Et hanc Stephani scripturam sequutus est Routhius. Findeisenius posuit *Τί δέ; αὐτῶν, ὦ ἑταῖρε, ἤτοι ἄρχοντας, ἢ ἀρχομένους;* interpretatus: *Quid vero? an, o amice, sibi aut imperantes aut imperari patientes intelligis?* Heindorfius, Stephani scripturam sequutus, τί ἄρχοντας ἢ ἀρχομένους, breviter dictum arbitrabatur pro τίνων ἄρχοντας ἢ ὑπὸ τίνων ἀρχομένους, ut τί positum esset pro κατὰ τί, *quanam ratione* (*in wiefern*). Propter scholion vero quod (cum Flor. c.) verba τί ἢ τί Callicli tribuit (ὁ Καλλικλῆς συνεὶς τούτων οὐδὲν — ἀξιοῖ σαφῶς αὐτὸ εἰπεῖν, τί ποτέ ἐστιν ἑκάτερον ὧν ἀντιδιαιρεῖν βούλεται.

Hector, and will not acquaint Achilles till then. And the Greeks, when they see Hector dead, will not attack the city, but will retire to their ships. Then Achilles will be angry with Patroclus for having disobeyed him, and will not forgive him for having killed Hector. Then Patroclus will be killed by Hector, and Achilles will be angry with himself for having been angry with Patroclus, and will not forgive himself for having killed Hector. Then Achilles will be killed by Paris, and Paris will be killed by Philoctetes, and Philoctetes will be killed by Ajax, and Ajax will be killed by Diomed, and Diomed will be killed by Nestor, and Nestor will be killed by Agamemnon, and Agamemnon will be killed by Menelaus, and Menelaus will be killed by Ulysses, and Ulysses will be killed by Telemachus, and Telemachus will be killed by Penelope, and Penelope will be killed by Helen, and Helen will be killed by Hecuba, and Hecuba will be killed by Andromache, and Andromache will be killed by Astyanax, and Astyanax will be killed by Hector, and Hector will be killed by Patroclus, and Patroclus will be killed by Achilles, and

vid. ad Protag. p. 67. Callicles quum dixisset prudentiores par esse plus habere ceteris, quippe qui regerent, quum illi regerentur, Socrates quaerit ex eo, illine ceteros (*τῶν ἄλλων*) tantum regant, semet ipsos (*αὑτῶν*) non regant, sed tantummodo regantur; igitur utrum eos putet ratione ipsorum *regere* (h. e., cupiditates coërcere), an *regi* (h. e., cupiditatum imperio subiectos esse). Verbum *ἄρχοντας* explicatur seqq. *ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ἄρχοντα τῶν ἐν ἑαυτῷ*. Iam quia cogitare fere non poterat Calliclem tam insipientem esse futurum ut homines contenderet prudentes semet ipsos non regere (h. e., cupiditatibus obtemperare), sed regi se sinere (h. e., caecis cupiditatibus obedire), non simplex *ἤ* (*an*), sed *ἤ τι* (*etwa vielleicht*) posuit. *Ἤ τι* Ficinus quoque videtur invenisse vertens: *sibine ipsis ulla ratione* cet. — *τοῦτο*] Bodl. Meerm. *τοῦτον*. Findeisenius suo Marte scripsit *τούτου*. Sed Politic. 275. E: *ἐπειδὴ δεῖν τοῦτ' ἐσήμαινεν ὁ λόγος*. Theaet. 184. B: *δεῖ δὲ οὐδέτερα*. Alcib. I. 104. B: *εἴ τι δέοι*. *Aristoph.* Ran. 1368. Ecclesiaz. 305. *Eurip.* Suppl. 594. al. Cf. Lexic. Xenoph. I. p. 631. sq. Sequens *οὐδέν* est, ut Latinorum *nihil* (v. c., *nihil opus est*), fortior negatio (vern. *gar nicht*). Sic Sophist. 238. D: *οὐδὲν δεῖ τὸ σαφέστερον ἐν ἐμοὶ σκοπεῖν*. Cratyl. 433. C. Phileb. 60. E. 65. C. al. *Τοῦτο* explicatur verbis *αὐτὸν αὑτοῦ ἄμεινον*, vid. ad p. 467. D. — Pro *δεῖ* EF Flor. s. *δεῖν*. Dein Flor. d. *αὑτοῦ*. — *ἄρχοντα*] Flor. s. *ἄρχοντας*. — *Οὐδὲν ποικίλον*] int. *λέγω*. Vox *ποικίλον*, ut Latinorum *multiplex*, designat quod *abstrusum* s. *difficile perspectu est*, ut Sophist. 223. C: *οὐ γάρ τι φαύλης μέτοχόν ἐστι τέχνης τὸ νῦν ζητούμενον, ἀλλ' εὖ μάλα ποικίλης*. 226. A: *ὁρᾷς οὖν ὡς ἀληθῶς λέγεται τὸ ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ θηρίον καὶ τὸ λεγόμενον οὐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτέον*. Cratyl. 393. D: *ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Οὐδὲν ποικίλον, ἀλλ' ὥσπερ κτλ.* Phileb. 53. E. Conviv. 182. A. Tim. 59. C. Menon. 75. E. — *σώφρονα ὄντα*] Flor. x. *ὄντα αὐτοῦ*. *Γ* corr. *σώφ. οἴονται*. Dein pro *τῶν* B et corr. *Γ τὸν*. *Φ τῶν ἐπιθυμιῶν ἄρχοντα καὶ ἡδονῶν*.

ὡς ἡδὺς εἶ!] Schol. *κατ' εἰρωνείαν τοῦτό φησι Καλλικλῆς*. Etenim *ἡδύς*, ut Latinorum *suavis*, ponitur in *stolido* et *fatuo*, vid. *Ruhnk.* ad Tim. p. 111. Koch. — *Πῶς γάρ;*] Ald. Bass. 1. 2. scribunt *τοὺς σώφρονας*. *Πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Οὐδεὶς ὅστις κτλ.*, quod Bekkerus revocavit, qui in F scribi *οὔ*: memorat. Stephanus dedit *ΣΩ. Πῶς γὰρ οὔ;* Sed neque illud *πῶς γὰρ οὔ* Calliclis orationi annexum, quod mirum quantum langueret, locum habere

potest, neque *πῶς γὰρ οὔ* Socratis orationi conveniret fortiter id neganti quod Callicles dixerat, Socratem temperantes intelligere stolidos. Quocirca recte iam Routhius *οὐ* inducendum esse duxit ut scriberetur: *ΣΩ. Πῶς γάρ; οὐδεὶς κτλ.*, probantibus Heindorfio et Stallbaumio; et hoc Beckius reposuit bene observans *οὐ* ex seq. *οὐδείς* exsistere potuisse. Nec aliter Ficinus legit qui verterit: *So. Quid ais? nemo est quin norit me id minime dicere.* Interrogatio *πῶς γάρ* est fortiter negantis, ut Sophist. 262. B. 263. C. Polit. 309. E. Parm. 159. C. 162. C. E. 163. D. 165. E. Polit. II. 379. B. al. Vid. *Bergler.* ad Alciphr. Epist. I, 23. p. 92. *Koen.* ad Gregor. Corinth. p. 61. *Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 330. et *Valcken.* ad Eurip. Phoeniss. 1614. Ceterum locum hunc Schleiermacherus magis obscuravit quam vertendo illustravit: *Kall. Wie gutmüthig du bist! Diese Einfältigen meinst du, die Besonnenen! Sok. Warum denn nicht? Wie doch? Das kann ja jedermann wissen, dass ich das nicht meine.* In not. p. 488. hanc adiecit interpretationem: „*Warum soll ich nicht von ihnen reden? nur dass ich sie nicht für einfältig halte, das kann wohl jeder wissen.*“ In seqq. pro *οὐ τοῦτο* Clark. *οὐτω, Δ οὕτω, τοῦτο* pr. *Σ.* — *Πάνυ γε σφόδρα*] Bas. 2. *πάνυ γε τοῦτο, ὦ Σώκρατες, τοίνυν σφόδρα.* Flor. x. *πάνυ γε τοῦτο, ὦ Σώκρ., σφόδρα*, quod Stephanus in marg. adscripsit. Pro *τοίνυν* (quod exstat in Bas. 2.) Findeisenius corrigebat *τὸ νῦν* s. *τῇ νῦν* (Serranus: *Immo vero, Socrates, hoc nunc etiam maxime*). Si quid mutandum, e Flor. x. et Bas. 2. interpositum malim *τοῦτο* (quod Heindorfio quoque videbatur), ut sit: *πάνυ γε τοῦτο σφόδρα*, int. *λέγεις*. Sensus: *Sane quidem tu hoc dicis*, int. temperantes esse stolidos, quum temperantis esse sumas cupiditates coërcere legibusque obedire ab imbecilla multitudine latis ut hominibus ingenio ac fortitudine praestantibus freni iniicerentur. In seqq. Clark. *ὅτωι οὖν* pro *ὁτῳοῦν*. Verba *δουλεύων ὁτῳοῦν* in universum hic posita illustrantur seqq. B: *αὐτοὶ ἑαυτοῖς δεσπότην ἐπαγάγοιντο τὸν τῶν πολλῶν ἀνθρώπων νόμον τε καὶ λόγον καὶ ψόγον.* — *τοῦτ' ἐστὶ*] Flor. x. *τοῦτο ἐστὶ*. Dein Flor. c. *δίκαιον· ὃ ἐγὼ λέγω· παῤῥησιαζόμενος λέγω.* Flor. x. *ὃ ἐγώ σοι τοινῦν παρ. λ.* A Vind. 6. abest *νῦν*.

ἀνδρείαν] Sic Clark. Bodl. Paris. al. cum Steph. [492] In Florr. b. c. f. m. o. s. Vind. 6. Ald. Bass. 1. 2. *ἀνδρίαν* scribitur, vid. ad Protag. p. 21. Dein Clark. et Vind. 2. *ἀποπιμπλᾶναι*. In proximis *ἄν* om. J et Flor. b. Pro

ἢ V in marg. ἐν. Sensus est: *et cuiuscumque rei cupiditas exstiterit* (s. animum subierit), *eam explere* s. *satiare*. De v. γίγνεσθαι (*obiici* s. *reperiri*, ut 526. A.) vid. ad Phaedr. p. 347. In seqq. Bodl. ταῦτ' οἶμαι. Flor. x. τοῦτο οἶμαι. — δι' αἰσχύνην] Verba haec libri vett. recte cum seqq. coniunxerunt (sic etiam Ficinus: *ob verecundiam suam impotentiam abscondentes*). Schleiermacherus vero, quem Bekker. et Stallb. sequuti sunt scribentes ὅθεν — δι' αἰσχύνην, ἀποκρυπτόμενοι, cum praegressis copulavit verteus: *weshalb sie gerade solche Menschen tadeln aus Scham*. Immo est: *quocirca huiusmodi homines vituperant, ut hac ipsa vituperatione imbecillitatem suam, quum fateri ipsos pudet, obtegant*. Flor. x. ἀποκρυπτομένην. Dein Florr. a. b. c. f. s. Bodl. Ald. Bass. 1. 2. αὐτῶν. — ἐν τοῖς ἔμπροσθεν] Clark. Δ Ξ Σ Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. Aug. et Meerm. ἐν τ. πρόσθεν, quod Stallbaumius recepit. Spectant haec ad ea quae Callicles supra p. 483. C. disseruit, ubi inter alia: ἐκφοβοῦντες τοὺς ἐρρωμενεστέρους τῶν ἀνθρώπων καὶ δυνατοὺς ὄντας πλέον ἔχειν, ἵνα μὴ αὐτῶν πλέον ἔχωσι, λέγουσιν ὡς αἰσχρὸν καὶ ἄδικον τὸ πλεονεκτεῖν καὶ τοῦτό ἐστι τὸ ἀδικεῖν, τὸ πλέον ἄλλων ζητεῖν ἔχειν. Libri edd. superiores ἀχολασίαν, ὅπερ — ἔλεγον· δουλούμενοι, quam interpunctionem correxit Heind. Rectius autem cum Stallbaumio sic distinguitur: ἀκολασίαν· ὅπερ κτλ., ut haec praegressorum explicationi inserviant, particula explicativa, ut solet, suppressa. Vernaculum est: *um sich nehmlich, wie ich oben gesagt habe, die von Natur Besseren zu unterwerfen; und weil sie selbst ihre Lüste nicht zu befriedigen im Stande sind, so loben sie die Enthaltsamkeit* cet. Verbum δουλούμενοι in consilio positum est, vid. ad Protag. p. 61. — οὐ δυνάμενοι ἐκπορίζεσθαι] Sic scribendum e Clark. et Bekkeri libris (praeter E F), quibuscum faciunt Florr. a. b. c. d. m. s. x. et Vindd. 1. 2. 6. 7. Reliqui libri cum edd. ἐκποριζεσθαι οὐ δυνάμ.

αὐτῶν] Ξ ἑαυτῶν, Ald. Bass. αὐτῶν. Dein W B ἀνδρίαν. — ἐπεί γε οἷς] Clark. a pr. m. Δ B C E F J Florr. a. b. c. d. ἐπεὶ θεοῖς, W Flor. d. et Flor. c. a sec. m. cum γρ. B et mg. V ἐπεὶ τοῖς θεοῖς, Flor. x. ἐπεὶ ὅσοις θεοῖς, Stephan. in marg. γρ. ἐπεὶ ὅσοις ἐξ ἀρχ., corr. Γ ἔπειθ' οἷς, Vindd. 1. 6. ἐπεὶ δὲ οἷς (ap. Bekkerum Φ ἐπὶ δὲ οἷς), rc. E ἐπεὶ εἰ θεοῖς, mg. F αὐτοῖς εἰ. In Clark. rc. m. volgatum ἐπεί γε οἷς adscripsit, etiam in Δ pro γρ appositum est. Heindorfius malebat ἐπεὶ οἷς γε, sine causa. Conviv. 208. C: ἐπεί γε καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰ ἐθέλεις εἰς

τὴν φιλοτιμίαν βλέψαι, θαυμάζοις ἂν τῆς ἀλογίας. Cf. *Hermann.* ad Viger. p. 785. n. 242. Dein Ald. Bass. 1. 2. ἐξαρχῆς. Verba ἐξ ἀρχῆς W ante ἤ ponit. Pro ὑπῆρξεν B ξ ὑπῆρχεν, F ὑπῆρχεν. — αὐτοὺς — ἱκανοὺς] Accusativi dativum excipiunt, ut 510. E: ἡ πυρασκευὴ ἔσται αὐτῷ ἐπὶ τὸ οἷόν τε εἶναι ὡς πλεῖστα ἀδικεῖν καὶ ἀδικοῦντα μὴ διδόναι δίκην. Vid. ad Phaedr. p. 331. et cf. *Matthiae* Gramm. gr. p. 1054. — τί] om. B C E F J W Vindd. 1. 6. et pr. Clark. Γ Δ „est autem in mg. F. tanquam pro τῇ." *Bekker.* Dein pro κάκιον Ald. Bas. 1. κάκιστον. — σωφροσύνης] Flor. x. addit καὶ δικαιοσύνης, cuius scripturae vestigia in uno Bas. 2. reperiuntur qui alieno illa loco collocat legens τῶν ἀγαθῶν καὶ δικαιοσύνης καὶ μηδενὸς ἐμποδὼν ὄντος; unde Routhius iam coniecerat καὶ δικαιοσύνης in margine alicuius libri reperta et huc translata fuisse; atque Routhius verba καὶ δικαιοσύνης ante v. σωφροσύνης (ut in seqq. ὑπὸ τοῦ καλοῦ τοῦ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς σωφροσύνης), Heindorfius vero post v. σωφροσύνης (ut supra: ἐπαινοῦσι τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν δικαιοσύνην) interponi iusserant; Stallbaumius ea post v. σωφροσύνης interiecit. Neque tamen sensus ea postulat (nec Ficinus expressit tentens: *profecto turpius peiusque esset ut huiusmodi temperantia uterentur*); licet enim Callicles aliis locis σωφροσύνην et δικαιοσύνην copulet, tamen recte etiam simpliciter σωφροσύνην memorare potuit, quum h. l. praecipue de temperantia ageret, ut verba τί τῇ ἀληθείᾳ αἴσχιον opponeret quodammodo praegressis: αἰσχρὸν δή φασιν εἶναι τὴν ἀσχολασίαν. Quocirca satius est nihil novare. Post αἴσχιον vero vel κάκιον vide ne ἄν exciderit; quanquam nota mihi sunt quae *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 980. sq. collegit huius particulae omissae exempla. Cf. *Bernh.* Wiss. Synt. p. 411. — οἷς ἐξὸν] Contractio orationis pro: οἵ, ἐξὸν αὐτοῖς, *qui, quum frui bonis liceat* cet. Sic Polit. V. 465. E: οἷς ἐξὸν πάντα ἔχειν τὰ τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἔχουσιν. Cf. *Matthiae* Gramm. gr. p. 1111. sq. et *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 350. — μηδενός] Clark. Γ Δ Σ B C E F J W Vindd. 1. 6. 7. Florr. novem et Bas. 2. scribunt καὶ μηδενός, quam particulam rite receperunt Bekker. Stallb. et Buttm.; vim enim orationi addit quam explicat (vern. *und zwar so, dass niemand sie hindert*). Pro μ ἐμποδών Ald. Bas. 1. ἐκποδών, E ἐκποδών. Deinde αὐτοῖς pro αὐτοί exhibent Γ Ξ B C F J V W Vindd. 1. 6. 7. Florr. o. c. m. o. Etiam in Clark. „αὐτοῖς primo sed ς abrasum."

Gaisf. — *ἀπαγάγοιντο*] Ξ Vind. 2. Bodl. et Mecrm. *ἐπάγοιντο*. Dein *τόν* om. *Δ*.

P. 370. *ψόγον*] Supra p. 492. A: *ὅθεν ψέγονσι τοὺς τοιούτους*. Cum verbis *νόμιον* — *λόγον* — *ψόγον* conf. Agathonis illa Conviv. 197. D: *ἐν πόνῳ, ἐν φόβῳ, ἐν πόθῳ, ἐν λόγῳ*. Huiusmodi enim lusibus delectabantur rhetores, vid. ad 484. C. — *πῶς οὐκ ἄν*] V *π. ἂν οὐκ*. Quae sequuntur *ὑπὸ τοῦ καλοῦ τ. τ. δικαιοσύνης* cum sequentibus Ficinus coniunxit vertens: *Si quidem propter quandam iustitiae temperantiaeque honestatem nihil plus amicis tribuerent* cet. Sed cum praegressis ea cohaerere patet, ita ut *ὑπό* sit *per*. *Τὸ καλὸν τὸ τῆς δικαιοσ.* ponit Callicles ut Socratis irrideat rationem sumentis iustitiam temperantiamque esse bonas ac pulchras, iniustitiam vero et intemperantiam turpes. Pulchri s. honesti notio adiectivi forma *τοῦ καλοῦ*, ex qua substantiva *τῆς δικαιοσύνης* et *σωφροσύνης* pendent, eo maiore cum irrisione effertur, quod neutra adiectivorum sensu qui dicitur collectivo ita frequentantur (v. *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 832.); quocirca *τὸ καλὸν τὸ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς σωφροσύνης* vernaculum fere est: *alles das Schöne* s. *Herrliche, das die Gerechtigkeit und Enthaltsamkeit gewährt*. Irrisio quae in his verbis inest Findeisenium fugit qui corrigebat *ὑπό του*, h. e., *a nescio quo*; quod quidem Callicli virtutes illas contemnenti magis convenire opinabatur.

καὶ τῆς σωφρ.] Flor. x. *τῆς σωφροσύνης καὶ δικαι-* C
οσύνης. Vind. 6. *τ. δικαιοσ. τε καὶ τῆς σωφροσ.* Dein J *νέμοντε*. Proxime *τοῖς* post v. *φίλοις* om. F. Flor. x. *τοῖς ἑαυτῶν*, Florr. a. b. c. m. o. s. *τοῖς αὐτῶν*. — *ἢν φῂς σύ*] Sic Clark. (qui, ut solet, *φῆις* scribit) *Γ Δ* B C J V Florr. a. b. c. d. m. o. x. Volgo *σὺ φῄς*. Dein Σ Vind. 7. Flor. x. Bodl. Aug. et Mecrm. *ἔχειν* pro *ἔχει*. — *ἐὰν ἐπιχουρίαν ἔχῃ*] Verbi *ἔχῃ* subiectum quod dicitur est pronomen infinitum (vern. *man*, vid. ad Protag. p. 71.), non praegressa substantiva *τρυφή*, *ἀχολασία* et *ἐλευθερία*, ut Schleiermacherus verba intellexit vertens: *wenn sie nur Rückhalt haben*. Rectius Ficinus: *modo facultas suppetat*. Proprie: *si remedium habeat* (vern. *man hat*), int. ad cupiditates has explendas, i. q. *ἐὰν ἱκανὸς ᾖ ὑπηρετεῖν αὐταῖς καὶ ἀποπιμπλάναι*, ut supra 492. A., cuius contrarium dixit Callicles supra *ἀδυναμίαν* et *οὐ δυνάμενοι ἐκπορίζεσθαι ταῖς ἡδοναῖς πλήρωσιν*. — *τοῦτ' ἐστίν*] Pronomen neutro genere ponitur, licet ad substantiva feminina referatur, ut notiones vocc. *τρυφή*, *ἀχολασία* et *ἐλευθερία* uno quasi collectivo vocabulo comprehendantur. Est vernaculum fere: *alles dieses*

s. *dieses und alles ihm ähnliche.* Vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 819. et 823. In seqq. τε post v. ἀρετή om. E et Bodl., in Meerm. scrib. εὐδαιμονία καὶ ἀρετή. — τὰ καλλωπίσματα] Hoc nomine afficit Callicles rationem quam Socrates sequebatur (supra ὑπὸ τοῦ καλοῦ τοῦ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς σωφροσύνης), cui opponit, quod supra vocavit, τὸ κατὰ φύσιν καλὸν καὶ δίκαιον. Heindorfius: „in his τὰ καλλ., τὰ παρὰ φύσιν etc., vide ne rectius abfuerit posterius τὰ." Sensus ita esset: reliqua vero illa speciosa sunt instituta naturae repugnantia, nugae hominum ac pro nihilo putanda. Stallbaumius vero artic. τά ante v. καλλωπίσματα exstingui malebat, ut verba τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα per appositionem addita essent illis τὰ δὲ ἄλλα ταῦτα. Denique Schleiermacherus perinde vertit quasi legisset ταῦτ' ἐστὶ καλλωπίσματα, παρὰ φύσιν συνθήματα, ἀνθρώπων φλυαρία etc.: *jenes andere aber sind Ziererein, widernatürliche Satzungen, leeres Geschwätz der Leute und nichts werth.* Sed quotquot adhuc collati sunt libri ad scripturam volgatam consentiunt, quam Ficinus quoque sequutus est vertens: *cetera vero isthaec speciosa praeter naturam adinventa hominum sunt deliramenta et nugae penitus contemnendae.* Accedit quod haec Calliclis orationis conclusio egregie hominis animum exprimit indignatione iraque incensum; hinc magna cum vi repetitur articulus: τὰ καλλωπίσματα, τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα; hinc constructionis quaedam perturbatio conspicitur in verborum positione: ταῦτ' ἐστὶ τὰ καλλωπίσματα, τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα, ἀνθρώπων φλυαρία cet. pro: ταῦτα τὰ καλλωπίσματα, τὰ παρὰ φ. συνθήματα, ἐστὶν ἀνθρώπων φλυαρία cet. Vernaculum foret: *jene anderen Ziererein aber, jene widernatürlichen Satzungen sind Geschwätz* etc. Pro παρά J περὶ. Vind. 6. scribit καλλωπίσματα τὰ παρὰ φύσιν, συνθήματα ἄνων. Deinde BC ἀξία, J ἄξια.

ἀχεννῶς] J ἀγενῶς. De vv. οὐκ ἀγεννῶς (i. q. γενναίως, 521. A.), *confidenter, audacter*, vid. ad Phaedr. p. 538. Dein Clark. ἐπεξέχει pro volgato ἐπεξέρχῃ. W ἐπεξέρχει. Vind. 6. τῷ λόγῳ ἐπεξέρχῃ. Dein Flor. x. παρρησιαζόμενος σαφῶς. σὺ γὰρ. Vind. 1. σαφῶς γὰρ νῦν σὺ. A Vind. 6. νῦν abest. Proxime Vindd. 1. 6. οὐ θέλουσι. — κατάδηλον] Ξ κατάδηλόν τι. Bodl. κατάδηλα. In seqq. W μοι οὕτως. Dein F Vind. 6. Flor. b. μέλλοι. — ἰῶντα] Γ ἰῶντι. Ceterum ἰῶντα — ἑτοιμάζειν positum est quasi δεῖ, quod in κολαστέον latet, praecessisset. Cf.

Struv. in Miscell. crit. a Seebod. et Friedem. ed. *V.* II. P. II. p. 238. sq. Mox FJ Flor. b. *πλήρωσιν δ' αὐταῖς.* — *ἄλλοθέν γέ ποθεν*] Flor. d. *ἄλλοθέν ποθεν.* Scripturam illam libri reliqui omnes tuentur, quamquam vitiosam esse patet, siquidem sensus non *aliunde*, sed *alicunde* s. *undecumque* postulat; atque hoc est *ἀμόθεν* vel *ἀμόθεν γέ ποθεν* (de quo vid. *Eustath.* ad Odyss. *ά.* 10. p. 10. et *Ruhnken.* ad Tim. p. 22. Koch. Rectius autem habeo *ἀμόθεν*, ut libri Mss. *ἀμῶς* exhibent, vid. ad Phaedr. p. 91. 124. 227.), ut Legg. VII. 798. B: *μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γέ ποθεν, ὁντινα τρόπον τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει.* Atque hoc reposuit Bekkerus (idem Coraës coniecerat), quem secuti sunt Stallbaumius (*ἀμόθεν* cum Bekkero scribens) et Buttmannus, qui *ἀμόθεν γέ ποθεν* dedit.

φῄμι] Bas. 2. *λέγω.* Flor. x. *ταῦτα λέγω.* Deiu pro *ἐγώ Δ* scribit *ἔγωγε*, quod cum Bekkero recepimus. In seqq. Vind. 6. *μὴ* pro *μηδενός.* De sententia *Xenoph.* Memor. Socrat. I, 6. 10: *ἐγὼ δὲ νομίζω τὸ μὲν μηδενὸς δεῖσθαι θεῖον εἶναι, τὸ δ' ὡς ἐλαχίστων ἐγγυτάτω τοῦ θείου*, ubi vid. Ruhnken. et Bornem. (p. 71.). — *οὕτω γε*] *οὕτω* om. pr. F; ab eodem libro *γε* abest. Deiu Clark. *Δ* B C E FJ W Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. d. m. o. s. *εὐδαιμονέστατοί εἰσιν.* Volgatum *εἶεν* habet *Γ* a corr. m. Particula *γάρ* est vern. *ja*, vid. ad Protag. p. 38. Stallbaumius *γάρ* referri arbitrabatur ad sententiam e superioribus facile intelligendam: *οὐκ ὀρθῶς οὗτοι λέγονται εὐδαίμονες εἶναι.* — *Ἀλλὰ μὲν δὴ κτλ.*] Transscripsit haec Stobaeus Serm. 120. p. 611. Gesn. T. III. p. 422. Gaisf. Pro *μέν* J *μή*. Sequentia Ficinus ita vertit ac si pro *ὡς* legisset *ὅν*: *Verumtamen et illa, quam tu dicis, gravis est vita.* Sed *ὡς σὺ λέγεις* est i. q. *οὕτως, ὡς σὺ λέγεις.* Sensus est: *ista quoque quam tu dicis vivendi ratio molesta* s. *misera est*; homo videlicet, qui vexatur cupiditatibus, tantum abest ut unquam eas expleat animique sedationem nanciscatur, ut, quo magis eas expleat, eo minus satiet dolii instar perforati quod, quo plus infundas, eo plus emittat. — *οὐ γάρ τοι*] Clark. V Vindd. 1. 2. 6. Florr. a. c. m. o. *οὐ γάρ τι.* Laudat h. l. *Iamblich.* Adhort. ad Philos. XVII. p. 246. De versibus qui sequuntur Euripidis Schol. *τὰ ἰαμβεῖα ἐκ τοῦ Φρίξου τοῦ δράματος Εὐριπίδου·*

Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται.

Ex Euripidis Polyido depromptos esse versus tradit Schol. ad Eurip. Hippol. 192. (190. ed. Matth.), ex Hippolyto

(obiecto) Schol. ad Aristoph. Ran. v. 1526. Cf. *Sext. Empir.* III, 24. p. 185. ibique Fabric. *Diogen. Laert.* IX, 11. 73. *Gataker.* Opp. crit. p. 523. sq. *Bentlei.* Epist. ad Mill. p. 31. interpp. ad Aristoph. Ran. 1109. et 1514. T. III. p. 271. et 340. sq. ed. Beck. Add. *Böckh.* trag. gr. princip. p. 249. In seqq. Stob. *καὶ ἡμεῖς δὲ. — τῷ ὄντι*] abest a Stob. Trinc. Deinde *ἴσως* abest a Bodl. Meerm. et Iambl. (p. 246. ed. Kiessl.). Sed et libri reliqui tuentur et Schol. qui p. 352. ed. Bekker. annotat: *τὸ ἴσως περὶ τοῦ ἀληθῆ εἶναι τὸν ἐν τῷ μύθῳ λόγον ἢ μή, τὸ δὲ τῷ ὄντι, ὅτι ὅ γε μῦθος αὐτὸ τοῦτο τῷ ὄντι καὶ διατεταμένως διισχυρίζεται, τὸ θάνατον εἶναι τῆς ψυχῆς τὴν μετὰ τοῦ σώματος ζωήν.* Ficinus: *et nunc forte revera mortui sumus.* — *τέθναμεν*] Sic Clark. ΣV Vindd. 2. 6. 7. et Meerm. pro volgato *τεθνᾶμεν* (Heind. *τεθνάμεν*). Illud dederunt etiam Beck. Bekker. Stallb. et Buttmann. Approbavit Fischerus quoque ad Weller. III, 1. p. 104., male vero *τέθναμεν* praesens habuit. De forma perfecti *τέθναμεν* pro *τεθνήκαμεν* vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 357. et 464. Verba *τέθναμεν ἡμεῖς* om. J. — *ὅπερ*] deest hoc in Clark. *ΓΔBC EFW* Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. f. m. o. x. Stob. et Bas. 2. Sed recte habet *ὅπερ*, quo praegressa cum sequentibus copulantur: *ὡς νῦν ἡμεῖς τέθναμεν κτλ.* (quae appositionis instar antecedentibus adiunguntur). Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 804. Bas. 2. *ἤδη γὰρ τοῦτ' ἔγωγε καὶ ἤκουσα.* Stephanus in marg. *γρ. ἤδη γάρ του ἔγ.* Ficinus: *audivi iam equidem a sapiente quodam.*

ἔγωγε] Φ *ἐγὼ* (sic Bekk.). Dein *καί* abest a ΞΣ[493] Vindd. 1. 2. 6. 7. (in Stallb. enim Varr. Lect. p. 253. sine dubio excidit *καί*) Bodl. et Meerm., nec Ficinus id expressit. Ad vv. *τῶν σοφῶν* in marg. Paris. B *ἐκ τῶν Πυθαγορείων.* Ceterum nobilissima haec de vera vita sententia, quae sine dubio ab Orphicorum doctrina (v. Cratyl. 400. C. Cf. *Bode* Orph. poet. graec. antiquiss. p. 101. sq.) profecta ad Pythagoreos et Platonicos manavit, praecipue a veteribus Heraclito (v. *Sext. Empir.* Pyrrh. hypotyp. III, 24. §. 230. ubi v. Fabric. p. 186. *Porphyr.* de antr. Nymph. p. 256. Cf. *Schleiermach.* de Herael. in Mus. d. Alterthumsw. T. I. Fasc. III. p. 497. sq.) et Philolao (vid. *Clem. Alexandr.* Strom. III, 3. p. 433. sq. T. I. p. 518. Potter. *Theodoret.* Therap. V. p. 544, 821. Schulz. Cf. *Böckh.* Philol. p. 180. sq.) tribuitur. Sed per totam videtur antiquitatem tamquam ex interiore quadam hausta doctrina patuisse, ut Latini quoque scriptores frequenter eam memorent, in his praecipue *Cicero*

de re publ. IV, 14. (p. 480. Mos. ubi v. Mai. 486. Orell.): *Hic ego — quaesivi tamen, viveretne ipse et Paullus pater et alii, quos nos exstinctos arbitraremur. Immo vero, inquit, ii vivunt, qui ex corporum vinclis tamquam e carcere evolaverunt, vestra vero quae dicitur vita mors est.* Orat. pro Aem. Scauro (T. II. P. II. p. 261. Orell.): *hanc esse mortem, quam nos vitam putaremus, quum corpore animus tamquam carcere saeptus teneretur, vitam autem esse eam, quum idem animus vinclis corporis liberatus in eum se locum, unde esset ortus, retulisset.* Quam impugnans sententiam *Lactantius* Div. Institt. III, 19. §. 13: *hinc*, ait, *nata est inepta illa sententia, hanc esse mortem, quam nos vitam putemus, illam vitam, quam nos pro morte timeamus* cet. Cf. *Macrob.* in Somn. Scip. I, 10. T. I. p. 52. sq. Bip. et interpp. ad *Auson.* Idyll. XV. p. 528. — *τέθναμεν*] Volgo *τεθνᾶμεν*. Clark. *τεθναμεν* sine acc. In seqq. *τ' σῶμα μέν*. Dein *ἐστίν* om. pr. F. Mox *ἡμῖν* praestant *ΓΔΞΣBCJVW* Vindd. 2. 6. 7. Florr. a. c. d. m. x. Bodl. Meerm. et Stob. Volgo *ἡμῶν*. In Meerm. superscriptum ab alia m. *ζώοις*. — *σῆμα*] Cratyl. 400. C: *καὶ γὰρ σῆμά τινές φασιν αὐτὸ (τὸ σῶμα) εἶναι τῆς ψυχῆς, ὡς τεθαμμένης ἐν τῷ νῦν παρόντι.* Vid. *Clem. Alex.* l. l. *Theodor.* l. l. et cf. *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 135. — *αἱ ἐπιθυμίαι*] Art. *αἱ* om. Clark. cum omnibus Bekkeri libris (praeter rc. E), Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. m. Bodl. Meerm. et Bas. 2., quos recte, ni fallor, Stallbaumius audivit. Ceterum haec animi pars in qua cupiditates insunt est *τὸ ἐπιθυμητικόν*, v. Polit. IV. p. 439 — 41. Cf. ad Phaedr. p. 389. — *ἀναπείθεσθαι*] h. l. est *modo sic, modo aliter persuaderi*, proprie *semper de sententia deduci.* Est enim *ἀναπείθειν* non solum *persuadere* (ut Theaet. 166. C. 190. C. Politic. 299. B. Polit. II. 365. E. 381. E. al.); verum etiam i. q. *μεταπείθειν* (v. *Abresch.* Auct. Dilucc. Thucyd. p. 258.), velut Hipp. mai. 304. C. min. 370. B. 371. D. al. Cf. *Fr. Guil. Graser.* Spec. Advers. in Serm. Plat. p. 84. De industria vero Plato h. l. *ἀναπείθεσθαι* posuit, ut sequentia *πιθανόν* et *πιστικόν* et deinde *πίθον* praepararet, et hoc *πίθον* festive cum vv. *πείθεσθαι*, *πιθανόν* et *πιστικόν* composuit, ut id quod rhetorica spectaret, *τὸ πείθειν*, irrideret sophistarumque artem iocose cum dolio perforato conferret, h. e., artem describeret fundo quasi et fundamento carentem, quae numquam certi firmique aliquid nancisci posset. Etenim poëtarum *πίθον* (v. *Hesiod.* Oper. v. 94. Cf. infra D.) in rem suam convertit.

Ac festive Plato, ut solet, viro alicui arguto (*χομψῷ*) hos assignavit verborum lusus, ut auctoritatis scilicet aliquid eis tribueret. Quocirca cave Platonem credas seria egisse et vel Pythagoreos (inprimis Philolaum, v. *Böckh.* Philol. p. 187. sq.) vel Empedoclem (quod cum Olympiodoro ponunt *Tiedemann.* Argum. p. 104. et *Stallbaumius*) sequutum esse; potius lusus verborum *πίθον*, *πιθανόν*, *πιστικόν*, *ἀμυήτους* al. ipse mihi videtur Plato finxisse, ut rhetores, persuadendi illos magistros, irrideret, hac autem solita usus esse dissimulatione, ut viro alicui argute fabulanti eos tribueret. *Buttmannus* in Anct. Animadv. p. 488: „Hoc autem nondum quod sciam a quoquam animadversum est, ludere Socratem in ponendis ipsis primis verbis decantatae olim ut videtur Timocreontis Rhodii cantilenae amatoriae *Σικελὸς χομψὸς ἀνὴρ Ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.* Vid. Hephaest. p. 40.“ — In seqq. ante v. *μεταπίπτειν* Aug. om. *καί.* — *ἄνω κάτω*] Sic Clark. *ΔΣΥ* Vindd. 1. 2. 6. 7. Flor. x. Bodl. Meerm. et Stob. pro *ἄνω καὶ κάτω.* Illud recte sequuti sunt Bekker. et Stallb. (vid. *Graser.* Spec. Adversar. in Serm. Plat. p. 84.). Neque enim audiendus est Heindorfius qui *ἄνω καὶ κάτω* etiam Theaet. 195. C. ex usu Platonis scribendum esse suspicabatur. De vv. *ἄνω κάτω* et *ἄνω καὶ κάτω* vid. ad Protag. p. 201. et ad Phaedr. p. 582. — *μυθολογῶν*] Verbum *μυθολογεῖν*, *fabulari*, *fabulas narrare* vel *fingere*, ad eum quoque transfertur, qui rem a sensibus nostris remotam similitudinibus vel imaginibus illustrat (ut h. l. dicitur argutus vir animi illam partem, ut imagine eam illustraret, *πίθον* nominasse). Vid. ad Phaedr. p. 604. — *χομψὸς*] Schol. (etiam in Arg.) *χομψόν, οὐ τὸν πιθανόν, ἀλλὰ τεχνικὸν ἢ σπουδαῖόν φησι.* Atque simpliciter et sine ironia h. l. positum esse arbitrabantur *Ruhnken.* ad Tim. p. 136. (qui „ad laudem referri“ iudicabat) et Heindorf. ad h. l. Sed inest hoc quoque loco irrisionis lenis significatio in hoc vocabulo; quippe virum designat in venustatibus et argutiis sibi placentem. Schleiermacherus vertit: *ein stattlicher Mann*, quod, si quid video, a loci festivitate abhorret. — *Σικελός*] *Ξ σικελικός*, superscripto *σικελός*, *ΣΥ* Vind. 7. Florr. d. x. Par. Reg. (ap. Routh.) Stob. Iambl. et Bas. 2. *Σικελικός.* Buttmannus in Anct. Animadv. p. 487. ed. Heind. II. „Vocabulum *Σικελός*, quod plerique habent et scripti et impressi, *ἐθνικὸν* proprie est, h. e., *hominem* alicunde oriundum significat; contra *Σικελικός κτητικὸν* est et rebus potissimum additur; hic autem in libris aliquot natum videtur ex similitudine sequentis verbi *Ἰταλικός*, quod *rerum hominumque* commune est ob defectum

simplicioris formae, quae respondeat Latino *Italus*." Verba *κομψὸς ἀνήρ — Σικελός* petita sunt e Timocreontis cantilena. Vid. supra. Ceterum frequentissima est vocum *Σικελός* et *Σικελικός* confusio, vid. *A. Meinek.* Cur. critt. in Comic. frugm. p. 37. et *Iacobs.* ad Achill. Tat. p. 483. Dein Iambl. *Ἰταλικός τις.* Schol. *Σικελικὸς δ' ἢ Ἰταλικός, οἷον Ἐμπεδοκλῆς. Πυθαγόρειος δ' οὗτος ἦν κτλ. — Σικελὸν δὲ ἢ Ἰταλικόν φησιν, ἐπειδὴ πλησίον Σικελίας ὅ τε Κρότων καὶ τὸ Μεταπόντιον, αἱ πόλεις οὗ οἱ Πυθαγόρειοι διέτριβον, αἳ τῆς Ἰταλίας εἰσίν.* Vide quae supra posuimus. His vero ipsis verbis, praecipue interposito *ἴσως*, quomodo accipiendus esset hic locus festivis fictionibus refertus, ipse indicavit Plato, velut Phaedr. 235. C: *Νῦν μὲν οὕτως οὐκ ἔχω εἰπεῖν, δῆλον δὲ ὅτι τινῶν ἀκήκοα, ἢ που Σαπφοῦς τῆς καλῆς ἢ Ἀνακρέοντος τοῦ σοφοῦ ἢ καὶ ξυγγραφέων τινῶν.* p. 252. B: *λέγουσι δέ, οἶμαι, τινὲς Ὁμηριδῶν ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν* κτλ. et sequentibus: *τούτοις δὴ ἔξεστι μὲν πείθεσθαι, ἔξεστι δὲ μή.* Hinc in seqq. *ὡς ἔφη ὁ πρὸς ἐμὲ λέγων* et *ταῦτ' ἐπιεικῶς μέν ἐστιν ὑπό τι ἄτοπα*, quae Plato Socratem dicentem fecit ut iocose commentis suis fidem afferret. Quocirca facere non possum cum cl. *Groen. v. Prinster.* Prosopogr. Plat. p. 39. sic iudicante: „Nam quae ibi reperiuntur verba *ἴσως Σικελός τις ἢ Ἰταλικός*, quum ad rem omnino faciant nihil, suspicionem existimo nescio cuius referre, qui fabulas illas profectas videret ex schola Pythagoreorum magnam Graeciam habitantium; et vero ipsa vox *ἴσως* arguit manum glossatoris." — *παράγων*] Verb. *παράγειν* (proprie *deflectere ab — vel de aliqua re*), in vocabulis positum, est *flectere* vel *mutare*, ut Cratyl. 398. C. D. 400. C. 407. C. 416. B. 419. D. al. — *πιστικὸν*] Sic Clark. *ΔΞΣW* Vindd. 1. 2. 7. Flor. s. Bodl. Meerm. et Stob. *Φ πυστικὸν*, reliqui c. edd. *πιστικὸν*. Vid. ad p. 455. A.

P. 378. *πίθον*] Vid. quae suo more de hoc disseruit *Porphyr.* de antro Nymph. p. 268. sq. Cantabr. — *τοὺς — ἀνοήτους*] *inconsideratos* (ut ap. Cicer. *inconsiderata cupiditas*), h. e., *caecis indulgentes cupiditatibus.* Vid. interpp. ad Aristoph. Nubb. 416. Iidem festive dicuntur *ἀμύητοι*, quod h. l. non est *sacris non initiati*, sed *nihil claudentes* (a verbo *μύειν*, unde *μυεῖν*, ductum), h. e., *nihil tenentes* s. *continentes, omnia effluere atque perire sinentes*, ut infra B: *τὴν τῶν ἀνοήτων (ψυχὴν) ὡς τετρημένην, ἅτε οὐ δυναμένην στέγειν.* — *τῶν δ' ἀμυήτων*] Flor. x. *τῶν δὲ ἀμ.* Pro *ἀμυήτων ΣW* Vindd. 2. 7. Bodl. Meerm.

Stob. Iambl. et Bas. 2. ἀνοήτων. Ficinus: *horum autem hanc animi partem* cet.

αἱ ἐπιθυμίαι] Artic. αἱ addunt Clark. ΔΞΣBC B JVW Vindd. 1. 2. 7. Florr. a. b. c. m. o. x. Bodl. Meerm. Stob. et Iambl. Voc. στεγανόν in Meerm. ab alia manu superscriptum στερεὸν. Ficinus: *horum autem hanc animi partem — tanquam futilem ob incontinentiam inexplebilem perforatum esse dolium inquit.* Flor. d. καὶ στέγανον. Dein Ald. Bas. 1. et Iambl. ἀπληστίαν. Totus autem hic locus a vv. τῶν δ' ἀμυήτων ad ἀπεικάσας nihil mihi videtur aliud esse nisi interpretatio sententiae, eam animi partem quae cupiditatibus vexaretur nominasse virum illum argutum πίθον; et haec interpretatio continetur verbis ὡς τετρημένος εἴη πίθος, διὰ τὴν ἀπληστίαν ἀπεικάσας; priora autem verba ita concinnata sunt ut superiora τῆς ψυχῆς τοῦτο ἐν ᾧ ἐπιθυμίαι εἰσί repeterentur, explicationis causa additis τὸ ἀχόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανόν (quo illustraretur vox ἀμύητον); et haec οὐ στεγανόν — διὰ τὴν ἀπληστίαν ἀπεικάσας ficta sunt ad sequentia κοσκίνῳ ἀπείκασε τὴν τῶν ἀνοήτων ὡς τετρημένην, ἅτε οὐ δυναμένην στέγειν. Neque, si verum quaeris, novi quid affert hic locus; immo languida praegressorum est repetitio (virum illum argutum eam animi partem qua cupiditatibus indulgeremus imagine usum vocitasse πίθον), anticipatis nonnullis e sequentibus (οὐ στεγανόν et τετρημένος), quae hic alieno posita sunt loco. Omissis vero his τῶν δ' ἀμυήτων τοῦτο cet. orationis restituitur continuatio: τοὺς δὲ ἀνοήτους ἀμυήτους. Τοὐναντίον δὴ οὗτος σοί — ἐνδείκνυται, ὡς τῶν ἐν Ἅιδου — οὗτοι ἀθλιώτατοι ἂν εἶεν οἱ ἀμύητοι κτλ. Nonnulla h. l. turbata esse Heindorfius iam animadverterat, qui in pron. αὐτοῦ offenderat, „quod ad τοῦτο referri non potest, quum totum illud ἐπιθυμητικὸν τῆς ψυχῆς ex Platonis mente ἀχόλαστον sit; sin ad ψυχήν referatur, quamvis neutrum genus per se minime offendat post feminini generis vocem illatum, hoc tamen loco perspicuitas sermonis flagitabat αὐτῆς. Nunc αὐτοῦ et ambiguum est vitiose et moleste redundat, neque dubitari potest quin mendi hic aliquid insederit. Fallor, aut Plato scripserat διὰ τὸ ἀχόλαστον αὐτοῦ, *propter illius animi partis*, τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, *intemperantiam*. Iam post accusativos hos τὸ ἀχόλαστον καὶ οὐ στεγανόν quum denuo inferri accusativus τετρημένον πίθον non posset, mutatur paullulum structurae tenor, quasi praecessisset ἔλεγε, quod facile apud animum ex praegresso ὠνόμασε repetas." Atque Heindorfio διὰ τὸ ἀχόλαστον corrigenti assentitur Stallbaumius. Mihi vero, ut iam significavi, totus hic

locus ex interpretationibus margini adscriptis conflatus videtur esse. — *Τοὐναντίον δή*] Cod. Stob. Oxon. *δέ*. Dein Bodl. Aug. et Meerm. *οὕτως* pro *οὕτος*. — *τὸ ἀειδές*] JW Vindd. 1. 6. *τὸ ἀϊδές*. De re Cratyl. 403. A: *ὁ δὲ Ἅιδης, οἱ πολλοὶ μέν μοι δοκοῦσιν ὑπολαμβάνειν τὸ ἀειδὲς προσειρῆσθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ, καὶ φοβούμενοι τὸ ὄνομα Πλούτωνα καλοῦσιν αὐτόν*. Phaedon. 80. D: *ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα, τὸ ἀειδές, τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον, γενναῖον καὶ καθαρὸν καὶ ἀειδῆ, εἰς Ἅιδου ὡς ἀληθῶς κτλ.* 81. C: *ᾗ δὴ καὶ ἔχουσα ἡ τοιαύτη ψυχὴ — ἕλκεται πάλιν εἰς τὸν ὁρατὸν τόπον, φόβῳ τοῦ ἀϊδοῦς τε καὶ Ἅιδου*. Similiter *Plutarch.* de occulte vivendo p. 1130. A: *Ἅιδην ὀνομάζουσιν, ὡς ἂν εἰς ἀειδὲς καὶ ἀόρατον ἡμῶν, ὅταν διαλυθῶμεν, βαδιζόντων*. De v. *ἀειδές* vid. *Valcken.* ad Eurip. Phoeniss. v. 373. Pro *δή* Vind. 6. *γὰρ*. Proxime Stob. *ἀθλιώτατοι εἶεν*. — *οἱ ἀμύητοι*] Mysteriis initiati *τριςόλβιοι* putabantur (vid. *Valcken.* ad Eurip. Hippol. p. 163. *Wyttenb.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 137. et interpp. ad Phaedon. 69. C.); quod philosophus ad *ἀμυήτους* illos, quos iocose dixit, h. e., ad intemperantes (incontinentes, quasi nihil continentes, sed omnia effluere sinentes) fabulas suo more interpretans accommodavit. — *τὸν τετρημένον πίθον*] Notissimam illam de Danai filiabus fabulam in rem suam convertit philosophus. Vid. *Hemsterhus.* ad Lucian. T. II. p. 367. Bip. Polit. II. 363. D: *τοὺς δὲ ἀνοσίους αὖ καὶ ἀδίκους — κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν* (poëtae). De vv. *ἑτέρῳ τοιούτῳ* vid. ad Protag. p. 102. Dein *τετρημένῳ* non sine aliqua vi repetitum est. Sic, quem citavit locum Heindorfius, Lysid. 218. D: *Φοβοῦμαι — μὴ ὥσπερ ἀνθρώποις ἀλαζόσι λόγοις τισὶ τοιούτοις ψευδέσιν ἐντετυχήκαμεν περὶ τοῦ φίλου. — τὸ δὲ κόσκινον*] Cum cribro (perforato, igitur nihil continente) comparavit animum, ut inexplebilem voluptatum appetitionem imagine exprimeret. Hoc videlicet sensu *ψυχή* et poëtis et prosae scriptoribus orationis frequentatur, vid. *Luzac.* Exercit. Acad. Spec. I. p. 32. sq. Explicationis igitur causa verbis *τὸ δὲ κόσκινον — λέγει — τὴν ψυχὴν εἶναι* adiiciuntur *τὴν δὲ ψυχὴν κοσκίνῳ ἀπείκασε τὴν τῶν ἀνοήτων ὡς τετρημένην*. Bodl. Aug. et Meerm. *τὸ δὲ κόσκινον ἄρα ἔφη ὃ πρὸς ἐμὲ λέγων*.

εἰ

ἀπείκασε] W *ἀπικασε*, unde Bekkerus reposuit C *ἀπῄκασε*, quod Atticum esse Grammatici volunt (vid. Moer. p. 182. *Valcken.* ad Eurip. Phoeniss. v. 165. et interpp. ad Aristoph. Nub. v. 349.); sed vid. *Matthiae.* ad Eurip.

Phoeniss. 162. et *Poppo* de elocut. Thucyd. p. 226. sq. Illud *ἀπηιχασε* sine dubio mendose scriptum est pro *ἀπείκασε*, quod etiam *ει* superscriptum videtur indicare. — *στέγειν*] Hoc verbum proprie ponitur de vasis rem infusam ita continentibus ut effluere non possit, vid. *Wyttenbach.* ad Plutarch. *V.* VI. P. II. p. 689. et nostra ad Polit. p. 604. Similiter *Lucian.* Dial. mort. XI, 4: *ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις — ἐξέπιπτεν εὐθὺς καὶ διέῤῥει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου.* Ad v. *στέγειν* suppleri iubebat Heindorfius *οὐδέν*, ut Legg. IV. 714. A. de animo: *πληροῦσθαι τούτων (ἡδονῶν) δεομένην, στέγουσαν δὲ οὐδέν, ἀλλ' ἀνηνύτῳ καὶ ἀπλήστῳ κακῶν νοσήματι συνεχομένην.* Immo per se intelligitur ad *στέγειν id quod infunditur*, quae quidem notio praecedit: *φορεῖν εἰς τὸν τετρημένον πίθον ὕδωρ ἑτέρῳ τοιούτῳ τετρημένῳ κοσκίνῳ.* In seqq. Bekkerus ad v. *ἀπιστίαν* annotat: „*ἀπληστίαν* Schleiermacherus." Quod quorsum spectet equidem non intelligo; Schleiermacherus enim vertit: *aus Ungewissheit und Vergesslichkeit*; neque in libris ullum discrepantiae apparet vestigium. Olympiodorus: *ἀπιστίαν μέν, τῷ μηδὲ ὅλως παραδέχεσθαι, λήθην δέ, τῷ παραδέχεσθαι μέν, ἐπιλανθάνεσθαι δέ.* Simul festive Plato posuit *ἀπιστίαν* propter vocis *πίθον* comparationem cum verbis *πιθανόν*, *πιστικόν* et *ἀναπείθεσθαι*, ut animum *πίθον* (a *πιθανόν* ductum) dici significaret propterea quod aliam semper persuasionem haberet nec certam stabilemque unquam consequeretur. Flor. d. *ἀπιστίαν καὶ λήθην.* Ceterum multos hic locus nactus est imitatores, vid. *Wetsten.* ad N. T. T. II. p. 135. — *ἐπιεικῶς*] per se positum affirmationis habet significationem (*sane*, *probe*, germ. *wohl*), ut *Aristoph.* Vesp. 1241: *τοῦτό μὲν ἐπιεικῶς σύ γ' ἐξεπίστασαι*, non, ut Heindorfius interpretatur, *admodum satis* (vid. ad p. 485. D.); huic enim adversaretur quod sequitur *ὑπό τι* (*nonnihil*, vern. *etwas*, *einigermassen*), de quo vid. ad Phaedr. p. 353. Vernaculum: *Dieses ist* (s. *klingt*) *nun wohl etwas sonderbar.* Routhius vertebat: *Haec, ut candide loquar, subabsurda sunt.* Similiter Bipon. ed. p. 315: „ut serio agam, ut ea quae re sentio dicam. Sensus est: quae quidem, ut ex animo loquar, mira quodammodo videntur." Neque magis audiendus est Stephanus in marg. annotans: „Haec verba *ὑπό τι ἄτοπα* suspecta sunt: nec *ὑπάτοπα* pro illis satis convenire videtur, quum praecedat *ἐπιεικῶς*." Pro *ὑπό τι Γ εἰπόντι*, in libro Ξ om. In Bodl. Aug. et Meerm. om. *μέν*, dein *ἄτοπα ὑπό τι.* — *μήν*] *η* *ΔBC* *μέν*, F *μέντοι*, Clark. *μέν* („suprascr. a m. r. διέ"

Gaisf.), ΣV Vindd. 1. 2. 7. Flor. d. Bodl. Aug. et Meerm. δέ. — ἐνδειξάμενος] Sic Clark. ΓΔΥBCEFJVW Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. Aug. Meerm. et Iambl. pro volgato ἐνδείξασθαι. Participium Heindorfius quoque propter duplicem illum statim post illatum infinitivum praetulit. Hoc verba ordine accipi oportet: ὃ ἐγώ σοι ἐνδειξάμενος βούλομαι — πεῖσαι μεταθέσθαι: *quo probando tibi cupio, si modo possim, persuadere ut mutes sententiam* cet. Bene primus participium ἐνδειξάμενος revocavit Beckius, quem sequuti sunt Bekk. Stallb. et Buttm. — μεταθέσθαι] *ut sententiam mutes et statuas* s. *mutata sententia iudices.* De h. v. cf. ad Polit. p. 375. et *Heindorf.* ad Lys. p. 53. ed. II. Post v. μεταθέσθαι V addit καὶ, quod Bekk. Stallb. et Buttm. receperunt. Quod quidem factum nollem. Etenim particula καί, quae in uno V reperitur, tantum abest, ut opus sit, ut a librario videatur profecta esse, quem verborum μεταθέσθαι et ἑλέσθαι constructio fugisset. Sensus est: *ut sententia mutata nunc statuas pro vita insatiabili eligendam esse temperantem paucisque contentam.* Verba enim putandi sensu hoc qui dicitur praegnante ponuntur ut eius, quod fieri oporteat ex mente loquentis, adiuncta sit notio, vid. ad Protag. p. 174. Dein pro ἔχοντα Flor. d. ἔχοντας. — μετατίθεσαι] Clark. ΔΣΥBCFJVW Vindd. 1. 6. 7. Florr. a. b. c. m. o. x. Bodl. et pr. E μετατίθεσθαι, Bas. 2. μεταθέσθαι. Illam vero scripturam plurimorum ac praestantissimorum librorum confirmatam auctoritate recentiores neglexisse sane est quod mirere. Etenim recte habet μετατίθεσθαι, ut supra πεῖσαι μεταθέσθαι et infra πείθω — συγχωρῆσαι, e verbo πείθω pendens, et in huius locum substitutum est μετατίθεσαι ab iis qui καί accepissent *et*, quum sit *etiam*. Vernaculum; *Ueberrede ich dich auch, deine Meinung dahin zu ändern dass du — hältst?* s. *Gelingt es mir auch dich zu überreden* cet. Iambl. ἀπὸ τοῦ ἁπλ. et dein ἐπὶ τὸν κοσμ. Flor. d. πείθω καὶ μεταπείθω καὶ μετατίθεσαι.

ἀλλ' ἂν καὶ πολλὰ] Clark. ΔΦBJW Florr. a. b. c. x. Vindd. 2. 6. Bodl. ἀλλὰ πολλὰ. Γ κἄν, C Florr. c. m. et rc. BF εἰ, ἄν om. pr. E, et καί abest a libris EF. Dein Vind. 6. μυθολογῶν. In seq. μεταθήσει pro volgato μεταθήσῃ Clark. W et Flor. x. — τοῦθ'] J τοῦθ' ἕτερον. Mox Iambl. φέρε δὴ οὖν καὶ ἄλλην κτλ. Deinde pro λέγω W φέρω, superscr. λέγω. — ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου] *imaginem ex eadem schola*, int. petitam; atque scholam intelligit vel potius fingit Italicam (Pythagoreorum, quorum proprium erat res abstrusiores imaginibus

exprimere. Vid. Schol. p. 352. Bekk.). Proximum τῇ νῦν pendet e prou. τοῦ αὐτοῦ (*ex eadem schola, ex qua nunc allata*, iut. petita erat), vid. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 706. Quocirca repudiandum quod nuper ad Iambl. Kiesslingius reposuit, τὴν νῦν. Imitatus est hunc locum *Aristid.* Orat. Plat. I. p. 17. T. II. — λέγεις] Iambl. δοκεῖ. Dein δυεῖν pro δυοῖν Vind. 2. In W δυοῖν, superscripto εἶν. — πίθοι πολλοὶ] Referuntur haec ad praegressa (ubi v. quae ad A. de v. πίθος posuimus), simulque respexit sine dubio Plato dolia duo Homeri satis decantata Iliad. XXIV, 527., bonorum unum, alterum malorum. Polit. II. p. 379. D. Cf. *Heyn.* ad Iliad. T. VIII. p. 705. et *Creuzer.* Dionys. P. I. p. 44. sq. — ὁ μὲν οἴνου] EJ οἱ μ. οἶν. Schol. οἷον μὲν ὡς τροφιμώτατον, γάλα δὲ ὡς πρώτην τροφήν, μέλι δὲ ὡς τὴν ἐν τῇ τροφῇ γλυκυθυμίαν παρείληφεν. Quae nugae sunt.

ὁ δὲ — ὁ] E οἱ — οἱ. V om. ὁ δὲ μέλιτος. Dein Bodl. et Meerm. ἄλλοι ἄλλων πολλῶν. Ficinus: *aliique similiter aliorum.* Neque displicebat Heindorfio ἄλλων, quod Stallbaumio quoque praeferendum videbatur. Sed vide ne hoc ἄλλων exciderit, ut pristina eaque plena fuerit scriptura: καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἄλλων πολλῶν. — νάματα] *latices*, vid. ad Phaedr. p. 292. Quod sequitur χαλεπά (int. ἐκπορίζεσθαι *non sine molestia comparanda*) explicatur appositis μετὰ πολλῶν πόνων — ἐκπορίζόμενα. Meerm. ἐκπορίζόμενα. — πληρωσάμενος] In Aug. οὐκ ἐμπλησθείς, ἀλλὰ πληρωθεὶς ὤν. Schol. οὐκ ἐμπλησθείς, ἀλλὰ προσδεὴς ὤν. Dein pro μήτ' Flor. x. μήτε, Vind. 6. et Iambl. μήποτ'. Florr. f. s. ἐποχετεύει. Mox Flor. x. μήτε τοι, Iamb. μηδέ τι. — ἕνεκα τούτων ἡσυχ. ἔχοι] *ab his quietus esset, s. de his non laboraret, haec nihil ei negoti exhiberent.* De loquutione ἡσυχίαν ἔχειν et ἄγειν vid. *Wyttenbach.* ad Plutarch. T. VI. P. I. p. 153. — τῷ δ' ἑτέρῳ] Flor. x. et Iambl. τῷ δὲ ἑτέρῳ. Dein post πορίζεσθαι Flor. x. et Iambl. εἴη habent, quod Heindorfius et Beckius receperunt. Sed εἴη e praegressis sua sponte intelligitur. Dein Flor. x. τετραμμένα σαθρά. — καὶ ἀναγκάζοιτο] Part. καί om. Clark. ΔBCFJ Florr. a. c. m. o. et pr. ΓE. In Flor. x. et Iambl. scribitur ἀναγκάζοιτο δέ. Statim post Clark. αἰεί. Proxime καί ante v. νύκτα e Clark., Bekkeri libb., Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. c. o. x. Bodl. Aug. Meerm. et Iambl. accessit; idem iam Heindorfius reposuerat. Conviv. 192. D. ὥστε καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν μὴ ἀπολείπεσθαι ἀλλήλων, al. innumer. Dein Clark. πιμπλᾶναι, V πιπλάναι.

ἤ] *alioquin* (int. *nisi vasa illa laticibus repleret*). Vid. 494
ad Protag. p. 89. Proxime ἐσχάτας, Latin. *extremas*, est *summas, vehementissimas*, ut Phaedr. 247. B. 248. B. Gorg. 482. B. 511. D. 522. E. 525. C. Phaedon. 66. D. 83. C. 113. B. al. Dein Vindd. 1. 6. Flor. a. ἄρα. Tum Vindd. 1. 6. τοιούτου ὄντος ἑκατέρου. Volgo ἑκατέρου (om. Iambl.), in libro autem V ἑκατέρῳ, Flor. d. ἑκατέρῳ, quod Bekkerus reposuit, quem rite secuti sunt posteriores. Ante βίου
οις
art. τοῦ om. Φ. Dein V λέγεις.

P. 380. πείθω τί σε] Sic Vindd. pro volgato πείθω τι σὲ. — οὐκέτ' ἔστιν] Sic Δ, Clark. οὐκ ἔτ' ἐστὶν, Flor. x. οὐκ ἔτι ἔστιν. Volgo οὐκ ἔστιν. Dein W δὴ νῦν δή. A Bodl. pron. ἐγώ abest. — πληρώσῃ] int. τὰ ἀγγεῖα. Clark. ἐπειδ' ἂν πληρώσηι, ΓΔBCEFJW Vindd. 1. 6. Florr. novem et Bas. 2. (Steph. in marg. γρ.) πληρώσῃ, quod pro volgato πληρώσηται recte receperunt Bekker. et Stallb.

ἀλλ' ἐν τούτῳ] Flor. x. ἀλλὰ ἐν τούτῳ. Dein γ' B
om. Γ. In Flor. x. ἀνάγκη ἐὰν. Mox rc. Ξ ἐπιῤῥέῃ πολὺ. In seqq. ἄττα om. pr. Γ, Vind. 7. ἄττα. Vind. 1. τὰ τρήματα. Deinde Φ ἐν ταῖς ἐκρ. — χαραδριοῦ] Schol. χαραδριὸς ὄρνις τις, ὃς ἅμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει. Cf. *Ruhnk.* ad Tim. p. 288. sq. — ἀλλ' οὐ] Stallbaumius: „Pro ἀλλ' οὐ exspectabas καὶ οὐ. Videlicet poterat etiam hoc modo loqui: οὐ τεκροῦ οὐδὲ λίθου, ἀλλὰ χαραδριοῦ τινὰ βίον λέγεις: unde apparet cur dixerit ἀλλ' οὐ, neque καὶ οὔκ adhibuerit." At vero ἀλλά solet sic cum negatione coniungi eique vim addit (v. *Dobree.* ad Aristoph. Nub. 1395.); quocirca ἀλλ' οὐ fortius est quam καὶ οὐ. De vv. ἀλλ' οὐ vid. *Matthiae.* ad Eurip. Orest. v. 547. et Gramm. gr. p. 1224. Pro οὐ G scribit οὐδὲ. Dein τό ante v. τοιόνδε om. Δ. Ficinus qui vertit: *num tale aliquid dicis*, videbatur Findeisenio legisse τὶ τοιόνδε; quod pro nihilo foret. In Flor. x. οἷον πίνειν — καὶ διψεῖν γε. In seqq. γε post v. διψῆν om. Vind. 6.

ἁπάσας] om. ΣV Vindd. 2. 6. 7. Bodl. Aug. et C
Meerm., nec Ficinus id expressit vertens: *atque reliquis similiter cupiditatibus affectum esse.* — πληροῦντα] Sic Clark., Bekkeri libri, Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. novem, Bodl. Aug. et Meerm. cum Ald. et Bass. 1. 2.; quod Stephanus mutavit in πληροῦν. Sed recte Bekker. et Stallb. πληροῦντα revocaverunt. Stallbaumius ita verba cepit: „καὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἁπάσας ἔχοντα (λέγω), h. e., *statuo s. dico ceteras quoque cupiditates quempiam habere*; καὶ δυνάμενον εὖ-

δαιμόνως ζῆν, *atque posse beatum vivere*, πλησθῆναι χαίροντα, *gaudentem dum illas expleat.*" At vero sensus, ni fallor, sic verba iubet construi: καὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἔχοντα καὶ δυνάμενον (int. πληροῦν) εὐδαιμόνως ζῆν χαίροντα πληροῦντα: *si quis reliquas quoque omnes cupiditates habeat easque possit explere, beatum vivere eo quod cum voluptate* (χαίροντα) *eas expleat.* Vernaculum: *dass man auch, wenn man alle übrigen Begierden habe und sie befriedigen könne, glücklich lebe, eben dadurch dass man sie mit Lust befriedige* (s. *dass die Befriedigung Lust gewähre*). Sic in seqq. εἴπερ ἡδέως, καὶ εὐδαιμόνως. Etenim participium δυνάμενον expleri oportet infinitivo πληροῦν, qui e sequente participio πληροῦντα petendus est. Sic Phileb. 45. B: καὶ πάντα ὁπόσα διὰ τοῦ σώματος εἰώθασι πάσχειν; ubi e seq. πάσχειν ad v. πάντα vocandum est πάσχουσι. *Thucyd.* I, 134.: καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Καιάδαν, οἵπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεσαν. *Eurip.* Iphig. Taur. 670.: ἁπλᾶς δὲ λώπας ἔξόν, οὐχ οἵσω διπλᾶς, ubi e seq. οἵσω ad ἔξόν supplen debet φέρειν. Cf. *Reisig.* ad Sophocl. Oed. Colon. p. 277. sq. Participia etiam in seqq. ita cumulata leguntur: εἰ καὶ ψωριῶντα καὶ κνησιῶντα, ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κνᾶσθαι, κνώμενον διατελοῦντα τὸν βίον εὐδαιμόνως ἔστι ζῆν. Cf. ad Protag. p. 146. et Phaedr. p. 454. Heindorfius coniiciebat: καὶ δυνάμενον πληροῦν, πληροῦντα καὶ χαίροντα εὖ ζῆν, Bekkerus vero commate post πληροῦντα posito diremit quae cohaerent. — ἀπαισχυνεῖ] W ἀπαισχυνεῖ, V ἀπαισχυνῆ, Δ ἐπαισχύνῃ. Volgo ἀπαισχυνῇ. Illud Findeisenius iam dederat, quem Bekker. Stallb. et Buttm. secuti sunt. Dein vv. δεῖ — ἀπαισχυνθῆναι om. Γ. In V ἀπαισχυνθῆναι scribitur. Addit autem haec Socrates, „quia re foeda ordiatur uti," ut bene iam Findeisenius annotavit. Dein Bodl. καὶ πρῶτον τὸν μὲν. — εἰ] om. J. et Flor. d. Flor. x. καὶ εἰ. Tum ψωρῶντα Clark. ΔΞΣΩBCEJW Vindd. 1. 2. Florr. a. b. c. f. m. o. et Meerm., F ψορῶντα. Libri edd. ψωριῶντα. Formam ψωρᾶν praeferunt Photius et Moeris. Vid. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 80. Dein Clark. et Δ κνησιῶντα, Vind. 1. κνησειῶντα. — κνῆσθαι] κνᾶσθαι E, in ΞΣY Vindd. 2. 6. 7. Flor. d. Bodl. Aug. Meerm. et pr. Γ κνᾶσθαι. De Doricis formis ζῆν, διψῆν, κνᾶσθαι al., quas Attici quoque et Iones frequentarunt, vid. *Buttmann.* Auctar. Animadv. p. 488. ed. Gorg. Heind. II. Gramm. gr. I. p. 584.

et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 115. not. 2. — *εὐδαιμόνως*] *Φ ἀφθόνως.*

ἀτεχνῶς] Clark. *ἀτέχνως.* In seqq. post *Γοργίαν* om. *καί* in Florr. d. x. Dein Flor. x. *σὺ δ' οὐ.* Vind. 6. Flor. x. et corr. *Γ οὐδ' οὐ μὴ.* De partt. *οὐ μή* (*non est verendum ne*) vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 987. sq. Mox Vind. 6. *αἰσχυνθεὶς.* — *ἀνδρεῖος*] Schol. *ἀντὶ τοῦ ἀναιδής, κατ' εὐφημίαν.* D

κνησιῷ] Libri fere omnes scribunt *κνησιοῖ.* Bodl. et Meerm. *κνησιεῖ* exhibent (quod natum ex volgari *κνησείει*, v. *Pierson.* ad Moer. p. 206.). Heindorfius: „vel *κνησιᾷ* vel potius *κνησιῴη* scribendum arbitror; desiderativa enim vel in *ίω* desinunt vel in *άω*, ut *κλανσιᾶν* al.“ Vid. *Valcken.* Opusc. philol. T. II. p. 252. sq. et *Fischer.* ad Weller. III, 1. p. 9. sq. Bekkerus scripsit *κνησιῷ*, quod Stallbaumius quoque recepit. Ad vv. *πότερον εἰ — κνησιῷ* e praegressis intell. *αὐτὸν φῂς ἡδέως ἂν βιῶναι.* Libri edd. *ἢ ἔτι τι, σὲ ἐρωτῶ.* Stephanus in marg. „Vel cum interr. post *κνησιοῖ*, et post *ἐρωτῶ.* et scribendo *τί*, hoc sensu: *An te rogem qua praeterea parte?* At Fic. alteram lectionem sequitur.“ Quae e Bas. 2. petita esse traditur ed. Bip. T. V. p. 315. *Ficinus* vertit: *Utrum si caput duntaxat fricet? Vel amplius aliquid a te quaero: Vide quid* cet. Bene Heindorfius scripsit *ἢ ἔτι τί σε* (sic Vindd. 1. 2. 6. 7. et Florr. novem) *ἐρωτῶ*; qui haec annotavit: „*Utrum si capite tantum pruriat, an aliquid amplius ex te quaeram?* Perspicuum est, illo *τι* a Socrate per euphemismum significari *τὰ αἰδοῖα.*“ Pudenda eaque latiori sensu (sicut Latini etiam podicem pudenda corporis vocant) intelligi oportet. E

P. 382. *ἀποκρινεῖ*] Sic Clark. pro volgato *ἀποκρινῇ.* Florr. a. b. c. m. x. Vindd. 1. 6. *ἀποκρίνῃ*, BCFJ *ἀποκρίνηι*, W *ἀποκρίνει.* — *τὰ ἐχόμενα*] Bekkerus coniecit scribendum esse *τὰ ἑπόμενα*, quod verum existimo, ut *τὰ ἑπόμενα τούτοις* sint *quae haec consequuntur* s. *his adiuncta* s. *similia sunt*, et *ἐφεξῆς* cohaereat cum *ἅπαντα* (*omnia continenter*, vern. *alles der Reihe nach*, h. e., *wie eins auf das andere folgt*). Nec Ficinus aliter videtur legisse qui verterit: *si quis te deinceps quae consequuntur interroget.* Volgatam scripturam *τὰ ἐχόμενα* (*quae coniuncta sunt*) iam dativus *τούτοις* respuit, quum esse deberet *τούτων* (vid. ad Legg. p. 366. *Schweigh.* Ind. Polyb. al.). Contra Stallbaumius *τὰ ἐχόμενα* absolute posita intelligebat (laud. Legg. VII. 806. E: *ἐγγὺς δ' ἐχόμενα τὰ τῶν αὐτοῖς οἰκείων*), et *τούτοις* cum *ἐφεξῆς* coniungebat (sicut Phileb. 34. C: *τὸ ἐφεξῆς τούτοις*

πειρώμεθα λέγειν. Cratyl. 420. D: ὅτι τούτοις ἑξῆς ἐστίν. al.). Sed et linguae usus et sensus postulare videntur τὰ ἑπόμενα τούτοις, ut ἐφεξῆς cum ἅπαντα ἐρωτᾷ cohaereat. Sic *Xenoph.* Oecon. XII, 10: οὐδὲ γάρ ἐστιν — ἐφεξῆς γε οὕτως οἷον τε πάντας διδάξαι, ubi est *continenter omnes*, h. e., *ad unum omnes* (etenim *continenter*, vern. *ohne Unterbrechung*, est h. l. *ohne Ausnahme*). — καὶ — κεφάλαιον] Heindorfius Buttmanni monitu articulo τό interposito scripsit καί, τὸ — κεφάλαιον, laudato Theaet. 190. B: ἦ καί, τὸ πάντων κεφάλαιον, σκόπει εἴ ποτ' κτλ. Eumque audivit Stallbaumius. Sed quum nullo in libro articulus reperiatur nec eo omnino opus sit (Phaedon. 96. E: καὶ ἔτι γε τούτων ἐναργέστερα, τὰ δέκα μοι ἐδόκει τῶν ὀκτὼ πλείονα εἶναι. *Herod.* III, 80: ἀναριθμοστότατον δὲ πάντων· ἤν τε γὰρ κτλ. Thucyd. I, 142: μέγιστον δέ, τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται. al. Vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 805. sq.), recte Bekkerus volgatam retinuit scripturam. *Graser.* Advers. p. 81. intelligebat *eine Hauptsache* (non: *die* Hauptsache). Beckius dedit καί, τούτων τοιούτων ὄντων, κεφάλαιον, quod mihi non probatur, quamquam cl. *Graser.* l. l. idem sequutus est vertens: *und was, wenn diess sich so verhält, ein Hauptstück ist* cet. Immo est: *et, id quod rerum huius generis* (h. e., rerum turpissimarum) *caput est* cet. Clark. (superscr. a m. r. ō) ΔBCEFJW Vindd. 2. 6. et corr. V exhibent κεφαλαίων. Bekkerus: „κεφαλαιότατον fortasse Antiatticista p. 104." Illud κεφαλαίων Ficinus quoque expressit vertens: *his quasi capitibus concessis.* — κιναίδων] J κιναιδῶν. Schol. ἀσελγῶν, μαλακῶν. De οὗτος (*notus* s. *famosus ille*) vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 872. Aug. βίον. — οὐ δεινὸς] ΣYJV Bodl. Aug. et Heerm. ὁ δεινὸς. In seqq. ἢ τούτους τολμήσεις, omissa part. καί, scribunt Clark. ΔBCEFJ Vindd. 2. 6. Florr. a. b. c. f. m. o. s. x. Bodl. et pr. Γ, quos sequutus est Stallb. Ficinus: *an ipse audebis eos beatos dicere* cet. Scriptura ἢ τούτους τολμήσεις κτλ. magis quidem convenire videatur praegressis οὐ δεινὸς — καὶ ἄθλιος: *cinaedorum vita nonne — misera est? an hos audebis beatos dicere?* Attamen καί (*etiam*, *vel*) recte habet et fortius id effert quod Socrates volt dicere: *an vel hos* (int. qui non modo turpissimi, verum etiam miserrimi sunt homines) *beatos dices, si abunde habeant quo pruritum sedent?* In seqq. Φ εὐδαίμονας λέγειν. — αἰσχύνει] Sic Clark. et Σ. Volgo αἰσχύνῃ W αἰσχύνει. Dein ὦ Σώκρατες om. J. Mox Clark. cum Bekkeri libris (praeter EF, qui

volgarem exhibent verborum ordinem), Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. s. Aug. et Meerm. exhibent *ὦ Σώκρατες, τοὺς λόγους*, quod recte Bekk. et Stallb. receperunt. In seqq. *ἐνταῦθα* quietem significans (*hic*) cum verbo ducendi (*ἄγω*) coniunctum est, ut solent Graeci motus et quietis (quasi initii et finis) notiones copulare (*hic veni*, h. e., *huc veni*, igitur *hic sum*). Vid. *Stallb.* ad Apolog. p. 78. sq. Dein Vind. 2. *ὦ γενναῖε: ἢ ἐκεῖνος.* Flor. x. *ἢ κεῖνος*, Flor. o. *ἢ ἐκεῖνος.* — *ἀνέδην*] Sic Clark. *ΓΔΣΥΦBCJVW* Florr. a. b. c. d. m. Vindd. 2. 6. 7. Ald. Bass. 1. 2. et Vind. 1. a rc. m. In E *ἀναίδην*. Volgo *ἀναίδην*, quod Ficinus expressit vertens: *an ille potius, qui adeo impudenter asserit* cet. Sed formam *ἀναίδην*, quae neque ab *αἰδώς* neque ab *αἰδεῖσθαι* salva analogiae lege formari potest, ubique proscribendam esse recte iudicavit *Buttmannus*, qui laud. Schneider. Lex. h. v. et *Struv.* in Suppl. v. *ἀνεδεστέρως*. Vox *ἀνέδην* (*ἀπὸ τοῦ ἀνίημι* ducta; v. *Perizon.* ad Aelian. V. H. I, 4.), proprie *solute*, *libere* (ut Protag. 342. C. Legg. XI. 919. C.), est h. l. *simpliciter* (quocirca sequitur *καὶ μὴ διορίζηται*; nam qui simpliciter loquitur, is neque distinguit neque definit), vernac. *ohne Einschränkung*, h. e., *schlechtweg*, ut Hipp. min. 368. A: *ἀνέδην οὕτωσὶ ἐπίσκεψαι κατὰ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν κτλ.* Heindorfius et Stallbaumius vertebant: *so sans façon*. De v. *ἀνέδην* vid. quae collegit *Wurm.* in Dinarch. Oratt. tres p. 90. sq.

διορίζηται] Flor. x. *διορίζεται*. Dein volgo *ὁποῖαι* 495
αἱ ἀγαθαὶ καὶ κακαὶ (Vind. 1. *καὶ αἱ κακαὶ*). Recte *αἱ* ante *ἀγαθ.* omiss. in ΞW Vind. 6. et Florr. d. x. Quae sequuntur *ἔτι καὶ νῦν* sunt: *etiam nunc* (vern. *auch so noch*, h. e., *dennoch*), int. licet te huiusmodi rerum pudere dixeris (*οὐκ αἰσχύνει εἰς τοιαῦτα ἄγων τοὺς λόγους;*). Sic Criton. 44. B. al. Stallbaumius interpretatur: *nunc saltem, quum antea sententiam tuam liberè profiteri non ausus sis*. Proxime scribendum *πότερον φῄς* (de v. *φῄς* vid. ad Protag. p. 12.). Verba *φῂς εἶναι* exciderunt in Flor. b. In W scrib. *τὸ αὐτὸ φῂς εἶναι.* — *ἀνομολογούμενος*] *inconveniens*, Scholi *ἀσύμφωνος*. Quocirca vertimus: *ne igitur sermo meus secum pugnet*. Etenim *ἀνομολογούμενος* non ducitur a verbo *ἀνομολογεῖσθαι* (de quo vid. *Graser.* Advers. p. 81. sq.), sed a participio *ὁμολογούμενος* (unde *ὁμολογουμένως*, *convenienter*) praefixo *ἀ* privativo. Participium enim *ὁμολογούμενος*, Lat. *conveniens*, ut adiectivum usurpatur, v. c. Phaedr. 265. D: *τὸ γοῦν σαφὲς καὶ τὸ αὐτὸ ἑαυτῷ ὁμολογούμενον διὰ ταῦτ'*

ἴσχειν εἰπεῖν ὁ λόγος. Cratyl. 387. D: εἴπερ τι τοῖς ἔμπροσθεν μέλλει ὁμολογούμενον εἶναι. Legg. V. p. 741. A: τὸ ταὐτὸν καὶ ὁμολογούμενον τιμῶντες. al. Hinc, tamquam ab adiectivo ὁμολογούμενος, formatum est ἀνομολογούμενος, quo usus quoque est *Aristotel.* Analyt. I, 34: ἀνομολογούμενον τοῖς προειρημένοις, quem Heindorfius commode adhibuit. Buttmannus, qui vocem ἀνομολογούμενον non posse a verbo ἀνομολογεῖσθαι duci recte statuit, prodiisse arbitrabatur ex ᾱ privativo et voce ὁμόλογος, idque sequitur Stallbaumius; sed ὁμολογούμενος, quod adverbii partes agit (v. modo exposita), forma ponenda est prima eaque aiens, ex qua negans ἀνομολογούμενος exstitit. — φημὶ εἶναι] W φήσω. Dein pro πρώτους Flor. d. προτέρους. Schol. τοὺς ἑαυτοῦ δηλονότι, ἐν οἷς ἐμέμφετο Γοργίαν καὶ Πῶλον ὡς παρὰ τὰ δοκοῦντα αὐτοῖς δι' αἰσχύνην ἀποκριναμένους, αὐτὸς δὲ ἐπηγγέλλετο παῤῥησιαζόμενος πᾶσιν ἐρεῖν τὴν ἀλήθειαν. Cf. 491. E. Sensus est: *irritum facis* s. *tollis quod supra dixisti* s. *promisisti libere te dicturum esse quod sentires.* De v. διαφθείρειν vid. ad Protag. p. 150. In seqq. τὰ ὄντα om. Bodl., tum E Florr. f. s. Ald. et Bass. 1. 2. ἐξετάζῃς. Proxime in Flor. x. παρά deest.

καὶ — σὺ] int. τοὺς λόγους διαφθείρεις. Part. γάρ B om. F. Dein W εἰ ποιῶ τοῦτο. Bodl. Aug. et Meerm. εἴπερ τοῦτο ποιῶ. Pron. τοῦτο om. Δ. — ἄθρει μὴ οὐ] Vind. 2. ἄθρει· μὴ οὐ. Dein πάντα pro πάντως F. — ταῦτά τε γὰρ] J γε, om. Γ. Dein Florr. a. c. m. o. τὰ νῦν αἰνιχθ. Δ („et fortasse Γ," Bekker.) νῦν διαινιχθέντα. Proxime Flor. x. φαίνεται καὶ συμβ. Dein W ἔχοι, et πολλά abest a pr. Δ. — οἴει] om. J. Tum Aug. et Meerm. ὦ Κ. τῷ ὄντι. Proxime Clark. ἰσχυρίζει, W ἰσχυρίζει. Volgo ἰσχυρίζῃ. — Ἔγωγε] abest a Bodl. Aug. et Meerm., Δ in mg. habet.

ἐπειδή σοι] Clark. cum Bekkeri libris (praeter Ξ), C Florr. novem, quatuor Vindd., Bodl. Aug. et Meerm. ἐπειδὴ οὕτω δοκεῖ sine pron. σοι, quos recte sequuti sunt Bekk. Stallb. et Buttm. Quod sequitur διελοῦ est *explora* et *explica*, vid. de v. διαιρεῖσθαι ad Phaedr. p. 534. — ἐπιστήμην που] Sic Clark. cum Bekkeri libris (praeter EF, in quibus omitt.); accedunt Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. Aug. Meerm. et Bas. 2. Recte iam Heindorfius που (vernac. *doch wohl*) revocavit. Sic 463. E: σῶμά που καλεῖς τι καὶ ψυχήν; al. immunerab. Dein ἀνδρείαν, ut

in seqq., Clark. *ΓΔΞΣ* Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. d. f. pro volgato *ἀνδρίαν*, quod Heindorf. et Bekkerus retinuerunt. Vid. ad Protag. p. 21. Heindorfius: „*Nonne etiam fortitudinem quandam esse paullo ante dicebas cum scientia coniunctam?* Significantur Calliclis illa (491. A.): *ἀλλ' ἔγωγε καὶ πάλαι λέγω — μὴ μόνον φρόνιμοι, ἀλλὰ καὶ ἀνδρεῖοί*, et 492. A: *δι' ἀνδρείαν καὶ φρόνησιν.* Voc. *νῦν* om. Φ et *δή* W. Pro *τινα* Routhius scribi volebat *τι*; sed recte habet *τινα*, quo Calliclis definitio illa *ἀνδρείας* significatur (p. 491. B. 492. A.) a vera *ἀνδρείας* natura abhorrens. In seqq. *εἶναι* om. W.

P. 384. *ἄλλο τι οὖν*] ΣV Vindd. 2. 7. Bodl. (qui scribit *ἄλλ' ὅτιοῦν*) Aug. Meerm. pr. Ξ et rc. Γ *ἄλλο τι οὖν ἤ*. In seqq. Heindorfius: „Post *ἕτερον* subaudiendum *ὄν*, ut Protag. 323. B., nisi hoc utrobique excidit.“ Quod quum Bekkerus recepisset, hoc librorum fide adductum fecisse virum praestantissimum arbitrabar; quocirca ipse quoque *ὄν* interposui. Sed nullus id exhibet liber, ut probandus sit Stallbaumius qui volgatam retinuerit scripturam; neque omnino opus est participio *ὄν* illato, licet *ἕτερον*, non *ἑτέραν*, positum sit (perinde ac si sequatur *ὄν*), vid. ad Protag. p. 90. sq. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1123. Addo Stallb. ad h. l. Pro *ἕτερον* F *ὕστερον*. Aug. et Meerm. *αἴτιον*. Dein Vind. 1. *δύο ταύτας ἑλ.* Florr. x. d. *ταῦτ' ἑλ.*

ὦ σοφ. σύ] Schol. *κατ' εἰρωνείαν ὑπὸ Καλλικλέους* D *εἴρηται, ὥς φησι Πλούταρχος.* — *Ἢ καὶ*] Vindd. 1. 2. 6. 7. *ἢ καὶ*. Dein Aug. et Meerm. *ἡδονῆς ἑτέραν.* — *μεμνησόμεθα*] Aug. *μεμνησώμεθα*, quod in Bodl. superscriptum exstat. Meerm. *μεμνησό*, superscripto *ωμεθα.* — *ὁ Ἀχαρνεὺς*] Art. *ὁ* om. Clark. *ΓΔΦBCEFJVW* Vind. 7. et Florr. a. b. c. f. m. s. Schol. *Ἀχάρναι, δῆμος Οἰνηΐδος, ἐξ οὗ οὗτος.* Bene Stallbaumius: „Iocose addit nomen pagi, unde Callicles oriundus erat, quod fieri solebat in foederibus iungendis, pactis faciendis, aliisque publicis negotiis in iudicio aut concionibus transigendis.“ — *Σωκράτης δέ*] Volgo haec sic distincta leguntur: *ἕτερον· Σωκράτης δέ γε — ἢ ὁμολογεῖ; ΚΑΛ. Οὐχ ὁμολογεῖ. ΣΩ. Οἶμαι δέ γε κτλ.*, et sic Ficinus quoque vertit. Sed Schol. ad v. *Σωκράτης* annotat: *τοῦτό φησι Καλλικλῆς καθ' ὁμοιότητα Σωκράτους.* Quod recte, si quid video, probavit Schleiermacherus et secutus est Stallbaumius; Callicles enim, quod hominum est proprium iufestorum rusticeque rixantium, Socrati idem reponit (ut supra 495. B: *καὶ γὰρ σύ, ὦ Σώκρατες* cet.). Accedit quod haec: *Σωκράτης δέ γε — οὐχ ὁμολογεῖ ταῦτα; ἢ ὁμολογεῖ;* tanquam ipsius Socratis verba (ut Socrates quaero-

ret utrum ipse consentiret necne) absoni quid haberent; certe haec: ἡμῖν οὐχ ὁμολογεῖ; ἢ ὁμολογεῖ; solus Callicles proferre potuit. Recte dein Socrates respondet: *Οὐχ ὁμολογεῖ, οἶμαι δέ γε οὐδὲ Καλλικλῆς.* — *δέ γε* — ὁ Ἀλωπεκῆθεν] A Φ γε abest. Schol. Ἀλωπεκῆ, δῆμος Ἀντιοχίδος, ἐξ οὗ οὗτος. Cf. Lachet. 180. C. D. Aug. et Meerm. Ἀλλωπεκῆθεν. Dein vv. οὐχ ὁμολογεῖ om. W.

ὅταν] W οὔτ' ἄν. Dein αὐτὸν pro αὑτόν Florr. a. b. B g. o. s. x. Ceterum αὐτὸς αὑτόν lepide hoc sensu positum est ut sit: *suam ipse sententiam* s. *quod dixerit.* Mox pro ἡγεῖ (sic Clark. Flor. x.) volgo ἡγῇ, W ἦγεῖ, superscripto η. In seqq. FJW et Flor. m. (ut paullo post) ὑγείας. Proxime Vind. 7. ἔχει om., et Φ scribit τε. — ὁ ἄνθρωπος] Art. ὁ abest a libb. ΞΣ. Heindorfius: „In his memini qui articulum expungeret, ut Theact. 184. B: τῷ τὰ λευκὰ καὶ μέλανα ὁρᾷ ἄνθρωπος. Polit. X. 603. C: Ἆρ' οὖν ἐν ἅπασι τούτοις ὁμονοητικῶς ἄνθρωπος διάκειται; 619. A: οὕτω γὰρ εὐδαιμονέστατος γίγνεται ἄνθρωπος. Sed Phaedon. 80. C: ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος, τὸ μὲν ὁρατὸν αὐτοῦ, σῶμα — ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον." De voce ἄνθρωπος sine articulo posita vid. ad Protag. p. 46. Adde *Bornemann.* de gem. Cyrop. rec. p. 65. n. 47. et *Krüger.* ad Dionys. Halic. de Thucyd. iudic. p. 110. In seqq. τε om. Φ, — περὶ ὅτου] BC ὅλου, quod Ficinus expressit vertens: *assumpto toto si vis corpore ita considera,* Φ corr. ὅτι. Ceterum περὶ ὅτου τοῦ σώματος est, ut Heindorfius interpretatur, *de quacunque corporis parte.* Cf. *Bernhardy* Synt. p. 152. sq.

ὑπο

Dein Aug. ὑπολαβὼν, Meerm. ἀπολαβὼν, quae quidem frequentissima est confusio, v. *Dorvill.* ad Charit. p. 363. Lips. Ceterum ἀπολαμβάνειν, *seorsum a reliquis sumere* (ut Polit. III. 392. E: ἀπολαβὼν μέρος τι πειράσομαί σοι ἐν τούτῳ δηλῶσαι ὃ βούλομαι. Hipp. mai. 301. B. 369. B. al.), etiam absolute ponitur ut voce *separatus* exprimi possit, v. c. Polit. IV. 420. C: τὴν εὐδαιμονίαν πλάττομεν οὐκ ἀπολαβόντες, ὀλίγους ἐν αὐτῇ τοιούτους τινὰς θέντες, ἀλλ' ὅλην.

ἄνθρωπος] V ὁ ἄνθρωπος, Bekkerus scripsit ἄνθρω- 496
πος, probante Stallbaumio. Sed vide quae supra posuimus. Dein Ald. Bas. 1. ὀφθαλμίαι. — οὐ δήπου] Flor. x. οὐδέν πάνυ γε. Deinde γε abest ab J Flor. x. Bodl. et Meerm. In Flor. c. ἅμα γε. Mox pro ὁπωστιοῦν Clark. ὅπως τι οὖν. Dein Flor. s. τί δ' ὅταν. Vind. 2. ἀπαλλάττηται: ἆρα τότε. Mox ΦFJ ὑγείας, Florr. m. x. καὶ ὑγείας.

P. 386. ἄλογον] E ἄλλο τι. Pro γίγνεται F in mg.

γίγνοιτ' ἄν. Indicativus γίγνεται est i. q. conditionalis (s. hypotheticus), v. *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 385. et nostra ad Protag. p. 66. sq. 18.

ἀπολλύει] Sic Clark. ΓΔΞΣVW Vindd. 1. 2. B
6. 7. Flor. d. et Meerm. pro volgato ἀπολύει. Ficinus: *Sed, ut puto, vicissim capit et amittit utrumque.* Aug. et Meerm. λαμβ. καὶ ἀπολ. ἑκάτερον. Dein Bodl. οὐκοῦν καὶ ἀσθένειαν καὶ ἰσχὺν σώματος. Aug. et Meerm. ἀσθένειαν καὶ ἰσχύν. Vindd. 2. 7. καὶ ἀσθένειαν σώματος: vul. Σώματος pro ὡσαύτως etiam Σ. — Ἢ καὶ] Sic Vindd. 2. 7. et Bodl. pro volgato ἤ. Proximum καί om. Δ. Dein τἀγαθὰ Clark. CFJVW Florr. a. c. d. m. o. pro volgato τὰ ἀγαθά. Mox Flor. x. τὰ ἐναντία. In seqq. Flor. d. ἀθλιότατα.

ἄρα] om. Flor. d., in Florr. o. x. ἆρα scribitur. C
Bodl. ἐὰν εὕρω ἄρα. Dein Φ ὁ ἄνθρωπος. Bekkerus et Stallb. dederunt ἄνθρωπος, de quo vid. supra annotata. In seqq. δῆλον ὅτι pro volgato δηλονότι Clark. Vindd. 2. 7. Flor. x. Bodl. Aug. et Meerm. Proxime γε post ταῦτα om. Φ Bodl. Aug. et Meerm. — ὁμολογοῦμεν] V ὁμολο-

γοῦμεν. Dein ὡς post v. ὑπερφυῶς accessit e Clark. ΔΣV Vindd. 1. 2. 6. 7. Flor. x. et Bodl. In Vindd. 6. 7. locus sic distinctus invenitur: ἐὰν εὕρωμεν — τό τε (Vind. 6. τόγε) ἀγαθὸν καὶ τὸ κακὸν: ὁμολογοῦμεν ταῦτα: καὶ εὖ μάλα σχεψ. ἀποκρίνου. — ἡδύ, ἢ ἀνιαρὸν] Φ ἀνιαρὸν ἢ ἡδύ. In seqq. Bodl. et Aug. ἴσθι δέ, tum Bodl. ὁμολογημένα. Deinde αὐτό est vernaculum *an und für sich* (vid. ad Protag. p. 9. sq.) s. *de sola fame*, non de eius expletione vel alia qua re ad eam spectante. — τὸ μέντοι πεινῶντα — ἡδύ] Libri edd. sic haec distincta exhibent: ΣΩ. Τὸ μέντοι π. — ἡδύ; ΚΑΛΛ. Ἔγωγε. ΣΩ. Μανθάνω κτλ. At illa τὸ μέντοι — ἡδύ Socratis verba nullo pacto possunt esse, siquidem Socrates sic suam ipse argumentationem imperite interrumperet. Accedit quod μανθάνω quod sequitur Calliclem aliquid fere alieni interposuisse declarat; atque hoc est τὸ μέντοι πεινῶντα ἐσθίειν ἡδύ. Nec aliter Ficinus hunc locum legit qui verterit: *Cal. Molestum equidem ac tamen famescentem comedere voluptarium. So. Ego quoque intelligo.*

Μανθάνω] Clark. ἡδύ; καὶ ἐγὼ μανθάνω; idem D
habent ΓΔBCEFJVW Vindd. 1. 6. et Florr. omnes. Etiam Ficinus: *Ego quoque intelligo.* Stephanus in marg. „γρ. Καὶ ἐγὼ μανθάνω. In Ald. Μανθάνω, μανθάνω.“

Σ Υ Vind. 7. Bodl. et Meerm. ἐγὼ μανθάνω. Scripturam καὶ ἐγὼ μανθάνω recepit Bekkerus et sequutus est Schleiermacherus (qui vertit: *Das denke ich auch*, quod a Graeco mihi videtur abhorrere; esse deberet: *das weiss ich selbst*, ut sensus exsisteret: hoc nihil attinuit commemorari, quum per se intelligatur nec hoc nunc quaeratur). Sed recte Stallbaumius observavit illud καὶ ἐγώ vel simplex ἐγώ adversari loquendi consuetudini; verbum enim μανθάνω simpliciter in responsione sic ponitur, vid. ad p. 490. D. Vernaculum est: *Wohl; aber das Hungern für sich ist doch schmerzhaft; oder nicht?* Scripturae καὶ ἐγώ et simplex ἐγώ sine dubio ex prava loci distinctione natae sunt; etenim quum verba τὸ μέντοι πεινῶντα ἐσθίειν ἡδύ Socrati assignata essent, Calliclis desiderabatur responsio eaque aiens, ut Socrates pergeret: *Μανθάνω· ἀλλ' οὖν* cet. Itaque ἔγωγε, quod libri plures exhibent, interpositum est. Alii vero libri quum locum aliter distinctum darent (ΚΑΛΛ. Ἀγιαρὸν ἔγωγε· τὸ μέντοι πεινῶντα ἐσθίειν ἡδύ), ἔγωγε illud cum μανθάνω nectendum erat, quocum quia non bene conveniebat, ab aliis in καὶ ἐγώ, ab aliis in simplex ἐγώ videtur mutatum esse. Partt. ἀλλ' οὖν — γε (s. *aber doch* s. *doch wenigstens*) sic connectuntur, velut 506. B: ἐπειδὴ δὲ σὺ — οὐκ ἐθέλεις συνδιαπεραῖναι τὸν λόγον, ἀλλ' οὖν ἐμοῦ γε ἀκούων ἐπιλαμβάνου κτλ. Phaedon. 91. B. *Sophocl.* Antig. 80. al. Cf. *Reisig.* Coniect. Aristoph. I. p. 296. sq. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1239. Pro τό γε V τότε. Dein Flor. m. ἢ μή pro ἢ οὐχί; In seqq. οὖν om. Bas. 2. Dein Flor. m. πᾶσαν. Tum Flor. d. Εἶεν om. — δὲ δὴ] Δ δέ, J δεῖ, Flor. x. δὴ. Dein Σ et Vind. 7. ἢ ἄλλο τι. Bodl. ἄλλό τι φῂς ἢ ἡδὺ εἶναι. Aug. et Meerm. φῂς ἡδύ. Pro ἄλλο τι ἤ Bekkerus libris invitis dedit ἄλλο τι. De quo quidem genere supra iam exposuimus.

P. 388. τούτου] h. e., τοῦ διψῶντα πίνειν, cuius una pars (τὸ μέν) est διψῶντα, altera (τὸ δέ) πίνειν. Rectius vero, ni fallor, sic scribitur: τὸ μέν, διψῶντα, et τὸ δέ, πίνειν, ut διψῶντα et πίνειν appositionem efficiant. Quamquam articulus singulis quoque vocibus praemitti solet, vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 570. Verba Τὸ δὲ πίνειν: — Ναί. om. J, in mg. ponit V.

πλήρωσις] Clark. B C F V W Florr. a. c. f. m. o. E s. πλήρης, Σ Vindd. 1. 2. 6. 7. Bodl. Aug. et Meerm. πλήρωσις, E πλήρη, Flor. s. in mg. ἢ πλήρωσις. Dein Σ Vindd. 2. 7. Bodl. ἡδονήν. Quae sequuntur Ναί — λυπού-

μενον om. C. — *χαίρειν λέγεις*] int. *eum quem sitientem bibere dicis.* In seqq. F *καὶ μάλιστα*, qui haec usque ad v. *λέγεις* in mg. habet a rc. m. — *Διψῶντά — δὲ*] Quod Stephanus dedit *διψῶντά γε φῄς, λυπούμενον*, id ex sola Serrani videtur petitum esse interpretatione (*sitim ais cum dolore coniunctam esse*). Ald. enim, Bass. 1. 2. cum Clark. Bekkeri libris (uno excepto C, qui *φῄς* scribit) Vindd. 1. 2. 6. Florr. a. b. c. f. m. o. s. x. Bodl. Aug. et Meerm. dant *φημί*, praeterea Bodl. Aug. et Meerm. *δὲ* pro *γε*. Stephanus in mg. „*γρ. τὸν διψῶντα.*“ Findeisenius et Heindorfius *φῄς* retinuerunt, *γε* mutato in *δέ*, Bekkerus vero, quem Stallbaumius secutus est, scripsit *ΚΑΛΛ. Μάλιστα. ΣΩ. Διψῶντά γε; ΚΑΛΛ. Φημί. ΣΩ. Λυπούμενον;* Etiam Schleiermacherus hoc secutus est vertens: *Socr. Durstend doch? Kall. So meine ichs. Socr. Also Unlust habend? Kall. Ja.* Sed quum hac de re per se planissima supra expositum sit, et Socrates iam id agat ut illud *διψῶντα πίνειν* illustret atque ostendat voluptatem (*πίνειν*) cum dolore (*διψῶντα*) coniunctam esse, plane abhorret a Platonica disputatione illa verborum *διψῶντα* et *λυπούμενον* disiunctio (*ΣΩ. Διψῶντά γε; ΚΑΛΛ. Φημί. ΣΩ. Λυπούμενον; ΚΑΛΛ. Ναί.*), et ipsa expositio interiecto illo *Φημί* mirifice languet. Accedit quod Ficinus neque *φημί* neque *φῄς* agnoscit, quippe qui verterit: *So: Numquid ergo qua ratione bibit gaudere dicis? Call. Maxime. Soc. Quatenus vero sitit dolere? Cal. Certe.* Quocirca legisse eum patet *διψῶντα δὲ λυπούμενον* (int. *λέγεις*), quod verum existimo, non tam quia Ficinus hoc expressit, quam, quia et sententia et sermonis usus in argumentationibus concludendis hoc postulat. Atque recte mihi id videtur de Heindorfii coniectura recepisse Beckius. Neque *φημί* illud, quod libri praestant plurimi iidemque optimi, plane est negligendum, potius videndum ne alieno hic interpositum sit loco. Fortasse scriptum erat: *ΚΑΛΛ. Καὶ μάλιστά γέ φημι. ΣΩ. Διψῶντα δὲ λυπούμενον;* Illud *καὶ μάλιστά γέ φημι* (int. *αὐτὸν κατὰ τὸ πίνειν χαίρειν*) bene conveniret in Calliclem voluptatem ac gaudium in una sola cupiditatis expletione ponentem. Ceterum de toto loco mirum fecit Schleiermacherus iudicium, inter alia annotans: „*Ich meines Theils lobe mir dafür vielmehr den Olympiodoros, welcher von diesem Theil am meisten ergriffen* (sic!) *behauptet, der Zweck des Gespräches sei περὶ τῶν ἀρχῶν τῶν ἡδικῶν διαλεχθῆναι.*“ Quibus quidem *me* (vid. quae posui in libro qui est de Plat. vita et script. p. 133. not.) tangere volebat vir iste doctus, qui falli se non posse videtur credere. Vera

esse quae de Gorgiae consilio disputaverimus res ipsa quemvis docebit, nisi commenticiis obstructus fuerit opinionibus. In eandem partem disputavit posthac *Stallbaum.* Praefat. ad Gorg. p. 21. sq. — *Αἰσθάνει*] Sic Clark. pro volgato *αἰσθάνῃ*. W *αἰσθάνει*. Proxime C *ὅτε* pro *ὅτι*. De re cf. Phileb. 35. E. 36. B. sq. Pro *λέγεις* J *λέγειν*. Dein Vindd. 1. 2. *ὅταν πίνειν λέγῃς: ἢ οὐχ ἅμα.* In seqq. Bodl. et Meerm. *γίνεται.* — *εἴτε ψυχῆς κτλ.*] Ficinus: *sive circa animam vis sive circa corpus.* Stallbaumius suspicabatur scribendum esse *ψυχῆς πέρι;* sed neque hoc neque illo quod nos coniiciebamus (*χρόνον καὶ τόπον*) opus est, siquidem genitivus etiam absolute ibi ponitur, ubi alias praepos. *περί* solet usurpari, vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 649. sq. — *ἔστι ταῦτα, ἢ οὔ;*] Bodl. Aug. et Meerm. *ἢ οὐκ ἔστιν;* Dein *Ἔστιν* pro volgato *Ἔστι* e cod. Meerm. iam Findeisenius receperat; idem exhibent Florr. et Bodl., unde dederunt Bekkerus et Stallb. — *κακῶς*] F *καὶ κακῶς.*

ὡμολόγηκας] *ΣΦ ὡμολόγησας.* Vind. 1. *ἀνωμολόγηκας.* — *οὐκ οἶδ' ἅττα σοφίζει*] Flor. d. Bodl. Meerm. *οἶδα*, Florr. a. x. Ald. Bass. 1. 2. *ἄττα*; dein *σοφίζει* Clark. pro volgato *σοφίζῃ*, W *σοφίζει*. De v. *ἀκκίζεσθαι* plura narrant Olympiodor. et Schol. p. 353. Bekk. Adde *Ruhnken.* ad Tim. p. 16. sq. Simpliciter est: *dissimulare* (v. c. cupiditatem, scientiam al.), ergo h. l. est: *scis, sed dissimulas* (s. *simulas te nescire*). — *προΐθι γε κτλ.*] Findeisenius: *Revoca tibi in memoriam ante concessa.* At vero *προϊέναι εἰς τοὔμπροσθεν* vel *τὸ πρόσθεν* est *longius progredi* s. *pergere*, ut Sophist. 261. B. Conviv. 174. D. Legg. VIII. 842. A. B. *Τοὔμπροσθεν* pro volgato *τὸ ἔμπροσθεν* e Γ et Flor. x. cum Bekk. et Stallb. dedimus. — *ὅτι ἔχων λῆρεῖς*] Bene Heindorfius: „Calliclem haec sane decerent (490. E: *ΚΑΛ. Ποῖα ὑποδήματα φλυάρεῖς ἔχων;*), Socratem, leniter ubique et argumentorum vi, non verborum asperitate adversarii nugas convincentem, meo quidem iudicio parum decent. Tum prorsus pervertunt ironiam in verbis quae statim post inferuntur, *ἵνα εἰδῇς ὡς σοφὸς ὢν με νουθετεῖς*, atque, ut sunt h. l. interposita, sensu propemodum omni carent; quem ut extunderet qualemcumque Cornarius, *ὅ τε* corrigens ita haec transtulit: *Et progredere ultra in his, quae deliras, ut cognoscas* etc. Recte si scriptum esset *ἐν οἷς ἔχων λῆρεῖς*. Nunc nulla mihi relinquitur dubitatio, quin alicuo haec loco a librario intrusa sint, in proximis fortasse

497

Callicli sic tribuenda: *Οὐκ οἶδα ὅ τι ἔχων λῆρεῖς.*" Stallbaumius: „Adscripserat ea sciolus aliquis in margine, ut scilicet interpretaretur superiora illa: *Οὐκ οἶδ' ἅττα σοφίζει*, ita tamen ut pro *ὅτι* poneret *ὅ τι*. Quae interpretatio per errorem ab aliis in ordinem recepta et, ut fit, alieno loco intrusa est." Attamen etiam sequentibus *ὡς σοφὸς ὢν με νουθετεῖς* in margine adscribi potuerunt, ut significaretur Socratem lenem hanc loquutionem: *quam sapiens tu sis qui me admoneas* (pro: *quam insipienter tu me admoneas* s. *mihi obiicias τὸ σοφίζεσθαι*) posuisse pro ea qua uti debuisset, *ut scias te nugas dicere* (*ὅτι ἔχων λῆρεῖς*). Hoc certe patet, verba haec a Socratis irrisione abhorrere eisque maxime adversari sequentia *ὡς σοφὸς ὢν με νουθετεῖς* (verba haec *ὡς σοφὸς ὢν* referuntur ad id quod Callicles Socrati obiecerat: *ἅττα σοφίζει*). Quocirca vereor ut Buttmanni ratio cuiquam probari possit in Auctar. p. 491. ita scribentis: „Interim ut aliquo modo vulgatam lectionem tuear, per parenthesin quandam inserta haec accipio, quae sic quoque, et magis sane pro more suo, efferre potuerit Plato: *λῆρεῖς γὰρ ἔχων.* Illa autem, quae est in verbis *ὡς σοφὸς ὢν με νουθετεῖς* ironia, mihi quidem non ita lenis videtur, ut eam graviore hac reprehendendi formula perverti putem." Sed, quod supra iam indicavi, haec increpandi vel conviciandi ratio a Platonica irrisione abhorret, et plane repugnaret verbis sequentibus irrisionis urbanae plenis: *ὡς σοφὸς ὢν με νουθετεῖς.* His adductus rationibus vv. *ὅτι ἔχων λῆρεῖς* uncis inclusi, quod idem fecit Stallbaumius. Bekkerus vero pro genuinis ea videtur habuisse, eumque Schleiermacherus secutus est cuius admirabilem non possum quin apponam interpretationem. *Und rükke nur noch etwas weiter heraus mit deinen Schwänken, damit du recht ſehest, von welcher Weisheit herab du mich zurechtweisest.* Findeisenius pro *ὡς* scribi iubebat *ὅς*, verborumque ordinem, scilicet paullo perturbatiorem, hunc esse putabat: *ἵνα εἰδῇς, ὅτι ἔχων λῆρεῖς, ὃς σοφὸς ὢν με νουθετεῖς.* Praeterea Ficinum, qui vertisset: *ultro enim deliras* (sic etiam Serranus: *hactenus enim ultro deliras*), legisse opinabatur *ἑκὼν* pro *ἔχων*. Stephanus iam in marg. annotaverat: „Fic. quoque legit *ἑκὼν λῆρεῖς.* Est alioqui participii *ἔχων* elegans in huiusmodi locis pleonasmus: frequentius tamen praefixi verbo: ut supra, pag. 490, *φλυαρεῖς ἔχων.*" Sed part. *ἔχων* sic videtur intellexisse Ficinus, ut exprimeret voce *ultro*; nec *ἑκὼν* h. l. conveniret, licet Coraës quoque coniecerit *ὅτι ἑκὼν λῆρεῖς.* In libro *Γ νουθετεῖς με*, Vindd. 1. 6. 7, *νουθετεῖς: οὐχ ἅμα.*

ὅτι λέγεις] Hic posita fuisse superiora ὅ τι ἔχων λη- B
ρεῖς pro λέγεις Heindorfius arbitrabatur, cuius coniecturam significavi not. ἴσ. ἔχων ληρεῖς; sed vide supra disputata. Ceterum Callicles his verbis (*nescio quid velis*) animum declarat a respondendo sermoneque continuando alienum. Quocirca Socrates, precantis ferè partes agens: *Μηδαμῶς, ὦ Καλλίκλεις*, ait, *ἀλλ' ἀποκρίνου καὶ ἡμῶν ἕνεκα*; vernaculum: *Nicht doch, Kallikles, sondern antworte doch unsertwegen* (ἡμῶν, i. q. *τῶν παρόντων*). *Μηδαμῶς* expleri oportet verbo dicendi (vid. ad Protagor. p. 67. et ad Phaedr. p. 286. sq.); vern. *Rede doch nicht so, sondern* cet. Buttmannus in Annot. l. l. „a quo proposito dehortatur eum Gorgias hoc *Μηδαμῶς* (sc. *οὕτω ποίει*)." Quem secutus est Stallbaumius. Si Callicles diserte sermonis detrectasset continuationem, intelligi posset *οὕτω ποίει* (h. e., sermonem recusa); hoc autem quum lateat tantummodo in illis *Οὐκ οἶδα ὅ τι λέγεις*, nullo alio potest nisi verbo dicendi oratio suppleri. Part. *καί* abest a ΣΥJV Vind. 7. Bodl. Aug. et Meerm. Sed recte habet *καί*, quod h. l. est *vel etiam*, h. e., *certe*, vernaculum *auch nur* (h. e., *wenn auch nicht deinetwegen, doch unsertwegen*). Sic Polit. VII. 522. E: *εἰ καὶ ὁτιοῦν μέλλει τάξεων ἐπαΐειν, μᾶλλον δ' εἰ καὶ ἄνθρωπος ἔσεσθαι*. Ac saepenumero particula *καί* hac vi coniungitur cum ὁτιοῦν, ὅποι (vern. *wohin auch nur* s. *wohin nur immer*), ὅπου al. Pronomini ἡμῶν J V addunt γε, quod valde commendatur; solet enim part. γε sic poni ut vocem praecedentem (h. l. ἡμῶν) acuat s. efferat. De partt. καὶ — γε non est quod exponamus. Verba *ἵνα περανθῶσιν οἱ λόγοι* conferri oportet cum illis 458. B. Gorgiae: *ἴσως μέντοι χρῆν ἐννοεῖν καὶ τὸ τῶν παρόντων — καὶ νῦν ἴσως πόρρω ἀποτενοῦμεν, ἣν διαλεγώμεθα. σκοπεῖν οὖν χρὴ καὶ τὸ τούτων, μή τινας αὐτῶν κατέχωμεν βουλομένους τι καὶ ἄλλο πράττειν.*

P. 390. τοιοῦτός ἐστι] Flor. d. *τοιοῦτόν ἐστι*. Vind. 7. *τοιοῦτος ἐστὶν ὁ Σωκράτης*. Dein Ald. Bass. 1. 2. *ὦ Γοργίας*. Proxime pro volgato *μικρά* e Clark. Bekkeri libb. Vindd. 1. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. s. et Bodl. reposuimus *σμικρά*, quod Findeisenius iam dederat. Ceterum praegressum *τοιοῦτός ἐστι* explicatur verbis *σμικρὰ — ἐξελέγχει*, explicante particula, ut solet, suppressa. Sic, quos Heindorfius citavit locos, Conviv. 173. D: *ἐν γὰρ τοῖς λόγοις ἀεὶ τοιοῦτος εἱ σαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγριαίνεις πλὴν Σωκράτους*. Hipp. mai. 288. D: *τοιοῦτός τις, ὦ Ἱππία, (int. ἐστίν), οὐ κομψός, ἀλλὰ συρφετός κτλ. — σὺ δὴ*] Flor. f. *σὺ*,

etiam E ἡ σὺ. Meerm. ἡ τιμὴ αὕτη. Ceterum expresserunt haec Ficinus: *non enim hoc tuum officium est* (similiter Serranus), Cornarius: *omnino non tua est haec censura*, Routhius: *hoc prorsus non tuum munus est*, quod in notis explicat: *interrogandi partes non ad te pertinent*, et Findeisenius: *hoc omnino non tibi laudi ducetur: nihil omnino laudis inde sic feres.* Heindorfius: „Si recte coniicio, inest in his proverbiale aliquod dicendi genus tali fere sensu: *non tu hoc praestare debes, nulla inde tibi multa* s. *nihil damni redundabit* (*du darfst dafür nicht bezahlen*).“ Quem sequutus est Stallbaumius. At vero nullum quod sciam huiusmodi proverbii apud alios scriptores apparet vestigium. Quocirca vide ne τιμή pro τίμησις vel τίμημα posuerit Plato, ut Gorgiani sermonis affectationem irrideret; nam licet Attici huiusmodi formas (ut ἄνθη pro ἄνθησις, αὔξη, βλάστη, πάθη al. Vid. nostra ad Legg. p. 146.) frequentaverint, dubitari tamen potest an τιμή quoque usurpaverint pro τίμησις vel τίμημα; et hoc certe loco ea vi positum esse patet. Sensus est enim: *nullo modo tua haec multa est* s. *erit* (vern. *dafür wirst du ja keineswegs büssen müssen*, s. *darunter wirst du ja gar nichts leiden*). Τίμησις et τίμημα constat hoc sensu poni, ut verbum τιμᾶν τινί est *alicui multam imponere*, v. *Wyttenbach.* ad Eunap. p. 204. sq. — Σωκράτει] Sic Clark. ΓΔΞΣYBCJVW Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. d. m. o. x. pro volgato Σώκράτη, quod itacismi qui dicitur vitio natum est; quamquam Beckius retinuit Σωκράτη, scribens: ὑπόσχες, Σωκράτη ἐξελέγξαι.

δὴ σὺ] EF σὺ δή. Ceterum pusilla et angusta nomi- C
nat Callicles quae Socratis artis subtiliter disputandi s. dialecticae propria sunt. Schol. οὕτως ἀπέσκωπτον οἱ σοφιστικοὶ ῥήτορες τοὺς διαλεκτικοὺς λόγους. καὶ Ἱππίας γοῦν περιτμήματα αὐτοὺς ἐκάλεσεν. Cf. Hipp. mai. p. 304. A. Hi sunt quos comicus dicit (*Aristoph.* Nub. 130.) λόγων ἀκριβῶν σκινδάλαμοι. De pronomine ταῦτα, quod contemtionis significationem habet (quasi *famosa illa*), vid. quae ad p. 452. E. posuimus. — Εὐδαίμων εἶ] CEFJVW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. et Bodl. οὕτως connectunt cum vv. εὐδαίμων εἶ. Egregia est in verbis quae sequuntur τὰ μεγάλα μεμύησαι Calliclis irrisio, quasi eis quae rhetores ac Sophistae pro magnis ac gravibus haberent, ipsa artis vitaeque perfectio (τελεταί) contineretur. Schol. διττὰ ἦν τὰ μυστήρια παρ' Ἀθηναίοις, καὶ τὰ μὲν μικρὰ ἐκαλεῖτο ἅπερ ἐν ἄστει ἐτέλουν, τὰ δὲ μεγάλα ἅπερ Ἐλευσῖνι ἦγετο. Καὶ πρότερον ἔδει τὰ μικρὰ μυηθῆναι, εἶτα τὰ

μεγάλα· ἄλλως δὲ τῶν μεγάλων μετασχεῖν οὐκ ἦν θεμιτόν κτλ. Cf. *Lobeck.* Aglaopham. I. p. 128. Minora erant praeparatio ad maiora, v. Schol. ad Aristoph. Plut. v. 846. *Clem. Alex.* Strom. V. p. 429. *Petav.* ad Themist. Orat. V. p. 409. sq. al. Part. γε quae volgo post v. μεγάλα exstat ignorant Clark. Bekkeri libri, Vindd. quatuor, Florr. novem, Bodl. et Meerm., quos recte audiverunt Bekker. Stallb. et Buttm. in ed. Heind. II. — ἀπέλιπες] Ita Clark. ΔΞ ΣF J V W Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. b. c. d. m. o. x. Bodl. Aug. Meerm. et corr. Γ pro volgato ἀπέλειπες. Ficinus: *unde amisisti.* Latinorum est: *unde huc digressus es*, s. *aberravit, deflexit, huc declinavit oratio.* Phaedon. 78. B: ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν. *Isaeus* T. VII. p. 94: πάλιν δ' ἐπάνειμι, ὅθεν ἀπέλιπον. Euthyd. 282. E. 288. C. D. Cf. *Werfer.* in Act. Philol. Monac. T. I. F. I. p. 87. — εἰ] ΞΣJ Vindd. 2. 7. Bodl. et corr. Γ ἦ, V ἦ superscripto εἰ. Quae sequuntur Ἔστι ταῦτα — ἅμα πάντα om. ΦW Bodl. et Meerm., Ἔστι — Ναί om. Y, Ἔστι — κακῶν οὐχ ἅμα πάνεται in marg. habet V. — καὶ ἡδονῶν] Haec verba quae volgo desunt accesserunt e Clark. ΓΔΞΣCJVW Vindd. 1. 2. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bas. 2. et rc. B. Ficinus quoque: *aliasque cupiditates habere simul atque voluptates desinit.* Stephanus in marg. „Post ἐπιθυμιῶν in vet. est etiam καὶ ἡδονῶν quam lectu dignoscit Fic." Recte iam Heindorfius vv. καὶ ἡδονῶν sensu flagitante in ordinem recepit, quem posteriores secuti sunt. Neque enim audiendus est Routhius, qui omissis καὶ ἡδονῶν e praegressis repeti iubebat καὶ ἡδόμενος.

τῶν ἀγ.] Bodl. Aug. Meerm. καὶ τῶν ἀγ. Dein Bodl. et Meerm. (non, ut Heind. et Stallb. memorant, Aug. nec Paris.; variae certe lectiones a Routhio coll. p. 570. ed. Findeis. nullam Parisini libri, ap. Bekk. B., mentionem faciunt) τῶν κακῶν, quod Heindorfius et Beckius reposuerunt. Heindorfius in ed. II. „unde articulum saltem ante κακῶν inserendum censeo." Sed recte volgatam scripturam καὶ κακῶν retinuerunt Bekk. et Stallbaum. In seqq. ΞΣ σύ γε, W ὦ ὁμολόγεις. Verba νῦν δὲ οὐχ ὁμολογεῖς Stallbaumius interpretatur: *nunc autem an forte non concedis?* Vereor ut recte; in graecis certe nullum illorum *an forte* indicium conspicimus. Oratio mimicum fere colorem habet, ut cogitare debeamus Socratem post vv. ὡς σὺ ὡμολόγεις exspectasse Calliclis responsionem, quae quum non statim sequeretur (Callicles enim responsionem solet detrectare, ut 489. A. 515. C. al. Schol.

ad 489. A: *σκόπει ἐκ τούτων τὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις τοῦ Καλλικλέους ὄκνον*), nova hac quaestione *νῦν δὲ οὐχ ὁμολογεῖς* (quod scilicet silentium videbatur indicare) eum ad respondendum impellere voluisse. Quocirca vide ne pausam post *ὡμολόγεις* linea parva indicari oporteat: *ὡς σὺ ὡμολόγεις. — νῦν δὲ οὐχ ὁμολογεῖς;* Pro *δέ* Aug. *δὴ*. Proxime Vindd. 1. 2. 7. et Florentini *Ἔγωγε: τί οὖν δὴ ὅτι κτλ.* Ad pron. *Ἔγωγε* intelligendum esse *ὁμολογῶ* per se patet. Invitum vero Calliclem hoc respondere ostendunt quae adiungit: *τί οὖν δή;* quae non recte acceperunt Heindorfius: „Suppleri potest *διαφέρει τοῦτο.*“ et Stallbaumius: „*sed quorsum haec interrogas?*“ Vario quidem modo pro orationis et sententiae diversitate ponuntur particulae *τί οὖν δή*, ut modo siut vernaculum: *was soll nun dieses?* s. *was willst du damit sagen?* (ut Gorg. 453. B. 515. E. Menon. 79. B: *ΜΕΝ. Τί οὖν δή; ΣΩ. Τοῦτο λέγω ὅτι κτλ.*), modo: *warum bringst du dieses vor?* (Cratyl. 398. A: *ΕΡΜ. Τί οὖν δή; ΣΩ. Ὅτι οἶμαι ἐγὼ λέγειν αὐτὸν κτλ.*), modo *wie nun?* (ut Cratyl. 391. E: *ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΣΩ. Τί οὖν δή; οὐκ οἴει κτλ.* 434. D: *ΣΩ. Εὖ λέγεις. τί οὖν δή; νῦν — οὐδὲν μανθάνομεν κτλ.* Euthyd. 291. C; *Τί οὖν δή; ΣΩ. Ταύτῃ τῇ τέχνῃ κτλ.*), etiam *wie denn*, *wozu* s. *warum denn das?* ut plene Euthyd. 281. D: *Τί δὴ — τοῦτο; Ὅτι εὐτυχίαν — θέμενοι νῦν δὴ αὖθις περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐλέγομεν. Τί οὖν δὴ τοῦτο; Καταγέλαστον δήπου κτλ.* Hoc autem loco ad verbum est vernaculum *was nun also?* h. e., *was ist es nun damit? was folgt daraus?* Quocirca sequitur *ὅτι οὐ ταὐτὰ γίγνεται* (i. q. *τοῦτο γίγνεται* s. *συμβαίνει ὅτι οὐ ταὐτά ἐστι τἀγαθὰ τοῖς ἡδέσιν κτλ.*). Quocirca recte interpretatur Findeisenius Ind. p. 481: *quid inde efficitur? — Ὅτι*] om. *ΓΕF W.* Paris. (ap. Routh.) *ὃ* pro *ὅτι* scribit. Dein *οὐ* om. Clark. *Δ* et pr. *Σ*, a corr. m. habet B. Statim post Clark. *Δ αὐτὰ*, Ald. Bas. 1. *ταῦτα*, Vindd. 1. 2. 7. cum Florentt. et Meerm. *τὰ αὐτὰ*, quod Stallbaumius recepit; libri vero reliqui omnes (etiam B a corr. m.) cum Bas. 2. et Steph. *ταὐτὰ*, quod rite servavit Bekkerus. — *παύεται*] Ficinus: *ab his enim quis simul cessat.* Licet e praegressis (*εἰ οὐχ ἅμα παύεται —*) *ἕκαστος ἡμῶν* peti possit, tamen simpliciter h. l. verbum *παύεται* positum est ut eius subiectum sit pronomen infinitum (vern. *man*), vid. ad Protag. p. 71. sq. Quam quidem loquendi rationem quum Latini quoque sequantur, vertimus: *altera* (accus.) *enim desinit* (*lässt man ab*). — *πῶς οὖν*] Voc. *οὖν* abest ab J. — *κακοῖσιν*] Clark. *ΓΔΞ ΣBCJVW* Vindd. 1. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x.

Bodl. et Meerm. *καχοῖς*, quos recte, ni fallor, audivit Stallbaunius; licet enim Plato quoque formis Ionicis *αισι* et *οισι* utatur (vid. *Dorvill.* ad Charit. p. 343. Lips. et nostra ad Legg. p. 11.), tamen equidem religioni habuerim librorum praestantissimorum (ut Clark. *ΓΔΣ* Vind. 6. al.) spernere auctoritatem. Vid. C. *Schneider.* ad Polit. T. I. p. 222. 223. Bekker. vero et Buttm. retinuerunt volgatum *καχοῖσιν*. In Y exhibetur *καλοῖς*. — *τῇ δε*] Clark. *Δ τήνδε*, *Γ τάδ'*, Bodl. Meerm. *τάδε*. Dein V *ὁμολογεῖσθαι*, Flor. b. *ὁμολογῆσθαι*, J Aug. et Meerm. *ὡμολογεῖσθαι*.

δή] Sic libri omnes praeter Clark. et *Δ*, qui *δέ* habent, quod Bekkero praeeunte Stallb. et Buttm. receperunt. Attamen *δή*, particula affirmans (vern. *ja*, *doch*, cum imperativo *doch ja* vel simpliciter *doch*, ut *ἴθι δή*, vern. *geh doch*, *σκόπει δή*, *ἄγε δή* al.) recte, ut sexcentis Platonis locis, imperativo adiungitur, vid. *Lennep.* ad Phal. Ep. p. 270. Lips. et *Boisson.* ad Philostrat. p. 350. Quamquam imperativus saepius quoque per se ponitur, sequente *δέ*, quod in orationis solet continuatione interponi, ut 509. D. Phaedon. 67. E. Polit. II. 368. A. B. ubi v. Schneid. p. 147. Polit. V. 476. C. al. In seqq. Vind. 1. *παρρουσία*. — *ὥσπερ τ. καλοὺς*] *Φ* (ut Bekk. tradit) et Vind. 1. *ὥσπερ καὶ τ. καλ.* Ficinus nostram expressit scripturam verbis: *quemadmodum pulchros eos, quibus pulchritudo adsit, appellas.* Mox *Γ οἷσπερ*. — *τί δέ;*] Clark. ex emend. *τί δαί*, quod in *Δ* comparet; sed *τί δέ* hic positum est in argumentationis continuatione (vid. de part. *δέ* quae ad Protag. p. 35. sq. exposuimus). Quocirca male, si quid video, Bekkerus et Buttmannus *τί δαί;* receperunt. — *τοὺς ἄφρονας*] Sic C J V Florr. a. b. c. m. o. x. et rc. *Σ*B pro volgato *ἄφρονας*, quos sequuti sunt Bekk. Stallb. et Buttm. Heindorfius iam maluerat *τοὺς ἄφρονας* ob seqq. *ἀλλὰ τοὺς ἀνδρείους*. In seqq. Clark. et *Δ ὃ ἔλεγεις*. Dein Vindd. 6. 7. *ἦ* pro *ἤ*.

P. 392. *ἤδη*] om. Flor. f. Bodl. Aug. et Meerm. Ficinus: *dementem puerum vidisti unquam* (sic Venet. 1491.) *voluptate perfundi?* Quae sequuntur *Ἔγωγε* — *εἶδες* J habet in marg. Verba *Ἄνδρα* — *ἔγωγε* om. J. Pro *δέ* post *ἄνδρα* Flor. f. *γε* scribit. Dein pro *οὔπω ΓΞ οὐδέπω*. F in mg. *ἀνόητον χαίροντα οὐδέποτε εἶδες*. — *Οἶμαι*] om. F. Quae sequuntur *ἀλλὰ τί τοῦτο* sunt vern. *aber was liegt daran* s. *was macht dieses aus?* Findeisenius intelligebat *ἐρωτᾷς*, rectius Heindorfius *διαφέρει*, vid. ad Protag. p. 40. Etiam simpliciter accipi potest *τί τοῦτο: wozu dieses?* h. e.,

warum führst du dieses an? Sic enim τί poni constat, vid. supra posita ad vv. τί οὖν δή. D. et cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 916. sq. Attamen illud praefero. Hinc sequitur οὐδέν (int. διαφέρει: *es macht nichts aus* s. *es ist gleichviel*), ut infra οὐδὲν διαφέρει, al. immumerab.

καὶ χαίροντα] καὶ οὐ suppletus *Γ*. Dein Clark. 498 ΔΕW Florr. f. s. Ald. Bas. 1. πότερον, V πότεροι. Ficinus volgatam expressit scripturam vertendo: *Viri vero magis gaudent atque dolent, prudentesne an imprudentes?* — πολύ τι] τι om. Florr. b. x. Dein ἀρκεῖ τοῦτο om. καί, quod h. l. est *iam* (*auch*, i. e., *schon*), ut Phaedon. 108. E: Ἀλλ', ἔφη — καὶ ταῦτα ἀρκεῖ. Sophist. 220. D: ἀρκεῖ γὰρ καὶ ταυτο, ubi vid. Heindorf. p. 286. — Τί οὖν;] καί suppl. *Γ*. Dein Flor. b. οἱ δειλοὶ οἱ, omiss. ἤ, Σ ἢ καὶ οἱ. — Ἀμφότεροι — μᾶλλον] Verb. μᾶλλον deest in Flor. d. Coraës: παίζων τοῦτο λέγει· καὶ οἱ δειλοὶ ἐδόκουν μοι χαίρειν μᾶλλον τῶν ἀνδρείων καὶ οἱ ἀνδρεῖοι μᾶλλον τῶν δειλῶν. Sic etiam Routhius: „*utrique mihi videbantur alteros gaudio anteire, sive hos sive illos cogitarem.* Apud nos Anglos orientales si quis alterutram duarum rerum olfereus interroget, *which of these two things do you like best?* iocose responderi solet *Both are best* (utraque meliora sunt), quando, utrum praeferendum sit, dubitatur.“ Equidem Calliclis in hac responsione non ludendi, sed sermonis detrectandi et data opera perverse respondendi animum agnosco. Schleiermacherus quidem annotavit p. 491: „welches εἰ δὲ μή ohnedies fast wunderlich ist, da es voraussetzt als wäre über den blossen Schein hinaus ein solches grösseres auf beiden Seiten möglich. Man könnte daher fast vermuthen, es sei hier noch eine Wunde zu heilen“ cet. Sed sanissimus locus est. Callicles, ut responsionem quam dare debebat (*ignavos magis gaudere quam fortes*) detrectet, ambigue ponit μᾶλλον: *utrique magis gaudent* (int. ἀπιόντων τῶν πολεμίων, ἢ προσιόντων); voce autem μᾶλλον simul affirmat Socratis interrogationem: πότεροί σοι ἐδόκουν μᾶλλον χαίρειν, ad quam, de industria a Socratis proposito declinans, sic respondet: ἀμφότεροι ἔμοιγε μᾶλλον, callide adiunctis his: εἰ δὲ μή (int. μᾶλλον), παραπλησίως γε, in quibus data opera confundit τὸ μᾶλλον χαίρειν, subiective, ut ita dicam, positum (int. τὸ χαίρειν τοὺς δειλοὺς ἢ τοὺς ἀνδρείους) et obiective positum (τὸ μᾶλλον χαίρειν ἀπιόντων τῶν πολεμίων, int. ἢ προσιόντων). — εἰ δὲ μὴ κτλ.] Vindd. 1. 6. εἰ δὲ μὴ παρὰ πλησίον γε.

οὖν] om. Γ. In seqq. volgo ἔοικε scribitur, ἔοικεν B
vero praestat Flor. d., quod Bekk. et Stallb. reposuerunt. In seqq. Flor. x. οἱ δειλοὶ μόνοι, Bodl. Aug. Meerm. οἱ δειλοὶ μὲν ἅπ. (in Meerm. ab eadem manu μόνον adscript.). Dein pro ἢ J οἵ. Tum V ἀνδρεῖοι sine art. οἱ. Proxime Vind. 2. ἆρα ὁμοίως, μᾶλλον. Proxime ἴσως post μᾶλλον om. pr. EF. — ἀπιόντων δ' οὐ] Flor. x. ἀπ. δὲ οὐ. Dein Florr. f. s. Ναί pro ἴσως scribunt. — καὶ οἱ ἄφρονες] καὶ om. ΓCEF Florr. c. d. o. x.

P. 394. καὶ ἀνδρεῖοι] Sic F cum Flor. f. x. pro C
volgato καὶ οἱ ἀνδρεῖοι. Illud recte Bekk. et Stallb. dederunt. Dein Vind. 6. οἱ δὲ ἄφρονες καὶ δειλοὶ κακοί; in seqq. Flor. m. εἰσὶν ἀγαθοί τε καὶ κακοί. — καὶ οἱ κακοί] Sic Clark. Vind. 7. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. x. Bodl. et Bekkeri libri praeter F (et Φ ap. Bekker.), qui, ut edd., scribit καὶ κακοὶ. Illud recte dederunt Bekker. et Stallb. Ficinus: *qui boni sunt et qui mali.* — ἢ καὶ ἔτι μᾶλλον ἀγαθοί] Libri edd. scribunt ἢ καὶ ἔτι μᾶλλον ἀγαθοὶ οἱ ἀγαθοί, καὶ κακοί εἰσιν οἱ κακοί; quod in hac Socratis argumentatione sensu prorsus caret. Socrates enim probaturus est, vehementer repugnare bonum et malum voluptate et molestia (gaudio et timore) metiri; ita enim effici ut malus melior sit bono. Etenim prudentes et fortes dicuntur boni, imprudentes et timidi mali; iam si bonum metimur voluptate (v. c. gaudio), malum vero molestia (v. c. timore), timidi, qui magis gaudent quam fortes, si v. c. hostes discedunt, meliores illis sint necesse erit; quod pugnare res ipsa clamat; quocirca neque poni potest, quod Callicles sumserat, bonum ac iucundum unum idemque esse, neque bonum consistere in voluptate, malum in molestia. Scripturam volgatam vitiosam esse interpretes recentiores iam perspexerant; ac Routhius quidem, quem Heindorfius, Bekk. et Stallb. sequuti sunt, verba οἱ ἀγαθοὶ delenda esse suspicabatur propter inferiora 499. A: Οὐκοῦν ὁμοίως γίγνεται κακὸς καὶ ἀγαθὸς κακῷ ἢ καὶ μᾶλλον ἀγαθὸς ὁ κακός (siquidem altero magis gaudet, hostes si discesserint). Quocirca scripserunt Heind. et Stallb. ἢ καὶ ἔτι μᾶλλον ἀγαθοὶ καὶ κακοί εἰσιν οἱ κακοί, quos sequuti sumus. Beckius et Bekkerus vv. οἱ ἀγαθοὶ uncis incluserunt. Confirmari videtur haec scriptura libro Vind. 7. qui exhibet: ἢ ἔτι μᾶλλον οἱ ἀγαθοὶ καὶ κακοί εἰσιν οἱ κακοί. Attamen in Clark. et J pro καὶ κακοί scriptum exstat καὶ οἱ κακοί; unde patet confusa inter se fuisse ἀγαθοί et οἱ ἀγαθοί, κακοί et οἱ κακοί. Iam si religioni habueris nullis adstipulantibus libris etiam

delere hoc οἱ ἀγαθοί, quia molestum accedat, vide ne pristina haec fuerit scriptura: ἢ καὶ ἔτι μᾶλλον ἀγαθοὶ οἱ κακοί εἰσιν καὶ κακοὶ οἱ ἀγαθοί; *an etiam magis boni sunt mali et magis mali ii qui boni habentur?* Socrates hoc significat: si bonum in gaudendo, malum in dolendo consistit, boni et mali aut inter se similes sunt, si similiter gaudent et dolent, aut dissimiles, si alter magis gaudet, alter minus, sicut hostibus discedentibus timidus (h. e., malus) magis gaudet, ergo melior est quam fortis, fortis (bonus) contra minus altero gaudet, ergo peior est (sic in seqq. οἱ μέν γε μᾶλλον, μᾶλλον, οἱ δ' ἧττον, ἧττον: qui magis gaudent, magis boni sunt, qui minus, minus sunt boni, itemque qui magis dolent, magis sunt mali, qui minus, minus mali). Quocirca tantum abest ut similiter boni sint boni malique mali, ut bonus peior sit malo (siquidem minus gaudet hostibus discedentibus), malus vero melior bono (siquidem magis altero gaudet). Hoc, quamvis absurdissimum sit, sequitur tamen necessario si ponitur bonum in voluptate (v. c. gaudendo) et malum in molestia (v. c. timendo) consistere. Scriptura turbata est verborum ἀγαθοί et οἱ ἀγαθοί, κακοί et οἱ κακοί confusione; etenim ad v. ἀγαθοί quum tractum esset οἱ ἀγαθοί (ἀγαθοὶ οἱ ἀγαθοί), in sequentibus scribebatur κακοὶ οἱ κακοί, ut sensus exsisteret: *an etiam magis boni sunt boni magisque mali mali*, qui a Socratis argumentatione alienus est. E pristina, quam existimamus, scriptura in volgata remansit κακοί εἰσιν (pro quo Clark. et *A* scribunt οἱ κακοί εἰσιν, unde scribendum arbitramur: ἢ καὶ ἔτι μᾶλλον ἀγαθοὶ οἱ κακοί εἰσιν κτλ.). Volgatam sequutus est scripturam Ficinus, quam a sensu aberrans sic expressit: *an potius boni duntaxat qui boni sunt, mali vero qui mali?* Ceterum part. καί post ἤ om. Vindd. 2. 7. Florr. b. c. d. f. m. o. s. et Bodl. Similiter vero infra ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι τοὺς δειλούς; aliisque locis innumerab. —

οἶσθ' ὅτι] Meerm. ἴσθ' ὅτι. In seqq. τοὺς κακοὺς **D** pro simplici κακούς praebent JV Florr. b. x., quod propter praegressum τοὺς ἀγαθούς, cui opponitur, videri possit praeferendum esse; plena est enim oratio haec: τοὺς κακοὺς δὲ κακῶν παρουσία φὴς εἶναι κακούς. Neque obstat part. δέ tertio loco posita; sic enim Cratyl. 421. B: τὸ ψῖ δὲ προσγενόμενον ἐπικρύπτει τὴν βούλησιν τοῦ ὀνόματος. Polit. VI. 510. C: ἐκ τούτων δ' ἀρχόμενοι cet. Legg. III. 676. B. XI. 916. C. 929. E. XII. 943. D. Cf. *Poppon.* Observv. in Thucyd. p. 30. *Erfurdt.* Observv. in Athen. p. 23. (Koenigsb. Arch. p. 456.) *Welcker.* ad Theogn. Proleg. p. XCVIII. et *Krabinger.* ad Synes. de regn. p. 146. Attamen crebro

articulus ita priori voci praemittitur ut simul ad posteriorem pertineat; sic statim in seqq. *τὰ δὲ ἀγαθὰ — κακὰ δέ. — Οὐκοῦν*] Flor. c. *οὐκοῦν καὶ*. Dein Flor. s. *χαίρουσιν*. In seqq. *τἀγαθὰ* pro *τὰ ἀγαθά* praestant *ΓΔΞΥΦBCFJV* Florr. a. b. d. m. o. Bodl. et Meerm. Dein cum Bekkero dedimus *χαίρόυσιν* pro *χαίρουσι*. — *τὰ κακά, αἱ λῦπαι*] Flor. x. *τὰ κακὰ καὶ αἱ λύπαι*. Cum Bekkero scripsimus *λῦπαι* pro volgato *λύπαι*.

φὴς σὺ εἶναι] W *σὺ εἶναι φὴς*. Deinde J *οὐκέτι γε* E *φὴς* (sic, non *φῂς*, ut edd. scribunt). Mox Flor. d. a corr. m. *ἀγαθοὶ μὲν οἳ ἄν κτλ.* Vind. 1. *χαίρουσι*. Dein Vind. 2. *ἀνιῶνται πάνυ γε· οἱ μέν γε*. Verba *Ἀγαθοὶ ἅρα — πάνυ γε* om. Bodl. et Meerm. — *οἳ μέν γε μᾶλλον*] Sic Heindorfius, quem Beckius secutus est, scripsit pro volgato *οἱ μέν — οἱ δ' — οἱ δέ*, quod servarunt Bekker. et Stallb. At licet ad *οἱ* e praegressis *χαίρωσι* et *ἀνιῶνται* suppleri possint participia *χαίροντες ἢ ἀνιώμενοι*, lenius tamen decurrit oratio si pro articulo posueris pron. relat. *οἵ*, quod cum proxime praegressis: *οἳ ἄν χαίρωσι* et *οἳ ἄν ἀνιῶνται* cohaereat. Ita Ficinus quoque videtur legisse qui verterit: *Et qui magis, nimirum magis: quive minus hi et minus: et qui pariter aeque.* Oratio plena haec est: *qui magis gaudent aut dolent, hi magis sunt boni aut mali, qui minus* (gaudent aut dolent) *minus* (sunt boni aut mali), *qui aequaliter aut gaudent aut dolent, aequaliter sunt aut boni aut mali.* In seqq. alterum *παμπληθεί* om. F a pr. m. — *καὶ λυπεῖσθαι*] om. Flor. d. Deinde Vind. 6. *καί* ante vv. *τ. δειλούς* om. Proxime *καί* post *ἤ* abest a F.

P. 396. *Συλλ. δὴ*] Meerm. *δέ*. — *ὡμολογημένων*] Flor. x. *ὁμολογουμένων*, Meerm. *ὁμολογημένων*. Pro *ἐκ τῶν* Bodl. habet *αὐτῶν*. Proxime Flor. x. *καλὸν φασὶν εἶναι*. Aug. et Meerm. *τὰ καλὰ καλὸν εἶναι*. Particulae *τοι* domicilium proprium est in sententiis proferendis, vid. ad Protag. p. 175. De proverbio *δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν* Schol. *ὅτι χρὴ περὶ τῶν καλῶν πολλάκις λέγειν. Ἐμπεδοκλέους τὸ ἔπος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία· φησὶ γάρ*

— καὶ δὶς γάρ, ὃ δεῖ, καλόν ἐστιν ἐνισπεῖν.

Phileb. 59. E: *καὶ δὶς καὶ τρὶς τό γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν*. Cf. quae posuimus ad Legg. p. 283.

τὸν φρόνιμον] Σ et Vind. 2. *τὸ φρόνιμον*. Dein 330
Flor. d. *καὶ τὸν ἀνδρεῖον*. Quae sequuntur *ἄφρονα* (Ald. Bass. 1. 2. *ἄφρωνα*) — *τόν* (ante part. *ἀνιώμενον*) desunt in Φ. — *Ἀγαθὸν δὲ*] Flor. x. *ἀγαθόν τε*. Dein Flor. x. et Bodl. *αὐτὸν* pro *αὖ τόν*. Mox *Ναί* a Flor. d. abest, „erasisse

videtur Γ," *Bekker.* — *μᾶλλον τὸν κακὸν*] W *τῶν κακῶν.* Dein Flor. d. *καὶ κακὸς καὶ ἀγαθός.* Flor. x. *ἀγαθὸς καὶ κακός.* Mox pro *μᾶλλον ἀγαθός* Stephanus in marg. „*γρ. μᾶλλον ἀγαθοῦ.*" Ficinus hic quoque a sensu aberravit qui verterit: *vel potius ipse malus sit bonus.* Schol. *ὑπερθετέον τὴν λέξιν οὕτως· οὐκοῦν ὁ κακὸς ὁμοίως, εἶτα τὰ ἑξῆς.* Edd. superiores post *τῷ ἀγαθῷ* male interrogandi habent notam. Apposite citavit Stallb. Phileb. 55. B: *πῶς οὐκ ἄλογόν ἐστι — τὸν μὴ χαίροντα, ἀλγοῦντα δὲ ἀναγκάζεσθαι φάναι κακὸν εἶναι τότε ὅταν ἀλγῇ, κἂν ᾖ ἄριστος πάντων, καὶ τὸν χαίροντα αὖ, ὅσῳ μᾶλλον χαίρει, τοσοῦτον διαφέρειν πρὸς ἀρετήν;*

ταὐτὰ] Vind. 2. Florr. c. f. s. Ald. Bass. 1. 2. *ταῦτα,* B Flor. x. *τὰ αὐτὰ.* A Bodl. et Meerm. *ταὐτά* abest. Quae sequuntur *τὰ πρότερα ἐκεῖνα* referuntur ad cinaedorum vitam p. 494. E. — *πάλαι τοι*] Sic Clark. (*πάλαί τοι*) *ΓΔΞ ΣBCV* Vindd. 1. 2. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. Bodl. et Meerm. pro volgato *πάλαι τι.* Sed fortius est *τοι*, quod sic pronominibus, adverbiis et particulis asseverationis causa annecti solet, ut vernaculum *doch* (i. q. *in der That, wirklich*), ut *ἐγώ τοι, ἀλλά τοι, μάλα τοι, ἀεί τοι* (Phaedon. 63. A. ubi vid. Heindorf. p. 29.). Similiter *πάλαι τοι* 458. B: *πάλαι γάρ τοι — ἐπεδειξάμην.* Flor. x. *πάλαι τοῦ σοῦ,* in marg. ab alia m. *λόγου.* Dein libri edd. superiores *τὶς σοὶ,* Vindd. *τίς σοι,* quod etiam invitis libris erat reponendum. Quod sequitur *ἐνδῷ* duplici quasi sententia positum; est enim *ἐνδοῦναι dare,* h. e., si de argumentatione agitur, *concedere,* ratione vero habita eius quae sequitur imaginis (*ὥσπερ τὰ μειράκια*) est *porrigere* (vern. *darreichen, in die Hand geben*). — *ὅτιοῦν*] Clark. *ὅτι οὖν,* ut solet talia diremptis scribere vocibus. Deinde *ἔχει* Flor. x., W *ἔχῃ.* Volgo *ἔχῃ,* quod sine libris iam Findeisenius in *ἔχει* mutaverat. Ceterum *ἔχεσθαι* est vernaculum *ergreifen* et *festhalten* (*nicht mehr los lassen*), ut Phaedon. 100. D: *τούτου ἐχόμενος,* vern. *mich daran haltend* s. *dieses festhaltend.* 101. D: *ἐχόμενος ἐκείνου τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς ὑποθέσεως.* ib. *εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο.* Sophist. 264. E: *ἐχόμενοι τῆς τοῦ σοφιστοῦ κοινωνίας.* al. Atque hoc sensu bene respondet praegresso *ἐνδῷ.* Quocirca lingua vernacula vertendum erat: *weil ich bemerke dass du, wenn man dir etwas spielend hingiebt, wie die Kinder es begierig ergreifst und festhältst,* — *ὡς δὴ σὺ*] EF *δὲ.* Ceterum *ὡς δή* interpretes (Findeis. Heindorf. et Stallb.) explicant *quasi vero,* Matthiae. Gramm.

gr. p. 1282: *wie du glaubst* st. *so glaubst du*. Potius ὡς est *nam*, in irrisione *scilicet*, et δή *revera*; est igitur vernaculum: *eigirklich meinst du wohl dass ich einige Lüste nicht für besser und andere für schlechter halte*. Vid. quae posuimus ad Phaedr. p. 352. — ὄντινοῦν] Sic CEFJ Vindd. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. et Meerm. Clark. ὅντιν' οὖν. Volgo ὁντιναοῦν. Illud Bekkerus quoque et Stallb. receperunt. Dein ἡδονάς om. pr. F. — Ἰοὺ ἰού] Admirantis h. l. est exclamatio (ut vernaculum *ey ey!*), quae ap. tragicos (Sophocl. Oedip. Tyr. 1064. 1175. Philoct. 38.) σχετλιαστικὸν est ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ οἴμοι, φεῦ, ut Suidas interpretatur, qui addit: τὸ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς ἐπισπᾶται. Hipp. mai. 291. E: Ἰοὺ ἰού, ὦ Ἱππία, ἡ θαυμασίως τε καὶ μεγαλείως καὶ ἀξίως σαυτοῦ εἴρηκας! Saepenumero etiam est gaudio exsultantis exclamatio (vern. *Herrlich!*), ut Conviv. 223. A: Ἰοὺ ἰού, φάναι τὸν Ἀγάθωνα — οὐκ ἔσθ' ὅπως ἂν ἐνθάδε μείναιμι, ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον μεταναστήσομαι, ἵνα ὑπὸ Σωκράτους ἐπαινεθῶ. Polit. IV. 432. D: Ἰοὺ ἰού, εἶπον, ὦ Γλαύκων· κινδυνεύομέν τι ἔχειν ἴχνος, καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ἐκφευξεῖσθαι ἡμᾶς. Cf. *Brunck.* Addend. ad Aristoph. Pac. 317.

χρῇ] Clark. „χρὴ a p. m. circumflectitur a r. m." *Gaisf.* In Bodl. χρῶ. — ταῦτα] Clark. ΓΔBCEF JVW Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. αὖ, Σ Vindd. 2. 7. Bodl. et pr. Ξ ταὐτὰ, Flor. x. cum Bas. 2. τὰ αὐτὰ. Routhio ταὐτά videbatur praeferendum esse propter superiora illa 491. B: ὅτι οὐδέποτε ταὐτὰ λέγεις περὶ τῶν αὐτῶν, ἀλλὰ τοτὲ μὲν — αὖθις δὲ κτλ.; ut Socrates idem, quod supra, Callicli exprobraret vitium. Heindorfius: „ταὐτὰ sic positum mallem: ταὐτὰ τοτὲ μὲν φάσκων. Neutrum Ficinus expressit — neque incommode utrumque abesset." Quod Routhius adhibuit ad scripturam ταὐτά commendandam, eodem usus est Stallbaumius ad αὖ, quod recepit, confirmandum: „respicit enim Socrates ad ea quae supra Callicli dixerat — atque ei hoc vitium rursus exprobrat." Sed primum superiora illa, quae Socrates viro docto videbatur respicere, nimis remota sunt et ad aliam pertinent quaestionem (quinam habendi sint meliores ac superiores); deinde illud supra notatum si repetere voluisset Socrates, disertius sine dubio id indicasset. Quocirca reliquorum librorum (etiam edd. Ald. Bas. 1. Steph.) scripturam ταῦτα praefero vel potius veram existimo, eamque recte retinuit Bekkerus. Etenim ταῦτα rem significat quae nunc agitur, h. e., voluptatem, in qua quum Callicles supra posuisset bonum consistere, modo sumebat voluptates alias esse bonas,

alias malas (h. e., bonum non consistere in voluptate). Sic ταῦτα etiam in una eaque multiplici re (h. l. in voluptate quam sibimet ipsi repugnans Callicles nunc statuit partim bonam partim malam esse) ponitur, vid. ad Phaedr. p. 272. Ficinus ita vertit, ut quid legerit non appareat; *me quasi puerum ludis quandoque uno modo asserens quandoque aliter.* In seqq. Σ ἔχει. Pro τότε J τὸ. — τοτὲ δὲ] Flor. d. τ. δ' ἑτέρως, quod receptum mallem. Quod sequitur ἐξαπατῶν Findeisenius pro forma futuri contracta habebat; immo est *ut me decipias.* Dein Clark. Bodl. et Meerm. καταχὰς. — ἐχόντος] J ἐχόντως. De v. εἶναι, quod solet cum ἐκών cet. iungi, *Hermannus* Mus. antiq. stud. V. I. F. 1. p. 210. nostrum locum tractans: „Qui si εἶναι omisisset, hoc dixisset: *atqui non putabam initio me a te ultro deceptum iri*, non indicans fieri potuisse, ut etiam ab imprudente deciperetur: nunc autem addito εἶναι hoc dicit: *atqui non putabam initio me, si a te deciperer, ita deceptum iri, ut me aeque decipere.*" Sensum sic quoque potes reddere: *atqui initio putabam me a te* (quippe amico) *non deceptum iri nisi invito.* Vid. quae de hoc verbi εἶναι usu disputavimus ad Protag. p. 60. — ὡς ὄντος φίλου] *a te, quippe amico.* Flor. x. ὡς ὄντως φαύλου; posterius etiam Bas. 2. Amicitiam suam Socrati ipse declaravit Callicles 485. E: ἐγὼ δέ, ὦ Σώκρατες, πρός σε ἐπιεικῶς ἔχω φιλικῶς. 486. A: εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ, al. — ἀνάγκη μοι] Prou. μοι om. Σ Φ J V. Vindd. 1. 2. Flor. b. Bodl. Meerm. et pr. E. Verba καὶ ὡς ἔοικεν — εὖ ποιεῖν laudat Photius Lexic. p. 437. Herm. Proverbium quod sequitur τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν (etiam θέσθαι. Suid. T. III. p. 487: τὸ παρὸν εὖ τίθεσο. παροιμία ἐστὶ καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ μνημονεύει) *Hemsterhus.* ad Lucian. T. I. p. 485. (T. III. p. 365. Bip.) explicat: *res praesentes et quodcumque fuerit oblatum, lucro apponere in quo rem suam convertere.* Simplex est Latinorum *eo uti* s. *bene ponere quod est*, v. *Cicer.* de senect. c. 8. (27.); sic enim ponunt *quod est* (τὸ παρόν), ut Parad. II., 1. VI, 3. al. Etenim εὖ ποιεῖν est Latinorum *bene ponere* (verv. *gut anwenden, gescheut benutzen*); unde τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, proprie *id quod habes bene ponere, ea sapienter uti*, in universum id est quod *sapere*, verv. *gescheut seyn.* Legg. XII. 959. C: τὸ δὲ παρὸν δεῖν εὖ ποιεῖν (ubi est verv. *mit dem Seinigen Haushalten*). Vid. quae Animadv. in Legg. p. 571. posuimus. Etiam quae sequuntur δέχεσθαι τὸ διδόμενον proverbii speciem habent, v. *Ernesti.* Clav. Cic. v. τὰ μὲν διδόμενα, p. 897. Simile est illud *Erasm.* Adag. IV, 1.

15: *Donum quodcumque probato.* Verbum δέχεσθαι, ut Latinorum *accipere*, est vetn. *sich gefallen lassen*, s. *zufrieden seyn.* Schleiermacherus vertit: *und muss schon, nach dem alten Spruch, nehmen was ich bekommen kann, und was du, was du mir giebst, soviel machen als möglich.* Quae a Graecis aliquantulum abhorrere existimo. Equidem verterim: *ich muss gescheut seyn, und mich mit dem begnügen, was du mir gewährst.* — ἔστι δὲ δή] Leguntur haec usque ad vv. τὴν ἰατρικὴν τέχνην ap. *Stob.* Serm. V. p. 77. Gesn. T. I. p. 156. sq. Gaisf. Part. δή a Stob. Cod. Colleg. Nov. et Bodl. abest. Pro ὃ Stob. Trinc. ὃτι, Bodl. Aug. et Meerm. ὃ σὺ νῦν λέγεις, quod Heindorfius probavit et Beckius reposuit, adversante Stallbaumio, cui vis sententiae in voce νῦν inesse videbatur. Immo orationis vis in ipsa, quam Socrates nunc profert, sententia: ἔστι δὲ δὴ — ὅτι κτλ. inest. Neque obscuratur νῦν, quod sane pronuntiando efferri debet, si praemittitur σύ, quippe quod in hac oratione non emineat; sed simplex sit pronomen personale, ut in vern. *was du jetzt sagst.* Deinde Stob. ἡδοναί εἰσί τινες. Pron. τινές Routhius expungi volebat, recte adversante Heindorfio qui Phileb. 13. C. attulit: τὰς μὲν εἶναί τινας ἡδονὰς ἀγαθάς, τὰς δέ τινας ἑτέρας αὐτῶν κακάς, ubi Stallb. p. 15. plura citavit. *Cf. Schneiderus* ad Polit. V. I. p. 379. aliena attulisse Heind. et Stallb. contendit, et usum pron. τις nostro loco, Polit. IV. 431. A. et Legg. IV. 720. A. inter anacoluthia refert. Adde quae disputarunt *Thiersch.* Gr. gr. p. 554. et *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 309. Equidem in his quoque loquutionibus vocem τις ita interponi censeo, ut patrius sermo, si eam velit reddere, non possit nisi particula affirmante (*wohl, allerdings* vel simili) exprimere, vid. ad Phaedr. p. 425, ad Gorg. 455. C. et Phaedon. 58. D. Dein art. αἱ ante τὰ ὠφελ. om. J. Stob. Trinc. δὴ ὠφ., W ὠφέλιμαι.

P. 398. Ὠφέλιμοι] Δ ὠφελιμαι. Proximum γε abest D a Flor. x. Bodl. Aug. Meerm. et Stob. Dein art. αἱ om. F. In seqq. τι post ἀγαθόν et κακόν om. Stob. — Ἆρ' οὖν] Stob. ἄρ' οὖν. Dein Stob. ὡς δὴ νῦν λέγομεν. — εἰ ἄρα] Particulas has pro interrogativis habebat Routhius, recte renitente Heindorfio, qui cum Ficino (*Numquid ex his illae quae valetudinem praestant — bonae sunt, quae vero contrariae malae?*) scriptum malebat: ἆρα τούτων αἱ μὲν — ποιοῦσαι κτλ., approbante Stallbaumio. Optime vero locus habet. Interrogatio Ἆρ' οὖν — λέγεις continuatur verbis αὗται μὲν ἀγαθαί (i. q. ἆρα ταύτας μὲν ἀγαθὰς λέγεις), αἱ δὲ — κακαί (i. q. κακὰς λέγεις), intercedente particula con-

ditionem indicante εἰ (si) et adiuncta part. ἄρα, qua conclusio simulque explicatio continetur (vern. *wenn nehmlich*); posterior vero orationis pars εἰ — αἱ μὲν — ποιοῦσι cum sequente καλαί (εἰσιν), orationis structura mutata, copulata est, quasi non praecesserit εἰ αἱ μὲν — ποιοῦσι, sed simpliciter: αἱ μὲν — sequente participio ποιοῦσαι. Inter se respondent enim εἰ αἱ μὲν ὑγίειαν ποιοῦσιν ἢ ἰσχὺν κτλ. et (εἰ) αἱ δὲ ταὐαντία τούτων, propter praegressa vero αὗται μὲν ἀγαθαί, ut brevius oratio concluderetur, semel tantum δέ positum est, ita ut δέ post αἱ soli praegresso μέν post αὗται, non priori μέν post εἰ ἄρα τούτων αἱ, responderet. Plene enim dicendum erat: εἰ αἱ μὲν ὑγίειαν ποιοῦσιν ἢ ἰσχύν, αἱ δὲ ταὐαντία τούτων, ἐκεῖναι μὲν ἀγάθαί, αὗται δὲ κακαί (i. q. ἐκείνας μὲν ἀγαθάς, ταύτας δὲ κακὰς λέγεις)? Pro αἱ in vv. αἱ μὲν ὑγ. ποιοῦσιν Ξ Y V αἵ scribunt, quod Ficinus videtur confirmare; sed recte habet αἱ μέν: *nehmlich wenn einige von diesen Gesundheit — bewirken, sind diese gut* (i. q. *nennst du dann diese gut*), *die aber das Gegentheil davon hervorbringenden* (pro: *wenn dagegen andere das Gegentheil davon hervorbringen*) *schlecht?* — ποιοῦσι κ.] Sic Ξ Σ Y V Flor. b. et Bodl. pro eo quod volgo scribitur ποιοῦσαι; illud recte Heindorf. Beck. Bekk. et Stallb. receperunt; neque enim audiri debet Findeisenius qui, si ποιοῦσι scriberetur, corrigendum esse αἱ μέν — αἱ δέ censuerit. Dein Ξ ἐν σώματι. Verba ἐν τῷ σώματι om. Aug. et Meerm. De praeposit. ἐν cf. 465 D. Sophist. 228. E. al. Vid. *Bernhardy* Synt. p. 212. — αὗται μὲν ἀγαθαί] int. εἰσιν, i. q. ἄρα ταύτας μὲν ἀγαθὰς καλεῖς; Ξ Vindd. 2. 7. Flor. d. Bodl. Aug. Meerm. et rc. Σ: αἱ ἀγαθαί; sed articulo nullus hic locus est. — αἱ δὲ τἀν.] Plene dicendum erat (εἰ) αἱ δὲ ταὐαντία τούτων (int. ποιοῦσιν), (ἆρα) αὗται δὲ ἀγαθαί, ut inter se opponerentur εἰ αἱ μὲν — ποιοῦσιν — αἱ δὲ ταὐαντία, et αὗται μὲν ἀγαθαί — αὗται δὲ κακαί; duo vero haec membra αἱ δὲ ταὐαντία et αὗται δὲ κακαί in unum αἱ δὲ ταὐαντία τούτων κακαί (εἰσιν) contracta sunt, perinde ac si non εἰ ἄρα αἱ μὲν — ποιοῦσιν, sed αἱ μὲν — ποιοῦσαι praecesserit; quocirca ad αἱ δέ e praegresso ποιοῦσιν expleri debet participium ποιοῦσαι. Recte igitur Bekkerus interpunctionem delevit post τούτων.

πονηραί] Stob. Cod. Collbg. Nov. λυπηραί. — καὶ αἱρετέον ἐστὶ] καί abest a Flor. d., ἐστί om. W. Dein Stob. δῆλον γὰρ δή. — γάρ που] E Florr. f. s. Ald. Bas. 1. γάρ του. Stob. γὰρ δήπου (in marg. Gesn. τοῦ), Cod. Coll. Nov. γὰρ δὴ δήπου. Dein Stob. (non Aug. et E

Meerm., ut Stallb. refert) *πραχτέα ἐστί* pro *ἔδοξε πρακτέον εἶναι*. Referuntur haec ad p. 468. C. Verba dein a *μιημονεύεις* ad Calliclis responsionem desunt in Stob. utroque. — *ἆρα — συνδοκεῖ*] Clark. Flor. s. Ald. Bass. 1. 2. *ἄρα*. Flor. d. *δοκεῖ*. Dein Flor. x. *οὕτως*, quod, licet consonans sequatur, vide ne praeferri oporteat, siquidem plenior forma rectius ponitur ubi *οὕτως* vi eminet, vid. ad Protag. p. 12. 66. 79. 123. al. Vind. 2. *συνδοκεῖ οὕτω: τέλος εἶναι*. Mox Flor. d. *πασῶν τῶν πρ.* — *ἕνεκεν*] Sic Clark. *ΓΔΞ ΣJVW* Vindd. 1. 6. 7. Florr. b. d. pro volgato *ἕνεκα*. Sic *ἕνεκεν* Gorg. 468. A. Adde quae attulimus ad Phaedr. p. 514. sq. In seqq. F cum Florr. f. s. *δεῖ*, Clark. *τ' ἄλλα*, edd. libri *τἄλλα*, Bekker. et Stallb., ut volent, *τἆλλα*.

... *ἡμῖν εἰ καὶ σὺ*] Aug. et Meerm. *καὶ σὺ ἡμῖν εἰ*, Bodl. *καὶ σὺ ὑμῖν εἰ*, Florr. a.. c. m. *ἡμῖν εἰ καὶ σὺ εἰ*. Dein Clark. *ἐκτριτων*, J Florr. b. x. *ἐκ τούτων*. Stephanus in marg. „Al. *ἐκ τούτων*. For. autem expungenda praep. *ἐκ*, ut *τούτων* iungatur cum *συμψηφός*." Immo *ἐκ τρίτων* recte habet, ut Conviv. 213. B: *ὑπολύετε, παῖδες, Ἀλκιβιάδην, ἵνα ἐκ τριτων κατακέηται*. Tim. 54. A: *ἐξ οὗ τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον ἐκ τρίτων συνέστηκε*. *Eurip.* Orest. v. 1179: *Ἐγὼ — αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ, Σωτηρίαν σοι, τῷ δὲ τ' ἐκ τρίτου τ' ἐμοί*. Etenim *ἐκ τρίτων* et *ἐκ τρίτου* adverbii speciem habet (*tertio*, ut ap. Eurip.). Vernaculum est *selbdritte*, h. e., *mit zwei andern*. Igitur h. l. *stimmst auch du uns zweien* s. *beiden bei?* Praepositio videlicet *ἐκ* cum genitivo ita nectitur ut adverbii specie induatur (vid. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 1134.), et moris Graecorum est ut ordinalia quae dicuntur ponant pro cardinalibus, quorum significatio in illis latet, v. c. *ἕβδομος* est *cum sex aliis*, vid. *Dorvill.* ad Charit. p. 103. sq. *Hoogev.* ad Viger. p. 73. et interpp. ad Thucyd. I, 46. Igitur *ἐκ τρίτων* Conviv. l. l. est *neben uns beiden*, et h. l. ad *ἡμῖν* refertur, ut sit: *uns beiden (mir und dem Polos)*. Schol. annotat: *τὸν Γοργίαν καὶ Πῶλον ὡς ἕνα ἔλαβεν*. Sed hac in re Socrates cum Polo p. 468. C. sq. convenerat. — *Τῶν ἀγαθ. ἆρα*] Stob. *καὶ τῶν ἀγ. ἄρα*, deinde *ὡς τἆλλα* pro *καὶ τἆλλα*, *οὐκ ἀγαθὰ* pro *οὐ τἀγαθά*. — *ἀνδρός ἐστιν*] Loquendi genus illustravit *Valcken.* ad Herod. VII, 153. Adde *Matthiae*. Gramm. gr. p. 621. — *ὁποῖα*] Stob. *ποῖα*, quod cave propter praegressum *ποῖα* praestantius existimes; sic enim Graeci orationem variant, in obliquis interrogationibus repetitionis vitandae causa relativa et interrogativa coniungentes,

vid. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 57. *Elmsl.* ad Eurip. Med. 1103. et *Stallbaum.* ad Criton. p. 122. Proxime Ω *κακοῦ* pro *τεχνικοῦ*. Dein *δὲ* pro *δὴ* Meerm. — *ὧν αὖ*] ΣEF Vindd. 2. 7. Flor. f. Bodl. et Reg. (ap. Routh.) cum Ald. Bas. 1. et Stob. *ὃν ἄν*, Flor. s. *ὧν ἐγὼ*, omiss. *αὖ*. Spectant haec ad p. 464. B. sq. In seqq. Stob. *εἰς* pro *πρός*; deinde *ἔλεγε*, ed. Trinc. *ἔλεγον*. Flor. x. Bas. 2. *γὰρ αὖ*. Stephanus in marg. „*γρ. γὰρ αὖ.*“ Stob. *γὰρ αὐτὸς*. Ad seq. *παρασκευαὶ* bene Schol. *οὐ τέχνας, οὐκ ἐμπειρίας εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μέσον τούτων, τὰς παρασκευάς, ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν τὰς ἐπιτηδεύσεις.*

αἱ μὲν] αἱ om. Σ. Deinde *μέχρι* pro volgato *μέχρις* praestant Clark. ΔΣBCFJVW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. m. x. Bodl. Meerm. Stob. et pr. ΞE. Cf. ad Protag. p. 100. et ad Phaedr. p. 561. Illud Findeisenius iam receperat, quem Beckius secutus est; dein Bekk. Stallb. et Buttm. In seqq. *μόνον* a Stob. male abest. *Αὐτὸ τοῦτο μόνον* est *hoc ipsum tantum* s. *nihil aliud nisi hoc*, ut Legg. II. 667. B: *τοῦτο αὐτὸ μόνον αὐτοῦ τὸ σπουδαιότατον εἶναι*, ib. E: *αὐτοῦ τούτου μόνου ἕνεκα*. al. Cf. *Toup.* ad Longin. fragm. V. §. 8. p. 526. ed. Weisk. et *Schaefer.* ad L. Bos. Ellips. gr. p. 308. Verbis *αὐτὸ τοῦτο μόνον παρασκευάζουσαι* explicatur praegressum *μέχρι ἡδονῆς* (*non ultra voluptatem*).

P. 400. *γιγνώσκουσαι*] Bodl. Meerm. et Stob. uterque *γινώσκουσαι*. — *ὅ τί τε*] Voc. *τε* om. J. Mox *ἐτίθην* Clark. („sed rasura est supra ult. syll.“ Gaisf.) Δ *ην* Vindd. 1. 6. et pr. ΞE. In FW *ἐτίθειν*, E Florr. f. s. *ἐτίθειν*, Stob. *ἐτίθουν*. Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 94. Dein Σ Vind. 7. Bodl. Aug. Meerm. et mg. Y *μαγειρικὴν ὀψοποιητικήν*, quod quidem posterius ex interpretatione fluxisse patet. Supra 463. B: *ἐν δὲ καὶ ἡ ὀψοποική, ἣ δοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη, ὡς δὲ ὁ ἐμὸς λόγος, οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλ' ἐμπειρία καὶ τριβή.* Dein quae interposita sunt *κατὰ τὸ σῶμα* recte absunt a Clark. ΔΣY Vind. 7. Bodl. Aug. Meerm. et Stobaeo, licet Ficinus ea agnoscat vertens: *coquinariam circa corpus peritiam.* Sed sensus ea repudiat (opponuntur enim inter se *αἱ ἡδοναὶ* et *τὸ ἀγαθόν*, duaeque artes, coquinaria peritia et medicina ars, non *corpus* et *animus*); accedit molesta eorum inter vv. *μαγειρικὴν* et *ἐμπειρίαν* interpositio duraque constructio, sive (quod Findeisenius volebat) cum vv. *περὶ τὰς ἡδονάς* ea coniungis (ut *αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ* dicuntur voluptates corporis), sive (id quod Heindorfio

videbatur) cum v. *ἐμπειρίαν*. Quocirca recte Beckius et Stallb. uncis illa includerunt, quae equidem prorsus delenda malim. — *πρὸς Φιλίου*] Sic edd. superiores, quod, quum deus significetur, rectius habeo quam quod Bekk. et Stallb. dederunt *φιλίου*. De Iove amicitiae praeside vid. ad Phaedr. p. 287. Dein *Φ πρὸς ἐμὲ δεῖν*. De part. *μηδέ* post *μήτε* illata vid. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 1125. — *τύχης*] Sic Clark. (*τύχῃς*) *ΓΔΞΣBCFJVW* Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. f. m. o. s. x. pro volgato *τυχοῖς*, quod praegressum *ὅ τι ἄν* respuit. Aug. *τύχῃ*, Bodl. Meerm. *τύχη*, Flor. d. *τάχος*. *Τύχῃς* iam Heindorfius scribi voluit. — *μήτ' αὖ τὰ*] Sic Clark. *ΓΥBCEV* Florr. f. s. x. Bodl. Aug. Meerm. Ald. Bass. 1. 2. et corr. *Ξ*. Stephanus, nescio unde, invexit *αὐτά*, nisi mendose scriptum est pro *αὖ τά*. Hoc Routhius et Findeisenius iam reposuerat. Part. *αὖ* (vern. *auch*) praecipue cum partt. negativis poni solet, ut Phaedon. 59. A. Theaet. 146. B. al. Cf. ad Phaedr. p. 584. sq. Buttmannus in Auct. p. 524. ed. Heind. I. interpretatur: *Neque tu ipse iocare, neque vicissim iocari me existima.* Pro *οὕτως Σ ὄντως*.

ἡμῖν εἰσιν] *ΞΣFJVW* Vindd. 1. 2. 6. 7. Flor. b. Aug. et Meerm. *εἰσὶν ἡμῖν*, quod Bekk. et Stallb. reperunt, recte, ut praegressum *περὶ τούτου* efferatur. In seq. post *οὖ*, quod e comparativo *μᾶλλον* pendet, infertur particula comparativa (*ἤ*), rei per pronomen (*οὗ*) iam significatae adiecta commemoratione (*τοῦτο*). Exemplorum quod satis sit collegerunt *Heindorf.* ad h. l. (Legg. V. 738. D. Theaet. 127. B. al.) *Stallb.* ad h. l. (inter alia Criton. 44. C: *καίτοι τίς ἂν αἰσχίων εἴη ταύτης δόξα, ἢ δοκεῖν χρήματα περὶ πλείονος ποιεῖσθαι;* Add. Phaedon. 89. D.). Cf. *Schaefer.* Apparat. ad Demosth. I. p. 811. Miscell. philol. II, 1. p. 99. 3. p. 85. *Fritzsch.* Quaest. Lucc. p. 89. sq. et *Matthiae* Gramm. gr. p. 846. Sic Latini quoque, ut *Cicero* de Or. I, 37: *Quid ergo hoc fieri turpius aut dici potest, quam eum, qui hanc personam susceperit ut amicorum controversias causasque tueatur — hunc in minimis turpissimisque rebus — ita labi ut — irridendus esse videatur?* Cf. *Heindorf.* ad Cicer. de nat. deor. I, 15. Etenim, ut Graeci attractionis amantissimi sunt, ita h. l. *ἤ τοῦτο* positum est propter proxime praegressum *τί* (*μᾶλλον*), ut cohaereant *τί μᾶλλον — ἤ τοῦτο*, quum sensus ratione habita superius *περὶ τούτου* repetendum fuisset; vernac.: *dass unsere Rede davon handelt, was ein Gegenstand der ernstesten Ueberlegung für jeden nur etwas Verständigen ist, davon nehmlich* cet. —

χρὴ τρόπον] Γ τρόπου χρή. — ἐπὶ ὃν] i. q. τοῦτον (τὸν τρόπον) ἐπὶ ὅν. Sic enim relativum et demonstrativum in unum contrahuntur, vel illo hoc involvitur, vid. ad Protag. p. 37. et ad Phaedr. p. 333. In seqq. ad δή Schol. ὁ δὴ σύνδεσμος ἐμφατικὸς εἰρωνείας ἐστίν. Vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1210. et nostra ad Phaedr. p. 352. — τοῦτον τὸν τρόπον] Art. τόν om. Florr. a. c. m. Dein Flor. f. ἡμεῖς pro ὑμεῖς, et νῦν abest a Meerm. — ἢ ἐπὶ τόνδε κτλ.] Findeisenius: „ἐπὶ vel eiciendum vel pro eo legendum videtur ἔτι.“ Heindorfius: „ut — accurata ratio postulet ἢ τόνδε τὸν βίον τὸν ἐν φιλ., in quibus negligentius iteratur ἐπί.“ Censor libri Heindorf. Ephemeridd. litter. Lips. a. 1806. Nr. 162. p. 2580. ἐπί ex ἤτοι natum esse opinabatur. Stallbaumius anacoluthon esse censebat „cuiusmodi anacoluthon nihil habet, cur removere illud studeamus.“ At vero huius quoque structurae causa repetenda est a proprio graeci sermonis ingenio eoque, ut ita dicam, plastico (vid. ad Protag. p. 97. sq.), ex quo orationis membra non separat ac divellit, sed copulat et conflat; quocirca oratio posterior, licet sensus id videatur postulare, non ad priorem, sed ad proxime antegressam accommodatur. Igitur propter proxime praegressum ἐπὶ ὃν σὺ παρεκαλεῖς ἐμέ hic positum est ἢ ἐπὶ τόνδε τὸν βίον, quum sensus postulasset ἢ τόνδε τὸν βίον (int. χρὴ ζῆν), quod responderet prioribus ὄντινα χρὴ τρόπον ζῆν. Vind. 7. τόνδε τὸν ἐν φιλ. βίον. De ἐστὶν — διαφέρων vid. nostra ad Legg. p. 212. ad Phaedr. p. 435. Adde *Krüger.* ad Dionys. Hal. Thucyd. iud. p. 117.

διελομένους] Vind. 7. διελόμενος. In seqq. ἔστι D ponitur sequente duali, vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 604. *Bernh.* Synt. p. 421. interpretatur *es giebt.* — διττῶ τὼ βίω] Ita Clark. cum Bekkeri libris, Vindd. 1. 2. 6. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. x. Bodl. Aug. et Meerm. pro vulgato τούτω διττῶ βίω. Illud Heindorfius iam receperat. In seqq. Vindd. 2. 6. W σκέψασθε, Flor. x. σκέψαισθε. Proxime Florr. d. x. τι διαφέρετον, Florr. f. s. τί ποτε διαφέρ. Dein Flor. x. καὶ πότερον β., Flor. d. βιωτέον τε αὐτῶν. — ὡμολογήκαμεν] F ὡμολογήσαμεν. Tum Flor. b. μέν τοι ἀγαθόν, J τοι ἡδύ. Proxime Aug. ἑτέρου et W αὐτοῦ pro αὐτοῖν. In seqq. Meerm. κτίσεως. — τὴν μὲν τοῦ ἡδ.] W τὴν μὲν οὖν τοῦ ἡδ. De v. θήρα vid. ad Phaedr. p. 532. Temere tentabat hunc locum Findeisenius scribendum esse opinans τῇ μὲν — θήρᾳ, τῇ δέ: *haberi autem artem aliquam atque rationem, qua*

utrumque (voluptas bonumve) parari possit cum voluptatis, tum boni cupiditati desideriaque.

δέ μοι] Sic Clark. *Γ Δ* ΣBCEFW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. c. d. f. m. o. s. Bodl. Aug. Meerm. et pr. Ξ pro volgato δή, quod Heindorf. Bekker. et Buttm. retinuerunt. Recte vero Stallbaumius quoque δέ reposuit, quod et sensus et librorum auctoritas postulant. Etenim δέ h. l. adversativam habet significationem, siquidem Socrates abrumpit sermonem, ut, priusquam eum continuet, e Callicle quaerat utrum hoc ipsum quod modo posuerit (diversum esse studium quo iucundum sectemur ab eo quo bonum appetamus) ipsi assentiatur necne. Quocirca vertimus: *quod bonum: hoc ipsum vero primum vel dic vel nega;* quibus addi oportet: *dicisne?* Quod ut magis pateret Schleiermacherus vertit: *nach dem Guten. — Gleich dies aber gieb mir zuerst zu* cet. et Stallbaumius scripsit: ἀγαθοῦ — αὐτὸ δέ μοι κτλ. Neque tamen Socrates sermonem ita abrumpit ut pausam faciat, sed ita ut orationem inchoatam (ἐπειδὴ ὡμολογήκαμεν κτλ.) relinquat et verbis τὴν μὲν τοῦ ἡδέος θήραν, τὴν δὲ τοῦ ἀγαθοῦ statim annectat quae ad haec pertinent. Pro δέ JV scribunt γε. — ἢ μή] Flor. s. om. μή. Quae sequuntur ita distinguenda et scribenda sunt: ἢ σύμφαθι ἢ μή· σύμφῃς; h. e., *aut dic aut nega; dicisne?* vern. *dieses bejahe mir oder verneine es; bejahst du es?* Libri videlicet edd. (etiam Bekker.) exhibent σύμφαθι ἢ μὴ συμφῇς, cui repugnare particulae μή usum (prohibendi enim vi posita cum imperativo praesentis et coniunctivo aoristi, non praesentis, iungitur, vid. *Hermann.* ad Viger. p. 809. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 972.), Heindorfius et Stallbaumius arbitrati sunt. Buttmannus: „Sanam puto vulgatam: nam verbi φάναι non eadem quae ceterorum ratio est, cum ἔφην sit fere aoristi loco.“ Quasi vero omnino particula μή cum coniunctivo iuncta prohibendique sensu posita hic locum habere possit. Etenim μὴ συμφῇς esset proprie: *dass du es nicht sagst.* Significaret videlicet μή cum coniunctivo iunctum Socratem timere vel certe suspicari Calliclem illud affirmaturum esse, eamque ob causam eum prohibere ne affirmet vel eum cohortari ne affirmet; sic enim prohibendi notio e primaria particulae μή vi exsistit. Μή cum praesente συμφῇς etiam esse posset: *Sollst du nicht beistimmen* (ut Polit. VIII. 554. B: μὴ φῶμεν, *sollen wir nicht sagen* s. *annehmen*); ut coniunctivus per se positus esset, non e coni. μή penderet; vid. *Graser.* Advers. in Plat. serm. p. 32. sq. Hoc autem etiam magis ab h. l. abhorreret. Immo hoc Socrates dicere voluit: *stimme entweder bei oder*

nicht; et hoc est graecum ἢ σύμφαθι ἢ μή, ut 475. D: ἢ φαθὶ ἢ μή (*sage ja oder nein*). 490. D: φαθὶ ἢ μή. Polit. V. 476. B: τοῦτο δὴ φαθὶ ἢ μή. al. Quod sequitur συμφῇς egregie vidit Heindorfius a praegressis separandum esse, ut interrogatio sit solute posita (sicut Charm. 166. B: ἕτερον δέ ἐστι τὸ βαρύ τε καὶ τὸ κοῦφον τῆς στατικῆς αὐτῆς· ξυγχωρεῖς; Ἔγωγε. Hipp. mai. 299. C: δῆλον ὅτι οὐκ ἂν καλὸν εἴη· ὁμολογήσομεν; Ἦ μήν. Lys. 216. D: συνδοκεῖ σοι; Κατένευσεν. al.), sed male retinuit συμφῇς, quum scribi oporteat σύμφης (Beckius idem volebat scripto: ἢ μή· ξύμφῃς). Rectius Stallbaumius dedit σύμφῃς, quod nobis φῄς scribentibus (vid. ad Protag. p. 12.) est σύμφης. In seqq. Clark. et Bodl. Οὕτως φημί, quod sine dubio recipiendum, quum non sit: *Ich sage so*, sed *Ja ich gebe es zu*, ut οὕτως (in responsione) per se affirmet (quocirca οὕτως scribi oportet), atque affirmatio, ut solet, verbo φημί adiuncto demum significetur. — διομολόγησαι] Bodl. Ald. Bas. 1. 2. et corr. E διωμολόγησαι. Ceterum Graserus Specim. Advers. in Plat. Serm. p. 78., qui de verbo διομολογεῖσθαι accuratius exposuit, haec ita interpretatur: *Age, de illis etiam, quae ad hos dicebam, fac ut mecum convenias, si modo tibi visus sum vera dicere.* Cum Findeisenio igitur ἆρα καί posita esse pro καὶ ἆρα arbitrabatur; sed καί indicat, Socratem non solum de his, quae cum Callicle modo disputasset, verum etiam de illis, quae cum Polo et Gorgia disserens (463. sq.) in medium protulisset, acturum esse. Dein εἰ ἄρα h. l. non est *si modo* (licet saepius hoc sensu ponatur), sed *an videlicet*. Scire enim vult Socrates an Callicles haec quoque assentiatur quae supra posuerit. Hinc sequitur B: ταῦτ' οὖν πρῶτον σκόπει εἰ δοκεῖ σοι ἱκανῶς λέγεσθαι κτλ. In seqq. scripsimus cum Aug. δήπου pro δέ που. Etenim δήπου fortius est: *videlicet* (*ich sagte nehmlich*), contra που per se positum esset *ut fallor* s. *si recte memini* (*ich sagte wohl*). Dein Bodl. et Meerm. ἐγὼ ἔδοξα, Flor. s. ἔδοξα πότε. — ὀψοποιικὴ] Sic Clark. cum Bekkeri libris (uno excepto F, qui cum volgatis scribit ὀψοποιητικὴ), Vindd. 1. 2. 6. 7. Flor. a. b. c. d. f. m. o. s. Bodl. et Meerm. Cf. quae posuimus ad p. 463. B. Dein ἡ δὲ ἰατρικὴ Flor. x. Bodl. et Meerm. Ad ἡ δ' ἰατρικὴ int. δοκεῖ μοι τέχνη εἶναι. — οὗ θεραπεύει] Flor. x. ὃ θεραπεύει. 501

P. 402. καὶ τὴν φ.] F κατὰ in mg. positis καὶ τὴν. Quod sequitur ἡ ἰατρική, „fortasse non est a manu Platonis profectum, quia sponte patet, Socratem hic de arte medendi loqui.“ *Findeisenius.* Sed solet sic perspicuitatis causa

explicatio subiici, vid. ad Protag. p. 34. — τῆς ἡδονῆς] J V Flor. b. ἡ τῆς ἡδονῆς. Findeisenius interpretabatur: „*quod ad voluptatem attinet*, int. περί." Immo ἡ δ' ἐμὴ τῆς ἡδονῆς conformata sunt ad praegressa ἡ μὲν τούτου οὖ θεραπεύει καὶ τὴν φύσιν ἔσχηται καὶ τὴν αἰτίαν; sed interpositis πρὸς ἣν ἡ θεραπεία αὐτῇ ἐστὶν ἅπασα mutata est constructio, et pro οὔτε τὴν φύσιν ἔσχηται οὔτε τὴν αἰτίαν positum κομιδῇ ἀτέχνως ἐπ' αὐτὴν ἔρχεται, illis quae statim inferenda erant: οὔτε τι τὴν φύσιν κτλ. alia orationis forma subiectis: οὔτε — τὴν φύσιν σκεψαμένη — οὔτε τὴν αἰτίαν. — αὐτῇ] Vind. 6. αὐτή, Flor. x. αὕτη, Σ Vind. 7. Bodl. Meerm. et Y corr. ἡ αὐτή. Dein ἀτέχνως (Ficinus *absque arte*) pro ἀτεχνῶς Ξ Σ G V Bodl. Reg. et Clark. „ex em. a m. r." Gaisf. Illud Findeisenius iam suo Marte dederat. In Γ κομιδῇ ἐπ' αὐτὴν scribitur. In seqq. pro οὔτε τι J οὔτε τοι. Ceterum τι pertinet ad negationem οὐ (sicut frequentatur οὔτι) et negationis vim intendit (vern. *mit nichten*), vid. quos *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1231. citavit. — ἄλογος] Libri habent ἀλόγως, quod cum ἀτέχνως cohaerens pertineret ad v. ἔρχεται, licet interposita sint οὔτε — τὴν αἰτίαν; quocirca admodum laboraret oratio. Nec Ficinus aliter videtur degisse vertens: *Temerarie prorsus* cet. Ἄλογος, quod Findeisenius iam probaverat, receperunt Heindorf. Beck. et Stallb. Vox ἄλογος explicatur sequentibus οὐδὲν διαιρεθεισαμένη (cf. Phaedr. p. 270. D.). Etenim rationis est non solum rei naturam perspectam habere, ut qualis sit definire possit (τὸ ποῖον), verum etiam eius partes et membra cognoscere, quae numero definiuntur (quod philosophi vocitant τὸ πόσον); atque is tantum qui hanc pactus est scientiam potest eius quod agit rationem reddere (λόγον διδόναι, v. proxime praegressa et superiora 465. A.) et causam cuiusque afferre. Non igitur ludit hic Plato in vocis ἄλογος usu, quod Stallbaumio videbatur. Deinde locum sic equidem scripserim: ἄλογός τε παντάπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν διαιρεθεισαμένη τριβὴ καὶ ἐμπειρία, ut cohaereant ἄλογος παντάπασιν (int. οὖσα, ut Gorg. 466. E: οὐκοῦν ἀποδείξεις τοὺς ῥήτορας νοῦν ἔχοντας καὶ τέχνην τὴν ῥητορικήν, ubi similiter participio ἔχοντας praegresso participium verbi εἶναι ad v. τέχνην intelligi oportet. Vid. ad Protag. p. 90. sq.) et τριβὴ καὶ ἐμπειρία; hoc enim postulat sensus (ut supra 465. A: ἐγὼ δὲ τέχνην οὐ καλῶ ὃ ἂν ᾖ ἄλογον πρᾶγμα; hinc ἄτεχνος τριβή, al. Cf. ad Phaedr. p. 621. sq.). Accedit quod veteres ex hoc loco, non e Phaedr. 260. E. (quod Wyttenbachio videbatur, vid. ad Phaedr. l. l.), dictionem ἄλογος τριβή videntur peti-

visse, ut *Quintil.* Instit. Orat. X. 7. 11: *Est igitur usus quidam irrationalis, quem Graeci ἄλογον τριβήν vocant.* *Plutarch.* de virt. docend. p. 440. A: *τῶν δὲ μεγάλων καὶ τελείων ἄλογος τριβὴ καὶ περίπτωσίς ἐστιν;* *Appulei.* de doctr. Plat. p. 19. Elmenh.: *usus nulla ratione collectus: Sic enim ἄλογον τριβήν elocuti sumus, quae persuasum velit quod docere non valeat.* Routhius et Stallbaumius, interpunctione post *διαριθμησαμένη* posita, haec *τριβὴ καὶ ἐμπειρία* per appositionem accipiebant. Atque Schleiermacherus more suo admirabiliter haec vertit: *die andere aber auf die Lust — ganz kunstlos arbeitet — und ganz vernunftlos, dass ich es gerade heraus sage, eine gar nichts berechnende Handthierung und Geschicklichkeit.* Equidem verterim: *ein ganz vernunftloses, gar nichts berechnendes Treiben* (hoc est enim graecum *τριβή;* cognata enim inter se sunt *τρίβειν, τριβή* et germ. *treiben, Trieb*) *und Ueben.* Verba *ὡς ἔπος εἰπεῖν* cohaerent cum *οὐδέν.* Stallbaumius interpretatur *prope dixerim;* sed fortius est *plane* s. *prorsus nihil;* hoc enim plurimorum, quibus posita sunt illa verba, locorum postulat sensus, velut Gorg. 450. D: *καὶ ἔργου ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ οὐδενὸς προσδέονται ἢ βραχέος πάνυ*, ubi nihil aliud esse potest nisi vern. *in Wahrheit, in der That* (h. e., ad negationem relatum, *ganz und gar keines*). Cf. 450. D. 466. D. 517. C. al. Sic etiam Apolog. 17. A: *καίτοι ἀληθές γε ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδὲν εἰρήκασι*, ubi non potest esse *propemodum*, ut Stallbaum. ad Apolog. p. 7. et Gorg. p. 39. interpretatur (hoc enim sensui fere repugnaret), sed fortius, *prorsus nihil: in der That nichts*, h. e., *ganz und gar nichts.* Cf. quae ad Phaedr. p. 509. annotavimus. Verba autem *ὡς ἔπος εἰπεῖν* rectius, ni fallor, cum sequenti. (v. c. *οὐδέν*, *πᾶν* al.) coniunctim leguntur: *ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδέν*, ut Latin. *prorsus nihil*, non: *prorsus, nihil.* Pro *τε* post v. *ἄλογος* Findeisenius malebat poni *δέ*, totumque locum sic corrigi: *ἄλογος δὲ παντάπασιν* [int. *οὖσα*], *ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲ διαριθμησαμένη* [int. *τι*] *τριβὴ καὶ ἐμπειρία, μνήμη μόνον σωζομένη, τοῦ εἰωθότος* [pendens e vv. *τριβὴ κ. ἐμπειρ.*] *γίγνεσθαι* cet. Quae attulisse fere piget. Pro *τριβή* et *ἐμπειρία* Clark. *τριβῇ* et *ἐμπειρίαι; τριβῇ* etiam in Γ Ξ Σ B C J V W Vindd. 1. 2. 6. 7. comparet, et *ἐμπειρία* in B V Vindd. 1. 2. 6. 7. — *μνήμην*] Sic Clark. Γ Δ Ξ Υ Φ J V W Flor. b. pro vulgato *μνήμη;* in F *μνήμηι;* et sic corrigebant Findeisenius et Schleiermach. ed. I. (vertens: *die nur besteht durch Erinnerung.* Ed. II. vertit: *lediglich eine sich erhaltende Erinnerung dessen was zu geschehen*

pflegt). Sed sensui solum convenit *μνήμην*, quod Stallbaumius quoque recepit: *peritia et exercitatio quae non rei quam tractat naturam ac genera* (τὸ ποῖον et τὸ πόσον) *perscrutatur* (h. e., quae non rei scientiam habet), *sed memoriam tantum eius conservat quod fieri solet.* A Bodl. et Meerm. v. *μνήμη* (vel *μνήμην*) abest, in Aug. *μνήμη σωζομένη*, et W scribit *μόνην* (quod ad *μνήμην* ducit). Dein J *εἰωθότως*. Ad seqq. bene Heindorfius: „*ᾧ δὴ καὶ* etc. sc. *τῷ μεμνῆσθαι τὸ εἰωθὸς γίγνεσθαι, observatione quadam vulgaris consuetudinis et imitatione, non ratione et arte.*“

πρῶτον σκόπει] Γ *πρῶτον μὴν σκόπει*. J *σκοπεῖς*. B
Sequens *εἰ* om. J. In seqq. Heindorfius (in Add.) corrigebat *καὶ περὶ τὴν ψυχήν*; sed articulum nullus agnoscit liber, neque eo opus est. Dein Clark. *τοιοῦται*, Flor. x. *καὶ ἄλλαι τοιαῦται πραγμ.* Dein Bodl. Aug. et Meerm. *καὶ προμήθειάν τινα* (Flor. x. *προμεθείαν τινὰ*). Sed Ficinus quoque volgatam sequutus est: *artificiosas, curam videlicet habentes eius quod sit animae optimum.* Clark. et Δ *προμηθίαν*, quam quidem formam h. l. tuens semel admittere Platonem potuisse *C. Schneider.* ad Polit. T. I. p. 422. opinabatur. Verba *ὥσπερ ἐκεῖ* sunt: *ὥσπερ ἐν τῷ σώματι ὑγροποιική*. — *αὐτῇ*] Sic Clark. (*αὐτῆι*) Δ Ξ Σ Vindd. 1. 2. 7. Flor. x. Bodl. Meerm. et pr. C pro volgato *αὐτή*. Illud recte iam Routhius et Findeisenius probaverant. Heindorfius dederat *αὕτη*, Buttmannus vero in ed. II. reposuit *αὐτῇ*. In seqq. pro ἥ Γ Δ Ξ Σ Υ J ἤ. Dein J *σκοπουμένην*. — *μέλον*] Participium verbi quod dicitur impersonalis absolute positum excipit *σκοποίμεναι*: *neque — cogitantes neque curantes aliud quid nisi solam voluptatem.* Structurae rationem illustravit *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1112., ubi nostrum quoque attulit locum. — *ἄλλο*] lacuna in J.

δοκοῦσά τε εἶναι] E seqq. petendum *χολαχεία*. — C
περὶ ψυχὴν] *περί* om. Flor. x. Dein Σ Υ Vind. 7. et fortasse pr. Ξ *ἄλλου τινος*. Proxime Vind. 6. Bodl. Meerm. (in Bodl. et Meerm. superscripto *η*) *θεραπένοι*. Dein Florr. a. c. f. s. o. *ἀσχέπτως ἔχειν*. Verbum *ἀσχέπτως ἔχειν*, sicut verba curandi et negligendi, cum genitivo iungitur, v. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 656. sq. Mox *τοῦ* ante v. *χείροτος* om. Vind. 6. Florr. d. s. x. — *συγκατατίθεσαι*] Σ V Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. et Meerm. *συγκατατίθεσθαι*. Verbum *συγκατατίθεσθαι*, proprie *una deponere*, est *calculum alicui adiicere* s. *alicui assentiri*, h. l. cum *τὴν αὐτὴν δόξαν: utrum eandem, atque nos, sententiam hac de re feras.* Cf. *Locella* ad Xenoph. Ephes. p. 209. Dein ad

ἡμῖν Schol. ὡς Γοργίου καὶ Πώλου τὰ αὐτὰ ἤδη συγχωρησάντων. Heindorfius: „immo ἡμῖν modeste pro ἐμοὶ adhibitum.“ Tecta tamen in eo simul latet Gorgiae et Poli significatio, quos supra verbis πρὸς τούσδε attigerat Socrates. In Paris. J scribitur δόξαν ἔχων. Deinde libri ἀντιφῇς (Meerm. ἀντιφῆς); sed quum accentus in huiusmodi verbis compositis soleat retrahi, recte mihi videtur Stallbaumius correxisse ἀντίφῃς. Equidem constantiae certe causa scripserim ἀντίφῃς; vid. supra 500. E. — περανθῇ ὁ λόγος κτλ.] Supra enim Gorgias 497. B: ἀλλ' ἀποκρίνου καὶ ἡμῶν ἕνεκα, ἵνα περανθῶσιν οἱ λόγοι.

πολλὰς] J πολλάκι. Dein περί ante πολλάς om. F. D
In seqq. Florr. f. s. cum Ald. Bass. 1. 2. ἀθρόοις. Tum libri partim (ut Steph.) χαρίζεσθαι ἐστὶ, partim (ut Heind. Beck.) χαρίζεσθαί ἐστι, quum scribi oporteat ἔστι (i. q. ἔξεστι), quod Bekkerus primus fecit. Proxime pro μηδέν Clark. ΔΣBCFW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. s. Bodl. Meerm. et pr. E partim μηδὲ (ut Clark. al.), partim μὴ δὲ (JV μὴ) „minus recte“ aiunt Heindorfius et Stallbaumius. Sed meo quidem iudicio praestat μηδέ (*omnino non*, verm. *gar nicht* s. *nicht im mindesten*). Est igitur, ut patrio utar sermone: *kann man nicht auch einer Menge* (von Seelen) *zugleich schmeicheln, ohne im mindesten auf das Beste zu sehen?* Cf. ad Protag. p. 170. sq., ibique laudatis adde Phaedr. 258. E: ὧν προλυπηθῆναι δεῖ, ἢ μηδὲ ἡσθῆναι. 261. A: ὡς ἐὰν μὴ ἱκανῶς φιλοσοφήσῃ οὐδὲ ἱκανός ποτε λέγειν ἔσται περὶ οὐδενός. Sic enim οὐδέ quoque ponitur, vid. ad Phaedr. p. 490. Accusativus σκοπούμενον cohaeret cum infinitivo χαρίζεσθαι. — ἢ μέν] Vind. 6. ἦ μὲν ἄν σοι — ἦ δ' ἄν. Tum Meerm. Ald. Bass. 1. 2. δοκεῖ. Vind. 1. bis confirmat scripturam quam nos sequimur φαθί (Vind. 2. Florr. d. o. φᾶθι).

P. 404. μὴ φαθί] Coni. μή om. Clark. Δ Bass. 1. E
2. et pr. Γ. Ea quae de arte musica hic disputantur copiosius tractavit Plato Polit. III. p. 399. C. Cf. Legg. III. 700. D. sq. Verba τοιαύτη εἶναι explicantur appositis τὴν ἡδονὴν — διώκειν, infinitivo, ut solet, absolute posito, vid. ad p. 467. D. In seqq. Vind. 6. Flor. c. ἡδ. μόνον ἡμῶν. De v. φροντίζειν cum accusativo iuncto vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 658. Flor. x. δὲ οὐδὲν, dein τοιαῖδε πᾶσαι. — ἢ κιθαριστικὴ] Schol. αὐλητικὴν μὲν πᾶσαν ἐκβάλλει τῶν ὀρθῶν πολιτειῶν, κιθαριστικὴν δὲ οὐ πᾶσαν, ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς ἀγῶσι μόνην. οἶδε γὰρ ἄλλην ἢν σώζειν τὰς πολιτείας νενόμικεν. Polit. III. 399. D: Τί δέ; αὐλοποιοὺς ἢ

Alfred's version of the Cura Pastoralis, Sweet's Oldest English Texts, p. 3, l. 1. Ælfric, Lives of Saints, ed. Skeat, i. 2, l. 1. Ælfric, Homilies, ed. Thorpe, i. 2, l. 1. Ælfric, Grammar, ed. Zupitza, p. 1, l. 1. Ælfric, Glossary, ed. Somner, p. 1, l. 1. Wulfstan, Homilies, ed. Napier, p. 1, l. 1. Blickling Homilies, ed. Morris, p. 1, l. 1. Vercelli Homilies, ed. Scherer, p. 1, l. 1. Leechdoms, ed. Cockayne, i. 2, l. 1. Martyrology, ed. Kemble, p. 1, l. 1. Menology, ed. Cockayne, p. 1, l. 1. Rushworth Gospels, ed. Skeat, Matt. i. 1. Cædmon, ed. Thorpe, p. 1, l. 1. Beowulf, ed. Thorpe, l. 1. Judith, ed. Thorpe, l. 1. Elene, ed. Grein, l. 1. Juliana, ed. Grein, l. 1. Andreas, ed. Grein, l. 1. Guthlac, ed. Grein, l. 1. Exodus, ed. Grein, l. 1. Phœnix, ed. Grein, l. 1. Christ, ed. Grein, l. 1. Fates of the Apostles, ed. Grein, l. 1. Dream of the Rood, ed. Grein, l. 1. Soul and Body, ed. Grein, l. 1. Riddles, ed. Grein, i. 1, l. 1. Charms, ed. Grein, i. 1, l. 1. Metres of Boethius, ed. Fox, p. 1, l. 1. Metres of Boethius, ed. Rieger, p. 1, l. 1. Orosius, ed. Sweet, p. 1, l. 1. Orosius, ed. Bosworth, p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Thorpe, i. 1, l. 1. Chronicle, ed. Earle, p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, i. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, Laud MS. p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, Cotton MS. p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, Tiberius MS. p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, Bede MS. p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, Abingdon MS. p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, Worcester MS. p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, Peterborough MS. p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, Laud MS. continuation, p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, Peterborough MS. continuation, p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, Worcester MS. continuation, p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, Abingdon MS. continuation, p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, Bede MS. continuation, p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, Tiberius MS. continuation, p. 1, l. 1. Chronicle, ed. Plummer, Cotton MS. continuation,

1 ¶ In the beginning God created the heaven and the earth.
2 And the earth was without form, and void; and darkness was upon the face of the deep. And the Spirit of God moved upon the face of the waters.
3 And God said, Let there be light: and there was light.
4 And God saw the light, that it was good: and God divided the light from the darkness.
5 And God called the light Day, and the darkness he called Night. And the evening and the morning were the first day.
6 ¶ And God said, Let there be a firmament in the midst of the waters, and let it divide the waters from the waters.
7 And God made the firmament, and divided the waters which were under the firmament from the waters which were above the firmament: and it was so.
8 And God called the firmament Heaven. And the evening and the morning were the second day.
9 ¶ And God said, Let the waters under the heaven be gathered together unto one place, and let the dry land appear: and it was so.
10 And God called the dry land Earth; and the gathering together of the waters called he Seas: and God saw that it was good.
11 And God said, Let the earth bring forth grass, the herb yielding seed, and the fruit tree yielding fruit after his kind, whose seed is in itself, upon the earth: and it was so.
12 And the earth brought forth grass, and herb yielding seed after his kind, and the tree yielding fruit, whose seed was in itself, after his kind: and God saw that it was good.
13 And the evening and the morning were the third day.
14 ¶ And God said, Let there be lights in the firmament of the heaven to divide the day from the night; and let them be for signs, and for seasons, and for days, and years:
15 And let them be for lights in the firmament of the heaven to give light upon the earth: and it was so.
16 And God made two great lights; the greater light to rule the day, and the lesser light to rule the night: he made the stars also.
17 And God set them in the firmament of the heaven to give light upon the earth,
18 And to rule over the day and over the night, and to divide the light from the darkness: and God saw that it was good.
19 And the evening and the morning were the fourth day.
20 ¶ And God said, Let the waters bring forth abundantly the moving creature that hath life, and fowl that may fly above the earth in the open firmament of heaven.
21 And God created great whales, and every living creature that moveth, which the waters brought forth abundantly, after their kind, and every winged fowl after his kind: and God saw that it was good.
22 And God blessed them, saying, Be fruitful, and multiply, and fill the waters in the seas, and let fowl multiply in the earth.
23 And the evening and the morning were the fifth day.
24 ¶ And God said, Let the earth bring forth the living creature after his kind, cattle, and creeping thing, and beast of the earth after his kind: and it was so.
25 And God made the beast of the earth after his kind, and cattle after their kind, and every thing that creepeth upon the earth after his kind: and God saw that it was good.
26 ¶ And God said, Let us make man in our image, after our likeness: and let them have dominion over the fish of the sea, and over the fowl of the air, and over the cattle, and over all the earth, and over every creeping thing that creepeth upon the earth.
27 So God created man in his own image, in the image of God created he him; male and female created he them.
28 And God blessed them, and God said unto them, Be fruitful, and multiply, and replenish the earth, and subdue it: and have dominion over the fish of the sea, and over the fowl of the air, and over every living thing that moveth upon the earth.
29 And God said, Behold, I have given you every herb bearing seed, which is upon the face of all the earth, and every tree, in the which is the fruit of a tree yielding seed; to you it shall be for meat.
30 And to every beast of the earth, and to every fowl of the air, and to every thing that creepeth upon the earth, wherein there is life, I have given every green herb for meat: and it was so.
31 And God saw every thing that he had made, and, behold, it was very good. And the evening and the morning were the sixth day.

2 Thus the heavens and the earth were finished, and all the host of them.
2 And on the seventh day God ended his work which he had made; and he rested on the seventh day from all his work which he had made.
3 And God blessed the seventh day, and sanctified it: because that in it he had rested from all his work which God created and made.
4 ¶ These are the generations of the heavens and of the earth when they were created, in the day that the LORD God made the earth and the heavens,
5 And every plant of the field before it was in the earth, and every herb of the field before it grew: for the LORD God had not caused it to rain upon the earth, and there was not a man to till the ground.
6 But there went up a mist from the earth, and watered the whole face of the ground.
7 And the LORD God formed man of the dust of the ground, and breathed into his nostrils the breath of life; and man became a living soul.
8 ¶ And the LORD God planted a garden eastward in Eden; and there he put the man whom he had formed.
9 And out of the ground made the LORD God to grow every tree that is pleasant to the sight, and good for food; the tree of life also in the midst of the garden, and the tree of knowledge of good and evil.
10 And a river went out of Eden to water the garden; and from thence it was parted, and became into four heads.
11 The name of the first is Pison: that is it which compasseth the whole land of Havilah, where there is gold;
12 And the gold of that land is good: there is bdellium and the onyx stone.
13 And the name of the second river is Gihon: the same is it that compasseth the whole land of Ethiopia.
14 And the name of the third river is Hiddekel: that is it which goeth toward the east of Assyria. And the fourth river is Euphrates.
15 And the LORD God took the man, and put him into the garden of Eden to dress it and to keep it.
16 And the LORD God commanded the man, saying, Of every tree of the garden thou mayest freely eat:
17 But of the tree of the knowledge of good and evil, thou shalt not eat of it: for in the day that thou eatest thereof thou shalt surely die.
18 ¶ And the LORD God said, It is not good that the man should be alone; I will make him an help meet for him.
19 And out of the ground the LORD God formed every beast of the field, and every fowl of the air; and brought them unto Adam to see what he would call them: and whatsoever Adam called every living creature, that was the name thereof.
20 And Adam gave names to all cattle, and to the fowl of the air, and to every beast of the field; but for Adam there was not found an help meet for him.
21 And the LORD God caused a deep sleep to fall upon Adam, and he slept: and he took one of his ribs, and closed up the flesh instead thereof;
22 And the rib, which the LORD God had taken from man, made he a woman, and brought her unto the man.
23 And Adam said, This is now bone of my bones, and flesh of my flesh: she shall be called Woman, because she was taken out of Man.
24 Therefore shall a man leave his father and his mother, and shall cleave unto his wife: and they shall be one flesh.
25 And they were both naked, the man and his wife, and were not ashamed.

3 Now the serpent was more subtil than any beast of the field which the LORD God had made. And he said unto the woman, Yea, hath God said, Ye shall not eat of every tree of the garden?
2 And the woman said unto the serpent, We may eat of the fruit of the trees of the garden:
3 But of the fruit of the tree which is in the midst of the garden, God hath said, Ye shall not eat of it, neither shall ye touch it, lest ye die.
4 And the serpent said unto the woman, Ye shall not surely die:
5 For God doth know that in the day ye eat thereof, then your eyes shall be opened, and ye shall be as gods, knowing good and evil.
6 And when the woman saw that the tree was good for food, and that it was pleasant to the eyes, and a tree to be desired to make one wise, she took of the fruit thereof, and did eat, and gave also unto her husband with her; and he did eat.
7 And the eyes of them both were opened, and they knew that they were naked; and they sewed fig leaves together, and made themselves aprons.
8 ¶ And they heard the voice of the LORD God walking in the garden in the cool of the day: and Adam and his wife hid themselves from the presence of the LORD God amongst the trees of the garden.
9 And the LORD God called unto Adam, and said unto him, Where art thou?
10 And he said, I heard thy voice in the garden, and I was afraid, because I was naked; and I hid myself.
11 And he said, Who told thee that thou wast naked? Hast thou eaten of the tree, whereof I commanded thee that thou shouldest not eat?
12 And the man said, The woman whom thou gavest to be with me, she gave me of the tree, and I did eat.
13 And the LORD God said unto the woman, What is this that thou hast done? And the woman said, The serpent beguiled me, and I did eat.
14 ¶ And the LORD God said unto the serpent, Because thou hast done this, thou art cursed above all cattle, and above every beast of the field; upon thy belly shalt thou go, and dust shalt thou eat all the days of thy life:
15 And I will put enmity between thee and the woman, and between thy seed and her seed; it shall bruise thy head, and thou shalt bruise his heel.
16 Unto the woman he said, I will greatly multiply thy sorrow and thy conception; in sorrow thou shalt bring forth children; and thy desire shall be to thy husband, and he shall rule over thee.
17 And unto Adam he said, Because thou hast hearkened unto the voice of thy wife, and hast eaten of the tree, of which I commanded thee, saying, Thou shalt not eat of it: cursed is the ground for thy sake; in sorrow shalt thou eat of it all the days of thy life;
18 Thorns also and thistles shall it bring forth to thee; and thou shalt eat the herb of the field;
19 In the sweat of thy face shalt thou eat bread, till thou return unto the ground; for out of it wast thou taken: for dust thou art, and unto dust shalt thou return.
20 And Adam called his wife's name Eve; because she was the mother of all living.
21 Unto Adam also and to his wife did the LORD God make coats of skins, and clothed them.
22 ¶ And the LORD God said, Behold, the man is become as one of us, to know good and evil: and now, lest he put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat, and live for ever:
23 Therefore the LORD God sent him forth from the garden of Eden, to till the ground from whence he was taken.
24 So he drove out the man; and he placed at the east of the garden of Eden Cherubims, and a flaming sword which turned every way, to keep the way of the tree of life.

4 And Adam knew Eve his wife; and she conceived, and bare Cain, and said, I have gotten a man from the LORD.
2 And she again bare his brother Abel. And Abel was a keeper of sheep, but Cain was a tiller of the ground.
3 ¶ And in process of time it came to pass, that Cain brought of the fruit of the ground an offering unto the LORD.
4 And Abel, he also brought of the firstlings of his flock and of the fat thereof. And the LORD had respect unto Abel and to his offering:
5 But unto Cain and to his offering he had not respect. And Cain was very wroth, and his countenance fell.
6 And the LORD said unto Cain, Why art thou wroth? and why is thy countenance fallen?
7 If thou doest well, shalt thou not be accepted? and if thou doest not well, sin lieth at the door. And unto thee shall be his desire, and thou shalt rule over him.
8 ¶ And Cain talked with Abel his brother: and it came to pass, when they were in the field, that Cain rose up against Abel his brother, and slew him.
9 And the LORD said unto Cain, Where is Abel thy brother? And he said, I know not: Am I my brother's keeper?
10 And he said, What hast thou done? the voice of thy brother's blood crieth unto me from the ground.
11 And now art thou cursed from the earth, which hath opened her mouth to receive thy brother's blood from thy hand;
12 When thou tillest the ground, it shall not henceforth yield unto thee her strength; a fugitive and a vagabond shalt thou be in the earth.
13 And Cain said unto the LORD, My punishment is greater than I can bear.
14 Behold, thou hast driven me out this day from the face of the earth; and from thy face shall I be hid; and I shall be a fugitive and a vagabond in the earth; and it shall come to pass, that every one that findeth me shall slay me.
15 And the LORD said unto him, Therefore whosoever slayeth Cain, vengeance shall be taken on him sevenfold. And the LORD set a mark upon Cain, lest any finding him should kill him.
16 And Cain went out from the presence of the LORD, and dwelt in the land of Nod, on the east of Eden.
17 And Cain knew his wife; and she conceived, and bare Enoch: and he builded a city, and called the name of the city, after the name of his son, Enoch.
18 And unto Enoch was born Irad: and Irad begat Mehujael: and Mehujael begat Methusael: and Methusael begat Lamech.
19 And Lamech took unto him two wives: the name of the one was Adah, and the name of the other Zillah.
20 And Adah bare Jabal: he was the father of such as dwell in tents, and of such as have cattle.
21 And his brother's name was Jubal: he was the father of all such as handle the harp and organ.
22 And Zillah, she also bare Tubalcain, an instructer of every artificer in brass and iron: and the sister of Tubalcain was Naamah.
23 And Lamech said unto his wives, Adah and Zillah, Hear my voice; ye wives of Lamech, hearken unto my speech: for I have slain a man to my wounding, and a young man to my hurt.
24 If Cain shall be avenged sevenfold, truly Lamech seventy and sevenfold.
25 ¶ And Adam knew his wife again; and she bare a son, and called his name Seth: For God, said she, hath appointed me another seed instead of Abel, whom Cain slew.
26 And to Seth, to him also there was born a son; and he called his name Enos: then began men to call upon the name of the LORD.

5 This is the book of the generations of Adam. In the day that God created man, in the likeness of God made he him;
2 Male and female created he them; and blessed them, and called their name Adam, in the day when they were created.
3 ¶ And Adam lived an hundred and thirty years, and begat a son in his own likeness, after his image; and called his name Seth:
4 And the days of Adam after he had begotten Seth were eight hundred years: and he begat sons and daughters:
5 And all the days that Adam lived were nine hundred and thirty years: and he died.
6 ¶ And Seth lived an hundred and five years, and begat Enos:
7 And Seth lived after he begat Enos eight hundred and seven years, and begat sons and daughters:
8 And all the days of Seth were nine hundred and twelve years: and he died.
9 ¶ And Enos lived ninety years, and begat Cainan:
10 And Enos lived after he begat Cainan eight hundred and fifteen years, and begat sons and daughters:
11 And all the days of Enos were nine hundred and five years: and he died.
12 ¶ And Cainan lived seventy years and begat Mahalaleel:
13 And Cainan lived after he begat Mahalaleel eight hundred and forty years, and begat sons and daughters:
14 And all the days of Cainan were nine hundred and ten years: and he died.
15 ¶ And Mahalaleel lived sixty and five years, and begat Jared:
16 And Mahalaleel lived after he begat Jared eight hundred and thirty years, and begat sons and daughters:
17 And all the days of Mahalaleel were eight hundred ninety and five years: and he died.
18 ¶ And Jared lived an hundred sixty and two years, and he begat Enoch:
19 And Jared lived after he begat Enoch eight hundred years, and begat sons and daughters:
20 And all the days of Jared were nine hundred sixty and two years: and he died.
21 ¶ And Enoch lived sixty and five years, and begat Methuselah:
22 And Enoch walked with God after he begat Methuselah three hundred years, and begat sons and daughters:
23 And all the days of Enoch were three hundred sixty and five years:
24 And Enoch walked with God: and he was not; for God took him.
25 ¶ And Methuselah lived an hundred eighty and seven years, and begat Lamech.
26 And Methuselah lived after he begat Lamech seven hundred eighty and two years, and begat sons and daughters:
27 And all the days of Methuselah were nine hundred sixty and nine years: and he died.
28 ¶ And Lamech lived an hundred eighty and two years, and begat a son:
29 And he called his name Noah, saying, This same shall comfort us concerning our work and toil of our hands, because of the ground which the LORD hath cursed.
30 And Lamech lived after he begat Noah five hundred ninety and five years, and begat sons and daughters:
31 And all the days of Lamech were seven hundred seventy and seven years: and he died.
32 ¶ And Noah was five hundred years old: and Noah begat Shem, Ham, and Japheth.

6 And it came to pass, when men began to multiply on the face of the earth, and daughters were born unto them,
2 That the sons of God saw the daughters of men that they were fair; and they took them wives of all which they chose.
3 And the LORD said, My spirit shall not always strive with man, for that he also is flesh: yet his days shall be an hundred and twenty years.
4 There were giants in the earth in those days; and also after that, when the sons of God came in unto the daughters of men, and they bare children to them, the same became mighty men which were of old, men of renown.
5 ¶ And GOD saw that the wickedness of man was great in the earth, and that every imagination of the thoughts of his heart was only evil continually.
6 And it repented the LORD that he had made man on the earth, and it grieved him at his heart.
7 And the LORD said, I will destroy man whom I have created from the face of the earth; both man, and beast, and the creeping thing, and the fowls of the air; for it repenteth me that I have made them.
8 But Noah found grace in the eyes of the LORD.
9 ¶ These are the generations of Noah: Noah was a just man and perfect in his generations, and Noah walked with God.
10 And Noah begat three sons, Shem, Ham, and Japheth.
11 The earth also was corrupt before God, and the earth was filled with violence.
12 And God looked upon the earth, and, behold, it was corrupt; for all flesh had corrupted his way upon the earth.
13 And God said unto Noah, The end of all flesh is come before me; for the earth is filled with violence through them; and, behold, I will destroy them with the earth.
14 Make thee an ark of gopher wood; rooms shalt thou make in the ark, and shalt pitch it within and without with pitch.
15 And this is the fashion which thou shalt make it after: The length of the ark shall be three hundred cubits, the breadth of it fifty cubits, and the height of it thirty cubits.
16 A window shalt thou make to the ark, and in a cubit shalt thou finish it above; and the door of the ark shalt thou set in the side thereof; with lower, second, and third stories shalt thou make it.
17 And, behold, I, even I, do bring a flood of waters upon the earth, to destroy all flesh, wherein is the breath of life, from under heaven; and every thing that is in the earth shall die.
18 But with thee will I establish my covenant; and thou shalt come into the ark, thou, and thy sons, and thy wife, and thy sons' wives with thee.
19 And of every living thing of all flesh, two of every sort shalt thou bring into the ark, to keep them alive with thee; they shall be male and female.
20 Of fowls after their kind, and of cattle after their kind, of every creeping thing of the earth after his kind, two of every sort shall come unto thee, to keep them alive.
21 And take thou unto thee of all food that is eaten, and thou shalt gather it to thee; and it shall be for food for thee, and for them.
22 Thus did Noah; according to all that God commanded him, so did he.

7 And the LORD said unto Noah, Come thou and all thy house into the ark; for thee have I seen righteous before me in this generation.
2 Of every clean beast thou shalt take to thee by sevens, the male and his female: and of beasts that are not clean by two, the male and his female.
3 Of fowls also of the air by sevens, the male and the female; to keep seed alive upon the face of all the earth.
4 For yet seven days, and I will cause it to rain upon the earth forty days and forty nights; and every living substance that I have made will I destroy from off the face of the earth.
5 And Noah did according unto all that the LORD commanded him.
6 And Noah was six hundred years old when the flood of waters was upon the earth.
7 And Noah went in, and his sons, and his wife, and his sons' wives with him, into the ark, because of the waters of the flood.
8 Of clean beasts, and of beasts that are not clean, and of fowls, and of every thing that creepeth upon the earth,
9 There went in two and two unto Noah into the ark, the male and the female, as God had commanded Noah.
10 And it came to pass after seven days, that the waters of the flood were upon the earth.
11 In the six hundredth year of Noah's life, in the second month, the seventeenth day of the month, the same day were all the fountains of the great deep broken up, and the windows of heaven were opened.
12 And the rain was upon the earth forty days and forty nights.
13 In the self same day entered Noah, and Shem, and Ham, and Japheth, the sons of Noah, and Noah's wife, and the three wives of his sons with them, into the ark;
14 They, and every beast after his kind, and all the cattle after their kind, and every creeping thing that creepeth upon the earth after his kind, and every fowl after his kind, every bird of every sort.
15 And they went in unto Noah into the ark, two and two of all flesh, wherein is the breath of life.
16 And they that went in, went in male and female of all flesh, as God had commanded him: and the LORD shut him in.
17 And the flood was forty days upon the earth; and the waters increased, and bare up the ark, and it was lift up above the earth.
18 And the waters prevailed, and were increased greatly upon the earth; and the ark went upon the face of the waters.
19 And the waters prevailed exceedingly upon the earth; and all the high hills, that were under the whole heaven, were covered.
20 Fifteen cubits upward did the waters prevail; and the mountains were covered.
21 And all flesh died that moved upon the earth, both of fowl, and of cattle, and of beast, and of every creeping thing that creepeth upon the earth, and every man:
22 All in whose nostrils was the breath of life, of all that was in the dry land, died.
23 And every living substance was destroyed which was upon the face of the ground, both man, and cattle, and the creeping things, and the fowl of the heaven; and they were destroyed from the earth: and Noah only remained alive, and they that were with him in the ark.
24 And the waters prevailed upon the earth an hundred and fifty days.

8 And God remembered Noah, and every living thing, and all the cattle that was with him in the ark: and God made a wind to pass over the earth, and the waters assuaged;
2 The fountains also of the deep and the windows of heaven were stopped, and the rain from heaven was restrained;
3 And the waters returned from off the earth continually: and after the end of the hundred and fifty days the waters were abated.
4 And the ark rested in the seventh month, on the seventeenth day of the month, upon the mountains of Ararat.
5 And the waters decreased continually until the tenth month: in the tenth month, on the first day of the month, were the tops of the mountains seen.
6 ¶ And it came to pass at the end of forty days, that Noah opened the window of the ark which he had made:
7 And he sent forth a raven, which went forth to and fro, until the waters were dried up from off the earth.
8 Also he sent forth a dove from him, to see if the waters were abated from off the face of the ground;
9 But the dove found no rest for the sole of her foot, and she returned unto him into the ark, for the waters were on the face of the whole earth: then he put forth his hand, and took her, and pulled her in unto him into the ark.
10 And he stayed yet other seven days; and again he sent forth the dove out of the ark;
11 And the dove came in to him in the evening, and, lo, in her mouth was an olive leaf pluckt off: so Noah knew that the waters were abated from off the earth.
12 And he stayed yet other seven days; and sent forth the dove; which returned not again unto him any more.
13 ¶ And it came to pass in the six hundredth and first year, in the first month, the first day of the month, the waters were dried up from off the earth: and Noah removed the covering of the ark, and looked, and, behold, the face of the ground was dry.
14 And in the second month, on the seven and twentieth day of the month, was the earth dried.
15 And God spake unto Noah, saying,
16 Go forth of the ark, thou, and thy wife, and thy sons, and thy sons' wives with thee.
17 Bring forth with thee every living thing that is with thee, of all flesh, both of fowl, and of cattle, and of every creeping thing that creepeth upon the earth; that they may breed abundantly in the earth, and be fruitful, and multiply upon the earth.
18 And Noah went forth, and his sons, and his wife, and his sons' wives with him:
19 Every beast, every creeping thing, and every fowl, and whatsoever creepeth upon the earth, after their kinds, went forth out of the ark.
20 ¶ And Noah builded an altar unto the LORD; and took of every clean beast, and of every clean fowl, and offered burnt offerings on the altar.
21 And the LORD smelled a sweet savour; and the LORD said in his heart, I will not again curse the ground any more for man's sake; for the imagination of man's heart is evil from his youth; neither will I again smite any more every thing living, as I have done.
22 While the earth remaineth, seedtime and harvest, and cold and heat, and summer and winter, and day and night shall not cease.

9 And God blessed Noah and his sons, and said unto them, Be fruitful, and multiply, and replenish the earth.
2 And the fear of you and the dread of you shall be upon every beast of the earth, and upon every fowl of the air, upon all that moveth upon the earth, and upon all the fishes of the sea; into your hand are they delivered.
3 Every moving thing that liveth shall be meat for you; even as the green herb have I given you all things.
4 But flesh with the life thereof, which is the blood thereof, shall ye not eat.
5 And surely your blood of your lives will I require; at the hand of every beast will I require it, and at the hand of man; at the hand of every man's brother will I require the life of man.
6 Whoso sheddeth man's blood, by man shall his blood be shed: for in the image of God made he man.
7 And you, be ye fruitful, and multiply; bring forth abundantly in the earth, and multiply therein.
8 ¶ And God spake unto Noah, and to his sons with him, saying,
9 And I, behold, I establish my covenant with you, and with your seed after you;
10 And with every living creature that is with you, the fowl, the cattle, and every beast of the earth with you; from all that go out of the ark, to every beast of the earth.
11 And I will establish my covenant with you; neither shall all flesh be cut off any more by the waters of a flood; neither shall there any more be a flood to destroy the earth.
12 And God said, This is the token of the covenant which I make between me and you and every living creature that is with you, for perpetual generations:
13 I do set my bow in the cloud, and it shall be for a token of a covenant between me and the earth.
14 And it shall come to pass, when I bring a cloud over the earth, that the bow shall be seen in the cloud:
15 And I will remember my covenant, which is between me and you and every living creature of all flesh; and the waters shall no more become a flood to destroy all flesh.
16 And the bow shall be in the cloud; and I will look upon it, that I may remember the everlasting covenant between God and every living creature of all flesh that is upon the earth.
17 And God said unto Noah, This is the token of the covenant, which I have established between me and all flesh that is upon the earth.
18 ¶ And the sons of Noah, that went forth of the ark, were Shem, and Ham, and Japheth: and Ham is the father of Canaan.
19 These are the three sons of Noah: and of them was the whole earth overspread.
20 ¶ And Noah began to be an husbandman, and he planted a vineyard:
21 And he drank of the wine, and was drunken; and he was uncovered within his tent.
22 And Ham, the father of Canaan, saw the nakedness of his father, and told his two brethren without.
23 And Shem and Japheth took a garment, and laid it upon both their shoulders, and went backward, and covered the nakedness of their father; and their faces were backward, and they saw not their father's nakedness.
24 And Noah awoke from his wine, and knew what his younger son had done unto him.
25 And he said, Cursed be Canaan; a servant of servants shall he be unto his brethren.
26 And he said, Blessed be the LORD God of Shem; and Canaan shall be his servant.
27 God shall enlarge Japheth, and he shall dwell in the tents of Shem; and Canaan shall be his servant.
28 And Noah lived after the flood three hundred and fifty years.
29 And all the days of Noah were nine hundred and fifty years: and he died.

10 Now these are the generations of the sons of Noah, Shem, Ham, and Japheth: and unto them were sons born after the flood.
2 The sons of Japheth; Gomer, and Magog, and Madai, and Javan, and Tubal, and Meshech, and Tiras.
3 And the sons of Gomer; Ashkenaz, and Riphath, and Togarmah.
4 And the sons of Javan; Elishah, and Tarshish, Kittim, and Dodanim.
5 By these were the isles of the Gentiles divided in their lands; every one after his tongue, after their families, in their nations.
6 ¶ And the sons of Ham; Cush, and Mizraim, and Phut, and Canaan.
7 And the sons of Cush; Seba, and Havilah, and Sabtah, and Raamah, and Sabtechah: and the sons of Raamah; Sheba, and Dedan.
8 And Cush begat Nimrod: he began to be a mighty one in the earth.
9 He was a mighty hunter before the LORD: wherefore it is said, Even as Nimrod the mighty hunter before the LORD.
10 And the beginning of his kingdom was Babel, and Erech, and Accad, and Calneh, in the land of Shinar.
11 Out of that land went forth Asshur, and builded Nineveh, and the city Rehoboth, and Calah,
12 And Resen between Nineveh and Calah: the same is a great city.
13 And Mizraim begat Ludim, and Anamim, and Lehabim, and Naphtuhim,
14 And Pathrusim, and Casluhim, (out of whom came Philistim,) and Caphtorim.
15 And Canaan begat Sidon his first born, and Heth,
16 And the Jebusite, and the Amorite, and the Girgasite,
17 And the Hivite, and the Arkite, and the Sinite,
18 And the Arvadite, and the Zemarite, and the Hamathite: and afterward were the families of the Canaanite spread abroad.
19 And the border of the Canaanite was from Sidon, as thou comest to Gerar, unto Gaza; as thou goest, unto Sodom, and Gomorrah, and Admah, and Zeboim, even unto Lasha.
20 These are the sons of Ham, after their families, after their tongues, in their countries, and in their nations.
21 ¶ Unto Shem also, the father of all the children of Eber, the brother of Japheth the elder, even to him were children born.
22 The children of Shem; Elam, and Asshur, and Arphaxad, and Lud, and Aram.
23 And the children of Aram; Uz, and Hul, and Gether, and Mash.
24 And Arphaxad begat Salah; and Salah begat Eber.
25 And unto Eber were born two sons: the name of one was Peleg; for in his days was the earth divided: and his brother's name was Joktan.
26 And Joktan begat Almodad, and Sheleph, and Hazarmaveth, and Jerah,
27 And Hadoram, and Uzal, and Diklah,
28 And Obal, and Abimael, and Sheba,
29 And Ophir, and Havilah, and Jobab: all these were the sons of Joktan.
30 And their dwelling was from Mesha, as thou goest unto Sephar a mount of the east.
31 These are the sons of Shem, after their families, after their tongues, in their lands, after their nations.
32 These are the families of the sons of Noah, after their generations, in their nations: and by these were the nations divided in the earth after the flood.

11 And the whole earth was of one language, and of one speech.
2 And it came to pass, as they journeyed from the east, that they found a plain in the land of Shinar; and they dwelt there.
3 And they said one to another, Go to, let us make brick, and burn them thoroughly. And they had brick for stone, and slime had they for mortar.
4 And they said, Go to, let us build us a city and a tower, whose top may reach unto heaven; and let us make us a name, lest we be scattered abroad upon the face of the whole earth.
5 And the LORD came down to see the city and the tower, which the children of men builded.
6 And the LORD said, Behold, the people is one, and they have all one language; and this they begin to do: and now nothing will be restrained from them, which they have imagined to do.
7 Go to, let us go down, and there confound their language, that they may not understand one another's speech.
8 So the LORD scattered them abroad from thence upon the face of all the earth: and they left off to build the city.
9 Therefore is the name of it called Babel; because the LORD did there confound the language of all the earth: and from thence did the LORD scatter them abroad upon the face of all the earth.
10 ¶ These are the generations of Shem: Shem was an hundred years old, and begat Arphaxad two years after the flood:
11 And Shem lived after he begat Arphaxad five hundred years, and begat sons and daughters.
12 And Arphaxad lived five and thirty years, and begat Salah:
13 And Arphaxad lived after he begat Salah four hundred and three years, and begat sons and daughters.
14 And Salah lived thirty years, and begat Eber:
15 And Salah lived after he begat Eber four hundred and three years, and begat sons and daughters.
16 And Eber lived four and thirty years, and begat Peleg:
17 And Eber lived after he begat Peleg four hundred and thirty years, and begat sons and daughters.
18 And Peleg lived thirty years, and begat Reu:
19 And Peleg lived after he begat Reu two hundred and nine years, and begat sons and daughters.
20 And Reu lived two and thirty years, and begat Serug:
21 And Reu lived after he begat Serug two hundred and seven years, and begat sons and daughters.
22 And Serug lived thirty years, and begat Nahor:
23 And Serug lived after he begat Nahor two hundred years, and begat sons and daughters.
24 And Nahor lived nine and twenty years, and begat Terah:
25 And Nahor lived after he begat Terah an hundred and nineteen years, and begat sons and daughters.
26 And Terah lived seventy years, and begat Abram, Nahor, and Haran.
27 ¶ Now these are the generations of Terah: Terah begat Abram, Nahor, and Haran; and Haran begat Lot.
28 And Haran died before his father Terah in the land of his nativity, in Ur of the Chaldees.
29 And Abram and Nahor took them wives: the name of Abram's wife was Sarai; and the name of Nahor's wife, Milcah, the daughter of Haran, the father of Milcah, and the father of Iscah.
30 But Sarai was barren; she had no child.
31 And Terah took Abram his son, and Lot the son of Haran his son's son, and Sarai his daughter in law, his son Abram's wife; and they went forth with them from Ur of the Chaldees, to go into the land of Canaan; and they came unto Haran, and dwelt there.
32 And the days of Terah were two hundred and five years: and Terah died in Haran.

12 Now the LORD had said unto Abram, Get thee out of thy country, and from thy kindred, and from thy father's house, unto a land that I will shew thee:
2 And I will make of thee a great nation, and I will bless thee, and make thy name great; and thou shalt be a blessing:
3 And I will bless them that bless thee, and curse him that curseth thee: and in thee shall all families of the earth be blessed.
4 So Abram departed, as the LORD had spoken unto him; and Lot went with him: and Abram was seventy and five years old when he departed out of Haran.
5 And Abram took Sarai his wife, and Lot his brother's son, and all their substance that they had gathered, and the souls that they had gotten in Haran; and they went forth to go into the land of Canaan; and into the land of Canaan they came.
6 And Abram passed through the land unto the place of Sichem, unto the plain of Moreh. And the Canaanite was then in the land.
7 And the LORD appeared unto Abram, and said, Unto thy seed will I give this land: and there builded he an altar unto the LORD, who appeared unto him.
8 And he removed from thence unto a mountain on the east of Bethel, and pitched his tent, having Bethel on the west, and Hai on the east: and there he builded an altar unto the LORD, and called upon the name of the LORD.
9 And Abram journeyed, going on still toward the south.
10 ¶ And there was a famine in the land: and Abram went down into Egypt to sojourn there; for the famine was grievous in the land.
11 And it came to pass when he was come near to enter into Egypt, that he said unto Sarai his wife, Behold now, I know that thou art a fair woman to look upon:
12 Therefore it shall come to pass, when the Egyptians shall see thee, that they shall say, This is his wife: and they will kill me, but they will save thee alive.
13 Say, I pray thee, thou art my sister: that it may be well with me for thy sake; and my soul shall live because of thee.
14 And it came to pass, that, when Abram was come into Egypt, the Egyptians beheld the woman that she was very fair.
15 The princes also of Pharaoh saw her, and commended her before Pharaoh: and the woman was taken into Pharaoh's house.
16 And he entreated Abram well for her sake: and he had sheep, and oxen, and he asses, and menservants, and maidservants, and she asses, and camels.
17 And the LORD plagued Pharaoh and his house with great plagues because of Sarai Abram's wife.
18 And Pharaoh called Abram, and said, What is this that thou hast done unto me? why didst thou not tell me that she was thy wife?
19 Why saidst thou, She is my sister? so I might have taken her to me to wife: now therefore behold thy wife, take her, and go thy way.
20 And Pharaoh commanded his men concerning him: and they sent him away, and his wife, and all that he had.

13 And Abram went up out of Egypt, he, and his wife, and all that he had, and Lot with him, into the south.
2 And Abram was very rich in cattle, in silver, and in gold.
3 And he went on his journeys from the south even to Bethel, unto the place where his tent had been at the beginning, between Bethel and Hai;
4 Unto the place of the altar, which he had made there at the first: and there Abram called on the name of the LORD.
5 And Lot also, which went with Abram, had flocks, and herds, and tents.
6 And the land was not able to bear them, that they might dwell together: for their substance was great, so that they could not dwell together.
7 And there was a strife between the herdmen of Abram's cattle and the herdmen of Lot's cattle: and the Canaanite and the Perizzite dwelled then in the land.
8 And Abram said unto Lot, Let there be no strife, I pray thee, between me and thee, and between my herdmen and thy herdmen; for we be brethren.
9 Is not the whole land before thee? separate thyself, I pray thee, from me: if thou will take the left hand, then I will go to the right; or if thou depart to the right hand, then I will go to the left.
10 And Lot lifted up his eyes, and beheld all the plain of Jordan, that it was well watered everywhere, before the LORD destroyed Sodom and Gomorrah, even as the garden of the LORD, like the land of Egypt, as thou comest unto Zoar.
11 Then Lot chose him all the plain of Jordan; and Lot journeyed east: and they separated themselves the one from the other.
12 Abram dwelled in the land of Canaan, and Lot dwelled in the cities of the plain, and pitched his tent toward Sodom.
13 But the men of Sodom were wicked and sinners before the LORD exceedingly.
14 And the LORD said unto Abram, after that Lot was separated from him, Lift up now thine eyes, and look from the place where thou art northward, and southward, and eastward, and westward:
15 For all the land which thou seest, to thee will I give it, and to thy seed for ever.
16 And I will make thy seed as the dust of the earth: so that if a man can number the dust of the earth, then shall thy seed also be numbered.
17 Arise, walk through the land in the length of it and in the breadth of it; for I will give it unto thee.
18 Then Abram removed his tent, and came and dwelt in the plain of Mamre, which is in Hebron, and built there an altar unto the LORD.

14 And it came to pass in the days of Amraphel king of Shinar, Arioch king of Ellasar, Chedorlaomer king of Elam, and Tidal king of nations;
2 That these made war with Bera king of Sodom, and with Birsha king of Gomorrah, Shinab king of Admah, and Shemeber king of Zeboim, and the king of Bela, which is Zoar.
3 All these were joined together in the vale of Siddim, which is the salt sea.
4 Twelve years they served Chedorlaomer, and in the thirteenth year they rebelled.
5 And in the fourteenth year came Chedorlaomer, and the kings that were with him, and smote the Rephaims in Ashteroth Karnaim, and the Zuzims in Ham, and the Emims in Shaveh Kiriathaim,
6 And the Horites in their mount Seir, unto Elparan, which is by the wilderness.
7 And they returned, and came to Enmishpat, which is Kadesh, and smote all the country of the Amalekites, and also the Amorites, that dwelt in Hazezontamar.
8 And there went out the king of Sodom, and the king of Gomorrah, and the king of Admah, and the king of Zeboim, and the king of Bela (the same is Zoar); and they joined battle with them in the vale of Siddim;
9 With Chedorlaomer the king of Elam, and with Tidal king of nations, and Amraphel king of Shinar, and Arioch king of Ellasar; four kings with five.
10 And the vale of Siddim was full of slimepits; and the kings of Sodom and Gomorrah fled, and fell there; and they that remained fled to the mountain.
11 And they took all the goods of Sodom and Gomorrah, and all their victuals, and went their way.
12 And they took Lot, Abram's brother's son, who dwelt in Sodom, and his goods, and departed.
13 ¶ And there came one that had escaped, and told Abram the Hebrew; for he dwelt in the plain of Mamre the Amorite, brother of Eshcol, and brother of Aner: and these were confederate with Abram.
14 And when Abram heard that his brother was taken captive, he armed his trained servants, born in his own house, three hundred and eighteen, and pursued unto Dan.
15 And he divided himself against them, he and his servants, by night, and smote them, and pursued them unto Hobah, which is on the left hand of Damascus.
16 And he brought back all the goods, and also brought again his brother Lot, and his goods, and the women also, and the people.
17 ¶ And the king of Sodom went out to meet him after his return from the slaughter of Chedorlaomer, and of the kings that were with him, at the valley of Shaveh, which is the king's dale.
18 And Melchizedek king of Salem brought forth bread and wine: and he was the priest of the most high God.
19 And he blessed him, and said, Blessed be Abram of the most high God, possessor of heaven and earth:
20 And blessed be the most high God, which hath delivered thine enemies into thy hand. And he gave him tithes of all.
21 And the king of Sodom said unto Abram, Give me the persons, and take the goods to thyself.
22 And Abram said to the king of Sodom, I have lift up mine hand unto the LORD, the most high God, the possessor of heaven and earth,
23 That I will not take from a thread even to a shoelatchet, and that I will not take any thing that is thine, lest thou should say, I have made Abram rich:
24 Save only that which the young men have eaten, and the portion of the men which went with me, Aner, Eshcol, and Mamre, let them take their portion.

15 After these things the word of the LORD came unto Abram in a vision, saying, Fear not, Abram: I am thy shield, and thy exceeding great reward.
2 And Abram said, Lord GOD, what wilt thou give me, seeing I go childless, and the steward of my house is this Eliezer of Damascus?
3 And Abram said, Behold, to me thou hast given no seed: and, lo, one born in my house is my heir.
4 And, behold, the word of the LORD came unto him

tragoediam putet unam solam spectare voluptatem an hoc agere ut auditores in virtutis studio invet. Nec vero ὡς σοὶ δοκεῖ ita accipi potest, ut sit i. q. πότερόν δοκεῖ σοι αὐτῆς τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἡ σπουδὴ εἶναι. Heindorfius, qui recte in his offendit verbis, subiicit: „Dictum igitur h. l. ὡς σοὶ δοκεῖ pro κατὰ τὴν σὴν γνώμην." Hoc ipsum tamen esset: πότερον δοκεῖ σοι κτλ., quum γνώμην illam Callicles nondum declarasset. Nullo mihi pacto toleranda videntur vv. ὡς σοὶ δοκεῖ, quippe sensui prorsus repugnantia. Ex interpretatione (prioribus enim Τί δὲ δὴ ἡ — ποίησις in margine adscribi potuit σοὶ δοκεῖ, quippe praecedit οὐχὶ ἥ τε καθαρῳδικὴ δοκεῖ σοι — εὑρῆσθαι;) sine dubio profecta, praemisso ὡς huc illata sunt. Quam quidem suspicionem videtur Vind. 7. confirmare in quo exstat καὶ ἡ σπουδὴ περισσὸν ὡς σοὶ δοκεῖ, χαρίζεσθαι, ubi περισσὸν ὡς σοὶ δοκεῖ e margine immigrarunt; librarius sine dubio voce περισσόν significare voluerat redundare (περισσὸν εἶναι) hoc: ὡς σοὶ δοκεῖ. Accedit quod nec Ficinus illa verba novit vertens: *Numquid studium eius conatusque ad audientium voluptatem solum tendit?* — ἐάν τι αὐτοῖς] Bodl. ἐάν τις. In F αὐτοῖς omiss. Flor. s. αὐτῆς ἡδὺ ἢ. Proxime Vind. 6. τυγχάνοι. Verbum τυγχάνειν sine participio verbi εἶναι est positum, vid. ad Protag. p. 42. — τοῦτο δέ] De part. δέ (vern. in apodosi *so*) vid. ad Protag. p. 35. et Phaedr. 486. In seqq. pro ἔσεται V ἔσται. Dein Meerm. ἐὰν μή, Φ ἐάν τε καὶ μή. Tum Aug. ποτέρω, Δ πότερός. Vind. 1. παρεσκευᾶσθαι. — τοῦτό γε] γε om. ΣJ Vind. 7.

Οὐκοῦν] Clark. ut solet, οὐκ οὖν. Dein νῦν om. W, C νῦν δή Bodl. Aug. et Meerm.

P. 406. εἴ τις περιέλοιτο κτλ.] Schol. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τραγῳδία, κολακεία τις οὖσα, ὑπὸ τὸ σοφιστικὸν ταύτης εἶδος τέτακται, ἅτε δὴ γνώμας ἀποφαινομένη καὶ περὶ δικαίων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ὑψηλολογουμένη· ἢ καὶ κατὰ τὸ δημηγορικόν, καθ' ὅσον καὶ αὐτός φησιν, εἴ τις αὐτῆς τὰ μέτρα περιέλοι, μηδὲν ἕτερον αὐτὴν φανῆναι ἢ δημηγορίαν, ἐπειδὴ καὶ παθῶν ὑπερβαλλόντων κινητικαὶ ἀμφότεραι. Cf. *Isocrat.* Evag. c. 3. *Aristid.* Orat. Plat. II. p. 278: εἴ τις τῆς ποιήσεως περιέλοι τὸ μέτρον καὶ τὸν ῥυθμόν, δημηγορία δὴ τὸ λειπόμενόν ἐστιν. Schol. igitur et Aristides videntur legisse περιέλοι, quod sane frequentius est (Stallbaumius: „*quod vide an verum sit*"). Sic Sophist. 264. E: ἕως ἂν αὐτοῦ τὰ κοινὰ ταῦτα περιελόντες, τὴν οἰκείαν λιπόντες φύσιν, ἐπιδείξωμεν κτλ. Politic. 281. D: πρὶν ἂν αὖ καὶ ταύτας αὐτῆς πάσας περιέλωμεν. 288. D:

φυτῶν τε καὶ ἐμψύχων δέρματα σωμάτων περιαιροῦσα σκυτοτομική. 268. C. Attamen περιαιρεῖσθαι et περιελέσθαι modo veram verbi medii significationem habent (vern. *sich abnehmen* s. *abziehen*, ut Conviv. 213. A: καὶ περιαιρούμενον ἅμα τὰς ταινίας ὡς ἀνάδήσοντα, Polit. II. 359. E: ὃν [δακτύλιον] περιελόμενον ἐχβῆναι), modo cum verbi medii significatione transitivam fere copulatam. Sic h. l. εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως τὸ μέλος non est proprie: *si quis poësi modos* (*reapse*) *adimat* (ita ut orationem poëticam solvat et in prosam mutet, quod quemquam facere non est probabile), sed: *si quis modos ademtos cogitet* (vern. *wenn man sich den Gesang hinwegdenkt*). Quocirca recte medium est positum. Similiter *Xenoph.* Cyrop. VIII, 1. 47: τὸ μὲν περιελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα καὶ ἀπολέμους ποιῆσαι ἀπεδοκίμασε, activi et medii notiones coniunctae reperiuntur: *ihnen die Waffen wegzunehmen und sich derselben zu bemächtigen.* Pariter, ni fallor, multi loci sunt explicandi, ubi medium pro activo videtur positum esse, vid. quae collegit *Matthiae.* Gramm. gr. p. 935. 7. Pro τό τε Meerm. τότε. Ceterum μέλος est Latinorum *modi* (vern. *Melodie*), ut Legg. II. p. 669. D. Conviv. 187. D. De leg. 317. D. Defin. 414. D. bis.; ῥυθμός vero est, ut constat, *numerus* (vern. *Tact*). Legg. II. p. 665. A: τῇ δὲ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἴη. Cf. *Stallbaum.* ad Phileb. p. 36. — ἄλλο τι ἤ] Sic libri omnes, uno excepto Flor. s., qui ἤ omisso scribit ἄλλο τι οἱ λόγοι. Bekkerus, ut solet, ἤ delevit. Meerm. λέγονται οἱ λόγοι οὗτοι. Dein J καὶ τὸ, W γιγνόμενον, in marg. posito λειπόμενον. Verbum γίγνονται praedicati (λόγοι) numerum sequitur, ut Menon. 91. C: Θῦτοι φανερά ἐστι λώβη τε καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων. *Demosth.* fals. legationis p. 297. E: οἱ δὲ ἀντιλέγοντες ὕβλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο. Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 606. Pro γίγνονται Bodl. γίγνοντο, unde Routhius legendum esse coniiciebat γίγνοιντο. Sed recte habet indicativus, licet praecedat optativus, vid. ad Protagor. p. 66.

ῥητορικὴ] Sic Florr. f. s. pro volgato (quod Bekkerus retinuit) ἡ ῥητορική; etenim quum h. l. non de rhetorica agatur (ad quam in seqq. demum progreditur Socrates: τί δὲ ἡ πρὸς τὸν Ἀθηναίων δῆμον ῥητορικὴ — τί ποτε ἡμῖν αὕτη ἐστίν;), sed de poëtica, quae rhetorica quaedam δημηγορία dicitur, articulus locum habere non potest; etiam Heindorfio aut expungendus omnino aut ponendus ante δημηγορία videbatur. Illud Stallbaumius quoque fecit. Male vertit Ficinus, qui volgatam script. ἡ ῥητορική reddidit: *Nonne rhetorica* D

quoque popularis est oratio? De vv. *δημηγορεῖν*, *δημηγορία* et *δημηγόρος* vid. supra 482. C. Adde nostra ad Protag. p. 138. Quae sequitur partic. *ἄν*, cum optativo sic ponitur in oratione quae ex antecedentibus colligitur (vern. *ist wohl*), ut Euthyphr. p. 13. D. al. Vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 979. — *παίδων τε*] Voc. *τε* om. *Γ*; dein *ὁμοῦ* abest a *Σ* Vind. 7. Bodl. et Meerm. Ad id quod sequitur *γυναικῶν* bene annotat Heindorfius: „clare autem h. l. apparet, illa quidem aetate mulieres servosque aditu ad spectacula scenica non esse prohibitos. Cf. de legg. VII. p. 817. C.“ Adde Legg. II. 658. D. ubi Animadv. p. 105. laudavimus *Böttiger.* (Morgenbl. 1808. Nr. 309 — 11.) et *A. W. Schlegel.* Vorles. über dramat. Kunst u. Litter. T. I. p. 287. sq. — *αὐτήν φαμεν*] F *φαμὲν αὐτὴν*. — *Εἶεν τί δ' ἐ*] Sic sine interpunctione post v. *εἶεν* scripserim, vid. ad p. 472. D. Pro *δέ* Φ *δαί*; sic etiam Clark. ex em. Dein pro *τόν* F *τῶν*.

τί π. ἡμῖν] *ΔCW* Vindd. 1. 6. Florr. a. d. *ἡμῶν*, B BE *ἡμῶν*, superscr. *ῖν* (quod *Γ* a corr. m. habet). Locum a vv. *πότερόν σοι* ad *τὸ δὲ ἕτερον καλόν* laudat *Aristides* Orat. Plat. I. p. 86. II. p. 274. De re cf. *Spanhem.* ad Iulian. Orat. I. p. 20. Dein *βέλτιον* pro *βέλτιστον* *ΣV* Vindd. 2. 7. Flor. b. Bodl. et Meerm. Ficinus: *ad id semper quod optimum sit verba dirigere.* De v. *βέλτιστον* vid. ad Phaedr. p. 262. Deinde post *ἔσονται* Aristid. p. 274. *καὶ* interponit. — *ἢ καὶ*] *καὶ* om. Vindd. 1. 6. Post v. *χαρίζεσθαι* Aristid. *αὖ*. In seqq. pro *αὑτῶν* Florr. f. s. x. cum Ald. Bass. 1. 2. et Aristid. *αὐτῶν*. De re commode attulit Heindorfius *Isocrat.* de pace p. 159. D. (P. I. p. 137. Bremi.): *καὶ γάρ τοι πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν.* Bene addit: „sed sollemne hoc est Atheniensium oratorum crimen, inprimis apud Demosthenem.“ — *διὰ ταῦτ'*] Vindd. 1. 2. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. s. Meerm. et Aristid. utroque loco *διὰ ταῦτα*, quod praeeunte Heindorfio (quem Beckius audivit) Stallbaumius recepit annotans: „Nam sequitur interpunctio.“ Quasi vero ex nostra verborum interpungendorum, id est, divellendorum ratione iudicanda sit in libris Graecorum scriptura. Immo quae unam efficiunt notionem vel sententiam, ea sine dubio uno Graeci tenore scribebant. Quocirca tantum abest ut propter comma quod nos ponimus post *ταῦτ'* scribendum sit *ταῦτα*, ut comma post *ταῦτ'* delendum esse censeam; est

enim εἰ — ἔσονται — οὐδὲν φροντίζουσιν i. q. τοῦ ἔσεσθαι s. γίγνεσθαι οὐδὲν φροντίζουσιν.

ἁπλοῦν] h. l. propria positum significatione, ut et proxime sequentia docent et διπλοῦν, quo Socrates in responsione utitur. Pro ἔτι Flor. x. Bodl. et Meerm. ἔστι. Part. ἔτι cohaeret cum praegressa negat. οὐχ. Dein τοῦτο ἐρωτᾷς praestant Flor. b. J V et Aristid. p. 86. et 275. pro volgato τοῦτο ὃ ἐρωτᾷς; illud Heindorfio probatore receperunt Beck. et Bekkerus. Heindorfius attulit Alcib. I. 109. C: δεινὸν τοῦτό γε ἐρωτᾷς. Cf. nostra ad Protag. p. 156. Adde *Fritzsch.* Quaest. Luciann. p. 93. sq. Ficinus qui vertit: *haud simplex id est quod interrogas* videri possit ἐστὶ pro ἔτι legisse (quod Heindorfius arbitrabatur); sed graeca videtur dissolvisse, quum sint i. q. οὐκέτι ἁπλοῦν ἐστὶ τοῦτο ὃ ἐρωτᾷς. — εἰσὶ μὲν γὰρ] μέν om. ΣYV Flor. d. Bodl. Aug. Meerm. et Aristid. p. 86. Ad v. εἰσί int. ῥήτορες. Non satis accurate haec videtur *Matthiae.* Gramm. gr. p. 902. inspexisse qui Latinorum *sunt qui dicant* cum graecis comparaverit. Participium χηδόμενοι eminet; est enim *ita* s. *hoc consilio ut prospiciant*, vid. ad p. 453. B. In seqq. W τῶν om., Vind. 1. πολιτῶν. λέγουσιν. Florr. f. s. bis λέγουσι. Dein Flor. d. οἷοι σὺ λ. Flor. x. οἷς σὺ λ. — τὸ μ. ἕτερ. που] Laudat haec Aristid. Orat. II. p. 276., ubi scribitur τοῦτ' pro τοῦτο. Part. που om. W. Dein Aristid. p. 86. τούτων. In seqq. Flor. x. τὸ δὲ ἕτερον, „ut solet hic liber fere in oppositionibus voculae δέ elisionem non admittere.“ *Stallbaum.* Proxime F βέλτιστα, Meerm. βέλτιστοι, Aristid. p. 276. βέλτιστ'. 503

P. 408. ἀεὶ] om. Clark. CEFJV Vindd. 1. 6. Florr. b. f. s. x. et pr. B (quod Routhius tradit in cod. Reg. καί omitti, ab alia vero manu superscriptum esse, id sine dubio valet in voc. ἀεί). Hos audivit libros Stallbaumius; attamen Ficinus quoque ἀεί expressit vertendo: *semper pro audientium utilitate certando.* Διαμάχεσθαι potius est Latinorum *contendere*, h. e., *eniti* (ut supra 502. B. Epist. XIII. 361. E. al.); igitur: *hoc semper contendere* s. *omni ope atque opera eniti ut quae salubria sint dicat* (de v. βέλτιστον vide supra posita). Pro λέγοντα ΓCEFW Florr. a. c. s. λέγοντας, B λέγοντας. Dein Clark. ἡδείω, Aristid. p. 276. ἀηδέστερ' ἐστὶ. De comparativis ἥδίω et ἀηδέστερα vid. ad Protag. p. 16. sq.

ταύτην — τ. ῥητορικήν] *eam rhetoricam cui hoc propositum sit ut civium saluti prospiciat eosque ad bonam frugem reducat, non adulando corrumpat.* In seqq. Arist. B

εἴ τιν' pro εἴ τινα, quod vide ne reponi oporteat. Dein ἔχεις om. Σ, post τοιοῦτον ponit Ξ. Proxime Vind. 7. τῶν γε ῥητ., W τί οὐκ ἐμοὶ, Bodl. Aug. Meerm. et Aristid. τί οὐ. Dein W et Aristid. p. 276. ἔφρασας αὐτὸν. Ceterum Routhius: *quare non indicasti?* Schleiermacherus: *warum hast du ihn mir nicht auch genannt, welcher es sei?* Immo est: *so sage mir doch auch wer er ist.* Cf. quae de hoc noristi usu exposui ad Protagor. p. 14. In seqq. Aristid. p. 276. ὅστις ἐστι (sic). — μὰ Δί'] Sic pro μὰ Δία tacite scripsit Bekkerus, idque Stallbaumius e Florr. d. x. recepit. Aristid. p. 276. τὸν Δί'. Dein ἔγωγε a Flor. x. et Aristid. abest. Aristid. τῶν νῦν, om. γε. — Τί δέ; τῶν π.] Vindd. 6. 7. Τί δὲ τῶν παλ. Vind. 1. Τί δε; τῶν π. In seqq. Bekkerus dedit τιν' pro τινα nullo memorato libro; sic vero scribit Aristid. p. 276. Quod sequitur αἰτίαν ἔχουσιν vertimus: *per quem dici possint Athenienses meliores facti esse*, propterea quod αἰτίαν ἔχειν etiam bono sensu ponitur in eo qui celebratur s. laudatur, et in universum qui dicitur (v. *Wernsdorf.* ad Himer. p. 211. sq. *Valcken.* ad Herodot. VI, 115. T. VI. P. I. p. 236.). Sic Polit. IV. 435. E: οἳ δὴ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν (h. e., *qui quidem etiam θυμοειδεῖς esse dicuntur*). Alcibiad. I. p. 119. A: εἰπὲ ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν Περικλέους συνουσίαν σοφώτερος γεγονέναι. De virt. 376. D: ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν τούτων ὁμιλίαν σοφός τε καὶ ἀγαθὸς γεγονέναι; Sic etiam αἰτιᾶσθαι, ut Polit. X. 599. E: σὲ τίς αἰτιᾶται πόλις νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι καὶ σφᾶς ὠφεληκέναι; — ἐπειδή] Stephanus in marg. „γρ. ἀφ' ὧν δὴ ἐκεῖνος ἦρξ.“, quod unde petitum sit nescimus. Dein μέν om. ΣV Vindd. 1. 2. 6. Flor. b. Bodl. Aug. et Meerm. Findeisenius: „habet enim (part. μέν) vim affirmandi.“ Immo μέν est vern. *wenigstens*, vid. ad Phaedr. p. 351.

Τί δέ;] Vind. 6. τί δὲ Θεμιστ. Dein οὐκ om. pr. V. C Cf. cum h. l. *Aristid.* Orat. Plat. II. p. 116. sq. — ἀκούεις] i. q. ἀκούσας οἶσθα, *audivisti*, igitur *scis*. Sic enim Graeci pluribus in verbis praeteritum et praesens (h. e., id quod praeterito est consequens) in unum copulant et praesentis temporis forma (ut ἥκω *adveni*, cui consequens est *adsum*; quocirca praesens ἥκω ponitur) praeteritum exprimunt. Cf. ad Legg. p. 9. sq. interpp. ad Xenoph. Anabas. I, 9. 28. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 956. Similiter Latini *audio* usurpant, v. *Goerenz.* ad Cicer. Acad. II, 2. p. 12. et *Iacobs.* ad Anthолog. gr. Palat. T. III. p. 311. De viris

celeberrimis qui hic memorantur non est quod exponamus. — *πρώην ποτὲ*] Pericles quum mortuus sit Olymp. 87, 4., hic autem sermo scriptus esse fingatur Olymp. 93, 4. (vid. init.), *πρώην ποτέ* h. l. est *ante annos circiter tres et viginti.* Etenim *πρώην ποτέ* tempus designat modo brevius modo longius, vid. *Casaubon.* ad Athen. V, 58. T. III. p. 235. Schweigh.; simul *πρώην ποτὲ τετελευτηκότα* refertur ad viros ante memoratos, ut Plato hoc dicere voluerit Periclis excessum „respectu superiorum recentem esse, quando post omnes illos intervallo satis longo mori ei contigerit.“ Quae quidem verba sunt Casauboni (l. l.) Platonem contra Athenaeum defendentis, qui Platoni hoc in crimine posuerit quod in temporis rationes peccasset. Cf. script. nostra quae est de Plat. vit. et script. p. 138. Quae sequuntur *οὔ καὶ σὺ ἀκήκοας* referuntur ad priora illa Socratis 455. E: *Περικλέους δὲ καὶ αὐτὸς ἤκουον ὅτε συνεβούλευεν ἡμῖν περὶ τοῦ διὰ μέσου τείχους. — Εἰ ἔστι γε*] Flor. s. om. *γε*. Dein W *σὺ ἔλεγες πρότερον*, Bodl. *ἀληθῆ, ἀρετήν*, etiam Aug. et Meerm. *ἀληθῆ ἀρετὴν*. Post v. *ἀρετήν* vide ne comma delendum sit, siquidem *ἀρετήν*, si constructionem spectas, cum *ἦν — ἔλεγες* cohaeret, sensus vero, quod superius est orationis principium, vocem *ἀρετήν* cum verbis *εἰ ἔστι γε — ἀληθής* coniungi iubet. In seqq. V *ἀποπλυνάναι*. Conclusio (apodosis), quae particulis *εἰ* et *ἐάν* praegressis sic solet supprimi (vid. ad Protag. p. 101. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1248.), intelligenda est haec: *isto modo (ut tu dicis) res habet* s. *bonos illos viros fuisse confitendum est.* — *εἰ δὲ μὴ τοῦτο*] h. e., *εἰ δὲ μὴ ἀληθής ἐστιν ἣν σὺ ἔλεγες ἀρετή*. Dein Bodl. et Meerm. *χρόνῳ* pro *λόγῳ*. Tum post *ὅτι* oratio sequitur obliqua: *ταύτας μὲν ἀποτελεῖν*, ut Phaedon. 63. C: *ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς ἥξειν*, ubi vid. Fischer. et Stallbaum. p. 43. sq. Adde *Matth.* Gramm. gr. p. 1058. sq. et 1299. In verbo autem *ὁμολογεῖν*, ut in verbis putandi et probandi, notio eius latet quod verum et rectum habeatur, igitur quod fieri oporteat (h. e., notio *τοῦ δεῖν*, quod quidem verbum fuerunt qui omissum esse statuerent), vid. ad Protag. p. 174. et supra posita ad p. 487. C.

τούτου] Clark. *ΓΔCEFW* Vind. 6. Florr. a. b. c. d. f. s. x. et Bas. 2. *τοῦτο* scribunt, quod his confirmatum libris vide ne genuinum existimari oporteat; etiam BV *τοῦτο*, superscripto *ου* (in J om. *τούτου* vel *τοῦτο*. Stephanus in marg. „*γρ. τούτῳ.*“). Etenim licet Ficinus quoque volgatam reddiderit scripturam *τούτου* vertens: *atque huius rei ars quaedam exstat*, sensus tamen genitivo *τούτου* adversatur, D

siquidem non hoc dicere voluit Socrates: *huius rei artem quandam esse*, sed hoc: *et eas voluptates quae meliores reddant homines explere atque discernere ab eis quae eos depravent esse artis proprium* s. τεχνικόν illud quod supra dixerat 500. A: ἆρ' οὖν παντὸς ἀνδρός ἐστιν ἐκλέξασθαι ποῖα ἀγαθὰ τῶν ἡδέων ἐστὶ καὶ ὁποῖα κακά, ἢ τεχνικοῦ δεῖ εἰς ἕκαστον; 501. B: αἱ μὲν τεχνικαὶ (πραγματεῖαι), προμήθειάν τινα ἔχουσαι τοῦ βελτίστου περὶ τὴν ψυχήν κτλ. Infra 504. D: πρὸς ταῦτα βλέπων ὁ ῥήτωρ ἐκεῖνος ὁ τεχνικός τε καὶ ἀγαθός κτλ. Quocirca τις non infinitum est illud, sed ita voci τέχνη adiungitur, ut solet affirmandi quadam vi (*sane*, vern. *wohl*, *allerdings*, *in der That*) substantivis apponi, v. c. Polit. IV. 430. E: κόσμος πού τις — ἡ σωφροσύνη ἐστὶ καὶ ἡδονῶν τινῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ἐγκράτεια. Phileb. 34. D: Οὐκοῦν νῦν δὴ πεῖνην τε καὶ δίψος καὶ πόλλ' ἕτερα τοιαῦτα ἔφαμεν εἶναί τινας ἐπιθυμίας; Legg. IV. 710. E. al. Iam si τοῦτο cum libris praestantioribus scripseris, videri possit τέχνη τις mutandum esse in τέχνης: *et hoc artis esse*, idque ipsi conieceramus; sed quum libri omnes in scriptura τέχνη τις (*hoc autem artem esse*, h. e., *ad hoc autem requiri artem*) conveniant, satius erit hoc retinere et mutatam orationis structuram ponere (vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 1299. sq.). Etenim verba τοῦτο δὲ τέχνη τις εἶναι pendent e praegressis ἠναγκάσθημεν ὁμολογεῖν (quocirca ponendum erat τοῦτο δὲ τέχνην τινὰ εἶναι), sed pro accusativo τέχνην τινά nominativus τέχνη τις ponitur, perinde ac si ὡμολόγηται s. ὡμολογεῖτο ἡμῖν vel tale quid praecesserit. Sic Stallbaumius quoque locum accepit. Findeisenius coniiciebat τεχνίτας s. τεχνικούς. Heindorfius: „Nimirum aut ἐστὶ pro εἶναι aut τέχνην τινὰ εἶναι sermonis constantia flagitabat. Nunc vereor ne verbum aliquod textu exciderit, ἐφάνη, ὡμολόγηται vel tale aliquod: nisi quis hoc εἶναι mutandum putet in εἴη ἄν." Vana haec esse quippe librorum auctoritate destituta per se patet. Part. δέ post τοῦτο om. J. — τούτων] Refertur ad viros modo memoratos, Themistoclem, Cimonem, Miltiadem et Periclem. Dein ἔχεις εἰπεῖν om. ΓΔΕFW Vindd. 1. 6. Florr. f. s. et pr. B. In Flor. s. γεγονέναι, οὐκ ἔχω ἔγωγε πῶς εἴπω: ἀλλ' κτλ. Dein pro ἔχω V ἔχων. Sequentia scribunt Flor. b. πῶς εἴπω, ἀλλ' ἐὰν ζητῇς. K. εὑρήσεις: ἴδωμεν, Flor. s. εἴπω: ἀλλ' ἐὰν ζητεῖς καὶ εὑρήσεις: ἴδωμεν, Vind. 7. ἐὰν ζητῇς, καλῶς εὑρήσεις. — ἴδωμεν δὴ] F et Flor. d. δέ. Ficinus: *Videamus iam.* Dein Flor. d. Bodl. et Meerm. οὕτωσιν, quod Heindorfius, Beckius et Stallbaumius receperunt, sed Buttm. in ed. II. expulit. Vid.

Wolf. Anal. litter. I. p. 437. *Buttmann.* Gramm. gr. I. p. 315. not. et *Schaefer.* Apparat. ad Demosth. II. p. 262. Paulo post *Γ* et Bodl. *ἀτρέμας*, vid. *Spanhem.* ad Aristoph. Nub. v. 260. Ceterum v. *οὕτωσί* Findeisenius interpretabatur *hoc modo*, addens: „nec coniungi debet cum *ἀτρέμα*, quod Socrates addit, quia affectum sciebat vim mentis frangere.“ Immo *οὕτωσὶ ἀτρέμα* coniungenda sunt, ut bene Heindorfius annotavit, qui laudat 506. D: *οὕτως εἰχῇ*. Cratyl. 390. E: *οὕτως ἐξαίφνης*. Polit. II. 378. A: *ῥᾳδίως οὕτω*. Adde Conviv. 176. E: *ἀλλ' οὕτω πίνοντας πρὸς ἡδονήν*, al. Etenim *οὕτως*, ut Latin. *sic* et germ. *so*, ita adverbiis adiungitur ut patrio sermone vocabulo *ganz* vel *bloss* s. *nur* reddi possit, v. c. *οὕτω πρὸς ἡδονήν*, proprie *so*, h. e., *nicht anders als*, igitur: *bloss* s. *ganz nach Lust* s. *Belieben.* — *ἐπὶ τὸ βέλτιστον*] Σ Vind. 2. Bodl. Aug. et Meerm. *ἐπὶ τὸ βέλτιον*, V *τὸ βέλτίστον*, W *τὰ βέλτιστα*. Praepositio *ἐπί* finem vel consilium indicat, ut *ἐπὶ τὸ βέλτιστον* verti possit: *bonum spectans* s. *propositum habens.* In seqq. Clark. *ἄλλ' ὅτι.*

οὐκ] Volgo *ἢ οὐκ*; *ἢ* vero ignorant Clark. *ΓΔCE* FW Vindd. 1. 6. Florr. f. s. et pr. B, quos sequuti sunt Bekker. et Stallb. In seqq. Bodl. et Meerm. *ἀλλὰ ἀποβλέπων εἴς τι*, supersc. *πρός*. — *πρὸς τὸ ἑαυτῶν*] Clark. Vind. 6. Florr. b. d. *αὐτῶν*, Vindd. 2. 7. Florr. a. e. f. m. o. s. x. Bodl. et Meerm. *αὑτῶν*. Recte *αὑτῶν* Stallbaumius reposuit. In seqq. *ἕκαστος*, tamquam vox collectiva, nominibus pluralibus et participio *βλέποντες* adiunctum est (vid. *Brunck.* ad Aristoph. Plut. 785. *Fischer.* ad Weller. III. 2. p. 60. sq. et *Boissonad.* ad Philostrat. p. 588.), eiusque interpositio structuram orationis ita mutavit ut praegresso plurali *οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοί* sequantur singularia *ἐκλεγόμενος προσφέρει*, ut Polit. I. 346. D: *καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι (τέχναι) οὕτω τὸ αὑτῆς ἑκάστη ἔργον ἐργάζεται καὶ ὠφελεῖ κτλ.* Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 602. sq. Sic etiam Latini, velut, quem bene Heindorfius attulit, *Cicero* Offic. I, 41: *ut pictores et ii qui signa fabricantur et vero etiam poëtae suum quisque opus a volgo considerari volt.* In seqq. Clark. *εἰχῇ*. — *προσφέρει ἃ προσφ.*] Prius *προσφέρει*, quod volgo deest, praestant ΞΣ Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. et Thom. Mag. p. 53. v. *ἀναλέγομαι*, ubi haec verba sic affert: *οὐκ εἰχῇ ἐκλεγόμενος προσφέρει.* Prius illud *προσφέρει* Heindorfius iam revocaverat, quem posteriores sequuti sunt. Ficinus volgatam reddidit scripturam vertens:

nec casu eligit quod ad suum opus conferat. In plurimis vero libris ἃ ante προσφέρει posterius deest, ut in Clark. ΓΔBCEFJVW Vindd. 1. 6. et Florentinis; ex quo colligi potest alios librarios vv. ἃ προσφέρει, alios prius προσφέρει omisisse, ut ex genuina scriptura προσφέρει ἃ προσφέρει duplex exstiterit: προσφέρει (omissis ἃ προσφέρει) et ἃ προσφέρει (omisso priore προσφέρει). In seqq. τό ante αὐτοῦ om. ΦJ; dein pro αὐτοῦ Clark. ΓΔΣJW Vindd. 1. 2. 7. αὐτῶν, Florr. o. x. Bodl. et Meerm. αὐτῶν, Reg. αὑτοῦ, superscripto ab eadem manu τῶν, BE a corr. m. αὑτῶν. Proxime Clark. Δ εἰδώς τι pro εἰδός τι; dein W αὐτὸ, Bodl. Aug. et Meerm. αὐτῷ om. Pro πάντας Vind. 6. ἅπαντας. Verba τοὺς ἄλλους sine part. copulativa praegressis adiuncta sunt, ut Theaet. 171. E: γλυκέα, πάντα ὅπα τοῦ τύπου τούτου. Conviv. 186. D: ξηρὸν ὑγρῷ, πάντα τὰ τοιαῦτα. al. — ὡς εἰς τάξιν τινὰ — τίθησιν] Orationis structura mutata est; etenim his verbis conclusio (apodosis) contineri debebat, quum sensus sit: *si exempli causa pictores, architectos* al. *considerare volueris, ordine quodam quemque intellexeris ponere quicquid ponat, ut opus construat ordinatum apteque dispositum.* Pro oratione vero hac in se consistente posita est oratio e praegresso pendens; nam ὡς — τίθησιν cohaeret cum antecedd. εἰ βούλει ἰδεῖν: *si considerare volueris, quomodo quisque ponat.* Heindorfius: „Iam post haec οἷον εἰ βούλει ἰδεῖν etc., quum huiusmodi exspectetur apodosis, φανοῦνται σοι οὗτοι εἰς τάξιν τινὰ ἕκαστος ἕκαστον τιθέναι etc., ea latet quodammodo in his, ὡς εἰς τάξιν etc., ut paullo negligentior exeat in dicendi fervore structura.“ Neque tamen, quem Heindorfius sumit, dicendi fervor pro causa huius mutatae structurae habendus est, sed proprium illud graeci sermonis studium orationis nectendae (in quo contractio et attractio, quam Grammatici vocitant, sita est); iccirco oratio cum praegressa ita coniungitur ut ex ea pendeat (ἰδεῖν — ὡς). — ἕκαστος ἕκαστον] W ἕκαστον ἕκαστος. Dein Δ προσαναγκάζοι.

P. 410. ἁρμόττειν] ΣYJ Vind. 7. Florr. a. b. c. m. o. Bodl. et Meerm. ἁρμόττον, BV ἁρμόττειν, Ξ ἁρμόττον. Cetcrum conferendus est cum his Phaedr. 264. C: δεῖν πάντα λόγον ὥσπερ ζῷον συνεστάναι — μέσα τ' ἔχειν καὶ ἄκρα, πρέποντ' ἀλλήλοις καὶ τῷ ὅλῳ γεγραμμένα. Spectavit h. l. *Aristid.* Orat. Plat. II. p. 138.

τεταγμένον τε] Voc. τε om. Flor. o. et pr. Ξ, 304

Flor. x. τι. *Τεταγμένον* est *rite* s. *ordine dispositum*, vid. ad Phaedr. p. 493. Deinde v. *δημιουργοί* post *ἐλέγομεν* ponit Flor. x. Proxime W *δὴ νῦν*, Φ *ἰατρικοὶ*, et post *κοσμοῦσι* voc. *που* om. Flor. d. — *συντάττουσιν*] Sic Clark. *ΔΞΣΥΦJVW* Florr. a. m. Bodl. (ut Phileb. 28. D. 30. C.). Volgo *συντάσσουσιν*. Quamquam hanc quoque formam reperimus nonnullis locis, velut Polit. 261. τε B. *τάσσοντες*. Paris. B scribit *συντάσσουσιν*. In seqq. *οὕτω* om. W, post *τοῦθ'* ponit J, Flor. d. *ὁμολ. ταῦτ' οὕτως ἔχειν*, Flor. f. *τοῦτο οὕτως ἔχειν*, Flor. b. *τοῦθ' οὕτως ἔχειν*, ΦF *οὕτω ταῦτ' ἔχ.* In seqq. pro *τοῦτο* Flor. x. *ταῦτα*. Dein Flor. x. *ἄρα*, J *κοσμοῦσα* pro *τυγχοῦσα*. Proxime Flor. o. *πλοῦα*, et pro *ὡσαύτως* Clark. *ὡς αὕτως*.

Τί δ' ἡ ψυχή;] Sic, ut in edd., verba sunt distin- B
guenda. Vid. supra ad p. 501. E. Flor. x. *τί δὲ ἡ ψ.* — *ἐκ τῶν ἔμπροσθεν*] Clark. et *Δ ἐκ τ. πρόσθε*, quos Bekkerus audivit. *Πρόσθε* exstat Legg. XI. 917. E. Epist. VII. 326. D. Cf. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 284. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 100. not. 2. et *C. Schneider.* ad Polit. *V.* I. p. 124. sq. In libris vero *ΓΞΣBCJVW* Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. et Meerm. *πρόσθεν*, reperitur, quod recte receperunt Stallb. et Buttm. in ed. o Heind. II. Statim post J *τοῦτω*. Ceterum *τοῦτο* refertur ad posterius quod Socrates posuerat, *τάξεώς τε καὶ κόσμου τινὸς τυχοῦσαν χρηστὴν εἶναι τὴν ψυχήν*. — *τῷ ἐκ τ.*] J *τὸ ἐκ τ.* Bodl. *τὸ αὐτῆς τάξεως*. Dein *τοῦ* om. Φ et F *ἐγγιγνομένῳ* („qui hoc et quae sequuntur ad *τοῦ κόσμου* C. in mg. habet rc." Bekker.). Quae sequuntur *ὑγίειαν* — *λέγεις* in edd. superioribus Socratis orationi annexa sunt; dein *ΚΑΛ. Ἔγωγε. ΣΩ. Τί δὲ αὖ;* Correxit Heindorfius praeeunte Ficino qui verterit: *CAL. Sanitatem et vires fortasse dicis? SO. Dico equidem* cet.; eumque Cornarius quoque secutus est. Verba *ὑγίειαν* separanda esse a Socratis oratione duobus punctis (:) significatum reperitur etiam in *ΔΣYBCEJV*. In Flor. x. *ὑγείαν*. — *τί δὲ αὖ*] Stephanus male interpunxit: *Τί δὲ αὖ; τῷ κτλ.* Recte Ald. Bass. 1. 2. Vind. 2. Bodl. Reg. al. *Τί δὲ αὖ τῷ — τοῦ κόσμου;* quod revocarunt Routh. Findeis. et recentiores. Ficinus: *quod vero nomen ei quod in animo ex ordine fit atque ornatu, conare invenire* cet. Flor. x. *δ' αὐτῷ*, Flor. b. *δ' αὖ τῷ*, Reg. *τί δ' ἄν*. Illud *τί δ'* recipiendum. Pro *τῷ* Vind. 1. *το* (sic). Dein Meerm. *πειρῷ*.

ὥσπερ ἐκείνῳ] Libri omnes ὥσπερ ἐκεῖνο, quod C
Findeisenius in ἐκείνου fortasse mutandum esse arbitrabatur (Ficinus: *conare invenire et exprimere, huius quemadmodum et illius*). Heindorfius vero suo Marte dedit ἐκείνῳ, quem Beck. Bekker. (qui nihil hic annotavit) et Stallbaumius audiverunt. Heindorfius provocavit ad tritum illud loquendi genus καλεῖν τινὶ ὄνομά τι (vid. ad Cratyl. p. 11.). Sed vereor ne temeritatis sit sic ad arbitrium locum quemquam mutare, qui interpretationem rectam, non correctionem flagitet. Verba ὥσπερ ἐκεῖνο referuntur ad τὸ ἐν τῷ σώματι ἐκ τῆς τάξεώς τε καὶ τοῦ κόσμου γιγνόμενον, cui opponitur nunc τὸ ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνόμενον ἐκ τῆς τάξεως καὶ τοῦ κόσμου. Res ipsa autem (τὸ — γιγνόμενον) pro nomine eius posita est (ut res pro eius attributo poni solet, vid. ad Protag. p. 205.); igitur ἐκεῖνο est i. q. ἐκείνου τὸ ὄνομα. Quocirca plene dicendum erat: πειρῶ εὑρεῖν καὶ εἰπεῖν τούτου τὸ ὄνομα, ὥσπερ ἐκείνου τὸ ὄνομα εἶπες. Itaque vides respuendum esse illud ἐκείνῳ, quod nos quoque a Bekkero inducti (quippe quem libros Mss. sequutum esse putavissemus) reposuimus. — σὺ δ', ἂν μέν σοι κτλ.] Florr. novem, Meerm. Ald. Bass. 1. 2. σὺ δὲ ἂν μέν σ., quod Heindorfius tacite dedit et post Routhium Stallbaumius e libris revocavit. Dein Meerm. pro σοι scribit μοι, omisso μέν. Dein Γ καλῶς ἐγὼ. Ceterum respexit magnamque partem transscripsit hunc locum *Iamblich.* Adhort. ad philos. c. XVIII. p. 254. sq. Kiessl.

— ἔμοιγε δοκεῖ] Clark. „ἔμοιγε γὰρ γδ. Sic ms. i. e. γὰρ legit pro γε." *Gaisf.* Bas. 2. ἐμοὶ γὰρ, quod probavit Stallbaumius. Sed particula explicans potius tamquam suppressa, ut solet, intelligenda est. Ficinus ἔμοιγε reddidit vertens: *Mihi quidem ordinationi corporis nomen esse sanum* (sic Venet. 1491.). Vind. 7. μὴ ἐπίτρεπε: ἔμοιγε. In seqq. Heindorfius: „mallem ὄνομα εἶναι τὸ ὑγιεινόν, ut Symp. 186. C: καὶ τοῦτό ἐστιν, ᾧ ὄνομα τὸ ἰατρικόν, ni statim post eodem modo sine articulo inferretur νόμιμόν τε καὶ νόμος." — ἡ ὑγίεια] Pro ἡ F καὶ. Iambl. ἡ ὑγεία γίνεται. Deinde ab eodem libro vv. καὶ ἡ ἄλλη ἀρετή absunt. Statim post Florr. s. x. ἔστιν pro ἔστι.

τάξεσί τε] Voc. τε addunt ΞJV Vindd. 1. 2. 6. D
7. Florr. a. b. c. d. m. Bodl. et Meerm. Dein Bas. 2. νόμοι pro νόμος. Sequens ταῦτα (*hoc*, ut Górg. 447. A. 499. C. Cf. ad Phaedr. p. 272.) refertur ad praegressa νόμιμον et νόμος.

P. 412. πρὸς ταῦτα] ΞΣ Vindd. 2. 7. Florr. a.

c. d. m. o. x. Bodl. Aug. Meerm. et rc. B addunt αὖ, quod praeeunte Heindorfio receperunt Beck. et Stallb. Recte, meo iudicio; refertur enim αὖ (*item*) ad praegr. ὅθεν καὶ νόμιμοι γίγνονται καὶ κόσμιοι; ut sensus fere hic tecte significetur: *Nonne* νόμιμος *et* κόσμιος *etiam rhetor est is quem* τεχνικόν *vocavimus?* Quamquam Ficinus simpliciter vertit: *An non igitur ad haec artificiosus ille rhetor bonus* (sic ed. Venet. 1491., non *et bonus*) *respiciens* cet. Male dein Paris. E Florr. f. s. cum Ald. Bass. 1. 2. λέγοι; quod Findeisenius unus probare poterat interpretans *dicturus est.* Iambl. λέγωσιν. — καὶ ἐάν τι] κἂν suppl. Γ. Dein ω
Flor. c. ἀφαιρῇ, V ταῦτο.

γίγνηται] Vir doctus, teste Heindorfio, corrigebat ἐγγίγνηται propter seq. ἐγγίγνηται; sed, ut bene Heindorfius animadvertit, ἐγγίγνηται idem est quod praegressum hoc ἐν ταῖς ψυχαῖς γίγνηται. Tum Flor. x. ἀπαλάττεται. Dein vv. καὶ σωφροσύνη — ἀπαλλάττηται om. Γ. In seqq. Iambl. ἀπείη (ap. Routh. ἀπῇ) pro ἀπίῃ. Statim post Clark. ὤφελος. Dein γε om. suppl. Γ. — σιτία] ΞΣ Vindd. 2. 7. Flor. x. Bodl. Aug. Meerm. et Iambl. ἢ σιτία. Ficinus volgatam reddidit scripturam: *Quidnam confert — corpori aegrotanti maleque affecto cibos multos suavissimosque praebere* cet. Dein τὰ ante v. ἴδια om. CJV. Proxime Clark. ἄλλότι οὖν. Meerm. ἄλλο ὁτιοῦν. Dein Stephan. et Bip. ὁ pro ὅ, quod Cornario praeeunte Routh. Findeis. Heind. ceteri reposuerunt. Proxime pro ὀνήσῃ ΓΞΣJVW Vindd. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. et Meerm. ὀνήσει, B
ει
ὀνήσῃι. Dein Clark. („sed ῑ punctis notatum," Gaisf.) et Bas. 2. αὐτὸν. — ἔσθ' ὅτε] Libri tam scripti (in his etiam Clark.) quam edd. ἔσθ' ὅτι, unus Bodlei. ἔσθ' ὅτε exhibet, quod Cornario et Ios. Scaligero (in Iamblichi exemplo, ut Routhius tradit) praeeuntibus receperunt Findeis. Heindorf. Bekk. et Stallbaum. Sed de huius correctionis necessitate equidem magno opere addubitaverim. Libri enim omnes, uno Bodl. excepto, quum ἔσθ' ὅτι exhibeant vide ne genuina sit scriptura ἔσθ' ὅ τι (proprie *est qua*, h. e., *aliqua ratione*, vern. *irgend wie*, *in irgend einer Rücksicht*, et hoc cum praegressa negatione μή coniunctum est *nulla plane ratione*). Sensus est: *quod nulla plane ratione ipsi* (corpori aegroto) *plus proderit, quam contrarium* (abstinentia), *immo, si recte rem aestimes, etiam minus.* Atque hoc etiam sensus postulat, non ἔσθ' ὅτε (*interdum*); nam quum corpori aegroto

ciborum eorumque dulcissimorum ac potionum copia *semper* noceat (quocirca medici infra 505. A. nunquam dicuntur aegrotanti permittere ut eis satietur quae concupiscat), qui dici potest *interdum* non plus prodesse, quam abstinentia, vel potius minus? Sic ἔσθ' et ἔστιν ὅ τι Polit. VI. 507. C: ἔστιν ὅ τι προσδεῖ ἀκοῆ καὶ φωνῇ γένους ἄλλου εἰς τὸ τὴν μὲν ἀκούειν, τὴν δ' ἀκούεσθαι κτλ. Eryx. 400. E: ἔστιν ὅ τι ἂν πλουσιώτερος νομίζοιτο εἶναι διὰ τοῦτο; 401. A: εἰ ἔστιν ὅ τι χρώμεθα πρὸς ἀλλήλους τῷ διαλέγεσθαι καὶ τῷ βλάπτειν καὶ ἑτέροις πολλοῖς; D: ἔσθ' ὅ τι ἂν ἧ αὐτῶν τούτων δέοιτο ἢ ἀργυρίου ἢ ἑτέρου τινός. al. Dein scripserim πλέον, ἢ τοὐναντίον (quia ἤ non est *vel*, quod magis copulat quam disiungit, sed *quam*); accedit quod ἢ τοὐναντίον non solum cum πλέον cohaeret, sed etiam cum sequente ἔλαττον. Post v. τοὐναντίον Cornarius interponi inbebat ἤ, vertens: *aut etiam minus, secundum iustam rationem*; quem audire non debebat Heindorfius (qui ait rationem ipsam hoc requirere), quamquam hoc probaverat Schleiermacherus in ed. I. qui annotat: „*wenn man nicht ohne* ἤ *noch leichter lesen will* κατὰ δέ." In ed. II. vertit: *was ihm bisweilen* (sic!) *um nichts mehr dient, oder im Gegentheil recht gesprochen, wohl noch weniger.* At vero ἢ τοὐναντίον praegresso ὃ μὴ ὀνήσει πλέον nihil potest aliud esse nisi: *quam contrarium* (h. e. abstinentia). Neque opus est ulla vel interpositione vel correctione, quum sequens καί (at Latin. *atque*) rem accuratius definiat priusque fere corrigat, vern. *oder vielmehr*, vid. ad Phaedr. p. 594., ubi *Fritzsch.* Quaest. Luciann. p. 11. attulimus. Sic Apolog. 23. A: ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ὀλίγου τινὸς ἀξία ἐστὶ καὶ (*oder vielmehr*) οὐδενός, ubi v. Stallbaum. p. 32., qui hunc quoque locum recte sic accepit, male vero verba κατά γε τὸν δίκαιον λόγον a sequentibus καὶ ἔλαττον separavit vertens: *quod ei quandoque non plus utilitatis afferet quam contrarium, siquidem rem recte aestimas; imo etiam minus.* Potius est, ut patrio reddam sermone: *was ihm auf keine Weise* (s. *in keiner Hinsicht*) *mehr nützen wird, als das Gegentheil, vielmehr, um recht zu reden, weniger* (h. e., *was ihm vielmehr — weniger nützen wird*). Comma post v. λόγον inductum mallem. Ficinus a sensu prorsus aberravit vertens: *quod non sit profuturum. Hoc est plus vel minus vel contrarium quam iusta dictat ratio.* — ἢ οὔ;] Sic Bodl. Aug. Meerm. et Ficinus: *Sunt haec vel non?* Sic 488. E: ἔστι ταῦτα ἢ οὔ; 504. C: ἔστι ταῦτα ἢ οὐκ ἔστιν; Similiter 504. A: ὁμολογοῦμεν οὕτω τοῦτ' ἔχειν ἢ οὔ; ΚΑΛ.

Ἔστω τοῦτο οὕτως. al. Heindorfius quoque et Beckius hoc receperunt. In libris vero reliquis, quos Bekker. et Stallb. sequuti sunt, desunt verba *ἢ οὔ.* —

καὶ ζῆν μοχθηρῶς] Sic *ΓΔΞΣΥΦ* Vind. 1. Flor. x. Bodl. Meerm. et Iambl. pro volgato *ζῆν καὶ μοχθ.*, Clark. *καὶ ζῆν* (sic sine iot. subscr.) *κἀι*; sic etiam W; contra JV Flor. b. *οὕτω* (Iambl. *οὕτως*) *ζῆν μοχθηρῶς*, quod Ficinus quoque in libris suis videtur reperisse qui verterit: *Sic enim necesse est vivere male.* Dein in vv. *ἢ οὐχ οὕτως* e Clark. Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. b. c. m. o. x. et Meerm. *οὕτως* pro *οὕτω* recepimus. — *Οὐκοῦν*] Clark. *οὐκ οὖν.* Ald. Bas. 1. *οὔκουν.* Dein *καὶ* addunt *ΞΣΥ* Florr. d. m. x. Bodl. Aug. Meerm. et Iambl., quod in edd. omissum Cornario suasore primus adiecit Findeisenius, quem posteriores sequuti sunt. Ficinus *καί* non reddidit vertens: *Nonne cupiditates explere veluti esurientem comedere quantum vult* cet. Dein V *ἀποπλυνάναι*, Bodl. *πίνειν.* Verbi *βούλεται* et participii *πεινῶντα* subiectum est pronomen infinitum (vern. *einer* s. *man*), vid. ad Protag. p. 71. Verba quae sequuntur sic scribenda: *κἀμοὶ δὲ ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδέποτ' ἐῶσιν κτλ.*; cohaerent enim *ὡς ἔπος εἰπεῖν* et *οὐδέποτε* (Latin. *omnino numquam*), vid. ad p. 501. A. posita. Atque sic recte dedit Bekkerus; libri vero reliqui *κἀμοὶ δὲ* (vel *δέ*), *ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδέπ.* Dein *Γ* et Iamblich. *ἐμπίμπλασθαι*, J *ἐπίμπλασθαι.* Tum J *καὶ σὺ τοῦτό γε.*

505

ὁ αὐτὸς τρόπος] Scribe: *ὁ αὐτὸς τρόπος, ἕως μὲν ἂν — ἔσται; φῂς ἢ οὔ;* Etenim verba *ὁ αὐτὸς τρόπος* illustrantur seqq. *ἕως μὲν ἂν κτλ.*, quae, nulla interposita coniunctione, prioribus statim annectuntur, quod quidem praecipue vocibus *τοῦτο, τόδε, οὕτως* al. praegressis fieri solet, vid. quae *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1292. sq. collegit exempla. Libri edd. *τρόπος; ἕως μὲν ἂν — ἔσται. φῂς ἢ οὔ;* Patrio sermone particulam *nehmlich* interponimus, vid. ad Protag. p. 100. — *εἴργειν αὐτὴν δεῖ*] Vind. 1. *εἴργειν.* W *δεῖ αὐτὴν*, B *αὐτὴν δεῖ*, *ΞΣ* Vindd. 2. 7. Florr. a. m. o. Bodl. Aug. et Meerm. *δεῖν.* Dein Vindd. 2. 7. Meerm. *ἅττα*, Iamb. *ἀλλ' αὐτὰ.* Tum Flor. x. *ἢ ἃ ποιῶν βελτίων ἔσται*, Iamblich. *ἃ ἂν ποιῶν βελτ. ἔσται.* Ficinus: *neque permittendus alia facere quam illa ex quibus evadat melior.* — *Οὕτω γάρ που*] Flor. x. Bodl. *οὐ γάρ που.* Dein *ἂν τῇ* pro *αὐτῇ* Bodl. — *Οὐκοῦν τὸ εἴργειν*] Traiectum in his est v. *ἐστίν*; verba enim sic cohaerent:

B

Οὐκοῦν τὸ ἀρχὴν ἀφ' ὧν (i. q. *ἀπὸ τούτων ὧν*) *ἐπιθυμεῖ ἐστὶ κολάζειν;*

P. 414. *ἆρα*] om. pr. EF. In Iambl. *τὸ κολάζεσθαι καὶ ἆρα.* Dein *ἡ* ante v. *ἀκολασία* om. Σ Flor. x. Iambl. (Kiessl.) et pr. Ξ. Proxime J et Flor. d. *δὴ νῦν.*

οἰδ' ἅττα] Flor. x. *οἶδα, τί λέγεις.* Dein Florr. C a. b. e. m. o. *ἄλλόν τινα.* — *Οὗτος*] W *οὕτως.* De vv. *οὗτος ἀνήρ* vid. ad p. 467. B. posita. Dein male libri edd. ante Heindorfium interpunxerant *οὐχ ὑπομένει, ὠφελούμενος καὶ αὐτὸς, τοῦτο πάσχων*; etenim vv. *καὶ αὐτὸς τοῦτο πάσχων* „epexegesin quandam faciunt praecedentis *ὠφελούμενος.*“ *Heind.* Rectam habent interpunctionem libri Vindobb.

Pro *αὐτός* C Flor. b. et corr. Γ *αὐτό*, V *αὐτὸ*$^{\sigma}$, Bodl. Aug. et Meerm. *αὐτὸς.* — *Οὐδέ γ.*] Florr. f. s. *οὐδέν γέ μ.* Dein Ald. Bass. 1. 2. *μέλλει* pro *μέλει.* Ficinus (*Nulla omnino mihi cura est verborum tuorum o Socrates*) Socratis nomen addit, quod nullo in libro exstat. — *Τί οὖν, δὴ ποιήσομεν;*] A Meerm. *οὖν* abest. Deinde Flor. x. Bodl. et Meerm. *ποιήσωμεν* (Heindorfius: „Vere forsitan“), F *ποιήσομεν*$^{\omega}$, JV *ποιῶμεν*, Flor. b. *ποιοῦμεν.* De futuro deliberandi vi praedito (etenim in ipso tempore futuro haec vis inest) vid. ad Protag. p. 128. et ad Phaedr. p. 553. Neque Stallbaumio possum assentiri futurum censenti in hac formula usurpari, quando *quid futurum sit* simpliciter quaeratur, coniunctivum contra dubitationis indicium facere, ita ut significet aliquem consilii haerere *quid faciendum sit.* Immo futurum si rem aliquam iudicat eventuram simplicem habet futuri vim, contra si quid significat eventurum quod ex voluntate nostra vel consilio suspensum sit, cum futuri temporis significatione deliberatio coniuncta sit necesse est. Sic v. c. si dicimus: *was werden wir lesen?* actio significatur mere (obiective, ut philosophi loquuntur) futura, contra si dicimus: *was sollen wir lesen?* actio eadem futura indicatur, sed ita ut e deliberatione nostra vel consilio pendeat; atque hoc dicere possis *subiectivum* futurum, quod coniunctivi similitudinem quandam gerit; quocirca etiam hunc excipit, ut in noto illo Euripid. Ion. 738: *εἴπωμεν ἢ σιγῶμεν; ἢ τί δράσομεν;* Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 941. 986. *Ποιήσομεν* Ficinus quoque videtur legisse vertens: *En quid ergo agemus?* — *καταλείψωμεν*] Clark. ΓΔBCEFW Vindd. 1. 6. Florr. a. c. d. f. m. o. s. Ald. Bas. 1. *καταλύωμεν*, Florr. b. x. JV et *γρ.* Ξ *καταλύωμεν*, ΞΣ Vindd. 2. 7. Bodl.

Aug. et Meerm. καταλείψωμεν; sed de aoristo καταλεῖψαι vide quae disputarunt viri docti *Schaefer.* ad Apollon. Rhod. T. II. p. 407. ad Pythag. aur. carm. p. 475. ed. Orell. ad Gnom. poët. p. 148. et *Lobeck.* ad Phrynich. p. 714. sq. Cornarius Eclog. p. 80. Fisch. „graece legendum: μεταξὺ τὸν λόγον καταλείψομεν. — verbi καταλείψομεν lectionem confirmant verba mox sequentia καταλείπειν et καταλείπωμεν; et alioqui λύσομεν legendum esset, non καταλύσομεν." Atque hoc, καταλύσομεν, recepit Stephanus, qui in marg. annotat „γρ. καταλιπόντες" (in Bas. 2.). Stephanum audivit Findeisenius. Heindorfius vero cum Buttmanno reposuit καταλίπωμεν „quoniam usitata aoristi forma est ἔλιπον, non ἔλειψα." Sed pro vero haberi oportet καταλύσομεν (ut Routhius iam statuerat), quod in optimis plurimisque libris exstat; idque rite a Bekkero et Stallbaumio revocatum est. Etenim praesens (ut τί s. πῶς λέγομεν) sic ponitur, praecipue in interrogatione (in qua ipsa iam dubitationis cuiusdam significatio inest, ut in patrio sermone: *brechen wir das Gespräch ab?* i. q. *sollen wir das Gespräch abbrechen?* s. *meinst du, dass wir — abbrechen sollen?*). Vid. ad Phaedr. p. 521. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 986. — Αὐτὸς γνώσει] Sic Clark. al., W γνώσει. Heindorfius recte interpretatur: *Ipse videris*, affert Schol. ἀντὶ τοῦ, εἴ τι θέλεις, ποίει· ἐμοὶ γὰρ οὐ μέλει. Phileb. 12. A: Ἐμοὶ μὲν πάντως νικᾶν ἡδονὴ δοκεῖ τε καὶ δόξει, σὺ δ' — αὐτὰς γνώσει, ubi v. Stallb. p. 7. Dein Meerm. ἀλλ' οὖ τοὺς

θέμις εἶναι] Libri omnes habent θέμις, in quo merito *Schaefer.* ad Apollon. Rhod. T. II. p. 407. offendit. Etenim fuerunt quidem qui vocem θέμις in hac formula tanquam indeclinabilem usurpatam fuisse existimarent (vid. interpp. ad Sophocl. Oedip. Colon. 1185. *Buttmann.* Gr. ampl. T. I. p. 232. II. p. 405. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 200. et Stallbaum. ad h. l.). Sed vide ne recte iudicaverit *Reisig.* ad Sophocl. Oedip. Col. p. 344: „ea licentia prorsus singularis videtur et insolens in vocabuli forma legitima." Idem vir doctus nostrum locum sic scribi iubebat: μύθους, φασί, μεταξὺ θέμις εἶναι καταλείπειν, addens: „parenthetica est φασί, et εἶναι cum μεταξὺ iungendum: μεταξὺ εἶναι." Quod merito reprobavit *Doederlin.* ad Sophocl. l. l. His adductus rationibus accusativum θέμιν reponendum esse putabam. De v. εἶναι, sane etiam voci θέμις videtur coërcendi quaedam vi apponi (vern. *so weit es sein kann, wo möglich*), ut *Sophocl.* Oed. Col. 1185. θέμις σέ γ' εἶναι (quod

Ps. 118, 1. Beati immaculati in via, qui ambulant in lege Domini. Beati immaculati in via, qui scrutantur testimonia ejus

proxime ἀληθὲς sine art. τό ΣY Bodl.; tum in Flor. o. τὸ ψ., Ξ τί τὸ ψ. Substantivum ψεῦδος adiectivo ἀληθές opponitur, ut Phileb. 37. B. Polit. II. 376. E. al. Cf. *Heindorf.* ad Cratyl. p. 11. Proxime Aug. et Meerm. ἅπασιν ἀγαθόν. Heindorfius et Stallbaumius: „Bene; ne ἅπασιν cum seq. φανερὸν coniungatur.“ Sed ipse sensus v. ἅπασιν a sequente φανερόν pronuntiando separandum esse docet. Similem attulit Heindorfius locum Charmid. 166. D: ἦ οὐ κοινὸν οἴει ἀγαθὸν εἶναι σχεδόν τι πᾶσιν ἀνθρώποις γίγνεσθαι καταφανὲς ἕκαστον τῶν ὄντων ὅπῃ ἔχει; — τῷ λόγῳ] Heindorfius: „Non dubito quin corrigi debeat τὸν λόγον. Ita paullo ante Callicles Αὐτὸς δὲ οὐκ ἂν δύναιο διελθεῖν τὸν λόγον; ita mox διεξελθεῖν τὸν λόγον. Ficinus: *prosequor* (immo *prosequar*) *igitur ego ipse sermonem.*“ Neque tamen de oratione, sed de re h. l. agitur, ut sequentia docent ὡς ἄν μοι δοκῇ ἔχειν (int. αὐτό, vern. es. Vid. ad Phaedr. p. 431. Praecedit enim: κοινὸν γὰρ ἀγαθὸν ἅπασι φανερὸν γενέσθαι αὐτό). Quocirca licet similiter Theaet. 157. E: οἶσθα γάρ που ὅτι ἐν πᾶσι τούτοις ὁμολογουμένως ἐλέγχεσθαι δοκεῖ ὃν ἄρτι διῆμεν λόγον ὡς κτλ., et λόγος etiam in re ponatur quae tractatur (ut Protagor. 314. C: περί τινος λόγου διιλεγόμεθα. 329. A. Politic. 294. C. Phileb. 33. C. Legg. I. 628. E. al. Vid. *Brunck.* ad Sophocl. Oedip. Colon. 443.), tamen τῷ λόγῳ (quocum verba persequendi s. exponendi iunguntur, v. c. Polit. II. 361. E: οὐδὲν ἔτι — χαλεπὸν ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ) h. l. rectius existimo. Puerile fere est, non ingeniosum (ut Stallbaumius indicat) quod Coraius scripsit τὼ λόγω, ut sensus esset: διεξέρχομαι τοίνυν εἰς ἐγὼ τοὺς δύο λόγους, τόν τε ἐμόν, καὶ ὃν ὤφειλες σὺ λέγειν.

ὑμῶν] Φ ἡμῶν. Dein Aug. μή om. In Aug. et 506
Meerm. δοκῶ τὰ ὄντα. — εἰδὼς λέγω] Flor. x. εἰδὼς πάνυ τι λέγω, Bas. 2. εἰδ. πάνυ τοι λέγω. Flor. x. ἀλλ' ἐγὼ (sic) ἀλλὰ ζητῶ κοινῇ. Bodl. ζητῶν pro ζητῶ, quod Heindorfius receperat (Ficinum ad testimonium vocans qui verterit: *neque enim ego tanquam sciens dico — sed vobiscum communiter indagans*). In ed. vero II. revocavit ζητῶ, annotans: „pro ζητῶ cod. Bodl. et Ficinus ζητῶν, quod praeferendum videtur.“ Immo praestat ζητῶ quod praegressis εἰδὼς (*quia scio* s. *tamquam sciens*) λέγω opponitur. In seqq. Bodl. μεθ' ἡμῶν.

P. 416. ἄν τι φαίνηται] Flor. s. ἀντιφαίνεται. — ὁ ἀμφισβητῶν ἐμοί] Sic Clark. ΓΔΞΣFJVW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. b. d. x. Bodl. Aug. et Meerm.

pro volgato ὁ λέγων ἀμφισβητ. BC Florr. a. c. m. o. ὃ λέγων ὁ ἀμφ. Sed λέγων sine articulo scribendum est (ut Findeisenius iam dederat), propterea quod cum φαίνηταί τι cohaeret (de loquutione λέγειν τι vid. ad Protag. p. 179. et ad Phaedr. p. 616.). Ficinus quoque: *Quapropter si quid recte dicere videbitur qui mihi contradixerit* cet. In seq. Flor. x. cum Bas. 2. ἔγωγε; dein F πρῶτόν, W πρώτως. Proxime Flor. x. διαπερᾶναι, Vind. 1. συνδιαπεράναι. — εἰ δὲ μὴ] Flor. f. εὖ δέ μοι. Dein Flor. x. βούλεσθαι. — χρῆναί πω] Voc. πω om. Vind. 6. Cohaeret, ut per se patet, cum negatione praegressa οὐ. Ficinus: *At vero nondum mihi videtur — abeundum.*

δοκεῖν] J δοκεῖ, Meerm. βούλωμαι. Quod sequitur B αὐτοῦ est, ut infra C λέγε — αὐτός, i. q. κατὰ σαυτόν, vern. *für dich*, vid. ad Protag. p. 9. sq. Dein Flor. d. δεξιόντος pro διόντος. Proxime Γ μὲν ἡδέως. Mox ἔτι om. J et Flor. b. In Aug. et Meerm. διελεγόμην ἔτι. — ἕως] CEF Florr. a. c. d. m. o. s. ἕως ἄν. De part. ἕως cum indicativo aoristi iuncta vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1008. sq. Dein Clark. Δ J Ἀμφίονος, Σ Y Aug. (superscr. ἀπ') et Meerm. ἐπέδωκα. Proxime art. τοῦ ante Ζήθου om. Ξ Σ Φ J V Vindd. 2. 7. Flor. b. et Bodl. In Flor. x. ἀντὶ τοῦ Ζήθου. Referuntur haec ad p. 485. E., ubi Callicles Zethi quasi partes agens Socratem a philosophiae studio dehortatus erat. Socrates igitur nunc ait se libenter cum Callicle colloquuturum esse, ut Amphionis dictum ei reddat, h. e., ut eum Amphionis persona suscepta ad philosophiae studium cohortetur. Schol. τὸν ὑπὲρ φιλοσοφίας λόγον βουληθῆναι ἂν φῆσιν ἀποδοῦναι Καλλικλεῖ, ὥσπερ ὁ Ἀμφίων τῷ Ζήθῳ τὸν ὑπὲρ μουσικῆς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ. In seqq. Bodl. et Meerm. συνδιαπεράναι. — ἐμοῦ γε] Voc. γε om. E et Florr. f. s. De partt. ἀλλ' οὖν — γε vid. ad p. 496. D. posita. Dein Ξ Flor. o. ἀντιλαμβάνου, quod in Cod. quoque Reg. ab alia manu et in Florr. a. c. superscriptum exstat. In seqq. Σ Y καχῶς pro καλῶς. Proxime Flor. x. καί με ἄν. — ἐξελέγξῃς] Sic Ξ Σ Y J Flor. b. Bodl. et Meerm. pro volgato ἐξελέγχῃς. Ficinus: *quodsi me conviceris.*

ἀχθεσθήσομαί σ.] Heindorfius: „ἀχθεσθήσομαι C etsi prae attico ἀχθέσομαι Lexicographi damnant, tamen illud quoque in nostris Atticorum libris saepius reperitur. V. *Pierson.* ad Moer. p. 21." Cf. *Thom. Mag.* v. ἀχθέσομαι. *Xenoph.* Cyrop. VIII, 4. 10. al. In seqq. Vind. 6. ἐμοὶ σύ. Dein Δ ἀλλὰ καί. Tum v. εὐεργέτης om. Bodl. Aug.

et Meerm.; *ἀναγεγράψει* Clark. pro volgato *ἀναγεγράψῃ*, W *ἀναγεγράψει*. Loquutio *εὐεργέτην τινὰ ἀναγράφειν* (proprie: *aliquem ob merita in rem publicam in tabulas publicas referre*, vid. *Dorvill.* ad Charit. p. 193. et *Wolf.* ad Demosthen. Leptin. p. 283. A Persarum Orosangis sumtam esse loquutionem arbitrabatur *Valckenar.* ad Herodot. VIII, 85.) in proverbii fere consuetudinem venit, vid. *Hemsterhus.* ad Lucian. Dial. Mort. p. 367. ad Contempl. extr. T. III. p. 65. Bip. et interpp. ad Thucyd. I, 129. Vernaculum est: *du wirst als der grösste Wohlthäter bei mir angeschrieben seyn.* — *αὐτὸς*] Hoc libri fere omnes, Clark. cum Bekkeri libris, Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. x. Bodl. et Meerm. pro volgato *αὐτό* praestant. Ficinus: *Dic tu ipse bone vir et perfice.* Pronomen *αὐτός* hic quoque est vern. *für dich*, ergo i. q. *μόνος*. In seqq. Meerm. *ἐμοῦ ἕξαρχῆς* (*ἕξαρχῆς* etiam Ald. Bass. 1. 2. cum Florr. c. d. o. m. s. x.). Tum *Γ τὸν λόγον ἀναλαβόντος.* — *ταὐτόν ἐστιν*] Volgo (etiam Heindorf. et Stallb.) *τὸ αὐτό ἐστιν*, *Γ* Bodl. Aug. et Meerm. *ταὐτό*. Cum Bekkero dedimus *ταὐτόν ἐστιν*, quod proxime sequens *Οὐ ταὐτόν* postulat. A verbis *οὐ ταὐτόν* in Ald. et Bass. Calliclis et Socratis nomina interponuntur, quae recte Stephanus cum Ficino omisit. Etenim Socrates sibi ipse respondet. Locum qui sequitur transscripsit *Iamblich.* Adhort. ad philosoph. c. XIX. p. 258. — *ἕνεκα τοῦ ἀγαθοῦ*] J Flor. b. *τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα*. Tum *Τὸ — ἀγαθοῦ* om. W. In seqq. Flor. x. *ἡδὺ δ' ἐστὶ τοῦτο.* —

Πάνυ γε] Flor. b. *ἐσμέν*; dein (ut Bodl.) *γ' ἐσμέν* D pro volgato *γε ἐσμέν*. Iambl. habet *τε* pro *γε*. Voc. *γε* om. JV. Tum *ΓΞΣΦ τἆλλα*, Meerm. *τἄλλα*, Flor. x. et Bodl. *τ' ἄλλα*. Volgo *τὰ ἄλλα*. — *Ἔμοιγε δοκεῖ*] Vind. 6. *ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Καλλ., ἀναγκ. εἶναι.* Tum Iambl. *δὲ* pro *δή*. In seqq. *οὐχ* om. Clark. *ΓΔBCEFJV*; dein Meerm. *οὕτω*, *ΓBCEFJV* Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. et Iambl. *οὐ τῶι* vel *τῷ*, *Φ οὕτοι*. Findeisenius: „nisi *οὕτως* h. l. redundat, ego arbitror, *οὕτως* vel in *ὄντως* (Ficinus: *non temere utique adest*) mutandum esse, vel in *αὕτως*, ita ut eius interpretamentum *εἰκῇ* librariorum culpa e margine in textum venerit.“ Sed volgato nihil verius, ut bene Heindorfius indicavit. De vv. *οὕτως εἰκῇ* (*sic temere*, h. e., *forte fortuna*) vid. ad 503. C. Deinde Iambl. *καὶ κάλλιστα*; Routhio teste in marg. Iambl. a manu Scaligeri adscriptum erat *μάλιστα*, Coraës vero v. *κάλλιστα* delendum esse arbitrabatur,

Lord Chief Justice Holt, Lord Chief Justice Pratt, Lord Chief Justice Mansfield, Lord Chief Justice Kenyon, Lord Chief Justice Ellenborough, Lord Chief Justice Tindal, Lord Chief Justice Denman, Lord Chief Justice Campbell, Lord Chief Justice Cockburn, Lord Chief Justice Coleridge, Lord Chief Justice Russell, Lord Chief Justice Reading, Lord Chief Justice Hewart, Lord Chief Justice Goddard, Lord Chief Justice Parker, Lord Chief Justice Widgery, Lord Chief Justice Lane, Lord Chief Justice Taylor, Lord Chief Justice Woolf, Lord Chief Justice Bingham, Lord Chief Justice Phillips, Lord Chief Justice Judge, Lord Chief Justice Thomas, Lord Chief Justice Gross, Lord Chief Justice Leveson, Lord Chief Justice Sharp, Lord Chief Justice Burnett, Lord Chief Justice Fraser, Lord Chief Justice Hamblen, Lord Chief Justice Edis, Lord Chief Justice Holroyde, Lord Chief Justice Ritchie, Lord Chief Justice Saini, Lord Chief Justice Bean, Lord Chief Justice Murray, Lord Chief Justice Stuart-Smith, Lord Chief Justice Holgate, Lord Chief Justice Lavender, Lord Chief Justice Fordham, Lord Chief Justice Cotter, Lord Chief Justice Pepperell

fius, qui apposite cum Routhio attulit *Aristotel.* Ethic. Nicom. III. extr. *ἐπιθυμεῖ ὁ σώφρων ὧν δεῖ καὶ ὡς δεῖ καὶ ὅτε.* Volgo *ἀλλὰ δεῖ* (Ficinus: *immo oportet — tum fugere tum persequi* cet.). Vind. 6. Flor. x. Bas. 2. Iambl. et pr. Ξ *ἀλλὰ δή.* Dein Flor. o. *καὶ τὰ πράγματα.* De vv. *ὑπομένοντα καρτερεῖν* (*fortiter ferre*) vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1080. sq.

ἄνδρα εἶναι] J *εἶναι ἄνδρα.* Dein Flor. x. *εὖ γε.* C Tum *πράττῃ* Clark. (*πράττηι*) cum Bekkeri libris (praeter E), Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. f. m. o. Bodl. Ang. Meerm. et Iambl. Volgo *πράττοι*, quod Heindorfius in suspensa oratione praeferendum arbitrabatur, sed *ἃ ἄν* (*quaecumque*) coniunctivum efflagitat, quem recte iam Beckius reposuit. Flor. x. *πράττει.* — *τὸν δ' εὖ πράττοντα*] Flor. x. *τὸν δὲ εὖ πρ. Εὖ πράττειν* est non solum *recte* et *bene agere*, verum etiam *prospera uti fortuna*; iccirco Socrates concludit *τὸν εὖ πράττοντα* esse *μακάριον* et *εὐδαίμονα*, ut Polit. I. 353. E: *ὁ δίκαιος ἀνὴρ εὖ βιώσεται, κακῶς δὲ ὁ ἄδικος. Φαίνεται, ἔφη, κατὰ τὸν σὸν λόγον. Ἀλλὰ μήν ὅ γε εὖ ζῶν μακάριός τε καὶ εὐδαίμων, ὁ δὲ μὴ τἀναντία.* Charmid. 172. A: *ὀρθότητος δὲ ἡγουμένης ἐν πάσῃ πράξει ἀναγκαῖον κἀλῶς καὶ εὖ πράττειν τοὺς οὕτω διακειμένους, τοὺς δὲ εὖ πράττοντας εὐδαίμονας εἶναι.* Alcibiad. I. 116. B: *ὅστις καλῶς πράττει, οὐχὶ καὶ εὖ πράττει; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οἱ δ' εὖ πράττοντες οὐκ εὐδαίμονες;* 134. A: *Ἐξαμαρτάνων δὲ οὐ κακῶς πράξει ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ; ΑΛ. Πῶς δ' οὔ. ΣΩ. κακῶς δὲ πράττων οὐκ ἄθλιος;* al. Plato autem in his conclusionem non ducit ex ambiguo, ut duplici verborum *εὖ πράττειν* sensu ad argumentum probandum fallaciter abutatur, sed usum loquendi cogitandus est in rem suam convertere eumque quodammodo corrigere voluisse. Ex ea enim quam posuit ratione *τὸ εὖ πράττειν*, *bene agere*, est et *bene* et *prospere agere*, siquidem, nisi bonum (ex virtute suspensum) quod est, nihil aliud est prosperum ac beatum. In seqq. ΩJ *πονηρῶς* pro *πονηρόν*. Tum Bodl. *ἐναντίος* pro *ἐνάντιος*. — *Ταῦτα οὕτω*] Sic Clark. Bekkeri libri (praeter EF), Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. et Stob. (qui Serm. V. p. 77. T. I. p. 157. Gaisf. hunc affert locum). Volgo *οὕτω ταῦτα.* Dein Stob. *τίθημι*, Pariss. A. B. m. sec. *τίθεμαι*, *I'W ἀληθῆ ταῦτ'*, et JV Flor. b. *εἶναι* om. De *ταῦτα* repetito apte Stallbaumius attulit Xenophont. Cyrop. VIII, 3. 48: *τούτων οὕτω ῥηθέντων ταῦτα συνέθεντο, καὶ ταῦτα ἐποίουν.* Tum *εἰ δ'* Bekkerus dedit pro *εἰ δέ*, Stob. *εἰ δή*.

δ ι ω κ τ έ ο ν] Stob. ἀσκητέον καὶ διωκτέον ἐστίν. De verbalibus cum accusativo iunctis vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 839. sq. — ὡ ς ἔ χ ε ι π ο δ ῶ ν] *quantum pedibus valet*, h. e., *quam potest celerrime.* Vid. *Valcken.* ad Herodot. VI, 116. p. 492. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 643. sq. Φ ἡμῶν ἕκαστος. Post παρασκευαστέον Stob. addit ἑαυτὸν. Ficinus: *atque ita sese comparare.* Heindorfius: „quod in textum fortasse admittere debebam. Apolog. 39. D: αὑτὸν παρασκευάζειν. Phaedon. 67. D: ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτόν." Recte tamen ad Phaedon. p. 46. se revocavit; etenim παρασκευαστέον non ab activo παρασκευάζειν, sed a medio παρασκευάζεσθαι (*se parare*) ductum est. Cf. *Erfurdt.* ad Sophocl. Oedip. Tyr. 628. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 839. — μ η δ ὲ ν δ ε ῖ σ θ α ι] μηδέν om. Bodl. Meerm., Flor. d. μὴ δεῖσθαι. Dein Vind. 6. Flor. d. τοῦ κολάζοντος. In seqq. Bas. 2. ἢ πολίτης. Stephanus in marg. „Al. πολίτης, sed perperam. Invenitur autem et alibi vox πόλις opposita illi ἰδιώτης, ubi plures uni opponuntur." (Cf. Polit. VI. p. 501. A. Alcib. I. p. 134. E. II. 160. A. al. Cf. *Schaefer.* Appar. ad Demosth. T. IV. p. 4.). Nugabatur Findeisenius scribens: „forte legendum est πολιτικός." Ἡ πόλις est *civitas* s. *commune*, vern. *die Gemeinde.* Tum Vind. 6. Bodl. μέλλοι, Aug. et Meerm. μέλλῃ. Verba εἰ μ. εὐδ. εἶναι desunt in Stob. Trinc. Tum Stob. σκόπος sine artic. — κ α ὶ π ά ν τ α — σ υ ν τ ε ί ν ο ν τ α] Cohaerent haec cum verbis in fine orationis positis οὕτω πράττειν: *ita agere* (oportet hominem) *ut omnia ad hoc referat*, h. e., *in omnibus hoc spectet ut iustitia adsit* cet. Cf. quae posuimus ad Protag. p. 95., ubi locum nostro simillimum attulimus Phaedon. 67. D: οὐκοῦν — γελοῖον ἂν εἴη ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι οὕτω ζῆν κτλ.; nam hic quoque οὕτω cum verbo ζῆν participio παρασκευάζονθ' subiectum est. Adde Legg. VII. 803. C. Menex. 244. C. al. Verba εἰς τοῦτο referuntur ad seqq. ὅπως παρέσται cet. — κ α ὶ τ ὰ α ὑ τ ο ῦ] V τὰ καὶ τὰ αὐτ. Ald. Bass. 1. 2. cum Florr. f. s. x. Bodl. et Iambl. καὶ τὰ αὐτοῦ. Ap. Stob. καί desideratur. Dein καί ante τὰ τ. πόλ. om. Γ. Iambl. κατὰ τῆς πόλ.

D

o ὕ τ ω π ρ ά τ τ ε ι ν] Clark. οὐτῶι a p. m., sed emendatum a m. r., Φ πράττει. Dein Clark. Δ et Iambl. ταῦτα pro ταύτας. — ἀ ν ή ν υ τ ο ν κ α κ ό ν] Haec non, quod Findeisenius arbitrabatur, cum pron. ταύτας (int. ἐπιθυμίας) per appositionem cohaerent, sed ad τὸ πληροῦν τὰς ἐπιθυμίας referuntur et absolute (i. q. ὅπερ ἐστὶν ἀνήνυτον κακόν)

E

interposita sunt; vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 804. nostra ad Protag. p. 185. et ad Phaedr. p. 566. Ficinus aliquanto liberius haec sic reddidit: *quas explere conari inexplebile malum est latronisque more vitam agere.* Ἀνήνυτον, *quod perfici* s. *ad exitum adduci non potest,* h. l. est *quod, quia insatiabile est, sanari non potest,* ut Legg. IV. 714. A: *ψυχὴν ἔχουσα ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ὀρεγομένην καὶ πληροῦσθαι τούτων δεομένην, στέγουσαν δὲ οὐδέν, ἀλλ' ἀνηνύτῳ καὶ ἀπλήστῳ κακῷ νοσήματι συνεχομένην κτλ.* Id vero quod perfici non potest, non solum est *perpetuum* s. *insanabile*, verum etiam *irritum*; unde *ἀνήνυτον ἔργον* Phaedon. 84. A. Sophist. 264. B. Polit. VII. 531. A. Legg. V. 735. B. VI. 780. C. XI. 936. C. Quas quidem diversas vocis *ἀνήνυτος* significationes distingui oportet. — *ἄν ἄλλῳ*] *ἄν* om. F. In Bodl. *ἄλλῳ ἄν.* Stob. *ἄλλως.*

P. 420. *ἄν εἴη*] *ἄν* a Flor. x. et Iambl. abest. In seqq. Bodl. *κοινωνεῖ.* Tum Florr. a. m. Iambl. et Stob. *ὅτῳ γὰρ* (pro *δέ*). Dein Stob. *μὴ ᾖ κοινωνία.* Tum EF *φιλία δ' οὐκ.* Verbis *κοινωνία* et *φιλία* Plato videri possit celebratissimam illam Pythagoreorum sententiam *κοινὰ τὰ τῶν φίλων* (vid. ad Phaedr. p. 619. sq.) significare voluisse. — *φασὶ δ' οἱ σοφοί*] Voc. *δ'* om. F. In Iamb. *φασὶ δὲ οἱ σ.* Stob. *φασὶ δὲ σοφοί.* Schol: *σοφοὺς ἐνταῦθα τοὺς Πυθαγορείους φησὶ καὶ διαφερόντως τὸν Ἐμπεδοκλέα φάσκοντα τὴν φιλίαν ἑνοῦν τὸν σφαῖρον* (sic Schol. Bekker. p. 356. Cf. *Sturz.* ad Empedocl. p. 278. seq. et 543. sq.) *ἑνοποιὸν* (fortasse *ἢ ἑνοποιὸν*, vid. *Goerenz.* ad Cicer. de Legg. II. 7. p. 195.) *εἶναι.* Similiter Olympiodorus, qui inter alia: *ὁ οὖν ἄδικος παντὶ ἐχθρός ἐστι καὶ οὐδενὶ κοινωνεῖ.* Sic etiam Cicero de amicit. VII. (24.): *Agrigentinum quidem, doctum quendam virum, carminibus Graecis vaticinatum ferunt: quae in rerum natura totoque mundo constarent quaeque moverentur, ea contrahere amicitiam, dissipare discordiam.* Cf. *Sturz.* Empedocl. Agrigentin. p. 214. sq. Quae quidem ratio ad societatem quoque humanam translata est, vid. *Beier.* ad Cic. de Offic. T. I. p. 304. Cetera subiecta quae dicuntur orationis sunt *τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν φιλίαν* cett. et obiecta *οὐρανὸν καὶ γῆν* cett. Vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1056.

καὶ φιλίαν] Flor. b. *καὶ τὴν φιλίαν.* De v. *δικαιότητα* vid. ad Protag. p. 123. Dein *τοῦτο* post *τὸ ὅλον* om. Vind. 7. — *τὸ ὅλον τοῦτο*] *Aristid.* Orat. Plat. II. p. 158. *τὸ πᾶν τοῦτο* (deinde *ἀταξίαν*). Etenim rerum universitas, *ἡ τῶν πάντων φύσις*, philosophis dicebatur *κόσμος* (*Xenoph.* Memor. Socrat. I, 1. 11: *ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν* 508

Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς ἐπιγεγραμμένον ἐστὶ τὸ γνῶθι σεαυτόν, ἐν Ἀμφικτυονίᾳ δὲ τὸ μηδὲν ἄγαν, ἐν Ἀμυκλαίῳ δὲ τὸ ἐγγύα πάρα δ' ἄτα, ἐν Ἀκαδημείᾳ δὲ τὸ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἐπιτίθει τὸ ἀγαθόν, ἐν Ἀμφιαραείῳ δὲ τὸ ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπιτίθει τὸ κακ

p. 125. 132. 230. 250. — *Εἶεν ἢ ἐξελεγκτέος*] Sic scribenda sunt graeca, quum *εἶεν* (*fam*, vern. *also* vel *nun*; vid. ad Protag. p. 27.) cum seqq. cohaereat. Volgo (etiam Bekk. et Stallb.) *Εἶεν. ἢ ἐξελ.* Verbum *ἐξελεγκτέος* refertur ad *ὁ λόγος* et ad vv. *ὡς οὐ* — *εὐδαίμονες οἱ εὐδαίμονες (εἰσίν)*; duae igitur in eo copulatae sunt notiones, refellendi una, altera probandi; vid. ad p. 407. A. posita. Proxime *δή* om. F.

καλὸς δὲ οἱ ἄθλιοι] Sic libri omnes. Heindorfius B de coniectura interposuit *ἄθλιοι* post v. *οἱ ἄθλιοι*; quem sequuti Beck. Bekker. et Stallbaum. scripserunt *καλὸς δὲ ἄθλιοι οἱ ἄθλιοι*. Nos quoque Bekkero auctore dedimus *καλὸς δὲ ἄθλιοι οἱ ἄθλιοι*, quod nunc factum nollem, quum Bekkerum cognoverim solam sequutum esse Heindorfii coniecturam. Etenim alterum *ἄθλιοι*, quod ponendum erat ut praegresso *εὐδαίμονες* responderet, omissum est quippe e sequente *οἱ ἄθλιοι* ipsaque loci sententia facile intelligendum; sic autem Graeci solent de duobus quae ponenda erant unum tantum afferre, igitur alterum, quod e praegressis vel sequentibus sponte intelligitur, supprimere. Vid. quae posuimus ad Protag. p. 124. et 200. Etiam Ficinus unum tantum posuit *ἄθλιοι* vertens: *quasi non iustitiae temperantiaeque possessione beati fiant quicumque beati, pravitatis* (ed. Venet. 1491: *pravitas*) *vero miseri.* — *τί τὰ συμβαίν.*] Sic Clark. *ΔΣBCEFJVW* Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. novem, Bodl. Aug. Meerm. et pr. *Γ* pro volgato *τίνα*. Sic collectivum *τί*, quo res generatim significantur, etiam sequente plurali ponunt Graeci. Phaedon. 57. A: *τί οὖν δή ἐστιν ἅττα εἶπεν ὁ ἀνήρ.* Theaet. 154. E: *νῦν δὲ — βουλησόμεθα διάσασθαι αὐτὰ πρὸς αὑτὰ τί ποτ' ἐστὶν ἃ διανοούμεθα.* 155. C: *θαυμάζω τί ποτ' ἐστὶ ταῦτα.* al. Cf. *Fischer.* ad Weller. III, 1. p. 304. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 916. sq. et nostra ad Protagor. p. 206. sq. Quamquam *τίνα* quoque sic frequentatur, ut Phaedon. 102. A: *ἀλλὰ τίνι δὴ ἦν τὰ μετὰ ταῦτα λεχθέντα*; al. — *ἐκεῖνα*] *Ω ὦ Καλλίκλεις ἐκεῖναι.* Tum Flor. x: *λέγωμι λέγων, ὅτι.* Referuntur haec ad priora p. 480. B. sq. Dein volgatum *αὐτοῦ* Heindorfius correxit: Flor. f. *καὶ αὑτοῦ*, Flor. x. *καὶ ἑαυτοῦ.* — *καὶ ἑταίρου*] om. W. In Meerm. pro *ἑταίρου* scrib. *ἑτέρου*, superscripto ab alia manu rubro liquore *αι.* — *ἐπὶ τοῦτο*] *ΦV* Bodl. et Meerm. *ἐπὶ τούτῳ.* Vid. ad p. 480. D. In seqq. *Γ αἰσχυνόμενον.* — *ἆρα ἦν*] Flor. x: *ἆρα ἦν.* Imperfecto *ἦν* et praeteriti C eius quod ante cogitavimus vel speravimus) et praesentis notiones copulatae continentur, ut

Phaedon. 68. B: ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος (vetus. *dass er kein Philosoph ist, wofür man ihn hielt*). Cl. ad Protag. p. 52. Adde *Schaefer.* ad Sophocl. Oed. Col. 1097. et Apollon. Rhod. II. p. 161. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 958. — τὸ εἶναι] om. EF Vind. 6. Dein Flor. m. τοῦ ἀδικεῖν. Proxima καὶ τόν om. pr. *A*.

ὀρθῶς] V in marg. ὀρθῆ. Dein Clark. *ΓΔ*BCEW C Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Ald. Bass. 1. 2. cum *Quintilian.* Inst. Orat. II, 15. §. 28. δεῖ εἶναι, ΞΣ Vindd. 2. 7. Bodl. et Meerm. εἶναι δεῖ; JV εἶναι δεῖν, Stephanus δεῖν εἶναι. Cod. Reg., Routhio auctore, scribit ἔδει εἶναι, quod Heindorfius et Becklus receperunt; „quod," ait Heindorfius, „optime respondet praegresso ἦν." Immo ἦν praesens significat ita ut simul praeteritum cogitetur (vid. supra posita), δεῖ vero cum part. ἄρα coniunctum id indicat quod supra disputatorum consequens est. In seqq. pro αὖ J. ἂν. — τί ποτ' ἐστὶν] Sic Clark. *ΓΞΣ*BCEFVW Ald. Bass. 1. 2. cum Stallbaumi libris. Stephanus temere scripsit τίνα. Vid. supra posita. Verba ἃ σὺ ἐμοὶ ὠνειδίζεις spectant ad p. 486. A. B. C. In seqq. Florr. a. d. m. o. ἄρα κακῶς (Bas. 2. κακῶς). Part. ἄρα in interrogatione posita est indirecta, ut 459. C. 475. B. Cf. ad Protag. p. 206. Tum Flor. x. οὔτε μ' αὐτῷ. — οὐδὲ τῶν οἰκείων] Findeisenius: „Sponte mutavi vulgatum οὐδὲ in οὔτε." Quem audiverunt Heindorf. Beck. et Stallbaumius (ed. Weigel. et Goth.). Sed recte librorum omnium scripturam οὐδέ retinuit Bekkerus et revocavit in ed. Heind. II. Buttmannus, qui annotat: „In seqq. Hdf. [immo Findeis. A.] correxerat οὔτε τῶν οἰκείων: male: nam sic illis ἐμαυτῷ et τῶν φίλων οὐδενὶ tamquam tertium quid addebatur istud τῶν οἰκείων." Immo part. οὐδέ post part. οὔτε infertur ubi vel gravius quid vel generalius latiusve patens (ut h. l.) sequitur, plurimis vero locis simpliciter reddi potest vernaculo *noch auch*, vid. ad Phaedr. p. 490. Quocirca οὐδέ, quod hic ferendum non esse arbitrabatur Stallbaumius, unum verum existimo. — οὐδ' ἐκσῶσαι] Flor. x. οὐδὲ σῶσαι, Bodl. Meerm. οὐδὲ ἐκσῶσαι. Dein εἰμὶ δ' ἐπὶ Flor. b. Bodl. et Meerm., quod cum Bekkero recepimus pro εἰμὶ δὲ ἐπί. Verba sonant: *sed in cuiusvis sum potestate*; sic enim ἐπί frequentatur, v. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1164. et *Krüger.* ad Xenoph. Anabas. I, 1. 4. De partt. τῷ βουλομένῳ et τοῦ ἐθέλοντος vid. *Locell.* ad Xenoph. Ephes. p. 268. et *Boissonad.* ad Philostrat. Heroic. p. 606. — οἱ ἄτιμοι] *infamia notati, honoribus, commodis civiumque iuribus pri-*

vati et cuiusvis contumeliae expositi. De Atheniensium ἀτιμίᾳ vid. *Spanhem.* ad Aristoph. Ran. 703. *Valcken.* ad Theocrit. Adoniaz. p. 231. et *Meier. de Bonis damnat.* p. 101. seqq. 137. sq. De verbo εἶναι cum genitivo iuncto vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 619. sq. Verba ὥσπερ οἱ ἄτιμοι cohaerent cum part. τοῦ ἐθέλοντος: *quemadmodum infamia notati in cuiusvis potestate sunt.* Volgo comma post ἄτιμοι exstat, quod recte Heindorfius induxit. Routhius, falsa verborum distinctione deceptus, participium pro substantivo (τῷ *βουλήματι*) positum esse opinabatur.

τὸ νεανικὸν τοῦτο τοῦ σ. λ.] Flor. χ. et Bas. 2. D τὸ νεαν, τοῦτο τὸ τοῦ σ. λ., quod Heindorfius et Beckius receperunt. Heindorfius comparavit Apolog. 34. D: καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμήρου, et provocavit ad *Perizon.* ad Aelian. V. H. II, 12: τοῦτο δήπου τὸ τοῦ Εὐριπίδου. Sed virum doctissimum miror confudisse locos in quibus τοῦτο ad sequentia refertur hisque explicatur (ut τοῦτο — τὸ τοῦ Ὁμήρου) cum eis, ubi cum praegresso aliquo cohaeret, sicut h. l. τὸ νεανικὸν τοῦτο. Hic enim τοῦτο non ad seq. τοῦ σοῦ λόγου, sed ad τὸ νεανικόν pertinet, et τοῦτο appositum est ut τὸ νεανικόν tanquam insigne aliquid in praegressa Calliclis oratione in memoriam reducatur; habet enim in his τοῦτο propriam suam, id est, demonstrandi vim; vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 876. Genitivi τοῦ σοῦ λόγου non ex articulo τό pendent, sed per se positi sunt; ut sint: *in oratione tua*, vid. ad Phaedr. p. 545. Verba denique τὸ νεανικὸν τοῦτο τοῦ σοῦ λόγου appositionem efficiunt, quam solvere possis: *quod quidem ferox istud est a te supra prolatum.* Vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 804. Νεανικόν, quod non solum *magnificum* valet, verum etiam *vehemens, insolens* (vid. interpp. ad Athen. IV, 69. p. 606. sq. Schweigh.), est h. l. *ferox, protervum*, ita ut iactantiae cuiusdam significatio ei adiuncta sit (est fere id quod volgari sermone usurpamus, *renommistisch*). Vid. de v. νεανιεύεσθαι ad p. 482. C. exposita. Stephanus in marg. „Al. τοῦτο τὸ τοῦ σοῦ λ. perinde est autem ac si dixisset ὡς σὺ νεανιευόμενος ἔλεγες: supra videlicet, p. 486." Verba enim spectant ad 486. C: τὸν δὲ τοιοῦτον (εἴ τι καὶ ἀγροικότερον εἰρῆσθαι) ἔξεστιν ἐπὶ κόρρης τύπτοντα μὴ διδόναι δίκην. Clark. ἐπικόρρης. Dein Flor. d. ἄν τε χρ. — τὸ ἔσχατον] Bodl. τὸ αἴσχιστον. Ceterum libri superiores ἐάν τε; τὸ ἔσχατον, ἀποκτεῖναι scribunt, quos secuti sunt Beck. Bekker. et Stallbaumiius; Findeisenius vero et Heindorfius commata induxerunt. Ille: „sed τὸ ἔσχατον est *tandem*, ut sect. 28." Stall-

baumius contra: „τὸ ἔσχατον intelligas sic: *id quod extremum malorum est.* Perperam enim Findeis. interpretatur *tandem.* Neque Ficinus recte intellexit.“ Ficinus vertit: *sive ultimo supplicio afficere.* Immo τὸ ἔσχατον est *ad extremum* (vernac. *zuletzt noch*, int. *nachdem er mir alles Leid zugefügt hat*). Sic supra 473. C: καὶ ἄλλας — παντοδαπὰς λώβας — λωβηθεὶς — τὸ ἔσχατον ἀνασταυρωθῇ ἢ κατατιτρωθῇ. — αἴσχιστόν ἐστιν, ὡς] B αἴσχιστόν, superscripto ἔσχατον. In Flor. x. et Aug. ἐστὶν post αἴσχιστον om. Dein verba ὃ δὲ δὴ ἐμός Stallbaumius intelligit οὗτός ἐστιν. Cui adversari ὅστις (esse enim debere ὅς) censebat *Graser.* Advers. p. 30. sic distinguens: ὃ δὲ δὴ ἐμὸς ὅστις, πολλάκις μὲν ἤδη εἴρηται κτλ.: *Mea autem quae sit sententia, saepius id quidem iam dictum est, sed nihil impedit quominus rursus dicatur: nego* cet. Neque tamen ὅστις pro ὅς *qui*, positum est, sed valet; *is qui* s. *qui quidem*, ut verba ὅστις — λέγεσθαι explicandi causa interiecta sint. Atque hanc definiendi vel explicandi vim pronomen ὅστις pluribus mihi videtur habere locis quos *Matthiae.* Gramm. gr. p. 905. sq. attulit. Tum μέν abest a F; J Flor. b. Aug. et Meerm. εἴρηται ἤδη.

P. 422. αἴσχιστον εἶναι] Ita Clark. cum pluri- E
mis Bekkeri libris, Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. b. x. Bodl. et Meerm. In J εἶναι αἴσχιστον, C Ε F Florr. a. c. d. f. m. o. s. αἴσχιστόν ἐστιν. Volgo αἴσχιστόν τ' εἶναι. Stephanus in marg. „For. αἴσχιστόν τι εἶναι.“ Part. τε redundare opinabatur Findeisenius, recte contra Heindorfius τε induxit. Dein Flor. x. artic. τό ante τέμνεσθαι om. — τέμνεσθαι] Schol. ἀντὶ τοῦ ζημιοῦσθαι ἐνταῦθα. Immo est, ut Latinorum *secari*, *in frusta lacerari* s. *dissecari*; vide, quem Heindorfius iam attulit, *Casaubon.* ad Sueton. Aug. c. 13. p. 250. — τὸ βαλάντιον] Sic ΓΞΣBCE FJ Vindd. 1. 2. 7. Florr. d. o. x. Bodl. Meerm. et Bass. 1. 2. pro volgato βαλλάντιον, quod Heind. Bekk. et Stallb. retinuerunt. Libri quidem Mss. fluctuant inter βαλάντιον et βαλλάντιον (ut Conviv. 190. E. Polit. I. p. 348. D. ubi vid. *Stallb.* p. 71. ed. Goth. et *C. Schneider.* T. I. p. 75. *Xenoph.* Conviv. IV, 2. ubi v. *Bornemann.* p. 100. al. Vid. *Stoeber.* ad Thom. Mag. p. 139. *Pierson.* ad Moer. p. 96.); attamen scriptura βαλάντιον constanter fere obtinuit in compositis βαλαντιοτομεῖν, βαλαντιοτόμος al. Polit. VIII. 552. D. IX. 575. B. *Xenoph.* Mem. Soer. I, 2. 62. Cf. Schol. Aristoph. Ran. 784. *Phrynich.* Anecd. Bekk. p. 30. interpp. ad Pollux. VI, 152. *Lobeck.* ad Phrynich. 657. al. Vocem

βαλλάντιον a v. *βάλλειν* sunt qui ducant, v. Etymol. Magn. p. 185, 55. Gudian. p. 103, 30. interpp. ad Aristoph. Equit. 715. al.; at duci potius oportet, si quid video, a *βάλανος*, i. e., *pessulus*, *obex*, dein in universum *quo aliquid occluditur* s. *clauditur* et *asservatur* (sicut mumus). Quocirca *βαλάντιον* veram habeo scripturam. Nam etsi fieri potuit ut veteres hanc vocem etiam *βαλλάντιον* (quasi a *βάλλειν* ductam) scriberent; quam quidem scribendi rationem poëtae (ut *Simonid.* Epigr. LVII, 3. *Crito* com. ap. Athen. IV. p. 173. B., quos Schneiderus l. l. attulit) metri necessitate adstricti sequuti reperiuntur, tamen nihil inde colligitur quod ad principes solutae orationis scriptores pertinent. — *ἀδίκως καὶ τέμνειν*] Σ *ἀδίκως κατατέμνειν*. Flor. m. *ἀδίκως ἀφαιρεῖσθαι καὶ τέμνειν*. Ficinus: *sed percutere iniuste atque caedere mihi meisque turpius atque deterius*. Unde Findeisenius suspicabatur eum legisse *ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς*. — *καὶ αἴσχιον*] W *καὶ τὸ αἴσχιον*. De verbis *καὶ αἴσχιον καὶ κάκιον* Heindorfius annotavit: „verba — ad quae statim subaudiendum *τῷ ἀδικοῦντι*, negligentius paullulum praemittuntur, ut fit in dicendi calore, ferenda utique in dialogi stilo, donec in libris omnibus reperiuntur." Ni fallor, verba haec ad praegressa referuntur, ita tamen ut simul cum sequentibus cohaereant (quae proprie fere Graecorum est verborum constituendorum ac reapse copulandorum ratio); praegressorum igitur ratione habita ponendum erat: *οὔ φημι τὸ τύπτεσθαι, οὐδέ γε τὸ τέμνεσθαι ἀδίκως αἴσχιστον εἶναι, ἀλλὰ τὸ τύπτειν — ἀδίκως καὶ τέμνειν καὶ αἴσχιον καὶ κάκιον εἶναι* (int. *ἢ τὸ τύπτεσθαι καὶ τέμνεσθαι*); oratio autem in sequentibus mutatur, quoniam res convertitur ad homines iniuste facientes et iniuriam accipientes; quocirca repetitis illis *καὶ αἴσχιον καὶ κάκιον* sequitur *τῷ ἀδικοῦντι καὶ κάκιον καὶ αἴσχιον εἶναι ἢ ἐμοὶ τῷ ἀδικουμένῳ*. — *καὶ κλέπτειν γε*] Part. *γε* om. Vind. 6. et Meerm.; in posteriore autem libro superscripta est. De *καὶ — γε* vid. ad Protag. p. 64. et 149. Eadem quae in seqq. afferuntur iniuriae genera componuntur Polit. IX. 575. B. collato libro I. p. 344. B. *Xenoph.* Memor. Socrat. I, 2. 62. Conviv. IV, 36. al. In seqq. Clark., ut solet, *ὅτι οὖν* scribit. — *τὰ ἐμά*] Γ om. *τά*. Dein *αἴσχιον καὶ κάκιον* ΞΣJV Vindd. 2. 7. Florr. b. d. Bodl. Aug. et Meerm., quod Stallbaumius „propter ea quae in superioribus disputata sunt" recepit. Attamen Ficinus quoque nostram reddidit scripturam: *atque summatim quamlibet iniuriam facere esse ei qui facit deterius simul et turpius quam accipere.* Ipsam ut repetitionem eorundem verborum

καὶ αἴσχιον καὶ κάκιον leniret, inverso hic ordine scribere potuit Plato καὶ κάκιον καὶ αἴσχιον. — Ταῦτα ἡμῖν] Sic libri omnes, uno excepto Findeis., qui ex Aug. ὑμῖν recepit, ut intelligerentur „Polus et Callicles, quos Socrates eo redegisset disserendo ut concederent quod ante negassent, turpius atque peius esse iniuriam inferre, quam iniuriam pati.“ Sed ἡμῖν unum verum est. Falso praeterea tradit Findeisenius in Stephani exemplo scribi ὑμῖν; quod quidem Stallbaumium in hunc induxit errorem ut ed. Goth. annotaret: „Mox vulgo ταῦτα ὑμῖν ἄνω κτλ., quod iam Heindorfius ex Ald. Bas. 1. 2. emendavit.“ Pro ἄνω ἐχεῖ Findeisenius legendum esse coniiciebat ἀνωτέρω, ad Ficinum provocans vertentem: *Haec superius a nobis concessa.* — ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λ.] Clark. Δ et Vind. 1. ἐν τ. πρόσθε λόγ., ΓΣΦJVW Vind. 2. Florr. b. x. et Bodl. ἐν τ. πρόσθεν. Illud, πρόσθε, Bekkerus recepit, Buttmannus in ed. Heind. II. πρόσθεν. Cf. quae disputavit *Chr. Schneider.* ad Polit. T. I. p. 126.

καὶ εἰ ἀγροικότερον κτλ.] Reddit fere Socrates irrisor Callicli istud quod p. 486. C. posuerat: εἴ τι καὶ ἀγροικότερον εἰρῆσθαι, ubi v. de v. ἀγροικότερον quae posuimus. In Calliclis oratione legimus: εἴ τι καί (vern. *wenn vielleicht auch*), h. l. καὶ εἰ, quod Stallbaumius (*Hermannum* ad Viger. p. 832. sequutus) ita interpretabatur: „*vel tum si dictu sit paullo inurbanius*, quo indicatur rem esse incertam aut non veram. Itaque hoc loco Socrates hoc suum de disputatione adhuc instituta iudicium non esse arrogans aut inurbanum significat.“ Immo vox ἀγροικότερον, quemadmodum supra ad vv. κόρρης ἐπὶ τύπτοντα refertur, sic h. l. ad dura illa quae sequuntur σιδηροῖς et ἀδαμαντίνοις λόγοις; est igitur vern. *dieses ist, sollte auch der Ausdruck hart (rauh) klingen, an eiserne und stählerne Gründe gefesselt.* Itaque καὶ εἰ rem non indicat incertam, sed asseverat potius eam ita habere, etiamsi loquutio videatur aliquanto durior, quippe qua res cum ferro et chalybe, rebus durissimis, conferatur. Vim igitur particularum καὶ εἰ plene sic possis exprimere: *etiamsi dictio aliquanto durior est, tamen res sic se habet, ut supra disputata ferreis et adamantinis vincta sint rationibus.* De partt. εἰ καί et καὶ εἰ v. *Schaefer.* Appar. ad Demosth. T. V. p. 56. Vocem σιδηροῦν et praecipue ἀδαμάντινον constat poni in rebus non solum durissimis, verum etiam firmissimis prorsusque immutabilibus, vid. nostra ad Polit. p. 394. Adde *Boissonad.* ad Eunap. 432. et *G. I. Bekker.* spec. Var. Lectt. in Philostrat. p. 58. sq. — 509

ἆς γοῦν κτλ.] Clark. γ' οὖν. Dein Flor. x. δόξειεν ἂν οὕτωσί. Pro οὕτωσί Flor. d. Bodl. et Meerm. exhibent οὕτωσίν, quod Findeis. Heind. Beck. et Stallbaum. receperunt; vid. ad p. 503. D. Οὕτωσί, ut Latin. *sic*, est *primo statim adspectu*. In seqq. Clark. λύσῃς, Δ λύσῃ, Vind. 6. λύσαις. Proxime F τις ὁ. Dein Ald. Bas. 1. ἄλλος pro ἄλλως. Dein J et Meerm. λέγω νῦν, Flor. x. νυνὶ λέγω. Tum W. οὐκ οἶδα ταῦτα οὐκ οἶδα. Bodl. τετύχηκα. — ὥσπερ νῦν] Referuntur haec ad praesentes, quibuscum disputavit Socrates, ad Polum et Calliclem. Ficinus: *attamen nullum eorum quicum hactenus locutus sum, quemadmodum modo vobiscum, potuisse unquam aliter dicendo non ridiculum apparere.* Quem videtur Coraës respexisse, qui scribi voluerit: ὥσπερ νῦν ὑμῖν. Verba οὐδεὶς οἵός τ' ἐστὶν cet. sonant: *neminem posse* (proprie *potuisse*, propter praegressum ἐντετύχηκα; sed quia interpositum est ὥσπερ νῦν, praeteritum in praesens transit) *non ridiculum esse si aliter dicat*, h. e., *fieri non posse quin ridiculus sit nisi ita dicat* (i. e., *nisi hanc in sententiam discedat*). De partt. μὴ οὐ vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1228. seq.

ὄντος] J ὄντως. Dein E Florr. f. s. ὡς pro εἰ. B Proxime Clark. ΓΔΞΣYBCFJVW Vindd. 6. 7. Bodl. Aug. Meerm. Bas. 2. et pr. E τὸν ἀδικοῦντα, quod Findeisenius recepit. Beckius: „at τὸ refertur ad μεῖζον, idque melius." Quae sequuntur *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1119. ita interpretatur: *quod auxilium est illud, quod si quis sibi ipsi ferre non possit, contemnatur?* — ἆρ' οὐ] Vind. 1. cum Ald. Bass. 1. 2. ἄρα οὐ; Stephan. Findeis. Heind. Beck. ἆρα οὐ. Bekkerus vero et Stallbaumius dederunt ἆρ' οὐ, nullo memorato libro. Ficinus haec ita vertit ac si ἧττις non legisset: *nonne hoc quidem maximum a nobis amoveat detrimentum?* Tum Flor. x. ἀποστρέψει. Flor. d. ἀποτρέπει. In seq. Bodl. πολὺ pro πολλή. — ταύτην εἶναι] Bodl. Aug. et Meerm. ταύτην ἔχειν. Adiectivum αἰσχίστην, quod per se poni debebat (αἴσχιστον εἶναι μὴ δύνασθαι ταύτην τὴν βοήθειαν βοηθεῖν), cum substantivo βοήθειαν coniunctum est, ut recte iam Ficinus (qui vertit: *Profecto necesse est hoc esse turpissimum non posse auxilium eiusmodi praestare sibi ipsi* cet.) et Routhius hunc locum acceperant, quem sequuti sunt Heindorfius (*necesse prorsus est omnium esse turpissimum, hanc opem ferre non posse neque sibi neque amicis*, sc. *qua quis summum sui detrimentum prohibeat*), Beck. et Stallbaum. Cf. nostra ad Protag. p. 199. Perperam Findeisenius τὴν αἰσχίστην ad v. βλάβην referebat, τὴν αἰσχίστην, βοήθειαν

scribens. Schol. ad vv. ἆρα οὐ ταύτην annotat: τὴν τῆς ψυχῆς δηλαδή, δευτέραν δὲ τὴν τοῦ σώματος, καὶ τρίτην τὴν τῶν ἐκτός. Bene Heindorfius: „Imo, si quis singula haec premere velit, ἡ αἰσχίστη ἀδυναμία τοῦ βοηθεῖν secundum Socratis rationem in eo inest, qui quum iniuste fecerit, non id operam det ut poenas solvat; δευτέρα in eo, qui omnino iniuste faciat; τρίτη in eo, qui ab aliorum iniuriis se suosve tueri non possit.“ — ἑαυτῷ] Clark. αὑτῶι. Vind. 1. αὐτῷ. Dein Meerm. ἑαυτοῦ pro αὑτοῦ.

δευτέραν δὲ] F δευτ. τε. Flor. χ. κακοῦ τρίτην τὴν τοῦ τρίτου δυνατὸν εἶναι. Dein οὕτως ὡς Clark. cum Bekkeri libris, Florr. a. c. d. f. m. o. s. Bodl. et Meerm. pro volgato οὕτω, ὡς. Verba ὡς — ὦ Καλλίκλεις om. J, et ἑκάστου — μὴ absunt a pr. Γ. — καὶ τἆλλα οὕτως] Pendent haec quoque e superioribus πολλὴ ἀνάγκη, ut verbum ἔχειν intelligi possit, eis vero quae sequuntur ὡς ἑκάστου — αἰσχύνη τοῦ μή explicatio contineatur vocis οὕτως. Sic igitur cohaerent haec: *at prorsus necesse est turpissimum esse hanc non posse opem ferre — et reliqua sic se habere; quo videlicet maius est quodque malum, eo pulchrius est opem ferre posse adversus illud eoque turpius non posse.* Libri distinguunt: τρίτου· καὶ τἆλλα οὕτω, ὡς — πέφυκεν. οὕτω κτλ. Sic etiam Ficinus coniunxit οὕτως, ὡς vertens: *ceteraque similiter: prout cuiusque mali magnitudo se habet. ita ut pulchrum est opem afferre posse: et turpe non posse* (sic enim interpungitur in ed. Venet. 1491.). Graeca vero sic distinguenda: τρίτου, καὶ τἆλλα οὕτως ἔχειν· ὡς (int. *videlicet*) ἑκάστου — πέφυκεν, οὕτω — καὶ αἰσχύνη (int. ἐστὶ) τοῦ μή. Similiter scripsit Stallbaumius, qui ad vv. τἆλλα οὕτως cogitatione adiici iubebat ἔχει; immo quum verba τἆλλα οὕτως e praegressis πολλὴ ἀνάγκη pendeant, intelligi oportet ἔχειν. Verbis deinde explicationi servientibus: ὡς ἑκάστου — οὕτω cet. oratio, ut solet (vid. ad Protag. p. 88.), ex obliqua in rectam transit. — τοῦ δυνατὸν] marg. Γ τ. δυνατοῦ. Dein pro αἰσχύνη Heindorfius legi malebat αἰσχύνην, quo nihil est opus; vide quae modo exposuimus. Pro τοῦ μή Clark. ΓΔABCFW Florr. a. c. d. ἑτοίμη (in Clark. superscr. a rec. m. τοῦ μή; idem superscriptum exstat in Florr.). Florr. f. s. αἰσχύνη ἔτι μὴ ἆρα, Flor. χ. αἰσχύνη τὸ μὴ ἆρα. E a corr. m. ἔτι μὴ. In seqq. ἆρ' pro ἆρα e Γ et Φ cum Bekkero dedimus. Γ ἆρ' οὕτως ἔχει. Bodl. Aug. et Meerm. ἆρα οὕτως ἢ ἄλλως (Meerm. ἄλλος) ἔχει, de quo Heindorfius: „Melius, opinor, Phaedon. 81. A: οὕτω φῶμεν, ὦ Κέβης, ἢ ἄλλως; Οὕτω, νὴ Δία, etc.

atque ita saepe alias.“ Vind. 6. (Stallbaumio auctore) ἆρα ἄλλως ἔχει ἢ οὕτως; Φ (ut Bekker. tradit) ἆρ' οὕτως ἔχει ἢ ἄλλως. — Δυοῖν] Sic libri omnes praeter Findeis. et Stallbaum., in quibus δυεῖν exstat; sed nullus quum liber Ms. hoc praestet, satius est volgatum retinere, v. ad p. 464. B. posita. Dein pro ἀδικεῖν γε e Clark., Bekkeri libris (praeter E), Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. s. Bodl. et Meerm. reposuimus ἀδικεῖν τε, quod recte iam Heindorfius receperat. Male Findeis. „sed γε est h. l. *et quidem*.“ Tum e Clark., Bekkeri libris (uno excepto E, qui cum edd. libris facit), Vindd. 1. 2. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. scribendum μέν φαμεν κακὸν, quod fecerunt post Bekkerum Stallbaumius et Buttmannus. In Flor. x. μέν om. Vind. 6. φαμὲν τὸ ἀδικεῖν κακὸν. Tum Bas. 1. παρεσκευασάμενος, Florr. a. c. o. x. Ald. Bass. 1. 2. αὐτῷ, Flor. d. ἑαυτῷ. Statim post Clark. W Florr. a. c. m. o. ὠφελίας. Vid. *Schneider.* ad Polit. T. I. p. 20. Adde *Bremi.* ad Isocrat. T. I. Exc. p. 198. Praeterea Flor. c. ὠφελίας ἔχειν ταύτας, Flor. m. ὠφελίας ταύτας οὕτως ἔχειν.

καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ μὴ ἀδικεῖσθαι;] In Bodl. Aug. et Meerm. om. τὴν ἀπὸ. Dein μή abest a W et Flor. x. Proxime Flor. x. πότερον. D

P. 424. οὐκ ἀδικήσεται] De futuro quod volgo dicitur medii (quod futurum simplex passivi *Schaeferus* habet Apparat. ad Demosth. I. p. 500.) ἀδικήσεται, passiva vi posito, vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 928. sq. Verba τοῦ μὴ ἀδικεῖσθαι pendent e praegresso δύναμιν. Findeisenius male intelligebat ἕνεκα, et Stallbaumius comparavit superiora 457. E: τοῦ καταφανὲς γενέσθαι (laud. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1060. not. 1.), quasi genitivus hic sit item absolute positus, ut illo loco. Verba ἢ ἐὰν δύναμιν — οὐκ ἀδικήσεται om. JW. Verbum autem ἀδικήσεται recte repetitum est, quia non sine aliqua vi inter se opposita sunt duo haec membra: πότερον ἐὰν μὴ βούληται — ἢ ἐὰν δύναμιν παρασκευάσηται; cuius quidem oppositionis vis adaugetur quodammodo verbis οὐκ ἀδικήσεται utrique membro annexis. Posteriora vv. οὐκ ἀδικήσεται tamquam superflua et languida, uncis inclusit Rückert. Plat. Eclog. p. 74. Pro ἐὰν δύναμιν Φ scribit ἐὰν μὴ δ. Tum Flor. d. δῆλον δή που τοῦτό γε. In his, ut in superioribus πότερον, ἐὰν — ἢ, ἐάν commata, ni fallor, rectius delentur; nam quae cogitatione coniuncta sunt, ea divelli interpunctione graeci sermonis vetat ingenium. — Τί — τοῦ ἀδικεῖν;] De genitivo absolute posito vid. quae ad Phaedr. p. 523. exposuimus. Findeisenius inter

τοῦ et ἀδικεῖν excidisse μή opinabatur. Dein Bodl. τοῦτο ἔστιν, Meerm. τοῦτο ἐστὶν. In seqq. Bodl. Meerm. ἐπὶ τούτου, superscr. το.

παρασκευάσασθαι] Flor. b. παρασκευάσθαι, J Ξ παρεσκευάσθαι, V παρεσκεύάσθαι, superscripto σα. Proximum ὡς est vern. *weil* s. *indem*, ut 512. C: ὡς οὐδὲν τἆλλα ἐστίν. Polit. 263. B. Legg. XI. 926. A. al. Vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1285. Male Findeisenius: „fortasse Plato scripsit ὥςτε ἂν μὴ — ἀδικήσειν." Buttmannus interpretabatur *ita ut*, vertens: *an hic etiam arte aliqua indigebit, ita ut, si non didicerit eam, iniuriam faciat?* Eunque audivit Beckius. Pron. αὐτά, quod refertur ad praegressa δύναμιν et τέχνην (vid. *Matth.* Gramm. gr. p. 819. sq.), om. W. Dein Bas. 2. καὶ μὴ ἀσκήσῃ. — Τί οὐκ — ἀπεκρίνω;] Interrogatio exhortandi vim habet, ut Latinorum *Quin ad hoc ipsum mihi respondes?* Vid. ad Protag. p. 14. Vernaculum igitur est: *Eben (gerade) dieses beantworte mir nun, Kallikles.* Findeisenius somniabat dum corrigebat Τί οὖν αὐτῷ. Pro αὐτό JV αὖ τοῦτο. Dein volgo legebatur γε ἐμοὶ, quod Heindorfius correxit. Proximum τοῦτο om. JV. Ceterum αὐτὸ τοῦτο non est, ut Heindorfius acceperat, *hoc unum*, sed *hoc ipsum*, vid. ad Phaedr. p. 358. Tum ἀπεκρίνω, quod Heindorfius de coniectura reposuerat (ἀπεκρίνω vel ἀποκρίνει volebat etiam Findeisenius), e Vind. 6. cum Bekkero et Stallb. dedi pro volgato ἀπεκρίνου (J et Florr. b. o. ἀποκρίνου). Linguae enim usus aoristum in his postulat, de cuius vi cf. ad Protag. p. 14. Imperfectum ἀπεκρίνου defendere studebat *Rückert.* Plat. Eclog. p. 74. sq. — ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις] Haec, quae volgo desunt, addunt Clark. ΓΔΞΣCJVW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. Aug. Meerm. Bas. 2. et B in marg. Ficinus: *utrum ego atque Polus tibi videmur recte superioribus coacti rationibus fuisse necne?* Eandem Stephanus in marg. affert scripturam. Spectant autem haec ad p. 468. C. sq. — οὕτως] ΣJ Vindd. 2. 6. 7. Flor. b. Aug. Meerm. et pr. V ἴσως.

ἵνα καὶ] Sic Bekkerus e Θ dedit, quamquam, ut 510
Stallbaumius tradit, nihil ex hoc libro (qui Vind. est 6., Buttm. falso memorat Vind. 2.) Bastius enotavit; commendatur autem hoc linguae usu, siquidem καί praecipue coniunctioni ἵνα sic solet adiici, ut explicandi ac fere assevèraudi (vern. *nehmlich* vel *doch*) vim habeat, v. c. Polit. I. 350. E: τοῦτο τοίνυν ἐρωτῶ — ἵνα καὶ ἐξῆς διασκεψώμεθα τὸν λόγον. IV. 446. C: δεῦρο δὴ — ἵνα καὶ ἴδῃς, ὅσα καὶ

εἴδη ἔχει ἡ κακία. Vid. ad Gorg. p. 455. A. Etenim luxuriantes fere Graeci particulam *καὶ* non ita ponunt, ut orationem expleant, sed ut aliquo eam modo afficiant. Cf. *Dorvill.* ad Charit. p. 308. Amstel. et quos *Matth.* Gramm. gr. p. 1258, not. f. attulit. Attamen, quum part. *καὶ* in uno Vind. 6. comparere Bekkerus quidem tradat, Bastius vero nihil indo enotaverit, vide ne tutius sit volgatam retinere scripturam. Proxime Clark. *διαπερανῆι*, Δ *διαπερανῇ*. — *ἐπὶ τοῦτο*] F *τούτῳ*. Dein Vind. 6. *ἆρα*. Tum omnes libri habent *ἀδικήσωμεν*, quod Heindorfius Davvesii praecepto obsequutus in *ἀδικήσομεν* mutavit; enmque audiverunt Beck. Bekker. et Buttmann. Sed nullus quum liber *ἀδικήσομεν* praestet, retinendum est *ἀδικήσωμεν*, in quo nihil prorsus est quod offendas, vid. quae ad Protagor. p. 40. sq. disputavimus. Recte igitur Stallbaumius servavit *ἀδικήσωμεν*. Stephanus in marg. „scrib. puto *ἀδικηθῶμεν*, quae lectio cum proxime seq. convenit. Retinet tamen alteram et Fic.“ Ficinus: *ne cui faciamus iniuriam.* Recte Heindorfius repudiavit Stephani commentum *ἀδικηθῶμεν*, annotans: „si nemo iniuriam facit invitus, sequitur, facultate quadam et arte opus esse, qua caveamus ne id facere cogamur, non sola voluntate.“ Referuntur videlicet haec ad praegressa: *Τί δὲ δὴ τοῦ ἀδικεῖν; — ἢ καὶ ἐπὶ τοῦτο δεῖ δύναμίν τινα καὶ τέχνην παρασκευάσασθαι, ὡς ἐὰν μὴ μάθῃ αὐτὰ καὶ ἀσκήσῃ, ἀδικήσει;* Ab hac facultate et arte, quae ab iniuria inferenda nos prohibeat, Socrates in sequentibus progreditur ad eam quae aliorum iniuriam a nobis prohibeat (quae dicitur *τέχνη τῆς παρασκευῆς τοῦ μηδὲν ἀδικεῖσθαι*), et p. 510. E. revertitur ad artem qua caveamus ne iniuriam inviti faciamus, h. e., iniuriam facere cogamur. — *Τίς οὖν κτλ.*] Σ et Vind. 7. *Τί οὖν.* Dein *τῆς* pro *τοῦ* W, Ξ *μηδένα*, Flor. d. *ἢ ὡς ὀλίγα.* — *ἥπερ ἐμοὶ*] Sic V et Florr. a. b. c. f. pro volgato *ἤπερ*, quod Heindorfius iam in *ἥπερ* mutandum esse viderat. C *ἤπερ*, W *ἤπερ*, superscripto *ε*, Flor. o. *ὥσπερ ἐμοὶ*, idque in Flor. a. superscriptum invenitur. Ficinus: *considera utrum tibi idem videatur quod et mihi.* Proxime *ἥδε* scribunt ΣJV Vindd. 2. 6. (in Vindd. corrector aliquis *ἧδε* appinxit), Flor. o. *ὧδε*. Libri edd. *ἧδε*, quod Heindorfius in *τῇδε* (idque Beckius recepit) vel *ἥδε* mutari insserat. Buttmannus in ed. priore: „unice verum est *τῇδε*. Nam illud *ἥδε* male praemissum esset duabus his *τέχναις* per duplex *ἤ* distinctis.“ At vero non duae ac diversae sunt *τέχναι* (*ἢ αὐτὸν ἄρχειν δεῖν — ἢ τῆς ὑπαρχούσης πολιτείας ἑταῖρον*), sed una, eaque ipsa qua iniuriam a nobis prohibemus, ars videlicet potestatis civilis impetrandae, ita ut vel

ipsi imperemus ac dominemur, vel imperio constituto amici simus; haec igitur est ἡ τέχνη τῆς παρασκευῆς τοῦ μηδὲν ἀδικεῖσθαι. In ed. Heind. II. recepit Buttm. ἥπερ et ἥδε. Post ἥδε vero rectius comma ponitur, ut explicatio statim sequatur. In seqq. ἄρχειν δεῖν ΓΔBCEFW Vind. 2. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s., et ordine inverso δεῖν ἄρχειν ΞΣΥΩJV Aug. et Meerm.; in Vind. 1. δεῖ ἄρχειν. Volgo ἄρχειν δεῖ, pro quo iam Heindorfius e codd. (in quibus Heind. et Stallb. numerant Bodl.; quamquam Routhius in Lect. Var. p. 583. Find. hoc tantum annotavit: „Cod. Reg. ἀρχεῖν δεῖν.“) receperat δεῖν. Tum ἢ καὶ τυραννεῖν pro ἢ τυραννεῖν scribunt Clark. ΓΔΞΣ BCJV Vindd. 1, 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. s. Aug. et Meerm., quod post Bekkerum receperunt etiam Stallb. et Buttm. Heindorfius καὶ τυραννεῖν (omisso ἤ) scripsit, male provocans ad codd. Aug. et Meerm.; hi enim non ἤ omittunt, sed καί ante v. τυραννεῖν interponunt. Accedit quod ἄρχειν et τυραννεῖν inter se differunt: ut ἄρχειν ἢ καὶ τυραννεῖν rectius dicatur, quam ἄρχειν καὶ τυραννεῖν. — ἑταῖρον] Clark. cum Bekkeri libris (praeter W), Vindd. 6. 7. Florr. a. b. c. d. f. m. x. et Meerm. ἕτερον. Vid. ad Phaedr. p. 456. 540. 615. Ceterum ἑταῖρος in universum dicitur qui alicui rei (etiam malae) indulget, ut Phaedr. 253. E: ὕβρεως καὶ ἀλαζονείας ἑταῖρος. Polit. IV. 439. D. al.

ἄν τι] Flor. x. ἐάν τι. Ald. ἀντικαλῶς. Dein Florr. B f. s. λέγεις. Proxime pro τόδε W τοῦτο. In seqq. Bass. 1. 2. δοκεῖ pro δοκῶ. Verba φίλος — λέγουσιν om. W. — παλαιοί τε] Voc. τε om. J Florr. b. c. m. o. Tum pro σοφοί EF πολλοί. Praegressum ὅνπερ refertur ad sequens ὁ ὅμοιος, ut ad verbum haec reddenda sint: *amicus mihi videtur quisque cuiusque esse quam maxime, quem veteres sapientesque dicunt, similis simili.* Ficinus magis ad sensum vertit: *amicus mihi videtur quisque esse cuique maxime: quemadmodum antiqui sapientesque tradunt: ut maxime similis est.* Male Beckius: „ὅνπερ scil. λόγον aut τρόπον.“ De re Conviv. 195. B: ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. Cf. Protag. 337. D. Phaedr. 240. C. Legg. VI. 773. B. Lys. 214. B. al. Cf. *Zell.* ad Aristot. Eth. Nicom. p. 333. In seqq. πολύ ante v. βελτίων a Florr. b. d. abest.

P. 426. καὶ τούτῳ] A loci sensu aberraverunt Routhius, Heindorfius (quem, ut solet, Beckius sequitur) et Stallbaumius, pronomen τούτῳ referentes ad tyrannum (ut subiectum subito mutaretur) et ad v. δύναιτο intelligentes αὐτός, ὁ βελτίων. Sensus est autem: *Amicitia non potest nisi*

inter nequales esse; quocirca tyrannus neque eum potest diligere, quem, quippe longe se praestantiorem, metuit, neque eum, quem, quippe multo se viliorem, contemnit. Opposita igitur inter se sunt: *φοβοῖτο δήπου ἂν αὐτὸν ὁ τύραννος καὶ τούτῳ* (quod refertur ad *αὐτόν*, *τὸν βελτίονα: huic*, h. e., *ei, qui talis est, qui, quippe πολὺ βελτίων, timorem ipsi iniiciat*). — *οὐκ ἂν ποτε δύναιτο φίλος γενέσθαι*, et: *καταφρονοῖ ἂν αὐτοῦ. ὁ τύραννος καὶ οὐκ ἄν ποτε ὡς πρὸς φίλον σπουδάσειεν.* Ea quae interposita sunt *οὐδέ γε εἴ τις πολὺ φαυλότερος εἴη, οὐδ' ἂν οὗτος* (int. *δύναιτο φίλος γενέσθαι*) viros doctos in errorem induxerunt, ut vocem *φίλος* crederent refereudum esse ad hominem vel *βελτίονα* vel *φαυλότερον*, non ad tyrannum. At vero amici sunt qui inter se diligunt, ergo qui et diligunt et diliguntur; quocirca *φίλος τινί* dicitur non solum qui aliquem diligit, verum etiam (sensu qui dicitur passivo) qui ab aliquo diligitur (vid. Lys. 212. B. sq. In seqq. *φίλος τῷ τοιούτῳ*, int. *τῷ ἄρχοντι*). Recte igitur sequitur: *Οὐδέ γε εἴ τις πολὺ φαυλότερος εἴη, οὐδ' ἂν οὗτος* (int. *φίλος αὐτῷ δύναιτο γενέσθαι*, ut *φίλος* sensu positum sit passivo, ut proxima declarant: *οὐκ ἂν ποτε* (*ὁ τύραννος*) *ὡς πρὸς φίλον σπουδάσειεν.* Quocirca nec Findeisenius audiri debet annotans: „Plato vero hic oblitus est sibi scribendum fuisse *οὐδ' ἂν τούτῳ*, ut haec responderent verbis: *καὶ τούτῳ — οὐκ ἄν ποτε δύναιτο φίλος γενέσθαι.*“ Similiter Routhius iudicaverat. At vero anxiam hanc orationis conformatrouem respuit liberius Graecorum ingenium. Ceterum scribendum *ὁ τύραννος καὶ τούτῳ — γενέσθαι*; Verbis *ἐξ ἅπαντος τοῦ νοῦ* respondet vernaculum *von ganzer Seele*. De hoc praepositionis *ἐκ* usu vid. *Matthiae.* Gramm.gr. p. 1134.

πολὺ φαυλότερος] F *πολλῷ φ.* In seqq. *ἄν* om. C F. Dein ad v. *σπουδάσειεν* e praegresso *αὐτοῦ* petendum est *αὐτόν*, ut plena oratio sit: *πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς φίλον.* Flor. d. x. *σπουδάσειεν* pro volgato *σπουδάσειε*; illud cum Bekkero dedimus. — *ταὐτὰ ψέγων*] Vind. 2. Flor. b. Meerm. et Clark. a m. p. *ταῦτα ψέγ.* Dein Flor. x. *ἐθέλει*, Meerm. *ἐθέλοι.* Proxime *ταύτῃ τῇ πόλει* referuntur ad verba *ὅπου τύραννός ἐστιν ἄρχων.* Cf. ad p. 468. E. posita. Vindd. 1, 6. (ut Stallb. tradit; nihil enim enotavit e Ø Bekkerus) *αὐτῇ τῇ πόλει.* Art. *τῇ* om. Δ F et a pr. m. Clark. („inter lineas additum m. rec.“ Gaisf.) ΓE. In Flor. a. *ταύτῃ τῇ πόλει*; dein F *γενήσεται* pro *δυνήσεται.* Ceterum adverte orationem dissolute formatam (vid. ad Protag. p. 49.) et cum vi repetitum pronomen *τοῦτον.* Male Coraës scribi iubebat *καὶ τοῦτον.*

Ἐπιστολὴν ἔγραψα ὑμῖν, μὴ συναναμίγνυσθαι πόρνοις, οὐ πάντως τοῖς πόρνοις τοῦ κόσμου τούτου, ἢ τοῖς πλεονέκταις, ἢ ἅρπαξιν, ἢ εἰδωλολάτραις· ἐπεὶ ὀφείλετε ἄρα ἐκ τοῦ κόσμου ἐξελθεῖν. Νῦν δὲ ἔγραψα ὑμῖν μὴ συναναμίγνυσθαι ἐάν τις ἀδελφὸς ὀνομαζόμενος ᾖ πόρνος, ἢ πλεονέκτης, ἢ εἰδωλολάτρης, ἢ λοίδορος, ἢ μέθυσος, ἢ ἅρπαξ· τῷ τοιούτῳ μηδὲ συνεσθίειν. Τί γάρ μοι καὶ τοὺς ἔξω κρίνειν; οὐχὶ τοὺς ἔσω ὑμεῖς κρίνετε; τοὺς δὲ ἔξω ὁ θεὸς κρινεῖ. Ἐξάρατε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν. Τολμᾷ τις ὑμῶν πρᾶγμα ἔχων πρὸς τὸν ἕτερον κρίνεσθαι ἐπὶ τῶν ἀδίκων, καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἁγίων; Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ ἅγιοι τὸν κόσμον κρινοῦσιν; καὶ εἰ ἐν ὑμῖν κρίνεται ὁ κόσμος, ἀνάξιοί ἐστε κριτηρίων ἐλαχίστων; Οὐκ οἴδατε ὅτι ἀγγέλους κρινοῦμεν; μήτι γε βιωτικά; Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, τοὺς ἐξουθενημένους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τούτους καθίζετε; Πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω. Οὕτως οὐκ ἔνι ἐν ὑμῖν οὐδὲ εἷς σοφὸς ὃς δυνήσεται διακρῖναι ἀνὰ μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ; Ἀλλὰ ἀδελφὸς μετὰ ἀδελφοῦ κρίνεται, καὶ τοῦτο ἐπὶ ἀπίστων; Ἤδη μὲν οὖν ὅλως ἥττημα ὑμῖν ἐστιν, ὅτι κρίματα ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. Διὰ τί οὐχὶ μᾶλλον ἀδικεῖσθε; διὰ τί οὐχὶ μᾶλλον ἀποστερεῖσθε; Ἀλλὰ ὑμεῖς ἀδικεῖτε καὶ ἀποστερεῖτε, καὶ τοῦτο ἀδελφούς. Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ἄδικοι θεοῦ βασιλείαν οὐ κληρονομήσουσιν; Μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε μοιχοὶ, οὔτε μαλακοὶ, οὔτε ἀρσενοκοῖται, οὔτε κλέπται, οὔτε πλεονέκται, οὐ μέθυσοι, οὐ λοίδοροι, οὐχ ἅρπαγες, βασιλείαν θεοῦ κληρονομήσουσιν. Καὶ ταῦτά τινες ἦτε· ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἡγιάσθητε, ἀλλὰ ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ κυρίου Ἰησοῦ καὶ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ θεοῦ ἡμῶν. Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος. Τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει. Τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῷ κυρίῳ, καὶ ὁ κύριος τῷ σώματι· ὁ δὲ θεὸς καὶ τὸν κύριον ἤγειρε, καὶ ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Οὐκ οἴδατε ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστιν; ἆρας οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ ποιήσω πόρνης μέλη; μὴ γένοιτο. Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ ἓν σῶμά ἐστιν; ἔσονται γάρ, φησὶν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. Ὁ δὲ κολλώμενος τῷ κυρίῳ ἓν πνεῦμά ἐστιν. Φεύγετε τὴν πορνείαν. Πᾶν ἁμάρτημα ὃ ἐὰν ποιήσῃ ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ σώματός ἐστιν· ὁ δὲ πορνεύων εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει. Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου πνεύματός ἐστιν, οὗ ἔχετε ἀπὸ θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν; ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ θεοῦ.

Περὶ δὲ ὧν ἐγράψατε μοι, καλὸν ἀνθρώπῳ γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι· διὰ δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐχέτω, καὶ ἑκάστη τὸν ἴδιον ἄνδρα ἐχέτω. Τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὐνοιαν ἀποδιδότω· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί. Ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ὁ ἀνήρ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή. Μὴ ἀποστερεῖτε ἀλλήλους, εἰ μήτι ἂν ἐκ συμφώνου πρὸς καιρὸν, ἵνα σχολάσητε τῇ προσευχῇ· καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἔρχεσθε, ἵνα μὴ πειράζῃ ὑμᾶς ὁ σατανᾶς διὰ τὴν ἀκρασίαν ὑμῶν. Τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν. Θέλω δὲ πάντας ἀνθρώπους εἶναι ὡς καὶ ἐμαυτόν· ἀλλὰ ἕκαστος ἴδιον χάρισμα ἔχει ἐκ θεοῦ, ὁ μὲν οὕτως, ὁ δὲ οὕτως. Λέγω δὲ τοῖς ἀγάμοις καὶ ταῖς χήραις, καλὸν αὐτοῖς ἐστιν ἐὰν μείνωσιν ὡς κἀγώ· εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν· κρεῖττον γάρ ἐστι γαμῆσαι ἢ πυροῦσθαι. Τοῖς δὲ γεγαμηκόσι παραγγέλλω, οὐκ ἐγὼ, ἀλλ' ὁ κύριος, γυναῖκα ἀπὸ ἀνδρὸς μὴ χωρισθῆναι· ἐὰν δὲ καὶ χωρισθῇ, μενέτω ἄγαμος, ἢ τῷ ἀνδρὶ καταλλαγήτω· καὶ ἄνδρα γυναῖκα μὴ ἀφιέναι. Τοῖς δὲ λοιποῖς ἐγὼ λέγω, οὐχ ὁ κύριος· εἴ τις ἀδελφὸς γυναῖκα ἄπιστον ἔχει, καὶ αὕτη συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ ἀφιέτω αὐτήν· καὶ γυνὴ ἥτις ἀνδρὶ ἀπίστῳ, καὶ οὗτος συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτῆς, μὴ ἀφιέτω τὸν ἄνδρα· ἡγίασται γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικὶ, καὶ ἡγίασται ἡ γυνὴ ἡ ἄπιστος ἐν τῷ ἀδελφῷ· ἐπεὶ ἄρα τὰ τέκνα ὑμῶν ἀκάθαρτά ἐστιν, νῦν δὲ ἅγιά ἐστιν. Εἰ δὲ ὁ ἄπιστος χωρίζεται, χωριζέσθω· οὐ δεδούλωται ὁ ἀδελφὸς ἢ ἡ ἀδελφὴ ἐν τοῖς τοιούτοις· ἐν δὲ εἰρήνῃ κέκληκεν ἡμᾶς ὁ θεός. Τί γὰρ οἶδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις; ἢ τί οἶδας, ἄνερ, εἰ τὴν γυναῖκα σώσεις; Εἰ μὴ ἑκάστῳ ὡς ἐμέρισεν ὁ κύριος, ἕκαστον ὡς κέκληκεν ὁ θεός, οὕτως περιπατείτω. Καὶ οὕτως ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις διατάσσομαι. Περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω· ἐν ἀκροβυστίᾳ τις ἐκλήθη; μὴ περιτεμνέσθω. Ἡ περιτομὴ οὐδέν ἐστι, καὶ ἡ ἀκροβυστία οὐδέν ἐστιν, ἀλλὰ τήρησις ἐντολῶν θεοῦ. Ἕκαστος ἐν τῇ κλήσει ᾗ ἐκλήθη, ἐν ταύτῃ μενέτω. Δοῦλος ἐκλήθης; μή σοι μελέτω· ἀλλὰ καὶ εἰ δύνασαι ἐλεύθερος γενέσθαι, μᾶλλον χρῆσαι. Ὁ γὰρ ἐν κυρίῳ κληθεὶς δοῦλος, ἀπελεύθερος κυρίου ἐστίν· ὁμοίως ὁ ἐλεύθερος κληθεὶς, δοῦλός ἐστι Χριστοῦ. Τιμῆς ἠγοράσθητε· μὴ γίνεσθε δοῦλοι ἀνθρώπων. Ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη, ἀδελφοὶ, ἐν τούτῳ μενέτω παρὰ θεῷ. Περὶ δὲ τῶν παρθένων ἐπιταγὴν κυρίου οὐκ ἔχω· γνώμην δὲ δίδωμι ὡς ἠλεημένος ὑπὸ κυρίου πιστὸς εἶναι. Νομίζω οὖν τοῦτο καλὸν ὑπάρχειν διὰ τὴν ἐνεστῶσαν ἀνάγκην, ὅτι καλὸν ἀνθρώπῳ τὸ οὕτως εἶναι. Δέδεσαι γυναικί; μὴ ζήτει λύσιν· λέλυσαι γυναικός; μὴ ζήτει γυναῖκα. Ἐὰν δὲ καὶ γαμήσῃς, οὐχ ἥμαρτες· καὶ ἐὰν γαμήσῃ ἡ παρθένος, οὐχ ἥμαρτεν· θλῖψιν δὲ τῇ σαρκὶ ἕξουσιν οἱ τοιοῦτοι· ἐγὼ δὲ ὑμῶν φείδομαι. Τοῦτο δέ φημι, ἀδελφοὶ, ὁ καιρὸς συνεσταλμένος ἐστίν· τὸ λοιπὸν ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναῖκας ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι, καὶ οἱ κλαίοντες ὡς μὴ κλαίοντες, καὶ οἱ χαίροντες ὡς μὴ χαίροντες, καὶ οἱ ἀγοράζοντες ὡς μὴ κατέχοντες, καὶ οἱ χρώμενοι τὸν κόσμον ὡς μὴ καταχρώμενοι· παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου. Θέλω δὲ ὑμᾶς ἀμερίμνους εἶναι. Ὁ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου, πῶς ἀρέσῃ τῷ κυρίῳ· ὁ δὲ γαμήσας μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσῃ τῇ γυναικί, καὶ μεμέρισται. Καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἄγαμος καὶ ἡ παρθένος μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου, ἵνα ᾖ ἁγία καὶ τῷ σώματι καὶ τῷ πνεύματι· ἡ δὲ γαμήσασα μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσῃ τῷ ἀνδρί. Τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ὑμῶν αὐτῶν σύμφορον λέγω, οὐχ ἵνα βρόχον ὑμῖν ἐπιβάλω, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὐσχήμον καὶ εὐπάρεδρον τῷ κυρίῳ ἀπερισπάστως. Εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει, ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, καὶ οὕτως ὀφείλει γίνεσθαι, ὃ θέλει ποιείτω· οὐχ ἁμαρτάνει· γαμείτωσαν. Ὃς δὲ ἕστηκεν ἑδραῖος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, μὴ ἔχων ἀνάγκην, ἐξουσίαν δὲ ἔχει περὶ τοῦ ἰδίου θελήματος, καὶ τοῦτο κέκρικεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, τηρεῖν τὴν ἑαυτοῦ παρθένον, καλῶς ποιήσει· ὥστε καὶ ὁ γαμίζων τὴν ἑαυτοῦ παρθένον καλῶς ποιεῖ, καὶ ὁ μὴ γαμίζων κρεῖσσον ποιήσει. Γυνὴ δέδεται ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς· ἐὰν δὲ κοιμηθῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐλευθέρα ἐστὶν ᾧ θέλει γαμηθῆναι· μόνον ἐν κυρίῳ. Μακαριωτέρα δέ ἐστιν ἐὰν οὕτως μείνῃ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην· δοκῶ δὲ κἀγὼ πνεῦμα θεοῦ ἔχειν.

Περὶ δὲ τῶν εἰδωλοθύτων, οἴδαμεν ὅτι πάντες γνῶσιν ἔχομεν. Ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ. Εἴ τις δοκεῖ ἐγνωκέναι τι, οὔπω ἔγνω καθὼς δεῖ γνῶναι· εἰ δέ τις ἀγαπᾷ τὸν θεὸν, οὗτος ἔγνωσται ὑπ' αὐτοῦ. Περὶ τῆς βρώσεως οὖν τῶν εἰδωλοθύτων, οἴδαμεν ὅτι οὐδὲν εἴδωλον ἐν κόσμῳ, καὶ ὅτι οὐδεὶς θεὸς εἰ μὴ εἷς. Καὶ γὰρ εἴπερ εἰσὶ λεγόμενοι θεοὶ εἴτε ἐν οὐρανῷ εἴτε ἐπὶ γῆς, ὥσπερ εἰσὶ θεοὶ πολλοὶ καὶ κύριοι πολλοὶ, ἀλλ' ἡμῖν εἷς θεὸς ὁ πατὴρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτόν· καὶ εἷς κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, δι' οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ. Ἀλλ' οὐκ ἐν πᾶσι τὴν γνῶσιν· τινὲς δὲ τῇ συνηθείᾳ ἕως ἄρτι τοῦ εἰδώλου ὡς εἰδωλόθυτον ἐσθίουσι· καὶ ἡ συνείδησις αὐτῶν ἀσθενὴς οὖσα μολύνεται. Βρῶμα δὲ ἡμᾶς οὐ παραστήσει τῷ θεῷ· οὔτε ἐὰν φάγωμεν περισσεύομεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν ὑστερούμεθα. Βλέπετε δὲ μὴ πως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη προσκόμμα γένηται τοῖς ἀσθενέσι. Ἐάν τις γὰρ ἴδῃ σὲ τὸν ἔχοντα γνῶσιν ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ τοῦ ἀσθενοῦς οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν; Ἀπόλλυται γὰρ ὁ ἀσθενῶν ἐν τῇ σῇ γνώσει, ὁ ἀδελφὸς δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανε. Οὕτως δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν, εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε. Διὸ εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω.

Οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος; οὐχὶ Ἰησοῦν τὸν κύριον ἡμῶν ἑόρακα; οὐχὶ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν κυρίῳ; Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι· ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν κυρίῳ. Ἡ ἐμὴ ἀπολογία τοῖς ἐμὲ ἀνακρίνουσιν αὕτη ἐστίν. Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν φαγεῖν καὶ πιεῖν; Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ κυρίου, καὶ Κηφᾶς; Ἢ μόνος ἐγὼ καὶ Βαρνάβας οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι; Τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ τὸν καρπὸν αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; ἢ τίς ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει; Μὴ κατὰ ἄνθρωπον ταῦτα λαλῶ; ἢ καὶ ὁ νόμος ταῦτα οὐ λέγει; Ἐν γὰρ τῷ Μωσέως νόμῳ γέγραπται, Οὐ κημώσεις βοῦν ἀλοῶντα. Μὴ τῶν βοῶν μέλει τῷ θεῷ; ἢ δι' ἡμᾶς πάντως λέγει; Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγράφη· ὅτι ὀφείλει ἐπ' ἐλπίδι ὁ ἀροτριῶν ἀροτριᾶν, καὶ ὁ ἀλοητὴς ἐπ' ἐλπίδι τοῦ μετέχειν. Εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ πνευματικὰ ἐσπείραμεν, μέγα εἰ ἡμεῖς ὑμῶν τὰ σαρκικὰ θερίσομεν; Εἰ ἄλλοι τῆς ὑμῶν ἐξουσίας μετέχουσι, οὐ μᾶλλον ἡμεῖς; Ἀλλ' οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ, ἀλλὰ πάντα στέγομεν, ἵνα μή τινα ἐγκοπὴν δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ. Οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ τὰ ἱερὰ ἐργαζόμενοι τὰ ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐσθίουσιν, οἱ τῷ θυσιαστηρίῳ προσεδρεύοντες τῷ θυσιαστηρίῳ συμμερίζονται; Οὕτως καὶ ὁ κύριος διέταξε τοῖς τὸ εὐαγγέλιον καταγγέλλουσιν ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν. Ἐγὼ δὲ οὐδενὶ τούτων κέχρημαι· οὐκ ἔγραψα δὲ ταῦτα ἵνα οὕτως γένηται ἐν ἐμοί· καλὸν γάρ μοι μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ τὸ καύχημά μου οὐδεὶς κενώσει. Ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ γάρ μοι ἐστὶν ἐὰν μὴ εὐαγγελίσωμαι. Εἰ γὰρ ἑκὼν τοῦτο πράσσω, μισθὸν ἔχω· εἰ δὲ ἄκων, οἰκονομίαν πεπίστευμαι. Τί οὖν μού ἐστιν ὁ μισθός; ἵνα εὐαγγελιζόμενος ἀδάπανον θήσω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ μὴ καταχρήσασθαι τῇ ἐξουσίᾳ μου ἐν τῷ εὐαγγελίῳ. Ἐλεύθερος γὰρ ὢν ἐκ πάντων πᾶσιν ἐμαυτὸν ἐδούλωσα, ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω· καὶ ἐγενόμην τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, ἵνα Ἰουδαίους κερδήσω· τοῖς ὑπὸ νόμον ὡς ὑπὸ νόμον, μὴ ὢν αὐτὸς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω· τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, μὴ ὢν ἄνομος θεοῦ, ἀλλ' ἔννομος Χριστοῦ, ἵνα κερδήσω τοὺς ἀνόμους· ἐγενόμην τοῖς ἀσθενέσιν ἀσθενὴς, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδήσω· τοῖς πᾶσι γέγονα πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω. Πάντα δὲ ποιῶ διὰ τὸ εὐαγγέλιον, ἵνα συγκοινωνὸς αὐτοῦ γένωμαι. Οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ ἐν σταδίῳ τρέχοντες πάντες μὲν τρέχουσι, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον; οὕτως τρέχετε ἵνα καταλάβητε. Πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται· ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἵνα φθαρτὸν στέφανον λάβωσιν, ἡμεῖς δὲ ἄφθαρτον. Ἐγὼ τοίνυν οὕτως τρέχω, ὡς οὐκ ἀδήλως· οὕτως πυκτεύω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων· ἀλλὰ ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα, καὶ δουλαγωγῶ, μή πως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι.

Οὐ θέλω γὰρ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοὶ, ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν πάντες ὑπὸ τὴν νεφέλην ἦσαν, καὶ πάντες διὰ τῆς θαλάσσης διῆλθον, καὶ πάντες εἰς τὸν Μωσῆν ἐβαπτίσαντο ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ πάντες τὸ αὐτὸ πνευματικὸν βρῶμα ἔφαγον, καὶ πάντες τὸ αὐτὸ πνευματικὸν ἔπιον πόμα· ἔπινον γὰρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας· ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός. Ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς πλείοσιν αὐτῶν εὐδόκησεν ὁ θεός· κατεστρώθησαν γὰρ ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ταῦτα δὲ τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν, εἰς τὸ μὴ εἶναι ἡμᾶς ἐπιθυμητὰς κακῶν, καθὼς κἀκεῖνοι ἐπεθύμησαν. Μηδὲ εἰδωλολάτραι γίνεσθε, καθώς τινες αὐτῶν· ὡς γέγραπται, Ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πιεῖν, καὶ ἀνέστησαν παίζειν. Μηδὲ πορνεύωμεν, καθώς τινες αὐτῶν ἐπόρνευσαν, καὶ ἔπεσον μιᾷ ἡμέρᾳ εἴκοσι τρεῖς χιλιάδες. Μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστὸν, καθώς τινες αὐτῶν ἐπείρασαν, καὶ ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο. Μηδὲ γογγύζετε, καθάπερ τινὲς αὐτῶν ἐγόγγυσαν, καὶ ἀπώλοντο ὑπὸ τοῦ ὀλοθρευτοῦ. Ταῦτα δὲ πάντα τυπικῶς συνέβαινεν ἐκείνοις· ἐγράφη δὲ πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντηκεν. Ὥστε ὁ δοκῶν ἑστάναι βλεπέτω μὴ πέσῃ. Πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἴληφεν εἰ μὴ ἀνθρώπινος· πιστὸς δὲ ὁ θεὸς, ὃς οὐκ ἐάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ὑπενεγκεῖν. Διόπερ, ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρείας. Ὡς φρονίμοις λέγω· κρίνατε ὑμεῖς ὃ φημι. Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας ὃ εὐλογοῦμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐστιν; τὸ ἄρτον ὃν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστιν; Ὅτι εἷς ἄρτος, ἓν σῶμα οἱ πολλοί ἐσμεν· οἱ γὰρ πάντες ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄρτου μετέχομεν. Βλέπετε τὸν Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα· οὐχὶ οἱ ἐσθίοντες τὰς θυσίας κοινωνοὶ τοῦ θυσιαστηρίου εἰσίν; Τί οὖν φημι; ὅτι εἰδωλόθυτόν τί ἐστιν, ἢ ὅτι εἴδωλόν τί ἐστιν; Ἀλλ' ὅτι ἃ θύουσιν, δαιμονίοις καὶ οὐ θεῷ θύουσιν· οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς κοινωνοὺς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι. Οὐ δύνασθε ποτήριον κυρίου πίνειν καὶ ποτήριον δαιμονίων· οὐ δύνασθε τραπέζης κυρίου μετέχειν καὶ τραπέζης δαιμονίων. Ἢ παραζηλοῦμεν τὸν κύριον; μὴ ἰσχυρότεροι αὐτοῦ ἐσμεν; Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα οἰκοδομεῖ. Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητείτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἑτέρου. Πᾶν τὸ ἐν μακέλλῃ πωλούμενον ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν· τοῦ γὰρ κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς. Εἴ τις καλεῖ ὑμᾶς τῶν ἀπίστων, καὶ θέλετε πορεύεσθαι, πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν· ἐὰν δέ τις ὑμῖν εἴπῃ, Τοῦτο ἱερόθυτόν ἐστι, μὴ ἐσθίετε δι' ἐκεῖνον τὸν μηνύσαντα καὶ τὴν συνείδησιν· συνείδησιν δὲ λέγω οὐχὶ τὴν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὴν τοῦ ἑτέρου· ἱνατί γὰρ ἡ ἐλευθερία μου κρίνεται ὑπὸ ἄλλης συνειδήσεως; Εἰ ἐγὼ χάριτι μετέχω, τί βλασφημοῦμαι ὑπὲρ οὗ ἐγὼ εὐχαριστῶ; Εἴτε οὖν ἐσθίετε εἴτε πίνετε, εἴτε τι ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν θεοῦ ποιεῖτε. Ἀπρόσκοποι καὶ Ἰουδαίοις γίνεσθε καὶ Ἕλλησι καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ θεοῦ· καθὼς κἀγὼ πάντα πᾶσιν ἀρέσκω, μὴ ζητῶν τὸ ἐμαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶσιν. Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ.

Ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, ὅτι πάντα μου μέμνησθε, καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε. Θέλω δὲ ὑμᾶς εἰδέναι, ὅτι παντὸς ἀνδρὸς ἡ κεφαλὴ ὁ Χριστός ἐστιν· κεφαλὴ δὲ γυναικὸς ὁ ἀνήρ· κεφαλὴ δὲ τοῦ Χριστοῦ ὁ θεός. Πᾶς ἀνὴρ προσευχόμενος ἢ προφητεύων κατὰ κεφαλῆς ἔχων, καταισχύνει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Πᾶσα δὲ γυνὴ προσευχομένη ἢ προφητεύουσα ἀκατακαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ, καταισχύνει τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· μία γάρ ἐστι καὶ τὸ αὐτὸ τῇ ἐξυρημένῃ. Εἰ γὰρ οὐ κατακαλύπτεται γυνὴ, καὶ κειράσθω· εἰ δὲ αἰσχρὸν γυναικὶ τὸ κείρασθαι ἢ ξυρᾶσθαι, κατακαλυπτέσθω. Ἀνὴρ μὲν γὰρ οὐκ ὀφείλει κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλὴν, εἰκὼν καὶ δόξα θεοῦ ὑπάρχων· ἡ γυνὴ δὲ δόξα ἀνδρός ἐστιν. Οὐ γάρ ἐστιν ἀνὴρ ἐκ γυναικὸς, ἀλλὰ γυνὴ ἐξ ἀνδρός· καὶ γὰρ οὐκ ἐκτίσθη ἀνὴρ διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα. Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τοὺς ἀγγέλους. Πλὴν οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρὸς, οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικὸς ἐν κυρίῳ· ὥσπερ γὰρ ἡ γυνὴ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς, οὕτως καὶ ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς γυναικὸς· τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ θεοῦ. Ἐν ὑμῖν αὐτοῖς κρίνατε· πρέπον ἐστὶ γυναῖκα ἀκατακάλυπτον τῷ θεῷ προσεύχεσθαι; Οὐδὲ ἡ φύσις αὐτὴ διδάσκει ὑμᾶς ὅτι ἀνὴρ μὲν ἐὰν κομᾷ, ἀτιμία αὐτῷ ἐστιν· γυνὴ δὲ ἐὰν κομᾷ, δόξα αὐτῇ ἐστιν; ὅτι ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ. Εἰ δέ τις δοκεῖ φιλόνεικος εἶναι, ἡμεῖς τοιαύτην συνήθειαν οὐκ ἔχομεν, οὐδὲ αἱ ἐκκλησίαι τοῦ θεοῦ.

Τοῦτο δὲ παραγγέλλων οὐκ ἐπαινῶ, ὅτι οὐκ εἰς τὸ κρεῖττον ἀλλὰ εἰς τὸ ἧττον συνέρχεσθε. Πρῶτον μὲν γὰρ συνερχομένων ὑμῶν ἐν ἐκκλησίᾳ, ἀκούω σχίσματα ἐν ὑμῖν ὑπάρχειν· καὶ μέρος τι πιστεύω· δεῖ γὰρ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν. Συνερχομένων οὖν ὑμῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, οὐκ ἔστι κυριακὸν δεῖπνον φαγεῖν· ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον δεῖπνον προλαμβάνει ἐν τῷ φαγεῖν· καὶ ὃς μὲν πεινᾷ, ὃς δὲ μεθύει. Μὴ γὰρ οἰκίας οὐκ ἔχετε εἰς τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν; ἢ τῆς ἐκκλησίας τοῦ θεοῦ καταφρονεῖτε, καὶ καταισχύνετε τοὺς μὴ ἔχοντας; Τί εἴπω ὑμῖν; ἐπαινέσω ὑμᾶς; ἐν τούτῳ οὐκ ἐπαινῶ. Ἐγὼ γὰρ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ κυρίου ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ ᾗ παρεδίδετο ἔλαβεν ἄρτον, καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε, καὶ εἶπε, Τοῦτό μού ἐστι τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτ

ὑμέτερος] J Vind. 6. Flor. d. ἡμέτερος. Ficinus: *ut praesens sermo significat.* Haec autem quum neque ex eis quae adhuc disputata sunt efficiantur neque Socrati cum Callicle communia, sed potius sophistarum propria sint (etenim τὸ μέγα δύνασθαι his erat facere quicquid liberet, ut in seqq. πλεῖστα ἀδικεῖν καὶ ἀδικοῦντα μὴ διδόναι δίκην. Cf. supra 466. B. sq. Infra 517. B: καὶ σοῦ ἀκούων καὶ Πώλου — καὶ τῶν ἄλλων ὀλίγου πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει); ἡμέτερος non solum minus probandum est (quod Routhius iudicabat), sed a Socratis oratione plane abhorret. — Πάνυ γε] om. Flor. d. Dein τοῦτο pro τούτῳ Vind. 2. a corr. m. (ut Bekker. tradit). Post τοὐναντίον Σ Vind. 2. Aug. Meerm. et fortassé pr. Ξ (sic Bekker.) addunt αὐτὸν. Comma quod libri habent post τοὐναντίον recte induxit Heindorfius; cohaerent enim πᾶν τοὐναντίον cum sequentibus ἐπὶ τὸ οἷόν τε εἶναι ὡς πλεῖστα ἀδικεῖν cet. Tum Flor. d. οὑτωσίν, quod suo Marte scripserant Findeisenius et Heindorfius, quos Beckius audivit. Volgatum οὕτωσί revocavit Buttmannus in ed. Heind. II. Flor. x. οὕτως. Proxime E ἡ παροῦσα παρασκευή. — ἐπὶ τὸ οἷόν τε εἶναι] Vind. 6. ἐπεὶ pro ἐπί, Meerm. ἐπὶ τῷ οἷόν, Σ οἵτε. Dein pro ἀδικοῦντα (de quo vid. ad p. 492. B. exposita) ΣC V Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bas. 2. et pr. Ξ ἀδικοῦντι. Tum Meerm. δεδοκέναι pro διδόναι.

αὐτῷ κακὸν] Sic Clark. (αὐτῶι κ.), Bekkeri libri 511
(excepto E) Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. m. x. Aug. et Meerm. pro volgato κακὸν αὐτῷ; idem receperunt Bekk. Stallb. et Buttm. — ὅπῃ στρέφεις] Sic Vind. 6. Flor. x. Aug. Meerm. et Bas. 2. pro volgato ὅπου. Recte iam Heindorfius: „ὅπῃ nescio an rectius, velut πανταχῇ στρέφειν τὰ ὀνόματα, *quovis modo mutare nomina* (Cratyl. 414. C. 441. D.)." Utrumque, *quomodo* et *quo* (si verbi στρέφεις rationem habes) latet in ὅπῃ (vid. ad 456. B.); illud vero, *quomodo*, eminet; quocirca sequitur ἄνω καὶ κάτω. Praeterea adverti oportet loquutionem οὐκ οἶδ' ὅπῃ, *nescio quo pacto*, in quo h. l. vituperationis significatio inest, vid. ad Phaedr. p. 221. Paris. J scribit οὕτω. Dein Ald. Bass. 1. 2. στρέφοις.

P. 428. ἦ] om. J. Callicles hoc obiicit, non miserum esse (quod Socrates significaverat) qui tyrannum imitetur et hac eius imitatione magnam adeptus sit potentiam, immo potius miserrimum esse eum qui illum non imitetur (τὸν μὴ μιμούμενον), siquidem tyranni imitator vitae necisque in illum potestatem habeat. Ac lepide Callicles imitatorem tyranni

pronomine οὗτος quasi extollit, τὸν μὴ μιμούμενον vero pronomine ἐκεῖνον deprimit. Quocirca male a Flor. o. pron. οὗτος abest. Ficinum qui verterit: *eum qui sic imitatur, posse eum qui non imitatur, occidere*, legisse οὕτως pro οὗτος opinabatur Findeisenius. Ceterum laudat verba οὐκ οἶσθα — βούλεται Thom. Mag. v. μιμοῦμαι, hoc ipso loco probaturus verbum μιμεῖσθαι etiam passive dici. Ita ὁ μιμούμενος significaret τὸν τύραννον (et ad hunc participium referentes coniiciebamus ὁ μεμιμημένος); sed recte habet ὁ μιμούμενος οὗτος (*hic qui imitatur*). In seqq. μή ante μιμούμενον om. W Vindd. 1. 6. Flor. b. Aug. Meerm. (in quo μὴ superscr.) Thom. M. et pr. Ξ F. Proxime Φ ἀφαιρήσηται, B C E E Florr. f. s. m. ἀφαιρήσει. Tum γ' om. J Florr. b. d. Aug. et Meerm.

ἄρτι] Flor. x. ἄρα. Tum καί ante σύ om. Σ Vind. B 7. et pr. Ξ. Proxime Flor. x. ἀποκτενεῖ με, ἄν β., Ξ μέν ὄν ἄν β. Dein Cod. Reg. (ut Routhius tradit) Ald. Bass. 1. 2. βούλεται. In seqq. V καλόν τε, Flor. x. καλόν τε καὶ ἀγαθόν. Proxima οὐκοῦν — ἀγαναχτητόν om. J. Pro τό Findeisen. suspicabatur legendum esse τι, quod nihili est. Particula δή irrisionis aliquid Calliclis responsioni admiscet; irridet videlicet Socratis illud ἀποκτενεῖ — πονηρὸς ὢν καλὸν κἀγαθὸν ὄντα. Dein καί est vern. *eben* v. p. 454. B. — ὡς ὁ λόγος σημαίνει] C J V Florr. a. b. c. d. m. o. Bas. 2. et corr. B ὡς ὁ σὸς λόγος σημαίνει. Ficinus quoque: *ut et tuus sermo significat.* Sed legitimam hanc esse formulam ὁ λόγος σημαίνει Heindorfius iam annotavit allatis Polit. I. 334. A. III. 388. E. Politic. 275. E. Legg. II. 652. A. Phaedon. 66. E. al. Infra quoque 527. C. plurimi libri inferunt pron. σός. Pronomen τοῦτο excipit simplex infinitivus ζῆν, vid. ad p. 467. D. posita. Ξ παρασκευάζεσθαι. Dein Meerm. ζῆν χρόνον. — αἰ ἡμῶς ἀεὶ] Pro αἰεί Bekkerus, nullo memorato libro, dedit ἀεί; idem Stallbaumius recepit e Florr. f. m. s. x. Sed vid. quae ad Phaedr. p. 230. et 424. attulimus et cf. *C. Schneider.* ad Polit. *Vi.* I. p. 246. Quocirca αἰεί revocandum esse duco. In seqq. Clark. σώσουσιν, ut infra et plerumque scribit. — συμβουλεύων] Sic Y (ut Bekker. tradit; Stallbaumius enim Vind. 2. memorat scribere βουλεύων) et Flor. x., idque pro volgato συμβουλεύω iam *Wyttenbach.* Epist. crit. p. 247. Lips. reponi iusserat. Similiter Heindorfius: „fortasse Plato scripserat συμβουλεύων." De hoc participii usu apud Atticos in responsione vid. ad Protag. p. 189. sq. Eodem duxit scriptura

βουλεύων in Aug. et Meerm. In Ξ a pr. m. et B superscript. *βουλεύω*, C cum Florr. a. c. m. *κελεύω*, JV et Flor. b. *κελεύων*, quod Coraës coniecit; sed recte habet *συμβουλεύων* (Ficinus: *Per Iovem tibi recte consulo*); idem est enim ad sensum, quod *κελεύων σε μελετᾶν τὴν ῥητορικήν*. Beckius defendere studebat volgatum *συμβουλεύω*, quod responderet antecedent. *κελεύεις* et modestius dictum esset pro *κελεύω*. In seqq. *Τί δαί* cum Bekkero scripsimus, quod quum in uno Γ exstet et *Τί δέ* in oratione continuanda rectius habeat, nunc nollem factum. Pro ᾖ Vindd. 1. 6. et Flor. a. ἢ, quod Stallbaumius quum in ed. Weigel. recepisset, recte in ed. Goth. reiecit. Γ a corr. m. *οὐ καὶ ἡ*, W *ἡ καὶ*, ΦCJ et pr. E *ἢ καὶ*, F ἡ. Art. ἡ in cod. Reg. marg. adscriptus est. — *σεμνή*] Suppl. Γ *σωστική*. Dein Vind. 1. *τί* pro *τίς*, et *σοι* om. Γ. Tum Flor. b. *ἐκ τοῦ θανάτου*, Aug. et Meerm. *τοὺς ἀνθρώπους ἐκ θανάτου* (sic Findeis., non *ἐκ τοῦ θανάτου*, ut Stallb. tradit). Mox Flor. x. *εἴς τι τοιοῦτον*, pr. E *τοιρῦτο*. Proxime Flor. x. *δὲ αὕτη*.

μείζονα ταύτης ἐρῶ] Flor. x. *μείζω ταύτης*. Aug. Meerm. *μείζονα ἐρῶ ταύτης*. Dein Vind. 7. *σώζει τὰς ψυχάς*. Clark. *σώιζει*. Tum Γ *κινδύνων ἐσχάτων*, interposito a rc. m. articulo. — *καὶ αὕτη μὲν*] Findeisenius scribi volebat *μήν*; sed recte habet *μέν*, quo modesta ars gubernandi opponitur superbienti rhetoricae (*ὥσπερ ἡ ῥητορική*). Vid. quae de hac part. *μέν* vi posui ad Phaedr. p. 351. Quod sequitur *προσεσταλμένη*, proprie *adstricta* vel *contracta* (vern. *eingezogen*), h. l. est *moderata* et *modesta*. Cf. *Budaei* Comm. Gr. L. p. 78. Bene comparavit Heindorfius Menon. 90. A: *οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπαχθής, ἀλλὰ κόσμιος καὶ εὐσταλὴς ἀνήρ*. *Lucian.* Timon. 54: *οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν*. De verbo *σχηματίζεσθαι* (quod non est, ut *Ruhnk.* ad Tim. p. 205. Koch. interpretatur, *ornari, magnifice componi*, sed *simulare*, vernacul. *sich stellen* s. *geberden*) vid. ad Phaedr. p. 483. Lexic. Coisl. in Bekkeri Anecd. gr. I. p. 114, 33: *ὑπερήφανον, ἀντὶ τοῦ καλὸν πάνυ. Πλάτων Γοργίᾳ*. Verba quae sequuntur *ἀλλὰ ταὐτὰ διαπραξαμ.* in marg. ponit Δ, om. W. In seq. *διαπραττομένη* libri plurimi scribunt, contra *διαπραξαμένη* habent Σ Y Flor. x. et Meerm., Ξ *διαπραξαμένη*. Illud, *διαπραξαμένη*, praeferebat Heindorf. et post Bekker. recepit Stallbaumius. Sic etiam Schleiermacherus: *Sondern hat sie dasselbe geleistet, was die gerichtliche Vertheidigung: so will sie doch — zwei Obolen verdient haben* cet. Attamen recte tuetur

Buttmannus *διαπραττομένη* (Auctar. p. 491. ed. Heindorf. II.) annotans: „quippe quam desiderabant illi temporum consequutionem, ea continetur his *ἐὰν μὲν — σώσῃ, ἂν δὲ — (σώσῃ)*, quibus tanquam exemplis positis praemittitur forma praesentis consuetudinem exprimens: *Sondern dasselbe — was die Rechtskunde, fodert sie, wenn sie aus Aegina gerettet hat, zwei Obolen, wenn aus Aegypten, zwei Drachmen.*“ Potius praesens *διαπραττομένη* generalem huius artis naturam significat, sicut praegressa *οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη*, et singularia quae sequuntur *ἐὰν μὲν ἐξ Αἰγίνης δεῦρο σώσῃ, ἐὰν δ' ἐξ Αἰγύπτου ἢ ἐκ τοῦ Πόντου* cet. illud quod in universum (praesentis forma) positum erat illustrant, et utrumque, generale et singulare, coniuncta quodammodo sunt in uno participio *διαπραττομένη*; hoc enim et ad praegressa refertur *οὐ σεμνύνεται — διαπραττομένη*, quocirca hoc ipsum *διαπραττομένη* positum est, et ad sequentia spectat: *ἐὰν μὲν σώσῃ — ἐπράξατο*; igitur horum ratione habita in *διαπραττομένη* simul latet *διαπραξαμένη*. Verbum primarium est participium *διαπραττομένη*, quod solvi debet: *licet idem efficiat* s. *praestet atque rhetorica*, vid. ad p. 453. D. posita, et in hac quoque participii usu, quo verbum, quod modo indicativo exhibendum erat, cum sequentibus copulatur, illa graeci sermonis propria orationis nectendae et quasi contrahendae indoles cernitur. Nos singula per se ponentes ita loqueremur: *und sie brüstet sich nicht, indem sie sich stellt als leiste sie etwas ausserordentliches, sondern fordert, ob sie gleich dasselbe leistet was die Rechtskunde, doch — nur zwei Obolen.* — *ἐὰν μὲν*] Voc. *μέν* om. Flor. m. — *ἐπράξατο*] Heindorfius et Stallbaumius: *pro mercede exigere solet*; immo aoristus actionem, h. e., rem ipsam affirmat et extollit eo, quod nulla temporis alicuius definiti significatio in eo inest, vid. ad Protag. p. 34. 164. et Phaedr. 436. Ceterum annotat Ronthius: „Meminisse videtur harum regionum, quia olim inter has et Graeciam insigne commercium fuit.“ Laudat haec *Aristid.* Orat. Plat. I. p. 92. a vv. *ἐὰν μὲν ἐξ Αἰγίνης — ad οὕτινας ἔβλαπτεν — ἐκ τοῦ Πόντου*] art. *τοῦ* om. JV et Flor. b. Sequentia *ἐὰν πάμπολυ — εὐεργεσίας* ignoravit Ficinus vertens: *si vero ex Aegypto vel Ponto salva reduxerit quae modo dicebam*, quod convenit cum libris CJV Florr. b. d. o., qui illis omissis scribunt *ἐκ τοῦ Πόντου τύχῃ* (nonnulli *τύχῃ*) *σώσασα*; similiter Florr. a. c. m. *ἐκ τοῦ Πόντου (ἐὰν) τύχῃ σώσασα*. In cod. Reg. verba *ἐὰν — εὐεργεσίας* punctis notata et uncis inclusa sunt; in

eodem alia manus pro *σώσασα* scripsit *τύχῃ σώσασα*. Haec librorum discrepantia ex turbato verborum ordine mihi videtur nata esse. Etenim verba *ἐὰν πάμπολυ ταύτης τῆς μεγάλης εὐεργεσίας* loco suo mota si in margine adscripta erant, ab aliis plane omitti, ab aliis hic (h. e., alieno loco) interponi potuerunt. Heindorfius quidem et Buttmannus locum pro integro habebant, ac posterior hunc in modum expediendum esse arbitrabatur: „Ad illud *ἐὰν δὲ* mente repetendum est ex praegressis *σώσῃ*, ad posterius autem *ἐὰν πάμπολυ* ex seqq. *πράττηται*: *si quam plurimum*, *wenn es hoch kommt* [immo: *wenn er recht viel fordert*, ergo: *höchstens*. A.]; participium autem *σώσασα* cum iis, quae ab eo pendent usque ad vocem *λιμένα*, positum est *παρηλλήλως* verbis illis *ἐὰν δὲ σώσῃ*, et epexegesin quandam (latine per *quippe quae* exprimendam) continet verborum *ταύτης τῆς μεγάλης εὐεργεσίας*." At vero misere disiecta esse orationis membra, ante oculos est positum; etenim verba *ἐὰν πάμπολυ* cohaerent cum *δύο δραχμὰς ἐπράξατο* (vern. *so fordert sie*, *wenn recht viel* s. *höchstens zwei Drachmen*); illa vero *ταύτης τῆς μεγάλης εὐεργεσίας* his subiicienda sunt: *σώσασ' ἃ νῦν δὴ ἔλεγον*, *καὶ αὐτὸν καὶ παῖδας καὶ χρήματα καὶ γυναῖκας*, siquidem magnum hoc beneficium nullum aliud esse potest nisi hoc quod gubernandi ars ipsum vectorem cum liberis, opibus et mulieribus ex Aegypto vel Ponto salvum Athenas traduxit. Igitur scribendum erat: *ἐὰν δ' ἐξ Αἰγύπτου ἢ ἐκ τοῦ Πόντου τύχῃ σώσασα ἃ νῦν δὴ ἔλεγον, καὶ αὐτὸν καὶ παῖδας καὶ χρήματα καὶ γυναῖκας, ταύτης τῆς μεγάλης εὐεργεσίας ἀποβιβάσασ' εἰς τὸν λιμένα, ἐὰν πάμπολυ, δύο δραχμὰς ἐπράξατο.* Verbis *ἐὰν πάμπολυ* et *ταύτης τῆς μεγάλης εὐεργεσίας* suo loco repositis et sensus exsistit perspicuus et oratio expedita, quam volgaris scriptura: *ἐὰν δ' ἐξ Αἰγύπτου ἢ ἐκ τοῦ Πόντου ἐὰν πάμπολυ ταύτης τῆς μεγάλης εὐεργεσίας, σώσασα κτλ.* horridam reddit. Coraës quoque verba iudicavit aliter esse ponenda; corrigi videlicet iubebat vir doctissimus: *ἐὰν — ἐκ Πόντου τύχῃ σώσασα — γυναῖκας, ἀποβιβάσασα εἰς τὸν λιμένα, ἐὰν πάμπολυ, ταύτης τῆς μεγάλης εὐεργεσίας δύο δραχμὰς ἐπράξατο.* Sed rectius verba sic poni, ut indicavi, persuasum habeo. Iusto audaciorem Stallbaumius existimat Corai correctionem, et sic fortasse etiam de mea verborum collocandorum ratione iudicabit; ego vero verba, quorum ordinem turbatum esse liquet, loco suo reponere non audaciae, sed necessitatis esse puto. De genitivo qui dicitur mercedis *ταύτης τ. μ. εὐεργεσίας* vid. *Ullrich.* ad IV. Plat.

dialog. interpr. germ. p. 191. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 678. sq.

σώσασ' ἃ] Sic Bekkerus dedit, quem Stallbaumius E quoque secutus est. Libri σώσασα ἃ, solus F σώσας (γρ. ἐὰν τύχῃ σώσασα ἃ νῦν δὴ ἔλεγον ταῦτα); atque hoc σώσας nihil videtur aliud esse nisi σώσασ', ut in seqq. ἀποβιβάσας libri scribunt pro ἀποβιβάσασ'. Quamquam h. l. retinuerim plenam formam σώσασα. — παῖδας κτλ.] Heindorfius comparavit Legg. I. 637. E: Σκύθαι καὶ Θρᾷκες ἀκράτῳ παντάπασι χρώμενοι, γυναῖκές τε καὶ αὐτοί. Polit. IX. 578. E: ἆρας ἐκ τῆς πόλεως αὐτόν τε καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας. Subiicit dein: „offendit h. l. paullulum verborum ordo, certe hoc γυναῖκας cum Ficino (*nos et filios uxoresque et divitias*) [Stephanus in marg. „Ante καὶ γυναῖκας Fic. quoque ponit καὶ χρήματα;" sine dubio scribere voluit ante καὶ χρήματα — καὶ γυναῖκας. A.] ante καὶ χρήματα reponerem, ni persimilis esset ratio in Plat. Menex. 248. A: οὗτος γιγνομένων χρημάτων καὶ παίδων καὶ διαφθειρομένων μάλιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ (τῇ Μηδὲν ἄγαν)." Ad quem loc. *Vit. Loers.* p. 173. „malles παιδ. καὶ χρημ. sed vicit — compositionis decor morosam scilicet logicam (?) diligentiam." Etiam Stallbaumius exemplum hoc negligentiae dicit notandum, non corrigendum. At vero Graecorum ingenio ac moribus hoc mihi videtur ponderandum esse; constat enim qualis apud Graecos mulierum fuerit conditio; atque hae tamquam pars possessionum (χρήματα) voce γυναῖκας (ut Latinorum *mulieres.* Sic v. c. *Cicero* Epist. ad Famil. XIV, 18: *quod video omnes bonos abesse Roma et eos mulieres suas secum habere*) significantur, non sola uxor (iccirco γυναῖκας, non γυναῖκα positum est). Itaque v. γυναῖκας ex Graecorum vivendi et cogitandi ratione recte subiicitur voci χρήματα; id enim quo in universum comparamus quicquid cupimus (atque hoc sunt opes) potius est singulari eo quod per illud comparatur. Pro γυναῖκας F a corr. m. γυναῖκα. — ἀποβιβάσασ'] Sic pro ἀποβιβάσασα Florr. f. s.; eodem ducit scriptura ἀποβιβάσας in Clark. ΔΦΕFW et pr. ΓB. De pretio hoc (δύο δραχμάς) conferri iubet Stallb. *Bockhii* Oecon. Attic. T. I. p. 169. sq. — καὶ τὴν ναῦν] om. Σ et Vind. 7. Dein pro ἐν μετρίῳ E Florr. f. s. ἐμμέτρῳ. Verba ἐν μετρίῳ σχήματι sunt *modesto habitu s. gestu.* Proximum οἶμαι om. V. Dein J οὓς pro οὕστινας, Φ τι pro τε, Flor. d. ὠφέλησε. — ἢ οἷοι] Clark. ΔC EFW Vind. 6. Florr. a. c. f. m. s. ἢ οἵ, quod vide ne genuinum sit; οἷοι enim ex vocis οἵ interpretatione videtur

finxisse, ut in B exstat *οἵ*, superscripto a m. rec. *οἷοι*. Etenim ὅς sic poni constat pro *οἷος*, vid. ad Phaedr. p. 361.

ὅτι οὐκ] *οὐκ* om. C idemque Findeisenio redundare 512
videbatur. Immo refertur ad verba inferius posita *τούτῳ — βιωτέον ἐστὶν καὶ ὀνήσειεν*; primaria enim oratio haec est: *λογίζεται οὖν ὅτι οὐ — βιωτέον ἐστί*; statim vero illatis his *εἰ μέν τις — οὗτος μέν*, quibus interpositis oratio primaria interrumpitur, structura sequentium ad haec praemissa conformatur: *εἰ δέ τις — τούτῳ δὲ βιωτέον*. Negatur igitur, quod inferius sequitur, *τὸ βιωτέον εἶναι τῷ πολλὰ νοσήματα ἐν τῇ ψυχῇ ἔχοντι*, et concluditur fere hoc ex verbis interpositis *εἰ μέν τις — οὗτος μὲν ἄθλιός ἐστιν*, quam conclusionem indicat verbum *λογίζεται*. Particulis *μὲν — μέν* et *δὲ — δέ* inter se opponuntur (ut 514. C.) is qui animi malis, tamquam morbis, afflictus dicitur, et is qui corporis morbis affectus ponitur insanabilibus: *εἰ μέν τις — οὗτος μὲν — εἰ δέ τις — τούτῳ δέ*; quam orationis conformationem exemplis illustravit *Matthiae*. Gramm. gr. p. 1262. sq. Addo *Ullrich*. ad Quat. Plat. dialog. p. 194. sq. Nos huiusmodi orationes ita conformamus ut negationem cum primo statim verbo nectamus, ut h. l. *er schliesst nicht, dass ein an unheilbaren Krankheiten Leidender unglücklich sei, wenn er nicht sterbe, ein mit unheilbaren Geistesübeln Behafteter dagegen fortleben müsse* etc. Simplex syllogismus hic erat: si miser est qui morbo laborat insanabili, is qui insanabilibus animi morbis affligitur multo miserior sit necesse est; iam illi melius est mori, quam vivere; ergo huic mors, unica malorum insanabilium liberatio, magis etiam, quam illi, optata erit. — *τούτῳ δὲ*] Pro *δέ* ΣJV Vindd. 2. 7. Florr. a. d. o. Meerm. et pr. Ξ *δὴ*, B *δὲ* superscripto *δὴ*. Sed praegressum *δέ* postulat *δέ*; respondent enim *εἰ μέν τις — οὗτος μέν* et *εἰ δέ τις — τούτῳ δέ*. Cf. Menon. 94. D. Apolog. 28. E. et v. *Buttmann*. ad Demosth. Mid. p. 155., ac de part. *δέ* speciatim ad Protag. p. 35. sq. allata. Hic quoque mugabatur Findeisenius scribi volens *διαβιωτέον* (int. *εἴη*) et *ἔτι* pro *ἐστί*; illud *διαβιωτέον* coniecerat etiam Routhius. — *ὀνήσειεν*] Heindorfius: „fortasse *ὀνήσειεν ἄν*, *ἄν τε* cet. Sed conf. not. ad §. 37.“ ubi *ἄν* saepe omitti sumpserat. Immo recte habet optativus sine part. *ἄν* e verbis pendens *λογίζεται ὅτι*, licet indicativus *ἐστί* praecedat, vid. ad Protag. p. 134. Adde *Stallbaum*. ad Euthyphr. p. 108. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 1031. et *Ullrich*. ad Plat. dialog. p. 187. Etenim optativus significat id quod fieri posse cogitatur s. ponitur tantummodo; vernaculum igitur esset: *dass er annch-*

men könne ihm zu nützen, s. *dass er diesem nützen dürfte, wenn er ihn rettete.* Aug. et Meerm. ὠνήσειεν, Bas. 1. νοήσειεν, Bas. 2. νωήσειεν. Ad v. ὀνήσειεν intelligi volebat Findeisenius τις. Falso praeterea libri superiores scribunt: ἐστί· καὶ τοῦτον ὀνήσειεν, ἄν τε — σώζῃ; Quamquam Ficinus quoque vertit: *numquid huic vivendum est? Eique utilitatem afferret, sive ex mari — servet?* Sententiam, qua haec nituntur, illustraut inprimis illa Legg. IX. 862. E: γιγνώσκων (ὁ νομοθέτης) που τοῖς τοιούτοις πᾶσιν ὡς οὔτε αὐτοῖς ἔτι ζῆν ἄμεινον τούς τε ἄλλους ἂν διπλῇ ὠφελοῖεν ἀπαλλαττόμενοι τοῦ βίου, παράδειγμα μὲν τοῦ μὴ ἀδικεῖν τοῖς ἄλλοις γενόμενοι, ποιοῦντες δὲ ἀνδρῶν κακῶν ἔρημον τὴν πόλιν κτλ. Cf. Polit. III. 409. E. sq. et *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 36. In seqq. scrib. ἄν τε — ἄν τε — ἄν τε. Libri enim edd. ἄν τε — ἄν τε — ἐάν τε; sed posterius quoque rectius, ni fallor, scribitur ἄν τε, quod exstat in Florr. a. o., idque reposuit etiam Stallbaum. Dein Clark., ut solet, ὁπόθεν οὖν. — σώσῃ] Sic pro σώζῃ Clark. (qui scribit σώισηι) ΓΔCEJVW Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. d. f. s. x. In B σώσηι, superscripto ζ.

οὐκ ἄμεινον] *non melius*, in quo latet *non tam bonum*, int. *quam mori.* Vid. de hoc comparativi usu ad Protag. p. 16. sq. Quod sequitur νόμος est *mos*, ut Legg. VII. 795. A: ἔδειξε δὲ ταῦτα ὁ τῶν Σκυθῶν νόμος — ὁμοίως ἑκατέραις (dextra et sinistra) ἐπ' ἀμφότερα χρώμενος. *Xenoph.* Cyrop. I, 2. 4. c. 4. 28. al. immmerab. Dein χαίπερ om. Aug. et Meerm. In Bas. 2. scrib. καὶ περὶ. Aug. σώσαντα. Tum Flor, x. et Bas. 2. ὦ θαυμασιώτατε. — μὴ ὅτι κυβερνήτου] *nedum gubernatore.* Particulis μὴ ὅτι, *ne dicam*, *nedum*, alterum quod comparatur cum eo quod cum partt. μὴ ὅτι cohaeret extollitur; nos: *selbst als ein Feldherr, geschweige denn als ein Steuermann.* Cf. ad Protag. p. 76. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1272. In Meerm. ab alia m. verbis μὴ ὅτι superscript. οὐ μόνον. — μή σοι δοκεῖ] Male Schleiermacherus: *Meinst du nicht, der könnte sich ja wohl mit dem Sachwalter gleich stellen?* et Beckius: *non tibi videtur causidico aequiparandus (non pluris faciendus)?* Plane contrarius verborum graecorum sensus est: *glaubst du wohl der Anwald könne ihm gleich gesetzt werden?* (proprie: *er stehe mit dem Anwalde auf einer Linie*, h. e., *er stehe nicht höher als der Anwald?*) De part. μή ita in interrogatione posita ut verendi vel suspicandi habeat notionem (in qua subiectiva quae dicitur negatio latet) vid. ad Protag. p. 126. Verendi vel suspicandi notionem

patrio sermone particula *wohl* vel *etwa* reddimus. Heindorfius: „Post μή in his μή σοι δοκεῖ memini qui desideraret particulam οὖν, sed frustra. Eodem modo Apolog. 28. D: μὴ αὐτὸν οἴει φροντίσαι θανάτου καὶ κινδύνου;“ Multo fortius esse dissolutum (ἀσύνδετον): μή σοι δοκεῖ κτλ. per
οἷ
se intelligitur. F scribit δοκεῖ. Stephanus in marg. „Fort. δοκῇ. Alioqui interrogative legenda haec sunt.“ De praepos. κατά aequiparandi vim habente vid. quae posuimus ad Phaedr. p. 616. Pro στρατηγοῦ F στρατῶν. Dein Γ διασώζειν δύναται. Proxime Clark. πόλις, Flor. d. ὅλως. In seqq. W ἡμεῖς pro ὑμεῖς. Proximum τὸ πρᾶγμα om. Palat. ap. Creuzer. Melet. I. p. 101. Verbum καταχώσειεν Routhius arbitrabatur Platonem festive posuisse, ut artificium τοῦ μηχανοποιοῦ significaret. At vero καταχῶσαι eodem modo transfertur, ut Latinorum *obruere* et vern. *überschütten*. Sic Theaet. 177. B: πλείω ἀεὶ ἐπιῤῥέοντα καταχώσει ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον. Quod *Themist.* Orat. XVIII. 220. A. imitatus est: εὐθὺς ἐπιῤῥέοντα ἄλλα καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ ἐφεξῆς καταχώννυσί τε καὶ ἐπισχιάζει (hoc sensu positum est καταχοῦν Cratyl. 414. C.) ἐφ' ἃ ὡρμήθην.

ὑμᾶς] Vind. 6. et Cod. Palat. ἡμᾶς. Tum Aug. et Meerm. ἐπὶ τῷ δεῖν et τοὺς μηχανοποιούς. Participia λέγων et παραχαλῶν in unam contracta sunt constructionem; separatim ponenda erant λέγων δεῖν γίγνεσθαι μηχανοποιούς et παραχαλῶν ἐπὶ τὸ δεῖν. — ὡς οὐδέν — ἔστιν] Ficinus: *quasi nullius momenti sint cetera*. Heindorfius: „recte quidem, sed in hoc sensu exspectabam ὄντα. Sin ὡς verteris *nam*, ne sic quidem placet hoc ἐστὶ pro εἶναι.“ Sed ὡς est vern. *indem* s. *weil*, vid. ad p. 509. E., et ἐστίν e mente machinatoris, quasi ipse loquatur, ponitur, vid. ad Phaedr. p. 584. Ἱκανός — ὁ λόγος: *largam enim habet materiam ad dicendum*. Quemadmodum enim ἱκανῶς, *satis*, est etiam *affatim*, *copiose* (vernac. *genug* similiter ponitur pro *viel* s. *sehr viel*), sic ἱκανός est etiam *copiosus* s. *multus*. Vox autem λόγος pro re ipsa ponitur de qua agitur vel agendum est; quocirca etiam materiam ad dicendum significat. — καταφρονεῖς] Ita Clark. cum omnibus Bekkeri et Stallbaumi libris, Meerm. Ald. Bass. 1. 2. Soli Bodl. et Aug. cum Stephano exhibent καταφρονοῖς, quod Stephanus videtur propter optativum sequentem dedisse. Dein Flor. d. καὶ τέχνης, — καὶ ἀποκαλέσαις ἄν] Vernaculum est: *und nennst ihn wohl* vel *vielleicht*; sic enim optativus cum part. ἄν ponitur ut significet id quod suspicere vel fieri posse cogites. Exempla si C

quaesiveris, satis multa repereris ap. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 977. sq. Minus recte vertit Schleiermacherus: *ja ordentlich zum Schimpf könntest du ihn den Kriegsbaumeister nennen.* Sensus est: *ac forsitan pro invidioso habueris machinatoris nomen.* Verba ὡς ἐν ὀνείδει (de quibus vide *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1139.) ignominiae significationem quae in v. ἀποκαλεῖν inest (vid. Lexic. Xenoph. I. p. 337. sq.) adaugent. Ald. Bas. 1. ἀποκαλέσας. Tum Flor. x. τῷ υἱῷ. — οὔτ' ἂν δοῦναι θυγατ. κτλ.] Apposite Heindorfius attulit *Herodot.* II, 47: οὐδέ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ αὐτέων. Cf. *Valcken.* ad eund. V, 92. In seq. Flor. a. ἐθέλεις a m. sec. — τῷ σαυτοῦ] Haec addunt V et Flor. b., eaque ipso iubente sensu receperunt Bekker. Stallb. et Buttm. Vernaculum est: *und würdest weder seinem Sohne deine Tochter geben, noch für deinen eigenen* (αὐτὸς τῷ σαυτοῦ) *die seinige auswählen.* Nota sunt διδόναι, *in matrimonium dare* vel *nuptum locare*, et λαμβάνειν, *in matrimonium ducere*, vel addito vel suppresso γυναῖκα; hoc vero loco λαμβάνειν est *eligere filio ut in matrimonium ducat* vel *nuptum locare.* Sic *Xenoph.* Cyropaed. VII, 4. 5: διδόναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων. Quocirca sic fere reddenda sunt: *neque filio eius nuptum dare volueris filiam tuam neque tuo ipse filio illius filiam elegeris ut in matrimonium eam ducat.* — ἐξ ὧν] h. e., ἐκ τούτων (*ex istis*, h. e., secundum ista) ἃ — ἐπαινεῖς. De hac contractionis forma vid. ad Protag. p. 37. posita, et de verbi ἐπαινεῖν constructione ad Phaedr. p. 360. allata. Tum Vind. 1. ἐπαινοῖς. Aug. et Meerm. δὴ νῦν. Dein Ald. τίνει pro τίνι.

βελτίων — καὶ ἐκ βελτιόνων] vid. ad Phaedr. D p. 391. Dein Vindd. 1. 6. ὄντα καί; etiam in Aug. καὶ post ὄντα superscriptum. Participium ὄντα, quod Findeisenius inepte cum τὰ ἑαυτοῦ connectebat in seq. scribens: ὁποῖός τις ἔτυχες, refertur ad pronomen infinitum (vern. *man*), quod in vv. σώζειν αὐτόν (*dass man sich selbst und das Seinige erhalte*) latet; igitur est i. q. ὄντα τοιοῦτον ὁποῖός τις ἔτυχε (*sich in dem Zustande zu erhalten in dem man eben ist*). Stallbaumius: „Ceterum aoristus pro praesenti positus est, ut Theaet. 179. C: ἀνάλωτοι γάρ, εἰ ἔτυχον, εἰσί.“ Immo aoristus hac in dicendi formula verus est aoristus et proprius in his dictionibus, in quibus verbum et tempus fere evanescunt et pronomen vel particula praecedens eminet, ut in εἰ τύχοι, ὅ τι ἂν τύχῃ (*was nur immer*), ὅπῃ τύχοιμι,

τι
alia sexcenta. In seqq. B σοί. Florr. a. d. λόγος pro ψόγος. — τεχνῶν] Artes pro artificibus, sicut res pro persona, ponuntur, vel abstractum quod dicitur et concretum modo inter se permutantur modo copulantur. Locum ἀλλ', ὦ μαχάριε usque ad v. βιώμη laudat *M. Antonin.* VII, 46.

P. 432. ἢ τοῦ σώζειν] Clark. ἢ τὸ σώιζειν, BC Florr. a. c. d. m. o. x. et pr. ΓΕ ἢ τὸ σώζειν, Vindd. 1. 6. (sec. Bekker. Φ habet ἢ τὸ σ.) ἢ τὸ σ., ΔΞΣ Vindd. 2. 7. Aug. Meerm. et Antonin. ἢ τὸ σώζ. Heindorfius: „Saltem scribi debebat ἦ ἢ τὸ σώζ." Genitivus τοῦ σώζειν pendet e voce ἄλλο (*aliud quam, diversum a* —), ut Parmen. 149. C: τὰ ἄλλα τοῦ ἑνός. Charm. 163. C: ποίησιν πράξεως καὶ ἐργασίας ἄλλο ἐνόμιζε. sexc. al. Cf. *Schaefer.* ad Gregor. Cor. p. 528. In W artic. τοῦ evanuit, contra Florr. a. c. d. m. o. x. τὸ σώζειν τε καὶ τὸ σώζεσθαι (τὸ σώζεσθαι etiam rc. B). Ceterum verba σώζειν et σώζεσθαι etiam ad eos transferebantur, qui se aliosve integros columesque servarent et in periculo versantes se defenderent. Iccirco rhetorica a sophistis ac rhetoribus illius aetatis praedicabatur, quippe in qua libertatis, fortunarum vitaeque salutem consistere arbitrarentur. Hinc Theaet. 176. D: ἀλλ' ἄνδρες οἵους δεῖ ἐν πόλει τοὺς σωθησομένους (int. εἶναι). Apolog. 36. C: ἀλλ' ἀμελήσας ὥνπερ οἱ πολλοὶ (int. ἐπιμέλονται) — ἡγησάμενος ἐμαυτὸν τῷ ὄντι ἐπιεικέστερον εἶναι ἢ ὥστε εἰς ταῦτ' ἰόντα σώζεσθαι. al. — μὴ γὰρ — ἔατέον ἐστὶ] Offenderunt viri docti in particulae μή coniunctione cum indicativo ἐστί, ita ut alii, velut Buttmannus Auct. Animadv. p. 527. ed. Heind. prior. μή in καί („in quibus καὶ γὰρ more pervulgato positum fuerit pro simplici γάρ" Buttm.), alii (ut Schleiermacherus Annot. ed. I. p. 486.) ἐστί in ἦ mutandum esse opinarentur. Illam Buttmanni correctionem (καὶ γάρ) plane probabat Stallbaumius, „quippe qua omnes tollerentur difficultates." Si quid mutandum, propius a part. μή aberat ἦ (*profecto, sane*). At vereor ne temeritatis sit; quum nullo in libro exstet corruptionis cuiusquam vestigium, plane ad arbitrium particulam μή mutare. Immo recte habet μή, licet indicativus ἐστί sequatur; est enim particula verendi, suspicandi et omnino dubitandi, quam etiam verbo verendi vel tali non praegresso poni constat; atque quum Graeci asseverationem ita lenire soleant, ut pro ea dubitationem vel suspicionem ponant, part. μή etiam in oratione aiente usurpatur, propterea quod Graeci id quod opinantur vel credunt pro urbanitate sua ita significant, quasi vereantur vel addubitent; quocirca in oratione cuius sententia est aiens

(ubi res de qua agitur vera esse significatur vel sic se habere ut ponitur) particulam μή etiam indicativus excipit. Graecorum particulae vis patrio sermone modo magis dubitanter (verbis: *es dürfte*), modo magis affirmate (*vielleicht* vel *wohl*) reddi potest, ut Protag. 312. B: Ἀλλ' ἄρα — μὴ οὐ τοιαύτην ὑπολαμβάνεις σοῦ τὴν παρὰ Πρωταγόρου μάθησιν εἶσθαι: *aber du hältst wohl nicht dafür* cet. Vid. ibi Annot. p. 30. Neque enim μή ad verbum sequens ὑπολαμβάνεις pertinet, ut sit: *an forte putas*, i. e., *crediderim equidem te putare*, ut *Graser.* Spec. Advers. p. IV. accepit, sed ita positum est ac si verbum h. l. suspicaudi praecesserit, et solam indicat suspicionem, ut particula *vielleicht* s. *wohl* reddi possit. Similiter Menon. 89. C: ἀλλὰ μὴ τοῦτο οὐ καλῶς ὡμολογήσαμεν (sine interrogatione enim scribendum est): *aber vielleicht haben wir dieses nicht richtig zugestanden.* Pariter μή vernaculum est *vielleicht* vel *wohl* in interrogatione, v. c. Euthyd. 290. E: ἀλλ' ἄρα — μὴ ὁ Κτήσιππος ἦν ὁ ταῦτ' εἰπών; Apolog. 25. A: ἀλλ' ἄρα — μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, οἱ ἐκκλησιασταί, διαφθείρουσι τοὺς νεωτέρους; al. Atque Graeci qui rite sensum antiquiorem habebant constructione grammatica particulam μή etiam verbo, v. c. ὅρα, praegresso (e quo μή pendens vera est coniunctio) ita frequentabant ut constructione neglecta grammatica (v. c. ὅρα μὴ — ἔχῃ) indicativum (ἔχει) ponerent, perinde ac si non ὅρα μή, sed particula idem significans (vern. *wohl*) praecessisset, vel μή indirecte interrogaret (vern. *ob etwa*, vel simpliciter *ob*), ut Lachet. 196. C: ὁρῶμεν μὴ οἴεταί τι λέγειν. Cf. *Schaefer.* Melett. crit. p. 115. et *Hermann.* ad Viger. p. 810. Part, μή est enim simplex vern. *ob etwa* vel *ob*, non *ob nicht*, siquidem suspicandi notio (quae est subiectiva negatio, Graecorum μή) iam in particula *ob* inest. Sic Alcibiad. II. 139. D: ἀλλ' ὅρα — μὴ οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει, quod vernac. est: *aber es verhält sich wohl nicht so*; (multa de part. μή collata reperies ap. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1220. *Stallbaum.* ad Menon. p. 98. sq. et *Graser.* Spec. Advers. p. 30. sq.). In eandem fere partem postea Buttmannus Auctar. Animadv. p. 492. ed. Heind. alt. disputavit: „itaque absolute vel, si mavis, elliptice hic dictum μὴ ξαυτέον ἐστί, quod ex tritiori consuetudine coniunctivo modo efferendum erat. Sed indicativum quoque, si quae fidentius pronuntianda sunt, locum habere exempla docent, quale est illud in Menon. 26." Hoc igitur loco μή est Latin. *vide ne*, h. e., *arbitror*, et sensus: *arbitror enim ei qui vere sit vir hoc, ut quam diutissime vivat, mittendum nec vitae adhaere-*

scendum esse. — *τοῦτο μὲν*] Libri edd. (etiam Bekk. et Stallb.) *τοῦτο μέν, τὸ ζῆν — χρόνον, τόν γε,* quod perspicuitate magis commendatur quam Heindorfiana scriptura: *τοῦτο μὲν τὸ ζῆν — χρόνον τόν γε.* Pronomen *τοῦτο*, ut solet, explicatur verbis *τὸ ζῆν* cet. — *ὁποσονδὴ*] Sic Stephanus, quem recentiores secuti sunt; Ald. Bass. 1. 2. *ὁπόσον δὴ*, Clark. et *Δ ὁπόσον δὲ*, BEF Florr. a. d. f. x. *ὁπόσον δεῖ* (in BEF *δὴ* superscr.), in *Γ* corr. *δὴ*.

τόν γε] *Φ τόν τε.* In seqq. *ἑατέον* Clark. et reliqui E omnes libri praeter Stephanum, qui scripsit *εὐκτέον*, Cornario obsequutus, qui Eclog. p. 80. „in Graecis legendum *μὴ γὰρ — εὐκτέον ἐστί.*“ Quod e Ficino videtur sumptum esse; hic enim vertit: *neque enim vivere hic quantumcunque tempus optandum est viro* cet. Ficinus vero verbis *μὴ γὰρ — ἑατέον ἐστί* non intellectis, ut sensum aliquem haberet oratio, hoc *optandum* per se videtur interposuisse. Cornarium audiverunt etiam Findeisen. Heindorf. et Beck. Sed quam certissimam dixerat Heindorfius ed. I. emendationem, eam pro nihilo esse iam inde patet, quod nulla omnino opus est correctione; accedit quod de forma *εὐκτέον* iure addubitatur, vid. *Bast.* Epist. crit. p. 217. sq. Recte igitur Bekker. Stallb. et Buttm. genuinum *ἑατέον* revocarunt. De verbo *ἐᾶν* (Latin. *mittere*, *missum facere*, ergo etiam *negligere* vel *non curare*) non est quod exponamus. De sententia attulit Heindorfius Legg. IV. 707. D: *ἀποβλέποντες νῦν πρὸς πολιτείας ἀρετὴν — σκοπούμεθα — οὐ τὸ σώζεσθαί τε καὶ εἶναι μόνον ἀνθρώποις τιμιώτατον ἡγούμενοι, καθάπερ οἱ πολλοί, τὸ δ' ὡς βελτίστους γίγνεσθαί τε καὶ εἶναι τοσοῦτον χρόνον, ὅσον ἂν ὦσιν.* Add. *Soph.* Ai. 468. sq. In seqq. pro *ἀλλὰ ἐπιτρέψαντα* Bekkerus nullo allato libro dedit *ἀλλ' ἐπιτρέψαντα*, quod in Flor. x. exstare tradit Stallb. Verbum *ἐπιτρέπειν τινὶ περί τινος* est *liberum arbitrium alicui de aliqua re permittere*, v. ad Polit. p. 378. Adde Thucyd. I, 28. IV, 83. Cf. *Wurm.* Comment. in Dinarch. Oratt. tres p. 60. sq. — *πιστεύσαντα ταῖς γυναιξὶν*] *mulieribus*, quippe credulis vetustisque et rationibus et orationibus (vid. Cratyl. 418. C. *Cicer.* de Orat. III, 12. 45. al.) adhaerescentibus. Bene attulit Routhius *Cicer.* de nat. deor. I, 20: *quanti haec philosophia aestimanda est, cui tamquam aniculis et his quidem indoctis fato fieri videntur omnia?* Vid. *Gatacker.* ad M. Antonin. p. 223. Sententiam ipsam illustrarunt *Rittershus.* ad Oppian. p. 305. *Gatack.* ad Anton. l. l. et *Creuzer.* de fato p. 24. sq. Adde nostra ad Protag. p. 172. — *οὐδ' ἂν εἷς*] Antonin. l. l. *οὐδεὶς ἄν.* Grae-

cum *οὐδ' ἂν εἷς* est vern. *kein einziger*, vel *gar keiner*, ut infra 519. C. Phaedr. 246. D. Phaedon. 72. D. Conviv. 214. D. 216. E. 222. D. al. Cf. *Buttmann.* ad Demosth. in Mid. p. 67. — *τὸ ἐπὶ τούτῳ*] Participio subiicitur *τὸ ἐπὶ τούτῳ* (*deinde*, ut *τὸ ἐπὶ τῷδε, τὸ μετὰ τοῦτο*, al. Vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 572.), ut solent huiusmodi dictiones poni. Tum Florr. d. x. et Antonin. *τίνα ἄν.* — *μέλλει*] Clark. *ΓΔ*BCJV Flor. b. Vindd. 1. 6. *τρόπον τοῦτον ὃν μέλλοι* (quem affert Stallb. Bodl. 2., is est cod. Reg. ap. Routh., Paris. B ap. Bekkerum). Heindorfius: „cod. Reg. *ὃν μέλλοι*, quod placet propter illud *βιώῃ ἄν.*" Atque *μέλλοι* reposuit Stallbaumius. Ego vero cum Bekkero praeferendam esse duco volgatam scripturam *μέλλει*, propterea quod verba *τοῦτον ὃν μέλλει χρόνον βιῶναι* notionem *vitae temporis constituti* quodammodo circumloquutione exprimunt, ut eorum sensus non cum verbis *τίν' ἂν τρόπον* — *βιώῃ* cohaereat, sed in se consistat. In Aug. et Meerm. *χρόνον* om. — *ἆρα ἐξομοιῶν*] int. praegressa *ὡς ἄριστ' ἂν βιώῃ.* Partic. *ἆρα* h. l. indirecte quod dicitur interrogat, ut Gorg. 459. C. 475. B. 508. C. Cf. ad Protag. p. 206. Dein *αὐτὸν* pro *αὑτόν* Vind. 2. Florr. a. b. c. d. f. In Flor. x. et Bas. 2. *ἑαυτὸν.* Ceterum libri edd. superiores scribunt *βιώῃ· ἆρα ἐξομοιῶν — οἰκῇ; καὶ νῦν δὲ ἆρα δ.* Recte Bekkerus: *βιώῃ, ἆρα ἐξομ.*

νῦν δὲ ἆρα] *νῦν δὲ ἄν ἆρα* exstat in ΞΣJV Vind. 513
2. Florr. b. c. o. Aug. Meerm. et rc. B. Ficinus vertit: *et numquid oporteat to nunc simillimum evadere Atheniensium populo.* Unde Findeisenius: „vel repetendum duxit *ἆρα* vel pro *ἄρα* legit *ἆρα.*" Heindorfius annotat: „rectius fortasse fuerit *ἆρα*, ut haec *Καὶ νῦν δὲ ἆρα δεῖ* cet. nexa sint a seq. *τοῦτο ὄρα* etc." Sed retinendum est *ἆρα*; quippe indicat id quod e praegresso in universum posito efficitur atque concluditur (vern. *und ob also auch du jetzt* cet.). Part. *δέ* non cum *νῦν* (ut poni constat *νῦν δέ*, vern. *nun* s. *so aber*), sed cum *καί* cohaeret; notus est enim partt. *καὶ — δέ* usus. In seqq. Heindorfius, quem Bekker. et Stallb. sequuti sunt, *σέ* scripsit pro *σε*; at licet singularia haec ac definita *νῦν*, *σέ* et *τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων* subiecta sint illis in universum positis: *ἐξομοιῶν αὐτὸν τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ ἐν ᾗ ἂν οἰκῇ*, tamen simplex *σε* iam satis definitum est; quocirca *σε* cum Beckio retinuimus. In seqq. vero recte posuit Heindorfius *εἰ σοί* pro *εἴ σοι*; illud enim hoc quod sequitur *καὶ ἐμοί* postulat. — *τῷ Ἀθηναίων*] Sic BCFW (in quibus, ut Bekkerus refert, scribitur *τωι ἀθ.*) et Flor. a. Volgo *τῶν Ἀθη-*

ναίων. Recte illud receperunt Bekker. Stallb. et Buttm., quippe quod magis definitum sit (ut Atheniensis populus e reliquis quasi eximatur), vid. ad p. 455. D. allata. In seqq. libri (etiam Bekker. et Stallb.) post *πόλει* interrogationis notam habent; Heindorfius comma posuit, Routhius punctum, quod rectius existimamus. — *τοῦθ' ὅρα*] pr. Ξ *τόθ'*. Dein JV Florr. b. x. *καὶ ὅπως*; proximum *μή* om. J. — *πεισόμεθα*] Sic Clark. *ΓΔΕJVW* pro volgato *πεισώμεθα*. Vid. ad p. 461. D. et *Lobeck.* ad Phrynich. p. 720. In V *πεισόμεθα*, superscr. *ω*. — *τὰς τὴν σελήνην καθαιροῦσας*] J om. *τάς*. Lunam vero deducere credebantur sagae Thessalae (vid. interpp. ad Virgil. Eclog. VIII, 69.). Apposite Routhius attulit quae Suidas in proverbio *ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθέλκεις* tradit: *αἱ τὴν σελήνην καθέλκουσαι Θετταλίδες λέγονται τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ποδῶν στρέφεσθαι. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων.* Quocirca sequitur *σὺν τοῖς φιλτάτοις*. In seqq. Clark. *ΔΣ* Vindd. 2. 7. Flor. x. Aug. Meerm. et Bas. 2. *Θετταλίδας*, quod pro volgato iam Findeisenius reposuerat.

In Ξ *Θετταλίδας*. Dein libri edd. superiores (etiam Heindorf.) comma habent post v. *Θετταλίδας*, quod Routhius, Bekk. et Stallb. in colon mutarunt. Sed verba quibus praegressa explicantur: *σὺν τοῖς φιλτάτοις κτλ.* (particula, ut solet, explicante suppressa, vid. ad Protag. p. 100.) statim illa excipere debent. Pro *σύν* Heindorfius exspectabat potius *ἐπί*. Stallbaumius: „sed vide an vulgatum tueatur illud Homeri Il. δ' 161: *σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, Σὺν σφῇσι κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.*" Imino *σύν* semet ipsum tuetur; est enim vere *mittelst*, h. l., *mit Aufopferung*. Τὰ φίλτατα, quod in parentibus, uxore et liberis poni solet, h. l. sunt virtus et honestas. Vid. ad Protag. p. 42. Quod sequitur *ἡ αἵρεσις* (*optio*, h. l. comparatio s. possessio) positum est iocose propter praegressum *καθαιροῦσας*. Quem quidem verborum lusum (a Platone, opinor, h. l. adhibitum ut potestatem in civitate acquirendam, quam Calliclis aequales pro summo haberent bono, irrideret eamque rem perniciosissimam describeret) patrio sermone sic possimus reddere: *dass es uns nicht geht, wie der Sage nach den Thessalerinnen die den Mond herabziehen, dass wir uns nehmlich nicht mit Aufopferung des Theuersten diese Gewalt im Staate zuziehen.* Vind. 1. *εἰ αἵρεσις*. — *εἰ δὲ σὺ*] Clark. *ΓΔCFW εἰ δέ σοι*, B *σοὶ*, superscr. *σὺ*. Bekkerus, Stallb. et Buttm. *σοι* receperunt; quamquam Ficinus quoque *σύ* reddidit: *Si autem ipse*

putas quempiam hominum artem quandam eiusmodi traditurum per quam in civitate hac potens efficiaris; neque dativo σοι opus est addito, quippe qui, σύ praegresso, sponte intelligatur; atque in universum solent pronomina personalia supprimi, vid. ad Phaedr. p. 270. Accedit quod εἰ δὲ σὺ οἴει — οὐκ ὀρθῶς βουλεύει, ὦ Καλλίκλεις, etiam per se multo magis commendatur, quam εἰ δέ σοι οἴει κτλ.

ἀνόμοιον ὄντα] Flor. d. ἀνομοιότατον ὄντα. Dein ἐπὶ τὸ βέλτιον et ἐπὶ τὸ χεῖρον, *in meliorem et deteriorem partem*, est *ita ut melior aut deterior sis civitate*. De his lquut. v. ad Theophrast. Charact. p. 45. Tum βουλεύει pro βουλεύῃ Clark. W Flor. x. Bass. 1. 2. In seqq. Bas. 2. δὴ pro δεῖ; dein Ald. αὐτὸ φυῶς ὁμοιότατον. — εἰ μέλλεις] Φ J Aug. εἰ μέλλοις, Σ Vind. 2. Meerm. μέλλει, Ξ μέλλει, dein Flor. x. ἀπεργάσασθαι. Sensus est: *si germana tibi futura est cum populo Atheniensi amicitia.* Dativi τῷ Ἀθηναίων δήμῳ et τῷ (ipt. Δήμῳ) Πυριλάμπους (vid. ad 481. D.) pendent e subst. φιλίαν, ut solent substantiva construi a verbis vel adiectivis ducta quibus dativus se comitem adiungit, vid. quae attulit ad h. l. *Heindorf.*, *Stallbaum.* ad Euthyphr. p. 101. sq. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 717. sq. De praepositione πρός absolute posita vid. ad Protag. p. 86. Quod sequitur τούτοις refertur ad vv. τῷ Ἀθηναίων δήμῳ, h. e., ad *Athenienses*, quod quidem in illis latet. Flor. a. ὁμοιότατον τούτοις. Flor. o. ὅμοιον. — ὡς ἐπιθυμεῖς [πολιτικὸς] εἶναι] Vocem πολιτικός om. Meerm., nec Ficinus eam reddidit vertens: *is faciet, quemadmodum cupis, ut civilis sis atque rhetoricus.* Quod Heindorfius haud improbavit, nec qui eum sequutus est Stallbaumius ed. Weigel.; in ed. Gothana vero hoc annotat: „iteratur πολιτικός non sine vi et gravitate, ut non assentiar iis, qui priore loco delendum censuerunt.“ Neque tamen quae sit gravitas in verbis ὡς ἐπιθυμεῖς πολιτικὸς εἶναι, equidem possum exputare. Immo res ipsa hoc postulat: οὗτός σε ποιήσει, ὡς ἐπιθυμεῖς, πολιτικὸν εἶναι καὶ ῥητορικόν. Verba ὡς ἐπιθυμεῖς (*so wie du wünschest*) est: *talem qualem cupis esse*, igitur *non verum* (s. philosophum) *civilem et rhetoricum*, *sed falsum* (s. sophisticum). Turbas fecit falsa verborum distinctio, siquidem verbum εἶναι cum vv. ὡς ἐπιθυμεῖς coniungebatur, quo factum est, ut verbo εἶναι adscriberetur πολιτικός; at vero εἶναι pendet e v. ποιήσει, quod cum infinitivo sic coniungitur, ut supra ἤτις σε ποιήσει μέγα δύνασθαι, al. innumerab. Sic Ficinus quoque verba accepit; vid. supra posita.

αὐτῶν] Vind. 2. Florr. a. c. m. σ. s. x. Meerm. C Ald. Bass. 1. 2. αὐτῶν. Τῷ αὐτῶν ἤθει est: *ex suo ipsorum ingenio* s. *moribus*, ut Cratyl. 391. C: τὰ δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀληθείᾳ (*secundum hanc veritatem*) ῥηθέντα ἀγαπᾷην ὡς του ἄξια. Theaet. 162. E: εἰ ἀποδέξετε πιθανολογίᾳ τε καὶ εἰκόσι περὶ τηλικούτων λεγομένους λόγους. al. Cf. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 730. not. 2. Tum Flor. a. τῶ δ' ἀλλοτρίων, unde δ' pro δέ videtur recipiendum. Quae sequuntur εἰ μή τι σὺ ἄλλο λέγεις Latinorum sunt: *nisi quid aliud tibi videtur*. Male Findeisenius εἰ μή pro *an* accepit et notam interrogandi post κεφαλή posuit. De voce κεφαλή vid. ad Phaedr. p. 286. posita. Voc. ἄλλο om. Flor. c. Dein ΞΣJV Vindd. 2. 7. λέγωμεν, quod Stallbaumius reposuit; at similiter λέγομεν positum est, atque in pervolgata illa formula ἢ πῶς λέγομεν (vid. ad Gorg. 505. C.); quod quidem bene iam Heindorfius monuit. Etiam ad sensum rectius habet λέγομεν; est enim: *haben wir etwas dagegen zu sagen*, h. e., *können wir etwas dagegen einwenden?* quodcontra λέγωμεν esset: *Sollen wir etwas dagegen einwenden?* Pro τι JW Flor. a. Meerm. τοι, quod in cod. Reg. alia manus superscripsit. — Οὐκ οἶδ'] Laudat haec *Aristid.* Orat. Plat. II. p. 117. T. II. scribens σὺ μὲν οὐκ οἶδ' κτλ. In seqq. perperam Findeisenius scripsit δοκοῖς „*videri possis.*" Ceterum *Krabingerus* amicissimus hoc mecum communicavit: „Anonymus in interpretatione in Hermogenis στάσεις ineditus, qui in codd. Monacc. 123. et 376. asservatur, in Prolegg. (Cod. 123. fol. 167, 1. l. 21. — 24. et cod. 376. f. 7, 1. l. 2. — 5.): Ἡ ῥητορικὴ τέλος ἔχει τὸ πείθειν, ἡ διαλεκτικὴ τὸ βιάζεσθαι, ὡς δείκνυσι Πλάτων ἐν τῷ Γοργίᾳ· οὐκ οἶδ' ὅντινά μοι (cod. 376. οἶδοντινά μοι) δοκεῖς τρόπον εὖ λέγειν, ὦ Σώκρατες· πέπονθα δὲ (τό uterque liber om.) τῶν πολλῶν πάθος, οὐ πάνυ σοι πείθομαι." — ὦ Καλλίκλεις] Verba haec Clark. cum Bekkeri libris (praeter EF, qui cum libris edd. faciunt, Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. et Meerm. post v. ἔρως ponunt, quos recte post Bekkerum secuti sunt Stallb. et Buttm. Etiam Ficinus sic videtur legisse vertens: *Amor populi, o Callicles, tuo insitus animo resistit mihi.* In Ald. Socratis nomen ante h. v. deest; deinde scribitur ἐννὼν, Bas. 1. ἐννῶν. — πολλάκις ἴσως] Findeisenius: „Adv. ἴσως ad v. πεισθήσει referri debet." Pro traiecta Heindorfius quoque habebat vocem ἴσως, *fortasse* „pro: ἀλλ' ἴσως ἐὰν πολλάκις vel ἀλλ' ἐὰν πολλάκις —, ἴσως πεισθήσει." *Schaeferus* ad Apollon. Rhod. T. II. p.

582. „ἴσως delendum puto, natum illud ex antecedentibus litteris ις maleque intellecta nota copulae sequentis“ (καί enim in codd. saepenumero cum part. ὡς confunditur). Attamen omnes quum libri ἴσως habeant et Ficinus quoque id reddiderit (vertens: *verum si saepius melinsque haec eadem consideraverimus, tibi forte probabilia videbuntur*), retineri sine dubio, sed alio loco interponi oportet; suspicor enim ἴσως post v. πολλάκις ex huius interpretatione in margine adscripta vel ipsi huic voci superposita fluxisse (πολλάκις enim saepenumero ita ponitur ut sit i. q. ἴσως, velut εἰ ἄρα πολλάκις, μὴ πολλάκις, al. Vid. ad Protag. 211.); quod quum, ut fieri solebat, in ipsam dein irrepsisset orationem, sequens ἴσως ante πεισθήσει fieri non potuit quin induceretur. Quocirca hoc genuinum existimo: ἀλλ' ἐὰν πολλάκις καὶ βέλτιον ταὐτὰ ταῦτα διασκοπώμεθα, ἴσως πεισθήσει; nec aliam videtur in libris suis invenisse scripturam Ficinus, nisi si ad suum ipsum arbitrium sic vertisse sumseris. Pro ἴσως Florr. ον
c. m. ἴσον; etiam B ἴσως.

ταὐτὰ] Clark. τ' αὐτὰ, F αὐτὰ. Dein Σ Vindd. 2. D οπτ
7. Florr. d. m. διασκεπτώμεθα, Ξ διασκεπτώμεθα, B δια- επι
σκοπτώμεθα. Tum πεισθήσει, quod Findeisenius iam dedit, Clark. pro volgato πεισθήσῃ. W πεισθήσει superscr. η. — δύο] Florr. a. b. c. d. m. o. x. δύ', quod Stallbaumius reposuit. Ceterum cf. *Aristid.* Orat. Plat. II. p. 116. 269. In seqq. libri omnes ἕκαστον scribunt, quod Stephanus mutavit in ἑκάστου. Heindorfius: „quod quamvis praeferas, alterum tamen teneri potest, si ad ψυχὴν mente iteretur ἑκάστην.“ Miras esset sensus: *ad quodque corpus et quemque animum curandum.* Immo hoc dicere volt Socrates: binos esse ad unumquodque curandum apparatus, duos ad corpus, duos ad animum (vid. p. 464. B. sq.). Voci igitur ἕκαστον, quae praemissa est cum voce δύο cohaerens, explicationis causa subiiciuntur σῶμα καὶ ψυχήν (*unumquodque* est enim *corpus* et *animus*), ut in seq. τοῦτο, εἴτε σῶμα τυγχάνει ὄν εἴτε ψυχή, ὃ θεραπεύομεν.

P. 434. τὴν δὲ ἑτέραν] Hoc e Γ dedit Bekkerus pro volgato τὴν ἑτέραν δέ; neque tamen est quod in part. δέ tertio loco posita offendas. Participp. καταχαριζόμενον et διαμαχόμενον referuntur ad praes. ὁμιλεῖν, in quo pronomen latet infinitum (vern. *man*); est igitur vern. *indem man* vel *so diss man*. Cf. 521. A. In seq. J ἀγενὲς. — εἰ βούλει,

σοὶ] Ita Clark. ΓΔBCEFW Florr. a. c. f. m. s. et Ald. pro volgato εἰ βούλει σὺ. Bas. 2. ἔστω σοὶ ταῦτα εἰ βούλει οὕτως. Ficinus: *Esto quidem, si tibi placet.* Pronomen personale σοί ad Socratem spectat, ita ut ea quae exposuerit significentur, i. q. *sunto ista quae dicis.* Vid. ad Protag. p. 112. Neque tamen σοί in orationis initio scribendum duxerim (quamquam v. *Fritzsch.* Quaest. Luciann. p. 27. sq. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 912.), sed coniuncte: Ἔστω εἰ βούλει σοι οὕτω, h. e., ἔστω σοι οὕτως, εἰ βούλει, ut nos verba disiungimus, quodcontra fit a Graecis, qui, ut orationis partes copulent, id quod ad unum pertinet cum altero nectunt, ut h. l. enclitieum σοι (ἔστω σοι) adiunctum est alteri εἰ βούλει; quo quidem fit ut verba ἔστω σοι οὕτως et εἰ βούλει in unum hoc: ἔστω εἰ βούλει σοι οὕτως contrahantur. Nonnulla ad hoc pertinentia genus attulimus ad Protagor. p. 99.

ἡ δέ γε ἑτέρα] Heindorfius supplebat οὕτως ἐστίν, Stallbaumius τοῦτο σπουδάζει aut simile quiddam. At vero haec opponuntur proxime praegressis ἡ μὲν ἑτέρα ἡ πρὸς ἡδονήν, quae e praegressis expleri oportet participio ὁμιλοῦσα; structura igitur mutata hic positum est ἡ δέ γε ἑτέρα (int. πρὸς τοῦτο ὁμιλεῖ), quasi praecesserit οὐκοῦν ἡ μὲν ἑτέρα πρὸς ἡδονήν (int. ὁμιλεῖ), non οὐκ. ἡ μ. ἑτέρα ἡ πρὸς ἡδονήν (int. ὁμιλοῦσα). Aristides l. l. memoriter haec proferens: καὶ τὴν μὲν πρὸς ἡδονὴν ἀγεννῆ καὶ κολακείαν εἶναι, τὴν δὲ ἑτέραν σπουδαῖον καὶ καλόν. — Ἆρ᾽ οὖν] Voc. οὖν om. JV. Tum Clark. ἐπιχειρητέον ἡμῖν ἐστιν (a p. m. sed ν abrasum) τῇι πόλει καὶ τοῖς (ῑ abrasum) πολίταις. Etiam ΓΔΞΣJVW et Vindd. 1. 2. 6. scribunt ἐπιχειρητέον ἡμῖν, quod merito Bekkerus et Buttmannus receperunt. Vind. 7. ἆρ᾽ οὖν ἐπιχειρητέον οὕτως ἡμῖν ἐστὶ τῇ π. Dein libri omnes τῇ πόλει et τοῖς πολίταις, quod Stephanus coniectura tantum, ut videtur, ductus mutavit in τὴν πόλιν et τοὺς πολίτας; recte vero iam Routhius et Findeisenius dativos in ordinem retulerunt; etenim pendent e v. ἐπιχειρητέον, quocum cohaeret v. θεραπεύειν. Male Heindorfius: „tolerari tamen antiquum (τ. πόλει et τ. πολίταις) poterit subaudiendo ὥστε ante θεραπεύειν. Quamquam qui Platonis stilum probe norit, retentis his dativis exspectabit θεραπευτέον vel θεραπεύειν δεῖ.“ Perperam etiam scripsit πολίταις, θεραπεύειν, quam falsam interpunctionem servarunt Bekker. et Buttmann. Immo audiri h. l. oportebat Findeisenium recte annotantem: „Plato enim saepe nomina ad verbum sequens pertinentia cum verbo praecedente coniungere solet.“ Deinde affert Polit. III.

416. A: *ὥστε — αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐπιχειρῆσαι τοῖς προβάτοις κακουργεῖν.* Similiter IV. 443. B: *εὐθὺς ἀρχόμενοι τῆς πόλεως οἰκίζειν.* V. 459. B: *ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων.* al. In his quoque graecae linguae ingenium conspicitur coniunctionis appetentissimum; eo enim quod verbum praecedens substantivum e sequente verbo pendens ad se vindicat, efficitur ut ambo verba in unum quasi coalescant. Exempla collecta reperies ap. *Porson.* et *Schaefer.* ad Eurip. Med. v. 1396. *Stallbaum.* ad Polit. I. p. 54. et quem hic attulit *Krüger.* libr. *die Attraction in d. latein. Sprache* (Braunschw. 1827.) p. 150. sq. Particulam *οὕτως* participium, ut solet, excipit *ποιοῦντας;* est igitur: *ita — ut quam optimos eos efficiamus?* Proprie participio explicatio continetur praegressi *οὕτως* (vern. *so — nehmlich bildend*), ut Phaedon. 59. A: *σχεδόν τι οὕτω διεκείμεθα ὁτὲ μὲν γελῶντες, ἐνίοτε δὲ δακρύοντες*, ubi v. interpp. Participii vero accusativus *ποιοῦντας* more positus est, licet dativus *ἡμῖν* praecesserit, vid. ad Phaedr. p. 331. Verba *αὐτοὺς τοὺς πολίτας* adiuncta sunt, ut Socrates hoc dicere voluerit: *rem publicam sic esse administrandam, ut non solum externae eius prosperitati prospicias, sed ut civium ipsorum virtutem* (quippe veram rei publicae salutem) *cures.* Art. *τούς* ante v. *πολίτας* om. *Δ.* — *ἄνευ γὰρ*] Vind. 1. *ποιοῦντας: ἄνευ γὰρ κτλ.* Flor. x. *ἄνευ δὴ τούτων.* Idem dein *ἐν τοῖς πρόσθεν* (sic etiam Flor. c.) *εὑρήκαμεν.* Tum Clark. *ὄφελος* „sed emendatum, ut puto a m. rec., in *ὄφελος*“ *Gaisf.* Proxime pro *ἄλλην* F *ἀλλ'*. Verba *ἐὰν μή* subiiciuntur ita ut praegressa *ἄνευ τούτου* non repetantur solum, sed explicentur magisque definiantur, vid. ad p. 452. E.

ἀρχήν τινων] Sic Florr. a. b. c. d. f. m. s., ut 514 Heindorfius correxit volgatum *ἀρχὴν τινῶν.* V *τινῶν.* Genitivus *τινῶν* obiectivo qui dicitur sensu est positus, vid. ad Protag. p. 196. Dein Clark. *ἦντιν' οὖν.* Verba quae sequuntur *εἴ σοι ἥδιον* respondent illis *ἔστω εἰ βούλει σοι οὕτως;* Callicles his significat se non persuasum concedere ea quae Socrates proferat, sed accipere tantum ut ei gratum faciat. Vind. 2. *εἴ σοι ἥδιον εἰ οὖν.* — *παρεκαλοῦμεν*] Vind. 1. Flor. x. *παραχαλοῦμεν*, Φ *παραχαλοῦμεν.* Dein J *ὦ καλλίκλεις ἀλλήλους.* Proxime Flor. d. *δημοσία τι πρᾶξαι.* Pro *πράξοντες*, quod in libris edd. comparet, C F W Vind. 6. Flor. a. *πράξαντες.* Findeisenius Ficinum, quippe vertentem: *public civilia pertractantes*, legisse opinabatur

πράττοντας; idem Clark. („sed o suprascr. a m. r.“ *Gaisf.*)
ΟΝΤΑΣ
Γ Δ Ε Flor. a. a pr. m.; B πράξαντες, Ξ Σ Y Florr. c. m. o. Aug. et Meerm. πράξοντας, om. J V. Recte πράξαντες reposuerunt Bekker. et Stallb., quamquam Buttmannus in ed. Heind. II. πράξοντες verum hic censebat, laudans inferiora 521. A: κολακεύσοντα ἄρα με — παρακαλεῖς. Sed alia huius loci ratio est; πράξαντες enim non ad verbum παρεκαλοῦμεν (ut infra κολακεύσοντα παρακαλεῖς est: *ad adulandum me provocas*), sed ad pronomen refertur in verbo latens (*nos*), e verbo autem παρεκαλοῦμεν pendet ἐπὶ τὰ οἰκοδομικά. Similiter infra D: κἂν εἰ, ἐπιχειρήσαντες δημοσιεύειν παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους κτλ. Genitivus τῶν πολιτικῶν πραγμάτων positus est ita ut partem, non totum (h. e., universam rem civilem), designet, vid. exempla collecta a *Fischer.* ad Weller. T. III. p. 355. sq. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 630. sq. Verba ἐπὶ τὰ οἰκοδομικά Ficinus non reddidit verbens: *Si ergo nos invicem — cohortaremur — ad murorum ingentia aedificia.* Verba τῶν πολ. πραγμ. om. J V. In seqq. Aug. et Meerm. πότερα. Dein Vind. 6. ἔδει ἂν ὑμᾶς. Proxime Flor. x. σκέψασθαι αὐτούς, Clark. σκ. αὐτοὺς, Σ Y Aug. Meerm. et pr. Ξ ἑαυτούς, Flor. c. σκεψ. καὶ ἐξετάσαι ἡμᾶς αὐτοὺς πρῶτον. Findeisenius: „Fortasse Plato pro ἡμᾶς αὐτοὺς scripsit ἑαυτούς.“ De vv. ἔδει ἄν vid. *Stallb.* ad Polit. T. I. p. 9.

πρῶτον] Γ καὶ πρῶτον. Voc. μέν om. W. De v. ἐπιστάμεθα Heindorfius annotat: „dubito an ob praecedens ἔδει ἄν accurata ratio requirat ἠπιστάμεθα — ἠπιστάμεθα.“ Immo hoc a graeco sermone abhorreret. Sic Gorg. 464. D. praegresso εἰ δέοι — διαγωνίζεσθαι sequitur πότερος ἐπαΐει. Vid. quae ad Protagor. p. 66. sq. et 81. posuimus. Ad verba τὴν τέχνην ἣ οὐκ ἐπιστάμεθα Gaisfordius de Clark. refert: „τὴν τέχνην ἣ οὐκ ἐπιστάμεθα in textu omissum, sed margini additum, ut puto, a p. m.“ Dein Clark. et W οἰκονομικὴν („sed cum rasura supra ν“ *Gaisf.*). Tum Vindd. 1. 2. 6. 7. καὶ παρά του. — καὶ εἰ μέν] Γ εἰ οὖν. Tum pro εὑρίσκομεν scribi iubebat Stallbaumius ηὑρίσκομεν. Vid. ad p. 514. D. Dein Aug. ἡμῶν αὐτῶν, Meerm. ἡμῶν. — B

καὶ ἰδία] Voc. καὶ abest a Vindd. 1. 6. Dein Cod. Reg. et Ald. ἰδία, quod non est ἴδια, ut Routhius et Heindorfius opinabantur, sed ἰδίᾳ (omisso videlicet iota, quod dicitur, subscripto); quocirca probari non potest quod viri illi, quos Beckius audivit, reposuerunt ἴδια ἡμῶν. Heindorfius: C

„ἴδια ἡμῶν dictum ut ἡμέτερα αὐτῶν.“ De ἡμῶν nihil est quod addubites (sic enim cum ἴδιος genitivus pronominis solet iungi, ut supra 502. E: ἕτερα τοῦ ἰδίου τοῦ αὐτῶν ὀλιγωροῦντες τοῦ κοινοῦ al. Vid. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 441.), at de ἴδια, quod proprias vel privatas designaret aedes, quibus hic nihil est loci. In libro V scribitur ὑφ' ἡμῶν, quod post Bekkerum receperunt etiam Stallb. et Buttm. Neque tamen certa haec est scriptura, quippe uno solo in libro reperta; accedit quod ὑφ' ἡμῶν, quum proxime praecesserit ἡμῖν, quod idem valet, mirum in modum languet. Quod quum Stallbaumius sensisset, scribi malebat ἰδίᾳ ἐφ' ἡμῶν, *ipsi per nos* (ut praepositionem ἐπί poni constat, v. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1163. sq.). Sed primum ἐφ' ἡμῶν plane redundaret, quum ἰδίᾳ (h. l. *separatim*) hoc iam significet (refertur enim ἰδίᾳ ad praegressa ᾠκοδομημένα ἡμῖν); deinde, si quid video, ἐφ' ἡμῶν adversaretur praegressis, quum non verbum activum (ut sit: *ipsos per nos exstruxisse aedificia*), sed passivum ᾠκοδομημένα ἡμῖν (*exstructa esse a nobis*) praecedat. Iam quum libri in scriptura ἰδίᾳ ἡμῶν consentiant (illud enim in V ὑφ' ἡμῶν caret reliquorum librorum assensu), hoc equidem pro genuino habuerim. Etenim ἡμῶν pendet ex adv. ἰδίᾳ (quemadmodum dicitur ἴδιόν τινος, *alicuius proprium*), et voci ἰδίᾳ adiiciendum erat pronomen ἡμῶν, quia verbum passivum ᾠκοδομημένα praecedit (praegresso enim activo: *nos exstruxisse*, satis erat simplex ἰδίᾳ ponere). Iam recte οἰκοδομήματα ἰδίᾳ ἡμῶν ᾠκοδομημένα, *aedificia nostra propria opera exstructa*, opponuntur aedificiis μετὰ τῶν διδασκάλων, magistris adiuvantibus s. magistrorum beneficio exstructis. Ad seq. διαχειμένων int. ἡμῶν. Perperam dein Fiudeisenius scribi volebat νουνεχόντως.

P. 436. ἂν ἰέναι] Clark. CJVW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. ἀνιέναι. Verb. ἰέναι et ἔρχεσθαι ἐπί τι (vern. *an etwas gehen*, h. e., *etwas unternehmen*, Latin. *aggredi*) tam frequentis est usus ut explicationem non desideret. Dein Γ αὐτῶν ἡμῶν. — οἰκοδομήματά τε] Particula τε respondet praegressae μήτε (sic etiam οὔτε — τε, Latinor. *neque — et*, vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1226.). Dein vv. ἢ μηδέν om. C. In Vind. 6. scribitur οἰκοδομ. τε ἢ πολλὰ λόγου ἄξια ἢ μηδέν, Γ ἢ μὴ πολλά, ΣJV Vindd. 1. 2. 7. Flor. b. Meerm. et pr. Ξ ἢ πολλὰ μηδενὸς ἄξια, omisso καί. Heindorfius: „Mirum cur non accuratius scripserit: ἢ πολλὰ μέν, μηδενὸς δὲ ἄξια. Abest καὶ a cod. Meerm.; vellem et hoc πολλὰ abesset. Nunc πολλὰ καὶ μηδ. ἄξια dictum, ut πολλὰ καὶ καλὰ, *multa praeclara.*“ Cf.

Matthiae. Gramm. gr. p. 830. 4. — οὕτω δὲ] Sic Bas. 2. pro eo quod reliquos omnes occupavit libros δή. De partt. εἰ μέν — οὕτω μέν — εἰ δὲ — οὕτω δέ vid. ad superiora 512. A. Post ἀνόητον omissum esse ἄν arbitrabatur Heindorfius, adversantibus *Thierschio* Gr. gr. p. 637. et *Stallbaumio*, qui affert *Matth.* Gr. gr. p. 968. *Schaefer.* ad Demosth. Appar. T. II. p. 324. Melett. crit. p. 55. Sane solent tam Graeci quam Latini absolutum (v. c. *oportebat*) ponere pro relativo vel hypothetico quod dicitur (vid. ad Protag. p. 126. et *Bernhardy* Synt. p. 375. sq.); neque tamen in hac oratione vere hypothetica abesse potest particula ἄν; quocirca e praegressis repeti eam oportet (vid. ad Protag. p. 201. et *Matth.* Gr. gr. p. 982.). Etenim inter se opposita sunt: οὕτω μὲν διακειμένων (h. e., εἰ οὕτω μὲν διακείμεθα), νοῦν ἐχόντων ἦν ἄν ἰέναι ἐπὶ τὰ δημόσια ἔργα, εἰ δὲ μήτε διδάσκαλον εἴχομεν ἡμῶν — οὕτω δὲ ἀνόητον ἦν (int. e superioribus ἄν) δήπου ἐπιχειρεῖν τοῖς δημοσίοις ἔργοις cet.

τά τε ἄλλα, κἄν] *quum in reliquis omnibus, tum etiam.* Particulae enim τε respondet καί in κἄν, et altera huius compositionis pars, particula ἄν, non ad proxime sequentia εἰ ἐπιχειρήσαντες — παρεκαλοῦμεν, sed ad inferiora ἐπεσκεψάμεθα refertur (vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1260.), in quibus ἄν, ut solet, iteratur, vid. ad Protag. p. 25. Adde *Stallbaum.* ad Apolog. p. 11. Pro ἐπιχειρήσαντες Heindorfius dedit ἐπιχειρήσοντες; idem receperat Stallb. ed. Weigel.; sed recte ed. Goth., ut Buttm. in ed. Heindorf. II., revocavit ἐπιχειρήσαντες. Buttmannus: „futuri notio inest ipsi verbo ἐπιχειρῆσαι." Verbum quod sequitur δημοσιεύειν refertur, ut proxima docent ὡς ἐκ. ἰατροὶ ὄντες, ad medicos qui publice eligebantur vel conducebantur, vid. ad p. 455. B. Verb. παρεκαλοῦμεν cogitatione expleri potest ἐπ' αὐτὸ τοῦτο (τὸ δημοσιεύειν, h. e., *medicinam publice exercere*). Tum ΣΥ ἱκανοὶ οἱ ἰατροὶ. — ἐπεσκεψάμεθα] Sic Clark. cum Bekkeri libris, Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. omnibus, Meerm. Bas. 2. et codd. Paris. (Vid. *Hase* in: Notic. et Extr. des Manuscr. de la Biblioth. impér. T. IX. P. II. p. 242.). In Ald. et Bas. 1. ἐπεσκεψόμεθα, unde Stephanus finxit ἐπισκεψοίμεθα, annotans in marg. „Pro ἐπεσκεψόμεθα, quod est in praec. edit., legi etiam posset ἐπεσκεπτόμεθα: vel ἐπισκεψοίμεθα." Findeisenius propter imperfecta (παρεκαλοῦμεν et ἐσκόπουν) scripsit ἐπεσκεπτόμεθα. Sed unum verum est ἐπεσκεψάμεθα, quod Routhius iam receperat. De aoristi vi cf. ad Protagor. p. 25. sq. — ἐγώ τε] Sic

ΓΞΣCJV Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. x. Aug. et Meerm. pro volgato ἔγωγε. Ad ea quae sequuntur cogitatione intellige verbum dicendi vel quaereudi, quod in v. ἐπεσκεψάμεθα involutum latet. Sic 515. A: οὐκ ἐπισκεψόμεθα ἀλλήλους, Φίρε, Καλλικλῆς ἤδη — πεποίηκε κτλ. De part. δέ in quaestione poni solita vid. ad Protag. p. 18. Artic. ὁ ante v. Σωκράτης eras. in Γ. Tum πῶς om. Florr. c. m. o. Dein Clark. Δ ὑγιάν. In Aug. et Meerm. προσυγίειαν τοσῶμα. — ἢ ἤδη τις] Libri omnes ἢ εἰ δή τις ἄλλος; in solo F scribitur ἢ εἰ δή, unde Bekkerus (quem Buttm. sequutus est) reposuit ἢ ἤδη τις, quod Heindorfius coniecerat (sic 515. A: Καλλικλῆς ἤδη τινὰ βελτίω πεποίηκε τ. π.). Contra volgatam tuetur scripturam Stallbaumius interpretans: „aut, si quis alius, sive servus sive ingenuus, per Socratem a morbo liberatus est, sc. πῶς οὗτος ἔχει τὸ σῶμα πρὸς ὑγίειαν." Sed mira foret haec quaestio: ipse Socrates quomodo corpore valet, vel, si quis alius per eum a morbo liberatus est, int. quomodo is valet? quum sensus non possit nisi hic esse: ipsene Socrates valet? an alius cuiuspiam morbum iam sanavit? h. e., utrum Socrates medicinae peritiam sua ipse valitudine probat, an alius cuiuspiam sanatione iam patefecit? Atque hunc nanciscimur sensum εἰ δή mutato in ἤδη, cuius vestigium in F apparet. Accedit quod sollemnis fere est η̄ (ἦ, ἧ al.) et εῑ confusio, siquidem utrumque pronunciabatur per simplex i; quocirca εἰ δή et ἤδη, si e librariorum rationibus rem aestimaveris, fere idem sunt. Ficinus vertens: vel quisnam alius Socratis opera evasit a morbo cet. pron. τις pro τίς accepit. — διὰ Σωκράτην] Sic omnes libri praeter unum Γ, in quo scrib. Σωκράτη. Vid. de accus. terminatt. η̄ et η̄ν ad Phaedr. p. 615. et add. Elmsl. not. in Censur. Supplic. ed. Marcl. (ed. Lips.) v. 928. In seqq. post v. ἐσκόπουν rectius punctum ponitur. Flor. x. τοιαῦτ' ἐσκόπουν. — εὑρίσκομεν] Clark. et Δ ηὑρίσκομεν, quod Bekkerus et Stallbaumius receperunt, vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 140. et quae Matthiae. Gramm. gr. p. 304. sq. collegit. Findeisenius: „num ἄν excidit, an legendum est εὑρίσκοιμεν?" Quod est nugari. Proxime Vind. 6. μηδένα δι' ἡμᾶς.

ἄν ἦν] F ἦν ἄν. Dein CW et Vind. 6. ἀνίας pro ἀνολας. Quod sequitur ἀνθρώπους Heindorfius tolerari prorsus non posse censebat (natum illud esse opinans e diversa vocis ἀνολας scriptura ἄνους). Contra Buttmannus: „Verbum ἀνθρώπους ego non tentem. Gravior enim nescio quo pacto fit oratio, dum pro ἡμᾶς generalior quaedam notio infertur. E

Nostrates: *wäre es nicht lächerlich, dass Menschen so toll seyn könnten?* Iam, retento hoc ἀνθρώπους, ad nostrum quidem sensum requiratur ἔτυχον pro ἐτύχομεν, quae ipsa non admodum gravis foret mutatio: sed quidni ad primam personam redeat sermo, quae in generaliore illa propositione latitabat?" Quam quidem rationem secutus est Stallbaumius, ad exempla personae ita variatae ad Euthyphr. p. 31. allata provocans. Cf. *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 423. Neque tamen mihi satis facit haec interpretatio. Vox ἀνθρώπους non generalem h. l. habet significationem (cui adversatur ὅπως ἐτύχομεν), sed positum est pro ἡμᾶς, et quidem ita ut contemtionem indicet; sic enim ἀνήρ et ἄνθρωπος in personis certis, quae cum vituperatione commemorantur, pro personalibus ponuntur pronominibus, vid. ad Protag. p. 46. et ad Phaedr. p. 562. Verba ὅπως ἐτύχομεν, *utcumque contigisset* s. *temere*, est *inconsiderate* s. *perperam* (vid. ad Protag. p. 191.); quocirca opponitur in seqq. κατορθῶσαι. Flor. m. πολλὰ δὲ καὶ κατορθ., quod placet. Dein Flor. o. τὴν τέχνην ἱκανῶς. — τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο] Nostrates: *nach dem bekannten* (hoc est enim graecum τοῦτο) *Sprichworte.* Sic enim poni constat τὸ λεγόμενον (*quod proverbii loco dici solet*), vid. ad Legg. p. 169. sq. Adde *Matth.* Gramm. gr. p. 806. — τὴν χεραμεΐαν] CEFJ Florr. omnes uno excepto x. et cod. Reg. χεραμίαν. De proverbio ἐν τῷ πίθῳ τὴν χεραμεΐαν μανθάνειν, *in dolio figlinam discere* (h. e., *statim ad difficiliora aggredi*) vid. *Zenob.* Cent. III, 65. et *Erasm.* Adag. Chil. I. Cent. 6. 15. p. 167. Colon. Idem affertur proverbium Lachet. 187. B., ubi schol. p. 322. Bekk. παροιμία — ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ τῶν μειζόνων καὶ ἤδη τῶν τελειοτέρων κτλ. — τοιούτους] J τοιαῦτα, unde suspicari possis scriptum fuisse ἐπὶ τὰ τοιαῦτα. Ficinus enim: *et ipsi ad rem p.* (sic ed. Venet.) *accedentes et ad eam alios provocantes?* Sed recte habet τοιούτους, quo significantur qui itidem, antequam in arte aliqua satis se exercuerint, publice eam factitare audeant. — δοκεῖ] Sic Clark. ΔΞΣBCFJV Vindd. 1. 2. Florr. a. b. c. d. m. o. x. et corr. Γ pro volgato δοκῇ. Vind. 6. et Par. W δοκοῖ (Findeisenius volebat δοκοίη). Illud, δοκεῖ, iam Heindorfius e cod. Reg. reposuerat; part. ἄν enim ad infinitivum εἶναι refertur, vid. ad Protag. p. 186. Dein Flor. x. τοῦτο πράττειν pro οὕτω πράττειν. In seqq. Flor. d. τῶν δή.

ἄρτι] om. W. Dein Clark. W ἄρχει pro volgato 515
ἄρχῃ. Aug. et Meerm. ἄρχῃ ἄρτι. Tum ἐμέ τε J et Flor. b.

Statim post Flor. x. *πράττω ὅτι οὐκ ἐπισκ.*, ΞJW *ἐπισκεψώμεθα*, F *ἐπισκέψομαι*. Dein Δ *καλλίκλεις*. — *ἤδη τιν ἀ*] Sic cod. Reg. et Florentini. Volgo *ἤδη τίνα*, quod Ficinus sequutus est vertens: *quemnam suorum civium reddidit meliorem?* Pron. *τινα* J post *πεποίηκε* ponit. Dein *τῶν πολιτῶν βελτίω* ΞΣJV Vindd. 2. 7. Flor. b. Aug. et Meerm., quód Ficinus quoque videtur in libris suis reperisse. Pro *πολιτῶν* Vind. 6. a pr. m. *πολλῶν*. In seqq. *πρότερον* om. pr. Ξ. Dein Flor. x. *καὶ ἀγαθὸς γέγονεν*, Florr. f. s. *κἀγαθός τε γέγονεν*. Quae sequuntur *ἢ ἀστός* om. Clark. et Δ.

τίς σε] Pron. σε om. F. In Ald. Bass. 1. 2. τε. Dein *ταῦτα* abest a Σ et pr. Ξ. Tum Meerm. *ἐξετάζει*. Stephanus in margine: „*γρ. ἐξελέγχῃ*." Verbum *ἐξετάζειν* cum duplici accusativo reperitur etiam Lachet. 189. D: *ἴσως οὐ καχῶς ἔχει ἐξετάζειν καὶ τὰ τοιαῦτα ἡμᾶς αὐτούς*. Cf. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 764. Dein Flor. c. *βελτίω ἄνθρωπον πεποιηκέναι*. Verba quae sequuntur *τῇ συνουσίᾳ* desunt in Flor. d. Lib. F habet *οὐσίᾳ*, in marg. posito *συνουσίᾳ*.

P. 438. *τοιόνδε*] om. Clark. ΓΔCEFJVW Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. d. f. x., in marg. habet B. Attamen Ficinus quoque *τοιόνδε* reddidit vertens: *si aliquod eiusmodi est opus tuum factum prius abs* (sic Venet. 1491.) *te privatim* cet. Flor. m. *ἔστι τι τοιόνδε ἔργ.* Flor. a. *ἔστι τι τοιόνδέ τι.* — *εἰ ἄλλου του ἄρα*] Libri omnes *ἢ ἄλλου του ἄρα*. Heindorfius, quem Beckius sequutus est, scripsit: *ἐν ἡμῖν. Ἢ ἄλλου του ἄρα — πολῖται ὦμεν· ἢ οὐ πολλάκις κτλ.* annotans: „Seiunxi haec *τελείᾳ στιγμῇ* a praecedentibus, et *ᾗ* scripsi pro *ἢ*, ne corrigi debeat *εἰ*." Hoc autem *εἰ* praetulit Schleiermacherus, quem audiverunt Bekker. et Stallbaumius. Part. vero *εἰ* quum nullo in libro reperiatur, rectius *ᾗ* (pro *ἦ*) videri possit, sed ita ut particula haec sit interrogativa: *ᾗ ἄλλου του — ὦμεν; ἢ οὐ* cet. Sic enim partt. *ἢ οὐ* in altera ponuntur interrogatione. Vernaculum esset: *Wirst du nehmlich für etwas anderes Sorge tragen — als dafür, dass wir Bürger die möglichstbesten werden? oder haben wir nicht schon oft eingestanden* cet. Attamen magis commendatur *ἐν ἡμῖν, εἰ ἄλλου του ἄρα — ὦμεν· ἢ οὐ* cet., ut *ἄρα* ad *εἰ* referatur, quemadmodum coniungi solent *εἰ* et *ἆρα*, (*ob etwa* s. *vielleicht*), *ἐὰν ἄρα* al. Particula deinde *ᾗ* in verbis *ἢ οὐ — ὡμολογήκαμεν* interrogationem indirectam (*εἰ — ἆρα ἐπιμελήσει*) excipit, ita ut interrogans semet ipsum corrigat vel revocet (vid. ad Protagor.

p. 7. sq.). Est igitur plena oratio: *an per se liquet te nihil aliud spectaturum esse nisi hoc ut nos cives quam optimi exsistamus, quum saepius iam confessi simus — hoc esse viro civili agendum?* De ῆ et ῖ confusis vid. ad p. 514. D. allata. Pro ἄρα Vindd. 2. 6. 7. Florr. d. x. et Meerm. ἆρα. — ἐπιμελήσει] Sic pro ἐπιμελήσῃ Clark. B C F W Vind. 6. et Florr. a. c. Pro ἡμῖν Vind. 7. Flor. d. ἡμῶν.

ἢ ὅπως] ἢ om. Aug. et Meerm. In Par. J scrib. C ἢ ὅτι. Tum post ὦμεν libri Florr. interrogandi notam habent. In seqq. ἤδη om. Meerm. Tum τοῦτον pro τοῦτο Δ. In J δεῖ, Φ δ' ἦν, Γ δὴ. Proxime ἢ οὔ om. pr. F. Tum verbo Ὡμολογήκαμεν in Ald. et Bass. 1. 2. praemittitur Callicles et verbo ἀποκρινοῦμαι subiicitur Socratis nomen. — τῇ ἑαυτοῦ πόλει] Flor. x. τῇ αὐτοῦ π. Tum Clark. ἀναμνησθεὶς. In seqq. Flor. x. et Bas. 2. ἀγαθοὶ οἱ πολῖται. — ὀλίγῳ πρότερον] Vid. p. 503. C.

Οὐκοῦν] Clark. οὐκ οὖν, ut solet. Dein δῆλον ὅτι D Clark. Vindd. 1. 6.; in reliquis libris, ut in edd., δηλονότι. — βελτίους — ἀντὶ χειρόνων] ut 516. B: δικαιοτέρους γεγονέναι ἀντὶ ἀδικωτέρων. Comparativi enim sic ponuntur, ut quod ante fuerit et quod postea factum sit inter se comparentur, v. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 853. Adde, quem Heindorfius iam attulit, *Valcken.* ad Herodot. VI, 32. — Ἔπολει] om. F et pr. E, in Γ Ξ Σ C V W Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. Meerm. Bas. 2. et Clark. a sec. m. pro ἐποίει exhibent ναί, quod Stallbaumius recepit, qui, quum hunc locum confunderet cum inferiore, ubi Ἴσως respondetur, hoc ἴσως minus eleganter h. l. Callicli tribui iudicabat. Ficinus vertit: *Nonne si viri fuere boni, unusquisque illorum cives ex deterioribus reddidit meliores. Nonne ita? Call. Ita.* In seqq. pro ὅτε Ald. Bass. 1. 2. ὅτι. — Οὐκ ἴσως δή] Sic Ξ Σ Y C F J V Vindd. 1. 6. 7. Florr. b. d. x. Aug. et Meerm., quod receperunt Heind. Beck. et Stallb. Volgo scribitur δεῖ (quod explendum esset verbo λέγειν), quod retinuit Bekkerus. Ficinus: *Non licet, o vir optime, dicere forsitan.* Attamen rectius habet δή, quod cum negatione οὐ cohaeret; est enim Latinorum *nec vero*, ut in responsione frequentatur οὐ μὲν δή. Sic Polit. VI. 489. A: οὐ δὴ — οἶμαί δεῖσθαί σε ἐξεταζομένην τὴν εἰκόνα ἰδεῖν — ἀλλὰ μανθάνειν ὃ λέγω. cet. Apte contulit Routhius Legg. XII. 965. C: Οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὄντως — ταύτης οὐκ ἔστι σαφεστέρα μέθοδος ἀνθρώπων οὐδενί. In seqq. Meerm. ὁμολογημένων. Flor. x. ἀνάγκη...

ἀγαθός τε ἦν. Bas. 2. ἀγαθός τ'. In Meerm. γ' deest. Tum ἐκεῖνος om. J.

Τί οὖν δή;] int. τοῦτο διαφέρει. Vid. ad Protag. E p. 10. Tum μοι deest in Σ Vindd. 2. 7. Aug. Meerm. et pr. Ξ. Verba quae sequuntur πᾶν τοὐναντίον adverbiorum partes agunt (non appositionis instar posita sunt, quod *Matthiae.* Gramm. gr. p. 806. censebat), ut patrio sermone reddi possint *ganz im Gegentheile.* In seqq. libri edd. (etiam Heindorf.) scribunt ταυτὶ — πεποιηκέναι Ἀθηναίους, ἀργοὺς κτλ., quos sequutus *Matthiae.* Gramm. gr. p. 880. pronomen ταυτί statuebat adiectiva praeparare sequentia ἀργούς, δείλους cet. Sed recte iam Beckius post v. ἀκούω commate distinxit, itemque fecerunt Bekker. et Stallbaum. Ficinus: *sane Periclem audio Athenienses fecisse pigros* cet. De v. ἀκούω vid. ad p. 503. C. In seq. ΓΔ Vindd. 1. 6. ἀλάλους. De Clark. *Gaisford.* „forte ἀλάλους a p. m. Litera certe fuit ante λ. quae nunc abrasa est.“ Dein μισθοφορίαν pro μισθοφοράν (Schol. Aristoph. Eqq. 408: μισθοφορὰν ἰδίως οἱ παλαιοὶ τὸν μισθὸν τῶν στρατευομένων ἐκάλουν. Cf. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 491.) suppeditarunt Clark. ΓΔΞΣ BCFJVW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. s. Aug. et pr. E, idque receperunt Bekker. Stallb. et Buttm. Recte autem Routhius stipendium quodlibet de publico acceptum h. l. designari censet, commode allato *Aristot.* Polit. II, 10: τὰ δὲ δικαστήρια μισθοφόρα κατέστησε Περικλῆς. De Pericle cf. *Athenaeus* XII, 8. *Plutarch.* vit. Pericl. 156. E. sq. *Meiners* Gesch. d. Urspr. d. Wissensch. in Griech. u. Rom. T. II. p. 149. sq. Idem Geschichte d. Luxus der Athen. p. 34. sq. et *Groen. v. Prinster.* Prosopogr. Plat. p. 122. sq. Periclis ceterorumque hic commemoratorum defensionem suscepit Aristides, inprimis Orat. Plat. II. p. 126. — τῶν τὰ ὦτα κατεαγότων] Δ κατεαγότων. Vocibus τῶν τὰ ὦτα κατεαγότων (*ab his qui aures habent contusas*, vid. ad Protagor. p. 162.) significantur οἱ λακωνίζοντες s. λακωνομανοῦντες (Aristoph. Av. 1281.), h. e., qui rebus Spartanorum studebant. Cf. *Stallbaum.* ad Polit. p. LXIX. sq. Pro ἀκούεις Aug. ἀκούειν. Dein Meerm. οὐκ ἔτι et ἀλλ' οἶδα, ut novem Florentini.

P. 440. τὸ μὲν] Y Vindd. 2. 7. om. τό, et τὸ μὲν pro γε habet Ξ. Dein ηὐδοκίμει Clark. et Δ pro volgato εὐδοκίμει, idque Bekker. Stallb. et Buttmann. receperunt. Vid. ad 514. D. Tum αἰσχρὰν om. EF cum Florr. f. s. Dein νν. Ἀθηναῖοι — κατεψηφίσαντο in marg. habet rc. F. — γεγόνεσαν] Volgo ἐγεγόνεισαν, Clark. ΓΔBCF Florr.

a. b. c. o. x. *ἐγεγόνεσαν*, W *ἐγένοντο*, ΣYJV. Vind. 7. Flor. b. Meerm. *γεγόνεσαν* (Aug. *γεγόνεισαν*), quod post Heindorfium reposuerunt Bekker. et Stallb. De augmento plusquamperfecti omisso vid. quae collegerunt *Fischer.* ad Weller. T. II. p. 317. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 301. Equidem cum libris praestantissimis Clark. *ΓΔ* cet. scriptum mallem *ἐγεγόνεσαν*, ex quo volgatum *ἐγεγόνεισαν* exstitit. De plusquamperf. forma *ε̄σαν* pro *εῑσαν*, Ionum et Atticorum propria, vid. *Fischer.* ad Weller. T. II. p. 373. et *Lobeck.* ad Phrynich. p. 149. sq. Recte iam Fischer. l. l. „*ἐγεγόνεσαν*, quomodo etiam ap. Plat. Gorg. 71. p. 229. [ed. Findeis.] scribi debet pro *ἐγεγόνεισαν*.“

ἐπὶ τελευτῆ] J *ἐπὶ τῇ τελευτῇ*. Dein artic. *τοῦ* 516
ante n. *Περικλέους* praestant Clark., Bekkeri libri et novem Florr. — *κλοπὴν — κατεψηφίσαντο*] Traditur enim Pericles pecuniam publicam (alii commemorant, sociorum pecuniam, alii, pecuniam Delphis Athenas advectam ipsiusque fidei commissam) ad suum commodum convertisse, vid. *Diodor. Sic.* XII, 39. *Plutarch.* vit. Pericl. p. 169. C. Schol. ad Aristoph. Nub. 857. Defendit Periclem Aristid. T. II. p. 244. De Pericle Thucyd. II. 65: *οὐ μέντοι πρότερόν γε οἱ ξύμπαντες ἐπαύσαντο ἐν ὀργῇ ἔχοντες αὐτόν, πρὶν ἐζημίωσαν χρήμασιν. ὕστερον δ' αὖθις οὐ πολλῷ* (*ὅπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν*) *στρατηγὸν εἵλοντο καὶ πάντα τὰ πράγματα ἐπέτρεψαν.* In Clark. *δῆλον ὅτι* pro volgato *δηλονότι.* — *Ὄνων — ἐπιμελητὴς κτλ.*] Eadem fere tribuitur Socrati sententia ap. *Xenophont.* Mem. Socr. I. 2. 32: *εἰπέ που ὁ Σωκράτης ὅτι θαυμαστὸν οἱ δοκοίη εἶναι, εἴ τις γενόμενος βοῶν ἀγέλης νομεὺς καὶ τὰς βοῦς ἐλάττους τε καὶ χείρους ποιῶν μὴ ὁμολογοίη κακὸς βουκόλος εἶναι, ἔτι τε θαυμαστότερον, εἴ τις προστάτης γενόμενος πόλεως καὶ ποιῶν τοὺς πολίτας ἐλάττους καὶ χείρους μὴ αἰσχύνεται μηδ' οἴεται κακὸς εἶναι προστάτης τῆς πόλεως.* Voc. *ἄν* om. J. Flor. b. et Aristid. Orat. Plat. II. p. 239. In Clark. scribitur *ἄν γ' οὖν ἄν* a pr. m., sed *ἄν* prius abrasum; *ἄν γοῦν Δ.* Meerm. *ἂν, τὶς κακὸς.* In Flor. x. *μὴ παραλαβὼν μὴ λ.* De part. *ἄν* duplicata vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1204. — *μὴ λακτίζοντας*] Clark. *ΓΔEFW* addunt *ἑαυτὸν*, quod Bekker. et Buttmannus receperunt, Vindd. 1. 6. et Aristid. *αὐτὸν*, CJV Florr. a. b. c. d. m. o. x. et cod. Reg. *αὐτοὺς*, quod Heindorfius, Beck. et Stallb. reposuerunt, idque si pronomen esset interponendum (vid. ad Phaedr. p. 431.) longe rectius interiiceretur quam *ἑαυτόν* illud, quod Bekkerus et Buttm. assumserunt; neque enim *ἑαυτόν* convenit ad sententiam

quam Socrates illustraturus est, curatorem quemque malum esse qui, quae acceperit mansuetiora, ea efficiat immaniora (intell. in universum, ergo in omnes, non solum in semet ipsum). Generalis igitur illa sententia respuit pron. ἑαυτόν, et hoc speciale si adiungitur, generale praecedat necesse est, ut in seq. C: ἀλλὰ μὴν ἀγριωτέρους γε αὐτοὺς ἀπέφηνεν ἢ οἵους παρέλαβε, καὶ ταῦτ' εἰς αὐτόν, ὃν ἥκιστ' ἂν ἐβούλετο. Ficinus (*si cum eos acceperit neque calcitrosos neque cornu petentes neque mordaces, effecerit ut haec ob feritatem habeant vitia*) videtur αὐτούς legisse, quamquam etiam de suo pron. *eos* addere potuit. In seq. dele comma post χωρίττοντας. Tum Aristid. ἐπέδειξε, Flor. x. ταῦτα ἅπαντας. Ab Aristide abest ἅπαντα. — ἢ οὐ δοκεῖ σοι] Sic pro ἢ οὐ δοκεῖ σοι Vindd. 1. 2. 6. 7. et Meerm., e quo ἦ iam Findeisenius reposuerat. Tum F καλὸς. Proximum ἐπιμελητής om. Flor. m. Dein Clark. ὅστις οὖν ὅτου οὖν.

ἡμερώτερα] EF cum Florr. f. s. ἡμερώτερον. Dein Vindd. 2. 6. 7. ἀποδείξει, Aug. et Meerm. ἀποδείξοι. Verbum ἀποδεικνύναι, *exhibere*, est *reddere* s. *efficere*, ut Alcibiad. I. 118. D: ἐπειδὰν καὶ ἄλλον οἱοί τ' ὦσιν ἀποδεῖξαι ἐπιστάμενον. Cf. *Sturz.* Lexicon. Xenophont. V. I. p. 327. Dein E Florr. f. s. ἀγριώτερον, F ἀγριώτερα, Bass. 1. 2. ἀγριότερα. Proxime Vind. 6. δοκεῖ σοι ἢ οὔ; Verba quae sequuntur ἵνα σοι χαρίσωμαι citat Timaeus Lexic. Platon. p. 229. Koch., ubi alios quidem Platonis locos apposuit, sed nostrum praetermisit Ruhnkenius. Cf. superiora p. 514. A. Quae sequuntur Πάνυ — ἢ οὔ om. J. — καὶ ὁ ἄνθρωπος] καὶ om. Vindd. 1. 6., art. ὁ abest a Flor. s. Deinde libri edd. (etiam Heindorf. Beck. et Stallb.) post ἢ οὔ interrogandi notam habent, quam recte in punctum mutavit Bekkerus. In seq. Flor. x. ἐπεμελεῖτο. — ἄρτι ὡμολογοῦμεν] Flor. x. ἀρτίως, dein, ut ΣYF, ὁμολογοῦμεν. Meerm. ἐλέγομεν. Tum corr. Σ ἐκείνων. De praepos. ἀντί vid. ad Phaedr. p. 554. Est vern. *Hätten sie nicht statt ungerechter gerechter werden sollen* cet. In seqq. Ficinus vertit: *siquidem ille qui curabat eos in rebus civilibus peritus erat*, quasi legisset ὃς ἐπεμελεῖτο — ἀγαθὸς ἦν cet.

πάνυ γε] Γ *val.* In seqq. ad vv. οἵ γε δίκαιοι ἥμεροι annotat Heindorfius: „Nusquam disertis hoc verbis dictum in eo quem hodie habemus Homero, nisi quis huc trahere velit, quod Routhius fecit, Odyss. VI, 120. IX, 175: ἦ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι; Cf. VIII, 133.“ In

seq. scribendum τί φής; Dein Clark. cum Bekkeri libris, Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. et Meerm. οὕτως pro volgato οὕτω. — Ἀλλὰ μὴν] Bas. 1. μέν. Dein αὐτούς deest in Flor. d. Tum εἰς αὐτὸν cod. Reg. et Aug. Buttmannus annotat: „cum codd. aliquot ap. Stallb. scribendum εἰς αὐτὸν ὃν — *in eum ipsum quem*, quo magis attico more significatur potius, non scribitur, illud ἑαυτόν; quo posito de nihilo ferme esset hoc: ὃν ἥκιστ' ἂν ἐβούλετο." Miror hoc viri docti indicium. Verba εἰς αὐτὸν ὃν ἥκιστ' ἂν ἐβούλετο valent i. q. εἰς αὐτόν, h. e., εἰς τοῦτον ὃν ἥκιστ' ἂν ἐβούλετο. Quod sequitur ὅν est i. q. εἰς ὅν; praepositio enim ad pronom. relativum e praegressis intelligenda, ut Phaedon. 76. D: ἢ ἐν τούτῳ ἀπόλλυμεν ᾧπερ καὶ λαμβάνομεν; Vid. *Schaefer.* Melet. critt. p. 124. not. **). *Bornemann.* ad Xenoph. Memor. Socrat. II, 1. 32. p. 100. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1192. Ὅν praestant Clark. ΓΔΞΥΒCE FJVW Vindd. 6. 7. Florr. novem, Meerm. et Ald. Bass. 1. 2.; in Σ scribitur ὃν, Stephanus dedit ὃ, fortasse Ficinum sequutus vertentem: *quod quidem minime voluisset*, vel Serranum suum similiter reddentem: *idque adversus se ipsum: quod minime voluisset.* Quod sequitur ἄν om. Aristid. Heindorfius: „confirmat locus Apolog. 18. C: ἐν ταύτῃ τῇ ἡλικίᾳ λέγοντες πρὸς ὑμᾶς, ἐν ᾗ ἂν μάλιστα ἐπιστεύσατε, παῖδες ὄντες ἔνιοι ὑμῶν cet." Idem in Ind. rariorem huius particulae usum dicit, quod rite miratur *Schaefer.* Melet. critt. p. 124., ubi plura vir praestantissimus attulit exempla; adde *Matthiae.* Gramm. gr. p. 969. sq. His quoque in locutionibus, sicut in pluribus aliis, graecum ἄν est vernaculum *wohl* (*gegen den er wohl am wenigsten wollte*). — δοκῷ] E δοκεῖ V δοκεῖς. Ald. Bas. 1. λέγει.

P. 442. Οὐκ ἄρ' ἀγ.] Vindd. 1. 2. 6. Florr. b. d. s. x. et Meerm. οὐκ ἄρα, Florr. a. c. οὐκ ἄρ' ἀγ. Tum ἦν om. Ξ et Meerm.

Μὰ Δί'] F δί' οὐκ ἔγωγε. Dein οὐδέ om. pr. F. Tum ὁμολογεῖς pro ὡμολογεῖς ΣJV Vindd. 2. 6. 7. Florr. b. d. s. x. et Meerm. (Ficinus: *per ea quae confiteris*). BC ὡμολόγεις. — περὶ Κίμωνος] Cf. *Plutarch.* in comparat. Cimonis cum Lucullo p. 522. C. et *Corn. Nep.* Cim. 3. *Ian. Rutgersio* Var. Lectt. I, 9. p. 43. Plato videbatur significasse Cimonem damnatum esse ob tyrannidis affectatae suspicionem, metuentibus videlicet Atheniensibus ne facundia qua polleret in servitutem ipsos

pellicerét. Platoni Aristides, ut solet, adversatur Orat. Plat. p. 151. 158. De *Themistocle* vid. Thucyd. I. 135. *Plutarch.* p. 123. sq. ed. Francof. *Corn. Nep.* 8. al. Pro *ταὐτὰ ταῦτα* Vind. 7. Flor. c. *αὐτὰ ταῦτα.* — *τὸν ἐν Μαραθῶνι*] *Schweighaeusero* ad Athen. T. VI. p. 322. videbatur desiderari *νικήσαντα* aut tale quid. Sed solent Graeci articulum sine participio ponere ita ut ea quae sequuntur, si ex nostro sermone rem aestimes, vel adiectivi vel substantivi partes agant, velut *τὰ εἰς τὸν πόλεμον*, i. q. *πολεμικά*, *οἱ νῦν* al. sexcenta. Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 558. sq. et *Schaefer.* ad L. Bos. Ellips. gr. p. 321. Et quemadmodum articulus ex ipso quod annectitur facile suppletur, sic verba *ἐν Μαραθῶνι*, quae victoriae illius gloriosissimae Marathoniae memoriam afferunt, per se excitant victoris notionem. Igitur *ὁ ἐν Μαραθῶνι* est vern. *der Marathonische Sieger* s. *der Sieger bei Marathon.* Sic etiam *Aristid.* Orat. Plat. T. II. 160: *Μιλτιάδην δέ φησι τὸν ἐν Μαραθῶνι.* De praep. *ἐν*, *ad* (vern. *bei*), vid. ad Legg. p. 11. ibique allatis addere potes *Sturz.* ad Hellanic. fragm. p. 129. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1159. De barathro Tim. Lex. Plat. p. 51: *βάραθρον ὄρυγμα φρέατι ὅμοιον, ἔνθα οἱ καταδικασθέντες ἐβάλλοντο*, ubi v. Ruhnk. Adde Schol. ad Aristoph. Equitt. 1359. et *Meurs.* Att. Lett. I, 25. Ceterum quae h. l. traduntur de Miltiade, nullus alius ea memorat scriptor, vid. *Valcken.* ad Herodot. VI, 136. p. 501. Wessel. *Aristides* vero Orat. Plat. T. II. p. 224. 244. 284. huius rei ita mentionem facit ut de ea videatur addubitasse.

διὰ τὸν πρύτανιν] ΞΣΥ Florr. a. c. m. o. Aug. et Meerm. *δι' αὐτὸν τὸν*, B *διὰ τὸν*, superscripto *αὐτὸν τὸν*. Cf. *Schaefer.* Apparat. ad Demosth. II. p. 273. Ceterum v. *πρύτανιν* intelligendus est Prytanum epistates, cuius erat populum in suffragia mittere, ut recte iam animadvertit *Routhius.* Cf. *Luzac.* post Orat. de Socrat. civ. p. 92. sq. §. 7. extr. De re Schol. ined. in Aristid. T. III. p. 292. (v. Valcken. ad Herodot. VI, 136.): *ἕνα λέγει τὸν Μιλτιάδην· ὅτε γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι· ὁ δὲ πρύτανις εἰσελθὼν ἐξῆτήσατο αὐτὸν* cet. Verba *εἰ μὴ διὰ τὸν πρύτανιν* proprie sonant: *nisi per* s. *propter prytanin*, h. e., *nisi prytanis obstitisset* s. *prohibuisset.* Duae in his loquutionibus notiones copulatae sunt: *nisi Prytanis fuisset* (vern. *wenn der Prytanis nicht gewesen wäre*) et: *per* s. *propter Prytanin non est factum*; *διά* enim (Latin. *per* et *propter*, ut ap. *Cicer.* pro Milon. 22. al.) indicat causam vel auctorem rei alicuius factae vel

non factae (ergo impeditae); quocirca εἰ μὴ διὰ πρύτανιν est vern. *wenn der Prytanis nicht gewesen wäre, durch den es nicht geschehen ist*, h. e.; *der es verhindert hat*. Exempla collegerunt *Hoogev.* ad Viger. de Idiotism. gr. dict. p. 510. et 588. ed. Herm. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1151. Heindorfius citavit inter alios *Isocrat.* ad Philipp. p. 97. Corai.: φαίνονται γὰρ καὶτοι κρατήσαντες ἂν τῶν βασιλέως πραγμάτων, εἰ μὴ διὰ Κῦρον, ubi itidem est vernaculum: *wenn nicht Kyros gewesen wäre;* in graecis autem pro Κῦρος positum est διὰ Κῦρον, ut simul indicaretur per Cyrum hoc non esse factum; ut in his quoque, quod Graeci amant, duae in unam copulatae sint constructiones (*nisi Cyrus fuisset* et: *per* s. *propter quem non est factum*, ergo *prohibitum*). — καίτοι οὗτοι] Ξ εἰ οὗτοι. Dein in Aug. om. εἰ. C οὔτε pro οἵ γε. Proxime volgo, ut Vind. 1. Flor. c. et Aristid. οὐκοῦν. Routhius recte iam reposuit οὔκουν, quem Findeisenius et reliqui secuti sunt. Ceterum οὔκουν, quod refertur ad seq. τότ' ἐκπίπτουσιν, est *certe nequaquam* (at Sophist. 231. B. 235. E. 238. B. Euthyd. 307. B. Lachet. 192. D. Hipp. mai. 299. E. al.): *boni certe aurigae nequaquam — quum equos curaverunt ipsique meliores facti sunt aurigae, tum decidunt.* In seqq. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Meerm. Ald. Bass. 1. 2. καταρχὰς. Proxime ἐκ ante τ. ζ. om. Aristid. — γένωνται] J γίνονται, Φ ἡνίοχοι γένωνται, Aristid. γένωνται ἀμείνους ἡνιοχ., J οἱ ἡνίοχοι. Dein Ald. τὸ τ', Bas. 1. τό τ'. Proxime Vind. 7. Meerm. ταῦτα, Vind. 1. ἐκπίπτουσιν: οὐκ ἔστι ταῦτ'. Dein οὔτ' om. F. Bass. 1. 2. ἡνιοτείᾳ. — ἢ δοκεῖ σοι] Ita Vindd. 1. 2. 6. 7. Aug. et Meerm. Ficinus: *an tibi videtur?* Volgo ἦ. Illud Heindorfius iam reposuerat. — ὅτι οὐδένα] Meerm. ὡς οὐδ.

ἀγαθὸν] om. Σ, dein τῇδε J. Tum Flor. f. ὁμολο- 517
γεῖς. In seqq. F in marg. ἔμπροσθεν πολλούς. Proxime Flor. d. ἐφάνησαν. — ἐξ ἴσου — ὄντες] ἐξ ἴσου vel ἐν ἴσῳ s. ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι, *eadem esse conditione*, et in universum *simile esse*, illustravit *Hemsterhus.* ad Lucian. Iud. Vocal. T. I. p. 299. Bip. Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1134. In seqq. Flor. x. ὥστε οἱ οὗτοι. — οὐ γὰρ ἂν ἐξέπεσον] Voc. ἄν om. Γ. Verbum ἐκπίπτειν interppr. (Heind. et Stallb.) censent, ut ἐκβάλλεσθαι, proprie in actoribus poni qui exsibilentur (vid. *Hemsterhus.* ad Lucian. Nigrin. §. 9.), h. l. autem ad demagogos translatum esse, qui in populi odium et offensionem incurrissent. Propior tamen est imago qua in praegressis usus erat Plato: οὐκ ἐκπίπτουσιν ἐκ

τῶν ζεύγων — τότ' ἐκπίπτουσιν. Ceterum ἐκπίπτειν non modo est *decidere*, velut *de curru*, sed in universum *corruere* et *cadere*, vern. *fallen* vel *stürzen*. Quocirca haec sic potius verterim: *denn sonst würen sie nicht gefallen*, quam cum Schleiermachero: *denn sonst würden sie nicht*

or

durchgefallen seyn. Meerm. ἐξέπεσαν. Ceterum laudat haec *Aristid.* p. 270. Cf. idem p. 280., ubi, ut assolet, Platoni adversatur. — τῇ κολαστικῇ] quippe quae e periculis eripiat atque servet. Vid. p. 511. B. C.

ἔργα τοιαῦτα] Flor. d. τοιαῦτα ἔργα. Dein Bas. 2. B ἐργάζηται. Ceterum notanda est verborum structura πολλοῦ — δεῖ μὴ — ἐργάσηται, in qua pro infinitivo positum est μὴ — ἐργάσηται. Verba igitur πολλοῦ δεῖ negationis fortis vim habent, et πολλοῦ δεῖ — μή positum est, sicut particulae οὐ μή sequente coniunctivo usurpantur. Verba igitur πολλοῦ δεῖ, quae etiam per se poni solent (ut οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, ubi ad οὐδέ verbum intellig. Vid. *Schaefer*. Apparat. ad Demosth. I. 520.), cum particulis ἀλλὰ μέντοι γε (ut Parmen. 161. D. Polit. II. 376. B. Alcibiad. I. 108. E. II. 141. B.) ita coniuncta et cum ipsa oratione copulata sunt ut particula οὐ ante μή quippe in fortiore illo πολλοῦ δεῖ latens supprimeretur. Itaque pro: ἀλλὰ μέντοι γε οὐ μή ποτε — ἐργάσηται, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ (*multum abest s. minime gentium*) oratione contracta positum est ἀλλὰ μέντοι πολλοῦ γε δεῖ — μή ποτε — ἐργάσηται —. De vv. ὅς (Flor. x. ὅστις) βούλει, *quivis*, vid. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 889. — ψέγω] Ald. Bas. 1. ψέγων. Pronomen τούτους refertur ad viros civiles de quibus supra egit, non ad τοὺς νῦν; quocirca sequentia ὡς γε — εἶναι sunt: *quatenus ministri civitatis fuerunt*. Part. ὡς cum γε coniuncta rationem, quam relationem cum Quintiliano dixeris, significat, et infinitivus εἶναι (qui, ut solet, praeteriti significationem habet) adiunctus est, sicut solet cum ὡς (h. e. *quantum*, *quoad*) poni, vid. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 1069.; ut graecum fere sit: *non vitupero illos, quatenus civitatis ministri fuerunt*. — πόλεως] Flor. s. τῆς πόλεως. Tum Flor. x. ἀλλ' ἃ μοι δοκοῦσι — οἷοί τ' ἐκπορίζειν. — μεταβιβάζειν κτλ.] Infinitivi praemittuntur verbo διέφερον, vid. ad Protag. p. 113., ita ut speciem fere habeant absolute positorum (*quod attinet ad* —). Findeisenius: „ante infin. μεταβιβάζειν et ἐπιτρέπειν, nisi excidit, certe intelligendum esse existimo τὸ.“ Verba videlicet ita ordinabat: ἀλλὰ γάρ, ὅπερ μόνον ἔργον ἐστὶν ἀγαθοῦ

πολίτου, [τὸ] μεταβιβάζειν τὰς ἐπιθ. — οὐδὲν τούτων διάφορον ἐκεῖνοι. Dein W τούτω pro τοῦτο.

P. 444. ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδέν] Scribe ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδέν, quod Bekkerus recte dedit. Vid. ad p. 501. A. allata.

ἔργον] om. Γ. Dein idem liber ἀγαθοῦ ἐστιν. Vox C
πολίτου virum h. l. designat civilem, ut infra 518. A: ὅτι καλοὶ κἀγαθοὶ γεγόνασι πολῖται ἐν τῇ πόλει. Tum Γ ἐκείνους εἶναι. — γελοῖον ποιοῦμεν] J et Flor. b. ποιοῦμεν γελοῖον. Dein Flor. d. ἐν παντὶ δὲ τῷ χρόνῳ. Tum ᾧ διαλεγ. J Florr. b. m. Proxima οὐδὲν πανόμεθα post περιφερόμενοι ponit W. Genitivus ἀλλήλων iunctus est cum verbo ἀγνοοῦντες, ut solet verbis discendi, intelligendi al. genitivus annecti, vid. ad p. 463. D. Adde *Bernhardy* Syntax. p. 151. Tum Φ λέγομεν, F ἐλέγομεν. — ἐγὼ γοῦν] Sic pro volgato ἐγὼ οὖν ΞΣ Vind. 2. Florr. a. c. m. d.; B habet οὖν superscr. γοῦν (Routhio referente in cod. Reg. ab alia m. superscript. ἐγὼ γὰρ, ut Ficinus vertit: *Ego enim*); eodem ducit librorum Ang. et Meerm. scriptura ἔγωγ' οὖν, Bas. 2. ἔγωγε οὖν. Etiam Bekker. et Stallb. γοῦν receperant. Ἐγὼ γοῦν est *ego quidem* s. *certe*, ἐγὼ οὖν vero *ego igitur*, v. *Devar.* de gr. ling. partt. p. 96. ed. Reusm. Vernaculum est: *Wenigstens glaube ich dass du oft eingestanden hast* cet. In seqq. W ἐγνωκέναι καὶ ὡμολογ. Verba καὶ ἐγνωκέναι om. Meerm.

αὕτη τις] Pron. τις Aug. et Meerm. post πραγμα- D
τεία ponunt. — δυνατὸν εἶναι] Verb. εἶναι om. F. Findcisenius εἶναι redundare opinabatur; sed, ut recte Heindorfius iam annotavit, oratio directa transit in suspensam, quasi non ὡς cum indicativo, sed infinitivus praecesserit; velut Phaedon. 96. B., ubi post γίγνοιτο ponitur γίγνεσθαι. Polit. V. 470. D., ubi μέτριον εἶναι ponitur quasi e verbo statuendi s. indicandi pendens, vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1057. et 1058. seq. De infinitivo post pronom. relativum posito (ut ap. Latinos, vid. *Moser.* ad Cicer. de re publ. I, 14. p. 46.) cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1057. sq. — ἐὰν δὲ] Γ εἰ δὲ. In seqq. pro ᾖ γῷ Bass. 1. 2. ᾖ γῇ, Flor. d. ᾖ γοῖ. De Atticis formis ᾖ γῶν (pro ᾖ γοῦν) et ᾖ γῷ pro communi ᾖ γοῖ vid. *Salmas.* de Hellen. p. 55. *Buttmanni* Auctar. Animadv. p. 493. sq. ed. Heind. II. Mus. antiq. stud. I. Fasc. I. p. 235. sq. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 361. In seqq. CF ἡμάτιον. — τἄλλα ὤν] Sic pro volgato ἄλλα ὤν dederat Heindorfius, Ficinum sequutus qui

vertit: *ceteraque quae ad usum corporis exiguntur*. Hos autem recte improbavit *Krügerus* ad Dionys. Halic. de Thucyd. iud. p. 145., nec audiendus est Fiudeisenius qui *καί* ante *ἄλλα* excidisse putabat, licet *καὶ* ante *ἄλλα* in Flor. d. compareat, vid. ad p. 503. E. Volgatam retinuerunt scripturam Beckius, Stallbaum. et Buttmannus, Bekkerus vero scripsit *ἄλλ' ὧν*, libris invitis, nisi fortasse

ἃ

ad libri F scripturam *ἄλλων* hoc *ἄλλ' ὧν* finxit. De volgatae autem scripturae *ἄλλα ὧν* veritate addubitare nos cogit librorum Clark. *ΓΔEW* Vind. 6. Florr. f. s. x. Ald. et Bas. 1. scriptura *ἄλλων ὧν*, quae vide ne vera sit existimanda. Vox *ἄλλων* pronomini praemissa relativo (quod solet subiici, vid. ad Phaedr. p. 579.) cum hoc in unam coalescit notionem (vernaculum est: *und was sonst der Körper verlangt*); quocirca eius casum sequitur, ut Lysid. 221. B: *οἷόν τε οὖν ἐστὶν ἐπιθυμοῦντα καὶ ἐρῶντα τούτου οὗ ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ μὴ φιλεῖν*, ubi v. Heindorf. p. 50. ed. II. Cf. *Matthiae* Gramm. gr. p. 886. Pro *σώματα ΦF σῶμα*. — *καὶ ἐξεπίτηδές σοι*] Sic libri scripti omnes cum Bas. 2. In Ald. Bas. 1. *καὶ ἐξεπίη δέ σοι* scribitur, e quo Stephanus finxit *καὶ ἐξεπίτηδες δέ σοι*, in marg. annotans: „Ita legit et Fic. at in praec. edit. *ἐξεπίη*, omnino mendose." Illud, *καὶ ἐξεπίτηδές σοι* (sine *δέ* illo quod Stephanus insersit), *Salvinius* quoque Misc. Observatt. *V.* II., T. II. p. 277. reponendum esse vidit. *Routhius* malebat *δή* pro *δέ*, ad Ficinum provocans vertentem: *Et profecto dedita opera — loquor*. — *τούτων γὰρ πορισικὸν εἶναι*] Heindorfius: „structura, ab infinitivo *εἶναι* orsa, mox deflectit ad participium *ὄντα*." Similiter Stallbaumius: „mutatur deinceps tenor orationis. Postquam enim haec: *οὐδὲν θαυμαστόν ἐστιν* illata sunt, sermo continuatur quasi praecessisset: *ὄντα γὰρ τούτων πορισικόν*, ideoque *ὄντα τοιοῦτον* interponitur, ut superioris subiecti cogitatio in animo resuscitetur." Equidem infinitivum *εἶναι* recte habere existimo, neque orationem ab infinitivo orsam deflectere ad participium, sed propter interpositum participium *ὄντα* mutatam esse. In animo enim habere potuit Plato: *τούτων γὰρ πορισικὸν εἶναι οὐδὲν θαυμαστόν ἐστι δόξαι θεραπευτικὸν εἶναι σώματος: neque enim mirandum est, qui haec comparare s. administrare possit eum videri corporis curandi peritum esse*. Illud vero *τούτων πορισικόν* illustratur interpositis *ἢ χάπηλον ὄντα ἢ ἔμπορον* cet., et ad hoc, quippe speciale, conformatur dein oratio repetito participio *ὄντα* (*dum s. si quis est*) verbis *ὄντα τοι-*

αὐτὸν, et pro generaliore illo θεραπευτικόν (quod respondere debebat praegresso ποριστικόν) speciale positum est θεραπευτήν. De vv. κάπηλον et ἔμπορον vid. ad Protag. p. 37. — αὐτῶν] Clark. a pr. m. αὑτῶν, sed em. rc. m. Dein Flor. d. σιτοποιὸν.

— σχυτοδεψοῦν] Clark. Δ σχυτόδεψον, Vind. 7. σχυ- E
τοδέψην. Schol. σχυτοτόμον, σχυτέα ἢ λωροτόμον, σχυτοδέψου δὲ τὸν δερματομαλάκτην ἢ βυρσοδέψην. Dein Florr. f. s. et E a rc. m. καὶ οὐδὲν θαυμ. Findeisenius dedit οὐδὲ θαυμαστόν, Ficinum sequutus qui vertit: *nec mirum est eum qui* cet. Dein Aug. et Meerm. scribunt θαυμαστόν sine v. ἐστιν, quos Findeisenius sequutus est. Sed recte habet οὐδὲν θαυμαστόν ἐστιν, quod libri reliqui omnes praestant. Tum Steph. δόξαι τε καὶ αὐτῷ; recte vero part. τε a reliquis omnibus abest libris, eamque Findeisenius iam induxerat. Bas. 2. αὐτῷ. Verba παντὶ τῷ μὴ εἰδότι sine particula explicante annexa sunt. Recte *Schleiermacherus* vertit: *jedem nehmlich, der nicht weis* cet. — ἔστι τις] Δ τι. Dein ἢ ΞΓΣW Vindd. 2. 6. 7. pro volgato ἦ (J ἤ). Illud iam Heindorfius emendaverat. Tum Flor. x. τῷ ὄντι γε ἐστί. Dein Aug. et Meerm. τούτων ἄρχειν προσήκει. In Γ τεγνῶν τούτων καὶ. — τοῖς τούτων ἔργοις] ΓBCEFW Florr. a. c. d. m. f. o. τοιούτοις, in marg. Florr. a. c. m. et Reg. (ap. Routh.) adscriptum τούτων. Dein JV. Reg. Bass. 1. 2. ὅτι, quod *C. Schneiderus* (Praefat. ad Polit. XXXXVIII. sq. et p. 52.) ubique pro ὅ τι scribi volebat. Dein artic. τά ante v. χρηστόν om. JV, quos rite sequutus est Bekkerus; verba enim sic cohaerent: ὅ τι τῶν σιτίων ἢ ποτῶν χρηστὸν καὶ πονηρόν ἐστιν. Tum Ξ καὶ τὸ πονηρὸν.

σώματος] σωματικὴν suppl. Γ. Dein δὴ Clark. cum 518
Bekkeri libris (excepto E, qui a rc. m. habet δεῖ), Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. c. m. s. x. Aug. et Meerm. Volgo δεῖ. In seqq. vv. τὰς ἄλλας τέχνας explicationis causa superiori ταύτας subiecta sunt, vid. ad Protag. p. 34. Oratio vero haec suspensa excipit orationem rectam ὅτι ἔστι τις cet., de qua structurae variatione vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1058. sq. — ταὐτὰ οὖν] Flor. s. ταῦτα οὖν, Vindd. 1. 6. ταὐτὰ γοῦν. Aug. et Meerm. τὰ αὐτὰ οὖν. Tum ἔστι om. W. Proxime Ald. Bass. 1. 2. τότε. Dein Γ σοι, W τοι. In Florr. a. c. d. o. et V a corr. m. ἐδόκεις, Γ δοκεῖ, C ἐδόκει. Verba ὅτι λέγω referuntur ad praemissa: ταὐτὰ ταῦτα ὅτι ἔστι καὶ περὶ ψυχήν: *eadem haec etiam in animum valere, s. eandem etiam animi esse rationem.* Verb.

ὅτι λέγω om. Flor. m. Proxime CJV Florr. a. c. d. o. ὁ ὡμολόγεις, B ὡμολόγεῖς, F ὁμολογεῖν. Tum ὡς εἰδώς om. F. Pro ὅτι λέγω Findeisenius dedit ὅ τι λέγω, quod in Aug. et Meerm. se invenisse narrat. Praegressum τοτὲ μέν excipit ἦκ. δὲ ὀλίγον ὕστερον, ut 491. B: τοτὲ μὲν — αὖθις δὲ — νῦν δ' αὖ cet. De vv. ἥκεις λέγων vid. ad p. 491. B. Pro ἥκεις W ὑμεῖς. Dein Flor. d. ὀλίγῳ ὕστερον. — ἄνθρωποι] Vocem hanc uncis includendam putaverant, quia adversari videbatur sequenti πολῖται, idque sequutus est Stallbaumius. Sed vide ne data opera ἄνθρωποι h. l. appositum sit substantivo πολῖται, ut contemtionis ei significationem adiiceret; quemadmodum enim ἀνήρ (v. ad Protag. p. 46. sq.), sic etiam vox ἄνθρωπος substantivo apponitur, et illud quidem plerumque cum honore, hoc vero cum contemtu (sicut per se quoque ἄνθρωπος et ἄνθρωποι, vern. *Mensch*, *Menschen*, *Leute*, usurpantur, ut 518. E. al. Vid. *Valcken.* Opusc. philol. V. II. p. 243. *Baehr.* ad Plutarch. Alcib. p. 68.). Sic infra p. 518. C: διαχόνους μοι λέγεις καὶ ἐπιθυμιῶν παρασκευαστὰς ἀνθρώπους. Vid. ad Protag. p. 46. sq. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 800. sq.

P. 446. περὶ τὰ γυμναστικά] περί om. W. — οἵτινες ἀγαθοὶ γεγόν.]. Laudat haec *Athenaeus* III, B 78. p. 436. usque ad vv. ὁ δὲ οἶνον. Post σπουδάζων Aug. et Meerm. interponunt ὅτι. Sed ὅτι in sequentibus infertur: ὅτι οὗτοι θαυμάσιοι γεγόνασι σωμάτων θεραπευταί. Nomina videlicet hominum (Θεωρίων — Μίθαικος cet.), ut eos extolleret, cum irrisione praemisit Plato. Quod bene Schleiermacherus significavit vertens: *Thearion der Bäcker* (Schleierm. scribit *Bekker*) *und Mithaikos — und Sarambos der Schenkwirth, dieso wären vortreffliche Pfleger des Leibes gewesen.* In codd. aliquot Aristid. p. 86. Iebb. legitur Μίθαικον τὸν ἀρτοπῶλῶν καὶ Θεωρίωνα τὸν ὀψοποιὸν. De *Thearione*, pistore celebratissimo, plura collegit *Toup.* Emendatt. in Suid. T. I. p. 12. Lips. — ὁ ἀρτοκόπος] Artic. ὁ om. Σ et pr. Ξ. Deinde ἀρτοκόπος praestant Clark. ΓΔΞΣEFW Vindd. 1. 6. 7. Florr. f. s. Y γρ. et Ald. Bas. 1. Reliqui, etiam Bas. 2. et Steph. (B a corr. m.) ἀρτοπώλης. Stephanus in marg. „In praec. edit. ἀρτοκόπος, sed alteram illam lect. confirmat et quod sequitur ἄρτους παρασκευάζων." Recte vero ἀρτοκόπος *Casaubonus* ad Athen. l. l. T. II. p. 285. Schweigh. praetulit. *Pollux* VII, 21: ἀρτοπῶλαι, ἀρτοκόποι. Ξενοφῶν δὲ τοὺς ἀρτοκόπους λέγει. Cf. *Schneider.* ad Cyr. Anabas. IV, 4. 21. Add. *Abresch.* ad Thom. Mag.

p. 114. Et sine dubio Phrynichus quoque Eclog. p. 222. scripsit ἀρτοποιός, ἀδόκιμον· χρὴ δὲ ἀρτοπόπος ἢ ἀρτοκόπος λέγειν, ut *Lobeckius* p. 223. suspicatus est. — De *Mithaeco* et *Sarambo* vid. *Davis.* ad Max. Tyr. Dissertt. IV, 5. p. 508. et interpp. ad Athen. T. II. p. 286. Ὀψαρτυτικά scripta memorat Athen. XII. p. 418. *V.* IV. *Musonius* ap. Stob. Serm. XVII. p. 160, 43: οὕτω καὶ μαγειρικὰ πεποίηνται — συγγράμματα, ἃ τὴν μὲν ἡδονὴν καὶ πάνυ αὔξει τὴν ἐν τῷ φάρυγγι, τὴν δ' ὑγίειαν διαφθείρει. Flor. x. συγγεγραφηκώς, Athen. συγκαταγεγραφώς. — θαυμάσιοι] Heindorfius: „Malim θαυμαστοί. Cf. not. ad Theaet. extr.“ Ibi affert Polit. X. 596. C: δεινόν τινα λέγεις καὶ θαυμαστὸν ἄνδρα. Cratyl. 391. D: ἢ οὐκ οἴει αὐτὸν μέγα τι καὶ θαυμαστὸν λέγειν. At sequens iam θαυμαστούς respuit id quod Heindorfius scriptum malebat θαυμαστοί; variant enim Graeci verborum formas, ut eiusdem vocis repetitionem leniant, vid. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 762. sq.

παρασκευάζων] Huic Meerm. subiicit vocem θαυμαστούς. Dein F ὄψου et οἴνου. Tum Bass. 1. 2. ἠρανέμιστης. — διακόνους μοι] μοι a Meerm. abest. Tum Flor. x. Bas. 2. τοὺς ἀνθρώπους. De v. ἀνθρώπους vide supra 518. A. allata. Dein οὐδὲ περὶ αὐτῶν Δ B C F W Florr. a. d. o.; in Σ Vindd. 2. 7. Aug. et Meerm. ἑαυτῶν. Proxime Vind. 6. οἳ ἂν αὐτοὺς τύχωσι τότε. Verb. ἂν οὕτω τύχωσιν Stallbaumius interpretatur: *si fors ita ferat.* Potius hoc valent: *qui si implent et saginant hominum corpora, ita implent ut insuper perdant pristinam eorum carnem.* Vid. ad p. 456. B. Male τύχωσιν Findeisenius puncto deleto cum v. ἐμπλήσαντες coniunxit. In seqq. Flor. x. ἐμπλήσαντες παχῦναι. Dein V τὰ τῶν ἀνθρ. Proxime Aug. et Meerm. πρὸς αὐτῶν pro ὑπ' αὐτῶν, in Aug. vero superscr. ὑπ'. — προσαπολοῦσιν] Sic Clark. Δ et Flor. x. pro volgato προσαπολλύουσιν. Illud rite reposuerunt post Bekkerum Stallb. et Buttm. Inepte Findeisenius scripsit ἐπαινούμενοι ὑπ' αὐτῶν πρὸς, ἀπολλύουσιν: *ita ut insuper ab iis laudentur.* C

οἱ δ' αὖ] Ita Clark. cum Bekkeri libris (excepto E), Vindd. 2. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. Meerm. et Bas. 2. Loquutionem αἰτιᾶσθαί τινα αἴτιον εἶναι et simpliciter αἴτιον, sine verbo εἶναι (ut in seq. p. 519. A.), illustrarunt *Iacobs.* Addit. in Athen. p. 188. et *Stallbaumi* ad Phileb. p. 55. — οἳ ἂν αὐτοῖς κτλ.] Φ αὐτούς. In seqq. Flor. x. συμβουλεύσαντές. Dein libri edd. συμβουλεύοντές τι. ὅταν δέ, quod Heindorfius correxit, addicentibus D

Par. E et Flor. d., in quibus δὴ pro δέ scriptum exstat. Meerm. δ' αὐτοῖς. Particula δή sic solet particulis ὅταν (v. c. Polit. I. 333. D. VII. 539. B. VIII. 543. B. IX. 573. A. 574. C.), τότε al. adiungi. Verba ὅταν δὴ κτλ. referuntur ad τότε, ut in seqq. 519. A: ὅταν οὖν ἔλθῃ ἡ καταβολὴ αὕτη τῆς ἀσθενείας, τοὺς τότε παρόντας αἰτιάσονται συμβούλους; et tempus illud, quod significatur verbis τότε et ὅταν, accuratius definitur appositis συχνῷ ὕστερον χρόνῳ. Volgo interpungitur συμβουλεύοντές τι. ὅταν δέ, quod Beckius retinuit annotans „δέ habet h. l. explanandi vim." Similiter Findeisenius: „δέ autem h. l. valet *nam*." De vv. ἥκῃ φέρουσα vid. ad p. 491. C. In seq. χρόνῳ om. W. Tum Meerm. ποιήσωσιν, Flor. d. ἰὼν; dein τοὺς δέ γε πρ. idem habet liber. Proxime Meerm. ἐγκωμιάζουσι.

Καὶ σὺ νῦν] σύ om. pr. Ξ. Dein Γ τοῦτο, Aug. Meerm. τούτοις (in Meerm. superscr. ω), Flor. c. ὁμοιότατόν τι ἐργάζῃ τούτῳ. Pro volgato ἐργάζῃ Clark. ἐργάζει, W ἐργάζει. — τούτους] Sic Clark. ΓΔΞΣJV Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. c. x. pro volgato τοιούτους, quod Findeisenius sic interpretabatur: *ita sentientes et malorum, quibus premuntur, causam in alios, non in eorum auctores, transferentes.* At vero sensus flagitat τοῦτους, quo Athenienses significantur (vern. *die hiesigen*, h. e., *unsere Mitbürger*; sic enim pronomen demonstrativum poni constat, vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 872. et nostra ad Phaedr. p. 439.); idque Ficinus quoque reddidit vertens: *qui hos nutrivere.* Δ ἐστιάχασιν. Quod sequitur εὐωχοῦντες ὧν ἐπεθύμουν est: *eos pascentes* s. *satiantes eis quae concupivissent*, h. e., *eorum cupiditates explentes, non saluti* (virtuti) *prospicientes.* Dein καί φασι — αὐτούς more positum est praegresso relativo οἵ pro: καὶ οὓς φασι, vid. ad p. 452. D.

φλυαρίων] Phaedon. 66. C: ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων καὶ εἰδώλων παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπίπλησιν ἡμᾶς πολλῆς. Conviv. 211. E: ἀλλὰ μὴ ἀνάπλεων σαρκῶν τε ἀνθρωπίνων καὶ χρωμάτων καὶ ἄλλης πολλῆς φλυαρίας θηρᾶτῆς. Locum passim memorat *Aristid.* Orat. Plat. II. T. II. p. 202. 278. 282. — ἡ καταβολὴ αὕτη] Pronomen αὕτη (*illa*) refertur ad superiora: ὅταν δὴ αὐτοῖς ἥκῃ ἡ τότε πλημμύρη νόσον φέρουσα. Vox καταβολή (vel κατηβολή, ut Schol. ad Hipp. min. p. 334. Bekk. Vid. *Lobeck.* ad Phrynich. p. 699.), quae proprie est ἡ τοῦ πυρετοῦ ὁρμή (vid. *Ruhnken.* ad Tim. p. 129. Koch.), in universum in morbo ponitur ingruente (vern. *Anfall*). In seq. Meerm. 519

ἐγκωμιάζουσι. — τοῦ ἐμ. ἑταίρου Ἀλκιβιάδου] Cf. 481. D. *Aristides* quoque Orat. Plat. T. II. p. 122: malorum, quae in Atheniensium civitatem invasissent, culpam attribuit Alcibiadi, infelicis illius in Siciliam expeditionis auctori. Quae sequuntur τὰ ἀρχαῖα cet. lepide ita posita sunt ut priora τῆς ἀποβολῆς τῶν ἀρχαίων σωρκῶν in lectoris memoriam reducant.

καὶ νῦν ὁρῶ] καί om. Flor. b. Tum Flor. x. γιγόμενον καὶ οὐκ ἀκούω τ. π. ἀ. πέρι ὑπὲρ αἰσθάνομαι. Par. J ἀκούων. B

P. 448. αἰσθάνομαι] *A* περιαισθάνομαι. Dein καί ante v. σχετλιαζόντων om. suppletus *Γ*. Ad participp. ἀγαναχτούντων et σχετλιαζόντων Stallbaumius intelligebat τινῶν; immo referuntur ad vv. τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ut supplerī debeat αὐτῶν, quod, quia per se intelligitur, more supprimitur, vid. ad Protag. p. 65. et Phaedr. p. 431. De v. αἰσθάνομαι cum genitivo et participio iuncto vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1077. In eis quae sequuntur multa turbarunt viri docti. Etenim pro ἆρα Findeisenius e Meerm. reposuerat ἄρα, quod (licet reperiatur etiam in Ξ Vindd. 1. 2. 7. et Florr. a. c. f. m. x.) male, si quid video, receperunt Bekkerus et Stallbaumius. Findeisenius scripserat: πεποιηκότες. ἄρα ἀδίκως — λόγος. Quod ferri non posse non est quod exponamus. Bekkerus, quem Stallbaumius audivit, sic locum constituit: ὡς δεινὰ πάσχουσι· πολλὰ καὶ ἀγαθὰ — πεποιηκότες ἄρα ἀδίκως — ἀπόλλυνται, ὡς ὁ τούτων λόγος; et sic scribi posse, ἄρα recepto, Heindorfius iam animadvertit; bene vero subiecit vir praestantissimus: „tamen ἄρα in media hac oratione post ἀδίκως poni debebat, neque vero hic aptum omnino est ἄρα, *igitur*, quoniam, quamvis quis plurimis in rem publicam beneficiis demeruerit, potest is tamen eiusmodi facinus committere, ut iure meritoque ad supplicium a civibus damnetur.“ Accedit quod verba πολλὰ καὶ ἀγαθὰ τὴν πόλιν πεποιηκότες male divellerentur a praegressis ὡς δεινὰ πάσχουσιν. Subiicit Heindorfius: „Iam nulla superest huiusce huius voculae (ἆρα) ratio, ni velis corrigere: ὡς δεινὰ πάσχουσιν, εἰ — πεποιηκότες ἄρα, ἀδίκως ὑπ' αὐτῆς ἀπόλλυνται, ὡς ὁ τούτων λόγος, τὸ δὲ ὅλον ψευδός ἐστι.“ Equidem mirari satis non possum viros doctos in loco planissimo haesitasse. Optime, si quid video, librorum fere omnium scriptura habet: πεποιηκότες. ἆρα ἀδίκως — λόγος; τὸ δὲ ὅλον ψευδός ἐστι. Interrogatio nihil prorsus habet in quo offendas; immo usu Platonico vel maxime commendatur (vid. ad Protag. p. 106.), et ad haue quaestionem respondetur

verbis τὸ δὲ ὅλον ψευδός ἐστι, in quibus τὸ δέ est Latinorum *immo* (vern. *vielmehr* s. *nein*), vid. ad Protag. p. 170. Heindorfius interpretabatur: *quum tamen totum hoc falsum sit.* Pro ἀπόλλυνται, quod Γ om., Florr. f. s. Ald. Bas. 1, ἀπώλυνται, Florr. d. x. ἀπόλλοιτο. Dein Vindd. 1. 6. ὡς οὐ τ. λ. In seqq. Φ τῆς πόλεως ἧς προστατεῖ pro πόλ. αὐθ' ἂν εἷς ποτέ.

ὑπ' αὐτῆς] Flor. x. et Aristid. ὑπ' αὐτῆς ταύτης. Heindorfius: „A Platone scriptum puto ὑπὸ ταύτης τ. π." At vero αὐτῆς (*ab ea ipsa*, vid. ad Phaedr. p. 236.) recte habet. Dein F ὅσοι πολιτικοί. Verba ταὐτὸν εἶναι ὅσοι τε πολιτικοί cet. conflata fere esse ex duabus his constructionibus: κινδυνεύει ταὐτὸν εἶναι τὸ πολιτικοὺς εἶναι et: κινδυνεύουσι ταὐτὸν πάσχειν ὅσοι τε πολιτικ. κτλ. *Matthiaeus* Gramm. gr. p. 1303. et *Stallbaumius* arbitrabantur. Immo ταὐτόν refertur ad τούτοις quod in ὅσοι latet. De vocis πρᾶγμα usu vid. ad Protag. p. 31. — φάσκοντες κτλ.] Bene contulit Heindorfius *Xenoph.* Mem. Socr. I, 2. 7. et *Isocrat.* contra sophist. §. 5. 6., mercedis vero negatae exemplum affert Findeisenius e Gell. Noctt. Attic. V, 10. In seqq. pronomen αὐτούς (quod ex interpretatione alterius σφᾶς videtur fluxisse) recte Bekkerus censet delendum esse; quamquam Stallbaumius non sine vi opinabatur dici „eos *ipsos*, qui se magistros virtutis profiteantur, conqueri, quod a discipulis pacta doctrinae mercede fraudentur." At vero sententiae vis inest in his: φάσκοντες ἀρετῆς διδάσκαλοι εἶναι κατηγοροῦσι τῶν μαθητῶν; quasi dicere voluerit Socrates: profitentur quidem se virtutis praeceptores esse, ostendunt vero eo quod discipulos suos saepenumero iniustitiae accusant, falsam esse illam professionem; nam si virtutem his traderent, fieri non posset ut iniuriam ab eis acciperent. Similiter viri civiles si conquerruntur quod a civibus suis male tractentur, hoc ipso declarant non bonos se esse vel fuisse rei publicae administratores, h. e., non verae se civium saluti (virtuti) prospicere vel prospexisse. Quocirca αὐτούς illud, quo magistri reliquis opponerentur hominibus, ipsi officeret sensui. Infra quoque 520. B. simpliciter: ὡς πανηρόν ἐστιν εἰς σφᾶς. — καὶ ἄλλην χάριν κτλ.] Est: *mercede defraudantes neque etiam gratiam referentes*, vel: *neque mercedem dantes neque etiam gratiam referentes.* De v. ἄλλος vid. ad Phaedr. p. 266. — εὖ παθόντες] Γ supplet. ὡς μαθόντες. In seqq. pro καί, quod omnes tuentur libri, Heindorfius suo Marte scripsit καίτοι, laudans Legg. II. 656. B: καίτοι τοῦ τοιούτου τί μεῖζον ἀγαθὸν ἢ κακὸν φαῖμεν cet. Recte vero Beckius,

Bekker. et Stallb. volgatum *καί* retinuerunt. Partic. *καί* videlicet sic in orationis initio ponitur, ut vigorem ei addat. Est fere Latinorum *iam*, vern. *so* vel *nun* (si imperativus sequitur), et *denn* (si oratio est interrogativa). Vid. quae *Matthiae.* collegit Gramm. gr. p. 1258. Commode attulit Stallbaumius Apolog. 29. B: *καὶ τοῦτο πῶς οὐκ ἀμαθία ἐστὶν αὕτη ἡ ἀπονενόητος;* Vern. h. l. esset: *Kann es denn etwas widersinnigeres geben, als —?*

, *πράγματα*] Vid. supra. Hoc autem loco simul praegresso *λόγῳ* opponitur. Flor. d. *πρᾶγμα· καὶ ταῦτα δικαίους.* Verba *ἀνθρώπους ἀδικεῖν* id ipsum declarant, quo *λόγος* ille continetur (*diese Rede, dass Menschen — Unrecht thun*); ut *Matthiaeum* mirer Gramm. gr. p. 846. et 879. statuentem hoc positum esse pro *ἢ ἀνθρ. ἀδικεῖν* vel *τοῦ ἀνθρ. ἀδικεῖν.* Quamquam *Schoemannus* quoque ad Isaeum p. 188. particulam *ἤ* omissam esse existimabat. — *ἐξαιρεθέντας — ἀδικίαν*] De accusativo e verbo passivo pendente vid. *Valcken.* Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 203. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 780. In F a corr. m. *ἀδικίας* scribitur. D

ε

Dein *σχόντας* Clark. aliique libri (Ξ a corr. m., B *αχόντας*) cum Steph. In Ald. Bass. 1. 2. *σχόντες*, ΣJV Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. o. x. Aug. et Meerm. *ἔχοντας.* Male Findeisenius: „Fortasse Plato scripsit *ἴσχοντας.*“ *Σχόντας* est *adeptos*, ut Sophist. 227. A: *πολλὰ καὶ γελοῖα δοκοῦντα ὀνόματα ἔσχεν* (*invenit*). Menex. 243. D: *δόξαν γὰρ δὴ αὐτοὺς ἡ πόλις ἔσχε μήποτ' ἂν καταπολεμηθῆναι κτλ.* Politic. 282. C. al. Vid. *Heindorf.* ad Sophist. p. 310. Proxime Vind. 6. *τοῦτο*, Flor. x. *τοῦτω*, Ald. *τούτω.* Dein libri edd. cum Clark. Vind. 6. al. *ὃ*, JV Florr. b. x. *ᾧ*, W. *ᾧ* superscr. *ὃ*; unde recte Bekkerus, quem Stallbaumius quoque secutus est, dedit *ᾧ*, quod non tam est exquisitius, ut Stallbaumius indicabat, quam graeco sermoni unice consentaneum; quippe sic verba *τούτῳ ᾧ οὐκ ἔχουσιν* una continentur notione. Sequens *οὐκ* abest ab J et Flor. b. Proxime Flor. b. *δοκεῖ μοι τοῦτο*, omisso *οὐ.* Tum Meerm. *με ἠνάγκασ. δημηγορεῖν.* Clark. *μεῦ ἠναγκ.* Etiam in *A* exstat *μεν.* Verbo *δημηγορεῖν* tangitur Callicles qui supra 482. C. dixisset: *Ὦ Σώκρατες, δοκεῖς νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὤν· καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς κτλ. — ἀποκρίνεσθαι*] Sic Clark. cum Bekkeri libris (praeter E, qui *ἀποκρίνασθαι* exhibet), Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Volgo *ἀποκρίνασθαι.* Tum Flor. x. *οἷός τε ἦς.* Post v. *ἀποκρίνοιτο* interrogandi notam abiecerat

Heindorfius, (quem Beckius secutus est,) „ut excusandi quasi causa, quamquam ironice, haec Callicles subiiciat.“ Recte vero Buttm. „Nunc nihil esse video quod interrogationis tenori, qui sponte se offert logenti, adversetur. Respondet Socrates concedendo, se οἷόν τε εἶναι; sed ut amicitiae gratia hoc sibi tribuat respondeatque precatur.“ — *νῦν γοῦν*] Σ Vindd. 2. 7. Aug. Meerm. et pr. Ξ *γὰρ* pro *γοῦν*, ΦV Florr. a. o. *δὲ*, Γ *δὲ γοῦν*.

σύγγνοῦς — τῶν λόγων] Vid. de hac adiectivi cum genitivo substantivi eiusdem generis coniunctione ad Protagor. p. 116. sq. Tum Bass. 1. 2. *ἐθέλοις* et edd. *ἀποκρίνασθαι*. Hic quoque *ἀποκρίνεσθαι* praestant Clark., Bekkeri libri (uno excepto E), Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. et Meerm. — *πρὸς Φίλιον*] Vid. ad p. 500. B. Tum Flor. d. *ὑπ' αὐτοῦ*. Flor. x. *ὅτι ἀγαθὸς*. A Meerm. *ἀγαθός* abest. De part. *ἅπαντα* post participium posita vid. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 1211. Proxime ΞΣJV Vindd. 2. 7. Flor. b. Aug. et Meerm. *ἀνθρώπους παιδεύειν*. B

Τί δ' ἂν κτλ.] Bene Heindorfius: „In Protagoram Prodicumque et ceteros *ἀρετῆς διδασκάλους* dici haec videntur a Callicle, qui ipse cum Gorgia non virtutis, sed dicendi et administrandae rei publicae peritum se ferebat.“ Cf. Menon. 95. C. Heindorfius haec ita interpretatur: *sed cur loqueris de hominibus prorsus futilibus?* Optativum igitur cum partic. *ἄν* non respexit vir doctus. Est potius, ut patrio nitamur sermone: *aber wie kannst du nur von Menschen reden die für nichts zu achten sind?* — *περὶ ἐκείνων*] Clark. *περιείνων*, Δ Φ et Lobcov. (ap. *C. Schneider.* ad Polit. p. 155.) *περὶ κείνων*. De Ionico *κεῖνος* vid. Schneider. l. l. p. 134. sq. Tum Θ *λέγῃς*, Florr. f. x. et Meerm. (in hoc superscr. *οι*) *λέγεις*. Heindorfius: „*Quid vero de illis dicendum putas* etc.? nisi forte legendum: *Τί δ' ἂν περὶ ἐκείνων λέγεις.*“ Sed quum Socrates Callicli haec reddat quaerenti *Τί ἂν λέγοις* cet., ipsa, ni fallor, res postulat *Τί δ' ἂν λέγοις* cet. In seq. Vind. 6. *προεστᾶναι*.

P. 450. *ὅταν τύχωσι*] Verba haec male Findeisenius cum sequentibus nectebat interpretans: *quando civitatem quam improbissimam experti fuerunt.* Stallbaumius: *si quando casus ita ferat.* Heindorfius: „*quandoque, serius ocius.*“ Immo est: *si eam accusant, tamquam improbissimam accusant.* Sic enim ὅταν accipi oportet, vid. ad p. 468. A. posita. — *ὦ μακάριε, ἐστὶ*] Libri edd. (etiam recentiores, ut Heind. Stallb. al.) *ὦ μακάρι'*. Flor. x. et Meerm. *μακάριε*. Dein Meerm. *ἔστι*, Flor. x. Bas. 2. *ἐστι*,

Fig. 1.

Fig. 2.

Fig. 3.

Fig. 4.

σθαι τοὺς σοι προειμένους ἐνεργεσίαν ὁρῶντα ἐγκαλοῦντάς σοι. Tum Vind. 7. Flor. d. τούτοις μόνοις. — ἐνεχώρει] Stallbaumius: „imperfectum ἐνεχώρει ponit, non quo hanc ipsam sententiam iam commemoraverit, sed quod ex iis, quae antea disputata sunt, hoc sponte consequi arbitratur.“ Immo imperfectum per se (sine part. ἄν) ponitur ita ut aliquid indicet quod fieri quodammodo necesse sit, alterum si evenerit, et pro oratione quae dicitur hypothetica (ἄν c. imperfecto) oratione Graeci utuntur absoluta (h. e., solo indicativo sine part. ἄν), ut eius, quod certum vel etiam necessarium est, notio efferatur, vid. ad Protag. p. 126. et ad Gorg. p. 514. C. Quocirca verti potest: *Quin etiam beneficium sine mercede conferre his solis convenit, si vera dicunt*, i. q., *in hos solos cadere necesse esset, si vera dicerent.* Verba enim εἴπερ ἀληθῆ ἔλεγον non ad Socratem referuntur, sed ad sophistas profitentes se virtutem docere hominesque bonos efficere, ut infra: μόνῳ ἀσφαλὲς ταύτην τὴν ἐνέργεσίαν προέσθαι, εἴπερ τῷ ὄντι δύναιτό τις ἀγαθοὺς ποιεῖν. — εἰ προοῖτο] Δ προοῖτο, quod Bekkerus et Stallbaumius receperunt. Vid. de his formis *Krüger.* ad Xenoph. Anab. I, 9. 7. *Göttling.* ad Aristot. Polit. II, 9. p. 340. Adde *Fischer.* ad Weller. II. p. 484., qui e Thucyd. I, 120. προόιντο affert, et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 407. Etiam Buttmannus in ed. Heind. II. προοῖτο retinuit. Verbum προοῖτο refertur ad praegressum ἐνέργεσίαν et simul ad sequentia μεταδιδοὺς τοῦ τάχους; igitur est: *si hoc in eum beneficium contulerit, ut eum celerem effecerit.* Post v. παιδοτρίβης comma, quod edd. superiores habent, servari oportet; est enim καὶ μή vern. *nicht aber*, vid. ad Protag. p. 142. Flor. x. καὶ μήν. — ὅτι μάλιστα] Sic Florentini. Volgo ὁτιμάλιστα. Verba haec cohaerent cum seqq. ἅμα μεταδιδούς: *nec, postquam mercedem pactus sit, eodem quam maxime tempore, quo celeritate eum impertiat, pecuniam sumat.* De part. ἅμα cum participio iuncta vid. *Stallbaum.* ad Phileb. p. 148. Tum Flor. s. et Meerm. λαμβάνῃ. Proxime Flor. x. οὐ γὰρ δὴ τῇ, art. τῇ om. JV Florr. b. c.; dein Florr. b c. βραδύτητι.

οἱ ἄνθρωποι] Flor. d. ἄνθρωποι. Dein ἀφαιρεῖ pro volgato ἀφαιροῦ (quod in Paris. quoque E exstat) Clark., Bekkeri libri, Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. et Meerm. De appositione τὴν ἀδικίαν vid. ad Protag. p. 34. Quae sequuntur οὐδὲν δεινὸν αὐτῷ μή ποτε ἀδικηθῇ valent: *minime huic est verendum ne unquam iniuriam accipiat.* Sic enim ponitur οὐδὲν δεινὸν μή, ut Phaedon. 84. D

B: *οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ*, al. sexc. — : *ἀλλὰ μόνῳ*] Sic ΞJV. Vind. 2. Flor. a. Aug. et Meerm., quod Findeisenius iam receperat pro volgato *ἀλλ' ᾧ μόνῳ*, idemque dederunt posteriores. Clark. *ΓΔB* (superscr. *ἀλλὰ ᾧ*) CFW Vindd. 1. 6. Flor. c. et corr. Σ *ἀλλ' ᾧ*, Florr. b. x. *ἀλλὰ μόνον*. Vocem *μόνῳ* praegresso *αὐτῷ* explendam esse per se intelligitur. *Routhius* *ᾧ* pro *αὐτῷ* vel *ἐκείνῳ* (ut in formula *ἢ δ' ὅς*) positum esse opinabatur, quod in hac sermonis forma prorsus inauditum foret. Mox pro *ἀσφαλὲς ταύτην* Vind. 2. et Meerm. *ἀσφαλεστάτην*, JV Florr. b. x. *ἀσφαλέστατον*. Tum Vind. 6. *ἀγαθοὺς δύναιτό τις*. Verba *εἴπερ — δύναιτο* (*si — possit*) indicant hoc non solere fieri. Optativus enim cum coni. *εἰ* iunctus, ut Latinorum coniunctivus cum part. *si* (v. *Beier.* ad Cicer. Offic. I. p. 12.), negandi ac dubitandi habet significationem. Vid. ad Protag. p. 131. sq. — *Διὰ ταῦτ' ἄρα*] Flor. x. *διὰ ταῦτα* (sic Meerm. quoque) *ἄρα*, Reg. *διὰ ταῦτ' ἔστιν ἄρα*. Tum *συμβουλάς* om. Meerm.

Ἔοικέ γε] Flor. x. *δὴ* pro *γε*. In Meerm. *γε* om. E Dein Clark. *ΔΞΣCW* Vindd. 1. 2. 6. Florr. a. c. *βέλτιστον*, B *βέλτιστον*, JV Flor. b. *βέλτιστα*. In Par. E *βέλτιστος* a corr. m. Proximum *εἴη* om. JV. Tum Flor. x. Reg. (superscr. ab alia manu *ἑαυτοῦ*) cum Ald. Bass. 1. 2. *αὐτοῦ*, Flor. m. *ἑαυτοῦ*. Proximum *οἰκίαν* om. pr. *Δ*.

P. 452. *διοικοῖ*] pr. *Δ οἰκοῖ*, W Vind. 6. Flor. o. *οῖ* et Meerm. *διοικῇ* vel *διοικη*, unde Heindorfius, quem Beckius secutus est, Atticam formam *διοικοίη* restituit; sed in illo *διοικῇ* cum *οι* superscripto non forma *διοικοίη* latet, sed solennis haec est terminationum *η* et *οι* (quae *ι* pronuntiabantur) confusio. Quocirca recte Bekkerus et Stallbaumius retinuerunt et Buttmannus revocavit *διοικοῖ*. De re cf. Protag. 316. C. 318. B. sq. Sophistas autem ingentem institutionis mercedem exigentes h. l. tangi ante oculos positum est. Schleiermacherus Platonem opinabatur Aristippum maxime perstringere, qui primus e Socratis discipulis mercedem petivisset. Subiectum quod dicitur verborum *μὴ φάναι συμβουλεύειν* pronomen est infinitum, ad quod sequens *αὐτῷ* refertur. Sic vero, *darin — wird es für schändlich gehalten seinen Rath zu verweigern* (h. e., *wenn man seinen Rath verweigern wollte*) cet. *Δῆλον γὰρ*] *γάρ* om. Meerm. Dein Flor. x. *αὐτὸ* pro *τοῦτο*. Verba *τοῦτο αἴτιόν ἐστι* referuntur ad praegressa, ut intelligi oporteat: *hunc esse causam cur turpe existimetur*

institutionis moralis mercedem exigere. — ἀντ' εὖ ποιεῖν] Sic Clark. (ἀντ' εὐ ποιῶν) et Vind. 2. pro vulgato ἀντευποιῶν. De hoc et seq. ἀντ' εὖ πείσεται vid. ad Phaedr. p. 307. sq. posita; adde quae copiose ad h. l. de hoc genere disputavit *Stallbaumius*, qui recte ἀντ' εὖ ποιῶν dedit. Heindorfius vero, Bekkerus et Buttmannus ἀντευποιῶν retinuerunt. Dein Heindorfius (quem Beckius sequutus est) ante vv. εὖ ποιήσας articulum ὁ interposuit; at nullo in libro articuli vestigium apparet; quocirca pro vero haberi oportet εὖ ποιήσας sine articulo (Cf. *Hermann.* ad Eurip. Hecub. p. 64. ed. 1831.); subiectum est enim pronomen infinitum (vern. *man*), vid. ad Protag. p. 71. sq. Orationem confusam et prius εἰ fortasse delendum esse opinabatur Schleiermacherus admirabiliter vertens: *So dass dies ein ganz gutes Kennzeichen ist, wer diesen Dienst gut erwiesen hat, dem wird auch wieder gedient werden, wer aber nicht, dem nicht.* Sensus tamen planissimus est: *quocirca pulchrum hoc videtur indicium esse, si pro hoc beneficio* (h. e., *pro institutione morali*) *gratia ei refertur*; hoc videlicet documento est doctorem ad virtutem et iustitiam (cf. 520. D.) instituisse discipulum. Male coniungunt viri docti verba ταύτην τὴν εὐεργεσίαν cum sequentibus ἀντ' εὖ πείσεται; immo coiaerent cum εὖ ποιήσας (quasi εὖ ποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν ποιήσας: *dum hoc beneficio alterum affecit*, ut ποιεῖν cum accusativo rei construitur); hoc beneficium est enim institutio quam dicimus moralis, quam beneficii loco doctor tradit discipulo; ipsam quidem hanc discipulus non potest rependere, at gratiam doctori pro summo hoc bono referre debet, si bonum et iustum se praestiturus est. Atque hoc est ἀντ' εὖ πάσχειν, ratione doctoris habita. — ἀντ' εὖ πείσεται] Sic libri tam editi quam scripti, quod Heindorfius male in ἀντευπείσεται mutavit, quem sequuti sunt Beckius et Bekkerus; solus Ξ ἀντευπείσεται exhibet, Γ ἀντευποιήσεται. Vid. supra allata, et adde *Matthiae* Gramm. gr. p. 1190., qui recte ponit non esse veram tmesin, sed praepositionem (h. l. ἀντί, vern. *dagegen*) adverbii partes agere.

τὴν θεραπείαν] Art. τήν om. ΣV Vindd. 2. 7. Flor. c. Aug. Meerm. et pr. Ξ. Stallbaumius: „sensus hic est: ποτέρα ἐστὶν ἡ θεραπεία, ἐφ' ἣν με παρακαλεῖς; De loquendi genere v. ad Euthyphr. p. 100. Matth. §. 264." (p. 548.). Dein ad τὴν τοῦ μάχεσθαι e praegr. int. ἐπί. Tum F διαλοιήσονται et ὁμιλήσονται, Vind. 1. ὁμιλήσαντα, Vind. 6. ὁμολογήσαντα. De participiis praemissa particula ὡς vid. *Matthiae* Gramm. gr. p. 1091. — ὦ Καλλί- 521

κλεις] Sic ΞΣ Vind. 7. et Flor. x. Volgo *ὦ* deest, quod vide ne rectius habeat. Cf. ad p. 489. A. Dein *εἰ* om. J. Proxime Flor. x. *πρός με*, Vindd. 1. 2. 6. *πρὸς ἐμὲ διατελεῖν· ἃ νοεῖς*. De re cf. 487. D. Tum *καὶ* post *εὖ* om. F. Similia sunt Theaet. 147. D: *εὖ καὶ ἀνδρείως*. Charm. 160. D. Legg. IX. 855. A. al. — *ὅτι — ὡς*] *ὅτι* om. ΞJV Vindd. 2. 6. 7. Flor. d. et Meerm.; contra *ὡς* abest a Florr. b, x. In Flor. f. *διαχονήσαντα*, F *διαχονήσονται*.

Κολαχεύσοντα] Heindorfius: „Accuratius scripsisset: *ὡς χολαχεύσ.*, particulamque illam vereor ne praecedens *Σω.* absorpserit.“ Cui recte assentitur Stallbaumius. Buttmannus volgatam defendi opinabatur superioribus illis p. 514. A: *εἰ οὖν παρεχαλοῦμεν ἀλλήλους — δημοσίᾳ πράξοντες — ἐπὶ τὰ οἰκοδομικά* et B: *κἂν εἰ ἐπιχειρήσαντες δημοσιεύειν παρεχαλοῦμεν ἀλλήλους κτλ.*; sed aliam illorum rationem esse liquet, quum participia non a v. *παρεχαλοῦμεν* pendeant, sed per se posita sint: *si, res civiles tractaturi, inter nos cohortaremur ad architecturam facilitandam* cet. Pro *ἄρα* Flor. x. *ἆρα*, et pro *με* Φ *γε*. Tum Ald. Bas. 1. *παραχαλεῖ*. — *Εἴ σοι Μυσόν γε ἥδιον χαλεῖν*] In Clark. scribitur sine accentibus: *εἰ σοι μυσον γε ἡδιον χαλειν*, quod corruptelae indicium habetur; in ΣY *μϋσῶν*, Vind. 7. *μισῶν*, *μυσόν* cum reliquis libris Ξ a corr. m. J *εἴσυμοισόν*. Ficinus: *si mavis o Socratos mysiiom* (sic) *vocari, vocaberis utique, nisi mihi credideris*. *Stephanus* in marg. „Mendosus est hic locus, et fortasse voces aliquot desunt.“ *Cornarius* Eclog. p. 80. *Μυσῶν* pro *Μυσόν* e cod. Mss., ut narrat, recepto scribi volebat: *εἰ μή σοι Μυσῶν γίνεσθαι ἥδιον λείαν, ὦ Σώκρατες*. *Casaubonus* in notis Mss., quae in bibliotheca Bodleiana asservantur (ut Routhius tradit), emendabat: *εἰ μή σοι Μυσῶν γε ἥδιον εἶναι λείαν*, quod Heindorfius et Buttmannus probaverunt. De proverbio *Μυσῶν λεία* Suidas: *παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς διαρπαζομένων· οἱ γὰρ περίοικοι κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον — τοὺς Μυσοὺς ἐληΐζοντο*. *Erasmus* Adag. p. 288. Col. „in eos olim dicebatur, qui impune a quibuslibet laeduntur ac diripiuntur.“ Hoc autem quod *λεία* a Timaeo p. 174. (145. Koch.) inter Platonicas voces laudatur, neque tamen in Platone reperitur, Heindorfium adduxit ut crederet hic ei sedem suam inventam esse. Sed nullum prorsus vocis *λεία* vestigium reperitur in libris, neque omnino in hunc locum quadrat, ut bene iam Schleiermacherus et Stallbaumius iudicarunt. Etenim *Μυσῶν λεία* ex Suidae interpretatione esset *praeda ex Mysis capta*, non *praeda quam Mysi faciunt*, ut

Cornarius vertit: *Si non tibi iucundius est ut Mysorum praeda fias.* *Heusdius* Spec. crit. in Plat. p. 97. sic locum accipiebat: *ΚΑΛΛ. Εἶ σοὶ Μυσὸν γε ἥδιον καλεῖν, ὦ Σώκρατες; Ad adulandum me, generosissime, provocas? Call. Mavisne, o Socrates, Mysus vocari?* Ita vero scribendum esset *καλεῖσθαι* pro *καλεῖν*; et sic: *ἦ σοὶ Μυσὸν γε ἥδιον καλεῖσθαι*, legi posse Schleiermacherus coniiciebat. Propius a vero videtur abesse quod Olympiodorus (Cod. Cizens.) affert: *ἡ παροιμία αὕτη ἐκ τοῦ Τηλέφου ἐστὶν Εὐριπίδου: ἐκεῖ γὰρ ἐρωτᾷ τις περὶ τοῦ Τηλέφου, καὶ φησι τὸ Μυσὸν Τήλεφον. εἴτε δὲ Μυσὸς ἦν, εἴτε ἀλλοθέν ποθεν, πῶς ὅτι ὁ Τήλεφος γνωρίζεται. οὕτω καὶ ἐνταῦθα· εἴτε κόλακα θέλεις εἰπεῖν τὸν τοιοῦτον, εἴτε διάκονον εἴτε ὑπηρέτην, δεῖ, φησὶν ὁ Καλλικλῆς, τοιοῦτον εἶναι περὶ τὴν πόλιν.* Quem sequutus Stallbaumius hunc locum interpretatur: „Callicles pro more suo verba Euripidis ad rem suam transferens: *Si tibi, inquit, volupe est, o Socrate, Mysum vocare eiusmodi hominem, equidem nihil impedio.*“ Haud scio tamen an aliter locum intelligi oporteat. Tritum est enim proverbium *Mysorum ultimus*, *Μυσῶν ὁ ἔσχατος* (Theaet. 209. B.), *ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων*, ut Schol. explicat. *Cicero* pro L. Flacco c. 27: *Quid porro in Graeco sermone tam tritum atque celebratum est, quam si quis despicatui ducitur, ut Mysorum ultimus esse dicatur?* Cf. *Erasmi* Adag. p. 185. Colon. Atque in universum Mysi videntur ita in proverbium venisse, ut pravissimus quisque Mysus vocaretur. Sic Theaet. l. l. *ἢ τῶν λεγομένων* (sic libri omnes; recentiores demum invexerunt *τὸ λεγόμενον*) *Μυσῶν τὸν ἔσχατον*, ubi recte Buttmannus: „quidni enim ipsi Mysi in proverbio esse dicantur, si Mysorum ultimus ita usurpatur?“ Itaque *Μυσόν τινα καλεῖν*, *Mysum aliquem vocare*, proverbii loco videtur dictum esse pro: *malo* s. *ignominioso aliquem nomine afficere.* Quod si ponimus, optimus exsistit sensus. Particula *γε* in responsione ita usurpari constat ut praegressa affirmet, v. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1207. Est igitur: *Sane* (int. ad adulandum te provoco), *si tibi magis placet ignominiae causa hoc uti nomine*, h. e., *eum, qui civitati obsequitur, adulatorem* (quasi Mysum, h. e., hominem contemnendum) *vocare. Ad hoc ipsum* (ad obsequendum, *τὸ χαρίζεσθαι*) *te cohortor, quod tu per ignominiam adulationem* (civitatis igitur amicum adulatorem, quasi Mysum) *vocas. Μυσόν* igitur refertur ad praegressum *κολακεύοντα*; Callicli enim is qui civitati obsequitur (*ὁ χαριζόμενος*), dicitur civitatis amicus, Socrates vero eundem adulatorem nominat (*ὡς κολακεύοντα — με*

παραχαλεῖς). Similiter Bekkerus loci sensum ceperat, ut Schleiermacherus refert Annotatt. p. 496: „*wenn du durchaus das Ding bei dem schlechtesten Namen nennen willst, den man ihm geben kann.* Neque tamen ad rem, sed ad hominem refertur *Μισὸν καλεῖν*; quocirca est: *si tibi magis placet eum qui civitati obsequitur* (ad quod quidem obsequium te cohortor), *ut ignominioso eum nomine afficias, adulatorem vocare.* Particulae *γε* affirmandi sensu praeditae optime dein respondent *ὡς εἰ μὴ ταῦτα γε ποιήσεις: Sane te ad hoc cohortor, nam nisi hoc feceris.* Quae cogitandus est Callicles additurus fuisse: *scito pessima quaeque tibi imminere* s. *te esse passurum*, vel tale quid, ea, quominus adiiciat, prohibetur a Socrate in media oratione eum interpellante verbis *Μὴ εἴπῃς κτλ.* Pro *ἥδιον* W *ἴδιον*; dein F *καλιὸν*, pr. *Γ παραχαλεῖν*. Tum *ὦ Σώκρατες* om. Flor. d. In Florr. a. c. *ἦν μὴ*, J *μή γε*; a Meerm. *γε* abest, „bene, opinor" *Heindorfius*. Sed de part. *γε* vid. *Hermann.* ad Viger. p. 827. Dein Florr. a. c. *ποιήσῃς*, C *ποιήσης*. Post *ποιήσεις* recte Heindorfius pro interrogandi nota lineolam, interrupti sermonis signum, posuit. — *εἴπῃς*] W *εἴποις*. Dein pro *ὅ* Clark. *ὅτι*. De re cf. 486. A. sq. In seqq. *Πονηρός* pro *πονηρός* et *Ἀλλ' ἀφελόμενος* pro *ἀλλ' ἀφελόμενος* scripsimus, ut directa his verbis responsio contineretur. — *ἀγαθὸν*] V Flor. b. Aug. *ἀγαθόν γε*, J *ἀγαθόν τε*. Dein Flor. d. *ἄν τι*. — *μὴ αὖ ἐγώ*] Sic Clark. *Γ Δ Φ* B C E F J V W Vind. 1. Aug. et Meerm. cum novem Florentt. Volgo *μὴ αὖ καὶ ἐγώ*. Illos rite secuti sunt Bekker. Stallb. et Buttm. Tum Vindd. 1. 2. 6. 7. *ἀλλὰ ἀφελ.* Dein J *χρήσετο*. Proxime Flor. x. *ὥσπερ ἐμέ*.

οὕτω] Clark. Vindd. 1. 7. Florr. a. c. *οὕτως*, quod mihi videtur reponendum esse. Tum Flor. x. *καὶ κακῶς*. Stephanus in marg. „Quidam vet. *καὶ κακῶς*." — *δοκεῖς*] Clark. Ξ Σ C E V W Vind. 2. Florr. a. c. d. m. o. x. cod. Reg. et pr. F *δοκεῖ*, quod Findeisenius et Stallb. in ed. Weigel. receperunt; sed vide ne ex librarii errore profectum sit, cui tritum illud *ὡς μοι δοκεῖ* in mentem venerit, vel qui in seqq. *πιστεύεις* legerit. Tum *ὦ* om. Ξ B E F W. Pro *πιστεύειν* Florr. f. s. Ald. Bass. 1. 2. et E a corr. m. *πιστεύεις*, quod receperunt Findeisenius, Heindorf. et Stallbaumius in ed. Weig. Sed recte habet *ὡς μοι δοκεῖς — πιστεύειν* (quod libri plurimi et optimi praestant. Ficinus: *Videris mihi o Socrates opinari nihil eiusmodi te passurum*), ut oratio sit exclamantis, quemadmodum 490. E: *ὡς ἀεὶ ταὐτὰ λέγεις, ὦ Σώκρατες!* Sic etiam Stallbaumius et Buttmannus in ed. Heind. II. (*Quam certo*

C

confidere mihi videris) locum intellexerunt. *Rückert.* Plat. Eclog. p. 88. ὡς in eam partem accipiebat ut esset *scilicet*. *C. Fr. Hermannus* in Specim. in Plutarch. de superstit. p. 6. duas arbitrabatur conflatas esse constructiones: ὥς μοι δοκεῖ πιστεύεις, et δοκεῖς μοι πιστεύειν. — ἓν τούτων] Flor. d. τοῦτο. Dein pro οἰκιῶν ΣΥΦ Vindd. 1. 7. (ap. Stallb.) Aug. et Meerm. οὐκ ὤν. — οὐκ ἄν εἰσαχθείς] Est: *quasi procul habites nec in iudicium possis* (ἄν) *adduci*. De part. ἄν participio adiuncta vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1197. Frustra Cornarius corrigebat εἰσαχθείης (vertens: *et non pertrahi possis in iudicium*). Tum Flor. m. εἰς τὸ δικαστήριον. — ὁντινοῦν ἄν] Clark. ὅντιν' οὖν. Verba ὁντινοῦν — οἷδ' om. Σ Vindd. 1. 2. 6. 7. et pr. Ξ. Dein Flor. x. ἄν τι τύχοι. Post ὅ τι male Heindorfius, quem Beckius sequutus est, interposuit particulam ἄν, quam ob proximum ἄν hic neglectam esse arbitrabatur Buttmannus. Viri igitur docti, id quod admirabile accidit, non viderunt optativum τύχοι particulam ἄν prorsus respuere; esse enim deberet ὅ τι ἄν τύχῃ (ut p. 322. C: ὅ τι ἄν τύχω al. sexc.). Sed recte habet ὅ τι τύχοι, ut εἰ τύχοι, ὅπῃ τύχοιμι alia sexcenta frequentantur, vid. ad p. 456. B.; neque propter orationem obliquam optativus post relativum ponitur (quod Stallbaumio et Bornem. ad Xenoph. Memor. Socr. p. 279. videbatur. Cf. *Bernhard.* Synt. p. 464.), sed loquutionum ὅ τι τύχοι, εἰ τύχοι cet. sensus optativum requirit; particulae enim ἄν vis in ipso verbo τύχοι inest, sicuti ἴσως, τάχα al. cum optativo sine part. ἄν ponuntur, vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 981. seq. — εἰς] F καὶ εἰς.

P. 454. κινδυνεύων] Sic Bekkeri libri cum Vindd. D quatuor, Florentt. novem, Ald. Bass. 1. et 2., quod Routhius iam pro volgato κινδύνων reposuit. Ficinus: *periclitans ob ea quae tu affers.* Dein pro ὃ σὺ λέγεις Flor. d. ὧν σὺ λέγεις, quod Heindorfius de coniectura dederat; idque recte sequutus est Stallbaumius; nec Ficinus aliter videtur legisse vertens: *ob ea quae tu affers.* Etenim ὅ referretur vel ad τινός vel ad seq. πονηρός τις; at quum τούτων appositum sit, ad hoc referatur relativum oportet; sermonis igitur usus postulat τούτων τινὸς ὧν σὺ λέγεις; neque enim ad sequentia πονηρός τις referri poterit relativum ὃ σὺ λέγεις, quum Callicles non voce πονηρός usus sit in praegressis, sed μοχθηροῦ ἀνθρώπου καὶ φαύλου dixerit; sumendum igitur esset (id quod haud probabile foret) Socratem pro illis quas Callicles usurpaverat vocibus posuisse πονηρός. *Rückert.* Eclog. Plat. p. 88. verba ὃ σὺ λέγεις cum sequentibus coniungebat, ut sensus exsisteret

hic: „probe scio, si mihi propter horum aliquid causa dicenda erit, id quod tu dicis, pravum fore qui accuset, i. e., te ipsum testem habeo, nonnisi a pravo homine me in ius vocari posse.“ Verbis *τούτων ὧν σὺ λέγεις* significantur superiora illa: *ὃ πολλάκις εἴρηκας, ὅτι ἀποκτενεῖ με ὁ βουλόμενος — ὅτι ἀφαιρήσεται ἐάν τι ἔχω κτλ.* Quocirca verba *κινδυνεύων περὶ τούτων τινὸς ὧν σὺ λέγεις* hoc significant: *ita ut in capitis vel bonorum periculum arcessar.* In seq. *τις* post *πονηρός* om. ΣΥΦ; Vind. 7. Aug. et Meerm. *πονηρός μ' ἔσται.* Flor. b. *ἔσται εἰσάγων.* Tum *εἰσαγάγοι* pro *εἰσάγοι* Clark. (*εἰσαγάγοι*) cum Bekkeri libris, Vindd. 1. 2. 6. 7. et Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. praestant. Dein Ξ *οὐδὲ* pro *οὐδέν.* In seqq. corr. *ἀποθάνοιμι.* Tum Meerm. *εἴπω σοι.* Pron. *σοι* om. C. — *τῇ ὡς ἀλ.*] *ὡς* om. V. Dein Flor. x. *τῶν νυνὶ.*

πρὸς τὸ ἥδιστον] Verbis *οὐ πρὸς τὸ ἥδιστον* iteratur fere praegressum *οὐ πρὸς χάριν* ita ut extollatur, vid. ad p. 452. E. Omittit haec *οὐ πρὸς τὸ ἡδ.* F. Dein *σὺ παρανεῖς* pro *σὺ νῦν παρ.* ΓΞCJVW Vindd. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. et cod. Reg. Quamquam Ficinus quoque *νῦν* reddidit vertens: *ad quae quasi praeclara quaedam tu nunc monendo exhortaris.* *Τὰ κομψὰ ταῦτα* regerit Socrates Callicli, qui supra p. 486. C. dixerat *ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφείς.* In seqq. Meerm. Ald. Bass. 1. 2. *ὅτι* pro *ὅ τι.* — *ὅνπερ*] Δ a pr. m. *ὅπερ.* Locus respicitur p. 464. D. Proxime Flor. x. *ἂν ἰατρὸς*, dein *ἀπολογεῖτο* et *τοιούτοις*, Aug. et Meerm. *ἐν τοῖς τοιούτοις.* — *κατηγοροῖ*] ΞΣ Vindd. 2. 6. 7. Flor. b. *κατηγορεῖ*, Δ *κατηγορεῖτο*; etiam Thomas Mag. p. 513. *κατηγορεῖτο* exhibet hunc laudans locum ut *κατηγορεῖσθαι* probet pro *κατηγορεῖν* usurpari. — *πολλὰ ὑμᾶς κ. κακὰ*] Flor. x. *πολλὰ ὑμᾶς κακὰ*, W *καὶ κακὰ ὑμᾶς.* In seqq. Bekkerus dedit *ἀνήρ* pro *ἀνήρ*, quod in libris comparet omnibus. Articulo nihil hic loci est, quum *ὅδε ἀνήρ* non sit vern. *dieser Mann*, sed *der da* (*ἀνήρ* enim pronominis fere partes agit, et *ὅδε*, ut Latin. *hic*, est *hier* s. *da*, vid. ad 467. B.). Recte igitur retinuerunt *ὅδε — ἀνήρ* Stallbaum. et Buttm. — *καὶ αὐτούς*] Cohaerent haec cum v. *εἴργασται: vos tam universos malis afficit, quam separatim natu minimos, quippe quos secando, emaciando* al. *corrumpat.* W *καί* ante *τοὺς νεωτάτους* om. Ficinus vv. *καὶ αὐτούς* cum sequentt. coniunxit vertens: *Vir iste — multa vobis intulit mala. Nam et vos et minores etiam vestros secando urendoque contorquet* cet. Verba *τοὺς νεωτάτους ὑμῶν* et *ἀπορεῖν ποιεῖ* posita sunt propter sequentia p. 522. B:

ἐάν τέ τίς με ἢ νεωτέρους φῇ διαφθείρειν ἀπορεῖν ποιοῦντα κτλ. — *κάων*] Florr. b. x. Bas. 2. *καίων*. Dein pro volgato *ἰγναίων* Clark. cum Bekkeri libris, quatuor Vindd., novem Florentt., Aug. Meerm. et Bas. 2. *ἰσχναίων* (Cf. Politic. 293. B.). Stephanus in marg. „Rectius *ἰσχναίων*: licet aliqua illius etiam scripturae exempla afferantur.“ Olympiodorus: *γράφεται καὶ ἴσχων καὶ πίγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἴσχων καὶ ἰσχναίνων, πρὸς τοῦτο ἀποδίδωσι τὸ πεινῆν καὶ διψῆν· εἰ δὲ πνίγων, τὸ προσφέρων πικρὰ φάρμακα δεῖ ἀποδοῦναι.* Pro *καὶ ἰσχναίνων* W *ἰσχναίνων τε*. Verbo *διαφθείρει* sine particula explicante (vid. ad Protag. p. 100.) adiunguntur ea quibus explicatur *τέμνων — ἀπορεῖν ποιεῖ*.

πώματα] Sic Bekkerus dedit, quem Stallbaumius se- 521
quutus est. Libri (etiam Clark.) *πόματα*, de quo vid. *Porson.* ad Eurip. Hecub. p. 396. et Advers. p. 218. Adde *Stallbaum.* ad Phileb. p. 100. et *Christ. Schneider.* ad Polit. p. 285., qui hanc quoque rem codicum numero et pondere iudicandam censet, quasi librarii (modo *πόμα*, modo *πῶμα* scribentes) ipsius scriptoris instar habeant. Ξ Σ Vindd. 2. 6. 7. Aug. Meerm. et *πέμματα*. Post *πικρότατα* Heindorfius additum volebat *τε*. In seqq. *οὐχ ὥσπερ* vernaculum est *dagegen*, vid. ad Protag. p. 157. 180. Pron. *ἐγώ* om. Flor. d. De v. *εὐωχεῖν* duplici cum accusativo iuncto vid. *Matth.* p. 772. sq. — *τί ἄν οἴει*] Bas. 2. *οἶν*, Vind. 1. *οἴῃ*. Tum *ἐν τούτῳ τ. κακῷ ἀπολῃφθέντα* est: *hoc malo constrictum* (sic ut elabi non possit), h. e., *coram pueris, quos omnibus modis cruciaverit, a coco accusatum.* De v. *ἀπολαμβάνεσθαι* vide quae exposui ad Conviv. interpret. germau. p. 362. sq. Florr. b. x. *ὑπολῃφθέντα*, Flor. c. *ἀπολειφθέντα*. Dein artic. *τόν* ante v. *ἰατρόν* e libro V recepit Bekkerus, quem Stallbaumius quoque sequutus est. — *ἢ εἰ εἴποι*] Volgo (etiam Clark.) *ἢ εἴποι*. Stephanus in marg. „For. *ἢ, εἰ εἴποι*. ut aute *ὁπόσον* ponatur tantum hypostigme.“ Coniunctionem *εἰ* addunt V et Vind. 6. a sec. m., idque sequuti sunt post Findeisenium recentiores. Ronthius malebat *εἰ εἴποι*, quod exstat in Flor. d. Aug. (*εἰ*) et Meerm. Ficinus *εἰ* non reddidit vertens: *An forte vera fatebitur: dicens — feci. At vero quam vehementer putas iudices eiusmodi reclamaturos esse?* Flor. x. *εἴπῃ*. Tum Flor. x. *πάντα ταῦτ' ἐγώ*. — *ὑγιεινῶς*] Heindorfius: „*ratione ad sanitatem tuendam accommodata.* Cum delectu adhibitum hoc vocabulum, cui in posterioribus verbis: *ὅτι δικαίως πάντα ταῦτα ἐγὼ λέγω* respondeat illud *δικαίως*.“ Dein E Florr. f. s. *πόσον*. Proxime Clark. *Δ ποιεῖ* pro *οἴει*. In Flor. x. *ἄν*

om. Sequentia: *Ἴσως οἴεσθαί γε χρή* sunt: *Sane s. profecto existimandum est*, quo affirmatur interrogatio praegressa *οὐ μέγα;* De v. *ἴσως* vid. ad Legg. p. 78. et de vv. *οἴεσθαί γε χρή* ad Protag. p. 100. Bekkerus et Stallbaumius scripserunt *Ἴσως· οἴεσθαί γε χρή*, quod mihi non probatur. A Φ *γε* abest. Verbum *ἔχεσθαι*, *teneri* et quasi *constrictum esse*, praecipue sic cum v. *ἀπορία* (*consilii inopia*) coniungitur. Phaedon. 108. B: *ἐν πάσῃ ἐχομένῃ ἀπορίᾳ. Lysias* adv. Agor. p. 97. Brem.: *εἰδὼς τὸ ὑμέτερον πλῆθος ἐν ἀπορίᾳ ἐχόμενον.* Similia *ἔχεσθαι ἐν νοσήμασιν, ἐν ξυμφοραῖς, ἐν πόνοις* al. comparavit *Heindorfius* laudat. Polit. III. p. 395. D. Phileb. 45. B. al. Cf. *Wesseling.* ad Herodot. III, 129. Proxime Ald. Bass. 1. 2. *ὅτι.*

εἰπεῖν] Ξ Vindd. 1. 2. 6. 7. Aug. et Meerm. *ποιεῖν*, quod Stallbaumius recepit. Sed tam praegressa (*τί ἂν οἴει — ἔχειν εἰπεῖν — ἢ εἰ εἴποι*) quam sequentia (*οὔτε γὰρ — ἔξω αὐτοῖς λέγειν — οὔτε τὸ ἀληθὲς ἔξω εἰπεῖν*) non *ποιεῖν*, sed *εἰπεῖν* rectum esse clamant. Ficinus quid legerit ex interpretatione non apparet quae haec est: *Nonne igitur putas in maxima eum ambiguitate inopiaque suae defensionis tunc detineri? — μέντοι*] E Florr. a. c. *μέντι*, quod ex itacismo qui dicitur fluxit. Dein Florr. a. c. x. *οἶδ' ὅτι*, quod si cognitum habuissem, recipere haud dubitassem. Recte id fecit Stallbaumius. Flor. d. *ἐγὼ πάθος π.* Flor. x. *μέν τοι καὶ ἐγὼ εὖ οἶδ' ὅτι πάθος.* Tum *ἂς* om. Clark. Δ. Proxime *καὶ ὠφελείας* desunt in Flor. x. Dein voculae *οὔτε* respondet *τε* in verbis *ἐάν τέ τις κτλ.* Quod sequitur *αὐτοῖς* refertur ad *δικασταῖς*, quod in praegresso *δικαστήριον* (tamquam abstracto quod dicitur) latet. Mox Heindorfius: „Verbum *εὐεργεσίας* h. l. accipe *de meritis in rem publicam collatis.*" Pro *ὠφελείας* Clark. Flor. c. et cod. Reg. a pr. m. *ὠφελίας*, quae crebra est confusio ex itacismo, ni fallor, profecta; quamquam *Chr. Schneider.* ad Polit. I. p. 20. aliter statuit. Cf. *Bremi* ad Isocrat. I. Excurs. p. 198.

P. 456. *οἷς πορίζεται*] Verbum singulare refertur ad vocem praegressam *ἡδονάς*, ita ut ad sensum positus sit verbi singularis (int. *ἡδονή*, quasi in universum s. sensu collectivo), vid. ad Protag. p. 92. Add. *Poppon.* Prolegom. ad Thucyd. P. I. *V.* I. p. 93. In seqq. post *ἐάν* om. *τε* pr. Ξ. — *ἀπορεῖν ποιοῦντα*] Theaet. 149. B: *ὅτι — ἀτοπώτατός εἰμι καὶ ποιῶ τοὺς ἀνθρώπους ἀπορεῖν.* Menon. 79. E: *ὅτι σὺ οὐδὲν ἄλλο ἢ αὐτός τε ἀπορεῖς καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖς ἀπορεῖν κτλ.* — *κατηγορεῖν*] Δ Ξ B C F J V W Florr. a. c. m. *κακηγορεῖν*, quod rite receperunt

Bekkerus, Stallbaumius et Buttmannus. Ac posterior quidem bene annotat: „quod (*κατηγορεῖν*) vel structurae insolentia arguebat.“ De re cf. Apolog. 30. E. — *Δικαίως πάντὰ ταῦτα*] Vind. 6. *ταῦτα πάντα δικαίως*, Ξ Σ Vindd. 2. 7. et Meerm. *δικαίως ταῦτα πάντα*. Ceterum *δικαίως* positum est, ut in praegressis: *ταῦτα πάντα ἐγὼ ἐποίουν — ὑγιεινῶς*.

λέγω καὶ πράττω] Sic libri. Post *λέγω* Heindorfius, Beckius et Stallbaumius comma posuerunt, ut coniungeretur *πράττω* cum vv. *τὸ ὑμέτερον δὴ τοῦτο: vestris hac in re commodis consulo* (ut supra 455. C: *τὸ σὸν σπεύδειν*. Apolog. 30. A: *τὸ δὲ ὑμέτερον πράττειν ἀεὶ* κτλ.). Sic Ficinus quoque videtur verba accepisse vertens: *Me videlicet iuste haec omnia dicere, eorumque ipsorum duntaxat utilitati consulere.* Male tamen verba *λέγω* et *πράττω* ita divellerentur: *πάντα ταῦτα λέγω* et *πράττω τὸ ὑμέτερον δὴ τοῦτο*. Immo verba *τὸ ὑμέτερον τοῦτο*, ut particula *δή* iam indicat (quippe quae praegressa generatim significata explicet vel accuratius definiat, vid. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 1210.), explicationis causa antecedentibus *πάντα ταῦτα* adiuncta sunt, ita tamen ut simul verbum *πράττω* (quod est *ago*, h. e., *specto* s. *studeo*) cogitatione repetendum sit; quocirca patrio sermone reddi possit: *Mit Recht sage und thue ich alles dieses, indem ich nehmlich euer Bestes bezwecke.* Pron. demonstrativum *τοῦτο* ita adiectum est quasi praecesserit *ὃ δὴ τὸ ὑμέτερόν ἐστι* vel tale quid, vid. ad Protag. p. 204. Add. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 878. Quae sequuntur verba *οὔτε ἄλλο οὐδέν* cohaerent cum praegressis *οὔτε τὸ ἀληθὲς ἔξω λέγειν*. Pro *ὑμέτερον* Φ *ἡμέτερον*. Dein *δή* om. Σ. Proxime *τοῦτο* abest a Meerm. — *οὕτω διαχ.*] Clark. Vind. 2. Florr. a. c. m. x. et Meerm. *οὕτως* (J *οὕτος*), quod equidem reposuerim. Cf. ad Protag. p. 12. 66. 79. al. Cf. *Bremi.* ad Aeschin. Oratt. sel. p. 280. — *εἰ — ὑπάρχοι*] Coni. *εἰ* om. Flor. d. Dein pro volgato *ὑπάρχει* Clark. *ΓΔBC* JW Florr. a. b. c. *ὑπάρχοι*, quod sequens *βεβοηθηκὼς εἴη* postulat. Praepositionem *ἐν* in vitio esse Heindorfius arbitrabatur. „In promptu est,“ ait, „rescribere *ἔν*, quamquam hoc ita potius collocatum exspectaveris: *εἰ ἔν γε ἐκείνῳ* cet. Fortasse *ἐν* delendum.“ *Ἔν* pro *ἐν* etiam Iac. Leopardius, comes Recanatensis, cuius notationes Mss. Ludov. de Sinner, vir ornatissimus, mecum communicavit, scriptum malebat. Stallbaumius reposuit: „Equidem vereor ut quicquam mutandum sit, si quidem *ἐν αὐτῷ ὑπάρχοι* idem fere est quod *ἐν αὑτῷ ἐνείη*.“ At vero ibi quoque, ubi v. *ὑπάρχειν* est

subesse vel *inesse*, cum solo coniungitur dativo, velut Theaet. 150. B: *τῇ δέ γ' ἐμῇ τέχνῃ τῆς μαιεύσεως τὰ μὲν ἄλλα ὑπάρχει ὅσα ἐκείναις — μέγιστον δὲ τοῦτ' ἔνι τῇ ἡμετέρᾳ τέχνῃ.* Ib. C: *ἐπεὶ τόδε γε καὶ ἐμοὶ ὑπάρχει ὅπερ ταῖς μαίαις.* Polit. VI. 486. A. Legg. III. 697. B. al. innumerab. Iam quum in Flor. d, *εἰ* ante *ἐκεῖνό γε* desideretur, vide ne pristina fuerit scriptura: *Ἐκεῖνό γε εἰ αὐτῷ ὑπάρχοι*, ut *ἐκεῖνο* ipso postulante sensu praemissum sit. Librarii videlicet si, ut constructionem indicarent, *εἰ* adscripseraut, alterum *εἰ* facile in *ἐν* mutari potuit. In seq. Meerm. *αὐτῷ*. Tum ante *μήτε* Bas. 2. inserit *καὶ*. Verba *μήτε — ἄδικον μηδέν* om. J, et *περί* ante *θεούς* abest a Y Φ Aug. Meerm. et pr. Ξ.

βοήθεια ἑαυτῷ] De nomine substantivo *βοήθεια* (a v. *βοηθεῖν* ducto) cum dativo coniuncto vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 717. sq. et supra ad 513. B. De pron. *τις* vid. ad Legg. p. 71. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 912. — *ἔμέ τις*] Flor. x. *μέ τις*. Tum Aug. et Meerm. *ἐξελέγχει*. De part. *ὄντα* vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1078. In seqq. ante *εἰ διὰ ταύτην* part. *καί* om. Σ Vindd. 1. 2. 6. In Paris. J scribitur *καὶ διὰ ταύτην*, ΣBCF Florr. b. o. m. et a pr. m. ΔE Vindd. 1. 2. 6. *ἰδίᾳ ταύτην*; etiam Clark. a pr. m. *καὶ ἴδιαι ταύτην*, quod ex *εἰ διά* natum esse liquet. Flor. x. *μόνον καὶ ἰδίᾳ· καὶ διὰ ταύτην τ. ἀδυναμ. εἰ ἀποθν.* In Σ a rc. m. *ἀδυναμίαν ἔχων*. Tum Meerm. *ἀποθνήσκων*, Flor. s. *ῥητορικῶς*. D

εὖ οἶδα] Flor. x. *ἔγωγ' εὖ οἶδα*, Flor. d. *οἶδ' ὅτι*; dein Flor. x. *ἴδοις ἄν με ῥιδ. φέρ.* Aug. et Meerm. *ἄν με ἴδοις φέρ.* — *ἀλόγιστος*] Sic Clark. cum Bekkeri libris, Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. f. m. s. x. Aug. Meerm. et Bas. 2. pro volgato *ἄλογός*. Stephanus in marg. „γρ. *ἀλόγιστός τε.*“ Apte attulit Heindorfius Apolog. 37. C: *πολλὴ μέντ' ἄν με φιλοψυχία ἔχοι — εἰ οὕτως ἀλόγιστός εἰμι, ὥστε μὴ δύνασθαι λογίζεσθαι κτλ.* *Demosth.* in Mid. p. 36. Spald. *Τίς οὕτως ἀλόγιστος ἢ τίς οὕτως ἄθλιός ἐστιν ὅστις ἐκὼν ἂν μίαν δραχμὴν ἐθελήσειεν ἀναλῶσαι; — τὸ δὲ ἀδικεῖν*] Heindorfius: „Accuratius fuerit, opinor, planiusque *τὸ δὲ ἄδικον ὄντα*, sc. *ἀποθνήσκειν.*“ Immo significantius inter se opponuntur *αὐτὸ τὸ ἀποθνήσκειν* et *τὸ ἀδικεῖν*. Tum Vind. 6. Aug. et Meerm. *κακὸν* pro *κακῶν*. Tum pro *βούλει σοι* (sic enim potius scripserim pro volgato *βούλει, σοί*) J *βουλήσει*. — *ἐπείπερ γε*] Sic Clark. ΓΔ BCFVW Florr. a. b. c. d. m. o. x. pro volgato *ἐπειδήπερ*. E

Illud Bekkerus quoque (more suo scribens ἐπεί πέρ γε) et Stallbaumius receperunt.

Ἄκουε δή κτλ.] Laudarunt hunc nobilissimum locum, 523
quo Plato de animorum post hanc vitam conditione exponit (cf. Phaedon. 107. D. Polit. X. 614. sq.) *Plutarch.* Consol. ad Apoll. c. 36. p. 120. E. sq. *Euseb.* Praep. Ev. XII, 6. p. 577. A. *Theodoret.* Therap. Serm. XI. p. 649. B. et *Stobaeus* Eclog. Phys. I. p. 142. Adumbravit Plutarch. de S. N. V. p. 72: Ἔγω μέν τινα καὶ λόγον εἰπεῖν ἔναγχος ἀκηκοώς, ὀκνῶ δέ, μὴ φανῇ μῦθος ὑμῖν, ubi vid. *Wyttenbach.* Φασί, Latin. *inquiunt*, significat consuetam loquendi rationem. Cf. Tim. p. 20. D: ἄκουε δή — λόγον μάλα μὲν ἀτόπου, παντάπασί γε μὴν ἀληθοῦς, ubi Schol. τοῦτο παροιμιῶδές ἐστιν ἐφ' ὧν ἐκκαλέσασθαι βουλόμεθα τὸν ἀκούοντα, ἴσον ὂν τῷ δέχου δὴ τὰ ἄξια ἀκοῆς. Ap. Plutarch. et Stob. φησί (vern. *sagt man*), quod apud posterioris quidem scriptores aetatis haud insolitum, a Platonis vero usu alienum est, vid. *Toup.* ad Longin. p. 275. et *Boissonad.* ad Eunap. p. 418. — ἡγήσει] Sic Clark. pro volgato ἡγήσῃ; illud recte iam Findeisenius suo Marte dederat. W ἠγήσει. Dein pro ἐγὼ οἶμαι ex Eusebio recepi ἐγῷμαι, quod Flor. x. confirmat. — ὡς — λέγειν] in mg. habet V a rc. m. In cod. Oxon. Euseb. λέγω pro λέξω. In seq. γάρ om. Meerm. Homeri locus ad quem sequentia spectant est Iliad. ὁ. 187. sq. In seq. J διενείματο, Stob. ἔλαβον. Dein pro οὖν Γ suppl. γὰρ. — ἐπὶ Κρόνου] Plutarch. et Stob. καὶ ἐπὶ Κρ. quod Heindorfio probabatur. *Callimach.* Lav. Pallad. 100: Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι, quo leges significantur antiquissimae vel ab antiquissimo deorum latae. Vid. *Spanhem.* ad Callim. p. 689. sq. Nugatur, ut solet, *Proclus* Theol. Plat. IV, 16.

P. 458. καὶ νῦν ἔτι] Γ καὶ νῦν καὶ ἀεί. Vox ἔτι abest a Σ Viudd. 2. 6. 7. Aug. et Meerm. Ficinus: *et semper et nunc etiam exstat apud deos.* Flor. x. ἔτ' ἔστιν (volgo ἔτι ἐστίν). De forma dicendi καὶ ἀεὶ καὶ νῦν vid. *Schaefer.* ad Sophocl. Antig. 181. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1259. sq. Tum pro τὸν μέν Theodor. τὸν δὲ. Verba τὸν μέν — ἴσμεν laudant *Euseb.* l. l. et XIII, 16. p. 699. C. *Suid.* v. Πλάτ. et *Cedrenus* Hist. Comp. p. 132. Basil. Pro διελθόντα Theodor. Suid. et Cedren. διελιλυθότα, Georg. Sync. Chronic. (cod. Mon. CXXXIX. f. 37. et nr. 414. f. 45.) ἐληλυθότα. Tum cod. Reg. et cod. Georg. Sync. Aug. ἐπειδ' ἄν, cod. Georg. Sync. Monac. ἐπεὶ δ' ἄν.

ἐς μαχ. νήσους] Pro volgato εἰς Bekkerus, quem B Stallbaumius et Usterius ed. Plut. Consol. p. 110. sequuti sunt, e Paris. V recepit ἐς, quod loco inferiore p. 526. C. libri fere omnes tuentur. Stallbaumius: „videlicet in huiusmodi formulis, quales sunt ἐς χόρακας, ἐς μάκαρας, vulgaris sermo vix admisit εἰς, semperque videtur usurpasse formam praepositionis breviorem. Quum autem hoc ἐς μακάρων νήσους prope accedat ad illud ἐς μάκαρας, non casu, sed consilio factum existimo, quod librarii ἐς conservarunt." Multis huiusmodi in formulis breviorem formam ἐς usus videtur loquendi praetulisse, ut ἐς κεφαλήν s. ἐς τὴν κεφαλήν (ut ap. *Aristoph.* Plut. 527. 651. Acharn. 833. Pac. 1074. al.), ἐς κόρακας (vid. Thom. Mag. in v. ἐς κόρακ. et interpp. ad Aristoph. Plut. 394.) al.; praecipue etiam in imprecandi formulis quibus aliquem quasi ablegamus frequentatur; quocirca vide ne ἐς in huiusmodi quoque loquutionibus usus retinuerit in quibus verbum ablegandi vel mittendi positum est, ut infra 526. C: ἐς μακάρων νήσους ἀπέπεμψε. Contra h. l. cum verbo ἀπιόντα coniunctum est, ut Polit. VII. 540. B: εἰς μακάρων νήσους ἀπιόντας οἰκεῖν, ubi Christ. Schneidero auctore ad Polit. Praef. p. LIIII. omnes libri εἰς tenent; sic etiam cum verbo ducendi p. 524. A: ἡ μὲν εἰς μακάρων νήσους. Quocirca hoc quoque loco, ubi solus V ἐς habet, satius fuerit εἰς retinere; idem tuentur etiam Georg. Syncelli codd. Mon. et Aug. (v. supra). Cf. quae *Rückert.* ad Conv. p. 46. collegit. De insulis beatorum vid. *Gataker.* ad M. Antonin. X, 8. p. 295. *Heyn.* Opusc. acad. I. p. 395. *Wyttenbach.* ad Eunap. p. 113. et *Voss.* krit. Blätt. T. II. p. 363. — ἐκτὸς κακῶν] Suid. Cedren. et Georg. Sync. codd. Aug. et Mon. κακῶν ἐκτός. Dein art. τῆς om. Suid. Pro τίσεώς Theodor. Suid. Cedren. et Georg. Sync. codd. Aug. et Mon. κρίσεώς, F πίστεώς. Plutarch. εἰς τὸ τῆς δίκης τε καὶ τίσεως δ., quod Heindorf. et Beckius reposuerunt. Sed Ficinus quoque: *in punitionis iustique supplicii carcerem — irent.* De tartaro vid. *Heyn.* ad Virgil. Excurs. VIII. ad Lib. VI. T. II. p. 799. sq. Cedrenus addit καὶ εἰς τὸν Ἀχέροντα καὶ Κωκυτόν. — δικασταὶ] Plutarch. οἱ δικασταί; dein eius codex (cuius Turnebus possessor fuit, ut Routhius refert) καὶ ἐπὶ Κρόνου. Clark. χρόνου pro Κρόνου. A v. ἐπὶ ad ἔχοντος lacuna est in J, impleta his πρότερον μέν. Dein post νεωστί comma quod in libris exstat Heindorfius sustulit interpretatus *recenti adhuc Iovis imperio.* — τῇ ἡμέρᾳ] Sic ΞV Florr. f. x. et Plutarch. Volgo art. τῇ desideratur. Verba μέλλοιεν τελευτᾶν refe-

runtur ad subiectum in pronomine τούτων (δικασταὶ — ἦσαν) latens; quocirca vertimus: *quo illi mortem erant obituri.* Flor. d. ἔμελλον. Pro τελευτᾶν Plutarchi liber Bas. τελευτήσειν. — ὅτε οὖν] Libri edd. ὅτε οἶν. Dein Plutarch. οἱ ἐπιμεληταὶ οἱ ἐκ μακ. νήσ., quod sequuti sunt Heindorf., Beckius et Stallbaum. approbante *Schaefero* Apparat. ad Demosth. T. IV. p. 119. Constat enim praepositionem in huiusmodi loquutionibus ad verbum (h. l. ad ἰόντες) accommodari (vid. interpp. ad Apolog. 32. B. Phaedon. 57. E. 76. D. Conviv. 202. E. al.); igitur οἱ ἐπιμεληταὶ οἱ ἐκ μακάρων νήσων essent, quos Ficinus dixit, *beatarum curatores insularum*, contra ἐκ μακάρων νήσων sine articulo positum cohaereret cum verbo ἰόντες; ἐπιμεληταί igitur absolute positum esset, ut nescires utrum iudicii, an insularum beatorum praesides vel gubernatores intelligi oporteret. Accedit quod, sicut supra insulae beatorum et tartarus inter se opponuntur, sic h. l. Pluto (quem saepius pro Tartaro poni constat) et insularum beatorum gubernatores componuntur, ad quos utrosque refertur quod sequitur ἑκατέρωσε. Quocirca longe, ni fallor, praestat οἱ ἐπιμεληταὶ οἱ ἐκ μακάρων νήσων.

σφιν] Plutarch. σφισιν. Quod sequitur ἑκατέρωσε ad tartarum insulasque beatorum refertur. Dein οὖν om. pr. *A.* Tum ἔφη Florr. m. o. omitt., eras. in *Γ*. Proxime Flor. b. Aug. et Meerm. τοῦτο παίσω γιγνόμενον. Mirifica, mea quidem sententia, Platonis ars conspicitur in hac Iovis quasi commoti et indignabundi oratione: νῦν μὲν γὰρ — ἀμπιχόμενοι γάρ — ζῶντες γάρ, et οἱ κρινόμενοι κρίνονται· ζῶντες γὰρ κρίνονται. Quanta simul in hac asseveratione (quam senties, si part. γάρ vern. verteris *ja*) irrisio insit, quum ipsum Iovem sic loquentem Plato faciat, sentiri tantum potest. Pro κρίνονται posteriore ΣΥΦ κρίνοιντ' ἄν. Expressit haec *Plutarch.* de S. N. V. ubi v. Wyttenb. p. 110. — πολλοὶ οὖν] Plutarch. πολλοὶ μὲν οἶν ἴσως, ἢ δ' ὅς, πονηρὰς ψυχὰς ἔχοντες, ubi ἴσως ex ἢ (pronunt. *i*) δ' ὅς videtur profectum esse. — ἠμφιεσμένοι — σώματα κτλ.] ἠμφιεσμένοι, *amicti* s. *induti*, h. e., *instructi*, ut, tamquam veste, sic corporis venustate, generis nobilitate ac divitiis interiorem velent pravitatem. Translato hoc sensu Homerus iam usurpavit Iliad. I, 149: ἀναιδείην ἐπιειμένε (vern. *angethan*). Iliad. VII, 164: θοῦριν ἐπειμένοι ἀλκήν, al. Cf. *Creuzer.* ad Plotin. p. 305. sq. Ipsum corpus iccirco dicitur *vestimentum*, v. *Iacobs.* ad Antholog. XII. p. 239.

ἐκπλήττονται] C ἐμπλήττονται. Dein καί ante ἅμα om. Plutarch. In seq. Viud. 7. δικάζουσι περὶ τῆς ψυχῆς.

Plutarch. *τῆς ἑαυτῶν*, Florr. a. b. c. f. m. o. x. *τῆς αὐτῶν*. Proxime V Florr. a. c. d. m. o. x. *ὦτα καὶ ὀδόντας καὶ ὅλον*, B *ὦτα καὶ ὅλον*, superscripto *καὶ ὀδόντας*. Eandem memorat scripturam Stephanus in marg. Tum ΞΣ Vindd. 2. 6. 7. Aug. et Meerm. *κεκαλυμμένοι*. — *ταῦτα δὴ*] Aug. et Meerm. *ταῦτα μὲν δὴ*. Tum Vind. 1. *ἐπίπροσθε*. Plutarch. *ἐπιπρόσθεσις γίνεται* (scribendum *ἐπιπρόαθησις*, quod Wyttenbachius dedit; nomen est enim ductum a v. *ἐπιπροσθεῖν*, *obnubilare*, v. *Toup.* ad Longin. p. 340.), quod Cornarius repositum volebat vertens: *haec igitur omnia ipsis obstacula sunt*. Sed recte habet *ἐπίπροσθεν γίγνεσθαι* vel *εἶναι* (ut *Dion.* in Bekker. Anecd. gr. I. p. 139, 13: *δόξαν τὴν ἐκείνων ἐπίπροσθέν σφισι τῆς αὐξήσεως ἔσεσθαι*), *obstaculo esse*, h. e., *officere* vel *impedire*, v. *Reisk.* Animadv. T. IV. p. 28. sqq. et nostra ad Legg. p. 84. Tum volgo *αὐτῶν*, Ξ et Plutarch. *ἑαυτῶν*; illud, quod Heindorfius iam reposuerat, praebent Florr. a. b. c. f. m. o. x. Meerm. et Thom. Mag. p. 44., qui verba *καὶ τὰ — χρωμένων* laudat v. *ἀμφίεσμα*. — *μὲν οὖν*] *οὖν* (non *μέν*, quod Stallb. tradit) om. Aug. et Meerm. Tum *νῦν μὲν γὰρ* BCEF cum novem Florentt. et Plutarch. pro *νῦν γάρ*. Illud recte, ni fallor, Stallbaumius recepit, ut supra C: *νῦν μὲν γὰρ — διαχάζονται*; ac millies sic partt. *μὲν γάρ*, *μὲν γὰρ δή*, *μὲν γὰρ οὖν*, *μὲν γάρ που* al. nectuntur. Particula *μέν* (*quidem*, *certe*) ita restringit ut affirmationis vim orationi adiiciat, vid. ad Phaedr. p. 351. Proxime Σ Vindd. 1. 6. 7. *προΐασι*, in Vind. 6. volgata superscripta. — *παύσῃ αὐτό*] ΣYΦ Vindd. 1. 2. 7. *αὐτὸν*, pr. Ξ *αὐτὸ αὐτῶ*, Aug. Meerm. et Plutarch. *αὐτὸ*; sic etiam V cum *γρ. αὐτῶν*, libri edd. *αὐτὸ αὐτῶν*; cod. Reg., Florr. novem ac reliqui *αὐτῶν* exhibent, quod Bekkerus, Stallbaumius et Buttmannus receperunt, idque verum habuerim, si comma post v. *Προμηθεῖ* deleatur, ut cohaereant *τοῦτο ὅπως ἂν παύσῃ αὐτῶν*; sic enim genitivus et cum pronomine, praecipue demonstrativo, coniungi et per se poni solet, ut patrio sermone praepositione *an* vel *in* reddi possit; vid. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 623. sq. et nostra ad Protag. p. 118. De re *Aeschyl.* Prometh. 248: *Θνητούς γ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μύρον*. —

ας ους

ἅπάντ. τούτων] E *ἁπάντων τούτων*. De sententia cf. *Lucian.* Dial. Mort. X, 1. 4. 6. Vid. *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 110. — *τεθνεώτα*] om. Vind. 2. Dein Euseb. *αὐτῇ δὲ τῇ ψυχῇ*. Ceterum comparanda sunt Phaedon. 64. C: *χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγεῖσαν αὐτὴν* E

καθ' αὑτὴν εἶναι. 65. E: ὅστις ὅτι μάλιστα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ ἴοι ἐφ' ἕκαστον. 66. A: ἀλλ' αὐτῇ καθ' αὑτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ χρώμενος αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἰλικρινὲς ἕκαστον ἐπιχειροῖ θηρεύειν τῶν ὄντων. D: ὅτι, εἰ μέλλομέν ποτε καθαρῶς τι εἴσεσθαι, ἀπαλλακτέον αὐτοῦ (τοῦ σώματος) καὶ αὐτῇ τῇ ψυχῇ θεατέον αὐτὰ τὰ πράγματα. al. Cf. *Uster.* ad Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 112. Verba ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἑκάστου (*animum cuiusque simulac mortuus fuerit*) illustrat *Matth.* Gramm. gr. p. 1114. Tum Plutarch. ἁπάντων, ap. Theodor. abest artic. τῶν. Mox καὶ ante καταλιπόντα interponit Clark. cum Bekkeri libris (praeter E), Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. Meerm. et Bas. 2. Etiam Ficinus: *omnemque ornatum exteriorem relinquentem in terra.* De re cf. *Viger.* ad Euseb. p. 55. Tum Euseb. καταλείποντα. Partic. καταλιπόντα propter ἑκάστου, ad cuius genus refertur, positum est, ac si non ψυχήν, sed ἕκαστον praecessisset. Ante γῆς art. τῆς om. Euseb. et Theodor., ut ἐπὶ γῆς, ἀπὸ γῆς (v. *Dorvill.* ad Charit. p. 106.), ὑπὸ γῆς al. usurpantur; quamquam etiam articulus saepenumero praemissus reperitur, ut Conviv. 186. A: τοῖς ἐν τῇ γῇ φυομένοις. Legg. VII. 806. E: τῶν ἐκ τῆς γῆς. al. Proxime Euseb. ἵνα δὴ, Plutarch. ἵνα ἡ κρ. δικαία ᾖ. Art. ἡ om. Γ. — ταῦτα ἐγνωκὼς] Σ et Vind. 7. ἐγνωκὼς ταῦτα; dein Vind. 7. et Plutarch. πρότερον. Tum Σ Vindd. 2. 7. Florr. m. x. et pr. Ξ μίνων, quod Bekkerus secutus scripsit *Μίνων.* Libri vero reliqui cum edd. *Μίνω*, quod recte, ni fallor, retinuerunt Stallbaum. et Buttmann. Cf. *Locell.* ad Xenoph. Ephes. p. 165. sq. *Fischer.* ad Weller. I. p. 379. et *Matthiae.* Gramm. gr. p. 153. Ceterum de his qui afferuntur iudicibus vid. *Hemsterhus.* ad Lucian. T. II. p. 502. Bip. *Heyn.* ad Virgil. Aen. T. II. p. 804. seq. *Creuzer.* Melett. I. p. 88. sq. et Symbol. et Mythol. T. IV. p. 100. sq. Ronthius Minoem et Rhadamanthum annotat insulam quidem Cretam incoluisse, sed ortu materno Asianos fuisse, quippe qui matrem habuissent Europam, Cadmi Phoenicis sororem (v. *Eustath.* ad Iliad. ὁ. p. 982. Bas.), Cretaeque non indigenam, sed advenam Minoem a quibusdam ferri, teste Strabon. X. p. 477. Casaub. Sed Cretam insulam Asiae assignasse videntur veteres, sicut Libyam modo Europae, modo Asiae contribuerunt; ut duas orbis terrarum partes posuerint, Asiam et Europam, vid. *Isocrat.* Panegyr. c. 48. ib. Mor. *Schaefer.* Melett. crit. p. 36. sq. ad L. Bos. Ellips. gr. p. 531. et ad Apollon. Rhod. T. II. p. 188.

Αἰακόν] regem Aeginae insulae, Iovis ex Aegina fi- 524
lium. *Plutarch.* Thes. p. 5. A: *Αἰακὸν τε γὰρ Ἑλλήνων ὁσιώτατον νομίζεσθαι.* Cf. *Isocrat.* Evag. init. De eius stirpe vid. *Heyn.* Observatt. ad Apollodor. Biblioth. III, 12. 6. p. 304 — 308. — *αὗτοι οὖν*] Plutarch. *οὗτοι δὲ δὴ.* Dein C Flor. x. *δικάσωσιν.* — *ἐν τῷ λειμῶνι*] *Campus significatur veritatis*, *πεδίον ἀληθείας*, ubi *ψεύσασθαι ἀμήχανον*, v. Axioch. 371. C. Cf. nostra ad Phaedr. p. 422. et *Creuzer.* ad Procl. p. 102. ed. Plotin. de pulchr. Campus dicitur trivium, unde duae ducant viae, ad beatorum insulas una, altera in tartarum, cf. Polit. X. 614. D. *Diphil.* ap. Theodoret. Therap. VI. 854. *Hippolyt.* contra Platon. p. 220. sq. ed. Fabric. et *Rittershus.* ad Isidor. Pelus. Epist. III. 413. Adde *Virgil.* Aen. VI., 540. sq. *Heyn.* Excurs. VIII. et *Lobeck.* Aglaoph. III. p. 1343. sq. Pro *τριόδῳ* Meerm. *τριώδῳ.* Verba *ἐξ — ὁδῷ* om. *Γ.*

P. 460. *τῷ ὁδῷ*] Plutarch. et Flor. d. *τὰ ὁδώ.* Tum Aug. et Meerm. *εἰς τὸν τάρταρον*, ut Phaedon. 112. D. 113. C. 114. A. B. Polit. X. 616. A. Proxime Flor. x. *ὁ Ῥαδάμανθυς;* dein *τὰ* pro *τούς* F; Flor. x. et Plutarch. *τοὺς δ'.* Tum Flor. x. *πρεσβείαν.* Dein Plutarch. *ἐπιδιαχρῖναι*, sed codd. quos Routhius affert *ἐπιδιακρίνειν.* — *ἐὰν ἀπορρητόν τι*] Volgo *ἐὰν ᾖ ἀπόῤῥητόν τι τῷ ἑτέρῳ*, Plutarch. cum Florr. f. s. *ἐὰν ἀπόῤῥητόν τι ᾖ τῷ ἑτέρῳ.* Verbum *ᾖ* om. Clark. *ΓΔCEFJW* Vindd. 1. 2. 6. Flor. x. et pr. *ΣB*; *ᾖ* autem omisso sequens *ἀπόῤῥητον* (Clark. *ἀπόρρητόν*) in verbum *ἀπορῆτον* mutandum esse liquet, quod quidem Findeisenius primus e cod. Meerm. reposuit. Ruhnkenius ad Tim. p. 38., repudiata Abreschii explicatione Auctar. Dilucid. Thucyd. p. 403., legi malebat *ἐὰν ᾖ ἄπορόν τι* (Ficinus: *si quid aliis ambiguum fuerit*); sed recte *ἀπορῆτον* praetulerunt Heind. Beck. Bekker. et Stallb. Post v. *ἀπορῆτον* servari oportet *τι*, quod Findeisenius Meerm. sequutus omisit; exstat enim in Clark. reliquisque libris fere omnibus; in solis Aug. et Stob. omitt. et *ΣYΘ τε* pro *τι* exhibent, E *τι ᾖ.* Tum pro *τῷ ἑτέρῳ* Clark. et Meerm. *τιῶ ἑτέρω*, Vind. 1. Flor. x. *τῶ ἑτέρω.* Proxime Meerm. *ᾖ ἡ χρῆσις.* Verb. *ᾖ* est *contingat*, v. *Bernh.* Synt. p. 90. *Πορεία* in ultimo hominum itinere positum, ut Polit. X. p. 615. sq. — *Ταῦτ' ἔστιν*] Laudantur haec ab *Euseb.* l. l. et *Theodoret.* Serm. I. p. 475. C. Euseb. *ταῦτα.*

καὶ ἐκ τ.] *καί* om. Flor. d. Post *τοιόνδε* pron. *τι* inter- B
ponunt Clark. (ubi scribitur *τοιονδέτι*), Bekkeri libri

(praeter EF), Vindd. 1. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. et Meerm. In Plutarch. *τοιοῦτό τι*, dein *ὅτι ὁ θάνατος*. In seqq. *δυοῖν*, quod in libris comparet omnibus, retinendum. Cf. ad p. 464. B. apposita. Proxime Y Φ *πραγμάτων*. De re cf. Phaedon. 64. C. Tum ap. Euseb. om. *ἄρα ἀπ' ἀλλήλων*, a Meerm. deest *ἀπ' ἀλλήλοιν*. Proxime Euseb. *οὐδὲν ἧττον*.

Meerm. *ἑκάτεραν αὐτὴν*. Tum B *αὐτοῖν ἔχει*, J om. Pro *αὐτοῦ* Meerm. Euseb. Ald. Bass. 1. 2. *αὐτοῦ*. Proxima *ἥνπερ — αὐτοῦ* om. V et Euseb. Verba *οὐ πολὺ ἧττον ἑκάτερον αὐτοῖν ἔχει τὴν ἕξιν* Stallbaumius sic intelligebat ut cogitatione adiiceret *ἢ τὸ ἕτερον*, h. e., *utrumque partier*. Attamen non tam inter se comparantur animi et corporis habitus, quam utriusque pristinus et futurus habitus; ut sensus sit: *utrumque* (animus et corpus) *eodem fere est habitu quo erat homine vivo*. Quocirca verba *ἥνπερ καὶ ὅτε ἔζη* ad sensum posita et ad proxime praegressa *τὴν αὐτοῦ* accommodata sunt, non ad comparativum (*οὐ πολὺ ἧττον*), quem sequi debebat *ἢ ὅτε ἔζη*. Quam quidem liberiorem orationis conformandae rationem quanto opere Graeci adamaverint non est quod exponamus. Flor. s. *ἄνθρωπος* sine artic. Dein Euseb. (ap. Routh.) *ὥσπερ. — τό τε σῶμα κτλ.*] *Heusdius* Spec. crit. in Plat. p. 98. corrigebat: *τό τε σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ τὴν φύσιν τὴν αὐτοῦ* [immo *αὐτῶν*], *καὶ —*, ad Eusebium provocans (qui post *τό τε σῶμα* interpositum habet *καὶ*) et ad vocum *ψυχήν* et *φύσιν* in libris confusionem. Recte vero Heindorfius animadvertit: „Quod statim post hoc inferri debebat *ἥ τε ψυχή*, infertur demum D. verbis: *ταὐτὸν δή μοι δοκεῖ τοῦτ' ἄρα καὶ περὶ τὴν ψυχὴν εἶναι*. Quod rite Stallbaumius quoque amplexus est. Cf. *Matthiae*. Gramm. gr. p. 1279. Ante v. *θεραπεύματα* art. *τά* om. pr. Ξ. Tum Flor. x. *εἴ τινος ἢ μέγα*, Euseb. *ἦν μέγα*.

ἀμφότερα] Dativos haec vox sequitur, ut fere adverbii sit instar. Vid. *Heindorf.* ad Charm. p. 61. ed. II. et *Matthiae*. Gramm. gr. p. 784. Tum Euseb. *καὶ τοῦτον, ἐπειδὰν*. Aug. et Meerm. *ἀποθάνοι*. Quod sequitur *ὁ νεκρός* admirabiliter *Stallbaumius* accepit annotans: „*ὁ νεκρός* nunc non est *cadaver*, ut perperam explicant, sed *umbra, mortui, manes*. Eurip. Troad. 91: *πολλῶν θανόντων σώματ' ἔξουσιν νεκρῶν*.“ At vero non de *umbra*, sed de *corpore* mortui (in seq. *τεθνεῶτος τὸ σῶμα* dicitur) agitur, corpus autem mortui est *cadaver*. Sensus est: *quemadmodum in corpore mortui* (h. e., cadavere) *conspiciuntur quae hominis vivi propria erant fere omnia diuque eorum vestigia remanent*, *sic*

etiam in animo a corpore disiuncto omnia fere, quae hominis vivi propria erant, insunt. — *καὶ εἰ*] ὁ suppl. Γ. Ad vv. *τἆλλα οὕτως* sponte intelligitur *ἔχει*. Bas. 2. et Euseb. cod. Colleg. D. Iohann. (ap. Routh.) *οὕτω*. — *μαστιγίας αὖ εἴ τις*] Euseb. *ἢ μαστιγ. εἴ τις*, cod. colleg. D. Iohann. *ἢ μαστιγίας οὗτος ἦν*. Deinde verbum *οὐλάς* dubitabat Heindorfius „an a glossatore irrepserit. Ita *τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, τῶν πληγῶν, τῶν κονδύλων* saepe occurrunt, explicatione non addita. V. *Hemsterhus.* ad Lucian. Dial. deor. XXVI, 1. T. II. p. 330. Bip.“ Nec Ficinus v. *οὐλάς* reddidit vertens: *rursus si quis erat verbero multaque plagarum vestigia corpori habebat impressa vel a verberibus vel a vulneribus dum viveret* cet. Bene tamen *Schaefer.* Melett. crit. p. 101. comparari iussit locum inferiorem E: *κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμεμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἐπιορκιῶν καὶ ἀδικίας.* Subiicit vir praestantissimus: „hic locus ex illo priore, quem philosophus illustrationis ergo praemisit, tam aptus nexusque est, ut, cum hic *οὐλῶν* legas, illic *οὐλὰς* significantissime positum fatearis. Deinde *οὐλὰς* verbum est ita comparatum, ut in una eademque dictione iuxta *ἴχνη τῶν πληγῶν* satis commode stare possit. Etenim neque omnes *οὐλαὶ* sunt eaedem verberum vestigia, neque verbera semper tam atrociter infliguntur, ut cicatrices post se relinquant. Igitur Plato, *si quis*, inquit, *verbero fuit habuitque in corpore cicatrices* (non casu acceptas illas, non honestas, sed) *ἴχνη τῶν πληγῶν* cet. Poterat, fateor, omittere *ἴχνη τῶν πληγιῶν*, sed addidit, quo illustrior esset comparatio corporis verberum cicatricibus stigmosi cum hominis aequam animo, cui vita flagitiosa tamquam notas post mortem conspicuas inussit.“ Cf. *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 170. — *ἢ ἄλλων*] Γ *ἢ ὑπ' ἄλλων*. Dein vv. *τὸ σῶμα — καὶ τεθνεῶτος* om. Φ. — *κατεαγότα*] Euseb. *ἢ κατεαγότα*. Paris. V *κατεαγότα τε*, quod post Bekkerum receperunt etiam Stallb. et Buttm. Deinde *μέλη* pro volgato *μέρη* e Clark., Bekkeri libris (praeter ΞΕ), Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Aug. Meerm. et Euseb. cum Heindorfio al. dedimus. Eandem memorat Stephanus scripturam in marg. „*γρ. μέλη*.“ Tum Flor. x. *διεστραμμένου ὄντος*. Proxime Bas. 2. *τεθνεῶτος μέλη*. Stephanus in marg. „*γρ. ταυτὰ ἔνδ.*“ Flor. x. *ταὐτὰ ταῦτα*, ut Ficinus vertit: *eo quoque mortuo eadem haec apparent.* Recte mihi videtur hoc Stallbaumius recepisse. Verba *ταῦτα ἔνδηλα* om. Euseb.

ἐνὶ δὲ λόγῳ] Euseb. *καὶ ἐνὶ λόγῳ*. Dein cohaerent D

οἷος et σῶμα (accusativus absolutus). Tum ad sensum positum est ταῦτα, quod refertur ad ea, quae in pron. οἷος involuta latent (*qualia* s. *quae*). — ἦν] Findeisenius: „Nisi legendum est ἤ pro ἦν, hoc positum est pro ἐστὶ." Atque hoc ἤ recepit Heindorfius, quem sequuti sunt Beckius et Stallbaumius. Heindorfius: „hoc quidem loco imperfectum plane est absonum." Attamen ἦν omnes tuentur libri; et recte imperfectum h. l. habet, siquidem praesentis notionem ita exhibet ut simul ad praeteritum (*παρεσκεύαστο: ita conspicua sunt, ut comparata erant in vivo*) referatur, vid. ad p. 508. B. et ad Protag. p. 52. Partic. vero ἤ saepenumero semel tantum ponitur, velut Protag. 313. A. Polit. 296. D. al. — ταὐτὸν δή μοι] δή om. Vind. 6. et Euseb. De re cf. *Lucian.* Necyomant. §. 12. T. I. p. 199. Schmied. — γυμνωθῇ τοῦ σώματος] Animus enim dicitur, tamquam vestimentum, sic corpus ἀποδύσασθαι et ἀπογυμνωθῆναι. Cf. *Iacobs.* ad Anthol. gr. *V.* III. P. II. p. 239. Tum Euseb. τὰ διὰ τὴν ἐπιτήδευσιν — ἣν ἔσχεν — ἄνθρωπος. Flor. x. πράγματος ἐν τῇ ψυχῇ ἔσχεν ὁ ἄνθρ. Dein οἶμαι pro οἱ μέν Euseb. cod. Oxon.

τὸν Ῥαδάμανθυν] Post haec V interpositum habet E οἱ δ' ἐκ τῆς εὐρώπης παρὰ τὸν αἰακὸν. In seqq. ἐπιστήσας est, ut Ficinus vertit, *sistens*, h. e., *stare iubens*. — ὅτου ἐστίν] Meerm. Ald. Bass. 1. 2. ὅτου ἐστί. — τοῦ μεγάλου βασιλέως] Cf. ad 470. E. Tum Clark. ὅτου οὖν, Flor. x. ἢ τοῦ ἄλλου. Aoristus κατεῖδεν, ut in seq. ἀπέπεμψεν, recte in actione positus non singulari certique temporis terminis circumscripta, sed universali et quodammodo absoluta (s. tali quae saepenumero iam evenit, adhuc fit et in posterum quoque eveniet); quocirca sequens ἀπέπεμψεν est fere: *so schickt er sie jederzeit* s. *allemal gerade in das Gefängniss.* Cf. ad Protag. p. 25. sq. disputata. — διαμεμαστιγωμένην] Int. αὐτὴν (τὴν ψυχήν). Ceterum similiter Rhadamanthus ap. Lucianum Catapl. §. 24. T. I. p. 295: Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. Cf. *Elsner.* ad I. Timoth. IV, 2. p. 298. *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 110. *Iacobs.* ad Anthol. gr. *V.* II. P. III. p. 281. VI. p. 70. et *Ruhkopf.* ad Senec. de ira I, 16. De vv. οὐλῶν μεστήν vid. *Brodaei* Miscell. I, 4. in Gruter. Thes. crit. T. II. p. 454.

P. 462. ἑκάστῳ] Clark. ΔBCEFW Vindd. 1. 6. 525 novem Florentt. et cod. Eusebii Oxon. ἑκάστη, J ἑκάστου.

Ficinus: *qualia cuiusque actio contraxit impressitque animum.* Dein Bodl. et Meerm. ἐξομόρξατο (ap. Findeis. ἐξορμόρξατο), in marg. adscr. ἐξωμόρξατο. De hoc v. vid. quae collegit *Ruhnken.* ad Tim. p. 96. Koch. — καὶ ταῦτα σχολιὰ ὑπὸ Φ.] ΞΣΥΘ Vind. 1. Bodl. Aug. et Meerm. σχολιὰ καὶ ὑπὸ. Bas. 2. τὰ σχολιὰ. Tum τεθράφθαι pro volgato τετράφθαι (quod ductum esset a v. τρέπω, non τρέφω) e Clark. ΔΞBC et corr. ΥΘ Bekkerus reposuit, quem rite sequuti sunt Stallb. et Buttm. In libris edd. superioribus scribitur: εὐδύ· διὰ τὸ — τετράφθαι, καὶ ὑπὸ ἐξουσίας κτλ. Heindorfius dedit: εὐδύ, διὰ τὸ — τετράφθαι· καὶ ὑπὸ ἐξ. Rectius Bekkerus: εὐθὺ διὰ τὸ — τεθράφθαι, καὶ ὑπὸ ἐξ. Dein καὶ ante ὑπὸ ἐξ. om. V. — ἀκρατίας] Ita Clark. ΔΣ Vindd. 2. 6. 7. Florr. a. x. Bodl. Aug. et Meerm. pro volgato ἀκρασίας, B ἀκρασίως, V ἀκρατείας. Cf. quae *Lobeck.* ad Phrynich. p. 524. sq. disputavit et collegit de substantivorum formis ἀκρασία, ἀκρατία et ἀκράτεια. In seqq. τε post ἀσυμμετρίας om. EF. De re, cf. *Virgil.* Aen. VI, 739. ubi v. interpp. *Iulian.* Orat. II. p. 90. B. al. Tum Clark. ἴδεν pro εἶδεν. Mox Euseb. αὐτὴν pro ταύτην. — εὐθὺ τῆς φρουρᾶς] *recta in custodiam.* Vind. 1. εὐθὺς τ. φρ., sed vid. interpp. ad Thucyd. VIII, 88. et *Lobeck.* ad Phrynich. p. 144. sq. Dein Flor. x. ὃ pro οἷ, et ΞΣ Vind. 7. μέλλοι. Tum J ἀναπλῆναι, Flor. s. ἀντλῆναι. — προσήκει δὲ παντὶ κτλ.] Laudantur haec ab *Aul. Gellio* Noctt. Attic. VI, 14. et usque ad v. παραδείγματα ἀνηρτημένους *Theodoret.* Therap. Serm. VI. p. 565. sq. *Suid.* T. III. p. 126. et Georg. Sync. Chr. codd. Aug. (f. 44.) et Mon. (f. 36. vers.)

ὑπ' ἄλλου] Euseb. et Theodoret. ὑπὸ ἄλλου. Tum B ἢ om. codd. Theodoreti Palatin. et Aug. recentt. (ut Sylburgius tradit). Pro βελτίονι Aug. et Sync. codd. βελτίον. Tum καὶ ὀνίνασθαι abest a Theodoreti codd. Palat. et Aug. recentt., vv. καὶ ὀνίν. — γίγνεσθαι om. J. Syncelli codd. Aug. et Mon. ὀνήσασθαι. — παραδείγματι] Sic pro παράδειγμά τι ex YV pr. Ξ et corr. Θ dedit Bekkerus, quem recte Stallbaumius et Buttmannus sequuti sunt; ac posterior quidem bene annotat inficete hic otiosam fore voculam τι. Idem Nath. *Forster.* Ind. II. (Platon. dialog. V.) s. v. Dativus et *Heusd.* Spec. crit. p. 98. reponi iusserant. Volgo παράδειγμά τι, Euseb. Theodor. Suid. et Sync. codd. παράδειγμα sine τι, (quam veram Platonis scripturam existimabat *Rückert.* Plat. Eclog. p. 95.), Flor. x. Bas. 2. παραδείγματα. Dein

Flor. x. Bas. 2. Theod. et Suid. *ἄλλοις* pro *τοῖς ἄλλοις*. Illud Stallbaumius reposuit propter sequentia *ἵν' ἄλλοι ὁρῶντες*. At vero in praegressis *ἢ βελτίονι γίγνεσθαι — ἢ παραδείγματι τοῖς ἄλλοις γίγνεσθαι* recte, ni fallor, habet *τοῖς ἄλλοις*, quia in generali illa sententia tamquam inter se oppositi cogitandi sunt ipse qui corrigitur et ceteri qui eius correctione admonentur ac docentur; ac posterius quidem explicatur verbis his quae sequuntur: *ἵν' ἄλλοι ὁρῶντες — βελτίους γίγνωνται*. Quod quidem facile intelliges, si v. c. Ficini comparaveris interpretationem: *vel ipsum fieri meliorem — vel ceteris exempla dare, ut alii poenas eius conspicientes meliores ob timorem efficiantur*. Accedit quod si *ἄλλοις* pro *τοῖς ἄλλοις* scripseris, sequens *ἄλλοι* molesta fuerit praegressi *ἄλλοις* repetitio. Tum Vind. 7. Flor. x. Theodor. Suid. et Sync. codd. *ἵν'* pro *ἵνα*, quod Stallbaumius recepit. Mox Theodor. Suid. et Sync. codd. *ἐκεῖνοι* pro *ἄλλοι*. Vind. 7. *ἵν' ὁρῶντες ἄλλοι*. De ipsa quae hic tractatur sententia vid. nostra ad Protag. p. 93. — *πάσχοντα — πάσχῃ*.] *Πάσχοντα* om. Theodor. codd. Palat. et Aug. Deinde Clark. (*πάσχῃι*), Bekkeri libri (praeter E, qui *πάσχοι* habet), Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. Bodl. Aug. Meerm. et Euseb. recte scribunt *πάσχῃ* pro volgato *πάσχοι*. Illud iam Heindorfius receperat, Flor. x. Suid. et Sync. codd. *ᾗ πάσχει*. In seqq. Vind. 1. Flor. x. *γίγνονται*. Quod Stallbaumius memorat libr. Meerm. habere *γίνεσθαι*, id non pertinet ad *γίγνωνται* h. l., sed ad superius *γίγνεσθαι*. — *οἱ μὲν ὠφελούμενοί τε*] Suid. et Sync. codd. *οἱ ὠφελούμενοι μέν*. Pro *τε* Findeisenius scripsit *τι*, propter Ficinum vertentem: *qui vero apud deos et homines ita dant poenas, ut utilitatem inde aliquam referant, hi sunt qui peccata sanabilia commiserunt*. Quod sensui adversatur. Correctio videlicet ipsa est utilitas quae peccantibus affertur; corrigi autem is tantum potest qui sanabilia commisit flagitia; contra qui insanabiles sunt (*οἱ ἀνίατοι*), eis nihil iam utilitatis afferri potest, siquidem corrigi non possunt: *αὐτοὶ μὲν οὐκέτι ὀνίνανται — ἄλλοι δὲ ὀνίνανται οἱ τούτους ὁρῶντες — πάσχοντας*. Tum Suid. *ὑπὸ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων*. De sententia, vid. *Synes.* Epist. 40. ad Ioann. ap. Viger. ad Euseb. p. 55. In seqq. Bas. 2. *οὗτοι, κἄν* pro *οὗτοι οἳ — ἄν. ἁμάρτωσιν*] Vindd. 2. 6. 7. Bodl. et Meerm. *ἁμαρτήσωσιν*, Euseb. cod. Ox. Theodor. et Suid. *ἁμαρτάνωσιν*, Syncell. codd. *ἁμαρτάνουσιν*. Tum Euseb. et Suid. art. *ἡ* om., Florr. a. b. c. m. o. *ὠφελία*, Cod. Reg. apud Routh. *ὠφέλια*, Clark. *ὠφέλεια* exem. Dein Suid. *κἀνθένδε*, Sync. codd. *κἀνθάδε*. Proxime

Euseb. et Theodor. οὐδὲ pro οὐ, dein Euseb. cod. Ox. ἄλλως οἷόν τε. Mox ἀδικίας om. Sync. codd. Proxime F ἢ, in mg. posito οἵ. Sync. cod. Mon. οἱ δὲ ἐὰν, Aug. οἱ δὲ ἐᾶν.

διὰ τοιαῦτα] Florr. d. o. x. Bodl. Meerm. Euseb. l. l. et XIII, 16. p. 699. D. Theodor. Suid. et Bas. 2. διὰ τὰ τοιαῦτα, quod Heindorfius recepit, eumque recte sequuti sunt Beck. et Stallb. (qui interpretatur: *propter haec talia peccata*, sc. ἔσχατα). Par. J ταῦτα. De re, cf. Polit. X. 615. E. Phaedon. 113. E. Tum Suid. ἀνίατοι πάμπαν γίγνωνται, Sync. cod. Mon. ἀνίατοι πάμπαν γίγνονται, Aug. ἀνίαντοι πάμπαν γίνονται. Deinde pro γίγνεται Aug. γίγνονται et Bodl. cum Meerm. γίγνονται, Suid. γίνονται. In seqq. Sync. codd. καὶ οὗτοι μὲν. Tum Bodl. et Meerm. οὐκ ἔτι; dein a Suida αὐτοὶ abest. Flor. x. φρονίνανται. Tum οὐδὲν — ἄλλοι δὲ ὀνίνανται om. Bodl. et Meerm., ab Euseb. (l. XIII.) abest οὐδέν; dein Aug. ἀδύνατοι pro ἀνίατοι. Sync. codd. ἀνίατα ὄντα. — διὰ τὰς ἁμαρτίας] Suid. διὰ τὰς τοιαύτας ἁμαρτίας. Euseb. l. l. XIII. et Thedor. τὰς μεγίστας pro τὰ μέγιστα; Sync. codd. διὰ τὰς μεγίστας ἁμαρτίας. Dein καὶ ante v. ὀδυνηρότατα om. Suid. Tum Euseb. cod. Ox. et Sync. codd. καὶ ὀδυνηρότερα καὶ φοβερώτερα (φοβερώτερα etiam in Flor. x. scribitur), Theodor. τὰ πάθη. — πάσχοντας] Verba πάσχοντας — ἀνηρτημένους om. Σ. Apud Theodor. et Suid. πάσχοντας καὶ τὸν ἀεὶ χρ. Ab Euseb. cod. Ox. τὸν abest. Dein Clark. ἀτεχνως sine acc. Sync. codd. ἀτεχνῶς παραθέοντες. — παραδ. ἀνηρτημένους] Cf. *Basilid.* Homil. IX. p. 366. E. et *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 108. V a pr. m. ἀνηρτημένα. Mox de genitivo τῶν ἀδίκων cum τοῖς ἀφικνουμένοις coniuncto vid. *Bernhardy* Synt. p. 155. Cum seqq. νουθετήματα conferri possunt celebratissimi illi *Virgili* (Aen. VI, 619.) versus:

Phlegyasque miserrimus omnis
Admonet et magna testatur voce per umbras:
Discite iustitiam moniti et non temnere divos.

ubi v. Heyn.

ἕνα] om. Euseb., quod licet etiam abesse possit (vid. D ad Protag. p. 93), tamen, quum omnes tueantur libri, retineri oportet. Verba εἰ ἀληθῆ λέγει Πῶλος referuntur ad p. 470. D. sq. Pro ἄλλον Euseb. ἄλλος. Proxime JW ἦν pro ἦ. — εἶναι τοὺς τούτων τ. παράδ. ἐκ τυράννων.] Sic Clark. A et rc. B pro volgato εἶναι τούτων τ.

παραδ. τοὺς ἐκ τυράνν., quae vitiosa scriptura ex articulo profecta est alieno loco interposito. Confirmatur illa quam cum Bekkero dedimus scriptura libris ΓϑΕFVW Vind. 6. Florr. b. f. s. et pr. B, qui τούτων omisso exhibent εἶναι τοὺς τῶν. ΞΣ Vind. 7. Florr. a. c. d. m. o. Bodl. Meerm. et corr. Y εἶναι τούτων τοὺς τῶν παρ. ἐκ τυράνν., J εἶναι τῶν, Flor. x. et Ang. εἶναι τούτων τῶν παρ. ἐκ τυρ. In Euseb. edd. τῶν omitt., et in Euseb. cod. Oxon. alterum τοὺς deest. Heindorfius, qui volgatam dedit τοὺς πολλοὺς εἶναι τούτων τῶν παραδ. τοὺς ἐκ τυρ. „fortasse insititium est hoc τῶν παραδειγμάτων." *Stallbaumius* solum τοὺς ante v. τούτων τῶν παραδειγμάτων eiici iubebat: „quod vel ideo," ait, „quia sedem mutat mirifice, impostoris fraudem arguit." Denique *Rückert.* Plat. Eclog. p. 96. verba τῶν παραδειγμάτων τοὺς uncis inclusit, τοὺς ἐκ τυρ. γεγονότας arbitratus eos esse, qui tyrannis geniti vel a tyrannis oriundi essent (sed v. infra ponenda). Attamen recte habet, ni fallor, articulus τοὺς verbis praemissus τούτων τῶν παραδειγμάτων quibus explicatur antecedens τοὺς πολλούς; est enim *plurimos qui in horum sint exemplorum numero.* De verbis εἶναι — γεγονότας vid. ad Phaedr. p. 435. In seq. volgo (etiam Y) τοὺς ἐκ τ.; art. vero τοὺς alieno hoc positum esse loco supra iam indicavimus. In seqq. J δικαστῶν pro δυναστῶν. Tum Euseb. ἀνοσιότατα. — Ὅμηρος] Odyss. λ', 592. In seqq. γὰρ abest a Florr. b. d.

Θερσ. δὲ] Florr. b. x. Θερσίτης δέ. Dein Flor. d. E πονηρός ἐστιν pro πον. ἦν. — οὐδείς] „οὔτε Ὅμηρος οὔτε ἄλλος οὐδείς, ne quem offendat subitus ab Homero ad universum poetarum genus transitus." *Heindorf.* Φ a corr. m. οὐδένα. Dein ἔξῆν αὐτῷ, ut sequens οἷς ἐξῆν, referatur, ut per se liquet, ad praegressa μέγιστα καὶ ἀνοσιώτατα ἁμαρτήματα ἁμαρτάνειν. — ἀλλὰ γ.] Verba ἀλλὰ γὰρ — τῶν δυναστῶν habet *Aristid.* Orat. Plat. I. p. 87., ubi ἐκ τῶν αὐτῶν scribitur pro ἐκ τῶν δυναμένων.

P. 464. ἄνθρωποι] om. Florr. a. c. m. Dein Σ 523 Vindd. 2. 7. Bodl. Meerm. et Euseb. οὐδέ. Tum pro μὴν cod. Euseb. Oxon. μέν, quod verum existimo, ut inter se respondeant οὐδὲν — μὲν κωλύει καὶ ἐν τούτοις ἀγαθοὺς ἀνδρὰς ἐγγίγνεσθαι et: ὀλίγοι δὲ γίγνονται οἱ τοιοῦτοι: *nihil quidem impedit quominus etiam in his boni viri exsistant — tamen pauci tantum tales obiiciuntur* s. *reperiuntur* (hoc est enim γίγνεσθαι, vid. ad Phaedr. p. 347.). *Rückert.* Plat. Eclog. p. 96. opus esse consebat particula „quae adversativam vim exserat." Pro ἐγγίγνεσθαι V γίγνεσθαι. — καὶ σφό-

ὅρα γε] Sic Clark. Bekkeri libri (excepto J), Vindobonenses, Florentini, Bodl. Aristid. et Euseb. Volgo γε desideratur. Dein *Theodor.* Therap. XII. p. 669. B., ubi h. l. citat, χαλεπὸν μὲν γὰρ scribit. Part. γὰρ abest a cod. Euseb. Oxon. Dein Euseb. et Theodor. γενόμενον τοῦ ἀδικεῖν. — ὀλίγοι δὲ] J γὰρ pro δὲ exhibet. In seq. pro ἐνθάδε Aristid. ἐνθαδί. Dein Euseb. et Theodor. οἶμαι δὲ ἔσονται, omisso καὶ; tum Euseb. καὶ ἄλλοι ἀγαθοὶ, Aristid. καὶ ἀγαθοὶ, cod. Euseb. Oxon. κἄλλοι κἀγαθοὶ. — ταύτην τὴν ἀρετὴν] Vind. 6. τὴν ἀρετὴν ταύτην. Dein Flor. x. τὴν τοῦ δικ. διαχ., quod Stallbaumius recepit, in Theodoreti scriptura ἦν τοι δικαίως διαχείρίζωνται illius vestigium exstare arbitratus. Immo articulum τὴν post ἀρετὴν propter postremam huius vocis syllabam liquet excidisse.

διαχειρίζειν] V διαχωρίζειν. Dein ἃ abest ab B Aristid. Mox Bodl. Aug. et Meerm. ἐπιτρέποι. Proxime Euseb. cod. Oxon. πάνυ γε ἑλλόγ. — καὶ εἰς τ. ἀλλ. Ἕλλ.] Part. καὶ addunt Clark. ΓΔΞΣBV Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. c. m. o. x. Bodl. Meerm. Aristid. Euseb. et Bas. 2., quam Routhius iam reposuerat. Stephanus in marg. „γρ. γέγονε καὶ εἰς." De praepositione εἰς (*apud*) vid. ad Protag. p. 30. Adde *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1143. Verba εἰς τ. ἄλλ. Ἕλλην. om. W. De Aristide, *Plutarch.* vit. Arist. p. 334. D: Πλάτων δὲ τῶν μεγάλων δοκούντων καὶ ὀνομαστῶν Ἀθήνῃσι μόνον ἄξιον λόγου τοῦτον ἀποφαίνει τὸν ἄνδρα. Cf. *Herodot.* VIII, 79. ibique Valcken. — κακοὶ γίγνονται] Meerm. καὶ pro κακοὶ; v. γίγνονται in eodem libro ab alia manu superscr. ὅμοιοι. Euseb. cod. Oxon. οἵ τε δὴ ἄλλοι ὦ ἄριστε Καλλίκλεις ὅσοι γίγνονται. τῶν δὲ δικαστῶν ὅπερ ἔλεγον. Dein Flor. c. δικαστῶν pro δυναστῶν. Euseb. τῶν δὲ δικαστῶν, ὅπερ ἔλεγον. — Ὅπερ οὖν ἔλεγον] Haec usque ad v. εἰς μακ. νήσ. ἀπέπεμψε transcripsit *Theodoret.* Therap. Serm. XI. p. 649. D., ubi initium sic exhibetur: τῶν δικαστῶν, ὥσπερ (codd. Aug. et Palat. recentt. ὅπερ) ἔλεγον, πρῶτον (πρῶτος ed. Sirm.) μὲν ὁ Ῥαδάμανθυς ἐκεῖνος ἂν τοιοῦτον κτλ. — λάβῃ] Bodl. et Meerm. λάβοι. Proxime cod. Theodor. Aug. περὶ αὐτὸν. Dein Flor. x. οἶδε· οὐδὲν. Tum Euseb. οὐδ' ὅστις, Theodor. οὔτε ὅστις, οὔτε ὧντινων. — τοῦτο κατιδὼν] V τοῦτον κατιδ. Tum Flor. f. ἀπέπεμψε, Theodor. εἰς τὸν τάρταρον — ἐπισημαινόμενος. De re, Polit. X. 614. C: δικαστὰς δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι, οὓς — τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν τε καὶ ἄνω διὰ τοῦ οὐρανοῦ, σημεῖα περιάψαντας τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ

πρόσθεν, τοὺς δὲ ἀδίκους τὴν εἰς ἀριστερά̓ν τε καὶ κά̓τω, ἔχοντας καὶ τούτους ἐν τῷ ὄπισθεν σημεῖα πάντων ὧν ἔπραξαν. Tum Flor. x. ἐά̓ν τε ἀνίατος δοκεῖ εἶναι ἰάσιμος ἐά̓ν γε ὁ δέ. Pro ἀνίατος CFJ Flor. b. ἀδύνατος, etiam B ἀδύνατος, superscripto ἀνίατος. Bass. 1. 2. et cod. Euseb. Oxon. δοκεῖ, Theodor. εἶναι δοκῇ. In seq. super. v. ἐκεῖσε in Meerm. scriptum ἀεὶ.

ἐνίοτε δ' ἄλλην κτλ.] Flor. x. Bodl. et Theodor. C ἐν δέ. Tum Bodl. ἄλλῃ pro ἄλλην, et cod. Theodoret. Bodlei. Ἕλληνος pro ἄλλην. Flor. x. ἐξιδών, Theodor. ἰδών Tum Thodor. βεβιωκυῖαν ὁσίως, μετὰ ἀληθ. Post v. ἄλλου τινός Euseb. interponit ψυχήν, quod Heindorfius et Beckius receperunt; omnes tamen libri quum conspirent et homo eiusque animus alternis ponantur (ut supra p. 524. E., qui locus hic respicitur: ὁ Ῥαδάμανθυς — θεᾶται ἑκάστου τὴν ψυχὴν οὐκ εἰδὼς ὅτου ἐστίς, ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος ἢ ἄλλου ὁτουοῦν βασιλέως — κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς κτλ.), non est quod ψυχήν, quod per se intelligatur, inferciamus. Dein Theodor. ὡς ἔγωγέ φημι, Euseb. ὡς ἐγώ φημι (in cod. Euseb. Ox. et cod. Theodor. Bodl. ὡς abest). Tum Δ τοῦ αὐτοῦ, Florr. b. s. et Theodor. τὰ αὐτοῦ, Flor. x. τὰ αὐτά. Verbum πολυπραγμονεῖν, *negotia aliena gerere* vel *res alienas curare*, illustrat prae ceteris Polit. IV. 433. A: καὶ μὴν ὅτι γε τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστί, καὶ τοῦτο ἄλλων τε πολλῶν ἀκηκόαμεν καὶ αὐτοὶ πολλάκις εἰρήκαμεν. Ib 443. D. VIII. 551. E. al. Cf. *Valcken.* ad Eurip. Hippolyt. p. 247. Dein ἐς μακάρων νήσους pro vulgato εἰς μ. ν. rite dedit Bekkerus e Clark. ΓΔΞΣBCJVW, assentientibus Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. b. c. m. o. et Bodl., idque recte secuti sunt Stallbaum. et Buttmann. Vid. ad p. 523. B. pesita. Dein v. ταὐτὰ ταῦτα adverbii fere instar habent, ut sint: *sic etiam* s. *eodem modo*, ut Phaedr. 275. D: ταὐτὸν δὲ καὶ οἱ λόγοι, ubi vid. p. 597. allata. Artic. ὁ om. Γ et Euseb. — ἑκάτερος δὲ κτλ.] Φ ἑκάτερον. Dein part. δὲ abest a Clark. ΓΔCEJW Vindd. 1. 6. Florr. b. f. s. x., cod. Euseb. Colleg. D. Iohann., Euseb. ed. Rob. Steph. et pr. BF. Hoc autem quod particula δὲ tot in libris omittitur, qui maximam partem primae sunt notae, suspicionem adauget quam Heindorfius ed. I. in medium iam protulerat, totum hunc locum a. v. ἑκάτερος ad νέκυσσιν ab aliena illatum esse manu, quamquam non defuerunt qui eius patrocinium susciperent, velut *Böckhius* in Min. et Legg. p. 29. et Stallb. ed. Goth. Atque ille quidem Gorgiae locum ab

Heindorfio in suspicionem vocatum confirmari arbitrabatur hominis qui Minoem conscripsisset (p. 319. D.) et Procli in Polit. p. 396. testimoniis; hi tamen, ut per se intelligitur, nihil possunt nisi id probare, in suis se Gorgiae Platonici exemplaribus haec legisse; ex quo ecquis efficiet Platonem ipsum haec scripsisse? Stallbaumius inter alia: „Imo vero cum ipso Platone haec addenda iudicabimus. Describit autem philosophus Minois maiestatem atque dignitatem paucis quidem, sed gravissimis verbis, narrans eum solum sedere aureoque sceptro utentem ius dicere, quum ceteri stare soleant et virga tantum utantur.“ Atque similiter iudicavit Rückert. Eclog. Plat. p. 98. Quomodo Rhadamanthus iudicet superiora narrant, eodemque modo alterum iudicem, Aeacum, iudicare Plato addit; hi vero quum soli sint apud inferos iudices (524. A.), fabulosa haec de iudicio apud inferos exercendo narratio ita ad exitum adducta est, ut nemo quicquam amplius desideraturus sit, nisi qui male curiosus fuerit. Etenim de Minoe nihil erat quod adderet Plato, quum non iudicem descripsisset, sed munus ei tribuisset honorarium decernendi, si indices essent haesitaturi: *Μίνῳ δὲ πρεσβεῖα δώσω ἐπιδιαιρόντων, ἢν ἀπορῆτόν τε τῷ ἑτέρῳ.* Nihil igitur erat quod, quum de iudicibus exposuisset, Minois mentionem faceret Plato; et si quid de eo maxime erat commemoraturus, grave quid esse debebat quod putasset non esse praetermittendum. Hoc vero quod loco nostro affertur quale est? tale quid quod homo fortasse rerum antiquarum studiosus dignum habeat quod in medium proferatur, philosophus non item: iudices videlicet virgam tenentes iudicare, Minoem vero, solum sedentem, aureum habere sceptrum. Hoc nihil prorsus pertinet ad id quod Plato agit, et ita ex Homero (Odyss. XI, 567. sq.) ductum est, ut in levibus tantum quibusdam (in eo quod Minos sedet et aureum tenet sceptrum) poëtarum princeps exprimeretur, in re ipsa autem desereretur; Homerus enim Minoem describit iudicem tamquam regem sedentem cum sceptro (*Ἔνθ' ἦτοι Μίνωα ἴδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν, Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσσιν, Ἥμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα*), ex Platonis vero narratione Minos non est iudex, sed munus habet decernendi si indices (Rhadamanthus et Aeacus) haesitaverint. Quocirca qui haec interposuit, male ea quidem ad Homeri imitationem ficta, nec hoc vidit nihil omnino illa ad Platonis narrationem pertinere, sed potius ei adversari. Etiam magis Platoni repugnat qui dialogum conscripsit qui est de lege (volgo Minois ei nomen inscriptum est), quippe qui diserte neget Rhadamanthum esse iudicem,

319. D: *καὶ Ὀδυσσείας ἐν Νεκυίᾳ δικάζοντα χρυσοῦν σκῆπτρον ἔχοντα πεποίηκε τὸν Μίνω, οὐ τὸν Ῥαδάμανθυν· Ῥαδάμανθυν δὲ οὔτ' ἐνταῦθα δικάζοντα πεποίηκεν οὔτε συγγιγνόμενον τῷ Διὶ οὐδαμοῦ. — ῥάβδον ἔχων*] Bodl. et Meerm. *ῥαβδοῦχον ἔχων*, Aug. *ῥαυδοῦχον ἔχ.* Dein ὃ δὲ M. — *ἔχων* om. W. — *κάθηται μόνος*] Cf. *Homer.* Odyss. l. l. Similiter *Lucian.* Necyomant. §. 11: *κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνωος δικαστήριον ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος*, ubi v. *Hemsterhus.* T. III. p. 350. Bip. Voc. *μόνος* Iac. Leopardius mutari iubebat in *μόνον*, quod nulla tamen auctoritate nititur. Pro *χρυσοῦν* Euseb. *χρύσεον.*

ὃ *Ὁμήρου*] Art. ὁ abest a Vind. 7. Ad v. *Ὀδυσσεὺς ὁ Ὁμήρου* (quae citandi formula apud Platonem est insolita) affert Heindorfius *Lucian.* Ver. Hist. I, 3: *ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεύς.* Cf. *Bernhardy:* Wiss. Syntax. p. 161. V *ἰδεῖν αὐτόν* om. V. In seq. *θεμιστεύοντά τι* W, et pro volgato *νέκυσιν* ΓW *νεκύεσσιν*, ut ap. Homer. (Odyss. XI, 568.), Clark. vero, ΔΞΣV Vindd. 2. 7. Bodl. Aug. Meerm. et Euseb. *νέκυσσιν*, quod rite reposuerunt Bekker. Stallb. et Buttm. — *Ἐγὼ μὲν οὖν*] Voc. *οὖν* abest a Vindd. 2. 7. Bodl. Meerm. Theodor. (p. 196.) et cod. Euseb. Oxon. Tum Flor. x. *ὑπό τε τούτων κτλ.* — *σκοπῶ*] Γ Flor. o, et *γρ.* ΞB Florr. a. c. d. m. *ἀσκῶ.* Ficinus: *et iam considero qua ratione iudici sanissimum animum ostendere possim.* — *ἔχων τὴν ψυχήν*] Particĭpium *ἔχων* om. Clark. ΓΔBCEFJW Vindd. 1. 6. 7. et Florentini omnes, quos sequutí sunt Bekker. Stallb. et Buttm. Bene cum Ficino Stallbaumius interpretatur: *quomode iudici animum meum quam sanissimum possim ostendere*; verbum enim medium *ἀποφαίνεσθαι* hac vi ponitur, ut in notissimo illo *γνώμην* s. *δόξαν ἀποφαίνεσθαι*, (vern. *seine Meinung sagen* s. *sich erklären*), al. Ald. Bass. 1. 2. *ὑγιαστάτην.* Ap. Theodor. scribitur *τὴν ψυχὴν ἔχων*, ΔYF Bodl. *ἔχειν ψυχήν.* — *τὰς τῶν πολλῶν ἀνθρ.*] *τὰς* om. ΣYV Bodl. Theodor. Euseb. et pr. Ξ. Dein Flor. x. Meerm. Euseb. et Theodor. *ἀσκῶν* pro *σκοπῶν*; illud probaverat Routhius, recte Heindorfio adversante. Verba *τὴν ἀλήθειαν σκοπῶν* opposita sunt fere speciosis (non veris) quos volgus defert honoribus, et superioribus illis illustrantur: *ἐνίοτε δ' ἄλλην εἰςιδὼν ὁσίως βεβιωκυῖαν καὶ μετ' ἀληθείας — ἀνδρὸς — μάλιστα μὲν — φιλοσόφου κτλ.* In seq. Clark. *ἀποθνήισχω ἀποθνήισκειν.*

πάντας] abest a Theodor., cod. Theodor. Aug. E ἅπαντας.

P. 466. καὶ σέ] καὶ abest ab Euseb. cod. Oxon. Volgo καί σε; in cod. Theodor. Aug. σεαυτὸν pro σε. Tum C et cod. Reg. ἄρτι παρακαλῶ. Verbum ἀντιπαρακαλῶ spectat ad superiora p. 521. A: ἐπὶ ποτέρων οὖν με παρακαλεῖς τὴν θεράπειαν τῆς πόλεως κτλ. Tum τοῦτον pro volgato τούτων omnes praestant libri, etiam Ald. Bass. 1. 2. In seq. ἐγώ ante φημί a Theodor. abest. Verba ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε εἶναι *instar omnium* quae hic instituantur *certaminum esse* (vern. *alle aufwiegen*) est: *omnibus praestare*, ut ap. *Homer.* Iliad *l*, 116. Cf. *Matthiae.* Gramm. gr. p. 1128. Praep. ἀντί in Aug. supersor. ὑπέρ. Dein ἐνθάδε om. Theodor. codd. Aug. et Palatin. recentt. Ante εἶναι (cod. Euseb. Oxon. ἴέναι) interponit Theodoret ἡμῖν. — ὀνειδίζω σοι] Vind. 7. Euseb. Theodor. ὀν. σε. Dein ἔσει Clark. Flor. x. pro volgato ἔσῃ. Euseb. et Theodor. οἷός τε εἶ. Ceterum regerit hoc loco Socrates magna cum acerbitate Callicli quae supra (p. 486. A. sq.) hic Socratis et admonendi et vituperandi causa posuerat, — ἦν νῦν κτλ.] A Vind. 6. νῦν abest; dein Euseb. om. δή, Theodor. δὴ ἐγώ (a cod. Theodor. Bodl. ἐγὼ abest); Euseb. cod. Oxon. ἦν ἐγὼ νῦν ἔλεγον, Aug. Meerm. ἔλεγον ἐγώ. Proxime ἀλλ' ἐλθὼν Bodl. Meerm. et Theodor. Dein post δικαστὴν Meerm. Euseb. et Theodor. addunt ἐκεῖνον. Tum in Meerm. articulo τῆς ab alia manu supersor. τὸν αἰακόν. Olympiadorus: „προσέθηκε τὴν Αἴγειναν (sic), ἐπειδὴ καὶ ὁ Καλλικλῆς ἀπὸ Αἰγείνης ἦν. Cum eis quae sequuntur cf. *Synes.* Epist. 44. ap. Viger. ad Euseb. p. 55. Proximum σου om. J, Theodor. σε. Tum codd. Theodor. Bodl. cum Aug. Palat. recentt. ἐπιλαμβανόμενος.

ἄγῃ] Euseb. Theodor. et cod. Euseb. Oxon. ἐκεῖνος ἄγῃ. 527 Pro ἄγῃ Ξ ΣV Vindd. 2. 7. Florr. a. c. d. o. Bodl. ἀγχῃ vel ἄγχῃ, Ald. Bas. 1. ἄγε. Tum χασμήσει Clark. et Flor. x. pro χασμήσῃ, W χασμήσει, F χασμήσεις (s a corr. additio). Illud iam Findeisenius suo Marte dederat. Dein Clark. Δ εἰλιγγιάσεις, Ξ Bas. 2. ἰλιγγιάσης, F. ἰλιγγιάσης — σὺ ἐκεῖ] V Euseb. et Theodor. καὶ σὺ ἐκεῖ. — τυπτήσει] De attica hac futuri forma vid. *Piersun.* ad Moer. Attic. p. 373. Pro ἤ Clark. ἤι. Dein v. σε ἴσως τυπτήσει τις. om. cod. Theodor. Bodl., σε om cod. Euseb. Ox. et τις Theodor. Dein ante v. ἐπὶ κόῤῥης voc. καὶ interponunt Clark. ΓΔBCEFJVW,

Florentini novem, Euseb. et Theodor. Verba ἐπὶ κόμης Heindorfiuo de glossemate suspecta erant. Buttmannus: „non dedecet autem haec vox Socratem sermones Calliclis hic ubique respicientem.“ Callicles videlicet 486. C: τὸν δὲ τοιοῦτον, ἔι τι καὶ ἀγροικότερον εἰρῆσθαι, ἔξεστιν ἐπὶ κόμης τύπτοντα μὴ διδόναι δίκην. Ac non sine aliqua vi repetitur in sequentibus 527. D: σύ γε θαμῶν πατάξαι τὴν ἄτιμον ταύτην πληγήν. Est igitur: *vel colaphum tibi ignominiosum illum infringet.* Schleiermacherus: *und dort einer vielleicht dich sogar schmählich ins Angesicht schlagen könnte.* Theodor. καὶ ἐπὶ κόμης ἀτιμώσει, id codd. Aug. et Palat. ἐπὶ κόμης ἀτιμώσει. Dein CFJV Ald. Bass. 1. 2. προπηλακιῇ. — ταῦτα] Theodor. ταὐτὶ, Euseb. ταυτὶ. Aug. et Meerm. σοι δοκεῖ μῦθος. Tum ὥσπερ ὑπὸ γραὸς Flor. x. Bas. 2. Euseb. et Theodoret. Refertur autem γραός non ad v. λέγεται, sed ad v. μῦθος, ut recte cepit Ficinus vertens: *Haec forsitan anilis quaedem fabula tibi videiur;* ac bene Heindorfius attulit Theaet. 176. B: ταῦτα μὲν γάρ ἐστιν ὁ λεγόμενος γραῶν ὕθλος. *Lucian.* Philopseud. §. 9: ἔτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Adde Polit. I. 300. E: ὥσπερ ταῖς γραυσὶ ταῖς τοὺς μύθους λεγούσαις. *Aniles fabellae* Horat. Satir. II, 6. 77. *Appul.* Metam. IV. p. 62. al. In seq. codd. Theodor. Bodl. Aug. et Palat. καταφρονήσεις. — καὶ οὐδέν γ' ἂν ἦν θαυμ.] Sic Clark. cum Bekkeri libris (praeter EF, qui cum edd. θαυμαστὸν ἦν scribunt); etiam Vindd. 2. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. Meerm. Euseb. et Theodor. ἦν praemittunt. Pro γ' ἂν Vindd. 1. 6. et codd. Theodor. Palat. et Aug. γὰρ. In seq. pro τούτων, Bodl. et Theodor. αὐτῶν. Dein Bodl. et Meerm. εἶποι pro εἴ πῃ Tum pro ἢ ζητοῦντες Theodor. et cod. Euseb. Oxon. ἐπιζητοῦντες, — ὑμεῖς] Φ ἡμεῖς. Dein cod. Theodor. Aug. vet. ὑπερσοφώτατε ὄντες τῶν Ἑλλήτων, reprobante Sylburgio. Voc. νῦν abest a Theodor. et cod. Euseb. Oxon.

ὡς δεῖ] om. Δ. In Vind. 1. ὡς δὴ, Theodor. ὡς χρὴ. Tum Flor. x. ἄλλον βίον τινὰ. Vind. 7. ἄλλόν τινα. Proxime Aug. Theodor. (ed. Sirm. ὅπερ) et cod. Euseb. Ox. ἐκεῖσε; in cod. Euseb. Ox. ἐκεῖ. Dein cod. Theodor. Bodl. ξυμφέρειν, Theodor. ξυμφέρον, J συμφέρειν. Voc. ἐκεῖσε alteram indicat vitam, sicut ἐκεῖ et ἐκεῖσε ita ponuntur ut inferos significent, vid. interpp. ad Eurip. Alcest. 373. et 760. Verba ἀλλ' ἐν τοσούτοις λόγοις — καὶ δημοσίᾳ leguntur ap. Theodoret. XII. p. 669. B., ubi pro τῶν ἄλλων scribitur πολλῶν. — ἠρεμεῖ] Meerm. ἡρεμεῖ. Olympiodorus: ἀντὶ τοῦ ἀσάλευτος μένει ὑπὸ μηδενὸς ἐλεγχόμενος. Ἠρεμεῖν in universum

dicitur quod stabile est ita ut moveri non possit (Sophist. 248. E.); hinc in oratione ponitur quae stabilis ac firma est ut convelli nequeat; etiam ad animum transfertur, ut Phaedon. 96. B.: ἐκ δὲ μνήμης καὶ δόξης, λαβούσης τὸ ἠρεμεῖν, κατὰ ταὐτὰ γίγνεσθαι ἐπιστήμην. In seqq. Φ μᾶλλόν ἐστι τὸ ἀδικεῖν, Vind. 6. (ut Stallb. tradit) εὐλ. τ. ἀ. μᾶλλόν ἐστί. Dein Flor. d. παντὶ pro ποντὸς. — ἀλλὰ τὸ εἶναι] Artic. τὸ om Σ. Bodl. Meerm. et pr. Ξ. Ap. Euseb. et Theodor. ἀλλὰ τὸ ἀγαθὸν εἶναι. Polit. II. 361. B: κατ' Αἰσχύλον (Sept. adv. Theb. 577.) οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. Quam quidem sententiam graeci et latini scriptores certatim imitati reperiuntur, vid. quos citarunt *Ruhnken.* ad. Tim. p. 50. ed. Koch. *Porson.* Advers. p. 136. sq. Lips. *Conrad. Schwenk.* ad Aeschyl. Sept. adv. Theb. p. 268. sq. *Blomfield.* ad eund. v. 589. *Krabinger.* ad Synes. Orat. ad Arcad. p. 152. sq. Adde nostra ad Polit. p. 395. De latinis, *Cicer.* Offic. II. 12. *Sallust.* Catilin. 54: *esse quam videri bonus malebat. Sulpic. Sever.* Ep. II. 30: *sancta magis esse quam videri stude.* al. — κατά τι] om. V. In seqq. Heindorfius inserto articulo legendum putabat καὶ τοῦτο τὸ δεύτερον ἀγαθ. Sed τοῦτο cohaeret cum τὸ γίγνεσθαι (int. ἀγαθὸν) καὶ κολαζόμενον διδόναι δίκην; quocirca verba δεύτερον κακὸν praedicati quod dicitur instar habent. De τοῦτο — τὸ γίγνεσθαι cet. vid. ad Phaedr. p. 34. In W scrib. ἀγαθόν ἐστι.

C

καὶ πᾶσαν κολακείαν κτλ.] Cf. *Synes.* Ep. 44. et *Viger.* ad. Euseb. p. 56. Pro ἑαυτὸν Meerm. ἑαυτήν. Deinde v. καὶ περὶ ὀλίγους om. Δ. Mox περὶ om. F. Verba quae sequuntur καὶ τ. ῥητορ. — ἀεὶ habet *Aristid.* Orat. Plat. I. p. 110. Orat. II. p. 167. Verba ἐπὶ τὸ δίκαιον — καὶ τῇ ἄλλῃ πάσῃ πράξει illustrat *Julian.* Orat. I. p. 3. C. ubi v. Spanhem. p. 24. — οὕτω] Explicatur haec vox verbis appositis ἐπὶ τὸ δίκαιον, sicut pronomen demonstrativum ita praemitti solet, ut res ipsa de qua agitur tamquam ejus explicatio (ἐπεξήγησις) subiiciatur, velut supra pro καὶ τὸ γίγνεσθαι (δίκαιον) δεύτερον (ἐστὶν) ἀγαθὸν μετὰ τὸ εἶναι positum est: καὶ τοῦτο δεύτερον ἀγαθὸν μετὰ τὸ εἶναι δίκαιον, τὸ γίγνεσθαι: qua quidem orationis circumloquutione lector quasi jubetur ad eam quae sequitur rem (supra τὸ γίγνεσθαι, hic ἐπὶ τὸ δίκαιον) animum attendere. Libri edd. recentiores (Heindorf. Bekker. Stallb.) verba sic distinguunt: οὕτω χρηστέον, ἐπὶ τὸ δίκαιον ἀεί; quo ἀεί divelleretur a. v. χρηστέον. Revocanda igitur librorum superiorum distinctio: οὕτω χρηστέον ἐπὶ τὸ δίκαιον ἀεί. Neque enim post pron. demonstra-

tivum, si explicatio sequitur (ut supra: τοῦτο δεύτερον ἀγαθὸν μετὰ τὸ εἶναι δίκαιον τὸ γίγνεσθαι) neque post οὕτω quod coluaeret cum v. sequentt. ἐπὶ τὸ δίκαιον est quod distingnas. Pro ἀεὶ Flor. d. cod. Reg. Bodl. et Meerm. αἰεὶ. — Ἐμοί οὖν] Sic ΔΞBCJVW Vindd. 1. 2. 7. Florr. a. b. c. d. m. o. x. Bodl. et Meerm. pro volgato. Ἐμοὶ μὲν οὖν, rc. Γ ἐμοὶ δὲ. *Rückert.* Plat. Eclog. p. 99. μέν retinnit, quod referri putabat „ad oppositionem silentio suppressam in hunc modum: εἰ δὲ μή, s. εἰ δὲ ἄλλως ποιήσεις, ἄθλιος ἐκεῖ ἔσει." In seqq. Bass. 1. 2. οἱ pro οἷ. Meerm. ζῶν τελευτήσας. De voce ἐνταῦθα h. l. *huc*, i. q. εἰς τοῦτον τὸν βίον s. εἰς τοῦτον τὸν τρόπον τοῦ βίου) vid. ad p. 494. E. — ὡς ὁ λόγος] Clark. ΓΔBCΕFJ Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. d. f. m. o. s. Bas. 2. ὡς ὁ σὸς λόγος σημαίνει, quod Ficinus reddidit: *quemadmodum tuus quoque sermo significat.* Quod miror Stallbaumium reeepisse, quum ὁ σὸς λόγος prorsus alienum foret; tantum enim abest ut Socrates possit Calliclis sermonem significare, quippe qui plane contraria eorum posuisset quae hic summuntur, ut nec suum ipse indicet (quasi dicturus: *ut ea ostendunt quae ego posui*); immo ὁ λόγος σημαίνει in universum ita ponitur ut Latinorum respondeat dictionibus *ratio edocet* s. *docet, declarat, cogit, ratio et veritas ipsa evincit* al. Cf. ad. p. 517. B. ibique loc. allat. et infra 527. E. Stephanus in marg. „Quidam vel ὡς ὁ σὸς λόγος, quam lectionem Fic. sequitur. Sed legitur etiam οὗτος ὁ λόγος." Beckius: „*nescio ubi.*" Respexit vero Stephanus Serrani interpretationem ex adverso positam: *quemadmodum hic sermo significat.*

πατάξαι] Sic Clark. Bekkeri libri, Vind. 6., novem D Florentt., Bodl. et Meerm. pro volgato πάταξαι, quod e Bekkeri libris solus F a. rec. m. habet. Etiam Cornarius (qui pro σύγε θαῤῥῶν male scribi volebat ἐπί γε χόῤῥης), Stephanus (in marg. „Scribo πατάξαι, ut subaud. ἔασον ex praeced. Intelligit autem πατάξαι ἐπὶ χόῤῥης, ut supra."), Heindorfius, Beckius et Bekkerus hoc sequuti sunt. Contra volgatum πάταξαι vim habere medii (*sine te verberari, patere ut verbereris*) arbitrabatur cl. *Heusd.* spec. crit. p. 99. Cui Buttmannus recte mea sententia adversatur annotans: „verbum medium πατάξασθαι in usu non erat; et si vel maxime fuisset, sensum non habuisset, quem putabat Heusdius vertens: *patere te verberari*, sed subabsurdum illum *cura te verberandum.*" Contra volgatum πάταξαι revocavit Stallbaumius in ed Goth., θαῤῥῶν arbitratus imperativum postulare in hac sermonis conformatione, laudatis Euthydem. 307. B. Polit.

V. 451. B. Legg. I. p. 642. D. At vero licet θαῤῥῶν, quia exhortationis significatio in eo inest, imperativum plerumque habeat adiunctum (locis a Stallbaumio allatis, si tanti putes, addere possis Phaedr. 243. E. Theaet. 145. C. 157. D. Sophist. 242. B. Cratyl. 426. B. 428. A. Polit. I. 352. B.), tamen quominus alii quoque modi cum eo coniungantur nihil est quod impediat; atque hoc usu venit Sophist. 258. B: καὶ δεῖ θαῤῥοῦντα ἤδη λέγειν ὅτι κτλ. Phileb. 57. D. καὶ σοὶ δὴ πιστεύοντες θαῤῥοῦντες ἀποκρινώμεθα · τοῖς δεινοῖς περὶ λόγων ὀλκήν. Polit. II. 376. B: οὐκοῦν θαῤῥοῦντες τιθῶμεν καὶ ἐν ἀνθρώπῳ — φύσει φιλόσοφον — αὐτὸν δεῖν εἶναι; Legg. 657. C: Ἆρ' οὖν θαῤῥοῦντες λέγομεν τὴν τῇ μουσικῇ — χρείαν ὀρθὴν εἶναι τοιῷδέ τινι τρόπῳ. Epinom. 987. A: διὸ θαῤῥοῦντα χρὴ ταῦτα εἰς νόμους θέσθαι. Charm. 166. D: θαῤῥῶν ἀποκρινόμενος. Menon. 86. B: ὥστε θαῤῥοῦντα χρὴ — ἐπιχειρεῖν ζητεῖν καὶ ἀναμιμνήσκεσθαι. al. Neque etiam in hac orationis conformatione opus est imperativo, quum praecedat ἔασον quocum cohaeret παράξαι: ut universa haec oratio sit adhortatio, h. e., ut Grammatici loquuntur, imperativa. Accedit quod interiecta σύ γε θαῤῥῶν non hanc vim habent ut novem postulent orationem (h. l. alterum imperativum πάταξαι: *sine te verberari*); sed potius haec adiuncta sunt prioribus (in quibus ἔασον praecedit) et addunt gravius quid atque horribilius (τὴν ἄτιμον ταύτην πληγήν); quam ipsam ob causam interposita sunt ναὶ μὰ Δία et subiectum (in v. ἔασον latens) cum vi repetitur in his σύ γε, de qua pronominis in altero membro interpositione vid. *Stallbaum.* ad h. l., qui attulit *Homer.* Odyss. II. 326. *Theocrit.* I. 124. X. 34. *Ernesti* ad Callim. H. in Dian. 150. et *Bentlei.* ad Horat. I. 9. 15: *nec dulces amores sperne, puer, neque tu choreas.* — πείσει] Sic Clark. W et Flor. x. pro volgato πείσῃ. Dein τῷ ὄντι ἧς ΓΔΞΣVW Vindd. 1. 2. 6. 7. Florr. a. d. x. Bodl. Meerm. Bas. 2. et rc. B. volgo abest v. ἧς, quod iam Cornarius interponi iusserat et Findeisenius receperat. — κἄπειτα οὕτω κτλ.] Stallbaumius: *et quum ita communiter ei studuimus, tum demum* cet. Vox vero οὕτω h. l. non est *ita* (neque enim de studii ratione agitur), sed *tum*, ut solet cum participio poni, (vid. ad Protag. p. 95.); et quia sententiae vis in verbis inest: *tum denique aggrediemur, quum ei studuerimus*, praemittitur οὕτω participio ἀσχήσαντες, ita ut repetatur vocibus post participium illatis τότε ἤδη, quae, ut τότε δή, τότε δέ al., sic solent participio subiici, vid., quos *Stallbaumius* laudavit, *Fischer.* ad Weller. T. III. 2. p. 92. et *Goeller.* ad Thucyd. V. 46.

In seq. ante v. δοχῇ Bas. 2. ἐὰν δοχῇ ἡμῖν χρῆναι, quod Heindorfius recepit. Sed vide ne o seqq. huc irrepserit; libri enim reliqui omnes ἐὰν δοχῇ χρῆναι, quod retineri oportet. Verbum ἐπιτίθεσθαι (*aggredi ad aliquid* vel *incumbere in aliquid*, ut Sophist. 242. B. Polit. 299. B. Conviv. 218. B. Alcib. I. 105. C. al.) illustrant *Valcken.* ad Herodot. III. 76. T. V. P. II. p. 77. et *Boissonad.* ad Philostrat. Heroic. p. 343.

P. 468. ὁποῖον ἄν τι ἡμῖν] J ὁποιοῦν; deinde ἡμῖν addunt Clark. ΓΔΞΣVW Vindd. 1. 2 6 7. Florr. a. b. c. d. m. o. et rc. B. In Bodl. Aug. et Meerm. δοχῇ ἡμῖν. Ficinus: *aut ad quodcunque nobis deliberantibus tunc videbitur.* Heindorfius, quem Beckius audivit, recepit δοχῇ ἡμῖν, Bekkerus vero, quem Stallbaumius quoque sequutus est, dedit ἡμῖν δοχῇ. Part. τότε refertur ad praegressa τότε ἤδη (int. ἀσχήσαντες ἀρετὴν) ἐπιθησόμεθα τοῖς πολιτικοῖς. Sensus est enim: *tum deliberabimus quum virtutem coluerimus: quam quidem si coluerimus, ad deliberandum magis idonei erimus, quam nunc, s. quae quidem magis nos idoneos efficiet ad consiliandum, quam nunc sumus.* — βουλεύεσθαι] EF βούλεσθαι· Dein γὰρ om. J et in F scribitur ἔχοντά. Flor. x. ἔχοντας καί γε. De v. ἔπειτα (*tamen*) vid. ad Protag. p. 20. et de v. νεανιεύεσθαι cf. ad p. 482. C. allata. Tum V οὐδέπω γε, Flor. x. δοκεῖ ταὐτὰ. Heindorfius: „Mox illa εἰς τοσ. ἥκομεν ἀπαιδευσίας — epiphonemati inserviunt: *eo inscitiae progressi sumus s. adeo sumus imperiti.*“

χρησώμεθα.] Vind. 1. Flor. x. Ald. Bass. 1. 2. E χρησόμεθα. Ficinus: *Hanc igitur rationem — tanquam ducem sequamur.* — καὶ τὴν δικαιοσύνην] Particulam καὶ, quae volgo abest, addunt ΓΔBCEFJW Vindd. 1. 6. Florr. a. b. c. f. m. o. s. x. et Bas. 2., quos Bekkerus quoque et Stallbaumius sequuti sunt. Postremum ὦ Καλλίκλεις om. J. In Vindd. subscriptum Γοργίας ἢ περὶ ῥητορικῆς.

INDEX

librorum scriptorum ad Phaedonem collatorum.

Clarkianus s. *Bodleianus* (ap. Bekk. littera A signatus). Cf. *Gaisford.* Lectt. Plat. p. 13—27.

Libri ab *Imm. Bekkero* excussi: *Coisl.* (Γ), Vatic. (Δ), *Veneti* (ΑΞΠ), *Vindob.* Φ (Vind. 6. ap. Stallb.) et Υ (Vind. 2. ap. Stallb.): *Parisini* (CEGHJL), Angelic. (a) et *Ambros.* (s): de quibus v. *Bekk.* Ind. codd. P. I. V. I. Comment. critt. T. I. init.)

God. Stallbaumius usus est quas Bastius enotaverat variis lectionibus libri Parisini nr. 1808. (ap. Bekk. B., v. Stallb. Ind. codd. T. XII. init.), *Vaticani* nr. 225 (ap. Bekk. Δ), *Veneti* a. nr. 189. (ap. Bekk. Σ), *Veneti* b. nr. 185. (ap. Bekk. Π) et *Vindobonensium* nr. 54. (ap. Stallb. 1., ap. Wyttenb. A), nr. 21. (ap. Stallb. 2., Wytt. D), nr. 80. (ap. Stallb. 3.; ap. Wytt. C), nr. 89. (ap. Stallb. 4., ap. Wytt. F), nr. 116. (ap. Stallb. 5., ap. Wytt. E), nr. 109. (ap. Stallb. 6., ap. Wytt. B), et nr. 259. (ap. Stallb. 8., ap. Wytt. G.) Vid. Stallb. T. XII. p. V. sq. et Wytt. p. 106. sq. Easdem videlicet lectiones Bastius Wyttenbachio impertiverat. Praeterea Stallb. adhibuit varias lectiones quas e libris *Florentinis* (a. b. c. d. i. m.) *de Furia* enotaverat, v. Stallb. XII. p. VI sq., et libri *Zittaviensis* (de quo vid. Rudolph. in Beck. Comm. Soc. phil. Lips. V. III. P. I. p. 120. sp.) lectiones.

Fischerus usus est codice *Augustano* (de quo v. Reiser. Ind. Mss. bibl. August. p. 88. Cf. Fischer. Praef. ad Plat. Soph, Polit. et Parm. p. XI. sq. et ad Euthyphr. cett. ed. III. p. IV. sq.) et variis lectionibus e cod. *Tubingensi* a Dav. Reussio enotatis (v. Praef. p. VI. sq.)

Alterus (Platonis dialogi IV., Meno, Alcib. I., Phaedo, Phaedrus, Viennae 1784. 8.) cod. *Vindob.* nr. XXI. ad Phaedonem contulit.

Wyttenbachius praeter varias lectiones de libris Vindd. a Bastio enotatis (v. modo memorata) adhibuit lectiones e *Venetis* A (ap. Stallb. Venet. C) et B (nr. 186., ap. Stallb. Venet. d.) a Iac. Morellio excerptas (v. Wytt. p. 105. sq.), Olympiodori in Phaedonem codd. tres qui in bibliotheca Lugduno-Batava asservantur (v. p. 100. sq.), et interpretationem latinam quae in cod. Lugd. nr. 64. extat, diversam ab ea qua sub Aristippi nomine Oxonii servata usus est N. Forsterus.

Codicis Palatini nr. 129. lectiones excerptas dedit *Creuzerus* Melett. e discipl. antiquit. P. I. p. 104 — 106.

De libris editis potiores tantum afferre iuvat.

ΦΑΙΔΩΝ ap. Adrian. Turnebum. Par. 1553. 4. *Platonis dialogi* V. Recensuit notisque illustravit *Nath. Forst.* Ed. III. Oxon. 1765. 8.

Platonis Euthyphro, Apologia Socratis, Crito, Phaedo, graece. Ad fidem codd. Mss. Tubing. August. aliorumque et librorum editorum veterum recensuit, emendavit, explicavit *Joh. Frider. Fischerus.* Lips. 1783. 8.

Platonis dialogi selecti. Cura *Lud. Fr. Heindorfii.* Vol. IV. Pars prior continens Phaedonem. Berol. 1809. 8.

Platonis Phaedon. Explanatus et emendatus prolegomenis et annotatione *Danielis Wyttenbachii.* Lugduni-Bat. 1810. 8. Repetitus est liber Lips. 1825. cum supplementis Wyttenbachii, quae in Philomathiae parte tertia leguntur.

Platonis dialogos selectos recensuit et commentariis in usum scholarum instruxit *Godofr. Stallbaum.* V. I. Sect. II. continens Phaedonem. Goth. et Erford. 1827. 8. Bibliothecae graecae (cur. Frid. Jacobs et Val. Chr. Fr. Rost.) B. Scriptorum orat. pedestris Vol. XI. Sect. II.

Praeter *Schleiermacherum* (Platons Werke. Th. II. B. III.) in germanicum converterunt hunc dialogum *Lindau* (Berol. 1804. 8.), *H. Kuhnhardt* (Platon's Phaedon mit besonderer Rücksicht auf die Unsterblichkeitslehre erläutert und beurtheilt. Lüb. 1817. 8.), *Joh. Casp. Goetz* al.

ΦΑΙΔΩΝ.

Libri edd. cum plurimis scriptis addunt ἢ περὶ ψυχῆς, Ficinus: *Phaedon de anima* (sic Venet. 1491.), et posterioris scriptores aetatis, quos Fischeri diligentia collegit p. 229. sq., ita hunc dialogum citare solent: ἐν τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ s. διαλόγῳ. Pro antiquissimo ipsius Platonis testimonio Wytt. habebat Epist. XIII. 363. A: γεγραμμένος γάρ ἐστιν (int. Κέβης) ἐν τοῖς Σωκρατείοις λόγοις μετὰ Σιμμίου Σωκράτει διαλεγόμενος ἐν τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ. Hanc videlicet tam germanam esse, quam ceteras Platonis epistolas, viro doctissimo persuaserat P. *Wesseling.* Epist. ad Venem. p. 41. Apud Diog. Laërt. III., 58. praeterea additur ἀθικός, quod Fischer. assumsit. Apud Aristot. (Metaph. I., 7. De gener. et corrupt. II, 9. Meteorol. II, 2.) aliosque (v. Fischer. l. l.) simpliciter citatur vv. ἐν Φαίδωνι, ἐν τῷ Φαίδωνι et ἐκ τοῦ Φαίδωνος. De illis simplicis germanaeque, inscriptionis additamentis v. ad Protag. p. 7., Phaedr. p. 215., et Stallb. ad Euthyphr. p. VIII. — Primae dialogi personae sunt *Phaedo* Eleus (ab Elide, urbe Peloponnesia, ita dictus, qui familiae Eliacorum princeps exstitit (v. Diog. L. II, 105. Strab. IX. p. 602. B. Suid. v. Φαίδων, al.) et *Echecrates* Phliasius (ita dictus a Phliunte, oppido Sicyoniae), qui in Pythagoreorum numero reponitur, v. Diog. L. VIII, 46., ubi v. Menag. p. 375. Iambl. vit. Pythag. I, 35. et *Groen. v. Prinster.* Prosopograph. Plat. p. 67. Wyttenb. Echecratem fuisse sumit „ex illa ultima successione Pythagoricorum, quos Aristoxenus audivisset." Maioris, ni fallor, hoc momenti est, quod Phliunti urbi cum Pythagoreis necessitudo, traditur intercessisse, siquidem Pythagoras proavum Hippasum Phliasium Phliunte Samum migrasse Pausan. II, 13. memoriae prodidit (Cf. Diog. L. VIII, 1.) Platonem igitur suspicari possumus Phaedonem Phliunte apud Echecratem versantem eique haec omnia narrantem fecisse, ut huius dialogi Pythagoream spirantis sapientiam (v. de Philolao p. 61. D sq.) scena esset urbs Pythagorica. Quocirca etiam in seqq. verbis τῶν πολιτῶν consulto videtur appositum esse Φλιασίων; eodem,

ni fallor, spectat hoc quod Echecrates narrat, nullum nunc Phliasios cum Atheniensibus (quasi sceleratis Socratisque morte contaminatis) commercium habere; quod quidem tecte nobis videtur Plato significare voluisse. Phaedonis autem nomine Plato hunc inscripsit dialogum, in quo eum narrantem facit quae ultimo vitae die a Socrate et praesentibus amicis dicta et facta sint. — Secundae personae sunt *Socrates*, eius amici *Cebes* et *Simmias*, Thebani (de quibus v. *Groen. v. Prinst.* Prosop. p. 64. sp.), et, qui Socrati erat familiarissimus, *Crito* (v. *Gr. v. Prinst.* p. 200. sq.) Ad finem dialogi (p. 116. B.) ὁ τῶν ἑνδεκα (int. ἀρχόντων) ὑπηρέτης, undecimvirorum minister s. apparitor, inducitur Socrati cicutae potionem indicens.

Αὐτός] Imitati sunt hoc dialogi initium *Athen.* Deipn. I, 1. et *Dio Chrys.* Or. VII. init. De pron. αὐτός *Hermogenes* de method. c. 1. p. 518. (Cf. *Greg. Corinth.* Exeg. Hermog. p. 887. T. VIII. Oratt. gr.) annotat duplici sensu positum esse; primo loco (*αὐτὸς – παρεγένου*) indicem esse admirationis, secundo (*Αὐτός, ὦ Ἐχεκρατες*) gloriationis. Quae magae sunt. Verba *αὐτὸς παρεγένου* simpliciter opponuntur sequentibus *ἢ ἄλλου τινὸς ἤκουσας*. Similiter Convir. 172. B: *σὺ αὐτὸς παρεγένου – ἢ οὔ;* Tam. p. Υσωκράτη. — *Δ Φς* et Flor. d. *ἢ ἐπιε τὸ φάρμακον.* Vox *φάρμακον* h. l. significat *cicutam* (*κώνειον* ap. Diog. L. II. 35.), quam publice damnati Athenis bibere cogebantur; vid. *Dresig.* de cicuta, Atheniensium poena publica, Lips. 1734. Dein Aug. et Vat. *ἢ ἄλλου τοῦ*, Par. Ven. a. Zitt. *ἀλλού τον.* Ceterum similes locos collegit *Blomfield.* ad Aeschyl. Pers. 271. Tum *αὐτός* ante *ὦ Ἐχέκρ.* abest ab Aug. — *Τί οὖν δή ἐστιν*] Pron. *τί* generatim et infinite positum est plurali sequente, ut Gorg. 508. C. al. V. *Heind.* ad Gorg. p. 197. Annot. in Prot. p. 206. sp. *Krüger.* ad Xenoph. Anab. I, 10. 14. et *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 337. Flor. d. *τίν'* scribit, sed littera *ν* recentioris est manus. Tum *δή* (vern. *doch*, in oratione tam interrogativa quam imperativa, v. c. *ἴθι δή, φέρε δή* al.) abest ab Aug. Dein Zitt. *ἢ πῶς ἐτελ.* Pro *ἡδέως* Zitt. *ἢ δὲ ὡς.* Dein post. *ἂν* Clark. *Δς* Fl. d. et rc. *Π* inserunt *ἐγὼ*, ut 70. B, *ἔγωγ' οὖν — ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι ἥντινα δόξαν ἔχεις περὶ αὐτῶν*, Contra sine pron. Lysid. 204. A: *αὐτοῦ πρῶτον ἡδέως ἀκούσαιμ' ἂν κτλ.* Lysias p. 349. T. V: *ἡδέως γὰρ ἂν σου πυθοίμην.* Lycurg. adv. Leocrat. p. 179. T. IV: *ἡδέως δ' ἂν αὐτοῦ πυθοίμην.* al. Cf. *Boisson.* ad Philostr. Her. p. 330. sq. — *τῶν πολιτῶν Φλιασίων*] Exspectare poteras *τῶν ἐμῶν πολιτῶν* (vern. *meiner*

Mitbürger); vox enim *πολίτης*, si ad hominem, non ad urbem, refertur, est, ut Latin. *civis*, vern. Mitbürger. Sic Protag. 315. C.: *πολῖται αὐτοῦ*. 324. C: *οἱ σοὶ πολῖται*. 339. E. al. Etenim Phliasiorum commemoratio videri possit supervacanea esse, siquidem Phaedonem ponere debemus ipsum iam scivisse Echecratis cives esse Phliasios (quocirca exstiterunt qui vocem *Φλιασίων* plane delendam esse censerent, v. *Schaefer* ad Greg. Cor. p. 1048. et Appar. ad Demosth. T. II. p. 386.) Sed consulto mihi videtur Plato *τῶν πολιτῶν Φλιασίων* posuisse, ut Phliuntem, urbem quasi Pythagoricam, efferret Phliasiosque Atheniensibus opponeret, v. supra posita. Alii (in his *Fr. A. Wolf.* in libello qui inscribitur: Zu Platon's Phaedon. Berol. 1811. 4. p. 7.) ante v. *Φλιασίων* artic. *τῶν* (quem Par. L praebet) iudicabant interponendum esse, quos cum Chr. D. Beck. (Plat. Opp. Tauchn. 1813. T. I. p. 100) sequuti sumus; hoc enim sermonis usus videbatur commendare, vid. *Bast.* Ep. crit. p. 3. Append. p. 92. *Boisson.* ad Philost. p. 343. et *Matth.* Gr. p. 565. sq. Attamen ex uno illo solo libro articulum recipere vide ne temerarium foret. Immo recte habent verba *τῶν πολιτῶν Φλιασίων*, quippe quae unam efficiant notionem (*Keiner der Phliasischen Bürger* vel *der Bürger von Phlius*), nulla vel distinctionis vel accuratioris definitionis adiuncta significatione. Sic v. c. *Ἡρόδοτος Ἁλικαρνασσεύς*, *Θουκυδίδης Ἀθηναῖος*, al. V. ad Protag. p. 166. *Krüger.* ad Dionys. Halic. p. 110. Commentt. p. 294. et *Matth.* Gr. p. 559. Pro *πολιτῶν* Flor. a. et Φ a pr. m. *πολιτικῶν*, quae quidem scriptura Stallbaumio rectam videbatur explicandi rationem monstrare; iudicabat enim *πολιτῶν* vim et significationem adiectivi habere, ita ut οἱ *πολῖται Φλιάσιοι* opponerentur *τοῖς ξένοις* in seqq.; intelligi igitur Phliasios qui cives essent, ita ut opponerentur peregrinis. Immo simpliciter cives Phliasii (h. e., Phliasii, Echecratis cives) et *ξένοι* (quod latet in seq. *οὔτε τις ξένος*) inter se opponuntur. Laudantur haec verba in Lex. Coisl. (Bekk. Anecd. gr. p. 352. et Bachm. Anecd. gr. T. I. p. 40, 21.), ubi scribitur *οὐδ' εἷς* pro *οὐδείς*. In sqq. v. *ἐπιχωριάζειν*, *commorari*, positum est pro eo quod commorationem antecedit, h. e., valet *ventitare* vel *commeare*; hinc sequitur *Ἀθήναζε*, *Athenas*, quod Fischer. male interpretabatur *Athenis*, Priscianum sequutus, qui 18. p. 721: „Illi [Attici] *ἐπιχωριάζει εἰς Ἀθήνας καὶ ἐν Ἀθήναις*. Et nos *habitat Romae* et *habitat Romam*.“ Steph. Byzant. v. *χώρα*: *τὸ ἐπιχώριος καὶ ἐπιχωριάζειν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησὶ Πλάτων*. Lexic. rhet. soph. (v. Bast. ad Greg. Cor. p. 880.

Bekk. Anecd. gr. I. 1.) τὸ μέντοι ἐν τῷ περὶ ψυχῆς ἐπίστασιν ἔχει ὡς ἡμαρτημένον. At vero Graecos verba notiones designatia inter se coniunctas (ut una antecedens, altera consequens cogitari possit) ita ponere constat ut propria fere delitescat notio et altera ei adhaerens ac respondens emineat, quae quidem verbis appositis (praepos. εἰς, adv. δεῦρο, ἐνθάδε al.) significatur. V. ἐπιχωριάζειν per se est *commorari*; commorandi vero notio coniuncta est cum proficiscendi vel commeandi notione (quae quidem commorandi notionem antecedit); iccirco propter appositum Ἀθήναζε, *Athenas*, non propriam suam vim (commorandi) habet, sed eam significationem quae commorationem antecedit, h. e., proficiscendi vel ventitandi, ut recte iam H. *Stephanus* (Thes. IV. p. 663.) hunc locum accepit. Similiter ἐπιδημεῖν (*commorari*, *versari*, *esse* vel *adesse*, ut Protag. 315. D. Theaet. 173. E. al.) cum vocibus iunctum profectionem in locum indicantibus est *venire* vel *proficisci*: Parmen. 126. B: ὅτε τὸ πρότερον ἐπεδήμησα δεῦρο ἐκ Κλαζομενῶν. Conv. 172. C: ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκεν. *Aeschin.* Falsae legat. p. 48. ἔστι γάρ τις ἐπιδημιῶν ἡμῶν εἰς τὴν πόλιν. E quibus quidem locis perspicitur propriam verbi vim delitescere, et alteram exsistere. Similiter verba παρεῖναι, γίγνεσθαι al. (δεῦρο v. c. apposito vel εἰς, ut ap. *Xenoph.* Anab. I, 2. 2: λαβόντες τὰ ὅπλα παρῆσαν εἰς Σάρδεις. Cf. Lex. Xenoph. III. p. 540.) frequentantur eo sensu ut sint *venire* vel *advenire*. Stallb. ad Euthyphr. p. 96. et ad h. l. interpretatur: *nam nemo civium Phliasiorum nunc Athenas venit ibique commoratur.* — Sqq. οὔτε — ἐκεῖθεν laudat Priscian. XVIII. p. 1200. Pro volgato ταυτῦν Clark. Car. B et Venet. a, τὰ νῦν. — σαφὲς τι — οἷός τ' ἦν] Ξ τι, Φ τοι, Tub. τε. Dein Δ Φς Fl. d. Ven. b. a pr. m. ἀπαγγεῖλαι, G ἀπαγγελεῖν. Tum ἦν praebent Clark, Δ Φς Tub. et Δ a corr. m. pro eo quod libri reliqui cum edd. habent ἦ. Illud recte iam Fisch. reposuerat, quem secuti sunt Hdf. Bekk. et Stallb., approbantibus *Hermann.* ad Eurip. Suppl. p. XIII. et *Dissen.* Disquis. phill. p. 7., licet *Fr. A. Wolf.* libello citato p. 7. sq. Heindorfium hanc ob causam impugnaverit et contenderit non posse nisi ἦ verum esse; p. 35. vertit: *neque iam dudum isthinc hospes huc accessit, qui nobis aliquid comperti nuntiare possit* (sic!) *de his rebus.* At vero ἦ posito part. ἄν connectenda esset cum relativo ὅστις ἄν, *quicumque*; itaque esset: *quicumque possit*, quod sensus respuit, qui hoc postulat: *neque hospes advenit illinc qui certi quid nobis nunciare po-*

quisset. Reisig. Comment. de ἄν part. p. 113. ὅστις ἄν — ἦν propter praegressum tempus perfectum ἀφῖκται minus eleganter poni arbitrabatur. Cui Stallb. sic occurrebat ut locum hoc modo explicaret: οὔτε τις ἔστι τῶν ξένων τῶν ἐκεῖθεν ἀφικομένων, ὅστις — οἷός τ' ἦν. Immo recte et proprie positum est ἀφῖκται ὅστις ἄν — οἷος τ' ἦν: qui — potuisset. Inticativo enim imperfecti (χαῖρε, ἴδει, ut Latini *debebam, oportebat* al.) utuntur veteres, ubi nos coniunctivum plusquamperfecti adhibemus, velut Gorg. 516. E: καίτοι οὗτοι εἰ ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοί, οὐκ ἂν ποτε ταῦτα ἔπασχον. V. *Matth.* Gr. p. 958. 968. sq. et 970. Part. vero ἄν non ad verbum pertinet, sed orationem conditione afficit, et refertur ad οὔτε τις ἀφῖκται: qui, si illinc venisset (quod praegressis negatur), *narrare potuisset. Thiersch.* Gr. p. 674. ed. III. Tum pro γε G δὲ et pro δὴ Ambr. s. δὲ sq. optat. ἀποθάνοι positus est, ut solet frequentari, ubi quod quis narravit refertur, v. *Matth.* Gr. p. 1027. sq. Verba πλήν γε δὴ ὅτι ἀποθάνοι sua fecit *Philostrat.* Her. p. 8. Boiss. Verbi quod sequitur εἶχε (Aug. εἶχεν) subiectum peti oportet e praegresso ὅστις — ἀγγεῖλαι οἷός τ' ἦν, πλήν γε δὴ ὅτι — ἀποθάνοι, igitur intelligendus est: *talis quis* (qui forte hoc narrare potuit, Socratem veneno pota mortuum esse), germ. *ein solcher*, quod simpliciter reddi potest: *von dem übrigen wusste man nichts* s. *keiner etwas zu sagen.* Dein τὰ om. F. Ceterum τὰ περὶ τῆς δίκης, non περὶ τὴν δίκην (ut G: τὰ περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον) positum est, quod scite iam *Fisch.* animadvertit, propter v. ἐπύθεσθε (praepos. enim περί cum v. πυνθάνεσθαι coniuncta casum secundum adsciscit). Graeci videlicet copulationis vel contractionis amantissimi, ut e verbo et substantivo unam conflent orationem, praepositionem nomini praemittendam ponunt eam quae verbi notioni respondet, ut infra 76. E: καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν. 75. B. al. Cf. interpp. ad Gorg. d. 472. B. et *Matth.* Gr. p. 1193. Heind. attulit *Xenoph.* Cyrop. V, 3. 26: ὡς — ἐπεὶ πύθοιτο τὰ περὶ τοῦ φρουρίου, χαλεπῶς ἐνέγκαι. Anab. II, 5. 37: ὅπως μάθῃ τὰ περὶ Προξένου, al. Ceterum δίκη est *sententia* s. *iudicium* (h. l. id: quod Socratem capitis condemnavit, ergo *damnatio*, germ. *Verurtheilung*, non, ut Schleierm. vertit, *Klage*), i. q. κρίσις ap. *Xenoph.* Mem. Socr. IV, 8. 2. Hinc in seqq. ἆρ' οὐ πάλαι γενομένης αὐτῆς πολλῷ ὕστερον φαίνεται ἀποθανών. Cf. 61. A: νῦν δὲ ἐπειδὴ ἡ τε δίκη ἐγένετο. V. Οὐδὲ τὰ περὶ τῆς δίκης — πέμπουσιν laudat *Plutarch.* de fato T. II.

p. 572. B., ubi scr. ἄρα (sic etiam Par. Vat. Venett. a. b. et Zitt.) ἐπύθοντο.

ταῦτα μὲν ἡμῖν κτλ.] De part. μὲν non sequente δὲ v. ad Phaedr. p. 351. Pron. ἡμῖν om. Ambr. s. et Aug. Dein ἤγγειλε Clark. cum reliquis fere omnibus habet, Add. Bass. 1. 2. ἤγγελε, ex quo Steph. fecit ἠγγελλε, quod de recentioribus solus retinuit Wytt. In aoristo asseverandi vis inest quam exprimere possis particula aliqua, velut omnino (vern. *allerdings*), v. ad Protag. p. 14. Tum καὶ om. pr. *A*. Dein G *πάλαι μὲν γενομένης.* — *πολλῷ ὕστερον*] h. e., *triginta post diebus quam condemnatus erat.* Xenoph. Mem. Socr. IV, 8. 2: *ἀνάγκη μὲν γὰρ ἐγένετο αὐτῷ μετὰ τὴν κρίσιν τριάκοντα ἡμέρας βιῶναι διὰ τὸ Δήλιαν μὲν ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἶναι, τὸν δὲ νόμον μηδένα ἐᾶν δημοσίᾳ ἀποθνήσκειν, ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ.* Cl. Senec. Epist. 70. T. III. p. 221. Bip. Sqq. *φαίνεται ἀποθανών* rem designant certam omnibusque notam, ita ut in patrio sermone exprimere ea possis verbis *wie bekannt*, simpliciter quoque verti potest: *dass er so spät nachher gestorben ist* (ut vis verbi *φαίνεται* coniungatur cum vocc. *πολλῷ ὕστερον: so spät, wie bekannt ist*). Hoc enim fere sensu v. *φαίνεσθαι* (*reperiri, patere*) cum participio alius verbi coniungi constat. Vim verbi *φαίνεται* nimis extulit Schleierm., qui verterit: *dass — er offenbar erst weit später gestorben ist*; eandem vero prorsus neglexit *Wolfius* vertens: *quod longo post intervallo mortuus esse videbatur* (sic!) — *τί οὖν ἦν τοῦτο*] Vern. *Was war dieses?*, h. e., *was hatte es damit für eine Bewandtniss?* Part. οὖν abest a ΓΑΥCE III u Par. (ap. Stallb.) Ven. a. Florr. a. c. m. Zitt. e Plutarch. l. l., et ἦν om. *A* cum Florr. b. c. i. De v. *συνέβη* Plutarch. l. l. *τὸ συνέβη οὐκ ἀντὶ τοῦ γέγονεν ἀκουστέον, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐκ συνδρομῆς τινὸς αἰτῶν ἀπέβη, ἄλλου πρὸς ἄλλο γεγονότος κτλ.* Simplic. ad Aristot. Phys. II. p. 79, G: *καὶ Πλάτων δὲ τὸ ἀπὸ τύχης τύχην καλεῖ λέγων ἐν Φαίδωνι „τύχη τις αὐτῷ, Ἐχέκρατες, συνέβη ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τύχης τι αὐτῷ συνέβη.* Wyttenb. annotat: „Suavis est paronomasia, ex re nata et causam reddens." P. 335. idem vir doctus citat *Achill. Patr.* I. p. 65: *ἴσως γὰρ τύχῃ τινὶ συμβὰν τότε τὴν ὄρνιν ἀναπτερῶσαι τὸ κάλλος.* Cf. Misc. critt. II, 1. p. 75. Neque tamen haec vera est paronomasia quam vocitant (quae quidem in libris Platonicis lusus fere speciem habet, v. ad Phaedr. p. 338. et *Fr. Herman.* ad Luc. de hist. conscrib. p. 268.), sed perspicuitatis causa in oratione explicante positum est *ἔτυχε — ἐσπε-*

μέρη, ita ut praegressum τύχη quodammodo repetatur. Aug. τύχη τις. Ad v. προτεραίᾳ τῆς δίκης Palat. in marg. ἤτοι τῇ πρὸ τῆς δίκης ἡμέρᾳ, τῇ δὲ ὑστεραίᾳ τῆς δίκης ἤτοι τῇ μετὰ τὴν δίκην ἡμέρᾳ. Tum ἡ πρύμνη EJ et Florr. b. i. — Post πέμπουσιν edd. vett. addunt κατ' ἔτος, quod a Clark. (in marg. literis fere pereuntibus, ut Gaisf. refert, adscript.) ΓΑΞΠΥCEHJL u Ven. b. Florr. a. b. c. d. i. Aug. Tub. Zitt. et Plut. abest; neque Ficinus agnoscit vertens: *puppim navis eius, quam mittunt Athenienses in Delum.* Recte iam Hdf. verba illa expulerat, quem frustra Wolfius impugnabat, quamquam D. Beck. hunc secutus retinuit κατ' ἔτος, quod idem fecit Wytt., cui loci scriptura ne in suspicionem quidem venit. Etenim navis, cuius puppim pridie quam Socrates condemnatus esset corona laurea Phaedo narrat ornatam fuisse, h. l. in universum significatur illa esse, quam Athenienses in Delum insulam sollemniter mittant; πέμπειν enim et πομπή in sacra pompa et solemni comitatu poni constat, v. Polit. I. 327. A. Cf. *Spanh.* ad Callim. H. in Del. v. 279. (quocirca vanum est iudicium Wolfii p. 11. verbum πέμπειν sine appositis κατ' ἔτος ieiunum esse atque mancum). Verbis igitur ὃ εἰς Δῆλον ἀθ. πέμπουσι navis significatur Δηλιάς (v. Suid. h. v.), etiam ἱερὰ τριήρης vel θεωρίς dicta (vid. *Wernsd.* ad Himer. p. 471. *Fisch.* ad Crit. p. 173. et *Jacobs* ad Philostr. Imagg. p. 325.), quam Athenienses usque ad tempora Demetrii Phalerei materia vetere exempta (v. *Plutarch.* vit. Thes. p. 10. C.) dicuntur servasse. Res vero in seqq. accuratius explicatur ac definitur: eadem est haec navis, qua Theseus perhibetur septenos pueros totidemque virgines (τοὺς δὶς ἑπτὰ ἐκείνους) tributi loco Cretam duxisse; tum vero Athenienses Apollini voverant, si Theseus cum suis salvus reversurus esset, quotannis (ἐνιαύσιον ἔτους) se publice legatos (θεωρούς, θεωρίαν) in Delum insulam missuros esse qui sacra ludosque facerent hymnisque deum celebrarent. Hanc ob causam addit Phaedo *quotannis* (κατ' ἐνιαυτὸν) pompam mittunt in Delum. Itaque vides declarationem illam κατ' ἔτος a nostro loco alienam esse, recte vero in seqq., ubi res copiosius explicatur, inferri: ἦν δὴ — ἐξ ἐκείνου κατ' ἐνιαυτὸν τῷ θεῷ πέμπουσιν. — In seqq. δὴ om. L et Aug. In Vatic. τοῦτο δὲ τό ἐστιν. Ven. a. et Tub. τοῦτ' ἔστι τὸ πλοῖον. Tum Venet. b. ὡς φασιν, E οἱ Ἀθηναῖοι, Δ Φ G s̄ ποτε Θησεύς. — εἰς Κρήτην] Minos II, rex Cretae, ut Androgei filii necem vindicaret, Athenienses oppugnavit tandemque hac lege discessit, ut nono quoque anno tributi loco septeni pueri to-

tidemque virgines in Cretam mitterentur a Minotauro in labyrintho devorandi. Theseus, quum tertio tributum illud perdendum esset, occidit Minotaurum salvusque cum comitibus Athenas redit. V. *Plut.* Thes. p. 6. *Pausan.* I, 27. *Meurs.* Thes. 16. p. 62. al. Artic. τοὺς ante v. δὶς ἑκὰς et pro appositivo ἑπτάκις tributum illum designat incredibilem tamquam rem notissimam. Aliter Wolfius qui p. 12. annotat: „Ueberhaupt steht er (der Art. τοὺς) hier mit Anmerkung, nehmlich von den in den Thesäiden viel besungenen sieben *Paaren*.“ Pro ἑπτάκις om. G a pr. m. Dein pro ἅγιον Ed Fl. b. ἁγνὸν. — τῷ οὖν μόλι.] Ge τῷ γοῦν Ald. Tum *d* Os γήρασε, Ven. 6. ἤρασε, prima syllaba per rasuram emendata. Φ τότε ἐς ἱέρειαν, Zan. δὲ — ἐνθά, Ir. — θεωρίαν] Θεωρία proprie est legatio, h. e., legati nomine publico missi ad sacra procuranda, festos dies celebrandos al. Sunt qui vocem ductam esse putent a θεός a ὁράω, i. q. ὁράτης, cave V. *Creuzer.* Symb. I. p. 65. et *Welcker* Theogn. Reliqq. Proleg. p. XVII. sq.). Ita vox graeca θεωρία responderet germanicae Gottesdienst. Sed v. *Cout. Mattk.* Quaest. Sophocl. p. 168. sq. Continebatur autem θεωρίᾳ omnia quae ad dies festos ac solemnes deorum celebrandos pertinebant, ut cheri (v. *Nemesh.* Mem. Sect. III., 3. 12: ὅταν γε χοιρὸς εἰς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως γένηται, ἔστιν ὁ δὶς Δήλιον πανηγυρίσας. Cf. *Plutarch.* Nic. 525. A.) al. Cf. interpp. ad Thom. M. p. 445 sq. *Spanh.* ad Callim. H. in Del. v. 314. *Valcken.* ad Ammon. p. 92. sq. al. Non satis recte schol. verba θεωρίαν ἀπῆλθον interpretatur ὅτι τοῦ θεοῦ ἀπεκρύβη; θεωρεῖ δὲ ὅταν ἐκ τρίποδος θεοῦ τις θεσπίσῃ· ὅθεν καὶ — ἡ τοῦ ἡ εἰς Δῆλον πανηγυρίσῃ θεωρὸς καὶ ὁ ἱερὸς θεωρός. Significatur vero dies festi Δήλια, quae quotannis agebantur, non ea festivitas illa quidem, et Stallb. annotavit, cum eis quae quinto quoque anno in memoriam Dedi insulae a Pisistrato pergatae celebrabantur, v. *Thucyd.* III, 104. *S. Petit.* in Legg. Att. p. 50. Misc. Obss. *V.* VII. p. 24. et Spanh. l. l. Tum G καὶ τὸν ἀεί. Flor. d. m. et Vat. ἀεί. Similе est illud ἀεί τι καὶ τότε Plaut. 254. A., ubi v. Amstt. p. 475. Tum L τῆς θεωρίας ἐρέσθαι. Deinde ἐκέλευον τὴν πόλιν pro καθαρεύειν τὴν πόλιν Clark. cum reliquis fere omnibus libris (in solis Par. E et Flor. b. i., si recte referunt Bekk. et Stallb., vulg. extat script.). Steph. in marg. „F. καθαρεύειν,“ quod Tenebos iam ediderat; idem scripsit Meursius Thes. c. 16. p. 62. Etenim καθαρεύειν, quod a καθαρεύς deri oportuit, omnibus in aula

victúque (quem nos dicimus *Reinlichkeit*) significaret; neque tamen usquam reperitur usurpatum (v. Fisch. Wyttenb. Hdf. al.), contra rem ipsam id flagitat quod libri fere omnes exhibent, καθαρεύειν, quod est (ut *L. Küster.* Ep. ad Fabric. p. 287. recte iam explicavit) *purum esse* (*supplelis non pollui*, cum genitivo *se abstinere*), vel, quod eodem redit, *purum se servare*. Vid. ad Legg. p. 294, ibique allatis addere potes *Jambl.* vit. Pythag. 30. (p. 360. ed. Kiessl.): δυσφημίας δὲ πάσης καθαρεύειν (i. e. *se abstinere*). c. 34. p. 482. ἀκρασίας ἁπάσης καθαρεύοντες. Fisch. vim activam hoc verbo tribuebat (ut Ficinus vertit: *lustrare urbem*, et Schleierm. *die Stadt rein zu halten*), sed non potest nisi illa quam indicavimus vi positum esse. Neque est quod in verbis oppositis τὴν πόλιν offendamus. Licet enim αὐτοῖς praecesserit, ad quod v. καθαρεύειν referri possit, ita ut verbis τὴν πόλιν omissis sensus sit: *lex est ut per hoc tempus puros se servent* (quod quidem nos adduxerat; ut verba τὴν πόλιν pro interpretatione haberemus a grammatico illata qui v. καθαρεύειν sensu activo accepisset, ideoque accusativum putasset addendum esse), tamen rectius habet καθ. τ. πόλιν. Gravius est enim ad sensum καθαρεύειν τὴν πόλιν (vert. *dass sich die Stadt s. das Gemeinwesen nicht verunreinige*). Lex igitur haec, quod bene Stallb. annotavit, ad universam rem publicam, non ad singulos tantum cives, spectabat; quocirca sequitur καὶ (quod cum copulandi vi explicandi significationem coniungit, vert. *also*, v. *Reitz.* ad Lucian. T. II. p. 67.) δημοσίᾳ (quo repetitur quodammodo praegressum τὴν πόλιν; est enim: *auctoritate civitatis* Xenoph. Mem. Socr. IV. 8. 2: τὸν δὲ νόμον μηδένα ἐᾶν δημοσίᾳ ἀποθήσεσθαι) μηδένα ἀποκτεινύναι. — Tum pro καὶ Γ ὡς. Dein Ξ οὐδένα, Fl. i. ἀποκτεινύναι, Ven. 2. ἀποκτινύναι. Tum εἰς ἄλλόν τε Δ Π Φ G s, Fl. d. et Tubi, quod Fischero quoque probatum receperunt Hdf. Bekk. et Stallb. A reliquis libris, ut ab edd., part. τε abest. Dein G ἀφίκοιτο. Tum Clark. cum plur. al. γίγνεται pro γίνεται, quod edd. habent. — ἄνεμοι] Sic Clark. cum reliquis fere omnibus libris pro οἱ ἄνεμοι, quod e Bekkeri libris solus E novit; artic. om. praeterea sex *Flor.* Aug. Tub. et Zitt. In Ambr. s. ἄνεμοι τύχωσιν. Dein Vindd. 2. 5. 8. ἀποβαλόντες, Ven. s. ἀποβαλόντες, Vind. 3. ἀπελαύνοντες. V. ἀπολαμβάνειν (quod Fisch. intelligit *vexare*, *cursu excutere*, Wolf. *avertere*, *relicere*, et Wytt. cum Latino *deprehendere* comparat. Sic Schleierm. quoque: *wenn die Winde sie ergreifen*) est

tidemque virgines in Cretam mitterentur a Minotauro in labyrintho devorandi. Theseus, quum tertio tributum illud pendendum esset, occidit Minotaurum salvusque cum comitibus Athenas redit. V. *Plut.* Thes. p. 6. *Pausan.* I, 27. *Meurs.* Thes. 16. p. 62. al. Artic. *τοὺς* ante vi. *δὶς ἑπτὰ* et pron. appositum *ἐκείνους* tributum illum designat immanissimum tamquam rem notissimam. Aliter Wolfius qui p. 12. annotat: „Ueberhaupt steht er (der Art. *τοὺς*) hier zur Auszeichnung, nehmlich von den in den Theseiden viel besungenen sieben *Paaren*." Pron. *ἐκείνους* om. G a pr. m. Dein pro *ἄγων* EJ Fl. b. *ἀγαγὼν*. — *τῷ οὖν Ἀπόλλ.*] Gs *τῷ γοῦν* B *Ἀπ.* Tum *Δ Φs ἠύξαντο*, Ven. 6. *εὔξαντο*, prima syllaba per rasuram emendata. *Φ τότε ὡς λέγεται*, Zitt. *ἐκ — σωθεί*, *ἐν. — θεωρίαν*] *Θεωρία* proprie est legatio, h. e., legati nomine publico missi ad sacra procuranda, festos dies concelebrandos al. Sunt qui vocem ductam esse putent a *θεός* et *ὁράω*, i. q. *ὠρέω*, *cura* V. *Creuzer.* Stud. I, p. 65. et *Welcker* Theogn. Reliqq. Proleg. p. XVII. sq.). Ita vox graeca *θεωρία* responderet germanicae *Gottesdienst.* Sed v. *Const. Math.* Quaest. Sophocl. p. 168. sq. Continebantur autem *θεωρίᾳ* omnia quae ad dies festos ac sollemnes deorum celebrandos pertinebant, ut chori (v. *Xenoph.* Mem. Soc. III., 3. 12: *ὅταν γε χορὸς εἰς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως γίγνηται, ὥσπερ ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος.* Cf. *Plutarch.* Nic. 525. A.) al. Cf. interpp. ad Thom. M. p. 445 sq. *Spanh.* ad Callim. H. in Del. v. 314. *Valcken.* ad Ammon. p. 92. sq. al. Non satis recte schol. verba *θεωρίαν ἀπέχειν* interpretatur *ἀντὶ τοῦ θυσίαν ἀπενεγκεῖν; θεωροὶ δέ εἰσιν οἱ πεμπόμενοι θῦσαι καὶ θεραπεῦσαι· ὅθεν καὶ — ἡ ναῦς ἡ εἰς Δῆλον πεμπομένη θεωρὶς καὶ ὁ ἱερεὺς θεωρός.* Significantur vero dies festi *Δήλια*, quae quotannis agebantur, non confundenda illa quidem, ut Stallb. annotavit, cum eis quae quinto quoque anno in memoriam Deli insulae a Pisistrato purgatae celebrabantur, v. *Thucyd.* III, 104. *S. Petit.* in Legg. Att. p. 50. Misc. Obss. V. VII. p. 24. et Spanh. l. l. Tum G *καὶ νῦν ἀεί*, Florr. d. m. et Vat. *αἰεί*. Simile est illud *ἀεί τε καὶ τότε* Phadr. 254. A., ubi v. Annott. p. 475. Tum L *τῆς θεωρίας ἄρξηται.* Dein *καθαρεύειν τὴν πόλιν* pro *καθαριεύειν τὴν πόλιν* Clark. cum reliquis fere omnibus libris (in solis Par. E et Florr. b. i., si recte referunt Bekk. et Stallb., volg. exstat script.). Steph. in marg. „F. *καθαρεύειν*," quod Turnebus iam ediderat; idem scripsit *Meursius* Thes. c. 16. p. 62. Etenim *καθαρεύειν*, quod a *καθάριος* duci oporteret, munditiam in cultu

victuque (quam nos dicimus *Reinlichkeit*) significaret; neque tamen aliquam reperitur usurpatum (v. Fisch. Wyttenb. Hdf. al.), contra res ipsa id flagitat quod libri fere omnes exhibent, *καθαρεύειν*, quod est (ut *D. Kiister.* Ep. ad Fabric. p. 287. recte iam explicavit) *puram esse* (*suppliciis non pollui*, cum genitivo *se abstinere*), vel, quod eodem redit, *purum se servare*. Vid. ad Legg. p. 294.; ibique allatis addere potes *Iambl.* vit. Pythag. 30. (p. 360. ed. Kiessl.): *δυσχρηστίας δὲ πάσης καθαρεύειν* (i. e. *se abstinere*). c. 34. p. 482. *ἀκρασίας ἁπάσης καθαρεύοντες*. Fisch. vim activam hoc verbo tribuebat (ut Ficinus vertit: *lustrandi urbem*, et Schleierm. *die Stadt rein zu halten*); sed non potest nisi illa quam indicavimus vi positum esse. Neque est quod in verbis appositis *τὴν πόλιν* offendamus. Licet enim *αὐτοῖς* praecesserit, ad quod v. *καθαρεύειν* referri possit, ita ut verbis *τὴν πόλιν* omissis sensus sit: *lex est ut per hoc tempus puros se servent* (quod quidem nos adduxerat; ut verba *τὴν πόλιν* pro interpretatione haberemus a grammatico illata qui v. *καθαρεύειν* sensu activo accepisset, ideoque accusativum putasset addendum esse), tamen rectius habet *καθ. τ. πόλιν*. Gravius est enim ad sensum *καθαρεύειν τὴν πόλιν* (vern. *dass sich die Stadt s. das Gemeinwesen nicht verunreinige*). Lex igitur haec, quod bene Stallb. annotavit, ad universam rem publicam, non ad singulos tantum cives, spectabat; quocirca sequitur *καὶ* (quod cum copulandi vi explicandi significationem coniungit, vern. *also*, v. *Reitz.* ad Lucian. T. II. p. 67.) *δημοσίᾳ* — (quo repetitur quodammodo praegressum *τὴν πόλιν*; est enim; *auctoritate civitatis Xenoph.* Mem. Socr. IV. 8. 2: *τὸν δὲ νόμον μηδένα ἐᾶν δημοσίᾳ ἀποθνήσκειν*) *μηδένα ἀποκτιννύναι*. — Tum pro *καὶ Γ* ὡς. Dein Ξ *οὐδένα*, Fl. i. *ἀποκτεινύειν*, Ven. 2. *ἀποκτινύναι*. Tum *εἰς λιμένα τε Α Π Φ G s*, Fl. d. et Tub., quod Fischero quoque probatum receperunt Hdf. Bekk. et Stallb. A reliquis libris, ut ab edd., part. ss. abest. Dein G *ἀφίκοιτο*. Tum Clark. cum plur. al. *γίγνεται* pro *γίνεται*, quod edd. habent. — *ἄνεμοι*] Sic Clark. cum reliquis fere omnibus libris pro *οἱ ἄνεμοι*, quod e Bekkeri libris solus E novit; artic. om. praeterea sex Flor. Aug. Tub. et Zitt. In Ambr. s. *ἄνεμοι τύχωσιν*. Dein Vindd. 2. b. 8. *ἀποβαλόντες*, Ven. a. *ἀποβαλόντις*, Vind. 3. *ἀπελαύνοντες*. V. *ἀπολαμβάνειν* (quod Fisch. intelligit *vexare*, *cursu excutere*, Wolf. *avertere*, *relicere*, et Wyttenb. cum Latino *deprehendere* comparat. Sic Schleierm. quoque: *wenn die Winde sie ergreifen*) est

intercludere, *impedire* s. *retinere* (germ. *aufhalten*), et praecipue in ventis ponitur adversis qui navigantes retinent, ut *Herod.* II, 115: ὅσοι ὑπ' ἀνέμων ἤδη ἀπολαμφθέντες ἔλθοιεν ἐς χώρην τὴν ἐμήν. *Philost. Her.* p. 236: κἂν ἄνεμοι τὴν ναῦν ἀπολάβωσιν. al. Cf. *Dorv.* ad Charit. p. 270. *Valck.* ad Herod. IX, 70. T. VI. P. II. p. 280. sq. et quae ad Iunius ad Conviv. interpret. germ. p. 361. sq. Pron. αὐτοὺς refertur ad τοὺς πλέοντας, quod voce praegressa τὸ πλοῦν involutum est, v. ad Phaedr. p. 557. — ἐπειδὰν] ἐπειδὴ ἂν. Dein Vat. Fl. al. δὲ ἔτυχεν. Tum πολὺς χρόνος Clark. cum reliquis fere omnibus, quod pro vulg. ὁ πολὺς χρόνος iam Fisch. et Aug. et Tub. receperat. Heind. retinuit articulum, tempus opinatus intelligi iam designatum; supra enim: ἐθαυμάζομεν ὅτι, πάλαι γεγομένης τῆς δίκης, πολλῷ ὕστερον φαίνεται ἀποθανών. Sane articulus ita ponitur ut ad praegressa respiciat (vernaculum esset ὁ πολὺς χρόνος; *so viele Zeit*, *ein so langer Zeitraum*). Contra Wolfius sequi non posse ὁ πολὺς χρόνος censebat, quia in praegressis significatum esset Socratem *multo* post quam condemnatus fuisset mortuum esse (non *quam* multo post). Quod quidem speciosius quam verius existimo. Verba autem haec πολὺς χρόνος non referuntur ad priora ὅτι πολλῷ ὕστερον ἀπ., sed, quod Fisch. scite animadvertit, ad proxime praegressa: τοῦτο δ' ἐνίοτε ἂν πολλῷ χρόνῳ γίγνεται. Itaque praegressa πολλῷ χρόνῳ repetuntur fere his πολὺς χρόνος, et posterius (χρόνος) accuratius definitur appositis ὁ μεταξὺ τῆς δίκης τε καὶ τοῦ θανάτου. — Τί δὲ δὴ] Γ et Clark. ex emend. δεῖ pro δέ, L δὴ καὶ τὰ. Dein Ziitt. τὰ περὶ αὐτοῦ τὸν θάνατον. Tum Clark. Ἆρ' Fl. ἄρα τίνα ἦν (Ven. b. τί^να ἦν), ut infra 102. A: ἀλλὰ τίνα δὴ ἦν τὰ μετὰ ταῦτα λεχθέντα; Atque hoc τίνα sine dubio praestat, quippe quod rem (h. l. dicta et facta) non generatim (sicut τί, vid. ad Gorg. 508. B), sed singillatim designet. Accedit quod τί plurali sequente praecipue cum verbo. ἐστί connectitur, ut τί — ἐστίν fere sit vernaculum *wie ist s. stehe es mit*. — Tum ἦ Clark. καί, quod quidem pertinet ad νν. καὶ πραχθέντα, non, quod Stallb. putabat, ad νν. ἢ οὐκ εἴων. Ap. Gaisf. enim C. 18. lineam indicat libri Steph. quae incipit καὶ πραχθέντα. Dein Par. ἦ. Sq. οἱ ἄρχοντες (οἱ ἕνδεκα) undecim (sunt viri quibus ad supplicium publice damnati tradi solebant (*C. Nepot.* Phoc. 4.). Apolog. 37. C: δουλεύοντα τῇ ἀεὶ καθισταμένῃ ἀρχῇ, τοῖς ἕνδεκα. Cf. *Sluiter.* Lectt. Andoc. p. 256 sq. *Ullric.* ad calc. dial. Plat. quatuor. in germ. convers. (Berol.

1821. 8.) p. 230. sq. Dein Tub. δήμων pro ἡμῶν. — ἀλλὰ κτλ.] Ven. b. Fl. d. Zitt. ΕΧ. Ἀλλὰ παρῆσάν τινες, quod Meibom. in marg. Bas. 2. e cod. vet. appositit. Idem significatur plerisque in libris distinctione: *Οὐδαμῶς· ἀλλὰ παρῆσάν τινες· πολλοί γε· ταῦτα δὴ* κτλ. — παρῆσάν τινες, καὶ πολλοί γε] Formam hanc loquendi Platonicam esse cum Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 123. viri docti statuunt et comparant Gorg. 453. C: *ὡς ἐγὼ τινας σχεδὸν καὶ συγγενεῖς αἰσθάνομαι*, ubi v. Annot. p. 58. Wyttenb. ad h. l. „τινὲς hic invaluit, ut τινές, haniquam genus, utramque speciem complectatur, πολλοὺς et ὀλίγους.“ Immo latissime patet pronominis infiniti usus, ita ut non solum cum adiectivis, pronominibus et adverbiis nectatur, verum etiam per se ponatur sensu qui dicitur affirmativo; quocirca in patrio sermone particula vel affirmante (v. c. *wohl*) vel etiam rem augente (*gar*, *sehr*) reddi potest. (Attici videlicet urbani lenius ponunt pro fortiore.) V. ad Protag. p. 156. Nostro igitur loco non est *aderant aliqui*, sed: *sane aderant* (int. ἐπιτήδειοι vel φίλοι, quod e praegressis per se intelligitur). Sq. καὶ praegressa accuratius definit (vern. *und zwar*), v. *Matth.* Gr. p. 1207. Tum Ven. b. εἰ μὴ τίς σοι, Πυγγάνουσα, Ambr. s. σχολάζων. Dein pro τε Clark. ΔΠΦΥGs Ven. a. Fl. d. Aug. Tub. et Zitt. γέ. Ficinus. *Ociosus equidem sum.* Part. γε, quae sic in responsione frequentatur, rite post Fisch. receperunt Beck. (qui Wolfium sequutus usum loquendi in tali orationis progressu γε postulare animadvit), Bekk. et Stallb. Dein Φ ἡμῖν. V. λέγοντα — τοιούτους om. L. Tum in marg. Clark. ἥδιον — τοιούτους ἑτέρους] Stephan. in marg. „*Et nos qui ta audituri sumus ita pr. aff.*“ (i. e. *prorsus affectos*). De v. τοιούτους ἑτέρους, *idem sentientes*, v. ad Protag. p. 102. Pro ἑτέρους ΔΦΗ Vindd. 3. 4. 6. in marg. Par. Florr. a. c. m. corr. u et γρ C ἑταίρους, ex nota illa confusione (v. ad Phaedr. p. 456 et 540). Dein ΔΦG Ven. b. Fl. d. et Tub. διεξελθεῖν. Similiter 88. E: *πάντα ἡμῖν διέλθε ὡς δύνασαι ἀκριβέστατα*, sexc. alia. — εἰρήσει] Citantur haec a Thom. M. p. 273. et Phavor. v. εἰρήσει docentibus verbo εἰρέναι et tertium et quartum casum personae iungi. Etenim vv. εἰρέναι et προσέρχεσθαι (vern. *anwandeln* s. *ankommen*) plerumque cum dativo coniunguntur (ut paulo post: *οὐδέν πάνυ μοι ἔλεινὸν εἰρήσει*. Polit. I. 330. D: *εἰσέρχεται αὐτῷ δέος*. al. Cf. *Matth.* Gr. p. 736.); sed accusativus quoque eis adiungitur (v. *Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 206. al.). Ac recte Fisch. animadvertit Platonem quartum videri casum posuisse, ne oratio

ambigua fieret si scripsisset ὡς θανάτῳ παρόντι μοι ὁ ἀνήρ] Clark. *ΔΠΦ*. Fl. d. et Tub. artic. omittunt. „Recte," inquit Heind., „modo ex Davesii praecepto rescripseris *ἀνῆρ*," quod Bekk. et Stallb. fecerunt. Immo rectius, ni fallor, habet *ἀνήρ*, ut subiectum sit Socrates et praedicatum, quod dicitur, *εὐδαιμόνων ἀνήρ*, quo conditio vel sors viri significetur, v. ad Protag. p. 8. sq. Dein post v. *ἐφαίνετο* *ΔΦs* Fl. d. et rc. *Π*. inserunt *εἶναι*, Clark. *ἐφαίνετο εἶναι* *Γ*. Tum *ΓΠCL* Fl. m. Aug. Tub. Zitt. et corr. G *τοῦ λόγου*." Ficinus: *tum orationem consideranti*. Clark. Ξ *τῶν* *ων*. *οὖ* *ου* Flor. *ατες τοῦ λόγου*, Par. Ven. a. Angel. a *τῶν λόγων*. *Τοῦ λόγου* correctio videtur esse ab eo facta, qui propter praegressum *τοῦ τρόπου* orationis convenientiam *τοῦ λόγου* putasset flagitare. Verba *τοῦ τρόπου* animi designant magnitudinem et fortitudinem quae in mortis contemtione cernebatur. Ad nostrum videtur locum conformatus esse ille in Critone 43. B: *καὶ πολλάκις μὲν δὴ ἄλλοτε καὶ πρότερον ἐν παντὶ τῷ βίῳ εὐδαιμόνισά σου τὸν τρόπον, πολὺ δὲ μάλιστα ἐν τῇ νυνὶ παρεστώσῃ ξυμφορᾷ, ὡς ῥᾳδίως αὐτὴν καὶ πράως φέρεις*. De genitivis *τοῦ τρόπου* et *τῶν λόγων* cum adi. *εὐδαίμων* conjunctis v. *Elmsl.* ad Eurip. Med. 996. *Matth.* Gr. p. 685. et *Bernhardy* Synt. p. 171. V. *ὡς — ἐτελεύτα* Wolf. sic verterat: *ita intrepide generoséque moriebatur*. At *ὡς* non est i. q. *οὕτως*, sed *quam*, h. e., *quodnam*, v. ad Protag. p. 113. *Matth.* Gr. p. 900. Verba igitur *ὡς ἀνδρείως καὶ γενναίως ἐτελεύτα* (vern. *dass er nehmlich so furchtlos und beherzt endete*) apposita sunt ad praegressa *καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων* illustranda. Vox *γενναίως* non est *generose* (ut Wolf. interpretabatur. Similiter Schleierm. *edel*), sed *fortiter*, ut recte accepit Stallb. laud. *Plutarch.* Cim. 13: *ὑποστάντων δὲ τῶν Περσῶν καὶ δεξαμένων οὐκ ἀγεννῶς κρατερὰ μάχῃ συνέστη*. Sic *οὐκ ἀγεννῶς*, v. ad Phaedr. p. 538. Tum G *ὥστ' ἐμοί*, *ΔΦs* et corr. *Π* *ὥστε ἔμοιγε*, Fl. d. *ὥστ' ἐμοίγε*. Stallb. recepit *ὥστ' ἔμοιγ'* pro volg. *ὥστέ μοι*. De v. *παρίστασθαι* vid. ad Phaedr. p. 266. sq. Dein pro *παρίστασθαι ἐκεῖνο* Clark. *ΔG* et Venet. b. *ἐκεῖνον παρίστασθαι*, quod recepit. reposuerunt Tub. *ἐκεῖνο παρίστασθαι μὴ εἰς*, Ven. a. et Zitt. *μὴ δ' εἰς*. Tum Ald. Bass. J) 2. *ὄντα* pro *ἰόντα*, quod Cornar. (Eclog. p. 7. Fisch.) iam correxerat. Illud libri fere omnes habent.

P. 476. *καὶ ἐκεῖσε*] *ΔΦs* Fl. d. *κἀκεῖσε*, quod ivr Bekk. et Stallb. receperunt. Tum *εὖ πράξειν* est i. q. *εὐδαι-*

μονήσειν. *Plutarch.* An prav. suffic. ad infelic. p. 499. B: διαθυμήσοντα δὲ αὐτὸν (τὸν Σωκράτην) ἐμαχάριζον αἱ ζῶντες ὡς οὐδ' ἐν Ἅιδου θείας λύπης μοίρας ἐσόμενον. *Cicero* Tusc. I, 29: *et quum paene in manu iam mortiferum illud teneret poculum, locutus ita est, ut non ad mortem trudi, verum in coelum videretur ascendere.* J εἴπερ ποτέ, *Al.* Fl. b. εἴπερ ποτέ τις. — *πάνυ μοι*] C a. corr. m. *με*. De τὸ ἐλεινὸν 59 (pro ἐλεινὸν) v. ad Phaedr. p. 581. Libri vero omnes tuentur ἐλεινὸν. Dein εἶναι abest a L. Tum pro *παρόντι* C. a corr. m. *παρόντα*, quod Heind. proposuerat, ut ambiguitas (*παρόντι πένθει: praesenti luctui* et *in re tristi versanti*) vitaretur. Atque *παρόντα* propterea quoque, si libri praeberent, praeferendum esset, quod accusativum participii dativo praegresso (b. l. *μοι*) ponere solent Graeci, v. ad Phaedr. p. 331. *Παρόντα* vero posito commate distinguendum post εἶναι, ut *παρόντα* referatur ad *μοι*. Verba ὡς εἰκὸς ἂν δόξειεν εἶναι (ut ὥσπερ εἰκός al. absolute ponuntur, v. c. *Xenoph.* Cyrop. II, 2. 6. VIII, 7. 1. al.) essent vern. *wie man denken s. sich vorstellen sollte, da ich einem Trauerfalle beiwohnte.* Quod quidem hanc quoque ob causam commendaretur, quod verba *οὐδὲν πάνυ μοι ἐλεινὸν εἰςῆει — παρόντα πένθει* magis responderent praegressis: *οὔτε γὰρ ὡς θανάτῳ παρόντα με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἔλεος εἰςῆει.* Wolfius: *sicut decere possit videri eum, qui in acerbo casu adesset*, Stallb: *quemadmodum consentaneum videntur, si quis interesit rei tristi et luctuosae.* Tum v. *οὔτε αὖ ἡδονή* respondent praegressis: *οὔτε γὰρ — ἔλεος εἰςῆει.* Dein ὡς — ὄντιον est *quippe quum*, i. q., *licet, ut consueveramus, sermo nobis esset de rebus philosophicis.* De loquutione εἶναι vel γίγνεσθαι ἔν τινι v. ad Protag. p. 62. L *εἰώθαμεν*, EJ *εἰώθημεν*. Tum Pal. Creuz. om. *ἀλλ'*. Venett. a. b. *ἄτοπον τί μοι*. Pron. *μοι* om. pr. *Γ*. Dein Pal. *αὖθις* pro *αὖ δὴ*, Ven. a. *χρῶσις*. Tum Ven. a. et Zitt. *συγκεχρυμμένη*, Aug. *συγκεχραμένης*, G *κεκρυμένη*. Tum *ἀπὸ τῆς λύπης* pro simplici *τῆς λύπης* exhibent *Δ Π Φ* Fl. d. et Tub., quod probantibus Fisch. et Heindl. recepit Stallb. Wolfius p. 6: „*Vor τῆς λύπης wiederholen einige Codd. ἀπό, aus unzeitigem Deutlichkeitstriebe* (sic!)." Praepositio vero modo iteratur (ut Tim. 18. C. 19. C. Polit. V. init. al.), modo semel tantum ponitur (ut Polit. II, 365. E. *Xenoph.* Hist. gr. I, 1. 3. I, 4. 9. al.). Quocirca in his, ut in sexcentis aliis, librorum bonorum obtemperandum est auctoritati. — *οὕτω διεκείμεθα*] Par. Vat. Ven. a. Florr. a. c. i. Aug. et Zitt. *οὕτως διακείμεθα*, v. ad Protag. p. 12. 66. 79. al. Partic.

οὕτω explicatur verbis statim oppositis *ποτὲ μὲν γελῶντες, ἐνίοτε δὲ δυσχεραίνοντες*, uti soleut verba explicationi servientia praegressis sub eademque servata constructione statim adiungi. *Xenoph.* Anab. IV, 1. 4: *τὴν δὲ — ἐμβολὴν ὧδε ποιοῦνται, ἅμα μὲν λαθεῖν πειρώμενοι, ἅμα δὲ φθάσαι.* al. Tum *ποτὲ μὲν* pro volg. *ποτὲ μέν* praebuerunt *ΓΔΦCEGHJ* et Aug.; Par. Florr. a. b. c. i. m. et Angel. u. mendose *τότε μέν*. In *Π ὁτὲ μ.*, Clark. Ven. b. (ut Stallb. tradit) et Tub. *ὁτὲ μὲν*, quod Bekk. et Stallb. receperunt. Ambr. s. τὸ. Sollemnis in his scripturae variatio, v. *Dorv.* ad Char. p. 708. interpp. ad Gorg. 491. C. et *Sturz.* Lexic. Xenoph. IV. p. 322. Dein pro *μὲν* Y Ven. a. et Zitt. *γὰρ*. G et pr. Γ *μὲν γὰρ.* — *Apollodorus* amantissimus ille est Socratis (*Xenoph.* Mem. Socr. III, 11. 17. Apol. 28. al.), qui nimius erat in eo extollendo (quocirca *μανικὸς* vocabatur, Conv. 173. D.) atque etiam deplorando, v. infra 117. D. Quod quidem significatur verbis adiectis *τρόπον αὐτοῦ*. Conferendus est Aristaenet. I, 22. p. 101. Boiss. — *Ἐκεῖνός τε]* G pr. B V. *αὐτὸς — καθαρῶς* (p. 66. E) *Π* „ab alia manu in foliis scripta quatuor paginaeque unius parte tertia" *Bekk.* Tum in excerptis ex Graunm. G. Lecapeni ap. Matthaeum Lect. Mosq. V. I. p. 62. sic scribitur: *ἔτυχον δέ, ὦ Φ., τινὲς παραγενόμενοι τῶν γνωρίμων, ἤτοι οἰκείων.* Dein Clark. *ΠΦG*s, et Tub. *καὶ ὁ Κριτόβουλος.* De *Critobulo* eiusque patre *Critone* v. *Gr. v. Prinst.* Prosop. Pl. p. 200. sq. Voc. *Κρίτων* om. *ΓΔCEHJL* u. Par. Florr. a. b. c. i. Aug. Tub. et pr. Y, Cl. in marg. habet. Etiam Ficinus (genuinus) *et Critobolus* (sic) *paterque eius. Rursus* cet. Jam licet Plato ponere debuerit Echecrati Phliasio notum fuisse nomen patris Critobuli, tamen lectorum gratia apponere potuit Critonis nomen. Dein *ἔτι* om. G. *Hermogenes* videtur intelligendus esse Hipponici filius Calliaeque frater, v. Cratyl. 384 C. ib. Heind. et *Gr. v. Prinst.* Prosop. Pl. p. 224. sq. Tum *Epigenes* sine dubio intelligendus est is qui Apol. 33. E et Xenoph. Mem. Socr. III, 12. commemoratur. Eius pater fuit Antipho Cephisiensis v. *Gr. v. Prinst.* l. l. p. 212. Notiores sunt *Aeschines* (Apol. 33. E Cf. *Diog. L.* II, 60. sq. III, 37.) et *Antisthenes* (sectae Cynicorum conditor, v. *Diog. L.* VI, 2.), Socratici. Vv. *καὶ Ἀντισθένης — καὶ Μενέξενος* om. Tub. De v. *ἦν*, quo praegressum *παρῆν* repetitur (v. *Elmslei.* ad Eurip. Med. 1219.) Heind., pro quo requiritur potius *παρῆν.*" Sed v. ad Protag. p. 64. sq. *Ctesippus*, diversus ab Aeschinis filio, Paeaniensis vocatur a *Παιανιῶ δήμῳ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς*, v. *Meurs.* de popp. Att.

p. 89. sq. Memoratur Euthyd. 273. A. et Lysid. 206. B. sq. Atque huic adiungitur *Menexenus*, eius consobrinus, v. Lys. 206. D. al. Cf. *Loers* ad Plat. Menex. p. 36. sq. — *Ἡλιότιον δέ κτλ.*] Forster.: „Suum forsan hoc modo ob imminentem praeceptoris sui mortem moerorem innuere vult Plato.“ Cf. lib. nostr. *Platon's Leben und Schriften* p. 166. et *Morgenstern.* ad Plat. vit. p. 129. Ceterum Xenophontis mentionem non factam esse propter simultatem et aemulationem, quae Platoni cum Xenophonte intercessisset, Athenaeus, Platonis obtrectator, lectoribus suis persuadere conatur XI, 15. V. *Plat. Leb. u. Schrift.* p. 315. sq. Accedit quod Xenophon, qui anno ante Socratis mortem in Asiam ad Cyrum minorem profectus erat (Diog. L. II, 55.), nondum videtur in urbem redisse: quod quidem Fischerus bene annotavit. — *Σιμμίας τέ γε*] *τέ* om. *ΔΠΦs*, (Tub. *σιβίας γε*), contra *γε* om. EG Fl. d. In Clark. „*γε* ut videtur eras.“ *Gaisf.* Ceterum *Simmias* et *Cebes* Thebani Socratis amantissimi simulque Philolai Pythagorei auditores fuerunt (61. D.); ut consulto videatur Plato hos viros induxisse cum Socrate disserentes de animi immortalitate argumentis potissimum Pythagoricis confirmanda. V. *Gr. v. Prinst.* Prosop. Pl. p. 64. sq. Tum *ΔΓΠΦs* Florr. d. m. Tub. a pr. m. Clark. et G *Φαιδωνίδης*, EJ *Φαίδων δέ*. *Phaedondes* Thebanus videtur fuisse, v. interpp. ad Xenoph. Mem. Socr. I, 2. 48. Dein L. *ἐγκλείδης*, Aug. *Εὐκλ. καὶ Τερψ.* De *Euclide*, disciplinae Megaricorum conditore, v. *Cicer.* Acad. IV, 42. *Diog. L.* II, 106. sq. *Gr. v. Prinst.* p. 54. Euclidis amicus erat Terpsio, cui ille disputationem quae in Theaeteto habetur recitat. — *Τί δέ;*] *Τί δαί*, quod Bekk. et Stallb. receperunt. Qui deinceps memoratur *Aristippus*, nobilis ille est princeps familiae Cyrenaicae, v. *Cicer.* Orat. III, 17. Acadd. IV, 42. *Diog. L.* II. 65. sq. Tum C et Fl. m. *Κλεόβροτος*, E *κλεόβουλος*, s *λεύμβροτος*. Vind. 2. Florr. c. d. i. Aug. et Zitt. *παρεγένετο*. Ceterum *Cleombrotus* utrum Ambraciensis ille intelligendus sit, qui hoc lecto Platonis libro e muro se in mare abiecisse perhibetur (v. *Callim.* Epigr. 24. *Cicer.* Tusc. Disp. I, 34. ubi v. Davis. et *Fabric.* ad Sext. Empir. p. 226.), an alius, dubitare licet. Utrique vero, Aristippo et Cleombroto, Platonem his verbis: *ἐν Αἰγίνῃ ἐλέγοντο εἶναι* exprobrasse, quod luxuriae et mollitiae dediti Socratis magistri obliti essent, quum Aegina insula (quae circiter ducenta stadia ab Athenis distabat) facile advolare potuissent, veteres tradunt, v. *Diog. L.* II, 65. ubi v. Menag. p. 107. III, 36. *Eudoc.* Violar. T. I. p. 72. al. *Athenaeus*

certe XII, 541, D: *διέτριβε* (Aristippus) *τὰ πολλὰ ἐν Λιβύῃ τραφῶν*. Cf. id. VIII, 6. Epp. Socrat. 16. *Menz.* in Aristippi p. 15. 21. et *Müller.* Aeginet. p. 186. — *Τίνες φὴς ἦσαν οἱ λόγοι;*] Sic sine distinctione scribendum, ut recte iam animadvertit Wolf. p. 18. Una enim haec continuatione veteres pronuntiavisse inde liquet, quod quum in universum orationis contrahendae amantissimi fuerint, tum praecipue in interrogatione verba in unam consuevernnt constructionem cogere. Praecipue vero verba alio sequente verbo sic solent interponere, ut patrius ea sermo aliter (non forma verbali) reddere debeat, ut h. l. *welches waren nach deiner Angabe die Gespräche?* h. e., *welches waren die Gespräche, die du oben erwähntest?* V. enim φής (v. ad Protag. p. 12.) refertur ad superiora 59. A: *καὶ γὰρ οἱ λόγοι τοιοῦτοί τινες ἦσαν*. Exempla collegerunt *Stallb.* ad Conv. p. 144. ad Polit. T. I. p. 19. sq. et *Bernhardy* Synt. p. 464. — *εἰώθειμεν*] D *ΔEJ* Fl. i. *Zitt. εἰώθημεν.* — P. 478. *Γ τῷ σωκράτει*, EJLs Ven.a. Fl. b. *Zitt. τὸν σωκράτην* vel *Σωκράτην*. V. ad Phaedr. p. 615. Tum Tub. ἕως. Ceterum τὸ *δικαστήριον* dicebatur *βασίλειον*, quia in *στοᾷ βασιλείῳ* fuit (v. *Pollux* IX, 44.); et ab hac porticu prope abfuit carcer (*τὸ δεσμωτήριον*), quo publice damnati tenebantur. Vid. *Meurs.* Lect. Att. VI, 17. L. *ὦ δὴ καὶ*. Tum *γὰρ ἦν* om. pr. *Δ*. — *ἕως ἀνοιχθείη*] Optativus, ut in sqq. *ἐπειδὴ ἀνοιχθείη*, in re ponitur quam, quia fieri solebat, eventuram esse exspectare poterant homines tum agentes; atque haec est causa, cur optativus, cogitationis (optationis, exspectationis al.) index, in re ponatur fieri solita frequenterque repetita. Exemplorum quod satis sit collegit *Matth.* Gr. p. 1005. sq. — *διατρίβοντες μετ' ἀλλήλων*] *tempus in sermonibus terentes*, v. *Stallb.* ad Euthyphr. p. 3.

ἕκο

Tum *ΠΦs ἀνεῴγνυτο*, Fl. d. *ἀνεῴγνυτο*, *Δ ἀνεώγη*, J *ἀνέῳγτο*. Reliqui omnes libri, ut Clark., cum edd. habent *ἀνεῴγετο*, quod recte Wytt. et Wolf. secuti sunt (Bekk. et Stallb. *ἀνεῴγνυτο* recep.). Formam enim *ἀνεῴγετο* et usus loquendi tuetur (sic *Thucyd.* IV, 111: *ὡς — αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος, ἀνεῴγοντο*; *Xenoph.* Hist. gr. IV, 6, 7: *ἀπηγγέλλετο δὲ ἐκ τῆς πόλεως αὐτοῖς ὡς: οἵ τε νεὼ πάντες αὐτόματοι ἀνεῴγοντο* κτλ.) et Grammatici agnoscunt (Schol. ad Lucian. Soloec. T. II. p. 54. Anecd. gr. Bachm. II. p. 323, 29: *χρῆται γὰρ μετὰ πολλῶν ἄλλων ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδωνι, ἀνεῴγετο, λέγων, ἢ θύρα οὐ πάνυ πρωΐ*). Pro *οὐ πρωΐ* e Schol. l. l. Fisch. recepit *οὐ πάνυ πρῷ* (sic enim pro *πρωΐ* scribit), Ficinum

opinatus idem reddidisse vertentem: *apericbatur enim haud admodum mane.* Sed, id quod Heind. iam animadvertit, similiter Ficinus Protag. 311. A. verba πρῲ γάρ ἐστιν reddidit: *Nam valde adhuc profunda nox.* De v. πρῴ v. ad Protag. p. 24. Tum Clark. εἰσήειμεν, Γ Δ Π Φ C G s Florr. a. d. m. Par. (ap. Stallb.) et Tub. εἰσήειμεν vel εἰσῄειμεν, quod Fisch. recepit. Heind.: „praefixa praepositione scribi certe debebat εἰςῇμεν." Sic προςῇμεν Protag. 316. B., ἀπῇμεν Protag. 362. fin. Euthyd. 304. B., διῇμεν Polit. VI, 489. E. (volgo διήειμεν) X. 609. B. al. V. Elmsl. in the class. Journ. N. XVII. p. 51. sq. Atque rite hoc pro volgato ἦειμεν receperunt Bekk. et Stallb. In Ang. u. a corr. m. scribitur ἦομεν, Zitt. εἴημεν, Aug. ἦϊμεν. Dein Δ Φ Y E J Aug. σωκράτην, Ven. a. καὶ πολλὰ, et Δ Π Φ G s Fl. d. ξυνελ. pro volg. συνελ. De forma πρωϊαίτερον, cui Thom. M. praefert πρωΐτερον, v. Ruhnk. ad Tim. p. 189. sq. Tum G („ut videtur," *Bekk.*) προτέρᾳ. — τὸ πλοῖον] τὸ om. E J, idem in seqq. πρωϊαίτατα. Tum Δ Π Φ G s ὅστις, quod Clark. quoque in marg. habet. V. ὑπακούειν, *auscultare*, in ianitore ponitur fores pulsantibus, aperiente eosque intromittente, v. *Küster*, Ep. ad Fabric. p. 288. sq. et interpp. ad Criton. init. Dein περιμένειν Cl. Δ Π Φ s Fl. d. et Tub. pro volg. ἐπιμένειν. Illud quum Heind. (quem secuti sunt Bekk. et Stallb.) recepisset (laudans praegressum: περιεμένομεν οὖν — ἕως κλ. 116. A: ἡμᾶς δ' ἐκέλευε περιμένειν. Περιεμένομεν οὖν κτλ. Conv. init. Οὐ περιμενεῖς; Κἀγὼ περιέμεινα. Polit. I. init. II. *Xenoph.* Cyrop. IV, 2. 9. VII, 5. 39. al.), exstitit *F. A. Wolf.* qui volgatum ἐπιμένειν tueretur. „Ἐπιμένειν," ait, „*ist sich gedulden, den Erfolg von etwas gelassen abwarten*, περιμένειν *ist meistens in seiner Lage bleibend auf jemand warten, die Erscheinung von etwas erwarten.*" Potius ἐπιμένειν ex usu certe Platonico est vern. *bleiben* (etiam *beharren*), περιμένειν vero *warten.* Sensu autem translato de rebus futuris (quae *imminent*, vern. *einen erwarten*, h. e., *bevorstehen*) et ἐπιμένειν (Polit. II. 361. D.) et περιμένειν (365. A.) ponuntur. Cf. *Wetsten.* ad Acta Apost. I, 4. T. II. p. 437. et *Becker.* Lecct. Philostr. p. 89. Wolfium audiverunt Beck. et Rückert. Eclog. Plat. p. 106., qui ἐπιμένειν reduxerunt. — Tum Π κελεύσῃ αὐτός. In seqq. ἔφη om. J. Dein H u σωκράτην, Fl. d. Ξ Zitt. πυραγγέλουσιν. — τελευτήσῃ] Sic Cl. Δ Π Φ s Florr. d. m. et Tub. Reliqui cum edd. τελευτᾷ, quod defendere studebat Fisch., ἂν τελευτᾷ dictum esse opinans pro τελευτήσει; etiam Wolf. tuebatur τελευτᾷ „*das in diesem Zusammenhange üblicher*

ist." Quem sequuti sunt Beck. et Rückert. Heind. τελευτήσῃ reposuit, post ὅπως ἄν de re, „quae uno quasi ictu perageretur," arbitratus coniunctivum aoristi inferri; eumque sequutus et Stallb., licet Wolfius irrisor opposuisset: „*So dass nach jener Meinung* τελευτήσαι *eher auf einen Schwertstreich passen würde.*" Recte habet aoristus τελευτήσῃ, neque tamen isto accipiendus est modo ut rem designet uno quasi ictu peragendam (quod sane ridiculam inferret cogitationem), sed ut significet quod necessario (h. l. ex iudicum sententia) sit eventurum; quocirca vertere possis: *Denuntiant — ipsi hodie moriendum esse, vern. dass er — sterben muss.* V. ad Protag. p. 14. 26. Tum Ven. a. οὐ πολὺν δὲ χρ. Zitt. οὐ π. δ' ἦν χρ. Verba οὐ πολὺν — χρόνον ἐπισχών, *haud multa moratus* (*Virgil.* Aen. III, 610.), est: *non ita multo post.* Cf. 95. E. Phileb. 65. C. Alcib. II, 152. D. Lys. 210. E. al. Ἐπέχειν, vern. *aufhalten*, sensu reciproco est *sich aufhalten*, h. e., *zögern, verweilen.* Dein ΓΑΞΥ CHL u Par. Ven. a. Florr. c. m. Zitt. et Cl. ex em. ἐκέλευεν, quod Wolf. praeferebat „*wegen des Gebrauches nach* ἔχειν." Aoristus vero (qui cum imperfecto sociari solet, ut infra 61. A. Phaedr. 228. B. Parm. 127. A. al. Cf. *Reisig.* ad Soph. Oed. Col. p. 254. sq.) videtur praestare, quippe qui verbi actionem ea ratione exhibeat quam reddere possis particula *continuo, statim* vel tali modo (v. ad Phaedr. p. 476.); neque tamen haec aoristi notio ita eminet ut diserte eam aliis linguis reddi oporteat (putidum enim foret v. c. haec verba ita vertere: *und sogleich s. so wie er zurückkam, hiess er uns hineingehen.*), sed aoristo graeco leniter et tecte quasi hoc significatur. Tum ΠΦ Tub. Cl. ex em. et F superscr. εἰσελθόντες pro volg. εἰσιόντες. Illud Heind. recepit, Wolf. vero tuetur εἰσιόντες: „*beim Hereintreten trafen wir, nicht nach dem II.*" Sic Beck. quoque: „*Non est ingressi, sed introeuntes, gleich beim Hereintreten.*" Volg. εἰσιόντες retinuit etiam Stallb., qui annotavit: „Vulgatum (immo εἰσιόντες vulgata est scriptura), *quum introissemus*, neque sententiae omni ex parte convenit, neque ferri posse videtur propter imperfectum καταλαμβάνομεν, quod haud scio an servato illo in καταλάβομεν mutari oporteret. Lysid. 206. E: εἰσελθόντες δὲ καταλάβομεν αὐτόθι τεθυκότας τοὺς παῖδας." Posteriori assentior rationi, ita tamen, ut primaria volgati εἰσιόντες retinendi causa praegressa mihi videatur contineri oratione: ἐκέλευσεν ἡμᾶς εἰσιέναι. εἰσιόντες οὖν καταλαμβάνομεν, quod non est, ut Wolf. vertit: *ingressi dein videbamus*, neque, ut Beck. accipiebat: *gleich beim Hereintreten* (quod sensum pervertit; quid enim esse causae

putes cur Phaedonem Plato narrantem fecerit statim introeuntes ipsos vidisse Socratem modo solutum et Xanthippen assistentem?), sed simpliciter praegressis annectitur, quo miram nanciscitur oratio venustatem. Est igitur vernaculum: *Und hiess uns hingingehen. Wir giengen nun* (οὖν) *hinein und fanden* cet. Tum G καταλαμβάνομεν, Π σωκράτη καταλαμβάνομεν, Ambr. s. et Aug. τὸν Σωκράτη, omisso μέν. — τὸν μὲν Σωκρ.] ΔLHJ σωκράτην. Dein J ἤδη pro 60 ἄρτι, Par. Fl. c. al. γιγνώσκεις pro γινώσκεις, Cl. γινώσκεις, Tub. γινώσκει. Zitt. γὰρ om. De Xanthippe, Socratis uxore famosissima (*Xenoph.* Conv. II, 10. *Diog. L.* II, 36.) vid. *Prinster.* Pros. Pl. p. 52. sq. Bene iam Fisch. animadvertit, Platonem, ut Xenophontem et Senecam (Epist. 104.), unam tantum Socratis uxorem novisse, non duas, Xanthippen et Myrto (v. *Lucian.* Halc. §. 8. *Cyrill.* c. Julian. 7. p. 226. B.). Cf. *Plutarch.* Aristid. p. 335. C. *Athen.* XIII. 556. A. et *Mahne* de Aristoxen. p. 76. Mulieres enim οἰκεῖαι quae infra memorantur p. 116. B. non sunt uxores, sed feminae propinquae et familiares (ut Apol. 34. D: ὥστε καὶ οἰκεῖοί μοί εἰσι καὶ υἱεῖς γε). Wytt. mulieres intelligebat vel familiares vel famulas, Gesnerus Socr. sanct. paederast. p. 52. *ancillas* vel *quascunque alias.* V. *Luzac.* Lectt. Att. p. 38. sq. Verbis τὸ παιδίον αὐτοῦ significatur, ut Fisch. annotavit, aut Sophroniscus aut Menexenus, qui dicuntur p. 116. B. Apol. 34. D. τὰ παιδία. Phaedon. l. l. δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας. (Lamprocles, qui natu erat maximus, v. *Xenoph.* Mem. Socr. II, 2. 1.). Tum Φ οἶδεν. Sq. ἀνευφήμησε est, quod *Valer. Max.* VII, 2. extr. 1. dixit, *inter fletum et lamentationem vociferata est.* Suid. ἀνευφήμησεν, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε. Πλάτων. Hesych. ἀνευφημήσει· ἀνοιμώξει, κατὰ ἀντίφρασιν (ut εὔφημος pro δύσφημος Aeschylus frequentavit, v. *Stanl.* ad Aesch. Agam. 1227.). Cf. *Küster.* ap. Reim. Vit. Fabric. p. 289. sq. *Arnaud.* Lectt. gr. I, 8. *Villois.* ad Long. II, p. 135. — τοιαῦτ' ἄττα] Sic Tub. In Aug. Ald. Bas. 1. et Steph. τοιαῦτα ἄττα, Bas. 2. τοιαῦτα ἅττα. Tum νῦν om. G, post ἐπιτήδειοι ponit Γ. Verba Ὦ Σώκρ. — ἐπιτήδειοι laudat Thom. M. v. νῦν p. 634. docens νῦν poni μετὰ παροχημένου καὶ μέλλοντος, ὅταν συντομίαν ἔχωσιν ἄμφω οἱ χρόνοι καὶ ὥσπερ ἔμφασιν ἐνεστῶτος. Dein pro ἀπαγέτω G. cum Florr. c. d. m. ἀπαγαγέτω, quod Stallb. reposuit aoristum rei videri accommodatiorem arbitratus. Immo lenius est ἀπαγέτω. Tum Cl. et Tub. αὐτὴν pro ταύτην, quod quum mitius reperiatur quam ταύτην (quod

foret vernaculum *die* s. *diese hier*) haud scio an praeferri oporteat. Quamquam Ficinus quoque *ταύτην* agnoscit vertens: *deducat quis hanc domum.* Res ipsa infra 117. D. explicatur, ubi Socrates: *Οἷα, ἔφη, ποιεῖτε, ὦ θαυμάσιοι; ἐγὼ μέντοι οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα, ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμελοῖεν· καὶ γὰρ ἀκήκοα ὅτι ἐν εὐφημίᾳ χρὴ τελευτᾶν. ἀλλ' ἡσυχίαν τε ἄγετε καὶ καρτερεῖτε.* Indigna sunt Platone quae Wolf. p. 21. de hoc loco indicat: „*Die Frau nehmlich wird kurz abgefertigt, und Pl. verschmäht die Gelegenheit einer rührenden Scene.*“ V. *Τῶν τοῦ Κρίτωνος* est *Critonis puerorum s. pedisequorum:* „Nam nec Athenis cives beati et nobiles temere prodibant in publicum soli, immo secum habebant fere plures pedisequos. Quam quidem in rem elegantissimus locus est ap. Plat. Menon. 82. B., ubi Socrates ad Menonem: *ἀλλά μοι προσκάλεσον τῶν πολλῶν ἀκολούθων τουτωνὶ τῶν σαυτοῦ ἕνα ὁντινα βούλει.*“ *Fisch.* — *ἐπὶ τὴν κλίνην*] Sic *A Ξ Π Y Φ G L*s Ven. a. B Florr. a. d. Aug. Zitt. Bas. 2., in marg. Angel. u. Par. Fl. m., Cl. *εἰς τὴν*, superscr. *ἐπὶ*. Illud pro *εἰς τὴν κλίνην* rite Heind. recepit, quem secuti sunt Bekk. et Stalib. Annotat Heind.: „Primo diluculo a vinculis solutus Socrates nondum e lectulo surrexerat; nunc sedendo in lecto erigitur, mox *καθῆκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο.* Jam quum *ἕζεσθαι* et *καθίζειν εἴς τι* accurate loquentibus significet *sessum ire aliquo* (v. *Valcken.* ad Herod. VIII, 71.), pro vulgato *εἰς τ. κλ.* recepi scripturam cod. Aug. et Bas. 2. *ἐπὶ τὴν κλ.*“ — Cl. *A Π Φ C G*s Florr. a. d. m. et Tub. *ἐξέτριψε.* Ficinus: *manuque perfricuit, atque inter fricandum sic inquit.* Fischerus: „verba huius generis composita ab Atticis fere ponuntur pro simplicibus.“ (v. ad Weller. III, 2. p. 125. sq.) Ac licet deinceps poni soleant verba quae praecesserint, tamen veteres orationem ita variant ut modo simplex modo compositum ponant verbum, ut Cratyl. 438. A. praegressa *εὑρηκώς* et *εὑρεῖν* excipit *ἐξευρόντας.* *Xenoph.* Cyr. VI, I. 43. post *ἐκτάττεσθαι* in eadem oratione ponit *τετάχθαι* al. Quocirca *ἐξέτριψε* non librorum modo optimorum auctoritate, verum etiam ipso sermonis usu commendatur. — V. *ὡς ἄτοπ.* usque ad *εἶναι τοῦτο* excitant Thomas Mag. et Phavor. v. *ἄτοπ.*, additis: *οὐ μόνον τὸ ἄλογον, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον.* Eundem locum a v. *ὡς ἄτοπον* ad *ἑπαχολουθοῦν τὸ ἡδὺ* transscripsit Stobaeus Eclog. Phys. I. p. 150.] Gesn. Stephan. in marg. „*Quam mirum esse videtur id*, q. h. i. v. (i. e. quod homines iucundum vocant; hoc enim e Serrani interpretatione

supplendum), *quam mirabiliter se habet ad molestum, quod existimatur contrarium esse. quod vid.*" Sic Stallb. quoque et Schl. verba ceperunt. Fisch. „*Quam novum est ingenium voluptatis! quam mira est voluptatis ratio ad dolorem!*" Immo ὡς h. l. et in seqq. ὡς θαυμασίως est Latin. *perquam* (v. ad Phaedr. p. 246. sq.). Vern. est: *Eine ganz sonderbare Bewandtniss scheint es mit dem zu haben,* was cet. Seqq. ὡς θαυμασίως πέφυκε κτλ. explicationis causa praegressis adiuncta sunt, ut in patrio sermone particula explicans (*nehmlich*) addi debeat. Tum τι post ἔοικε om. Δ ΠΦ Gs et Florr. d. m. (scribentes ἔοικεν εἶναι) quod probandum, siquidem vis augendi, quae in pronomine τι cum adiect. ἄτοπον coniuncto inesset (v. ad Protag. p. 156.) iam subiecta sub partic. ὡς reperitur. Proximum τοῦτο abest a G. Dein art. τὸ ante λυπηρόν abest a ΔΥΦΕJ; Δ καὶ τὸ λυπ. Tum Ven. a. Vind. 2. Tub. Aug. Zitt. et pr. u. τὸ ἅμα, Cl. τὸ, superscr. ῷ. Τῷ cum infinitivo est *propterea quod, siquidem*, ut Gorg. 490. C: ἢ τῷ μὲν ἄρχειν (i. q. διὰ τὸ μὲν ἄρχειν) πάντα ἐκεῖνον δεῖ νέμειν. Politic. 303. D. Polit. IV. 429. C. al. V. *Matth.* Gr. p. 1062. Dein pro αὐτῷ Ven. a. Vind. 2. Tub. Aug. et Zitt. αὐτῶ, ΔJ αὐτὸ, Ambr. s. om. Tum pro volgato θέλειν Cl. ΔΠΦCGs Par. Florr. d. m. et Tub. ἐθέλειν, quod Fisch. iam e Tub. receperat; pro παραγίνεσθαι Cl. Ven. a. Florr. a. b. c. i. m. Par. Zitt. et Stob. παραγίγνεσθαι, quod idem iam reposuit Fisch. Mox J ἕτερον ἕξη καὶ. (V. καὶ λαμβάνῃ — καὶ τὸ ἕτερον om. Aug. Tum Γ' ἀναγκάζεται, quod in Ven. b. superscr. Vat. et Fl. d. σχεδόν τι αὐτον ἀναγκ., Ven. b. Φς σχεδόν τι ἀεὶ ἀναγκ. A Cl. Δ et Tub. abest ἀεὶ, quod nobis admodum probatur, siquidem ἀεί h. l. sententiam fere infringit. In G a pr. m. pro ἀεὶ scribitur καὶ. Dein pro ἡμιέγω Cl. ΔΦG Florr. d. m. et Tub. συνημμένω (etiam in Ven. b. primo ita scriptum erat, syllaba vero συν post erasa). Ficinus: *Quasi ex eodem vertice sint ambo connexa.* Etiam Bekk. et Stallb. hoc receperunt. Ambr. s. συνηρημμένω. Locum expressit *A. Gell.* N. A. VI, I: *Namque itidem sunt bona et mala, felicitas et infortunitas, dolor et voluptas; alterum enim ex altero, sicuti Plato ait, verticibus inter se contrariis deligatum est: sustuleris unum, abstuleris utrumque.* (Compar. *Lactant.* Instit. 29, 9.). Similiter *Sext. Emp.* Pyrrh. hyp. III, 24. §. 195: πάσῃ γὰρ ἡδονῇ παραπέπηγεν ἀλγηδών, ubi v. Fabric. *Liv.* V, 4: *Labor voluptasque dissimillima natura societate quadam inter se naturali sunt iuncta.* *Julian.* Orat. VIII. p. 240. C: καὶ γάρ πως ἔοικεν ἡδονὴ καὶ λύπη τῆς αὐτῆς κορυφῆς ἐξῆφθαι κτλ. Cf.

Dio Chrys. Or. XXX. p. 303. C. al. In Ven. a. ἕτερον καὶ ὥσπερ. Pro δύ' Ξ δύω. — ἐπειδὴ] J ἐπεί. Dein C ἠδύνατο pro ἐδύνατο ΔΦCGs Ven. b. et Tub., e quo Fisch. iam restituerat. Tum ξυνῆψεν pro συνῆψεν ΔΠΦs et Fl.

d. Pro αὐτῶν Cl. ΔΠΦς et Tub. αὐτοῖς (Fl. m. αὐτῶν), quod, a Stallb. repositum, verum existimamus. Graeci enim dativum ponunt qui ad verbum refertur, ubi propter substantivum exspectabas genitivum. Dativo (αὐτοῖς, quippe reconciliationem respuentibus s. quia reconciliationem respuissent) nomen ipsum effertur, contra si genitivus ponitur, ex alio suspensus est substantivo, ut Phaedon. 62. B: ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. Hipp. min. 363. B: ὅτι ἡ Ἰλιὰς κάλλιον εἴη ποίημα τῷ Ὁμήρῳ ἢ ἡ Ὀδύσσεια. V. ad Legg. p. 9. Arnott. in Protag. p. 112. *Matth.* Gr. p. 174. sq. *Boisson.* in Diar. Class. XVII. p. 369. sq. et G. *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 88. sq. τ. χορευφάς] *Empedocl.* 32. p. 514. (Sturz.): χορυφὰς ἑτέρας ἑτέραισι προσάπτων Μύθων. *Philo* de temul. 241. A: ἡδονὴν καὶ ἀλγηδόνα φύσει μαχομένας — εἰς μίαν χορυφὴν συνάψας ὁ θεός κλ. *Herm.* ap. Stob. Ecl. P. I. T. II. p. 738: τὸ δὲ πάθος καὶ αἴσθησις ἀπὸ μιᾶς χορυφῆς ἥρτηται. Cf. *Themist.* Or I. p. 5. C.

P. 480. ὥσπερ οὖν καὶ αὐτῷ] om. s. Pro αὐτῷ Ven. b. αὐτὸ, et pro μοι J ἐμοὶ, quod a Bekk. repositum improbat Stallb. Var. Lectt. p. 119: „nusquam ἐμοὶ post αὐτῷ positum a Graecis accurate loquentibus.“ Sic Grammatici, v. c. Apollon. π. ἀντ. p. 313. B. Cf. *Matth.* Gr. p. 278. Sed v. ad p. 91. A. Hoc autem loco simplex *mihi ipsi* (αὐτῷ μοι) sensus postulat. Dein pro ἔοικεν· ἐπειδὴ κλ. Heind. ad Sophist. p. 306. (quem Stallb. audivit) distingui iubebat ἔοικεν, ἐπειδή. „Nam quis unquam,“ ait, „ἔοικέ μοι hoc dixit sensu pro φαίνεταί μοι, δοκεῖ μοι?“ Arbitrantur videlicet viri docti post ἔοικε per negligentiam quandam sermonis φαίνεται inferri. Sed recte habet ἔοικεν· ἐπειδή; nam ἔοικε per se positum est: *ut patet* s. *apparet*, et αὐτῷ μοι est vernaculum *bei* s. *an mir selbst*,“ v. de hac dativi vi ad Protag. p. 132. et *Schäfer.* in Thes. Steph. c. 2109. A. B. Tum Φς ἐν τῷ σκέλει ἦν, Aug. σκέλη. Dein post v. σκέλει ΔΠΦGs et Cl. in marg. addunt πρότερον; etiam Fl. m. superscriptum habet, quod recte mihi videtur Stallb. reposuisse. Ficinus: *Si quidem modo crus propter vincula afficiebatur dolore.* Quod contra Wolf.: „*Was gleichwohl ein faules Wort wäre.*“ Tum τὸ ἀλγεινόν Cl. ΔΠΦG u.

Florr. a. b. c. i. Tub. Aug. et rc. ΓC pro τὸ ἀλγεῖν; illud iam Fischer. revocaverat. Dein Ald. et Bass. 1. 2. εἶχεν δὴ, Stob. εἶχεν δὲ; Stephan. ἐκείνῳ δὴ (Ficinus: *sed huic succedere voluptas iam videtur*). Miramur Wytt. hanc scripturam a Stephano ipso sine dubio fictam temereque illatam sequi potuisse, quum Fisch. iam verum ἧκειν δὴ et in praegressis τὸ ἀλγεινόν restituisset. Stallb. quidem memorat Viud. 2. scripturam τὸ ἀλγεῖν, ἐκείνῳ δὴ, sed vide ne ex Alteri Var. Lectt. eam hauserit; hic enim annotat: „τὸ ἀλγεῖν, ἐκείνῳ δὴ] cod. τὸ ἀλγεῖν, ἐκείνῳ δὴ, assentiente cod. Tub.“ Iam Tub. habet τὰ ἀλγεινὸν, ἧκειν δὴ; quocirca sine dubio scribere voluit Alterus τὸ ἀλγεινόν, ἧκειν δὴ. Clark. cum reliquis codd. (etiam Tub. Aug. et Zitt.) ἧκειν δὴ scribit; sic Aristides quoque legit, ut Forster. memorat, qui scribi iubebat ἐκείνῳ δὲ (δὲ pro δὴ habet J); idem Meibom. in marg. Bas. 2. e cod. vet. notaverat. Atque huius ἧκειν mendosa scriptura est illa vett. edd. εἶκειν (pronuntiatum, sicut ἧκειν, *hikin*). Locum sibi videbatur restituere *Seager.* in Diar. class. XXXI. p. 216. scribendo: ἐπειδὴ ὃ-σκέλει, τὸ ἀλγεῖν εἶκειν δὴ, φαίνεσθαι ἐπαχολ. (sic!). De partic. ἐπαχολουθοῦν, *e vestigio quasi illud* (τὸ ἀλγεινόν) *insequens*, mirum est Wolfii iudicium: „*noch scheint das Particip.* ἐπαχολουθοῦν *kaum sprachgerecht, nach dem, was der Sinn fordert.*“ Viri praestantissimi aciem alias acerrimam in Platone obtusiorem fuisse quis est qui non doleat? — ὦ Σώκρατες, ἔφη] Cl. ΓΔΠΦGLs Fl. d. Tub. et Aug. pro volgato ἔφη, ὦ Σώκρατες. Vat. Ven. b. et Tub. εὖ γε. Tum ΠΦs πεποίηκας „quod recepturus fuissem, si unus alterve liber addixisset.“ *Stallb.* Equidem nihil aliud nisi ἐποίησας h. l. verum esse persuasum habeo; hoc enim et sensus postulat (siquidem aoristus graviorem habet significationem, quam perfectum, v. ad Protag. p. 26.) et adiunctum ἀναμνήσας, quod cave cum Heind. credas pro ἀναμιμνήσκων positum esse; immo loquendi usus postulat ἀναμνήσας; solet enim aoristo participium aoristi adiungi (de particip. praesentis, quod nonnunquam adiungitur, v. *Herm.* ad Sophocl. Electr. 47. et *Matth.* p. 952.). Euthyd. 282. C: καὶ εὖ ἐποίησας ἀπαλλάξας με σκέψεως πολλῆς. *Xenoph.* Cyrop. I. 4. 13: καλῶς ἐποίησας προειπών. VII. 5. 48: ἢ καλῶς — ἐποίησας — ἄρξας τοῦ λόγου. al. V. collecta ab *Heind.* ad h. l. *Stallb.* ad Phileb. p. 86. et *Graser.* Advers. in serm. Plat. p. 72. sq. Res ipsa praeterea postulat post aoristum ἐποίησας aoristi partic. ἀναμνήσας, non propter praeteriti significationem (*bene fecisti quod me admonuisti*, ut viri docti

interpretantur), sed propter sententiae rationem, qua ἐποίησας et ἀναμνήσας unum aliquod indicant in quo nullum temporis discrimen cernitur, idque unum aoristo effertur, ut rei ipsius notio extollatur, temporis vero deprimatur, v. ad Protag. p. 56 sq. Quo quidem fit, ut aoristus (in quo viri docti actionis subito transeuntis significationem inesse opinabantur) aliquid certi ac per se veri (ita ut nulla temporis ratio habeatur) indicet, ideoque simpliciter sit asseverantis vel certo et omnino aliquid pronuntiantis. Gravior igitur ad sensum est aoristus, in quo actio vel res ita eminet, ut temporis nulla fere sit differentia, h. e., ut perfectum (*bene fecisti quod monuisti*) aeque ponere possis ac praesens (*bene facis quod me admones*, vern. *gut dass du mich daran erinnerst. Bernhardy.* Wiss. Synt. p. 383. vertebat: *du hast mich gerade erinnert und daran wohl gethan*). Iam facile quisque iudicabit quam aliena sint a graeci sermonis rationibus ista quae Wolfius p. 23. de hoc loco scripsit: „*Dagegen dürfte man für das eben vorhergehende ἐποίησας nach dem wahren Unterschiede der Zeiten eher das Perfectum erwarten, das wirklich das eigentlich richtigste Tempus war: Das hast du schön gemacht, dass (da) du mich erinnertest. Dafür wird denn in dieser Wendung, wo sie eine Art von schwächerem Ausruf (!) macht, der Aorist vorgezogen, man möchte sagen, durch eine gewisse Naivetät, die den Ton des Erzählens nachahmt: Welche Rede sprachest du da! Das war uns ein rechter Spass!*“ Vir ingeniosus aut ipse lusit aut dormitavit. — ἐντελνας] Perf. πεποίηκας excipit part. aoristi ἐντείνας, quo quidem res ipsa (nulla temporis, quod perfecto iam indicatum est, ratione habita) effertur, quippe quae his verbis explicetur. Contra Wolfius: „*Diesem — schliesst sich der Aorist zu weiterer Bestimmung bloss historisch an.* V. ἐντελνειν (int. εἰς μέτρον vel εἰς ἔπος) est *versibus includere* vel *in versus redigere*, v. ad Protag. p. 102. et *Lobeck.* Aglaoph. I. p. 349. L ἐκτείνας. De Aesopi fabellis cf. quae praeter ceteros *Bentleius* (Opusc. philol. p. 72. sq. ed. Lips.) disputavit, qui recte negare videtur ipsum Aesopum fabulas litteris consignatas reliquisse, licet Tyrwhittus Diss. de Babrio (quem Wytt. ad h. l. sequitur) cum plurimis tam veteribus quam recentioribus scriptoribus hanc tenuerit sententiam ut ipsum putaret Aesopum fabulas consignasse eiusque libros Socratis aetate exstitisse. Socrates vero de fabulis Aesopi tantummodo loquitur quarum memoriam tenuerit, non exemplar habuerit. Posterioris scriptores aetatis (v. Suid. v. Σωκράτ. al.) Socratem tradunt μῦθον Αἰσώπειον

δι' ἐπῶν reliquisse, cuius versiculos primos *Diog. L.* II, 42. hos refert fuisse: *Αἴσωπός ποτ' ἔλεξε Κορίνθιον ἄστυ νέμουσι, Μὴ χρῆναι ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ.* Ceterum Φ a rc. m. τοῖς λόγοις, L μύθους pro λόγους. Dein Ald. Bas. 1. Ἀπόλλωνι, G H I Fl. b. Ἀπόλλωνα. Sq. προοίμιον est *hymnum* (Suid. v. Σωκρ. ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν), ut Thucyd. III, 104: ἐκ προοιμίου Ἀπόλλωνος. V. *Spanh.* ad Callim. H. in Iov. 1. et *Villois.* ad Apollon. Lex. Hom. p. 592. sq. Socratis hymnum in Apollinem laudat *Themist.* Or. XIV. p. 321: καὶ ἔστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τούτῳ ἑξαμέτρῳ πρὸς τὸν Θεόν, cuius versiculum primum affert Diog. II, 42. hunc: *Δήλι' Ἄπολλον, χαῖρε, καὶ Ἄρτεμι, παῖδε κλεινώ.* Ceterum ex hoc Socratis quod fertur prooemio locum tradunt sumtum esse ep. Athen. XIV. p. 628. F. Vid. *Welcker.* Theogn. Rell. p. LIII. et *Otf. Müller.* Dor. II. p. 329. Ad τὸ προοίμιον e praegressis ὧν πεποίηκας ἐντείνας petendum *ποιήσας.* Graecos enim (ut Latinos, v. *Davis.* ad Cic. de nat. Deor. I, 17. *Periz.* ad Sanctii Min. p. 357.) constat pluribus nominibus unum addere verbum, licet ei tantum nomini cui adiunctum est proprie respondeat. V. *Doru.* ad Char. p. 440. *Wessel.* ad Diod. Sic. I. p. 170. al. Accedit quod verba ἐντείνειν (proprie *modis includere*, quod nos dicimus *setzen* vel *componiren*) et ποιεῖν (*facere*, vern. *dichten*) inter se fere permutantur, ita ut alterum pro altero ponatur. Quapropter 61, B. ἐποίησα tam in hymno ponitur quam in Aesopi fabulis in versus redactis. Tum ἤδη ἤροντο Clark. cum reliquis praeter Ξ, qui cum edd. scr. ἤροντο ἤδη. Dein Cl. Δ Π Φ G L s et corr. Γ ἔνηνος. Forster. „ὥσπερ καὶ Εὔηνος Aristip." De *Eveno Pario* v. ad Phaedr. p. 552 sq. Dein ἀποκρίνασθαι Cl. Δ Π Φ L s Fl. d. Tub. et Fl. b. a rc. manu pro volg. ἀποκρίνεσθαι. Illud post Heind. receperunt etiam Bekk. et Stallb.; Beckius contra, qui Wolfium videtur audivisse, et Rückert. Eclog. Plat. p. 109. retinuerunt ἀποκρίνεσθαι. Ille annotavit: „Nam tum quum interrogat Evenus, habere vult quod respondeat." Immo infinitivus aoristi praesentis indicativum excipit, quando res in universum (temporis notione fere suppressa) indicatur, ut h. l.: *Si tua refert me habere quod respondeam* (non *nunc*, sed tempore infinito, *sive ocius sive serius*); igitur est i. q. *omnino me respondere posse.* Praesens et aoristus sic nectuntur 88. B: ὃς ἂν μὴ ἔχῃ ἀποδεῖξαι. Menon. 81. E: ἔχεις με τοῦτο διδάξαι ὡς οὕτως ἔχει; Sq. εἰ ἔχω σε διδάξαι. 82. A: ἀλλ' εἰ πώς μοι ἔχεις ἐνδείξασθαι ὅτι ἔχει ὥσπερ λέγεις, ἔνδειξαι. al. Ad v. ἐμὲ Heind. „imo τοῦ ἔχειν με." Quod Beck.

recepit. Recte tamen habere ἐμέ, quippe subiectum quod dicitur verborum τοῦ ἔχειν Εὐηνῷ ἀποχρίνασθαι, non est quod exponamus. Tum ἔρηται F Δ Π Φ G L s Par. Flor. a. b. c. d. i. m. et Bas. 2.; volgata ἐρωτᾷ solita est illius interpretatio. Sequens quoque ἐρήσεται illud fere flagitat. Cl. ἐρωτᾶτ, in marg. ἔρηται, Venet a. ἐρωτᾷ; etiam Y ἔρηται habet a rc. m., quod Bekk. et Stallb. reposuerunt. Pro αὖθις Aug. αὖ. Dein τί χρή με λέγειν e Δ Π Φ G s Fl. d. (Cl. et Fl. m. χρή με λέγειν) cum Bekk. et Stallb. dedimus; a reliquis libris, ut ab edd., pron. με abest. Tum ἔφη om. Vat., in Fl. d. verbis τοίνυν αὐτῷ superscr. Fl. c. τοίνυν (νυν ex em.), omisso ἔφη. Tum Aug. ὁ Κέφης, Tub. ὦ Κέφη. Dein J οὐκἀκείνῳ. Post βουλόμενος C et Florr. a. m. interponunt χαρίσασθαι; idem in Par. a m. sec. appositum et in Ven. b. (qui signum habet omissi verbi) ab eadem m. in marg. adscriptum. Etiam Fl. d. post βουλόμενος spatium unius verbi vacuum habet. Vat. βουλόμενος χαρίσειν. Ficinus quoque: *non ut vel sibi gratificarer vel cum suis carminibus decertarem.* Attamen verbo χαρίσασθαι hic nihil loci est. Interpositum videtur esse a grammatico qui verba οὐκ ἐκείνῳ βουλόμενος verbo explenda esse putasset. Verbis οὐδὲ (vern. *also auch nicht*, v. ad Phaedr. p. 489. sq.) τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ praegressum ἐκείνῳ explicatur vel accuratius definitur. Vox ἀντίτεχνος (*aemulus*, ut Polit. VI. 493. A. Legg. VII. 817, B. Dial. de virt. 376, D. bis.) praecipue ponitur in poetis „qui productis in theatrum poëmatis de palma inter se certant, v. *Casaub.* ad Athen. VI, 7. p. 413." *Fisch.* In seqq. retinenda videtur librorum omnium scriptura ᾖδειν, licet forma attica ᾔδη pluribus aliis locis (velut Euthyd. 271. C. 302. A. Conv. 199. A. 219. E. al.) servata sit. V. quae nuper eo de genere disputavit C. *Schneider.* Praef. ad Plat. Civ. T. I. p. XXXXII sq. — ὡς] Cl. et Tub. ὡς ὅτι, quod saepius quidem reperitur, ut Herod. IX, 6. *Xenoph.* Cyrop. V, 3. 30. Anab. VI, 4. 12 al. (V. *Schäf.* ad Gregor. Cor. p. 52. *Poppo* ad Xenoph. Cyrop. l. l.), sed Platoni, quod sciam, nusquam frequentatur. Tum Fl. c. ἐκνανίων τινῶν. Pro λέγοι Cl. Π Φ Fl. m. et Tub. λέγειν, Γ Δ G H u Ven. b. Fl. d. et Clark. in marg. λέγει, quod recipiendum erat; alterum λέγοι (*dicerent*) non tam graecum, quam latinum est. Etenim somniorum significatio (est enim τί λέγει, quid

dicant s. *sibi velint*, *quid significent*) cogitanda est in eo consistere, non e Socratis experiendi conatu suspensa esse. Accurata igitur ratio postulat τί λέγει, quod facile senties, si patrio sermone verteris: *um die Bedeutung gewisser Träume zu erforschen.* V. ad Protag. p. 66. sq. et 81. Aug. ἀποπειρώμενος. Καὶ τί λέγοι. De v. ἀφοσιοῦσθαι (*religione se solvere* s. *exsolvere*) exposuerunt *Küster.* ap. Reimar. Vit. Fabric. p. 290. et *Jacobs.* ad Achill. Tat. p. 542. Schleierm. vertit: *mich vor Schaden zu hüten.* Potius est: *nichts schuldig zu bleiben.* De partic. πολλάκις (vern. *vielleicht*) v. ad Protag. p. 211. Graeci autem post εἰ, ἐάν al. particulas ἄρα (*forte*, vern. *etwa*) et πολλάκις pariter copulant atque nos partt. *etwa* et *vielleicht.* Ceterum πολλάκις etiam oratoribus (quod Wolf. sibi liquere negabat) sic frequentatur, v. *Schäfer.* Appar. ad Demosth. T. IV. p. 502. In Tub. ἄρα om., in Clark. superscr. Dein pro μοι Ald. Bass. 1. 2. μου. Meibom. in marg. Bas. 2. „fortassis μοι vel με." Dein ΔΠΦEs et Florr. i. m. ἐπιτάττει, Florr. b. d. ἐπιτάττει. Sq. μουσικήν est *artem* (h. e. poësin), v. ad Protag. p. 154. et ποιεῖν (ut Latin. *facere*) *factitare s. exercere.* Tum Vat. Ven. b. Par. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. ἅττα. Verba ταύτην τ. μουσικήν usque ad τοιάδε πολλάκις om. Ven. a. Dein Aug. ἄλλοτε. Sq. ὄψις est *visio* s. *species*, v. *Creuzer.* ad Plotin. de pulchr. p. 377. Tum post v. τὰ αὐτὰ Cl. ΓΔΛΞΠΥΦCGHJLs Par. Florr. a. b. c. d. l. m. Tub. et Aug. addunt δὲ, quod Fisch. iam reposuerat. Ficinus: *insomnium idem licet alia atque alia forma sese mihi offerens eadem semper ita praecepit.* Verlit haec *Chalcid.* Comm. in Tim. p. 349. Sqq. μουσικὴν ποίει καὶ ἐργάζου Wytt. interpretatur: *musicam fac et tracta.* V. ἐργάζεσθαι est potius *operari*, h. e., factitare s. tractare (ποιεῖν) artem aliquam ita ut opus aliquod edas (h. l. carmina conficias). Posterioris scriptores aetatis frequenter hoc μουσικὴν ἐργάζεσθαι adhibuerunt, v. *Wytt.* Ep. crit. p. 248. Lips. et ad. h. l. In artibus in universum v. ἐργάζεσθαι ponitur, ut Polit. II. 370. B. 374. A. C. al. Ceterum a Platone aliena videntur quae de vv. ποιεῖν et ἐργάζεσθαι discrimine disputantur Charmid. 163, B. Cf. Hipp. min. 373. D. Apud Platonem enim ἐργάζεσθαι saepissime etiam pro ποιεῖν positum reperitur, ut Gorg. 518. E. ubi v. Heind. p. 230. ed. II. Tum παραχελεύεσθαι Wytt. „*adhortari et insuper hortari.*" Rectius Fisch. „παραχελεύεσθαι est *hortari aliquem ut aliquid faciat*, sed ἐπικελεύειν *incitare facientem*, v. *Xenoph.* Cyrop. III, 4. 17. III, 3.

19[cc] Cf. Lex. Xenoph. II. p. 288. — ὥσπερ οἱ — διαχαλεπαινόμενοι] Explicationis gratia prioribus haec annexa sunt sine particula explicativa, v. ad Protag. p. 100. Oratio igitur, quae Wolfium p. 26. nescio quo pacto torsit, nihil habet in quo quid offendas. Verba pendent e praegresso ὠχελάμβανον; quocirca sequitur τὸ ἐνύπνιον — ἐπιχειρεῖν, licet in oratione comparativa ὥσπερ κτλ. nominativus οἱ διαχαλεπαινόμενοι, ut solet, interpositus sit. Distingue: ἐπιχειρεῖν· ὥσπερ οἱ — διαχαλεπαινόμενοι, καὶ ἐμοὶ οὕτω κλ. (vern. *wie man nehmlich Laufende antreibt, so glaubte ich, sporne auch mich das Traumgesicht an* cet.). De artic. (οἱ) participia praemisso v. ad Protag. p. 72. et *Matth.* Gr. p. 552. Locutio vero, quae in consuetudinem proverbii venit, *currentem hortari* vel *incitare* (*Cicer.* de Finib. V, 2. 6. ad Quint. fratr. II, 14. ad Divers. XV, 15. al. Cf. *Erasm.* Adag. p. 660. Col.) a cursore ducta est qui spectatorum cohortationibus et acclamationibus incitatur. V. *Rittershus.* ad Oppian. Halieut. V, 641. p. 336. sq., qui quidem vir doctissimus nostrum quoque locum attigit. Conferri praeterea possunt *Eunap.* p. 72. et *Marin.* vit. Procl. p. 11. Boisson. Pro διαχαλεπαίνομένοι L. παραχελευόμενοι, J παραικλ. Seq. τοῦτο explicatur, ut solet, verbis appositis μουσικὴν ποιεῖν. G. τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παραχελεύεσθαί τε καὶ. Aug. et Δ a pr. m. ἐπιχελεύει; dein v. μουσικὴν om. Vatic. De vv. φιλοσοφίας — μουσικῆς *Strabo* X. p. 717. B: μουσικὴν ἐκάλεσεν ὁ Πλάτων καὶ ἔτι πρότερον οἱ Πυθαγόρειοι τὴν φιλοσοφίαν. V. *Bulliald.* ad Theon. Smyrn. p. 210. *Davis.* ad Maxim. Tyr. XII, 7. p. 543. Adde quae *Fisch.* et *Wyt.* ad h. l. congesserunt. Ars videlicet et scientia, sicut virtus, in convenientia, tanquam in harmonia musica, (ξυμφωνίᾳ τινὶ καὶ ὁμολογίᾳ: Polit. IV, 430. E. Cf. Lachet. 188. C. *Sext. Empir.* adv. Mus. p. 353.), consistit. Pron. τοῦτο, ut solet, ad subst. femin. φιλοσοφίαν refertur, v. ad Protag. p. 209. Tum Vat. Ven. b. Fl. d. νῦν δὲ ἐπ'. Verbis τοῦ θεοῦ ἑορτὴ significantur τὰ Δήλια. V. *Xenoph.* Mem. Socr. IV, 8. 2. Cf. supra 58. B. Φ ἔδοξα, G μοι πολλάκις. Verbis ταύτην τὴν δημώδη μουσικὴν poësis, ars popularis, perfectae opponitur arti, quae perfecta eadem est disciplina, i. e., philosophiae, non sine aliqua populi irrisione qui Socratem, civem sapientissimum, de medio tolli iussisset. V. Plat. Leb. u. Schrift. p. 162. sq. Tum Cl. a pr. m. ἀπιθῆσαι, s. ἀπειστῆσαι. Dein post εἶναι ΔΠΦGs (Fl. m. in marg. ἀσφ. γὰρ ἐνόμιζον εἶναι) interponunt v. ἐνόμιζον

quo nihil opus est; pendent enim haec e praegresso ἔδοξε. ἐνόμιζον.

Tum ΔΠΦGs ἀπιέναι πρότερον πρὶν ἄν, Cl. μὴ ἀπιέναι ἂν πρὶν ἀφ., in marg. πρότερον. Utrumque vero, et πρότερον et ἄν, vide ne ex interpretatione fluxerit grammatici cui loci ante oculos versati essent quibus μὴ πρότερον sequente πρὶν ἄν cum coniunctivo legitur, velut infra 62, C: μὴ πρότερον αὐτὸν ἀποκτιννύναι δεῖν, πρὶν ἂν ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ. — πειθόμενον] Cl. Γ Fl. d. Tub. Aug. καὶ πειθόμενον. Potius v. ποιήσαντα ποιήματα πειθόμενον τῷ ἐνυπνίῳ una copulata sunt notione, quod intelliges, si eorum sensum ita expresseris: *indem ich der Aufforderung des Traumgesichts zu Folge Gedichte verfertigte.* Quocirca accurata ratio comma inter participia ποιήσαντα et πειθόμενον positum induci iubet. V. ad Protag. p. 146. et Phaedr. p. 454. Sq. μετὰ τὸν θεὸν est *carmine* (hymno) *in deum contexto.* Sic enim praepos. μετά, simplici nomine pro plena oratione adiuncto, frequentatur, ut μετὰ τὴν γῆν, μετ' Αἴγυπτον (*Aegypto relicta*) al. V. *Boisson.* ad Philostr. Her. p. 429. *Jacobs.* Addit. Animadv. in Athen. p. 218. sq. et *Lobeck.* Aglaoph. III. p. 1191. not. Post v. τὸν θεὸν in Zitt. vitiose repetita sunt ἐποίησα οὗ ἦν ἡ π. θυσία. Π a pr. m. τῶν ποιητῶν. Tum pro μέλλοι scribendum μέλλει cum ΞΠ ΓLs Ven. a., quos rite secuti sunt Bekk. et Stallb. (Zitt. μέλλῃ); vv. enim εἴπερ μέλλει ποιητὴς εἶναι sensum habent quem vocitamus obiectivum; referuntur enim ad τὸν ποιητήν, qui his verbis verus definitur poëta. Atque millies librarii in his formulis εἰ μέλλει, εἰ ἐθέλει al. peccarunt. V. ad Polit. p. 418. et Heind. ad Parm. p. 291. sq. Dein G μύθους ποιεῖν. Ceterum μῦθος et λόγος h. l. inter se opponuntur; etenim λόγος, simpliciter positum, in universum est *narratio* (etiam ficta; quocirca Aesopi quoque fabulae λόγοι dicuntur, 60. D); idem valet μῦθος, simpliciter positum (v. interpp. ad Gregor. Cor. p. 493. *Creuzer.* Symb. et Mythol. T. I. p. 47. sq. ed. altera.). Inter se vero quum opponuntur hae voces vel etiam coniunguntur (ut Protag. 328. C. al.), λόγος est narratio vel expositio vera ac seria, μῦθος vero narratio vel expositio ad veri similitudinem ficta vel poetica (λόγος ψευδής, εἰκονίζων ἀλήθειαν, Aphthon. Progymn.). Sic Protag. 320. C: ἀλλὰ πότερον ὑμῖν — μῦθον λέγων ἐπιδείξω, ἢ λόγῳ διεξελθών; Gorg: 523, A: ἄκουε δή — μάλα καλοῦ λόγου, ὃν σὺ μὲν ἡγήσει μῦθον, ὡς ἐγὼ οἶμαι, ἐγὼ δὲ λόγον· ὡς ἀληθῆ γὰρ ὄντα σοι λέξω ἃ μέλλω λέγειν. 527. A, B. al.

Graecorum voci *μῦθος* (fabula) respondet vernaculum *Dichtung*; quocirca recte poësis naturam in *μύθῳ* positam esse censuerunt veteres. V. *Casaub.* de Satyr. p. 335. sq. (Paris.) et *Hermann* ad Arist. Poët. p. 86. sq. De vv. *λόγος* et *μῦθος* multus est Wytt. ad Plutarch. de S. N. V. p. 83. et ad h. l. Adde *Capperon.* ad Origen. adv. Cels. Praef. T. I. p. 317.

P. 482. *ἦ*] Sic *A*F Fl. b. (littera *ν* a m. rec. addita), Cl. *ἦι*. Reliqui libri cum edd. *ἦν*; v. ad Protag. p. 23. et C. *Schneider.* ad Polit. Praef. p. XXXXIV. sq. V. *καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολογικός* ita cum praegressis (*ἐννοήσας ὅτι — δέοι κτλ.*) cohaerent, ut simul orationis per se positae speciem prae se ferant; hinc indicativus *ἦ* interpositus est, quum esse deberet, quippe in oratione obliqua, *εἴην* (pendens e coniunct. *ὅτι* in praegressis: *ὅτι δέοι.*). Verba igitur *καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολ.* ita pendent e coniunctione *ὅτι* ac si haec non suspensa sit e verbo *ἐννοήσας*, sed per se posita (i. q. *διότι*, *quia*); idcirco sequitur *διὰ ταῦτα δή*. De imperfecto *ἦν* ita posito ut significationem praesentis habeat simulque ad praeteritum aliquod spectet (h. l. quum cogitassem me fabularum fingendarum non esse peritum) v. ad Protag. p. 52. Sic etiam Theagis loco ab Heind. allato 127. D. *ἦν* significationem praesentis habet (*me posse*), ita ut ad praeteritum *ἔδοξε* simul spectet (*ἄν* enim illo loco non, quod Stallb. videbatur, ad *ἦν* refertur, sed ad infinitivum *ὠφελῆσαι*). Pro *μυθολογικός* E *θεολογικός*. Dein post *ταῦτα* Cl. *ΔΠΦ*Gs et Fl. d. addunt *δή*, quod rite restituerunt Bekk. et Stallb. Tub. *μύθους καὶ ἠπιστάμην*, Cl. $\overset{\beta}{\mu\acute{\upsilon}\theta\text{ους}}$ $\overset{\alpha}{\kappa\alpha\grave{\iota}}$ *ἠπιστάμην*. Dein ΞGJL. Fl. d. Zitt. *A* a pr. m. et Vind. C. a sec. m. (ap. Wytt.) *τοῦ Αἰσ.* Wytt. annotat: „illud (*τοὺς Αἰσώπου*) eo valet, Socratem nullas, nisi Aesopi fabulas, memoria tenuisse, hoc (*τοῦ Αἰσώπου*) alias non excludit. Malim prius, etiam ob codicum consensum.“ Quam Wytt. commentus est differentiam, ea nulla est. Nihil poterat aliud nisi *μύθους τοὺς Αἰσώπου* h. l. poni; artic. enim verbis *μύθους Αἰσώπου* propterea adiungi oportebat, quod in praegressis jam Socrates narraverat se *Aesopi fabulas* versibus inclusisse; in re enim iam indicata vel commemorata articulum Graecis usurpari constat, v. *Matth.* Gr. p. 550. Aesopi vero nomen simpliciter (h. e. sine articulo) erat ponendum, ut in praegressis 60. C. Aliter de h. l. iudicat *Rückert.* Eclog. Plat. p. 110, cui veri similius videtur, articulum prorsus omissum

esse a Platone. Dein pro τούτων Cl. ΔΠΦCGs Fl. d. et Tub. τούτους; idem reperitur in Florr. a. m. et Par., qui in marg. habent τούτων, quod in Fl. i. quoque olim videtur scriptum fuisse. Damnant viri docti τούτους (structura enim grammatica τούτων videtur postulare pendens e vv. οἷς πρώτοις); attamen quum τούτους in libris reperiatur optimis (Cl. ΔΠΦ), equidem hoc praetulerim, ut arcte cohaereant οὓς — μύθους τοὺς Αἰσώπου, τούτους, et v. οἷς πρώτοις ἐνέτυχον (vern. *und zwar die ersten die besten*) uberioris expositionis causa adiuncta sint: quod quidem quantum ad orationis simplicitatem et venustatem conferat, sponte quisque sentiet. ἐπ' αὐτῶν. De relativo (οὓς) cum substantivo (μύθους τοὺς Αἰσώπ.) connexo v. *Matth.* Gr. p. 887. Ceterum ἐπίστασθαι est *memoria tenere*, ut Gorg. 464, B. V. ποιεῖν h. l. ad solam formam refertur poëticam, non ad materiam; est igitur *versibus* s. *metro exponere*. Apposite Wytt. attulit Herodoti locum illum II, 53: οὗτοι δὲ εἰσιν οἱ ποιήσαντες θεογονίην Ἕλλησιν, ubi v. Wessel. Cf. supra ad p. 60. D. Dein Tub. ὦ Κέβη, Vat. Ven. b. Εὐήνῳ, vid. 60. D. V. καὶ ἐρρῶσθαι om. s. Dein Aug. σωφρονεῖν, Zitt. σώφρον ᾖ, Fl. d. καὶ ἐὰν σωφρονῇ; ἐὰν etiam Δ s et Ven. b. Post διώκειν Cl. ΔΠΦGs Florr. d. m. et Tub. addunt ὡς τάχιστα. Heind. „additum ὡς τάχιστα ineptum prorsus est h. l., ubi non de morte voluntaria sermo est, sed de illa, quae mox exponitur, philosophorum propria θανάτου μελετῇ." At ne levissima quidem mortis voluntariae significatio in verbis διώκειν ὡς τάχιστα inest, immo amicus ab amico discedens ut quam primum se sequatur eum adhortatur; quo quidem se optare significat ut mox eum rursus conveniat. Etenim διώκειν ὡς τάχιστα est *quam primum sequi* (vern. *sobald als möglich nachkommen*); idem enim valet διώκειν, quod in seqq. ἕπεσθαι, v. *Lennep.* ad Phal. p. 131. Lips. Recte igitur Bekk. et Stallb. verba ὡς τάχιστα e libris optimis revocarunt. Illa ὡς τάχιστα etiam auctor Epist. Socrat. XIV. p. 35. videtur legisse: Εὐηνὸν τὸν ποιητὴν παρακάλει δι' ἡμῶν, εἰ ἐῦ γινώσκοι, ἰέναι θᾶττον παρ' αὐτόν, ἐπειδὴ φιλόσοφός ἐστι διὰ τὴν ποίησιν. Tum pro δέ Tub. δή, Ven. b. γὰρ. V. de part. δέ ad Phaedr. p. 298. Dein ὡς ἔοικε est h. l. *ut patet* vel *constat*. Atticis enim urbanis ὡς ἔοικε in affirmatione ponitur v. *Lennep.* ad Phalar. p. 316. Ficinus: *nigro enim hinc hodie.* — τήμερον] Ven. b. σήμερον, C superscr. τ. Tum Ambr. s. οἱ ἀθην. Artic. Beck. recepit annotans: „Nam Athenienses sive iudices sive undecimviri (?) intelligendi sunt; neque sensus est: Athenienses iubent."

Immo rectè habet Ἀθηναῖοι sine articulo, qui nomen sine causa efferret, v. ad Gorg. p. 455. Tum τοῦτο in demonstratione positum (v. ad Protag. p. 160.), ita ut exprimi possit vern. *da*. Xenoph. Cyrop. II, 4. 5: *Τί τοῦτο, ὦ Κῦρε, οἷον πεποίηκας, οὕτω φανεὶς τοῖς Ἰνδοῖς* (vern. *was machst du da, dass du dich — so zeigst?*); Pronomen vero οἷος, ut ποῖος notissimum illud (v. *Heusd.* Spec. crit. p. 108. al.) Graecis etiam ita usurpatur ut lenis fere improbationis adiecta sit significatio; vern. *Wie forderst du den Euenos dazu auf*, h. e., *Wie kommst du dazu, den Euenos — auffordern zu lassen?* Sic Latinis quoque pronom. rel. *quis* sensu improbandi vel negandi poni constat, sicut *Cicer.* de natur. Deor. I, 8: *Quibus enim oculis animi intueri potuit vester Plato fabricam illam tanti operis* cet. Quocirca etiam c. 10. scribendum videtur: *Qui dii possunt esse sine sensu? et mentem cur aquae adiunxit, si ipsa mens constare potest vacans corpore?* Sic pro Planc. 80: *quae amicitia potest esse inter ingratos?* Stallb. ad h. l. et Matth. Gr. p. 882. verba sic acceperunt, quasi οἷον τοῦτο contractum esset ex οἷον τοῦτό ἐστιν ὅ (Ficinus: *quale id est — quod Eueno mandas?*). Παραχελεύει pro παραχελεύῃ Cl. *AIIJL* et a pr. manu *Γ* Ven. b. Fl. i. In Ambr. s. τοῦτο, ἔφη, in *Φ* τοῖτο post Σώκρατες. Sq. πολλὰ est Latin. *multum*; h. l. *multum enim iam usus sum viro* (v. ἐντυγχάνειν est enim Latin. *uti*, vern. *umgehen*). Heind. attulit Cratyl. 396. D: ἔωθεν γὰρ πολλὰ αὐτῷ συνῆν καὶ παρεῖχον τὰ ὦτα. Lach. 197. D: ὁ δὲ Δάμων τῷ Προδίκῳ πολλὰ πλησιάζει. Cf. *Bergler.* ad Aristoph. Eqq. 409. Pro πολλὰ *Φ* ἀλλὰ. Dein pro σχεδὸν οὖν J καὶ. Verba ἐξ ὧν om. pr. G. In verbis ἐξ ὧν ἥσθημαι demonstr. et relat. in unum contracta sunt, ita ut ἐξ ὧν sit i. q. ἐξ τούτων ἃ, v. ad Protag. p. 37. et Phaedr. p. 333. De praepos. ἐκ (Latin. *e*. i. q. *secundum*, vern. *zu Folge, gemäss*,) v. ad Protag. p. 36. Pron. ἐγὼ om. s; tum pro ἥσθημαι *Δ* a pr. m. ἴσθιμι. Pro οὐδ' G ὅτι οὐδ. Dein ἄν, quod post οὐδ' ὁπωστιοῦν edd. cum pluribus Mss. addunt, abest a Cl. *ΔΠΦ*Gs Fl. d. et *Γ*. a corr. m., etiam Tub. ignorat scribens ἥσθημαι ὅπως οὖν τί σοι. Quibus recte obtemperavit Bekk. Etenim licet part. ἄν saepenumero cum futuro iuncta reperiatur, ita ut vel per se posita sit (vern. *wohl*) vel ad aliam voculam referatur, v. c. *Thucyd.* II. 80: λέγοντας ὅτι ῥᾳδίως ἂν κρατήσουσιν (v. ad Polit. p. 374. et Gorg. p. 77. *Poppo* ad Cyrop. II, 1. 3. III. 3. 30. *Matth.* Gr. p. 1200 sq. *Stallb.* ad Polit. P. II. p. 361. Cf. in primis *Herm.* Diss. de part. ἄν I, 8. Steph. Thes. Lond. p. 11193. sq.), tamen

Male volgo haec coniuncta sunt cum sqq. ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι; scribitur enim ὥστε τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρ. cet. Verba autem τὸ λεγόμενον (vern. *wie man sagt*) non hoc sonant: *ut saepe a nobis, qui sumus philosophi, dictitari solet*, ut acceperunt Stallb. et Uster. ad Plut. p. 42., sed referuntur, ut recte Heind. intellexit, ad loquutionem illam οὐδὲ φρονῆσαι ἐγγίγνεται (cui vernaculum fere respondet: (*man kann gar nicht zur Besinnung kommen*), qua veteres videntur usi esse in rebus tanto opere perturbantibus ut nullam admitterent cogitationem. Deinde verba ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι posita sunt, quod dicitur, ἐκ παραλλήλου, ut bene iam Fisch. annotaverat, quem rite audiverunt Heind. et Stallb. Polit. I. 347. D: ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων οὐ πέφυκε τὸ αὑτῷ συμφέρον σκοπεῖσθαι. Lachet. 183. D: τοῦτον — ἐγὼ κάλλιον ἐθεασάμην ἐν τῇ ἀληθείᾳ ὡς ἀληθῶς ἐπιδεικνύμενον. Infra 69. C: τὸ δ' ἀληθὲς τῷ ὄντι. al. Nos particula copulativa interposita similiter dicimus: *in Wahrheit und in der That*, quemadmodum etiam Graeci in loquutione τῷ ὅλῳ καὶ παντί (vern. *ganz und gar*). V. ad Legg. p. 24. *Lobeck.* ad Phryn. p. 754. *Matth.* Gr. p. 1310. Wytt., cui Beck. obtemperavit, dedit: ὥστε, τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθῶς, τῷ ὄντι κτλ. Vertit: *ut, quod vero proverbio dicitur, omnino ne sapere quidem unquam quidquam propter corpus possimus*, et pluribus (quae ad nostrum locum nihil pertinent) ostendere studuit, ὡς ἀληθῶς, τῷ ὄντι et ὄντως citatis locis addi. Etiam Rückert. p. 121. coniungebat v. ὡς ἀληθῶς cum praegressis τὸ λεγόμενον („hic enim revera locum habet illud ex proverbio"). Interpret. Sicula: *et dicitur quam vere revera ab eo neque sapere nobis advenit unquam nullatenus.* Nec Ficinus locum intellexit qui verterit: *ut verissime dicatur nihil pensi unquam ac veri nobis afferre* (sic enim interpretatio habet genuina). Sq. ὑπ' αὐτοῦ (int. τοῦ σώματος) vernaculum est: *vor ihm* s. *seinetwegen*, ut infra D. V. ad Protag. p. 19. Dein Fl. d. et Plut. ἐγγίνεται· Γ μάχας καὶ στάσεις. Plut. ἀπὸ τούτου pro simplici τούτου, de quo praepositionis ἀπό usu v. ad Phaedr. p. 497. De re, cf. *Cicer.* de Fin. I, 13., ubi inter alia: *ex cupiditatibus odia, dissidia, discordiae, seditiones, bella nascuntur.* Longinus ap. Olymp. (v. Ruhnk. Dissert. de Long. §. 6. p. 8.): τὰ ἐκτὸς πάντα χρήματα καλεῖ. Est: *ex opum acquirendarum cupiditate omnia bella nascuntur.* Tum pro χρημάτων ΦG κτημάτων, Iamb. χρησίμων, et pro κτῆσιν G χρήσεις. Ceterum idem attulit *Isidor. Pelus.* Ep. 146. p. 173: οὐδὲν εὑρεθήσεται ἐν τῷ βίῳ δεινόν, ὃ οὐ

διὰ τῶν χρημάτων γίνεται ἔρωτα· διὰ τοῦτον ἔχθραι καὶ μάχαι καὶ πόλεμοι, διὰ τοῦτον φόνοι καὶ λῃστεῖαι cet. — ἡμῖν] Sic ΔΠΦGs, idem in Cl. superscr. Volgo ἡμῶν desideratur; quod Bekker. quoque et Stallb. receperunt. Aug. γίνονται, Plut. ἐγγίνονται.

δουλεύοντες — θεραπείᾳ] Infra 81. B: ψυχὴ τῷ σώματι ἀεὶ ξυνοῦσα καὶ τοῦτο θεραπεύουσα καὶ ἐρῶσα. Epictet. fragm. XCIV: τὸ σῶμα, τὸ πάντων ἀηδέστατον καὶ ὑπαρώτατον, στέργομεν καὶ θεραπεύομεν. Dein ἐκ τούτου cet. Wytt.: „*et ex hac corporis causa propter has cupiditates et negotia, otium tractandae philosophiae nobis intercipitur.*“ Fisch.: „*impedimur ne ponere studium in philosophia possimus.*“ Pro φιλοσοφίας πέρι Salvin. Observv. Misc. II. p. 273. corrigebat φιλοσοφίαν πέρι. Sed recte περί cum secundo casu iunctum habet (vern. *in Betreff*), v. ad Phaedr. p. 444. Tum pro διὰ ταῦτα πάντα e Cl. ΓΔΞΠΥΦC GHL Ven. a. Florr. a. c. d. m. Par. Tub. et Aug. cum Heind. Beck. Bekk. et Stallb. dedimus διὰ πάντα ταῦτα. — τὸ δ' ἔσχατον πάντων] i. q. ὃ δ' ἔσχατον πάντων, τοῦτό ἐστιν. V. *Matth.* Gr. p. 805. sq. Locum respexit „Philopon. in Aristot. de anima I. p. 2. indeque Suidas in v. νοῦς, ut monet Küsterus. Indidem profectus *Simpl.* in Arist. Phys. I. p. 1. b.“ *Wytt.* In seqq. pro ἀπ' L ὑπ'. Sed rectius habet ἀπό, quod indicat unde aliquid proficiscatur vel eveniat, hinc etiam, quid in causa sit: ut reddere possis praep. *propter*. V. *Matth.* Gr. p. 1130. Dein pro σχοπῶν G ζητεῖν. — αὖ] pr. Γ ἂν, Plut. om. Dein corrigendum cum Bekk. et Stallb. παραπῖπτον pro vulg. παραπίπτον (Δ περιπίπτον, quod Ald. et Bas. habent ap. Plut.). Fisch. „Παραπίπτειν ea dicuntur quae *interveniunt casu* et *fortuito*, atque adeo *tempore alieno neque opportuno*: θόρυβον παρέχειν pertinere puto ad turbas, ad *strepitum* extra corpus, qui auribus percipitur et per earum vias venit ad animum, ita ut corpus eum excitare videatur: ταραχὴν παρέχειν refero ad oculos maxime, qui transferunt ad mentem ea, quibus ipsa turbetur: ἐκπλήττειν denique spectare arbitror ad omnes sensus, in quos incidunt ea, quibus mens commoveatur et percellatur.“ Tum ΓΔΥCEHJ Florr. a. b. i. m. Ven. a. Par. Aug. Bas. 2, παρέξει, Fl. d. παρέχει, superscr. ξει, Fl. c. παρέχει ex em. Dein Vat. Ven. b. Fl. d. τὸ ἀληθές. Mox libri edd. scribunt τἀληθές· ἀλλὰ τῷ ὄντι. Punctum cum Heind. mutavimus in comma quod dicitur, ut hoc enuntiatum opponeretur praegresso: ὥστε μὴ δύνασθαι ὑπ' αὐτοῦ καθορᾶν τἀληθές; haec enim cohaerere et sensus et vv. καθορᾶν;

τι εἴσεσθαι docent, quippe quibus repetatur quodammodo τὸ καθορᾶν ταληθές. Sensus est: *ut propter illud verum conspicere nequeat, sed, si pure aliquid cognoscere velit, corpore abstinere ipsoque animo res spectare debeat.* Structurâ, ut solet, mutatâ pro oratione obliqua, quae post ὥστε μὴ δύνασθαι cet. sequi debebat, oratio recta ἀλλὰ — δέδεικται infertur: *immo revera patet corpore nobis esse abstinendum, si quid pure velimus cognoscere*, vern. *vielmehr ist in der That einleuchtend.* V. δέδεικται non valet *demonstratum est* (ut acceperat Heusd. Spec. crit. in Plat. p. 16., qui iccirco corrigebat δέδοκται: ut philosophi non, *quid sibi demonstratum sit*, narrent, sed confiteantur id quod *opinentur* ac probabile existiment), sed *exploratum* s. *manifestum est*, ergo *liquet* (vern. *es ist ausgemacht*, h. e., *klar* s. *offenbar*). Sic Isocrat. Panegyr. p. 85. Bremi: δέδεικται γὰρ, ὅταν τις πολεμῇ πρὸς ἀνθρώπους ἐκ πολλῶν τόπων συλλεγομένους, ὅτι δεῖ μὴ περιμένειν ἕως ἂν ἐπιστῶσιν, ἀλλ' ἔτι διεσπαρμένοις αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν. Id. Orat. ad Nicocl. §. 3. p. 14. §. 12. p. 22. de Pac. p. 179. Cora. *Antiph.* de Herod. caed. T. VII. p. 747. Reisk. al. Pro εἴσεσθαι JL οἴσεσθαι. Sq. ἀπαλλακτέον est i. q. ἀπαλλάττεσθαι δεῖ, v. Heind. ad h. l. et interpp. ad Soph. Oed. R. 627. Dein Δ θετέον pro θεατέον. —

καὶ φαμὲν] Sic ed. superiores; Fisch., Heind. et E Stallb. scripserunt καί φαμεν. Illud verum existimo, ut in vv. ἐμὲ καὶ σέ, καὶ ἔστι al. — φρονήσεως] Plut. (v. Uster. p. 43.) et Iambl. p. 186. φρόνησις „non male, ita ut hoc nomen cohaereat cum verbis ἡμῖν ἔστωι." *Fisch.* Recte vero habet φρονήσεως; appositio videlicet pronominis praegressi relativi (οὗ) casum sequitur, ut Hipp. mai. 281. C: τί ποτε τὸ αἴτιον ὅτι, οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι, ὧν ὀνόματα μεγάλα λέγεται ἐπὶ σοφίᾳ, Πιττακοῦ τε καὶ Βίαντος — φαίνονται ἀπεχόμενοι τῶν πολιτικῶν πράξεων. al. Sic etiam Latini, ut *Cicero* de Legg. I, 17: *vel ab ea, quae penitus in omni sensu implicata insidet imitatrix boni, voluptas.* V. *Matth.* Gr. p. 887. sq. *Bernhardy* Synt. p. 297. Ad v. ὡς ὁ λόγος σημαίνει Fisch.: „Intell. ea quae hactenus dicta sunt de impedimentis corporis eiusque sensuum, ut c. 12: ὅπερ πάλαι ἐν τῷ λόγῳ λέγεται." De formula hac legitima v. *Heind.* ad Gorg. p. 206. ed. II. Etenim ὁ λόγος (oratio s. disputatio et expositio) tamquam persona inducitur, ut 87. A: τί οὖν ἂν φαίη ὁ λόγος ἔτι ἀπιστεῖς; Hinc Theaet. 210. A: ἐρωτηθεὶς (ὁ λόγος) — ἀποκρινεῖται. Sophist. 238. B: ὡς φησιν ὁ λόγος. Ib. 259. C: ὡς οἱ νῦν λόγοι φασίν. Adde

Politic. 286. D. Phileb. 50. A. 51. C. Legg. I. 644. E. Hipp. mai. 286. A. al. Tum Aug. *ζῶσι δ' οὔ*. G *καθαρῶς μηδέν*. In seqq. *δυεῖν* pro *δυοῖν* Fisch. dederat. Ap. Plut. pro *θάτερον* (Stallb. *θἄτερον*) scribitur *τὸ ἕτερον*, Iambl. *τὰ ἕτερα* (*Kiesling.* e Plat. recepit *θάτερον*). Mox G *οὐδαμῶς* pro *οὐδαμοῦ*. Tum *Δ Φ* G s Fl. d. Plut. et Iambl. *ἔσται ἡ ψυχή* pro volg. *ἡ ψυχὴ ἔσται*. In Cl. *ψυχὴ ἔσται χωρὶς*. Recte illud Bekk. et Stallb. restituerunt. — *ἐν ᾧ ἄν ζῶμεν*] Vertit haec Claudianus I. l. ita: *Eo autem tempore quo vivimus, ita demum appropinquabimus applicabimurque scientiae, si quam minimum corpore utamur, neque in societate eius, nisi quatenus necesse est, animam dimittamus. Ita enim minime replebimur vitiosa turbulentaque natura corporis, sed puri a contagione eius, in quantum facere possumus, erimus.* V. *ὡς ἔοικεν* om. G L. Dein Ambros. s. *ἐγγυτάτω*. Vind. F. (s. 4.) pro *ὁμιλῶμεν* exhibet *ὁμολογῶμεν*. Interpr. Sicula *confatemur*. Bene Ficinus: *Si quam minimum cum corpore commercium habuerimus.* Dein Zitt. *μὴ δὲ*. — *ὅτι μὴ*] Sic Plut. Steph. Fisch. et Wytt. pro *ὅ τι μή*, quod ex Ald. et Bass. 1. 2. revocarunt Heind. Beck. Bekk. et Stallb. Rectius vero, opinor, scribitur *ὅτι μή*, i. q. *εἰ μή*, *nisi*, ut Crit. 52. B: *καὶ οὔτ' εἰς θεωρίαν — ἐξῆλθες, ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς Ἰσθμόν, οὔτε ἄλλοσε οὐδαμόσε, εἰ μή ποι στρατευσόμενος* cet. Hoc videlicet *ὅτι* sine dubio e pronomine *ὅ τι* natum est (ut vern. *dass* e pron. *das* et Latinor. coniunctio *quod* e pron. relativo.). Igitur proprie est: *was nicht*, h. e., *wofern nicht*, i. q. *ὅσον μή* (ut infra 83. A: *ὅσον μὴ ἀνάγκη αὐτοῖς χρῆσθαι*) vel *καθ' ὅσον μὴ* (64. E: *καθ' ὅσον μὴ πολλὴ ἀνάγκη μετέχειν αὐτῶν*). Schol. Ruhnk. p. 9: *τὸ γὰρ ὅτι ἴσον τῷ καθ' ὅσον*. Etiam per se (sine negatione) *ὅτι* hac vi ponitur, ut sit i. q. *ὅσον* s. *καθ' ὅσον*, *quoad*, *quatenus* (vern. *insofern*), v. ad Protag. p. 130. Cf. *Herm.* ad Viger. p. 849. et *Matth.* Gr. p. 1271. — *ἀναπιμπλῶμεθα*] *impleamur*, h. e., *contaminemur* s. *polluamur*. V. Ruhnken. ad Tim. p. 27. Koch. Tum Aug. *καθαρεύομεν*, *ΛΕJ* Fl. i. *καθαριεύωμεν*, Ambr. s. *καθαρεύσωμεν*. Sq. *ἄν* om. pr. *Ξ* et *αὐτὸς* abest a Tub. et pr. *Π*. In Ven. *Ξ* *αὐτὸς ὁ θεὸς*. Dein *ἄν ἀπολύσῃ* pr. *Ξ* Fisch. „sensus est: *donec deus ipse animum migrare e corpore iusserit.* Nam Socrates animum putabat, et recte putabat, esse hominem, v. Aeschin. Socrat. 3. 5. unde eum Plato dicere iussit *ἡμᾶς*,

ut mox *δι' ἡμῶν αὐτῶν*, h. e., *sola mente*, sine ministerio corporis eiusque sensuum." Dein scribendum *καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι — ἀφροσύνης*, commate deleto post *καθαροὶ*. Sic 82. B: *καὶ παντελῶς καθαρῷ ἀπόντι*. al. — Pro *ἀπαλλαττόμενοι* pr. Φ *ἀπαλλαττώμεθα*, Ambr. s et rc. Φ *ἀπαλλαττόμεθα*. V. *τῆς τοῦ σώματος* ante *ἀπαλλαττ.* ponit L.

P. 496. *μετὰ τοιούτων*] Int. *καθαρῶν*; spectant enim haec ad praegressa *καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι*. Tum *τε* abest a G. Dein Florr. c. m. et Par. *τοῦτο δέ ἐστιν*. Schützius, qui sine causa offenderat in voce *ἴσως* (*sine dubio, profecto*, v. ad Phaedr. p. 279.), verba *τοῦτο — ἀληθές* suspecta habebat. Ap. Plut. scribitur *ἐσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν πᾶν τὸ εἰλικρινὲς ὁρῶντες*; deinde *ἴσως* abest.

τὸ ἀληθές] Solus J *τἀληθές*, quod Bekk. et Stallb. B receperunt. Dein vv. *μὴ καθαρῷ — θεμιτὸν ᾖ* laudantur a *Plutarch.* de Is. et Osir. p. 352. D. *Clem. Al. Strom.* IV. p. 555. C. (T. II. p. 657. Pott.) *Theodor.* Therap. I. p. 15. *Synes.* Ep. p. 137. A. 199. A. in Dion. p. 50. A. *Procl.* Theol. Plat. II. p. 4. et *Hierocl.* in Pythag. Carm. p. 5. et 305. ed. Par. Vid. *H. Iunius* ad Erasmi Adag. p. 451. Synes. in Dion. l. l. *τὸ* („sic edd.; sed codd. Monacc. sex, Rehd., Venett. 422. et 264. et Vind. legunt *τῷ*, ut tacite scripsit Wyttenb. ad Phaed. p. 162." *Krabingerus*, qui has mecum communicavit notationes) *μὴ καθαρῷ* κτλ. Pro *μὴ Δ* et Clem. *οὐ*, Fl. d. *οὐ*, superscr. *μὴ*. Sensus vero postulat *μὴ* conditionem indicans (*nisi quis purus est*), v. *Matth.* Gr. p. 1221. Dein pro *καθαρῷ* Tub. et Synesii Ep. l. l. codd. Guelferb. et Monacc. 50. et 490. *καθαρὸν*, ut Hierocl. l. l. posteriore: *μὴ καθαρὸν γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι οὐκ ἔστι θέμις*. Recte Heind. praefert dativum, laudans Apolog. 30. C.: *οὐ γὰρ οἶμαι θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι ἀνδρὶ ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι*. Pro *ἐφάπτεσθαι* Synes. in Dion. l. l. codd. Monac. 476. et Vind. b. scribunt *ἅπτεσθαι* Sq. *μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ* (i. q. *δέδοικα μὴ οὐ θεμ. ᾖ: vereor ne nefas sit*) ex Attica urbanitate, h. e., rei lenius s. dubitanter significandae consuetudine positum est hoc sensu ut sit *nefas est*. V. *Matth.* Gr. p. 990. — *οἶμαι* om. G; in E scribitur *οἶμαι ἡμῖν*. Dein *τε* post v. *λέγειν* addunt Cl. *Δ Π Φ* G s Fl. d. et Tub., quod rite iam Heind. receperat. Zitt. *φιλομαθεῖν*. Par. Aug. et Ven. b. a m. sec. *ᾖ*. Tum pro *οὕτως* Fisch. scripsit *οὕτω* „quia semivocalis sequitur." Sed nulla hoc ratione nititur. Dein *Παντός* libri omnes (etiam Cl. cum Ald. Bass. 1. 2.), pro *πάντως* in Steph., quod operarum sine dubio erratum est. Tum Venett. a. b. Fl. d.

Tub. et Zitt. *ταῦτα ἀλ.* Sqq. laudat *Nicephor.* in Synes. de Insomn. p. 380. usque ad v. *κεκαθαρμένην.* Dein *ὦ* om. *Δ.* In G *ἔγωγε.* Tum Synes. codd. Monac. 461. et Rehd. *πολλὴ ἡ ἐλπὶς*, Synes. edd. *ἀφικομένῳ τινὶ, οὗ* (codd. Monac. 85. 87. 461. 481. Rehd. et ed. Turneb. *οἵ*). — *ἐκεῖ ἱκανῶς*] Sic Cl. *Π* Tub. et Fl. d. pro *ἱκανῶς ἐκεῖ.* Illud Bekk. quoque et Stallb. reposuerunt, licet C. Schneider. ad Polit. V. I. p. 24. sq. aliter statuat. Etiam Beck. retinuit *ἱκανῶς ἐκεῖ*, annotans: „Praestat vulg. ordo, ob adiecta.“ De aoristo *κτήσασθαι* v. ad Protag. p. 56. sq. Tum *παρελθόντι* Cl. *ΓΔΛΞΠΥΦCGJLs* Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Venett. a. c. d. Vindd. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. Tub. Aug. Zitt. et Bas. 2. In Niceph. Ald. Bas. 1. Steph. et Forst. *παρόντι.* Ficinus! *in superiori vita.* Illud recte iam Fisch. reposuerat, ut miremur Wytt. scribentem: „Equidem vulgatum (h. e. *παρόντι*) cum Fischero praeferam.“ *Steph.* Annott. in Plat. p. 11: „Pro *παρόντι* invenitur scriptum et *παρελθόντι*: quam scripturam et Fic. agnoscit. Sed quamvis una praesens, altera praeteritum tempus declaret, ferri utraque potest: ut haec respiciat ad eos qui ex hac vita migrarunt, illa ad eos qui nondum.“ Bene Heind. „cui (*τῷ παρόντι βίῳ*) subiunxisset Plato non *γέγονε*, sed *γίγνεται.*“ et Fisch. „nobis vero lectio *ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ* vera videtur non modo ob auctoritatem librorum, quos ante laudavimus, sed etiam propterea quia talis vox personae Socratis morientis est convenientior.“ Pro *γεγόνεν* J *ἐπιγέγονεν.* Aug. *ἡ ἀποδημία*, Niceph. *ἦτε* (codd. Monacc. 85. et 481. *ἦγε*) *ἀποδ.* Tum Cl. Tub. et pr. *Π* pro *νῦν ἐμοὶ* habent *νῦν μοι*, quod videtur recipiendum. Verba enim sequentia *καὶ ἄλλῳ ἀνδρί* (vern. *einem andern*, v. de v. *ἀνήρ* ad Protag. p. 8. sq.) non opposita sunt pronomini *ἐμοὶ* in verbis *νῦν ἐμοὶ προστεταγμένη* (quod Stallbaumio videbatur), sed simpliciter h. l. *μοι* (*migratio nunc mihi iniuncta*) ponitur, nec refertur ad sequentia *καὶ ἄλλῳ ἀνδρί* (igitur *non mihi tantum*); haec enim potius ad priora spectant, quibus Socrates de semet ipso id asseveraverat, 63. C: *εὐέλπίς εἰμι εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι καὶ — πολὺ ἄμεινον τοῖς ἀγαθοῖς ἢ τοῖς κακοῖς.* Ficinus sensum dilatavit vertens: *hanc ergo migrationem in praesentia mihi iniunctam bona cum spe suscipio: similiterque quivis alius qui modo putavit praeparatam sibi mentem tanquam purificatam.* —

μετὰ ἀγ. ἐλπ.] Niceph. cod. Monac. 85. *μετ' ἀγ.* C *Φ ἀγαθῇ τῆς ἐλπίδος.* Dein *Δ ΦGs* Fl. d. et Niceph. *παρασκευάσασθαι*, Ven. b. Ald. Bass. 1. 2. *παρασκευάσθαι*, Fl. c.

παρασκευάσθαι. Wytt. „*qui putat sibi mentem praeparatam esse, quippe purgatam.* Sic ὥσπερ accipiendum pro ὡς aut ὅτε, *ut, tamquam — quippe.*“ Immo ὥσπερ est *propemodum, fere*, v. ad Protag. p. 173. Est igitur: *qui mentem putat ita comparatam esse ut fere purgata sit* s. *qui mentem suam fere purgatam existimat.* Olymp.: τὸ δὲ ὥσπερ εἶπε διὰ τὸν θεωρητικὸν βίον· ἐκεῖνος γὰρ κατὰ ἀλήθειάν ἐστι κεκαθαρμένος. Quae pro nihilo putanda. Ambr. s. ἐκκαθαρμένην. Fisch. „Sensus est: *etiam alii qui vident se hoc egisse ut mentem a corpore sevocarent, ut animus in corpore esset quasi solus, sperare recte possunt se, ubi mortui fuerint, sapientes fore vel sapientiam consequuturos esse.*“ Tum Aug. πάνυ οὖν. — κάθαρσις cet.] Cf. *Plotin.* Enn. I, 2. p. 13. sq. D. I, 6. p. 55. A. Nicephor. in Synes. l. l. haec κάθαρσις δὲ (Mon. 85. δ') αὐτῆς τὸ χωρίζειν usque ad δεσμῶν exhibet. Iambl. p. 74. ἡ κάθαρσις δὲ τούτῳ (scr. τοῦτο) συμβαίνει — τῷ (scr. τό) χωρίζειν.' In ΞL scribitur ἄρα εἶναι, Aug. Zitt. ἄρα. Ceterum εἶναι ξυμβαίνει (proprie *efficitur* s. *sequitur ut sit, patet esse*) in universum ponitur pro ἔστι, v. Raphel. ad Actt. 21, 30. V. autem ξυμβαίνειν (vel per se positum vel cum εἶναι aut γίγνεσθαι coniunctum) cum nominativo iungitur si substantivum praemittitur et cum accusativo, si subiectum sequitur, ut Parmen. 134. A: καὶ αὖ ἑκάστη ἡ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων ἑκάστου ἂν ἐπιστήμη συμβαίνοι εἶναι. Cratyl. 398. E: ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ ἥρωες ῥήτορές τινες καὶ ἐρωτικοὶ συμβαίνουσιν al. Contra verbo praemisso accusativus solet poni, ut infra 74. A: ἆρ' οὖν συμβαίνει τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν ἀφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων; al. V. ad Gorg. p. 479. C. — ὅπερ πάλαι] Fl. d. ὅπερ μάλιστα, adscripto γρ. πάλαι. Dein Florr. a, c. m., et Niceph. ἐθίζειν; etiam Par. (ap. Stallb.) et C exhibent ἐθίζειν, superscr. σαι. Dein v. καθ' αὑτήν. om. Niceph. (in codd. vero Monacc. 85. 87. 481. et Rehd. additum reperitur). *As* scribunt ἑαυτήν, Bas. 2. αὐτήν. Tum JL συνεγείρεσθαι, *A* καὶ συναγείρεσθαι. Aug. ξυναγείρεσθαι, quod Fisch. recepit. Ceterum nugatur hic quoque Olymp. scribens: διὰ τοῦ μὲν συναγείρεσθαι, τουτέστιν ἀπὸ τῆς σωματοειδοῦς ζωῆς ἐπιστρέφεσθαι, διὰ δὲ τοῦ ἀθροίζεσθαι, τουτέστιν, ἀπὸ τῆς δοξαστικῆς. Cicero Tusc. IV, 36: *quid est autem se ipsum colligere, nisi dissipatas animi partes rursum in suum locum cogere?* Cf. *Brod.* Misc. I, 4. Gruter. Thes. crit. T. II. p. 454. et *Wyttenb.* ad Plut. de S. N. V. p. 105. sq. Est vern. *sich in sich selbst sammeln.* V. παντοχόθεν ἐκ τοῦ σώματος significant varias

corporis partes, quae sunt sedes sentiendi, ut bene Fisch. annotavit laudans *Aeschin.* Socr. dial. 3, 5. (Axioch. 366. A.) et *Lactant.* de opif. dei c. 16. Ceterum v. usque a *καὶ ἑθίσαι* ad *τὸ δυνατὸν* Ficinus praetermisit; etiam illa *πανταχόθεν — καθ' αὑτὴν* in cod. Iambl. Rigalt. desunt. A Nicephoro absunt *καὶ οἰκεῖν — ἐκλυομένην.* Tum Fl. d. *ἐν τῷ ἔπειτα*, superscr. *μήτε.* Zitt om. *καθ'*.

ἐκλυομένην] Ald. et Bass. 1. 2. *ἐκκλυομένην.* Dein D *ἐκ δεσμῶν* om. Ambros. s., in Cl. vero *Δ Φ* Fl. d. et Tub. scribitur *ὥσπερ δεσμῶν*, contra ante v. *σώματος* in Ven. a erasum *ἐκ.* Sed ut more id, quocum corpus comparatur, praemittitur, sic etiam praepositio iteratur, ut infra 82 E: *ὥσπερ δι' εἱργμοῦ διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα.* — 115. B: *ὥσπερ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν εἰρημένα.* V. ad Protag. p. 491. Libri vero illi praestantissimi, Cl. *Δ* Tub. et Flor. d., quum *ἐκ* ante *δεσμῶν* omittant, videndum est ne librariorum vitio factum sit ut ante *δεσμῶν* (non ante *τοῦ σώματος*) omitteretur; quocirca suspicari possis genuinam hanc fuisse scripturam: *ὥσπερ ἐκ δεσμῶν τοῦ σώματος*; solet enim praepositio ei praemissa quocum aliquid comparatur ante rem ipsam comparatam supprimi, v. *Schäfer.* Praef. ad Iulian. Orat. p. XIX. sq. et ad Dionys. H. de comp. verb. p. 327. sq. — *τοῦτό γε θάνατος*] *Δ Φ* Gs *θάνατος τοῦτό γε.* Steph. in marg. Serrani interpretationem ita correxit: *Nonne hoc illud est quod mors vocatur?* V. *ψυχῆς* om. Tub. et Π a pr. m., Cl. in marg. habet. Dein *ἀπὸ τοῦ σώματος* Ξ Y L Ven. a. et Zitt. Tum *παντάπασί γε* scribunt Ven. b. Fl. d. Tub. Aug. — *προθυμοῦνται*] „Unus Olymp. legit *προμηθοῦνται*· credo, ut Prometheum nobis adducat.“ *Wytt.* Iambl. *μόνην.* Tum *Π τῆς ψυχῆς*, Cl. *τῆς ψυχῆς.* A Tub. *ψυχῆς* abest. Dein pro volg. *ἀπὸ τοῦ σώματος* Cl. *Γ Δ Λ Φ* C E G H s Florr. a. d. i. m. Par. Tub. Aug. *ἀπὸ σώματος*, quod Fisch. iam dederat qui apposite citavit *Cicer.* Tusc. I, 30: *Tota philosophorum vita, ut ait idem* [Plato] *commentatio mortis est*, ubi v. Davis., itemque ad Divin. I, 49. Adde *Elmenhorst.* ad Apulei. p. 34. — *γελοῖον ἄν εἴη.* Tub. *γελοῖ ἄν εἴη.* Dein Aug. *αὐτὸν.* Ambros. s. *ζῆν οὕτως.* Part. *οὕτω* non ad praecedd. *ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι* respicit, quod Heind. putabat, sed participio *παρασκευάζονθ'*, ut solet, subiecta est: *virum ita vivere ut sese morti quam proximum exhibeat*, h. e., *virum in vita id agere, ut, quam possit proxime, ad mortem accedat.* Sic p. 84. A: *παρασκευάζουσα — ζῆν οἴεται δεῖν οὕτως.* V. ad Protag. p. 95. *Παρασκευάζειν*, *parare*,

componere, cum adiectivo vel participio coniunctum, est *exhibere, reddere* s. *efficere*, ut Phaedr. 238. E: *τῷ μὲν — δουλεύοντί τε ἡδονῇ ἀνάγκη που τὸν ἐρώμενον ὡς ἥδιστον ἑαυτῷ παρασκευάζειν*. 239. A. Gorg. 503. A. Legg. v. 738. D. XII. 957. E. Cum participio *Xenoph.* Cyrop. I, 6. 18: *καὶ τὰ σώματα ἄριστα ἔχοντας παρασκευάσειν*. al. —

αὐτῷ] G *αὐτὸ*. Dein pro *τούτου* (i. e., *τοῦ τεθνάναι*) E G et pr. *Π τοῦτο*. Tum libri edd. *ἀγαναχτεῖν οὐ γελοῖον*, quod sequutus est *Matth.* Gr. p. 1301. Ita haec esset verborum consequutio: *Οὐκοῦν γελοῖον ἂν εἴη, ἄνδρα — οὕτω ζῆν, κἄπειθ' — ἀγαναχτεῖν οὐ γελοῖον*; Attamen *ἀγαναχτεῖν* nectendum cum praegressis: *οὕτω ζῆν καὶ* (in *κἄπειθ'*) *ἀγαναχτεῖν*; quocirca *οὐ γελοῖον* per se ponendum est, ut in Venett. a. b. scribitur, qui post *ἀγαναχτεῖν* plene interpungunt. Atque hoc sequutus est Fisch. Ficinus quoque: *perturbarctur. Nonne ridiculum?* Ita *οὐ γελοῖον* repetitio foret praegressi *Οὐκοῦν γελοῖον ἂν εἴη*. Iam licet oratio saepenumero in interrogationem transeat (v. exempla ap. *Matth.* l. l. p. 1301. sq.), tamen interrogatione, ut h. l., iam praegressa prior interrogatio non temere simpliciter repetitur, sed *ἤ* (*an, oder*) praefigitur, ut Alcib. I. 108. E: *περὶ δὲ οὗ προσποιεῖ ἐπὶ ἡμῶν εἶναι — τούτου δὲ — πέρι ἐρωτηθεὶς ἐὰν μὴ ἔχῃς εἰπεῖν, οὐκ αἰσχύνῃ, ἢ οὐκ αἰσχρὸν φανεῖται*; Quocirca *Heusd.* Spec. crit. p. 17. corrigebat *ἀγαναχτεῖν; ἢ οὐ γελοῖον*; „Saepissime," ait vir doctissimus, „sic N intercepit H." Recte Heind. „elegans sane, imo vera coniectura." Contra Stallb.: „Non puto necessarium esse quod coniecit Heusdius — *ἢ οὐ γελοῖον*;" Nec ego pro necessario habeo, Platonem vero sic scripsisse probabile mihi videtur. Quamquam *Rückert.* Eclog. Plat. p. 123: „quod (*ἢ οὐ γ.*) ego tantum abest ut probem, ut, an omnino tolerari possit in libris forte repertum, vehementer dubitem. Saltem eam qua hic uti Socratem decebat, confidentiam prorsus auferret, eiusque in locum indignam philosopho assensionis captationem (?) inferret." — *Τῷ ὄντι* cet.] Laudantur haec usque ad *φοβερόν* a Stobaeo Serm. I. p. 24, 34. Par. J *ἔφη ἄρα*, Aug. *ἆρα*. Dein *οἱ* om. pr. *Π*, et art. *τὸ* ante *τεθνάναι* Stob. Tum Vat. Ven. b. Tub. Stob. *ἥκιστα Φ αὐτοῖς ἥκιστα*. Sq. *ἀνθρώπων* om. *Φ*s. — *διαβέβληνται*] Recte Fisch. „*sic inimici sunt et infensi corpori, si oderunt omnino corpus.*" Steph. in marg. *corpori sunt infensi, ips. v.* De v. *διαβεβλῆσθαι* (proprie *dissidere*; deinde *odisse, aspernari*) v. ad Phaedr. p. 485. sq. Ceterum *γάρ*, ut solet, excipit orationem in qua *δὲ* positum est, v. *Matth.* Gr.

p. 1293. sq. Dein L πανταχοῦ pro παπαχῇ (*in omnes partes, omnino*). Tum Ξ et Ven. a. τὴν ψυχὴν ἐπιθυμοῦσιν. Pro ἔχειν Δ Φs εἶναι, in Vat. marg. a sec. m. ἔχειν, et in Ven. b. marg. a rec. m. εἶναι. — εἰ φοβοῖντο] Sic Cl. ΔΠΦGs Fl. d. et Tub. Volgo εἰ abest. Bas. 2. φοβοῖτο. Recte optativi, qui indicant hoc poni vel sumi tantum, excipiunt indicativos διαβέβληνται et ἐπιθυμοῦσι, qui id significant quod revera est, v. *Math.* Gr. p. 1015. Rite iam Heind. εἰ receperat.

P. 498. εἰ μὴ — ἴοιεν] Repetuntur fere et explicantur his praegressa εἰ φοβοῖντο καὶ ἀγαναχτοῖεν, ut in vertendo interponi possit particula explicativa (vern. *wenn sie nehmlich nicht mit Vergnügen dahin gehen wollten* h. e., *wenn sie sich fürchteten — und nicht vielmehr mit Vergnügen dahin gehen wollten:*). Apposite Heind. attulit Apol. 20. C: *Οὐ δήπου, σοῦ γε οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου, ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν, εἰ μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί.* V. *Math.* Gr. p. 1311. sq. Ambr. s. ἴοι ἐκεῖσεεν. Tum pro οἱ Tub. οἷς, Ald. Bas. 1. ἢ, Bas. 2. ὃ, Meib. in marg. e cod. vet. οἷ. Ficinus: *quo cum pervenerint.* —

ᾧ τε] Suspicari possis ᾧ δὲ, quia haec praegressis 68
opposita sunt (Ficinus: *eo autem cuius commercium moleste ferebant liberari*). Exempl. v. ap. Matth. Gr. p. 1246 sq. Attamen eminet fere ἐλπίς ἐστιν, quod explicatur appositis τυχεῖν et ἀπηλλάχθαι (ᾧ τε διαβέβληντο τούτου ἀπηλλ.). Tum pro διεβέβληντο ΓCE Florr. b. d. i. m. et Aug. διαβέβληντο, quod rite receperunt Bekk. et Stallb. Tum ξυνόντας (quod Fisch. sua sponte dedit) pro συνόντος habent ΔΞΥΩGHLs Ven. a. Fl. c. Par. et Cl. ex emend. Ceterum τούτου ξυνόντος est i. q. τούτου ξυνουσίας. Aoristum τυχεῖν post v. ἐλπίς ἐστιν excipit perfectum ἀπηλλάχθαι, cuius significatio ad aoristi fere accedit similitudinem, v. ad Protag. p. 114. Tum Heind. „praeclare dictum ἀνθρώπινα παιδικά, quatenus his opponuntur τὰ θεῖα παιδικά, i. e., ἡ φρόνησις, ἡ φιλοσοφία. Gorg. 482. A: τὴν φιλοσοφίαν, τὰ ἐμὰ παιδικά, παῦσον ταῦτα λέγουσαν.“ Παιδικά in universum dicitur in rebus caris et amatis (v. *Marcl.* ad Max. Tyr. XXXV, 1.), et solent veteres, praesertim Attici dicaces, verbis abuti ac fere ludere amatorjis. V. καὶ γυναικῶν om. Zitt. Tum G πολλοὶ δὲ δὴ, E πόλλοι γὰρ. Sine dubio scribendum πολλοὶ ἤδη, quod Heind. iam occuparit ad Theaet. p. 290. ed. II. V. nostra ad Protag. p. 212. Dein Γ Aug. et Cl. in marg. μετελθεῖν. Δ τούτου pro τοῦ.

ΞΠ Ven. a. Tub. ὄψεσθαί τε pro volg. ὄψεσθαί τι; illud iure iam Fisch. reposuerat. Ficinus: *sperantes, eos ibi visere cum eisque versari quos amaverant.* Tub. συνέσεσθαι, Aug. ἅμα. Sq. ἀξίως λόγου est *rite, satis* (in *praegressis* ἱκανῶς) s. *ita ut par est.* Phaedr. 270. C: ψυχῆς οὖν φύσιν ἀξίως λόγου κατανοῆσαι οἴει δυνατὸν εἶναι ἄνευ τῆς τοῦ ὅλου φύσεως; De part. τε — καί (vern. *und also*) v. ad Gorg. 460. D. —

εἰσιν] ΛΕJ οἴσει, H οἴσεται. Dein Φ αὐτόθι. — B οἴεσθαί γε χρή] Wytt. „subaudiendum ex antecedentibus πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη. Formula Platonica quae antecedentia cum sequentibus nectit.“ Immo praegressa affirmatur interrogatio (vern. *Vielmehr muss man annehmen*, int. *dass er freudig dorthin geht*). V. ad Protag. p. 100. Dein J καὶ ἄν. Post ὄντι Ald. *II* Tub. addunt γε (sic, non γ', quod Bekk. et Stallb. ed. Goth. dederunt), idque Fisch. iam receperat. Contra Beckius: „non placet repetitum γέ.“ In Zitt. deest ἤ. Pro δόξει ΓΛΞEHJL Florr. b. c. i. Aug. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. δόξειν, quod Heind. (post eum Beck. et Stallb. ed. Weigel.) retinuit annotans: „recte autem haec pendent a [immo e] praecedd. οἴεσθαί γε χρή.“ Cui quidem rationi adversari particulam γὰρ bene iam Fisch. animadvertit, qui idem δόξει recepit. Tum Cl. „in marg. ab eadem manu quae contextum codicis descripsit γρ. ἄλλοθι δυνατὸν εἶναι καθαρῶς.“ *Gaisf.* De v. ἐντεύξεσθαι v. *Math.* Gr. p. 637. Dein Fl. d. ὥσπερ ἄρτι, Aug. ἀρτίως, quod sine causa Fisch. commendavit. Steph. in marg. „Haec ὅπερ ἄρτι ἔλ. pertinent potius ad sequentia.“ Serranus videlicet verterat: *Quae si ita sunt, quemadmodum modo diximus.* Repetuntur vero verbis οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη superiora illa 67. E: οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη; Sq. ἄν om. *A*. Dein L μὲν pro μέντοι, et pro ἔφη Φs ἦ δ' ὅς. — Οὐκοῦν ἱκανόν σοι cet.] Laudat haec Stob. Serm. VIII. p. 98, 24. Τοῦτο ἀνδρὸς ὃν ἄν ἴδῃς est i. q. *hoc, si quem vides.* Vox enim τεκμήριον orationis sequentis nomen, ἀνδρός, attraxit (v. *Math.* Gr. p. 593.) et ἀνήρ pronominis infiniti partes obtinet: vern. *wenn du einen siehst.* De ὅν ἄν (*si quem*) v. ad p. 63. A. et *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 292. Pro ἴδῃς Fl. m. et Aug. ἴδοις; dein J μέλλοντος. Part. ἆρα concludendi et in universum affirmandi (vern. *doch, in der That*, vel tale quid, v. ad Legg. p. 187.) et, si negatio accedit, fortiter refutandi vim habet, praesertim cum ἦν coniunctum, in quo et praeteriti et praesentis notiones copulatae sunt; ponitur enim οὐκ ἄρ' ἦν in eo qui minime is est qui

esse videbatur s. talis est qualem se profitebatur, ut h. l. *dass er gar kein Philosoph ist* (int. *wofür er sich ausgab*). Exemplorum quod satis sit collegerunt *Schäf.* ad Apollon. Rhod. II. p. 161. Sophocl. Oed. Col. 1697. et *Heind.* ad h. l. Cf. etiam quae in ed. Wytt. Lips. p. 171. notata sunt. In Ven. b. scribitur ἄρα ἦν. Dein Stob. αὐτὸς pro ὁ αὐτὸς et C. δὴ. —

φιλοχρήματος cet.] Opponuntur inter se φιλόσοφος C et φιλοσώματος, corporis amans s. corpori eiusque cupiditatibus deditus (igitur φιλήδονος); is vero qui corpori indulget idem est *pecuniae* et *gloriae* appetens (φιλοχρήματος et φιλότιμος), aut utriusque, aut alterius utrius (v. p. 66. C. D.). Nugas agit Olymp., ut solet, arbitrans τὸν φιλήδονον omissum esse, cuius verba piget transscribere. Qui huiusmodi nugis delectetur, copiosam is Wyttenbachii annotationem inspiciat. — ἢ καὶ ἀμφ.] Sic Vat. et Fl. d., quod Bekkero praeeunte Stallb. quoque reposuit. Volgo καὶ desideratur. De neutris τὰ ἕτερα et ἀμφότερα v. *Matth.* Gramm. p. 784. Bene Fisch. Homericum illud attulit Il. ϕ. 178: Οὗτός γ' — Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. — Tum Πάνυ γ' Δ Φs Florr. c. d. et rc. Π. Volgo γε deest. Dein ἔχει om. Δ (Stallb. „Vat. ἔχειν οὕτως"). Zitt. οὕτως ἔχειν. Tum ἀνδρία ΔΞCHJ Ven. a. Florr. a. b. c. d. i. m. Zitt. Ald. et Bass. 1. 2. V. ad Protag. p. 21. Dein Fl. c. μάλιστα διακειμένοις. Verba τοῖς οὕτω διακειμένοις philosophos designant animum a corpore avocantes eaque spernentes fortiterque ferentes quae corpori videntur perniciosa esse. Tum καὶ post Οὐκοῦν om. Δ. in Fl. d. superscr. Dein ἢ abest a Φs. Γ οἱ πολλοὶ καὶ, Δ σωφρόνην. Οἱ πολλοὶ sunt volgus s. multitudo, a philosophia aversa. Dein Fl. i. ἐπτοεῖσθαι, Stob. ἐμπρῆσθαι, in marg. Gesn. ἐπτοῆσθαι. De v. πτοεῖσθαι, quod, ut Latin. *trepidare* (v. interpp. ad Liv. 27, 1. 8.) in summa cupiditate ponitur eaque cum timore coniuncta ut satis certo assequare quod appetas, v. quos Fisch. laudavit, *Gatak.* ad Anton. IV, 19, p. 104. sq. et *Ernesti* ad Callim. H. in Dian. p. 191. Adde *Blomfield.* Glossar. in Aeschyl. Prom. p. 174. sq. Vertere possis *desiderio alicuius rei aestuare.* Res autem a Graecis significatur apposita praepos. περί, v. interpp. ad Dionys. H. de comp. verb. p. 10. Schaefer. Vox ἐπιθυμία, quae sensu qui dicitur subiectivo est *cupiditas*, sensu quoque obiectivo ponitur, ut sit *voluptas* (vern. *Lüste*), v. ad. Phaedr. p. 264. Est igitur: *non aestuare voluptatum desiderio.* Dein Flor. m. om. ἆρ' οὖν. —

ἐθέλεις] Sic ΓCHJ Florr. a. b. c. d. i. m. Tub. Aug. Stob. D Trinc. (Gesn. ἐθέλῃς) Iambl. p. 190. et pr. Π pro volgato ἐθελήσεις, quod in Y a corr. m. exstat. Illud Heind. iam reposuerat, qui bene contulit Protag. 324. A: εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐννοῆσαι τὸ χολάζειν cet. Cratyl. 435. B: ἐπεὶ — εἰ ἐθέλεις ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ἐλθεῖν cet. Conv. 268. C: εἰ ἐθέλεις εἰς τὴν φιλοτιμίαν βλέψαι, al. Dein Cl. ΔΠΥΕ Ven. a. Tub. et Zitt. τήν τε τῶν ἄλλων, et ἀνδρίαν scribunt Cl. Florr. b. c. i. m. Tub. Zitt. al. cum Ald. Bass. 1. 2. et Iambl. (cod. Rig. ἀνδρείαν). Dein μοι om. Δ. Tum L ἄτοπον, J δὲ pro δὴ. Ξ et Ven. a. ἦσθα pro οἶσθα. Dein pro μεγίστων Cl. Π Tub. Stob. et Iambl. μεγάλων (Cl. in marg. μεγίστων et Par. in marg. μεγάλων), quod sine causa, si quid video, Heind. Bekk. et Stallb. reposuerunt. Putabat videlicet Heind. superlativo μεγίστων non convenire comparativum sq. μειζόνων κακῶν. At vero non τὸ μέγιστον κακόν dictum est, sed τῶν μεγίστων κακῶν (h. e. *in maximis malis numerari*, non: *maximum malum esse*, v. ad Protag. p. 93. et *Math.* Gr. p. 629); iam si plura ponuntur mala maxima, in his esse posse quae ceteris antecellant per se intelligitur; quocirca comparativus praegresso superlativo nihil habet in quo quid offendas. Accedit quod haec sententia, mortem maximorum esse malorum, generatim et ex volgi iudicio posita est, ut Apolog. 29. A: δεδίασι δὲ (τὸν θάνατος) ὡς εὖ εἰδότες ὅτι μέγιστον τῶν κακῶν ἐστί. Denique data opera poterat Plato τῶν μεγίστων et μειζόνων κακῶν ponere ut rei perversitatem (ἄτοπον illam volgarium hominum ἀνδρείαν) efferret. Homines videlicet volgares (philosophis oppositi) qui fortes dicuntur, admirabilem quandam ostendunt fortitudinem, h. e., eiusmodi fortitudinem, quae, quia in timore maiorum malorum posita est, secum ipsa pugnat; sustinent enim mortem, si modo sustinent, non quia eam non timent (ut philosophi), sed quia maiora timent mala (milites v. c. infamiam, captivitatem al.). Iam vero fortitudo vacuitas est a timore; itaque non potest cum timore coniuncta esse nec in maiorum malorum timore niti. Μεγάλων igitur mihi videtur ab iis profectum esse qui, quum Platonis sententiam non cepissent, comparativum μειζόνων opinati essent non superlativum, sed positivum in praegressis flagitare. Etiam Ficinus μεγίστων expressit vertens: *Scis utique ceteros omnes mortem unum ex maximis malis existimare?* Tum κακῶν a Iambl. abest, et Stob. habet αὐτὸν. In seqq. εἶναι om. Tub. Π a pr. m. Stob. Trinc. et cod. Iambl. Rigalt. — ὅταν ὑπομένωσιν] *si sustinent* s.

ut sustineant, vern. *wenn* (h. e. *angenommen dass*) *sie ihn erdulden*, *so erdulden sie ihn*. V. ad Protag. p. 208. Zitt. *ὑπομένουσιν*.

P. 500. *δέει*] Iambl. *δέοι*. Dein Cl. Ven. b. Stob. Iambl. *ἄλογον*, Cl. in marg. *ἄτοπον*. Illud pro glossemate recte habuit Fisch. Explicantur videlicet his superiora: *δάξει σοι εἶναι ἄτοπος* (h. e., *secum ipsa pugnans*). Iambl. *ἀλογόν τε*. Ceterum *πλὴν οἱ φιλόσοφοι — ἀνδρεῖοι εἶναι* in Tub. alia manus in marg. apposuit. Pro *τινὰ* Zitt. et pr. *Γ τινὶ*. Tum *καὶ δειλίᾳ* Cl. *ΓΔΠΦGs* Florr. d. i. Aug. Stob. et Iambl. pro volg. *ἢ δειλίᾳ*, quod Fic. expressit: *metu vel timiditate aliquem esse fortem*. Fisch. tueri studuit volg. annotans: „differunt enim inter se *δέος* et *δειλία*, ut timor et timiditas ap. Latinos; quippe qui semel commovetur et timet, ei tribuitur *δέος*, pui semper metuit et ad timorem proclivis est, ei *δειλία* dicitur inesse.“ Recte quidem; sed distinctio illa, quum ad rem non pertineat, causa nulla est cur part. *ἢ* efferatur; immo recte supprimitur part. *καὶ*, ut sensus sit: *fortitudo et timor inter se repugnant*; *quocirca fortis non potest esse qui metuit* (sive metus est repentinus, h. e., *δέος*, sive permanens, h. e., *δειλία* s. formido). V. *δειλία* om. Φ. Bene laudavit Wytt. Plutarch. Rom. p. 37. D: *ὁ δὲ δουλείας φυγῇ παρούσης καὶ τιμωρίας ἐπιφερομένης, ἐκεῖνο τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἀτεχνῶς ὑπὸ δέους ἀνδρεῖος γενόμενος*. Cf. Protag. p. 360. D. sq. Polit. IV. 429. A. C. sq. 430. B. sq. al. —

Τί δὲ οἱ κόσμιοι αὐτῶν;] Sic cum Heind. interpungendum esse putavimus, ut *Τί δὲ* cum sequentibus necteretur (v. ad Phaedr. p. 538. et 564.). Volgo *Τί δέ, οἱ κόσμιοι αὐτῶν οὐ ταὐτὸν* cet. Fisch. scripsit *Τί δαί; οἱ κόσμιοι*. Atque *δαί* extat in Γ. Voce *κόσμιοι* significantur iidem qui seqq. dicuntur *σώφρονες*, *temperantes*, ut Cratyl. 406. B. Conv. 187. D. 188. A. C. Polit. III. 403. A. 408. A. 410. E. VI. 486. B. 500. C. al. Cf. *Perizon.* ad Aelian. V. H. XIV, 7. Ald. *κόσμιοι*. Ως *τούτων* pro *αὐτῶν*. Dein Stob. Gesn. *οὐ ταυτὸ*, Trinc. *ὃ ταυτὸ*. Tum L. *τούτω*. Turneb. *καὶ ἀχολασία*. Steph. in marg. „*II. καὶ ἀκολασ.*“ Nulla vero opus est particula, v. ad Protag. p. 100. Pro *εἰσί* Iambl. *εἶναι*. Dein Fl. d.

που,

φαμέν που, Cl. *γε* in *II* Tub. Stob. ed. cod. Iambl. Rigalt. *που* abest. Particulam *καίτοι* excipiunt *ἀλλ' ὅμως*, ut Euthyphr. 3. C: *καίτοι οὐδὲν ὅ τι οὐκ ἀληθές εἴρηκα ὧν προεῖπον· ἀλλ' ὅμως φθονοῦσιν ἡμῖν πᾶσι τοῖς τοιούτοις*. al. Tum *εἶναι* in *II* et Tub. ab alia manu additum; etiam in Cl. *εἶναι*

superscr., neque ap. Stob. et cod. Iambl. Rigalt. reperitur. Kiessling. quoque Iambl. p. 192. e Ciz. et Par. reposuit *ὅμοιον τὸ πάθος*. Heind. *εἶναι* induxit („contra loquendi usum Plat.," iudice Beckio). Immo *συμβαίνειν* et addito et absente *εἶναι* Platoni quoque frequentatur, v. supra 67. B. et ad Gorg. p. 479. C. Sensus est: *quamvis hoc negemus fieri posse* (int. ut quis propter intemperantiam sit temperans), *tamen affectus, in quem temperantia illa secum ipsa repugnans istos inducit, huic similis est*, h. e., *ita comparatus est, ut ex intemperantia sint temperantes*. In Cl. *πάθος τὸ*$^{\tilde{\omega}}$, *τῷ* a corr. m. etiam in *Γ*G. De v. *εὐήθης* (*simplex*, h. e., *ineptus, absurdus*, vern. ungereimt) v. interpp. ad Thucyd. III, 83. T. II. p. 560. Bip. Ruhnk. ad Tim. p. 111. sq. Koch. et *Boisson.* ad Philostr. p. 338. Dativus pronominis *αὐτοῖς* refertur ad *τὸ πάθος*, ut idem sit quod pron. possessivum (vern. *ihr Zustand*), v. ad Protag. p. 112. Stallb. *αὐτοῖς* relatum volebat ad v. *συμβαίνει* scribens: „Ceterum haec breviter dicta sunt, quum potuerint etiam hoc modo enuntiari: *ἀλλ' ὅμως τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην τὴν εὐήθη σωφροσύνην, ὃ αὐτοῖς συμβαίνει, τούτῳ ὅμοιόν ἐστιν.*" At vero neque *συμβαίνει εἶναι* neque *αὐτοῖς τὸ πάθος* possunt divelli. Dein *ΔΦ*Gs Flor. d. *κρατούμενοι ὑπ' ἄλλων*, quod haud scio an praestet. Tum L *καίτοι γε*. Habet haec Stob. Serm. VI. p. 78. —

ἄρχεσθαι] *Δ ἄρξεσθαι*. Tum *ξυμβαίνει* pro *συμβαίνει* 69 *ΔΦ*Gs Fl. d. Zitt. et Cl. ex. em. Pro *ὑφ'* L *ὑπὸ τῶν*. *Γ* a pr. m. *ἡδονῆς*. V. *κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν* (Iambl. *τῶν ἄλλων ἡδ.*) absunt a Tub. Tum Stob. Trinc. *τοῦτο δή*. Sqq. rectius, ut in edd., ita scribuntur: *ὅμοιόν ἐστιν ᾧ νῦν δὴ ἐλέγετο*, siquidem *ᾧ* pendet e praegresso *ὅμοιόν ἐστιν*; est enim *ᾧ* i. q. *τούτῳ ὅ*, ut Gorg. 457. E: *ἐμοὶ δοκεῖς σὺ οὐ πάνυ ἀκόλουθα λέγειν οὐδὲ σύμφωνα οἷς* (i. q. *τούτοις ἃ*) *τὸ πρῶτον ἔλεγες*. al. Cf. Matth. Gr. p. 884., quem miror scripsisse: „*τοῦτο δ' ὅμοιόν ἐστιν ᾧ* cet. sollte vollständig heissen: *ᾧ ὅμοιον εἶναι ἐλέγετο*." Immo verbis *ᾧ* (i. e. *τούτῳ ὅ*) *νῦν δὴ ἐλέγετο* repetuntur priora: *ἀκολασίᾳ τινὶ σώφρονές εἰσι*. Pro *ᾧ* Stob. vitiose *ὃ*, Iambl. *ὃ — ἔλεγε, τρόπον*. *Φ ᾗ*, superscr. *ἡ*, Ambr. s. *ᾗ*. Pro *δὴ ἐλέγετο* L *διελέγετο*. Aug. *τὸ τρόπον*. Tum *ΔΛCEH* Par. Ald. Bass. 1. 2. *σεσωφρονῆσθαι*, JL *σεσωφρονεῖσθαι*, Zitt. *σεσωφρονέσθαι*. Steph. in marg. „M. *ad temperantiam redactos esse*." Serranus videlicet verterat *temperantes esse*, quod si status permanens cogitatur (v. de hac perfecti significatione Matth. Gr. p. 946. sq.), rectius habemus eo quod

Steph. in margine apposuit. — *μὴ γὰρ*] *γὰρ* e Cl. *ΠΦGs* Fl. d. Tub. et Stob. accessit, idque Heind. iam receperat. Stallb. „Part. *γὰρ* refertur ad sententiam ex orationis serie eruendam. Possis intelligere: *Noli hanc sentiendi agendique rationem probare: vide enim ne* cet." Praeterea citat L. *Bos.* Ellips. p. 809. sq. Schaef. Nihil vero supplendum, neque *γὰρ* est *enim*, sed affirmandi vel confirmandi vim habet (refertur enim ad responsionem *Ἔοικε γάρ*). Est vern. *Freilich dürfte dieses nicht der rechte Tausch seyn* cet. V. nostra ad Protag. p. 38. De part *μή* v. Matth. Gr. p. 1220. Dein G *οὐκ αὐτή*. Pro *ἦ* Cl. *ἡ*. Articulum *ἡ* ante *ὀρθὴ* de Bekkeri libris soli habent *ΔΞ* et rc. *Y*; etiam Ven. b. Florr. b. c. d. i. m. et Aug. scribunt *αὕτη ἦ ὀρθὴ*, nec Clark. scriptura *αὕτη ἡ ὀρθὴ* aliud quid volt nisi *αὕτη ἦ ὀρθὴ*. Atque hoc nos sequi oportet; *αὕτη* enim non ad substantivum *ἀλλαγή* pertinet (licet ad substantivi genus accommodatum sit), sed ad seqq. *ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς — καταλλάττεσθαι*; est videlicet *dieses ist der rechte Tausch*, non: *dieser Tausch*. Sic 97. A: *αὕτη ἄρα αὐτοῖς αἰτία ἐγένετο δυοῖν γενέσθαι*. Cf. ad Protag. p. 89. sq. Dein edd. *ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν* scribunt, Cl. vero addit *ἀλλὰ ἡ* (Tub. *ἀλλὰ*, Stob. Trinc. *ἀλλ' ἀντὶ*), quod e voce *ἀλλαγή* exstitit; hanc enim servarunt *ΔΠΦCs* Florr. a. b. d. m. et Iambl. Hinc Bekk. et Stallb. dederunt *μὴ γὰρ οὐχ αὕτη ἦ ἡ ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγή*, quod interpretantur: *vide ne haec non sit recta ad virtutem adipiscendam permutatio* (ut Heind. quoque verba acceperat). Sed et sensus et linguae rationes huic adversantur scripturae. Etenim quominus verba *πρὸς ἀρετὴν* cum *ὀρθὴ* connectas (ut cum adiectivis praep. *πρὸς* cum accusativo substantivi connectitur, v. c. Alcib. I, 120. E: *τέλειος πρὸς ἀρετήν*, al. V. Matth. Gr. p. 1181.), impediunt proxima *ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς — φόβον πρὸς φόβον καταλλάττεσθαι*, quae in praegressis quoque verborum *πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγή* coniunctionem flagitant. Ita vero quominus verba nectas sensus prohibet; neque enim de voluptatibus et doloribus cum virtute permutandis agitur, sed de voluptatibus ac doloribus inter se commutandis, ita ut voluptatem maiorem minori, contra dolorem minorem maiori praeferas (quae quidem, ut constat, Aristippeorum s. Cyrenaicorum fuit ratio). Etenim tantum abest ut in hac voluptatum ac dolorum permutatione ulla virtutis ratio habeatur vel quicquam virtutis in ea insit, ut plane tollatur virtus; illa enim permutatio, in qua volgares quae dicuntur fortitudo et temperantia nituntur, ipsa est virtutis eversio; siquidem fortitudo ista, quae unum malum

aliena est ab hoc loco ubi prorsus aliquid negatur. (οὐδ' ὁπωστιοῦν, ut 81. C. 93. B. Gorg. 496. A. Cratyl. 403. D. 426. B. 437. D. Polit. I. 332. A. 343. D. II, 377. B. al.); quocirca adversaretur fere ἄν, quod opinandi vel dubitandi inferret significationem (ἄν enim orationem reddit infinitam, e conditione aliqua suspensam, et quae alia sunt generis eiusdem). Itaque non structura, sed sensus induci iubet part. ἄν. De v. εἶναι cum v. ἐχὼν cohaerente v. ad Protag. p. 60. — *Τί δαί;*] Sic Cl. al. cum edd., ΔΛΞΠΦ CEGHJLs Par. Florr. a. b. d. Tub. et Aug. *Τί δέ;* Sensu h. l. magis commendatur *Τί δαί;* v. ad Phaedr. p. 219. Dein Vat. Ven. b. Par. J εὐηνός (v. supra), C εὐηνός δε. Tum J ἐμοὶ. Post ἐθελ. τοίνυν ΔΠΦCGs Par. et Cl. in marg. addunt ἔφη, quod recte Bekk. et Stallb. receperunt. Dein καὶ ante πᾶς Aug. om. Verbis τούτου τοῦ πράγματος significatur φιλοσοφία in praegresso adiectivo φιλόσοφος latens, v. ad Phaedr. p. 557. Οὐ μέντοι pro οὐ μέν (Turneb. οὐ μὴν) Cl. ΔΠΦGs cum reliquis libris fere omnibus (acced. Ciz. Olympiod. et Aristip. ap. Forster.). Steph. in marg. „Π. οὐ μέντοι ἴσως," idque Fisch. e Tub. et Aug. reposuit. Praeterea ΔΠΦGs. Fl. d. Vindd. 2. 3. 6. (ap. *Wytt.* B. C. D. et Venett. A. B.) addunt γε, quod in Cl. superscriptum; recte hoc μέντοι γε reposuit Bekk. Stallb. μέντοι γ' (libri vero dant γε). Pro βιάσεται cod. Olymp. Bodl. et Ciz. βιάζεται. Tum Δs ἑαυτόν. V. ἀπὸ τῆς κλίνης om. Cl. et Tub. Ficinus: *crura e lectica demisit in terram.* — οὕτως] D i. e. *postquam sederat*, v. ad Protag. p. 21. 95. Fl. b. om. οὕτως. Zitt. οὕτω ἤδη. Tum τὸ — εἶναι est i. q. ὅτι — ἔστι, v. ad Protag. p. 127. et Phaedr. p. 354. L. μὴ οὐ. De part. ἄν (vern. *wohl*) cum infinit. ἐθέλειν iuncta v. *Matth.* Gr. p. 1196. Sententiam expressit *Cicero*. Tusc. Disp. I, 30. Cato mai. 20. *Macrob.* in Somn. Scip. I, 13. Cf. *Elmenhorst.* ad Appulei. de Doctr. Plat. III. p. 34. *Davis.* ad Cic. l. l. al. Pro *Τί δέ* Y Fl. b. et Zitt. *Τί δαί, ὦ K.*, quod Fisch. Bekk. et Stallb. reposuerunt. Sed nulla h. l. admirationis significatio in verbo inest: ut simplex *Τί δέ* (vern. *wie?*) videatur praestare. — Φιλολάῳ] *Philolaus* Crotoniates, Archytae Tarentini discipulus, aliquando Thebis versatus fuerat (61, E.), ubi Simmias et Cebes eius scholis operam dederant. V. Wytt. ad h. l. *Gr.* v. *Prinst. Prosop.* Plat. p. 64. sq. et *Böckh.* Philolaos d. Pythagoreers Lehren p. 5., qui ex nostro collegit loco Philolaum vixisse inter Olymp. 70 et 95.

γε ὡς
Fl. d. οὐδέν τι σαφές. Cl. et Tub. σαφῶς. Tum μὴν om.

Olymp. Bodl. et Clz. G *κἀγὼ* pro *καὶ ἐγὼ*, quod Bekk. et Stallb. rite sequuti sunt. Ceterum ex eo quod Plato Socratem facit dicentem se ex audito tantum de hac re disserere, nihil plane mihi videtur colligi posse (quamquam aliter visum est *Böckhio* Philol. p. 23. sq.). Socrates videlicet neque Philolaum neque alium videtur Pythagoreum audisse; quocirca Plato, si eum ex Pythagoreorum sententia philosophantem facturus erat, debebat fingere Socratem auditu illa cognovisse. Quanto opere veteres iam interpretes a simplici orationis Platonicae sensu aberraverint, argumento h. l. est Olympiodorus qui ad v. *οὐδέν γε σαφές* animotaverit: *ἔθος ἦν τοῖς Πυθαγορείοις δι' αἰνιγμάτων λέγειν.* Plato, ni fallor, hoc significare voluit, Philolaum hunc locum (Pythagoreorum sententiam, nefas esse, sibi vim manusque inferre) in scholis cum aliis cognatis attigisse tantum, non separatim et accurate tractavisse. Hoc, si quid video, significant verba *οὐδέν γε σαφές* (cf. 57. B. 61. E.). Dein Cl. cum reliquis omnibus libris (etiam Tub. Aug. Olymp. Cod. Clz. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. et Zitt.) *ἃ μὲν οὖν*, de Bekkeri libris solus Ξ cum edd. scribit *ἃ μέντοι.* Illud recte Bekk. et Stallb. receperunt. Ficinus quoque: *Quae igitur forte ipse audivi, referre vobis nulla invidia prohibebit.* Quamquam *μὲν οὖν* non est *igitur*, sed *μέν* (praegresso *μήν* oppositum) sonat *tamen*, et *οὖν* affirmantis est (de part. *μὲν οὖν* v. *Matth.* Gr. p. 1273. sq.); Vern. est: *Ich selbst auch spreche zwar nur vom Hörensagen davon, doch will ich gern was ich gehört habe mittheilen.* *Οὐδείς φθόνος* est Latin. *non recuso referre* s. *quin referam.* Tum Aug. *πρέπον.* Alterum *καὶ* cohaeret cum *μάλιστα* (*quam maxime*), sicut part. *καί* huiusmodi vocibus significationis augendae causa adiungitur, v. *Matth.* Gr. p. 1259. Verbum *πρέπει*, ut solet, accusativus qui dicitur cum infinitivo excipit (v. ad Phaedr. p. 618.), accusativus vero in participio *μέλλοντα* latet; est enim persona infinita (vern. *einer* vel *man*), v. ad Protag. p. 71. In seqq. advertenda sunt *ἐκεῖσε ἀποδημεῖν* (i. q. *εἰς Ἅιδου ἰέναι* s. *πορεύεσθαι*) et *τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ*, in quibus oppositum *ἐκεῖ* (v. ad 57. A.) vocem *ἀποδημία* docet non esse migrationem, sed commorationem, h. e., sortem vel vitam; significantur igitur verbis *τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ* ea quae quis sperare possit post mortem s. apud inferos sibi eventura esse, ut p. 67. B: *πολλὴ ἐλπὶς ἀφικομένῳ οἷ ἐγὼ πορεύομαι, ἐκεῖ ἱκανῶς, εἴπερ που ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο οὗ ἕνεκα ἡ πολλὴ πραγματεία ἡμῖν ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ γέγονεν*, al. sexc. *Μυθολογεῖν* est disserere vel confabulari (ut *διαμυθολογεῖν* 70. B. Apolog.

39. E), praecipue de rebus occultis, quas fabulis vel narrationibus, imaginibus, similitudinibus al. illustramus, v. ad Phaedr. p. 604. Tum *ποίαν τινὰ αὐτὴν* cum libris scribi oportet; etenim pro volgato *οἰόμεθα αὐτὴν* Cl. *ΓΔΠΦG* Fl. d. Par. Tub. Aug. *αὐτὴν οἰόμεθα* (s. *ταύτην οἰόμεθα*) exhibent, quod Heind. iam recte reposuit. Bekk. scripsit *τιν'* nullo addicente libro. Tum Aug. *ποιεῖ*, *Π ποιεῖ* superscr. *αιη*, G *ποιῇ*. Voc. *ἄλλο* om. *Δ*. *Μέχρι* pro *μέχρις* Cl. *ΥΦG* Js Venett. a. b. Par. Florr. d. i. Tub. Aug. Zitt. et pr. *Δ*, v. ad Protag. p. 100. sq. Olympiod. „*νόμος δὲ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ μηδένα φονεύειν ἐν ἡμέρᾳ*." Quocirca infra 116. E: *ἀλλ' οἶμαι — ἔτι ἥλιον εἶναι ἐπὶ τοῖς ὄρεσι καὶ οὔπω δεδυκέναι*. In Fl. c. *ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ* a rc. m. adscriptum. V. *χρόνῳ* om. CEHJ. Tum *οὖν δή* pro *δὴ οὖν ΔΠΦGs* Fl. d. et Tub. Idem malebat *Schäfer.* ad L. Bos. Ellips. gr. p. 239., quod Bekk. recepit. Stallb. retinuit *κατὰ τί δὴ οὖν ποτε* (scr. *ποτέ*), rariorem hanc esse verborum collocationem arbitratus; idem comparabat Criton. 49. D: *σκόπει δὴ οὖν καὶ σὺ εὖ μάλα κτλ.* Sed verba, ni fallor, quibuscum particulae coniunctae sunt, adverti oportet. Illo v. c. Critonis loco *δὴ οὖν* postulat praegressum *σκόπει* (imperativis enim adhaerescit part. *δή*, ut *φέρε δή*, *ἄγε δή*, al. innumerab.), et sic plerumque *δὴ οὖν* ponitur (v. ad Phaedr. p. 514.), propterea quod *δή* praegressae voci (ut *τί*, *πολλῶν*, v. c. Phaedr. 259. D: *πολλῶν δὴ οὖν ἕνεκεν*, al.) se adiungit; nostro autem loco *δὴ* post *οὖν* ponendum propter part. *ποτέ* quacum cohaeret; nota enim sunt *δήποτε*, *δήπου* al., ut *Xenoph.* Mem. Socr. III, 2. 2: *ἤ τί δήποτε οὕτως ἐπῄνεσε τὸν Ἀγαμέμνονα*. Menon. 97. D. Legg. IX. 861. D. X. 886. A. al. Quando vero per se ponuntur partt. *οὖν* et *δή*, et prior eminet (vern. *nun denn*; contra *δὴ οὖν* est *denn nun*, ut *τί δὴ οὖν*: *was denn nun?*), *οὖν δή* scribi oportet, ut Protag. 316. B: *Τί οὖν δή ἐστιν — οὗ ἕνεκα ἥκετε;* ubi *οὖν δή* (*nun denn*) Protagorae sunt verba moraе impatientis ac fere indignantis. Steph., ut Serrani corrigeret interpretationem, in marg. apposuit: *Quam igitur ob causam nefas esse aiunt* s. *mor. consciscere? ego enim iam* pr. *illud n. s.* (non solum). Dein *νῦν δή* pro *δὴ νῦν* Cl. CH Ven. c. (ap. Wytt. A.) Par. Vind. 4. (Wytt. F.) Florr. a. m. Tub., quod recte Fisch. et Wytt. approbant. Par. E *δὴ νῦν δή*. Tum *σὺ* om. E, *οὐδὲν* L. De v. *σαφὲς* (quo obscuram disserendi rationem carpi cum Olymp. censebat Stallb.) v. supra posita. — *ἂν ἀκούσαις*] *ἄν* om. G. Olymp. Oxon. 62 *τύχα μὲν ἄν*. Pro mendoso *ἀκούσαιο* Cl. *ΠΦCs* Par. Florr.

a. b. m. et pr. *A* ἀκούσεις. Vv. ἴσως μέντοι cet. laudat Simplic. in Epictet. 10. p. 63. Salm., ubi μέν pro μέντοι, φαίνεται et τὰ ἄλλα πάντα (omiss. ἁπάντων et οἷς) scribitur. Locus in edd. sic legebatur: ἁπλοῦν ἐστι, καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ, ὥσπερ καὶ τἆλλα ἐστίν, ὅτε καὶ οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν οἷς δὲ cet. Quocirca varia tentarunt viri docti Forster. scribi volebat: ὥσπερ καὶ τἆλλα· ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ οἷς (vertens: *nec accidat unquam homini, quemadmodum cetera; sed sit quidem quando et quibus melius sit mori, quam vivere; quibus vero mori melius sit* cet.). Abresch. Anim. ad. Aeschyl. p. 185. corrigebat: οἷς δὲ βέλτιον ζῆν ἢ τεθνάναι. Idem Olymp. habet, idque Wytt. ipsum disputationis nexum arbitrabatur flagitare, ut sensus esset: *nunquam homini melius est vivere, quam mori.* At vero vv. οὐδέποτε τυγχάνει — ἔστιν ὅτε καὶ οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν non per se posita, sed praegressis τοῦτο μόνον ἁπλοῦν opposita sunt. Quae Koehlerus et Zeunius coniecerunt satius est silentio praeterire. Recte Steph. in marg. „*Π.* τἆλλα, ἔστιν ὅτε καὶ οἷς *β.*" Sensus est: *homini omnino melius est mori, quam vivere; neque tamen ei licet semet hoc afficere beneficio* (h. e., sibimet ipsi vim manusque inferre), *sed exspectare debet donec necessitas moriendi ei imponatur.* Illud absolutum (ἁπλοῦν), quod omnino s. simpliciter (i. e., nulla vel hominum singulorum vel temporum ratione habita) valet, explicatur sequentibus quae illi opponuntur: καὶ οὐδέποτε τυγχάνει ἔστιν ὅτε καὶ οἷς βέλτιον: mors absolutum est bonum, ceterae omnes res relativi sunt generis, h. e., nonnumquam et nonnullis hominibus bonae sunt, et si inter se comparantur, aliae meliores, aliae deteriores reperiuntur; mors ipsa si esset relativi generis, aliis hominibus praestaret mori quam vivere, aliis vero melius esset vivere quam mori, itemque pro temporibus modo mori modo vivere praestaret. Opponuntur igitur inter se ἁπλοῦν et οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ ἔστιν ὅτε καὶ οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν. Pro εἰ τοῦτο μόνον Tub. ἢ τοῦτο μόνον. Pr. *A* εἰς. Dein s. Aug. et corr. *A* τῶν ἀνθρώπων „quod iunctum sequenti ἔστιν οἷς praeferrem, nisi intercederet ἔστιν ὅτε"

Heind. Zitt. τῶν ἄνων. Fl. b. τῷν ἀνθρώπῳν. Sed rectius habet τῷ ἀνθρώπῳ, quod Ficinus quoque reddidit vertens: *nec accidat unquam homini, quemadmodum cetera.* In *A* superscr. ἢ τυγχάνει ὂν τῷ ἀνθρώπῳ. Partic. ὄν Heind. excidisse opinabatur, sed v. ad Protag. p. 42. Ad v. ὥσπερ καὶ τἆλλα Schol. οἷον πλοῦτος, δόξα, ξίφος· ἐπαμφοτερίζει γὰρ καὶ τἆλλα πάντα· θάνατος δὲ μόνως ἀγαθόν ἐστι.

Heind.; quem Stallb. audivit, interpretabatur: *quemadmodum in ceteris omnibus rebus.* Immo τἆλλα est *reliqua* s. *reliquae res*, quae non semper, sed interdum, et aliquibus, non omnibus hominibus, meliora sunt. Hoc praegressa iam postulant τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων ἁπάντων ἁπλοῦν ἐστί. Vatic. Ven. b. Fl. d. καὶ τὰ ἄλλα. Simplicius vero l. l. legit τὰ ἄλλα πάντα, quod Heindorfio probabatur. Attamen quum ἁπάντων iam praecesserit et haec verba illorum sint repetitio, brevitatis causa τἆλλα pro τἆλλα πάντα positum est. Dein ἔστιν ὅτε pro volgato ἐστὶν, ὅτε ΞΠΦ Vindd. A et B scribunt, quod Steph. iam correxerat. De vv. ἔστιν ὅτε (*nonnunquam* s. *interdum*) et ἔστιν οἷς (i. q. ἐνίοις; ἔστιν enim ante οἷς e praegressis intelligi oportet) v. *Matth.* Gr. p. 902. sq.

P. 484. τεθνάναι] Vat. et Aug. τεθνᾶναι. Tub. βέλτιον οὐ τεθνάναι. V. ἢ — τεθνάναι om. pr. Δ. Tum v. οἷς — τούτοις τοῖς ἀνθρώποις praegressis οἷς βέλτιον τεθνάναι se adiungunt, ita tamen ut alio ea sensu repetant; neque enim de singulis, ut in praegressis, agitur hominibus (ut sit: *quibus vero — his*), sed de omnibus, nec βέλτιον τεθνάναι est relativum illud, quod praecedit, sed absolutum. Sensus: *et* (int. *mirabile tibi fortasse videbitur quod*), *licet hominibus per se melius sit mori, quam vivere, tamen eisdem nefas sit sibimet ipsis bene facere* s. *hoc sibi bonum comparare.* Solent enim relativa pronomina ita poni ut coniunctio in eis lateat vel particula exprimi possint, v. *Matth.* Gr. p. 895. sq. Propter praegressa vero οἷς βέλτιον τεθνάναι verba οἷς βέλτιον τεθνάναι praemissa sunt sequente τούτοις τοῖς ἀνθρώποις (ut post pronomen relativum poni solet nomen cum articulo tamquam appositio v. *Matth.* Gr. p. 891. sq.). Esse enim debebat praemisso τοῖς ἀνθρώποις (quod Rückert. Ecl. Pl. p. 112. omissum volebat): *et quod hominibus, quamvis omnino praestet mori, tamen non liceat sibimet ipsis hoc comparare bonum.* Verbis sqq. θαυμαστὸν ἴσως σοι φαίνεται repetuntur praegressa ἴσως θαυμαστόν σοι φαίνεται, quae interpositis καὶ οὐδέποτε — ἢ ζῆν oblitterata quodammodo sunt. Vox θαυμαστόν, *mirabile* s. *admirabile*, est h. l. pugnans (ἄλογον, 67. B.), et coni. εἰ valet *quod*, ut solet post verba admirandi poni. Tum ἐστιν add. ΔΠΦGs et Fl. d.; idem in Cl. superscr. Dein pro ἀλλ' Tub. ἀλλὰ, ΓG δὴ pro δεῖ, Tub. ὑπογελάσας. Pro ἴττω Cl. ἰττιῶ, superscripto ἰττίω, quod in ΓΛΞΥELs Ven. a. Florr. a. i. d. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. comparet; ΠΦG ἰττίω, Florr. c. m. Par. Aug. ἴττι ὦ, Fl. b. ἴττι Ζεύς, H ἰττὶ ὦ, Vat.

ἐν τῷ ὦ. Ζεῦ pro Ζεύς Δ ΞΠΦCGs Ven. a, Florr. a. c. d. i. m. Aug. corr. Y et mg. Λ. Illud ἴττω Cornarius Eclog. p. 7. correxerat: „*et Cebes leniter subridens, noverit Iupiter, inquit, sua lingua loquens:* Graece legendum est: καὶ ὁ Κέβης — ἴττω Ζεύς, ἔφη κτλ. Est enim ἴττω vox Thebanorum, significans ἴστω. Quare dixit *sua lingua loquens.* Erat enim Cebes Thebanus. Eadem vox habetur etiam in Epist. VII. [p. 345. A.]: Ἴττω Ζεύς, φησὶν ὁ Θηβαῖος." Unde Steph. in marg. „*Noverit ipse Iupiter, sua lingua loquutus.* Leg. ἴττω quod sit pr. ἴστω." De forma boeotica ἴττω praeter Schol. et Grammat. v. *Valcken.* Opusc. phil. T. I. p. 59. et ad Theocr. Adon. p. 287. C. Pro αὐτοῦ Δ Ven. b. Par. Florr. d. m. ἑαυτοῦ, Zitt. cum edd. superioribus αὐτοῦ, Λ φωνῇ αὐτοῦ εἰπών. — Mox erat qui corrigeret καὶ γὰρ ἂν δόξειεν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὕτως γ' εἶναι ἄλογον; deinde sequentia οὐ μέντοι — λόγον Socrati, verba ὁ μὲν οὖν — οὐ ῥᾴδιος διδεῖν Cebeti et proxima οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε rursus Socrati tribueret: quod nihil attinet refellere. Pro δόξειεν, ἔφη J δόξοι ἐνέφη. — οὕτω] Sic pro οὕτως, quod edd. vett. habent, Cl. ΓΔΛCEGJL Par. Florr. b. c. d. i. m. Tub. Aug. (Zitt. οὕτω γεῖναι ἄλλογον). Οὕτως sic, est *primo adspectu*, re non accuratius explorata, v. ad Phaedr. p. 290. Dein γ' om. HJ, et G scribit τε. De part. οὐ μέντοι ἀλλά (*verum tamen*) v. *Hoogeu.* ad Viger. de idiot. gr. dict. p. 464. sq. V. οὐ μέντοι — λόγον om. G. Post ἴσως ΔΠΦs om. γ', quos sequuti sunt Bekk. et Stallb. Sed recte, ni fallor, habet part. γε, quae praegresso ἀλλά ita solet subiici. Sic in seqq. οὐ μέντοι — ἀλλὰ τόδε γε. Tub. scribit, γε. Dein Δ Y L. Ven. a. Flor. c. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. ἔχειν. Λόγον ἔχειν dicitur quod consentaneum est. Theaet. 157. D: ἀλλ' ἔμοιγε — θαυμασίως φαίνεται ὡς λόγον ἔχειν. 199. B: ἔχει γὰρ οὖν λόγον. Sophist. 244. C. 258. E. Politic. 281. E. Parm. 132. C. Cratyl. 401. C. Polit. II, 378. E. VI. 491. al. Pron. vero τινά auget (ut solet poni, v. c. μέγας τίς εἶναί τις al.). Est igitur vernaculum: *dennoch hat es wohl seinen guten Grund.* — ἐν ἀποῤῥήτοις] Olympiod.: καὶ τοῦτο ἡ μὲν λέξις δείκνυσι διὰ δύο ἐπιχειρημάτων, ἑνὸς μὲν μυθικοῦ καὶ Ὀρφικοῦ, ἑτέρου δὲ διαλεκτικοῦ καὶ φιλοσόφου. Schol. ἐντεῦθεν τὸ πρῶτον πρόβλημα, τὸ μὴ δεῖν ἑαυτὸν ἐξάγειν ἐπιχείρημα μυθικὸν ἐξ Ὀρφέως ληφθέν. Recte Orphica intelligitur doctrina, quae tecta (symbolica) utebatur significandi ratione. Orphici enim corpus dicebant animi carcerem. Cratyl. 400. C. δοκοῦσι μέντοι μοι μάλιστα ὀρθῶς οἱ ἀμφὶ Ὀρφέα ταῦτο τὸ ὄνομα (σῶμα), ὡς

δίκην διδούσης τῆς ψυχῆς ὧν δὴ ἕνεκα δίδωσι· τοῦτο δὲ περίβολον ἔχειν, ἵνα σώζηται δεσμωτηρίου δίκην. Infra quoque 69. C. verbis οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν καταστήσαντες Orphici significantur (v. interpp. ad Aristoph. Ran. 1059. *Bode* Orph. poët. graec. antiq. p. 163. et *Lobeck.* Aglaoph. II. p. 795. sq.). Etenim quam veteres Orphicam dixerunt, interior videtur fuisse ac philosopha religionis doctrina, quam a Pythagoreis excultam ex maxima parte sequutus est Plato. Fisch. Wytt. Wolf. p. 30. et Stallb. arcanam Pythagoreorum doctrinam verbis ἐν ἀποῤῥήτοις arbitrabantur significari. Wyttenb.: „Significatur doctrina interior, esoterica sive Pythagoricorum, sive Socratis (!), non mysteria religiosa sive Eleusinia, sive Bacchica, sive Orphica, quod nonnulli voluérunt;“ dein ostendere conatur ἀπόῤῥητα dici arcanam philosophorum doctrinam, nec h. l. propria intelligi posse mysteria. Quod ut demonstret, scriptorum posterioris aetatis auctoritates affert, quae nihil aliud probant nisi hoc, scriptores illos arcanam (esotericam) doctrinam, quam ipsi misere amabant, omnibus fere vetustatis philosophis attribuisse (v. Plat. Leb. u. Schrift. p. 158. 511. Cf. *Lobeck.* Aglaoph. I. p. 129.), quos quidem superavit quodammodo Wyttenb., qui vel Socrati doctrinam interiorem (esotericam) inculcaverit. *Cicero* quidem Cat. mai. 20. decretum quod in seqq. affertur Pythagoreis tribuit (*vetatque Pythagoras iniussu imperatoris, id est, dei, de praesidio et statione vitae decedere*); neque tamen hoc argumento est, arcanam Pythagoricorum h. l. intelligendam esse doctrinam, quod Stallb. putabat, sed confirmat id quod aliae quoque rationes declarant, Pythagoreos vetustam, quae Orphica dicitur, doctrinam eiusque propriam dicendi rationem (symbolicam illam quam vocitamus) magnam partem sequutos esse. Forst. in notis: „Barbeyraccium qui locum hunc ad secretam Pythagoricorum doctrinam respicere contendit, optime refellit Cl. Warburtonus *Div. Leg.* L. 2. sec. 4. p. 205.“ Ambr. 5. λόγος περὶ αὐτῶν. Ab Aug. absunt haec verba. Tum φρουρᾷ est, *custodia* s. *carcere*, non *statione* (ut Wolf. accipiebat scribens: „als wenn φρουρὰ hier ein Gefängniss wäre“), licet *Cicero* Cat. mai. l. l. ita videatur accepisse. Aliis vero locis recte posuit carcerem, ut Tusc. Disput. I, 30: *nec tamen illa vincula carceris ruperit* (*leges enim vetant*), *sed tamquam a magistratu aut ab aliqua potestate legitima, sic a deo evocatus aliquo emissus exierit.* C. 31: *et quum illinc ex his vinculis omissi feremur, nemo tardabimus cursus animorum.* Somn. Scip. 3. (p. 486. Orell.): *Immo vero, inquit, ii vivunt, qui e corporum*

vinculis tamquam a carcere evolaverunt, vestra vero quae dicitur vita mors est. Ib. p. 487: *Quare et tibi — et piis omnibus retinendus est animus in custodia corporis* cet. De amicit. 4: *Id si ita est, ut optimi cuiusque animus in morte facillime evolet, tamquam e custodia vinculisque corporis.* *Seneca* Consol. ad Helviam c. 10: *Corpusculum hoc, custodia et vinculum animi, huc atque illuc iactatur.* *Macrob.* in Somn. Scip. I, 13., *Apulei.* II, p. 25., ibique *Elmenh.* p. 35. Cf. *Plessing.* Mem. II. p. 173. sq. Corpus cum carcere comparaverunt Orphici (v. Cratyl. 400. C. loco supra allato) eosque secuti sunt Pythagorei, v. Clearch. ap. Athen. IV. p. 157. C. *Athenag.* Legat. p. Christ. 6. p. 25. al. Vv. ὁ μὲν — οὐδ' ἀποδιδράσκειν laudant *Clem. Al.* Strom. III, 3. T. I. p. 519. Pott. et *Theodor.* Therap. VIII. p. 601. B. — ἑσμὲν οἱ ἄνθρ.] Cl. in marg. πάντες, etiam Fl. d. ἑσμὲν πάντες οἱ ἄνθ. Dein δ' pro δὴ Theod. Ad v. ἑαυτὸν Meibom. in marg. Bas. 2. notarat lectionem αὐτούς, et ad v. λύειν scripturam ἐξάγειν. Sic *P. Victor.* Var. Lect. VI, 11: „ἐξάγειν enim ἑαυτὸν significat *educere se ex hac vita tamquam e custodia*, ut Plato quoque locutus est in Phaedone, cum ait: ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἑσμὲν οἱ ἄνθρωποι καὶ οὐ δεῖ αὐτοὺς (sc. αὑτοὺς) ἐκ ταύτης ἐξάγειν οὐδὲ ἀποδιδράσκειν." Heind. „ἐξάγειν hoc sive Victorius sive alius finxit εὐλόγου illius Stoicorum ἐξαγωγῆς memor." Tum Ven. b. Clem. et Theod. οὐδὲ. „In cod. Aug. vet. et in codd. recentioribus August. Palat., itemque in exemplari Acciaoli pro οὐδὲ erat ἢ καὶ. non male." *Fisch.* Tum H L. Flor. b. c. μέγας γε. Ceterum λόγος οὐ ῥᾴδιος διιδεῖν est *oratio et ratio obscuriar s. interior*, v. *Ernesti* ad Callim. H. in Del. 191. Tum Aug. τόδε γε δοκεῖ, Zitt. δοκῶ, Tub. ὦ Κέβη. Sq. τὸ — εἶναι est i. q. ὅτι — εἰσίν. In seqq. pr. Δ τὸ καὶ θεοὺς, Fl. b. et Zitt. τοὺς θεοὺς εἶναι. Tum Δ Y L Ven. a. Tub. Zitt. ἐπιμελουμένους pro vulgato ἐπιμελομένους; illud Fischer. iam reposuerat. — ἐν τῶν κτημάτων] Κτήματα dicuntur mancipia, ut Critia 109. B, Legg. I. 639. A. VI. 760. E. X. 906. A. V. *Spanh.* ad Iulian. Orat. I. p. 29. Leg. X. 902. B: θεῶν γε μὴν κτήματά φαμεν εἶναι πάντα ὅσα θνητὰ ζῶα, ὥσπερ καὶ τὸν οὐρανὸν ὅλον κλ. Homines igitur sunt δοῦλοι et dii δεσπόται (*domini*, h. e., *possessores*), ut in sq. Cf. Phaedr. 274. A. Sequutus est h. l. *Iulian.* Ep. ad Athen. p. 276. B. De dativo τοῖς θεοῖς v. p. 60. C. Tum ἢ pro ἢ Δ Π Φ s. Cl. Vat. Ven. b. Fl. d. Tub. Aug. ἔμοιγε, et pro ἔφη Cl. et Tub. φησὶν; in Fl. d. γε. φησί. —

σαυτοῦ] Δs Ven. b. σεαυτοῦ. Dein κτημάτων om. C ΓΔΕΗJ Aug. et pr. Y. Tum Florr. a. i. εἴ τε pro εἴ τι. οι

Dein ΓΞ ἀποκτίννυοι, ΔΠΦ Ven. a. Fl. d. Zitt. ἀποκτιννύει. Aug. mendose σημείναντος, J αὐτὸ ὅτι βούλει Heind.: „Accuratius foret *βούλοι*' inter haec ἀποκτιννύοι, ἔχοις, τιμωροῖο. Non tamen sine libris corrigam." V. ad Protag. p. 67. Pro ἔχοις ΔL ἔχεις, et Γ τιμώροῖς. Tum Tub. πάνυ γε. — ταύτῃ] Sic libri scripti (Cl. ταύτηι) pro ταύτην. Ficinus quoque: *hac ratione*. Steph. Annot. p. 11; „Nullo ferri modo potest ταύτην, quod tamen habent et praeced. editiones: at ταύτῃ et ferri potest, et Fic. quoque ita legisse videtur. — Quin etiam talem usum habet tum alibi, tum vero initio p. 72. item in prima p. 73. versu." Dein Δs ἑαυτὸν. Tum πρὶν ἂν ἀνάγκην cum Heind., dedit Bekk., licet part. ἄν, quam libri edd. ignorant, in solo Flor. i. a rec. manu adscripta sit: τινὰ ἂν ὁ θεὸς. Copiosius quidem de part. ἄν post coni. πρίν al. omissa ad h. l. disputavit Stallb. (cf. *Poppon.* de Elocut. Thucyd. p. 140. sq. ad Xenoph. Cyrop. III, 3, 50. et *Lobeck.* ad Phryn. p. 15); attamen reputanti mihi usum Platonicum probabilius videtur hic quoque librariorum vitio excidisse ἄν (quod eo facilius fieri potuit quum ἄν in v. ἀνάγκη sequatur. Sic etiam etiam Theaet. 169. B. ante ἀναγκάσῃς sive dubio excidit ἄν, Tim. vero 57. B. videne ἢ interpositum particulam ἄν post πρὶν extruserit), quam ab ipso Platone omissum esse. Plato videlicet negatione praegressa vel sequente ponere solet πρίν cum coniunctivo et part. ἄν. Sic supra 58. B. 85. C. Phaedr. 228. C: ὡς μοι δοκεῖς οὐδαμῶς με ἀφήσειν, πρὶν ἂν εἶπω ἀμωσγέπως. 242. A: Μήπω γε — πρὶν ἂν τὸ κακὸν παρέλθῃ. Ib. C: ἢ με οὐκ ἐᾷ ἀπιέναι, πρὶν ἄν ἀφοσιώσωμαι. 271. C: πρὶν ἂν οὖν τὸν τρόπον τοῦτον λέγωσί τε καὶ γράφωσι, μὴ πειθώμεθ' αὐτοῖς. 277. B: πρὶν ἄν τις τό γε ἀληθὲς ἑκάστων εἰδῇ — οὐ πρότερον δυνατὸν τέχνῃ ἔσεσθαι — μεταχειρισθῆναι τὰ λόγων γένος. Gorg. 463. C: ἐγὼ δὲ αὐτῷ οὐκ ἀποκρινοῦμαι πρότερον — πρὶν ἂν πρῶτον ἀποκρίνωμαι ὅ τί ἐστιν. Theaet. 200. D. 207. B. Sophist. 230. C. 254. B. Politic. 257. C. 281. D. 285. B. Phileb. 16. D. 19. E. 23. B. al. — ὁ θεὸς] ὁ a Tub. abest, in Cl. superscr. Dein G ἐπιπέμψοι, Δ L Ven. b. et Fl. d. ἐπιπέμψει. Ald. ἀνάγκη, Bas. 1. ἀνάγκῃ. *Cicero* Tusc. Disput. I, 30: *Vetat enim dominans ille in nobis deus, iniussu hinc nos suo demigrare; quum vero causam iustam deus ipse dederit, ut tunc Socrati, nunc Catoni, saepe multis, nae ille — vir sapiens laetus ex his*

tenebris in lucem illam excesserit. Tum Δ Π Φ Gs παρόντων ἡμῖν; quod Bekk. et Stallb. receperunt, Zitt. ἡμῖν ἀνσαι. Dein Ven. b. et Fl. d. ἀλλὰ εἰκός. Φ G et pr. Γ μὲν τοίνυν δὴ, Zitt. μέντοι δὴ. Sq. ῥᾳδίως, ut Latin. *facile*, est *lubenter*. V. ἔοικε h. l. cum dativo adiectivi (ἀτόπῳ), ut alias cum dativo participii, iunctum, v. *Matth.* Gr. p. 1089. sq. —

εἴπερ] Δ ηπερ, Zitt. ἤπερ, J cum Ald. Bass. 1. Q. D ἤπερ, G εἴπερ δή. Meib. in marg. Bas. 2. — e cod. vet. εἴπερ (sic Cl. Tub. al. cum Steph.). Dein Js δὴ νῦν; Cl. ἔγωγ' et pr. Δ τὸν pro τὸ. Mox Δ ἐπιμελόμενον pro volg. ἐπιμελούμενον; illud sponte iam Fisch. reposuerat. Tum εἶναι abest a Par. H. Dein Φ οἵτε, J εἴπερ. — οὐ γάρ που] Sic Cl. Δ G Vindd. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. et Fl. d. pro volg. οὐ γάρ πω, quod a sensu aversum est. Vern. *denn er glaubt doch wohl nicht* cet. Subiectum e praegresso plurali τοὺς φρονιμωτάτους sponte intelligitur; est enim collectivum, quod et plurali et singulari exprimi potest, τοιοῦτός τις (vern. *ein solcher*), v. ad Protag. p. 164. Dein pro γε Y Ven. a. et Zitt. τ', Flor. g. γ'. Par. E γε om. Tum Cl. Tub. Aug. αὐτοῦ. — οἴεται ἄμεινον] Sic Cl. Flor. b. i. Tub. Aug. Zitt. cum libris Bekkeri (praeter Par. E) pro volg. ἄμεινον οἴεται. Dein ἐπιμελήσεσθαι praebent Cl. Δ Π Φ C G s Vindd. 1. 3. 6. Florr. a. d. m. Par. Tub. et Olymp. Volgatum ἐπιμελεῖσθαι Fisch. pro futuro Attico habebat, de quo v. *Buttm.* Gramm. ampl. T. I. p. 403. sq. qui inter alia comparavit ἐρημοῦτε Thucyd. III, 58. οἰκοῦντας VI, 23. et ἀποστερεῖσθε (pro ἀποστερήσεσθε) ap. Andoc. de myster. extr. In seqq. Vat. Ven. b. et Fl. d. τάχα ἄν pro τάχ' ἄν. Mox τ αὖ τ α est i. q. τοῦτο, ut 70. D: καὶ τοῦτο ἱκανὸν τεκμήριον τοῦ ταὐτ' εἶναι (in seqq. εἰ δὲ μὴ ἔστι τοῦτο). Cf. *Stallb.* ad Apolog. p. 19. et nostra ad Phaedr. p. 272. Pronomen vero demonstrativum sic praemittitur, ut enuntiato sequente explicetur. 68. B: σφόδρα γὰρ αὐτῷ ταῦτα δόξει, μηδαμοῦ ἄλλοθι καθαρῶς ἐντεύξεσθαι φρονήσει, ἀλλ' ἐκεῖ, al. sexc. Quocirca comma post ταῦτα, quod volgo (etiam ap. Wytt.) abest, recte Forst. et Fisch. interposuerunt. Sqq. ἀπὸ τοῦ δεσπότου non universe posita sunt, ut dominus quivis, etiam pessimus et crudelissimus, intelligi possit (quod *Schützio* videbatur, qui legi volebat: ἀπὸ τοῦ ἀμείνονος αὐτοῦ δεσπότου vel ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ δεσπότου), sed referuntur ad praegressa, quae dominum (qualis deus cogitandus sit) docent optimum esse procuratorem, quo nemo sibimet ipsi melius possit prospicere. Igitur ἀπὸ τοῦ

δεσπότου est: *a tali fere domino qualem descripsimus*; et perspicuitatis causa praegressa repetuntur quodammodo sequentibus ὅτι οὐ δεῖ ἀπό γε τοῦ ἀγαθοῦ φεύγειν cet. —

ἐπιθυμοῖ] Tub. ἐπιθυμεῖ. Dein pro αὐτοῦ Tub. E Florr. b. c. d. Aug. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. αὑτοῦ, quod sequuti sunt Forst. et Fisch. Δς, Ven. b. ἑαυτοῦ. Proxime ὦ Σώκρατες om. pr. Π. Tum Γ εἰκὸς εἶναι.

P. 486. νῦν δὴ] *modo* s. *paullo ante*. Sic Cl. ΔΠΦ CGGs Venett. a. c. d. Par. Vindd. 1. 5. 8. Florr. a. b. c. d. i. m. Tub. et Zitt. pro δὴ νῦν, quod cum edd. superioribus Heind. et Wytt. sequuti sunt. In Δ scribitur ὃ νῦν διελέχετο, Δ ἃ νῦν ἐλέγετο. Tum Tub. τοὺς δὲ ἄφρ. Dein Olymp. (etiam cod. Ciz. V. Not. et recens. Codd. Mss. P. II. p. 7.) ἡσθῆναι μοι τέως, quod Fischero probabatur. —

πραγματεία] Olymp. τὴν πραγματώδη (sic Forst., 63
ap. Wytt. πραγματειώδη) ἀπορίαν πραγματείαν ἐκάλεσεν ὁ Πλάτων. V. πραγματεία est *sedulitas*, *studium*. Bene Fisch.: „quod Cebes studuit aliquid excogitare et reperire, quo Socratis sententiam de contemnenda a sapientibus morte refelleret et everteret, certe labefaceret, et dubitandum doceret, an philosophi libenter mori possent. Unde Socrates Cebetem ait ἀεὶ λόγους τινὰς ἀνερευνᾶν, h. e., *excogitare rationes, quibus refellantur, certe dubia reddantur ab aliis dicta*, uno verbo *dubitationes*, et c. 22. Simmias Cebetem ostendit χαρτερώτατον ἀνθρώπων πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις, h. e., *longe pertinacissimum et pugnacissimum*, qui aegerrime sibi persuaderi aliquid patiatur, qui semper quaerat, etiam reperiat quod contra dicat.“ In Cl. a pr. m. πραγμάτιαι. Tum ΓΦCLs Fl. m. et Aug. ἀεί τι. De part. τοί affirmante (vern. *doch*, i. q., *in der That*) v. ad Protag. p. 175. et Phaedr. p. 351. Bene attulit Heind. Homer. Il. ε. 873: Ἀεί τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμέν. Dein Par. K. ἐρωνᾶ. V. εὐθέως om. Δ, in Fl. d. superscr. Δ ἐθέλοι. Tum εἴπῃ pro volg. εἴποι Cl. ΓΛΞΠΥCGHJ Ven. a. Par. Florr. a. b. c. i. m. et Tub. (e quo Fisch. iam susceperat). Est: „si *quis quid dixerit* i. q. infinitum illud: *quodcumque quis dixerit*. Infra 94. B: ἀνδρὸς ὅν ἂν ἴδῃς κτλ. Euthyphr. 3. C: ὃν δ' ἄν καὶ ἄλλους οἴωνται ποιεῖν τοιούτους, θυμοῦνται cet., ubi v. Stallb. p. 17. Cf. *Heind.* ad Sophist. p. 388. *Schäfer.* in Steph. Thes. c. 7855. extr. et Appar. ad Demosth. T. III. p. 448. Dein Γ ὦ σώκρατες ἔφη. Pro γε Πs τε, om. Φ. In Cl. et Tub. γέ μοι δοκεῖ τι, quod sine dubio recipiendum. Similiter Φ τι μοι δοκεῖ τε. Certe pro δοκεῖ τι μοι, quod cum edd. retinuerunt Fisch. et Wytt., scribendum cum Heind.:

al. δοκεῖ τί μοι, quod in Vat. reperiri Stallb.: tradit. Loquutioni graecae λέγειν τι respondet fere vern. *Recht haben*, v. ad Protag. p. 179. et Phaedr. p. 516. ΠΦs ὁ χέβης. Tum ἄνδρες σοφοὶ ὡς ἀληθῶς coniungi oportet, ut 80. D: εἰς Ἅιδου ὡς ἀληθῶς (*in eum qui vere est Ἅιδης*). Infra 64. B: οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι. Ib. E: ὅ γε ὡς ἀληθῶς φιλόσοφος. 67. B: τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς. D: οἱ φιλοσοφοῦντες ὀρθῶς. E: οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες. al. innum. Steph. in marg. „*Quid enim sibi vellent viri vere sap.* (sapientes), *si dom. se meliores fugerent et ab illis temere discederent?* Vel, *levem ab causam disc.* Q. d. *Quid enim moveret illos ad fugiendum* etc.“ Dein pro volg. αὐτῶν Ξ cum codd. fere omnibus αὖτῶν, Φ ἂν αὐτῶν. Dein Gs φύγοιεν, Zitt. φεύγειεν., ΓΞΠΥΦ αἰτῶν pro volg. αὐτῶν. — εἰς σὲ τείνειν τὸν λόγον] *ad te tendere orationem*, h. e., *te petere oratione*. Imago ut bene Fisch. iam annotavit, ducta est ab iis, qui alios petunt arcu, qui telum in alios tendunt. Comparandum vern. *zielen*. Tum J: φέρω,

D. Cl. ἀπολίπών, Fl. d. ἀπολίπών. De part. ἀπολειπων post. v. ῥᾳδίως φέρεις posito v. *Math.* Gr. p. 1080. sq. Tum pro ὡς G οὗς. —

πρὸς ταῦτα ἀπολογήσασθαι] Sic Cl. ΔΠΦCs B Flor. a. c. d. m. Par. et Tub., G. πρὸς αὐτὰ ἀπολογ. In edd. πρὸς ταῦτα desunt, quae recte iam Heind. recepit, frustra obloquente Wolfio l. l. p. 31., qui v. πρὸς ταῦτα pro glossemate habebat (sic etiam Beckius: „sed est glossema. Simpliciter dicendum erat; se *defendere*“). Wolf.: Der Gedanke will gewiss hier rund ausgesprochen seyn: *ich sehe, ihr meint, ich soll meine Apologie machen, wie vor den Richtern.*“ Neque vero defensionem in universum hic significare potest Socrates, sed defensionem tantum ad illud quod Cebes ei obiecerat, facile ipsum ferre et amicos suos et rectores bonos, deos, relinquere, h. e., ipsum videri et amicos et dominos suos parvi aestimare. Ab hoc igitur crimine sese defendere debebat Socrates. Festive vero, dum voce ἀπολογήσασθαι utitur, defensionis suae in iudicio habitae meminit verbis adiectis ὥσπερ ἐν δικαστηρίῳ; eademque festivitas conspicitur in seqq.: πειραθῶ πρὸς ὑμᾶς πιθανώτερον ἀπολογήσασθαι, ἢ πρὸς τοὺς δικαστάς, et 69. E: εἴ τι οὖν ὑμῖν πιθανώτερός εἰμι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ ἢ τοῖς Ἀθηναίων δικασταῖς, εὖ ἂν ἔχοι. Pro ὥσπερ H. ὡς. Dein E ὁ om. ante Σιμμίας. Sq. πειραθῶ est vern: *Last mich versuchen* s. *ich will versuchen*, v. *Math.* Gr. p. 983. De φέρε seq.

coniunctivo vid. *Elmsl.* ad. Eurip. Heracl. 559. et ad Med. 1242. Cf. *Bernh.* Synt. p. 397. Tum Cl. Tub. Fl. d. *πιθανώτερον πρὸς ὑμᾶς*, Cod. Olymp. Ciz. *πιθανώτερον πρὸς τούτους ἢ πρὸς τοὺς δικαστάς*. Illa verborum collocatio videtur praestare; sic enim *πιθανώτερον* sequentibus *πρὸς τοὺς δικαστάς* magis oppositur (ut Socrates significet se iudicibus de innocentia sua non potuisse persuadere); contra *πρὸς ὑμᾶς* si praemittitur, inter se opponuntur *πρὸς ὑμᾶς* et *πρὸς τοὺς δικαστάς*; ita vero vox *πιθανώτερον* vim suam fere amittit. Art. *τοὺς* abest a Paris. J. Tum vv. *ἐγὼ γὰρ* cet. usque ad *ἢ τοῖς κακοῖς* retulit Stob. Eclog. Phys. I. p. 134. Aug. et Ciz. *εἰ μὴ* pro *εἰ μὲν μὴ*. Stob. *ἔξιν* pro *ἥξειν*. Sq. *ἄλλους* non est *alios*, sed *item* (vern. *auch* s. *ebenfalls*), v. ad Phaedr. p. 265. sq. Pro *θεοὺς* J habet *τοὺς*. Dein *καὶ* abest a *Γ* Aug. et Stob.; Vat. Fl. d. *παρὰ ἀνθρώπους*. Proxime Olymp. (ap. Forst. et Ciz.) *μὴ ἀγαναχτῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ*, quod esset: *si non aegre ferrem mortem*; revera autem Socrates non aegre ferebat mortem; itaque rectius habet *οὐκ ἀγαναχτῶν*: *quod non aegre fero mortem.* De praep. *περί*, quam Olymp. addit, non satis recte Fisch. annotat verbum *ἀγαναχτεῖν* simpliciter cum tertio casu construi: ponitur enim plerumque vel absolute s. sine casu (ut Phaedr. 241. B. 254. A. Gorg. 482. D. Phaedon. 62. D. E. 64. A. 68. B. 69. D. 117. D. Polit. VII. 515. E. 535. E. 536. C. VIII. 563. D. 568. E. al.) vel cum dativo (Protag. 380. D. Politic. 286. E. Criton. 43. C. Legg. III. 695. B.); sed etiam praepositiones ei adiunguntur, ut *ἐπί* (Apolog. 35. E.), *ὑπέρ* (Alcib. I. p. 119. C. Charm. 175. D. E. Euthyd. 283. D.) et *περί* (Epist. VII. 349. D.) Tum Ven. a. *νῦν δ'*.

ἄγδρας τε] Tub. *ἄνδρας*. Partic. *τε* refertur ad sqq. C *παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθούς*, quae, structurâ propter interjecta mutatâ, posita sunt pro *καὶ παρὰ θεοὺς δεσπ.* V. *Matth.* Gr. p. 1279. Eandem sententiam uberius tractavit Apologiae auctor p. 41. B. C. D. Adde *Cicer.* Cat. mai 23. Tusc. Disput. I, 41. Pro *ὅτι* *A*G a corr. m. et Stob. *τὸ μέντοι*, etiam *Γ* in marg. a rc. m. verba habet *τὸ — διαχωρισαίμην*, quod Forstero probabatur. Neque tamen est quod librorum scripturam *ὅτε — ἥξειν* relinquamus, quum saepius structura mutata coniunctiones *ὅτι*, *ὡς* al. excipiat infinitivus, v. ad Legg. p. 479. *Valcken.* Opusc. II. p. 300. *Matth.* Gr. p. 1058. sq. et quos Stallb. ad h. l. excitavit. Etenim duae conflatae sunt structurae; poni poterat *τὸ — ἥξειν* (i. q. *ὅτι — ἥξω*, non *ἥξοιμι*, quod Mudgius volebat), *εὖ ἴστε ὅτι — διαχωρισαίμην καὶ τοῦτο*, et: *ὅτι — ἥξω*; ex illa

structura sumtum est ἦξειν, ex hac coniunctio ὅτι; atque ὅτι positum est, ut haec oratio similitudinem gereret praegressae ὅτι παρ' ἄνδρας τε ἐλπίζω ἀφίξεσθαι; quam quidem convenientiam postulabat fere part. τε, qua verba παρ' ἄνδρας et παρὰ θεούς nectuntur. Repetito igitur ὅτε restituitur quodammodo oratio verbis καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἄν πάνυ διισχυρισαίμην interrupta. Verbis igitur ὅτι — ἦξειν haec oratio et cum praegressis (ὅτι — ἐλπίζω — ἀφίξεσθαι) et cum sequentibus (διισχυρισαίμην καὶ τοῦτο, int. τὸ ἐμὲ — ἦξειν) connectitur. Itaque videmus, quae in graeco sermone negligentiae cuiusdam (neglectae videlicet vel unigratae structurae, ἀναχολουθίας) videantur indicia esse, ea, si recte intelligantur, atque aestimentur, singularem quandam orationis conformandae artem patefacere. Male Forst. ad v. ὅτι — ἦξειν e praegressis intelligi posse ἐλπίζω arbitrabatur. Pro εἴπερ τι ἄλλο Heind. malebat εἴπερ τι καὶ ἄλλο. Mox sq. οὐχ ὁμοίως ἀγαν. est *non aeque* vel *perinde moveor* (int. atque moverer, si haec me spes non teneret); vern. *darum bin ich nicht so unwillig* (int. *wie ich sonst* s. *ausserdem seyn würde*). Sic οὐχ ὁμοίως Protag. 335. D: οὐχ ὁμοίως (vern. *nicht so gut*, int. *als wenn du dabei bist*) ἡμῖν ἔσονται οἱ διάλογοι. In Δ ἀγαθαχτῶν. Dein pro τι Φs τε, L τις. Fisch.: „*manere mortuos sortem, fortunam, conditionem quandam.*“ Hinc sequitur πολύ ἄμεινον (*longe meliorem*, int. *sortem* vel *conditionem*). Δ. et Fl. d. καὶ πολὺ ἄμεινον. Sq. πότερον abest a Γ Δ C E H J L Florr. a. b. c. i. m. Par. Tub. Aug. et pr. Y, in Clark. superscr. Quibus quidem libris suasoribus part. πότερον, quae otiosum esset orationis complementum (v. ad Phaedr. p. 574.) sine ulla controversia iuduci oportet. Cf. init. Conv. 172. B. al. Dein αὐτός est vern. *für dich*, v. ad Protag. p. 9. sq. Post αὐτὸς Δ Π Φ G s Ven. a. et Fl. d. interponunt οὕτως (Cl. in marg. αὕτως), quod arbitror reponendum esse. Usurpant enim Graeci οὕτως, ut nos part. *so* (h. l. *so für dich*), quod Grammatici vocant, ἠθικῶς. Dein pro χῷ Δ ὦ. Tum pro μεταδοίης Γ Δ Λ Φ C E G H J s Florr. d. i. m. Par. Ven. b. et Aug. μεταδώης vel μεταδῴης, Cl. μεταδωίης. γὰρ δὴ] E γὰρ ἤδη. Fl. d. om. δὴ. Dein D Δ ἀγαθὸν εἶναι. Art. ἡ ante v. ἀπολογία om. Cl. Tub. et Fl. d. Heind. et Stallb. articulum censebant retinendum esse, propterea quod haec referrentur ad superiora, ut ἡ ἀπολογία esset: *ea, quam dixisti, defensio.* At vere simpliciter ἅμα σου ἀπολογία ἔσται est i. q. ἅμα ἀπολογήσει: *simul te defendes* (int. *ab eo quod Cebes tibi obiecit*). Ficinus vertit: *Praeterea ita demum te apud nos purgaveris, si quae dicis,*

nobis etiam persuaseris. Accedit quod articulum probabilius est adjectum, quam omissum fuisse a librariis, quippe apologiae notae illius, (hinc ἡ ἀπολογία) recordatis. Ceterum Wolf. scribi inbebat ἅμα σοὶ, quia pron. σοὶ oppositum esset praegresso ἡμοιγε; quem iure nemo praeter Beckium audivit; nulla est enim h. l. pronominum oppositio. Tum ΔΠs ἔσται pro volgato ἐστίν. Ferri posse praesens Rückert. opinabatur interpretans: *atque haec est illa quam postulamus defensio*, si —. Pro ἅπερ Φ ἃ. Tum pro λέγῃς Cl. ΓΛYCGHLs Florr. a. b. c. m. Vat. Par. Aug. et Zitt. λέγεις, quod Fisch. iam ex Aug. dederat. In EJ verbum om. Dein Φ πείσεις. — πειράσομαί γε] Part. γε accessit e ΔΠΦG, quibus Bekk. quoque et Stallb. ed. Goth. paruerunt. Tum τόνδε (*hunc*, vern. *hier*, v. Matth. Gr. p. 874. sq.) om. F. Dein Δ σκεψώμεθα. Comma post v. σκεψώμεθα induci oportet, quoniam τὸν Κριτωνά, a v. σκεψώμεθα attractum, proprie cum seqq. ὃ βούλεσθαί μοι δοκεῖ εἰπεῖν cohaeret (πρῶτον δὲ σκεψώμεθα τί ἐστιν ὃ Κριτων ὧδε βούλεσθαί μοι δοκεῖ — εἰπεῖν): Florr. b. i. βούλεσθε. Tum δὲ Cl. in marg. habet, Tub. om., quod verum habemus. In Δs Ven. b. Fl. d. τί δ' scribitur. Post loquutionem τί ἄλλο ἢ, ut post οὐδὲν ἄλλο ἢ et formulam ἄλλο τι ἢ, verbum statim sequitur finitum (ut vern. *est ist nichts anderes, als der Mensch — sagt mir schon lange* pro: *als dieses, dass mir der Mensch schon lange sagt*). Sic Hipp. mai. 281. C: τί δ' οἴει — ἄλλο γε (int. αἴτιον), ἢ ἀδύνατοι ἦσαν καὶ οὐχ ἱκανοὶ ἐξικνεῖσθαι φρονήσει ἐπ' ἀμφότερα. Euthyd. 287. E: Τί ἄλλο γε — ἢ ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν. al. V. Heind. ad h. l. et Boisson. ad Philostr. Her. p. 439. In universum οὐδὲν ἄλλο et τὶ ἄλλο ἢ (proprie ἢ τοῦτο ὅτι) ita ponuntur ut simpliciter reddi possint voce vern. *bloss*, velut 76. A: οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἀναμιμνήσονται οὗτοι, al. V. *Matth.* Gr. p. 914. Sic hoc quoque loco τὶ ἄλλο γε ἢ non est *nimirum, videlicet*, ut Fisch. interpretabatur, sed vern. *bloss dieses* (int. *wollte* ich erinnern): *der Mensch* cet. Verbis ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμακον significatur „*undecimvirorum apparitor*, qui c. 65. vocatur ὁ τῶν ἕνδεκα ὑπηρέτης, et a Plutarch. Vit. Phoc. p. 758. E. ὁ δημόσιος, ab aliis etiam ὁ δήμιος. v. Pollux. 8, 71." *Fischer.* Pron. σοί abest. a ΠΦs.

C. 488. φράζειν] H. φράζειν νοεῖν, Cl. φροντίζειν, in marg. apposito φράζειν; idem est mendose scriptum illud in Tub. φραντίζειν. „Ante part. διαλεγ. fortasse requiritur art. τοὺς." *Heind.* Eum praebent ΔΠΦGs Fl. d. (in Cl. superscr.); neque tamen eo opus est, v. ad Protag. p. 72. Com-

parativus μᾶλλόν (Tub. πάλιν) est vern. zu sehr, v. Matth. Gr. p. 854. De re, calor cicutam, cuius natura frigida est, vi privat, ut minus sit efficax, v. Plin. H. N. XIV, 5. XXV, 23. Undecimvirorum autem minister sua ipse pecunia (duodecim drachmis) cicutam emebat, v. Plutarch. vit. Phoc. p. 758. E. Cf. quos Fisch. laudavit, Dresig. de cicuta, poena Athen. publ. s. 13. et Petit. Observv. miscc. I, 17. Tum Beckius: „Pro τοιοῦτον hic et l. 11. τοιοῦτο dedi, quia ante conson. legitur." Quod e Wolfii annotatione petitum est: Für τοιοῦτον [sic enim legendum pro τοσοῦτον] besser τοιοῦτο, wenigstens vor Consonanten." Idque habent ΓΞΥΣCEHJL Ven. a. Par. Florr. a. b. c. i. et Zitt. Sed v. ad Protag. p. 43. Fl. a. τὶ τὸ τοιοῦτο, Ven. a. Par. Florr. b. c. i. et Zitt. τὶ τοιοῦτο, edd. τούς τι τοιοῦτον. Tum L ἔφη ἔα. Cod. Olymp. Ciz. ἔα τοῦτον χαίρειν. De loquutione χαίρειν ἐᾶν, Latin. mittere s. missum facere, h. e., non curare, v. Valcken. ad Herod. IX, 41. et Eurip. Hippol. 113. Sq. μόνον (Latin. modo, vern. nur) more cum imperativo iunctum. Phaed. 262. D: ἔστω, ὡς λέγεις· μόνον δήλωσον ὃ φής. 268. A: Δείκνυ μόνον. Politic. 283. C: Λέγε μόνον. al. Ad v. παρασκευαζέτω Fisch. „terat semen cicutae et succum exprimat, quem mihi det bibere." — ἐὰν δὲ δέῃ]. δέ abest a ΞΥCHL Ven. a. Florr. c. m. Aug. Zitt. et cod. Olymp. Ciz. (in quo praeterea δεήσῃ scribitur). Quod sane probandum, ut verba sic cohaereant: ὡς, ἐὰν δέῃ, καὶ δὶς καὶ τρὶς δώσων. Sic in praegressis καὶ δὶς καὶ τρὶς, δὶς καὶ τρίς Phaedr. 235. A. al. V. Struv. Lectt. Lucian. in Misc. critt. II, 2. p. 233. Wolfio vero ἐὰν δὲ δέῃ magis placebat. Tum μέν τι pro μέντοι ΓΑΥCEG Ven. a Par. Florr. a. b. c. i. et Zitt. Pron. τί adverbiis (σχεδὸν, πάνυ, al.) sic solet subiici ut eorum vim adaugeat, etiam alia interposita voce, ut Lach. 192. C: σχεδὸν γάρ τι οἶδα. V. Matth. Gr. p. 911 sq. Ceterum σχεδόν hic asseverandi vim habet, v. ad Phaedr. p. 301. Dein pro ᾔδειν, quod in libris et scriptis et edd. exstat, Photius Lex. p. 50. (ap. Pierson. ad Moer. p. 173.) scribit ᾖδη: Ἠΐδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδειν. Εὐθυδήμῳ καὶ τῷ περὶ ψυχῆς· Ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι ᾖδη, ὁ Κρίτων. Euthydemi loco p. 271. C. etiam in Cl. et Vatic. Θ servatum est atticum ᾖδη, sicut libri nonnulli idem servarunt Euthyd. 302. A. Conc. 199. A. 219. E. Polit. I. 337. A. Epist. VII. 338. B. al. Pro genuino igitur habemus ᾖδη, quod, ut plurima alia Atticorum propria, in formam mutatum est communem. Quocirca probamus quod Fisch. h. l. e Photio ᾖδη restituit, quem Heind. secutus est, quamquam C. Schneider. Praef. ad Civit. p. XXXXIII. ᾔδειν

„tutius retineri, quam cum Photio in ἤδη mutari“ arbitrabatur; „nostri enim codices,“ ait, „nobis potiores esse debent.“ Equidem, qui hoc viri docti iudicium sane quam miror, potius Porsono assentior Advers. p. 96. scribenti „sic recte Photius Ms.“ Volg. ἤδειν retinuerunt Beck. Bekk. et Stallb. Dein Δ et Fl. d. ὁ χρίτων ἔφη. Tum πάλαι, quod in Ambr. s. om. et in edd. post πράγματα legitur, Cl. ΔΠΦG auctoribus ante v. πράγματα posuimus. Ven. b. ἀλλά με πάλ. πρ. π., Aug. πράγματα παρέσχεν. In particulae ἀλλά „rationem explicantis“ iteratione elegantiam nescio quam sibi reperisse visus erat Wytt. Immo prius ἀλλά est affirmantis (*sane*, *utique* vern. *wohl*), et alterum adversandi vim habet (*aber*). Apud Platonem quoque frequentissime ἀλλά — ἀλλά se excipiunt, ut Protag. 336. A. Parm. 132. C. 133. E. Conv. 199. C. Polit. I. 338. C. V. 459. C. al. Post v. βούλομαι addunt Cl. ΔΠΦs Fl. d. Tub. et Olymp. (ap. Forster. et cod. Ciz. V. Notit. cet. p. 7.) ἤδη, quod recte Bekk. et Stallb. receperunt. Heind. „e Tub. et Olymp.“ scripsit ἀλλ' ὑμῖν ἤδη pro ἀλλ' ὑμῖν δή (hunc igitur locum cum sequente confudit). Illud ἤδη Fisch. quoque probabat annotans: „Etiam Ficinus videtur ita legisse, vertit: *Ego vero — rationem vobis iam reddere volo.* At fieri tamen potest, ut particulam δὴ expresserit particula *iam*.“ Hinc Wolf.: „Nach ὑμῖν ist δὴ recht gut; wie Fisch. am Ende merkte: dass es ohne diess ein halbes δὴ ist, entstanden aus ἦδη, ist schon aus νῦν δή bekannt.“ Cuius vestigia sequutus Beckius annotavit: „H. ex lib. nonn. ἦδη. At recte ὑμῖν δὴ (*iam*) dicitur.“ — Part. δὴ affirmandi vocisque praegressae (ὑμῖν) efferendae vim habet (ut in πολλοὶ δή, νῦν δή al. v. *Matth.* Gr. p. 1209.), ἤδη vero temporis est particula; quocirca δή et ἤδη saepius in uno eodemque enuntiato reperiuntur conjuncta, v. ad Protag. p. 212. — τῷ ὄντι ἐν φιλοσ.] Positum hoc esse „οὐ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ σοφιστοῦ ὑποδυομένου τὸν φιλόσοφον — ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ πολιτικοῦ, annotavit Olympiod. Cod. Ciz. p. 11. (Not. et Recens. codd. Mss. cet.). Immo significatur vir vere philosophus; hinc in seqq. τῷ ὄντι οἱ φιλοσοφοῦντες, οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι, ὅ γε ὡς ἀληθῶς φιλόσοφος. al. V. ad p. 63. A. Tum Ξ Venett. a. b. Tub. Zitt. et pr. Γ cum Ald. Bass. 1. 2. θαῤῥεῖ. In Bas. 2. Meibom. e cod. vet. adscripserat θαῤῥεῖν. —

ἐκεῖ] „dictum est δεικτικῶς pro *in altera vita*“ Stallb. Po- 64
tius ἐκεῖ (*dort*) itapositum est ut solent ἐκεῖνα (vern. das *Jenseitige*) et τάδε (*citeriora*, h. e., *humana* et *terrestria*) inter se opponi, v.

ad Phaedr. p. 439. Dein E οἴεσθαι, Γ corr. οἴσεσθαι. Tum οὖν om. E. Post v. *Κέβης* interrogandi signum adiecimus; Graeci enim sic solent interrogationes usurpare (ut h. l. pro: *iam si quaeritis quomodo hoc se ita habere possit, ego conabor exponere*). V. ad Protag. p. 106. Post v. *Σιμμία* L. om. τε. Tum locus a v. *κινδυνεύουσι* ad *τεθνάναι* exstat ap. *Clem. Al.* Strom. III, 3. p. 433. C. (T. F. p. 518. Pott.) *Theodoret.* Ther. VIII. p. 601. C. et *Iambl.* Adh. ad philos. c. 13. p. 174. Kiessl. V. *ὀρθῶς* om. E; dein cod. Aug. et Theod. *σοφίας* pro *φιλοσοφίας*. Verbum *λελῆθέναι*, cui alios participium adiungi solet, particula ὅτι cum modo finito excipit, ut infra: *οὐ λελήθασιν ὅτι ἄξιοί εἰσι τοῦτο πάσχειν*. Cf. *Matth.* Gr. p. 1083. Dein *ἄλλο* om. Δ. Tum Theod. *ἐπιτηδεύουσιν αὐτοὶ*, ab eodem dein abest τε. De sententia, infra 67. D: *τὸ μελέτημα αὐτὸ τοῦτό ἐστι τῶν φιλοσόφων, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος*. Cf. 64. C. al. *Cicero* Tusc. I, 30: *tota enim philosophorum vita, ut ait idem* (Socrates), *commentatio mortis est.* C. 31: *secernere autem a corpore animum, nec quicquam aliud, est mori discere. Senec.* Consol. ad Marc. 23: *Inde est, quod Plato clamat: sapientis animum totum in mortem prominere, hoc velle, hoc meditari, hac semper cupidine ferri in exteriora tendentem*, ubi v. Lips. Cf. praeter ea quae Fisch. attulit *Rittershus.* ad Porphyr. vit. Pythag. p. 71. Pro *ἀποθνήσκειν* E J *θνήσκειν*; dein Vat. et Aug. *τεθνᾶναι*. V. *ἀποθνήσκειν* (*emori*) ipsum quasi moriendi actum vel conatum eumque per totam philosophi vitam durantem designat, *τεθνάναι* vero, (*mortuum esse*; de hac perfecti forma v. *Matth.* Gr. p. 357. 359. Fuerunt enim, qui *τεθνάναι* pro praesente a forma *τέθνημι* ducto haberent.) mortui statum et conditionem (cf. infra C.). Praesens et praeteritum, ut solent, coniuncta sunt, v. *Wytt.* ad Eunap. p. 61. et ad h. l. Bene vero Wytt. animadvertit, Platonem fortasse auctorem habuisse Epicharmum, cuius versum servaverit Sext. Empir. adv. Mathem. I, 273: *ἀποθανεῖν ἢ τεθνάναι οὔ μοι διαφέρει*. *Cicer.* Tusc. I, 8: *Sed quae tandem est Epicharmi ista sententia? Emori nolo: sed me esse mortuum nihil aestimo.* — ὃ] EGΠ et Fl. i. ἃ. Ad ὃ Abresch. Lectt. Aristaen. p. 266. intelligi iubebat *αὐτῷ* propter v. *ἀγαναχτεῖν*; Heind. vero traiectum putabat v. *ἀγαναχτεῖν* (ut hic esset verborum ordo: *ἥκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ, ὃ πάλαι — ἐπετήδευον, ἀγαναχτεῖν*) vel v. *ἀγαναχτεῖν* cum quarto casu iunctum esse. Posterius verum existimari oportet. Attulit vir doctus Demosth. de Cherson. p. 103: *καίτοι ἔγωγ' ἀγαναχτῶ καὶ αὐτὸ τοῦτο κλ.* Id. adv.

Conon. p. 1261: ἐγὼ δὲ — οὐχ ἧττον τοῦτ' ἀγαναχτήσαιμ' ἄν etc. Lys. p. 787: ὃ δὴ ἀγάνιῶ καὶ ἀγαναχτῶ etc. Adde Charmid. 175. D: τὸ μὲν οὖν ἐμὸν καὶ ἧττον ἀγαναχτῶ. ὑπὲρ δὲ σοῦ — πάνυ ἀγαναχτῶ. De hac verborum affectum designantium structura v. *Matth.* Gr. p. 757. sq. Dein Cl. Δs Ven. b. Florr. d. i. et Tub. προεθυμοῦντό. Tum Δ ἐπιτήδενον. —

οὐ πάνυ γέ με] Palat. Creuz. οὐ πάνυ μὲν δὴ γελ. B Dein J δέ. V. γελασείοντα Suid. et Schol. explicant γελαστικῶς ἔχοντα, γελάσαι θέλοντα. V. *Valcken.* ad Eurip. Phoeniss. 1214. Imitati sunt, ut videtur, *Eunap.* p. 13: οὔτι μάλα γελασείων ἐγέλασεν ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις Ἰάμβλιχος, et *Damasc.* ap. Suid. v. γελασείω. Cf. *Wyttenb.* ad Eunap. p. 55. Tum ΔΠΦGs et Flor. d. ἂν δὴ τοὺς π., in Cl. δὴ superscr. Dein τοῦτο abest a Par. II. Proxime ἐὺ om. Φ. Ven. a. ξυμφᾶναι. Pro τοὺς μέν Δ Fl. d. τούς γε. De part. μέν (vern. *wenigstens*) v. ad Phaedr. p. 351. Ceterum Simmias Thebanus his verbis non poterat nisi Thebanos s. Boeotios designare, homines a philosophia alienos et stupiditatis fama laborantes (nota ἡ βοιωτία ὗς, v. Olymp. et cf. *Plutarch.* de Genio Socr. 575. E. Alcib. p. 192. E. F. al.). Dacierius legit ὑμῖν vertens: *Athenienses vestri.* Schleierm. παρ' ἡμῖν Athenienses significari opinabatur, annotans: „*Kebes* [immo Simmias] *drückt sich hier in örtlicher Beziehung aus, und denkt offenbar an die Athener, nicht an die Theber.*“ Admirabilia sunt quae his subiicit: „*Aber sehr gern ist ihm erlaubt* (sic!) *so zu sagen, und man braucht nicht zu ändern in παρ' ὑμῖν.*“ Similiter Wolf.: „τοὺς μὲν παρ' ἡμῖν *sagt der redende Simmias freilich von den Thebanischen Landsleuten, — aber, indem* Plato *ihn sagen läst die bei uns vollends, dachte er selbst an die edlen Athenäer.*“ Haud-quamquam hercle Plato in Simmiae Thebani locum semet ipsum, (Atheniensem) potuit substituere; quocirca si Thebanum de civibus suis loquentem facit, non poterat nisi Thebanos significare. — θανατῶσι] Schol. θανάτου ἐπιθυμοῦσι. De verbis his quae vocitantur desideratívis v. *Valcken.* Annot. critt. in N. T. Opusc. II. p. 252. sq. et *Lobeck.* ad Phrynich. p. 80. sq. De v. λελήθασι (i. q. λέληθε quod sequitur) v. ad Phaedr. p. 251. Sic *Xenoph.* Oecon. I, 19: ὅτι πονηρότατοί γέ εἰσιν οὐδὲ σὲ λανθάνουσιν. Sq. τοῦτο (πάσχειν) refertur ad τὸ ἀποθνήσκειν. Tum Φs τ' ἄν. CJ Ven. b. et Zitt. τοὺς σφᾶς pro τοῦ σφᾶς; tum Ven. b. et Zitt.; σφᾶς γε. Sq. μὴ om. L, et τε Δ. Tum post θανάτου e Cl. ΔΠΦGs Vindd. 1. 3. 6. 8. Tub. Jambl. et Olymp. acces-

serunt verba καὶ οἷόν θανάτου. Interpretatio, quam Wytt. memorat, Sicula: *et quali digni sint morte et quali morte.* Ficinus: *qua ratione veri philosophi et mori studeant et morte sint digni.* Wolfius: „*Die — Worte, καὶ οἷον θανάτου, sind eines der widersinnigsten Glosseme, die man sehen kann, mit dem unser Heind. den Text nicht hätte verderben sollen.*“ Vir videlicet doctissimus in scriptione illa (*zu Platon's Phaedon*) id praepositum habebat ut de Heindorfio, de Platone optime merito, detraheret; quo quidem partium studio factum est, ut tam perverse de plurimis Platonis locis iudicaret. Wolfium audiverunt Beck. et Rückert. Eclog. Plat. p. 116., qui verba οἷον θανάτου opinabatur non veram mortem significatura esse, sed eam animi a corpore separationem, quae temperantia et abstinentia contineretur. At vero recte ponitur ἧ ἄξιοί εἰσι θανάτου καὶ οἷον θανάτου, *quatenus digni sint morte qualique morte*; in quibus hic inest sensus: quo magis et sincerius mortem appetunt, eo digniores sunt morte, eaque perfecta (h. e., ea qua animus penitus liberatur corporis vinclis). Tum L εἴπομεν. — αὐτούς] Aug. αὑτούς. Dein πάνυ γε pro πάνυ γ' C Vat. Venett. a. b. Florr. a. b. c. i. Par. Tub. et Zitt. quos sequutus est Stallb. V. Ἆρα μὴ ἄλλο τι (int. ἡγούμεθα) laudat *Epiphan.* adv. Haeres. II, 54. qui scribit ἄρα, post ἄλλο τι addit τὸν θάνατον ἡγούμεθα εἶναι, ἔφη, dein art. τὴν om. Mortis hanc definitionem habet *Cic.* Tusc. I, 9: *Sunt enim qui discessum animi a corpore putent esse mortem*, cet. Cf. Gorg. 524. B. *Phil.* leg. Allegor. I. T. I. p. 180. (ed. Pfeiff.) *Plutarch.* Cons. ad Apoll. 109. E. *Plotin.* Ennead. I, 6. p. 55. B. al. Dein τοῦτο τὸ τεθνάναι pro τοῦτο τεθνάναι ΓΠΦΟGHs Par. Florr. a. d. m. Tub. et Iambl. Art. τὸ recte iam Heind. susceperat (licet Kiessling. ad Iamblich. p. 177. aliter iudicaverit). Verba sic connexa sunt: καὶ τὸ τεθνάναι εἶναι τοῦτο, χωρὶς μὲν — τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν — αὐτὴν καθ' αὑτὴν εἶναι: ut verbis χωρὶς — εἶναι pronominis τοῦτο explicatio continuatur. Graeci enim eis, quae attenta et elata volunt, pron. demonstrativum praemittunt, infinitivum modo cum articulo modo sine art. ponentes, ut infra 75. D: τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἐστί, λαβόντα του ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀπολωλεκέναι. Gorg. 491. D: καὶ τὸ δίκαιον τοῦτ' ἐστί, πλέον ἔχειν τούτους τῶν ἄλλων, τοὺς ἄρχοντας τῶν ἀρχομένων. al. innum. V. *Matth.* Gr. p. 878. sq. et nostra ad Gorg. 467. D. Quocirca non opus est articulo τὸ interposito (v. Wiener. Litteraturz. 1814. Nr. 87.). V. χωρὶς — γεγονέναι om. H. De v. γεγονέναι v. *Bernhardy* Synt. p. 354. Dein

pro μὲν Aug. γὰρ, et Tub. ἀπὸ τῆς γῆς (pro ψυχῆς). Tum αὐτὸ pro ἑαυτὸ Cl. Δ Ven. b. Fl. d. Tub. Aug. Iambl. et cod. Olymp. Ciz., quod Fisch. reposuit.

P. 490. ἀπὸ τοῦ σώματος] Sic Cl. ΔΠΦGJ Fl. d. et Tub., quod Heind. iam e Tub. restituerat; a reliquis praep. ἀπὸ abest. Dein Ald. Bass. 1. 2. ἀπαλλαγῆσαν, ΔΞs Fl. d. ἑαυτὴν pro αὐτὴν. — ἆρα μὴ ἄλλο τι ὁ θάνατος] int. ἐστίν. Volgo ἄλλο τι ἢ ὁ θάνατος; recte a Φs abest ἢ, quos sequuti sunt Bekk. et Stallb. Coniunctivum ᾖ Heind. ita tueri studebat ut intelligeret δεδοίκατε, et *Matthiae* Gr. p. 1220. not. 3., ἆρα μὴ positum esse opinabatur pro ἆρα δεινὸν μὴ ἄλλο τι ᾖ ὁ θάνατος. Sed utrumque ab hoc loco alienum foret, quum his verbis, ut part. ἆρα ostendit, praegressa ἆρα μὴ ἄλλο τι (int. ἡγούμεθα τὸν θάνατον εἶναι) repetantur. Nec vero Wolf. audiendus est qui scripsit: „*beim Schlusse dreht sie sich* (die Frage) *zum zweifelnden Subiunctiv*, ἆρα μὴ ᾖ etc. *Beide Modi übrigens sind sehr üblich, und mussten es seyn; an ein* δέδοικας *est diesmal nicht zu denken: auch bei der erfreulichsten oder der gleichgültigsten Sache nimmt diese Frage den Subiunctiv an.*“ Virum graece doctissimum confundere potuisse μή vetandi vi positum (tum enim coniunctivum vel imperativum postulare constat) et μή interrogativum cum indicativo iungi solitum (Latin. *numquid*, vern. *ist wohl*, ut h. l. *ist wohl der Tod* cet. Vid. *Schäfer.* Melet. critt. p. 115. sq.) sane quam miramur. Cf. quae *Graser.* Spec. Advers. in Serm. Plat. nuper de eo genere disputavit p. 31. sq. In Cl. G et Tub. om. ὁ ante θάνατος, in Fl. d. erasum. Tum Tub. ὦ ἀγαθέ et ξυνδοκεῖ, G δοκῇ. Δ ὅπερ. Dein καὶ ἐμοί pro simplici ἐμοί ΔΠΦGs et Fl. d., in Cl. superscr. Part. καί sic post ὡς, ὥσπερ, ὅσπερ al. in comparatione poni solet v. *Matth.* Gr. p. 1259. Rückert. Ecl. Pl. p. 117. talia in Phaedone „legentium et describentium sedulitatem“ addidisse opinabatur. Pro τούτων Tub. τούτου. Bene Fisch.: „verba haec pertinent ad ea, quae deinceps disseruntur a Socrate de cura animi et de contemtione corporis eiusque voluptatum.“ —

ἡμᾶς] om. H. In Ciz. ὑμᾶς; idem Meib. in marg. Bas. 2. e cod. vet. adscripsit. Ficinus: *ex his enim vos arbitror planius quae perquirimus inventuros.* Attamen ἡμᾶς liquet in hac quam Socrates communiter cum amicis instituerit quaestione praestare. De v. τὰς τοιάσδε Wytt. „pron. τοιόσδε fere abundans repetendae significationi subiecti inservit.“ Immo demonstrativum sic interponitur ut lectoris animum ad sequentia intendat. Tum ΔΠ Tub. Iambl. et pr. G σίτων,

ι'

Cl. *σίτων* „i. e. *σιτίων* pro var. lect.“ Gaisf. Perpetua fere vocum *σιτία* et *σῖτα* permutatio, v. Heind. ad. h. l. Dein *τε* abest a Φs Ven. b. Tub. et Aug. Sq. *γε* in Tub. om. Clark. *ἥκιστά γε ὦ*. Vat. *ἔφη ὁ Σιμμίας, ὦ Σώκρατες*. Tum Fisch. sua sponte scripsit: *Τί δαί; — Τί δαί;* Bekker. quoque e *ΓΦ* dedit *τί δαί; — Τί δαί*, Vat. *τί δέ*, superscr. *αϊ*. Stallb. ed. Goth. *Τί δαί; τὰς ἄλλας κτλ.* Sed *δέ* nectens illud i. q. *porro* recte habet. Ad v. *τὰς τῶν ἀφροδισίων* e praegressis intelligenda praepos. *περί* (*ἐσπουδακέναι*), ut Polit. IV. 428. C: *Οὐκ ἄρα διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπιστήμην βουλευομένη — σοφὴ κλητέα πόλις. Οὐ μέντοι. Τί δέ; τὴν* (i. q. *διὰ τὴν*) *ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ χαλκοῦ* cet. Quem locum attulit Heind. corrigens *βουλευομένη*. Sed oratio mihi videtur e duobus membris coacta esse: *ὑπὲρ τῶν ξυλίνων σκευῶν βουλευομένη* et *διὰ τὴν τῶν ξυλίνων σκευῶν* (int. *ἐργασίας*) *ἐπιστήμην*, e quibus coniunctis factum est *διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπιστήμην βουλευομένη*. V. *Τί — Οὐδαμῶς* absunt ab Js. Pro *τὰς* L *τοὺς*. De cupiditatibus quae hic afferuntur Olymp.: *τριῶν οὐσῶν ἐνεργειῶν, ἢ φυσικῶν καὶ ἀναγκαίων, ὡς τὸ τρέφεσθαι καὶ καθεύδειν, ἢ φυσικῶν μέν, οὐκ ἀναγκαίων δέ, ὡς τὸ ἀφροδισιάζειν, ἢ οὔτε φυσικῶν οὔτε ἀναγκαίων, ὡς καλλωπισμὸς καὶ ὅσα τὰ τῆς ποικίλης ἐσθῆτος — οὐ χρήσεται ὅλως ὁ φιλόσοφος, ἀλλ' ἀπώσεται αὐτὰς* cet. *Cicer.* de Fin. II, 9: *Tria genera cupiditatum: naturales et necessarias, naturales non necessarias, nec naturales nec necessarias. Qui si diceret, cupiditatum esse duo genera, naturales et inanes, naturalium quoque item duo, necessarias et non necessarias, confecta res esset.* Cf. I, 13. *Diog. L.* X, 127. 130. et 149., ubi v. Menag. Tum Vat. Ven. b, et Flor. d. *σοι δοκεῖ* (sic Stallb. Var. Lectt. p. 128., nisi ad seqq. *τιμῶν δοκεῖ σοι* haec pertinent). Dein Cl. *κἀὶ διαφερόντων*, Tub. *καὶ διαφερ.* Ceterum Fisch. annotat: „*Ἱματίων κτήσεις* eleganter dictum est pro *ἱμάτια*.“ Immo est vern. *schöne Kleider und Schuhe zu besitzen* s. *einen Vorrath von schönen Kleidern und Schuhen zu haben*. Magis ad rem pertinent quae idem vir doctus subiicit: „*ἱμάτια διαφέροντα* sunt *pallia magnifica*, candida; nam pallia philosophorum erant fere sordida et detrita, qui *τρίβωνες* et *τριβώνια* dicebantur, Socratis pallium Xenoph. Memor. I, 6. 2. vocat *ἱμάτιον φαῦλον*, et Apulei. Metam. I. p. 104. Elmenh. *scissile palliastrum*. v. *Ferrar.* R. V. II, 4. 14. *Ὑποδήματα* autem Socrates laudat h. e., calceos, quibus contegitur totus pes (v. *Salmas.* ad Tertull. Pall.

p. 386. sq. et *Balduin.* de calc. 11.), quia ipse solebat incedere *ἀννπόδητος.*" [Cf. nostra ad Phaedr. p. 229.] Bene praeterea Forster. annotat, summum olim in calceis non mulierum modo, verum etiam hominum delicatorum luxum fuisse, allatis Athen. XII. 534. C. et Aelian. V. H. IX, 3. ib. Perizon. Cum vv. *καλλωπισμοὺς τοὺς περὶ το σῶμα* bene Fisch. contulit Ciceronis (de nat. Deor. II, 58.) *corporum lenocinia.* V. *καλλωπίζεσθαι*, ut idem vir doctus annotat, ponitur in eis qui exquisitius corpus ornant s. qui in cultu et ornatu corporis non elegantiam, sed munditiam affluentem sectantur, jactationis fere significatione adiuncta (v. ad Protag. p. 129.). Tum L *δοκεῖν τιμᾶν.* Dein Δ Π Φ G s *τιμᾶν σοι δοκεῖ*, quod recte Bekk. et Stallb. reposuerunt. Sqq. *καθ' ὅσον — ἀτιμάζειν* om. pr. *Π.* Pro *πολλὴ* Y Ven. a. et Zitt. *πολύ.* Fisch.: „*quatenus, quoad, usus eorum non vehementer necessarius est*, v. *Gatak.* ad Antonin. XII, 3. p. 348." Respexerunt ad hunc locum *Porphyr.* de abstin. I, 31. 38. et *Gregor. Naz.* Orat. I. p. 4. B. —

ὃ γε] V. ὅ γε — ἔφη om. pr. *Π* G. Dein *τοῦ* ante *τοιούτου* abest a Δ Π, in Fl. d. a manu rec. superscr. Pro *τοιούτου* Iambl. *τούτου.* Vv. *τετράφθαι — ψυχὴν* om. Δ a pr. m., Fl. d. *ἐατράφθαι*, superscr. *τετρα*; etiam in Vat. a. m. sec. *ἐατράφθαι.* Eodem in libro (ut narrat Stallb.) *ἐν τοῖς τοιούτοις πρῶτον μέν.* — E

ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος] Art. *τῆς* abest ab Aug. 65 Dein *ἀνθρώπων* om. Iambl. Tum Cl. *δήπου*, Tub. *γε δήπου*, Fl. d. *γε δὴ*, Aug. *σοί γέ που.* Dein *ἀνθρώποις* pro volg. *ἀνθρώπων* iam Fisch. e Tub. Aug. Bas. 2. et Iambl. restituerat: accedunt Cl. Δ Λ Ξ Φ C Π J L s Florr. a. b. c. d. i. m. Venett. a. b. Vindd. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. Par. et Zitt. Heindorfius: „*οἱ πολλοὶ ἀνθρώπων* ne graecum quidem est." Pro *ὦ* Iambl. *ἓν*, Scalig. coni. *εἰ*, cod. Rigalt. *ᾧ.* Dein Γ Λ Π Φ C E G H J L s Florr. a. b. c. i. m. Vindd. 1. 6. 8. Tub. Par. Aug. Zitt. et cod. Iambl. Rigalt. *μετέχειν*, ad quod repetendum foret praegressum *ἡδύ*, v. *Bernhard.* Synt. p. 304. Ad vv. *μηδὲ μετέχει* e praegresso relat. *ᾧ* suppleri oportet *ὅς*, v. *Matth.* Gr. p. 792. Dein pro *οὐκ* G a corr. m. *οὐδ'*. Pro *ἄξιον* Mudgius coniiciebat *ἄξιος*: „ut cum particula *ὃ* construatur, nempe *is minime dignus sit, qui vivere dicatur.*" Bene vero attulit Fisch. Criton. 53. C: *καὶ τοῦτο ποιοῦντι μᾶλλα ἄξιόν σοι ζῆν ἔσται;* In Vindicc. locor. quor. p. 532. idem vv. *ἄξιόν ἐστι ζῆν* addito casu tertio personae interpretatur *oportet, expedit vivere.* Immo *ἄξιον* dicitur quod pretium habet; quocirca *οὐκ ἄξιον εἶναι ζῆν* est: *eius* (quippo

qui voluptatibus careat) *vitam nullam esse ducendam*, h. e., intolerabilem s. miseram esse putandam, i. q. *ἀβίωτον* s. *οὐκ ἀξιοβίωτον* (Xenoph. Hist. Graec. IV, 4. 6. Vid. *Valcken.* ad Theocrit. Adon. p. 215. B. *Fabric.* ad Sextum. Empir. p. 712. al.). Sic *Xenoph.* Mem. Socr. I, 3. 3: *οὔτ' ἂν τοῖς ἀνθρώποις ἄξιον εἶναι ζῆν, εἰ τὰ παρὰ τῶν πονηρῶν μᾶλλον ἦν τοῖς θεοῖς κεχαρισμένα, ἢ τὰ παρὰ τῶν χρηστῶν.* Eandem adumbravit sententiam *Sophocl.* Antig. 1179:

τὰς γὰρ ἡδονὰς
Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημι' ἐγὼ
Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.

Polit. I. 329. A: *καὶ ἀγαναχτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι, καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες.* Quem quidem locum Cicero videtur respexisse de Senect. 3: *tum quod voluptatibus carerent, sine quibus vitam nullam putarent.* Cf. Phileb. 21. D. *Plutarch.* de aud. poet. 21. C. D. al. — *ἐγγύς τι τείνειν*] Prou. *τι* (quod ad v. *ἐγγύς* pertinet ut *πάνυ τι, μεταξύ τι* al. V. *Toup.* ad Longin. p. 395.) om. G. Ceterum *ἐγγύς τι τείνειν τοῦ τεθνάναι* est *propius abesse a morte* s. *similitudinem gerere mortui.* Polit. VIII. 548. D: *Οἶμαι μὲν — ἐγγύς τι αὐτὸν Γλαύκωνος τουτουῒ τείνειν ἕνεκά γε φιλονεικίας.* Sic etiam *τείνειν* cum praepos. *πρός* (*accedere ad* — i. q. *simile esse*) frequentatur ut Theaet. 169. A: *σὺ δέ μοι δοκεῖς πρὸς τὸν Σκίρρωνα μᾶλλον τείνειν.* Cratyl. 402. C: *καὶ πρὸς τὰ τοῦ Ἡρακλείτου πάντα τείνει.* Pro *τείνειν* Vat. et Zitt. *τείνει.* Dein Ξ *μὴ* pro *μηδέν;* in Vat., ut Stallb. tradit, scriptum est *μὴ δὲν* et *μὴ δὲ.* Tum Vat.: *εἰσι. Γ ἀληθῆ πάνυ.* Dein *ΠΦ Τί δαὶ δ.*, quod Bekker. recepit; idem sua sponte dederat Fisch. Tum art. *τὴν* post *αὐτὴν* addunt Cl. *ΓΔΛ ΠΥΦCEJs* Florr. a. b. c. d. i. m. Tub. Aug. et rc. Ξ; eundem iam Fisch. e Tub. Aug. et Olymp. restituerat. Iambl. p. 178. Kiessl. *καὶ μὴν περί γε αὐτὴν τῆς φρ. κτῆσιν.* Locum vertit *Tertullian.* de Anima 18: *Quid tum ergo ipsam prudentiae possessionem? utrumne impedimentum erit corpus, annon, si quis illud socium assumserit in quaestionem? Tale quid dico: habetne veritatem aliquam visio et auditio hominibus, annon? Annon etiam poetae haec nobis semper obmussant, quod neque audiamus certum neque videamus? Κτῆσις* vero non est h. l. possessio, sed comparatio, (vern. Erlangung). V. *ἐν τῇ ζητήσει* in universum sunt: *in indagatione* (int. veri), qua quidem *φρόνησις*, intelligentia, comparatur. Schleierm. „*bei dem Streben darnach*," potius est: *beim Forschen.* Pro *φρονήσεως Λ σωφροσύνης.* Dein

Aug. ξυμπαράλαμβάνῃ, quod Fisch. recepit, qui verba τὸ σῶμα ἐν τῇ ζητήσει κοινωνὸν ξυμπαραλαμβάνειν interpretatur: *in natura rerum indaganda* (malim: *in veri indagatione*) *uti opera et ministerio corporis*, i. e., *sensuum*. In G exstat συγκοινωνον παραλ. — οἷον τὸ τοιόνδε λέγω] „*quod quidem ita intelligi volo: quod quidem hanc habet sententiam.*“ Fisch. Potius pron. οἷον frequentatur, ubi res universe proposita exemplo illustratur. Est igitur vernaculum: *ich meine zum Beispiel dieses.* —

ἆρα ἔχει] Φ ἆρα γε ἔχει. Dein Aug. et Olymp. ἡ ὄψις, quod Fisch. recepit, bene interpretans: *num est veritas quaedam in visu et auditu*, h. e., *num oculi et aures sunt veritatis nuntiae? num ea, quae oculis cernuntur, quae auribus hauriuntur et percipiuntur, talia sunt qualia et oculis et auribus videntur?* Tum Cl. Δ ΠGL Fl. d. Tub. ἡμῖν ἀεὶ pro ἀεὶ ἡμῖν idque Stallb. sequutus est. Φ ἀεὶ ὅτι. Dein pro θρυλλοῦσιν Cl. et Δ θρυλοῦσιν, quod recte Bekk. recepit. V. *Schaefer.* ad Dionys. de comp. verb. p. 122. *Buttm.* ad Demosth. in Mid. p. 89. Olymp.: ποιητὰς λέγει Παρμενίδην (v. Sext. Emp. VII, 111. et *Diog. L.* IX, 27. ibique Menag. Cf. *Brandis* Commentatt. Eleat. p. 148. sq.), Ἐμπεδοκλέα (v. *Sext. Empir.* IX, 122 — 124. al. *Cicero* Acad. II, 5: *Empedocles quidem — abstrusa esse omnia, nihil nos sentire, nihil cernere, nihil omnino, quale sit, posse reperire.* Ib. C. 23: *Num ergo is excaecat nos aut orbat sensibus, si parum magnam vim censet in eis esse ad ea, quae sub eos subiecta sunt judicanda?*), Ἐπίχαρμον (v. *Diog. L.* III, 12.): οὗτοι γὰρ οὐδὲν ἀκριβὲς λέγουσιν εἰδέναι τὴν αἴσθησιν, καθάπερ Ἐπίχαρμός φησι· Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει, τὰ δὲ ἄλλα πάντα κωφὰ καὶ τυφλά cet. Epicharmi versum (sic legendum: Νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει, τἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά, v. *Grot.* in Dict. poëtarum ex Stobaeo p. 33.) illustrarunt *Rittersh.* ad Porphyr. vit. Pythag. §. 46. et *Wytt.* ad Plutarch. de Alex. virt. et fort. p. 336. B. — ἀκριβὲς] E ἀκριβῶς. Procl. in Tim. p. 105: Διὸ καὶ ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης πολλὰ κατηγορεῖ τῆς αἰσθήσεως, οὔτε ἀκούομεν ἀκριβῶς οὐδὲν οὔτε ὁρῶμεν. Recte tamen habet ἀκριβές. Critia 107. C: ἅτε οὐδὲν εἰδότες ἀκριβὲς περὶ τῶν τοιούτων. al. In G om. οὐδέν. Dein εἰ abest a Ven. a. Tum Ven. b. μὴ δέ, Π σοφοῖς. — σχολῇ αἴ γε] Sic Cl. ΓΔΛΞΠΥΦCGHJLs Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Zitt. et Iambl. pro volg. σχολῇ γε αἱ. Ven. a. σχολῇ αἴ τε; dein ἢ σοὶ οὐ δ. In seqq. G om. που et pro δοκοῦσιν E scribit δοκεῖ. Tum Aug. πότε μὲν οὖν. Art.

τοῦ abest a Zitt. *Π* a corr. manu et *Γ* a pr. m. ἐπιχειρῆτις σκοπ.

P. 492. *Ἆρ' οὖν οὐκ*] οὐκ om. p. G. Wytt.: „hoc C loco λογίζεσθαι a Platone dicitur animi cogitatio et indagatio veri, quae fit sine corporis sensuumque adiumento; quam facultatem, λόγον appellatam, habet ὁ νοῦς. — Haec facultatis actio, sive causis quaerendis sive in quocumque veri genere imitando occupata, dicitur λογίζεσθαι, cui respondet latinum *ratiocinari*." Tum ἄλλοθι om. Zitt. Dein Fl. d. λογίζεται δέ που, Cl. που τοῦ τότε; Tub. τοῦτό τε pro τότε, Iambl. ποτέ, Φς κάλλιστα τότε G τότε καὶ μάλιστα. — *αὐτὴν τούτων μηδέν*] *Δ ΠΦ*Gs μηδὲν τούτων αὐτήν, quod rite sequuti sunt Bekk. et Stallb. Ang. αὐτοῖς pro αὐτήν. Tum L παραλίπη. Steph. in marg. vertit: *ipsi null. c. s.* [h. e. *nullus corporis sensus*] *molestus est*, vel, *negotium facessit*. Usque a vv. μήτε ὄψις ad ἀλλ' ὅτι in Fl. d. lacuna est, quae in marg. expletur. Dein edd. superiores μή τέ, Cl. μὴ δέ, Tub. μηδέ; Fl. d. μὴ δέ τις. Tum Aug. Iambl. cod. Rigalt. καθ' ἑαυτήν; *Δ* γίγνεται Ven. b. καθ' ὅσον pro καθόσον, quod edd. habent, et *Δ* pr. Ξ et Iambl. Rigalt. ἠρέγεται. Seqq. Οὐκοῦν — καθ' αὑτὴν γίγνεσθαι laudat Clem. Al. Strom. III. p. 433. (T. I. p. 518. Pott.) apud quem scribitur γίνεσθαι. —

Τί δὲ δὴ] Y Fl. c. τί δαὶ δή, Vat. τί δε δή. D Fisch. dedit *Τί δαὶ δή*. Dein τὰ om. H, τὰ τοιάδε abest ab Olymp., *Π*G τὰ τοιαῦτα. Pro τι Ald. Bass. 1. 2. τοι. Tum *Π* δίκαιον εἶναι. Olymp.: αὐτὸ δίκαιον καλεῖ τὴν ἰδέαν, h. e., ut rite Fisch. interpretatur, formam, speciem iusti, quae semper eadem est solaque mente cernitur, non iustum, quatenus inest vel rebus vel personis, v. Cicer. Acadd. I, 9. sq. Tusc. I, 24. Pronomine enim αὐτό, ut constat, natura per se spectata s. absoluta designatur. — Tum Cl. φ. μέντοι pro volg. φ. τι; in *ΓΔΛΞΠ*CEGH Florr. a. b. c. d. m. Tub. Aug. φαμέν τοι. Hic quoque, ut sexcentis aliis locis, τῑ et τῐ inter se permutata sunt et μέν post φαμέν excidit. Φ. μέντοι recte iam Heind. restituerat, licet Beckius hoc improbaverit τι censens respondendum esse. *Heusd.* in spec. crit. Plat. p. 15. corrigebat φαμέν τι μέντοι. Ceterum part. affirmans μέντοι sic in responsione ponitur. Infra 68. A. ι Οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη —; Πολλὴ μέντοι, νὴ Δία, 73. D. 81. D. 93. C. al. V. *Matth.* Gr. 1264. Tum scribendum cum Cl. *Δ* ΦCs Florr. a. c. d. i. m. et Tub. Καὶ καλόν γέ τι, quod, quum recte Fisch. et Heusd. Spec. crit. p. 16. commendassent, Stallb. recepit. Volgo Καὶ οὖ

καλὸν καὶ ἀγαθόν, quod Heind. mutavit in Καὶ αὖ καλόν γέ τι καὶ ἀγαθόν. Fisch.: „Ficini versio latina habet: *Rursus ipsum pulchrum ipsumque bonum aliquid esse?* An legit καὶ αὖ?“ Atque hoc αὖ Bekk. libris invitis recepit; praeterea dedit γέ τοι pro γέ τι e libro *II* (sic etiam Fl. b.). — Pro ἤδη Cl. et Tub. τί δὴ; Cl. in marg. habet ἤδη, contra Fl. d. in marg. τί δή. Ficinus: *Num aliquando horum aliquid oculis percepisti?* Dein τι abest a G et τῶν τοιούτων ab Aug. — λέγω δὲ] *Λ Φ* λ. δή. Dein *Γ J* et Aug. ὑγείας, J ἄλλων ἁπάντων. Sqq. ὃ τυγχάνει ἕκαστον ὂν vocl. οὐσίας interpretationis causa adiecta sunt, ut bene iam Fisch. annotavit. Polit. II. 377. E: Ὅταν εἰκάζῃ τις κακῶς οὐσίαν τῷ λόγῳ περὶ θεῶν τε καὶ ἡρώων, οἷοί εἰσιν. Menon. 72. B: μελίττης περὶ οὐσίας, ὅ τί ποτ' ἐστί. Heind.: „Unde coniicias, vocabulum, alias τὸ εἶναι significans, hac vi Platonis aetate nondum fuisse vulgatum.“ —

τἀληθέστατον αὐτῶν] Cl. Tub. αὐτῶν τὸ ἀληθέστατον. *Γ Δ Λ Φ* Gs Fl. d. Aug. αὐτῶν τἀληθέστατον, Ven. *Π* αὐτῶν ἀληθέστατον. Dein ἢ ὧδε ἔχει. Vat. Ven. b. Florr. a. c. d. m. Tub. Aug. Tum ἡμῶν om. pr. Ξ. Iambl. ἀλλ' οὗς ἂν — παρασκευάζηται (cod. Ciz. παρασκευάσηται; v. Kiessling. p. 181.) — περὶ οὗ ὁ σκόπος. V. παρασκευάζεσθαι est *instituere*, *sibi proponere* — (vern. *sich vorsetzen; vornehmen*). 98. A: παρεσκευάσμην ὡς οὐκέτι προσθησόμενος αἰτίας ἄλλο εἶδος. Cf. 67. D. Cratyl. 440. E: νῦν δέ, ὥσπερ παρεσκεύασαι, πορεύου εἰς ἀγρόν. Dein αὐτὸ ἕκαστον est, ut Fisch. recte interpretatur, *cuiusque rei forma et species* s. *unumquodque per se spectatum*. G ἐγγυτάτω. Tum Cl. ποιήσηι, superscr. εῖε, Tub. ποιήσῃ. Dein L αὐτῆς et Φs cum pr. *Π* μήποτε. Reddidit haec *Tertullian.* de Anim. 18. (T. IV. p. 246. Seml.) et respexerunt *Clem. Al.* Strom. V. p. 580. et *Iustin.* Mart. Dial. c. Tryph. 4. p. 110. A. Tertullianus vertit: *neque visionem proponens*, ut videri possit legisse προτιθέμενος pro παρατιθέμενος (*apponens*, h. e., *adhibens*, *ut comitem* et *socium*, ut Wytt. interpretatur.). — μήτε τινὰ ἄλλην] Sic Tub. Similiter Cl. μήτε τίνα ἄλλην, *Δ Π* Fl. i. μήτε τινα ἄλλην, etiam Φs τινὰ addunt, quo edd. carent. Heind. annotat: „Lysias pro Polystr. p. 679: οὐδεὶς τοίνυν ἂν εἴποι τις ὅπως τῶν ὑμετέρων ἔχει. Atque sic saepe reperitur οὐδέν τι, *nihil quidquam*.“ Cf. Lexic. Xenoph. IV. p. 304. Dein Zitt. οὐδὲ μίαν pro μηδεμίαν. —

αὐτῇ] Iambl. αὐτὴ. Tum G ἀὐτὴν καὶ. Bas. 2. 60 αὐτὴν. Dein J εἰλικρινῇ, ut in sqq. libri plures εἰλικρινές,

quod restituendum videtur. Fisch. „αὐτὴ καθ' αὑτὴν εἰλικρινὴς διάνοια est *mens pura*, h. e., *libera a sensibus corporis, sensus corporis non adhibens*, et αὐτὸ καθ' αὑτὸ εἰλικρινὲς ἕκαστον sunt *sola, seiuncta et separata ab omnibus aliis rebus, singula.*" Articulo τῇ ante διανοίᾳ effertur quodammodo substantivum, ut sit: *mente, quae non est commixta, sed pura* s. *a reliquis omnibus rebus seiuncta*. V. de hac articuli vi. *Matth.* Gr. p. 548. 551. De re, *Cicero* Acad. IV, 46: *Plato autem omne iudicium veritatis veritatemque ipsam, abductam ab opinionibus et a sensibus, cogitationis ipsius et mentis esse voluit.* — εἰλικρινὲς] Sic Cl. et Fl. i., ut supra Par. J εἰλικρινῇ. Vox enim εἰλικρινές, quam Valcken. Schol. ad N. T. T. II. p. 181. a v. εἶλος (globus) et κρίνω formatam esse putabat, sine dubio ducta est a v. εἴλη (ἕλη, vern. Helle), unde εἴλησις al. (v. ad Legg. p. 275.). Est igitur proprie id quod ad solem inspectum et examinatum (conferendum ὑπ' αὐγὰς ἰδεῖν, v. ad Phaedr. p. 560.) purum reperitur. V. *Ernesti* Clav. Cicer. v. εἰλικρινές. — Dein ἐπιχειρολῃ scribunt Γ et Iambl. p. 77. cod. Ciz. ed. Arc. et Kiessling. p. 182., quod Heind. reposuit pro volg. ἐπιχειρεῖ. Cl. ἐπιχειροῖ, superscr. ῃ (Olymp. ἐπιχειρῇ); etiam Δ Π Y C G H s. Florr. a. c. d. i. Par. Tub. Aug. Zitt. et Turneb. habent ἐπιχειροῖ, quod recte Fischer. Beck. et Stallb. restituerunt. Dein Tub. θυρεύειν. De v. θηρεύειν v. ad Phaedr. p. 466. — ὡς ἔπος εἰπεῖν ξύμπ.] ὡς om. p. Γ. Ceterum verba ὡς ἔπος εἰπεῖν (Stallb. *propemodum dixerim*) referuntur ad sqq. ξύμπαντος τοῦ σώματος: *ab universo omnino corpore*, v. ad Phaedr. p. 509. sq. et Gorg. 466. D. 501. A. Aliter Stallbaum. ad Polit. I. p. 50. sq. statuit. Loquutionem videlicet, quae proprie leniorem habet significationem (veru. *so zu sagen*, h. e., *beinahe, fast*, ut Phaedon. 80. D: ὅμως ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀθάνατά ἐστιν), Graeci inore ponunt pro fortiore (Latin. *omnino, plane*), praesertim si verba ὡς ἔπος εἰπεῖν coniuncta sunt cum οὐδείς (Latin. *nihil omnino*) vel πᾶς, σύμπας al. Π παντὸς pro ξύμπαντος. Bas. 2. κοινονῇ. Dein Λ H J et pr. Γ οὗτος pro οὗτος. Tum καὶ ante ἄλλος addunt Cl. Π Φ G s Vindd. 1. 6. Tub. et Aristipp., quod interpretatio Sicula (ut Wyttenb. tradit) confirmat. —

τοιάνδε τινὰ] G τινὰ τοιάνδε. Dein Δ Fl. d. et Iambl. γνησίοις. Olymp.: γνησίοις φιλοσόφοις εἶπε διὰ τοὺς πολιτικούς. Cod. Ciz. (Not. p. 8.) τοῖς γνησίως φιλοσοφοῦσι. Dein τοιαῦτ' pro τοιαῦτα Ambr. s. Ven. a. Florr. a. c. m. et Zitt. Tum ἄττα (Bas. 2. ἅττα) om. Δ, Fl. d. a m. sec.

superscriptum habet. Dein pro ὅτι Δ et codd. Pariss. duo καὶ, et pro κινδυνεύει ΔL κινδυνεύοι. Usque a verbis *Κινδυνεύει τ.* ipsos philosophos inter se disserentes induci sponte intelligitur. Pro τοι, cuius sollemnis est in sententiis usus (v. ad Protag. p. 175.), Δ a corr. m. habet γε, Fl. d. γε, superscr. τοι, om. ΓG. In Iambl. ed. Arc. et cod. Ciz. τι (cod. Par. τῳ); unde Kiessling. ed. Iambl. p. 183. et Heind. h. l. scripserunt *Κινδυνεύει τις.* — *ὥσπερ-ἀτραπός τις*] Sic Cl. ΔΠΦs Fl. d. et Tub. A reliquis libris τις abest, quod recte Fisch. Beck. Stallb. et Bekk. dederunt. Olymp.: φησὶν ὅτι ταύτην τὴν ἀτραπὸν ἰτέον, οὐ τὴν λεωφόρον, τοῦτ' ἔστι, καθαρτικῶς ζητητέον (scribitur ζητέον): ἀτραπὸς γὰρ ἡ ὁδός, τοῦτ' ἔστιν, ἡ κάθαρσις ἡ πρὸς τὴν θεωρίαν ἄγουσα· οὐ τὴν λεωφόρον δὲ δεῖ ἰέναι, τοῦτ' ἔστι, τὴν τῶν πολλῶν· καὶ Πυθαγόρειον γὰρ ἦν παράγγελμα φεύγειν τὰς λεωφόρους. Similiter *Iamblich.* Adhort. ad philos. c. 21. (p. 312. Kiessl.): τὰς λεωφόρους ὁδοὺς ἐκκλίνων διὰ τῶν ἀτραπῶν βάδιζε. Cf. *Aelian.* V. H. IV, 17. ib. Perizon. Iambl. p. 328. sq. ibique Kiessling. *Callimach.* fragm. p. 541. ed. Ernesti et *Valken.* ad Callim. Eleg. fragm. p. 298. Quos sequutus Fisch. annotabat: „Scilicet ἡ λεωφόρος, *via regia*, hoc in genere est venari et investigare studere naturam rerum ope corporis eiusque sensuum, sed ἀτραπός, *deverticulum*, *semita*, est persequi naturam rerum sola mente, sensibus corporis non adhibitis." Similiter Heind.: „*in investiganda veritate non regia via* s. *ea quam vulgus ingrediatur*: *sed semita quadam esse incedendum*, h. e., veritatem indagaturis non, ut vulgus faciat, corpus adhibendum esse eiusque sensus, sed solam sequendam rationem ab omni corporis contagione seiunctam." Stallb. quoque, Olymp. sequutus, annotat: „ἀτραπός, *semita*, intelligitur λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος, ut infra p. 67. C. vocatur." Equidem viros doctos ab Olympiodoro, hic quoque mystica sua et Pythagorica subiiciente, se in fraudem induci passos esse arbitror. Ἀτραπὸς videlicet simpliciter *viam* vel *iter* designat, et quemadmodum nihil fere frequentius est loquutionibus *iter sermonis* (v. c. Cicer. de Legg. I, 13. p. 37.), *via* et *ratione disputare* al., sic etiam sermo, disputatio vel quaestio (σκέψις) cum via et itinere comparatur, v. *Heusd.* Spec. Plat. p. 130. sq. Sic Politic. 258. B: Τὴν οὖν πολιτικὴν ἀτραπὸν πῇ τις ἀνευρήσει; Lysid. 213. E: καὶ γὰρ χαλεπή τίς μοι φαίνεται, ὥσπερ ὁδός, ἡ σκέψις al. Similiter orationis cursum (quem nos vocamus *Verlauf* s. *Fortgang der Rede*) cum rati veteres comparant, ut *Cicer.*

Tusc. I, 30: *itaque dubitans, circumspectans — tamquam ratis in mari immenso, nostra velitur oratio.* V. ad Legg. p. 480. Hoc igitur loco est *quasi via quaedam nos videtur in hac quaestione adducere*, i. q. quaestio tamquam via nos videtur adducere (vern. *die vernünftige Forschung scheint uns wie ein Pfad dahin zu leiten.*). Verbum quod sequitur ἐχφέρειν vario modo interpretati sunt viri docti. Atque Heind. quidem comparabat Sophocleum illud (Aiac. v. 7.): ἐν δέ σ' ἐχφέρει κυνὸς Λαχαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις (Cf. Oedip. Colon. 1424.), ubi Herm. interpretatur: *eo quo velis aliquid perducere.* Wytt.: „*videtur tamen quasi semita nos oppositionis in hac quaestione ad exitum ducere.*“ Beck. „*videtur vero veluti semita quaedam* (non regia via) *nos ducere* (ea incedendum esse) *in quaerenda veritate cum ratione* (ratione duce).“ Kiessling. ad Iambl. p. 183.: „*nobis cum ratione* (i. e., *et rationi*) *quasi semita relicta est, qua in rebus investigandis ex sensuum perturbationibus evadamus et ad aliquam veri cognitionem perveniamus.*“ Addit vir doctus: „ἐχφέρειν est, *quod nos dicimus, ins Freye führen.*“ Similiter Stallb. verba ita accipiebat, ac si plene legeretur: ὅτι κινδυνεύει ὥσπερ ἀτραπός τις ἡμᾶς ἐκ ταύτης ταραχῆς καὶ θορύβου ἐχφέρειν. Pariter Schleierm. vertit: *dass uns nehmlich wohl mit der Vernunft in der Erforschung ein Fusssteig herausführen mag.* Immo ἐχφέρειν est proprie *tandem perducere* (praepos. enim ἐκ hanc absolutionis vel ad finem perducendi significationem in verbis compositis habere constat, v. Viger. p. 702. Herm.), et in universum *adducere* (praep. enim ἐκ in compositis saepenumero vim suam deponit, v. *Fischer.* ad Weller. III, 2. p. 125. sq.). Sic Cratyl. 386. A: Ἤδη ποτὲ ἔγωγε — ἀπορῶν καὶ ἐνταῦθα ἐξηνέχθην εἰς ἅπερ Πρωταγόρας λέγει. Ib. Τί δέ; ἐς τόδε ἤδη ἐξηνέχθης, ὥστε μὴ πάνυ σοι δοκεῖν εἶναί τινα ἄνθρωπον πονηρόν. Simplex autem verbum adducendi Graeci, ut solent, ita ponunt ut cognata eo involuta sit significatio: *aliquem* enim *adducere* usurpant pro: *aliquem eo adducere ut existimet*, h. e., *alicui persuadere, aliquem docere* et quae alia sunt generis eiusdem. Similiter v. προσβιβάζειν, *adducere*, est *adducere aliquem ut existimet*; hinc *persuadere* vel *docere*, v. ad Phaedr. p. 235. sq. Atque eam in partem intellexit Ficinus vertens: *Necessaria itaque ratione concluditur nos quadam rationis ipsius via ad id considerando perduci; videlicet donec — nunquam nos — consecuturos.* Atque ex hoc verbo (*quasi via quaedam nos eo adducit ut existimemus*, h. e., *nobis patefacit, nos docet*) pendet coniunctio quae sequitur ὅτι,

quam male, si quid video, accipiebant Heind. et Stallb. interpretati *propterea quod*. Ceterum ΔΠΦGs scribunt ἡμᾶς ἐκφέρειν pro ἐκφέρειν ἡμᾶς; idque recte mihi videtur Bekker. restituisse. — μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει] A Par. E abest. art. τοῦ. Verba haec annexa sunt pronomini ἡμᾶς, ita ut ἡμᾶς μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει idem sit quod ἡμᾶς μετὰ τοῦ λόγου σκεψαμένους: *quasi via quaedam nos ratione quaerentes eo perducit ut existimemus, nunquam fore ut* cet. Verba μετὰ τοῦ λόγου Heind. interpretabatur *praeeunte et ducente ratione* (v. *Math.* Gr. p. 1170.) et Stallb. intelligebat *veri investigationem cum mente et ratione coniunctam*, h. e., *ratione institutam*. Immo μετὰ τοῦ λόγου (ut supra μετὰ τοῦ λογισμοῦ, i. q. τῇ διανοίᾳ χρωμένους ἐν τῇ σκέψει) simpliciter est *cum ratione* s. *ratione*. Etenim huiusmodi dictiones, in quibus μετά cum genitivo iunctum est, si substantivum vel antecedit vel sequitur, adiectivo exprimere potes (ut h. l. vern. *bei der vernünftigen Forschung*), verbum autem si praecedit vel sequitur, adverbii fere partes obtinent, velut Phaedr. 249. A: ἢ παιδεραστήσαντος μετὰ φιλοσοφίας (vern. *oder desjenigen, der philosophisch geliebt hat*). Et propter potiorem quam habent vim v. μετὰ τοῦ λόγου, simul quia his priora μετὰ τοῦ λόγου, αὐτῇ τῇ διανοίᾳ al. quodammodo repetuntur, praeposita sunt vocibus ἐν τῇ σκέψει. Quocirca audiri non debet Schleierm. p. 468. annotans: „Jeder fühlt aber gewiss, wie unbequem hier die Worte μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει als Bestimmung von ἡμᾶς so zu sagen angeflickt sind. Man könnte leicht auf den Verdacht kommen, sie hätten sich verirrt, und sollten eigentlich hinter ἔχωμεν stehen: *Dass uns nehmlich wohl ein Fusssteig herausführen mag, weil so lange wir noch den Leib haben mit der Vernunft bei dem Erforschen, und unsere Seele* u. s. w.“ Quae quidem quanto opere a vera loci sententia abhorreant, non desiderat orationem meam.

P. 494. ἕως ἄν] Laudat vv. ἕως ἄν — ἐπιθυμοῦμεν *Clem. Al.* Strom. III. p. 433.; et latine retulit usque ad vv. πᾶν τὸ εἰλικρινές. „*Claudianus Mamert.* de statu Animae II, 7. p. 130. s. Barth.: ad quem eius locum conf. Andreas Schottus Nodd. Cicer. 3, 12.“ Fisch. Part. καὶ abest a L. Dein Ven. a. Tub. Zitt. Clem. et cod. Iambl. Rigalt. συμπεφυρμένη. De re, cf. Plotin. Ennead. I, 2, p. 13. D. 54. D. Tum ᾖ om. Clem., ἡμῶν Ξ, et ante praep. μετὰ Clem. interponit art. ἡ. — τοῦ τοιούτου κακοῦ] Art. τοῦ om. Δ, superscr. habet Cl. Recte habet articulus rem designans in praegressis (τοῦ σώματος, ὡς ταράττοντος καὶ

οὐκ ἰῶντος τὴν ψυχὴν κτήσασθαι ἀλήθειάν τε καὶ φρόνησιν) iam memoratam. Tum *κτησόμεθα Ωs* et cod. Olymp. Ciz. (Not. p. 8.), idem Scaliger. in marg. Protrept. Iambl. p. 73. correxerat. Volgo *κτησώμεθα*, quod Heind. et Stallb. servarunt, contra Bekk. e libris illis duobus recepit *κτησόμεθα*, quod si tecum reputaveris quantopere librarii proclives fuerint ad coniunctivum aoristi in locum indicativi futuri post coniunct. *οὐ μή* substituendum (v. ad Phaedr. p. 588. *Lobeck* ad Phryn. p. 721. sq. et *Matth.* Gr. p. 987. sq.), haud sane improbaveris. In seqq. pro *οὖ Γ* a corr. m. scribit ὦ. — *μυρίας μὲν γ.*] Laudat h. l. *Plutarch.* Consol. ad Apollon. p. 114. C. (p. 41. Uster.), ubi *μὲν* om. Cf. *Gataker.* ad M. Anton. 3. §. 3. p. 67. sq. Claudianus vertit: *innumerales et infinitas occupationes infert, quibus conterimur ad necessarium convictum et alimenta quotidiana.* Recte Fisch. subiicit: „At *ἀσχολίαι* accipi recte possunt de *impedimentis*, ut ap. Xenoph. Oecon. 4, 2.; ita ut sensus sit: *Corpus nos impedit innumeris modis ne indagare verum possimus.*“

Tum Plut. *ἐάν τινες*. De pron. *τινές* (vern. *etwa*) v. ad Phaedr. p. 425. V. *προσπίπτειν* (Latin. *ingruere*, vern. *befallen*, *anwandeln*) in morbis, rebus adversis omninoque eis ponitur quae nos incessunt, afficiunt; quae nobis accidunt, al. Sic Tim. 33. A. 43. B. C. 67. E. Cratyl. 396. C. D. Polit. VIII. 361. C. Legg. IX. 873. C. Menex. 242. A. al. Pro *ἡμῶν* Vindd. 4. 5. (ap. Wytt. E. F.) et Plut. *ἡμῖν* quod confirmare videtur Ficini interpretatio: *praeterea morbi nobis hinc incidentes investigationem veritatis impediunt.* Neque tamen causa est cur *ἡμῶν* reiicias, siquidem genitivus quoque pronominis personalis ita substantivo adiungitur ut pronominis possessivi fere partes obtineat (: *nostram veri indagationem impediunt*). Interpretatio quam memorat Wytt. Sicula: *impediunt nostram eius aucupationem.* Tum *ἐρώτων δὲ* pro *ἐρώτων τε* Cl. *Δ Π Φ* Gs Tub. Plut. et cod. Iambl. Rig. „*Εἴδωλα* videntur esse *spectra*, atque adeo imagines rerum alienarum sensus pulsantes et menti verum quaerenti occurrentes. Conf. Cicer. 15. ep. 16. Claudianus vertit: *innumerabilibus variarum rerum appetitionumque visionibus.*“ *Fisch.* Vox *εἴδωλον vero* opponitur. Theaet. 150. E: *ψευδῆ καὶ εἴδωλα περὶ πλείονος ποιησάμενοι, τοῦ ἀληθοῦς.* Ib. C. E. 151. C. Polit. 303. C. 306. D. Polit. X. 599. A. al. Dein Olymp. *Φλυαρίαν καλεῖ ὁ Πλάτων πᾶν τὸ περιττόν, οὐ μόνον τὸ ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἔργοις.* Est vern. *und mit mancherlei Tand.* V. *ἐμπίπλησιν* refertur ad *τὸ σῶμα.* Dein *πολλῆς* abest a Plut. et Iambl. — *τὸ λεγόμενον*]

perfert, quia alterum idque gravius timet, contraria est verae fortitudinis, h. e., animi excelsi atque invicti magnitudinis, quae a timore prorsus aliena est; itemque temperantia ista, quae una voluptate abstinet, ut altera eaque maiore fruatur, potius intemperantia est. Quocirca non video quomodo defendi possit absonum illud tam a sensu quam a linguae rationibus (v. supra posita) *πρὸς ἀρετήν*, facillime autem est intellecta quomodo ortum sit. Etenim genuino illo *ἀλλαγή*, quod libri nonnulli servarunt, depravatione (in *ἀλλὰ ἡ*) oblitterato, *ὀρθή* vel *ἡ ὀρθή*, quod reliquum erat, aliter non poterat intelligi nisi ita, ut intelligeretur *ὁδὸς* (ut *ἡ εὐθεῖα, ἡ σύντομος* al. frequentantur. V. *Lamb. Bos. Ellips.* gr. p. 331. sq. Schaefer.); quamquam *ὀρθή* vel *ἡ ὀρθή* non meminì me usquam reperisse. Ita vero ad sententiam plene exprimendam interponi debebat *πρὸς ἀρετήν*, ut esset: *recta ad virtutem via*, ut Ficinus vertit: *ne haec haudquaquam recta sit ad virtutem via.* Neque tamen de via ad virtutem ducente agitur, sed de virtutibus volgaribus, quae immerito hoc afficiantur nomine. Sic etiam Wytt. iudicavit, qui annotat: „Res tamen non *viam ad virtutem*, sed *ipsam virtutem* requirit; ut ab auctore scriptum putem *ἡ ὀρθὴ ἀρετὴ, ἡδονὰς* et.“ Vir videlicet doctissimus ignoravit scripturam, quam Bekkeri demum et Stallbaumi libri aperuerunt, *ἀλλαγή*; qua quidem reperta sine ulla dubitatione scribi oportet: *μὴ γάρ οὐχ αὕτη ἡ ὀρθὴ ἀλλαγή, ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς — καταλλάττεσθαι.* Sensus est: *temperantia, fortitudo et quae reliquae sunt virtutes non in voluptatibus ac doloribus ponderandis permutandisque consistunt, sed in sapientia, quae vera est animi liberatio, quam omni modo acquirere debemus, siquidem reliqua omnia inter se permutata et a sapientia seiuncta nihil sani verique habent,* sed adumbratam tantum virtutis imaginem exhibent. — *καὶ μεῖζω*] *καὶ* abest a Stob. et cod. Iambl. Rigalt., quod probabat Fisch. *Καὶ* vero est *nempe*, v. *Fritzsch.* Quaest. Luciann. p. 9. sq. et nostra ad Protag. p. 148. Ceterum plene dicendum erat *καὶ μεῖζω πρὸς ἐλάττω καὶ ἐλάττω πρὸς μεῖζω*: siquidem voluptates ita inter se permutantur, ut maior minori anteponatur, dolores vero et in universum mala ita ut minus maiori praeopteatur. Sed solet sic de duobus quae afferenda erant unum tantum poni, v. ad Protag. p. 124. 200. Tum pro *ἀλλ' ἢ Δ ἀλλ' εἰ*, libri tam scripti quam editi (etiam Steph.) *ἀλλ' ἤ*; soli Ven. b. et Stob. Gesn. *ἀλλ' ἢ*, quod rite receperant iam Forst. et Fisch. Ficinus: *Sed ille duntaxat rectus sit nummus.* Ceterum *ὀρθὸν νόμισμα*, quod bene Fisch. annotavit, h. l. idem est quod *γνήσιον* et *ἀκίβδηλον*

(vern. *die ächte Münze*). — *ἀνθ' οὗ*] Sic *Γ* et Fl. d. a corr. m. pro *ἀντὶ οὗ* Ω s et corr. *Π ἀνθ' ὅτου*, G *ἄν ἧ οὗ*, Aug. vero *οὗ*, quae haud spernenda est scriptura, quum verbis emendi, vendendi, permutandi al. simplex iungi soleat genitivus, ut infra *τούτου* — *ὠνούμενά τε καὶ πιπραισκόμενα* (v. Matth. Gr. p. 678. sq.): id quod scite iam Fisch. indicavit. Cf. Ulric. ad Plat. dial. IV. in germ. convers. (Berol. 1821.) p. 191. *Heind.*: „certe scribendum *ἀνθ' οὗ*." Quod Bekk. et Stallb. reposuerunt. De praepos. *ἀντὶ* cum verbo permutandi iuncta (sic B: *ἀλλαττόμενα ἀντὶ ἀλλήλων*) v. Matth. Gr. p. 679. Ceterum *ὀρθὸν νόμισμα* (h. e., id quod et solum per se pretium habet et omnibus, quae ex eo apta sunt vel eo comparantur, pretium impertit) dicitur sapientia, quae in perspicientia veri solertiaque versatur. Divinam hanc sententiam plures retulerunt, v. *Gataker.* ad M. Antonin. III. §. 6. p. 77. *ἅπαντα ταῦτα* Cl. *Π* et Tub. pro *πάντα ταῦτα*. Par. J et Stob. Trinc. *ταῦτα πάντα*.—

τούτου] Vat. et Fl. d. *τούτῳ*. Sensus est: *et* (vereor B ne) *quaecunque hoc* (numo) *et cum hoc* (ita ut hic adiunctus sit) *emantur vendanturque, ea revera sint*, igitur: *ea tantum vera sint, quae sapientia nobis comparemus* (hoc est enim *emamus*) *et quibus sapientiam acquiramus* (h. e. quae vendamus sapientia, h. e., tradamus ut sapientiam accipiamus.). *Wytt.* „Etenim, si quid eminus prudentia, prudentiam ut pretium pro emta re damus, quam rem emtam accipimus in locum prudentiae. Quod repugnat praecepto Socratis iubentis prudentiam omni modo acquirere. Itaque huiusmodi vel collocatio vel certe interpretatio requiritur, quasi scriptum sit: *καὶ τούτου μὲν πάντα τε πιπραισκόμενα καὶ μετὰ τούτου ὠνούμενα*, i. e. *et si hac omnia vendantur et cum hac* (h. e. prudenter) *omnia emantur, tum revera constat et fortitudo et temperantia et iustitia et summatim vera virtus, quae sine prudentia esse nequit.*" At vero in verbis emendi et vendendi eadem translatio inest, quae in sapientiae comparatione cum numo, et sicuti in numo s. pecunia permutatio (h. e. emtio et venditio) nititur, sic Plato ponit rectam permutationem contineri sapientia, quam ipsam per alia acquirere et per quam alia acquirere debeamus. Etenim emere aliquid aliquo, translato sensu positum, est aliquid aliquo comparare (ut Latini quoque verbum emendi frequentant, v. c. Horat. Ep. I, 2, 55: *nocet empta dolore voluptas*), contra *vendere* aliquid aliquo est aliquid dare ut aliud quid accipias: ut in verbo emendi significatio insit comparandi s. acquirendi et in verbo vendendi significatio rei alicuius dandae, ut aliud quid

nanciscamur. Est igitur vernaculum: *alles was man durch sie* (diese ächte Münze: die Weisheit) *erwirbt* s. *erlangt, und wodurch man sie selbst erlangt.* Pro *ὠνούμενα τε καὶ πιπραισκόμενα* Aug. *ὠνούμεθά τε καὶ πιπραισκόμεθα*, quod Heindorfium adduxit ut a Platone suspicaretur profectum esse *καὶ μετὰ τούτου ἃ ὠνούμεθά τε καὶ πιπράσκομεν*. Sine causa enim vir doctus in verbo *ὠνεῖσθαι* passivo sensu posito offenderat, quod insolens vel potius inauditum existimabat. Similiter Stallb.: „In his mirum est istud *ὠνούμενα* passive dictum. Vitium leni mutatione sustuleris scribendo: *ἐωνημένα*, nisi malueris etiam *ὠνητά*, quod propter sq. *πιπραισκόμενα* in *ὠνούμενα* mutatum est.“ At vero non solum aor. 1. passive ponitur (ut Sophist. 224. A: *ἔνθεν μὲν ὠνηθεῖσαν, ἑτέρωσε δὲ ἀγομένην καὶ πιπραισκομένην*. Legg. VIII. 850. A: *τὸ δὲ ὠνηθὲν ἢ πρᾳθὲν* cet. Xenoph. Memor. Socr. II, 7. 12: *ἐωνήθη δὲ ἔρια*. De vectig. IV, 19: *ἐπειδὰν δὲ ὠνηθῇ* (int. *τὰ ἀνδράποδα*), verum etiam imperfectum, ut Xenoph. de re equest. VIII. 2: *ὅτε μὲν γὰρ ἐωνεῖτο* (equus), *πειρᾶσθαι ἐκελεύομαι, εἰ δύναιτο ὁ ἵππος ταῦτα ποιεῖν*. V. Marcl. ad Lys. p. 588. et *Bernhardy* Wiss. Synt. p. 341. Quocirca recte habet *ὠνούμενα*, quod sequens iam *πιπραισκόμενα* sic poni iubebat. Participia pro infinitivis posita Wytt. accipiebat, qui praeterea *τούτου* ad *πιπραισκόμενα* et *μετὰ τούτου* ad *ὠνούμενα* referri opinabatur: quae omnia a vero aversa sunt. — *τῷ ὄντι ἢ, καί*] Stob. Trinc. *τῷ ὄντι. ἢ καὶ ἀνδρία*. Tum *Δ* s Fl. d. *καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη*. De quatuor his honesti vel virtutis partibus v. Polit. IV. 428. sq. 433. D. sq. al. Cf. *Beier.* Excurs. X ad Cicer. de Offic. I. 5. 15. — *ἀληθὴς ἀρετὴ*] Volgo scribitur *δικαιοσύνη. καὶ ξυλλήβδην ἀληθὴς ἀρετὴ μετὰ φρονήσεως. Δ καὶ μετὰ φρονήσ.* In *ΠG* Tub. *ἀληθὴς ἀρετὴ ἡ μετὰ φρονήσεως*, quod quidem ἡ mutandum esse in ἤ Fisch. iam viderat; idque Heind. reposuit scribens *ἀληθὴς ἀρετὴ ἤ μετὰ φρονήσεως*, quem rite Bekk. et Stallb. secuti sunt; millies enim ἤ, ἦ et ἡ inter se permutata reperiuntur, et nostro loco tam sensus quam linguae rationes *ἤ μετὰ φρονήσεως* postulant. Sensus est enim: *atque vereor ne* (h. e., persuasum habeo) *iustitia et temperantia et universa virtus sit vera per sapientiam*, h. e., *virtutem non puto veram esse nisi cum sapientia coniuncta sit* vel: *virtutem nego esse ullam nisi quae cum sapientia coniuncta sit* (h. e., vel ad sapientiam ducat vel ex ea proficiscatur). Rückert. Eclog. Plat. p. 127. articulum (ἡ) putabat minus recte abesse quam verbum (ἤ), interpretans: *atque in universum vera sit virtus* (nimisi)

ea quae cum sapientia coniuncta sit. Praep. *μετά* est *per* s. *ope*, ut Phaedr. 276. C. Phaedon. 92. C. Sophist. 230. A. 265. C. D. Tim. 29. D. al. saepe. V. *ἀληθὴς ἢ μετὰ φρονήσεως* opposita sunt seqq. *χωριζόμενα δὲ φρονήσεως* (quod contrarium est illius *μετὰ φρονήσεως*) — *μὴ σκιαγραφία τις ἢ ἡ τοιαύτη ἀρετή — καὶ οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' ἀληθὲς ἔχῃ.* In repetito *ἢ* cave offendas; eadem enim repetitio, quam orationis perspicuitas fere postulabat, reperitur in seqq. *μή σκιαγραφία τις ἢ — τὸ δ' ἀληθὲς τῷ ὄντι ἢ — μὴ καθαρμός τις ἢ.* Et nostro loco repeti oportebat *ἢ*, quia appositio mutata est; ibi est enim *τῷ ὄντι ἢ*, hic vero *ἀληθὴς ἢ*. Quocirca assentiri non possum Kiesslingio, qui ad Iambl. p. 194. annotavit: „Cur post *ἀρετὴ* Heind. adsciverit *ἢ*, quum praecesserit *τῷ ὄντι ἢ*, equidem non video." Quibus haec subiunxit: „malim locum sic interpungere: *ἀληθὴς ἀρετὴ, μετὰ φρονήσεως καὶ προσγιγνομένων* cet.: *dum cum prudentia accedunt et discedunt voluptates et timores* etc. Nam disputationis cardo vertitur in voce *φρόνησις*." Nullo tamen modo *φρόνησις* coniungi potest cum *προσγιγνομένων καὶ ἀπογιγνομένων καὶ ἡδονῶν καὶ φόβων* cet.; immo seiungitur ab his *φρόνησις*, quae recte dicitur sola virtutem efficere, sive adsint sive absint voluptates, timores cet.; haec enim sunt, ut graeco verbo utamur, *ἀδιάφορα*, sola vera sapientia, quae fundamentum est omnium virtutum (v. Aristotel. Ethic. Nicom. VI. 13. 3., ibique Zell. p. 247.), *τελικὴ* existimanda. — Tum *καὶ* om. Vat. Io Cl. et Tub. *προσγινομένων καὶ ἀπογινομένων*, Stob. Trinc. *καὶ προσγινομένη καὶ ἀπογινομένη*. Dein *Δ* et Fl. d. *ἁπάντων*. Dein ante v. *ἀλλαττόμενα* om. *Δ* Tub. Ficinus: *sin autem a sapientia segregata invicem commutatur* (sic ed. Venet. 1490). Wytt.: „*Disiungere autem haec a prudentia et invicem commutare, vide ne sit adumbratio quaedam virtutis.* Iterum participium pro infinitivo." Immo participia, quae referuntur ad praegressa *ἡδονάς, φόβους* et *τὰ ἄλλα πάντα τὰ τοιαῦτα*, absolute sunt posita, ut resolvi possint: *haec vero omnia si a sapientia seiunguntur et inter se permutantur, vide ne virtus in his nitens nihil sit nisi adumbrata imago* (h. e. speciem tantum virtutis habeat, non vera sit virtus). Dein *Δ ἀπαλλαττόμενα*, Fl. d. *ἀντ' ἀλλήλ.* In Cl. et *Π* a pr. m. *ἄλλων*; in Cl. superscr. *ἀλλήλων*. Vox *σκιαγραφία*, proprie adumbratio (vern. *Schattenriss*. Vid. Plin. H. N. 35, 9.), ad imaginem transfertur adumbratam (vern. *Schattenbild*) vel speciem externam eamque fallentem, ergo imitationem fallacem; haec enim fallendi notio tam

substantivis *σκιαγραφία* et *σκιαγράφημα*, quam verbo *σκιαγραφεῖν* adiuncta est, v. Polit. VII. 523. B. IX. 583. B. al. Polit. II. 365. C: *πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἑμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον*. Quod copiosius ad h. l. illustravit Wytt. Sine causa Fabric. ad Sext. Empir. adv. Logic. VII. §. 88. p. 387, mutari hoc iubebat in *σκηνογραφία* (*scenae imago*). Mox G *εἴη* pro *ᾖ*. Stob. *τοιαύτη* sine artic., C Fl. m. *τοσαύτη*. De v. *ἀνδραποδώδης* (*illiberalis*) v. ad Phaedr. p. 510. — *ὑγιὲς*] Cl. et Tub. *ὑγιὲς εἶναι*. Dein *Δ Φ* G s Fl. d. *ἔχουσα* pro *ἔχῃ*; illud etiam in Ven. b. in marg. a m. rc. adscriptum, contra in Fl. d. *ἔχῃ* superscr. Schol. *γράφεται καὶ, οὐδ' ἀληθὲς ἔχουσα*. Ficinus quoque: *adumbratio quaedam sit eiusmodi virtus ac revera servilis nihil sani verique possidens*. Heind.: „Et praestat sane hoc *ἔχουσα* propter praecedens *τε*, ni aliud hic vitium delituisse ex scriptura cod. Tub. suspicere." Sed *εἶναι* illud quod post v. *ὑγιὲς* in Cl. et Tub. reperitur, vide ne ex altera verbi *ᾖ* scriptura, *εἴη*, per correctoris manum natum et alieno hoc loco interpositum sit. Quod Heind. commendaverat, *ἔχουσα* pro *ἔχῃ* (Tub. *ἔχει*, L *ἔχειν*), id Stallb. reposuit suadente, ut ait, particula *τε*. At vero *τε καὶ* non est causa volgatae scripturae *ἔχῃ* mutandae, siquidem *τε καὶ* ea quae sequuntur cum praegressis ita copulat ut in unam fere utraque notionem coalescant, v. ad Phaedr. p. 407. Iam si praegressis aliquid adiungitur quod eandem habet sententiam, hoc pro explicatione vel uberiore expositione rite habetur; quocirca *τε καὶ* saepenumero valet *id est*, *ideoque* al. Est igitur: *vide ne talis virtus adumbrata imago et illiberalis sit, ideoque nihil sani* s. *sinceri nihilque veri habeat* (ut praegressum *σκιαγραφία* explicetur opposito *ἀληθές*, *ἀνδραποδώδης* vero voce *ὑγιές*.). De vv. *τὸ ἀληθὲς τῷ ὄντι* v. ad 66. C. — *καθαρσίς τις*] *Δ Φ* G s Fl. d. et corr. Cl. *κάθαρσις ᾖ τις*. Dein G *ἁπάντων*, et *καὶ* post *πάντων* abest a *Δ*. Tum E *δικαιοσύνη* sine art., Cl. et Tub. *καὶ ἀνδρία* (*ἀνδρία* etiam Ald. Bass. 1. 2. Iambl. et Stob.). Dein pro *καὶ αὕτη* Cl. *Γ Δ Π Φ* C G s Florr. b. m. Vindd. 1. 3. 6. In Vat. *καὶ αὕτη δὲ ἡ φρ. μὴ καθαρισμός τις* (G *τι*) *ᾖ*. Stob. *καὶ ἔτι αὐτὴ*. Ficinus: *et sapientia ipsa sit purificatio quaedam*. Atque hoc *αὐτὴ*, fide Fic. codd. Aristip. Stob. et Iambl. reponendum esse Forst. iam censuerat, quem secutus est Fisch. De v. *καθαρμός* v. ad Phaedr. p. 355. Cf. *Plotin.* Ennead. I, 6. p. 55. A. — Tum *κινδυνεύουσι* *Δ* G Florr. d. i. Iambl. (ed. Arc. Cod. Ciz. et Kiessl.) Stob. et pr. *Π* pro *κινδυνεύωσι*, quod penderet e praegr. *μὴ*. Fi-

cinus: *Quamobrem hi qui mysteria nobis constituerunt: minime contemnendi videntur.* Zennius Anim. ad Plat. Phaed. p. 118. corrigebat *καίτοι κινδυνεύουσι* aut *κἂν κινδυνεύωσι*. In H. *κινδυνεύσουσι*. Sq. *καὶ οἱ τὰς τελετάς* cet. laudantur a *Clem. Al.* Stromm. III. p. 433. (T. I. p. 518. Pott.) Cf. etiam *Theodor.* Therap. Serm. I. p. 483. C. De v. *τελεταί* v. ad Protag. p. 58. — *οἵτοι — καταστήσαντες*] *celebrati* s. *celebres illi mysteriorum conditores* s. *auctores*. De pron. *οὗτος* v. *Matth.* Gr. p. 872. Verbum *καθιστάναι* et *καθίστασθαι* est *instituere*, ut *Eurip.* Bacch. 22: *κἀκεῖ χορεύσας καὶ καταστήσας ἐμὰς Τελετάς* cet. *Isocrat.* Paneg. init. *οἱ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καταστήσαντες. Synes.* Dion. p. 49. C: *αὕτη μὲν ἡ διάνοια τῶν πρώτων καταστησαμένων ἑκατέραν φιλοσοφίαν. Pausan.* II, 41. VIII, 31. al. Cf. *Lobeck.* Aglaoph. I. p. 205. *Matthiae.* ad Hymn. Homer. p. 127. scriptum voluerat *καταδείξαντες*, sed v. *Schäfer.* Praef. p. VII. Tum *τινες* om. Tub. Stob. (Cod. Rigalt. et Ciz.) et a pr. m. Cl. et *H.* Est vern. *gar keine verächtlichen Männer*, quo id quod contrarium est (*ganz ausgezeichnete Männer*) ex Attica urbanitate designatur. De pron. *τις* adiectivis apposito v. ad Protag. p. 156. Sq. *αἰνίττεσθαι*, *involucris verborum*, *similitudinibus* al. *significare*, ad symbolicam refertur quae in mysteriis regnabat loquutionem, qualis est in seqq. *ἐν βορβόρῳ κεῖσθαι*, cui opponitur *μετὰ θεῶν οἰκεῖν*. Verbis autem *οἱ τὰς τελετὰς καταστήσαντες* et *οἱ περὶ τὰς τελετάς* praecipue Musaeus et Orpheus significantur (*Aristoph.* Ran. 1064.: *Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετὰς ἡμῖν κατέδειξε.* Cf. *Diodor.* Sic. I, 23. ibique Wessel.). V. Polit. II. 363. D. E. — *ὃς ἂν ἀμύητος* cet.] Laudant haec *Theodor.* Therap. I. p. 19. *Iambl.* p. 194. Kiessl. et *Suid.* v. *Πλάτων* T. III. p. 126. (ubi scribitur *ὁ μὲν ἀτέλεστος καὶ ἀκάθαρτος — ἀφικόμενος τετελεσμένος καὶ κεκαθαρμένος ἐκεῖ μετοχωρήσας*). De sententia v. *Sophocl.* ap. Plutarch. de poet. aud. p. 21. E. *Meurs.* Eleus. c. 18. *Valken.* ad Eurip. Hipp. p. 163. A. *Wytt.* ad Plutarch. T. I. p. 222. Pro *καὶ ἀτέλεστος*, Iambl. *ἢ ἀτέλεστος*, Tub. *ἀτελέστατος*. *Fisch.*: Est autem *ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος*, *non initiatus*, is qui animum non studuit liberare cupiditatibus, libidinibus, vitiis, sapientiae auxilio; unde ei opponitur *ὁ κεκαθαρμένος καὶ τετελεσμένος*. Tum *ἐν* om. Ambr. s. Ceterum Olymp.: *παρῳδεῖ ἔπος Ὀρφικὸν τὸ λέγον ὅτι, ὅστις δ' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται· τελετὴ γὰρ ἐστι ἡ τῶν ἀρετῶν βαχγεία. Cicero* in Consol. ap. Lactant. Iustit. III, 19. 6. (Vol. IV. P. II. p. 490. Orell.): *nam*

vitiis et sceleribus contaminatos deprimi in tenebras atque in coeno iacere docuerunt, castos autem animos, puros, integros, incorruptos, bonis etiam studiis atque artibus expolitos levi quodam et facili lapsu ad deos, id est, ad naturam sui similem pervolare. Similiter Polit. II. 363. D: *Μουσαῖος — καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ — τοὺς ἀνοσίους καὶ ἀδίκους εἰς πηλόν τινα κατορύττουσιν ἐν Ἅιδου.* VII. 533. D: *καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βυρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω.* Cf. *Plotin.* Ennead. I, 6. p. 55. A. *Wytt.* ad Plut. de S. N. V. p. 95. interpp. ad Lucian. T. I. p. 203. Bip. et *Lobeck.* Aglaoph. II. p. 809. Dein τε om. ΦEs et Aug. In *Δ θεὸν*, Clem. *θεῶν τε.* Stob. *οἰκήσεται.* Pro *φασὶν ΔΙΙΦs* Tub. Fl. d. Clem. Stob. Iambl. et rc. G *ὥς φασιν.* Ficinus: *Aiunt enim qui mysteria tractant* cet. Dein ap. Clem. *οἱ* om. ante *περὶ τὰς τελετάς. Οἱ περὶ τὰς τελετάς, qui in mysteriis versantur,* sunt *mysteriorum interpretes*, v. *Matth.* Gr. p. 1161. — *ναρθηκοφόροι*] Olymp.: *καί φησι Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι* cet. „Versus Orphicus proverbii instar habet. Videatur Zenob. V, 77. Erasm. Adag. p. 1668. Anthol. gr. I, 36. Citant ex Pl. Clem. Al. Strom. I. p. 315. C. V. 554. A. [T. I. p. 372. T. II. p. 655. Pott.] Theodor. Serm. XII. 668. B. Marin. vit. Procl. p. 52. [p. 17. Boisson]." *Wytt.* Adde Synes. Dion. 46. B. Apud Synes. Clem. Theod., ut ap. Olymp., hoc ordine citatur versus: *Πολλοὶ μὲν* (ap. Apostol. Paroem. 16, 46. *πολλοί τοι*, v. *Boisson.* ad Marin. vit. Procl. p. 112.) *ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι.* Ap. Synes. praeterea *μὲν γὰρ*, ib. cod. Mon. 87. *παῦροι* (superscr. *ὀλίγοι*) *δὲ β.*, Barb. et Mon. 476. et 115. *ὀλίγοι δὲ β.*; etiam in Vind. τε om. Ceterum *ναρθηκοφόροι* „proprie sunt *feruligeri*; qui enim sacris Bacchi iutererant, ii ferulas gestabant." *Fisch. Νάρθηξ* est enim ferula, „quam gestabant qui in phallagogiis, sacris trietericis, Iacchi exagoge similibusque pompis *προσχαίρους* se praebebant Liberi patris orgiastas." *Casaub.* de *Satyr.* poes. I. p. 57. De v. *νάρθηξ* v. *Schneider.* Lex. gr. h. v. *Creuzer.* Dionys. I. p. 253. et *Moser.* ad Nonn. p. 227. sq. 241. De ipso versu v. *Lobeck.* Aglaoph. II. p. 813. sq. Tum *βάκχοι* sunt sacerdotes et ministri Bacchi. Schol. Aristoph. Equitt. 406: *βάκχον οὐ τὸν Διόνυσον ἐκάλουν μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τελοῦντας τὰ ὄργια βάκχους ἐκάλουν.*

P. 502. *δὲ τε παῦροι*] Ambr. s. *παῦροι δὲ τε βάκχοι.* Pro *δέ τε*, quod libri fere omnes praebent (Cl. cum Bekkeri libris, Venett. a. b. Florr. a. b. c. d. i. m. Zitt.

Olymp. Synes. Clem. Theod. Stob. Zenob. Anthol. gr. T. III. p. 115. ibique Jacobs Animadv. V. III. P. I. p. 283. et Bas. 2.) in Tub. Aug. Iambl. (Cod. Ciz. et Kiessl. δέ τε) Diogen. Ald. Bas. 1. Steph. Forst. Heind. et Beck. scribitur δέ γε. Par. L om. τε vel γε, ut cod. Iambl. Rigalt. et Apostol. Paroemn. 16, 46. *Heind.*: „in ipso versu recte scriptum δέ τε; h. l. ubi versum dissolvit Plato, unice verum puto δέ γε." Sed obstat librorum tum optimorum tum plurimorum auctoritas. Clemens Al. l. l. versus sententiam comparavit cum illo quod ap. Matth. 20, 16. 22, 14. legitur: *πολλοί εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.* Similiter *Herod.* VII, 210: *πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες.* Bene *Fisch.* „Socrates illud hoc loco ita interpretatur: *Multi prae se ferunt amorem et studium philosophiae*, h. e., multi sunt sophistae, *pauci sunt philosophi.*" —

ἢ οἱ περ.] Cod. Iambl. Rigalt. ἢ περιλοσοφηκότες, D omisso ὀρθῶς. Dein verba ὧν et γενέσθαι cohaerent. De vv. εἶναι et γίγνεσθαι cum genitivo partitionis junctis v. ad Protag. p. 93. Laudat haec verba usque ad εἰσόμεθα *Isidor. Pelus.* Ep. 279. Lib. II. p. 221. ed. Commel. Tum pro ἔγωγε Cl. *II.* Fl. d. ἔγω (Clem. κἀγώ), quod praestat. *Κατά γε* pro simplici *κατὰ* scribunt Cl. *ΔΠΦGs* Tub. et Isid. Verum igitur habemus *ἐγὼ κατά γε τὸ δυνατόν.* Part. γε a praep. *κατὰ* divulsa et cum pron. *ἐγὼ* coniuncta scripturam peperit volgatam *ἔγωγε κατὰ τὸ δυνατόν. Κατά γε* receperunt Heind. Beck. Bekk. et Stallb. Forsterus coniiciebat *ἀπελιπόμην* (interpretans: *a quibus nihilo, quantum in me fuit, pone relictus aberam*). Sed recte iam Fisch. animadvertit *ἀπολείπειν* esse *omittere*, et *Heind.*: „*οὐδὲν ἀπολείπειν* est *nihil reliqui facere, omnia experiri.* Sic *προθυμίας οὐδὲν ἀπολείπειν.* Menon. 77. A. Sensus est: *quorum unus ut fierem, nihil, quantum in me fuit, in vita intentatum reliqui, sed omnibus modis studui.*" Tum *προὐθυμήθην* Cl. Vat. Venett. a. b. c. d. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Vindd. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. Tub. Aug. Zitt. et Clem. pro volgato *προὐθυμούμην.* Illud Fisch. iam reposuerat. Dein *εἰ δ' ὀρθῶς.* Tub. Fl. d. Isid. V. *προὐθ.* — *ὀρθῶς* om. Ambros. s. Dein *ἠνσάμην* Aug. pro *ἠνύσαμεν.* Illud Heind. receperat, quem sequuti sunt Bekk. et Stallb. At vero libri reliqui omnes *ἠνύσαμεν* exhibent quod unius libri eiusque Augustani auctoritate mutare vereor ne temeritatis sit. Heind. quidem: „Absone edd. post *προὐθυμήθην* exhibent multitudinis numero *ἠνύσαμεν.* Verum *ἠνσάμην* unus praestat Cod. Aug." Deinde citat Aristoph. Plut. 196: *κἂν ταῦτ' ἀνύσητε,* Aeschyl. Prom. 706. Soph.

Trachin. 196. Theocr. XVIII, 16. Cf. *Constant. Matth.* Quaest. Sophocl. p. 98. Nec vero quicquam causae est cur in plurali singularem excipiente offendas, quum nihil fere frequentius sit quam in prima persona numerum variare, velut Phaedr. 245. B: *τοσαῦτα μέν τοι — ἔχω μανίας — λέγειν παλὰ ἔργα. ὥστε τοῦτό γε αὐτὸ μὴ φοβώμεθα μηδέ τις ἡμᾶς λόγος* cet. V. ad Phaedr. p. 471. De verbo autem *ἀνύειν* s. *ἀνύτειν*, non solum medium hac vi ponitur ut sit *adipisci* (v. *Toup.* Addend. ad Theocr. p. 400. *Baehr.* ad Plutarch. Alcib. I. p. 214.), verum etiam activum, ut *Xenoph.* Cyrop. I, 6, 5: *ἐργαζομένους μᾶλλον ἀνύτειν ἢ ἀργοῦντας.* VII. 3. 14: *ἡ δὲ τροφὸς παλλὰ ἱκετεύουσα μὴ ποιεῖν τοῦτο, ἐπεὶ οὐδὲν ἤννε* (al. *ἤνυτε*) — *ἐκάθητο κλαίουσα.* Oecon. XIII, 9: *τῇ γὰρ γαστρὶ αὐτῶν ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις προσχαριζόμενος ἂν πολλὰ ἀνύτοις παρ' αὐτῶν. Φ εἰσόμεθα τὸ σαφὲς· ἐκεῖσε ἐλθόντες. J οἰσόμεθα.* Ineptias hic quoque profert Olymp.: *οὐχ ὅτι ἠγνόει ὁ Σωκράτης καὶ διστάζων ταῦτα λέγει, ἀλλὰ τοῦτο διὰ φιλόσοφον ἐνλάβειαν· φορτικὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν* cet. Paulo post annotat: *Ὁ δέ γε φιλόσοφος Ἀμμώνιος μονόβιβλον ἔγραψεν εἰς τὸ χώριον ἀπολογούμενος ὑπὲρ αὐτοῦ.* Pro *ἐὰν* Cl. et Tub. *ἄν.* Dein Fl. c. et Clem. *θέλῃ.* Φs *ὀλίγω*, et Φ *ἔμοιγε.* Mox Ven. a. *ἐγὼ ἔφην.* V. *ἀπολογοῦμαι* junctum est cum pron. *ταῦτα* (*hac defensione utor*, vern. *damit rechtfertige ich mich*), ut Con. 174. D: *ἆρ' οὖν ἄγων με τί* (sic enim pro *μέ τι* scribendum esse existimo) *ἀπολογήσει* (vern. *womit wirst du dich entschuldigen?*); *Heind.* „*Hanc igitur ego defensionem affero, quam* [potius quod] *recte et convenienter, dum et vos et qui hic sunt dominos relinquo, id non aegre feram neque indigner* cet. — *ἀπολείπων*] Sic libri omnes uno excepto Steph., in quo operarum vitio *ἀπολείπω* exstat. Particip. cohaeret cum vv. *οὐ χαλεπῶς φέρω*, v. Matth. Gr. p. 1080. sq. Cl. et *Π ἀπολιπὼν.* Fl. d. *τε ὑμᾶς ἀπολείπων.* Dein *χἀκεῖ* pro *καὶ ἐκεῖ* e Cl. (*κακεῖ*) *Π* et Tub. dedimus cum Heind. Bekk. et Stallb.

ἢ ἐνθάδε] *Fisch.* „*οἱ ἐνθάδε δεσπόται* sunt dii, quatenus sunt domini hominum hac in vita, et homines eorum mancipia.“ Part. *ἢ* abest a *Δ*. Tum pro *ἑταίροις Δ ἑτέροις*, Cl. *αι ἑτέροις.* Sqq. *τοῖς δὲ πολλοῖς ὑπιστίαν παρέχει* vide ne ex interpretatione margini adscripta fluxerint. Primum enim hic prorsus redundant; deinde orationis dissolvunt cohaerentiam; *Ταῦτα οὖν ἐγὼ — ἀπολογοῦμαι — εἴ τι οὖν ὑμῖν πιθανώτερός εἰμι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ — εὖ ἂν ἔχοι*; porro subiecto

carent (Heind. intelligebat *αὐτό* s. *τὸ πρᾶγμα*, Stallb. tertiam verbi personam opinabatur indefinite positam esse); postremo eadem fere sequuntur paullo post: *τὰ δὲ περὶ τῆς ψυχῆς πολλὴν ἀπιστίαν παρέχει τοῖς ἀνθρώποις.* Voci *ἑταίροις* in margine apponi potuit: *τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπιστίαν ἔχει*, hoc sensu: *amicos dicit, quia de imperita multitudine diffidit* s. *quia homines imperitos non credit se ibi reperturum esse.* Hoc autem *ἔχει* propter sequentia: *πολλὴν ἀπιστίαν παρέχει* mutatum est in *παρέχει*; et ita interpretatio in ipsam immigravit Platonis orationem. Haec vero si omiseris, nihil plane desideraveris, immo orationem habueris longe concinniorem. *Schleierm.* verba illa cum sequentibus coniungebat vertens: *dass ich auch dort — Freunde — antreffen werde. Den Meisten nun ist dies unglaublich; wenn ich aber für euch überzeugender gewesen bin* cet. Cui rationi adversantur particulae *δέ* et *οὖν* (qua quidem posteriore haec *εἴ τι οὖν* cet. connectuntur cum praegressis *Ταῦτ' οὖν ἐγὼ — ἀπολογοῦμαι*). Pro *ὑμῖν* Zitt. *ἡμῖν*. De optativo *ἐν ἂν ἔγοι* indicativum excipiente v. ad Protag. p. 134. Dein pro *δὴ* post v. *εἰπόντος* Vat. *δὲ* Aug. *Σωκράτους* sine artic. Tum *ἔμοιγε δοκεῖ* pro *δοκεῖ ἔμοιγε* Cl. *II* Tub. et Stob. Ecl. Phys. I. p. 94., ubi hic locus a v. *εἰπόντος δὴ* ad v. *δόξαν ἔχεις περὶ αὐτῶν* mendose transscriptus legitur. —

ἀπιστίαν παρέχει] *diffidentiam*, h. e. *dubitationem affert, ita ut timeant ne* —. Verba enim diffidendi et metuendi inter se cognata sunt, propterea quod metus e diffidentia proficiscitur (unum prius, alterum posterius s. consequens est). Atque utraeque notiones copulatae fere sunt in verbo dubitandi; unde dubitatio est vern. *Bedenklichkeit* (in quo item diffidendi et metuendi notiones coniunctae reperiuntur). Tum *οὐδαμοῦ — σώματος* om. J. Ceterum *οὐδαμοῦ εἶναι* (*nusquam esse*) et *οὐδαμοῦ φαίνεσθαι* est *nullo numero esse* s. *omnino nihil esse*; quem loquendi usum satis illustravit *Wytt.* ad Phaed. p. 174. 182. sq. Adde Misc. critt. II, 1. p. 77. Dein Aug. *διαφθείρεται*. Pro *τε Λ τι*. Tum *Ξ Φ ἀπολήγηται*, pr. *Γ ἀπόλλυται*. V. Matth. Gr. p. 390. 4. — *ἢ ἄν*] om pr. *Π*. Dein *Π* et Fl. b. *ἄνθρωπος* omisso artic., unde Bekk. et Stallb. reposuerunt *ἄνθρωπος*. Pro *ἀποθάνῃ* Tub. *ἀποθνήσκῃ*, Cl. et *II* a pr. m. *ἀποθνήσκει*, in marg. opposito *ἀποθάνῃ*. Tum *εὐθὺς* om. Ambr. s. *Heind.*: „*statim ut discedit a corpore.* Haec imagenda praecedentibus, illa *καὶ ἐκβαίνουσα* etc. aliud incipiunt periodi membrum.“ Immo verbis *εὐθὺς ἀπαλλαττομένη — οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ἢ* praegressa *μὴ — οὐδαμοῦ* 70

ἔτι ἦ, ἀλλ' — ἀπολλύηται ἢ ἄν ὁ ἄνθρωπος ἀποθάνῃ illustrantur vel uberius exponuntur, suppressa, ut solet, explicandi particula (v. ad Protag. p. 100.). Ita locum Stallb. quoque accepit, qui recte incisa post σώματος, ἐκβαλλουσα et διαπεφθαρθεῖσα induxit, v. ad Protag. p. 146. et Phaedr. p. 454. Vernaculum est: *sie möchte nehmlich gleich beim Scheiden und Austreten aus dem Körper wie ein Hauch oder Rauch sich zerstreuend verweht werden und gänzlich untergehen.* Zenn. Animadv. p. 118. coniiciebat καὶ εὐθὺς cet., quod Ficinus videri possit confirmare vertens: *statimque seiuncta a corpore.* Sed nulla opus est particula. Dein *A*

d

J Fl. i. διασχευασθεῖσα, Fl. b. διασχευάσθεῖσα. Cicero Tusc. I, 9: *Qui discedere animum censent, alii statim dissipari.* Sext. Empir. c. Mathem. VIII. p. 321. E: καὶ οὐχ', ὡς ἔλεγεν ὁ Ἐπίκουρος, ἀπολυθεῖσαι τῶν σωμάτων καπνοῦ δίκην σκίδνανται. Cf. Menag. ad. Diog. L. X. 65. p. 463. et Wytt. ad Plut. de S. N. V. p. 80. Tum Zitt. οἴχεται. Cl. ΓΑΠCEJs Florr. a. b. c. d. i. Par. et Aug. διαπτομένη pro volg. διαπταμένη. G. διαπτωμένη HL διαττομένη, Φ διπταμένη. V. infra p. 84. B., ubi hic locus repetitur. Illud διαπτομένη rite iam Heind. dederat. De v. οἴχεσθαι v. Matth. Gr. p. 1107. Dein που om. Zitt., καθ' αὑτὴν pro καθ' ἑαυτὴν Cl. Ven. b. et Tub., ut 66. A: αὐτῇ καθ' αὑτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ. — αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἕκαστον. Ib. E: αὐτὴ καθ' αὑτὴν ἔσται ἡ ψυχή. 67. C: αὐτήν καθ'' αὑτὴν — συναγείρεσθαί τε καὶ ἀθροίζεσθαι. al. Tum ξυνηθροισμένη pro συνηθροισμένη praestant ΔΓΛΞΥΦCGH JLs Ven. b. Florr. b. c. i. Par. Aug. et Zitt. Illud ex Aug. Fisch. iam dederat, qui bene annotat: „anima dicitur αὐτὴ καθ' αὑτὴν ξυνηθροισμένη, quum est sola, a corpore seiuncta, in quo dissipata fuerat et quasi dispersa per omnes partes et membra." Tum νῦν δὴ Cl. Volgo δὴ abest. Tub. νῦν ἂν διῆλθες. *Fisch.* „male. Rectius enim scribere librarius potuisset νῦν δὴ διῆλθες." Idem malebat Heind. Deinde v. καὶ καλὴ om. pr. Γ. —

δὴ ἴσως] ΠΦs δὴ σαφῶς ἴσως. Sq. παραμυθία B h. l. est *persuasio* (*Ueberredung*; proprie est enim *admonitio*, vern. *Zureden*; unde etiam i. q. *consolatio* (v. *Baehr.* ad Plut. Alcib. p. 269.), ut recte Heind. interpretatur, qui affert Plut. de anim. procr. init. οἴεσθε δεῖν — τυχεῖν ἰδίας ἀναγραφῆς τὸν λόγον τοῦτον, οὔτε ἄλλως εὐμεταχείριστον ὄντα καὶ διὰ τὸ τοῖς πλείστοις τῶν ἀπὸ Πλάτωνος ὑπεναντιοῦσθαι δεόμενον παραμυθίας. Ib. 1014. A. *Wyt.:*

„Graecum *παραμυθία* non solum est consolatio animi, sed etiam iudicii confirmatio, qua sententia difficilis et incredibilis ad probabilitatem explicatur. Sic saepe Plut., v. c. de Pyth. orac. 395. F. Defect. orac. p. 428. E. al.“ Cf. Misc. critt. II, 1. p. 77. Tum *πίστις* est *fides* vel *persuasio*, sensu qui dicitur subiectivo, ut Phileb. 50. C. Polit. VI. 505. E. *Aristot.* Rhet. I, 1. ubi v. Victor. p. 17. Pro τέ E τι. Dein artic. ante *ψυχὴ* praestant Cl. *Δ Π Φ C G s* Florr. d. m. Tub. et Stob. Eundem reposuerat iam Fisch. Tum ἔφη om. Ven. a. et Zitt. Pro *ποιῶμεν* Tub. *ποιοῖμεν*. Heind. attulit Polit. V. 461. E: *ἢ πῶς ποιοῦμεν;* VII. 530. D: *ὡς — ἡμεῖς συγχωροῦμεν· ἢ πῶς ποιοῦμεν;* V. nostra ad Phaedr. p. 521. et Matth. Gr. p. 986. 2. Pro *τούτων Δ τοῦτο*. De v. *βούλει* cum coniunctivo posito v. Matth. Gr. p. 986. Verbum *διαμυθολογεῖν* (ut supra 61. E. Apol. 39. E. Legg. I. p. 632. E. al.) est i. q. in sqq. *τοὺς λόγους ποιεῖσθαι* et *διασκοπεῖσθαι*. Argutatur, ut solet, Olymp., cuius verba piget transscribere. Tum *Φ* ἢ *μή* pro *εἴτε μή*. Dein Ven. b. et Tub. ἔγωγε *οὖν*. L *ὦ Κέβης*. Aug. *εἴ τινα*, pr. *Γ* ἤντινα, deinde ἔχῃς. Tum Ven. b. *οὔκουν γε ἄν*. Bas. 2. *οὐκοῦν*. Part. ἄν refertur ad inf. *εἰπεῖν*. Sqq. ἢ δ' ὃς ὁ *Σωκράτης* desunt in Pal. Creuz. *Fisch.*: „*Ὁ Σωκράτης* an glossema est?“ At ἢ δ' ὅς modo simpliciter ponitur, modo nomine adiuncto, ut 107. A: ἢ δ' ὃς ὁ *Σιμμίας*, al. sexc. Mox Cl. *Δ Ξ Π Υ C H* Ven. a. Florr. c. d. i. m. Par. Vindd. 2. 5. Pal. Creuz. et a corr. m. *Δ χωμῳδιοποιὸς* (in Cl. *χωμωιδιοποιὸς*). Librarii videlicet saepenumero formam atticam *χωμῳδοποιός* mutarunt in communem *χωμῳδιοποιός*. V. *Piers.* ad Moer. h. v. et *Fisch.* ad Apolog. p. 73. sq. Olymp.: *Τί βούλεται ἐνταῦθα τῷ Πλάτωνι ἡ μνήμη τῶν χωμῳδοποιῶν; ἢ τὸ λεγόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι οὐ δώσω χώραν τοῖς χωμῳδοποιοῖς διαλοιδορεῖσθαί μοι; Ὁ γὰρ Εὔπολίς φησι περὶ τοῦ Σωκράτους*

Τί δῆτ' ἐκεῖνον ....
Τὸν πτωχὸν ἀδολεσχήν,
Ὃς τἄλλα μὲν πεφρόντικεν,
Πόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχοι
Τούτου κατημέληκε;

(ut cl. *Meinek.* Cur. critt. in Comic. fragmm. p. 61. versum constituit). Sq. *ὡς ἀδολεσχῶ* ad comicorum et multitudinis convicia refertur, v. ad Phaedr. p. 569. sq.

P. 504. *δοκεῖ, χρῇ*] Sic pro volg. *δοκεῖ καὶ χρῇ* Cl. *Δ Π Φ C E G H J s* Par. Florr. a. b. d. i. m. Tub. et Aug. In *Γ* a corr. m. *δοκεῖ χρῆναι*, *Φ δοκεῖ χρήσιμα*. Tum. post *αὐτὸ*

part. δὲ addunt Cl. *ΠΦG*s Tub. et Fl. a.; cum Aug. dedimus δ' αὐτὸ. Pron. αὐτὸ est i. q. τοῦτο (v. ad Protag. p. 94. et Phaedr. p. 617.) et cohaeret cum seqq. εἴτε — καὶ οὔ. Verba autem τῇδέ πῃ referuntur ad seqq. παλαιὸς μὲν οὖν ἔστι τις λόγος cet. — παλαιὸς — λόγος] Significatur vetus de animi immortalitate et migratione doctrina, quam Orphici et Pythagorei inprimis disseminaverant. Epist. VII. 335. A: πείθεσθαι δὲ ὄντως ἀεὶ χρὴ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἱεροῖς λόγοις, οἳ δὴ μηνύουσιν ἡμῖν ἀθάνατον ψυχὴν εἶναι cet. Cf. Menon. 81. A. B. Orphic. fragm. p. 510. Herm. *Sturz.* ad Empedocl. p. 459. sq. et *Lobeck.* Aglaoph. II. p. 797. Dein ἔστι τις λόγος pro volg. ἔστι τις ὁ λόγος Cl. *ΓΠΦ*YLs Ven. a. et Fl. c. Transscripsit haec Stob. Ecl. Phys. I. p. 95. *Tertullianus* de *Anim.* c. 28: *Quis ille nunc vetus sermo apud memoriam Platonis de animarum reciproco discursu, quod hinc abeuntes eant illuc et rursus huc veniant et vivant et dehinc e vita abeant: rursus ex mortuis effici vivos? Pythagoricus, ut volunt, quin et divinus, ut Albinus existimat, aut Mercurii forsitan Aegyptii?* Etenim Aegyptii perhibentur huius doctrinae auctores fuisse, v. Herodot. II, 123. Nemes. N.H. 2. p. 82. Ox. Bene addit *Fisch.*: „nam qui animas credunt e corporibus migrare in alia corpora, hi snmunt, animas ex his terris proficisci ad inferos, atque adeo esse, neque interire, et ab inferis revenire in has terras, neque adeo nasci animas novas, sed e mortuorum corporibus profectas in corpora venire.“ De doctrina qua sumitur contraria e contrariis fieri et in contraria perire copiosius exponit Olymp. Wytt. conferri iubet *Aristot.* Phys. Ausc. 1, 7. De gener. et corrupt. II, 10. De coelo I. p. 83. a. Metaphys. VII, 5. Tum ὄντος abest a Cl. *Π*s. Tub. ἐστὶ ὁ λόγος οὗ. Ficinus: *Vetus quidem* [s. quidam] *hic extat sermo cuius memores sumus. Δ ἀφικνούμενοι.* Tum *Λ ἐκεῖσε*, quod Ficinus videtur confirmare vertens: *abire quidem illuc animas defunctorum.* Neque tamen hoc ἐκεῖσε opus est reposito, siquidem ἐκεῖ (statum et quietem indicans) more adiunctum est verbo motum designanti (ἀφικόμενοι), ita ut positum sit pro ἐκεῖσε. Sic ἐνταῦθα Phileb. 57. B: ἐνταῦθα προβεβηκέναι. Polit. IV. 445. B: ἐνταῦθα ἐληλύθαμεν al. Etenim ἐκεῖ non refertur ad v. εἰσίν, ut Schleierm. verba accepit vertens: *dass wenn sie von hier kommen, sie dort sind*, sed εἰσὶν ἀφικόμενοι est i. q. ἀφικνοῦνται (v. ad Phaedr. p. 435). Est igitur: *hinc illuc proficisci et illinc huc reverti.* Ex hoc videlicet in sequentibus demum colligitur, animas *ibi* (apud inferos) esse s. vigere: ἄλλο τι ἢ εἶεν ἂν ἡμῶν αἱ ψυχαὶ ἐκεῖ; Tum

γε om. ΦJs. Cl. Tub. et Aug. γίνονται. *Heind.*: „Exspectabam πάλιν γίγνονται — οἱ ζῶντες, vel certe ὡς aut ὥστε παλ. γίγνεσθαι, ut de rep. V. 477. A. —. Nunc structura sermonis sic procedit, quasi scripsisset εἰ τοῦτ' ἀληθές ἐστι." Bene attulit Stallb. 71. B: ἀλλ' ἔργῳ γοῦν πανταχοῦ οὕτως ἔχειν ἀναγκαῖον, γίγνεσθαί τε αὐτὰ ἐξ ἀλλήλων γένεσίν τε εἶναι cet. In universum post dictiones demonstrativas infinitivus cum artic. et sine artic. ponitur, v. *Matth.* Gr. p. 878. sq. et *Bernh.* Synt. p. 362. — ἄλλο τι ἤ] pr. *Π* om. ἤ, idque secutus est Bekker., sed v. ad Gorg. p. 455. B. In Δ τί δὴ ἤ εἶεν. Fl. d. ἄλλο τι δὴ εἶεν, Ven. a. ἄλλο τὶ ἦ ἢ εἶεν. Zitt. ἄλλο τι ἦ ἤ εἶεν. Dein Cl. *Π* et Tub. αἱ ψ. ἡμῶν. —

ἄν που] Zitt. om. ἄν Sq. μὴ οὖσαι est: *nisi essent* s. *vigerent*, ergo: *si perirent*. De part. μή in conditione posita v. Matth. Gr. p. 1222. Pro ταῦτ' Tub. ταῦτα. „τοῦ αὐτὰς εἶναι, Aristip." *Forster.* Quam scripturam probaverunt Fisch. et Heind. Atque ille locum attulit inferiorem p. 72. A., ubi finita hac disputatione de origine rerum contrariarum eadem repetuntur verba: τούτου δὲ ὄντος ἱκανόν που ἐδόκει τεκμήριον εἶναι ὅτι ἀναγκαῖον τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναί που, ὅθεν δὴ πάλιν γίγνεσθαι. Idem vero Fisch. recte iam annotavit ταῦτα, ut deinde τούτο, commode posse ad rem ipsam referri, ut ταῦτ' εἶναι idem sit quod paullo ante τοῦτο οὕτως ἔχειν. Etenim ταῦτ' εἶναι est: *ita esse* s. *rem se sic habere*, h. e., animos vigere, non exstingui. Sic 76. E. ὥσπερ καὶ ταῦτα ἔστιν. De pron. ταῦτα in una re posito v. ad Phaedr. p. 272. Adde Gorg. 447. A. 499. C. 504. D. Stallb. ad Apolog. p. 19. et Polit. p. 53. *Wytt.* nexum requirere opinabatur: καὶ τούτου ἱκανὸν τεκμήριον τοῦτ' ἂν εἴη. Quod nihil attinet refutare. Tum Zitt. ἐν τῷ ὄντι pro εἰ τ. ὄντι. — γένοιτο] Sic Δ Φs Fl. d. pro volg. γίγνοιτο. Illud Bekker. quoque et Stallb. receperunt. Tum. Aug. γένονται, et Tub. που pro τον. *Fisch.*: „Sensus est: *alia quaedam ratio quaerenda esset* [immo *erit*], *qua doceretur, et ostenderetur* [doceatur et ostendatur] *animos post discessum e corporibus vigere, neque exstingui.*" Dein Olymp. mendose κατ' ἄνθρωπον. V. Matth. Gr. p. 1152. Tub. ταῦτο μόνον. Tum ῥᾷον Cl. (ῥαῖον) *Π* Tub. et Stob. pro volg. ῥᾴδιον. Ficinus quoque: *si planius intelligere vis.* Comparativum rite iam Fisch. susceperat. Tum καὶ om. pr. Γ. In Aug. ζώων καὶ πάντων φυτῶν (Δ φοιτῶν). Olymp.: τινὲς ἐκ τούτου τοῦ ῥητοδίου (γρ. ῥαιδείου). ὑπατηθέντες ᾠήθησαν, τὸν Πλάτωνα πᾶσαν ψυχὴν ἀθανατίζειν. — Ἄμεινον δὲ ὁ φιλόσοφος Ἀμ-

μώνιος ἐξηγήσατο τὸ χωρίον τοῦτο λέγων, ὅτι τοῦτό φησι πρὸς τὸ ἐφεξῆς ἐπιχείρημα τὸ κατασκευάζον, ὅτι τὰ ἐναντία μεταβάλλει εἰς ἄλληλα. Ambr. s. ὅσα παρέχει, Tub. et Stob. ὅσα περιέχει. Dein περὶ om. G. — ἴδωμεν] Sic Φ Stob. Olymp. (ἰδῶμεν) et pr. Γ pro volg. εἰδῶμεν, quod esset *sciamus* (non i. q. σκοπῶμεν, ut Fisch. interpretatur; hoc est enim ἴδωμεν). Illud Wytt. quoque, qui in scripturis manifesto mendosis alias solet acquiescere, reposuit. Dein post ἴδωμεν (εἰδῶμεν) in edd. punctum exstat, in cuius locum recte iam Fisch. notam incisi e Bass. 1. 2. substituit; partic. enim ἆρα est indirecte interrogantis, ut infra E., v. ad Protag. p. 206. Vat. Par. Florr. a. c. d. m. scribunt ἄρα; dein Φ Flor. d. οὕτω, Δs οὕτως. Tum pro ἅπαντα Cl. ΔΠΦs Tub. et pr. C πάντα, quod Stallb. recepit, idque sine dubio praestat propter praegressa περὶ πάντων; hoc enim repetitur fere pronomine πάντα. Vox οὐτωσί explicatur adiectis οὐκ ἄλλοθεν ἢ (vern. *so: nehmlich aus nichts anderem, als aus* etc.). Dein ante οὐκ ΔC Par. Florr. a. c. d. m. interponunt καὶ, contra sensum. —

τῷ αἰσχρῷ] Aug. τῷ καλῷ τὸ αἰσχρόν. In H E τὸ pro τῷ scribitur. Dein Γ τὸ δίκαιον τῷ ἀδίκῳ, Fl. d. καὶ τὸ δίκαιον ἀδίκῳ. — τοῦτο οὖν σκεψώμεθα] Sic Cl. ΔΠΦGs Florr. d. i. Tub. et Stob., quod Fisch. recte iam dederat. Volgo omissis τοῦτο οὖν scribitur σκεψώμεθα ἆρα ἀναγκαῖον, quod Mudgius mutari iubebat in σκεψώμεθα ἆρα, εἰ ἀναγκαῖον (ut Aristippum legisse Forster. suspicabatur); eandem expressit scripturam Cornarius: *Consideremus ergo, an necessarium sit.* Vind. 8. et Aug. σκεψώμεθα οὖν εἰ, quod, nisi librorum praestantissimorum (Cl. ΔΠ al.) obstaret auctoritas, dignum videri posset quod reciperetur. Bene *Fisch.*: „Grammatici, qui incidissent in codices, in quibus scriptum esset, omissis verbis τοῦτο οὖν, σκεψώμεθα ἆρα, alii correxerunt ἆρα εἰ, alii οὖν εἰ." Ficinus ἆρα εἰ videtur legisse, praeterea v. σκεψώμεθα cum praecedentibus coniunxit vertens: *aliaque eiusmodi quam plurima videmus. Ergo utrum necessarium sit.* Nec vero audiendus est Wytt. qui annotavit: „Novum accidit ἆρα pro εἰ. Melius interpungitur in Stob. p. 95. τοῦτο οὖν, σκεψώμεθα, ἆρα ἀναγκαῖον — *hoc ergo consideremus: an necesse est* —?" Immo ἆρα est indirecte interrogantis (vern. *ob*), v. supra posita. Pro ἆρα Γ ὅτι, superscr. οὖν. Pro τοῦτο οὖν (quod libri tuentur omnes) Heind. et Bekker. scripserunt τοῦτ' οὖν. Sed plenior h. l. mihi videtur forma praestare. Tum L ὅσον,

Ficinus: *cuicunque aliquid est contrarium.* Pluralem ὅσοις (sensu positum qui dicitur collectivo) singularis αὐτό in sqq. excipit (v. *Matth.* Gr. p. 587.), quod quidem praecipue in pronominibus neutro genere positis fieri solet, quorum singularis et pluralis fere promiscue ponuntur (ut τοῦτο et ταῦτα). Dein τι om. *A Φs* Fl. d. Pro αὐτῷ *A ΦGs* ἑαυτῷ (ut Stallb. tradit, Vat. Ven. b. et Fl. d. scribunt ἐαυτῷ, nisi scribere voluit ἑαυτῷ). Pron. om. L. De loco qui hic tractatur cf. *Nathanael.* Antitbet. adv. Plotin. p. 445. sq. — μεῖζόν τι] *Γ* τι μεῖζον. Tum v. ἔπειτα μ. γίγνεσθαι usque ad πρότερον om. J et Florr. b. i. (in Florr. vero adscripta sunt in ima pagina et in marg. E. a rc. m.) Part. ἔπειτα h. l. est *tum, deinde*, et opponitur voci πρότερον, sicut sequitur ἐκ μείζονος ὄντος πρότερον ὕστερον ἔλαττον γενήσεται. Simpliciter poni poterat ἐξ ἐλάττονος μεῖζον γίγνεσθαι; perspicuitatis autem causa positum est ἐξ ἐλάττονος ὄντος (*postquam minus fuit*); porro, ut praeteritum et consequens magis inter se opponerentur, interiecta sunt πρότερον ἔπειτα, ut in sqq. πρότερον ὕστερον. Partic. igitur ἔπειτα non ad participium refertur (quod Stallb. videbatur), sed particulae πρότερον opposita est. Fl. i. ἐκ τοῦ μείζονος. Dein Aug. γίνεσθαι. —

οὕτως] Cl. *Π* Tub. οὕτω, ἔφη. Pro volg. οὕτω nn cum Bekk. dedimus οὕτως. Dein part. γε om. Cl. *A ΠΦ Gs* Fl. d. Tub. (in Fl. d. a manu rc. superscr.), quibus quidem libris equidem arbitror obtemperandum esse, siquidem καὶ μήν sine γε simplici affirmandi vi positum millies legitur, ut 84. D: καὶ μὴν — τἀληθῆ σοι ἐρῶ· 88. E: καὶ μὴν — πολλάκις θαυμάσας Σωκράτη οὐ πώποτε μᾶλλον cet. Theaet. 143. E: καὶ μὴν — ἐμοί τε εἰπεῖν καὶ σοὶ ἀκοῦσαι πάνυ ἄξιον cet. 148. B. καὶ μὴν — οὐκ ἂν δυναίμην ἀποκρίνασθαι cet. 159. A. Sophist. 223. C: καὶ μὴν αὖ φήσομεν ἀγοραστικὴν θυρῇ τέμνεσθαι. 226. E: καὶ μὴν τὰ περὶ τὰ σώματα πολλὰ εἴδη καθάρσεων ἑνὶ περιλαβεῖν ὀνόματι προσήκει. 245. D. 249. B. Conviv. 199. C. 222. D. Gorg. 450. A. Charm. 166. B. Xenoph. Mem. Socr. II, 3. 10. III, 12. 2. Anab. I, 7. 5. Cyrop. VII, 3. 27. al. — Τί δέ] *Γ Ξ Y C H* Ven. a. Florr. a. c. m. Par. et Zitt. Τί δαί; quod Bekk. et Stallb. receperunt. Idem iam Fisch. sine libris dederat. Dein χεῖρον om. J et pr. E. In Fl. b. ordine inverso γίγνηται χεῖρον. Sq. οὐκ om. pr. E. — καὶ ἐὰν] Cl. κἂν ἄν. Vat. Fl. d. Ven. b. et Tub. καὶ ἄν, quod videtur recipiendum esse. Vat. Fl. d. ἄν τι. Dein volgo scribitur οὐκ ἐξ ἀδικωτέρου; sed particulam οὐκ recte ignorant Cl. *Γ A Π Y C E H J L* Ven. a.

Par. Florr. a. b. c. m. Tub. Aug. et Zitt. Ficinus: *et si iustum ex iniustiori?* Heind. iam part. *οὐχ* expunxerat, Beckio adversante qui notavit: „gravius expetitur.“ Tum *Δ Φ* s Fl. d. *γοῦν* pro *οὖν*. Sq. *ἔχειν*, Latin. *tenere*, est *perspectum habere, intelligere* s. *cognoscere*, ut 100. D. Polit. V. 477. B. Theaet. 167. B. Alcib. I. p. 110. al. Cf. *Boisson.* ad Philostr. p. 350. V. *ὅτι — πράγματα* om. G. Dein Ven. a Florr. a. c. et Aug. *οὕτως*. *Fisch.*: „male, quum sequatur consonans.“ Sed v. ad Protag. p. 12., 66. 79. 123. 157. et Phaedr. p. 514. Pro *γίγνεται Δ γίγνηται*. — *Τί δ' αὖ;*] Olymp.: *Ἐντεῦθεν τὸ δεύτερον ἐπιχείρημα, τὸ ἐκ τῶν ὁδῶν, ὅτι αἱ ὁδοὶ ἐφαντίαι εἰσὶ καὶ μεταβάλλουσιν εἰς ἀλλήλας, πολλῷ μᾶλλον καὶ τὰ τέλη.* Π a rc. m. *ἔστι γε*, Cl. *ἐστί γε*, in marg. *ἔστιν ἔτι* (sic etiam *Δ Φ* s et Ven. b. a manu sec.). Pro *πάντων* L *τούτων*. Tum Fl. c. *δυεῖν*. Volgo *δυοῖν ὄντοιν· δύο γενέσεις*, quod Heind. correxit. Cum plurali *ἀμφοτέρων τῶν ἐναντίων* iunctus est dualis *δυοῖν ὄντοιν*, quo duplicitatis (ut cum Lactantio loquar) notio effertur, v. Matth. Gr. p. 600. Contrarium ponitur e contrario exsistere, maius e minore et minus e maiore, h. e., maius fieri minus et minus fieri maius. Quocirca inter duo contraria duplex interiecta est origo s. generatio: inter maius et minus interiectio sunt decessio, *φθίσις*, quando maius transit in minus et accessio, *αὔξησις*, quando minus transit in maius. V. *ἀπὸ — ἕτερον* om. *Δ*. —

μείζονος μὲν γὰρ πρ.] Sic *Δ Φ* G s Fl. d. et Ven. B b. a sec. m. In Cl. *μείζονος μὲν γὰρ πρ.*, Tub. *μείζονος μὲν πρ.*, quod Heind. recepit. Volgo *μείζονος γάρ πρ.* Dein Zitt. *καὶ μεταξύ*. Tum *καὶ* ante *φθίσις* om. L,

P. 506. *ὀνόμασιν*] Fl. b. *ὀνόμασι*. De partt. *κἂν εἰ* v. ad Protag. p. 191. sq. Tum pro *ἑκατέρου* Cl. *Δ Π Φ* G s Florr. d. i. et Tub. *ἐξ ἑκατ.* In Ambr. s. *ἐξ ἑκατ. εἶναι εἰς*, Olymp. *ἑκατέροις*, „quae quidem optima videtur lectio“ *Forst.* Ficinus: *generationemque esse utriusque vicissim in alterum.* Scripturam *ἐξ ἑκατέρου*, quam libri optimi praestant, damnabat Heind. scribens: „hic post *ἐξ ἀλλήλων* in altero membro *ἐξ ἑκατέρου* inferri non debuit.“ Immo inter se opposita sunt *ἐξ ἀλλήλων* et *εἰς ἄλληλα*, et propter praegressum *ἐξ ἀλλήλων* recte positum est *ἐξ ἑκατέρου εἰς ἄλληλα*. Oratio perspicuitatis causa amplificata est; dici enim simpliciter poterat: *γίγνεσθαί τε αὐτὰ* s. *γένεσίν τε εἶναι ἐξ ἀλλήλων* (hoc est enim h. l. *ἐξ ἑκατέρου*) *εἰς ἄλληλα*, ut infra 71. E: *ἐκ τῶν τεθνεώτων ἂν εἴη γένεσις εἰς τοὺς ζῶντας*. Ceterum Wytt. annotat J. Philopon. ad Aristot. Phys.

Ausc. I, 5. videri legisse μετ' ἄλλήλα; ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι κυριώτερον ὠνόμασε μετ' ἄλληλα αὐτὰ εἰρηκώς. Tum. Florr. a. c. d. m. et Aug. πάνυ γε, Cl. vero Π et Tub. πάνυ μὲν οὖν, quod praestantissimis his libris iubentibus videtur recipiendum esse. — Τί οὖν] Exstat hic locus usque ad v. τὸ ἄν. οὕτως ἔχειν in Stob. Eclog. Phys. I, p. 95. sq. Pro τῷ Aug. Stob. τὸ. —

τῷ ἐγρηγορέναι] Δ τὸ ἐγρηγ. Dein v. τί — ἔφη C om. Φ. Tum Δ Fl. d. ἐξ ἀλλήλων τι. In G et Aug. om. τε. Dein αἱ om. pr. L, in Florr. i. a. rec. m. adscriptum. Tum pro αὐτῶν Cl. ΔΠΦGs Fl. d. et Tub. αὐτοῖν, quod Heind. iam receperat (improbante Beck.). Dein pro δυοῖν Fl. c. δυεῖν, quod Fisch. sine libris dederat. Sensus: *et generationes eorum duae sunt interiectae inter duo*, h. e., *et duae inter utraque interiectae sunt gignendi rationes.* Praepos. μεταξὺ refertur ad genitivos δυοῖν ὄντοιν, v. Matth. Gr. p. 1191. Ficinus: *cumque duo sint: duae quoque inter haec generationes mutuae sive progressiones.* L πῶς sine γάρ οὔ et Olymp. ὡς pro ὧν. *Fisch.*: „ἑτέρα συζυγία, alterum par rerum discrepantium et contrariarum et disiunctarum, quae, qua originem mutuam, coniunctae sunt, hoc loco est *somnus* et *vigilantia*, sed per ἑτέραν συζυγίαν, quae paulo post memoratur, intelligitur *mors* et *vita*." V. Wytt. ad h. l. et p. 178. Dein L σὺ δή μοι. ΦL Aug. λέγω δὴ τὸ, Ambr. s. λέγω δὴ τὸ δὴ τό. Zitt. τὸ μὲν καθεύειν. Dein Π a pr. m. δὲ τὸ ἐγρηγορέναι. V. καὶ ἐκ τοῦ καθεύδειν Cl. in marg. habet. In Tub. desunt v. καὶ ἐκ τοῦ καθεύδειν τὸ ἐγρ. Aug. γίνεσθαι. —

καταδαρθάνειν] Zitt. καταδαρθανεῖν. Dein in D Aug. deest εἶναι. Ficinus: *horumque generationes hanc quidem connivere, illam vero expergisci.* Tum Ven. b. Tub. τὴν δ' et Δ ἀναγείρεσθαι. Dein ἔφη ΞΠΨCEHJs Florr. a. d. i. m. Aug. et pr. ΓG pro volg. ἔφην, quod male tueri studuit Fisch. ἱκανῶς interpretans *recte, vere, ita ut nihil dubitationis reliquum sit.* Ficinus: *Satisfeci tibi necne?* Etiam Beck. retinuit ἔφην et annotavit: „Friget ad h. l. interpositum ἔφην." Ad v. ἱκανῶς σοι int. τοῦτο ἔχει: *utrum tibi hoc satis est necne?* Bene Heind. attulit Menon. 75. B: ἱκανῶς σοι; ἢ ἄλλως πως ζητεῖς; Tum Ven. b. et Tub. λέγε δή μοι (β) καὶ σὺ; etiam Cl. μοι (α) καὶ σύ idque Bekk. et Stallb. receperunt. Ficinus: *Dic tu mihi quoque similiter de vita atque morte.* Sq. οὕτω om. G., μὲν om. E. Dein Δ τὸ ζῆν, et G om. εἶναι. Zitt. ἐξ οὗ τοῦ ζῶντος τὸ γιγν. Dein

ΓΑCΗJ Florr. a. b. c. i. m. *Τὶ δαί*, quod recep. Bekk. et Stallb. At oppositionis ratio postulat, ni fallor, particulam *δέ*, quam Ficinus quoque expressit vertens: *Quid autem ex mortuo?* G τεθνηκότος. Ab eodem libro in sqq. τε abest. — *Εἰσὶν ἄρα*] Cl. et *Π ἆρα εἰσὶν*. Ven. a. *εἰσὶν ἆρα*. E Tum *τοῖν γενεσέοιν τοῖν* ΓΞΠΦs Fl. d. Tub. et a pr. m. αῖν Cl. cum G. In Vat. *τοῖν γενεσέοιν τοῖν* (ap. Bekker. *Δ τοι γενεσέοιν τὴν*); etiam in Cl. superscr. *αῖν — αῖν*. Libri edd. *ταῖν γενεσέοιν τιῖν*, Bas. 2. *ταῖν γενεσέοιν τοῖν*. Illud *τοῖν γενεσέοιν τοῖν* rite iam Fisch. receperat ex Atticorum consuetudine in duali numero cum feminini generis nomine articuli, pronominis al. masculini vel neutrius (v. *Bernh.* Synt. p. 430) generis iungendi, de qua v. *Fisch.* ad Weller. I. p. 316. Adde quae annotavimus ad Phaedr. p. 311. In Ven. a. et Par. accentu reiecto scribitur *γενέσεοιν*. *Heind.*: „Grammaticorum norma requirit *γενέσεων*.“ Sed v. *Buttm.* Gr. gr. ampl. p. 193. not. 3. In Fl. m. *ταῖν περὶ ταύταιν*, Zitt. *ταῖν γενεσέοιν τοῖς περὶ ταῦτα*. Tum Π *πρὶν τ.*, Vat. Fl. d. α et Aug. *ἤ γε ἑτέρα* (Π *ἑτέρῳ*). Pro *τὸ Δ τὶ*. Mox *Δ* E et Florr. b. i. *ἀποδώσομεν*. Ficinus: *non reddemus vicissim generationem contrariam.* Ἀναποδιδόναι est *ponere quod alteri respondeat* s. *alicui quid opponere*, ut Phil. 40. D: *οὐκ ἀνταποδοτέον ταῖς λύπαις τε καὶ ἡδοναῖς τὴν τούτων ἀντίστροφον ἕξιν ἐν ἐκείνοις*; Sensu qui dicitur intransitivo *ἀνταποδοῦναι* dicitur id quod alteri respondet, quippe eius contrarium, ut 72. A. B. al. *Δ ταῦτα*. In seqq. *χωλὴ* dicitur natura, quae in alterutra parte claudicat s. deficit, igitur manca s. imperfecta (Suid. III. p. 650: *χωλός, ἀντὶ τοῦ ἀτελής. περὶ ψυχῆς Πλάτων· ἀλλ' εἰ ταύτῃ* cet). Cf. Polit. VII. 535. D. bis. 536. A. Tim. 44. C. Legg. I. 634. A. Sic etiam v. *χωλεύειν* (Latin. *claudicare*, ut Cicer. Brut. 59.) usurpatur, v. c. Phaedr. 248. B. Cf. *Wytt.* ad Plut. de educ. p. 2. B. Pro *ἀνάγκη* Fl. d. *ἀναγκαῖον*, quod manus rec. correxit. Aug. *τὸ ἀποθνήσκειν*. V. *οὐκοῦν* usque ad *ἀναβιώσκεσθαι* om. Ambr. s. Vat. Venett. a. b. et Par. *εἰ πέρ ἐστι τὸ ἀναβ.* Volgo *εἴπερ ἐστὶ τὸ ἀναβ.* Tum *ἐκ τῶν τεθνεώτων* Fl. a. in marg. a rec. m. habet. V. *ἐκ τ. τεθ.* usque ad *ἀναβ.* om. H. —

αὕτη] Pron. demonstr. *αὕτη*, ut solet, explicatur appositis *τὸ ἀναβίωσκεσθαι*, quae Ficinus non expressit vertens: *Nonne igitur si reviviscentia est, progressio quaedam haec est ex mortuis ad viventes.* Tum Fl. d. *ὁμολόγηται*, *Δ* Zitt. 72

ὡμολόγηται, quod in Y superscr. Ven. a. ὁμολόγεῖται. Dein Δ Φ G Fl. d. ἡμῖν ἄρα; in Ambr. s. ἡμῖν deest. Tum γεγονέναι om. pr. In eodem proxima οὐδὲν — ζώντων desunt.

P. 508. ἐδόκει] V. hoc, quo libri edd. carent, suppeditant Cl. Δ Π Φ C Gs Florr. a. d. i. m. Par. Tub. et Stob. Fischerus retinuit volg. scripturam, infinitivum εἶναι arbitratus pendere e verbo ὁμολογεῖται. Ficinus: *quod quum ita sit, sufficientem coniecturam hinc haberi animas mortuorum necessario alicubi esse.* Recte vero Heind. ἐδόκει recepit; referitur enim ad superiora illa (70. D.): καὶ τοῦτο ἱκανὸν τεκμήριον τοῦ ταῦτ' εἶναι, εἰ τῷ ὄντι φανερὸν γένοιτο ὅτι οὐδαμόθεν ἀλλοθεν γίγνονται οἱ ζῶντες ἢ ἐκ τῶν τεθνεώτων. V. τὰς — ἀναγκαῖον om. Δ; pro τεθνεώτων Fl. d. τεθνηκότων. — ὅθεν δὴ] *Heind.*: „An ὅθεν δεῖ π. γ.? Alioquin exspectabam ὅθεν δὴ πάλιν γίγνονται." Illud, ὅθεν δεῖ pro ὅθεν δή, habent Ξ C Florr. a. d. m., etiam Π a corr. m. et (at Stallb. refert) Vat., et pro γίγνεσθαι G a pr. m. habet γίγνονται. Neque tamen δεῖ pro vera debet scriptura haberi, quum potius e solemni vocum δεῖ et δή natum sit confusione, nec est quicquam quod in infinitivo s. oratione obliqua relativam vocem ὅθεν excipiente offendas; immo recte ponitur oratio obliqua, quia haec ὅθεν δὴ πάλιν γίγνεσθαι cohaerent cum proxime praegressis τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναί που. Exemplorum quod satis sit collegit *Matth.* Gr. p. 1057. sq. Tum I Zitt. ὁμολογημένων. Venett. a. b. ἴδε (v. *Piers.* ad Moer. p. 193.) Cl. Π Tub. ἰδὲ τοίνυν οὕτως ἔφη. Bene *Heind.*: „quod placeret praefixo καὶ: ἰδὲ τοίνυν καὶ οὕτως, ut infra (79. E.): ὅρα δὴ καὶ τῇδε ὅτι cet. Nam novum infertur argumentum." L ὁ Κέβης. Pro οὐδ' Ξ Y Δ (sic Bekk., qui pro Δ fortasse ponere volebat G) Fl. d. Zitt. scribunt οὐκ; rectius est οὐδ' ἀδίκως (vern. *auch nicht ohne Grund* s. *mit Unrecht*). Ficinus: *Animadverto ergo, o Cebes, haud ab re nos haec ut arbitror concessisse.* Wytt. vertit: *nos non temere concessisse et statuisse.* Οὐδ' ἀδίκως est *haudquaquam sine causa.* Dialog. de lucri cupid. 231. C: Οὐκ ἀδίκως γε σὺ ἀπορῶν. Contra δικαίως est *iure* s. *rite, recte*, ut 73. C: ἆρ' οὐχὶ τοῦτον δικαίως λέγομεν ὅτι ἀνεμνήσθη οὗ τὴν ἔννοιαν ἔλαβε; Similiter δίκαια λέγει 86. D. Tum εἰ om. pr. Γ. De v. ἀνταποδοῦναι v. supra posita. —

ὥσπερ εἰ] H. ὡς περὶ, Bass, 1. 2. ὥσπερ εἰ Γ περιόντα. Dein pro εἴη Δ Fl. d. ἦ. Tum. μὴ om. J. In seqq. ἀναχάμπτοι libri fere omnes pro ἀναχάμπτῃ, quod edd. (praeter Bas. 2.) habent; ita legerat iam Budaeus Comm. L.

Gr. p. 516. Rite hoc sequnti sunt post Fisch. qui recens emiserunt Phaedonem. Pro ἐπὶ Γ εἰς. Tum Ven. Ambr. s. Zitt. χαμπτὴν, Y χαμπτὸν et ΓΑΞΠL Fl. c. Aug. et pr. YG ποιοῖ Fl. b. ποιοῖ, superscr. η, contra E ποιὴ, superscr. οῖ, J ποεῖ. Forma loquendi, ut bene iam Fisch. annotavit, „petita est a cursoribus et aurigis, qui non conficiunt cursum directum, sed, exacta una parte stadii, flectunt currus et equos circa metam (χαμπτῆρα), quo alteram conficiant. Talis cursus vocatur δρόμος ὁ ἐν χαμπῇ, cui opponitur δρόμος ἀκάμπιος, qui etiam εὐθὺς et ἁπλοῦς appellatur. v. Pollux III, 147., et Hesych. v. ἀκαμπιόδρομοι.“ V. igitur ἀνακάμπτειν, *flectere*, explicatius redditur appositis χαμπὴν ποιεῖσθαι, *flexum facere*, ideoque *recurrere*. Sensus est: *contrarium non directe in contrarium transit ita ut in eo insistat* (ita enim fieret ut omnia in una perirent forma, v. c. si somnus exsisteret e vigilia neque in vigiliam reverteretur, omnia dormirent, h. e., imo omnia sepelirentur somno). Pro οἶσθ' Budaeus L. G. p. 516. legit ἴσθ'. De dictione οἶσθ' ὅτι v. ad Gorg. p. 486. A. De partic. τελευτῶντα (ad extremum) v. Matth. Gr. p. 1101. Dein *A* τὸ αὐτὸ ἄν σχῆμα. Tum Ald. Bass. 1. 2. σχολῇ, J εἴη. Dein Cl. Tub. ἐννοήσασιν (in marg. Cl. ἐννοῆσαι), Fl. d. ἐννοήσας (correctione addita), *A* ἐννόησον: in pr. *H* („ut videtur“ *Bekk.*) ἐννοήθητι. Tum Art. τὸ ante καταδ. om. pr. G. — πάντ' ἂν λῆρον] Libri omnes πάντα λῆρον (in *A* et Aug. deest πάντα); partic. vero ἄν interponendam esse iam Fisch. perspexerat (quamquam *Bernh.* Synt. p. 409. aliter indicat). Heind. scribi iusserat ἀποδείξειεν ἄν *Beck.*: „At deleto commate, recte a sq. ἄν pendere potest.“ Bekker. scripsit πάντ' ἄν λῆρον, quod Stallb. quoque reposuit; idque maximam veri speciem habet, siquidem facile potuerunt excidere ᾱ (in ἄν) post πάντα et ν̄ ante λ̄ (in λῆρον). De ν̄ et λ̄ inter se permutatis v. Dorvill. ad Charit. p. 235. sq. 680. Steph. in marg. haec ita interpretatus est: *omnia tand. facerent ut quae de Endymione dicuntur nugae esse viderentur, nec us.* (suppl. e Serrani interpretatione: *usquam adparerent*). Λῆρος, *nugae*, in rebus et hominibus ponitur pro nihilo putandis (vern. est *leer*, h. e., *nichtig* s. *nichts*), v. *Heindorf.* ad Theaet. p. 377. ed. 2. et *Boisson.* ad Eunap. p. 402. Hinc λῆρόν τι ἀποδεικνύναι (*nihilum reddere*, *zu nichte machen*; ἀποδεικνύναι enim, *exhibere*, est *reddere* s. *efficere*, v. ad Gorg. 516. B. Idem est quod ap. *Dion. Chrys.* Orat. XXXII. 384. D: αὐτὸν γὰρ οἶμαι τὸν Ἰξίονα λῆρον ἀποφαίνεται τὸν ἐν τῷ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐνδεδεμένον καὶ κολαζόμενον) est

ostendere aliquid nihil esse. Loci igitur sensus est: *scis omnia ad extremum tanto oppressum iri somno, ut Endymio* (h. e., Endymionis somnus) *nihil ad eum futurus sit.* De Endymione pastore, quem in spelunca quadam Latmi, Cariae montis, Luna perlibetur consopivisse, ut dormientem oscularetur, v. *Cicer.* Tusc. I, 38. ibique Davis. Schol. ad Apollon. Rhod. IV, 57. al. Unde natum est proverbium Ἐνδυμίωνος ὕπνος (Endymionis somnus) de somno maxime diuturno, v. *Cicer.* de Finib. V, 20. *Erasm.* Adag. Chil. I, 9. 63. et *Jacobs.* ad Anthol. gr. T. I. p. 113. Male igitur Cornarius vertit: *satis nosti, quod omnia desinentia Endymionis fabulam referrent*, et scribi iussit οἶσθα ὅτι τελευτῶντα πάντα λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνος ἀποδείξει. In H scribitur ἐνδυμίων. —

ἀποδείξει] Tub. ἀποδείξειεν. Ad v. οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο e praegressis subiectum ὁ Ἐνδυμίων petendum est, de qua subiecti mutatione v. ad Protag. p. 78. et 164. De loquutione οὐδαμοῦ φαίνεσθαι, *nusquam apparere*, h. e., *nihil omnino esse*, v. ad Gorg. 456. C. Tum Δ τἄλλα pro τὰ ἄλλα, Cl. et Ven. τἆλλα. Δ ἐκεῖνο. Mox ξυγκρίνοιτο Δ ΦG pro volg. συγκρίνοιτο. Zitt. συγκρολνοιτο. Tum. Cl. διακρίναιτο. Pro ταχύ Ambr. s. et corr. Π. τάχα, Fl. i. τάχυ ἄν, addito γρ. τάχα. Δ ἐξαγόρου, Aug. Ἀνεξαγόρου, Zitt. τὸ Ἀναξαγόρου. Ceterum nobilissimum illud Anaxagorae effatum significatur ὁμοῦ πάντα χρήματα; h. e., omnia inter se mixta sunt (ἐν παντὶ πάντα· οὐδὲ χωρὶς ἔστιν εἶναι, ἀλλὰ πάντα παντὸς μοῖραν μετέχει, ap. Simplic. ad Aristot. Phys. fol. 35. a.). Neque enim haec: ὁμοῦ πάντα χρήματα ad pristinam (ante mundum creatum) rerum confusionem referuntur, ut interpretes ceperunt asserentes illud ὁμοῦ πάντα χρήματα ἦν, νοῦς δὲ αὐτὰ διῆρε καὶ διεκόσμησε (Diog. L. II, 6. ib. Menag. Cf. *Valcken.* Diatr. in Eurip. fragm. p. 40. *Carus* de Anaxag. Cosmog. font. p. 7. sq. et *Schaubach.* ad Anaxag. fragmm. p. 85. sq.), sed hoc quod posuit Anaxagoras significant, in universum omnia inter se commixta esse (non solum mixta fuisse ante mundum creatum, sed semper mixta esse. Ap. Simplic. p. 35. a: ὅτι περὶ ἀρχήν, καὶ νῦν πάντα ὁμοῦ. V. *Schorn.* Anaxag. Claz. et Diag. Apollon. Frr. p. 15. sq. et 45. Atque quum Anaxagoras verbis πάντα χρήματα et ὁμοῦ saepius usus reperiatur (v. fragg. ap. Schorn. p. 14. 22. et 45.), haec ὁμοῦ πάντα χρήματα non pro loco vel fragmento ex Anaxagorae libris petito haberi possunt, sed in universum Anaxagorae sententiam declarant ipsis his verbis expressam quibus uti solebat Anaxagoras; sicut Gorg. 465. D: τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ἦν — ὁμοῦ ἂν πάντα χρή-

Channeria Wood 1857, Index Testac. Suppl. 12 & Monogr. 1858, 1 (Channeriidae). Type, by monotypy, *C. tubulata* Wood 1857 (Recent, Philippines). Shell free, tubular, open at both ends, with a longitudinal slit; surface with transverse ridges. Hinge with a single tooth in the left valve and a corresponding socket in the right valve. Ligament external, in a groove. Adductor scars two, elongate, anterior and posterior. Pallial line entire. Recent, Philippines. Fig. 1,1.

Channeriella Cossmann 1906, Ann. Soc. Roy. Malacol. Belgique 41: 139 (Channeriidae). Type, by original designation, *C. tubulifera* Cossmann 1906 (Eocene, Paris Basin). Shell free, tubular, open at both ends, with a longitudinal slit; surface with transverse ridges. Hinge with a single tooth in the left valve and a corresponding socket in the right valve. Ligament external, in a groove. Adductor scars two, elongate, anterior and posterior. Pallial line entire. Eocene, Paris Basin. Fig. 1,2.

τὸ ἐκ τῶν τεθνεώτων τοὺς ζῶντας γίγνεσθαι, καὶ τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι. Itaque v. οὐκ ἐξαπατώμενοι idem fere sonant quod superius illud οὐδ' ἀδίκως, vel ut libri aliquot scribunt, οὐκ ἀδίκως. Beck. retinuit τὰ αὐτὰ ταῦτα et annotavit: „Mihi rectius *eadem haec* dici videtur." Quod adiecimus, ne quid praetermisisse videremur. A Ven. a. et Zitt. οὐκ abest. Tum ἔστι τῷ ὄντι Cl. ΓΔΠΦGH Par. Fl. d. Tub. et Aug. pro ἔστι καὶ τῷ ὄντι. Part. καί e seqq. huc irrepsisse bene iam Heind. iudicavit. Contra *Fisch.*: „At καὶ est *et quidem*." Par. J ἔτι καὶ τῷ. Dein pro τὸ ΔJ et pr. EH τῷ. Sq. τοὺς — τεθνεώτων om. L. Post ταῖς μέν γε ἀγαθ. pro τ. μὲν ἀγ. Cl. ΔΠΦGs Fl. d. et Tub. Commode attulit Heind. Polit. III. 406. E: καὶ τῷ τοιούτῳ μέν γε δοκεῖ πρέπειν. V. 461. C: καὶ ταῦτα μέν γ', ἔφη, μετρίως λέγεται. Ib. 475. E: καὶ τοῦτο μέν γ', ἔφη, ὀρθῶς. Adde Conv. 201. D: καὶ σὲ μὲν γε ἤδη ἐάσω. Polit. II. 371. A. VIII. 549. B Tim. 53. A. Legg. VIII. 839. C. al. Part. videlicet γέ, quae per se restringendi vim habet, affirmandi sensu ponitur, ut sit *sane* s. *utique*. Pro μέν γε autem, ut Cl. al. scribunt, Bekk. dedit μέν γ', quem Stallb. sequutus est. —

καὶ κατ' ἐκ.] καὶ abest in Aug. Dein pro ἀληθής E L ἀληθές.

P. 510. θαμὰ λέγειν] G λέγειν θαμά. Par. in marg. πυκνά. — ἡ μάθησις — ἀνάμνησις] Nobilissima sententia, qua ponitur discere nihil aliud esse nisi recordari et memoriam recordationem esse superioris vitae h. e., nos insitas et quasi consignatas in animis notiones habere, et animum, antequam in corpus intret, in rerum cognitione vigere. Cf. Menon. 81. D. sq. *Cicer.* Tusc. I, 24. *Nemes.* N. H. c. 2. *Lactant.* Div. Inst. VII, 23. §. 19. *Arnob.* II, p. 58 — 64. *Tertull.* de anim. 13. sq. Tum κατὰ τοῦτον Cl. ΔΞΠΦs Fl. d. et Tub. pro κατὰ τοῦτο. Verbis καὶ κατὰ τοῦτον repetuntur praegressa καὶ κατ' ἐκεῖνόν γε τὸν λόγον. Dein in Aug. ante τινὶ insertum est που. Pro ἡμῶν Cl. et Tub. ἡμῖν, quod quin praestet (v. ad Protag. p. 112.) dubitari non potest. Sq. τῶνδε om. Ξ. —

ἀθάνατόν τι ἔοικεν ἡ ψυχὴ εἶναι]' Ven. b. 73 Tub. ἡ ψυχὴ τι ἔοικεν εἶναι. Dein Tub. ἀλλὰ pro ἀλλ'. — ποῖαι] Sic Cl. (non ποῖαί εἰσιν, ut Bekker. tradit) Vat. Venett. a. b. Par. Florr. a. b. c. d. i. m. Tub. et Aug. cum reliquis libris. Ald. ποιῆσαι, Bass. 1. 2. ποῖαί σοι. *Cornar.* Eclog. p. 8. „in Graecis legendum est ποῖαί εἰσι, vel ποῖαί σοι, vel ποῖαι solum." Ac prius quidem ποῖαί εἰσι, quod

nullius libri auctoritate nititur, recepit Steph., qui Annot. in Plat. T. III. p. 11. „alia est huius loci lectio ποῖαι σοὶ τούτων etc. In Ald. autem manifesto errore scriptum est ποιῆσαι τούτων.“ Recte vero iam Fisch. e libris Tub. et Aug. reposuit ποῖαι τούτων. Ficinus: *Quales huius rei demonstrationes habes o Cebes? Heusd.* Spec. cr. in Plat. p. 19. conjecerat: ποίαι (ποῖαι) ἦσαν σοι τούτων αἱ ἀποδείξεις ὑπόμνησόν με. „ita sane multo erit mollior et vero aptior interrogatio.“ Sed neque verbo ἦσαν opus est neque pron. σοί locum habere potest, at Fisch. iam bene indicavit haec annotans: „deinde Ald. ποιῆσαι exstitisse videtur ex ποῖαι: sed Ioh. Oporinus illud, coniectura ductus, in ποῖαι σοι mutavit: quam tamen lectionem haud scio an res ipsa repudiet, quum argumenta, quorum memoriam Simmias sibi excitari a Cebete vult, non ipse Cebes excogitarit, sed a Socrate acceperit.“ Dein H ἔνι pro ἐνὶ. Part. μὲν om. G. Tum *A* et Fl. d. κάλλιόν σοι, Φ καὶ καλλίστω. Fisch. interpretatur: *ut complectar omnes huius rei rationes una eaque maxima facile et gravissima.* Heind.: *ut uno rem complectar argumento, eoque pulcherrimo.* ἐνὶ λόγῳ tritissima est formula *summatim loquentium.*“ Tum *A* (ut Bekk. refert) ἐρωτῶμεν οἱ ἄνθρωποι, sec. Stallb. Vat. et Fl. d. ἐρωτώμενοι ἄνθρωποι. Ad v. καλῶς ἐρωτᾷ bene Fisch. annotavit: „*Cicer.* Tusc. I, 24. vertit: *bene interrogare*, h. e., non solum ita, ut omnia intelligi possint, sed etiam sic, ut responsio contineatur quodammodo interrogatione, et ut interrogatio sequens sit responsio ad interrogationem superiorem.“ V. Menon. 81. B. sq.

Tum H ἐπιστημονοῦσα. V. καὶ ὀρθὸς λόγος absunt ab Aug. Ficinus: *nisi inesset ipsis scientia rectaque ratio.* Tub. οἷοί τε τοῦτο, Aug. ἠδύναντο τοῦτο. Dein ποιήσειν pro ποιεῖν Cl. *H* Tub., ποιεῖν a corr. m. G, et Vat. a pr. m. ποιεῖν ἦσαν. — ἔπειτα] *Heind.*: „Haereo in v. ἔπειτα (*porro*), quo quum novum, aliud certe, argumentum indicari videatur, exemplo potius aliquo res declaratur. Significat enim Plato haud dubie illud quod in Menone exhibuerat exemplum, ubi Socrates puerum, descripto in pulvere quadrato, de quadrati dimensione interrogat aptisque interrogationibus eo perducit gradatim, ut idem respondeat puer, quod si geometrica didicisset. [Cf. *Cicer.* Tusc. I, 24]. Aptius igitur mihi quidem videretur ἐπεί τοι, quamquam ne minima quidem affertur scripturae e libris varietas.“ Similiter *Stallb.*: „Corruptum esse istud ἔπειτα dubitari non potest. Neque enim novum aliquod argumentum additur, sed res antea paucis (ἐνὶ λόγῳ) exposita exemplo aliquo illustratur. Quocirca haud scio an cum Heind.

corrigendum sit ἐπεί τοι." Beck. annotat: „vulgatum valet: *tum si quis*." Neque tamen novum subiicitur argumentum, ut ἔπειτα esse posset *porro* vel *tum*, sed, quod supra in universum positum erat (ὅτι ἐρωτώμενοι οἱ ἄνθρωποι, ἐάν τις καλῶς ἐρωτᾷ, αὐτοὶ λέγουσι πάντα ἥ ἔχει), id nunc specialiter explicatur ita ut indicetur quando et qua in re hoc maxime pateat (ἐάν τις ἐπὶ τὰ διαγράμματα ἄγῃ ἤ ἄλλο τι τῶν τοιούτων). Part. igitur ἔπειτα (*autem*, v. ad Protag. p. 20,), ut solet, respondet praegressae μέν, ut sensus sit: *in universum quidem* (μὲν) *hoc* (discere esse recordari) *patet*, *siquis recte interrogat* (siquidem qui recte interrogatur ita respondebit, ut si rem de qua quaeritur iam cognitam habuisset), *maxime autem hoc apparet, si quem geometrica quaedam interroges*. Graeci vero ἔπειτα post participia vel particulam μέν ita solent ponere ut ex nostro loquendi usu videri possit supervacaneum esse. Sic salvo sensu, μέν et ἔπειτα omissis, haec reddere possumus: *Ganz kurz und am besten* (bewcisst es sich dadurch), *dass die Menschen, wenn man sie recht fragt, selbst angeben, wie es sich mit jedem verhält — und führt man sie zu Figuren hin, so zeigt es sich am deutlichsten, dass es so ist*, vel (particula omissa): *am deutlichsten zeigt sich dieses, wenn man sie zu Figuren hinführt*. Quocirca causa nulla est cur in part. ἔπειτα offendas. Τὰ διαγράμματα, *descriptiones* (*Cicer.* Tusc. I, 17.), figurae sunt geometricae, velut circulus, quadratum al. Cf. Theaet. 169. A. Cratyl. 436. D. Euthyd. 290. C. Hipp. min. 367. D. E. Epinom. 991. E. *Xenoph.* Mem. Socr. IV, 7. 3. al. Vox autem διαγράμματα sensu latiore etiam statuariorum pictorumque et musicas designat figuras (ut Polit. VII. 529. E. Cf. *Wytt.* ad Plutarch. *V.* VI. P. II. p. 849), iccirco post τὰ διαγράμματα (proprio sensu positum, ut figuras geometricas significet) sequitur: ἤ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, h. e., *vel ad alias his* (geometricis) *similes* (descriptiones). Ad ἄγῃ int. αὐτούς (τοὺς ἀνθρώπους), v. ad Phaedr. p. 431. —

κατηγορεῖ] V. reciproco sensu positum (vern. *es zeigt sich*), h. e. *patet* s. *liquet*. Sic praecipue verba declarandi vel ostendendi (velut δήλοι, δείξει al.) ita frequentantur, v. ad Protag. p. 30. et ad Gorg. 483. D. Heind. interpretabatur: „*arguit*, *declarat*, ἐλέγχει, sc. ὁ ἄγων ἐπὶ τὰ διαγράμματα, is qui aliquem ducit ad figuras geometricas." Addit autem haec: „nisi forte κατηγορεῖ h. l. impersonaliter positum est, velut passim occurunt ἐδήλωσε, προσημαίνει, δείξει, et id genus alia." Tum pro ἐὰν, Cl. *A* s Ven. b. et Tub. ἄν. Dein Cl. *H* Tub. σοι ἂν σκοπουμένῳ, h. e.,

ἄν σοι συνδόξῃ, εἰ τῇδέ πῃ σκοπεῖ. Part. enim ἄν participiis sic apponi constat ut ea solvere possis verbo finito cum coniunctione εἰ, v. *Matth.* Gr. p. 1197. et *Stallb.* ad Polit. p. 59. Atque hoc ἄν libris illis suasoribus praestantissimis reponendum esse existimo. Neque enim in partt. ἄν — ἄν quicquam offendendum est, v. ad Phaedr. p. 268. In seqq. cum Fisch. dedimus ξυνδόξῃ pro συνδόξῃ; omnes tamen hoc libri tuentur. Cl. *Π* Tub. ἀπ. μέν σοι. Ficinus: *Haud equidem diffido.* V. ἀπιστεῖν *dubitandi* h. l. vim habet. Dein Ven. b. Florr. b. d. m. Tub. Aug. et Zitt. ἔγωγε, quod Stallb. recepit. Tum H ὦ ταμία. Tum ἔφη abest ab Ambr. s. Dein libri omnes δέομαι μαθεῖν, quod Ficinus quoque reddidit: *Verumtamen id expedit mihi discere de quo sermo est, scilicet reminisci.* Serranus vertit: *illud vero de quo institutus est sermo, velim mihi in memoriam revocari*, et in Annotatt. (T. III. p. 2. ed. Steph.): „Dixit igitur Simmias se a Socrate audiisse saepenumero doctrinam illam ἀναμνήσεως: cui quidem fidem minime deroget, optet tamen nosse rationes quibus illa doctrina stabiliatur. Quod aliis verbis continuo explicat, et quidem eleganter, alludens ad institutum ἀναμνήσεως sermonem, αὐτὸ δὲ τοῦτο δέομαι περὶ οὗ ὁ λόγος ἀναμνησθῆναι, quod nos vertimus: *in memoriam revocari.* — Non posse autem pro ipsa ἀναμνήσεως doctrina intelligi, et universa sententia et ipsa verba ostenduut; dixisset enim τὸ ἀναμνησθῆναι, cum articulo. μαθεῖν irrepsit in contextum scioli cuiusdam opera, Platonis mentem minime intelligentis.“ Steph. contra legens δέομαι μαθεῖν sic. in marg.: *Velim discere: nimirum quid sit Reminisci.* In qua quidem Steph. interpretatione Heind. desiderabat articulum τὸ ante ἀναμνησθῆναι; sed cave articulum putes inserendum esse, v. ad Phaedr. p. 566. et ad Gorg. 467. D. Stephanum sequnti sunt Fisch., qui sic interpretatur: *velim scire, id ipsum de quo quaerimus, quid sit, nempe recordari*, et Beck., qui sensum sic constituebat: „*ipsum hoc cupio cognoscere* (respicit ad praec. μάθησις), *de quo sermo est, reminisci* (quod explicationis causa additur).“ Nec vero haec stare potest sententia, siquidem Simmias non hoc dicere volt, se nescire quid sit reminisci, ergo se scire velle quid sit reminisci (id quod ineptissimum foret), sed hoc: *se recordari non posse argumentorum quibus doceatur discere nihil esse aliud nisi reminisci.* Quocirca, id quod Serranus iam bene perspexerat, verbum μαθεῖν quomodo tueri possimus nullo modo intelligimus. Forst. proposuit: αὐτὸ δὲ τοῦτο (vel αὐτοῦ δὲ τούτου) δέομαι μᾶλλον,

περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀναμνησθῆναι: *eius potius ipsius, de quo loquimur, indigeo*, τοῦ ἀναμνησθῆναι. Sed μᾶλλον otiosum foret, siquidem Simmias supra dixerat ὑπόμνησον με· οὐ γάρ σφόδρα ἐν τῷ παρόντι μέμνημαι. Quod Heind. suo Marte pro μαθεῖν scripsit παθεῖν (laudatis locis 73. E: ὅταν τις τοῦτο πάθῃ περὶ ἐκεῖνα ἃ ὑπὸ χρόνου — ἤδη ἐπελέληστο, et 74. A: ἆρ' οὐκ ἀναγκαῖον τόδε προσπάσχειν, ἐννοεῖν cet.), receperunt Bekk. et Stallb. Sensum Heind. sic exhibuit: *non equidem dubito, sed id ipsum cupio de quo sermo est: reminisci cupio* (quae fuerint rei huius argumenta): *quamquam vel ex iis quae Cebes dixit reminiscor iam.* Similiter Stallb.: *sed hoc ipsum, de quo sermo est* (h. e, τὴν ἀνάμνησιν) cupio experiri, hoc est, commonefieri a vobis, πῶς ἡ καλουμένη μάθησις ἀνάμνησίς ἐστι. Sed recte Schleiermachero displicuit δέομαι παθεῖν, in quo nescio quid insulsi inesset (*hoc ipsum cupio ut mihi accidat vel usu veniat*; hoc enim esset παθεῖν). Idem vir doctus μαθεῖν expunctum malebat et verba αὐτὸ τοῦτο per se posita intelligebat: *sondern nur eben dieses; ich bedarf, wovon ja die Rede ist, erinnert zu werden.* Minime vero, si quid video, αὐτὸ τοῦτο per se positum et a sequentibus quibuscum cohaeret (περὶ οὗ ὁ λόγος) divulsum probari possit. Wytt. ante περὶ part. ἤ interponi iubebat („quod facillime ab antecedenti litera ν absorberi potuit, ut ad Plut. Moral. p. 99. A. monuimus"). Locum igitur ita interpretatur: „*hoc autem ipsum* (scil. πῶς ἡ καλουμένη μάθησις ἀνάμνησίς ἐστι) *desidero discere, aut reminisci, de quo nunc loquimur* i. e., *desidero discere, aut eius hanc, de quo* [qua?] *loquimur reminiscentiam requiro.*" Et oratio et sententia indignae forent Platone. Denique Seager. in Diar. Class. XXXII. p. 47. coniiciebat: δέομαι δέ, ἔφη (αὐτὸ τοῦτο περὶ οὗ ὁ λόγος) ἀναμνησθῆναι. Veram, opinor, sententiam divinaverant Serranus et Forst., quam perspicuitatis causa patrio sermone exprimamus: *Ich zweifle nicht daran, sondern bedarf nur eben desjenigen, wovon die Rede ist, nehmlich der Erinnerung* (h. e., *dass ich mich der Gründe erinnere wodurch bewiesen wird, dass das Lernen ein sich Erinnern sei.*). Hanc autem sententiam ut nanciscamur, scribendum est: αὐτοῦ δὲ τούτου, ἔφη, δέομαι περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀναμνησθῆναι (i. q. τοῦ ἀναμνησθῆναι; graeco autem sermoni neque part. explicativa neque articulo τοῦ opus est, v. supra posita). Locus corruptus est interposito verbo μαθεῖν, quo orationem sibi videbatur explere librarius qui hunc mente informasset sensum: *hoc ipsum cupio discere* (sic Polit. III. 413. A: δέομαι μαθεῖν. al.), *de quo*

agitur, scilicet τὸ ἀναμνησθῆναι. Verbo autem μαθεῖν interposito fieri non potuit quin αὐτοῦ τούτου mutaretur in αὐτὸ τοῦτο. — καὶ σχεδόν γε] καὶ om. Vat. Fl. d. et pr. Γ. Dein ΔΦGLs Florr. b. d. m. Vindd. 1. 4. 6. et a rc. m. Cl. ΓΠ μέντ' (vel μέν τ') pro μέν. Idem Forster. coniectura assequutus erat scribens: „Forsan οὐδέν μέντοι." *Wytt.*: „Pro μὲν ἄν legendum μέντ' ἄν ex Vindd. A. B. F., i. e., μέντοι ἄν, *tamen*. Tum ἀκούοιμι germana vi optativi, i. e., optandi, accipiendum: *nihilo tamen minus audire velim*." Immo part. ἄν ad verbum ἀκούοιμι refertur et μέντοι per se significat *tamen*, v. *Schaefer.* ad Gregor. Cor. p. 1015. Fisch. ex Aug. recepit μὴν. Dein *Heind.*: „Post ἧττον autem vereor ne exciderit ἡδέως, expressum a Ficino: *Nihilo minus tamen et a te — perlibenter audirem*." Sed integrum esse locum recte iam admonuit Schaef. l. l. Tum ΔΦG Fl. d. σὺ πῇ (Cl. πῇ σὺ), quod, quum sententiae vis in pronomine insit, rite receperunt Bekk. et Stallb. Cf. *Bernh.* Synt. p. 461. Zitt. ἐπεχείρησά. —

τῇδε ἔγωγε] ΔΞYCHJL Ven. a. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Zitt. τί δέ, quod itacismi qui dicitur vitio natum est. In Δs et Tub. τῇδ', unde scribendum τῇδ' ἔγωγε, quod in Ven. b. exstat. Dein Zitt. ὁμολογοῖμεν μὲν γάρ, et Δ αὐτὸ pro αὐτὸν. De v. ἐπίστασθαι *Fisch.* annotavit: „explicari potest *notionem rei consignatam in animo habere* vel *menti impressisse: ut* ἐπιστήμη mox idem est quod ἔννοια, *notio, species, forma menti impressa*. Nam ἔννοια est *notio* interprete ipso Cicerone Tusc. I, 24., sed notionem idem Cicero Top. 5. ostendit esse *quandam conformationem insignitam et impressam intelligentiam* (corrig. intelligentiae). Dein γε abest a Π et Tub. In Aug. παραγίνηται. Tum ΔEs Ven. a. Par. Ald. (τίνα τρόπον· τοῦτον) et Bass. 1. 2. δὲ τίνα, unde Fisch. suspicabatur legendum esse τίνα τρόπον; τοῦτον. Atque hoc verum existimamus: Graecorum enim more interrogatio directa (*quemnam dico modum*) ponitur pro: *si quaeris quem dicam modum, hunc significo: si quis* cet. V. ad Protag. p. 106. Stallb. suspicabatur aut in isto τινα vitium delitescere („quo in τὸν artic. mutato omnia fore satis expedita") aut paucis ante legendum esse τρόπῳ τῳ (h. e., τινί. Idem C. Fr. *Wexio* Comm. de loco mathem. in Plat. Men. p. 42. placuerat), ut sensus esset: *quem autem nunc ipsum commemorabam modum, eum hunc dico*, h. e., *hunc intelligo*. Haec autem omnia pro nihilo putanda sunt scriptura genuina reperta λέγω δὲ τίνα τρόπον; Tum pro τοῦτον Forst.

coniecerat τοιοῦτον (scribens λέγω δὲ τινὰ τρόπον τ.) et Heind., qui interrogationem τίνα h. l. sine causa existimabat asperi aliquid habere et molesti, suspicabatur τοιόνδε. Sed pro τοῦτον e Cl. *II* et Tub. recipiendum est τόνδε, totusque locus sic constituendus: λέγω δέ τινα τρόπον; τόνδε· ἐάν τίς τι cet. Sic Polit. II. 360. E: τίς οὖν δὴ ἡ διάπτασις; ἥδε· μηδὲν ἀφαιρῶμεν cet. Ficinus vertit: *Numquid ergo et hoc confitemur — quoties scientia hoc modo provenit, reminiscentiam eam esse? Dico autem hoc pacto, si quis aliud quiddam viderit* cet. Tum τι om. ΞG. Pro ἕτερον Cl. *ΔΠΦ*Gs Fl. d. et Tub. πρότερον, quod his libris auctoribus sine ulla controversia erat recipiendum. *Fisch.*: „sed ἕτερον etiam Ficinus legit. nam τι ἕτερον est *aliquid, quod diversum est ab alio quodam*, ut lyra dissimilis est domino; sed ἕτερον, quod legitur posteriore loco, est *alterum illud, a quo diversum est aliquid*, ut dominus dissimilis est lyrae.“ Quem sequutus est Stallb. Ita vero ἕτερον otiosissimum foret, quum sequatur μὴ μόνον ἐκεῖνο γνῷ, ἀλλὰ καὶ ἕτερον ἐννοήσῃ, et per se intelligatur, rem, quae *alius* rei memoriam afferat, diversam esse ab hac, quippe alia. Heind. ita conabatur ἕτερον tueri, ut sumeret h. l. positum esse sicut ἕτερον — ἕτερον vel ἄλλο — ἄλλο (*alterum — alterum*), laud. 68. E: φοβούμενοι γὰρ ἑτέρων ἡδονῶν στερηθῆναι καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐκείνων, ἄλλων ἀπέχονται ὑπ' ἄλλων κρατούμενοι. 74. C: ἕως γὰρ ἂν ἄλλο ἰδὼν ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως ἄλλο ἐννοήσῃς. al. Quod vereor ut locum hic habere possit, quum posterius ἕτερον ad proxima interposita: μὴ μόνον ἐκεῖνο γνῷ, ἀλλὰ καὶ referatur, non ad prius ἕτερον. Contra πρότερον res ipsa postulat. Hoc enim Socrates significat: Res quam prius (vel aliquando) una cum altera re vel cum homine conspeximus aliove sensu percepimus, postea etiam per se (h. e., sola, non coniuncta) alterius rei vel hominis memoriam nobis affert, v. c. lyra quam a deliciis pulsatam vidimus, postea etiam per se ipsa pueri absentis imaginem in nobis excitat. Verba igitur hoc valent: *si quis non solum rem, quam ante vidit aliove percepit sensu, cogitatione complectitur, verum etiam aliam rem, cuius diversa est notio, simul cogitat, hunc rite dicimus recordari eius rei* (vel hominis) *cuius notio illi se adiungit;* v. c. qui Simmiam et Cebetem amicos ante conspexit, is etiam alterultro solo conspecto alterius recordabitur. Itaque videmus ipsum sensum postulare πρότερον (quod cohaeret cum participiis ἰδών, ἀκούσας et λαβών.). Ven. a Par. Fl. b. et Zitt. ἐάν τίς τι ἕτερον τι ἰδὼν ἢ ἀκ., Flor. c. m. ἐάν τις τί ἕτερον ἰδὼν ἢ ἀκ., Fl. i. ἐάν τις τί ἕτερον

ἰδὼν ἢ ἀκ., superscr. γρ. πρότερον, Fl. d. ἐάν τις τἰ πρότερον ἢ ἰδών, superscr. ἕτερον, Fl. a. ex corr. ἐάν τις τὶ πρότερόν τι ἰδών. Etiam ΑΞΥCEHJ τι ἰδών, in L et pr. Γ solum ἰδὼν reperitur. Tum Ven. a. ἢ τινὰ ἄλλην, Ξ ἢ ἄλλην τινά. Ad v. αἴσθησιν int. αὐτοῦ, proprie: *vel qui aliam eius rei comprehensionem acceperit*, h. e., *vel qui alio eam sensu perceperit.* Sic infra 76. A: ἢ ἰδόντα ἢ ἀκούσαντα ἢ τινα ἄλλην αἴσθησιν λαβόντα. Dein G ἐκεῖνον. H ἀλλ' ἄλλως (pro ἄλλη). Tum ἆρ' pro ἄρα Ven. b. Fl. c. et Aug. Dein libri habent τοῦτο. *Heind.*: „Sed loco interiecti τοῦτο vide an praestet τοῦτον." Ficinus: *nonne merito dicemus hunc eius rei reminisci in cuius pervenerit notionem?* Atque τοῦτον et praegressum τις (ἐάν τις — ἐννοήσῃ) et graeci sermonis ratio postulat, ex qua verbum orationis sequentis subiectum attrahit (τοῦτον λέγομεν ὅτι ἀνεμνήσθη est enim i. q. λέγομεν ὅτι οὗτος ἀνεμνήσθη), v. *Matth.* Gr. p. 592 sq. Stallb. τοῦτο retinuit annotans „intell. τὸ καὶ ἕτερον ἐννοῆσαι, οὗ μὴ ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Non opus videtur ut scribatur cum Heind. τοῦτον." Immo τοῦτο ita tantum recte haberet si sequeretur ἀναμνησθῆναι, ut esset: ἆρ' οὐχὶ τοῦτο (τὸ ἕτερόν τι ἐννοεῖν vel ἐννοῆσαι) δικαίως λέγομεν ἀναμνησθῆναι; nunc autem quum sequatur ὅτι ἀνεμνήσθη, dubitari non potest quin τοῦτον sensus desideret. Atque ita videri Ficinum quoque legisse supra iam indicavimus. Dein Cl. *Π* Tub. ἐλέγομεν, quod quum his in libris reperiatur, vide ne praeferri oporteat. Solent enim Graeci imperfectum ponere, ubi nos praesente utimur, quando res affertur in praegressis iam memorata vel certe significata, ut h. l. verba ἆρ' οὐχὶ τοῦτον δικαίως ἐλέγομεν ὅτι ἀνεμνήσθη repetunt fere priora ἆρ' οὖν καὶ τόδε ὁμολογοῦμεν, ὅταν ἐπιστήμη παραγίγνηται τρόπῳ τοιούτῳ ἀνάμνησιν εἶναι. V. ad Protag. p. 52. Dein Ven. a. Florr. b. c. d. m. Tub. Zitt. ἔλαβε, quod Fisch. et Stallb. sine causa receperunt, v. ad Protag. p. 30. et 128.

P. 512. ἢ τι ἄλλο] Cl. *Π* Tub. ἢ ἄλλο τι, quod horum librorum auctoritate videtur reponendum esse. V. τὰ παιδικά (Latin. *deliciae*) puerum dilectum designat, ut Phaedr. 240. A. 292. al. innumnerab. Tum aoristos ἔγνωσαν et ἔλαβον rem indicare identidem fieri solitam Stallb. arbitratur; potius rem significant certam et ita cum priore (ὅταν ἴδωσι) coniunctam, ut statim eam consequatur: ut eorum vis reddi possit adverbio adiecto *statim*, v. ad Phaedr. p. 476. Steph. in marg. Serrani interpretationem sic correxit: „*Usu venire, quum* v. l. v. v. [h. e. „vel lyram vel vestem]

etc. conspexerint: *ut agnita lyra, speciem illius* p. c. s. h. [h. e., pueri cuius sit lyra] *in animo habeant.*" Respexit ad hunc locum *Max. Tyr.* Dissert. VIII, 10. p. 91. et XVI, 7. p. 185. Dein Ven. b. Fl. d. Tub. et Zitt. τοῦτο δέ ἐστιν. Sq. γε abest a Ven. b. et Tub., in Cl. superscr. Heind. comparari iussit Lachet. 183. A: ὥσπερ γε καὶ τραγῳδίας ποιητὴς παρ' ἡμῖν τιμηθείς. *Xenoph.* Cyr. II, 39. et *Aristoph.* Nub. 669. —

τίς ἐστι] Φ ἐστί τις, Ambr. s. τι ἐστὶ; Zitt. ἐστιν. E *A* πάθοι. Tum Zitt. τοῦ om. ante v. ἐπισκοπεῖν. Steph. in marg. *Quarum temporis longinquitate et quod eas inspicere desierimus, simus obliti.* Vox simpliciter posita χρόνος saepenumero *temporis* designat *diuturnitatem*, ut Protag. 345. B: οὕτω καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ γένοιτ' ἄν ποτε καὶ κακὸς ἢ ὑπὸ χρόνου ἢ ὑπὸ πόνου ἢ ὑπὸ νόσου cet. Cratyl. 414. C: καὶ ὑπὸ καλλωπισμοῦ καὶ ὑπὸ χρόνου. 419. D. al. Sic etiam διὰ χρόνον Tim. 21. D: διὰ δὲ χρόνον καὶ φθορὰν τῶν ἐργασαμένων οὐ διήρκεσε δεῦρο ὁ λόγος. Tum ἐπιλλήστο *II* J pro volg. ἐπελέληστο. Illud Bekk. quoque et Stallb. dederunt. V. *Matth.* Gr. p. 301. n. 2. — Τί δέ;] Sic pro Τί δ', ἦ δ' ὅς Vat. Florr. a. b. c. d. i. m. Venett. a. b. Tub. et Zitt. In Γ Φ Τί δαί. Illud Stallb. quoque recepit. Pro καὶ λύραν *Δ* et Fl. d. ἢ λύραν. Ficinus: *pictamque lyram.* V. ἀνθρώπου ἀναμνησθῆναι usque ad Κέβητος desunt in Fl. d., Γ a pr. m. om. καὶ Σιμμίαν — ἀναμνησθῆναι. Dein ΓΞΠJ Aug. αὖ τοῦ. Bene *Heind.*: „Sed Simmiae pictae imagini opponitur h. l. *ipse Simmias.*" Ceterum cave existimes articulum τοῦ ante Σιμμίου interponendum esse, v. *Heind.* ad Parm. p. 256. et nostra ad Protag. p. 211. et ad Phaedr. p. 418. Pro ἔστι Π σίτι. —

πάντα ταῦτα] Aug. ταῦτα πάντα. Ficinus: *Annos* Π *secundum haec omnia contingit* cet. Dein ξυμβαίνει *Δ* Φ Gs Fl. d. pro volg. συμβαίνει, quod Fisch. iam suo Marte in ξυμβαίνει mutaverat. Tum Cl. omnesque fere libri praeter Par. E εἶναι μὲν ἀφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ καὶ pro volg. εἶναι τὴν μὲν ἀφ' ὁμοίων, τὴν δὲ καὶ ἀπ' ἀνομ. Ficinus: *tum a similibus, tum a dissimilibus reminiscentiam provenire.* Illud τὴν μὲν — τὴν δὲ (quam lectionem Fisch. elegantiorem existimabat) partitionem infert ab hoc loco alienam; quamquam Beck. aliter statuit scribens: „At diversa genera recordationis indicantur." Immo sensus est: *recordationem existere tam ex rebus et hominibus similibus* (velut si quis per imaginem pictam ipsius hominis recordetur), *quam ex dissimilibus* (velut si quis Simmia conspecto Cebetis recordetur.). V. εἶναι δὲ om. G; dein καὶ abest a pr. Γ. In sqq.

γε abest a G. Tum Aug. ἀναμιμνήσκεται, et τις om. ΔEJ. — τόδε προσπάσχειν, ἐννοεῖν] Steph. in marg.: „Π τὸ ἐννοεῖν.“ At recte iam Fisch. indicavit v. ἐννοεῖν pronomini τόδε interpretationis causa adiectum esse, ut 78. C: Ἆρ' οὖν τῷ μὲν συντεθέντι — προσήκει τοῦτο πάσχειν, διαιρεθῆναι ταύτῃ ἧπερ συνετέθη. V. ad Gorg. 467. D. Tum Δ τοῦτον. *Fisch.*: „v. τοῦτο κατὰ τὴν ὁμοιότητα pertinent ad pron. τι, eiusque vim magis definiunt, *idque ad similitudinem pertinens.*“ Immo τοῦτο refertur ad τι superius in verbis ὅταν — ἀναμιμνήσκηταί τίς τι, et κατὰ τὴν ὁμοιότητα (*quod ad similitudinem attinet*) cohaeret cum v. ἐλλείπει: *utrum illud ratione similitudinis nonnihil distet necne ab eo de quo recordatus sit.* Tum lacuna in H. Dein ξύλον λέγω ξύλῳ libri fere omnes pro volg. ξύλον ξύλῳ λέγω, quod cum edd. solus Par. E. habet. In H ἐγὼ ξύλω. Illud recte receperunt Bekk. et Stallb. Tum ΔΦGs Fl. d. οὐδ' ἄλλο τι, in Cl. τι superscr., idemque habent ex corr. G et Π. Tum H πολλὰ pro παρὰ. In Cl. ΠG Tub. ταῦτα πάντα pro volg. πάντα ταῦτα. De praep. παρά (*praeter*, i. q. ἤ, cum v. ἄλλο, ἕτερον al. coniuncta) v. ad Legg. p. 339. et *Matth.* Gr. p. 1174. Dein ΔΠJ et pr. E αὐτῷ; Cl. τέ ἴσον το. Etiam Tub. αὐτό τε ἴσον. *Fisch.*: „αὐτὸ est *solum*, ab aliis rebus seiunctum, et αὐτὸ τὸ ἴσον est *notio aequalitatis mente et cogitatione abstracta a lignis, lapidibus aliisque rebus aequalibus: aequale quod cernitur animo et intelligentia: aequale in genere.* Mox vocatur αὐτὸ ὃ ἔστιν ἴσον.“ Ald. Steph. Forst. ἴσον φῶμέν τι (Ald. τέ) εἶναι. Bass. 1. 2. ἴσον τί εἶναι. Zitt. αὐτὸ τὸ ἴσον φῶμέν τι εἶναι. Ficinus: *sed praeter haec omnia aliud quiddam equale* (sic Venet.) *ipsum dicimusne aliquid esse an nihil?* Verbis φῶμέν τι εἶναι repetitur superius φαμέν πού τι εἶναι; quocirca rectius sic interpungitur αὐτὸ τὸ ἴσον· φῶμέν τι εἶναι (sic Bekk. et Stallb.). Γ φαμέν τι. —

μέν τοι] Sic Cl. ΔΠΦGs Fl. d. Tub. et corr. ΓD pro volg. τοίνυν. Illud Heind. quoque e Tub. receperat. Dein νὴ Δία Tub. Aug., quod Fisch. et Beck. reposuerunt. Δ ἤδη. Tum pro ὃ Δ ὦ (ap. Stallb. ᾧ), Zitt. αὐτὸ ὃ ᾧ. Dein edd. post. ἔστιν (ὅ ἐστιν volgo exhibetur) addunt ἴσον, quod abest a Tub. et Aug.; superscr. in Cl. et Π et ex corr. habet Γ. *Heind.*: „Quum praecesserit αὐτὸ τὸ ἴσον, quid huiusmodi opus erat repetitione?“ At quum plura interposita legantur (φῶμέν τι — θαυμαστῶς γε), recte mihi videtur illud αὐτὸν τὸ ἴσον repetitum esse verbis αὐτὸ ὃ ἔστιν ἴσον,

h. e., *ipsam aequalitatis naturam* s. *οὐσίαν* (hoc est enim ὃ ἔστι, vern. *die Wesenheit* s. *das wahrhafte Seyn*, h. e., *die Idee*). Sic 74. D: *ὥσπερ αὐτὸ ὃ ἔστιν ἴσον*. 75. B: *αὐτοῦ τοῦ ἴσου ὅ τι ἔστιν*. 92. D: *τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὃ ἔστιν*. Theaet. 146. E: *γνῶναι ἐπιστήμην αὐτὸ ὅ τι ποτ' ἔστιν*. Polit. V. 472. C: *ἐζητοῦμεν αὐτό τε δικαιοσύνην οἷον ἔστι*. VI. 490. B. VII. 532. A. bis 533. B. IX. 582. A. X. 597. A. C. Tim. 39. E. al. Etiam Ficinus videtur *ἴσον* reperisse, quum verterit: *An scimus et ipsum quod est equale?* Pro *αὐτοῦ* L *αὐτήν*. Dein *νῦν* om. Ambr. 5. Tum *ἴσα* pro *τὰ ἴσα* Cl. *Δ ΠΦ* G s Fl. d. Tub. et Zitt.; Tubing. rite sequutus est Heind. Mox Tub. *ἄλλα ἄττα; Ξ ἐννενοήσαμεν;* ab Ambr. 5. et Tub. *ὄν* abest. Dein *Φ* s *σχ. δή*. Pro *ἴσοι* Aug. *εἰσὶ*, Vat. b. *ἶσοι*, et pro *τὰ αὐτά* e Cl. *Δ Φ* s et Ven. b. cum Bekk. et Stallb. dedimus *ταὐτά* (Tub. *ταῦτα*). — *τοτὲ μὲν — τοτὲ δ' οὔ;*] G et Zitt. *τότε — τότε*, L *ποτὲ — ποτὲ*, Tub. *τῷ μὲν — τῷ δ'*. Cl. *τῶι μὲν*, superscr. *γρ. τοτὲ;* sic etiam *Π* a. pr. In *Δ τὸ μὲν*. Tum Aug. *φαίνονται*. G *τότε δ'*. Scholiastes quoque: *γράφεται καὶ, τῷ μὲν — τῷ δέ*. In Y *γρ., ὅταν οὖν ἄλλο*. Heind. sensum hunc requiri arbitrabatur: *eosdem lapides eademque ligna alii lapidi lignove aequalia apparere, alii inaequalia, contra aequale ipsum, αὐτὸ τὸ ἴσον, semper esse aequale, numquam inaequale.* Locum igitur sic constitui iubebat: *ἆρ' οὐ λίθοι μέν σοι* (pro *ἴσοι*) *καὶ ξύλα ἐνίοτε, τὰ αὐτὰ ὄντα, τῷ μὲν ἴσα φαίνονται, τῷ δ' οὔ*; ut *σοι* pertineret ad *φαίνεται*; et *τῷ μὲν — τῷ δὲ* ad *ἴσα*. Accessit Beck., qui *σοι* ferri non posse et *ἴσοι* e gloss. exstitisse censebat. Recte vero quod Heind. proposuerat reiecerunt Schleierm. et Stallb. Hoc dicere volt Socrates: *Diversae sunt ipsae formae et res adspectabiles (φαινόμενα), quae ad formarum similitudinem effectae sunt; illae, quae ratione et intelligentia continentur, semper sunt uno et eodem statu nec ullam admittunt mutationem, hae vero quae sensibus percipiuntur, nascuntur et occidunt et in universum mutationi ita sunt subiectae, ut etiam contrarium eius quod sunt videri possint; ipsum enim aequale* (s. aequalitatis forma, idea) *numquam esse potest inaequale, siquidem vere et in aeternum est aequale, res contra aequales* (sicut ligna, lapides, al.) *alias videri possunt aequales esse, alias inaequales.* Wytt.: „scilicet hoc fit, quando non amplius cum aequalibus, sed cum inaequalibus comparantur.“ Immo quia res adspectabiles mutantur semperque fluunt, earum cum aliis similitudo non est perfecta eademque manens, sed talis quae modo emineat, modo evanescat. Heind. praeterea offen-

derat in verbis τοτὲ μὲν — τοτὲ δὲ, „quae post ἐνίοτε parum sunt apta.“ Sed ἐνίοτε refertur ad totam orationem (ἆρ' οὐ λίθοι — τοτὲ δ' οὔ;), verba autem τοτὲ μὲν et τοτὲ δὲ ad v. ἴσα et οὔ. Est igitur: *nonne nonnumquam lapides — alias videntur aequales esse, alias inaequales?* h. e., *nonne interdum accidit ut lapides et ligna, licet eadem sint, tamen modo aequalia videantur s. appareant modo inaequalia?* Tum ΓΦ Τί δαί. Sq. αὐτὰ τὰ ἴσα est i. q. αὐτὸ τὸ ἴσον, ut Parmen. 129. B: εἰ μὲν γὰρ αὐτὰ τὰ ὅμοιά τις ἀπέφαινεν ἀνόμοια γιγνόμενα ἢ τὰ ἀνόμοια ὅμοια, τέρας ἂν οἶμαι ἦν. Schleierm., qui opinaretur αὐτὰ τὰ ἴσα dici non posse pro αὐτὸ τὸ ἴσον (v. tamen Parmen. l. l.) scripsum volebat: *Τί δέ; αὐτὰ τὰ ἴσα ἔστιν ὅτε ἄνισά σοι ἐφάνη· ἢ καὶ ἡ ἰσότης ἀνισότης;* quod vertit: *Wie aber? gleiche Dinge selbst erscheinen dir bisweilen als ungleich: etwa auch die Gleichheit als Ungleichheit?* Neque tamen αὐτά (*per se*) in rebus poni potest, ut αὐτὰ τὰ ἴσα significet *res* aequales. hoc enim Platonico sermoni repugnaret (esse videlicet deberet ταῦτα τὰ ἴσα). *Heind.:* Multitudinis numerus adhiberi in his potuit, quoniam aequalitatis vel similitudinis notio non unum continet, sed ad duo certe refertur.“ Immo in eo quod per se ac vere est nulla prorsus numeri ratio habetur. Neutrum enim plurale, praecipue pronominum, ita Graeci usurpant ut numerum paene infinitum designent, h. e., ut numeri nulla fere ratio habeatur, velut ταῦτα in re ponitur quae utrum una an multiplex cogitetur nihil refert, v. ad Phaedr. p. 272. Nugatur, ut assolet, Olymp. (Plut. Fragm. T. V. p. 741. Wytt.): ὅτι ποτὲ μὲν ἴσον, ποτὲ δὲ αὐτὰ ἴσα (scr. τὰ ἴσα) λέγει· ἢ εἰς τοὺς πολλοὺς ἀποβλέπων νόας, ὧν ἐν ἑκάστῳ τὸ αὐτὸ ἴσον· ἢ τὸ μὲν ἓν τῷ νῷ ἀποδοτέον, τὸ δὲ πεπληθυσμένον τῇ ψυχῇ cet. —

ἡ ἰσότης] ἡ abest a ΔEG Fl. m. et Tub. Tum C ΔEJL Fl. b. οὐδέποτε, in Δ a pr. m. οὐδεπωποτεγωγε vel οὐδεπωποτεμοιγε. Ambr. s. γ'. Dein Ven. b. ἆρα, Fl. d. ἄρα, Aug. ἆρ'. Sq. ταῦτα est i. q. τάδε, *res quae hic sunt* s. *citeriores*, cui opponitur in sqq. ἐκείνου τοῦ ἴσου (vern. *das übersinnliche Gleiche*). Sic 75. E: ἕτερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ ταῦτα ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστήμας. Phileb. 58. E. al. V. ad Phaedr. p. 439. Γ τε καὶ pro καὶ. Tum J et rc. H ἐνενόηκας, pr. Γ ἐνενόησας, pr. H ἐνενόητον, in Δ a pr. m. fortasse ἐκνενόηκας. Dein Δ ἀλήθειαν ἔφης λέγει, — ὄντος] lacuna in H. Pro τούτοις Δ ἀνάμνησις. Tum Ven. b. Florr. d. i. m. et Tub. δέ γε. Ab Aug. γ' vel γε abest. Dein ἢ δ' ὅς om Δ. —

ἕως γὰρ ἄν] In H lacuna. Δ Fl. d. et Zitt. ὅταν οὖν; idem in marg. Ven. a. et Florr. a. c. γρ.; unde Stallb. ὅταν οὖν reposuit. *Heind.*: „Non ἕως ἄν, *quamdiu*, sed potius ὅταν, *quando*, sententia requirit. A cod. Tub. abest γὰρ, unde coniicint aliquis ὡς, ἐὰν ἄ. *nam quando aliud conspicatus* etc. Quamquam ne ἐὰν quidem satisfacit, optissimumque foret ὅταν γὰρ vel ὅταν γοῦν." At vero ἕως ἄν cur expellatur nullam prorsus causam video. Est enim proprie *donec, dum* vel *quamdiu* (vern. *so lange nur*), quod eo quoque sensu ponitur ut sit *dummodo* (vern. *wenn nur*). Sic Cratyl. 389. E: ἀλλ' ὅμως, ἕως ἂν τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἀποδιδῷ, ἐάν τε ἐν ἄλλῳ σιδήρῳ, ὁμοίως ὀρθῶς ἔχει τὸ ὄργανον, ἐάν τε ἐνθάδε ἐάν τε ἐν βαρβάροις τις ποιῇ. 390. A: ἕως ἂν τὸ τοῦ ὀνόματος εἶδος ἀποδιδῷ — οὐδὲν χείρω ὀνοματοθέτην εἶναι τὸν ἐνθάδε ἢ τὸν ὁπουοῦν ἄλλοθι. 393. D: οὐδὲν πρᾶγμα, οὐδ' εἰ πρόσκειταί τι γράμμα ἢ ἀφῄρηται, οὐδὲ τοῦτο, ἕως ἂν ἐγκρατὴς ᾖ ἡ οὐσία τοῦ πράγματος δηλουμένη ἐν τῷ ὀνόματι. Ib. E: ἀλλ' ἕως ἂν αὐτοῦ δηλουμένην τὴν δύναμιν ἐντιθῶμεν, ὀρθῶς ἔχει ἐκεῖνο τὸ ὄνομα καλεῖν ὃ αὐτὸ ἡμῖν δηλώσει. Polit. I. 345. D: ἐπεὶ τά γε αὐτῆς — ἱκανῶς δήπου ἐκπεπόρισται, ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ ποιμενικὴ εἶναι. *Xenoph.* Hist. gr. I, 1. 24. al. Atque haec cum praegressis cohaerent; neque enim pergit Socrates ad rem ipsam, ut Stallb. locum accipiebat interpretans: „Itaque, inquit, quando aliud conspicatus per hunc adspectum in alius rei cogitationem, sive similis illius, sive dissimilis, deductus fueris, haec non potest non esse recordatio." Potius sensus est: *Nihil refert utrum simile sit illud an dissimile cuius memoriam afferat res conspecta: modo ut alius rei, sive similis sive dissimilis, notio excitetur.* Cl. ἕως ἄν superscr. γὰρ; etiam Tub. Δ *il* om. γὰρ, et G delet. Atque recte abest γάρ, siquidem haec arcte cohaerent cum praegressis διαφέρει δέ γε — οὐδέν eorumque explicationi serviunt, ut sint latine: *nihil refert: modo ut* cet. In huiusmodi vero enuntiatis particulam explicationi servientem omittunt fere Graeci, v. ad Protag. p. 100. Scribendum igitur: οὐδέν· ἕως ἂν ἄλλο cet. Ficinus vertit: *quatenus enim illud conspicatus cet.* Part. ἄν abest a *Π*. Tum Δ Φs Fl. m. ἐννοήσαις, Fl. i. et Aug. ἐννοήσεις, idem Fl. a rc. m. ἐννοήσῃς, Fl. a. ἐννοήσῃς, Par. ἐννοήσεις. —

ὅμοιον εἴτε ἀνόμοιον] Sic Cl. ΔΠΦGs Florr. D d. i. Tub. Etiam Ficinus: *sive simile sive dissimile.* Volgo ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον. Dein H ἀνάμνησιν εἶναι γεγονέναι. Pron. αὐτὸ est i. q. τοῦτο, int. τὸ ἄλλο ἰδόντα. — ἄλλο

ἐννοῆσαι. *Heusdio* Spec. crit. in Plat. p. 19. Ficinus videbatur legisse αὐτῷ, quum vertisset: *hinc reminiscentiam provenire.* Idem vir doctus legendum putabat αὐτοῦ, quod referretur ad praeced. ἄλλο, εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον. Locus autem sanissimus est. — *Τί δὲ τόδ'*] Sic ΓΔΛΠC EGHJLs Florr. a. b. c. d. i. m. Tub. et Aug. pro volg. *Τί δαὶ τόδ'*; quod retinuerunt Fisch. Heind. Bekk. et Stallb. V. ad Phaedr. p. 219. V. τόδ' abest a Cl. ΔΠΦG Fl. d. et Tub., quod nobis probatur, licet Ficinus verterit: *Quid vero ad id? An sic nos habemus circa ea* cet. Ven. a. Par. Ang. et Zitt. ἢ pro ἤ. — ξύλοις τε] τε om. Π et Tub. Tum Γ δὴ νῦν. Dein volgo ἐν τοῖς ἴσοις, quod Wytt. pro simplici ἴσοις positum ex redundantia Platonica interpretabatur, aut deleto commate (post ἐλέγομεν) reddi volebat: *quae modo in rebus aequalibus numeravimus.* Recte autem Heind. ἐν delendum esse censuit (quippe natum e postrema verbi ἐλέγομεν syllaba); et ita Y a corr. m. habet. In Δ Ven. a. Florr. a. d. m. et Zitt. ἐλέγομεν ἴσοις. Dein Ald. Bass. 1. 2. ἄρα. — οὕτως] Δ οὔτε. Pro ὅ Π τὸ (ap. Stallb. Ven. b. τὸ ὃ), G τὸ ὃ, ΔΦ Ven. a. τὸ ᾧ. Tum ἴσον abest a Cl. et Tub. In sqq. Cl. ex em. ἐστιν ἢ ἐνδεῖ τῶι, in marg. ἴσον. Pro τι etiam pr. Π et corr. Y habent τῷ, Ξ τι τῶ. Zitt. ἐνδεῖ τῷ ἐκεῖ, Ven. a. ἐνδεῖ τῳ ἐκείνου. Dein μὴ om. Cl. ΓΔΞΦEGHIJL. Vindd. 1. 3. 4. 5. 6. 8. Florr. b. i. Ven. c. Tub. Aug. et pr. ΠYs. Heind. Platonis manum sibi videbatur restituisse corrigendo ἢ ἐνδεῖ τι ἐκεῖνα τοῦ τοιοῦτον εἶναι οἷον τὸ ἴσον, laudato Pol. I. p. 345. D: ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ ποιμενικὴ εἶναι; Illud τοῦ τοιοῦτον εἶναι Wytt. quoque opinabatur rationem requirere. Stallb. suspicabatur istud ἐκείνου aliunde irrepsisse atque a Platone scriptum esse: ἐνδεῖ τι τοῦ μὴ τοιοῦτον εἶναι, οἷον τὸ ἴσον; sed nullum illius τοῦ (libri enim fluctuant inter τι et τῷ vel τῳ) vestigium apparet in MSS. Equidem verba ita acceperim: ἢ ἐνδεῖ τι ἐκείνου (i. q. τούτου, int. τοῦ οὕτως ἴσα εἶναι, ὥσπερ αὐτὸ ὃ ἔστιν ἴσον. Sic enim ἐκεῖνο saepenumero ad proxime praegressum refertur, v. ad Phaedr. 270. 557.), τῷ μὴ τοιοῦτον εἶναι, οἷον τὸ ἴσον (h. e. *propterea quod non sunt aequale ipsum*). Sensus est: *an hoc* (οὕτως ἴσα εἶναι ὥσπερ αὐτὸ ὃ ἔστιν ἴσον) *eis fere deest, propterea quod res aequales non sunt ipsum aequale?* Pron. αὐτά interponunt plures libri: Δ Fl. d. αὐτὰ εἶναι, Ven. a. et rc. Y εἶναι αὐτὰ, Ven. b. ταῦτα εἶναι. Sed αὐτά per se intelligitur. Τοιοῦτον propter sequens οἷον positum est pro τοιαῦτα (refertur

enim ad τὰ ἴσα). Ficinus locum sic vertit: *An deesse potius aliquid quominus talia sint quale* (sic enim scribendum pro *equale*) *est equale ipsum: an nihil?* — *Καὶ πολύ γε*] Sic Cl. *ΓΔΞΠΥΦCGHLs* Florr. a. c. d. m. Venett. a. c. d. Vindd. 1. 2. 3. 4. 5. 6. Par. Tub. Aug. et Zitt. Volgo *καὶ* abest. Part. *γε* om. G. De vv. *βούλεσθαι* et *ἐθέλειν* etiam in rebus poni solitis v. ad Phaedr. p. 249. sq. Tum *καὶ* om. pr. *Γ*. *Τοιοῦτον* abest a Par. J. —

εἶναι οἷον] Libri ad unum omnes *εἶναι ἴσον οἷον*. *Mudg.* in Forsteri not. „Delenda videtur vox *ἴσον*, quam male huc ex antecedentibus irrepsisse verisimile est. Non enim hic speciatim de *τῷ ἴσῳ*, sed de omnibus huiuscemodi rebus universe agit.“ Quem re ipsa iubente recentiores sequuti sunt omnes. Accedit interpr. Sicula: *deficit autem et nequit tale, esse quale illud, immo est deterius.* Quamquam Ficinus *ἴσον* expressit vertendo: *verum deficere neque posse tale esse equale, quale sit illud, sed deterius esse.* Dein Cl. in marg. *ἀλλ' ἀλλό τοι*. Post. v. *φαυλότερον* Fl. b. interrogandi notam habet. Ad v. *ἀναγκαῖόν που* int. *εἶναι;* pendent enim haec e praegressis *Οὐκοῦν ὁμολογοῦμεν*. Fisch. *ἀναπόλουθον* quoddam h. l. sumebat. Verbis sqq. *τὸν τοῦτο ἐννοοῦντα* perspicuitatis causa repetuntur illa *ὅταν τις — ἐννοήσῃ*. Pro *τοῦτο* L *τούτου*, et pro *τυχεῖν* *ΦGs* et mg. Cl. *τυγχάνειν*, *Δ τυγχάνει*. H *φῇς ἑαυτὸ*, J *ἐνδεέστερον*. Ad v. *ἐνδεεστέρως ἔχειν* e praegresso pron. relativo *ᾧ* petendum *οὗ: cui simile quidem esse, sed* (quo) *deterius habere dicat.* V. *Matth.* Gr. p. 792. Tum art. *τὸ* abest a *ΔΞΦs* Fl. d. et Tub. *Steph.* in marg. „*An sic afficimur* vel *An tale quid nobis contingit* i. animo nostro. Sic paulo ante, ubi est *ἢ πάσχομέν τι τ.*“ Sqq. *περὶ — ἴσον* om. L. In G *τὸ ἴσον αὐτὸ*. Proxime Aug. *ἆρα*. Tum pr. *Δ προδιδόναι* pro *προειδέναι*. V. *προειδέναι* Fisch. recte interpretatur *notionem alicuius rei*, essentiae alicuius, *ante consignatam in animo habere.* —

ἐννενοήσαμεν] Par. J Aug. Ald. Bass. 1. 2. *ἐπενοήσαμεν*, E *ἐννενοήκαμεν*. Dein H *παρίγεται*. Pro *ταῦτ'* Ven. b. Florr. b. i. Tub. *ταῦτα*, H *τοῦτο*. Steph. in marg. „*Π. τοιαῦτ' εἶναι.*“ Sed cohaerent *πάντα* et *ταῦτ'* et ante *οἷον* intelligi potest *τοιοῦτον*. Ficinus vertit: *conari quidem haec omnia evadere quale est ipsum.* Dein *Δ ἔχειν*. *Φ* a corr. m. *ὡμολογοῦμεν*. Tum *ἤ* post *ἀλλ'* om. *Π* et Tub. L *ἰδεῖν καὶ*, H *ἰδεῖν* sine *ἤ*. — *ταὐτὸν δὲ — λέγω*] Ficinus: *Similiter enim de his omnibus iudico.* Verti potest: *idem in haec omnia valet, eadem horum omnium* (sive oculis, sive tactu, sive alio sensu percipiuntur) *est ratio.* De v. di-

cendi cum duplici iuncto accus. v. *Matth.* Gr. p. 763. Fl. d. *ταὐτόν γε* Vat. *ταύτῃ γε*. Dein Aug. *ἀλλὰ μὲν δὴ καὶ* Fisch: male scripsit *μὴν*. De part. *μὲν δὴ — γε* v. *Stallb.* ad Euthyphr. p. 65. sq. Tum Cl. *Π* Tub. *ἐκ τε τ.αἰσθ.* Dein *γε* pro *τε Γ Δ Φ* Gs et Vat. (ut Stallb. tradit).

τοῦ ὃ ἔστιν ἴσον] Sic Cl. *Δ Π Φ* Gs Florr. a. c. d. B m. Vindd. 1. 4. 8. et Aug. pro *τοῦθ' ὅ ἐστ.* Illud Fisch. iam ex. Aug. reposuerat. Stephano *τοῦθ'* videbatur delendum esse. *Forst.* autem totum hoc *τοῦθ' ὃ ἔστιν* (scribit *ὅ ἐστιν*) *ἴσον* „glossam plane sapere et in contextum simul irrepsisse" opinabatur, quod assensione sua comprobavit vir doctus in Actis Erudit. Lipss. a. 1749. p. 21. In Vind. 8. pro *ὃ* scribitur *ᾧ*, in *Γ ὦ*. *Wytt.*: „Attamen verius est *ὃ*· quippe continet periphrasin pro *ὄντως ὄν*." Immo *τοῦ ὃ ἔστιν* (sic enim pro *ὅ ἐστιν* scribendum; *ἔστιν* enim valet *vere est*) *ἴσον* est i. q. *τοῦ ὄντως ἴσου* vel *αὐτοῦ τοῦ ἴσου*. Etenim *ὃ ἔστιν* est *τὸ ὄντως ὄν* vel *ἡ οὐσία* s. idea. Cf. 78. D. De articulo pronomini relativo praemisso v. ad Protag. p. 80. V. *ἴσον — ἐστιν* om. pr. *Γ*. Tum *λέγομεν* Cl. cum Bekkeri libris et Florr. a. b. c. d. i. m. pro *λέγωμεν*. V. ad Phaedr. p. 521. et Gorg. 505. C. Adde *Stallb.* ad Polit. p. 141. et *Schneider.* ad eandem p. 168. — *Πρὸ τοῦ ἄρα ἄρξ.*] Sic Cl. *Δ Π Φ* Gs Par. Fl. d. Tub. a corr. m. *Γ* et Fl. i. pro volg. *πρὸ γὰρ τοῦ* (Aug. *πρὸ ἄρα τοῦ*). Illud „flagitat argumentationis tenor, siquidem haec conclusionem faciunt e praegressis." *Heind.* Volg. Ficinus expressit scripturam verteudo: *Ante enim quam inciperemus videre aut audire aliisque uti sensibus* cet. *Seager.* in Diar. Class. XXXII. p. 47. corrigebat: *πρὸ γε ἄρα*. Part. *γὰρ* retinuit Beck., qui *γὰρ* „etiam transitioni inservire" arbitrabatur. Dein Ambr. s. *ἄρξεσθαι*. —

P. 516. *καὶ ἀκούειν*] Ita Cl. *Π* et Tub. pro *ἢ ἀκούειν*. Tum pro *καὶ* pr. *Γ εἰ*, corr. *Γ ἢ*. Dein Vat. Ven. a Florr. a. c. d. m. Par. et Zitt. *καὶ τὰ ἄλλα*, Aug. *ἢ καὶ τὰ ἄλλα*. Ven. a. Florr. c. m. *μέλλομεν*. In sqq. *ἐκ τῶν αἰσθήσεων* pro simplici *τῶν αἰσθήσεων* vel *ἐν ταῖς αἰσθήσεσι* positum est propter verbum *ἀνοίσειν*, ut 76. E: *καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν*. V. ad 57. E. V. *ἀνοίσειν* expleri debet verbo cogitandi (*ἐνθυμεῖσθαι* vel *ἐννοῆσαι*): *ad illud referre et cogitare* s. *reputare* cet. Sic solent Graeci nonnunquam verbum alteri consequens vel eo quodammodo involutum omittere. V. *Heind.* ad Lysid. p. 53. ed. II. Dein *πάντα* om. G. — *τοιαῦτα*] Sic Cl. *Δ Π Φ* Gs et Tub. (*τοιαῦτ'*) pro volg. *τὰ τοιαῦτα*, quod Fisch. sic tuebatur ut *πάντα τὰ τοιαῦτα* pro subiecto haberet

et ante v. οἷον intelligeret τοιοῦτον vel τοιαῦτα: „*quippe omnia quae sensibus videntur esse aequalia, et quae referimus ad aequale, quod mente cernitur*, cuius notionem in animo consignatam habemus, *cupiunt esse talia, quale est aequale quod intelligitur* [h. e., ἐκεῖνο].“ Etiam Beck. retinuit πάντα τὰ τοιαῦτα, opinatus articulo τὰ omisso scribendum fuisse πάντα εἶναι τοιαῦτα. Ficinus vertit: *anniti quidem haec omnia talia quale ipsum est evadere.* Tum ΑJ φαυλότερον,
α
Fl. b. φαυλότερον. Dein γενόμενοι εὐθὺς est *statim ut s. simul ac nati eramus*, ut 75. C. 70. A: εὐθὺς ἀπαλλαττομένη, al. Cf. *Matth.* Gr. p. 1114. Φs που pro τε, et H ἔχομεν. Post v. εἴχομεν volgo plene interpungitur, Florr. autem d. m. recte interrogandi habent notam, quam Heind. iam posuerat. — δέ γε] Fl. a. δέ σε φ. Dein ΔG Fl. d. πρὸ τούτου, C
ου
Cl. πρὸ τούτων. Ceterum πρὸ τούτων est: *antequam corporis sensibus uteremur*, ut recte Stallb. interpretatur. Cf. Menon. 86. A. Dein αὐτὴν om. Φs. Pro posteriore εἰληφέναι Aug. εἰληφαίναι. Tum Οὐκοῦν om. pr. Π. Pro μὲν Ε μὴ. Sq. ἔχοντες idem refertur ad pron. αὐτὴν. Vern. est: *mit ihr geboren worden sind.* Φ a corr. m. ἠπιστάμεθα ἂν καὶ. Dein post τὰ τοιαῦτα Bass. 1. 2. interrogationis notam habent, quam recepit Stallb. Fl. c. ἡμῖν ὁ λόγος. Tum ante καὶ om. Cl. Tub. et pr. Π ἤ. Part. καὶ cum ἤ comparativum μᾶλλον excipit, ut ap. *Sophocl.* Electr. 1135: οὔτε γάρ ποτε Μητρὸς σύ γ᾽ ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος. Partic. enim καί sic Graeci in comparationibus (ut post ὥσπερ, ὅσπερ, αὐτός al.) solent interponere, v. *Matth.* Gr. 1259. Dein G καὶ περὶ αὐτοῦ. — ἐπισφραγιζόμεθα] L περισφραγιζόμεθα, pr. Γ ἐπι- D
φραζόμεθα. Tum Aug. τοῦ ὅ ἐστι, ap. Iambl. Adh. ad philos. c. XIII. p. 180. sq. et cod. Rig. τὸ ὅ ἐστι vel ὃ ἔστι. Heind. rite probabat posterius τὸ ὅ ἐστι (scrib. ὃ ἔστι), i. e., τὸ ὄντως ὄν, adiiciens: „Ni Plato scripserat τοῦτο τὸ ὃ ἔστι.“ Prius praetulit *Kiessling.* ad Iambl. p. 181. et Fisch. recepit. Sic supra τοῦ ὃ ἔστιν ἴσον, ubi v. quae attulimus. Ficinus vertit: *quibus proprie hoc ipsum quod est assignamus*, ut videatur legisse τοῦτο; idque tueri articulo τό interposito ita possimus, ut ad priora referamus, ubi ὃ ἔστι saepius iam positum erat. Attamen rectius, ni fallor, habet τὸ ὃ ἔστι. De v. ἐπισφραγίζεσθαι *Fisch.*: „proprie est *obsignare*, *signum imprimere*; sed quia nomina rebus quasi signa imprimuntur, quibus agnoscantur et inter se discernantur, ἐπισφραγ. τινὶ τὸ ὃ ἔστι eleganter dicitur *rei alicui nomen dare entis*, h. e.,

eius, quod tantum mente cernitur, cuius speciem habemus animo consignatam: λόγον τινὸς διδόναι τοῦ εἶναι (78. D.)." Sic ἐπισφραγίζεσθαι exstat Politic. 258. C. Phileb. 26. D. Legg. IX. 855. E. XII. 957. B. Cum v. ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι cet. cf. 78. D: αὐτὴ ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι καὶ ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινόμενοι. „Intelligitur τὸ διαλέγεσθαι, philosophica [philosopha] disputandi ratio, qualis Socratis fuit." *Heind.* Tum YL Ven. a. Fl. c. Zitt. εἶναι ἡμῖν. V. εἶναι ἀεὶ om. *Π*, in Cl. superscr. Dein *Π* Tub. πάντων, Cl. πάντων. Tum Tub. ἑκάστοτε μὴ, idem Cl. in marg. et Ven. b. a. sec. m. Mox *Δ Θ Y* Cs Ven. a. Par. Fl. c. et Aug. ἐπελελήσμεθα, quod Fisch. recepit probante Heind., qui in sqq. scribi volt εἰδότας ἂν γίγνεσθαι. Stallb. retinuit ἐπιλελήσμεθα, verba arbitratus εἰ μέν γε λαβόντες μὴ ἑκάστοτε ἐπιλελήσμεθα idem esse, quod εἰ πρὸ τοῦ γενέσθαι εἰλήφαμεν οὕτως, ὥστε μὴ ἑκάστοτε ἐπιλελῆσθαι. At sensus aperte hoc postulat: *nisi oblivisceremur notionum, nasci nos animo eas impressas habentes semperque per vitam scire necesse est.* Ἐπιλελήσμεθα est i. q. ἐπελελήσμεθα (de simplici plusquamperfecti augmento v. *Matth.* Gr. p. 301.). Neque enim hoc valere possunt verba quod Heind. posuit: *Ac si, postquam percepimus, non semper obliti sumus, necesse est nasci nos scientes semper et per totam vitam scire.* Ita enim poneret Socrates fieri posse ut homines notionum non obliviscerentur easque tenentes nascerentur: quod toti adversaretur argumentationi. Hoc enim probaturus est Socrates, notiones illas animo nostro impressas esse easque nos antequam nati essemus accepisse, sed in ipso ortu, h. e., initio vitae terrestris, in qua sensibus utamur, mente eas excidere (h. e., nos earum oblivisci), rebus vero formarum aeternarum similitudinem gerentibus percipiendis harum notiones rursus in nobis excitari, h. e., earum nos recordari; quocirca scire et discere hoc ipsum sit meminisse. Ex quo perspicitur Socratem hoc dicere voluisse: *nisi notiones (ante ortum) acceptas obliviscceremur, fore ut scientes nasceremur.* Ficinus: *Ac si acceptis scientiis non semper obliviscceremur, oporteret et cum ipsis nasci, semper etiam per omnem vitam scire.* Heind. offenderat in v. ἑκάστοτε annotans: „Atque hoc ἑκάστοτε quonam pertinet, ad prioremne vitam an ad hanc, quam nati degimus? — Fallor aut scripserat philosophus: Καὶ εἰ μέν γε λαβόντες μὴ ἑκάστοτε γιγνόμενοι ἐπιλελήσμεθα, εἰδότας ἀεὶ γίγνεσθαι cet." Nemo, credo, γιγνόμενοι libris invitis illatum probaverit; nec opus est hoc additamento. Vox enim ἑκάστοτε refertur ad λαβόντες, quod

quidem participium si solvis hunc habet sensum: *nisi, quotiescumque eas accepissemus, oblivisceremur.* Atque cum libris iam memoratis scribendum esse arbitror λαβόντες ἑκάστοτε μὴ ἐπιλελήσμεθα (vern. *wenn wir sie nicht nach jedesmaligem Empfange wieder vergaessen*). Dein pro volg. εἰδότες ΓΠCH Florr. a. c. d. m. Par. Tub. et Fl. b. a. m. rec. εἰδότας; etiam Cl. et H εἰδότας. Fisch. infinitivos γίγνεσθαι et εἰδέναι male arbitrabatur pendere e coniunctione ὥστε, et partic. εἰδότες referri ad vv. λαβόντες ἐπιλελήσμεθα; immo oratio haec obliqua suspensa est e verbis ἀναγκαῖον εἶναι. Pro ἀεὶ vero bene Heind. coniecit legendum esse ἄν: εἰδότας ἂν γίγνεσθαι; particulam enim ἄν hypothetica quae dicitur oratio postulat. Sequens ἀεὶ facile cum partic. ἄν permutari et alieno hoc loco interponi potuit. Accedit quod Ficinus prius ἀεὶ non expressit. *Bekker.* annotat: „an εἰδότας ἔδει mg. E." In seqq. ἀεὶ om. Tub. et pr. *H.* Sed recte habet ἀεὶ διὰ βίου, ut Phileb. 21. B: οὕτως ἀεὶ διὰ βίου ζῆν. Polit. 295. B. Legg. II. 664. A. Quos quidem iam Heind. locos attulit. — τὸ γὰρ εἰδέναι] om. Aug. Dein Ven. a. et Aug. τοῦτ' ἔστι. Suidas v. εἴδησις haec ex Philopono in Aristot. de anima I, fol. 5, 2. laudans habet: τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτο ἐστὶ, τὸ λαβόντα τὴν (sic etiam Γ a corr. m.) ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀποβεβλῆσθαι. Neque tamen articulo τὸ opus est interposito, v. ad p. 64. C., illud vero ἀποβεβλῆσθαι „a Grammaticis potuit adiici, qnia sequitur ἀποβολή." *Fisch.* Philoponus Comment. in Aristot. Phys. I, p. a. II, a. fin.: ἐν γὰρ τῷ Φαίδωνί φησι, τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτό ἐστι, λαμβάνοντα τὸ (sic pro τὴν) ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀποβεβληκέναι. Dein volgo ἢ οὐ; scripturam ἢ οὐ praebent Ven. b. Vindd. 1. 4. 6. 8. et Aug. Ficinus: *Annon oblivionem scientiae iacturam esse dicimus?* Tum v. ὦ Σιμμία addunt Cl. ΔΠΦGs Fl. d. Vind. 1. Tub. Etiam interpr. Sicula habet o *Simmia.* Pron. τοῦτο explicatur appositis verbis ἐπιστήμης ἀποβολήν, v. ad Protag. p. 34. De re, Conv. 208. A: λήθη γὰρ ἐπιστήμης ἔξοδος. Phileb. 33. E: ἔστι γὰρ λήθη μνήμης ἔξοδος — τοῦ τε μήτε ὄντος μήτε γεγονότος πως γίγνεσθαι φάναι τινὰ ἀποβολὴν ἄτοπον. *Nemes.* de nat. hom. p. 202: λήθη δ' ἐστὶ μνήμης ἀποβολή. Hermias in Phaedr. p. 72: ἡ δὲ λήθη ἀποβολή τίς ἐστι καὶ στέρησις τῆς εἰδήσεως. Pro πάντως ΔΦGs Fl. d. Vind. 1. et Cl. in marg. παντελῶς. —

ἔφη, ὦ Σ.] Φς ὦ σώκρατες ἔφη. Fl. d. γινόμενοι. E
Pro αὐτὰ ΔΦGs Fl. d. Vindd. 1. 5. 6. et Cl. in marg.

ταῦτα. Idem commendaverat Wytt. interpretatus, *postea vero sensibus utentes, in his sensuum visis tractandis illas scientias recuperavimus.* Immo cohaerent ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ ταῦτα: *haec* (citeriora) *sensibus percipientes.* De pron. ταῦτα v. ad Phaedr. p. 439. Heind. citat Phileb. 58. E: ὡς αἱ πολλαὶ τέχναι καὶ ὅσαι περὶ ταῦτα πεπόνηνται. Zenn. Anim. in Phaed. p. 120. frustra iubebat aut τὰ αὐτὰ ἐκείναις aut certe αὐτὰ ἐκεῖνα legi. Ficinus ita vertit ac si legisset αὐτὰς: *deinde vero freti sensibus, circa ipsas scientias illa* (sic ed. Venet.) *quas ante habueramus, recipimus.* — ἃς ποτε] Cl. ἃς τότε, „sed e ras." *Gaisf.* Dein Cl. Δ Ξ Φ G Tub. οἰκείαν ἐπιστήμην ἀναλ. ἂν εἴη, quod his libris suasoribus recipiendum. Tum J δέ που τοῦτο. Tub. γε ἐφάνη. Δ Φs Fl. d. Tub. et pr. G αἰσθανόμενόν τι. H. τέ. —

ἄλλην] om L. Sq. ἀπὸ τούτου rectius, ni fallor, con- 76
iungitur cum v. ἐννοῆσαι, (ut sit: *per hoc cognoscat*; de praepos. ἀπό in re posita per quam aliquid efficitur v. *Matth.* Gr. p. 1130. et *Fisch.* ad Weller. III, 2. p. 106.), quam cum v. ἕτερον. Sic supra 74. C: ἕως ἂν ἄλλο ἰδὼν ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως ἄλλο ἐννοήσῃ. Idem igitur est ἀπό quod ἐκ p. 74. C: ἀλλὰ μὴν ἐκ τούτων γε τῶν ἴσων ἑτέρων ὄντων ἐκείνου τοῦ ἴσου ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην ἐννενόηκάς τε καὶ εἴληφας. Pron. τούτου, quod refertur ad praegressum τι, rem designat oculis vel auribus vel alio sensu perceptam, quae formae superioris excitat memoriam. Nec ἕτερον egebat additamento (τούτου), quum hoc per se intelligatur, ut supra 73. C: ἐάν τίς τι — ἢ ἰδὼν ἢ ἀκούσας — μὴ μόνον ἐκεῖνο γνῷ, ἀλλὰ καὶ ἕτερον ἐννοήσῃ, οὗ μὴ ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Tum Φs ἐπιλέλησται, Zitt. et a sec. m. Ven. b. ἐπιλέληστο Sq. ἐπλησίαζεν quamcumque consuetudinem vel usum significat (sic πλησιάζειν est *uti aliquo* Theaet. 143. D. 144. A. Polit. III. 409. C. Lachet. 197. D. al. V. ad Phaedr. p. 486.). Sic v. c. si quis lyram conspexerit, qua amicus usus erat, huius recordabitur; si quis Simmiam viderit, cui consuetudo est cum Cebete, huius recordabitur, si quis amici imaginem conspexerit, ipsius recordabitur amici (licet lyra et amicus, imago et homo, dissimiles sint: quo quidem spectant sequentia ἀνόμοιον ὄν). Locum igitur sic equidem verterim: *Fieri videlicet hoc posse perspeximus, ut aliquid percipientes vel visu vel auditu vel alio quo sensu per illud cogitatione comprehenderemus diversum quid oblivione iam obscuratum, quocum illud coniunctum esset, sive dissimile esset sive simile.* — ἀνόμοιον ὄν] ὄν om. pr. E. Aug. ἢ ὅμοιον, omisso ᾧ, quem secutus est Fisch. Ficinus vertit: *sive simile id sit*

sive dissimile. Quocirca vide ne pristina haec fuerit scriptura: *ἢ ὅμοιον ὂν ἢ ἀνόμοιον*, ut supra 74 C: *Οὐκοῦν ἢ ὁμοίου ὄντος τούτοις ἢ ἀνομοίου*; Ib. id. *εἴτε ὅμοιον εἴτε ἀνόμοιον.* Vocum *ὅμοιον* et *ἀνόμοιον* confusio (ut supra 74. C. ubi v. annot.) efficere potuit ut pro *ἢ ὅμοιον* scriberetur *ἀνόμοιον*, pro *ἀνόμοιον* autem *ᾧ ὅμοιον*. Certe *ᾧ* repetitum in vitio videtur esse, quum prius *ᾧ* non ad *ὅμοιον* et *ἀνόμοιον*, sed ad v. *ἐπλησίαζεν* referatur, hoc autem ad posteriora *ἢ ἀνόμοιον* non pertineat; quod si verba distinxeris: *ᾧ τοῦτο ἐπλησίαζεν, ἢ ὅμοιον ὂν ἢ ἀνόμοιον*, facile intellexeris.

P. 518. *δυεῖν*] Sic Fl. c. Libri reliqui omnes cum edd. *δυοῖν*, quod cur repudiemus nulla est causa. Deiu pro *θάτερον* Cl. Tub. et pr. *Π τὰ ἕτερα.* In marg. vero Cl. adscrip. *θάτερον.* In seqq. libri habent *γε*, quod Heind. permutavit cum *τε*; quem Bekk. audivit. Sed recte Stallb. Apolog. 27. C. opposuit: *τοὺς δὲ δαίμονας οὐχὶ ἤτοι θεούς γε ἡγούμεθα εἶναι ἢ θεῶν παῖδας*; Gorg. 460. A: *ἤτοι πρότερόν γε ἢ ὕστερον μαθόντα παρὰ σοῦ.* Ib. 467. E. Cf. *Elmslei.* ad Eurip. Med. 1263. In universum solet particula asseverans *τοί* cum part. *γέ* consociari. — *πάντες*] „*διὰ βίου παντὸς* Aristip.“ *Forster.* Quod quidem Fisch. ita refellere studuit ut vocis *παντός* notionem iam in formula *διὰ βίου* latere poneret et scribendum fuisse *διὰ παντὸς τοῦ βίου* contenderet. Recte opponit Heind. Legg. II. 664. A: *ταὐτὸν ἡθέγγοιτ' ἀεὶ διὰ βίου παντός.* Adde Legg. V. 746. A: *ἀλλ' ὑπομενοῦσι χρήματά τε ἔχοντες τυχτὰ καὶ μέτρια διὰ βίου παντός.* Stallb. quoque praeferebat *διὰ βίου παντός* (v. eiusdem not. ad Phileb. p. 118.), quod idem esse opinabatur atque superius *ἀεὶ διὰ βίου*, in illis: *καὶ ἀεὶ διὰ βίου εἰδέναι* (75. D.). At *διὰ βίου*, ut Latinorum *in vita*, per se quoque (sine *παντός*) valet *in omni vita* s. *tota vita*, ut Convir. 183. E: *ὁ δὲ τοῦ ἤθους χρηστοῦ ὄντος ἐμμενεῖ διὰ βίου μένει.* 192. C: *καὶ οἱ διατελοῦντες μετ' ἀλλήλων διὰ βίου οὗτοί εἰσιν οἵ* cet. Phileb. 63. A. Polit. VII. 515. B. VIII. 549. B. al. V. ad Legg. p. 399. Quocirca recte vertit Fic. *scimusque per omnem vitam omnes.* Accedit quod scripturam *πάντες*, id quod Heind. bene annotavit, sequentia postulant: *ἢ — οὓς φαμεν μανθ. — οὗτοι*, quae his *ἤτοι ἐπιστ. πάντες* opposita sunt. Atque verbis *ἐπιστ. πάντες* respondent inferiora: *ἢ καὶ δοκοῦσί σοι πάντες ἔχειν δοῦνα; λόγον περὶ τούτων ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν;* Tum *Δ. μᾶλλα.* De v. *οὐδὲν ἄλλ' ἢ* (plene *οὐδὲν ἄλλο ποιοῦσιν ἢ*) v. *Matth.* Gr. p. 917. sq. Tub. *οὕτως, ᾧ Σ. ἔχει*, quod Heind. recepit. Tum *αἱρεῖ* Cl. ex em. pro *αἱρῇ*, quod Fisch. iam correxerat, quem

sequi debebat, Heind. Wytt. et Beck. — *Τί δέ; τόδε*] Volgo *τί δὲ ἔχ. ἐλέσθαι. Forst.* „*Τί δέ; τοῦτο ἔχ. ἐλέσθαι;* Aristip.“ Quod recepit Fisch. (scribens *Τί δαί; τοῦτο ἔχ. ἐλ.*), qui bene annotavit: „verba *περὶ αὐτοῦ* requirunt vocabulum rei ad quod referantur.“ Neque vero *τοῦτο*, sed *τόδε* scribendum cum *Δ Φs* Fl. d. Vindd. 1. 4. et rc. *Π.* Idem Heind. coniectura assequutus erat. *Τόδε* post *Τί δέ* quam facile excidere potuerit ante oculos est positum. Fic. volg. expressit vertens: *Quid vero, potesne eligere quid de hoc videatur tibi?* Aug. v. *τί δὲ — ἐλ.* om. Dein in eodem *καὶ τί* (pro *πῇ*) *σοι — ἔχει ἂν δοῦναι. Heind.:* „An *ἔχειν*, quod pendeat a *δοκεῖ*?“ Sane hoc, *ἔχειν δοῦναι λόγον* (int. *δοκεῖ σοι* e praegr.), si librorum commendaretur auctoritate, haud foret spernendum. Quamquam nihil est quod in volg. offendas; part. enim *ἄν* saepenumero cum optativo ita ponitur ut pro urbana quadam indicativi forma haberi possit. Est vern. *Kann wohl* (*ἄν*) *ein Wissender von dem was er weiss Rechenschaft geben?* Verba *ἀνὴρ ἐπιστάμενος* non sunt, ut Schleierm. vertit, *ein Mann der weiss*, sed *ein Wissender*; graec. enim *ἀνήρ* est vern. *Mann* et *man* (h. e., *einer*, ut *ἀνὴρ ἐρῶν*, *ein Liebender*. Cf. 63. E. Polit. 259. A. Criton. 47. B. al. sexc. V. ad Protag. p. 9.). Quocirca etiam verti potest: *Kann man wohl, wenn man weiss, Rechenschaft geben von dem was man weiss?* Dein pro *ἢ κ. δ.* Vat. Ven. a. Par. Vindd. 1. 2. 3. 4. 5. 8. Aug. *ἦ κ. δ.*, quod Wytt. miramur commendasse, siquidem sensus non *an* (*ἦ*), sed *num* postulat. Pron. *σοι* om. *Δ J.* Dein *νῦν* abest ab J, in Fl. b. a m. sec. additum. Aug. *σὲ*. Tum Ven. a. et Zitt. *βουλοίμην τ' ἄν. — αὔριον τηνικάδε*] „i. e. *cras hac hora.* Interpr. Sicula *cras tunc temporis.* Corn. *cras hic*, minus recte. V. Thom. M. v. *πηνίκα.*“ *Wytt.* Cf. *Lobeck.* ad. Phryn. p. 50. Schleierm. vertit: *Schon morgen hier zu Lande.* Immo est: *morgen um diese Zeit.* De negatt. *οὐκέτι* et *οὐδείς* post *μὴ* v. *Matth.* Gr. p. 1220.

ὦ Σιμ.] *Δ ὁ σιμ.* Tum *αὐτὰ* int. *ταῦτα ἃ νῦν* C *δὴ ἐλέγομεν, αὐτὸ τὸ ἴσον, αὐτὸ τὸ καλόν*, cet. Refertur enim pron. ad superiora *περὶ τούτων ὧν ν. δ. ἐλέγομεν.* Steph. corrigebat *τὰ αὐτά*, ut sensus esset: *Non igitur tibi eadem omnes scire videntur.* Praeterea sine interrog. legi volebat locum, quod sequutus est Fisch. In Ven. b. Zitt. *ἆρα. — ἃ ποτε*] Sic Cl. *Δ ΠΦs* Fl. d. Tub. et corr. G pro *ποτὲ ἃ.* Illud Heind. iam reposuerat. Tum *τὴν* om. *Δ E J* Florr. b. i. (in hoc a m. rc. additus artic.). Post v. *ἐπιστήμην* pron. *αὐτῶν* accessit e Cl. *Δ ΠΦ G s* Fl. d. et Tub. Idem iam in

ordinem receperat Heind. Male *Fisch.*: „At vereor tamen ne αὐτῶν glossema sit.“ De part. λαβοῦσαι (quod cohaeret cum praegr. ἀναμιμνήσχονται) v. ad Protag. p. 189. sq. Tum Vat. οὐ γὰρ δή γε ὅτε, Fl. d. οὐ γὰρ δὴ ὅτι. Partic. γε om. G Zitt. Pro πρότερον L et pr. Γ πότερον. Zitt. ἆρα. ΔΦs Fl. d. πρὶν ἂν. Dein ἐν om. Δ. In eodem a pr. m. εἰ δ' εἶεν pro εἴδει; illud in Zitt. quoque comparet. Pro χωρὶς Δ Fl. d. Zitt. ἄνευ. Δ σώματος. — ἅμα γιγνόμενοι] *inter ortum.* V. ἅμα, qua edd. carent, suppeditant ΔΦCs Par. Florr. a. c. m. et pr. Π. Receperat iam Heind. Contra *Beck.*: „sed ἅμα interpretamenti speciem refert.“ Fic. *Nisi forte o Socrates dum nasceremur ipsas scientias acceperimus.* Tum χρόνος sine art. ΔΦs. — Εἶεν — δὲ] Edd. superiores Εἶεν, ὦ ἑταῖρε. ἀπόλλυμεν δὲ cet., recentiores ἑταῖρ' ἀπ. Cohaerent vero Εἶεν et δὲ, quae h. l. obiiciendi vim habent (*At vero*), v. ad Protag. p. 27. sq. Tum J αὐτὰ. Dein ἄλλῳ om. Aug. Ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρόνῳ, int. ἢ ἐν τούτῳ ἐν ᾧ γιγνόμεθα. *Wytt.*: „Non possumus istas notiones accipere nascentes, quia nascentes eas perdimus, nec potes aliud tempus excogitare, quo eas perdamus.“ Π τόπῳ pro τούτῳ. Tum ἐν ᾧπερ pro simplici ᾧπερ praebuerunt libri praestantissimi Cl. ΔΠΦs Fl. e. Tub., quibus obtemperandum esse putavimus, licet probe sciremus praepositiones etiam non repeti. v. *Heind.* ad h. l. *Matth.* Gr. p. 1192. et *Bernh.* Synt. p. 203.); sed h. l. ipsius, ni fallor., sententiae vi commendatur

ἂν ω
ἐν τούτῳ — ἐν ᾧπερ. Cl. ᾧπερ καὶ λαμβάνομεν. Dein Ald. Bas. 1. et Steph. ἦ. E libro Bas. 2. iam Forster. ἢ (quod in Vat. Venn. a. b. Vindd. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. Zitt. al. exstat) reposuerat. Tum Ven. b. et Tub. ἀλλὰ. — ἔφη, ἔχει ἡμῖν] Sic ΓΦ Fl. c. In ΓΔs Fl. d. ἔφη ἡμῖν ἔχει. Volgo ἔχει, ἔφη, ἡμῖν, Dein Cl. ΔΠCH Fl. m. θρυλοῦμεν pro θρυλλοῦμεν. Recte Bekk. illud recepit. V. *Tzschuck.* ad Strab. T. V. p. 410. 591. *Schäfer.* ad Dionys. de comp. verb. p. 122. et *Buttm.* ad Demosth. in Mid. p. 88. — καλόν τε καὶ] Sic Π Tub. Aug. et pr. Cl. Bene *Heind.* „non quaeritur h. l. *sitne omnino pulchrum aliquid* s. pulchra quaedam res, sed an sit καλὸν καὶ ἀγαθόν i. e., αὐτὸ τὸ καλόν, ut mox: τὸ πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι ὡς οἷόν τε μάλιστα, καλόν τε καὶ ἀγαθόν.“ Recte abest artic., ut καλόν in universum s. per se designetur, v. ad Protag. p. 19. Volgat. καλόν τέ τι de recentioribus solus retinuit Beck., notionem honesti arbitratus addito pron. τι exprimi. Dein L ταύτῃ. Cl. αὐτῶν πάντα. Ceterum τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα

sunt omnia quae sensibus percipiuntur. Praep. ἐκ accommodata est ad v. ἀναφέρομεν, v. ad. p. 57. E. Tum Γ οὖσαν pro ὑπάρχουσαν, et in seqq. ὑπάρχουσαν pro οὖσαν. —

ἀνευρίσκοντες] G ἀνευρίσκομεν. Verba ita malim B distingui: ἐπὶ ταύτην ἀναφέρομεν ὑπάρχουσαν πρότερον, ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὖσαν, ut sensus exsistat hic: *et si, quaecumque sensibus percipimus, ad hanc referimus illis (rebus sensibilibus) priorem, quippe quam inveniamus nostram*, h. e., *nobis propriam, natura animo nostro insitam, non adventitiam et post ortum demum acceptam.* Pro οὖσαν Bas. 2. οὐσίαν, et Γ ὑπάρχουσαν. Ficinus vertit: *quae et prius erat nostra, et tanquam nostram quaerentes invenimus.* — οὕτως] om. Δ. Fl. d. Sed rectius habet οὕτως ὥσπερ — οὕτως καὶ, ut οὕτως, in quo orationis vis inest, repetatur. Vernac. *verhält es sich so, dass, so nothwendig als dieses ist, eben so nothwendig auch unsere Seele schon vor der Geburt ist.* Eodem modo, id quod Fisch. annotavit, Latini coniungunt particulas *sicut — sic.* Pro ταῦτα Wytt. malebat αὕτη, et in seqq. εἰ δὲ μὴ ἔστιν αὕτη. Atque nos suspicabamur scribendum esse αὐτὰ vel αὐτὸ (int. τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν cet.). Neque tamen ulla opus est correctione, quum sanissimus sit locus. Graecorum ταῦτα ἔστι vel ἔστι ταῦτα (Latinorum *sunt ista*) est: *ita est, res se sic habet* (supra 70. D: καὶ τοῦτο ἱκανὸν τεκμήριον τοῦ ταῦτ' εἶναι, ubi v. allata); atque hoc ad praegressa refertur quibus posuerat Socrates formas animo nostro natura esse insitas earumque cognitionem hac terrestri vita rebusque sub sensus cadentibus priorem esse. Quod quidem in patrio sermone sic exprimi possit: *wenn das Seyn an sich* (ἡ οὐσία) *apriorisch ist, so muss auch unsre Seele, welcher der Begriff des Seyns an sich eigenthümlich und eingeboren ist, apriorisch*, d. i., *vor unsrer Geburt schon vorhanden seyn.* — οὕτω καὶ] Cl. Venett. a. b. Florr. a. c. d. i. m. Tub. et Aug. οὕτω καὶ, quod rite reposuit Stallb., v. ad Protag. p. 12. al. et Phaedr. p. 514. Part. καὶ om. Φ.

P. 520. ἔστι ταῦτα] Π ἔσται. De v. ἄλλως, *frustra*, v. ad Phaedr. p. 251. sq. Tum ΔC Par. Florr. a. d. m. ἆρ' οὖν οὕτως. Dein ἔχει om. Ambr. s. Tub. ταῦτά τ'; part. τε abest ab Ambr. s: et v. τε — ταῦτα om. H. Sine causa Wytt. corrigebat ταύτην τε εἶναι — εἰ δὲ μὴ ταύτην, οὐδὲ τάδε. Illa ταῦτα τε εἶναι (*rem sic se habere*) refertur eo quod οὐσία ponitur nobis propria esse atque eis quae sensibus percipimus antecedere (supra: ὑπάρχουσαν πρότερον), τάδε vero huc, quod Socrates inde colligit animum hac vita terrestri priorem esse, h. e., ante hominis ortum vigere. Tum

ἔφη, ὦ Σώκρ, Δ ΦGs et Fl. d. pro volg. ὦ Σώκρατες, ἔφη. — ὡς καλὸν] Heind. interpretatur: „*opportune, recte*, ut dicitur εἰς καλὸν εἶπας." Sane sic frequentatur εἰς καλόν, ut Conv. 174. E: εἰς καλὸν ἥκεις, ὅπως συνδειπνήσεις. Hipp. mai. 286. C. D. Menon. 89. E. Euthyd. p. 275. B. Theag. 122. A. V. *Heind.* ad Euthyd. p. 313. et *Bornem.* ad Xenoph. Conv. p. 46. Sed h. l. sequentia, εἰς τὸ ὁμοίως εἶναι cet., hanc respuunt explicationem. Est potius: *ad praeclaram rationem disputatio confugit, dum ponit similiter esse animum nostrum ante ortum, atque illud quod modo dixisti vere exstans*, h. e., ad praeclaram hanc deducitur rationem ut sumatur similiter esse animum cet. Sermo enim vel disputatio ipsa dicitur tamquam persona confugere vel se recipere, h. e., deduci vel aliquo redire. Adiect. καλόν absolute vel sine pron. τι positum est, v. ad Phaedr. p. 247. Est igitur i. q. καλόν ἐστι τοῦτο, εἰς ὃ καταφεύγει ὁ λόγος, τὸ ὁμοίως εἶναι τὴν ψυχὴν — καὶ τὴν οὐσίαν (vern. *Schön ist das Ergebniss, zu dem unsere Untersuchung gelangt, dass* cet. Ficinus vertit: *Atque pulcherrime huc ratio nos perducit ut — confideamus.* Tum Aug. τὴν ψυχήν, om. τε —

πρὶν] om. Δ Dein νῦν om. Fl. d. Zitt. Aug. et pr. ΠΓΞΦ, in Δ λέγεις νῦν. Tum Δ ΦGs Florr. d. l. m. ἁ

ἅπαντα, Cl. πάντα. Ven. a. Fl. d. Par. Zitt. τὰ τοιαῦτ', Tub. πάντα τοιαῦτ'. Tum. εἶναι om. J. In L δὴ νῦν Fl. d. νῦν διέλεγες. — καὶ ἔμοιγε ἱκανῶς] Δ Φ καί μοι γε ἱκανῶς, Cl. et Π καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ἱκανῶς, in marg. Cl. καὶ ἔμοιγε ἱκανῶς, in Ven. b. marg. a. m. sec. ἀποδεδεῖχθαι, Tub. καὶ ἐμοὶ δοκεῖ. *Heind.* „Quod fluxit ex ea, quam habet unus de codd. Pariss., lectione καὶ ἔμοιγε δοκεῖ ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι." Quam quidem veram existimamus et per se et propter sequentia: Τί δὲ δὴ Κέβητι (int. e. praegressis δοκεῖ). Sic infra: οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ — ἀποδεδεῖχθαι. Ficinus nostram expressit scripturam: *Et quantum ad me attinet satis est demonstratum.* Tum δὴ om. G. Fl. c. τί δὲ δὴ Κέβ. δοκεῖ ἔφη ὁ Σωκρ., voces autem δοκεῖ ἔφη, ut Stallb. tradit, recentioris sunt originis. Illud δοκεῖ e praegressis (καὶ ἔμοιγε δοκεῖ cet.) huc videtur fluxisse, quamquam Ficinus quoque expressit δοκεῖ. H κέβης τί. Fisch. dedit Τί δαὶ δή; Κέβητι; ut post. v. Κέβ. repeti oporteret v. ἱκανῶς ἀποδέδεικται. Dein G ἐγὼ pro ἔγωγε. Mox Γ καίτοιγε. Fl. d. και τι γε. Illud καίτοι γε vide ne recipi oporteat, v. de his partt. ad Phaedr. p. 339. Fl. i. ἐστὶν πρὸς τὸ ἀπ. Fisch. interpretatur: „*longe pugnacissimus et pervicacissimus*, qui sibi aegerrime persua-

deri aliquid patiatur, qui semper studiose quaerat, etiam reperiat facile, quod contra dicat.“ —

ἡμᾶς] om. YH Ven. a. et Zitt. Coni. εἰ, ut in seqq., B proprie dubitantis (vern. *ob*), verti potest vern. *dass*, vid. *Matth.* Gr. p. 1253. Tum Ven. a. Tub. οὐδὲ. J αὐτὸ pro αὐτῷ, et δοκεῖ om. ΔΦΛs Fl. d. Dein ἔφη om. ΔΦs Fl. d. (in hoc alia manus apposuit δοκεῖ, et post v. Σώκρ. adscripsit ἔφη). Volgo ὦ Σώκρατες, ἔφη; nos e Cl. Π Tub. cum Bekk. et Stallb. dedimus ἔφη, ὦ Σώκρατες. Dein Vat. et Fl. d. ἀποδέδειχται (in posteriore autem m. sec. finxit ἀποδεδεῖχθαι). — νῦν δὴ] νῦν om. J., in Ambr. s. post δὴ positum. Fl. i. ἐλέγετο τὸ; Ficinus vertit: *sed nunc etiam restat* [immo *obstat*] *multorum dubitatio illa quam in medium Cebes adduxerat, ne videlicet* cet. Tum ἅμα om. ΠG Tub. et pr. Cl. Ξ (in Cl. superscr.). Ficinus: *homine moriente simul anima dissipetur* cet. V. ἅμα cum participio coniunctum valet *simul ac* cum modo finito, v. *Matth.* Gr. p. 1114. — διασκεδάννυται] Sic libri omnes; solo in Cl. scribitur διασκεδάννυται (quod Wytt. requiri arbitrabatur); sed nota in marg. apposita: ὁρ. ἀν. ὑπ., i. e., ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ. Quo quidem scriptura διασκεδάννυται confirmatur. Similia sunt 77. E: μὴ ὁ ἄνεμος αὐτὴν διασκεδάννυσιν. *Lucian.* de salt. §. 70: ὅταν ὀργιζόμενον ἐπιδείκνυται. Cf. *Buttm.* Gr. ampl. I. p. 540. et *Matth.* Gr. p. 890. Tum pr. Γ τὸ τέλος. Zitt. τέλος ἢ τοῦτο. Dein Aug. γίνεσθαι. Ven. a. Zitt. ἄλλοθεν ποθέν. Bekker. suo Marte scripsit ἁμόθεν pro ἄλλοθεν, idque sensu commendatur; est enim *alicunde*, ut Legg. VII. 798. B: μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἁμόθεν (sic pro ἀμόθεν scribendum, v. ad Protag. p. 91. et Phaedr. p. 227.) γέ ποθεν. Volg. ἄλλοθέν ποθεν Ficinus expressit vertens: *quid enim prohibet fieri quidem illam et aliunde constitui* cet. Tum καὶ om. pr. Γ. In Fl. c. καὶ εἶναι καὶ πρὶν καὶ. Dein Ξ ἀνθρώπινον, L ἀνθρώπεινον. —

ἡμᾶς] In Fl. c. ἡμᾶς punctis undique circumseptum C esse tradit Stallb. Pro δεῖν Cl. ΔΠΦGs Fl. d. et Tub. δεῖ. Ficinus: *oportere autem id quoque ostendere* cet. Tum volgo ἔτι εἰ, Cl. vero et Tub. habent id quod sensus efflagitat ὅτι. Neque enim εἰ per se idem esse potest quod ὅτι (vern. *dass*), quod *Matthiae* videtur statuisse Gr. p. 1253. (Forster. Ind. provocat ad Act. Apost. XXVI, 8. 23. et Bud. Comm. L. G. p. 978.), sed dubitationis habet significationem (vern. *ob*); quocirca post verba mirandi et dubitandi poni solet;

sic supra B: *εἰ μέντοι — ἔτι ἔσται* (vern. *ob sie noch fortbestehen wird*), *οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ — ἀποδεδεῖχθαι*. Atque hoc *ob* est i. q. *dass sie aber, was ich bezweifle* cet. Ου in *ἔτι* mutato coniunctio interposita est *εἰ*, quae a Cl. *Π* Tub. al. abest. In G *καὶ ὡς*. *Δ* Fl. d. *ἧττόν γε ἔσται*. *Ξ* Ven. a. *μέλλοι*. Dein Cl. *ΔΠΦ*Gs Fl. d. Tub. *ἔχειν* pro *ἕξειν* (Zitt. *ἥξειν*), quibus quidem libris praestantissimis obtemperandum erat; adiungitur enim verbo *μέλλειν* infinitus praesentis si res significatur non futura vel e proposito ac voluntate suspensa, sed certa eaque quam fieri oportere cogitamus, ut h. l. *wenn der Beweis vollendet seyn soll*. Sic Phaedr. 274. E: *τίν' ἔχει μοῖραν βλάβης τε καὶ ὠφελείας τοῖς μέλλουσι χρῆσθαι*. Conv. 189. A: *μέλλων λέγειν* (quod non est: *quum verba sis facturus*, sed *quum tibi nunc perorandum sit*). Polit. II. 372. D: *τοὺς μέλλοντας μὴ ταλαιπωρεῖσθαι* (*die nicht mühselig leben sollen*). Ib. 378. D: *μέλλοντος τῇ μητρὶ τυπτομένῃ ἀμύνειν* (quod est: *da er, was seine Schuldigkeit war, seiner geschlagenen Mutter zu Hülfe kam*). Ibid. 378. C: *εἰ μέλλουσιν ἡμῖν οἱ φύλακες θεοσεβεῖς τε καὶ θεῖοι γίγνεσθαι*. III. 368. A: *εἰ μέλλουσιν εἶναι ἀνδρεῖοι*. 397. C: *εἰ μέλλει αὖ οἰκείως λέγεσθαι*. 400. E: *Ἆρ' οὖν οὐ παντάχοῦ ταῦτα διωκτέα τοῖς νέοις, εἰ μέλλουσι τὸ αὑτῶν πράττειν*; 412. A. 416. C. al. — *ἔφη*] om. L, post *Κέβης* ponit Ambr. s. Dein *καὶ* ante *νῦν* om. *Δ* post *νῦν* pleno interpungens; in Fl. d. *καὶ* a sec. m. superscr. De verbi forma *θέλετε* v. ad Phaedr. p. 406. Tum libri omnes (etiam Tub., quod propter Stallb. admonemus, qui tradit Tub. *ξυνθεῖναι* exhibere) *συνθεῖναι*, quod suo Marte Fisch. in *ξυνθεῖναι* mutavit. *Δ εἰς τοῦτον*, part. *τε* abest a *Φ*.

P. 522. *ἔστι μὲν*] *μὲν* praebent Cl. *Π* et Tub., eamque Heind. iam recte e Tub. receperat. Dein Tub. *ἀνάγκη δὲ αὐτῇ*. Ven. a. *αὐτὴ*. —

ἄλλοθεν] om. *Φ*s. Dein *Φ*s *ἐκ τοῦ θανάτου*. Tum *τε* post v. *θανάτου* om. Cl. *ΔΞΦ*Gs Tub., in Fl. d. manus rec. addidit. Mox volgo scribitur *ἐκ τοῦ τεθνάναι*; praep. *ἐκ* om. *Φ* Tub. cum Vat. et Ven. b. (ut Stallb. refert, qui Cl. quoque memorat, licet Gaisfordius nihil ex eo enotaverit). Hoc, *ἐκ θανάτου καὶ τοῦ τεθνάναι*, recte iam Heind. e Tub. reposuerat. *Wytt.* „*τεθνάναι* status hominis mortui, at *θάνατος* transitus ex vita in illum statum.“ Immo *θάνατος* et *τεθνάναι* idem significant; illud declarat id quod est, hoc vero id quod *factum est*. Sic infra 78. C: *τῷ μὲν ξυντεθέντι τε καὶ ξυνθέτῳ ὄντι φύσει*. Similiter p. 64. A: *ἀποθνήσκειν τε καὶ τεθνάναι*. Tum Aug. *γίνεσθαι*. Ab

eodem absunt v. *πῶς οὐκ — γίγνεσθαι*. Dein volgo *αὐτὴν*, Ven. à *αὐτὴ*. Quod sensus postulat et Heind. iam coniecerat, *αὐτῇ*, id praebent *Δ Φ* Gs et Fl. d. In Par. Florr. a. b. i. m. *ἀποθάνοι*. Tum *ἐπειδή γε* Cl. *Δ Π Φ* Gs et Tub. pro volg. *ἐπειδὴ*. J *ἐπειδὴ δὲ*, Florr. a. c. m. Par. *ἐπειδὴ δεῖ γε*, Fl. b. *ἐπειδὴ .... δεῖ*, etiam in *Δ* rasura est post *ἐπειδὴ*. Tum *δεῖ* om. *Δ*. Dein *Δ Φ* Gs Fl. d. *αὐτὴν αὖθις*, quod haud scio an praestet. — *ὅπερ λέγεται*] Sic libri omnes praeter unum Par. E, qui habet *λέγετε*, quod miror Bekker. et Stallb. recepisse. Etenim v. dicendi refertur ad seq. *καὶ νῦν*, hoc autem non Simmias et Cebes protulerunt, sed Socrates; supra videlicet C: *ἀποδέδεικται μέν, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ὁ Σωκράτης, καὶ νῦν*. Quocirca sensus videri possit *ὅπερ λέγω* postulare, quod Graecos sic ponere constat, ut nos vern. *wie gesagt*. Sic 75. C. 76. A. 83. A. Cratyl. 426. D. Polit. X. 609. A. 613. E. al. Neque tamen hoc opus est, quum etiam praesens passivi pro praeterito ponatur, ut *ὃ λέγεται* itidem sit vern. *wie gesagt*, non *quod dicitur*, quemadmodum Ficinus reddidit: *Demonstratum igitur et nunc est, quod dicitur* (Forster. emendavit: ut *dicebatur*). Sic *λέγεται* Phaedon. 63. C: *ὥσπερ γε πάλαι λέγεται* 67. C: *ὅπερ πάλαι ἐν τῷ λόγῳ λέγεται*. 81. E: *ὥσπερ δὲ λέγεται*. al. — *δοκεῖς*] Verbi singularis ponitur, licet duo memorentur, Cebes et Simmias; etenim refertur, ut pronomen *σὺ* indicat, ad unum, Cebetem. V. ad Protag. p. 28. et *Matth.* Gr. p. 599. 605. Tum E *καὶ διὰ τοῦτον*. H *διαπραγματεύσασθαι*. De v. *διαπραγματεύσασθαι* Fisch. annotavit: „*mihi videmini libenter etiam hanc quaestionem pertractaturi aliquanto diligentius*, an anima post excessum e corpore maneat neque intereat. Nam *διαπραγματεύεσθαί τι* dicuntur *ii qui studium et operam in re aliqua ponunt, qui de re aliqua quaerunt*. Sic c. 45. [p. 95. E.]: *περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι* est *quaerere de natura et causa ortus atque interitus rerum*.“ Tum *τὸ τῶν παίδων* est *id quod pueri metuunt*, h. e, *instar puerorum*. Supra B: *τὸ τῶν πολλῶν*· Cf. *Matth.* Gr. p. 574. Tum L *ἄνομας*· *Φ* s *στόμὰτος* pro *σώματος*, G *διαφυσᾷ τε*, *Γ Ξ* Zitt. *διαφυσσᾷ*. Ficinus: *ne revera corpore egredientem ventus dissolvat atque dispergat*. *Forster*: *ne revera animam corpore egredientem ventus perflet atque dissipet*. *Διαφυσῶ* est *flatu dissolvo* s. *dispergo*, ut 80. D. 84. B. De forma *διασκεδάννυσι* v. ad 77. B. *Matth.* Gr. p. 390. — *ἄλλως τε καὶ*] Fl. c. Aug. et *γρ Π μάλιστα*. *Fischer*. „Lectio nata est e glossemate. Hesychius: *ἄλλως τε· μάλιστα*.“ — *ἐν νηνεμίᾳ*] „h. e.,

non tum quum fuit ventorum pax, sed tum quum venti vehementer saevierunt. Suidas ex Alex. Aphrod. v. *ταὐτὸν* · — *νηνεμία καὶ γαλήνη, ἡ αὐτή· ὃ γὰρ γαλήνη ἐν θαλάσσῃ, τοῦτο νηνεμία ἐν ἀέρι·* Hesych.: *νηνεμία· γαλήνη ἀνέμων. Windstille.* v. Casaub. ad Strab. I. p. 92. Almel. Sic c. 64. [115. E.] *ἐν τῇ ταφῇ* est *tum quum sepelior*, tempore sepulturae.“ *Fisch.* Cf. idem ad Weller III. 2. p. 139. De v. *νηνεμία* v. *Lobeck.* ad Phryn. p. 710. — *ὡς δεδιότων*] int. *ἡμῶν*. De coni. *ὡς* cum secundo casu participii (i. q. *tamquam timentes*, h. e., *ponens nos timere*) v. ad Protag. p. 189. Adde *Matth.* Gr. p. 1121. sq. Pro *ἀναπεῖθειν* (*aliud persuadere* s. *in aliam sententiam adducere*, v. *Abresch.* Diluc. Thuc. Auctar. p. 258. sq.) Vindd. 1. 4. 6. exhibent *μεταπεῖθειν* „quae est interpretatio exquisitioris formae.“ *Wytt.* Tum G *οὐχ* pro *μὴ*. *Fisch.*: „pro *ὡς μή*. quae est synchysis saue non rara v. *Dorvill.* ad Charit. p. 92.“ Immo particula *μὴ* ita posita est, ac si oratio quae sequitur praecessisset sic fere: *ὡς παιδός τινος ἐν ἡμῖν ἐνόντος, μὴ* (vel *ἀλλὰ μὴ*) *ὡς ἡμῶν δεδιότων*. Stallb. ad Criton. p. 121. sententiam oppositam, per *ἀλλά* annectendam illam, arbitrabatur intelligendam relinqui. Equidem ex duarum constructionum coniunctione hanc particulae traiectionem ortam esse censeo. Scriptor enim *μὴ ὡς ἡμῶν δεδιότων, ἀλλ' ἴσως ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς* posuit ita, ut altera constructio *ὡς παιδὸς ἐν ἡμῖν ἐνόντος, μὴ ὡς ἡμῶν δεδιότων* eius animo obversaretur. Atque saepenumero duae constructiones ita in unam conflantur ut verba accommodentur ad alteram scriptori obversatam constructionem. Exempla v. ap. *Matth.* Gr. p. 851. — *ἴσως*] Bip. mendose *ἴσος*. Fl. d. *καὶ ἡμῶν παῖς*. Ceterum *τὸν ἐν ἡμῖν παῖδα* (h. e., interiorem cuiusque animum einsque partem puerilem et irrationalem, ut Wytt. interpretatur) posterioris scriptores aetatis frequenter usurparunt, velut *Themist.* Orat. I. p. 13. D. alii quos attulit ad h. l. Wytt. G *ὃς* pro *ὅστις*. Tum *Δ πειρῶ μεταπείθειν*, h. e., *πειρώμεθα πείθειν*. *Heind.*: „legerim *πειρῶ μεταπείθειν*.“ Causam non video. Ficinus quoque: *huic ergo annitamur persuadere ne mortem seu larvas pertimescat.* Dein Ξ Fll. a. c. *μορ-*

μολυχια, *Λ* YEJ Florr. b. i. Par. Zitt. Pal. Creuz. Aug. et pr. *Γ μορμολύχια* (ut Ald. et Bass. 1. 2.) *Μορμολύκια* (proprie personae vel larvae tragicae vel comicae ad terrorem incutiendum compositae, v. Ruhnk. ad Tim. p. 151.) in universum in rebus ponuntur quae inanem afferunt terrorem, praecipue pueris, unde *Antonin.* II, 23: *παίδων δείματα* et *Aeschin.* 3, 8: *νηπίων φόβητρα* dicuntur, v. Fischer. ad

h. l. Rulnk. l. l. et *Jacob.* ad Lucian. Toxar. p. 89. Pro ἔφη Δ ἔφην. Sq. ἐπᾴδειν, *incantare*, h. e., verbis certis ac vocibus uti (quae *carmina* Virgilius dicit) ad vulnera sananda morbosque tam corporis quam animi levandos vel tollendos, in universum est *verbis demulcentibus uti* (Legg. XII. 944. B.), *consolari*, *animum erigere* (ut infra p. 114. D.) al. Hoc loco est metu, tamquam morbo, liberare. Verbi usum illustrarunt *Spanh.* ad Iulian. Caesar. p. 53. Fischer. et Wytt. ad h. l. Adde Misc. critt. II, 1, p. 78. — ἐξεπᾴσητε]. Volgo ἐξιάσηται, quem aoristum mediae formae vim aor. passivi habere Fischer. arbitrabatur, qui laudavit Observ. Misc. X. p. 216. Sed v. *Lobeck.* ad Phryn. p. 320. Schol. Rulnk. p. 10: ἕως ἂν ἐξεπάσηται γράφεται καὶ ἐξιάσηται. Quod quidem ἐξεπάσηται Heind. recte mutari iussit in ἐξεπάσητε, laudans *Sophocl.* Oedip. Colon. 1190: ἀλλὰ νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται φύσιν. Adde *Lucian* Philosoph. §. 16: ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δεινάτων, οὕτω σαφῶς ἐξᾴδοντες καὶ τὰ φάσματα. Ἐξεπᾴδειν, *excantare*, est h. l. *incantando expellere metum*, quod et praegresso ἐπᾴδειν et sensui convenientissimum est, idque *Augustinus* quoque Soliloq. II, 26. videtur expressisse scribens: *Quem credo iam olio Transalpino perfecisse carmen, quo mortis metus excantatus effugiat.* Idem verbum reponi volebat Wytt., male vero scribebat ἐξάσηται (ἐξάσεται est enim erratum), *excantabitur.* Heindorfii coniecturam confirmat Y, in quo a pr. m. scriptum est ἐξεπάσητε; Δ habet ἐξετάσητε, G ἐξεπάσηται, Φs et γρ. Π Fl. m. ἐξεπαίσηται (h. e. ἐξεπάσηται, quod Schol. Rulnk. exhibet), Δ a corr. m. ἐξαπάσητε, H ἐξαπάσητε, J Fl. i. ἐξευπάσηται, E ἐξευπάσηται, Fl. b. ἐξευπάσηται, in marg. ἀντὶ τοῦ ἐξιάσηται, Par. C. Florr. a. m. ἐξιάσητε, Δ ἀξιάσηται, Aug. ἐξαπάτητε, superscr. γρ. ἐξιάσητε. Illud ἐξεπάσητε recte Bekk. et Stallb. reposuerunt, quamquam Ficinus: *oportet certe mederi carminibus quotidie, quoad sanus efficiatur.* Tum L ὁ Σώκρ. —

τῶν τοιούτων] Δ Φs et pr. G τὸν τοιοῦτον. Zitt. 78 τοῦτον pro τοιοῦτον. Tum Ven. b. ἀγαθῶν, Ambr. s. ἐπῳδεῖν. Ceterum egregie ἐπῳδός dicitur qui animi morbos (h. l. metum) tollit et depellit, h. l., qui timentem, ne animus e corpore proficiscens dissipetur et exstinguatur, rationibus et sermonibus philosophis eo redigit ut timorem illum ponat. Charmid. 157. A: θεραπεύεσθαι δὲ τὴν ψυχὴν ἐπῳδαῖς τισί, τὰς δ' ἐπῳδὰς ταύτας τοὺς λόγους εἶναι τοὺς καλούς· ἐκ

δὲ τῶν τοιούτων λόγων ἐν ταῖς ψυχαῖς σωφροσύνην ἐγγίγνεσθαι cet. Cf. *Eurip.* Hippol. 478. *Horat.* Epist. I, 1, 34. al. — Ven. a. om. σὺ. Dein „verbi ἀπολείπεις extremas litteras octo rc. ante lacunam totidem litterarum capacem Δ." *Bekker.* Mox ἔφη om. Φ. Tum Φs εἰσι, Δ Fl. d. πολλοί εἰσι. Ap. Clem. Al. Stromm. I, 15. p. 355. Pott., qui hunc citat locum, scribitur ἢ δ' ὅς, ἐν ᾗ εἰσὶ πάμπαν. Tum ω Fl. d. πόνον. Aug. εἰς ὃ pro εἰς ὅ τι Sq. ἄν om. Fl. d. Part. vero ἄν non cum pronomine relativo cohaeret, sed ad εὐκαιρότερον ἀναλίσκοιτε pertinet (quocirca optativus positus est). Sic 89. D: οὐκ ἔστιν ὅ τι ἄν τις μεῖζον τούτου κακὸν πάθοι. Cf. *Matth.* Gr. p. 1026, 2. Tum Cl. ΔΠΦGs Tub. et Bas. 2. ἀναγκαιότερον (pro εὐκαιρότερον); idem Par. Florr. a. c. in marg., quod cave cum Fischero et Heind. credas librariis deberi, pro nihilo enim sunt quae Fisch. ad hanc scripturam refellendam attulit, ingratam auribus esse repetitionem triplicem unius eiusdemque syllabae (ᾱν in ἄν-ἀναγκαιότερον – ἀναλίσκοιτε); deinde sensum exsistere non omnino commodum; postremo εὐκαιρότερον rarius vocabulum esse atque elegantius quam ἀναγκαιότερον (quod risum fere movet). Hic quoque sensus rem decernit; etenim εἰς ὅ τι ἄν εὐκαιρότερον ἀναλίσκοιτε χρήματα est: *in quod opportunius* (vel *commodius*, ut Ficinus vertit) *faciatis impensam*, contra ἀναγκαιότερον est: *in quod magis necesse sit pecuniam impendi*, quod graviorem philosophoque digniorem fundere sensum non desiderat orationem meam. Haec igitur scriptura tam sensu quam librorum praestantissimorum commendatur auctoritate. Volgatum ἄν εὐκαιρότερον facile nasci potuit ex prima syllaba vocis ἀναγκαιότερον (ᾱν post ἄν) omissa; librarius enim si invenerat ἄν ἀγκαιότερον, sponte sese offerebat οι mutatio in ἄν εὐκαιρότερον. Dein Δ ἀναλίσκητε, J et Fl. b. ἀναλλίσκητε. Tum Γ χρὴ δὲ ζητεῖν. V. ζητεῖν per se positum est (licet ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπῳδόν praecedat), ut sit: *anquirere vero inter vosmet ipsos oportet*, int. *an talem inveniatis*. Ficinus: *perscrutandum vero quoque et etiam inter vos ipsos*. Tum Zitt. οὐ ῥᾳδ. Fl. b. εὕρητε, Fl. d. εὕρον τε. Tum ὑμῶν om. ΔΕ Fl. i., G Fl. c. ἡμῶν, Fl. i. in marg. ab alia m. ὑμῶν. — ἔφη, ὑπάρξει] Sic Cl. Π β Tub. Volgo ὑπάρξει, ἔφη. Cl. ἔφη ὑπάρξει. Illud recte iam Heind. receperat laudatis 77. C: Εὖ λέγεις, ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Κέβης. Infra C: Δοκεῖ μοι, ἔφη, οὕτως ἔχειν, ὁ

Κέβης. Protag. 354. E: *Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὁ Πρωταγόρας.* Euthyd. 382. E: *Τί δέ, ἔφη, ὦ Κτήσιππε, ὁ Εὐθύδημος.* Quibus sexcenta alia, si opus esset, addi possent. Fisch. v. *ταῦτα μὲν δὴ ὑπάρξει* idem valere opinabatur, quod alibi formula *καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα* et vox *εἶεν* (vern. *aber das mag seyn*); quod Heind. iam refutavit, qui v. sic accepit: *Sed haec non deerunt* (quaerere conabimur). V. *ὑπάρχειν*, ut *εἶναι*, est quoque *fieri*. Valet igitur: *dass wird* s. *soll geschehen.* — Mox *ΓΔΦ* Fl. d. *ἀπελείπομεν.* Loquutionem (quam Latini imitati sunt usurpantes: *unde huc digressa, eodem redeat oratio: ut, unde egressa est, referat se oratio: ut eo revocetur, unde huc declinavit oratio: redeat, unde aberravit al.*) multis illustravit Wytt. ad h. l. Adde Act. Philol. Monacc. T. I. F. 1. p. 87. Cf. infra 112. B. Gorg. 497. C. Euthyd. 282. E. 288. C. D. al. —

εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστίν] *si tibi volonti est.* Forma loquendi est Homerica, ut Il. ξ. 108: *ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.* Odyss. γ. 228: *οὐκ ἄν ἔμοιγε ἑλπομένῳ τὰ γένοιτο.* V. *Fisch.* ad h. l. *Matth.* Gr. p. 712. et nostra ad Gorg. 448. D. Ad sq. *ἡδομένῳ* int. *μοί ἐστι*; solent enim pron. personalia sic omitti, v. ad Protag. p. 270. Dein *πῶς γὰρ οὐ μέλλει*, int. *ἡδομένῳ μοι εἶναι.* *Wytt.*: „*quid ni? quare enim non gratum sit?*“ V. *Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 499. et *Wytt.* ad Plut. p. 98. A. Tum J *τοιόνδ' ἔτι.* Pro *ἢ δ' ὃς Δ* Fl. d. *ἔφη*, Ambr. s. *ἔφη ἢ ὅς.* Tum Cl. *II* Tub. *ἐρέσθαι*, G *ἀνέρεσθαι.* Fl. d. *αὐτοὺς*, a m. rc. *ἑαυτοὺς.* Pron. *ἡμᾶς* pro subiecto (*δεῖ ἡμᾶς*) haberi oportet, ut *ἑαυτούς* pendeat e verbo *ἀνερέσθαι*, v. *Matth.* Gr. p. 277. et 920. Mox Cl. *II* Tub. *τοῦ διασχεδάννυσθαι.* *Ξ πάθοι.* Tum *τῷ* om. pr. *Δ.* — *καὶ τῷ ποίῳ τινὶ οὔ*] Libri (etiam Olymp.) scribunt *καὶ τῷ ποίῳ τινί*, Cornar. Ecl. p. 8. „verba, quae sequuntur, *καὶ τῷ ποίῳ τινί*, redundant ex praecedente linea repetita.“ Quam rationem probabat Zeun. Anim. p. 121., qui omissis illis scribi volebat *καὶ ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς οὐ* (vel *μὴ*) *δεδιέναι μὴ πάθῃ αὐτό*; *utri rerum generi, compositarumne an simplicium, eveniat interitus necessitas, et utri rerum generi, compositarumne an simplicium, talis interitus necessitas non sit metuenda.*“ Sane duplex rerum genus ponitur (ut res ipsa docet et sequens *πότερον ἡ ψυχὴ ἐστι* indicat), concretarum s. compositarum unum, alterum simplicium (in quas dissipatio interitusque non cadat); sed nemini, credo, haec quam Zeunius proposuit probabitur loci constitutio. Fisch. contra nihil neque addendum putabat

neque demendam. Locum ita accepit: *videre nos atque quaerere oportet, in quodnam rerum genus — cadat dissipatio et interitus, et cuiusnam dissipatio atque interitus timendus sit, et cuinam.* Etiam Ficinus: *et secundum quam qualemque eius partem*, ut τῷ πολῳ τινί ad hominis partes (corpus et animum) referatur; Olymp. τῷ πολῳ τινί de hominibus intelligebat: τὸ δὲ περὶ προσώπων (τίνας δεδιέναι ὡς τοῦτο πάσχοντας). Sed, ut ab aliis discedatur rationibus, τῷ πολῳ τινί non potest nisi idem significare quod praegressum τῷ πολῳ τινὶ ἄρα προσήκει, h. e., alterutrum rerum genus. Jam vero haec verba quum in omnibus reperiantur libris et duplex cogitari oporteat rerum genus, ad quod referatur sequens πότερον ἡ ψυχή ἐστι, locus non potest nisi ita emendari ut, quod Heind. acutissime perspexit, post v. καὶ τῷ πολῳ τινὶ adiiciatur οὔ (init. προσήκει τοῦτο τὸ πάσχος παθεῖν). Quam rite veram habuerunt emendationem Bekk. et Stallb., atque etiam in ordinem receperunt.

P. 524. ψυχή] Cl. *II* Fl. a. et Tub. ἡ ψυχή, quod Fisch. recepit. Recentiores dederunt ψυχή sine articulo. Equidem libris praestantissimis arbitror obtemperandum esse. Sic infra 80. A; Ποτέρῳ οὖν ἡ ψυχὴ ἔοικεν; al. Quamquam etiam ψυχή absolute frequentatur, ut p. 79. D. al. G τούτου pro τούτων. Tum rc. *I* οὖν οὐ τῷ. Dein ξυντεθέντι pro συντεθέντι Cl. *Δ* ΦGs Vind. 1. In L συντιθέντι. Tum ξυνθέτῳ pro συνθέτῳ Cl. *Δ* Gs. In Tub. συντεθέντι καὶ συνθέτῳ. Ceterum Olymp.: συντεθέντι δέ, ἵνα εἴπῃ περὶ τῶν μερῶν· ταῦτα γὰρ συντίθεται· συνθέτῳ δέ, ἵνα εἴπῃ τὸ ὅλον· τοῦτο γάρ ἐστι σύνθετον. Quem Fisch. audivit annotans: „Nimirum τὸ σύνθετον est *totum, quod e partibus et diversis elementorum generibus compositum est*, ut homo ex anima et corpore: συντεθὲν *pars, quae cum aliis partibus, una pluribusve, composita, res unius generis, quae cum rebus alius generis totum efficit*, ut anima et corpus hominem." Quod recte Wytt. reprobavit, qui ut tautologiam, quam dicit, dilueret, sic interpungi iubebat: τῷ μὲν συντεθέντι καὶ συνθέτῳ ὄντι φύσει, προσήκει, i. e., „*ei, quod componendo factum est, et quod sua natura compositum est*; ut duo genera compositorum significentur, alterum συντεθέν, *arte factum, nec ab initio sic ortum*, alterum *sic natum et natura sua existens*, σύνθετον ὂν φύσει." Quae miror viro doctissimo potuisse in mentem venire. Ex Graecorum et Platonis consuetudine idem plene ita definitur ut et *factum esse et esse* (h. e., verbo et substantivo vel adjectivo) declaretur (ut h. l. vern. est: *Was zusammengesetzt worden ist und nun*

als Zusammengesetztes besteht). Sic supra 77. D: ἐκ θανάτου καὶ τοῦ τεθνάναι. —

φύσει] Cohaeret hoc cum sq.: προσήκει τοῦτο πάσχειν C cet., non, quod Dacier. et Wytt. volebant, cum ξυνθέτῳ ὄντι. Verbo διαιρεθῆναι praegressum τοῦτο explicatur, v. ad p. 64. C. Sq. ἥπερ in Zitt. bis scriptum. De re, Tim. 41. A: τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν λυτόν. *Plotin.* Ennead. IV. 7. 12. p. 466. B: πᾶν τε τὸ λυόμενον σύνθεσιν εἰληφὸς ταύτῃ διαλύεσθαι πέφυκεν ᾗ συνετέθη cet. Plura alia attulit Wytt. ad hanc Platonis illustrandam sententiam, quae eiusmodi est ut nulla indigeat explicatione. Pro ξυνετέθη, quod Cl. Δ Φ G s et Fl. d. confirmant, volgo συνετέθη scribitur. Dein pro τὰ αὐτὰ Cl. Δ Φ s Ven. b. Vind. 1. Tub. et rc. G. ταῦτα. *Forst.*: „Rectius forsan ταῦτα, uti habetur in Stob. Ecl. [Phys. I, p. 96. seq.] et Aristip.“ Ταῦτα iam Fisch. e Tub. receperat. Forstero Ficinus videbatur legisse τὰ αὐτά, ἅπερ τῷ ἄλλῳ. Genuina vero Ficini interpretatio est: *huic soli potissimum nulla accedit dissolutio*, non: *huic soli convenit non eadem pati, quae alii cuipiam.* Pro εἴπερ G ἥπερ. De v. ἄλλῳ *Heind.* annotavit: „Post τούτῳ μόνῳ quum exspectetur εἴπερ τῳ, non sane εἴπερ τῳ ἄλλῳ (neque enim, si soli huic convenit, alii cuiquam convenire potest), ex vulgari dicendi consuetudine, qua plerumque formulae εἴπερ τις adiicitur ἄλλος, h. l. ἄλλῳ additum, quo plenior fieret clausulae sonus.“ Sed v. ad Gorg. 458. B. p. 39. G ἔχειν οὕτως. — ἅπερ] G ὅσαπερ. Pro ταὐτὰ Tub. τὰ αὐτὰ, quod Wytt. dedit, qui in seqq. quoque κατὰ τὰ αὐτὰ pro κατὰ ταὐτὰ scripsit, „quod in hac philosophis trita formula solemne, aliquoties a librariis in ταυτὰ mutatum est.“ Sed ταὐτά quoque in hac formula frequentatur, velut Phileb. 61. E: κατὰ ταὐτὰ δὲ ὡσαύτως ὄντα ἀεί. Sophist. 248. A. 252. A. al. Dein τὰ δὲ — ξύνθετα om. L et Aug. Ad v. τὰ δὲ ἄλλοτ' ἄλλως petendum e praegresso ἔχει partic. ἔχοντα; variata igitur constructione positum est τὰ δὲ (int. ἔχοντα), quasi τὰ ἀεὶ — ἔχοντα, non ἃ ἀεὶ — ἔχει, praecessisset. Heindorfio autem adeo dura haec visa est participii ἔχοντα praeternissio, ut scribendum arbitraretur ἃ δὲ ἄλλοτ' cet. Pro τὰ Fl. d. τὸ, et pro δὲ Δ δ'. Dein Ven. b. ἄλλοτε. Zitt. ταῦτ' εἶναι, Cl. ταῦτα. Ξ et Ven. a. δὲ om.; sed recte habet δὲ repetitum, v. ad Protag. p. 35. sq. et *Matth.* Gr. p. 1263. Tum Ambr. s. εἰδέναι pro εἶναι, in Cl. εἶναι superscr. Dein τὰ ante ξύνθετα om. Γ Δ C E H J Par. Florr. a. b. c. i. m. et pr. Cl. Π. — ἐπὶ ταὐτὰ] Sic Heind.

et Bekk. libris invitis scripserunt pro ἐπὶ ταῦτα, quod Stallb. retinuit, ταῦτα idem esse ponens quod ἐκεῖνα. Verum nunc existimamus ταῦτα, siquidem notio, quae pronomini ταὐτὰ subiecta foret (*eamus ad eadem* s. *eodem*, h. e., *redeamus ad ea quae* cet.) in verbo ἴωμεν iam inest; hoc valet enim *redire*, ut Theaet. 177. C: ἐπὶ δὲ τὰ ἔμπροσθεν ἴωμεν, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ. Polit. 271. B. τοὺς πρεσβύτας ἐπὶ τὴν τοῦ παιδὸς ἰέναι φύσιν. Parm. 137. A: οὕτω πρεσβύτης ὢν εἰς τὸν ἔρωτα ἀναγκάζεσθαι ἰέναι. Ficinus quoque ταῦτα expressit vertens: *Redeamus iam ad illa, ad quae in superiori disputatione processimus.* Pro αὐτὴ ΦGs αὕτη. Dein ἧς λόγον δίδομεν est: *cuius rationem reddimus*, h. e., *quam explicamus* vel *definimus*. Substantivum λόγον cum duplici iunctum est genitivo, ἧς et τοῦ εἶναι, sicut τούτων — τὸν καιρὸν τοῦ λέγειν, al. V. *Matth.* Gr. p. 699. et *Fritzsch.* Quaest. Luciann. p. 111. sq. Est igitur: *cuius rationem ita reddimus* (h. e., quam ita definimus) *ut notionem eius quod est* (λόγον τοῦ εἶναι) *sub ea subiiciamus. Mugd.* in Forst. Lectt., „malleem cum articulo τὸν τοῦ εἶναι." Recte *Heind.*: „huic locus esset, opinor, si praecederet τὸν λόγον, ut §. 94. [p. 92. D.]: ἡ οὐσία ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὃ ἔστιν." Vox λόγος duplici fere sensu posita; relata enim ad ἧς — δίδομεν est ratio (per volgatum illud λόγον διδόναι, *rationem reddere*), relata vero ad τοῦ εἶναι est *notio*, v. ad Phaedr. p. 386. *Seager.* in Diar. Class. XXXII. p. 47. corrigi volebat: ᾗ λόγῳ δίδομεν τὸ εἶναι. —

ἐρωτ.] Fl. c. ἐρῶντες, in marg. ἐρωτιῶντες Part. καὶ om. J Florr. b. i. (in his vero a m. rc. superscr.). Dein ἔχει abest ab J, in Δ et Fl. d. ἔχει ἀεὶ. Tum καὶ post v. ἔχει ex Aug. cum Bekk. adiecimus. Dein Ven. b. κατὰ τὰ αὐτὰ. In seqq. volgo scribitur αὐτὸ ἕκαστον, ὃ ἐστι τὸ ὄν, Heind., quem Stallb. sequutus est, interpunxit αὐτὸ ἕκαστον, ἃ ἔστι, τὸ ὄν. At una his verbis continetur notio cuiusque quod per se ac vere est. Sic supra 75. B: ἐκείνου τοῦ ὃ ἔστιν ἴσου. Ib. αὐτοῦ τοῦ ἴσου ὅ τι ἔστιν. al. Partic. τὸ ὄν cohaeret cum αὐτὸ ἕκαστον, et hoc accuratius explicatur interpositis ὃ ἔστι. Quocirca non est quod de part. τὸ ὄν suspicionem habeamus. — μή ποτε] Cl. μηποτε, in marg. ᾗ. Dein καὶ om. Δ et Fl. d. Sq. ὃ om. pr. Γ. Fl. d. κατ' αὐτὸ pro καθ' αὑτό. Ad v. μονοειδὲς ὄν *Heind.* annotavit: „*quatenus simplex* est, i. e., non ex diversis concretum elementis, sed *sincerum* nihilque habens alieni admixtum, velut aurum μονοειδὲς γένος appellatur Tim. p. 79. D. Aliud est

τὸ ἀσύνθετον.“ Tum ὥσαύτως καὶ pro ὡσαύτως *A* Aug., quos secuti sunt Bekk. et Stallb. Partic. καὶ in hoc loquendi genere modo addita reperitur modo omissa, ut 79. D. (ubi v. Fisch. p. 331.). 80. B. Sophist. 248. A. 252. A. Polit. V. 479. A. E. al. Jam quum in sqq. libri fere omnes ὥςαύτως — κατὰ τὰ αὐτὰ exhibeant, sine dubio hic quoque omitti oportet particulam καὶ. Dein *Γ* ἔχει κατὰ ταὐτὰ (Wytt. τὰ αὐτὰ.). Sqq. οὐδαμῇ οὐδαμῶς (*nullo omnino modo*) sic solent coniungi, v. Theaet. 176. B. C. Parm. 166. A. Phileb. 29. B. 65. E. Tim. 51. C. Legg. VII. 820. E. VIII. 831. B. XII. 934. E. 950. D. al. De negationibus cumulatis v. ad Phaedr. p. 303. Tum Ven. b. οὐδὲ μίαν. Aug. δέχεται. — καὶ κατὰ ταὐτὰ] Sic Ξ cum libris edd.; reliqui autem omnes libri καὶ ignorant, quos recte secutus est Stallb.; v. supra notata. Ταὐτὰ pro volg. τὰ αὐτὰ recepimus cum Bekk. et Stallb. e Cl. *ΓΛ*; etiam Tub. ταῦτα (mendose pro ταὐτὰ). — Τί δὲ τῶν π. cet.] Steph. in marg. „*Π. περὶ τῶν πολλ.*“ Forst.: „elliptice abesse verisimilius est.“ Immo genitivi sunt absolute positi, v. ad Phaedr. p. 523. Pro δὲ *Γ* scripsit δαὶ. —

ὧντινωνοῦν] Vind. 2. Fl. m. ὥντινοῦν. Dein ἢ E ἴσων Cl. *ΔΞΠΦ*Gs Ven. a. Florr. d. i. Tub. et Zitt. Ab edd. ἢ abest. Ficinus: *vel aliis quibuscumque talibus.* Recte iam Heind. ἢ in ordinem receperat. In libro J ἴσως exstat. Dein H ὁμώνυμον Aug. ἀρὰ, et κατὰ ταὐτὰ pro κατὰ τὰ αὐτὰ Cl. *ΓΔΦ*s Ven. b. Fl. d.; idem sibi volt lectio καὶ ταῦτα in Tubing. — ἐκείνοις οὔτε] *ΔΦ*Gs Ven. b. Fl. d. ἐκείνοις καὶ οὔτε, in Cl. καὶ superscr. Dein pro volg. αὐτὰ αὐτοῖς Vat. Ven. b. Florr. c. m. αὐτὰ αὑτοῖς, quod quum sensus postulasset recte iam Heind. restituit. *Forst.* p. 211: „Forsan αὑτοῖς.“ Pro οὐδέποτε *ΔΦ*Gs Fl. d. οὐδεπώποτε, Cl. οὐδέποτε, superscr. πω, etiam Ven. b. a. sec. m. οὐδεπώποτε. Dein Fl. d. τὰ αὐτὰ pro ταὐτὰ. Tum ἐστιν a Tub. abest, in Cl. superscr. — Οὕτως] Bass. 1. 2. οὕτος. Dein αὖ deest in Ven. b. Tub. et Zitt., in Cl. superscr. Vat. pro αὖ scribit ἄν, in EL οὖν. Sed recte habet αὖ, siquidem haec: οὐδέποτε ὡςαύτως ἔχει opposita sunt superioribus illis: ὥςαύτως ἀνάγκη — κατὰ ταὐτὰ ἔχειν. Dein ταῦτα om. Cl. *Π* et Tub. (Cl. in marg. habet); atque hoc ταῦτα deleto vera restituitur scriptura: Οὕτως αὖ, ἔφη ὁ Κέβης· οὐδέποτε ὡσαύτως ἔχει, ut verba οὐδέποτε ὡςαύτως ἔχει explicationem efficiant praegressi οὕτως, quod absolute positum est, ut intelligi possit vel οἶμαι (sic statuo) vel ἔχει *sic se illa habent: nunquam uno et eodem sunt statu,*

i. q., *sic se habent illa, ut nunquam — sint*). Similiter Heind. scribi volebat: ἔφη ὁ *Κέβης· ταῦτα οὐδέπ· ὡσαύτ· ἔχει*, laudans Polit. V. 472. C: ἦ ἀγαπήσομεν, ἐὰν ὅτι ἐγγύτατα αὐτῆς ἢ καὶ πλεῖστα τῶν ἄλλων ἐκείνης μετέχῃ; Οὕτως, ἔφη· ἀγαπήσομεν. Hipp. mai. 294. D: Οὕτω μᾶλλον, ὦ Σώκρατες· ἀγνοεῖσθαι. Pleue Polit. VII. 516. D: οὕτως, ἔφη, ἔγωγε οἶμαι· πᾶν μᾶλλον πεπονθέναι ἂν δέξασθαι ἢ ζῆν ἐκείνως. Ficinus vertit: CE: *Haec o Socrates nunquam eodem modo sunt.* Ex quo intelligitur Ficinum in libris suis reperisse ταῦτα; quo etiam retento scribi oportet: ὁ *Κέβης· οὐδέποτε ὡσαύτως ἔχει*, {ut οὕτως ταῦτα (int. ἔχει) a seqq. separentur, quippe quibus explicentur. — τούτων μὲν] Fl. d. τούτων μὴν. Dein Ven. a. ὅ πώποτ'. *Δ Λ* ἄλλο, Fl. d. in marg. ἄλλως. Tum *Δ* s Fl. d. ἐπιλάβοις. De vv. λαμβάνεσθαι et ἐπιλαμβάνεσθαι cum secundo iunctis casu v. *Matth.* Gr. p. 638. — ἀειδῆ] J ἀηδῆ. Dein Cl. ὁρατά pro ὁρᾶται, *Δ* ὁρᾶτε. A Tub. abest ἔφη, et vv. ἀληθῆ λέγεις Fl. d. in marg. — Θῶμεν οὖν βούλει] Leguntur haec ap. *Euseb.* Praep. Ev. XI, 27. p. 551. *Theodor.* Therap. V. p. 550. C. et Stob. Ecl. Phys. I. 96. sq. Ante v. βούλει interponunt εἰ *Δ* ΦGs Par. Flor. d. m. et Aug. (in Cl. supèrscr.), idque Heind. recepit bene annotans: „in qua scriptura (θῶμεν οὖν βούλει) aut abesse debebat hoc βούλει aut scribi *Βούλει οὖν θῶμεν*; nam isto modo collocatum verbum nusquam reperies.“ Sic Protag. 317. D. Phaedr. 228. E. 272. C. Gorg. 454. E. Theaet. 173. B. 197. A. 199. A. Polit. 272. B. 279. B. Phileb. 11. B. 28. E. Polit. IX. 577. B. al. Quocirca nullo omnino modo ferri potest θῶμεν οὖν βούλει, sed aut scribendum *Βούλει οὖν θῶμεν* (ut Gorg. 454. E: *Βούλει οὖν δύο εἴδη θῶμεν πεθοῦς*; Sic etiam Ficinus vertit: *Vis ergo duas rerum species ponamus — alteram?*) aut θῶμεν οὖν, εἰ βούλει, quod libri plures praestant. Iam quum nullum huius verborum ordinis in libris appareat vestigium, illud reponere temerarium foret; accedit quod ad *Βούλει οὖν θῶμεν* non Θῶμεν, sed *Βούλομαι* vel *Πάνυ μὲν οὖν βούλομαι* (ut Parm. 142. B.) responderi oporteret. Quocirca veram habeo scripturam Θῶμεν οὖν, εἰ βούλει, — τὸ δὲ ἀειδές, quam Stallb. quoque recepit. Pro οὖν Theod. γὰρ. Dein pro δύο Ambr. s. δύ', et *Δ* τὸν μὲν — τὸν δὲ.

P. 526. ἀεὶ — ἔχον] *Δ* Fl. d. ἔχον ἀεὶ. Dein pro κατὰ τὰ αὐτὰ, quod in edd. est, Cl. *ΓΔ* Φ Ven. b. Fl. d. κατὰ ταὐτὰ, Tub. et Stob. κατὰ ταῦτα (mendose pro κ. ταὐτὰ), Aug. καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ. Dein pro κ. ταὐτὰ Aug.

et Theod. κ. τὰ αὐτὰ, Stob. κ. ταῦτα, L. κ. ταυτὰ δὲ. Tum Euseb. Theod. *Καὶ ταῦτα.* Ficinus: *hoc quoque ponamus.* Theod. θῶμεν, ἔφη. Dein Euseb. ἄλλο δήτι. Vat. Ven. b. Florr. a. m. Vind. 4. ἄλλο τι ἢ, quod Stallb. recepit, ne genitivi ἡμῶν αὐτῶν a vv. τὸ μὲν, e quibus penderent, divellerentur. Heind. quoque aut ἢ post ἡμῶν αὐτῶν expungendum, aut post ἄλλο τι transponendum esse arbitrabatur, quod quidem libri laudati comprobant, neque tamen verba ἡμῶν αὐτῶν inter ἄλλο τι ἢ interiecta per se offensionis quicquam habent; sic enim 105. E: ἄλλο τι τὰ τρία ἢ ἀνώλεθρα ἂν ἦν; 106. E: ἄλλο τι ψυχὴ ἢ — καὶ ἀνώλεθρος ἂν εἴη; al. Wytt. in volgata lectione exquisitiorem esse iudicabat transpositionem particulae ἢ. Partic. vero ἢ post ἡμῶν αὐτῶν ignorant ΔΑΠΥCHJLs Ven. a. Florr. b. c. Vindd. 1. 6. Zitt. Euseb. Theodor. et pr. Cl. cum G, quos secutus est Bekk. Equidem in hac librorum discrepantia volgatam retinuerim scripturam. Accedit quod e responsione Οὐδὲν ἄλλο intelligitur, h. l. ἄλλο τι proprio positum esse sensu (*aliudne quid est*), ut ἢ necessario sequatur; et hoc si ponitur sensu, solet fere aliud quid interiici, ut Cratyl. 390. C. Polit. 478. B. innum. Quocirca sequens Οὐδὲν ἄλλο postulat, ni fallor, in praegressis ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν ἢ τὸ μὲν etc., illud vero, quod Bekk. reposuit ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν τὸ μὲν, vel, quod Stallb. dedit, ἄλλο τι ἢ ἡμῶν αὐτῶν (ut ἄλλο τι vel ἄλλο τι ἢ sit i. q. ἆρ᾽ οὐ, *nonne*) postularet Πάνυ γε Πάνυ μὲν οὖν vel similem responsionem velut Gorg. 470. B: ἄλλο τι ἢ ὁμολογοῦμεν ἐνίοτε μὲν ἄμεινον εἶναι ταῦτα — ποιεῖν, ἐνίοτε δὲ οὔ; ΠΩΛ. Πάνυ γε. Lys. 222. D: ἄλλο τι ἢ ὁ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ μόνον φίλος; Πάνυ γε. Cratyl. 436. E: ἄλλο τι ἢ οὕτω σοι δοκεῖ δηλοῦν; ΚΡ. Πάνυ σφόδρα. Euthyd. 282. D: ἄλλο τι ἢ φαίης ἂν ἀναγκαῖον εἶναι φιλοσοφεῖν καὶ αὐτὸς ἐν νῷ ἔχεις αὐτὸ ποιεῖν; Πάνυ μὲν οὖν al. In seqq. Ὡς ἐστί post v. ψυχή ponunt. —

Ποτέρῳ] L ποτὲ, Dein τῷ om. Δ, in Fl. d. artic. B serius additus. Recte habet articulus post pron. interrogativum; indicat enim rem iam ante memoratam (i. q. *utri harum quas modo diximus formarum*), v. *Matth.* Gr. p. 548. Tum φαῖμεν pro volg. φαμὲν Cl. ΠΦCs Florr. a. m. Tub. Euseb. Olymp. et rc. E, idque iam Turnebus et Fisch. dederant. Steph. in marg. „Π. φαῖμεν.“ Tum Γ εἶναι ἄν, Eus. συγγενέστερον. Pro ὅτι Fl. d. ὃ, superscr. τι. Art. ante v. ψυχή abest a Theod. Tum Eus. Theod. ὑπὸ, Zitt. ὑπὲρ ἀνθρ., om. γε. Dein μὴν om. Cl. G Tub. et pr. Π. Sq. τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει est *ratione habita naturae humanae*, vel, ut

Fisch. interpretatur, *relata ad homines* (verm *für das Wesen des Menschen*); dativus enim designat id quo quid refertur, v. *Matth.* Gr. p. 708. sq. Stallb. τῇ τῶν ἀνθρ. φύσει opinabatur „elegantissima periphrasi dictum esse pro τοῖς ἀνθρώποις." Locum ita interpretabatur: *Atqui nos quidem loquimur de iis, quae ab hominibus percipi sensibus aut non percipi possunt.* At vero λέγομεν τὰ ὁρατά non est idem quod λέγ. περὶ τῶν ὁρατῶν (in qua quidem sententia Stallb. erat), sed λέγειν valet *sumere, ponere.* Tum φύσις, ut γένος, rem de qua agitur designat in universum vel generatim; et dativi τῇ ἀνθρ. φύσει non cum ὁρατὰ καὶ τὰ μὴ cohaerent (ut sint: *quae ab hominibus cerni aut non cerni possunt*), sed cum λέγομεν, quod h. l. est ponimus (verm. *wir setzen in Beziehung auf das menschliche Wesen das Sichtbare und Nichtsichtbare, nicht in Beziehung auf ein anderes*, s. *wir nehmen das für den Menschen Sichtbare und Nichtsichtbare an*). Sic λέγειν frequentatur: Theaet. 198. A: ἀριθμητικὴν γὰρ λέγεις τέχνην; Sophist. 222. D: τῆς δὲ πιθανουργικῆς διττὰ λέγομεν γένη. 223. C: Τῆς τοίνυν ἀλλακτικῆς δύο εἴδη λέγωμεν. Parm. 128. D: πρὸς τοὺς τὰ πολλὰ λέγοντας. al. Pro volg. autem ἐλέγομεν sine ulla controversia scribi oportet λέγομεν, quod praestant Cl. *Π* Tub. et Aristip., idque recte Stallb. reposuit. Quamquam *Rückert.* Eclog. Plat. p. 131. ἐλέγομεν tuebatur interpretans: *in constituendis modo his generibus humanae duntaxat naturae rationem habebamus.* In libris *Δ Φ* G s Fl. d. scribitur ἐλέγομεν φύσει. Ficinus vertit: *Atqui nos de his duntaxat quae ab hominum natura videri vel non videri possunt loquebamur? an de his quae ad aliam naturam spectant tractabamus?* Quae Olymp. de hoc loco exposuit, adeo aliena sunt a Platonis sententia, ut afferre pigeat. — Τῇ τῶν ἀνθρ.] Ap. Theod. additur ἔφη. Tum λέγομεν Vat. Flor. a. d. Tub. Theod. cod. Eus. Oxon. Stob. et pr. *Π* pro volg. ἐλέγομεν (cor. E λέγωμεν). Stallb. in libris λέγομεν scribentibus falso Bodl. (i. e. Clark.) memorat; λέγομεν enim illud in Gaisf. Lectt. p. 19. refertur ad B. 7., h. e., ad superiora illa φύσει λέγομεν. Recte iam Fisch. reposuerat λέγομεν, quamquam Ficinus vertit: *Quid ergo de anima dicebamus?* quod sensui adversatur. Dein Cl. *Δ Π Φ* G s Flor. a. d. Tub. Eus. Theod. ὁρατὸν ἢ ἀόρατον εἶναι, quod recipiendum. Volgata scriptura οὐχ ὁρατόν ex eo quod respondetur Οὐχ ὁρατόν videtur nata esse. Etenim quum libri plures, ut *Δ* C J Flor. b. i m. Stob., scribant ὁρατὸν εἶναι οὐχ ὁρατόν vel ὁρατὸν εἶναι; Οὐχ ὁρατόν (etiam Ficinus sic vertit: *Numquid visibilem esse?* E. *Non visibilem*), patet

genuinum ἢ ἀόρατον oblitteratum et pro eo ad sensum explendum e sequentibus *Οὐχ ὁρατόν* illatum esse ἢ οὐχ ὁρατόν. Pristina igitur scriptura fuit haec: *ὁρατὸν ἢ ἀόρατον εἶναι; Οὐχ ὁρατόν*, e qua, verbis ἢ ἀόρατον oblitteratis, exstitit plurium librorum lectio *ὁρατὸν εἶναι; Οὐχ ὁρατόν*, quae quum sensum funderet mancum, verbis *ὁρατὸν εἶναι* e sequentibus *Οὐχ ὁρατόν* additum est ἢ οὐχ ὁρατόν. Proxima *Οὐχ ὁρατόν* om. pr. *Γ*, et pro ἄρα Zitt. ἆρα. Theod. Ὁμ. οὖν ἆρα ἡ ψυχὴ. *Δ* Fl. d. σώματός τε ἐστὶ vel σ. τέ ἐστι, G ἔσται. Tum Theod. τὸ δὲ σῶμα. Ficinus: *corpus vero visibili.* *Heind.*: *οὐχ ὁρατὸν* est *quod cerni nequit*, *ἀειδὲς quod speciem formamve non habet (gestaltlos.)*" Et sic vertit Schleierm. Similiter *Stallb.* „*τὸ ἀειδὲς quod caret forma et specie.* Immo *ἀειδές* est i. q. *ἀόρατον*, ut supra 79. A: *τὸ μὲν ὁρατόν, τὸ δὲ ἀειδές.* Ib. *ἔστιν ἀειδῆ τὰ τοιαῦτα καὶ οὐχ ὁρᾶται.* B: *ὁρατὸν ἢ ἀειδές.* 83. B. al. Est igitur quod nos dicimus *das Unsichtbare*, h. e., *Geistige*, unde Ἅιδης respondet vernaculo *Geisterreich*, ut Cratyl. 403. A: *ὁ δὲ Ἅιδης, οἱ πολλοὶ μέν μοι δοκοῦσιν ὑπολαμβάνειν τὸ ἀειδὲς προσειρῆσθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ.* Hinc Phaedon. 80. D: *ἡ δὲ ψυχὴ ἆρα, τὸ ἀειδές, τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον γενναῖον καὶ καθαρὸν καὶ ἀειδῆ, εἰς Ἅιδου ὡς ἀληθῶς* cet. 81. C: *φόβῳ τοῦ ἀειδοῦς τε καὶ Ἅιδου.* Cf. Gorg. 493. B. *Plutarch.* de superstit. p. 171. D. et de Isid. et Osir. 362. A. D. 382. F. al. —

πάλαι λέγομεν] Libri tam edd. quam scripti omnes C *ἐλέγομεν*, quod Heind. mutavit in *λέγομεν* approbantibus Bekk. et Stallb. (qui in Var. Lectt. „quod res et ratio poscit"). Nullus vero quum liber hanc confirmet correctionem (etiam Ficinus vertit: *Annon et hoc evenire in superioribus diccbamus?*), haud scio an retineri oporteat *ἐλέγομεν*, siquidem imperfectum a Graecis ponitur, quando nos praesente utimur, tum quum aliquid indicatur iam supra significatum, verbum igitur ad praeteriti quid refertur, v. ad Protag. p. 52. Partic. *πάλαι*, quae ab Eus. abest, constat in spatio temporis praeteriti poni quovis, eoque nonnunquam admodum brevi et exiguo, ut recte Fisch. iam annotavit. Cf. *Rückert.* ad Conv. p. 135. sq. Significantur autem quae p. 65. B. sq. exposita sunt. Verbum *λέγειν* h. l. non tam dicendi, quam contendendi vel statuendi vim habet. Est vernac: *Behaupten wir nicht schon längst* cet. *Δ προσχῆται* pro *προσχρῆται*. Sqq. *τι ἢ διὰ τοῦ — σκοπεῖν* om. L. A Tub. *τι* abest. Sed statim post *σκοπεῖν τι* et supra 65. B: *ὅταν μὲν γὰρ μετὰ τοῦ σώματος ἐπιχειρῇ τι σκοπεῖν.* Pro *τὸ δι' αἰσθήσεως* Y Fl. c. Ven. a.

Zitt. ἢ τὸ δι' αἰσθ. Tub. τὸ δὲ δι' αἰσθήσ. Ficinus: *hoc enim est per corpus considerare quia per sensus id agitur.* Ficini illud *sensus* confirmare videtur scripturam αἰσθήσεων in Cl. (in quo σ superscr.) *Π* et Tub. Sed rectius habet αἰσθήσεως (int. τινὸς) propter proxime praegressum ἢ δι' ἄλλης τινὸς αἰσθήσεως. Pron. τοῦτο explicatur verbis appositis τὸ δι' αἰσθήσεως, ut verba sic cohaereant: τὸ γὰρ διὰ σώματος σκοπεῖν τι τοῦτό ἐστι, τὸ δι' αἰσθήσεως σκοπεῖν. Dein Zitt. καὶ τότε μέν. Tub. Stob. et a pr. m. Cl. cum *Π* τὸ μέν, in Cl. τε superscr. Tum *Λ* EJ et Fl. b. ἀπὸ pro ὑπὸ, in Fl. b. rec. m. correxit ὑπὸ. Dein Cl. pro εἰς τὰ mendose αὐτὰ. — οὐδέποτε] Eus. μηδέποτε, quod cave praeferendum putes quia haec pendeant e praegr. τόδε πάλαι ἐλέγομεν ὅτι; οὐδέποτε enim ad rem ipsam, non ad alterius sententiam, refertur (quod nos dicimus obiective rem negat), v. *Math.* Gr. p. 1218. et 1222. Dein Stob. κατὰ ταῦτα, E κατ' αὐτὰ, C et Fl. m. κατὰ ταὐτὸν. Tum pro αὐτὴ Stob. αὕτη. Pron. αὐτὴ appositum est propter sequentia ἅτε τοιούτων (int. πλανωμένων et ἐν ταραχῇ ὄντων) ἐφαπτομένη. Animus videlicet ipse efficitur talis quales sunt res quas tractat. Cf. supra disputat. p. 66. C sq. Animus igitur dicitur πλανᾶσθαι (h. e., a vero ac simplici ad res concretas mutabilesque aberrare), ταράττεσθαι (cupiditatibus variisque rerum simulacris concitari ac perturbari, ut verum nequeat investigare) et ἰλιγγιᾶν (vertigine corripi instar ebrii et ita obrui, ut nesciat quid agat, quo se vertat, ut ne valeat quidem cogitare, quemadmodum bene Fisch. explicavit). Locum respexit *Albin.* de doctr. Plat. c. 25. De v. ἰλιγγιᾶν v. *Pierson.* ad Moer. p. 196. sq. et *Lennep.* ad Phalar. p. 41. sq. ed. Lips. Tum part. δὲ om. Fl. b. et Stob. —

αὐτὴν] *Λ* Fl. d. ἑαυτὴν. Tum ex Eus. ξυγγενὴς pro D συγγενὴς cum Fisch. scripsimus. V. ὡς ξυγγενὴς — ὡσαύτως ἔχει om. Tub., sed alia manus in marg. adscr. Dein *Π* μετ' ἐκείνου ἐγγίνεται (sec. Stallb. ἐγγίγνεται). Cl. Aug. Eus. γίνεται pro γίγνεται. — γένηται[*Λ Φ*s Fl. d. γίγνηται, quod in marg. Cl. adscr. Tum *Γ* παύεταί τε, *Λ ΦC G J*s Florr. a. c. d. m. Par. πέπαυταί γε, quod reponendum existimo; solent enim partic. καὶ — γε inferri, ubi gravius quid accedit (καὶ πέπαυταί γε τοῦ πλάνου, quod quidem primarium quiddam est. Supra enim: καὶ αὐτὴ πλανᾶται cet.) V. *Math.* Gr. p. 1207. Fl. i. simpliciter scribit καὶ πέπαυται τοῦ πλάνου. — καὶ περὶ ἐκεῖνα — ἔχει] Ficinus: *et circa illa semper secundum eadem eodem modo se habet.* Similiter *Schleierm.*: *und ist auch in Beziehung auf jenes*

immer sich selbst gleich. Haec vero sententia frigidior est quam ut pro Platonica haberi possit. Etenim animus dicebatur, si a rebus sub sensus cadentibus abstraheretur et per se verum investigaret, ad purum, immortale eodemque modo consistens ferri semperque, quippe cognatus, cum eo esse. Nunc vero diceretur *ratione illorum habita* uno et eodem semper statu esse, quippe qui talia attingeret. Quid igitur sibi volt illud *ratione illorum habita?* Immo nulla eiusmodi ratio cogitari potest, ex qua superiora illa extra ipsum animum sint, ut animus ad illa relatus dici possit hoc vel illo modo se habere; immo animus, quippe illis cognatus, simplicem suam veramque naturam recuperat talisque exsistit quales sunt aeternae illae atque immutabiles formae. Sensus igitur hoc postulat *καὶ ὥσπερ ἐκεῖνα, ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως ἔχει, ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη: et, sicut illa, semper uno et eodem statu est, quippe qui cum talibus commercium habeat.* Hoc postulant etiam praegressa: *αὐτὴ πλανᾶται — ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη*, quibus haec respondent: *καὶ πέπαυταί γε τοῦ πλάνου καί, ὥσπερ ἐκεῖνα, κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως ἔχει, ἅτε τοιούτ. ἐφαπτομένη.* Quemadmodum enim animus, quum a corpore abstrahitur ad res concretas et mutabiles, ipse exsistit mutabilis errorisque plenus, sic, quum ad aeterna et simplicia et immutabilia convertitur, ipse exsistit simplex et constans (h. e., puram ac veram suam recuperat naturam). Scriptura *καὶ ὥσπερ ἐκεῖνα* facile in *καὶ περὶ ἐκεῖνα* abire potuit, siquidem *καί* et *ὡς* propter similitudinem compendiorum tachygraphicorum millies inter se permutata reperiuntur, v. *Schäfer.* Melet. critt. p. 73. Ita factum est, ut modo utrumque (*καὶ ὡς*) poneretur, modo unum pro altero (*καί* pro *ὡς* et *ὡς* pro *καί*), modo, si utrumque ponendum erat (*καὶ ὡς*), alterutrum pro supervacaneo haberetur, quod quidem h. l. usu venisse arbitror. Librarius videlicet, qui propter similitudinem compendiorum tachygraphicorum *καὶ* et *ὡς* pro eodem habuisset, expungere potuit *ὡς* post *καὶ* tamquam supervacaneum; quo facto quod reliquum erat *περ* mutabatur in *περί*. Eus. *κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως.* V. ad p. 78. D. Dein Stob. *αὐτοῦ* pro *αὐτῆς.* Ceterum *φρόνησις* dicitur *ψυχῆς πάθημα*, h. e., animi affectio s. conditio (vern. *Beschaffenheit* s. *Zustand*), ut Polit. VI. 511. D. IX. 577. C. al. Nugatur, ut assolet, Olymp., cuius verba affert Wytt., et hic ipse aberravit a Platonis mente inter alia haec ponens: „*πέπαυται τοῦ πλάνου* cet. indeque et sensu quietis et perceptione veritatis suaviter afficitur et bene patitur, *εὐπαθείᾳ* fruitur, *εὐπαθεῖ.*“ Immo *πάθημα* h. l. merum designat statum, plane remota

patiendi notione. Tum Δ ΠGJs Fl. d. ἀληθῶς. In Cl. ἀληθῆ „i. e. ἀληθῶς pr. v. l.“ *Gaisf.* Sed recte habet ἀληθῆ, licet καλῶς praecesserit; adverbiorum enim et adiectivorum adamant Graeci coniunctionem (v. ad Protag. p. 96. sq.). Similiter, quem attulit Fisch., Aeschin. Socrat. 3, 3: ἀληθῆ ταῦτα — καὶ ὀρθῶς μοι φαίνει λέγων. Adde, quae Heind. citavit, Protag. 352. C: καλῶς γε — σὺ λέγων καὶ ἀληθῆ. Jon. 538. E: σκέψαι ὡς ῥᾳδίως τε καὶ ἀληθῆ ἐγώ σοι ἀποκρινοῦμαι. Similiter Latini, ut *Terent.* Adelph. IV. 3. 18: *Et recte et verum dicis.* Dein Fl. d. ποτέρως. Fl. a. pr. Γ et cor. Δ δοκῇ. Artic. τῷ a Vatic. abest, in Fl. d. a m. sec. addit. Dein ἔμπροσθεν pro volgato πρόσθεν Cl. (ἔμπροσθεν) Π et Tub., quos sequuti sunt Bekk. et Stallb. (ed. Goth.). Eus. ἐκ τῶν πρόσθεν εἰρημένων. —

ψυχὴ] Euseb. ἡ ψυχή, quod Fisch. recepit. Dein Eus. E συγγενέστερον. Tum Stob. πᾶσαι pro πᾶς ἄν. Pro ἔμοιγε (sic volgo scribitur, non ἐμοὶ, ut Stallb. tradit) Tub. et a pr. m. Cl. (ἐμοί γε) cum Π μοι. V. ἢ δ' ὅς om. G. Dein Cl. et G ξυγχωρῆσαι, ΓΔΥΦCHL et Aug. συγχωρῆσαι. Posterius recepit Heind. pro volgato συγχωρήσαι (optat.), scribitur enim volgo πᾶς ἄν, ἔμοιγε δοκεῖ, ἢ δ' ὅς, συγχωρήσαι, ut cohaereant πᾶς ἂν συγχωρήσαι, quod Fisch. male retinuit. Ficinus quoque nostram expressit scripturam: *Arbitror equidem — quemlibet vel indocilem prorsus et pertinacem ex hac discursione concessurum* cet.

P. 528. ἐκ τ. τ. μεθόδου] Vox μέθοδος, *secta* et *ratio disputationis*, ipsam quoque designat disputationem s. expositionem et investigationem, ut 97. B: κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον τῆς μεθόδου. Cf. Sophist. 218. D. E. 235. C. Politic. 260. E. Polit. IV. 510. B. C. VII. 531. C. 533. B. C. al. Mox ὅλῳ καὶ παντί est Latin. *plane atque omnino* (vern. *ganz und gar*, h. e., *durchaus*). Cratyl. 433. E. Polit. V. 469. C. VII. 527. C. ubi exstat τῷ ὅλῳ καὶ παντί, Legg. V. 734. E. VI. 779. B. etiam ὅλον καὶ τὸ πᾶν: Legg. XII. 944. C. Alcib. I. 109. B. al. Tum Fisch. invitis libris dedit ἡ ψυχὴ; solus E scribit ordine inverso ἐστιν ἡ ψυχὴ. De adv. μᾶλλον comparativo ὁμοιότερον subiecto v. *Matth.* Gr. p. 855. Dein L Τί δὲ. Mox pro ὅρα δὴ dedimus ὅρα δὲ e Δ ΩG s Fl. d. et Stob. cum Bekk. et Stallb. *Fisch.*: „Fortassis legi debet ὅρα δὲ δὴ.“ Sed solum verum est ὅρα δὲ, ut 67. E: ἐκ τῶνδε δὲ σκόπει. Gorg. 500. E. 509. D. Polit. II. 368. A. B. Similiter Polit. IV. 433. E. scribendum videtur cum pluribus libris σκόπει δὲ (pro δὴ) καὶ τῇδε, εἰ οὕτω δόξει. al. In his enim, ut in τεκμαίρομαι δέ, al.,

particula δέ simpliciter nectendi vim habet; quocirca in patrio sermone non exprimitur. In seqq. olim scribendum esse suspicabamur τόδε pro τῇδε propter seq. ὅτι — ἡ φύσις προστάττει. Sed τῇδε (adverbium) saepenumero ponitur, ubi pronomen exspectabas (sicut vice versa pronomina demonstrativa pro adverbiis ponuntur, v. *Matth.* Gr. p. 874. sq., et adverbia etiam frequentantur ubi adiectiva erant ponenda, v. *Matth.* Gr. p. 612.). Sic 87. A. 92. E. Parmen. 148. E: Τί δὲ τῇδε; ἆρ᾽ οὐ πᾶν τὸ μέλλον ἅψεσθαί τινος ἐφεξῆς δεῖ κεῖσθαι ἐκείνῳ οὗ μέλλει ἅπτεσθαι cet. Cratyl. 437. D: τάδε δὲ ἐπισκεψώμεθα εἰ ἡμῖν καὶ τῇδε ὁμολογεῖς, εἴτε καὶ οὔ. Phileb. 55. A: ἐπεὶ καὶ τῇδε ἔτι λέγωμεν. ΠΡΩ. Πῇ; ubi sensus est: *nam hnec praeterea proferamus.* Prot. *Quaenam?* Polit. IV. loco supra laudato: σκόπει δὲ καὶ τῇδε, εἰ οὕτω δόξει. ἆρα τοῖς ἄρχουσιν cet. ubi τῇδε (i. q. τόδε) ad sequentia: ἆρα — προστάξεις refertur. Pariter nostro loco τῇδε positum est pro τόδε, quod refertur ad proxime sequentia ὅτι — ἡ φύσις προστάττει. Cf. 92. E. 100. A. Quocirca τῇδε nullo modo tentandum. Ficinus: *Considera rursus hoc pacto.* Tum αὐτῷ om. Zitt. Aug. τὸ pro τῷ. —

δεσπόζειν] Zitt. σπουδάζειν. *Seneca* Epist. 65. p. 196: 80 (Bip.) *Quem in hoc mundo locum deus obtinet, hunc in homine animus: quod est illic materia, id nobis corpus est. Serviant ergo deteriora melioribus* cet. Π καὶ αὐτὰ, Cl. κατ᾽ αὐτὰ, superscr. τὰ. Fl. d. κατὰ τὰ ταὐτὰ. Tum Eus. ὅμοιον δοκεῖ. Stob. ἢ πότερον. Sq. οἷον om. Aug. et Eus. Ὡς ἄρχειν οἷον τε. V. οἷον — πεφυκέναι valent: *natura ita constitutum esse ut imperet* s. *natura factum esse ad imperandum.* De pron. οἷος v. *Matth.* Gr. p. 896. Tum post θνητὸν Heind. suspicabatur excidisse οἷον, quod „accurata certe stili ratio ipsi requirere" videbatur. Immo verba οἷον πεφυκέναι ad utrumque (τὸ μὲν θεῖον et τὸ δὲ θνητὸν) referuntur. Part. τε, post ἄρχεσθαι om. Δ. — Ποτέρῳ cet.] Laudantur haec a *Theod.* Therap. V. p. 550. D. Ap. Stob. scribitur δουλεύειν; ἔοικε πότερα — ἔοικεν, ὦ Σώκρατες. Tum volgo Δηλαδή. Steph. in marg. „Π. Δῆλα δὴ ὦ Σ." Dein Σκόπει δή libri tam scripti quam edd. (etiam Steph. et Lugduu.) In solo Bipontino operarum vitio exstat Σκόπει δὲ (ut G scribit). Ficinus: *Animadverte iam.* Tub. mendose δεῖ. Dein ΔJ ὃ pro ὦ et Π. ὑμῖν. V. ξυμβαίνειν est, ut constat, *effici* s. *concludi* ex ante disputatis, v. ad Gorg. p. 579. C. —

καὶ νοητῷ] om. J. Pro νοητῷ Tub. θνητῷ. Ceterum B inepte Olymp. τὸ νοητὸν intelligit τὸ νοοῦν (sic enim pro

τὸν νοῦν scribendum esse Fisch. iam admonnit), non τὸ νοούμενον. Infra 81. B: τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι σκοτῶδες καὶ ἀειδές, νοητὸν καὶ φιλοσοφίᾳ αἱρετόν. Cf. *Procl.* in Tim. I. p. 90. Isag. in Theol. Plat. I. 27. p. 63. sq. — καὶ ἀεὶ] Haec usque ad v. διαλυτῷ om. Δ. Dein ὡσαύτως κατὰ ταὐτὰ sine καὶ Cl. ΠΦGs, v. p. 78. D. Eus. κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχοντι ἑαυτό. Pro ψυχήν (Fisch. sponte edidit τὴν ψυχήν) Cl. ΔΠΦCEGHs. Florr. a. b. d. m. Aug. et a pr. m. Fl. c. ψυχή, qua quidem librorum in quibus sunt praestantissimi, scriptura ad suspicandum adducimur verbum εἶναι adventitium esse, quo illato ψυχή in ψυχήν mutatum sit. Optime certe locus habuerit sic scriptus: εἰ — τάδε ἡμῖν ξυμβαίνει, τῷ μὲν θείῳ — ὁμοιότατον ψυχή, τῷ δ' ἀνθρωπίνῳ — ὁμοιότατον αὖ σῶμα, h. e., εἰ τῷ μὲν θείῳ — ὁμοιότατον ξυμβαίνει ψυχή, τῷ δ' ἀνθρωπίνῳ — ὁμοιότατον αὖ ξυμβαίνει σῶμα. V. enim ξυμβαίνειν absolute (sine verbo εἶναι) ita ponitur ut sit *reperiri*, *apparere* vel simpliciter *esse* (vern. *sich zeigen* vel *beweisen als*). Sic Gorg. 479. C: Ἆρ' οὖν συμβαίνει μέγιστον κακὸν ἡ ἀδικία καὶ τὸ ἀδικεῖν; V. ibi posita. Verbis τῷ μὲν θείῳ — ὁμοιότατον ψυχή id ipsum continetur quod pron. τάδε indicit. Ad verbum vern. est: *ob sich aus dem Gesagten dieses zeigt, nehmlich die Seele als das dem Göttlichen — aehnlichste* (i. q. *dass die Seele dem Göttlichen — am aehnlichsten ist*). Tum Ven. b. τῷ δὲ ἀνθρωπ. Cl. Π Tub. πολιτιδεῖ καὶ ἀνοήτῳ (Cl. ἀνοήτωι). Tum Φs et rc. Π Fl. i. εὐδιαλύτῳ, Aug. διαλύτω. Dein v. κατὰ τ. usque ad αὖ om. pr. Γ. Pro κατὰ τὰ αὐτὰ e ΔΦs Ven. b. Fl. d. cum Bekk. et Stallb. dedimus κατὰ ταὐτὰ (quod Cl. confirmat, ubi pro ταὐτὰ mendose ταῦτα), pr. Ξ αὐτὰ. Tum pro αὖ Δ Fl. d. ἄν; pro εἶναι Fl. d. εἴη, Aug. τὸ σῶμα εἶναι. — παρὰ ταῦτα ἄλλο] om. H. et Par. Pro ἄλλο Ambr. s. ἄλλο τι. Dein pro ὡς Cl. ἢ, ΔΠΦCGs Fl. a. Tub. ἤ (in Vatic. ἤ a rec. m. profectum esse Bastius tradit), et in Fl. b. ἤ serius videtur adiectum. Illud ἤ locum habere posset, si οὐχ abesset, ut scriberetur: ἔχομέν τι παρὰ ταῦτα ἄλλο λέγειν, ὦ φίλε Κέβης; ἢ οὕτως ἔχει; *numquid aliud praeter hoc dicere possumus, o care Cebes? an ita se habet?* Sed veram esse nostram scripturam etiam responsio quae sequitur declarat: Οὐκ ἔχομεν. V. ὡς — ἔχει explicationis causa praecedenti ἄλλο τι adiecta sunt: *aliud quid*, nempe hoc, *non sic se habere*. Libri edd. οὕτω scribunt: οὕτως vero tuentur Cl. Venett. a. c. d. Fl. i. Vindd. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. Tub. Aug. Zitt. et Eus.; idque Fisch. iam reposuerat.

Tum τούτων om. ΛEJ Florr. b. i. (in i. superscr.). Ambr. s. πάντων Φ πάντως. Ceterum transscripsit haec *Theodor. Ther. V.* p. 550. D., ubi pro ἆρ᾽ scribitur ἆρα. Dein pro οὐχὶ Eus. οὐ. Proxime Fl. d. ταχὺ μέν, Theod. διαλυθήσεσθαι; dein ἢ ἀδιαλύτῳ; unde Heind. scribi iussit ἢ τὸ παράπαν ἀδιαλ. εἶναι; quod haud displicet, neque tamen necessarium est. Zitt. ψυχὴ δὲ, Theod. ψυχῇ δ᾽. Tum Aug. τι om. et Theod. τούτων pro τούτου habet. *Fisch.*: „*an hoc in animam cadit ut propemodum dissolvi nequeat*, h. e., *ut maneat perquam diu.*“ —

ὅτι] om. Tub. In Cl. et Π superscr. Dein Cl. ἀποθάνοι, Fl. d. ἀποθάνει. Tum τὸ σῶμα pro σῶμα Cl. ΛΠΦs Fl. d. Par. Vind. 1. Tub. Stob. In G erasum aliquid ante σῶμα. Recte τὸ σῶμα iam Fisch. et Wytt. commendaverant. *Wytt.*: „τὸ μὲν ὁρατὸν αὐτοῦ, τὸ σῶμα: *visibilis eius pars, nimirum corpus.*“ Τὸ ὁρατὸν hominis explicatur voce τὸ σῶμα et τὸ ἐν ὁρατῷ κείμενον voce νεκρός, *cadaver*, quatenus in capulo vel sepulcro iacet. V. καὶ διαπνεῖσθαι Cl. et Π om. a pr. m. Dein οὐκ εὐθὺς int. post mortem. Sq. ἐπιεικῶς (i. q. λίαν vel πάνυ, *Eustath.* ad Il. ά. 547. p. 148. Rom. Phavor. Suid. al.) συχνὸν χρόνον est *perquam diu*, vern. *ziemlich* (i. q. *sehr*) *lange Zeit.* Sic ἐπιεικῶς πάλαι Theaet. init. Criton. init. al. Mox Fl. d. ἐπιμένῃ. Heind. interpretatur *satis diu*, annotans: „Quod per aliquot dies integrum servatur corpus mòrtui, recte hic dici potuit *satis diu* permanere, ἐπιεικ. σ. χρ., quae male explicuit Fisch. *perquam diu.* Nam medicatorum corporum in seqq. demum mentio fit.“ Sequentia sic interpretatur: *Satis diu permanent, etiam si quis formoso corpore mortuus sit, etiam in huiusmodi venustate prorsus utique.* Quod recte vituperans Stallb. vertit: *si quidem quis corpore florente et bene constituto mortuus fuerit.* Similiter Wytt. *si quidem quis etiam corpore florente et caeterum bene constituto mortuus fuerit.* Χαριέντως ἔχειν τὸ σῶμα dicitur qui venusto est corpore atque integro, h. e., nondum morbis al. labefactato vel fracto. — ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ] Fl. m. ἐν τῇ τοιαυτῇ ὥρᾳ, J et Eus. ἐν τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, Fl. d. ἐν τῇ αὐτῇ (sic) ὥρᾳ. *Forst.*: „Forsan τῇ αὐτῇ.“ Atque hoc Fisch. recepit, ut significaretur hominis per vim, non morbo mortui corpus hanc ipsam venustatem et pulchritudinem retinere et diutissime manere. Verba videlicet sic distinxit: τελευτήσῃ, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ὥρᾳ καὶ πάνυ μάλα (int. συχνὸν χρόνον ἐπιμένει.) Equidem si quid mutandum esse arbitrarer, potius scriberem

ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, h. e., in ipso inventutis flore; hoc est enim ὥρα, v. ad Protag. p. 8. Neque tamen est quod τοιαύτῃ corrigamus, quippe quod referatur ad praegressum χαριέντως, ut ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ sit id quod ἐν χαριέσσῃ ὥρᾳ, *florente aetate*; ὥρα est enim non solum *flos aetatis* s. *florens aetas*, sed in universum quoque *aetas*, ut *Xenoph.* Cyrop. I, 4. 4: ὡς δὲ προῆγεν ὁ χρόνος αὐτὸν σὺν τῷ μεγέθει, εἰς ὥραν τοῦ πρόσηβον γενέσθαι cet. Ficinus haec non expressit vertens, *sed multum aliquando tempus superesse, si quis corpore perbelle affecto discesserit. Corpus enim servatum* cet. Dacier. v. ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ demonstrative acceperat (*hac tempestate praesenti, tali temperamento coeli, quale nunc est*, eosque, ut Wytt. narrat, reprehenderat, qui huius loci Platonici ignoratione statuissent, Socratem mense Julio obisse, minime illo apto conservandis mortuorum corporibus (Cf. Miscel. critt. II, 1. p. 79.). *Wytt.*: „Atque, ni fallor, ὥρα hic anni tempus, caeli temperiem significat: in τοιαύτῃ autem ex proximo subaudiendum χαριέσσαι [immo χαριέσσῃ. A.], quod nomen, ut hoc loco, ita alibi passim notat *bonum*, *commodum*, *peritum*, et similia in hunc sensum congruentia etc." Quae nihil attinet refellere. *Rückert.* Eclog. p. 134. intelligebat: *Si quis corpore bene constituto et simili*, i. e. *ad conservandum illud favorabili* (sic!) *tempore decesserit.* Pro ὥρᾳ *Π* et Tub. ἡμέρᾳ „quae lectio nata videtur e glossemate adscripto a grammatico quodam, qui putaret ὥραν esse h. l. *diem*." Fisch. *Seager.* in Diar. Class. XXXII. p. 47. corrigebat ὄκρᾳ „*with such care*," de quo quid statuendum sit non est quod exponam. Pro μάλα *Y L* μάλιστα, quod etiam in Fl. c. et Ven. a. ex emend. comparet. — ξυμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα] Sic pro συμπεσὸν Cl. Vox ξυμπεσὸν est *collapsum*, ut Phaedr. 245. E. Legg. VII. 793. C. al. Fisch. intelligebat *corpus exenteratum*, h. e., cui viscera et intestina exemta sunt (ante enim quam cadaver conditur, intestina eximuntur.). Sed ξυμπεσόν, si quid video, nihil potest aliud significare nisi quod nos dicimus *zusammengefallen* s. *eingefallen*; atque sic dici potest corpus *siccatum*. *Wytt.*: „Corpus συμπεσόν, *concidens*, *collapsum*, opponitur antecedenti διαπίπτειν, *dilabi*: estque item corporis vivi affectio σύμπτωσις, de qua Foësius Oecon. Hippocr. voc." Sed quorsus spectet ista quam Wytt. confinxit corporis dilapsi et collapsi oppositio non video; accedit quod διαπίπτειν illud remotius est, quam quo ξυμπεσόν referri queat. Ficinus vertit: *corpus enim servatum*. Totus autem hic locus a vv. ξυμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα ad ὅσον χρόνον prorsus mihi videtur ab hac Socratis

disputatione ipsoque Platonis ingenio abhorrere: ut verear ne ex interpretatione in margine adscripta fluxerit. Plane enim alienum est hoc additamentum quod declarat, corpus *arte adiuvante* paene immensum tempus permanere; immo de diversa animi et corporis *natura* (quam essentiam posteriores dixerunt) agitur, ut ostendatur eam esse animi naturam quae interire nequeat, corporis contra eiusmodi esse quae dissolvatur, neque tamen statim pereat, sed diu permaneat. Quibus inepte, si quid video, hoc adiungitur, corpus arte ita tractatum ut duret (h. e., arefactum s. siccatum et conditum) paene immensum permanere tempus; et omnium ineptissima est part. *γὰρ: ξυμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα* cet., quasi Socrates de corpore siccato et condito cogitare potuerit. Ita Platonem Socratem suum disputantem fecisse numquam mihi persuadebo. Accedit notatio illa a Platone philosopho, non historico, aliena: *ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες.* Deinde totum hoc ex interpretatione interpositum esse orationis structura ostendit, siquidem his interiectis oratio divellitur quae sic cohaeret: *οὐκ εὐθὺς τούτων οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον· ἐὰν μέν τις — τελευτήσῃ καὶ ἐν τοιούτῃ ὥρᾳ, καὶ πάνυ μάλα· ἕνια δὲ μέρη τοῦ σώματος — ἀθάνατά ἐστιν· ἢ οὔ;* V. *ἐὰν μέν τις — καὶ πάνυ μάλα* explicationis causa praegressis adiecta sunt, ut particula *μὲν* absolute, ut solet, interposita sit (v. ad. Protag. p. 212.), non ad *δὲ* referatur (quod Wytt. statuebat). Partic. enim *δὲ* quae sequitur non est adversativa, sed copulativa, quam Graeci ponunt, ubi nova incipit enuntiatio (nos diceremus: *Und einige Theile*, vel *Ja einige Theile*, ut Schleierm. vertit). — *ταριχευθέν*] „*corpus medicatum*, conditum sale, nitro, aromatis et odoribus, etiam gummi et cera — v. *Gatak.* ad M. Antonin. IV. §. 48. p. 133. Condire autem mortuos coeperunt Aegyptii et eos domi servare, v. *Herodot.* II, 86. *Diod. Sic.* I, 91. *Cicer.* Tusc. I, 45." *Fisch.* Adde *Creuzer.* Commentt. Herodot. I. p. 10. sq. Respexerunt ad locum nostrum *Aen. Gazaeus* in Dial. Theoph. p. 64. sq. ed. C. Barth. et *Lactant.* VII, 12. 6: *Non enim simul interit, sed, anima discedente, integrum per dies multos manet, et plerumque medicatum diutissime durat.* Ex hoc Lactantii loco perspicitur, *vetus* esse additamentum illud: *ξυμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα — χρόνον*, et v. *ξυμπεσὸν γὰρ τ. σῶμα* cet. ita cum praegressis coniunxisse Lactantium ut cadaver *per dies multos* (sic perperam intellexit graeca: *ἐπιεικῶς συχνὸν χρόνον*) durans opponeret corpori medicato quod diutissime duraret. — *ὀλίγου ὅλον μένει* cet.] Ficinus: *incredibile quoddam*

tempus fermo integrum manet. At quum h. l. non quaeratur, utrum aliquid totum s. integrum maneat, an per partes, sed in universum quam diu duret, haud scio an rectius sit vocem ὅλον coniungere cum seqq. ἀμήχανον ὅσον χρόνον (h. e., quod Latini dicunt, *aeternitatem*), ut sensus sit: *paene totam durat aeternitatem* (vern. *fast eine ganze Ewigkeit*). De vv. ἀμήχανον ὅσον χρόνον, *immensum* (quantum) s. *infinitum tempus* v. ad Legg. p. 334. —

καὶ ἐὰν] A. Ven. b. Tub. καὶ ἂν. Sqq. ὡς ἔπος εἰ- D πεῖν (h. l. proprio sensu posita; vern. *so zu sagen*, h. e. *fast*) arcte cohaerent cum v. ἀθάνατά ἐστιν. —

P. 530. Ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα] Leguntur haec ap. *Theodor.* Therap. V. p. 551. A. et usque ad v. ἢ τῷ φιλομαθεῖ ap. *Stob.* Ecl. Phys. I. p. 134. sq. Theod. τὸ ἀειδὲς, εἰς τοιοῦτον ἕτερον τόπον οἰχομένη. V. τοιοῦτον τόπον ἕτερον coniungenda cum γενναῖον sq., ut distinctio post οἰχόμενον tollenda sit; est enim *in locum itidem praeclarum* s. *eximium* (*divinum*), *purum*, *non adspectabilem*. De ἕτερον τοιοῦτον v. ad Protag. p. 102. et de v. γενναῖος *Ruhnk.* ad Tim. p. 57. Pro οἰχόμενον Fl. d. οἰχούμενον. Pro καθαρὸν Theod. ἄριστον. L ἀηδῆ. Dein εἰς Ἅιδου ὡς ἀληθῶς est: *in eum locum qui vere* s. *rite appellatur* Ἅιδης (nomine videlicet ducto a voce ἀειδής, v. ad p. 79. B.). Post Ἅιδου Theod. interponit φοιτᾷ. V. φρόνιμον θεόν respexit *Iulian.* Orat. IV. p. 136. A: ὅθεν μοι δοκεῖ καὶ Πλάτων οὐκ ἀπεικότως φρόνιμον θεὸν ᾅδην νομίσαι. Etiam *Porphyr.* ap. Stob. Ecl. Phys. I., 2. p. 1034.: καὶ παρὰ τῷ φρονίμῳ θεῷ διατριβούσης. Supra 63. B: εἰ μὲν μὴ ᾤμην ἥξειν — παρὰ θεοὺς ἄλλους σοφούς τε καὶ ἀγαθούς cet. In Fl. c. post. οἵ rasura est, Fl. m. οἷς, Theod. οὗ. Dein Eus. ἐὰν, Fl. d. ἐθέλει. — ἰτέον] J ἴτον. Dein G αὐτὴ pro αὕτη. Particulis δὲ δὴ redintegratur oratio: ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα, interiectis verbis τὸ ἀειδὲς — ἰτέον interrupta, ita ut simul oppositio (δὲ) denuo illata (in δὲ δὴ) exaggeretur. A Theod. δὴ abest. Tum Fl. d. οὕτως περ. Zitt. ἀπαλλαττομένῳ. Γ Ξ διαπεφύσηται. Praeterita διαπεφύσηται et ἀπόλωλε vim praesentium habere annotat Fisch.; immo actionem perfectam (h. e. praeteritam) ita designant, ut simul statum (h. e. praesens) indicent qui actionem absolutam sequitur, h. e., rem citissime peractam. Vern. *ist verweht und vernichtet*. V. *Matth.* Gr. p. 953. sq. Tum Ven. b. ὡς φασὶν. Ὡς πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων. Supra 65. A: καὶ δοκεῖ γέ που — τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις. 92. D: ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ ἀνθρώποις. al.

De re, v. 70. A. Dein Eus. *γε καὶ δεῖ*, Bas. 2. *δὴ* (Meib. in marg. *δεῖ*). —

ὦ φίλε] Sic Cl. *ΓΞΠΥΦCHL*s Ven. c. Florr. a. c. i. m. Vindd. 1. 3. 4. 5. 8. Aug. Zitt. Stob. Bas. 2. et rc. *Λ*. Ficinus quoque: *Permultum abest, o dilecte Cebes atque Simmia.* *Φίλε*, quod volgo abest, iam receperat Forst. *Steph.* in marg. „*γρ. ὦ φίλε Κέβης.*“ Dein *πολλῷ μᾶλλον* i. q. usitatius illud *πολὺ μᾶλλον*), ut Politic. 288. B. Alcib. II. 150. A. Legg. X. 885. E. *Xenoph.* Cyrop. V, 5. 45. al. Ven. b. et Tub. *ὧδ' ἔχει*. Tum *ξυνεφ.* pro *συνεφ.* Cl. et *Π*. Eus. *τοῦ σώματος μηδέν*, ut vv. *τοῦ σώματος* referantur ad *ἀπαλλάττηται*. Recte Fisch. annotat verba *μηδὲν τοῦ σώματος ξυνεφέλκουσα* interpretari vocabulum *καθαρά*: *libera ab illecebris sensuum et integra a vitiis corporis*, h. e., *a cupiditatibus, voluptatibus* al. De v. *ἑκοῦσα εἶναι* v. ad Protag. p. 60. Tum libri omues *συνηθροισμένη*, quod Fisch. sponte mutavit in *ξυνηθρ.* Cl. in marg. *αὐτὴ εἰς ἑαυτήν*; etiam Vat. Ven. b. Fl. d. Ambr. s. et Eus. *ἑαυτήν*. V. *αὐτὴ εἰς αὑτήν* (vel *ἑαυτήν*) desunt in Tub. Loquutionem illustrarunt *Gatak.* ad M. Anton. VII, 28. p. 217. *Abresch.* Auct. Dilue. Thuc. p. 420. et *Wytt.* ad Plut. de S. N. V. p. 106. Cf. superiora illa p. 67. B. — *μελετῶσα — τοῦτο*] Pron. *τοῦτο* refertur ad *τὸ μηδὲν κοινωνεῖν τῷ σώματι, ἀλλὰ φεύγειν αὐτό*, et *μελετᾶν ἀεὶ τοῦτο* est *ὀρθῶς φιλοσοφεῖν*. Interposita vero hac explicatione *τοῦτο δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ὀρθῶς φιλοσοφοῦσα* cet. verborum structura abrumpitur; quocirca apodosis quae dicitur in sequentibus demum infertur: *Οὐκοῦν οὕτω μὲν ἔχουσα — ἀπέρχεται* cet. Fl. d. *ἀεὶ. τοῦτο δὲ οὐδέν*. Dein Zitt. *τεθνᾶναι. Γ μελετῶσα τεθνάναιν.* —

ἢ οὐ κτλ.] Aug. *ἦ οὐ*. In Tub. et pr. *Π* om. *οὐ*. 81 De re, *Cicer.* Tusc. I, 30: *Tota enim philosophorum vita, ut ait idem* (Plato), *commentatio mortis est*, ubi v. Davis. Cf. supra p. 64. A. sq. Tum *τὸ ἀειδὲς* Cl. *ΓΛΞΠΦG*s Fl. d. Tub. Aug. Eus. Stob. (*τόδε ἀειδὲς*) et corr. *Λ*E pro volg. *τὸ θεῖον* (Ficinus: *ad aliquid sibi simile divinum abit*). Illud Fisch. iam receperat. L *οὖ*. Dein Ald. Bass. 1. 2. *ἀφιξομένη*, quod Forst. („at mihi magis hic placet nominativus absolute positus“) retinuit. Recte Fisch. praetulit *ἀφιχομένη*, quod refertur ad *αὐτῇ*. Stob. *ἀφιχομένη ὑπάρχει αὐτὴ εὐδαίμων εἶναι*. Par. J *ἀφιχνουμένη*. Dein H *εὐδαίμον*, L *εὐδαίμονα*. — *ἀγοίας*] Sic Cl. Vat. Venett. a. b. Par. Florr. a. b. c. d. i. m. Tub. Zitt. Eus. et Stob. cum Bekkeri libris, de quibus unus solus G cum libris edd. prioribus exhibet *ἀγνοίας*. Ficinus *ἀνοίας* expressit: *dementia*. Recte hoc

praetulit Heind., Fisch. contra retinuit *ἀγνοίας* annotans: „nam Plato omninoque Academici negarunt ab hominibus hac in vita quicquam satis et ita comprehendi et percipi posse, ut convelli ratione non posset.“ Quae quidem huc non pertinent, ubi de malis humanis, errore, timore, insano amore al. loquitur Socrates, in quorum quidem numero est etiam *ἄνοια*, *dementia* (non *ἄγνοια*, *inscientia* s. *ignoratio*), cui conveniunt quae sequuntur *φόβων* et *ἀγρίων ἐρώτων*. Beckio contra cum *πλάνῃ* melius coniungi videbatur *ἄγνοια*. Etiam *Rückert.* Eclog. Plat. p. 135. *ἀγνοίας* tueri conabatur. De vocc. *ἄνοια* et *ἄγνοια* millies inter se permutatis v. ad Legg. p. 168. — *ἀγρίων ἐρώτων*] „*ἀγρίους δὲ — ἐκάλουν τοὺς τὰς ἀπηγορευμένας πράξεις ποιοῦντας, τοὺς παιδεραστάς*“ Schol. ad Aristoph. Nub. 347. ubi v. Küster. et Spanh. Adde Anecd. gr. Bekker. I. p. 200, 21. 339, 23. In universum sunt amores vel cupiditates insanae vel effrenatae (ut vern. *wilde Begierden*). *ΞΠL* Fl. c. Tub. *ἀνθρωπίνων* pro *ἀνθρωπείων*, qua permutatione nihil est crebrius, v. *Schaefer.* Melet. critt. p. 2. et *Poppon.* Observv. critt. in Thucyd. p. 144. Tum pro *κατὰ* YL Zitt. *καὶ τὰ*. De praep. *κατά*, Latin. *de*, v. *Matth.* Gr. p. 1152. Fl. c. *κατὰ τὰ τῶν μεμνημένων*, Fl. d. *κατὰ τῶν μεμνημένων*. Dein *μετὰ τῶν θεῶν* Cl. (*τῶν*) *ΓΠΦ* Fl. d. et Tub. Quod videri possit praestare, siquidem hic repetuntur quae supra p. 69. C. posita erant: *ὃ δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος ἐκεῖσε ἀφικόμενος μετὰ θεῶν οἰκήσει.* Sed recte habet *μετὰ θεῶν*, quibus superiorum (69. C.) repetitionem contineri et sensus et verba *ὥσπερ λέγεται* (*ut dictum est* s. *supra diximus*, v. ad p. 77. D.) docent. De re v. *Aristoph.* Ran. 455. Cf. *Wytt.* ad Plut. de aud. poet. p. 221. Dein Φ *ἄγουσα*. Heind. vel invitis libris reponendum indicabat *διαγούσῃ*. Sed nominativus post dativum, ut solet (v. c. *Thucyd.* III, 36. IV, 108. VII, 42. 70. al.), infertur, quasi non *ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι*, sed, quod ad sensum idem est, *εὐδαίμων ἔσται* praecesserit; quae quidem structurae mutatio praecipue tum locum habet quum prioribus aliquid contrarii opponitur, ut h. l. *ὥσπερ δὲ λέγεται* cet. Cf. *Matth.* Gr. p. 1299. sq. *Poppon.* Observv. critt. in Thucyd. T. I. P. I. p. 111. Sq. *ὦ Κέβης* om L. Tum *νὴ Δία* pro *νὴ Δί'* Ven. b. Tub. Aug. et Eus., idque Fisch. recepit. Euseb. *Ἂν* pro *Ἐὰν*. —

μεμιασμένη cet.] Cf. *Cicer.* Tusc. I, 30. Eus. *σώματι* sine artic. Sq. *θεραπεύουσα* „pertinet ad curam corporis illam, quae posita est in comparando victu et vestitu exquisito, neque necessario.“ *Fisch.* Cf. 64. D. Ad part. *ἐρῶσα*

int. αὐτοῦ. Cl. *Π* Stob. *γεγοητευομένη*, Fl. d. Tub. et Eus. *γοητευομένη*. „*Capta* et *delinita* corporis illecebris *σύντεται τῷ σώματι καὶ τοῦτο θεραπεύει.*“ *Heind.* V. ὑπ' αὐτοῦ explicantur appositis *ὑπό τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν*. *ΔΦGs* Fl. d. *ὑπό τε τῶν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν*. Ficinus: *eiusque voluptatibus et cupiditatibus quasi veneficiis quibusdam delinita fuerit.* Polit. I. 328. D: *αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι τε καὶ ἡδοναί*. al. Dein *ΔJ δοκεῖ*. De partt. *ἀλλ' ἢ* v. ad Protag. p. 196. Adde *Wurm.* in Dinarch. p. 71. sq. Tum Eus. *οὗ ἄν τις*. Stob. *ὅ τις ἄν*. Optativi particula *ἄν* adiuncta significant id quod fieri potest, v. *Matth.* Gr. p. 977. sq. Tum e *ΔΦGs* Fl. d. *φάγοι καὶ πίοι* pro *πίοι καὶ φάγοι* (Ficinus quoque: *quodve bibat et quod edat*) cum Bekkero dedimus. Dein Clark. *τὸ*. Fl. d. *τοῖς σώμασι*. Stob. *ὅμμα σχοι*. Fl. m. *ἀηδές*. De repetito *δὲ* post *τοῦτο* v. ad Protag. p. 35. Fl. m. *εἰθισμένοι*, Stob. *εἰθισμένον*. G *οἴει ψυχὴν*. —

καθ' αὑτὴν] *Δs* Fl. d. *καθ' ἑαυτὴν*. Tub. *εἰλικρινεῖ*. G *ΠGL* Stob. *ἀπαλλάξασθαι*. Zitt. *ὁπωτιοῦν*. Tum Tub. *ἀλλὰ καὶ δ.* Cl. *ἀλλὰ καὶ δ.*, *ΠG διειλημμένη*, Fl. d. *διαλημμένην*. Ficinus: *Sed infectam involutamque — contagione corporea*. *Wytt.*: „In *διειλημμένην* valet vis ligandi [v. *Baehr.* ad Plut. Philopoem. p. 42. A.]. — Sed et alia notio hic subest, quasi sit *distincta*, *intercepta*, *interligata*: de qua item ad Plut. dicemus.“ Rectius *Heind.*: *ita occupatam a corpore, ut id per eam dispersum quasi et dissipatum sit.* *Διαλαμβάνειν* dicitur quod per omnes partes (*διά* est vern. *auf allen Seiten*, *überall* s. *ganz*) aliquid occupat, opplet, captum tenet, al. V. *Wessel.* ad Diod. Sic. II, 49. p. 161. *Mor.* ad Isocr. Paneg. II. p. 12. ed. III. Respondet igitur vernaculo *durchgreifen*. Hinc *διειλημμένη* dicitur *ψυχὴ ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς*, quatenus corporeum per totum animum diffusum est. Vernac. est: *Ganz durchdrungen vom Körperlichen*. Schleierm. vertit: *Durchzogen von dem Körperlichen*, quod verbi graeci vim non explet. Ceterum laudat haec usque ad v. *ἢ τῷ φιλομαθεῖ Niceph.* Schol. in Synes. p. 381. C. Tum *αὐτῇ* pro *αὐτὴ* Cl. *ΔΛΞΠΦCEGHJs* Par. Vind. 1. Turneb. et Aristip. Forsterus malebat *ᾧ αὐτὴ*. In Fl. d. *αὐτὸ*. Sq. *τε* om. *Φs*. Tum Aug. *συνουσία*. *Fisch.*: „Cicero vocat *contagionem corporis* et *cum corpore*. Tusc. I, 30: *quibus fuisset minima cum corporibus contagio*. Div. I, 30: *sevocatus animus a societate et a contagione corporis.*“ —

ξύμφυτον] „τὸ *σωματοειδὲς* vocatur *ξύμφ.*, *naturale*, qua-

tenus animus usu corporis eiusque sensuum assiduo et diuturno tantum eius studium et amorem suscepit, ut ponere eum non possit, ut videatur ei innatus esse." *Fisch.* Pro *ἐνεποίησε* Stob. et Niceph. l. l. *ἐποίησε* (Synes. codd. Monacc. 29. 85. et 87. *ἐνεποίησε*). Tum *δέ* om. J, *γε* Fl. c. et Niceph., *δέ γε* L. Dein GL *τοῦτο ὦ φίλε*. Tum *οἴεσθαί γε χρὴ Δ ΦGs* Fl. d. et rc. *Π. Ἐμβριθές*, quod eodem sensu ponitur atque *βαρύ* (v. Phaedr. 246. D. Cratyl. 407. A. al.) h. l. cum voce *βαρύ* coniungitur. Verti potest in patrio sermone: *niederdrückend und schwer*. De re, laudat Fisch. Sap. Sal. 9, 16: *φθαρτὸν γὰρ σῶμα βαρύνει ψυχὴν καὶ βρίθει τὸ γεῶδες σκῆνος νοῦν πολυφροντίδα*. Cf. *Macrob.* in Somm. Scip. I, 9. 12. et *Wytt.* ad Plut. de S. N. V. p. 116.

P. 532. *ὃ δὴ καὶ*] Part. *καὶ* om. *Δ ΦGHJs* Fl. d. Zitt. et pr. *Δ*. Tum Stob. *βαρύνεταί γε*. De vv. *τοῦ ἀϊδοῦς τε καὶ Ἅιδου* v. ad p. 79. B. Partt. *τε καί* duas notiones ita copulant ut una fere exsistat, v. ad Phaedr. p. 407. Est vern. *aus Furcht vor dem unsichtbaren Geisterreiche*. — *κυλινδουμένη*] Sic Cl. *ΓΔΥΦCGHJLs* Florr. a. b. d. c. m. Par. Tub. Aug. Bas. 2. pro volg. *καλινδουμένη*. Illud recte reposuerunt Fisch., Heind. Bekk. et Stallb. V. ad Phaedr. p. 597. sq. *Κυλινδεῖσθαι* est *volutari*. *Cicero* de re publ. VI. p. 393. Orell. *Namque eorum animi, qui se corporis voluptatibus dederunt — corporibus elapsi circum terram ipsam volutantur*. Ubi v. Moser. p. 509. *Lactant.* Instit. II, 2. 6: *vulgus existimat animas circa tumulos et corporum suorum reliquias oberrare*. V. *Vales.* ad Ammian. Marc. XXII. p. 230. *Brodaeus* Misc. V, 11. in Grut. Thes. crit. II. p. 536. *Wower.* ad Minuc. Felic. p. 76. Quz. *Elmenhorst.* ad Apulei. p. 347. sq. Forst. citavit *H. Mag.* Miscell. IV, 12. et *Elsner.* Observ. sacr. p. 47. Plura praeterea collecta invenies in Fisch. et Wytt. ad h. l. notis. Tum Stob. *καὶ ἄττα*. Dein G *σκοτοειδῆ* pro eo quod libri reliqui omnes praestant *σκιοειδῆ*. Ac Bekk. quidem et Stallb. *σκοτοειδῆ* reposuerunt, sed quum haec scriptura in unius tantum libri auctoritate nitatur, retineri oportet volg. *σκιοειδῆ*, quod aliorum praeterea scriptorum, qui ad hunc Platonis locum respexerunt, confirmatur testimoniis. *Origen.* adv. Cels. VII. p. 696. F: *καὶ καλινδεῖται, ἢ μέν τις ἐπὶ τὰ μνήματα, ἔνθα καὶ ὤφθη σκιοειδῶν ψυχῶν φαντάσματα*. Cf. idem II. 60. T. I. p. 432. ed. Par. *Clem. Alex.* Cohort. ad Gent. I. p. 49. (Pott.): *τὰ εἴδωλα — καὶ πνεύματα — κάτω βρίθοντα, περὶ τοὺς τάφους καὶ τὰ μνημεῖα καλινδούμενα, περὶ ἃ δὴ καὶ ἐκφαίνονται ἀμυδρῶς σκιοειδῆ φαντάσματα*. *Salust.* de

diis et mundo c. 19: δι' ἣν καὶ τὸ σκιοειδὲς σῶμα ὑφίσταται, ὃ περὶ τοὺς τάφους, καὶ μάλιστα τῶν κακῶς ζησάντων, ὀφῶνται. *Procl.* in Plat. Polit. p. 382: καὶ ὅ τε Σωκράτης ἐν τῷ Φαίδωνι τὰς τοιαύτας φησὶ περὶ τοὺς τάφους καλινδουμένας σκιοειδῆ παρέχεσθαι φαντάσματα· καὶ ὁ ποιητὴς σκιᾶς αὐτὰς παραπλησίως ἀΐσσειν ἱστόρησεν. *Aeneas Gaz.* Theophr. p. 33: σκιοειδῆ φαντάσματα καὶ ἐφήμερα (sic pro ἐφ' ἡμέρᾳ recte scripsit Wytt.) p. 66: ἀλλ' ἀκούεις οἷα τὰ περὶ τὰ μνήματα σκιοειδῆ φαντάσματα· ταῦτά ἐστι τὰ ἀερώδη τῶν ψυχῶν σώματα, ἃ δὴ εἴδωλα καλοῦσιν. Olymp. quoque (ap. Casaub. ad Pers. V. p. 468. ed. Paris.) sic legit: ἐξ ὧν καὶ τὰ σκιώδη (i. q. σκιοειδῆ) φαντάσματα περὶ τοὺς τάφους καλινδεῖται, et Ficinus: *circa quae iam nonnulla apparuerunt animorum umbrosa phantasmata.* Ipsi quoque rei magis conveniunt σκιοειδῆ (*umbrosa*) φαντάσματα, quam σκοτοειδῆ (*tenebricosa*); voce enim σκιά Graecos constat uti in rebus inanibus tantumque speciosis. Denique confirmatur haec lectio populari illa, ad quam Plato h. l. respexit, veterum Graecorum opinione, ex qua mortuorum animos pro umbris habebant. *Homer.* Odyss. X, 495: τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν. XI, 206: Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν, σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ, Ἔπτατ'. al. — φάσματα] Sic EG, quos cum Bekk. et Stallb. sequuti sumus, quod factum nollem; reliqui enim omnes libri φαντάσματα tuentur, quod Origines, Clemens, Proclus, Olymp. et Ficinus confirmant; nec ullam scripturae φαντάσματα mutandae causam video. Etenim φαντάσματα sunt *visa* (vern. *Erscheinungen*) vel *simulacra*, quo quidem sensu millies haec vox ap. Platonem reperitur, v. c. Sophist. 232. A. 234. E. 236. B. C. 241. E. 266. B. 267. A. Parm. 165. A. D. 166. A. Polit. II. 382. A. VI. 510. A. IX. 584. A. X. 598. al. Idem valent φάσματα, ut Phaedr. 250. C. Theaet. 155. A. Conviv. 179. D. Tim. 71. C. E. Legg. V. 738. C. X. 910. al. Atque haec vox quum praecipue in prodigiis (ut Politic. 268. E.) ponatur omnibusque quae horrorem vel terrorem (hominibus superstitiosis) incutiant, σκοτοειδῆ φάσματα comparari possent cum illis quae *Apuleius* Apolog. p. 315. (Elmenh.) dixit *sepulcrorum terriculamenta et noctium occursacula Pers.* Satir. V. 185: *Tunc nigri lemures*, ubi v. Casaub. p. 467.). Sed haec a loco nostro, si quid video, aliena sunt. Quocirca eis quae a Platone disputantur magis conveninnt ψυχῶν σκιοειδῆ φαντάσματα, *umbrosae animorum imagines* (vern. *Schattenbilder von Seelen*). — ἀπολυθεῖσαι] Δ ἀπολιφθεῖσα. Ceterum comma post v. εἴδωλα inducendum. Cohaerent enim

αἱ τοιαῦται ψυχαὶ et αἱ ἀπολυθεῖσαι, ut 90. D: τοιούτοις τισὶ λόγοις τοῖς αὐτοῖς — δοκοῦσιν ἀληθέσιν εἶναι. al. V. Εἰκὸς μ. ὦ Κέβης om. Y et Zitt. Pro καὶ L ὡς. Tum volgo οὔτε γε scribitur, quod recte iam Fisch. in οὔτι γε *nullo quidem modo, nequaquam*, v. ad Polit. p. 324.) suscribus Aug. et Stob. (Tub. οὔτε γε) mutavit; idque confirmant ΓΔΛΞYCEGHJLs Venett. a. b. c. d. Florr. a. c. d. i. Vindd. 1. 3. 4. 5. 8. Par. et Zitt. In Vind. Φ et Fl. b. οὔτοι γε. Tum Ald. Steph. et Lugd. τὰ, operarum sine dubio vitio; reliqui enim omnes libri (etiam Bip.) τὰς. Tum πλανᾶσθαι et ἀλᾶσθαι dicuntur animi qui rerum terrestrium tenentur desiderio, ut nequeant in domicilium divinum reverti, v. Iacobs. ad Anthol. gr. T. III. p. 151. *V.* II. P. III. 287. Pro τροφῆς ΓYCEHJL Ven. a. Florr. b. c. i. m. Par. et Zitt. τρυφῆς, Cl. τροφῆς. Vox τροφή, *educatio*, deinde *institutio*, ponitur etiam in *vitae instituto* et *vivendi ratione*, ut infra p. 84. B. — καὶ μέχρι γε] Citantur haec usque ad vv. τὸ ἀνθρ. γένος ab *Euseb.* Praep. Ev. XIII, 16. p. 696. sq. Part. γε om. Φ, ἄν post ἕως Fl. c., in Fl. d. ἕως superscr. Schol. Synes. μέχρις ἄν pro ἕως ἄν. Π τὴν pro τῇ. —

τοῦ σωματοειδοῦς] Eus. τοῦ σωματ. τοῦ ξυνεπακολ. Stob. τοῦ σώματος εἴδους. Aug. et Schol. Niceph. σωματοειδοῦς sine art. τοῦ. Tum L et Zitt. ἐνδυθῶσιν. De sententia exposuit Olymp. citatus a Gesnero Fragmm. Orphic. p. 510. Herm. et *Wytt.* ad Plut. de S. N. V. p. 98. et ad Phaedon. p. 210. sq. Cf. nostra ad Phaedr. p. 430. — ἐνδοῦνται] Laudat haec usque ad τῷ βίῳ *Theodor.* Ther. XI. p. 157. Fl. c. et Meibom. in marg. Bas. 2. e cod. vet. ἐνδύονται. Pro δὲ L οὖν. In Ven. a. haec usque ad vv. ἢ τῷ φιλομαθεῖ absunt. Pro τὰ τοιαῦτα *I*'YCL Florr. a. c. m. Par. Zitt. et corr. *A* τοιαῦτα, quod Bekk. quoque et Stallb. receperunt. De sententia, Tim. 42. C: μὴ πανόμενος δὲ ἐν τούτοις ἔτι κακίας — κατὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς τοῦ τρόπου γενέσεως εἴς τινα τοιαύτην ἀεὶ μεταβαλοῖ θήριον φύσιν. V. ἦθος interiorem hominum naturam, h. e., ingenium vel mores designat, ut et sequentia et v. μεμελετηκυῖαι docent. V. ad Legg. p. 52. 106. Adde *G. J. Bekker.* Spec. in Philostr. p. 11. sq. Et quemadmodum res pro persona vel abstractum pro concreto ponitur (v. ad Phaedr. p. 332. 447. 464. Adde Ind. lat. T. I. Annot. p. 632.), sic τοιαῦτα ἤθη (*mores*) positum est pro ζῷα τοιούτοις ἤθεσι χρώμενα. Recte iam Fisch. interpretatus est: *migrant in corpora animantium*,

in quibus vigent iidem mores quos ipsi coluerint in vita. Steph. in marg. „*exercuerint* vel *quibus dediti fuerint.*“ Libri edd. vitiose ἄττ᾽ ἄν, quod Fisch. iam correxerat. Stob. ἄττα καὶ, Schol. Nicephor. ὁποῖά ποτ᾽ ἄν. Tum G Theod. et Niceph. τυγχάνωσιν (codd. Monacc. 29. 85. et 87. τύχωσιν, 461. τυχάνωσιν). — *Τὰ ποῖα*] Laudat haec *Theod.* Ther. XI. p. 651. C. et seqq. τοὺς μὲν γαστριμ. usque ad vv. εἰκὸς ἐνδύεσθαι *Athenaeus* XV, 7. p. 679. B. Pro δὴ in cod. Theod. Aug. et exemplari Acciaoli exstat δέ, quod Sylburgius praeferebat; sed δή (vern. *denn*) interrogationibus τὸ ποῖον, τὰ ποῖα al. sic adiicitur, ut Theaet. 147. C. 163. C. 187. C. Sophist. 217. A. Politic. 270. B. Phileb. 13. D. 14. C. Polit. VII. 519. D. al. Dein Athen. τοὺς μὲν γὰρ τὰς γαστρ., Euseb. τοὺς μὲν τὰς γαστρ., L. Fl. c. et Theod. τοὺς μὲν γαστριμάργους. De v. γαστριμαργία v. ad Phaedr. p. 313. Sq. ὕβρεις designat *stupra*, *flagitia*, ut οἱ ὕβρεις μεμελετηκότες sint *libidinosi*, *flagitiosi*, ut recte interpretatus est Fisch. De sententia cf. *Plotin.* Ennead. III, 4. p. 284. B. C. — φιλοποσίας] Sic Cl. ΓΔΛΞΠΦGs Venett. c. d. Fl. d. Vindd. 1. 3. 4. 8. Tub. Aug. Athen. Eus. Theod. Stob. et Schol. Synesii pro volg. φιλοτησίας, quod esset *propinationes*, quales in coena et post coenam fiunt, v. *Gatak.* Adversa. Misc. V. p. 457. et ad M. Antonin. XI, 13. p. 326. Quod quidem, ut Wytt. quoque annotavit, leniorem haberet notionem quam pro hoc loco et pro reprehensis vitiis adiunctis (γαστιμαργίας et ὕβρεις). Recte igitur Heind. Beck. Bekk. et Stallb. φιλοποσίας dederunt. Dein Theod. καὶ μηδὲν εὐλαβουμένους, quod Heind. probabat εὐλαβουμένους mutato in διευλαβημένους, ut Ficinus vertit: *neque quidquam pensi pudorisque habuerunt.* Stallb. volgatum μὴ διευλαβ. servandum esse arbitrabatur, quod sic accipiebat: *qui sibi non prorsus ab illis vitiis caverunt, qui illa non omni modo fugerunt.* At vero illa *non prorsus* vel *non omni modo* graeca oratio ignorat. V. διευλαβημένους referri non debet ad γαστριμαργίας, ὕβρεις et φιλοποσίας (ita enim μὴ διευλαβημένους idem fere esset quod μεμελετηκότας, siquidem, qui sibi a vitiis non cavet, is ipse est qui ea exercet), sed per se positum est, ut καὶ μὴ διευλαβημένους sit: *et quidem impudenter* (vern. *und zwar ohne Scheu* s. *schamlos*). Καὶ est enim *et quidem*, v. *Schaefer.* ad Greg. Cor. p. 985. sq. et *Fritzsch.* Quaest. Lucianu. p. 9. sq., verbum autem διευλαβεῖσθαι non solum valet *sibi cavere* vel *vitare*, *evitare* (ut Theaet. 166. C. Phileb. 23. B. Polit. VII. 536. A. Legg. VII. 789. E. 797. A. VIII. 836. B. 843. C. Epist. VII.

351. C.); verum etiam *vereri* (vern. *scheuen*), ut Legg. VIII. 829. B: *μηδὲν χειμῶνας ἢ καύματα διευλαβουμένους*, et *revereri*, ut Legg. IX. 879. C. *τὸν δὲ προέχοντα εἴκοσιν ἡλικίας ἔτεσι — νομίζειν ὡς πατέρα ἢ μητέρα διευλαβεῖσθαι.* Pro *διευλαβημένους* Δ Λ Ξ Π Υ Φ C H L s Florr. a. c. m. Par. Tub. Aug. Zitt. Athen. Stob. et pr. Cl. *διευλαβουμένους*, ου Fl. b. *διευλαβημένους*. Dein Theod. *καὶ τὰ τῶν*, Schol. Synes. *καὶ τῶν ὁμοίων.* — *θηρίων*] om. Y C E H J L Par. Florr. a. m. Zitt. et pr. Λ Fl. i. De migratione animorum flagitiosorum in corpora aliorum animantium v. *Nemes.* de nat. hom. c. II. p. 116. sq. *Procl.* in Tim. p. 329. *Augustin.* de civ. Dei X, 30. XXII, 27. *Gregor. Nyssen.* de anima p. 105. B. C. D. F. H. Par. *Aeneas Gaz.* in Bibl. patr. (Par. 1644.) T. XII. p. 623. B. D. 624. E. *Porphyr.* ap. Wytt. ad Plut. de S. N. V. p. 113. al. Tum Theod. *ἢ οὐχί;* Idem *πάνυ γε εἰκὸς λέγεις.* —

Τοὺς δέ γε] Part. *γε* om. Δ Φ G s et Theod., in Fl. d. a. rc. m. superscr. Tum Δ Fl. d. *καὶ ἁρπαγὰς καὶ τυραννίδας.* Part. *τε* abest a H, *τε* post *λύκων* om. H. — *ἢ ποῖ*] Sic Ald. Bass. 1. 2. cum libris Mss. Steph. *ἦ ποῖ*, quod Forster. iam correxerat. Ficinus: *num alio has migrare dicendum est?* Dein libri edd. cum Mss. *φαμέν*, Eus. Theod. *φαῖμεν*, quod Turnebus iam receperat, quem secuti sunt Fisch. Beck. Bekk. et Stallb. (ed. Goth.) Steph. in marg. „*Π φαῖμεν.*“ Heind. retinuit *φαμέν*, partic. *ἄν* arbitratus commode h. l. trahi posse ad v. *ἰέναι*. Quod *Rückert.* Ed. Pl. p. 138. approbabat. Immo *ἄν* ad *φαῖμεν* pertinet (vern. *meinen wir wohl.*) Pro *ἰέναι* Π Φ G Tub. *εἶναι*, Cl. *εἶναι.* Tum edd. superiores *δηλαδὴ*. Iam Forst. scribi iusserat *δῆλα δή*. Sq. *τἄλλα* refertur ad *γένη*, et *τἄλλα οἷ* est: *in quae alia animantium genera*, proprie: *quaenam reliqua animantium genera sint, in quae animus quisque migraturus sit pro studii et morum similitudine? Rückert.* l. l. accipiebat *τἄλλα*: *das Uebrige.* Immo sensus est, ut patrio eum sermone exprimamus: *Ist es nicht offenbar, in welche der übrigen Thiergeschlechter jede Seele je nach der Aehnlichkeit ihrer Lebensweise wandern wird?* Male Wytt.: *quocunque quaeque iverit, iverit secundum similitudinem consuetudinis;* qui sensui consulendum arbitrabatur „*ᾗ* (sic enim legit pro *οἷ*) *ἄν ἑκάστη* inter duo commata ponendo.“ Miramur virum doctum a sententia adeo potuisse aberrare. Tum pro *ᾗ* recte Fisch. ex Aug. recepit *οἷ*. Pro *ἑκάστη* autem Cl. Π Φ G Vindd. c. d. et Tub. cum corr. E et

rc. Γ ἕκαστα, Δ ἕκαστον, Fl. i. ἑκάστα, Fl. d. ἕκαστον. Ficinus: *Similiter et in ceteris. abeunt enim in ea genera quaelibet quibus in vita mores similes contraxerunt.* Atque his obtemperandum erat libris; recte enim ἕκαστα, neutrum, habet, licet praecesserit masculinum τοὺς μεμελετηκότας et femininum τὰς τοιαύτας (ψυχάς); neutrum enim pronominum et vocum πᾶς, ἄλλος, ἕκαστος al. poni solet, ubi ad nomen refertur alius generis, praesertim feminini, v. ad. Legg. p. 80. *Heind.* ad Phaedon. p. 139. sq. *Matth.* Gr. p. 819. sq. *Bernh.* Synt. p. 430. Sic v. c. Tim. 41. E: ὅτι γένεσις πρώτη — ἔσοιτο τεταγμένη μία πᾶσιν (quod refertur ad ψυχάς). Scriptura igitur ἑκάστη ex interpretatione fluxit. Iam ἕκαστα revocato pron. αὐτῶν non ad γένη illa refertur (ut Stallb. interpretatur: *pro similitudine morum et studiorum, ipsi cum illis communium*), sed ad ἕκαστα, i. e., ad animos. De plurali ἕκαστα — αὐτῶν (i. q. ἑκάστη — αὐτῆς) v. *Matth.* Gr. p. 819. sq. Pro αὐτῶν J αὐτὰς. Dein Δ μελλο ης. Fl. a. Zitt. δῆλον δέ, Fl. d. δηλαδή. — καὶ τούτων] Sensus: *quemadmodum una sola virtus felicitatis est effectrix, sic etiam horum animorum, quibus, quippe a rebus terrestribus non plane sevocatis, in aliorum animantium corpora migrandum est, felicissimi sunt qui virtuti, quamvis populari et civili, studuerunt.* Quem quidem sensum non perspexit Wytt. haec scribens: „Mirum accidit, hos popularis et civilis virtutis studiosos adiungi istis vitiosis et flagitiosis, et in commune genus τῶν ἀνθρώπων, p. 41. l. 21. nominatum, poni: qui omnes, sive meliores sive peiores, distinguuntur a philosophis.“ (B.). Immo opponuntur inter se οἱ ἀδικίας τε καὶ τυραννίδας καὶ ἁρπαγὰς προτετιμηκότες et οἱ τὴν δημοτικήν τε καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν ἐπιτετηδευκότες; neque verba καὶ τούτων referuntur ad illos, τοὺς ἀδικίας — προτετιμηκότας, sed ad interiecta: δῆλα δὴ καὶ τἆλλα οἷ ἂν ἕκαστα ἴοι κατὰ τὰς αὐτῶν ὁμοιότητας τῆς μελέτης (h. e., ad eos, qui in alia animantia, non in asinos, lupos, milvos cet., migrant). — εἰς βέλτιστον τόπον] Praep. εἰς om. YHJL Fl. b. Zitt. pr. E et Fl. i. Dein Vat. δηλωτικήν, in marg. δημοτικήν. De populari hac et civili virtute v. Conv. 209. A: πολὺ δὲ μεγίστη — καὶ καλλίστη τῆς φρονήσεως περὶ τὰς τῶν πόλεών τε καὶ οἰκήσεων διακοσμήσεις, ἣ δὴ ὀνομά ἐστι σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη. Qui quidem locus Ciceroni videtur obversatus esse de Finn. V, 23: *In omni autem honesto, de quo loquimur, nihil est tam illustre nec quod latius pateat* (hoc est gr. καλλίστη et

μεγίστη), *quam coniuncto inter homines hominum et quasi quaedam societas et communicatio utilitatum et ipsa caritas generis humani* cet. Cf. *Plotin.* Ennead. I, 2. *Macrob.* in Somn. Scip. I, 8. al. Laudat hunc locum *Alcinous* Introd. c. 27. Part. τε post v. *δημοτικήν* om. *Π* Tub. Eus. et pr. Cl. —

σωφροσύνην τε] τε om. L. Dein pro *πῇ* Aug. B *ποῖ*, Ξ *πῶς*. Tum *Δ δὲ Π ὅτι οὐ*, in Cl. *ὅτι οὔ τ.* — *τούτους*] Stob. Eus. *τούτοις*. Tum *πολιτικόν τε καὶ ἥμ.* cum Heind. Bekk. et Stallb. dedimus pro *πολιτικὸν καὶ ἥμ.* e Cl. *ΔΠΦGs* Fl. d. et Tub. Conferri potest cum hoc loco *Theodor.* Or. V. de provident. p. 365. A: *ἔστι γὰρ ἰδιῶν καὶ τῶν πτηνῶν τὸ σμικρότατον γένος, τὰς μελίττας, πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν αἱρουμένας βίον.* p. 366. C: *πολιτικὸν γὰρ βίον μιμεῖται τὰ σμήνη τῶν μελιττῶν.* Cf. eund. XI. p. 651. D. 652. B. — *ἤ που*] Haec usque ad *γένος* om. J et Tub., in Fl. b. in marg. a m. rec. adscripta. Par. *ἦπον*, Ven. b. *ἦπου* cum gl. *ἴσως, σχεδόν.* — *ἢ καὶ εἰς τ.*] *ἤ* om. *ΓΛΥCEHL* Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug. et Zitt. Tum L et Niceph. Schol. *ταυτό γε.* Post *ταὐτόν* verbis *ἀνθρώπινον γένος*, quibus *ταὐτόν* explicatur vel definitur, praemittitur art. *τὸ*, v. *Math.* Gr. p. 567. Add. *Bernh.* Synt. p. 322. Tum Fl. d. *ἀνθρώπειον.* De v. *ἄνδρας μετρίους Fisch.*: „*viri boni*, qui sunt temperatis moderatisque moribus, moderati et temperantes in omnibus vitae partibus.“ — *Εἰς δέ γε θεῶν*] Niceph. *θεοῦ. Δ καὶ μὴ.* Meib. in marg. Bass. 2. ante *μὴ* inseruerat *εἰ* e cod. rel.

P. 534. *ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομαθεῖ*] *Δ* οὐδ' *ἄλλῳ* C *ἢ τῷ φιλ.* G. Tub. et Cl. cum *Π* a pr. m. *ἀλλ' ἢ τῷ φιλ.* Aug. et cod. Iambl. Rig. *ἀλλὰ ἢ τῷ φ.* Atque hoc *ἀλλ' ἢ τῷ φιλομ.* recte iam Fisch. commendaverat, idque Bekk. rite reposuit. Etenim pro *ἀλλ' ἢ* scriptum erat partim *ἀλλὰ ἢ*, partim (ut in Paris.) *ἄλλο ἢ*, atque hoc posterius transit in *ἄλλῳ ἢ*. Locus sanissimus evadit restituto *ἀλλ' ἤ*; sic, enim, ubi oppositio infertur, post *οὐ* poni solet *ἀλλά*, voce priore (h. l. *φιλοσοφήσαντι*) cum vi repetita (*φιλομαθής* enim et *φιλόσοφος* idem designant, v. Polit. II. 376. B. Infra p. 83. B. Schol. Synes. *περὶ ἐνυπν.* p. 107. Turn. Plura congessit Wytt. ad h. l.). De hac orationis amplificatione vid. nostra ad Gorg. p. 452. E. et *Math.* Gr. p. 1312. Bene Schleierm.: *In der Götter Geschlecht aber ist wohl keinem, der nicht philosophirt hat — vergönnt zu gelangen, sondern nur dem lernbegierigen.* Heind., qui scriptura *ἀλλ'*

ἢ τῷ φιλομαθεῖ nihil profici iudicabat, hanc germanam fuisse suspicabatur; ἀλλὰ μόνῳ τῷ φιλομαθεῖ. Τούτων ἕνεκα; praeterea annotavit nec Ficinum posterius ἀλλὰ expressisse vertentem: *In deorum vero genus nulli fas est pervenire praeter eos qui discendi cupiditate flagrantes et philosophati sunt et puri penitus decesserunt. Horum quidem gratia* cet. *Kiessling.* ad Iambl. p. 196. volgatam ita tuebatur scripturam ut poneret notionem participii φιλοσοφήσας repeti adiectivo τῷ φιλομαθεῖ, quia verbis οὐ θέμις oratio quasi denuo resumeretur, idque eo facilius defendi, quod in seqq. vox φιλομαθής potissimum urgeretur. *Wyt.* Platonem scripsisse putabat: εἰς δέ γε θεῶν γένος μὴ οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομαθεῖ φιλοσοφήσαντι καὶ παντελῶς καθαρῶς [sine dubio scribere volebat vir doctus καθαρῷ] ἀπιόντι, i. e., *In deorum autem genus nefas est alii pervenire, quam doctrinae studioso philosophato et plane puro abeunti.* Quod licet consentiat cum Ficini interpretatione, tamen pro nihilo est ducendum. Beckio verba ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομαθεῖ ex notatione antiqua duplicis scripturae exstitisse videbantur. Denique Stallb. v. ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομαθεῖ opinabatur a sciolo adiecta esse, qui illa μὴ φιλοσοφήσαντι interpretari voluisset. „Quae quum in textum irrepsissent, alius pro ἄλλῳ correxit ἀλλά, quod itidem temere in ordinem receptum et alieno loco illatum est.“ Quae quidem omnia inania esse, quae supra posuimus declarabunt. — ὦ ἑταῖρε] om. Δ ΦGs et in Fl. d. superscr. est; J post σμμία ponit. Tum φιλοσοφοῦντες pro φιλόσοφοι scribunt Cl. ΔΠΦGs Fl. d. Vindd. 1. 4. et Tub., quibus rite paruerunt Bekk. et Stallb., etsi alterum quoque per se recte habet, ut 83. B: ἡ τοῦ ὡς ἀληθῶς φιλοσόφου ψυχή. Ib. E: Τούτων τοίνυν ἕνεκα — οἱ δικαίως φιλομαθεῖς κόσμιοι εἶσιν. Sophist. 216. C: οἱ μὴ πλαστῶς, ἀλλ' ὄντως φιλόσοφοι. al. — ἀπέχονται] Tub. et pr. Π ἔχονται. Tum τὸ om. J. Dein πασῶν scribunt Δ ΦGs Fl. d. Tub., in Fl. d. ἁ rubrica superscriptum. Tum ἑαυτοὺς Cl. Vat. Ven. b. Fl. d. Tub. et Iambl., quod Stallb. recepit. Ven. a. Fl. b. Zitt. αὐτούς. Dein pro οὔτε Cl. ΔΠCHJ Par. Florr. a. b. c. d. i. m. praestant οὔτι, quod recte iam Heind. recepit, bene monens optime sic praecedentibus annecti οὔτι οἰκοφθορίαν — φιλοχρήματοι, sequentia autem οὐδὲ αὖ ἄτιμ. per se integram efficere sententiam: In Iambl. libris

οι

p. 196. scribitur οἰχί, Φ οὔτι, E οὔτοι, Aug. ὅτι. Vocem οἰκοφθορίαν, *rei familiaris iacturam*, explicuit *Wyt.* ad Plut. Opp. Moral. p. 12. B. Proxime J ὥσπερ καὶ οἱ. De

part. καὶ vocem οἱ πολλοὶ cum adiectivo φιλοχρήματοι copulante v. *Matth.* Gr. p. 830. — ἀτιμίαν] Δ Fl. d. ἀδοξίαν τε καὶ ἀτιμίαν. In Fl. c. vox μοχθηρίας punctis notata. Zitt. καὶ μοχθηρίας. Tum G δεδοικότες. Iambl. καὶ οἱ φιλότιμοι. Δs Fl. d. ἔπειτ'. De partic. ἔπειτα post particip. posita v. ad Protag. p. 20. — Οὐ γὰρ ἄν] ἄν om. pr. Ξ. Dein L ὦ Σώκρατες ἔφη. Tum Venett. a. b. Florr. d. i. Par. Tub. Aug. et Zitt. μὰ Δία pro μὰ Δί', quibus paruerunt Fisch. et Stallb. —

ἔφη, ὦ Κ.] V. ἔφη om. ΔΠ Tub., in marg. habet D Cl. Tum J ὁ pro ὦ. Cl. Ven. b. et Tub. ἑαυτῶν scribunt pro αὑτῶν (Venet. a. Florr. b. d. Aug. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. αὐτῶν). Illud, ἑαυτῶν, Stallb. ed. Weigel. receperat. In seqq. post ἀλλὰ e praegressis οἷς intell. οἳ; V. *Matth.* Gr. p. 881. — σώματα πλάττοντες] Venet. b. Tub. σώ-

α

ματι, Cl. σώματι. Fisch. legi volebat σῶμά τι, et σῶμα πλάττειν idem esse arbitrabatur, quod σῶμα θεραπεύειν; at vero *fingere* et *formare* non potest idem esse quod *colere* et *fovere*, ut recte iam Heind. monuit, qui iure etiam in plurali σώματα offendit. Wytt. pluralem σώματα eo pertinere putabat, quod una anima plura deinceps migrando corpora occuparet, et Stallb., qui interpretatur: *neque corpus unice colunt et fovent*, pluralem positum esse iudicabat, quia sermo esset de iis omnibus, qui corporis maiorem curam gererent quam animi. „Quid," inquit, „quod isto multitudinis numero res ipsa etiam gravius et maiore cum contemtu significatur, quam numero singulari." Quae quidem, licet *Rückert.* Eclog. Pl. p. 139. assenserit, minime mihi probantur: neque enim πλάττειν valere potest *unice colere et fovere* (quod Wytt. attulit e Plotino Ennead. V. 3. p. 505. A: τὴν πλάττουσαν τοῦτο ψυχήν, id alium habet sensum), neque σώματα pro genuino equidem habuerim, quum libri praestantissimi σώματι exhibeat; quod quidem Heindorfium iure adduxerat ut in verbo πλάττοντες existimaret latere verbum significatu *serviendi blandiendique* praeditum. Sed pro nihilo est quod coniecit λατρεύοντες. Immo scribendum σώματι πράττοντες pro σώματα πλάττοντες; quo quidem et σώματι e libris praestantissimis restitui potest et sensus exsistit is quem orationis cohaerentia efflagitat. Πράττειν enim τινί, Latinorum *facere cum aliquo* (vern. *es mit einem halten*), est *favere* vel *studere alicui*, vid. Steph. Thesaur. Gr. L. III. p. 521. H.; cuius contrarium est, quod sequitur, ἐναντία τινὶ πράττειν (v. Convir. 193. B. bis), *alicui adversari.* — ὅπῃ ἔρχονται] Fl. d.

ὅποι ἔρχ. Fl. i. ὅπη. Respexit h. l., ut videtur, *Plotin.* Enn. IV, 4. p. 440. Dein cod. Iambl. Rigalt. τράποται pro τρέπονται. Tum pro ἐκείνῃ L et Fl. c. ἐκεῖνοι, Fl. d. ἐκείνη ἑπομένη. — γιγνώσκουσι] Sic Vat. Venn. a. b. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Zitt. et Iambl. pro γίνωσκουσι. Cl. γινώσκουσι. Ceterum παραλαμβάνειν, *accipere*, is dicitur cui aliquid traditur (h. l. corpus in disciplinam vel institutionem, ut liberetur a corporis vinculis. —

διαδεδεμένην] As Ven. a. Fl. d. δεδεμένην (in E Fl. d. δια rubrica superscr.) Zitt. διαδεχομένην. De corpore, animi carcere, v. ad. Phaedr. p. 443. Bene *Fisch.*: „διαδεδεμένη ἐν τῷ σώματι dicitur ἡ ψυχή, quia animus in corpore, tamquam in carcere, est, eiusque sensibus, velut vinculis, adstrictus tenetur: unde mox ὁ δεδεμένος, *captivus* vocatur; sed προσκεκολλημένη, quia animus cum corpore ita est copulatus, ut omnia consideret interveniente corporis et eius sensuum opera atque ministerio.“ Pro προσκεκολλημένην Ambr. s. προσκεκωλυμένην. *Iambl.* Adhort. ad philos. c. VIII. p. 136. (Kiessl.): ἔοικεν ἡ ψυχὴ διατετάσθαι καὶ προσκεκολλῆσθαι πᾶσι τοῖς αἰσθητικοῖς τοῦ σώματος μέλεσιν. — δι' εἱργμοῦ] Sic edd. et mss. praeter Aug., qui hic et paulo post scribit δι' εἰργμοῦ. Sed v. *Eustath.* ad Odyss. ά p. 14. Bas. et *Matt.* de dialect. ib. Sturz. p. 88. Tum pro τούτου C et Fl. m. τούτων, H τοῦτο, Zitt. τοῦτον. Proxime Fl. b. d. Ald. Bass. 1. 2. et Iambl. αὐτὴν δι' αὐτῆς. Quod Steph. reposuit αὐτὴν δι' αὑτῆς, id confirmant Vat. Venett. a. b. Florr. a. c. d. i. Par. et Zitt. — πάσῃ] L μέσῃ. Tum χυλινδουμένην pro χαλινδουμένην scribunt Cl. ΓΔΑΠΦEGHIJs Fll. b. d. Tub. Aug. Iambl. et Bas. 2., quos recte secuti sunt Fisch. Heind. Beck. Bekk. et Stallb. Quod sequitur τὴν δεινότητα non est *diritatem*, ut interpretati sunt Fisch. et Stallb., sed *vim perniciosam*, quae recte corpori, tamquam carceri, attribuitur, quippe quod id agat s. enitatur ut, quam maxime possit, ipse constrictus (animus) adiutor sit constringendi s. ut animus suam ipse colligationem adiuvet. Δι' ἐπιθυμίας εἶναι, quod Heind. passivo acceperat sensu (ut claustrum diceretur appeti ab eo, qui his constrictus vinculis teneretur) est *appetere*, *id agere ut* —, *eniti*; v. interpp. ad Viger. de idiot. p. 585. Herm. et *Matth.* Gr. p. 1149. Prò ὅτι Flor. d. ὃ, deinde δι' om. Δ et Tub. Partic. ὡς pro ὥστε positam esse Heind. existimabat. Stallb. interpretatur: *quippe quod cupide quasi circum-*

spiciat, quomodo ille ipse, qui devinctus est, maxime ad id conferat, ut captus teneatur. Sed v. quae ad Phaedr. p. 242. sq. de part. ὡς cum ἄν et optativo iuncta disputavimus. *Seager.* in Diar. Class. XXXII. p. 48. suspicabatur legendum esse ἐστὶ καὶ ὡς. Quod tantum attulisse satis est. Pro dativo vero τῷ δεδέσθαι sine dubio scribendum est τοῦ δεδέσθαι, quod Heind. iam annotavit; ξυλλήπτωρ enim, a v. συλλαμβάνειν ductum (de quo v. Lexic. Xenoph. IV. p. 128. sq.) genitivum rei efficiendae vel perferendae et personae, si apponitur, dativum efflagitat, ut *Xenoph.* Memor. II, 2. 12: καὶ ἀγαθοῦ τέ σοι γίγνηται συλλήπτωρ. Ib. II, 1. 32: ἀγαθὴ δὲ συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων, al. Vid. *Matth.* Gr. p. 633. Dativum τῷ δεδέσθαι *Rückert.* Eclog. Plat. 140. tuebatur laud. Leg. I, 645. A: δεῖν δὴ τῇ καλλίστῃ ἀγωγῇ τῇ τοῦ νόμου ἀεὶ ξυλλαμβάνειν et *Eurip.* Med. 807: νόμοις βροτῶν Ξυλλαμβάνουσα. At vero hic dativus non est rei *efficiendae*, sed *sustentandae*; rei enim (v. c. legibus), tamquam personae, opitulamur, si eam sustentamus, salvam conservamus, defendimus, alia generis eiusdem. —

γιγνώσκουσιν] Florr. d. m. Aug. Zitt. γινώσκουσιν. 83
Deinde ὅτι om. pr. Γ, οὕτω deest in Zitt. et Iambl. cod. Rigalt. De v. παραμυθεῖται (*admonet*) v. ad p. 70. B. — λύειν] Flor. d. λίαν. Deinde Zitt. μεστὴν. Pro ὀμμάτων L et Iambl. cod. Rig. ὀνομάτων. L ἅπάσης, et pro ὄντων Zitt. ὄντων, Δ Φ G s Fl. d. ἀκοῶν, in Fl. d. ὄντων superscr. Tum cod. Iambl. Rig. Par. et ed. Kiessl. καὶ διὰ τῶν. — πείθουσα δὲ] Η π. δὴ. Tum Δ Φ G s Fl. d. ἀποχωρεῖν (quod in Fl. d. emendatum est). Fl. á. b. d. Aug. et Iambl. cum Ald. Bass. 1. 2. εἰς αὐτὴν. — πιστ. δὲ μηδ.] Δ Fl. d. πιστ. δὲ καὶ μηδ. Tum Iambl. ἀλλ' αὐτὴν. Dein Zitt. αὐτῇ. — ὅ τι ἂν νοησ.] Iambl. Ald. Bass. 1. 2. ὅτι, Aug. ὅ. Quod sequitur τῶν ὄντων (pendens illud quidem e pron. relativo ὅ τι) Serran. expressit voce *rerum*, Steph. in marg. *inter illa quae sunt.* —

ὂν ἄλλο] Par. ὄν, ἄλλο, Aug. ὂν ἄλλῃ. V. δι' B
ἄλλων (*per corpus eiusque sensus*) opposita sunt praegressis αὐτὴ καθ' αὑτήν, sicut ἐν ἄλλοις ὂν ἄλλο (res sensibus subiectae ac mutabiles, ut alio loco vel aliis rebus adiunctae aliae videantur. Cf. Phaedr. 247. D; Conv. 211. A. Annot. ad Phaed. p. 419. Male Wytt.: *quum in aliis sensibus aliud appareat*) et αὐτὸ καθ' αὑτό (quo forma designatur per se constans eademque semper manens) inter se opponuntur.

P. 536. *αὐτὴ ὁρᾷ*] Ven. b. Ald. Bass. 1. 2. Iambl. *αὐτῇ*. Correxit *M*cib. in marg. Bas. 2. et hoc et sq. *ἀηδές*. — *ταύτῃ οὖν*] *Φ*s τ. δ' *οὖν*, G *δὲ*. Tum Iambl. p. 200. (Kiessl.) *τοῦ ἀληθοῦς φιλοσόφου*. De part. *οὕτω* participium excipiente v. ad Protag. p. 95. — *ἐπιθυμ. καὶ λυπῶν*] *ΔΦ*Gs Fl. d. *λυπῶν καὶ ἐπιθυμιῶν*. Proxime *καὶ φόβων* desunt in codd. Iambl. Par. Ciz. et ed. Kiessl. Dein Vat. Ven. a. *καθόσον*. — *ἢ λυπηθῇ*] Vat. Ven. b. Fl. d. et rc. *Π ἢ λυπηθῇ ἢ φοβηθῇ*. Tub. om. *ἢ λυπηθῇ*, in Cl. et *H* in marg. apposita. — *τοσοῦτον κακὸν*] *Γ κακὸν τοσοῦτον*. Ceterum *τοσοῦτον*, quum in sqq. opponatur *μέγιστον* et *ἔσχατον κακόν*, est *tantillum* s. *tam exiguum*, ut Polit. X. 607. C: *οἴει ἀθανάτῳ πράγματι ὑπὲρ τοσούτου δεῖν χρόνου ἐσπουδακέναι, ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ τοῦ παντός*; Xenoph. Mem. Socr. II, 4. 4: *τοσοῦτον* (*tam parum*) *αὐτοὺς τῶν ἄλλων φροντίζειν*. Etenim *τοσοῦτον* in mera quoque ponitur magnitudine, ex qua si res inter se comparatae iudicantur, aliae maiores, aliae minores videantur necesse est. Velut homines magnum esse malum putant aegrotare vel impensam facere; hoc autem exiguum vel nihil putat philosophus ad malum hoc omnium extremum, quod animus corpore plane constringitur, ut nihil aliud suave aut insuave, verum aut falsum habeat, nisi quod corpus tale existimet. Hoc vero sensu etiam plene ponitur *τοσοῦτον μόνον* (Protag. 339. A. Theaet. 210. C. Sophist. 258. B. Conv. 215. C. al.), v. *Sturz*. Lexic. IV. p. 320. Dein *ὅσον* est *qualo* s. *quod* (quis existimarit) et refertur non solum ad *τοσοῦτον* (ut sit *quantum*), sed ad *οὐδὲν τοσοῦτον κακόν*, quae una continentur notione (vern. *dass er nicht ein so kleines Uebel dadurch erleidet, als er meint*, wenn er nehmlich erkrankt — *sondern vielmehr das grösste* cet.). Atque *ὅσον* etiam pro simplici relativo *ὅ* poni constat. Dein *ἀπ' αὐτῶν* est *ἀπὸ τοῦ ἡσθῆναι ἢ λυπηθῆναι ἢ φοβηθῆναι* al., i. q. *ἀπὸ τῶν ἡδονῶν ἢ λυπῶν* cet. De praepos. *ἀπό*, originem vel causam designante, v. *Matth*. Gr. p. 1129. sq. — *ὅσον ἄν*] Cl. *ΓΔΛΠΦ* CEGHJs Florr. a. b. d. i. m. Tub. et Aug. *ὧν ἄν*, Iambl. *ὡς ἄν*, Ald. *ὅσων ἄν*, Bas. 2. *ὅσον ὧν* Cornar. p. 8. corrigebat *ὅσον ὧν ἄν τις*, vertens: *nullum tantum malum ab his ipsis perpetiatur, quantum quis ab aliis pati se putasset*. Pron. *ὧν* Heind. videbatur ex scripturae compendio natum esse. Suspicari possis antiquitus scriptum fuisse: *οὐδὲν τοσούτων κακῶν — ὧν ἄν τις οἰηθείη*. Quamquam *ὅσον ἄν* Ven. a. Fl. c. Par. Zitt. et Bas. 1. praestant, quod recte cum Steph. Forst. et Fisch. recentiores exhibuerunt. Ficinus

quoque hanc agnoscit scripturam vertens: *haud tantum ab his duntaxat pati malum, quantum quis forsan existimarit.* In seqq. pron. τι om. Ven. a Florr. c. m. et Zitt. In Iambl. διὰ τῆς ἐπιθυμίας. —

πάντων] om. L. Dein pro volg. κακῶν Cl. ΔΠΦC CGJs Tub. Aug. et Iambl. κακὸν. In Tub. τε καὶ κακὸν, Fl. d. τε καὶ κακῶν ἔσχατον. In Zitt. τε abest. Ficinus: *sed quod malorum omnium maximum extremum, turpissimum est perpeti.* V. ἐστὶ om. ΔΦGs. Dein Cl. πάσχοι, Ven. b. πάσχοι. Proxime οὐ om. Δ et Iambl. καὶ συλλογίζεται. — Ὅτι ψυχὴ] Sic Cl. ΓΔΠGs Tub. et Aug. pro volg. ὅτι ἡ ψυχὴ. Articulum ἡ defendebat *Rückert.* Eclog. Plat. 141. ita ut sumeret h. l. non in universum de anima agi, sed de anima humano, animum igitur hic „in concreto accipi." Immo animum hic significari in universum adiecta verba παντὸς ἀνθρώπου declarant; neque enim hac in disputatione ψυχὴ alia intelligitur quam humana (v. 79. B.). Ab animo vero humano in universum cogitato (ψυχὴ παντὸς ἀνθρώπου) discernitur in seqq. ψυχὴ ἀνδρὸς φιλοσόφου. Tum v. ἢ λυπηθῆναι σφόδρα om. F. In G exstat καὶ ἢ σφόδρα λυπηθῆναι. Dein Bass. 1. 2. ἐπίτω καὶ, Steph. σφόδρα, ἐπὶ τῷ καὶ ἡγεῖσθαι. Recte ἐπί τῳ scribunt ΓΔΞΥΦEHJs Ven. a. Fl. d. Par. Tub. Zitt. cum Ald. Bass. 1. 2. In Iambl. cod. Ciz. ed. Kiessl. et Aristip. ἐπὶ τούτῳ. — πάσχῃ] Cl. πάσχει, Ven. b. πάσχει, C et Florr. a. m. πάσχοι, Par. πάσχοι. Dein pro volgato verborum ordine ἐναργέστατόν τε καὶ ἀληθέστατον εἶναι recepimus cum Bekk. et Stallb. ἐναργ. τε εἶναι καὶ ἀληθ. e Cl. ΓΔΛΞΠΥΦCGHJs Ven. a. Florr. a. b. c. d. i. m. Tub. Zitt. et Iambl. In Aug. εἶναι desideratur. — τὰ ὁρατά] Sensu postulante (*haec autem potissimum ea sunt quae cerni possunt*) Heind. articulum τὰ a praecedente syllaba absorptum interiecit, quem iure audiverunt Bekk. et Stallb. Sic 78. C: ταῦτα μάλιστα εἰκὸς εἶναι τὰ ἀξύνθετα, al. V. *Math.* Gr. p. 546. sq. *Rückert.* Eclog. Pl. p. 141. retinuit ὁρατά sine artic. vertens: „*haec autem maxime sub oculos (sensus) cadunt. Diese Dinge sind am meisten sichtbar.*" Immo hic est sensus: *Dieses aber* (int. was mit dem Körper zugleich die Seele erfreut oder betrübt) *ist vor allem* s. *vorzugsweise das Sichtbare* s. *Sinnliche.*

ψυχὴ] Sic sine artic. scribunt Cl. ΓΔΞΠCGHL D

Ven a. Florr. a. m. Par. Tub. Zitt. et Iambl. Bene *Fisch.*: „Et sane rectius ita legitur, quum sequatur ὑπὸ σώματος, non ὑπὸ τοῦ σώματος," et *Heind.* p. 38: „ubi aliquo inter se modo iuncta duo nomina pariter aut definita sunt aut indefinita, articulum Graeci aut praefigunt utrique, aut in utroque omittunt." V. *Matth.* Gr. p. 554. sq. — ὑπὸ σώματος] Zitt. ἀπὸ τοῦ σώματος. Quae sequuntur Ὅτι ἑκάστη ἡδονὴ cet. laudantur in Nicephori Schol. ad Synes. de insomn. p. 357. D. In Iambl. cod. Rig. pro ὅτι scribitur ἐπὶ, quod Kiessl. p. 202. mutavit in ἐπεὶ. — ὥσπερ ἦλον] *Plutarch.* Conviv. VIII, 2. p. 718. D: τὸ γὰρ ἡδονῆς καὶ ἀλγηδόνος ἦλος, ὃς πρὸς τὸ σῶμα τὴν ψυχὴν προσηλοῖ, μέγιστον κακὸν ἔχειν ἔοικε, τὸ τὰ αἰσθητὰ ποιεῖν ἐναργέστερα τῶν νοητῶν. Cf. *Clemens Alex.* II, 20. T. I. p. 486. Pott. *Porphyr.* de abstin. I, 38. *Iambl.* vit. Porphyr. p. 450. Kiessl., ubi v. Küster. *Procl.* in Polit. p. 383. al. V. *Wytt.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 125. sq. et ad h. l., ubi Bentl. citavit ad Horat. illud Satir. II., 2. 79: *Atque affigit humo divinae particulam aurae.* — ταῦτα ἀλ. εἶναι] Tub. ἀληθῆ εἶναι ταῦτα. Dein καὶ om. pr. Γ. V. φάναι quod sequitur sensu, ut assolet, iudicandi s. statuendi positum est, velut supra 82. A. Protag. 338. D. Gorg. 446. C. Polit. 286. B. 303. C. Parm. 130. C. Phileb. 26. D. Pol. VI. 508. B. al. — ἀναγκάζεται] H ἀναγκάζετο. Dein ΔΦGs Fl. m. ὁμότροφός τε καὶ ὁμότροπος, Cl. ὁμότροπός τε καὶ ὁμοίτροφος. Zitt. ὁμοιότροπός τε καὶ ὁμότροφος. Volgarem verborum ordinem Ficinus quoque agnoscit vertens: *cogitur, ut puto, eiusdem moris eiusdemque alimoniae fieri.* De paronomasia ὁμότροπος et ὁμοίτροφος, attulit Heind. Lachet. 188. B: ἐμοὶ μὲν οὖν οὐδὲν ἀήθες οὐδ' αὖ ἀηδές. Adde Phileb. 17. E. Tim. 55. C. al. Cf. ad Phaedr. p. 338. et *Fr. Hermann.* ad Lucian. p. 268. Ceterum ψυχὴ dicitur ὁμότροπος exsistere, ut bene Fisch. explicat, quatenus eisdem gaudet, eisdem dolet, quibus corpus vel gaudet vel dolet, quatenus eadem appetit, eadem fugit, quae fugit aut appetit corpus, et ὁμότροφος, quatenus considerat res quae sub sensus cadunt, compositas et visibiles, non invisibiles et simplices; nam animus dicitur τρέφεσθαι considerauda rerum intelligibilium natura (84. A: τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη καὶ ὑπ' ἐκείνου τρεφομένη): quae naturae harum rerum consideratio vocatur animi τροφή. Cf. Phaedr. 246. E. 247. D. 248. B. C. al. — γίγνεσθαι] Aug. γίνεσθαι. Dein pro οἷα, quod in Steph. Forst. Iambl. p. 202. Heind. Wytt. al.

exstat, recte Fisch. reposuit *οἷα* (*ἀναγκάζεται — οἷα — ἁφικέσθαι* est i. q. *ἀναγκάζεται τοιαύτη γίγνεσθαι οἷα ἁφικέσθαι*, vern. *so zu werden, dass sie nie — gelangt*, v. *Matth.* Gr. p. 896.), quod confirmant Cl. Ξ Y Φ G J Ven. a. Zitt. corr. *Γ* et Ven. b. a manu sec. Atque hoc rite receperunt Bekk. et Stallb. Dein *Δ* Φ Gs *καθαρῶς εἰς ᾅδου*, quod Bekk. quoque recepit pro volgato *εἰς ᾅδου καθαρῶς*. Pro *καθαρῶς* autem Heind. scribi iubebat *καθαρός*, ut 67. A: *καὶ οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης*. 80. E: *ἐὰν μὲν καθαρὰ ἀπαλλάττηται*. 82. B: *μὴ φιλοσοφήσαντι καὶ παντελῶς καθαρῷ ἀπιόντι*. Sed solent a Graecis adverbia cum adiectivis componi (*καθαρῶς ἁφικέσθαι — ἀναπλέα ἐξιέναι*), v. ad Protag. p. 96. sq. et 202. — *τοῦ σ. ἀναπλέα*] Sic Cl. *Π* Tub. Par. pro volgato *ἀναπλέα τοῦ σώματος*, eosque sequuti sunt etiam Heind. Bekk. et Stallb. Etenim vox *ἀεὶ* non solum opposita est praecedenti *μηδέποτε*, sed refertur etiam ad *τοῦ σώματος* (ut fere sit: *e corpore quoque*; sic enim *ἀεί* poni constat, v. *Valcken.* ad Herod. II, 98. ad Theocr. Adon. p. 273. *Toup.* ad Longin. p. 487. Weisk. al.); quocirca sequitur *ὥστε ταχὺ πάλιν πίπτειν εἰς ἄλλο σῶμα*. Pro *ἀναπλέα* Γ Λ Ξ Y C E H J L Venett. a. b. Par. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. Iambl. et Thom. M. v. *ἰών* scribunt *ἀνάπλεα*, Φ *ἀνάπλεω*, Aug. et corr. Fl. i. *ἀνάπλεως*, quod Heind. probabat (v. *Matth.* Gr. p. 237.). Recte Fisch. attulit e Xenoph. Cyr. I, 3. 5: *ὅτι κατάπλεά* (*ἡ χεὶρ*) *σοι ἀπ' αὐτῶν ἐγένετο*, ubi vid. interpp. Antiquam videlicet formam feminini *πλέα* (a *πλέος* ductam) etiam in compositis formis loquendi usus videtur retinuisse: ut temerarium foret libris praestantissimis invitis *ἀνάπλεως* reponere. De v. *ἀνάπλεως*, *pollutus* s. *inquinatus*, v. *Ruhnk.* ad Tim. p. 27. — *πίπτειν*] pr. Ξ *πίπτει*. Verbo *πίπτειν*, quod in seminibus frequentatur, sequens *ὥσπερ σπειρομένη ἐμφύεσθαι* respondet, ut scite Fisch. monuit. —

τοῦ θείου] *τοῦ* om. *Δ*. Dein pr. G *οὐσίας* pro *συνουσίας*. — *οἱ δικαίως φιλομαθεῖς*] *vite* s. *ita ut par est philosophantes*, i. q. 67. B: *τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς*. Vern. est: *recht* s. *auf die rechte Weise*, non *mit Recht*, ut Wytt. intelligebat, qui pro contrario habebat quod supra 72. A. positum: *οὐδ' ἀδίκως ὡμολογήκαμεν*, ubi est vern. *nicht mit Unrecht*, h. e., *mit Grund*. Sophist. 253. E: *πλὴν τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι*. Cf. *Taylor.* ad Aeschin. p. 586. Reisk. — *κόσμιοί τ' εἰσὶ*] Sic *Δ* Φ Gs Fl. d., etiam in Cl. et *Π τ'*, quo edd. carent, superscr. Ceterum *κόσμιοι* dicuntur temperantes et *ἀνδρεῖοι* qui cupiditati-

bus resistunt nec earum illecebris se duci sinunt. Tum Vat. et Fl. d. *καὶ οὐχ*, quod est Latin. *non* (vern. *nicht aber*), v. ad Protag. p. 142. Atque hoc gravioris sensus causa vide ne recipiendum sit. Ficinus: *non autem illorum, quorum gratia censet vulgus.* Sensus est: *non propterea ne rem amittant et existimationis iacturam faciant.* Vid. p. 82. C. Ante v. οἱ *πολλοὶ Δ* interponit *καὶ*. —

οἴει] G *οὐκ οἴει*. — *Οὐ γὰρ ἀλλ' οὕτω* cet.] Sic 84
edd. superiores. In Vat. Venett. a. b. Florr. d. i. m. Par. Zitt. *Οὐ γάρ· ἀλλ' οὕτω*. Atque ita iam Forst. scripserat, quem Fisch. secutus est. Ficinus: *Non certe. Sed ita veri philosophi animus cogitaret* cet. V. ad Phaedr. p. 601. Idem dederunt Wytt. et Stallb. Proxime J *ψυχὴν*. Fisch. invitis libris dedit *ἡ ψυχή*. Tum pr. G *σοφίαν* pro *φιλοσοφίαν* et J *χρῆν* pro *χρῆναι*. — *ἑαυτὴν*] G *καὶ ἑαυτὴν*. *Δ ΦL* Florr. c. d. i. *αὐτὴν*. Cod. Iambl. Rig. *ἑαυτὸν*. Tum *αὖ* om. *Δ Φ* Gs Florr. c. d. et Zitt. *Scager.* Diar. Class. XXXII. p. 48. corrigebat *καὶ πάλιν*, male. Dein Cl. *ἐγκαταδεῖν*, in marg. *ἐπι*. In Pal. Crenz. (Melet. I. p. 105.) sic mutilatus est locus: *λύειν καὶ πάλιν ἐγκαταδεῖν κατὰ τὸν πηνελόπης ἱστὸν*. Tum cod. Iambl. Rig. *ἀνύνητον*. Ceterum *ἀνήνυτον*, quod exitum non habet, dicitur *irritum* s. *quod eventum non habet* (Legg. X, 936. C.); unde *ἀνήνυτον ἔργον* (Sophist. 264. B.), *ἀνήνυτα ποιεῖν* (Pol. VII. 531. A. Legg. VI. 780. D.), *ἀνήνυτος πόνος* (vern. *eitle Mühe*. Leg. V, 735. B. al.). Cf. de h. v. *Valcken.* ad Theocr. Adon. p. 379. Ceterum *ἔργον* intelligendum est *ἔργον φιλοσοφίας*. Animus enim philosophi, qui corporis se vinculis rursus adstringit, irritum facit philosophiae inceptum (solutionem vel liberationem). — *Πηνελόπης — ἱστὸν μεταχειρ.*] „Penelope, uxor Ulyssis, promiserat procis se nupturam ipsis esse, si telam pertexuisset suam, sed noctu retexuit, quae interdiu texuiset. v. *Erasm.* Adag. p. 323. et *Victor.* Varr. Lectt. V. 7.“ *Fisch.* Pro *μεταχειριζομένην* (sic *Δ Ξ* s et rc. G cum libris edd.) Cl. Venn. a. b. Florr. b. c. i. m. Vindd. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. Par. Tub. Aug. Zitt. et Iambl. cum ceteris Bekkeri libris *μεταχειριζομένης*. *Wytt.*: „qui sic legerunt, videntur *ἐναντίως* pro *ἀντικρὺς instar* accepisse, quasi dicatur *instar Penelopae tractantes telam*. At vulgata lectio praestat.“ Poterat *μεταχειριζομένης* proficisci etiam ab eis qui vocem *Πηνελόπης* e substantivo *ἱστὸν* pendentem pro subiecto orationis habuissent. Stallb. in. Var. Lectt. *μεταχειριζομένης* ferri posse arbitrabatur, si comma post *πράττειν* positum removeretur, ut anima diceretur „opus facere Penelopes telam pertexentis et retexen-

tis.“ Ipse tamen ed. Goth. monuit pron. *τινὰ* hanc rationem non admittere. Ficinus *μεταχειριζομένην* expressit vertens: *quasi telam Penelopes retexentem.* Neque tamen *μεταχειριζομένης*, quod libri et praestantissimi et plurimi praestant, statim reiiciendum videtur; immo genuinum existimaverit quispiam qui secum reputaverit, Graecos saepenumero participium non ad substantivum accommodare quocum ad sensum cohaeret, sed ad proxime praegressum, velut Phaedr. p. 249. B: *ἐκ πολλῶν λὸν αἰσθήσεων εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον*, ubi sensus postulabat *ξυναιρουμένων* (relatum ad *αἰσθήσεων*). V. Annot. ad Phaedr. p. 432. Hoc qui non recordatus esset, sensum opinari poterat restitui mutato *μεταχειριζομένης* in *μεταχειριζομένην.* Quocirca hoc *μεταχειριζομένην* e correctione videtur profectum esse. Posito autem *μεταχειριζομένης*, quod cum *Πηνελόπης* cohaeret, ipse animus quasi dicitur Penelope telam contrario modo texens, h. e., non retexens, ut Penelope illa nota, sed rursus contexens. Ceterum *Πηνελόπης τινὰ ἱστὸν μεταχειρίζεσθαι* proverbii fere loco dicitur qui ea quae effecerit destruit. *Cicer.* Academ. prior. II, 29: *Quid? quod eadem illa ars, quasi Penelope telam retexens, tollit ad extremum superiora?* Vox *ἐναντίως* significat eiusmodi animum contraria ratione irritum facere s. destruere id quod factum sit, siquidem Penelope retexebat telam, ipse vero rursus contexit quasi telam, i. e., rursus constringit quod philosophia solvit, dum se a philosophia fere corporis vinclis solutum ac liberatum rursus eis tradit constringendum. — *τούτων*] Tub. *τούτου.* Pron. *τούτων* refertur ad praegressa *ταῖς ἡδοναῖς καὶ λυπαῖς*, quibus omnino corporis affectiones et cupiditates significantur. Heind. *τούτων* pro *τούτου* positum referri putabat ad totum hoc quod praecessisset *τὸ ἀνήνυτον ἔργον πράττειν* etc.

P. 538. *παρασκευάζουσα*] Ald. Bas. 1. *παρασκευάζουσαν.* Particip., ut solet, verbis *ζῆν οἴεται οὕτω δεῖν* praemissum est: *ita sibi censet vivendum esse ut eorum sibi quietem et tranquillitatem comparet.* V. ad p. 67. D. Participia quae hoc excipiunt *ἑπομένη* et *οὖσα* explicant praegressum *παρασκευάζουσα: ut tranquillitatem sibi comparet eo quod* (s. *dum*) *rationem sequatur et hoc agat ut* cet. V. *Math.* Gr. p. 1117. Pro *ἑπομένη* YEHL Fl. b. *ἑπομένην*, *Δ ἐπιγομένη* (Stallb. affert e Vatic. *ἐπειγομένη*, in marg. *ἑπομένη*). Dein *Δ ἀεὶ καὶ.* — *ἐν τούτῳ οὖσα*] Ficinus: *sequens rationem ac semper in ea permanens.* Pron. autem *τούτῳ*, id quod Fisch. iam monuit, non ad *τὸν λογισμόν* refertur, sed ad verba seqq. (*τὸ ἀληθὲς — θεωμένη καὶ ὑπ᾽ ἐκείνου τρεφομένη*), quibus explicantur haec *ἀεὶ ἐν τούτῳ οὖσα.* Partic.

vero, ut solet, positum est ita ut solvi possit coniunctione *ut* cum modo finito *semperque hoc agens ut verum — contempletur eoque alatur* (v. *Matth.* Gr. p. 1115.). Bene Fisch.: „*semper hoc agens.*“ *Εἶναι* enim *ἔν τινι* est *in aliqua re versari*, *aliquid factitare* vel *agere* (vern. *etwas treiben* vel *betreiben*). V. ad Protag. p. 62. Tum art. *τὸ* om. *Γ*. Ceterum *ἀδόξαστον* dicitur quod supra opinionem (instabilem, v. 96. B.) est, igitur i. q. *γνωστόν*; *δόξα* enim et *ἐπιστήμη* inter se opponuntur, ut *δοξαστόν* et *γνωστόν*, v. Polit. V. 476. D. 477 B, 478. A. D. Theaet. 190. A. Sophist. 263. sq. Conviv. 200. A. al., quibuscum conferenda sunt *Aristotel.* Analyt. poster. I, 33. Ad *ἀδόξαστον* Meibom. in marg. Bas. 2. adscripserat „*ἐν* vel *εὖ*.“ Tum Bass. 1. 2. *θεομένη*. —

ζῆν τε οἴεται οὕτω δεῖν] Sic *Δ Φ* Gs Fl. d. pro volg. *ζῆν τε οἴεται δεῖν οὕτως*. Illud Bekk. quoque reposuit. Cl. vero *Π* Tub. et Iambl. *ζῆν τε οἴεται οὕτω δεῖν*, quod receperunt Heind. et Stallb.; recte, opinor. Proxime pro *ζῇ Δ ζῆν*. Tum *ἐκ δὲ τῆς τ. Π* Tub. et Iambl. pro volg. *ἐκ δὴ τῆς τ.*, quod Heind. Beck. et Stallb. retinuerunt. *Heind.*: „Sed aptius hoc *δὴ* in argumentationis conclusione.“ Neque tamen argumentatio hic concluditur, sed modo disputata do animo philosophia duce a corpore rebusque sensibilibus sese revocante superioribus (p. 70. A.) annectuntur; quocirca particulam *δὲ* nectendi vi praeditam cum Bekk. recipiendam esse putavimus. Vertere possis: *Atque his* (vero ac divino) *quum aliter* (animus), *haud sane periculum est ne timeat, ne — dispersus ac diffiatus evanescat* cet. — *οὐδὲν δεινὸν μὴ*] *haud sane timendum* s. *periculum est ne* —. Polit. V. 465. B: *τούτων μὴν ἐν ἑαυτοῖς μὴ στασιαζόντων οὐδὲν δεινὸν μή ποτε ἡ ἄλλη πόλις — διχοστατήσῃ*. Apolog. 28. A: *οὐδὲν δεινὸν δὲ μὴ ἐν ἐμοὶ στῇ*. *Herod.* I. 84. *Xenoph.* Hist. gr. II, 1. 6. al. Tum libri omnes *ταῦτα δ' ἐπιτηδ.* (Aug. simpliciter *ταῦτα ἐπιτηδ.*). Steph. in marg. „*Ex huiusmodi educ. periculum non est ne, his quidem utens institutis, pertimescat ne in ipso corp.* Et leg. *ταῦτα γ' ἐπιτ.*“ Atque hoc *γ'* pro *δ'* probavit Forst., receperunt Fisch. et Bekk. Stallb. dedit *γε*, et Heind., quem Beck. audivit, *ταῦτ' ἐπιτηδ.* Wytt. legi iubebat: *ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης τροφῆς, ταῦτα τ' ἐπιτηδεύσασα, οὐδὲν δεινὸν μὴ* —, „i. e. *Ex tali profecto nutritione* [quam vocem ignorat latinitas. A.] *et quum haec tractaverit, non est verendum ne timeat — ne distracta in discessu a quibusdam ventis dispersa ac diffiata evadat, nec quicquam amplius usquam sit.*“ Quam verborum transponendorum rationem recte improbavit Stallb. Etenim molesta haec foret et Platone in- B

digna adiectio, qua levius quid graviori subiiceretur, h. e., illius vis tolleretur, siquidem gravius est si animus dicitur vero ac divino ali (*τρέφεσθαι*), quam si ea tantum colere vel eis studere (*ἐπιτηδεύειν*) dicitur. Haec ipsa vero causa est cur verba illa *ταῦτά γ' ἐπιτηδ.* etiam post *δεινὸν μὴ φοβηθῇ* illata fere intolerabilia mihi videantur; namque etiam ita posita nihil sunt nisi praegressorum *ἐκ τῆς τοιαύτης τροφῆς* repetitio eaque supervacanea ac molesta, quippe qua priorum vis *ἐκ τ. τοιαύτης τροφῆς* minuatur et verba quae cohaerent *μὴ φοβηθῇ — ὅπως μὴ — οἴχηται* nimium divellantur. *Heind.*: „quae tamen verba (*ταῦτ' ἐπιτηδεύσασα*) ne post illa *ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης τροφῆς* moleste redundent, sequentibus illis *ὅπως μὴ διασπ.*, ad quae pertineant, cum vi aliqua praemissa puto: *ex huiusmodi vita non est periculum ne metuat, Simmia et Cebes, ne his usa institutis a ventis dissipetur.*" Atque hoc sequutus est Stallb. Attamen verba ita coniungi ipse vetat sensus, siquidem oratio ita significaret, dissipari s. interire non posse quod tali usum sit instituto (rectius: quod illa, verum ac divinum, coluerit s. quod in his contemplandis versatum sit); diceret videlicet oratio hoc: animus, quum haec (vera et divina) coluerit, interitum nequit pertimescere: quae sententia, quippe ratione carens, Platone foret indigna. Immo hoc mihi videtur Plato dicere voluisse: in animo qui vero et divino pastus et impletus est, non potest eius, quod divini et aeterni contrarium est (dissolutionis et interitus), exsistere cogitatio, h. e. eum nullus mortis plenique interitus timor potest occupare. Quocirca quid molestis illis verbis *ταῦτά γ' ἐπιτηδεύσασα* facias merito dubites. Quid multa? Interpretatio sunt verborum *ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης τροφῆς* in margine adscripta et deinde in ipsam illata orationem. Verba videlicet *ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης τροφῆς* explicabantur his *ταῦτα δὲ* vel *δ'* (hoc libri omnes tuentur) *ἐπιτηδεύσασα*, ut significaretur vocem *τροφὴ* h. l. esse *studium* vel *vitae institutum*. Nec Ficinus vv. *ταῦτα δ' ἐπιτηδ.* expressit vertens: *ex huiusmodi quidem educatione non est cur metuat, o Simmia et Cebes, ne cum recedat a corpore, distrahatur et dissipetur omnisque in ventos vita recedat.* Ceterum libri fere omnes *ἐπιτηδεύσασα*, de Bekkeri libris solus Par. E. cum edd. habet *ἐπιτηδεύουσα*. Illud Heind. Beck. Bekk. et Stallb. reposuerunt. Pro *ὅπως* G *εἴπως*. Sq. *ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος* est i. q. *ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοῦ σώματος*, ut Polit. VII. 565. C: *αὐτῶν λύσιν τῶν δεσμῶν*, i. q. ib. p. 532. B: *λύσις ἀπὸ τῶν δεσμῶν*. Axioch. 371. A: *κατὰ τὴν τοῦ σώματος λύσιν*, ubi v. Fisch. p. 129. sq. Similiter *Cicero*, quem Fisch. attulit, Tusc. I,

12: *neque excessu vitae* (i. q. *e vita*) *sic deleri hominem ut funditus interiret.* — *ὑπὸ τῶν ἀνέμων*] Sic Cl. cum libris Bekk. et Stallb. Edd. superiores *ὑπὸ τινῶν ἀνέμων*, quod Fisch. interpretatur: *a ventis nescio quibus.* Cf. 77. D. Proxime *διαπτομένη*, formam atticam, pro *διαπταμένη* praebent *ΓΑΠCEJs* Florr. a. b. c. d. i, m. Par. et Aug. In
α
Cl. *διαπτομένη*, G *διαπτωμένη*, H et Tub. *διαττομένη*, L *ἀποπταμένη*. Sic etiam p. 70. A., qui locus hic repetitur, *οἴχηται διαπτομένη καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ᾖ*. Pro *οἴχηται*
οῦ
Y *οἴχεται* et J *οὐδαμῶς*. De loquut. *οὐδὲν οὐδαμοῦ εἶναι* (*nihil omnino esse*), *οὐδαμοῦ φαίνεσθαι* al. v. ad Gorg. 455. C. —

πρὸς τῷ εἰρ. λόγῳ ἦν] *meditabatur* vel *secum reputabat ea quae disputarat de immortalitate animi.* De loquut. *πρός τινι εἶναι* v. ad Phaedr. p. 434. — *ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο*] Fisch.: „*ut vultus eius declararo videbatur.* nam verba *ἰδεῖν*, *βλέπειν* saepe valent *vultum habere*, *vultum inducre.*“ Immo *ἰδεῖν* est *videre*, *adspicere*, et infinitivus poni a Graecis ita solet ut Latinorum supino (in *u*) exprimi possit, velut Phaedr. 250. B: *κάλλος δὲ τότ' ἦν ἰδεῖν λαμπρόν*, *visu splendida* (pulchritudo). 253. D: *λευκὸς ἰδεῖν*. Polit. V. 474. E: *μέλανας δὲ ἀνθρακοὺς ἰδεῖν*. al. v. *Fisch.* ad Weller. III, 2. p. 24. et *Math.* Gr. p. 1049. Nec vero, ut Heind. putabat, passive positum est *ἰδεῖν*, sed active, ita ut pron. infinitum (vern. *man*) pro subiecto haberi oporteat, ut Phaedon. 110. B: *λέγεται — τοιαύτη ἡ γῆ αὕτη ἰδεῖν* (vern. *diese Erde soll so anzusehen seyn*, ubi *anzusehen* est i. q. *wenn man sie ansehe* s. *betrachte*, igitur: *soll sich dem Betrachtenden so darstellen*). Huiusmodi infinitivos Graeci etiam ponunt, ubi Latini altera gerundii forma utuntur cum praeposit. *ad*, v. c. *παρέχειν ἑαυτὸν ἐρωτᾶν* (*ad interrogandum*); tum quoque infinitivus activi non pro infinitivo passivi ponitur (ut existimabat *Math.* Gr. p. 1039.), sed verbum est activum et subiectum cogitari debet pron. infinitum (ut *ἐρωτᾶν* vern. sit: *dass man ihn frage*). V. ad Protag. p. 117. Verba igitur *ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο* proprie valent: *ut* (Socrates) *sese exhibebat conspiciendum*, h. e., *ut patebat ipsum conspicienti* s. *intuenti* (vern. *wie ihm anzusehen war* s. *wie man ihm ansehen konnte*). Graeci enim personam cum re coniungunt, personae id tribuentes quod per se ponendum erat, ut *ὡς ἐφαίνετο* (*wie er sich zeigte*, pro: *wie es sich zeigte*), ut *δῆλός εἰμι λέγων* (i. q. *δῆλόν ἐστιν ὅτι λέγω*), sexc. al.

V. ad Phaedr. p. 251. Similiter *Xenoph.* Cyrop. V, 4. 11: *ὁποῖός τις ποτε φαίνει ἰδεῖν ὁ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων.* *Eurip.* Herc. fur. 1004: *ὡς ἁρᾶν ἐφαίνετο*, al. Tum Cl. in marg. *ὡς πλεῖστοι.* Dein Tub. *μικρὸν*, J *σμικρῷ*, EL *μικρῶ.* In *Π πρὸς ἀλλήλω σμικρὸν.* Vat. Tub. *ἀλλήλους*, Fl. d. *ἀλλήλους.* Pro *ἤρετο* Bass. 1. 2. *εἴρετο*, quae ionica esset forma (*Homer.* Il. ε. 755. *Herod.* I, 116. III, 63. al.). Deinde *Λ ἡμῖν* pro *ὑμῖν.* Ad vv. *τέ — τὰ λεχθέντα* per se intelligitur verbum *δοκεῖ*, ut alias verbum dicendi in huiusmodi appellandi formulis omitti solet, v. ad Protag. p. 67. Male Steph., quem Forst. sequutus est, distinxit: *Τί; ἔφη· ἡμῖν τὰ λεχθ. — μῶν μὴ*] Particulae sic in interrogatione ponuntur, ut interrogent simulque loquentem aliquid vereri, non probare, vel etiam simpliciter suspicari indicent. Proprie valent vern. *doch nicht etwa*, et deinde simpliciter ponuntur ita ut exprimere eas possis voce *vielleicht*, (nonnumquam etiam vocibus lenioribus *etwa*, *wohl*, ut Lys. 208. C. E.), ut h. l. *Scheint euch vielleicht das Gesagte ungenügend gesprochen zu seyn* s. *noch nicht genügend zu seyn?* Schleierm. vertit: *euch dünckt doch nicht etwa das Gesagte noch mangelhaft gesagt zu seyn?* Male Wytt. *μῶν μὴ* accipiebat pro *annon* (est potius *an* vel *an forte*), ideoque verum habebat *μῶν πῃ*, *an aliquo modo.* Tum Tub. *δοκῶν*, Fl. d. *δοκῇ.* *Heind.*: „mihi scribendum aut *ἐδόκει* (seq. *λέγεσθαι*) aut *λελέχθαι* videtur.“ Posterius pro vero habendum; praebent enim hoc *λελέχθαι* pro volg. *λέγεσθαι Γ Δ Φ* C G s Ven. a. Florr. c. d. m. Etiam Cl. in marg. habet et *Δ γρ.* Tum *Γ ἤδη.* L *ἔχει ἔτι.* In *Γ* et Tub. *ἔτι* om. Ficinus: *multae enim adhuc dubitationes obiectionesque supersunt.* G *δὴ ὑποψιας. Ἀντιλαβή*, ansa qua quid apprehendi, atque etiam reprehendi vel retineri potest, est h. l. reprehensionis ansa, et *ἀντιλαμβάνεσθαι* sensu translato est *impugnare*, ut Gorg. 506. A. Theaet. 169. D. Polit. I. 336. B. al. — *εἰ δὲ*] Cl. *εἰδέτι*, h. e., *εἰ δέ τι*, ut scribunt *Δ* s Ven. b. Florr. d. i. (Tub. *εἰ δ' ἔτι*). Atque hoc pro vero habendum; *εἰ δὲ* respondet enim praegresso *εἰ μέν*, et *τι* verbo *ἀπορεῖν* sic adiungitur (vern. est *einen Zweifel haben*). Sic Gorg. 524. A: *ἐὰν ἀποῇτόν τι τῳ ἑτέρῳ.* Theaet. 145. D: *σμικρὸν δέ τι ἀποροῦ.* al. Recte hoc dederunt Bekk. et Stallb., contra Heind., cui Beck. obtemperavit, e Tub. recepit *εἰ δ' ἔτι*; in notis: „a Platone vero scriptum haud dubie *εἰ δ' ἔτι τι ἀπορεῖτον.*“ Sed rectius abest *ἔτι*, siquidem haec verba referuntur ad priora illa: *μῶν*

μὴ δοκεῖ ἐνδεῶς λέγεσθαι (vel λελέχθαι); Libri edd. superiores cum Ven. a. Par. Florr. a. b. c. m. al. scribunt εἰ δέ. Tum CHJ Ven. a. Par. Flor. a. b. c. m. περὶ τούτω, ου Α π. τούτω. Dein L ἀποκνήσετε. —

διεξελθεῖν] Ven. b. Tub. Cl. a pr. m. et Ξ in marg. διελθεῖν; in Cl. εξ superscr. Tum vide ne post βέλτιον exciderit ἄν, quod facile poterat a postrema illius vocis syllaba absorberi, ut sensus exsistat hic quem res ipsa postulat: *si qua vobis videntur melius posse explicari* s. *exponi*. Ficinus: *si qua in parte putatis melius dici posse*. Wytt. partic. ἄν opinabatur tamquam omissam intelligi oportere, laudans script. de Ellips. gr. p. 144. (754. sq. Schäf.) Abresch. Diluc. Thuc. I. p. 159. 516. *Hoogev.* Doctr. Partic. p. 93. Quam quidem rationem, in Platone certe, pro deserta relictaque habemus. Tum Δ καὶ ἄν. Fl. m. συμπαραλαβεῖν, Fl. b. οἴεσθαι, ΑJ Zitt. ἀποροῦσιν. *Fisch.*: „Sensus est: *nolite dubitare me quoque in quaerendo adhibere, si vos aliquanto facilius speratis verum reperturos esse.*“ προωθεῖ] Cf. *Aristaen.* Epist. I, 24. p. 107. et *Damasc.* ap. Suid. II. p. 69. Est i. q. κινεῖν ap. *Lucian.* Somn. §. 11: ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ cet. Dein Y Ven. a. Zitt. recte scribunt ἐρέσθαι pro ἔρεσθαι (v. ad Protag. p. 116. et Phaedr. p. 561.), quos rite sequuti sunt Bekk. et Stallb. In Δ ἔρχεσθαι. Tum Vat. Fl. d. ἀκούειν et ὀκνεῖ. Quod sequitur ὄχλον παρέχειν est *molestiam exhibere* s. *molestum esse*, ut Polit. V. p. 450. B. al. De v. ὄχλος, i. q. ὄχλησις, v. interpp. ad Thom. M. p. 667. sq. In seqq. μὴ positum est quasi verbum timendi (quod latet in praegresso ὀκνεῖν *dubitare*, *vereri*, vern. *sich scheuen*) praecesserit. Tum E τον, Zitt. μή σοι ἀηδές σοι διὰ. Dein Bass. 1. 2. ξυμφοράν. — ἐγέλασε] De aoristo et praesente coniunctis v. ad Protag. p. 147. et Phaedr. p. 480. Tum. Cl. βαβαῖ. Exstat hic locus in Stob. Serm. p. 706, 6. Gesn. — D

ἀνθρώπους] om. Ambr. s. In Γ πείσαιμι ἀνθρ. pro volg. ἀνθρ. πείσαιμι. Dein Tub. Stob. συμφορὰν. — ὅτε γε] Sic ΓΔΞΠΥΦCGLs Florr. a. d. i. m. Vindd. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. Tub. Aug. Stob. cod. Oxon. et corr. Α pro volg. ὅτι γε. Illud a Forst. probatum recte iam Fisch. restituerat. Ficinus: *quando ne vobis quidem id persuadere possum*; interpret. Sicula: *quandoquidem*. Venett. a. b. μὴ δ' ὑμᾶς. Dein Aug. φοβεῖσθαι pro φοβεῖσθε. Steph. in marg. vertit: *Sed metuitis ne minus placido sim animo, quam tota anteacta* E

vita vel *ne sim implacidior quam.* — *μὴ — διάκειμαι*] Haec constans est librorum scriptura. Verba autem *φοβεῖσθε μὴ — διάκειμαι* sensum habere non possunt nisi hunc: *metuitis ne — affectus sim* (sic enim *φοβεῖσθαι μή* millies positum reperitur); quocirca *διάκειμαι* pro coniunctivo habendum est; quem quidem usum pluribus in verbis, velut in verbis terminationem *νμι* habentibus (v. ad p. 77. B.) Atticorum sermo ex antiqua lingua videtur retinuisse (sic *κεῖται* etiam pro coniunctivo usurpatur ap. Homer. Il. XIX, 32. Odyss. II, 102. V. Buttm. Gr. I. p. 566. sq.) Etenim verbi *κεῖσθαι* coniunctivus quidem tertiae personae *κέηται* reperitur (ut Theaet. 177. D. bis. Parm. 148. E. Phileb. 41. B. *Xenoph.* Oecon. VIII, 19. *ξυγκέηται* Phaedon. 93. A. al.); sed primae personae coni. *κέωμαι* an Atticis veteribus usitatus fuerit recte mihi videtur Buttm. l. l. dubitavisse. Quocirca indicativo instar coniunctivi in prima persona videntur usi esse. Loco nostro ita succurrere conabatur *Matth.* (Gr. p. 468. 1003. et 1220.) ut *μὴ* pro particula haberet interrogante quam exciperet indicativus *διάκειμαι*. Similiter *Graser.* Spec. Advers. in Serm. Plat. p. 39. locum intellexit sic interpretatus: *Ihr fürchtet, ob ich jetzt nicht mismuthiger gestimmt sei, als sonst im Leben.* At vero *μή* post v. *φοβεῖσθαι* hoc sensu poni vetat et usus loquendi (siquidem *μή* post v. timendi valet *ne*) et res ipsa; Socrates enim e Simmiae verbis: *ὀκνεῖν δὲ ὄγλον παρέχειν, μή σοι ἀηδὲς ᾖ διὰ τὴν παροῦσαν ξυμφοράν*, hoc ipsum colligere debuerat, amicos vereri ne propter praesentem calamitatem aliquanto difficilior esset; quocirca dicere non potuit: *sed veremini annon — difficilior* sim, quasi de hoc, quod Simmias modo affirmaverat, dubitare potuisset. Tum *καὶ* om. L. In Aug. *ὡς ἔοικεν.* — *τῶν κύκνων*] *Cicer.* Tusc. I, 30: *Itaque commemorat, ut cycni* (al. cygni), *qui non sine causa Apollini dicati sint, sed quod ab eo divinitatem habere videantur, qua providentes quid in morte boni sit cum cantu et voluptate moriantur, sic omnibus bonis et doctis esse faciendum*, ubi v. Davis. *Aelian.* Hist. Anim. V, 34: *ὁ κύκνος μελῳδεῖ τινὰ ἐπικήδειον αὐτῷ μοῦσαν, ἐφόδια διδοὺς τῆς ἀποδημίας ἢ θεῶν ὕμνους ἢ ἔπαινον οἰκεῖόν τινα. μαρτυρεῖ δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Σωκράτης ὅτι ᾄδει οὐ λυπούμενος, ἀλλ' εὐθυμούμενος μᾶλλον. Themist.* Orat. VI, p. 165: *ὥσπερ οἱ κύκνοι ᾄδουσι πρὸ τοῦ θανάτου εἰς τὸν θεὸν οὗ εἰσὶ πρόπολοι καὶ ὑποφῆται*, ubi v. Petav. p. 578. Cf. *Lambin.* ad Horat. Carm. IV, 3. 20. T. I. p. 219. sq. ed. Franc. (ubi vir elegantissimus sic locum nostrum vertit: *sed veremini ne amariore atque iniquiore animo sim, quam*

superiore vita fui: atque, ut apparet, ego vobis divinandi scientia deterior cycnis esse videor: qui, ubi senserint sibi moriendum esse, quum antea canere soliti sint, tum illo tempore plurimum et maxime canunt, laetantes se statim ad deum, cuius famuli sunt, abituros). *Potter.* ad Lycoph. 426. *Wernsd.* ad Himer. p. 813. al. De cycnorum cantu v. J. H. *Voss.* Myth. Brief. T. II. p. 98. sq. Dein Fl. b. αἰσθοντι. L ἀποθανεῖν αὐτοὺς — μέγιστα. Pro μάλιστα *Blomfield.* Gloss. ad Aeschyl. Agam. 1419. p. 302. legi iubet χάλλιστα, laudans Porsoni not. ad Eurip. Phoeniss. v. 878. Quod Ficinus videri possit confirmare qui verterit: *tunc magis admodum dulciusque canunt.* Sed πλεῖστα et μάλιστα ex solita illa orationis amplificatione coniuncta sunt, v. ad p. 66. B. Veru. est: *bei weitem am meisten.*

P. 540. οὗπέρ εἰσι θερ.] *Fisch.*: „Dicati autem 85
Apollini fuerunt et propter suavitatem vocis, et quia putabantur praesentire mortem, v. *Cicer.* Tusc. I, 30.“ Cf. *Aelian.* Hist. Anim. II, 32. *Spanh.* ad Callim. II. in Apoll. 5. *Ruhnk.* Ep. crit. II. p. 160. Tum τῶν κύκνων καταψ. est *mentiuntur* s. *falsi quid confingunt de cycnis.* Polit. II. 381. D: μηδὲ Πρωτέως καὶ Θέτιδος καταψευδέσθω μηδείς. III. 391, D: οἷα νῦν καταψεύδονται αὐτῶν. Legg. III. 700. E. VII. 821. B. XII. 941. A. Euthyd. 283. E. Menex. 247. E. Epist. III. p. 319. D. De praepositionis κατά in verbis compositis vi cf. *Matth.* Gr. p. 694. sq. Tum Zitt. ἀπὸ λ. Sq. ἐξᾴδειν *Steph.* in marg. „*extremum canere.* Q. d. *Cantandi arte defungi.*“ *Fisch.*: „ἐξᾴδειν idem est quod ᾄδειν.“ Heind. quem Stallb. sequutus est, interpretatur *cantando vocem emittere.* Potius verterim *cantando animam efflare;* ἐκ enim in verbis compositis hanc habere constat absolutionis vel finis significationem. Respexit ad h. l. *Plutarch.* Sympos. 161. C. — ᾄιγοῖ] Sic libri omnes. Attica forma fuisset ᾄιγῶ, quae Gorg. 517. D. reperitur, ubi v. annot. Dein Ald. Bass. 1. 2. et a pr. Fl. i. λυπεῖται. Ambr. s. λυπῆται λύπην. Tum ἢ χελιδών G. Reliqui libri om. artic. ἡ, quem Bekk. quoque et Stallb. reduxerunt. Ante ἔποψ abest ὁ in Ωs. Ceterum spectant haec ad notissimam illam fabulam, quae Terea, Thraciae regem, tradit mutatum esse in upupam, Procnen, eius uxorem, in hirundinem, et huius sororem, Philomelam, in lusciniam (alii Philomelam in hirundinem et Procnen in lusciniam conversam esse tradunt), v. *Ovid.* Metam. VI, 412. sq. *Apollodor.* Bibl. III, 14. 8. ubi v. *Heyn.* Observ. p. 331. sq. et *Meurs.* de regn. Attic.

II, 4. 5. — *ἃ δή φασι*] Sic Cl. *ΓΞΥΦCGHJL* Vind. 1. Par. Vatic. Venett. a. b. c. d. Florr. a. b. c. d. i. m. Tub. Aug. Cod. Stob. Oxon. Bas. 2. et corr. *Λ* pro volg. *ὃν δή φ.* Illud rite iam Forst. et Fisch. reposuerunt, quos recentiores (etiam Wytt.) sequuti sunt omnes. Pluralem ἃ (int. *ὄρνεα*) etiam sequentia *ταῦτα — λυπούμενα* efflagitant. Dein *Γ μοι ταῦτα.* Cf. *Procl.* ad Hesiod. Opp. p. 128. Heins. ubi v. Tzetz. p. 130. —

τοῦ Ἀπ. ὄντες] qui in Apollinis sunt potestate, Apol- B lini serviunt (hinc B. *ὁμόδουλος* et *δεσπότου*). *Εἶναι* enim *τινός* est *in alicuius potestate esse*, ut Polit. 307. E: *ὄντες τε ἀεὶ τῶν ἐπιτιθεμένων*, sexc. al. — *μαντικοί τ' εἰσὶ*] Hinc *κύκνοι* dicuntur *μαντιπόλοι γόον ὕστατον ἀείδοντες Oppiano* Cyneget. II, 547. ubi v. Ritterh. p. 78. sq. *Aeschyl.* Agam. 1436: *ἡ δέ τοι, κύκνου δίκην, Τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον Κεῖται.* Iccirco oratio et vox, quam quis morti propinquus emittit, dicitur *cycnea* (*Cicer.* Orat. III, 2), *κύκνειον ᾆσμα* (vern. *Schwanengesang*), v. Apostol. Paroemm. 11, 64. al. quae Fisch. attulit. — *ᾄδουσί τε κ.*] Part. *τε* om. Cl. Y Tub. Stob. et pr. *ΞΠ.* Sq. *διαφερόντως ἤ* est, ut constat, *magis quam.* Infra 95. B: *ἐκεῖ εὖ πράξειν διαφερόντως, ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιοὺς ἐτελεύτα.* Polit. VII. 538. B. Legg. II. 669. al. Etenim *διαφερόντως*, proprie *excellenter* (in quo comparationis notio inest) in universum deinde ponitur comparationis sensu, ut sit i. q. *magis*, ἢ sequente vel genitivo substantivi. Cf. *Abresch.* Auct. Dil. Thuc. p. 272. Apte Fisch. attulit Aelian. V. H. I, 14: *πεπίστευται οὖν ὅτι ᾄδει, καὶ λέγουσί γε αὐτὸν μάλιστα ἐκεῖνον εἶναι τὸν χρόνον εὐφωνότατόν τε καὶ ᾠδικώτατον, ὅταν ᾖ περὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου.* Tum *ἔμπροσθεν* pro *πρόσθεν* cum Bekk. et Stallb. dedimus e Cl. *ΓΔΛΞΠΥΦ CJLs* Ven. a. Florr. b. c. d. i. m. Par. Tub. Zitt. et Stob. Dein *καὶ* om. L. Tum *αὐτός που οἶμαι* pro *αὐτὸς ἡγοῦμαι* scribunt *ΠΦG* Tub. et pr. *Δ*, quod volg. praestat; sic enim *πού* in modesta ac leni affirmatione (vern. *wohl*, *doch*) poni et pronominibus praesertim subiici constat. Protag. 313. D: *καὶ γὰρ οὗτοί που — οὔτι αὐτοὶ ἴσασιν — οὔτε οἱ ὠνούμενοι παρ' αὐτῶν.* 323. D: *ἐπὶ τούτοις που οἵ τε θυμοὶ γίγνονται.* al. Tum *ὁμόδουλος* cum genitivo iunctum, ut *σύνδουλος* ap. *Herod.* II, 134. V. *Matth.* Gr. p. 740. sq. Cf. de hac voce, quam perhibent Grammatici, attica Thom. M. Phavor. et Pollux III, 81. Post v. *ὁμόδουλος* volgo legitur *γε*, quod suasoribus *ΓΔΞCGHLs* Ven. c. Florr. a. b. c. i. m. Par. Vind. 3. Aug. Stob. et Bas. 2. in *τε* muta-

vimus, idem iam Fisch. et Wytt. reposuerant. In E part. deest. *Plutarch.* de soll. anim. p. 975. B: *ἰδίᾳ δέ φησιν ὁ Σωκράτης ὁμόδουλον ἑαυτὸν ποιεῖσθαι τῶν κύκνων. Porphyr.* de Abstin. III, 16: *οὐδὲ παίζων ὁμοδούλους αὐτοῦ ἔλεγε τοὺς κύκνους.* Adde *Olymp.* vit. Plat. p. 77. Fisch. Tum *Δ χείρων.* Fl. c. *παρὰ τοῦ αὐτοῦ δεσπ.* Ficinus: *neque deterius vaticinium ab eodem domino habere.* Stob. *δεσπότου αὐτοῦ.* Pron. *αὐτοῦ* e praegressis illatum esse patet. Dein G *τούτων.* Ven. b. Tub. *γ' ἕνεκα.* Tum pro *τε* G *τι.* Mox pro *ἄν* G *καὶ.* Tum *βούλησθε* Cl. *ΓΔΞΠΦGLs* Ven. a. Vat. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. et Zitt. pro mendoso quod libri edd. habent *βούλοισθε.* Illud Fisch. iam receperat. — *ἕως ἄν*] Sic *ΓΔΦEGHJs* Florr. a. i. m. Par. et Aug. Volg. *ἄν* abest, quod Fisch. ex Aug. reposuit. Dein artic. *οἱ* addit Aug., quem praeeunte Fisch. sequuti sunt recentiores. Sed huic uni libro equidem non tantum tribuerim ut ceterorum omnium posthabeam auctoritatem. Idem Aug. deinde om. *ἄνδρες.* *Heind.*: „male deest art. *οἱ* et praeter morem additur istud *ἄνδρες.*“ Immo supervacaneus foret art. *οἱ*, quum sequatur *ἄνδρες* (quod reliqui omnes libri praestant); vox enim *ἀνήρ* non solum de persona ponitur infinita (vern. *man* vel *oiner*), verum etiam de certa iamque significata vel saepius memorata, ut *Xenoph.* Cyrop. II, 3. 15: *νῦν γὰρ ἄνδρες* (i. q. *οἱ ὁμότιμοι*) *εἰλημμένοι εἰσὶν ἐν δημοτικῇ ἀγωνίᾳ* al. Quocirca *ἄνδρες ἕνδεκα* idem est quod frequentius illud *οἱ ἕνδεκα* (v. ad p. 58. C.). Itaque religioni fere habuerim volg. scripturam *Ἀθηναίων — ἄνδρες ἕνδεκα* mutare. Tum pro *ἐγώ τε* Cl. *ΞΠΥΗ* Ven. a. Tub. Zitt. *ἔγωγέ σοι*, quod his libris auctoribus videtur reponendum esse. *Δ ἐγώτε.* In sqq. *ὃ ἀπορῶ* pron. *ὃ* non positum est pro *περὶ οὗ*, ut Stallb. interpretabatur, sed solet verbum *ἀπορεῖν*, *addubitare*, *incertum esse*, etiam cum quarto casu iungi, ut Cratyl. 409. C: *τὸ πῦρ ἀπορῶ.* D: *ἃ ἂν ἀπορῶ.* Theaet. 145. D: *σμικρὸν δέ τι ἀπορῶ.* E: *τοῦτ' αὐτὸ τοίνυν ἐστὶν ὃ ἀπορῶ.* al. —

ἦ] Aug. *ἢ.* Dein Vat. Fl. d. *ἔμοιγε γάρ.* Ven. b. Tub. C *ἔμοιγε*, in G *γὰρ* delet. Aug. *ἐμοὶ γὰρ ἐμοὶ.* Dein *νῦν* om. G. — *ἀδύνατον*] Olymp. „*ἀδύνατον μὲν τοῖς πολλοῖς, παγχάλεπον δὲ τοῖς ἐλαχίστοις.*“ En homo ne levissima quidem in Platone intelligens. *Δ* G Fl. d. *χαλεπόν* pro *παγχάλεπόν.* Dein Ald. Bass. 1. 2. *τὸ μ. αὐτὰ λεγόμ.*, quod Cornario suasore Steph. mutavit in *τὸ μ. αὖ τὰ λεγόμ.* Part. *αὖ* (*ex altera parte*) deest in *ΓCEGHJL* Par. Florr. a. b.

c. d. i. m. Aug. et corr. *Δ*; in *Α* scrib. *τὸ μέντι τὰ λ.*, *Φς τὸ δέ τοι αὖ τὰ λ.*, *Π τὸ δὲ τοιαῦτα λ.* (*δὲ* a corr. m.). Pro *οὐχὶ ΔGs* Fl. d. *οὐ — καὶ μὴ προαφίστασθαι*] Sic libri scripti cum Ald. Bass. 1. 2. Cornario auctore Steph. expulit part. *μή*, quem sequuti sunt Forst. et Wytt.: recte Fisch. genuinum *μὴ προαφίστασθαι* revocavit. Idem Vindic. Locor. quor. p. 528: „Etenim verba *μὴ προαφίστασθαι πρὶν ἂν παντ. σκ. ἀπείπῃ τις* Plato adiici a Simmia iussit, ut intelligeretur eo magis quid esset *παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν*, quid fieret ab eo qui rem aliquam omni ex parte summaque diligentia et cura consideraret, ita ut coniunctio *καὶ* haberet vim explicandi.“ Sic Ficinus: *Quae tamen de his dicantur, ea nullo modo redarguere, adeo ut non prius desistas quam examinando alteruter acquiescat* cet. Quam quidem et interpretationem et scripturam (omnibus scilicet libris confirmatam) Wytt. temere duxit repudiandam esse. Apte contulit Stallb. Politic. 285. B: *μὴ προαφίστασθαι, πρὶν ἂν ἐν αὐτῇ τὰς διαφορὰς ἴδῃ πάσας.* Sq. *ἀπειπεῖν*, proprie *renunciare*, est *succumbere, defatigatum esse*, et deinde *ultra progredi non posse*, ut Phaedr. 228. B. Cratyl. 421. E. 422. A. Lys. 419. C. al. Cf. *Abresch.* Dil. Thuc. p. 523. E. *παντᾳοῦ.* Ante vv. *πάνυ μαλθ.* Pal. Creuz. inserit *τοῦτο δέ φημι. Ο πάνυ μοι δοκεῖ μαλθ. ἀνδρὸς εἶναι.* Tum Bass. 1. 2. *ἦ γέ τοι*, Aug. *ἔν τι.* Pro *ἢ* L *καὶ*, C Florr. a. m. Par. *ὅποι* pro *ὅπῃ*, et Fl. d. *ἔχειν.* Tum Ald. Bas. 1. *εὑρεῖ.* Ceterum *μαθεῖν* est *discere* (ab aliis), *εὑρεῖν* vero (ipsum per se) *invenire* s. *quaerendo reperire.* Atque „hae tres censentur ad cognitionem viae, *discere*, *invenire*, *divinitus accipere*, ut in illa Sophoclis sententia ap. Plutarch. de Fort. p. 98. A: *τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ, τὰ δ' εἰκτὰ παρὰ θεῶν ἠτησάμην.*“ *Wyt.* J et Tub. om. *εἰ.* Tum Tub. *ἀδύνατα.* De singulari cum plurali pronominis iuncto v. ad Protag. p. 45. Mox Tub. *τὸν γοῦν ταῦτα βέλτιστον*, *Α ἀνθρώπων* et *Φs λόγον.* —

δυςεξελεγκτότατον] *ΔΦJ* Fl. d. Tub. *δυσελεγκτότατον* (Ambr. s. *δυςελεκτότατον*). *Fisch.*: „bene. At altera vocabuli forma est sonantior et gravior, atque adeo ipsi rei naturae convenientior.“ Ceterum effata humana s. ab hominibus profecta et effatum s. verbum divinum inter se opponuntur. Etenim *λόγος* h. l. est vern. *Ausspruch* s. *Aussage.* Dein C *ἐπὶ τούτῳ.* Ceterum in his oratio, ut solet, cum rati confertur. Cf. *Cicer.* Tusc. I, 30. ubi v. Dav. Adde *Turneb.* Advers. p. 299. Plura collegit Wytt. ad h. l. et Miscell. critt. II, 1. p. 80. Imitatus est nostrum locum

Iustin. M. Dialog. c. Tryph. c. 3. p. 108. D. Pro σχεδίας J σχεδὶ. Dein Pal. διαχινδυνεύοντα. — διαπλεῦσαι τὸν βίον] Imaginem hanc satis frequentem illustr. *Abresch.* ad Cattier. p. 76. *Jacobs.* ad Anthol. gr. T. I. P. II. p. 75. et *Boisson.* ad Marin. p. 97. Wytt. citavit *Wessel.* ad Herod. V, 6. et *Toup.* ad Suid. I. p. 20. Mox pro τις J τε. Tum *A* Fl. d. Tub. τὸ ἀσφαλέστερον. *Fisch.*: At ἀσφαλέστερον et ἀκινδυνότερον habent vim adverbiorum, *tutius et minori cum periculo*." Immo recte videtur articulus τὸ habere; scribendum enim: εἰ μή τις δύναιτο, τὸ ἀσφαλέστερον καὶ ἀκινδυνότερον, h. e., *nisi quis possit, id quod tutius sit minusque periculosum* cet. De huiusmodi enuntiatis explicationis causa insertis v. ad Protag. p. 185. et *Matth.* Gr. p. 803. sq. — ἢ λόγου] Cl. ἢ λόγον, Ξ Y Zitt. ἢ ὄντως λόγου. Recte Heind. ἤ vitiosum habuit, siquidem *firmius vehiculum*, ut praegressa docent, nihil aliud esse potest nisi ipse λόγος θεῖός τις (quamquam Ficinus vertit: *Si nequeat firmiori quodam vehiculo vel divino aliquo verbo tutius — tranare.*). Etenim quemadmodum λόγος ἀνθρώπινος in superioribus cum rati fragili confertur, sic λόγος θεῖος firmius h. l. dicitur navigium. Quocirca ἤ, quo utraque (λόγος et ὄχημα) discernerentur, sensui adversatur. Neque particulam ἤ ita tueri poteris ut explicandi ei vim tribuas (quod Beck. statuebat); hac enim, ut Heind. bene iam notavit, apud Platonem similesque scriptores nusquam posita reperitur. In Ambr. s. τινὸς θείου. Ceterum λόγου θείου τινός in mysteriorum honorem dictum esse Forst. statuebat, quorum doctrinam λόγου θείου titulo proprie insignitam fuisse suspicabatur (v. Orphica ap. Clem. Alex. Protrept. p. 48. C. Fragmm. p. 450. 456. Herm. et *Euseb.* Praep. Ev. XIII. p. 685.) Wytt. interpretatur *divinum argumentum, divina demonstratio.* Immo est *divinum* (h. e., a diis profectum) *effatum.* Memorat praeterea Wytt. Heraclitι θεῖον λόγον ap. Sext. Emp. adv. Mathem. VII. sq. (vid. eund. ad Plut. Quaest. Plat. I. p. 999. D. et in Bibl. crit. P. IX. p. 20.); quamquam ratio quam Heraclitus posuerat divina a Platonico λόγῳ θείῳ prorsus diversa est. — διαπορευθῆναι] Meibom. in marg. Bas. 2. notavit e cod. vet. διαπορθμευθῆναι, quod Fisch. ausus est reponere, quippe quod nomini ὄχημα esset accommodatius, praesertim quum praecessisset διαπλεῦσαι; idque ipsum Ficinum arbitrabatur legisse vertentem: *si nequeat — tranare.* Sed nullus quum assentiatur liber et v. διαπορευθῆναι, ut ipse Fisch. annotavit, de utroque ponatur genere itineris, et eius quod fit terra quocumque modo, et eius quod fit mari, recte recentiores

hoc retinuerunt. Tum pro ἔρεσθαι recte Bekk. et Stallb. dederunt ἐρέσθαι, v. ad Protag. p. 116. Phaedr. 561. Verba ἐπειδὴ καὶ σὺ ταῦτα λέγεις Ficinus bene ad sensum reddidit: *cum ad hoc ipse nos adhorteris.* Tum Venett. a. b. Tub. οὐδ' ἐμαυτὸν. —

P. 542. ἃ ἐμοὶ δοκεῖ] Sic Cl. ΞΠΥ Ven. a. Fl. d. Tub. Zitt. pro volg. ἃ μοι, quod Cl. et Venett. a. b. in marg. habent. Pro δοκεῖ ΔΦGs Fl. d. et Cl. in marg. ἐδόκει. Ficinus: *Quod nunc quae mihi videantur minime dixerim.* Dein Heind. ex Aug. recepit ἐμοὶ μὲν γάρ. Vv. πρὸς τόνδε σκ. referuntur ad praegressa 84. C: Κέβης τε καὶ Σιμμίας σμικρὸν πρὸς ἀλλήλω διελεγέσθην. Ceterum libri post v. εἰρημένα distinguunt, Stallb. vero scripsit σκοπῶ, τὰ εἰρημένα — εἰρῆσθαι. Immo τὰ εἰρημένα ad praegressa et sequentia pertinent, ita ut ad v. φαίνεται intelligi possit αὐτὰ (τὰ εἰρημένα). — ἦ δ' ἢ] Sic pro ἦδη (quod in Fl. b. erasum et in L omiss.) scribendum esse vidit Forst., quem rite audiverunt posteriores omnes. Tum τε om. G. In ΔGs λόγον τοῦτον. Dein τι abest a ΓΔCEHJL Florr. a. b. c. i. m. Par. et Aug., quod sane probandum videatur, quum pronomen τι post πάγκαλον sequatur, ubi omnes id libri tuentur. Bekk. ibi pron. τι uncis inclusit. Zitt. ἀόρατόν τε καὶ ἀσ., quod vellem melioris libri notae confirmarent. — αὐτὴ δ' ἡ λύρα] Fl. d. Aug. αὐτὴ δὲ ἡ λ. Pro δ' ἡ λύρα Δ δὴ ἄρα. Dein σώματα Cl. ΔΞΠΥΦGs Ven. a. Fl. d. Vindd. 1. 4. 5. 6. Tub. Zitt. Bass. 1. 2. Ficinus quoque: *corpora esse atque corporea.* In Aug. Ald. Steph. σῶμά τε. Illud Forst. iam reposuerat. Dein ξύνθετα pro σύνθετα Cl. ΞΠΥG Ven. a. Tub. Zitt. Praeterea volgo scribitur σύνθετά τε καὶ; part. vero τε ignorant Cl. ΔΠΦ Ven. a. Fl. d. Par. Tub. Aug. et Zitt. In L γε καὶ. Tum edd. καὶ ἔστι, Cl. vero ΓΔΛΞΠΥCHJ Fl. d. Zitt. ἐστὶ καὶ, idque Forst. iam receperat. In Venett. a. b. Florr. a. b. c. i. m. Par. Tub. Aug. ἔστι καὶ, quod Steph. in marg. adscripsit; ἐστι L εἰσι καὶ, ΦGs εἰσὶ καὶ. Tum Δ ὑητοῦ καὶ ξυγγενῆ. In Φ om. ἦ. Dein pro κατάξῃ Florr. a. b. c. i. m. κατάξοι, Δ a pr. m. κατατάξῃ, a corr. m. κατεάξῃ, quod in Par. quoque reperitur. Heind. attulit κατεαγῆναι Gorg. 469. D., κατεάξαντες et κατεαγεὶς ap. Lys. contra Sim. p. 156. 159. Rsk., ubi v. Taylor. Rectius vero nunc scribitur κατεαγέναι, καταγείς, al. V. *Matth.* Gr. p. 429. In Ven. b. marg. ἤγουν τὰ ξύλα συντρίψῃ. Tum ἢ διαῤῥ. scribunt ΓΛΦC EGHLs Florr. b. c. d. m. Par. Aug. pro καὶ διαῤῥ. (Π ἢ

καὶ διαῤῥ.). Illud recte Heind. reposuit scribens: „Volgo *καὶ διαῤῥ.*, quasi non satis sit alterutrum, *τὸ διαῤῥηγνύναι* aut *τὸ διατέμνειν.*“ Ficinus quoque: *cum igitur aliquis vel lyram fregerit vel fides inciderit sive disruperit.* Pro *εἴ τις* *Seager.* Diar. Class. XXXII. p. 49. sine causa scribi volebat *ἔτι τις.* Pro *αὐτῷ* E *αὐτοῦ.* Tum G a pr. m. et *Γ* corr. *ὥπερ.* In *Γ περ καὶ σὺ.* *Forst.*: „F. *ὥπερ,*“ quod recipere non debebat Fisch.; solet enim praegresso *ὁ αὐτός* poni *ὥσπερ* pro *ὅσπερ*, v. ad Protag. p. 109. et Phaedr. p. 572. Adde *Matth.* Gr. p. 907. sq. Dein Ls *εἶναι ἔτι.* Ven. b. Zitt. *οὐδὲ μία, Γ οὐδὲ γὰρ μία τις.* Dein Steph. in marg. „*Π. οὐδεμία γε μηχ.*“ Quod recte Fisch. reprobavit; verba enim haec causam reddunt ante dictorum. In part. vero *ὄν* vide ne iure offenderit Bekk. qui uncis eam inclusit, siquidem in oratione explicationis causa interposita pro accusativo et infinitivo simplex poni solet optativus cum nominativo, v. Heind. ad h. l. *Krüger.* ad Dionys. H. de Thuc. iud. p. 169. et *Matth.* Gr. p. 1029. 3. Quamquam etiam *ἄν* in huiusmodi enuntiatis interpositum reperitur, ut 87. E: *ἀναγκαῖον μέντ᾽ ἂν εἴη — τὸ τελευταῖον ὕφασμα τυχεῖν αὐτὴν ἔχουσαν* (ubi vv. *ἀναγκαῖον μέντ᾽ ἄν εἴη* cohaerent cum praegresso *ἀλλὰ γὰρ ἄν φαίη*). Legg. IV. 719. B: *σμικρῷ δὴ πρόσθεν ἆρα οὐκ ἠκούσαμέν σου λέγοντος, ὡς τὸν νομοθέτην οὐ δεῖ τοῖς ποιηταῖς ἐπιτρέπειν ποιεῖν ὃ ἂν αὐτοῖς ᾖ φίλον; οὐ γὰρ ἄν εἰδεῖεν τί ποτ᾽ ἐναντίον τοῖς νόμοις ἂν λέγοντες βλάπτειεν τὴν πόλιν.* Quos locos bene attulit Stallb., qui sententiam in talibus arbitrabatur esse *ὑποθετικῶς* accipiendam. In his quoque, ni fallor, particula *ἄν* orationem modo aliquo afficit, ut in patrio eam sermone reddere possis *wohl*, velut h. l. *denn es sei wohl nicht möglich* (s. *denkbar*), infra: *es sey wohl nothwendig*, loco Legg. *denn sie wüssten wohl nicht* s. *denn schwerlich wüssten sie* cet. — *ἔτι*] H *ἔστιν*, in E om. Dein pro volg. *ὁμοφυῆ* e libris C Florr. a. c. m. et Par. cum Bekk. et Stallb. dedimus *ὁμοφυᾶ.* *Φ* *ὁμοφυῆ*, superscr. *ᾶ.* Vat. et Fl. d. *ὁμοφυῆ καὶ ξυγγενῆ.* —

ξυγγενῆ] *Φ* *ξυμφυῆ*, superscr. *ᾶ.* Ambr. s. *ξυμφυῆ.* B Dein *ΦH* *ἀπολλομένην*, *Y* *ἀπολλυμένην*, Bass. 1. 2. *ἀπολωμένην.* Part. *ἀπολομένην* perspicuitatis adiuvandae causa additum est, ut Fisch. bene annotavit; est: *ita ut prius quam mortale intereat.* — *ἀλλὰ φαίη ὡς*] Libri edd. *ἀλλὰ φαίη, Ἀνάγκη ἔτι π. εἶναι:* ut sermo in directam quam dicunt orationem abeat. Quod iure Heind. improbavit. Vat. C Par. Florr. c. d. m. et a rc. m. *Π* ante v. *ἀνάγκη* interponunt *ὡς*, quod recentiores receperunt. *Stallb.*: „*ἀλλὰ* dicitur quasi prae-

cessisset *εἴ τις ἀρνοῖτο, μὴ ἀπολωλέναι.*" Immo *ἀλλά* praegressis opponitur: *οὐδεμία μηχανὴ*. Quocirca retinenda, ni fallor, volg. scriptura, quae optimum fundit sensum ita distincta: *ἀλλά, φαίη, ἀνάγκη ἔτι π. εἶναι*, ut opposita sint *οὐδεμία γὰρ μηχανὴ ἂν εἴη* et *ἀλλὰ ἀνάγκη* (int. *ἂν εἴη*); verbo autem interposito *φαίη* haec praegressis *εἴ τις διισχυρίζοιτο* annectuntur, sicuti verbis *ἀνάγκη ἔτι που εἶναι αὐτὴν τ. ἁρμ.* repetuntur praegressa *ὡς ἀνάγκη ἔτι εἶναι τ. ἁρμ.* cet. Quae quidem repetitio verbo interposito *φαίη* indicatur. Aug. *ἀλλὰ φαίη ἄν τις ἔτι που εἶναι*, om. *ἀνάγκη* (quod in L quoque deest. *Π* habet *ἀνάγκην*), ut Ficinus videtur legisse vertens: *ille vero diceret, esse adhuc alicubi harmoniam.* Quod quidem Heind. adduxit ut a Platone suspicaretur scriptum fuisse: *ἀλλά, φαίη ἄν τις, ἀνάγκη ἔτι π. εἶναι* „ut hinc deflectere ab initio scripturae incipiat sermo liberiusque evagari, donec verbis illis infra *ὅρα οὖν πρὸς τοῦτ. τὸν λόγον* in ordinem quasi revocetur." Immo orationem inceptam (*εἴ τις διισχυρίζοιτο* cet.) enuntiata explicationis causa interposita (*οὐδεμία γὰρ μηχανὴ ἂν εἴη — ἀλλά, φαίη, ἀνάγκη*, deinde *καὶ γὰρ οὖν, ὦ Σώκρ., οἶμαι ἔγωγέ* cet.) ita fere obscurant, ut pro orationis prioris conclusione (apodosi) nova inferatur oratio: *ὅρα οὖν πρὸς τοῦτον τὸν λόγον τί φήσομεν* cet. Tum Florr. d. m. *που ἔτι*. *Π πρότερα*. *Ξ καὶ τὰ ξύλα*. Mox *τε καὶ τὰς χ.* *Δ Ξ Σ Φ* Gs Ven. a. Fl. d. Zitt. In Cl. *καὶ*, superscr. *τε*. Tum Ald. Bas. 1. *κατασαπήσεται*, L *κατασήπεσθαι*, Y Vat. Zitt. *καὶ κατασαπήσεσθαι*. Dein *οὖν* abest a Tub., *τοῦτο* a L. Mox J Aug. Ald. Bass. 1. 2. *ἐντεθυμεῖσθαι*. Fisch.: „An leg. *ἐνθυμεῖσθαι?*" Ficinus: *Arbitror equidem, o Socrates, te animadvertisse, nos tale aliquid potissimum esse animam cogitare.* Stallb. interpretatur: *tecum reputasse, ita ut in animo tuo quasi resideat huius rei cogitatio.* Immo *ἐνθυμεῖσθαι* est *animadvertere, intelligere* vel *observare*, et sensus hic est: *arbitror te ipsum hoc animadvertisse* s. *cognovisse eam esse volgarem hominum cogitationem ut animum pro corporis intentione quadam* (h. e., *temperatione* s. *harmonia*) *habeant.* Ceterum plurimi antiquitatis philosophi in hac fuerunt sententia ut animum putarent elementorum intentionem quandam instar harmoniae esse. *Nihil est enim*, ut Cicer. de Orat. III, 51. dixit, *tam cognatum mentibus nostris quam numeri atque voces.* Idem Tusc. I, 10: *proxime autem Aristoxenus, musicus idemque philosophus, ipsius corporis intentionem quandam, velut in cantu et fidibus, quae harmonia dicitur, sic corporis totius naturam et figuram varios motus cieri, tamquam in cantu sonos. Hic ab artificio suo non recessit,*

et tamen dixit aliquid, quod ipsum quale esset erat multo ante et dictum et explanatum a Platone. Cf. *Macrob.* in Somn. Scip. I, 16. *Aristid. Quint.* de mus. II. p. 102. Adde quae Wytt. ad h. l. collegit. Multi vero etiam post Platonem exstiterunt qui hanc refellerent sententiam, in his *Aristotel.* de anim. I, 4. *Plotin.* Ennead. IV. libr. VII. (Cf. *Euseb.* Praep. Ev. XV, 22. p. 835. A.) *Gregor. Nyssen.* contra fatum Serm. I. p. 95. T. II. Par. *Isidor. Pelus.* Epist. 125. p. 62. al. — τοιοῦτόν τι] Sic Cl. cum reliquis fere omnibus pro τοιοῦτό τι. V. ad Protag. p. 43. et Phaedr. p. 398. Tum vv. ὥσπερ — τοιούτων τινῶν (*tamquam intentum esse corpus nostrum et contineri calido ac frigido — et talibus quibusdam*) interposita sunt ita ut sequentia τὴν ψυχὴν κρᾶσιν καὶ ἁρμ. εἶναι praeparentur. Verba videlicet τοιοῦτόν τι — εἶναι explicantur his: ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώματος — καὶ τοιούτων τινῶν, κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμ. αὐτῶν τούτων, nulla intercedente explicationis particula (v. ad Protag. p. 100.). Cohaerent igitur ὅτι τοιοῦτόν τι ὑπολαμβάνομεν τὴν ψυχὴν εἶναι et κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμ.: ut haec κρᾶσιν εἶναι cet. pendeant o v. ὑπολαμβάνομεν. Male *Heind.*: „a participiis ad infinitivum transit sermo," et *Stallb.*: „explicant haec (ὥσπερ ἐντεταμένου — καὶ ὑγροῦ) praegressum illud τοιοῦτόν τι, ut poni etiam accusativus cum infinitivo potuerit. Atque hinc fit, ut deinceps inde a verbis κρᾶσιν εἶναι oratio revera ad infinitivi structuram delabatur; cuius modi variatione nihil est frequentius." Praeterea male volgo sic interpungitur: ὑγροῦ, καὶ τοιούτων τινῶν κρᾶσιν εἶναι, ad quam miramur interpungendi rationem Stallb. in Corrig. revertisse. Immo τοιούτων τινῶν (int. ἄλλων) iam sensus docet adiuncta esse illis θερμοῦ, ψυχροῦ, ξηροῦ et ὑγροῦ (ut Ficinus quoque verba ceperat vertens: *et complexionem quandam ex calido frigido, sicco, humido, ceterisque talibus*), haec vero: κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμ. αὐτῶν τούτων cohaerero, non: τοιούτων τινῶν κρᾶσιν εἶναι, quibus praegressis frigide sequeretur hoc: ἁρμονίαν αὐτῶν τούτων. De re, apposite attulit Forst. Aristotel. locum supra citatum: ἁρμονίαν γάρ τινα αὐτήν (τ. ψυχήν) τινες λέγουσι· καὶ γὰρ τὴν ἁρμονίαν κρᾶσιν καὶ σύνθεσίν τινα ἐναντίων εἶναι, καὶ τὸ σῶμα συγκεῖσθαι ἐξ ἐναντίων cet. Tum J πάντων. —

καλ. καὶ μετρ.] Δ ΦGs μετρ. καὶ καλ. *Fisch.*: „*apte* et *commode*, nam haec verba referuntur ad ἀμέτρως, *immodice, enormiter*." Tum τυγχάνει pro volg. τυγχάνῃ Cl. ΓΔ ΞYCGJL Venett. a. b. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Aug. Zitt. Illud Fisch. iam dederat. Φ τυγχάνοι. Dein Tub.

Ald. Bass. 1. 2. δηλονότι. Tum ὅτι om G. In CEHL ὑποχαλασθῇ. Pron. ἡμῶν om. ΓCEHGL Florr. b. c. i. m. et Aug. Ficinus: *quotiens horum natura in corpore propter morbos — vel remittitur vel intenditur* cet. Pro ἐπιταθῇ Cl. ΓΠJG et Tub. ὑποταθῇ (Ven. a. ὑποτασθῇ), C ὑπὸ ἐπιταθῇ, H ἐπὶ ὑποταθῇ. Atque hoc ὑποταθῇ videri possit libris optimis suasoribus restituendum esse, ut sit *vehementius intendatur*; praepos. enim ὑπό constat hanc augendi vim verbis addere ut in ὑποπίνειν, ὑποτρώγειν al. Attamen v. ὑποτείνειν ap. Platonem eo frequentatur sensu ut sit *subtendere* vel *subiicere*. Quocirca ὑποταθῇ pro ἐπιταθῇ e solemni illa praepositionum ἐπί et ὑπό confusione (v. *Schäfer*. Melet. critt. p. 105. sq.) natum esse existimamus. Ald. νόσον. Tum ἀνάγκη om. Φs, in L a corr. m. ἀνάγκην. Dein Cl. ΓΔ ΛΥΦCEHJLs Ven. b. Par. Florr. a. b. c. i. m. Tub. Zitt. ὑπάρχειν. In Ven. a. deest ὑπάρχει. Dein αἱ ante v. ἄλλαι abest a HJL Florr. b. i. Tum Fl. d. αἵ τε. In G a pr. m. om. αἱ. Mox καὶ αἱ ἐν τ. pro καὶ ἐν τ. e Cl. Δ Y Ven. b. Fl. d. et Zitt. cum Bekk. et Stallb. dedimus, licet in volg. scriptura nihil mendosi insit; part. enim enclitica τε attrahitur ab articulo αἱ, ut sit i. q. αἱ ἐν τοῖς φθόγγοις τε καὶ ἐν τοῖς — ἔργοις πᾶσι, ut Thucyd. I, 7: αἱ πόλεις αἵ τε ἐν ταῖς νήσοις καὶ ἐν ταῖς ἠπείροις. I, 54: τά τε ναυάγια καὶ νεκρούς. Legg. VII. 796. D: εἵς τε πολιτείαν καὶ ἰδίους οἴκους, al. V. ad Protag. p. 98. sq. Adde cl. *Sommer*. in libr. Neue Jahrb. f. Philol. u. Phaedag. T. III. F. IV. 1831. p. 404. sq. Ad v. δημιουργῶν bene attulit Fisch. Hesych. v. δημιουργοί· καὶ οἱ τεχνῖται καταχρηστικώτερον. G a rc. m. ἢ. — τά τε λείψανα τ. σώματος] „Τὰ λ. τ. σ. dictum est pro τὸ σῶμα, quatenus anima ex eo excessit. Nam τὰ λείψανα dicuntur etiam *ossa* et *cineres*: ut *Marii reliquiae* ap. Cic. Legg. II, 22." *Fisch*. G ἑκάστῳ et ὡς.

P. 544. τῶν ἐν τ. σ.] τῶν om. Δ et Fl. d. In Fl. c. et Zitt. τῶν ἐν σώματι. Mox θανάτῳ om. Tub. Tum Διαβλέψας pro Διαβλεψάμενος Cl. (in marg. διαβλεψάμενος) ΓΔΠCEHJL Ven. c. Florr. a. b. c. d. i. m. Vindd. 2. 3. Tub. Aug. et Par. Cl. *Hase* in Notic. et Extr. d. Man. de la Bibl. impér. T. IX. P. II. p. 160. „tous les bons manuscrits portent διαβλέψας." Recte hoc receperat iam Heind., qui bene annotavit volgatum non stabiliri formis illis ex N. T. scriptoribus a Fisch. allatis περιβλεψάμενος, προβλεψαμένου al. Similiter (quem Wytt. attulit) Plut. Symp. VIII, 5. p. 735. C: διαβλέψας πρὸς τοὺς περὶ τὸν Αὐτόβουλον καὶ μει-

διώσας, Ἀλλ' ὁρῶ, εἶπεν, ὑμᾶς cet. Tum libri plerique τα-πολλὰ et Σιμμίας; artic. ὁ praebent Cl. ΞΗΥΦG Vat. Fl. d. Ven. a. Tub. et Zitt., quos sequuti sunt Bekk. et Stallb. V. λέγει post Σιμμ. ponunt ΔΦGs Fl. d. Tum ΑJ εὐπορέστερος. Ceterum εὔπορος *Fischero* interprete h. l. dicitur *qui facile respondere potest ad ea quae contra dicta sunt, qui facile satisfacere potest dubitationibus et reprehensionibus alicuius.* Cui quidem respondent ἁπτομένῳ et ἐγχαλεῖ. Etenim ἅπτεσθαι τοῦ λόγου h. l. non est *disputationem ingredi* (ut *Xenoph.* Conv. III, 2. *Eurip.* Ion. 544. Androm. 663. al.) vel *in sermonem incidere* (ut Polit. V. 454. B: κινδυνεύομεν γοῦν ἄχοντες ἀντιλογίας ἅπτεσθαι), sed *invadere*, h. e., *impugnare*, quemadmodum vernaculum *angreifen* valet et *berühren* et *bestreiten*. Bene contulit Heind. *Herod.* V, 92. 3: ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων ἀλλήλων ἅπτοντο καταιτιώμενοι. De vv. τί οὐκ ἀπεκρίνατο, quae lenem imperativi significationem habent, v. ad Protag. p. 14. De v. δίκαια v. ad p. 72. A. Partic. μέντοι asseverandi vi positae (vern. *wohl*) respondet sequens μέντοι, *tamen*. Verba οὐ φαύλως ἔοικεν ἁπτομένῳ τοῦ λόγου bene Fisch. interpretatur: *quae Simmias contra disseruit, ea idonea videntur esse et ad rem pertinere: dubitationes et reprehensiones Simmiae videntur idoneae esse et graves, atque adeo dignae quarum ratio habeatur.* De v. ἔοικε cum dativo partic. coniuncto v. *Matth.* Gr. p. 1089. sq. Tum Fl. d. χρῆναι rubrica adscriptum habet. Dein πρότερον om. pr. G. Pro αὖ (om. L) Δ et Fl. d. ἂν.

ἐγγενομένου] Γ ἐγγινομένου. De v. ἐγγίγνεσθαι in E tempore intercedente posito v. ad Protag. p. 154. Tum L καὶ βουλευσώμεθα. Pro ἔπειτα δὲ ΓΔΛΦEGHJLs Ven. b. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Aug. ἔπειτα, quos sequuti sunt etiam Bekk. Heind. et Stallb. V. ad Protag. p. 20. Γ a corr. m. ἀκούσαντες. Tum ἢ del. in Γ. Dein ξυγχωρεῖν pro συγχωρεῖν Cl. ΞΥ Ven. a. et Zitt. Hoc more suo iam dederat Fisch. Dein Bass. 1. 2. τοι pro τι. V. προσᾴδειν, *concinere*, est h. l. *aliquid concinni* s. *veri dicere*, vel, ut Fisch. interpretatur, *idonea dicere atque ea quae ad rem pertineant*. Usus est Plato verbo προσᾴδειν propterea quod h. l. de harmonia agitur, quod bene iam Wytt. et Stallb. annotaverunt. Similem verborum lusum adhibuit 92. C: οὗτος οὖν σοι ὁ λόγος ἐκεῖνος πῶς ξυνᾴσεται; — καὶ μὴν — πρέπει γε, εἶπεν τῷ ἄλλῳ λόγῳ, ξυνῳδῷ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας. Post ἢ ξυγχωρεῖν orationis structurâ variatâ pro altero ἢ positum est οὕτως ἤδη. Ad v. ὑπερδικεῖν Schol. ἤγουν συνηγορεῖν.

καὶ ὑπέρδικοι οἱ συνήγοροι. Est h. l. *defendere.* — *ἀλλ' ἄγε*] Sic *Π* et Aug. pro volg. *ἀλλά γε*, quod *certe* vel *saltem* valeret, neque tamen, ut Heind. iam animadvertit, apud prosae orationis auctores aliter reperitur nisi verbo aliquo interposito (v. Steph. Thes. ed. Par. h. v.). Forst. scribi malebat *ἀλλ' ἄγε δή* „uti legisse videntur Aristipp. et Fic." Hic enim vertit: *Quamobrem dic age, o Cebes.* Atque hoc *ἀλλ' ἄγε δή* recepit Fisch. Rectius Heind., quem recentiores secuti sunt, *ἀλλ' ἄγε* sine part. *δή* ex Aug. reposuit. Pro *ὦ* ΦC *ὁ*. Dein in Fl. d. *λέγε* primitus om. postea rubrica appictum. V. *λέγε — Κέβης* om. pr. G, et *τι — λέγω* om. *Δ*. — *ὃ σὲ*] Sic L et corr. *Π* pro *τὸ σὲ*. Iam Turnebus dederat *ὃ σὲ αὖ ϑῤ*. Steph. in marg. „*Π ὅ σε αὖ ϑῤ. ἀπ. Ἢ οὕτω, τὸ σὲ αὖ ϑράττον, ὃ ἀπιστ.*" Corrig. *ϑρᾶττον* (ita H), ut Fisch. reposuit. E a pr. m. *ϑᾶττον*. Rectius scrib. *ὅ σε αὖ ϑῤ*. De v. *ϑράττειν* (i. q. *ταράττειν*) v. ad Phaedr. p. 352. Hoc receperunt Heind. Wytt. Bekk. et Stallb. Zitt. *τότε αὖ ϑράττον*. *Heind.* annotavit: „quamquam aliis probabilius videbitur *τί ἦν ὅ τι σὲ αὖ ϑῤ. ἀπ. παρέχει.*" Hoc ipsum Zeunius Anim. ad Plat. Phaed. p. 128. reponi iusserat, qui praeterea coniecit: *τί ποτέ σε αὖ ϑράττον ἀπιστίαν παρέχει*: „*dic quid tandem te iterum turbet, quominus assentiaris.*" Sed in enuntiatis indirecte quod dicitur interrogantibus non solum ὅστις, verum etiam ὅς poni constat, v. *Matth.* Gr. p. 907. Pro *παρέχει ΓG* et Aug. *παρέχειν* (E *παρέχον*, addito a rc. m. *καὶ* ante *ἀπιστ.*), quod Fisch. recepit infinitivum pendere arbitratus e coniunctione ὡς vel ὥστε. Hoc ipsum Fic. ei videbatur legisse vertens: *quidnam potissimum te turbet quo minus assentiaris.* Dein *λέγω δή* pro *λέγω δέ* Cl. *ΓΔΞΠΥΦCGHLs* Vat. Ven. a. Florr. b. c. i. m. Par. Tub. Aug. Zitt., idque primus reposuit Heind. In J om. part. Dein G *εἶναι ὁ λόγος*. *Heind.*: „*ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι*, quod alias dicitur *οὐ προκεχωρηκέναι.*" *Stallb.*: „iisdem, quibus antea, dubitationibus obnoxius." Immo est: *nondum mihi videtur oratio ultra progressa esse*, h. e., *nondum mihi videtur demonstratum esse animum non solum ante hanc vitam viguisse, verum etiam post mortem duraturum esse.* Dein Steph. in marg. „Rectius per parenth. *ὅπερ ἐν τοῖς ἔμπρ. ἐλέγομεν.*" Pro *ἔμπροσθεν ΓΔCEHJ* Ven. b. Florr. b. c. i. m. Tub. Aug. *πρόσθεν*. —

τόδε τὸ εἶδος] *Τόδε* om. *Δ*, in Fl. d. rubrica superscr. Ceterum *in hanc formam* est *in corpus hoc humanum.* Tum pro volg. *ἀντιτίθεμαι* (Aug. *ἀντίθεμαι*) Olymp. et Turneb. *ἀνατίθεμαι*. *Steph.* Annott. p. 12: „Vide annon

potius scribendum sit *οὐκ ἀνατίθεμαι*: cui verbo significationem huic loco optam tribuit hic scriptor (sicut et alii quidam, ex quibus est Xenophon) cum alibi, tum in Gorgia, alia tamen constructione: *καὶ ἔγωγε ἐθέλω τῶν ὡμολογημένων, εἴ τί σοι δοκεῖ μὴ καλῶς ὡμολογῆσθαι, ἀναθέσθαι ὅ τι ἂν σὺ βούλῃ.* Videtur certe et Fic. hanc lectionem sequi: quippe qui vertit: „*Haud equidem retracto quin bellissime dictum fuerit.*“ Phavorin. *Ἀντιτίθεμαι οὐκ ἔστιν, οὐδέ γε μὴν εὕρηται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥσπερ οὐδὲ τὸ παρατίθεμαι.* Quocirca audiri non debet Fisch. v. *ἀντιτίθεμαι* ita defendens ut poneret *ἀντιτίθεσθαι* esse *calculum ponere pro calculo, alium calculum ducere*, et utrumque verbum (*ἀνατίθεσθαι* et *ἀντιτίθεσθαι*) transferri ad eos „*qui sententiam mutant, qui aliquid retractant.*“ Recte Heind. scripsit *οὐκ ἀνατίθεμαι* (etiam Wytt. probatum), allato Menon. 89. D: *τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, εἴπερ ἐπιστήμη ἐστίν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι.* De v. *ἀνατίθεσθαι* v. ad Gorg. 461. D. p. 109., et de constructione v. *Heind.* ad. Gorg. p. 148. ed. II. et *Matthiae* ad Eurip. Orest. V. 244. Gramm. p. 1046. sq. Tum Ambr. s. *πάντως.* Sq. *χαριέντως* est *lepide, scite*, ut Polit. 300. B: *τινῶν ξυμβούλων ἕκαστα χαριέντως ξυμβουλευσάντων.* Polit. IV. 426. A. Epist. III, 360. C. Dein *Δ* a rc. m. *μὴ πάνυ* pro *μὴ.* Sq. *ἐπαχθὲς* „proprium est — *de nimia* et *molesta laude* vocabulum. V. not. ad Plat. Lysid. §. 13.“ *Heind.* Potius *τὸ ἐπαχθές* arrogantius loquenti tribuitur, ut Legg. III. 688. D. Menon. 90 A. Charm. 158. D. Epist. VII. 327. B. al. Plutarchea attulit Wytt. De sui laude 543. T. De discr. am. et adul. 61. E. 64. A. B. 72. A. al. Cod. Pal. Creuz. *ἐπαχθὲς εἰπεῖν ἐστιν — ἀποδέδειχται.* Dein *Δ ἡμῖν.* Pro *ἔστιν* (volgo *ἐστίν.* Par. *ἔτι ποῦ ἐστιν*, Ven. b. *ἔτι ποῦ ἐστίν*) Cl. *Δ* Gs Flor. d. i. et Tub. *ἔσται*, quod Fic. quoque expressit vertens: *Attamen nobis mortuis superfore, non sic assentior.* Atque hoc, ni fallor, revocari oportet. Quamquam 87. E: *θαῤῥεῖν, ὡς, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἔτι που ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἔστιν.* Tum ad *δοκεῖ* (Zitt. *δοκῇ*) repet. *ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι*, et *τῇδε* idem fere est quod *τόδε* (quod *Seager.* in Diar. Classic. XXXII. p. 49. reponi volebat), v. ad p. 79. E. — *ὡς μέν*] Steph. in marg. „*II. ὡς μέντοι οὐκ.*“ Quod Fisch. recepit Fic. arbitratus sic legisse quippe vertentem: *neque tamen Simmiae concedo obiicienti non esse animam validiorem corpore* cet. Sed recte habet *μέν*, *tamen* (Heind. et Stallb. nescio quod asyndeton sumserunt), et bene vertit Fic. negatione *οὐ* attracta: *neque tamen — concedo*, i. q. *quamquam hoc* (animum non esse

validiorem corpore) *non concedo Simmiae.* De part. *μέν* v. ad Phaedr. p. 351. Dein *ξυγχωρῶ* pro *συγχωρῶ* Cl. Ξ Y Ven. a. Zitt. — *τί οὖν ἂν φαίη*] Volgo scribitur *Τί οὖν ἄν, φαίη ὁ λόγος*, quod Fisch. retinuit, cohaerere arbitratus *τί οὖν ἔτι ἀπιστεῖς*, ne scilicet hyperbaton exsisteret *ἂν φαίη ὁ λόγος* pro *φαίη ἂν ὁ λόγος*. Heind., quem recentiores audiverunt, dedit: *Τί οὖν, ἂν φαίη ὁ λόγος.* Sed rectius sine ulla distinctione scribitur *Τί οὖν ἂν φαίη ὁ λόγος ἔτι ἀπιστεῖς*. Etenim verba *φαίη ἂν ὁ λόγος* a reliqua oratione non possunt divelli, siquidem *ἄν*, ad *φαίη* pertinens, cum verbis *Τί οὖν* coniunctum est ita ut, quod Graeci adamant, una efficeretur oratio. V. ad Protag. p. 99., ubi laudatum reperies *Erfurdt.* ad Sophocl. Oed. Tyr. 929., qui nostrum quoque locum attigit. Idem, ni fallor, cadit in huiusmodi loquutiones *ἔχε δή μοι τόδε* (interpungitur *ἔχε δή, μοὶ τόδε*) in *τὶς ἂν εἴποι* al. Quamquam aliter de hoc genere statuit cl. *Fritzsch.* Quaest. Luciann. p. 27. sq. In Aug. *ἄν* deest. De vv. *φαίη ὁ λόγος* vid. ad p. 66. E. Tum *γε* abest a Ξ *Π Y* Ven. a. Aug. Zitt. In Cl. superscr. Dein Fl. m. *τὸ ἀσθενέστερον*, om. *γε*. —

πρὸς δὴ τοῦτο] *Δ* s om. *τοῦτο*, Stallb. autem auctore B Vat. scribit *πρὸς δὴ τούτῳ*. Tum Zitt. *τότε· ἐπισχέψασθαι.* G *χἀγὼ ὡς ἔοικε*, *Γ* a pr. m. *ὥσπερ χἀγὼ*. Dein artic. ante v. *Σιμμίας* ignorant Bekkeri libri (praeter unum Ξ) cum Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Zitt., quos sequuti sumus cum Bekk. et Stallb. *Fisch.*: „*utendum mihi est imagine et similitudine.*“ Dein *ταῦτα* om. pr. G. Ad vv. *ὁμοίως — ὥσπερ ἄν τις — λέγοι τοῦτον τὸν λόγον Heind.* annotavit: „vellem in Cod. repertum *ὥσπερ ἄν εἰ*, ut infra §. 108. (p. 98. C.) post *ὥσπερ ἄν* omissum *εἰ* Codd. praebent, nec tamen ea non potest h. l. oratio carere. *Mihi enim haec similiter dici videntur, velut de sene textore mortuo haec aliquis dicere queat* etc.“ Pariter Stallb. ad Apolog. p. 33. vertit: *quemadmodum quis de sene textore mortuo haec possit dicere.* Partic. *ὥσπερ* post *ὁμοίως*, ut post voces similitudinem indicantes (v. c. *ὁ αὐτός* al. V. *Heind.* ad Phaedon. p. 129. et *Matth.* Gr. p. 1287.) est Latin. *ac* s. *atque* (vern. *wie* vel *als*). Locum igitur sic in germanicum converterim: *mich dünkt nehmlich dieses eben so gesprochen, wie man von einem alten Weber, der gestorben wäre, behaupten könnte: Der Mensch* cet. Fisch. ad Apol. p. 91. „At et *ὥσπερ ἄν* simpliciter, omissa cuiunctione *εἰ*, recte, ni fallor, dicitur. Certe locorum illorum tanta copia est, ut non probabile sit librarios ubique peccasse.“ Sic *Xenoph.*

Hist. Gr. III, 1. 11: ἀσπαζομένης ὥσπερ ἂν γυνὴ γαμβρὸν ἀσπάζοιτο. III, 4. 15: ὥσπερ ἄν τις τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποθανούμενον προθύμως ζητοίη. al. Verba igitur ὁμοίως — ὥσπερ ἄν τις — λέγοι hoc sonant: *eben so — wie man behaupten, könnte*, contra ὁμοίως ὥσπερ ἂν εἴ τις — λέγοι valerent: *eben so, als wenn man — behaupten wollte.* Atque posterius (ὥςπερ ἂν εἰ) sensus videri possit efflagitare, siquidem hoc, textorem mortuum non esse mortuum, dici non possit nisi ab homine quid dicat nesciente. Quocirca ipsa ratio respuere videtur sensum: *eben so, wie man — behaupten könnte* .(quasi quis sanus tale quid contendere possit), contra hunc flagitare: *eben so, als wenn man — behaupten wollte* (quod indicat poni tantummodo aliquid *quod per se fieri non possit.*). Haec vero licet probabiliter dici possint, tamen invitis libris εἰ interponere temeritatis foret. Immo absurdum illud quod in effato hoc inest, textorem mortuum non esse mortuum, quia pallium eius non interierit, latet in voce urbane posita ὁμοίως, quae est h. l. *aeque absurde.* Etenim quia hoc ad ea spectat quae Socrates posuerat, urbana et modesta hac Cebes utitur eloquendi ratione, qua tecte significat quod declarare volt: dicere animum, quippe diuturniorem hominis partem, interire non potuisse, propterea quod imbecillior eius pars, corpus, adhuc salva sit, aeque esse absurdum atque contendere, textorem mortuum non esse mortuum, propterea quod pallium eius supersit. Vox ἄνθρωπος, sicut ἀνήρ (v. ad Protag. p. 9.) a Graecis ita nominibus apponitur ut hominis vel professionem vel conditionem indicet. Etenim ὑφάντης dici potest etiam qui casu aliquid texit vel texuit, ἄνθρωπος vero ὑφάντης est qui artem textrinam factitat. V. *Matth.* Gr. p. 800. Quocirca audiri non debet Heind., qui, ubi singularis est numerus, v. ἄνθρωπος non aliter quam cum contemtu aliquo poni indicabat, laud. *Valcken.* Annot. critt. in N. T. p. 336. sq. (Opusc. phil. T. II. p. 243. sq.). Praep. περὶ om. Zitt. Dein Ω λέγῃ, Zitt. λέγοι. In seqq. malim: τοῦτον τὸν λόγον ὅτι Οὐκ ἀπόλωλεν, ut verba Οὐκ ἀπόλωλεν directam quam vocant exhibeant orationem; ὅτι enim post vv. λέγοι t. τ. λόγον ita infertur, ut orationem indicet directam. Tum Forst.: „Potius ἔστι που σῶς." Quod Fisch. reposuit annotans: „nam primo paulo inferius legitur ὅ γε ἄνθρωτος σῶς ἐστίν, et mox verba οὐκ ἀπόλωλεν et ἔστι σῶν opponuntur inter se: deinde non putabam particulae ἴσως hic, per sententiam orationis, locum esse posse." Quod ad prius attinet, ex eo quod inferius legitur ὅ γε ἄνθρωπος σῶς ἐστίν, neutiquam colligi potest, hic quoque positum esse

a Platone ἔστι που σῶς. Part. vero ἴσως recte h. l. habet; est enim vern. *unstreitig*, v. ad Phaedr. p. 279. Neque aliter Fic. legit qui verterit: *sed forte alicubi superesse.* Heind.: „potius coniecerim ἀλλ' ἐστὶν [scrib. ἔστιν] ἔτι που ἴσως, ut §. 75: ὅπως μὴ — οὐδὲν ἔτι οὐδαμῇ ᾖ, et §. 84: ὡς, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχὴ ἐστι." Ipse vero subiecit, ne hoc quidem orationem indigere. Εἶναι est *vivere* vel *vigere*, ut 70. B: ὡς ἔστι τε ἡ ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρ. 72. A: τὰς τῶς τεθνεώτων ψυχὰς εἶναί που. Protag. 316. D: ὁ νῦν ἔτι ὤν. Conv. 179. B: ὄντων αὐτῷ πατρός τε καὶ μητρός. 190. C: ὡς ἂν εἶέν τε ἄνθρωποι. al. Stallb.: „Nimirum in fraudem inducti sunt viri optimi vitio admodum pusillo. Legebatur enim vulgo ἀλλ' ἐστί που ἴσως." Immo in omnibus libris scribitur ἀλλ' ἔστι που ἴσως; solus Heind. mendose dedit ἀλλ' ἐστί που ἴσως. Tum Fl. i. παρέχοι τὸ ϑοιμ. Aug. παρέχοι, τὸ ϑοἱμάτιον, etiam Γ a corr. m. παρέχοι. Sed recte habet παρέχοιτο cum τεκμήριον coniunctum. Conv. 195. B: μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτὸς παρέχεται. Parm. 127. E: ὥστε καὶ ἡγεῖ τοσαῦτα τεκμήρια παρέχεσθαι. Ib. καὶ τούτων τεκμήρια παρέχει καλῶς τε καὶ εὖ. B. al. Pro ϑοιμάτιον (i. q. τὸ ἱμάτιον. Thom. M. ϑοιμάτιον κάλλιον ἢ τὸ ἱμάτιον διαλελυμένον) Stallb. scripsit ϑοἱμάτιον, de quo v. *Matth.* Gr. p. 120. 122. Dein ἠμπίσχετο Cl. (superscr. ϊσ) ΔΞΠΥΦG Venett. a. c. Vindd. f. 3. 4. 8. Zitt. et corr. Δ pro volg. ἠμπίσχετο V. de hac imperfecti forma Buttm. Gr. ampl. T. II. P. I. p. 143. et *Matth.* Gr. p. 461. Ambr. s. ἠπίχετο. Sq. σῶν est i. q. σῶον, Moeris: Σᾶ, περισπωμένως, Ἀττικῶς, τὰ σῶα. ubi v. Piers. Cf. *Wessel.* ad Herod. I, 194. T. V. p. 195. Mox L εἴτε. — ἀπιστοῖ] Libri ἀπιστῶν. Heind. optativum posuit annotans: „Non profecto incredulus ille interrogat (εἴ τις ἀπιστῶν ἀνερωτῴη), utrum sit magis diuturnum, sed hoc illum is interrogat, qui suam de vita post mortem futura sententiam hoc ipso probare conatur argumento, quod sit τὸ γένος ἀνθρώπου πολυχρονιώτερον ἢ τὸ τοῦ ἱματίου." Heind. dedit ἀπιστοίη, quod Bekk. mutavit in ἀπιστοῖ (v. *Schneider.* ad Plat. Polit. I. p. 366. sq.), eumque Stallb. quoque sequutus est. Attamen quum libri omnes tueantur ἀπιστῶν αὐτῷ, ἀνερωτ., ita ut εἴ τις ἀπιστῶν αὐτῷ per se posita sint, verum hoc existimo; haud raro enim particip., praecipue post coniunctionem εἰ, ponitur ita ut verbum intelligi debeat substantivum εἶναι, v. *Hermann.* ad Viger. p. 832. et nostra ad Phaedr. p. 438. sq. Quae quidem loquendi ratio sine dubio ex duarum nata est constructionum coniunctione.

Graeci enim non solum diversa orationis membra contrahunt, quod quidem fit contractione illa quam attractionem vocant, verum etiam diversas orationis formandae rationes ita copulant ut unam ex utraque fingant. Hoc enim loco dici poterat: *τινὸς ἀπιστοῦντος αὐτῷ, ἀνερωτήῃ* et: *εἴ τις ἀπιστοῖ αὐτῷ, ἀνερωτήῃ*. Ex utroque haec conflata est oratio: *εἴ τις ἀπιστῶν αὐτῷ*, ita ut verba *εἴ τις* ex hac oratione: *εἴ τις ἀπιστοῖ αὐτῷ*, participium vero *ἀπιστῶν* ex altera: *τινὸς ἀπιστοῦντος αὐτῷ* retinerentur (propter *τις* enim praegressum *ἀπιστοῦντος* mutari oportebat in *ἀπιστῶν*). Aliter statuunt *Bremi* in Philol. Beitr. aus d. Schweiz I. p. 173. et *Matth.* Gr. p. 1094. sq., qui ex anacoluthia quae dicitur hunc participii pro verbo finito positi usum repetunt. Cf. *Bernhardy* Synt. p. 471. Pro *αὐτῷ* L *αὐτὸ*. —

P. 546. *ἀνερωτήῃ*] Sic pro volg. *ἀνερωτῷ* Cl. *ΔΞΠΥΦCEGs* Ven. a. Florr. a. c. d. m. Par. Vindd. 1. 4. 8. Tub. Aug. Zitt. Bas. 2. et *Γ* a corr. m. Steph. in marg. „*γρ. ἀνερωτήῃ*." Illud Forst. praeeunte iam Fisch. et Wytt. dederant. Par. H. *ἀνερωτᾷ*, Fl. b. Vind. 3. *ἀνερωτᾷ*, Ven. c. a pr. m. *ἀνερωτῶ*. —

πότερον — ἐστι, τὸ] Sic libri recte interpungunt; E sensus est enim: *utrum sit diuturnius, hominum genus, an pallii* cet. Stallb. commate post *ἐστί* deleto dedit: *πότερον πολυχρονιώτερόν ἐστι τὸ γένος ἀνθρ.* De v. *γένος* rem genitivo appositam in universum designante v. ad Phaedr. p. 417. sq. Tum *ΓΔΠ* Fl. b. *γένος τοῦ ἀνθρ.* *Λ* Fl. b. *ἢ τοῦ* et *Φ ἱμάτιον*. Dein *ΓΔΕΗJL* Ven. b. Florr. a. b. c. Par. Aug. *ἀποκρινομένου*. Tum pro *δή* Heind. reposuit *δέ*, quod G confirmat, idque re ipsa iubente (*δέ* est enim h. l. part. copulativa, v. ad Phaedr. p. 298. sq.) receperunt Bekk. et Stallb. (ed. Goth.). Dein L *ὃ ἀνθρ.* — *τό γε ὀλιγοχρ.*] Part. *γέ*, quam edd. superiores ignorant, accessit e Cl. ceterisque Bekkeri libris (uno L excepto), quibuscum faciunt Ven. a. Par. Florr. a. b. c. d. i. m. Tub. et Zitt. Part. *γε* recte iam Heind. receperat. — *τὸ δ' οἶμαι*] Ex nostra interpungendi ratione scribi oporteret: *τὸ δ', οἶμαι*. Verba *τὸ δέ* (plene *τὸ δ' ἀληθές*, vern. *in Wahrheit eigentlich aber*, v. ad Protag. p. 170. Cf. *Rückert.* ad Conv. p. 69. et *Fr. Hermann.* ad Lucian. de hist. conscrib. p. 32. sq.) simpliciter adversandi vim habent, ut vernac. *aber* (h. l. *meiner Meinung aber nach*) reddi possint. Subiectum est pron. indefinitum (vern. *es*, i. q. *die Sache*), quod tertia verbi persona continetur. Tum *οὐχ* om. pr. *Γ*; *γὰρ* abest a *ΓΔ ΛΦCEHJLs* Florr. a. b. c. d. i. m. Tub. Aug. et pr. *H*.

Ficinus: *Sed considera tu quoque, quid dicam. Profecto quivis intelligeret inepte illud adduci.* Aug. *πῶς ἄν.* Dein *ΠC* Tub. *ὕστερον.* Volg. fere postulat sequens *πρότερος.* Tum Tub. *οὐδέν τοι μᾶλλον*, cui adversatur sermonis ratio, ex qua *τι* praecedentem negationem *οὐδέν* intendit, v. ad Protag. p. 156. et Phaedr. p. 235. Est *nihilo magis* s. id quod *οὐδαμῶς*, v. *Schaefer.* ad Greg. Cor. p. 60. Heind. attulit Protag. 319. C. Polit. VI, 487. C. Xenoph. Cyr. VII, 1. 6. Quibus sexcenta alia, si opus esset, addi possent. —

τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην] Part. δὲ, quae a libris D edd. abest, praebent Cl. *ΓΔΑΠΦCEGHJLs* Florr. a. a. b. c. d. i. m. Par. Vind. 2. Tub. Aug. et Zitt., eamque Fisch. iam receperat. In *Π* Tub. et Cl. a pr. m. om. *ταύτην*, ut Fic. videtur legisse vertens: *eandem fieri similitudinem animae ad corpus posse arbitror.* Rectius Fisch.: *eadem imagine, eadem similitudine liceret uti de animo ratione corporis* s. *animus, ad corpus relatus, comparari posset cum textore.* Tum *δέξαιτ' ἄν ψυχὴ* Cl. cum Bekkeri libris (solus *Ξ* cum edd. scribit *δέξαιτ' ἄν ἡ ψυχὴ*); accedunt Florr. a. m. Par. et Tub. In Aug. *καὶ ἡ ψυχὴ*, unde Heind. (quem Beck. sequutus est) reposuit *καὶ ψυχὴ*, quod vellem alii confirmarent libri. Dein pro *αὐτὰ ταῦτα* (*haec ipsa*) idem vir doctus scripsit *ταὐτὰ ταῦτα*, *eadem haec.* Ficin. *si quis — eadem illa adducat.* Stallb. „Et ferri potest *αὐτὰ ταῦτα*, *haec ipsa*, quamquam illud sane sententiae magis accommodatum est.“ At verba *αὐτὰ ταῦτα* non spectant ad praegressa: *τὴν αὐτὴν ταύτην εἰκόνα* (ita enim scribendum esset *ταὐτὰ ταῦτα*), sed ad sequentia: *ὡς ἡ μὲν ψυχὴ πολυχρονιόν ἐστι, τὸ δὲ σῶμα ἀσθενέστερον καὶ ὀλιγοχρονιώτερον: hoc ipsum*, Cebes volt dicere, *verissimum existimo, animum quidem diuturniorem, corpus vero imbecillius esse citiusque perire.* Quamquam haec simul ad praegressa respiciunt, ubi positum erat textorem hominem diuturniorem esse pallio: ut sit: qui idem illud, quod de textore et pallio dictum est, de animo et corpore dicat, is recte mihi videatur loqui. Tum *ΞΠ* Ven. a. Vind. 2. Tub. *περὶ τῶν αὐτῶν*, Cl. *περὶ τοῦν αὐτῶν.* Fic. *de his duobus.* — *μέτρι' ἄν μοι*] Sic Cl. *ΓΔΞΠΥΦCGs* Ven. a. Florr. a. d. (ubi *ἐμοί* pro *μοι*) i. m. Par. et Zitt. pro volg. *μέτριά μοι*, Aug. *μέτριάν μοι.* Fisch.: „f. *μέτριόν μοι*, vel potius *μέτρι' ἄν μοι.“ Quod posterius recte recepit Heind.; idem libris suasoribus reposuerunt Bekk. et Stallb. Volgat. scripturam ante oculos habuit *Matth.* Gr. p. 982., ubi part. *ἄν* in verbis *δέξαιτ'*

ἄν etiam ad verbum sequens φαίνοιτο pertinere posuit. V. μοι — ἐστι om. Δ. Dein ἡ μὲν ψυχὴ Cl. ΞΠΥ Ven. a. Tub. et Zitt. pro ὡς ἡ ψυχὴ μέν. Illud Fisch. iam e Tub. reposuerat. Tum pro πολυχρόνιον Vat. Fl. d. Par. L et Zitt. πολυχρονιώτερον. Fic.: *animam quidem esse diuturniorem.* Atque hoc sensu fere iubente recepit Heind., quem Stallb. recte audivit. Quamquam Beck. „quod tamen nullis aliis libris confirmatum e correctione videtur exstitisse." Dein pro καὶ G exhibet τε καί. — φαίη] Sic Cl. ΓΔΛΠΥΦ CH Ven. c. Florr. a. b. e. i. Vindd. 1. 4. Tub. Zitt. et corr. Ξ pro φαίην. Illud etiam Aristipp., interpr. Sicula et Ficinus expresserunt; hic enim vertit: *verum diceret quemlibet animorum plura consumere corpora.* Falso Forst. et Wytt. tradunt Cornarium quoque φαίη reddidisse; imo vertit: *At enim dixerim ego unamquamque animam multa corpora deterere.* Recte φαίη (int. ὁ λέγων αὐτὰ ταῦτα περὶ αὐτῶν, h. e., ψυχῆς τε καὶ σώματος) iam receperat Heind., qui bene annotavit: „Qui si hoc tantum diceret, animum diuturniorem esse firmioremque quam corpus, non sane *eadem* de corpore animoque diceret, quae modo dicta sunt de textore pallioque. Hunc ipsum haec quoque addere oportet, ἑκάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα καταιρίβειν etc. Poterat hunc etiam in modum procedere oratio: ὡς ἡ μὲν ψυχὴ πολυχρονιώτερόν ἐστι, τὸ δὲ σῶμα ἀσθενέστερον καὶ ὀλιγοχρονιώτερον· ἀλλ' ἑκάστη τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα καταιρίβει κ. τ. ἄ." Tum J συγκαταιρίβειν. — καὶ εἰ] Sic Cl. ΞΠΥ Ven. a. Zitt. pro volg. ἄλλως τε κἄν (quod Γ a corr. m. habet. In Cl. marg. κἂν, ut Gaisf. credit) βιῴη. Tub. εἰ καὶ πολλὰ cet., quod „tamquam maxime exquisitum" Stallb. recepit, praeeuntibus, ut videtur, Heind., qui Platonis manum in hac sibi videbatur scriptura reperisse, et Herman. ad Viger. p. 781. sq., qui locum nostrum sic reddidit: „*at enim dicat unamquamque animam multa corpora conterere, et insuper, si multos annos vivat, und vollends, wenn sie gar viele Jahre lebt.*" Sed nihil equidem exquisiti in hoc, ἄλλως τε εἰ καὶ — βιῴη invenio, nec omnino causa est cur a scriptura librorum ἄλλως τε καὶ εἰ — βιῴη recedamus, quam et sensus (*praesertim si — vivat*) et sermonis usus vel maxime commendant. De dictionn. ἄλλως τε καὶ εἰ et εἰ καὶ, ἐὰν καὶ al. v. *Buttm.* ad Menon. p. 39. et *Bornem.* ad Xenoph. Conv. p. 52. Attulit Stallb. *Xenoph.* Mem. I, 2, 59: ἄλλως τε ἐὰν πρὸς τούτῳ καὶ θρασεῖς ὦσι, (ubi καὶ non ad ἄλλως τε, sed ad vv. πρὸς τούτῳ pertinet; est enim *etiam*). Apud eundem Conv. I, 8. Aristides scribit

ἄλλως τε ἦν καὶ pro eo quod libri habent ἄλλως τε καὶ ἦν, et II, 3. libri habent ἄλλως τε καὶ ἦν, Aristid. vero et Athen. ἄλλως τε ἦν καί, in quo posterioris scriptores aetatis sibi videntur placuisse. Tum pro ἔτη Δ et Tub. ἔτι, pro βιῷ Cl. ΔΠΥΦGs Florr. d. i. Tub. Aug. et pr. ΓΞ βιώῃ, quod Fisch. iam reposuerat. Dein ΓL Zitt. ἀπολύοιτο. Pro ἀλλ' ἢ Fl. d. et Δ a corr. m. ᾗ δέ. —

ει

ἀνυφαίνοι] Φ ἀνυφαλνοι, Aug. ἀναφαλνοι. Ceterum E ἀνυφαλνειν, *retexere*, est *dissolutum rursus contexere* s. *restituere*. V. Wytt. ad h. l. et Misc. critt. II. 1. p. 80. Tum part. ἄν cum μέντοι coniuncta est vern. *doch wohl*. Etenim ἄν cum optativo poni solet in conclusione, ut Euthyphr. 13. D: ἀλλὰ τίς δὴ θεῶν θεραπεία εἴη ἂν (*ist wohl*) ἡ ὁσιότης; V. ad. Gorg. 502. D. et *Matth.* Gr. p. 979. Annectuntur vero haec praegressis ἀλλὰ γὰρ ἄν φαίη, ita ut pro infinitivo (h. e. oratione obliqua) optativus positus sit, v. ad 86. A. Pro μέντ' C μέν. Dein GL Zitt. ἀπολύοιτο.

ον

G προτεραν, Π πρότερον. — ἀπολομένης] Sic Cl. Γ'ΔΞΠΥΦCHJ Veu. a. Florr. a. b. c. d. m. Par. Tub. pro ἀπολλυμένης (Ald. Bass. 1, 2. ἀπολλουμένης), Δ G Fl. i. ἀπολλομένης, L ἀπολυμένης, Zitt. ἀπολογουμένης. Fic.: *quum vero perierit anima*. Etenim animo demum exstincto corpus putrescit. Tum L τόδ' ἤτοι. — τὴν φύσιν τῆς ἀσθ.] „Putet quis aut mutandum esse in τὴν ἀσθένειαν τῆς φύσεως (Similiter *Seager*. Diar. Class. XXXII. p. 49. scribi volebat: τῆς φύσεως τὴν ἀσθένειαν), aut certe sic accipiendum *infirmitatem naturae suae ostenderet*. — Possit etiam haec ratio valere, ut φύσις ἀσθενείας idem sit quod nudum ἀσθένεια." *Wytt.* Similiter Stallb.: „τὴν φύσιν τῆς ἀσθ. dicit ipsam ἀσθένειαν, v. *Abresch*. Animad. Aeschyl. p. 147." Immo est *naturalem suam* (s. *natura ei insitam*) *imbecillitatem*, v. ad Gorg. p. 483. E. *Bernhardy* Synt. p. 406. vertit: *dann möge der Leib immerhin seine Schwäche beweisen und untergehen*. Quod ab orationis sensu abhorret. De optativo vid. infra not. Tum libri edd. ἐπιδεικνύοιτο σῶμα; sed artic. τὸ ante σῶμα flagitat fere praegressum τῆς ψυχῆς, et aptior est activa verbi forma, quamquam Fisch., quia corpus diceretur suam ipsum fragilitatem ostendere, recte se habere medium arbitrabatur. Scripturam vero a Zeunio iam propositam (Anim. in Phaedon. p. 129.) ἐπιδεικνύοι τὸ pro ἐπιδειηνύοιτο libri Mss. fere omnes praestant. Heind. post φύσιν excidisse opinabatur part. ἄν, Zeun. l. l. τὴν mutari iubebat

in ἄν, *Matthiae* vero Gr. p. 982. locum nostrum in exemplis numerabat partic. ἄν semel tantum positae. Immo optativus sine part. ἄν orationis obliquae partes agit, v. *Matth.* Gr. p. 1027. sq. Dein H οὕτω. Tum ἡμῶν ἡ ψυχὴ pro ἡ ψυχὴ ἡμῶν cum Bekk. et Stallb. e Cl. ΞΠΥ Fl. d. Tub. et Zitt. dedimus. In Ven. a. ἡμῶν deest. Ambr. s. ἐστιν ἡμῶν. —

εἰ γάρ τις cet.] Sensus totius orationis est: *Nam* 88
etiamsi quis non solum illud concesserit, animum nostrum ante hanc vitam viguisse, verum etiam hoc, tam validum esse ut crebras sustineat generationes, tamen consentaneum erit multis his cum generationibus adeo confici, ut una aliqua de mortibus prorsus sit periturus; quocirca insipientiae fuerit morti confidere, nisi quis demonstrare potuerit animum prorsus esse immortalem. Orationem verbis incipientem εἰ γάρ τις — ξυγχωρήσειε, δοὺς cet. haec excipere debebat apodosis: ὅμως οὐδενὶ προσήκει θάνατον θαρροῦντι μὴ οὐκ ἀνοήτως θαρρεῖν cet.; apodosis vero ita formata est, ut orationem proxime praegressam continuare videatur: εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, οὐδενὶ προσήκει. Similes constructionis formas collegit *Matth.* Gr. p. 1297. sq. Verba πλέον ἔτι ad seqq. λέγοντι pertinere arbitrabantur Heind. et Stallb., ut posita haec sint pro εἰ γάρ τις τῷ καὶ πλέον ἔτι λέγοντι ἢ ἃ σὺ λέγεις ξυγχωρήσειε. Stallb. vertit: *nam etiamsi quis assentiatur ei, qui vel plus concedat, quam tu, largiens illi hoc non solum* etc. Similiter Schleierm.: *Denn wenn iemand auch dem, der noch mehr als du behauptet, einräumen wollte* cet. Et certatim hoc quod commenti sunt hyperbaton (πλέον ἔτι τῷ λέγ. pro τῷ πλέον ἔτι λέγ.) illustrarunt Heind. et Stallb. Cf. etiam *Matth.* Gr. p. 1127. Sed a vera hoc ratione aversum esse equidem existimo; etenim qui plus contendere diceretur quam Simmias, foret is qui animum esse immortalem poneret, quem quidem nunc Simmias et Cebes impugnant; hic vero dici non potest plus contendere vel concedere, sed simpliciter sumere animum esse immortalem; quod ut probet (id quod Socrates supra fecit) plura affert argumenta, in quibus haec duo sunt praecipua: animum ante hanc vitam viguisse (quod Simmias concessit), et animum corpore esse validiorem diuturnioremque (quod Simmias negavit). Iam Cebes dicit, etiamsi concedatur non solum, animum ante hanc vitam viguisse, verum etiam (id quod Simmias negavit), animum corpore validiorem esse, ita ut crebras sustinere possit generationes, tamen neutiquam inde effici animum esse immortalem, ideoque inanem mortis timorem. Plus concedere

est igitur non solum id dare, quod Simmias concessit, animum fuisse ante hanc vitam, verum etiam hoc, quod Simmias negavit, animum corpore validiorem esse atque diuturniorem. Itaque *πλέον τι* refertur ad v. *ξυγχωρήσειε*, et *πλέον τι ξυγχωρήσειε* explicatur proximis verbis *δοὺς* (Latinorum *dans*, h. e., concedens) *μὴ μόνον — ἀλλὰ μηδὲν κωλύειν καὶ — ἔτι εἶναι*. Sic Fic. quoque verba videtur accepisse qui verterit: *Nam si quis dicenti etiam plura quam quae tu dicis concesserit.* Verbis *τῷ λέγοντι* significatur is qui hoc contendit de quo nunc agitur, animum esse immortalem. Haec autem Cebetem dicere ad Simmiam conversum, indicant verba *ἢ ἃ σὺ λέγεις* (*quam quae tu dixisti*, int. *te concedere*). De praesente *λέγεις* v. ad Protag, p. 20. 160. Cf. supra 77. D. Schleierm. primum desideraverat scripturam qua *πλέον* a verbo *λέγοντι* divelleretur (*τῷ λόγῳ* vel *τῷ τοῦτο λέγοντι*); postea deletum volebat *ἢ*, quo facto *πλέον ἔτι* cohaereret cum *ξυγχωρήσειε*; pronomen vero *σὺ* ad Socratem referri iubebat; ita vero *τῷ λέγοντι ἃ σὺ λέγεις* frigide pro simplici *σοί* positum esset. Locum igitur sanissimum tanto opere viros doctos vexavisse profecto est quod mirere. Fl. d. *εἰ γάρ τι*. Dein Cl. et *Γ* *ξυγχωρήσειε* pro volg. *συγχωρ.* *Δ* *συγχωρήσει*. — *πρὶν καὶ γενέσθαι*] Vat. Fl. d. *πρὶν ἢ γενέσθαι*. Dein pro *τὴν ψυχὴν* Cl. Y Tub. et Ven. b. ex em. *τὰς ψυχὰς*. Sed rectius volgata habet (87. A: *ὅτι μὲν γὰρ ἦν ἡμῶν ἡ ψυχή* al.), quam Fic. quoque reddidit vertens: *nec solum ante ortum nostrum animam extitisse.* Dein *καὶ* om. pr. *Ξ*. In Ven. a. *γενέσθαι ἡμᾶς χρόνῳ εἶναι ἔτι καὶ ἔσεσθαι καὶ πολλ.* — *οὕτω γὰρ αὐτὸ*] rc. *Δ* *οὕτω γὰρ καὶ αὐτό*. Pronom. *αὐτὸ*, licet neutrius sit generis, ad nomen femininum, *ψυχή*, refertur, qui constans fere graeci sermonis usus est, v. *Zell.* ad Arist. Ethic. Nic. p. 48. *Jacobs.* ad Achill. Tat. p. 543. et *Matth.* gr. p. 819. sq. *Bernhardy* Synt. p. 281. *αὐτὸ* intelligebat: *an sich, ihrem Wesen nach.* Immo simpliciter est vern. *sie* (die Seele). Tum *Δ* Cs Florr. a. c. d. m. et Par. *τὴν ψυχὴν*, quod receperunt Heind. et Stallb. Sed tam *ψυχὴν* quam *τὴν ψυχὴν* intolerabilis fere praegressi *αὐτὸ* interpretatio est. Etenim si ipse Plato pronomen *αὐτὸ* voluisset interpretari, verba *τὴν ψυχὴν* in praecedente orationis membro interposuisset, ut 67. D: *οὐκοῦν τοῦτό γε θάνατος ὀνομάζεται, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος*; Protag. p. 313. A: *ὃ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγεῖ, τὴν ψυχήν*, al. sexc. V. ad Protag. p. 34. *Matth.* Gr. p. 880. Scribendum igitur fuisset: *οὕτω γὰρ αὐτὸ φύσει ἰσχυρὸν εἶναι, τὴν ψυχήν, ὥστε*

πολλάκις γιγνομένην ἀντέχειν. Quocirca mea quidem sententia verba τὴν ψυχήν vel post εἶναι interponenda (ut librarios ponamus alieno ea loco intulisse) vel prorsus delenda sunt, quippe ex interpretatione vel praegressi αὐτὸ vel appositi γιγνομένην nata. Etenim ψυχήν vel τὴν ψυχὴν interponere potuit librarius propter γιγνομένην, quod non ad αὐτὸ, sed ad ψυχὴν refertur. Quod quidem me induxit ut vocem ψυχὴν cancellis circumscriberem. Ceterum γιγνομένην ad sensum positum est; refertur enim ad ψυχήν, quod in pron. αὐτὸ latet. V. ἀντέχειν interpretatur Fisch. *incolumem manere*, „idem quod supra σώζεσθαι, quomodo a Dinarcho usurpatum esse hoc verbum Suidas docet v. ἀντέχει." Etiam Stallb.: „ἀντέχειν prorsus respondet nostro *widerhalten*, i. e., *durare, permanere*." Est potius *sustinere*, vern. *aushalten*, et partic. γιγνομένην positum est, sicut participia verbis sustinendi (ut ἀνέχεσθαι, καρτερεῖν al. V. *Matth.* Gr. p. 1080.) iunguntur. Est igitur: *dass sie es aushalte öfters geboren zu werden.* — δοὺς δὲ] Sine causa *Seager.* Diar. Class. l. l. scribi volebat δούς γε. Tum Steph. in marg. „γρ. μηδέν τι ἧ. συγ. μὴ οὐ π. μόνον αὐτὴν ἐν τ. π. γεν. ἀλλὰ καὶ τελ." Serranus videlicet vertit: *illud tamen nihilo minus cogatur confiteri, non tantum in multis illis generationum accessibus laborare animum; sed etiam tandem uno illorum decessuum quodam, id est morte quadam, plane aboleri.* Locus vero sanissimus est. Fic.: *his tamen concessis nondum illud tibi daret.* Potius μηκέτι est *non item* (*nicht auch*) v. ad Protag. p. 86. Cl. ΓΞΠΥΦGs Fl. d. ἐκεῖνο μηκέτι, quod rite susceperunt Bekk. et Stallb. Tum Cl. cum Bekkeri libris (uno excepto Γ. qui habet συγχωροίη, Fl. b. συγχωροίην) et Venett. a. b. Zitt. συγχωροῖ (Aug. et Bas. 2. συγχωρεῖ), quod retineri oportet. V. *Valcken.* ad Eurip. p. 220. et C. *Schneider.* ad Plat. Polit. I, p. 77. et 366. sq. Atticum quod dicitur συγχωροίη receperunt Bekk. et Stallb. Ceterum pertinent haec, ut μηκέτι iam ostendit, ad protasin a verbis εἰ γάρ τις καὶ πλέον cet. institutam, ut bene Heind. annotavit. Dein οὐ om. Δ et Fl. d. De partt. μὴ οὐ orationem negativam excipientibus v. *Matth.* Gr. p. 1229. Tum Δ Fl. d. ποιεῖν pro πονεῖν, quod est, ut Fisch. interpretatur, *frangi viribus, confici, fatiscere.* Δ Fl. d. ταῖς ante v. πολλαῖς ignorat. Male Forst. dedit μὴ οὐ πονεῖν — ἀλλὰ καὶ, annotans: „Voces μόνον et ἀλλὰ, quae vulgo desunt, ex Steph. Mss. apposuimus." Neque vero scriptos libros, sed latinam Serrani interpretationem sequutus est Steph. Part. γε post τελευτῶσαν om. L.

P. 560. *τοῦ σώματος*] om. Ambr. s. Pro *ἢ* Cl. B Y Venett. a. b. Tub. Zitt. *εἰ*, H Aug. *ἤ*, *Γ* a corr. m. cum libris edd. *ἢ* Fic.: *quae animae quoque interitum infert.* In Fl. c. *τῇ* punctis notatum. Tum *φέρει* om. Fl. m. In L. *φέροι*, pr. *Γ φέρειν*. Tum *ΓC αἴσθεσθαι*, *ΛEHJL* Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug. *αἰσθέσθαι*. Tum pro *ἡμῶν* *Θς αὐτῶν*. Steph. in marg. Serrani interpret. ita correxit: *neminem intelligere dicat. non e. f. posse ut n.* — *εἰ δὲ τοῦτο οὕτ. ἔχει*] Apodosis (quam part. *δὲ* indicat, v. ad Phaedr. p. 486. 499. sq.) ita, ut solet, formata est ut praecedentis orationis videatur continuatio esse: *εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, οὐδενὶ προσήκει* cet. V. *Matth.* Gr. p. 1247. 1302. sq. *Bernhardy.* Synt. p. 388. Hanc ob causam orationem rectam *οὐδενὶ προσήκει* excipit obliqua *ἀνάγκη εἶναι*, quasi continuetur oratio e verbo *φαίη* suspensa; de qua quidem structurae variatione v. *Heind.* ad Protag. p. 510. et *Matth.* Gr. p. 1029. sq. Pro *δὲ Δ δὴ*, quod Seager. Diar. Class. l. l. coniecit. Sed recte habet *δὲ*, v. supra posita. Tum ad v. *προσήκει* Steph. in marg. opposuit „*Π. προσήκειν*," quod Wytt. secutus est. Fic. quoque nostram reddidit scripturam: *Quod quidem si ita se habeat, nemo non stulte in morte confidit* cet. Praeterea infinitivo *προσήκειν* adversatur praecedens *ἔχει*, quod *ἔχοι* esse deberet. Ceterum *προσήκειν* non solum dicitur quod ad aliquem pertinet, in aliquem cadit, verum etiam quod necessarium est, fieri oportet. Quocirca equidem verterim: *fieri non potest quin, qui mortem contemnat, stolide hanc habeat fiduciam, nisi probare possit animum prorsus esse immortalem* cet. Minus recte, si quid video, Heind. interpretatur: *in neminem fidenter obfirmatoque animo mortem exspectantem cadit, ut non stolide hanc habeat fiduciam, qui non possit* cet. De v. *θαῤῥεῖν*, securo esse animo, h. e., non metuere, cum accus. *θάνατον* iuncto v. ad Phaedr. p. 325. V. *θαῤῥεῖν* om. Y Ven. a. Zitt., in pr. E *θαῤῥῇ*. — *ὃς ἄν μὴ ἔχῃ*] *nisi possit.* V. ad 69. B. Pro *ἔχῃ*, quod Cl. *ΓΔΞΠΥΦCGHJs* Ven. a. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. et Zitt. praestant, mendose volgo scribitur *ἔχοι*. Tum pro *ὅτι Φ ὃ. G ἔστων ἡ φυχὴ*. In Ven. b. et Zitt. recte scribitur *ὅτι ἔστι* pro volg. *ὅτι ἐστὶ*. — *εἰ δὲ μή, ἀν.*] Steph. in marg. „*Sin minus, nec.*" Serranus videlicet male verterat: *quin etiam, necesse est.* Tum *Φ* L. et pr. *ΓΔ* *ἀνάγκη*. Bene Heind. „suspenso denuo sermone utitur Cebes, perinde ac si ante dixisset *εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχοι, φαίη ἄν, μηδενὶ προσήκειν.*" V. *εἶναι* om. *Φ*. Pro *αὐτοῦ* Fl. b. Aug. Zitt. et Ald. *αὐτοῦ*, quod Fisch. probabat, Ambr. s.

ἑαυτοῦ. De v. δεδιέναι cum praep. περὶ (vern. *für*) et genitivo coniuncto v. ad Protag. p. 77. Tum G διαξεύξει τοῦ σώματος. Zitt. διατεύξει. L et pr. *Π* ἀπόλνται, Fl. d. ἀπόλληται. Quod libri reliqui habent ἀπόληται, id in Φ a corr. m. exstat. —

ἀηδῶς] Ambr. s. ἀηδὲς. Bas. 1. διεθέτημεν. De v. C διατίθεσθαι, in animi affectione usurpari solito, v. *Hemsterh.* ad Lucian. Nigr. T. I. p. 81. Σ τῶν, dein λόγων, J χρόνον. Pro πάλιν Cl. *Π* Ys Ven. a. Tub. πάλαι. Tum Bas. 2. μεταβαλεῖν. Etiam Ξ μεταβαλεῖν. Steph. in marg. „γρ. μεταβαλεῖν." Fic.: *quod — viderentur nos ab eo statu in praesentia deturbasse, atque eo iam deiecisse, ut — nullam fidem adhiberemus.* Fisch.: „is qui aliquid vehementer certum esse putat — comparatur stanti — unde is, qui dubitationis aliquid iniecit menti talis hominis, eum dicitur καταβάλλειν, h. e., *deiicere.*" Immo καταβάλλειν est *coniicere*, ut Eutyphr. 4. C. Euthyd. 277. C. al. Similiter Phileb. 15. E: εἰς ἀπορίαν αὐτὸν — καταβάλλων. Hipp. mai. 286. C: εἰς ἀπορίαν με κατέβαλεν ἐν λόγοις τισί. Epist. VIII, 333. B: ἡμᾶς δ' εἰς φόβον κατέβαλον. Dein dat. τοῖς — λόγοις pendent e. nom. ἀπιστίαν, quod casum verbi ἀπιστεῖν, unde ductum est, adsciscit, v. *Matth.* Gr. p. 717. sq. Seager. Diar. class. l. l. coniiciebat τοὺς προειρημένους λόγους — ἀλλὰ καὶ τὰ — ῥηθ. — εἰς τὰ — μέλλ.] Praepos. εἰς est *ratione* s. *quod attinet ad*, v. Matth. Gr. p. 1144. Dein ὕστερον pro volg. ὕστερα Γ Δ Λ Φ C G J L s Florr. a. b. c. i. m. Tub. et corr. *Π*. Meib. in Bas. 2. marg. τὸν ὕστερον. Steph. in marg. „*Π*. μέλλοντι." Verba autem εἰς τὰ ὕστερον μέλλ. ῥηθ. non solum ad praegressa εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν referuntur, verum etiam ad seqq. pertinent μὴ — εἴημεν κριταί, quae, ut μὴ indicat, ita posita sunt, ac si verbum timendi (quod quidem latet in v. ἀπιστίαν) praecesserit. H om. ὕστερον —.τὰ. G ῥηθ. μέλλοντα. — εἶμεν] Edd. εἴημεν, Cl. Y G Venett. a. b. Tub. Zitt. ἦμεν, in Cl. superscr. εἴη, unde Bekk. recte dedit εἶμεν. V. *Heind.* ad Theaet. p. 277. ed. alt. et *Matth.* Gr. p. 412. Tum τὰ om. Γ, et αὐτὰ Γ Δ C E H L Ven. b. Florr. a. b. c. i. m. Tub. Aug., in Cl. superscr. Fic. *vel res ipsae fide essent indignae.* Dein libri omnes ᾖ, quod Heind. mutavit in εἴη, eumque audiverunt Bekk. et Stallb. Atque hic in Var. Lectt. „optativum per esse necessarium facile intelligent vel mediocriter gracce docti." Quod cave credas. Praeteritum enim etiam coniunctivus

excipit, qui rem asseverantius significat. Optativus videlicet sensum habet quem vocitamus subiectivum (*μὴ εἴμεν*, igitur nos), coniunctivus vero obiectivum (*μὴ τὰ πράγματα αὐτὰ ᾖ*). Vern. *wir möchten untaugliche Beurtheiler oder der Gegenstand selbst dürfte unzuverlässig seyn.* V. ad Protag. p. 77. et *Herbst.* ad Xenoph. Conv. p. 31. Post *συγγν.* Ls om. *γε.* Dein L *ἀπέρχεσθαι*, *Δ ἀπέρχεται*, Tub. *ἀνέρχεται.* V. *ἐπέρχεσθαι* (*mentem subire* s. *in mentem venire*), cum dat. necti solitum, h. l. cum accus. iunctum est, v. ad Legg. p. 581, *Math.* Gr. p. 735. Tum Fl. d. *τί οὖν.* Ald. *πιστεύσομε*, Bass. 1. 2. *πιστεύσομαι.* Quod Steph. dedit *πιστεύσομεν*, id libri Mss. confirmant. V. ad Protag. p. 128. sq. Fic. *cuinam ulterius rationi credemus? Γ* Vat. Fl. d. *πιστεύσωμεν*, Tub. *πιστεύωμεν.* — *ὡς γὰρ*] Sic Cl. cum Bekk. libris, Ven. a. Fll. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Zitt. et Bas. 2. In Ald. Bas. 1. et Steph. *ὁ γὰρ*, quod retinnerunt Heind. et Beck. Fic.: *quippe quum ratio illa Socratis — iam fidem amiserit.* Tum Aug. (non Tub., ut Stallb. refert) *πειθανὸς.* Sq. *ὄν*, om. pr. E. Dein *λόγον* Heindorfio videbatur elegantius abesse. Imo *λόγον*, propter praegr. *ὄν* pro nominativo positum, sensu ad v. *σφόδρα πιθανὸς ὤν* refertur, v. *Math.* Gr. p. 887. sq. Verba ita intelligenda ac si scriptum sit: *ὡς γὰρ ὁ λόγος ὃν ὁ Σ. ἔλεγε, σφόδρα πιθανὸς ὤν* (h. e., *licet admodum probabilis esset.* Sic enim participia etiam sine *καί*, *καίπερ* al. ponuntur, v. c. Cratyl. 410. C. Pol. II. 364. B. al.), *νῦν εἰς ἀπιστ. καταπέπτωκε.*

ὡς

Tum *Λ θαυμαστὸς.* V. *ἀντιλαμβάνεσθαι* est *aliquem ita capere ut teneatur nec abstrahi* vel *divelli possit.* Cf. Parmen. 130, E. Stallb.: „*mirifice me capit, ita ut ab altera illa sententia quasi abstrahar et abducar.*“ Imo est: *Mirifice me capit haec ratio ita ut ab ea discedere nequeam.* Imago ab eis petita est qui aliquid contra alterum (v. c. vas ansa aversa) tenent nec dimittunt. De v. *ἀντιλαμβάνεσθαι* constructione v. *Math.* Gr. p. 639. In sqq. *τὸ εἶναι* est i. q. *ὅτι — ἐστί*, v. ad Protag. p. 127. et Phaedr. p. 354. Tum *Φ εἶναι ἡμῶν.* Sq. *ὥσπερ* est *quodammodo, fere*, v. ad Protag. p. 173. sq. Mox *καὶ* ante *αὐτῷ μοι* accessit e Cl. *ΓΔΛΠΦCGHJs* Venett. a. c. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Vindd. 1. 3. 4. 5. 8. Tub. Aug. Zitt. et Bas. 2. Steph. in m. „*γρ. ὅτι καὶ αὐτῷ.*“ Fic. *quantum mihi quoque alias persuaserit.* Recte hoc Forst. iam dederat, quem Fisch. Wytt. et reliqui sequuti sunt. Pro *πείσει* Vat. Fl. d. *ὑπομνήσει.* Tum L *λέγε δὴ.* Aug. *πῇ δὲ ὁ Σ.* V. *μετέρχεσθαι*,

ut μετιέναι, est Latin. *persequi*, h. e., *exponere* vel *explicare*, ut Pol. II. 528. E: νῦν ἢ σὺ μετέρχει ἐπαινῶ. Conv. 220. A: ἐάν τις ὀρθῶς μετίῃ. al. Addita v. λόγον, quam in re ipsa de qua agitur dici constat, est *rem exponere* s. *explicare* (*einen Gegenstand vortragen*, et *eine Sache darstellen* s. *erörtern*), ut Sophist. 252. B. Menon. 74. D. al. H. l. est: *rem* (animi immortalitem) *ab aliis impugnatam iterum argumentis probare*, h. e., sententiam propositam ita defendere ut adversariorum argumenta refellantur. —

ὥσπερ ὑμ. Φ.] ΛEJ Fl. b. ἡμᾶς. Dein τι (quod ad v. ἀχθόμενος refertur; vern. *etwa*, v. ad Gorg. 457. D. Cf. Sophist. 218. A. Xenoph. Cyr. I, 4. 25.) om. ΓΛΦ CEGHJL Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Aug. (non Tub., ut Stallb. tradit). In Ambr. s. τε. Tum Aug. ἐβοήθη. Dein pro ἢ καὶ ἱκ. Vat. καὶ ἱκ. Steph. in m. „*Π.* λόγῳ· καὶ εἰ ἱκαν." Quod Forst. et Wytt. probabant; idem habet Fl. d. Recte Heind. „Nos cum uno de codd. Par. litteram male inculcatam (ἢ) abiecimus." Quem recentt. sequnti sunt. Post v. καὶ praegressum πότερον cogitatione repetendum esse sponte intelligitur. Fisch. scripsit ἢ καὶ ἱκανῶς — ἢ ἐνδεῶς; ut novam haec v. interrogationem continerent. Tum Λ διῆλθεν. H σωκράτης, E σωκράτους, Fl. d. Σωκράτην. Dein Ald. Bass. 1. 2. ἠγάστην. De v. ἄγασθαι v. Ruhnk. ad Tim. p. 8. Mox Cl. et Y ποτε. —

ἔχειν] Λ ἔχει. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. ὅτι. Male post ὅ τι Zeunius opinabatur ἄν excidisse. Tum ΔΛEJ Florr. b. i. Ang. λέγει. Mox Ven. 6. Tub. Zitt. ἀλλὰ ἔγωγε. Dein F αὐτῷ pro αὐτοῦ (vern. *an ihm*, v. ad Protag. p. 118. *Matth.* Gr. p. 625.).

P. 550. ὡς ἡδέως cet.] *quod tam libenter, benevole et cum approbatione adolescentium orationem* (s. dubitationes) *accepisset* s. *audivisset*. De ὡς, *quod tam*, v. ad Prot. p. 133. et Phaedr. p. 242. Ruhnk. ad Tim. p. 9. v. ἀγαμένως ἀπεδέξατο interpretatus est: orationem *mirifice probavit*. Sed ἀγαμένως est *cum approbatione* (vern. *beifällig*), h. e., ita ut virorum acumen verique indagandi studium admiraretur et approbaret, ut Fisch. recte interpretatus est. Bene attulit Ruhnk. l. l. Synes. Ep. p. 239. A: ταύτην ἀνέγνων ἡδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως. V. δέχεσθαι est *accipere* (vern. *aufnehmen*), ut bene Stallb. annotavit. Sine causa Koehler. ἀσμένως pro ἀγαμένως poni iubebat. V. καὶ ἀγαμ. om. E. — ἡμῶν ὡς — ᾖσθ.] De genit. ἡμῶν cum v. ᾖσθ. iuncto v.

Matth. Gr. p. 625. 659. G *ἃ ἐπεπόνθειμεν*, Fl. c. *πεπόνθαμεν*. Bene Fisch. „*nos dubitationibus et reprehensionibus Cebetis adductos dubitare coepisse de veritate disputationis superioris de immortalitate animi.* Sed quia v. *πεπονθέναι* et de aegrotis dicitur et de victis, propterea Plato Phaedonem uti iubet et v. *ἰάσασθαι*, h. e., *exemisse scrupulos et dubitationes*, et vv. *πεφευγότας καὶ ἡττημένους*, h. e., *confutatos atque convictos et nolentes audire amplius atque quaerere*: ut v. *ἀναχαλεῖσθαι* proprie ponitur de imperatore, qui milites fugientes revocat, h. e., recipere se et hostem denuo adoriri iubet, ita ut *ἀνεκαλέσατο* h. l. explicetur verbis *προὔτρεψε πρὸς τὸ παρέπεσθαί τε καὶ συσχοπεῖν τ. λόγον.*“ Post *πρῶτον — ἔπειτα* demuo infertur *ἔπειτα*, ut Menon. 90. A. Legg. II. 669. A. Cf. Lex. Xenoph. II. p. 148. Tum L. *προὔτρεψέ τε πρὸς*. Dein *Γ ξυνσχοπεῖν*; idem Cl. „credo a pr. m.“ *Gaisf.* Mox *Δ ἐρῶ ἐγὼ*, *Φς ἐγώ σοι ἐρῶ*. Tum *ἐν δεξ. αὐτοῦ καθ.* e Cl. *ΞΠΥG* Ven. a. Tub. Zitt. cum Bekk. et Stallb. dedimus pro *καθ. ἐν δ. αὐτοῦ*. Ald. *καθ. ἐνδεξιᾶ αὐτοῦ*, Bas. 1. *καθ. ἐν δεξιεῖ αὐτ.*, Bas. 2. *ἐν δεξιᾷ καθ. αὐτ.* —

ἐπὶ χαμαιζήλου τ.] int. *δίφρου* vel simile nomen. Plutarch. sap. Conv. 150. A: *ὁ δὲ Αἴσωπος — παρῆν ἐπὶ δίφρου χαμαιζήλου παρὰ τὸν Σόλωνα καθήμενος ἄνω κατακείμενον*. V. Ruhnk. ad Tim. p. 227. sq. Est Latin. *subsellium*, v. Wytt. ad Plut. V. VI. P. II. p. 935. Pro *πολλῷ* Cl. *YΦCGH* Ven. a. Fll. a. b. d. l. m. Par. Tub. et Zitt. *πολὺ* (s *πολλὺ*, *Ξ πολὺ*, superscr. *λλῶ*, L et Aug. *πόλλοῦ*, supers. *λὺ*, *ΛEJ πολλαχοῦ*, Ald. Bass. 1. 2. *πολλῶν*). Recte illud Bekk. et Stallb. iam reposuerunt. Tum Zitt. *καταψηφήσας*. Bene Fisch.: „*demulcens meum caput*: quod fuisse etiam tum magni blandimenti signum et ex Xenoph. Apol. 28. et ex Terent. Heaut. IV, 5. 14. intelligitur.“ V. quae collegit ad h. l. Wytt. Mox G *b.* Sq. *ὁπότε τύχοι* est *quandoque*, v. Matth. Gr. p. 1095. sq. Tum *ἴσως* (*sine dubio*) om. *Δ*, in *Φ* post v. *ὦ Φ.* positum et in Fl. d. superscr. Dein *ταύτας* om. Tub., in m. habent Cl. et *Π*. Tum *ἀποχειρεῖ* pro *ἀποχειρῇ* Fl. b. et a pr. m. Cl. cum *Γ*, in Cl. superscr. *ἀποχειρῇ*. Fl. d. Aug. et a m. sec. Vat. *ἀποχειρεῖς*. Illud *ἀποχειρεῖ* (medii formam Atticam) Fisch. iam reposuerat. Sensus: *pulchras has comas tonderi tibi iubebis*, quippe me mortuum lugens. Graeci videlicet in luctu capillum solebant ponere, v. Taylor. ad Aesch. Adv. Ctesiph. V. III. p. 605. Rsk. Tum Ven. a. Par. *οὐκ· ὦ γε ἐμοὶ*. *Δ Φs* Ven. b. *οὐκ ἂν ἔμοιγε*. Pol. V. 480. A:

Οὔκ, ἄν γ' ἐμοὶ πείθωνται. — Ἀλλὰ τί;] „Suppleri h. l. potest *βούλει ποιῶ*. Aristoph. Ran. 489. Equitt. 954. al.“ *Heind.* Praeterea in v. *ἀλλὰ* latet *ἄλλο* (v. Schaef. ad Soph. Trach. 390. et Oed. Col. 474.), Est vern. *Was denn sonst* (int. *soll ich thun*)? Tum Vat. Fll. a. b. c. d. i. m. Par. Aug. *καὶ ἐγὼ*. Dein *γε* om. Ms Mox pro volg. *ἡμῶν* Cl. cum Bekk. libris et Ven. a. Fll. a. b. c. d. i. m. Par. Aug. Zitt. Bas. 2. et Thom. M. p. 66., ubi v. *ἐὰν — ἀναβιώσασθαι* citantur, praestant *ἡμῖν*. Etiam Steph. in m. „γρ. *ἡμῖν*.“ Recte hoc iam Fisch. receperat. Fic. *si nobis ratio intercat.* De pron. personal. usu v. ad Protag. p. 112. *Fisch.*: rationes quibus docere instituimus animum post mortem non exstingui, vanas esse et falsas, quas *ἀναβιώσασθαι* dicitur is qui eas vindicat et ostendit veras esse.“ Immo ludit Socrates verbis *τελευτᾶν* et *ἀναβιώσασθαι* utens, quae non solum ad ipsius mortem referuntur (quo spectant illa: *αἴριον — τὰς καλὰς ταύτας κόμας ἀποκειρεῖ*), verum etiam ad disputationem de animi immortalitate (e Simmiae et Cebetis sententia, de animi morte s. interitu) institutam. Mox edd. superiores cum

ω

Vind. 2. Tub. al. *δυνάμεθα*, Cl. *δυνάμεθα*, Thom. M. p. 66. cum Bas. 2. Steph. al. *δυνώμεθα*. Tum. *ἀναβιώσασθαι, in vitam revocare* (v. supra *τὸ ἀναβιώσκεσθαι* 71. E sq.), est h. l. *orationem* vel *sententiam vindicare*, *ostendere veram esse*. In YH *ἀναβιώσασθαι*, ΔΞC Fl. m. Pal. (Creuz.) ε α *ἀναβιώσεσθαι*, Ven. a. et Fl. d. *ἀναβιώσεάσθαι*. — *εἴην*] Fl. m. Zitt. *εἴη*. L *ἡττηθείην*. Tum Tub. *μοι* C υ pro *με*. ΠY Ven. a. *διαφεύγοι*, Cl. *διαφεύγοι*, Zitt. *διαφεύγει*. Verbo *διαφύγοι* utitur Plato in sententia quae vanitatis convincitur (quasi *victa fugae se dat*), superiorem continuans camparatiouem. Supra enim: *ὡς εὖ ἡμᾶς — ὥσπερ πεφευγότας καὶ ἡττημένους ἀνεκαλέσατο καὶ προὔτρεψε πρὸς τὸ παρέπεσθαι*. Eodem spectant quae sequuntur: *πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενος τὸν — λόγον. — ἔνορκον ἂν ποιησαίμην*] *Seager.* in Diar. class. l. l. interponi inbebat *ἐμαυτόν*. At vere recte habet *ἔνορκον (τι) ποιεῖσθαι, iure-iurando aliquid sancire*, h. e. *iureiurando se obstringere*. — *ὥσπερ Ἀργεῖοι*] Argivi enim a Lacedaemoniis victi, Thyrea amissa, constituerant non prius comas alere, quam recepissent Thyream, v. *Herod.* I, 82. ibique Wessel. Pro *κομήσειν* J *κομίσειν*. Dein Ambr. s. *νικήσωμεν*, in Δ („ut videtur“ *Bekk.*) *νομίσω*. Tum *ἀναμαχόμενος*, relatum ad

λόγον, est *iterum adversus rationem pugnans*, s. *disputatione*, tamquam pugna, *instaurata*. V. enim *ἀναμάχεσθαι* propria est pugnam instaurare, et pugna instaurata cladem, damnum al. sarcire, v. *Spanh.* ad Iulian. Or. I. et Wytt. ad eandem p. 192. Lips. Dein pro volg. *οὐδ' Ἡρ.* cum art. *οὐδ' ὁ Ἡ.* Cl. *ΓΔΛΞΠΥCGHJs* Ven. a. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Zitt. Praeterea Cl. *ΞΠΥ* Tub. *λέγεται οὐδ' ὁ Ἡρ.*, quod videtur revocandum esse. De proverbio hoc, *πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς* (simpliciter quoque *πρὸς δύο ἐρίζειν*, v. *Iacobs.* ad Anthol. gr. V. II. P. III. p. 169. et *Liebel.* ad Archiloch. Rell. p. 232. et *πρὸς δύο μάχεσθαι*, v. Legg. XI. 919. B.) varia traduntur in Schol. p. 11. Ruhnk. p. 380. sq. Bekk. (cf. Apost. Paroem. XV, 3. *Zenob.* Par. V, 49. ubi v. Schott. *Erasmi* Adagg. p. 115. al.). Inprimis digna sunt quae inde transscribantur haec: *Ἡρόδωρος δὲ καὶ Ἑλλάνικός φασιν ὡς, ὅτε τὴν ὕδραν Ἡρακλῆς ἀνῄρει, τὴν Ἥραν αὐτῷ καρκίνον ἐφορμῆσαι, πρὸς δύο δὲ οὐ δυνάμενον μάχεσθαι σύμμαχον ἐπικαλέσασθαι τὸν Ἰόλεων, καὶ ἐντεῦθεν ῥηθῆναι τὴν παροιμίαν.* Cf. Bibl. crit. Nov. V. II. p. 15. sq. Hinc Euthydem. 297. C: *πολὺ γάρ πού εἰμι φαυλότερος τοῦ Ἡρακλέους, ὃς οὐχ οἷός τε ἦν τῇ τε ὕδρᾳ διαμάχεσθαι — καὶ καρκίνῳ — τὸν Ἰόλεων τὸν ἀδελφιδοῦν βοηθὸν ἐπεκάλεσατο.* De hydra et Iolao v. *Heyn.* ad Apollod. II, 5. 2. Obs. p. 144. sq. Tum *Φ εἶναι οἷός τε* Ambr. s. *οἷός τ' εἶναι.* Pron. *ἐμὲ* om. Par. Florr. b. c. i. et *ἔφη* om. CEHJL. Sq. *τὸν Ἰόλεων* est vern. *als der Iolaos.* De appositione v. ad Protag. p. 104. Zitt. *παρεκάλει. — ἕως — ἐστίν*] „antequam sol occidit.“ *Fisch.* Etenim damnatis statim post solis occasum venenum porrigebatur; unde 116. E: *ἀλλ' οἶμαι — ἔγωγε — ἔτι ἥλιον εἶναι ἐπὶ τοῖς ὄρεσι καὶ οὔπω δεδυκέναι.* Tum *Γ* et Aug. *Παρ. ἔφην τοίνυν*, *Λ*CHJL *ἔφη τοίνυν*, E et corr. *Ξ τοίνυν ἔφη.* Dein *ΓΛ*JL *ὡς ὁ ἥρ.* Fic. liberius haec reddidit vertens: *Advoco equidem: sed non tanquam Hercules Iolaum: immo tanquam Iolaus Herculem.* Tum *Λ* et corr. G *ἡρακλῆν.* V. Matth. Gr. p. 176. Tum *ἔφη* post *διοίσει* om. *ΓΛ*CEHJL Florr. a. b. c. i. m. Dein *πρῶτον μὲν* L et Stob. Serm. IV. p. 55, 8., ubi haec particula citatur. Sic 90. D: *πρῶτον μὲν τοίνυν, ἔφη, τοῦτο εὐλαβηθῶμεν* cet. *Πρῶτον* est *ante omnia.* Tum J *μὲν* pro *μὴ*, Ald. Bass. 1. 2. *πάθομεν*, Zitt. *μὴ πάθωμεν τὸ ποῖον ἦν· μὴ γενώμεθα.* Ceterum pron. *ποῖον* articulo praemisso *τὸ* excipit substantivum *πάθος*, quippe de cuius accuratiore nunc definitione quaeratur. Male *Wytt.*: „Est haec quaedam proprietas Platonici dialogi.“

Immo *τὸ τί*, *τὸ ποῖον* al. in universum graeci sunt sermonis, v. *Matth.* Gr. p. 547. sq. Exemplorum copiam attulit ad h. l. Wytt. Adde *Dawes.* Misc. critt. p. 300. *Porson.* Censur. Arist. Br. p. 574. Schaef. et *Meinek.* Cur. critt. in Comic. fragg. p. 24. —

οἱ — γιγνόμενοι] Stob. *γενόμενοι.* Ceterum *οἱ γιγνόμενοι* est i. q. *οἳ γίγνονται*, vern. *wie man ein Menschenhasser* (Menschenfeind) *wird.* Stobaei scripturam probabat Rückert. interpretatus: ii qui hominum facti sunt osores. „Fiunt enim tam pauci, ut de quibusdam, qui facti fuerint, rectius dici videatur, quam in universum de iis qui fiant.“ Sed recte habet *γιγνόμενοι.* De re laudat Wytt. *Eunap.* in Prisc. p. 114. et *Minuc. Felic.* Octav. XIV. 4. ubi inter alia: *Igitur nobis providendum est, ne odio identidem sermonum omnium laboremus; ita ut in exsecrationem et odium hominum plerique simpliciores efferantur. Nam incaute credduli circumveniuntur ab his quos bonos putarunt: mox errore consimili iam suspectis omnibus, ut improbos metuunt etiam quos optimos sentire potuerunt.* Pro *ἔστιν* Vat. Fl. d. *ἔστ'*, Ambr. s. *ἔσται.* Tum Aug. *ὅτι.* Stob. Trinc. *ἐφ' ὅτι.* Post pron. *τούτου* (om. H.) e comparativo (*μεῖζον*) pendens infertur particula *ἤ* adiecta rei pronomine *τούτου* iam indicatae commemoratione, v. ad Gorg. 500. C. Tum volgo *γίνεται*, Cl. Venett. a. b. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Zitt. al. *γίγνεται.* Pro *δὲ Δ δ'*. De part. *τε*, in vv. *ἥ τε γὰρ μισ.* ita posita ac si in sqq. *καὶ ἡ μισολογία* vel tale quid legeretur, v. *Matth.* Gr. p. 1276. et N. Jahrb. f. Phil. u. Paedag. T. III. F. IV. p. 411. — *ἐνδύεται*] *animum subit, in animo nascitur.“ Fisch.* Sq. *σφόδρα* est *nimium* et *ἄνευ τέχνης sine peritia et cognitione* (int. hominum), 89. E: *ἄνευ τέχνης τῆς περὶ τἀνθρώπεια.* Tum *παντάπασί τε* G Ven. b. Tub. et Stob. Trinc. pro *παντάπασί γε.* Illud Heind. et Stallb. receperunt. *Heind.*: *τε* quum positum post *ἀληθῆ* exspectares, h. l., ut centies, traiecit scriptor.“ Contra *Stallb.*: ne temere traiectam putes voculam *τε*, *παντάπασι* etiam ante *ὑγιᾶ* cogitatione iterandum est.“ Immo *παντάπασι* etiam ad *ὑγιᾶ* et *πιστὸν* referri per se patet (quocirca hoc non e particulae *τε* post *παντάπασι* positione pendet); potius orationis membrorum copulandorum causa part. *τε*, quae vocem *ἀληθῆ* excipere debebat, connexa est cum v. *παντάπασι*, v. ad Protag. p. 97. sq. Dein pro volg. *ὑγιῆ* atticum *ὑγιᾶ* restituit Heind., quem Stallb. quoque secutus est, v. *Matth.* Gr. p. 230. Sed *ὑγιῆ* quum libri praestent omnes similesque formas *διφυῆ*, *εὐφυῆ* al. multis Platonis locis libri exhibeant,

vide ne retineri oporteat. Cf. *C. Schneider.* ad Plat. Polit. I. p. 212. Tum Zitt. *ὀλίγου ὕστερον.* Bas. 2. *πονηρότερον* pro *πόνηρόν τε.*

P. 552. *μάλιστα*] om. *Δ* et Fl. d. Tum *τε* post *οἰκειοτάτους* om. Stob. V. *οὓς ἄν — ἑταιροτάτους* citat. Thom. M. v. *ἑταιρότερος.* —

δὴ] *Π τι.* Part. *δὴ* legit etiam Schol. Aristoph. ad Plut. 362., qui verba *τελευτῶν — τὸ παράπαν* laudat omittens *ὑγιὲς* et pro *πάντας καὶ ἥγεῖται* scribens *καὶ πάντας ἡγεῖται.* Aristoph. l. l. *ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός!* Cratyl. 440. C: *ὡς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδενός.* al. Genitivus *οὐδενὸς* est vern. *an keinem.* Dein G *οὐδενὸς ἥγεῖται οὐδέ,* Ξ *τὸ παράπαν οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι.* In Fl. c. verba *οὐδενὸς οὐδὲν* lineis subiectis notata sunt, et Stob. *τὸ παράπαν* om. Tum pro volg. *ἤ* e Tub. et Stob. *ἤ* scripsit Fisch., quod confirmatur a Vat. Florr. al. Fic. quoque: *An te latuit id ita accidere consuevisse?* Dein Cl. Ξ Y Venett. a. c. Vind. 6. Tub. Stob. Schol. Rubnk. p. 12. et pr. *Π* G *ἥσθησαι σὺ,* quod Heind. reposuit. Sed vide ne *σὺ* exstiterit e postrema verbi praegressi syllaba *σαι.* Sic infra quoque: *ἢ οὐκ ἥσθησαι ὅτι* cet. *Heusd.* Spec. crit. in Plat. p. 20. hanc opinabatur germanam esse loci scripturam: *ἢ οὐκ ἥσθησαι καὶ σὺ.* Dein volgo *οὔπω τοῦτο γιγνόμενον. Δ* C Florr. a. b. c. d. m. Par. et rc. *Π οὕτω πως,* quod Heind. praeeunte Stallb. recepit. Certe *οὕτω,* quod a Ficino quoque expressum in E a corr. m. exstat, pro volg. *οὔπω,* quod hic locum habere nequit, reponendum; idque ante *τοῦτο* facile potuit excidere. Hoc etiam *Seager.* Diar. class. l. l. pro *οὔπω* scribi iusserat. G a pr. m. *σύ πω,* Φ *πάνυ;* deinde *Δ* Fl. d. *γιγνόμενον τοῦτο;* — *α ἰ σ χ ρ ὸ ν*] *Cornar.* Eclog. p. 9: „Est infra, ubi Socrates dicit ad Phaedonem, *Nonne, inquit, intelligis, et manifestum est* etc., in Graecis falso habetur *Οὐκοῦν — αἰσχρόν.* Legendum enim est *αἰσθάνῃ,* et non *αἰσχρόν.*“ *Steph.* in marg. „*γρ. αἰσθάνῃ.*“ Quam inanem Cornari suspicionem rite iam explosit Fisch. Vox *αἰσχρόν* (int. *τοῦτό ἐστι*), leniori, ut solet, sensu posita, est i. q. *ineptum.* Tum Venett. a. b. Tub. Zitt. *τὰ ἀνθρώπεια* (Bas. 2. *ἀνθρωπείοις*). Dein pro *τοῖς ἀνθρώποις* Cl. Y G Tub. Zitt. et pr. *Ξ Π τοῖς ἀνθρωπείοις.* Etiam *Steph.* in marg. „*γρ. ἀνθρωπείοις.*“ Sqq. sic *Steph.* in marg. vertit: „*rem ita se habere existimaret, ut se habet, nimirum summe bonos et malos paucos esse utrosque, med.* etc. Nam iung. *σφόδρα* cum *χρηστοὺς* et *πονηροὺς.*“ Etenim in Ald. Bass. 1. 2., ut in Vatic. Ven. a. et Zitt., scribitur *πονηρούς, σφόδρα*

ὀλίγους. Vocem σφόδρα cohaerere cum χρηστούς et πονηρούς docet iam sequens oratio qua haec illustrantur: ὥσπερ περὶ τῶν σφόδρα σμικρῶν καὶ μεγάλων. Δ ὥσπερ πρέπει, superscr. ἔχει, Δ ὡς παρέχει. Dein ἄν om. pr. Ξ. Pro ἠγήσαιτο, quod libri edd. habent, e Tub. et Stob. Heind. recte reposuit ἡγήσατο, quod confirmant Cl. (in quo αι superscr.) Δ Ξ Φs Fl. i. Tub. et Stob.; quocirca Bekk. quoque et Stallb. ἡγήσατο dederunt, licet Fisch. hoc improbasset (Matthiae quoque Gr. p. 1017. ἠγήσαιτο agnovit; idemque tuebatur Rückert. Eclog. Plat. p. 150.). Etenim ubi conditio ponitur (*si ex arte eis uteretur., ita ut res est, existimaret*, non: *existimet vel existimaverit*), coniunctionem εἰ cum indicativo aoristi vel imperfecto in apodosi excipit imperfectum vel indicativus aoristi (qui rem designat certius, vern. *so würde er sicher so urtheilen* s. *so würde er so urtheilen müssen*, v. ad Protag. p. 14.). Ven. b. ἠγήσαιτο a m. sec., Ven. a. ἡγήσαιτο sine ἄν. Pro καὶ πονηρούς Δ Fl. d. ἢ πον., ut Fic.: *aut malos.* —

σφόδρα] Stob. πον. ὀλίγους εἶναι σφόδρα ἑκατ. Fic. *homines vehementer bonos aut malos perpaucos esse, medios vero plurimos.* Unde Heind. scribi volebat πονηροὺς σφόδρα σφόδρα ὀλ. εἶναι. Sed ὀλίγους est vern. *nur wenige*, quod vel fortius esse quam σφόδρα ὀλίγους patet. Saepenumero enim adiectiva et pron. (ut supra 83. B: οὐδὲν τοσοῦτον κακόν) ita Graecis ponuntur ut eorum vim non possimus nisi voce vern. *nur* addita exprimere. Bene attulerunt interpretes *Apulei.* de doctr. Plat. II. p. 22: *sed apprime bonos et sine mediocritate deterrimos paucos admodum rarioresqae et, ut ipse ait, numerabiles esse, eos autem qui nec plane optimi nec oppido* [sic ap. Apulei. scribitur. Stallb. dedit *omnino*] *deterrimi sint, sed quasi medie morati, plures esse.* Δ ἣν ἐγὼ, Cl. Ξ Π Υ ἔφην, Tub. ἐφ' ἣν ἐγώ. Tum Ξ Π Υ Ven. a. et Tub. σμικρῶν pro μικρῶν, quod Heind. („σμικρῶν post σφόδρα respuunt aures") et Stallb. retinuerunt. Sed recte mihi videntur Fisch. et Bekk. atticam revocasse formam; litterae enim sibilantis concursum veterum aures non tam vehementer offendisse poetarum docent loci (v. *Porson.* ad Eurip. Med. 476. p. 58. ed. Lips. III.). Pro οἴει τι J οἰονεὶ. Tum HJ Ven. b. Fl. b. Tub. Zitt. μέγα, Γ a pr. m. om. Dein libri edd. cum plurimis Mss. σμικρὸν. Ven. b. Florr. a. b. c. d. i. m. Tub. et Aug. μικρόν (Cl. μικρόν), quod Heind. et Stallb. receperunt (v. supra posita). Aug. ἀλλοτιοῦν. Dein Ξ Π Υ Zitt. αἰσχρὸν ἢ καλὸν. Cl. αἰσχρ. καλ.

Fic. *pulcherrimum, turpissimum.* Tum H *μέλαν.* Pro *οὐκ* *ΓΔΛΞ*CEGHJLs Florr. a. b. c. d. i. m. Par. et Aug. *οὐχὶ. Fisch.*: „quum *ἔσχατον* dicatur *quicquid* suo *in genere summum est*, ut *ἄκρον*, *τὰ ἄκρα τῶν ἐσχάτων* sunt *summa*, ut summe nigra alba —". V. *πάνυ — φανῆναι* om. pr. Y Φ. Tum *γε* deest in Ven. a. *Δ*s Fl. d. Zitt. et rc. YΦ. — *Εἰκός γε*] Cl. *ΔΠ*YCGHL Ven. a. Florr. a. c. i. Tub. Zitt. *εἰκὸς δὲ*, in *Δ*EJ Fl. b. deest *γε*. Pro *γάρ* L *γε*, G *ἄρα*. Fl. d. *εἰκὸς γὰρ ὤφθη*. V. *εἰκὸς γάρ, ἔφη*, Aug. om. *Wytt.*: „Sic enim fere scripturam germanam habuisse dicam: *Εἰκὸς γάρ, ἔφη· ἀλλὰ ταύτῃ μὲν οὐχ ὅμοιοι οἱ λόγοι τοῖς ἀνθρώποις εἰσίν· ἀλλ' οἶσθα πῇ; Οὐκ ἔγωγε, ἔφην· ἀλλὰ σοῦ νῦν δὴ προάγοντος ἐφεπόμην. Ἐκείνῃ, ἔφη, ἢ ἐπειδάν τις πιστεύσῃ λόγῳ τινὶ ἀληθεῖ εἶναι.*" At recte habet volg. scriptura, quae hunc fundit sensum: *attamen orationes* (et rationes; *λόγοι* enim h. l. sunt quas nos dicimus *Behauptungen, Sätze*) *non hactenus sunt similes hominibus* (int. quod paucissimae sint verissimae s. summam attingant veritatem, plurimae vero mediae, h. e., neque verissimae neque falsissimae): *eo enim te ducente* (h. e., interrogatione illa tua: *πῶς λέγεις*, 90. A.) *delatus sum — sed hactenus, quod, quemadmodum hominum odium nos capit, si a plerisque hominibus eisque ipsis quos pro amicissimis habuerimus decepti simus, sic etiam rationum odium* (*μισολογία*) *nos capit, si quas maxime probaverimus rationes* s. *sententias postea falsas esse cognoverimus; tandem enim in hanc inducimur opinionem ut veram stabilemque rationem putemus omnino non esse.* V. *ἀλλὰ σοῦ νῦν — ἐφεσπόμην* explicationis causa interposita sunt, et part. *ἀλλὰ* reddere possis vern. *nur. — σοῦ προάγοντος*] *te ducente*, int. *me huc*, interrogatione illa: *πῶς λέγεις;* Π *προσάγοντος*, deinde *ἐγὼ δέ*. Tum *ἐφεσπόμην* pro volg. *ἐφεπόμην* *Γ*C Florr. a. c. m. Ven. b. a. m. sec. et Cl. in marg. *σπό*; eodem ducunt scripturae *ἐφεσπόμην* in Cl. Y. Tub. Zitt. et *ἐφεπόμην* in *Δ*ΞEGJL Florr. b. i. et Aug. In H et corr. *Δ* *ἐφειπόμην* (*Δ* „a pr., ut videtur, *ἐφαπόμην*" *Bekker.*), idque *Seager.* l. l. p. 50. reponi iusserat. Aoristum *ἐφεσπόμην* (de quo v. Matth. Gr. 458.) recte iam Heind. restituerat, optativum contra Fischero praeeunte tuebatur Beck. annotans: „Verba tamen in parenthesi sunt posita hoc sensu: *te tamen duce tractarem hanc quaestionem.*" Cui quidem interpretandi rationi et sensus et lingua adversantur. Nostrae scripturae Fic. quoque patrocinatur qui verterit: *sed te nunc ducentem prosecutus sum.* — *ἀλλ' ἐκείνῃ ἢ*] *sed hactenus*

(int. rationes sunt hominibus similes) *quatenus* s. *quod*. Post ἦ sequi debebat plena oratio cum verbo finito (v. c. *plerasque rationes quum falsas cognoverimus, tandem in eam adducimur opinionem ut nullam esse veram existimemus*, h. e., quod μισολογία illa exsistit, quam ad μισανθρωπίας similitudinem nasci posuimus). Verbis vero post part. ἐπειδὰν interiectis: καὶ μάλιστα δὴ οἱ περὶ τ. ἀντιλ. λόγ. διατρίψαντες οἶσθ' ὅτι τελευτῶντες οἴονται — καταγνοῆκέναι ὅτι οὔτε τῶν πραγμάτων οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς — οὔτε τῶν λόγων (v. Matth. Gr. p. 889.), oratio, quae excipere debebat relativum ἦ, in orationem interpositam (καὶ μάλιστα — οἶσθ' ὅτι τελευτῶντες οἴονται) transit. Sic fere oratio procedere debebat: ἦ, ἐπειδάν τις πιστεύσῃ λόγῳ τινὶ ἀληθεῖ εἶναι — κἄπειτα — αὐτῷ δόξῃ ψευδὴς εἶναι — τελευτῶν οἴεται s. ἡγεῖται οὔτε τῶν πραγμάτων οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδὲ βέβαιον εἶναι οὔτε τῶν λόγων. Itaque post ἦ sequi debebat τελευτῶν οἴεται s. ἡγεῖται, ut supra 89. E: τελευτῶν δὴ θαμὰ προσκρούων μισεῖ τε πάντας (ἀνθρ.) καὶ ἡγεῖται οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι τὸ παράπαν. *Stallb.*: „post ἦ nihil additur amplius, propterea quod per ista ἐπειδάν τις πιστεύσῃ λ. — ἕτερος καὶ ἕτερος sententia satis iam declarata est." Immo oratio voce ἦ initium ducens e verbis interpositis οἶσθ' ὅτι τελευτῶντες οἴονται cet. expleri debet ita ut ex his intelligatur τελευτῶν οἴεται s. ἡγεῖται (int. ille, qui verbis significatus est: ἐπειδάν τις πιστεύσῃ cet.). Recte *Matth.* quoque Gr. p. 898. sic accepit orationem. Quocirca neque Heind. audiendus est qui ex uno Tub. pro δόξῃ recepit δόξει (Fischero quoque probatum), ut κἄπειτα (pro ἔπειτα positum) et δόξει referrentur ad ἦ, neque Stallb. qui scribit: „lenior foret haec anacoluthia, si ἦ post ἐκείνῃ abesset." At nequit salvo sensu ἦ abesse. Ὡς τῷ λόγῳ τινὶ. Δ Zitt. et pr. Π ἀληθῆ. ΓΔΛΦCE GHJLs Par. Florr. a. b. c. d. i. m. ὕστερον ὀλίγον. — δόξῃ] Sic libri omnes. Solus Tub. δόξει, quod Fischero probatum Heind. recepit, sed v. paullo ante disputata. Florr. d. m. Aug. ἐνίοτε δὲ οὐκ ὤν. Δ καὶ αὖθις καὶ ἕτερος. Tum ἀντιλογικοὺς Cl. ΓΔΞΠΥΦCEJLs Florr. a. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. Ald. Bas. 1. Turn. itemque Arist. et Fic. (*qui plurimum rationes contradictorias agitant*). Π ἀντιλογικούς, Λ Fl. b. γρ. C et in marg. Par. Florr. a. c. m. αἰτιολογικοὺς, Bas. 2. et Steph. αἰτιολόγους. *Steph.* in marg. „γρ. ἀντιλογικούς." Quod recte iam Forst. receperat. Ceterum λόγοι ἀντιλογικοί sunt orationes adversariae „quae adhibentur ad oppugnanda ea quae dicta sunt ab aliquo; et qui studium operamque ponunt in rationibus eiusmodi excogi-

tandis', investigandis, inveniendis, ii dicuntur *διατρίψαι περὶ τοὺς ἀντιλογικοὺς λόγους*, qui infra c. 49. (101. E.) dicuntur *ἀντιλογικοί*, ut Theaet. 197. A: *ἀντιλογικὸς ἀνήρ.*" *Fisch.* V. ad Phaedr. p. 529. et *Deycks* de Megar. discipl. p. 60.—

γεγονέναι καὶ] Sic *ΓΔΛΦCEGHJLs* Florr. a. b. c. d. i. m. Aug. et Zitt. pro *γεγονέναι τε καὶ*. Illud recte Bekk. dedit, quem Stallb. quoque secutus est. Aug. *μόνον* pro *μόνοι*. G *οὐδὲν τῶν ὄντων* pro *οὔτε τῶν λόγων*; idem in Cl. adscr. Dein *τὰ* om. *ΛΠCEHJL* Florr. a. b. c. i. m., in Cl. et *Γ* superscr. Tum *ΞJ* Aug. *εὐρίππῳ*. „Erat autem Euripus fretum inter Boeotiam et Euboeam, cuius undae septies die et nocte reciprocasse dicuntur; unde et homines inconstantes (v. Erasm. Adag. p. 345.) et aliae res incertae et vagae, quae modo sic se habent, modo aliter, audiunt *Εὔριποι*, v. Etym. M. et Hesych. h. v. Hinc h. l. *ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι* dicuntur ea quae nunc certa et vera, nunc falsa et incerta sunt, ita ut verba *χρόνον οὐδένα ἐν οὐδενὶ μένει* interpretationis causa adiecta esse appareat." *Fisch.* Adde *Davis.* ad Cicer. de nat. Deor. III, 10. et *Rittersh.* ad Oppian. IV, 255. Apposite Fisch. illud quoque attulit, quod posteriores, ut videtur, Heraclitei frequentarunt, *τὰ ὄντα ἰέναι τε πάντα καὶ μένειν οὐδέν* (Cratyl. 401. D.), *ὅτι τὰ πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει, καὶ ποταμοῦ ῥοῇ ἀπεικάζων τὰ ὄντα λέγει, ὡς δὶς εἰς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης; οἷον ῥεύματα κινεῖσθαι τὰ πάντα* (Theaet. 160. D.) al. Tum *καὶ* om. *ΛΠCEHJL* Vat. Par. Florr. a. b. c. i. m., in *Γ* et Fl. c. addit. a m. sec. (Bekk. affert etiam Cl.; nihil tamen inde enotavit Gaisf.). De vv. *ἄνω καὶ κάτω* et *ἄνω κάτω* v. ad Protag. p. 201. et Phaedr. p. 582. Tum Aug. *πάνυ δὴ* et *Φαῖδρε* pro *Φαίδων*. Sq. *ἔφη* om. *Λ*. In Aug. *πάθος* sine art. *τὸ*. Pro *δή τινος ΓΔΛΦCGJLs* Par. Florr. a. b. c. d. i. m. Aug. Bas. 2. *γέ τινος*. De *δή τις* al. v. *Heind.* ad Phaedon. p. 220. *Boisson.* ad Philostr. Her. p. 299. et *Jacobs.* ad Philostr. Imagg. p. 308.

P. 555. *δυνατοῦ καταναοῆσαι*] *quam* (rationem) *possit quispiam perspicere.* Etenim *λόγος*, quem possis perspicere, ipse dicitur *δυνατὸς καταναοῆσαι.* Graeci enim pro adiect. neutro, v. c. *ὃν δυνατόν ἐστι καταναοῆσαι*, id genus ponunt quod subiectum s. res habet (ergo *λόγου — δυνατοῦ καταναοῆσαι*), et verbum (quod pro passivo poni fuerunt qui existimarent, v. *Matth.* Gr. p. 1050. not.) cum adiectivo iungunt ita ut subiectum intelligi debeat pron. infinitum (verm. *man*). De part. *ἔπειτα* participium excipiente v. ad Protag. p. 20. Post *ἔπειτα* Steph. interposuit *τούτου ἐκπεσὼν ἀπορῇ,*

quae neque in libris quos viri docti contulerunt scriptis neque in edd. (Ald. Bass. 1. 2.) comparent; ignorant ea etiam Arist. Fic. et Cornar., ut tradit. Forst., nisi quod Ficinus vertit: *postea tamen, auditis huiuscemodi rationibus, quae modo afferre vera modo falsa videntur, aliquis hinc in ambiguitatem deductus — non se ipsum — accuset*, quasi legisset τότε δὲ ἀπορῶν. Fisch. propter optativos sqq. αἰτιῷτο, ἀπώσαιτο et διατελοῖ coniunct. ἀπορῇ mutavit in ἀποροῖ. Zeunius induci inbebat ἀποροῖ, Platonem arbitratus ἀποροῖ praegresso pronomen τις non post verba μὴ ἑαυτὸν demum positurum fuisse. Koehler. p. 76. corrigebat καὶ ἀπορῶν aut ἀπορῇ, καὶ, adversante Gottlebero, qui ἀπορίᾳ legi posse suspicabatur. Wytt. deletis τούτου ἐκπεσών et retento ἀπορῇ probabiliter sibi egisse videbatur. *Fisch.*: „nisi quis malit delere verbum ἀποροῖ, quod certe ab Codd. Ficini afuisse videtur, quippe qui totum locum ita vertit: *postea tamen — hinc in ambiguitatem deductus, non se ipsum — accuset.*“ Sed quid multa? Temere Steph. Platonem ad Serrani interpretationem accommodavit, quippe qui verterit: *deinde tamen ab illius veritate quis — exciderit incertusque aestuet.* —

παραγίγνεσθαι] Aug. παραγίνεσθαι. Dein pro **D** τοιουτοισὶ e G dedit Bekk. τοιούτοις τισὶ, quem Stallb. quoque sequutus est. Locum Steph. in marg. sic in latinum convertit: *Quod disputationibus interfuerit, in quibus eaedem rationes modo verae modo falsae viderentur, non accusaret se ipsum neque suam artis imperitiam, sed tandem prae maerore lubenter culpam a se ipso in illas rationes transferret.* Proprie est: *eiusmodi rationibus, quae, licet eaedem essent, tamen modo verae modo falsae viderentur esse.* Verba τοιούτοις τισὶ λόγοις explicantur his: τοῖς αὐτοῖς — δοκοῦσιν cet. Cf. ad p. 59. A. Tub. Ald. Bass. 1. 2. πότε pro τοτὲ. Tum ΔCEHJL Aug. et γρ Ξ ἀληθῆ λέγειν εἶναι. Hoc, ἀληθῆ λέγειν, Heind. probabat annotans: „idque a pluribus aliquando libris firmatum recipi debebit.“ At scriptura illa ἀληθῆ λέγειν εἶναι sine dubio ex interpretatione verborum ἀληθέσιν εἶναι exstitit; ἀληθέσιν enim εἶναι idem est quod ἀληθῆ λέγειν. Florr. a. b. c. i. m. ἀληθῆ εἶναι. Γ a corr. m. ἀληθέσιν εἶναι. Pro μὴ Φs οὐ et alterum μὴ om. Δ et Aug. (in quo scribitur τότε δὲ μὴ, ἑαυτόν τις). *Mudg.* in Forst. not. „Ante μὴ deesse videtur part. καὶ.“ Quam Fisch. recepit, ut verba sic cohaererent: εἰ ὄντος δή τινος — ἔπειτα τούτου ἐκπεσὼν ἀποροῖ — καὶ μὴ ἑαυτόν τις αἰτιῷτο. Tum τις om. ΔΦs. Δ αἰτιῶντο. Pro ἑαυτοῦ Ambr. s. Par.

Florr. a. b. c. m. et Aug. *αὐτοῦ*, *Λ σαυτοῦ*, J *σαυτοῦ*, *Δ ἐπ' αὐτοῦ*. J Fl. c. *ἀπώσατο*, Aug. *ἀπώσοιτο*. Dein v. *τοὺς λόγους* om. Tub., Cl. et *Π* in marg. habent. Pro *διατελοῖ* (sic Ald. Bas. 1. Steph., in Bas. 2. *διατελῶ*) *ΞΠΥ* Ven. a. Tub. Zitt. *διατελῶν*. Pro *δὲ ὄντων* coniuncte *δεόντων* Cl. *Ξ* J Ven. a. Florr. a. b. c. i. m. Par. Tub. Aug. Zitt. Etiam Bas. 2. *διὰ δεόντων*. *Cornar.*: „in Graecis habetur *τῶν δεόντων*, sed legendum est *τῶν τε ὄντων*, id est, *corum, quae sunt*." Hoc Steph. dedit, quem Forst. et Wytt. sequuti sunt. Recte vero Steph. in Annott.: „Scribendum potius *τῶν δὲ ὄντων*: pro quibus mendose in praecedentibus scriptum est *τῶν δεόντων*." Atque hoc, quod Fisch. iam receperat, praestant Bekk. libri (praeter *Ξ* J) et Fl. d. Fic. *rerumque iam ipsarum veritate scientiaque privatus.* Post *ἀληθείας* part. *τε* om. Aug. Dein L *στερηθεὶς*. — *οἰκτρὸν*] Libri edd. superiores cum *ΞΥ ὡς οἰκτρὸν* (in Cl. *ὡς* superscr.); sed recte omittunt *ὡς* reliqui Bekk. libri cum Ven. c. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Vindd. 1. 3. 4. 6. 8. Tub. et Aug. Fisch., qui retinuit *ὡς οἰκτρὸν*, comparavit tritissima illa *ὢν ἀληθῶς*, *ὡς ἀνδρείως*, et Heind. hoc loco *ὡς* pro *μάλα* positum esse arbitrabatur (de part. *ὡς* v. ad Phaedr. p. 246.). *Matth.* Gr. p. 1283. in loquutione hac *ὡς οἰκτρὸν δῆτα* opinabatur *θαυμάσιον* omissum esse. Sed recte libris suasoribus *ὡς* deleverunt Beck. („certe non ita ponitur sequente *δῆτα*") Bekk. et Stallb. Fic. *Per Iovem, miserabilis aegritudo.* Tum *Λ πρῶτος*. Sq. *τοῦτο* om. L. Tum *ΘGs* et marg. Cl. *εὐλαβητέον*. Dein *μὴ* om. Tub. Tum *παρίωμεν* pro volg. *παριῶμεν* Cl. *ΓΔΞΥΦCEGHL*. Ven. a. Tub. Aug. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. In formis enim verborum compositis accentus reiicitur, v. *Buttm.* Gr. T. I. p. 538. et *Matth.* Gr. p. 397. et 407. not. 2. 3. *Λ*J *περίωμεν*. Ceterum *παριέναι εἰς τὴν ψυχήν*, *admittere in animum*, est *animum inducere* s. *sibi persuadere.* — *λόγων*] *Λ λογίων*. Aug. *κινδυνεύειν*. Tum pro *οὔπω* Tub. *οὕτω*, Fl. m. *ὑγιὲς*. *Ὑγιῶς ἔχειν* est „*certe scire aliquid et ita comprehensum habere, ut convelli ratione non possit.*" *Fisch.* Tum Venett. a. b. Zitt. *ἀλλὰ ἀναριστέον*. *Λ ἀναριστέον*, CJ et pr. E *ἀναριστέον*, Fl. m. *ἀναριστέον*. Seqq. *αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ θανάτου* Heind. interpretatur *solius mortis causa*; immo valent: *ipsius mortis* (quippe imminentis) *causa.* —

ὡς κινδυνεύω] Haec usque ad v. *προθυμοῦνται* exstant ap. Stob. Serm. IV. p. 55., ubi scribitur *ἐγὼ* pro 91

ἔγωγε. Tum αὐτοῦ τούτου refertur ad. praegr. θανάτου, et significatur id quod Socrates supra posuerat, morte non sic deteri hominem ut funditus interiret s. εἶναί τι τελευτήσαντι (quocirca sequitur B: εἰ δὲ μηδέν ἐστι τελευτήσαντι). Cod. Pal. κινδυνεύω οὐ φιλοσόφως ἔχειν. Dein οἱ om. A. Tum Ambr. s. φιλονίκως, Aug. φιλονεικῶσι. Bene *Fisch.* „ut φιλοσόφως ἔχειν est *agere ut philosophum*, h. e., non tantum docere quid de re aliqua sentias, sed etiam naturam rei explicare et rationes sententiae idoneas afferre —: ita φιλονείκως ἔχειν est *contentiosum*, *pertinacem esse*, docere quid de re aliqua sentias, sed nec naturam eius explicare nec rationes afferre, immo tantum hoc spectare ut audientes in tuam adducas sententiam. Ceterum manifestum est, notari a Socrate etiam h. l. sophistas illorum temporum, qui sane erant πάνυ ἀπαίδευτοι, h. e., *philosophiae maxime ignari.*" Tum ἀμφισβητήσωσιν ΓΔΛΦCEGHJs Par. Florr. a. b. c. d. i. m. et Aug. pro volg. ἀμφισβητῶσιν. Bene contulit Heind. Gorg. 457. D: ἀλλ' ἐὰν περί του ἀμφισβητήσωσι καὶ μὴ φῇ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὀρθῶς λέγειν — χαλεπαίνουσι cet. Apol. 29. E: ἐάν τις ὑμῶν ἀμφισβητήσῃ καὶ φῇ ἐπιμελεῖσθαι cet. Dein L ὅπως et Ξ ἔχοι. Tum ὧν om. L Pro ταῦτα Köhler. p. 89. reponi iubebat ταὐτὰ, recte Gottlebero repugnante. Tum Ald. Bass. 1. 2. Steph. δόξῃ; e libris vero Cl. ΓΔΞΥΦCHJs Vat. Ven. a. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. et Zitt. recte Bekk. et Stallb. dederunt δόξει, quod e Stobaeo iam Fisch. receperat, quem secutus est Heind. V. *Math.* Gr. p. 999. Sic in seqq. οὐ γὰρ ὅπως τοῖς παροῦσιν ἃ ἐγὼ λέγω δόξει ἀληθῆ εἶναι προθυμήσομαι. Tum Stob. προθυμεῖται. Tum Δ λέξω, superscr. γ. Dein Cl. δόξηι, superscr. ει; etiam ΔΛΠΦEGJL. Fl. i. Aug. et Fl. c. e. corr. δόξῃ. Pro προθυμήσομαι Cl. Π Tub. et corr. G προθυμηθήσομαι, quod verum Fisch. existimabat (v. eius not. ad Apol. p. 112. sq.). Attamen altera quoque forma frequentatur, ut infra 115. C: ταῦτα μὲν τοίνυν προθυμησόμεθα. Praeterea laudavit Heind. Politic. p. 262. A. Alcib. I. 131. D. *Xenoph.* Cyr. II, 3. 3. VI, 1. 19. al. — εἰ μὴ εἴη πάρεργον] *nisi si ultro hoc eveniat* (*ita ut ego non spectaverim*). Etenim πάρεργον non tam id est quod obiter fit (ut viri docti interpretantur), quam id quod ad institutum non pertinet, quod non spectatur vel quod subsicivis fit operis. V. *Dorvill.* ad Charit. p. 579. et *Bachr.* ad Plut. Philop. p. 14. — αὐτῷ ἐμοὶ] „Imo αὐτῷ μοι." *Heind.*, qui laudat 60. C. 63. A. 77. B. 88. D. Lach. 180. C. Pol. II, 378. B. Adde III. p. 308. B. Etenim pron. pers., si pronomini αὐτῷ subiice-

retur, enclitica ponendum esse forma (*αὐτῷ μοι*, non *αὐτῷ ἐμοί*) viri docti arbitrabantur, v. *Matth.* Gr. p. 278. Cf. *Herbst.* ad Xenoph. Conv. p. 79. Quocirca Stallb. Var. Lectt. p. 119. *αὐτῷ ἐμοὶ* pro vitioso habebat. Nostro tamen loco libri omnes in *αὐτῷ ἐμοὶ* consentiunt, et Euthyd. p. 273. B. Cl. Vat. Θ. Ambr. r. et Vind. n. 54. pro *αὐτόν με* scribunt *αὐτὸν ἐμέ*. Distingui oportet *αὐτῷ μοι* voce aliqua praemissa, v. c. *καὶ αὐτῷ μοι* (*mir selbst auch*, ubi *αὐτός* acuitur; quocirca pron. sequitur forma enclitica, ut 60. C.), et *αὐτῷ ἐμοί*, i. q., *ἐμοὶ αὐτῷ*, *mir selbst* (*mihimet ipsi*, non aliis, h. l. *non praesentibus tantum*, quibus opponitur *ἐμοί*) in quo *μοι* scribi ipse, ni fallor, sensus vetat. Tum *ΔΑΠ ΦΕGL* et Tub. *δόξῃ*, etiam Cl. *δόξηι*, superscr. *ει*. —

B *λογίζ. γ.*] Fic. *sic enim cogito dulcis amice et vide* cet., ut videri possit legisse *λογίζομαι γὰρ ὧδε*, quod Stallb. annotavit. Sed de suo hoc *sic* addidit Fic. V. *λογίζομαι* refertur ad seqq. *εἰ μὲν τυγχάνει — καλῶς δὴ ἔχει* cet. Est igitur i. q. *λογίζομαι γὰρ ὅτι* s. *ὡς, εἰ μὲν τυγχάνει ἀληθῆ ὄντα ἃ λέγω, καλῶς δὴ ἔχει τὸ πεισθῆναι.* Oratio enim *εἰ μὲν τυγχάνει* cet. per se conformata est, ita ut cogitatione intelligere possis partic. explicantem (vern. *wenn nehmlich wahr ist* cet.), qui usus praecipue particc. *μέν* vel *μέν γε* intercedentibus obtinet, v. *Stallb.* at Phil. p. 12. sq. Tum *καὶ* om. *ΓΔΑΦΕGHJLs* Florr. b. i. Tub. et Aug. In Cl. et *Π* superscr. *Fisch.*: „*vide quanto cum commodo meo*," quod verbo *λογίζομαι rationem ineo*, praecipue etiam *commodi mei rationem habeo*) respondet. Tum Heusd. Spec. cr. in Plat. p. 20. scribi iusserat *πλεονεκτικῶς· ὡς εἰ μὲν* cet., quod, in Vind. 3. repertum, Wytt. quoque constructionis nexum putabat requirere. Sed. v. modo annotat. Pro *μέν* *ΔΦGs* Ven. b. Fl. d. *μέν γὰρ*; etiam in Cl. *γὰρ* superscr. *Φ τυγχάνοι*. Tum *Δ* Ven. b. Fl. b. *εἶναι* pro *ὄντα*. — *ἃ λέγω*] Sic *ΓΔΑΥΦΕGHJLs* Vat. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. et. Zitt. pro volg. *ἃ ἐγὼ λέγω*. *Π* Tub. *τοῦτον δέ*. De partt. *ἀλλ' οὖν — γε* v. *Matth.* Gr. p. 1259. Dein Aug. *τὸν περὶ τ. θ.* In sqq. Ald. Bass. 1. 2. *ἄνοιά μοι*, quod Steph. correxit. Fic. haec *autem ignorantia minime perseverabit mecum*. Cornar. Ecl. p. 9: „Legendum itaque est, velut manuscriptum habet, *διάνοια* — Posset tamen etiam legi *ἄγνοια*, ut intelligamus, quod ignorantia haec de animae immortalitate cum ipso non perseverabit, sed paulo post peribit." *Ἄνοια* exstat etiam in *ΓΔΦCΕHJLs* Florr. a. b. c. i. Aug. pr. *ΠG* et marg. Cl. *Ξ*, contra *διάνοια* est in Cl. *ΔΥΞ* Fl. d. Ven. a. Tub. Zitt. et rc. *ΠG*. Voces *ἄνοια*

et ἄγροια millies inter se permutatas esse constat, v. ad Legg. p. 168. Tum in Ven. b. δὲ a m. sec. superscr. Dein οὐ om. H. Tub. ξυνδιατελῇ. De vv. διατελεῖν et ξυνδιατελεῖν absolute (sine participio) positis v. *Lobeck.* ad Phryn. p. 277. sq. Tum Δ Bas. 1. παρασκευασμένος. Dein μὲν om. ΔΦs Tub., in Cl. Π Fl. d. superscr. Tum ΔΞJ Florr. b. c. i. οὕτωσὶν pro οὕτωσι, v. ad Gorg. 503. B. Tub. ἡμεῖς, et Δs ἐὰν pro ἄν. Zenn. p. 129. nota incisi post μέντοι sublata verba ita accipiebat: *vos vero mihi assentiamini*, male Serranum sequutus qui verterat: *vos vero mihi fidem hactenus adhibete.* Dein σμικρὸν pro μικρὸν Cl. ΔΠΦGs Fl. d. et Tub. Illud Fisch. iam reposuerat. —

πολὺ μᾶλλον] L πολὺ δὴ μᾶλλον. Dein ΔΦ Fl. C d. Tub. μέν τοι. Tum ἀληθὲς λέγειν pro λ. ἀλ. e Cl. ΔΞ ΠΥΦGs Ven. a. Fl. d. Tub. et Zitt. cum Bekk. et Stallb. dedimus. Mox ξυνομολογήσατε cum Cl. ΔΞΥΦCGLs Ven. a. Fl. a. Par. Aug. et Zitt. scripsimus, idque Fisch. iam receperat. Tub. Ald. Bass. 1. 2. et Bip. συνομολογήσατε, Steph. Franc. et Lugd. σονωμολογήσατε. Fic. *si enim vera verbis loqui videbor concedite, sin minus omnino contradicite.* Tum Aug. ἀντιτείνητε. Dein εὐλαβούμενοι om. pr. Cl. et ὅπως abest a ΔCEHJL Florr. a. b. c. i. m. et Par.

P. 556. ἐμαυτόν τε] Sic Cl. cum Bekk. libris; accedunt, quos Stallb. attulit, Vat. Ven. b. Florr. a. b. c. d. i. m. Tub. et Aug. pro volg. ἑαυτόν τε, quod Heind. reliquit „ne cui τὸ ἀττικώτερον oblitterasse" videretur. Sed recte ἐμαυτόν τε libris suasoribus reposuerunt Bekk. et Stallb., v. ad Protag. p. 30. Ξ ἐμ ἑαυτόν. Tum Aug. μέλιττα. Zitt. τὸ μέτρον. Fl. d. om. τὸ κέντρον, Fl. a. τὸ κέντρον εἰ καταλιπων (καταλιπὼν exstat etiam in ΔEHJL et Florr. b. c. i.). „Putatur autem Plato formam loquendi, τὸ κέντρον ἐγκαταλιπεῖν, mutuatus esse, ut alias plures, ab Eupolide, qui ea usus est in Δήμοις, auctore Schol. Aristoph. ad Acharnn. 529. Verba poetae sunt: Οὕτως ἐκήλει (int. Pericles) καὶ μόνος τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις [v. *Diod.* Sic. XII, 40. ib. Wessel. *Cic.* Orat. III, 34. al. Cf. *Wytt.* ad Plut. d. S. N. V. p. 7.] sed τὸ κέντρον ἐγκατὰλιπεῖν dicitur is cuius oratio reliquit aliquid quod animum non sinat quiescere, priusquam credat vel faciat dicta, cuius oratio audientium mentibus dubitationem et scrupulum iniecit, qui animum, velut aculeus, stimulet ac pungat dies noctesque." *Fisch.* Sq. ἰτέον, ut ἴωμεν, formula est ad rem s. disputationem accedentis, v. Pol. IV. 432. C. D. al. Cf. *Wytt.*

Bibl. crit. P. I. 60. XII. p. 12. V. *ἰτέον* a pr. om. *Δ*, Meibom. in Bas. 2. marg. *ἴτε*. Dein *μὲν* post *πρῶτον* addunt *ΓΠJL*. Tub. *μὲν* pro *με*; unde Heind.: „Legerim *πρῶτον μέν με ὑπ'*." Quem Bekk. sequntus est. Stallb.: „nimirum *πρῶτον* est *ante omnia*; hec opus est illo coniunctionum vinculo in hoc disputationis principio." V. de oratione dissolute formata ad Protag. p. 49. et Phaedr. p. 485. Vat. Fl. d. et Aug. *ἃ λέγετε*. Ald. Bas. 1. *φαίνομαι*. Dein *γὰρ* om. *ΓCE* Florr. a. b. c. m. Par. et Aug., in Florr. d. i. superscr. Tum Vat. *μὲν γὰρ καὶ ἀπιστεῖ*, om. *ὡς ἐγῷμαι* (Tub. *ὡς ἐγὼ οἶμαι*). Mox *ὅμως*, ut solent huiusmodi particulae, verbo praemissum est, v. ad Protag. p. 172. et *Matth.* Gr. p. 1116. Pro *κάλλιον Δ Φs* Fl. d. *κάλλιστον*. Tum *ὄν* om. J, ante *καὶ* ponunt *Φs* —

προαπολλύηται] *Δ* et pr. G *προαπόλληται*, Ξ D *προαπολύηται*, Zitt. *προαπολλύεται*. Tum *ἐν ἁρμονίας εἶδα εἶναι* est *harmoniae similem*, vel *harmoniam esse*, ut 86. C: *εἰ οὖν τυγχάνει ἡ ψυχὴ οὖσα ἁρμονία τις* cet. V. *Heusd.* Spec. cr. p. 44. sq. Dein Aug. *τόγε*. Sq. *ἀλλὰ — nam* usque ad *ἡ ψυχὴ τὸ* om. Zitt. J *πάντη*. Ad v. *τόδε ἄδ.* nam e praegresso v. *ξυγχωρεῖν* petendum est *λέγειν* vel *φάναι*. Tum *δὴ* J et Fl. c.; *ἡ* om. H. Dein *ΓΔCEHJL* Florr. a. b. c. i. m. Par. Bas. 1. *νῦν τὸ τελ.*, in seqq. omisso *τῦν*. Pro *καταλιποῦσα* Serranus (Annot. ad. p. 91.) legi iubebat *καταλείπουσα*, annotans: „ita postulat sententia. nam de ultimo corpore agit, quod tunc, ut illi aiebant, deponitur, quum interit animus. Hanc ego lectionem sum secutus ex vet. cod." Fic. videlicet vertit: *tandem quandoque postremum relinquens corpus ipsa quoque pereat.* Steph. in marg. „*corpore tandem relicto, ut* sit *τοτέλευταῖον* [sic Ald. Bas. 1. Steph.] adverbialiter positum." Sed recte iam Fisch. animadvertit, *τὸ τελευταῖον* (adiectivum) cohaerere cum *σῶμα* (ut supra 87. E: *τὸ τελευταῖον ὕφασμα τυχεῖν αὐτὴν ἔχουσαν*), et *νῦν* (*iam*, int. ubi postremum corpus reliquerit: *καταλιποῦσα*) cum v. *ἀπολλύηται*. Fl. i. om. *νῦν αὐτὴ*, Aug. om. *νῦν*, pro *νῦν* *Δ* et Fl. d. *καὶ*, quod Fic. confirmat vertens: *ipsa quoque pereat.* Stallb. inde fortasse refingendum opinabatur: *κατατρίψασα ἡ ψυχὴ νῦν τὸ τελευταῖον σῶμα καταλιποῦσα καὶ αὐτὴ ἀπολλύηται.* Tum pro *ἢ* (quod pendet e coni. praegressa *μὴ*) Aug. *ἤ*, Ald. Bass. 1. 2. *ἤ*. L *ὄλεθρος ψυχῆς*. Dein *σῶμα — ἤ* om. *Δ*. Mox Venett. a. b. Fl. d. Tub. Ang. Zitt. *σῶμά γε* Cl. Vat. Ven. b. Florr. b. c. d. m. Par. *παύεται ἄρα. ἀλλ' ἤ* (Cl. *ἢ* et in marg. *παύεται. ἄρα ἄλλ' ἤ*). Fl. i. a. pr. m. *δὴ* pro *δεῖ*. Apte Heind.

altulit Pol. IV. 455. C: ἆρα ἄλλα ἄττα ἐστὶν ἢ ταῦτα, οἷς — ὡρίζου. Cl. ξυνομολογείτην, Tub. συνομολογείτην, Florr. a. b. c. i. m. συνωμολογείτην. —

ἄμφω] J καὶ ἄμφω. Fl. i. ἔφην. ΞΥ ἔμπροσθε, E quod Bekk. recepit (v. ad Protag. p. 210.); reliqui tamen libri ἔμπροσθεν tuentur. Zitt. vitiose τοὺς ἐμοῦ πρόσθεν λόγους. V. Τοὺς μέν — οὖ om. Ωs Aug. et pr. Γ. Dein ἐφάτην om. rc. Γ. Tum Fl. d. τί δ' οὐκ. H τὸν λόγον. Y λέγεται, Cl. λέγεται. G φαμέν. Fl. b. ἄλλοθι πρότερον, Cl. ἄλλοτι, superscr. θι που. Part. που. om. etiam ΓΔΠEGHJL et Tub. Δ πότερον. —

θαυμαστ. ὡς] Cl. ΠΥ θαυμ. ὦς. Π ἐμμενῶ. Tum 92
sine causa Zeun. p. 129. λόγῳ incisi nota a v. οὐδενὶ seiunctum volebat. Etenim ad ἐμμένω, ut Fisch. iam animadvertit, e praegr. αὐτοῦ repeti debet αὐτῷ. Ceterum ἐμμένειν dicitur qui, quod ante probavit, adhuc tuetur, est Lat. *in sententia* al. *manere*, *permanere* vel *perstare*. Sic Theaet. 145. C: ἀλλὰ θαῤῥῶν ἔμμενε τῇ ὁμολογίᾳ. Polit. 292. B: Τῷ ῥηθέντι κατὰ πρώτας πότερον ἐμμενοῦμεν, ἢ διαφωνήσομεν; Pol. I. 345. B: ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἃ ἂν εἴπῃς, ἔμμενε τούτοις. VII. 539. E. Apol. 39. A. Crit. 49. E. 50. C. al. —

εἴ μοι] om. L. Pro volg. ἄλλο e ΠΦ Vat. Florr. d. i. et Vind. 1. cum Bekk. et Stallb. dedimus ἄλλα propter. seqq. Ἀλλ' ἀνάγκη σοι — ἄλλα δόξαι (Stob. ἄλλα — ἄλλο). Tum Vat. Fl. d. ποτ' ἔτι. Part. ἔτι om. Cl. ΔΠΦs Tub. et pr. Ξ. Tum libri edd. cum plurima scriptorum parte δόξειεν (J ἐπιδόξειεν), Vat. vero cum Florr. a. b. c. d. i. Vindd. 1. 6. et Aug. δόξειε, quod Fisch. et Heiud. receperunt. Fic.: *vehementerque admirarer, si mihi unquam hac de re aliter videretur.* Steph. in marg. „*Si unquam in al. essem sent.*" Tum Venett. a. b. Tub. et Zitt. Ἀλλὰ. Dein pro ἄλλα G ἄλλο. Cl. ΔΞΠΥΦGs Venett. a. d. Fl. d. Vindd. 1. 2. 4. 5. Tub. Zitt. et Bas. 2. δοξάσαι „natum fortasse ex δόξαι σοι, pronomine huc retracto. Alienum certe est ab h. l. vocabulum." *Heind.* Rectius *Fisch.*: „non male, nam σοι cohaeret cum ἀνάγκη, ut cap. extr. [92. E.] ἀνάγκη οὖν μοι — μήτε — ἀποδέχεσθαι." Sensus igitur erit: *At oportet te aliud quid animo complecti* s. *aliam sequi sententiam.* Praegressa tamen ἄλλα ποτ' ἔτι δόξαι tantum non postulant h. l. δόξαι (Fic. quoque: *At vero necesse est hospes thebane aliter tibi videri*). Quocirca δοξάσαι e confusione illa frequenti verborum δοξάσαι et δόξει natum videtur. Tum ἐάνπερ pro ἄνπερ Cl. ΔΞΥΦs Fl. d. Venn. a. d. Vindd. 1. 4. 5. et

Zitt. In Tub. *ἐὰν περιμένῃ.* Sq. *τὸ ἁρμ. εἶναι* est i. q. *ὅτι ἁρμ. ἐστὶ.* Dein Venelt. a. b. om. *ἤδε.* Pro *σύνθ.* Cl. *ΔΞΥΦGLs* Ven. a. Fl. d. et Zitt. *ξυνθ.* Tum J *ἐκ δὲ τῶν — ἐκτεταμ.* (L *ἐντεταγμ.*). Fl. d. Aug. Zitt. *συγκῦσθαι. — οὐ γάρ που]* V. *οὐ συγκειμένη* om. G a pr. m. Pro *που* L *πω.* Tum pro volg. *ἀποδέξῃ* Cl. *ἀποδέξει*, superscr. *η.* G et Tub. *αὐτοῦ· Heind.*: „Immo *αὑτοῦ.*" Quod esset i. q. *σαυτοῦ*; sed v. ad Protag. p. 30. *Ἀποδέχεσθαι* (*audire — probare*, vern. *Recht geben*) etiam cum pronomine quod dicitur reflexivo nectitur, ut infra p. 92. E: *ἀνάγκη οὖν μοι — μήτε ἐμαυτοῦ μήτε ἄλλου ἀποδέχεσθαι λέγοντος.* 96. E: *ὅς γε οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ οὐδὲ ὡς — δύο ἐγένετο.* Euthyphr. 9. E. al. —

ξυγκειμένη] Sic Cl. *ΔΞΦs* Ven. a. Fl. d. Aug. Zitt. pro *συγκ.* Tum pro *συντεθ.* Cl. *ΓΞΥΦCGHL* Ven. a. Fl. d. Aug. Zitt. *ξυντεθ.*, quod Fisch. iam ex Aug. reposuerat. Dein Cl. *ἀποδέξει*, superscr. *η.* Ven. a. a pr. m. *ἀποδέξει.* Pro *ἤ* Venett. a. b. Par. Aug. *ἦ*, ut Fic.: *Num quid admittes?* Dein Cl. *αἰσθάνῃ*, Ven. b. a pr. m. *αἰσθάνει*, Fl. d. *αἰσθάνῃ μὲν οὖν. — ὅτι ταὐτά σ.]* Sic Cl. *ΓΔCEGHLs* Ven. b. c. Florr. a. b. c. i. m. Par. Vindd. 2. 3. 5. Tub. Aug. et corr. *Ξ* pro volg. *ὅτι οὐ ταὐτα.* Fic. *Animadvertis igitur cogi te id confiteri, quando dicis* cet. Forst. corrigebat *ὅτι οὐ ταὐτά σοι*, vertens: *Animadvertis igitur, inquit, id evenire ut tibi ipsi minime constes.* Similiter Corn.: *intelligis igitur, inquit, quod continget, non eadem te dicere, quum dicis* cet. Atque idem exstat in Fl. d. Fisch. et Wytt. hoc receperunt; hic vero in notis p. 242.: „recipiendum vetus *ταῦτα*, *haec* — Sensus est: *non continget tibi haec dicere, non licebit per concessa id affirmare*; *ταῦτα* ad proxime antecedens *Οὐδαμῶς* referendum et subaudiendum, *non tibi licebit id dicere, te nullo modo haec probaturum.*" Quae pro nihilo sunt putanda. Recte *Heind.*: „sensum autem ita illud [*οὐ*] pervertit, ut vel omnium librorum suffragiis comprobatum expungendum foret." V. *ταῦτα λέγειν* referuntur ad praegr. *ὡς πρότερον ἦν ἁρμονία ξυγκειμένη, πρὶν ἐκεῖνα εἶναι ἐξ ὧν ἔδει αὐτὴν ξυντεθῆναι.* Nam qui ponit animum esse harmoniam simulque sumit animum fuisse antequam in hominis formam corpusque venerit, is dicit, harmoniam prius constitisse quam ea ex quibus componi debuerit, h. e., compositionem rerum fuisse antequam res componerentur. Schleierm. sine causa lacunam hic sibi videbatur reperisse hac fere ratione explendam: *εἶναι*

δ' αὐτὴν ἁρμονίαν; φήσεις γὰρ αὐτὴν ξυγκειμένην cet. De ξυμβαίνειν Wytt. „ξυμβαίνειν est *consequi* tamquam ex praemissis syllogismi." Immo est: *manifesto te hoc dicere*, vel simpliciter: *te hoc dicere*. V. ad Gorg. p. 479. C. Ald. Bass. 1. 2. vitiose ξυμβαίνοι, deinde φῇς pro φῇς. Tum Π Tub. εἰδός γε, Cl. γε. Venet. a. b. Tub. Zitt. εἶναι δὲ αὐτὴν. Tub. συγκειμ. Vv. ἐκ τῶν οὐδέπω ὄντων item valent quod ἐκ τῶν τοῦ σώματος ἃ οὔπω ἦν.

P. 558. ᾧ ἀπεικάζεις] Venett. a. b. Tub. Zitt. ὃ ἀπεικ., Cl. ὃ ἀπεικ. Hoc, ὃ, probabat Fisch., qui aeque recte dat. ἐκείνῃ posse intelligi opinabatur. In relat. ᾧ lateret οἷον τοῦτο s. ἐκεῖνο (plene: οὐ γὰρ— ἁρμονία γέ σοι τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐκεῖνο, ᾧ ἀπεικάζεις, int. αὐτήν). V. *Matth.* Gr. p. 885. *Bremi* ad Aesch. in Tim. p. 106. et *Bernh.* Synt. p. 96. *Heind.* annotat: „nisi quis ᾧ pro ᾗ positum putet, ad ἀπεικ. subaudiens αὐτὴν (τ. ψυχήν). V. ad Gorg." Equidem nec illum quem interpretes ponunt sensum (*harmonia non est tale quale illud est cui eam comparas*) probare possum: essent enim haec verba idem quod: *neque enim harmonia similis est animi*; quod quidem Socrates demum probaturus est animum sumens vigere antequam in corpus humanum intret, harmoniam vero non esse ante eorum ex quibus conflatur compositionem, sed postremam nasci et primam perire. Sensus igitur hic esse debet: *neque enim harmonia tale quid est quale tu ponis* vel *describis*. Vern. *denn die Harmonie ist nicht von der Art wie du sie darstellst*, h. e., *nicht etwas apriorisches* (wie die Seele), *sondern aposteriorisch*. Quem quidem nanciscimur sensum e libris quos indicavimus ὃ recepto pro ᾧ. Verbum ἀπεικάζειν τι est *aliquid effingere, verbis exprimere* vel *describere*, etiam *animo effingere* (igitur vern. *darstellen* et *vorstellen*), ut Phaedr. 265. B. Parm. 128. Conv. 221. C. al. In seqq. Aug. et Zitt. γίνονται. —

οὗτος ὁ λόγος] *haec ratio*, qua ponis harmoniam ex rebus demum compositis exsistere, non eas praecedere, *quomodo concinet cum illa*, ex qua sumis animum (quippe qui corpus praecedat, et antequam in corpus migraret, in rerum viguerit cognitione) esse harmoniam? Pron. enim οὗτος ad proxime praegr. refertur quibus Socrates ostendit harmoniam non res ex quibus componeretur praecedere, sed ex harum demum compositione exsistere. Heind. et Stallb. v. οὗτος ὁ λόγος ad Simmiae sententiam, animum harmoniam quan-

dam esse, et pron. ἐκείνῳ ad illud, τὴν μάθησιν ἀνάμνησιν
α
εἶναι (91. E.) referri opinabantur. Pro ξυνάσεται Cl. ξυνέσεται, etiam Venett. a. b. Vind. 2. et Zitt. ξυνέσεται, in Ven. b. rec. manus ξυνάσεται emendavit. Tum Vat. Par. εἴπῃ τῷ ἄλλῳ, et Zitt. ξυνοδῷ. Steph. in marg. sic correxit Serrani interpretationem: *Nihilominus si quem alium sermonem sibi consonum et consentientem esse par est, eum certe qui de harmonia habeatur.* Dein σοὶ om. G a pr. m., et οὐ abest a Bas. 2. — αἱρεῖ] Sic pro volg. αἱρῇ Vind. 2. Etiam Cl. αἱρεῖ, superscr. ῆ; idem suo Marte iam dederat Fisch. Ὡς ἢ τὴν ψυχήν. Tum ἔφη, ἐκεῖνον Cl. Ξ Y Ven. a. et Zitt. pro volg. ἐκεῖνον, ἔφη. Ven. b. ἔφη ἐκεῖνο (ἐκεῖνο Tub. quoque habet). V. ἔφη om. G. — ὅδε] *ea ratio, qua posui animum esse harmoniam quandam.* Wytt. interpretatur: *haec enim ratio mihi accidit sine demonstratione per quandam verisimilitudinem et speciem.*" Εἰκός, *verisimilitudo*, demonstrationi opponitur, ut Theaet. 162. E: ἀπόδειξιν δὲ καὶ ἀνάγκην οὐδ' ἡντινοῦν λέγετε, ἀλλὰ τῷ εἰκότι χρῆσθε, ᾧ εἰ ἐθέλοι Θεόδωρος — χρώμενος γεωμετρεῖν, ἄξιος οὐδ' ἑνὸς μόνου ἂν εἴη. Etenim εἰκότα rhetorum sunt propria (v. Phaedr. 260. A. 272. D. E. Cf. *Arist.* Rhet. II, 26. al.), demonstrationes vero philosophorum, veritatis investigatorum. Temere *Seager.* l. l. p. 50. corrigebat εἰκότος τινὸς. —

εὐπρεπείας] Λ ἀπρεπείας. V. εὐπρέπεια h. l. non D *venustatem* et *elegantiam* designat, ut Fisch. interpretabatur, sed *probabilitatem* s. *speciem*, ut Euthyd. 305. E: καὶ γὰρ ἔχει ὄντως — εὐπρέπειαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν. Plura citavit Wytt. ad h. l. Tum τὰς ἀποδείξεις om. Flor. d. Aug. ἀλαζόσιν. De v. ἀλαζών, h. l. in *rationibus vanis ac fallacibus* posita, v. *Ruhnk.* ad Tim. p. 19. et de ξύνοιδα (quod simpliciter est *scio*) v. *Matth.* Gr. p. 1075. sq. Fl. m. σύνοιδα. Ceterum ἐγὼ δὲ — ἅπασιν habet Stob. Ecl. ph. II. p. 157. *Proclus* in Euclid. III. p. 53: καὶ ὁ παρὰ τῷ Πλάτωνι Σιμμίας (φησὶ) ὅτι τοῖς ἐκ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις σύνοιδα οὖσιν ἀλαζόσιν. Dein ἐν om. Zitt. Φς ὑποδέξεως pro ὑποθέσεως *Fisch.* „ὑπόθεσις est sumtum, enuntiatio quae sumitur ut inde alia omnia colligantur et tamquam rivi e fonte deducantur." Cf. *Sext. Emp.* adv. Math.
ε
III, 3. Mox Λ Y Φs Ven. a. Zitt. ἐφέθη. Cl. ἐρρήθη. Tum καὶ om. Aug., idem dein ὡς pro ὥσπερ. Pro αὐτῆς (sic Cl. Tub. Aug. reliquique fere omnes; etiam Arist. et Fic. αὐτῆς expresserunt) Ald. Bass. 1. 2. αὐτοῖς, Meibom.

in Bas. 2. marg. scripsit *αὐτῆς*, idque Turnebus iam dederat, quem Steph. sequutus est. Par. *αὐτὴ*, quod Mudg. coniecerat. Cornar. quoque in cod. Mss. *αὐτῆς* invenerat, quod pro falso habebat, corrigens *ὥσπερ αὖθις ἡ οὐσία ἔχουσα* cet., quod ita vertit: *ita enim anima nostra esse dicta est, etiam antea, quam in corpus deveniat; quemadmodum rursus essentia ac natura est, quae cognomen habet eius quod est.* Verissimum est autem *αὐτῆς*, quod cum *ἔστιν* cohaeret; *αὐτῆς* (*τῆς ψυχῆς*) enim *εἶναι* dicitur *ἡ οὐσία*, quia ad animum pertinet s. animi propria est, h. e., notio eius in animis omnium impressa est] (de genit. cum v. *εἶναι* v. *Matth.* Gr. p. 619.). Referuntur videlicet haec ad superiora illa 76. D: *καὶ ἐπὶ ταύτην (τὴν οὐσίαν) τὸ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν ὑπάρχουσαν πρότερον ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὖσαν.* Etiam his: *οὕτως ἡμῶν εἶναι ἡ ψυχὴ — ὥσπερ αὐτῆς ἐστὶν ἡ οὐσία* superiora repetuntur quodammodo: *οὕτως ὥσπερ καὶ ταῦτα ἔστιν, οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς*, ubi v. annot. Ceterum in libris edd. superioribus (etiam Fisch. Wytt. Heind. Beck.) *αὐτῆς ἐστιν* scribitur; Bekk. et Stallb. dederunt *αὐτῆς ἔστιν*. Malim *αὐτῆς ἐστὶν*. V. *τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ (Δ τούτου) ὃ ἔστιν ἔχουσα* sunt: *quae ab eo quod vere semperque est denominatur*, h. e, *quae vere esse dicitur.* De vv. *ὃ ἔστιν* v. ad 74. B. —

ἐγὼ δὲ] *δὲ* om. L. Dein *Δ* J L et pr. *Γ ἀποδέδειγμαι.* V. *μήτε ἐμαυτοῦ* om. J L et pr. E. Tum *Δ* Fl. d. *ὡς ἡ ψυχὴ*, quod Heind. e Par. recepit. Sed recte vox *ψυχὴ* sine articulo, quippe simpliciter et generatim, ponitur, v. ad Protag. p. 19. — *Τί δὲ — τῇδε;*] Edd. superiores. *Τί δὲ — ὦ Σιμμία, τῇδε δοκεῖ σοι ἁρμονίᾳ* cet. Fisch. dedit *Τί δαί; — ὦ Σιμμία· τῇδε δοκεῖ σοι ἁρμονίᾳ* cet. Illud *δαί* confirmant *Γ Ξ Y* Vindd. 3. 5. Ven. a. Zitt.; etiam in Vat. superscr. Bekk. quoque, ut assolet, hoc sequitur. At recte habet *Τί δέ*, quod cohaeret cum v. *τῇδε* (nam ad *ἁρμονίᾳ* referri nequit), ut cribatur: *Τί δὲ — τῇδε; δοκεῖ σοι ἁρμ.* ut Fic. distinxit vertens: *Quid vero Simmia? Videturne tibi vel consonantiae vel alteri cuiquam compositioni congruere* cet. V. *ὦ — προσήκειν* om. J. In Vat. Fl. d. et Par. desideratur *τῇδε* (quod nec Fic. expressit); iccirco Heind. malebat *Τί δέ — τόδε*. At vero *τῇδε* idem fere valet quod *τόδε* (cf. ad p. 87. A.). Sensus est: *Quid vero, Simmia, hoc?* h. e., *quid de hoc statuis?* Itaque audiri non debet Wytt., qui annotavit: „Suspectum mihi quidem accidit *τῇδε*, ut nexum turbans. Versio Sicula:

Quid sane, infit is, quid tibi videtur: apparet eam reddidisse *Τί δαὶ — τί δοκεῖ σοι.*“ Male etiam Schleierm. hunc locum accepit vertens: *Und wie, sprach Socrates, scheint dir wohl dieser oder irgend einer andern Zusammensetzung zuzukommen* cet.; et in notis subiecit: „Nemlich (sic) ἁρμονία lasse ich aus als ein offenbares Glossem.“ Pronomine videlicet τῇδε non intellecto in fraudem vir ingeniosus inductus est. Vind. 4. *τί δὲ, δοκεῖ σοι*, mediis verbis om. Tum *ξυνθέσει* Cl. *Δ*s Ven. a. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Zitt. pro *συνθέσει*. Illud sponte iam Fisch. reposuerat. J *ἔχει*. — *ὡς ἂν ἐκεῖνα*] Sic Cl. *ΔΞΠΥΦ*Gs Ven. a. Zitt. 91 Volgo *ἐκεῖνα ἄν*. Part. *ἄν* cum *ὡς* cohaeret (proprie: *wie nur immer*). Dein *Δ*E Fl. b. Aug. *ἔχοι*. Post *ὧν* Fl. c. om. *ἄν*, dein *Δ* et rc. *Π τὰ ἐξ*. Pro volg. *συγκέηται* Cl. *ΞΥ ξυγκέηται*, Bas. 2. *συγκεῖται*. — *ἄλλο παρ' ἃ*] *aliud quid nisi id quod* cet. De praep. *παρά* usu v. *Matth.* Gr. p. 1174. Vat. *παρὰ ἂν ἐκεῖνα*. Tub. *παρ' ὃ ἂν ἐκ.* Dein *ἐκεῖνο* Y Zitt. et pr. E pro *ἐκεῖνα*, J *ἐκεῖνος*. Tum Fl. m. *ποιεῖ* et *πάσχει*, Tub. *ποιεῖ*. Dein *Δ*EGHJL Florr. b. i. *ἁρμονία*. Cl. et Fl. c. *ἁρμονίαν*. Dein *ξυντεθῇ* pro volg. *συντεθῇ* Cl. Y Zitt. Respexit ad h. l. *Nemes.* de nat. hom. II. p. 84.: *καὶ οὐ κωλύει τὸ μὴ ἡγεῖσθαι αὐτὴν ἐκείνων, ἀφ' ὧν συνετέθη, ἀλλ' ἕπεσθαι αὐτοῖς*. Tum *Δ*ς *δὴ ἐναντίαν*. Pro *γε* G *γε ἄρα*, Tub. *γὰρ*, in L om. *γε*. Mox Cl. *ΓΔΠΦ*CEGHJL Florr. a. b. c. i. m. Par. Tub. *ἁρμονία*. *Δ*ς Fl. d. *ἢ ἄλλο τι*. Pro *αὐτῆς* Florr. a. b. c. d. i. m. Aug. Zitt. cum Ald. Bass. 1. 2. *αὐτῆς*, quod Fisch. probabatur. Tub. *αὐτοῖς*. Tum *YΦ* Zitt. et Vat. a rc. m. *τί δαί*, quod more suo Bekk. recepit; idem iam Fisch. dederat. V. *πέφυκεν εἶναι* usque ad *ἔφη ὁ κ.*, *ἐξευρ.* habet Stob. Ecl. ph. I, p. 97. sq. Par. *ἑκάστη ἁρμονία*; dein *ὡς ἂν ἁρμοσθῇ* om. Ambr. s. — *Ἦ οὐχί*] „Praefixum his in edd. *ἦ*, quod ante *οὐ* in *ἦ* mutari non potuit, tamquam e praecedente *ἔφη* natum expunxi.“ *Heind.* Cui adversatur Stallb., qui voculam *ἦ* omnibus libris servatam non carere sua vi arbitratur. At interrogatione praegressa *οὐχ οὕτως ἁρμονία πέφυκεν εἶναι* cet. v. *ἦ* nullam posset aliam vim habere, nisi solitam illam in secunda interrogatione (Lat. *an*, vern. *oder*); hanc vero h. l. habere nequit, propterea quod ad interrogationem priorem *οὐχ οὕτως ἁρμ. πέφυκεν εἶναι* cet. respondetur *Οὐ μανθάνω, ἔφη*, quam quidem responsionem excipere non potest *ἦ* (*an*) *οὐχί — μᾶλλόν τε ἂν ἁρμ. εἴη*. Quocirca Heind. *ἦ* delenti plane assentimur; et quum pro

οὐχὶ Aug. οὐχ exhibeat, ἢ videri possit ex hac interpretatione fluxisse: οὐχ ἢ οὐχὶ. —

ἐὰν μὲν] Cl. Venett. a. b. Tub. Zitt. ἂν μὲν, quod B Stallb. recepit. Tum καὶ om. ΔΦΗJ. De v. ἐπὶ πλέον et ἐπ' ἔλαττον *Fisch.* „pertinent ad tempus quando nervi ita temperantur, ut aut diutius aut minus diu maneant eodem modo temperati et modulati, ut harmonia existat brevior aut longior.“ Immo ἐπὶ πλέον est *plus*, quod respondet praegresso μᾶλλον, *magis*, v. ad Gorg. p. 453. A. Tum Ven. b. a sec. m. ἧπερ, Vat. et Florr. b. d. ἤπερ. Cf. *Nemes.* l. l. p. 85.

P. 560. μᾶλλόν τε ἄν] ἄν om. ΓΛCEH (sic sine dubio ap. Bekk. pro Π scribend.) JL Florr. a. b. c. d. i. m. Par. et Aug. De optativo cum part. ἄν iuncto post coni. ἄν vel ἐάν v. *Matth.* Gr. p. 1018. Tum Bas. 2. πλεῖον pro πλείων. In seqq. εἰ δέ, ut solet, excipit coniunctionem ἄν μέν. Tum Aug. et pr. Γ Π ἧττον pro volg. ἧττων, quod Fisch. Heind. et Beck. retinuerunt; recte, quod Fisch. iam commendaverat, ἧττον dedit Bekk., quem Stallb. quoque sequutus est; respondent enim inter se μᾶλλον — πλείων et ἧττον — ἐλάττων. Dein J et Tub. εἰ, Cl. εἰ οὖν, superscr. ἢ, etiam Π a pr. m. εἰ. Ven. a. Vind. 2. Zitt. ἢ εἰ. Tum τοῦτο καὶ Δ Fl. d. Par., quod Heind. iam receperat. Volgo καὶ deest. Mox καὶ om. Λ et Fl. b. Tum κατὰ σμικρότατον scribunt CEHJL Florr. a. c. i. m. et Par. Sq. μᾶλλον, licet omnes tueantur libri, tamen recte expungendum esse putavit *Heusd.* Spec. cr. in Plat. p. 21., quippe e seqq. temere natum. Ante ψυχῆς Heusd. interponi iubebat ψυχήν, ut D: μηδ' ἧττον ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι et μηδὲ ἧττον μηδ' ἐπ' ἔλαττον ἑτέραν ἑτέρας ἁρμονίαν ἁρμονίας εἶναι. Atque hoc ψυχὴν addiderunt Bekk. et Stallb. Equidem h. l., ubi ψυχὴν praecedit et αὐτὸ τοῦτο, ψυχήν sequitur, hoc ψυχὴν ψυχῆς vereor ne molestum ac putidum foret additamentum. Locis enim inferioribus ψυχήν et ἁρμονίαν praedicata sunt quae dicuntur, hoc autem loco praedicatum est αὐτὸ τοῦτο, ψυχήν. Vocem potius ψυχῆς (Stob. ψυχὴν) supervacaneam existimo, quippe ex interpretatione natam. Quocirca pro genuina hanc habeo scripturam: ὥστε καὶ κατὰ τὸ σμικρότατον ἑτέραν ἑτέρας ἐπὶ πλέον — αὐτὸ τοῦτο εἶναι, ψυχήν. Quamquam Fic. alterum, ψυχήν, videtur legisse, quippe qui verterit: *Numquid de anima id dici potest? Ut vel in minima quadam re alia anima hoc ipsum quod est anima vel magis vel plus aut contra sit quam alia?* Tum ἐπ' ante v. ἔλαττον om. Ψς. Pro αὐτὸ Ambr. s.

καὶ τὸ. — *Φέρε δὴ*] Exstat hic locus usque ad v. *ἀληθῆ λέγεται* in Stob. Ecl. ph. I. p. 90., ubi *ἔφη* desideratur, quod om. etiam *ΓΔΛΦCEHLs* Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Aug. Quibus quidem libris arbitror obsequendum esse. Tum *τε* om. *ΓΔΦCEGHJLs* Florr. a. b. c. d. i. m. Par. et Aug. Ante *ἀρετὴν* in Zitt. *καὶ* deest. Tum Aug. *ἀγαθήν*. Ceterum post *κακή* et *λέγεται* libri edd. interrogationis habent signum, quod delevimus propterea quod non vera h. l. est interrogatio (ut vern. *man sagt doch dass die Seele — gut sei*). —

Τῶν οὖν] *τῶν — εἶναι* om. pr. *Γ*. Dein Tub. *ϑεμένων*, Cl. *ϑεμένων*, superscr. *τι*; etiam *Π* a pr. m. habet *ϑεμένων*. Tum *τὴν* ante *ψυχὴν* om. Cl. cum Bekk. libris (excepto E); accedunt Ven. a. Florr. a. b. c. d. i. m. Tub. Aug. et Zitt. Dein *ΔΦ*Gs Fl. d. *τίς τί*, L *τίνα τις*, Ven. a. *τινα τίς*, *τί* om. *Γ*C Par. Fl. m., in Fl. a. superscr. GJ et pr. Ambr. s. *φησι* pro *φήσει*. Sq. *ὄντα* om. Tub. *Ὄντα* pertinere ad seqq. *ἐν ταῖς ψυχαῖς* arbitrabatur Heind., Matth. vero Gr. p. 1104. *ὄντα* ad *τί*, *εἶναι* ad v. *ἐν ταῖς ψυχαῖς* referri et *ὄντα εἶναι* circumloquutionem facere opinabatur. Equidem ita positum esse arbitror, ut *ὄν* usurpatur in eo quod vere est, v. c. Legg. X. 894. A: *ἔστι δὲ ὄντων ὄν, ὁπόταν μένῃ.* Quocirca *τί τις φήσει ταῦτα ὄντα εἶναι ἐν ταῖς ψυχαῖς* est vern.: *was wird einer sagen dass dieses* (ταις αις) *eigentlich in der Seele sei?* Tum J *τῇ ψυχῇ.* — *πότερον*] *ΓEL* Florr. b. c. i. m. *πότερα*. Pro *τινα αὖ* Cl. *ΔΞΠΥΦ*s Ven. a. Fl. d. Zitt. *αὖ τινα*, quod Stallb. recepit. *Bekk.* dedit *αὖ τιν' ἄλλην*. Cl. in marg. *καλήν*, Ξ *ἄλλην καλην*, pr. G *καλεῖν*. Steph. in marg. „*Utrum aliam quandam conc. et disc. vel consonantiam et diss. et bo.*“ Deinde: „*In se ipsa, quae concordia est, aliam conc. vel conson. utrobique.*“ Tum *Δ* Florr. b. c. d, i. m. Par. Aug. *ἑαυτῇ*, Zitt. Bas. 2. *αὐτῇ*. Mox *τὴν δὲ* significat *τὴν κακὴν* (*ψυχήν*). Pro *καὶ Δ ὡς*, superscr. *καὶ*. Dein Vat. *ἑαυτῇ*, Florr. b. c. d. i. m. et Par. *ἑαυτῇ*. Tub. *ἔγωγ'*. *Φ δῆ*. Venett. a. b. Tub. Zitt. *δῆλ. δ'*. Pro *τοιαῦτα Δς* Venett. a. b. Fl. a. Par. et Tub. *τοιαῦτ'*. Tum *ἄττ'* om. *ΛEJ* Florr. b. c. d. i. m. In G abest *ἂν*. Mox Fl. d. *λέγῃ*. —

μηδ' ἧττον] Ven. b. *μηδὲ ἧττον*. Tum *ἑτέρας* om. Tub. In Vat. Par. Florr. a. c. d. m. *τοῦτο δέ ἐστι*. Fl. i. *μηδὲ ἐπὶ πλέον*. Pal. Creuz. *μηδ' ἐπιπλέον μὴ δ' ἧττον*. Pro *μηδὲ* ante *ἧττον Δ* Fl. d. Tub. Zitt. Bas. 2. *μηδ'*. Alterum *μηδ'* ante *ἐπ' ἔλαττον* (Fl. a. *ἐπὶ ἔλαττον*) om. Tub. Tum *ἑτέρας* om. *Φ*. Dein *ἁρμονίας* abest a C et Fl. m. —

μηδὲν μᾶλλον] Sic pro volg. μὴ μᾶλλον Bekk. libri praeter Ξ, in quo μὴ μᾶλλον scribitur; accedunt Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. Zitt. Dein Δ ς μηδ' — μηδ', Fl. d. μηδ' ἧττον, quod Heind. recepit. In seqq. Tub. μηδ' ἧττον. Male vero *Seager.* l. l. scribi volebat ἑτέραν ψυχὴν ψυχὴν (sic!) εἶναι et in seqq. ἑτέραν ἑτέρας ἁρμονίαν ἁρμονίαν εἶναι. Pro Ἡ δὲ Cl. εἰδὲ, ΠΥL Ven. a. Fl. b. Zitt. εἰ δὲ Tub. ἔστι εἰ. Dein pro μήτε ἧττον Δ Φs Fl. d. μηδ' ἧττον. Tub. μήδ' ἧττον, quod Heind. et Stallb. receperunt. — ἔστιν ὅ τι] Sic Vat. Par. Turneb. et Bas. 2. pro ἔστι ὅτι. Steph. in marg. „Leg. vid. ἔστιν ὅ, τι. vel ἔστιν ὅτε." Posterius Serranus expresserat vertens: *illane aliquando aut plus aut minus concentus habet*, in marg. „Lego ἔστιν ὅτε." Illud ἔστιν ὅ τι recte Heind. Bekk. et Stallb. sequuti sunt. Heind.: „quod (ἔστιν ὅτι) pro ἔστιν ὡς ne Graecum quidem duco." Platonicum esset ἔσθ' ὅπως (*fieri potest ut* s. *potest*, ut Fic. vertit: *potestne — particeps consonantiae esse*), velut Pol. VI. 493. E. 495. A. Legg. XII. 962. A. Apol. 40. B. Alcib. I. 135. D. al. Hoc autem loco unum verum est existimandum ἔστιν ὅ τι, quod cohaeret cum πλέον et ἔλαττον, i. q. μετέχει τι πλέον ἢ ἔλαττον ἁρμονίας (ut infra E: Ἆρ' ἄν τι πλέον κακίας — μετέχοι ἄν). Sic ἔστιν ὅ τι Pol. VI. 507. C. Eryx. 400. E. 401. A. B: ἔσθ' ὅστις Pol. VI. 502. B. Alcib. I. 123. D. 124. C. al. V. *Math.* Gr. p. 902. sq. Tum Aug. μετέχειν. H ἢ ἢ τὸ. Φ ἴσον sine art. τὸ. Vat. Ven. b. ἶσον utroque loco. V. Τὸ ἴσον om. Stob. —

οὐδὲν] om. Φς. Δ οὐδ' pro οὐδέ. Tum ἄλλη — ἧττον om. Λ. Dein οὐδὲν δὴ μᾶλλον pro volg. οὐδὲ δὴ μᾶλλον cum Bekk. scripsimus. Γ a pr. m. ἡρμόσθαι. Dein pro Οὕτω cum Bekk. dedimus Οὕτως. Aug. οὕτω pro τοῦτο. Zitt. πεπονθεῖα. V. οὐδὲν πλέον — αὖ πεπ. om. Aug. Sq. μετέχοι om. Stob. Bass. 1. 2. ἆρ' ἄν. — E

οὐδεμία] Zitt. οὐδὲ μία. Tum ψυχὴ om. Λ et Zitt. Dein ἐστίν deest in Zitt. V. ἐστὶν — ἁρμ. om. Ambr. s. 94

P. 562. μετάσχοι] Aug. μεθέξει. Φ ψυχὴ παντελῶς. Pro ἔκ γε ΛJ Fl. i. ἔκ τε. Tum in G ante ψυχαὶ erasum aliquid. In eodem τῶν ζώων scribitur pro πάντων ζ. G Fl. c. ἀγαθαὶ ὁμοίως. De v. ψυχαὶ *Heind.*: „Sed prius etiam ψυχαὶ vereor ne insititium sit; adeo moleste istud post illa πᾶσαι ψυχαὶ infertur." Contra Stallb.: „prius ψυχαὶ Heind. iniuria delendum censet." Immo vero, ut repetitum ὁμοίως iam indicat, huius orationis: εἴπερ πεφύκασιν — εἶναι subiectum non est ψυχαί, sed prius illud πᾶσαι ψυχαὶ πάντων

ζώων; quod quidem illato ψυχαί tolleretur. Wytt. requirebat artic., ut scriberetur αἱ ψυχαὶ hoc sensu: *si quidem animae pariter a natura hoc ipsum habent, ut sint animae.* Mihi haec Platonis videtur manus fuisse: πᾶσαι ψυχαὶ πάντων ζώων ὁμοίως ἀγαθαὶ ἔσονται, εἴπερ ὁμοίως πεφύκασιν αὐτὸ τοῦτο, ψυχαί, εἶναι· Quam facile h. l., ubi ψυχή et ψυχαί quavis fere pagina repetuntur, vox ψυχαὶ librariorum incuria inferri potuerit, haud desiderat orationem meam. Tum Bas. 2. Steph. et Forst. cum Tub. Aug. al. τὸ εἶναι; artic. recte abest ab Ald. et Bas. 1., quibuscum faciunt EJ Ven. a. Fl. i. Zitt. et Stob. (αὐτὸ τοῦτο εἶναι, ψυχαί. Recte iam Fisch. hoc sequutus erat. Wytt. retinuit αὐτὸ τοῦτο τὸ ψυχαὶ εἶναι, annotans: „*at quando alii omnes libri habent, retineam.*“ Immo etiam libris non adstipulantibus scribendum esset αὐτὸ τοῦτο, ψυχαί, εἶναι, siquidem loquendi usus hoc postulat, ut supra 93. B: αὐτὸ τοῦτο εἶναι, ψυχήν. E: αὐτὸ τοῦτο, ψυχή, ἐστίν. 94. A: παντελῶς αὐτὸ τοῦτο οὖσα, ἁρμονία. al. innum. Tum ἔφη om. pr. G, post σώχρ. ponit rc. m. J ὃ pro ὅς, καὶ et ὅς om. pr. Π. Pro οὕτω Vat. Florr. a. c. m. Aug. οὕτως, quod a Fisch. reprobatum equidem reposuerim, v. ad Protag. p. 12. 157. A. Phaedr. p. 514. Mox ἄν post πάσχειν licet unus tantum Stob. praebeat, recte tamen Heind., Bekk. et Stallb. interposuerunt; idem coniecerant Forst. probante Wytt. et *Seager.* l. l. Sensus est: *Num putas rationi hoc posse accidere*, (int. ut falsi quid concluderet) s. *hoc eventurum esse, si vera esset propositio illa quae sumserit animum harmoniam esse?* —

ἡ ὑπόθεσις] Sic pro volg. ὑπόθεσις ΓΦCHLs B Florr. a. c. i. Aug. et pr. Ξ. Bene iam Fisch. artic. revocaverat. Pro εἰ Fl. d. ἤ, Vat. ῆ. Dein ad vv. Οὐδ' ὁπωστιοῦν e praegr. intell. ταῦτα δοκεῖ πάσχειν ἂν ὁ λόγος: *nullo prorsus modo* (hoc puto eventurum esse s. evenire posse rationi). Stallb. v. Οὐδ' ὁπωστ. referri putabat ad priora ἢ καὶ καλῶς δοκεῖ οὕτως λέγεσθαι. Zitt. οὐδ' οὔποστιοῦν. Tum ΓΞΥΦ Ven. a. Zitt. Τί δαί; quod Fisch. suo Marte dederat, Bekkerus vero, ut consuevit, e libris reposuit. Sed rectius in argumentatione continuata habet Τί δέ; Dein ξυγχ. pro συγχ. Cl. ΞΥ Ven. a. Zitt. Τὸ ante σῶμα om Γ. Pro πάθεσιν ΔΦs Vindd. 1. 3. Fl. d. παθήμασιν, quod Wytt. prob., Heind. Beck. et Bekk. recep. Quamquam per se causa nulla est cur πάθεσιν reiiciatur (quod quidem praeter edd. Cl. Venett. a. b. Florr. a. b. c. i. m. al. exhibent), tamen propter sequentia, ubi libri παθήμασιν inferciunt, veri est similius παθήμασιν mutatum, fuisse in πάθεσιν, ut ne

παθήμασιν eadem linea iteraretur. Infra quoque E: καὶ οἷας ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν τ. σώμ. παθημάτων. In Γ om. πάθεσιν. Tum ἢ καὶ om. Tub., in Cl. superscr. Καὶ om. pr. Π. Post ἐναντ. edd. cum Ξ interponunt τοῖς παθήμασι, Cl. Venett. a. b. Florr. a. b. c. i. m. Par. Tub. Aug. παθήμασι, quod ex interpretatione patet fluxisse. Hoc autem παθήμασιν ex interpretatione illato praegr. παθήμασιν sine dubio mutatum est in πάθεσιν (quod pluribus in libris exstat), ne v. παθήμασι moleste iteraretur. Scribendum igitur videtur: Πότερον ξυγχ. τοῖς κατὰ τ. σ. παθήμασιν, ἢ καὶ ἐναντιουμένην; Interpr. Sicula (ap. Wytt.): *utrum assentientem eis quae secundum corpus passionibus, vel et adversantem?* Tum ΦL τοιόνδε sine τὸ. Pro ὡς εἰ (Cl. ὡσεὶ „εἰ delendum mŏnet corrector in mg.“ *Gaisf.* In Zitt. ὡς οὐ) ΓΔΛΦCEG HJLs Ven. c. Florr. a. b. c. d. i. m. Vindd. 1. 3. 8. Par. Aug. Stob. Aristip. et γρ. Ξ οἷον, quod Forster. coniecerat. Recte hoc, a Wytt. quoque probatum, recep. Fisch. et recentt. Librario videlicet debetur ὡς εἰ vel ὡςεὶ (Phavor. οἷον — ὡςανεί, ὃ λέγεται καὶ οἱονεί). Bas. 2. οἷον εἰ (Steph. in mg. „γρ. οἷον εἰ κ.“). Meib. in mg. „deest (εἰ) in Ms.: at hic editam lectionem in mg. habet St.“ In Annott. p. 12. Steph. „Locus hic postulare videtur non infinitivi, sed indicativi praesens, ἕλκει.“ Scripturam videlicet ὡς εἰ vel οἷον εἰ Steph. ante oculos habuit. Tum Φ Tub. τοῦ μὴ πίνειν. Aug. πίνης pro πείνης. G Stob. ἄλλα που μυρία. Ceterum ἄλλα — μυρ. ὁρῶμεν est i. q. ἄλλα — μυρία ἃ (*in quibus*, ut infra 94. C: ἐναντιουμένην — πάντα. V. Matth. Gr. p. 782. sq.) ὁρῶμεν: *et sexcenta alia in quibus animum videmus — repugnantem.* Cf. *Heusd.* Sp. cr. p. 13. sq. et *Stallb.* ad Apol. p. 94. —

Οὐκοῦν] om. pr. Π, αὖ abest ab EG, in Δ ἄν. C Tum E ἀνομολογήσαμεν. ΞΥΦGs Ven. a. Fl. d. Zitt. ἔμ
ἔμπροσθεν, Cl. πρόσθεν. Locus significatur p. 92. E. Dein μήποτε ταύτην Cl. Π Tub. Aug. Stob. Cl. in marg. μήποτ' ἂν αὐτήν. Pro ἄν Ambr. s. αὖ. Sq. οἷς pendet e v. ἐναντία (vern. *dass sie als Stimmung nie dem entgegengesetzt tönen kann, wie das, worvus sie besteht, gespannt, nachgelassen oder geschwungen ist*, vel: *dass sie nie den Spannungen — desienigen, woraus sie besteht, entgegengesetzt tönen kann*). Sic Demoth. pro Coron. p. 231, 4: οἷς γὰρ εὐτυχήκεσαν ἐν Λεύκτροις, οὐ μετρίως ἐχέχρηντο. V. Matth. Gr. p. 901. not. 2. Tum Π καὶ ἀπόλλοιτο (pro πάλλοιτο), G om. Zitt. ἐπάλλοιτο, Stob. ψάλλοιτο, quod Wytt. proba-

bilius existimabat. Fic. *vel evibratur.* Dein Stob. *πάσχει*, Aug. *πάσχειν ἤ*, nude Fisch. refinxit *πάσχειν ἤ*, ut v. *πάσχειν* ad animum pertineret et e vv. *ὡμολογήσαμεν μήποτε* penderet. Idem coniec. Zeun. p. 130. Immo *πάσχοι* refertur ad *οἷς* (*numquam fore ut animus discreparet a tensionibus aliisque affectionibus eorum ex quibus constaret*). Pro *τυγχάνει Γ* Fl. d. et Vat. a m. sec. *τυγχάνοι*. Tum *νῦν* om. *Φ* s. In Ven. b. Par. Ald. *τί οὖν νῦν· οὐ πᾶν*. Vat. Ven. a. *τί οὖν νῦν οὐ πᾶν*. Bass. 1. 2. *τί οὖν νῦν;* ut Fic. *Quid vero nunc, nonne* etc. Steph. *τί οὖν, νῦν* cet. Dein Vat. Fl. d. *Φαίνεται ἡμῖν*. Fl. m. om. *ἡμῖν*. Ab Aug. *πάντων* abest. Pro *φησὶ Ξ φήσει* (Fic. *ex quibus dixerit aliquis ipsam constitui*), quod Bekk. quoque et Stallb. susceperunt. Tub. *ἐναντιουμένην*. —

πάντας τρ.] *πάντας* om. Zitt. Tum G *χαλεπώτερα*. D L *κομίζουσα* pro *κολάζουσα*, idque in Fl. c. superscr. Dein *Wytt.* „Vind. A. B. *τὰ δὲ κ. τ. γ.* Rectius ut puto.“ Etiam *Φ δὲ* scribit. Recte tamen *τε* habet quod refertur ad sq. *καὶ*. Est i. q. *τὰ κατὰ τὴν γυμναστικήν τε καὶ τὴν ἰατρικὴν* (*in rebus gymnicis et medicis*). Artic. enim *τά* enclíticum *τε*, ut solet, attraxit, v. ad Protag. p. 99. De articulo cum praep. *κατά* iuncto v. *Fisch.* ad Weller. III, 2. p. 190. sq. Male Zeunius vel *τά τε* deleri vel *τὰ κατά τε τὴν γ.* scribi volebat. *Τὴν* ante *ἰατρ.* om. *Δ Φ* G s Fl. d. In seqq. *ταῖς ἐπιθυμίαις* positum propter v. remotius *ἀπειλοῦσα*, v. *Lobeck.* ad Soph. Ai. p. 295. *Matth.* Gr. p. 792. et *Bernh.* Synt. p. 351. *Schleierm.* „Kurz zuvor zieht die Uebers. die Dative *τ. ἐπιθ.* cet. zu *διαλεγομένῃ*, weil sie sonst die andere Sache, mit der die Seele redet, nicht aufzufinden weiss.“ Imo sensus est: *alias minitans, alias monens cupiditates et iras et timóres, perinde ac si cum alia re* (non ipse secum) *colloquatur* (animus.) Ὡς enim ad *διαλεγομένῃ* refertur, et graeco more ante *ἄλλῳ* interpositum est *ἄλλῃ*, participio *οὔσα* adiecto. Tum Fl. d. *οἷόν τι*. G *οἵ* pro *οἷον*. In sqq. accusat. *τὸν Ὀδυσσέα*, ut solet, cum v. dicendi iunctus (v. Matth. Gr. p. 763.); vern. *vom Odysseus.* Plene dici poterat: *οὗ τὸν Ὀδ. τοῦτο λέγει: ubi de Ulixe hoc dicit* s. *narrat.* Matthiae l. l. „*οὗ λέγει τ. Ὀδ., Σκῆθος* cet. scheint ein Anakoluthon zu seyn st. *πλήξαντα ἐνίπτειν.*“ Non assentior. Heind. comparavit Homer. Il. VI, 479: *Καί ποτέ τις εἴπῃσι, Πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων, ἐκ πολέμου ἀνιόντα.* Locus Homeri est Odyss. XX, 17. sq. „Sermo ibi est de Ulysse, irato procis Penelopes uxoris, et mulierculis cum iis rem habentibus.“ *Fisch.* Cf. Procl. in Polit. p. 392. Stob. *λέγων.*

Tum Γ *καρδίαν*, J *καρδίην*. In L om. et in Fl. c. undique punctis notat. Dein Cl. ΔG *ἠνείπατε*, E Fl. c. *ἐνίπατε*. Hesych. *ἠνίπαπε· διὰ λόγων ἔπληξε καὶ καθήψατο, ἐλοιδόρησεν.* Ambr. s. et Fl. d. om. *δὴ*. Ad v. *κύντερον* (Hesych. *ἀναιδέστερον, χαλεπώτερον, χεῖρον*) in Fl. *χαλεπώτερον* rubrica adscr. *Fisch.* „*indigniora, minus ferenda*: quatenus ab impudentia profecta sunt: nempe tum quum Cyclops socios et comites Ulyssis devoravit.“ —

ἆρ᾽] Vep. a. *ἄρ᾽*. Γ *ποιῆσαι καὶ διανοούμενον*. Genitivi qui dicuntur consequentiae cum coni. *ὡς* post v. cogitandi s. existimandi idem valent quod *ἁρμονίαν αὐτὴν εἶναι*, v. ad Protag. 189. Dein *οἵας ἄγεσθαι* est: *eum esse* (animum) *qui duceretur* s. *natura ita comparatum esse ut regeretur*. V. Matth. Gr. p. 896. sq. E

P. 564. *παθῶν*] ΓΔΛΦCEGJLs Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Stob. Bas. 2. et Cl. cum Ξ in mg. *παθημάτων*, quod recte, in fallor, recep. Hdf. Beck. et Stallb. V. ad p. 94. B. Tum Vat. *οἵας τε ἄγειν τε*, Fl. d. *οἵας τε ἄγ.* (sine τε). Dein *πράγματος* om. ΓΛCEHIJL Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug. Stob. — *ἢ καθ᾽ ἁρμ.*] *quam ut comparari possit cum harmonia* s. *quam ut similis sit harmoniae*. V. ad. Phaedr. p. 616. Tum edd. *οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ*; recte vero *οὐκ* om. Cl. ΓΔΛΠΦEGHIJLs Fll. b. c. i. m. Par. Tub. Etenim post *Μὰ Δία* recte inferretur negatio, post affirmandi vero formulam *Νὴ Δία* non item, ut bene annot. Heind. V. *ἔμοιγε δοκεῖ* referuntur ad posteriorem interrogationis praegressae partem; intelligenda igitur *ταῦτα ποιῆσαι διανοούμενος ὡς αὐτῆς οὔσης οἵας ἄγειν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν*: *Homerus mihi videtur illa canens in hac fuisse sententia ut animum putaret perturbationes regere es coercere, non ab eis regi*. Pro *ἔμοιγε* ΓΛCEHIJL Fll. b. c. i. m. Par. Aug. *ἐμοὶ*. G om. *ἡμῖν*. Tum G *οὐδαμῶς, οὐδὲ μὴ*. Venett. a. b. *φᾶναι*. Tim. *φάναι· τὸ ἐν αὐτῷ ὑπολαμβάνειν, τὸ δὲ λέγειν, ἑτέρῳ δηλοῦν*. Ubi v. Ruhnk. p. 221. De re, *Wytt.* „Quam Plato intelligat harmoniam apparet: eam, quae extrinsecus componitur, nec aliud sonat, quam quod per necessitatem compositionis et pulsationis sonare potest; contra anima intrinsecus se ipsa componit, dissentientes sui partes in consensum redigit iisque repugnantibus ipsi ipsa resistit et moderatur.“ Etenim Plato animi et naturam et virtutem concentum quidem (*ἁρμονίαν* vel *ξυμφωνίαν*, v. Pol. IX. 591. D.) esse statuit; sed his utitur tantum vocibus ut rem comparatione vel imagine illustret. Quocirca hic Socratem facit eorum sententiam refutantem qui animum dice-

rent, revera esse harmoniam, h. e., ipsius corporis intentionem quandam, velut in cantu et fidibus; quam quidem sententiam multi iam veteres ante Aristoxenum tenuerunt, v. *Cic.* Tusc. I, 10. *Aristot.* de anim. I, 4. al. Cf. script. Plat. Leb. u. Schrift. p. 163. sq. Tum *Δ οὔτε γὰρ αὐτοὶ.* —

ὁμολογοῖμεν] Fl. ὁμολογεῖμεν. Tum Fl. a. αὐτοῖς. 95 Dein volgo ἔχειν οὕτως ἔφη. *Γ Φ* s Vat. Ven. b. Florr. a. c. d. m. Par. Vind. 6. et Stob. ἔχει οὕτως, ἔφη; etiam interpr. Sicula et Fic. (*Sim. Sic est*) hoc expresserunt. Recte id receperunt Wytt. Beck. Bekk. et Stallb. — Ἁρμονίας — τῆς Θηβ.] *Harmonia Thebana* (nam τὰ Ἁρμονίας, ut τὰ Κάδμου, est i. q. Ἁρμονία, v. *Matth.* Gr. p. 574. sq.) lepide vocatur Simmias Thebanus, qui animum posuisset *harmoniam* esse; eique adiungitur Cadmus, h. e., Cebes Thebanus, qui animos negasset numquam esse interituros. Etenim Harmonia, Draconis Thebani soror, uxor Cadmi, regis Thebanorum, traditur fuisse, v. *Apollod.* III, 4. 2. *Wessel.* ad Diodor. T. I. p. 300. *Marx.* ad Ephor. frr. p. 102. Nugantur Olymp. ap. Wytt. ad h. l. Dacier. Forst. et Wytt. qui quidem posterior: „Fortasse refertur," ait, „ad urbem *Thebas* et arcem *Cadmeam:* illam ab Amphione lyrae cantu et harmonia constructam, minus munitam quam arcem a Cadmo Harmoniae marito conditam; sic Simmiae argumentum minus firmum esse quam Cebetis." Bene Heind. „Harmoniam — Thebanam satis placasse se dicit Socrates, quoniam elevavit illam, quam Thebanus iniecerat Simmias, dum animum cum harmonia comparat, de animorum immortalitate dubitationem. Hinc ad alteram illam Cebetis itidem Thebani transituro sponte se Cadmi offerebat mentio, in qua inepte argutatus est cum Dacerio Gallo, quod miror, subacti Anglus iudicii Forsterus." Urbane nec sine aliqua irrisione dicit Socrates: *satis placavimus Harmoniam* (de v. ἵλεως v. ad Phaedr. p. 498.) pro *satis convicimus rationem Simmiae.* — τί δὲ] Ξ *Y* Zitt., a. m. sec. Vat. et Ven. a. τί δαί, quod Fisch. suo Marte dedit. Tum v. ὦ Κέβης — ἔφη om. Ambr. s. Bas. 2. ἔφη ὁ Κέβης. Tum *Δ* ἱλασώμεθά. — τουτονὶ] *Γ Δ Λ Φ* C E G H J Ls Florr. a. b. c. d. i. m. Par. et Aug. τοῦτον Steph. in marg. *Hunc quidem certe serm.* vel *Hunc saltem serm.* Sq. τὸν (G ὃν) πρὸς ἁρμονίαν est *quae* (ratio) *spectat ad harmoniam*, h. e., quae animum contendit harmoniam esse. Pro πρὸς τὴν ἁρμονίαν E τῆς ἁρμονίας. Dein Cl. Ven. a. ὡς. Cohaerent θαυμαστῶς ὡς (Latin. *mirum quam*), ut 96. A: νέος ὢν θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα ταύτης τῆς σοφίας. 102. A: θαυμαστῶς γάρ μοι δοκεῖ ὡς ἐναργῶς — εἰπεῖν ἐκεῖνος ταῦτα. al. innum. Tum *Γ* εἶπας. —

ὅ τι] Hoc Forst. coniecerat, approbante Heind. ad Euthyd. p. 352., qui ed. Phaedon. hoc ipsum recepit. Bekk. vero et Stallb. retinuerunt ὅτε (Beckius: „Defendi certe ὅτε, *quo tempore*, potest"). Fisch. interpretatur: *quum dubitaret de veritate a te dictorum*, idemque subiicit: „et magis explicatur his verbis et determinatur, ut ita dicam, vis verbi λέγοντος." At vero neque tempus (*quum dubitaret*) erat indicandum neque verbi λέγοντος vis magis explicanda, sed simpliciter dicendum: *quum explicaret quid dubitaret*, h. e., *quum dubitationes suas proferret*, igitur λέγοντος ὅ τι ἠπόρει, ut supra 85. C: καὶ ἐγώ τέ σοι ἐρῶ ὃ ἀπορῶ. Fic.: *Cum enim audirem Simmiam dubitantem.* Tum Tub. ὅτι. Pro ἕξει Fisch. ad Weller. T. II. p. 275. reponi iubebat ἕξοι, quem audivit Heind. Sed v. ad Protag. p. 81. Tum ΓCEHJL Florr. a. b. c. i. m. Par. χρῆσθαι. Sensus: *si quis haberet quod eius rationi* (h. e., eius dubitationibus et reprehensionibus) *faceret* s. *reponeret*, h. e., *si quis contra eius rationem respondere, eius dubitationes tollere ac refellere posset.* Sic Hipp. mai. 299. B: ἀλλ' ἔχεις τι χρῆσθαι τῷ λόγῳ, ἤ τι καὶ ἄλλο ἐροῦμεν; Theaet. 165. B: τί γὰρ χρήσει ἀφύκτῳ ἐρωτήματι; 170. C: τί οὖν χρησόμεθα τῷ λόγῳ; 180. E: τούτοις οὖν — πᾶσι τί χρησόμεθα; Ceterum Heind.: „Miror autem non legi εἴ τί τις (vel εἴ τίς τι) ἕξοι. Quocirca erunt fortasse quibus probetur scriptura libri Vind. Φ ἕξεις, omisso τις, ut sit: *si quid haberes quod eius argumentatione faceres.* Attamen ἕξει τις, quod reliqui omnes tuentur libri, Fic. quoque expressit vertens: *si quis rationibus eius resistere posset.* —

οὖν μοι] Sic ΓΔΦCGHLs Florr. c. d. m. Par. B Aug. pro volg. μοι οὖν. Cl. ΠΥ Ven. a. Tub. Zitt. μὲν οὖν μοι, quod Fisch. recepit, Ξ μέντοι, Bas. 2. μέντοι οὖν. Unde Steph. in marg. „γρ. πάνυ μέντοι ἀτόπως." H et Fl. a. αὐτόπως. Sq. ἔφοδον οὐ δέξασθαι est *incursionem* vel *excursionem non sustinere* (vern. *den Angriff nicht aushalten*). — ταὐτὰ] Sic Ambr. s. et Aug. pro ταῦτα. Illud Koehler. quoque, p. 101. coniecerat et Fisch. primus reposuit. Fic.: *quapropter non admirarer, si Cadmeus quoque sermo idem pateretur.* Heind.: „*eadem non mirabor si Cadmi* (i. e., meae) *quoque argumentationi accident*, ut primo statim ictu tuo concidat." Vat. ὥστε pro ταὐτὰ, dein ὦ ἀγαθὲ. — μὴ μέγα λέγε] *noli magna loqui* s. *gloriari.* Μέγα λέγειν (vern. *gross sprechen*) forma loquendi est ex Homero (ut Odyss. XXII, 288.) ducta, v. H. *Stephan.* Sched. II, 20. C. *Barth.* Advers. XXVIII. 9. p. 1131. et *Koen.* ad Greg.

Cor. Praf. p. IX. Veteres videlicet credebant superbientibus ac gloriantibus deos invidere, h. e., eos coërcere et vindicare (v. *Herod.* I, 23. VII, 11.). V. ad Phaedr. p. 407. Hinc *βασκανία*, invidentia s. invidia (i. q. *φθόνος*) et vindicta divina s. Nemesis. Cf. Wytt. ad h. l. et Misc. critt. II, 1. p. 82. Pro *μέγα* Fl. m. *μεγάλα*. Tum L *ἡμῖν* pro *ἡμῶν*. Illud maluerat etiam Heind. et recepit Bekk. Pro *περιτρέψῃ* Ruhnken., ut Wytt. tradit, legi malebat *περιστρέψῃ*, sine causa. *Περιτρέπειν* enim, *convertere*, est h. l. *in fugam convertere*, igitur *prosternere* s. *profligare* (vern. *schlagen*, ut Axioch. 370. A: *νῦν δὲ περιτρέπεις σεαυτὸν* (vern. *so aber schlägst du dich selbst*, h. e., *widersprichst du dir selbst.*). Respondet igitur hoc verbum militare praegresso *ἔφοδος* et sequenti *ἐγγὺς ἰέναι*. Dein *τὸν μέλλοντα* om. Ven. a. Vind. 2. Zitt. Pro *λέγεσθαι* Γ Λ *II* E H J L Florr. b. i. Tub. Aug. *ἔσεσθαι*; idem habent Cl. Ξ C Florr. a. c. m. Par., in mg. posito *λέγεσθαι*. — *ἡμεῖς δὲ*] *δὲ* om. Tub. Sq. *Ὁμηρικῶς* Steph. in marg. interpretatur: *ut verbis Homericis utar.* Heind.: „Quo sensu *ὡς Ὁμ. εἰπεῖν* scribi debebat. Est potius *cum in modum quo Homerus usurpare solet hoc ἐγγὺς ἰόντες*, de hostili illud impetu usurpans. V. Il. IV. 496. V. 611. al.“ Esset igitur vern. *homerisch*, h. e., *im homerischen Sinne.* Stallb. accepit: „*more heroum Homericorum*, i. e., *hostiliter ac fortiter.*“ Potius est, ni fallor, *ut Homerus dicit et eo sensu quo Homerus hanc usurpat loquutionem.* Etenim *ἐγγὺς ἰέναι* Homerica est dictio, quae in eadem ponitur sententia atque volgare illud *ὁμόσε ἰέναι* (de quo v. *Ruhnk.* ad Tim. p. 160. ibique Koch.); est enim *hostiliter aggredi* vel *adoriri* et *manus conserere.* Sic Il. IV. 469. et V. 611: *στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών.* Alias enim *ἐγγὺς ἰέναι* s. *γίγνεσθαι* est *appropinquare.* Quocirca utrumque, et usus Homericus et sensus illius dictionis Homericus, significatur voce *Ὁμηρικῶς.* Tum Φ *ἀποδειχθῆναι.* Bass. 1. 2. *ζητοῖς.* V. *ἀξιοῦν* h. l. est *postulare*, ut Protag. 336. B. 349. A. Phaedr. 255. E. Sophist. 243. A. al. Φ J *ἀθάνατόν τε καὶ ἀνώλεθρον.* —

θαῤῥῶν] Aug. *θανὼν*, G *θαῤῥεῖ*. Dein *τε καὶ* om. G. Libri edd. interpungunt post v. *ἀποθανεῖσθαι*; sed arte cohaerent *φιλόσοφος ἀνὴρ μέλλων ἀποθανεῖσθαι θαῤῥῶν* cet. (vernac.: *wenn der Philosoph, der beim Tode gutes Muthes ist — nicht unverständiger und thörichter Weise diesen Muth haben soll.*) — *ἢ εἰ*] Sic. Cl. *II* Y Φ G L s Ven. a. Fl. i. Par. Tub. Zitt. Volgo *εἰ* abest, quod v. *ἐτελεύτα* (male Fisch. scripsit: *βιοὺς, ἐτελεύτα*) postulat. Pro *ἐν ἄλλῳ βίῳ*

Heind. malebat *ἄλλον βίον*, idque Spaldingio suasore Schleierm. sequutus est. Neque tamen est *quum aliam degisset vitam*, sed: *quum aliud vitae institutum sequutus esset* s. *aliud coluisset studium* (est enim h. l. *βίος vitae ratio* s. *institutum, studium*), et *βιῶναι ἐν ἄλλῳ βίῳ* est *vitam agere ita ut aliud sequare institutum* s. *in alio versere studio*, sicuti Graeci ponunt *ἔν τινι εἶναι, γίγνεσθαι* al., v. ad Protag. p. 62. A loci sensu prorsus deflexit Fic. verteus: *sperans in alia vita longe beatiorem ob philosophiae studium se futurum.* Wytt. corrigebat: *ἢ ἐν ἄλλῳ βίῳ, ἐν ᾧ βιοὺς ἐτελεύτα*, i. e., *quam in alia vita, in qua, quum vixisset, obierat.* Quod pro nihilo putandum. Dein Ως *ἀνόητόν τ.* ΔΙΙΥΦG Ven. a. Fl. d. Tub. Zitt. Bas. 2. *θάρσος* (de quo v. *Valcken.* ad Eurip. Phoen. p. 22.), Cl. *θάῤῥος*. Tum Cl. *θαῤῥήσει*, G *θαῤῥήση*. — *καὶ ἦν*] Sic pro volg. *καὶ ὅτι ἦν* ΓΛCEH JL Florr. a. b. c. m. Par. Tub. et pr. Cl. *Π*, idque Bekk. quoque recepit. V. *τὸ — ἀποφαίνειν*, quum sequatur *πάντα ταῦτα* (quod refertur ad praegressa *ὅτι ἰσχυρόν τί ἐστιν ἡ ψυχὴ καὶ θεοειδές, καὶ ἦν* cet.), absolute posita sunt, ut verti possint: *etiamsi quis probet.* Quocirca sensus est: *etiamsi quis probet, animum validum quiddam esse atque divinum, praeterea prius viguisse, quam nos homines nati simus, tamen ex eo dicis non colligi animum esse immortalem, sed hoc tantummodo effici, esse diuturnum et innumera secula ante fuisse multaque et cognovisse et fecisse.* — Tum *ἔτι* om. G. Dein *ἡμᾶς ἀνθρ.* scribit Cl. cum Bekk. libris (excepto Ξ, in quo, ut in edd., om. *ἀνθρώπους*), Ven. a. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. Fischero hoc *ἀνθρώπους* glossema esse videbatur, Heind. vero id recepit, quippe quod ad sensum existimasset necessarium. Fic. vertit: *priusque etiam quam nos exstitisse.* Supra 92. B: *πρὶν καὶ εἰς ἀνθρώπου εἰδός τε καὶ σῶμα ἀφικέσθαι* (int. *τὴν ψυχήν*). 87. A: *ὅτι μὲν γὰρ ἦν ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ πρὶν εἰς τόδε τὸ εἶδος ἐλθεῖν.* 95. D: *τὸ εἰς ἀνθρώπου σῶμα ἐλθεῖν.* al. Simpliciter vero 88. A: *ἐν τῷ πρὶν καὶ γενέσθαι ἡμᾶς χρόνῳ εἶναι ἡμῶν τὴν ψυχήν.* Quocirca utrumque, *ἡμᾶς γενέσθαι*, et plenius illud *ἡμας ἀνθρώπους γενέσθαι* poni poterat; posterius vero h. l. libri et optimi et plurimi praestant, quibus recte Bekk. et Stallb. obtemperaverunt. Tum E *κωλύει.* Ceterum *οὐδὲν κωλύειν φῄς, nihil ais impedire quominus* cet. (ut 88. A: *ἀλλὰ μηδὲν κωλύειν*), h. l. exprimi possit part. *tamen: etiamsi quis probet animum esse validum ac divinum, tamen ex eo non effici dicis, ut immortalis sit, sed hoc tantummodo, ut diuturnus sit et tempus immensum*

ante fuerit cet. Clark. *φῃὶς π.*, in marg. *φῃὶς ἂν π.* — *μὲν μὴ*] L Fl. d. *δὲ μὴ*. Ceterum *ἀθανάσιαν μὲν μή, ὅτι δὲ* est i. q. *οὐκ ἀθανασίαν, ἀλλὰ τοῦτο μόνον, ὅτι πολυχρόνιόν τέ ἐστιν ἡ ψυχή.* — *ΔΦG* Fl. d. *πολυχρονιώτερον*. Dein *τε* om. *ΔΦGs* Fl. d. Mox *ἡ* ante *ψυχὴ* abest a Cl.; accedunt Bekk. libri (praeter *ΞY*), Florr. b. c. i. m. Par. et Aug., quos sequuti sunt Bekk. et Stallb. Tum *ὅσον χρόνον* om. *ΔHIJL* Florr. b. i. et pr. *ΓE*; in Fl. d. punctis notatum. Dein *Δ ἤδη, πόλλ' ἄττα* pro *πολλὰ ἄττα* Florr. a. b. c. i. m. Par. In Florr. citt. *ἄττα*. —

ἀλλὰ γὰρ cet.] Pendent haec e coni. *ὅτι* et cohaerent cum superioribus *ὅτι πολυχρόνιόν τέ ἐστι — καὶ ἔπραττε πόλλ' ἄττα*. Sensus est: *nihilo vero magis* (int. ex eo effici) *animum fuisse* (int. antequam in hoc corpus descenderet) *immortali praeditum natura, immo hanc in corpus humanum migrationem initium ei fuisse interitus, velut morbum.* Tum Ambr. s. *καὶ εἰς αὐτὸ*. Tub. *ἡ ἀρχὴ*. Sq. *ἦν* om. EJ Florr. b. i. Tum *Ξ αὐτὴ*.

P. 566. *ταλαιπωρουμένη — ζῴη καὶ — ἀπολλύοιτο*] Haec quoque pendent e praegr. *ὅτι*, et *ὅτι — ζῴη* est id quod oratio obliqua: *ταλαιπωρουμένην ζῆν καὶ — ἀπόλλυσθαι* (v. 106. B. al.), cf. *Matth.* Gr. p. 1027. sq. 1027. et nostra ad Polit. p. 478. sq. Tub. *ταλαιπωρουμένη δὴ τοῦτον τ. τρ. ζῴη*. De praepos. *ἐν* in vv. *ἐν θανάτῳ ἀπολλ.* v. *Matth.* Gr. p. 725. not. 2. Tum *διαφέρῃ* CEL Florr. a. b. c. d. i. m. pro *διαφέρειν*; illud etiam sequens *προσήκει* postulat; quocirca recte iam Heind. *διαφέρῃ* reposuerat. L *εἴπερ*. Dein *μὴ εἰδότι* om. pr. *H*. Tum Vat. Venett. a. b. Tub. Zitt. *μὴ δὲ ἔχοντι*. Sq. *διδόναι* abest ab Aug. — *τοιαῦτ' ἄττα*] Vat. Florr. b. c. d. m. Aug. *τοιαῦτα*. Pron. *ἄττα* om. *ΓΔEHJL* Florr. b. c. m. et Aug. In Vat. Fl. d. *ἄττα*, Florr. a. m. *ἄτ'*. Dein Ven. b. *ἔστιν*. —

ἀναλαμβάνω] *Δ ἀναλαμβάνων*. Mox *διαφύγῃ ΓE* et Aug. pro volg. *διαφύγοι*. Recte illud (quod cum *προσθῇς* et *ἀφέλῃς* cohaeret) iam Fisch. receperat. Fic.: *Egoque ea consulto saepius repeto ne quis* (scrib. *quid*) *nos fugiat.* In seqq. recte Fisch. distinxit *εἴ τέ τι βούλει, προσθῇς*; volgo enim scribebatur *εἴτε τι βούλει προσθῇς*, quam vitiosam interpunctionem secutus *Matth.* Gr. p. 986. *προσθῇς ἢ ἀφέλῃς* cum *βούλει* coniungebat et coniunctivos pro infinitivis (*προσθεῖναι ἢ ἀφελεῖν*) positos esse opinabatur. Pendent vero *προσθῇς* et *ἀφέλῃς* e coniunct. *ἵνα*. Tum Vat. Ven. a. Tub. *οὔτε ἀφελεῖν*. Locum sq. *Ὁ οὖν Σωκράτης — ὡς οὐδὲν*

πρᾶγμα excerpsit Stob. Ecl. Phys. I. p. 98. sq. — πρὸς ἑαυτόν] Δs Florr. b. c. d. i. m. Par. πρὸς αὐτόν. Aug. αὐτὸν. Tum v. Οὐ Φ. citantur a Suida T. II. p. 18. et T. III. p. 585., sed ita ut οὐ (ut in Etym. M.) om. et dein scribatur πρᾶγμα, ἔφη, K. Recte Fisch. v. οὐ φαῦλον πρ. interpretatur: *res admodum difficilis, admodum magna et gravis.* Pro δεῖ ΓΔΛΦL Aug. et Stob. δὴ. In seqq. περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν est i. q. simplex γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν, ut 96. E: περὶ τούτων — τὴν αἰτίαν εἰδέναι. 97. C: εἰ οὖν τις βούλοιτο τὴν αἰτίαν εὑρεῖν περὶ ἑκάστου. D: διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων. 98. D: καὶ αὖ περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ὑμῖν ἑτέρας τοιαύτας αἰτίας λέγοι. Phaedr. 267. D. 270. C. Pol. I. 329. D. al. Cf. *Schäfer.* Appar. ad Demosth. T. V. p. 312. —

ἐὰν βούλῃ] Fl. i. ἐὰν βούλει. Tum Florr. a. b. c. 96 i. m. Par. τά γ' ἐμὰ π., quod Stallb. reposuit. Fl. d. τά τε ἐμὰ π. V. τά γ' ἐμὰ πάθη valent, *quid mihi (generationis et interitus causam indaganti) evenerit vel acciderit.* Tum Ambr. s. ἔπειτ' ἐάν. Etiam Florr. a. b. c. i. m. Aug. et Stob. ἐάν. J χρήσιμόν τί σοι. Pro φαίνηται ΛCEHL Florr. a. c. Par. φανεῖται, ΓJ Florr. b. i. m. Aug. φανῆται. Tum Γ in marg. ποθὼ. Ambr. s. om. περὶ. Dein Cl. Πs Vat. Ven. a. Fl. d. Zitt. περὶ ὧν ἂν λέγῃς (Cl. λέγῃις, Tub. λέγεις), quod vide ne his suasoribus libris revocari oporteat. Etenim περὶ ὧν λέγεις est: *de quibus quaeris* vel simpliciter *quae dicis* (*ad fidem faciendam rationibus tuis s. ad confirmanda ea, quae ponis*); rectius vero habet περὶ ὧν ἂν λέγῃς (quod in universum, igitur de tempore infinito ponitur, i. q., *si de his in posterum expones*), quum sequatur fut. χρήσει. Etiam Vat. scribit λέγῃς. Dein Ven. b. Vind. 2. et Cl. a pr. m. χρήσει (Cl. χρήσει). Sq. βούλομαι — Κέβης Cl. in marg. habet. Aug. βούλομαί τε. Ad part. ἐροῦντος int. ἐμοῦ, ut solent pron. person. omitti, v. ad Phaedr. p. 270. — Ἐγὼ γάρ, ἔφη] Quae Plato in seqq. Socratem facit de naturae ratione disputantem, ea ad ipsum spectant Platonem, v. *Platon's Leben u. Schrift.* p. 164. sq. Locus hic a vv. ἐγὼ γάρ ad vv. ᾤμην εἰδέναι legitur ap. *Euseb.* Praep. Ev. I, 8. p. 26. B. et *Cyrill. Al.* contra Julian. 5. p. 181. B. *Theodoretus* Therap. Serm. II. p. 487. B. habet ἐγὼ γὰρ — διὰ τί ἐστι, dein v. τεκμήριον — εἰδέναι. V. ἔφη om. Theod. et Cyrill. Tum Theod. ὑπερφυῶς pro θαυμαστῶς. Fic.: *mira quadam eius sapientiae cupiditate flagrabam.* Tum ὡς om. H Cyr. et Theod. codd.

Aug. et Pal. In Φs ὥσπερ, Ven. a. ὡς. ΛJ et pr. E ὁ. Tum Theod. cod. vet. Aug. et recr. Aug. et Pal. ταυτησὶ. Sylburg. edidit ταυτησὶ τῆς φιλοσοφίας. Sed recte habet σοφίας, quo Plato in ratione naturae s. physiologia usus videtur esse, ut plus in hac quae dicitur naturae philosophia (praecipue Anaxagorea) inesse vanitatis, quam veritatis significaret. Hinc infra 101. C: τὰς δὲ σχίσεις ταύτας καὶ προσθέσεις καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψείας ἐῶμεν ἂν χαίρειν, παρὰ τοῖς ἀποκρίνασθαι τοῖς σαυτοῦ σοφωτέροις. E: ἱκανοὶ γὰρ ὑπὸ σοφίας ὁμοῦ πάντα κυκῶντες ὅμως δύνασθαι αὐτοὶ αὑτοῖς ἀρέσκειν· σὺ δ', εἴπερ εἶ τῶν φιλοσόφων, οἶμαι ἂν ὡς ἐγὼ λέγω ποιοῖς. Similiter σοφός usurpatur Phaedr. 260. A. 273. B. Conv. 185. C. Hipparch. 225. C. al. et σοφία Phaedr. 236. B. Pol. II. 365. D. 398. A. X. 605. A. al. Alii quoque scriptores voce σοφία ita utuntur ut fallaciae vel calliditatis notio ei subiecta sit, v. *Valcken.* ad Herod. II, 172. T. V. p. 400. Vox autem ἱστορία est vernac. *Wissenschaft*, v. ad Phaedr. p. 368. De praepos. περί v. ad p. 95. E. — ὑπερήφανος] Sic Cl. ΓΔΛ ΞΠΥΕG Ven. a. Florr. a. b. c. m. Par. Tub. Aug. Ald. Bass. 1. 2. In C ὑπερήφανος, ΞΠC Eus. Theod. Cyr. Thom. Mag. Steph. Fisch. al. ὑπερήφανον, quod Fic. expressit vertens: *praeclarissimum esse censebam.* Sed recte Heind., quem recentiores secuti sunt, ὑπερήφανος (quod refertur ad σοφίαν) praetulit; festive enim hac voce σοφία illa effertur quam Platonis aequales admirabantur. V. εἰδέναι τὰς αἰτίας ἑκάστου explicationem σοφίας illius continent (i. q. quippe quae ratio esset rerum causarum cognoscendarum s. quippe quae in rerum causis versaretur indagandis ac perspiciendis). Sic Gorg. 462. C: οὐκοῦν καλόν σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ εἶναι, χαρίζεσθαι οἷόν τ' εἶναι ἀνθρώποις; Vocem ὑπερήφανον interpretatur Thom. M. μέγα, θαυμαστόν. Immo iactationis ei notio adiuncta est, ut Gorg. 511. D: οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη, ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη. Schol. ὑπερήφανος, ὑπέρφρων (ὑπέρφρων exstat in H. et γρ. ΓΠC.) Dein Aug. ἐδόκει εἰδέναι, Tub. εἰδέναι om. Tum pro τὰς αἰτίας ΓΛCEHJL Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug. Thom. M. τὰς ἱστορίας. In marg. Florr. αἰτίας. Tum Vat. Ven. a. Par. Tub. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. διατί ter: Euseb. et Cyr. γίνεται, Aug. ἀπόλληται. — ἄνω κ'αὶ κάτω] Cl. ΔΛΞΠΥCHJs Ven. a. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. et Aug. ἄνω κάτω, quod a Fisch. probatum receperunt Bekk. et Stallb. Ἄνω κάτω ἑαυτὸν μεταβάλλειν dicitur qui sursum

deorsum, h. e., in omnes partes se versat, qui omnia tentat, quippe fluctuans ac nesciens quam ingrediatur viam. V. ad Protag. p. 201. et Phaedr. p. 582. —

μετέβαλλον] *ΓJL.* Cyr. *μετέβαλον*, *Φ μετίβαλλον* B ἑμαυτὸν. Tum *πρῶτον* om. Tub. et pr. *H*, V. τὰ τοιάδε om. Cyr. Part. *καὶ* abest a Tub. Dein τὸ ante v. *ψυχρὸν* om. *A* Fl. d. et Cl. a pr. m. Eus. et Cyr. ordine inverso *τὸ ψυχρὸν καὶ τὸ θερμόν*. Pro *ψυχρὸν* *C. Sprengel.* Hist. Medic. T. I. p. 443. legi volebat *ὑγρὸν* (v. Misc. critt. II, 1. 82.) Quod confirmare videri possit Diog. L. II, 9., qui de Anaxagora: *ζῶα γενέσθαι ἐξ ὑγροῦ καὶ θερμοῦ καὶ γεώδους.* At idem de Archelao memorat II, 16: *ἔλεγε δὲ δύο αἰτίας εἶναι γενέσεως, θερμὸν καὶ ψυχρόν.* Etenim veteres philosophi, in primis Eleatici, ut Parmenides, duo posuerunt elementa, calidum et frigidum (vid. *Aristot.* Metaphys. I, 5. *Diog. L.* IX, 21. al.), ita ut calidum (*τὸ ὄν*, quod nos dicimus positivum) opponerent frigido (*τῷ μὴ ὄντι* s. negativo); illi enim agendi ac formandi vim attribuebant, hoc vero materiam cogitabant ex qua omnia efficta essent et effingerentur. Frigidum igitur elementum ponebant terrestre, cuius duplex est forma, sicca una (terra), altera humida (aqua). Hinc ap. Diog. l. l. *ὑγροῦ* et *γεώδους* coniuncta sunt, quae una voce *ψυγροῦ* h. l. continentur. — *σηπεδόνα*] Pro nihilo sunt putanda quae Forst. affert ponens h. l. animalia dici *σηπεδόνι* nutriri. Addit: „*κατὰ σῆψιν* enim, secundum medicos, uti notat Athen. VII. 1. p. 276. *ἡ πέψις*, *putredine* nempe *cibi fit concoctio*: ideoque, inquit Galen. in Hippocr. Aphor. VII, 1. *παλαιά τις ἦν συνήθεια τούτοις τοῖς ἀνδράσιν ἴασπιτα καλεῖν, ἅπερ ἡμεῖς ἄπεπτα λέγομεν.*“ Neque vero de concoctione (Wytt. intelligit *concoctionem cibi in stomacho*), neque de animalibus nutriendis h. l. agitur, sed de ortu animantium, atque haec recte dicuntur ex elementorum putredine (vera *Fäulniss*, h. e., *Gährung* s. *Gährungsprocess*) exsistere. *Aristot.* Meteorolg. IV, 1: *ζῶα ἐγγίγνεται τοῖς σηπομένοις.* — *τότε*] *YG τά τε.* Tum Fl. i. *καὶ τὰ ζῶα.* Cl. *ΓΔΘGs* et Eus. *ξυντρέφεται* pro volg. *συντρέφεται* (Zitt. Bas. 1. *συνετρέφεται*). V. autem *ξυντρέφεσθαι* non est, ut Forst. acceperat, *nutriri*, sed *concrescere* s. *cogmentari*, h. e., *nasci*. Recte enim Etym. M. p. 764, 49. Suid., Phot. ap. Albert. ad Hesych. T. II. p. 1410., qui locum hunc laudant, v. *συντρέφεται* interpretantur: *συνίσταται, πήγνυται.* — *τὰ αἵματα* cet.] Quae quidem fuit sententia Empedoclis et Critiae. *Cicero* Tusc. I, 9: *Empedocles animum esse censet cordi suffusum sanguinem*, ubi v. Davis. Cf.

Sturz. ad Empedocl. p. 440 sq. *Nic. Bach.* ad Critiae tyr. fragum. p. 53 sq. 67, not. et *Lobeck.* Aglaoph. II, p. 950. Aërem esse animum Anaximenes et Diogenes putabant, v. *Aristot.* de anim. I, 2. *Plut.* de plac. philos. I, 2. *Simplic.* in Arist. Phys. p. 6. Pro igni animum habuerunt Heraclitus et Stoici, v. *Arist.* de anima I, 2. 24. *Cicer.* Tusc. I, 9. *Macr.* Somn. Scip. I, 14. al. — ὁ δὲ ἐγκέφαλος] Seorsum haec affert Stob. Eclph. p. 151. J. οὐ pro ὁ. Vat. *A.* s. Venett. a. b. Fl. d. δ' pro δέ. Pythagorae imprimis tribuitur sententia in cerebro animi esse sedem et locum, v. *Diog. L.* VIII, 30. *Cicer.* Tusc. I, 9. 11. et 17. Tum Zitt. ἐκ δὲ τούτων. Cyr. ἐκ τούτων γίγν. Heind. annotat: „Mutatur structurae tenor, quasi praecessissent haec ἢ τούτων μὲν οὐδέν, ἀλλ' ὅπερ ἔλεγόν τινες, ὅτι ὁ ἐγκέφαλος εἴη — κατὰ ταῦτα γίγνεσθαι ἐπιστήμην." Oratio videlicet obliqua (γίγνοιτο — γίγνεσθαι) infertur, quasi praecesserit λέγοντες vel tale quid (petendum e superioribus (ὡς τινες ἔλεγον). V. *Math.* Gr. p. 1027. Ap. Cyr. sqq. λαβούσης τὸ ἡρεμεῖν *quum firmae factae s. stabilitatem consecutae essent*, ex Platonis posita sunt sententia, ex qua ἐπιστήμη (τὸ ἀναμίσητον, Pol. V. 477. E.) constans et stabilis est, quia ad τὰ ὄντως ὄντα s. τὰς ἰδέας refertur (Pol. V. 477. B: *Οὐκοῦν ἐπιστήμη μὲν ἐπὶ τῷ ὄντι πέφυκε, γνῶναι ὡς ἔστι τὸ ὄν;*), δόξα vero, inter scientiam et inscientiam interiecta, mutabilis est naturae, siculi res sub sensus cadentes in quibus versatur, v. Pol. V. 477. E. sq. Conv. 202. A sq. al. Respexit ad haec verba *Diogen. L.* III, 15: *Πλάτων — φησίν, εἴπερ ἔστι μνήμη, τὰς ἰδέας ἐν τοῖς οὖσιν ὑπάρχειν, διὰ τὸ τὴν μνήμην ἡρεμοῦντός τινος καὶ μένοντος εἶναι.* Cf. *Plotin.* Enn. III. p. 347. E. Tum ΔΗJ Flor. b. c. i. Stob. (Ed. Phys. I. p. 151.) καὶ ταῦτα. Fic.: *ex memoria vero et opinione quietem accipiente per haec scientia oriatur.* Atque reliqui quoque libri ταῦτα habent, quod Fisch. interpretabatur *sic, hoc modo.* Sed sensus postulat κατὰ ταὐτὰ, *eodem modo* (int. *qua memoria et opinio e sensibus exsistunt*), quod ab Heind. propositum Stallb. quoque reposuit. Dein Cyr. αὐτῶν τοιούτων. Ξ a pr. m. φορὰς. — οὐρανόν τε] τε om. ΔΠΕJ Fl. b. Tub. et Cyr. in Cl. superscr. V. πάθη h. l. designat *quae eveniunt* vel *geruntur.* Tub. ἔδοξε, Cyr. ἐδόξασα, Dein Pal. περὶ τὴν pro πρὸς ταυτην τὴν. Ad vv. ὡς οὐδὲν χρῆμα Fisch. annotavit: „*longe ineptissimus, ineptus ut qui maxime.*" V. χρῆμα vim vocis οὐδὲν effert (vernac. fere est: *wie nichts in der Welt*), v. ad Gorg. p. 485. A. Comparavit Heind. Legg. I,

640. C: *Α Θ. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν καὶ τούτοις ἄρχοντος δεῖ; Κ Λ. Τί μήν; ὡς οὐδενί γε πράγματι.* Dein *Λ* Fl. d. *τεχμ. δέ τοι.* Laudat h. l. *Theodor.* Ther. Serm. II. p. 487. C. Tum *καὶ* abest a *Λ* Fl. d. et Theod. cod. Pal. vet. *Heind.*: „Vellem *καὶ ἃ πρ.*; certe *καὶ* ita est accipiendum.“ Etenim *ἃ καὶ* est i. q. *καὶ ἅ.* Sic enim pron. relativo vox quae praemitti debebat praecedit, h. e., quod Grammatici dicunt, *ὑπερβατῶς* ponitur. Sensus est: *tantum aberat ut eorum quae tum indagabam intelligentiam nanciscerer, ut etiam ea quae ante mihi visus eram probe cognita habere dediscerem.* Sq. *σαφῶς* om. Ambr. s. Tum *ὥς γε* Cl. cum Bekk. libris praeter unum Ξ, qui cum edd. *ὡς δὴ*; accedunt Ven. a. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Aug. Zitt. Eus. Theod. et Cyr. Tum *τότε* om. *Λ* et Theod. Ap. Cyr. scr. *ποτέ.* Dein *Λ Φs* Fl. d. Eus. Cyr. *ὑπ' αὐτῆς* pro *ὑπὸ ταύτης.*

P. 568. *οὕτω σφόδρα*] Fl. i. Tub. *οὕτως σφόδρα* Aug. om. *οὕτω σφ.* Tum Theod. *διετυφλώθην.* — *ὥστ'*. Cl. Ven. b. et Tub. *ὥστε ἃ ποτ' ἔμαθον καὶ ἃ πρὸ τοῦ ὤμην εἰδ.* Gaif. annotat de Cl. „in marg. *ἐν ἄλλῳ ὥστε ἀπ'*. etc. ut vulg. cum alia nota a rec. m. *οὕτω δεῖ.*“ Etiam in Ven. b. marg. a m. sec. *ἀπέμαθον καὶ ταῦτα.* Scriptura illa *ἃ ποτ' ἔμαθον* e praegressis *ἃ καὶ πρότερον ἠπιστάμην* et seqq. *ἃ πρὸ τοῦ ὤμην εἰδ.* librariorum incuria videtur nata. G *H* *ἀπό ἔμαθον καὶ ταῦτα.* Eus. *ταῦθ'*, Tub. et Theod. *ταῦτα* om., quod Fischero probabatur. Attamen ut praegressa *πρότερον σαφῶς ἠπιστάμην* non sine aliqua vi repetuntur his *πρὸ τοῦ ὤμην εἰδέναι* sic superiora illa *ἃ καὶ* (i. q. *καὶ ἅ*) verbis *καὶ ταῦτα* iterantur. Cuius modi repetitiones, ubi sensus eis adiuvatur, adamant Graeci, v. *Matth.* Gr. p. 1311 sq. — *πρὸ τοῦ*] Sic. Cl. Venett. a. b. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. In Steph. al. *προτοῦ.* V. ad Phaedr. p. 456. Fl. d. et Theod. *πρὸ τούτου.* Mox Cl. *αὐξάνεται.* Dein pro *διὰ τὸ ἐσθ.* *Γ Λ* C E H J L. Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug. *διὰ τοῦ ἐσθ.*, quod Fisch. probabat. Recte vero *Heind.*: „Vulgato opus est propter praeced. *διὰ τί*, et saepe *διὰ* accusativo iunctum significat *per*, non *propter*.“ Praepos. videlicet *διὰ* cum accusativo etiam in causa ponitur, ut Pol. L 329. E: *ἀλλ' ἡγεῖσθαί σε ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν οὐ διὰ τὸν τρόπον, ἀλλὰ διὰ τὸ πολλὴν οὐσίαν πεκτῆσθαι.* Pol. X. 607. E. 609. E. al. Cf. *Fisch.* ad Weller. III. p. 170 sq. *Γ* a pr. m. *ἐπειδὴ* —

προσγέναντται] Cl. et *Γ* a pr. m. *προσγεννῶνται*; etiam Flor. d. et Vat. a m. sec. ita scribunt. Dein pro vulg.

ὀστέοις e CEHJL Florr. a. b. c. i. m. et Aug. dedimus ὀστοῖς, quod a Fisch. iam probatum (v. de attica forma ὀστοῦν interpp. ad Moer. Att. h. v.) Heind. ex Aug. suscepit, quem
οῖς
recentiores sequuti sunt. Cl. ὀστέοις. Tum pro ὀστᾶ, quod libri quoque edd. habent, ΔΦGs ὀστέα. Dein τὰ αὐτῶν οἰκεῖα Vat. Florr. a. b. c. d. et Par. Sq. ὄγκον, *molem* (vern. *Masse*, ut Polit. 277. B. Parm. 164. C. D. 165. A. B. D. al.), est h. l. *corpus*, quatenus quantitatem quam posteriores dixerunt (vern. *das Quantum*) significat, ut Theaet. 155. B: ὅταν φῶμεν ἐμὲ — σοῦ τοῦ νέου νῦν μὲν μείζω εἶναι, ὕστερον δὲ ἐλάττω, μηδὲν τοῦ ἐμοῦ ὄγκου ἀφαιρεθέντος, ἀλλὰ σοῦ αὐξηθέντος. Tim. 54. D. 56. C. D. 58. E. 59. A. 60. C. E. al. Tum J et Aug. μέγα. De re *Forst.*: „Haec a Socrate secundum vulgarem istam Anaxagorae doctrinam dicta videntur. Ita enim de eius hac in re sententia Plut. de Plac. philos. I. 3: καὶ ἐν ἐκείνῃ ἐστὶ τῇ τροφῇ μόρια αἵματος γεννητικὰ καὶ νεύρων καὶ ὀστέων cet. Similiter de Anaxagora *Lucret.* I, 835:

Ossa videlicet e pauxilleis atque minuteis
Ossibu', sic et de pauxilleis atque minuteis
Visceribus viscus gigni sanguenque creari
Sanguinis inter se multeis coëuntibu' gutteis."

Laudat praeterea vir doctus *Arist.* Phys. III, 4. et de gener. et corr. I. prope init. — οὕτω] Cl. Vat. Fl. d. Zitt. οὕτως, quod sine dubio praestat, quum h. l. οὕτω cum vi positum plenam postulet formam. V. ad Protag. p. 66. Sq. μετρίως est, ut millies ponitur, *convenienter*, *recte*. Tum Florr. b. c. σκ. δὲ. Dein Fl. d. κατὰ τάδε et Aug. ἔστι pro ἔτι. Mox ἔγωγε om. Tub. et a pr. m. Cl. et Π, ΓΔCEHJL Florr. a. b. c. i. m. Par. et Aug. ἐγώ. Dein pro volg. ἱκανὸν Cl. ΓΔΛΞΠΥΦCGHLs Ven. a. Fl. d. Tub. Aug. et Zitt. ἱκανῶς, quod recte iam recepit Heind. ΔΦGs Fl. d. παρουσιὰς ἄνθρωπος (Vat. ἄνος). Dein J
ων
μεῖζον, Fl. b. μεῖζον. — αὐτῇ τῇ κεφαλῇ] *Wyttenb.* „Verius puto μεῖζων εἶναι αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἵππος ἵππου, i. e., *maior illo esse per caput, et equus item equo maior esse.*" Contra *Stallb.* „αὐτῇ libri omnes tuentur. Nec necessarium videtur hoc in αὐτοῦ mutare." Haud sane necessarium est, attamen et sensus et sequens ἵππου tantum non postulare videntur αὐτοῦ (int. τοῦ σμικροῦ); quod contra αὐτῇ τῇ κεφαλῇ (*ipso capite*) sensum fere nullum haberet (etiamsi verteres: *gerade um den Kopf*). Est enim μείζων εἶναι τῇ κεφαλῇ i. q. τῇ κεφαλῇ ὑπερέχειν, ut in seqq. διὰ τὸ ἡμίσει

αὐτοῦ ὑπερέχειν (101. B: τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου ἥμισει μεῖζον εἶναι). Recte habet artic. τῇ ante v. κεφαλῇ (licet nos dicamus: *um einen Kopf grösser*) quia ipsius qui maior dicitur caput intelligitur. Atque plane confirmatur μείζων εἶναι αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ locis 100. E: εἴ τίς τινα φαίη ἕτερον ἑτέρου τῇ κεφαλῇ μείζω εἶναι. et 101. A: ἐὰν τῇ κεφαλῇ μείζονά τινα φῇς εἶναι καὶ ἐλάττω — ἔπειτα τῇ κεφαλῇ — μείζω εἶναι. — ἵππου] Sic ΔΠΥΦGs Ven. a. Fl. d. Vindd. 1. 4. 6. Par. Tub. Aug. Zitt. pro ἵππῳ, quod male Fisch. praeferebat, quippe quod cohaerere putaret cum partic. παρασταίς. Immo ἵππος ἵππου refertur ad proxime praegressa μείζων εἶναι (int. φαίνοιτο), ita ut cogitatione e superioribus simul repeti oporteat παρασταίς (int. αὐτῷ). Cl. et Ξ ἵππου. — ἔτι γε] L ἔτι δὲ. Aug. om. γε Dein Vat. Fl. d. ἐναργέστερον. V. ἔτι ἐναργέστερα absolute interposita sunt, i. q. ἃ ἔτι — ἐναργέστερά ἐστι, v. *Matth.* Gr. p. 508. sq. Φ ἐδόκει μοι τὰ δέκα. Pro πλείονα ΔE Florr. a. m. Par. Tub. Zitt. et pr. Cl. πλέονα, Fl. c. πλέον, Fl. b. ex em. πλείω, J πλέα. ΔΦGs Fl. d. διὰ τὸ τὰ δύο. — Tum προσεῖναι ΓΔΛCEGHJL Ven. c. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Vindd. 1. 3. 8. Aug. Ald. Bas. 1. et corr. Ξ; reliqui libri cum Bas. 2. Steph. Forst. προσθεῖναι. Cl. προσθεῖναι. Fic.: *propterea quod denarius duo praeter octonarium contineret.* Recte προσεῖναι iam Fisch. receperat. Tum ΔJ Florr. b. i. πηχαίου, Tub. πηχιαίου. ΠΥ Tub. Zitt. ἥμισυ pro ἡμίσει Cl. ἥμισυ. V. καὶ τὸ δίπ. usque ad ὑπερέχειν laudat Priscian. Gr. XVIII. p. 1211. Putsch., ubi εἴη pro εἶναι et ἅμα τῷ pro διὰ τὸ scribitur. In seqq. edd. νὴ Δία, quod Bekk. praeeunte cum Stallb. in νὴ Δί' mutavimus. Sq. οἴεσθαι pendet ex praeced. δοκεῖ: *videor mihi procul abesse ab eo ut putem* s. *omnium minime ego videor mihi scire causam* cet., ut Fisch. interpretatur. — περὶ τούτων του] Volgo του abest, Cl. vero ΔΠΥΦCEGHJs Ven. a. Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug. et pr. Δ addunt τοῦ vel (ut Bekk. e libris suis affert) του, quod recte Heind. iam receperat, quem sequuti sunt Beck. Bekk. et Stallb. Fic. quoque hoc confirmat vertens: *Procul equidem — abesse mihi videor, ut alicuius horum causam intelligere putem, qui nondum* cet. Idem latet in libri Tub. scriptura τούτων ταύτην (vitiose pro του τὴν) αἰτίαν. Tum J ὥσγε. V. οὐκ ἀποδέχ. ἐμ. οὐδὲ ὡς laudat Thom. M. v. ἀποδέχομαι, verbo ἀποδέχομαι docens etiam genitivum addi (v. ad p. 92. A.). Aug. οὐδὲ ὡς. Π

ἐπίσταμαι ἔτι πείθω ἐμαυτόν. Tum ἓν om. E et Fl. b. (in hoc a m. rec. superscr.) Δ Φs Fl. d. Vind. 1. διχάσῃ vel διχάσῃ, Fl. i. διχάζῃ. Pro πείθεσθαι Fl. d. τιθέναι. V. ὡς — γεγονέναι om. pr. Γ. Pro αὕτη Cl. YG Venett. a. b. et Arist. αὐτὴ, Zitt. ὡσαύτη. Γ in marg. αὐτὸ. Dein αὖ om. CEHJL Fl. b. Par. Aug. Art. ἡ om. Δ et pro σχίσις Hs. σχέσις. Malim vero scribi γέγονεν, ἡ σχίσις, τοῦ; ἡ σχίσις enim explicationis causa interpositum est, v. ad Protag. p. 34. Tum Aug. γὰρ om. *Olymp.* ad h. l.: εἰ τἀναντία εἴδη αἰτία τοῦ αὐτοῦ οὐκ ἂν γένοιτο, πῶς ἥ τε ὁδὸς καὶ ἡ σχίσις, ἐναντίαι οὖσαι, τὸ αὐτὸ ποιοῦσαι; Aug. γίνεται. V. ἐναντία — γίγνεσθαι om. Ambr. s. Tum ἡ τότε. ΠΗ pro volg. ἡ τότε. Florr. b. c. Par. Bas. 2. τότε ἡ τότε, CEHL ἡ γὰρ. Illud recte iam Heind. de coniectura dederat (Fic. *Contraria enim tunc atque superius causa fit qua duo fiant*), sed sine causa artic. ἡ voci αἰτία praemisit. Similiter *Fisch.*: „Bas. 2. τότε ἡ τότε ut Fic. τότε, ἡ τότε. nam vertit" cet. Dein Δ Φ Fl. d. γενέσθαι. — τότε μὲν] μὲν om. Φς. Tum ξυνήγετο Ξ Y Ven. a. Zitt. et corr. Cl. pro συνήγετο. Δ Φς τὸ ἕτερον. Ambr. s. τὸ ἑτέρω. — ἐνὶ λόγῳ] Sic plurimi libri Mss., ut Cl. Γ Vat. Venett. a. b. Fl. d. Vindd. 1. 2. 4. Tub. Zitt. pro eo quod in Aug. Ald. Bass. 1. 2. exstat ἐν ὀλίγῳ. *Cornar.* Eclog. p. 10: „sed falso legitur ἐν ὀλίγῳ pro ἐνὶ λόγῳ, id est, *in summa*. Et haec lectionis corruptio ob scriptionis vicinitatem saepe in Graecis auctoribus. Sic libri quarto de rep. habetur δίψα ἄρα γε — ἢ καὶ ἐν ὀλίγῳ ποιοῦ τινὸς πόματος [scr. πάματος]. Hic ἐν ὀλίγῳ falso suppositum est pro ἐνὶ λόγῳ." Frequentissima est autem verborum ὀλίγος et λόγος permutatio (v. *Schäf.* ad Dionys. H. de comp. verb. p. 119. *Schneider.* ad Arist. H. A. p. 524. *Jacobs.* App. ad Porson. Advers. p. 301.), itemque loquutionum ἐνὶ λόγῳ et ἐν ὀλίγῳ, v. *Dobrae.* in Pors. Arist. Comm. T. VII. P. I. p. 250. Fic.: *neque ut summatim dicam.* Tum Δ Φ Fl. d. διότι ἢ γίγνεται. Zitt. ἡ ἔστιν.

P. 570. τῆς μεθόδου] Steph. in marg. „*At nondum ex hoc methodi modo persuadeo mihi me scire quare unum fiat* [duo], *neque cur aliud quicquam fiat, aut intereat, aut sit.* Methodum autem sibi fore speraverat naturae historiam, ut paullo ante dixit." Fisch. οὗτος ὁ τρόπος τῆς μεθόδου „per periphrasin" dictum putabat pro αὕτη ἡ μέθοδος, h. e., „ratio ortus rerum vi coniunctionis, et earum interitus vi disiunctionis." Immo οὗτος ὁ τρ. τῆς μεθόδου est haec investigationis (h. e., causarum ortus et interitus in-

vestigandarum) ratio; *μέθοδος* est enim non solum secta ratioque (v. ad Phaedr. p. 568.), verum etiam ipsam designat quaestionem et investigationem, ut Sophist. 218. D: *πρότερον ἐν ἄλλῳ ῥάονι τὴν μέθοδον αὐτοῦ προμελετᾶν.* E: *μέθοδον μὴν αὐτὸν ἐλπίζω καὶ λόγον οὐκ ἀνεπιτήδευον ἡμῖν ἔχειν πρὸς ἃ βουλόμεθα.* 235. C. 243. D. Polit. 260. E. Pol. VI. 510. B. C. VII. 531. C. 533. B. C, al. Tum Aug. Zitt. *τινὰ ἄλλον.* Sq. *εἰκῇ* non est *frustra*, ut Fic. et Fisch. acceperunt, sed *forte fortuna* (vern. *auf's gerade Wohl, auf gut Glück.*). Dein *φύρω* (Φς et ex corr. Fl. i, *φέρω*, Γ Fl. d. et in marg. Vat. *φύω*), *commisceo*, est *concinno* (vern. *ich mache mir zurecht*). *Φύρειν* enim proprie dicuntur „qui farinam subigunt aqua, lacte al., atque adeo massam parant, qui terram subigunt aqua, qui concinnant lutum v. Hesiod. *Ἔργ.* 61." *Fisch.* Apte Heind. comparavit *Arist.* Av. 462; *προπεφύραται λόγος εἰς μοι, ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει*, et *Aesch.* Prom. 450: *τὸν μακρὸν χρόνον Ἔφυρον εἰκῇ πάντα.* Cf. *Jacobs.* Lectt. Stob. p. 88. De v. *φύρειν* cf. *Lobeck.* ad Phryn. p. 205. Ceterum *Wytt.*: „Ergo praesens *φύρω* potestate praeteriti accipiatur, v. c. alium modum ex male intellecto Anaxagoreo susceptum commentus sum." Immo *φύρω* praesens est et modum indicat illum quem nunc tamquam firmissimum se tenere Socrates infra significat 99. E. 100. A. B. sq. Part. *ἀλλὰ* (*enimvero*) orationem incipit qua praegressa uberius illustrantur, praesertim haec: *τοῦτον δὲ οὐδαμῇ προσίεμαι.* Sq. *προσίεμαι admitto*, est *probo*, i. q. *ἀποδέχομαι.* V. *ἀλλ' ἀκούσας* usque ad vv. *ῥᾳθυμία εἴη ἄν τ. λ.* habet Eus. Praep. Ev. XIV, 15. p. 750. sq. L *βίβλον.* Verba sic cohaerent: *ἀλλ' ἀκούσας μέν ποτέ τινος ἐκ βιβλίου, ὡς ἔφη, Ἀναξαγόρου ἀναγιγνώσκοντος.* Significantur autem sine dubio Anaxagorae *Φυσικά*, quae laudantur ab Athen. II, 16. (v. *Diog. L.* II, 11. et *Fabr.* Bibl. gr. II, 23.), vel libri *περὶ φύσεως* (v. *Simpl.* ad Arist. Phys. fol. 8. a. 33. b. 34. b. ed. Ven. Cf. *Schorn.* Anaxag. fragm. p. 3. sq.), qui intelliguntur etiam Apol. 26. D: *ὅτι τὰ Ἀναξαγόρου βιβλία τοῦ Κλαζομενίου γέμει τούτων τῶν λόγων.* Cl. Florr. b. d. m. Aug. Zitt. et Eus. *ἀναγινώσκοντος.* In Cl. superscr. *γ.* —

ἆρα] Γ *ὅ γε*, Ang. *οὖν.* Anaxagoram constat docuisse C descriptionem omnium rerum et motum mentis infinitae vi ac ratione designari et confici (*Cic.* de nat. Deor. I, 11.), quem quidem vocavit *νοῦν*, eumque omnia descripsisse et in ordinem adduxisse (hoc est *κοσμεῖν* et *διακοσμεῖν*) volnit, v. interpp. ad Diog. L. Prooem. 4. Phileb. 28. E. Crat. 413. C.

Cf. *Valck.* Diatr. in Eur. frr. p. 40. B. Tum Ambr. s. *πάντως*. *ΓΛΦCEHJL* Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug. *ἤδη* pro eo quod edd. habent *δὴ* (Vat. Fl. d. *δὲ*). Fic. *hoc utique causae genere magnopere sum delectatus.* Recte iam Heind. *ἥδη* receperat. Dein *τε* post *γ*. *ἥσθην* om. *ΛCEHJ* Vat. Florr. et Aug. Artic. *τὸ* om. L et Fl. c. Pro *τοῦτο* Venett. a. b. Tub. Zitt. *τοῦθ'*, quod Heind. et Stallb. reposuerunt. Sq. *ἔχει* Heind. mutandum putabat in *ἔχοι*, sine causa, opinor (v. ad Protag. p. 81.). Pro *τιθέναι* Eus. ed. Steph. *τιθέντα* (quod non posset nisi *καὶ* deleto poni). Tum Ald. Bass. 1. 2. *ταύτη*. Ap. Eus. deest. Mox pro *ἔχῃ* Ξ Y Ven. a. Zitt. *ἔχοι*, Ambr. s. *εἶναι*. Ceterum quae hic Socratem facit exponentem Plato, ipse copiosius in Timaeo enucleavit, in quo physiologiam materialem, quam sequuti erant Anaxagoras al., ad intellectualem (h. e., philosophiam) extulit. Quod quidem ex his praecipue locis perspicitur Tim. 46. C: *ταῦτ' οὖν πάντ' ἔστι τῶν ξυναιτίων, οἷς θεὸς ὑπηρετοῦσι χρῆται τὴν τοῦ ἀρίστου κατὰ τὸ δυνατὸν ἰδέαν ἀποτελῶν· δοξάζεται δὲ ὑπὸ τῶν πλείστων οὐ ξυναίτια, ἀλλ' αἴτια εἶναι τῶν πάντων, ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀπεργαζόμενα· λόγον δὲ οὐδένα οὐδὲ νοῦν εἰς οὐδὲν δυνατὰ ἔχειν ἐστὶ — τὸν δὲ νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστὴν ἀνάγκη τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως αἰτίας πρώτας μετιδιώκειν, ὅσαι δὲ ὑπ' ἄλλων μὲν κινουμένων, ἕτερα δ' ἐξ ἀνάγκης κινούντων γίγνονται, δευτέρας.* Ex his simul intelligitur quo referantur verba *ὅπῃ ἂν βέλτιστα ἔχῃ*. Etenim *τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν* recte Plato posuit immortalem esse omnis et cognitionis et veritatis fontem, v. Pol. VI. 508. E. 509. B. VII. 517. B. C. al. Pro *ὅπῃ* G *ὅπως*, Eus. *ὅπῃ ἢ γίνεται* (sic etiam Aug.). Tum Fl. d. *τοῦτο δεῖ*. Pro *αὐτῷ Π* et pr. Cl. *αὐτῶν*; in Cl. superscr. („i. e. corr. *αὐτῶι*" *Gaisf.*). Tub. *αὐτός ἐστιν*, L *αὐτὸ*, Eus. *βέλτιστόν ἐστιν αὐτὸν*. Mox *ἢ* ante v. *εἶναι* om. *Φ* et *δὲ* Eus. —

προσήκειν] *ΔΠΦς* Fl. d. *προσήκει*, G *προσῇκεν*. D Aug. *ἀνθρώπου*. Dein Ald. Bass. 1. 2. Eus. *αὐτοῦ*, Cl. *ΞΠY* Ven. a. Tub. Zitt. *αὐτοῦ ἐκείνου*. Fic.: *vel de eo ipso vel de aliis.* Tum *τῶν* om. *Y* et pr. *Π*. In Cl. *καὶ περὶ τῶν ἄλλων*. Art. *τὸ* ante v. *βέλτ.* om. L. *Δ εἰδέναι*. Fl. i. *τὸν αὐτὸν πρόπον*. Fl. m. *ἐμαυτῷ κατὰ νοῦν*. G. *νοῦν τε*. *Wytt.*: „Acumen est in ambiguitate, qua *κατὰ νοῦν*, *secundem mentem*, Anaxagorae placitum significat, et vulgo usurpatur *gratum*, *ex animi nostri sententia*." Sic Phil. 11. A. 26. C. Soph. 217. D. Polit. 290. C. Legg. VII.

802. C. XI. 925. B. al. Est vern. *nach meinem Sinne.* — *πότερον ἡ γῆ*] Δ ΦGs Fl. d. *πότερον ἐστὶν ἡ γῆ. Fisch.* „Sententiae veterum philosophorum de forma et figura terrae fuere admodum diversae. Anaximenes quidem et Pythagoras terram dicebant similem esse mensae (*τραπεζοειδῆ*), sed Anaximander eam putabat referre cylindrum (*προσφερῆ λίθῳ κίονι*), Thales et postea Stoici credebant eam habere formam orbicularem (*σφαιροειδῆ*), v. *Plut.* Plac. philos. III, 10. Orig. Philosoph. c. 6 — 8. Ad has igitur opiniones de terrae forma respicit Socrates hoc loco verbis *πλατεῖα ἢ στρογγύλη.* nam *στρογγύλη* etiam de cylindro dici recte potest. C. 58. est *περιφερής.*“ Sic etiam Forst. Heindorf. Aristot. de caelo II, 13. attulit: *οἱ δὲ ἐφ' ὕδατος κεῖσθαι* (int. *φασὶ τὴν γῆν*)· *τοῦτον γὰρ ἀρχαιότατον παρειλήφαμεν τὸν λόγον ὃν φασιν εἰπεῖν τὸν Θαλῆν τὸν Μιλήσιον, ὡς διὰ τὸ πλωτὴν εἶναι μένουσαν ὥσπερ ξύλον ἢ τοιοῦτον ἕτερον — Ἀναξιμένης δὲ καὶ Ἀναξαγόρας καὶ Δημόκριτος τὸ πλάτος αἴτιον εἶναί φασι τοῦ μένειν αὐτήν· οὐ γὰρ τέμνειν, ἀλλ' ἐπιπωματίζειν τὸν ἀέρα τὸν κάτωθεν, ὅπερ φαίνεται τὸ πλάτος ἔχοντα τῶν σωμάτων ποιεῖν* cet. Addit: „Ex quo Aristotelis loco illud liquido intelligi arbitror, a Thalete globosam terrae figuram nondum fuisse excogitatam, quamvis hoc tradat Auctor de plac. Philos. III, 10. Cf. *Voss.* ad Virgil. Georg. IV, 357. sq. p. 849. sq. Neque ab Anaximene multum discessit Anaximandri sententia, de quo e Plutarchi Strom. Euseb. I, 8: *Ἀναξίμανδρος ὑπάρχειν φησὶ τῷ μὲν σχήματι τὴν γῆν κυλινδροειδῆ, ἔχειν δὲ τοσαῦτον βάθος, ὅσον ἂν εἴη τρίτον πρὸς τὸ πλάτος.* Disertum hoc Plutarchi testimonium quis non potius existimet Laërtii auctoritate globosam (*σφαιροειδῆ*) figuram tributam terrae ab Anaximandro referentis II, 1? Igitur h. l. verbo *πλατεῖα* Ionicam scholam a Platone significatam suspicor, illud *στρογγύλη*, quod, quum *τῇ πλατείᾳ* opponatur, *σφαίρας* vel certe *σφαιροειδοῦς* significatum habet, ad Pythagoreos imprimis spectare.“ Quod recte mihi videtur vir doctus posuisse. Tum *ἐπεκδιηγήσασθαι* Δ ΦGJs Ven. b. Florr. d. m. Tub. Aug. In Γ *φράσειν τὴν αἰτίαν.* —

τὴν αἰτ.] V. *αἰτίαν* usque ad *ἐπεκδιηγ.* om. pr. ΞΠ. E Dein *εἶναι* om. G et pr. Δ. Δ ΦCGs Ven. b. Florr. d. m. Tub. Aug. *ἐπεκδιηγήσασθαι.* Dein *εἶναι* pro *ἦν* G et pr. Δ. De terra in medio mundo sita vel in medio mundi universi loco fixa (*Cic.* Tusc. Disp. I, 17. 28.) v. ad Phaedr. p. 403. sq. Tum *αὐτῇ* Δ ΦCs Florr. a. d. m. et a m. sec. Par. pro *αὐτήν.* Pro *εἶναι* pr. Δ *ἦν.* ΔCEGJ Florr. a. b. c. i.

Par. *ἀποφαίνοι*, H *ἀποφαίνει*, L *ὑποφαίνοι*, Cl. *ἀποφαίνοιτό*, Aug. *ἀποφαίνηται*. Dein *ΔΦGs* Fl. d. Vindd. 1. 4. *παρεσκευσάμην*, Tub. *παρασκευάσμην*. —

ὑποθησόμενος] Sic ΞΦEJ Vat. Florr. c. d. Tub. (*ὑποθησώμενες*) Eus. Steph.; etiam in Fl. a. et Par. E hoc superscr. Ald. Bas. 1. *ὑποθεσόμενος*, in Cl. *ΓΠΥCGH* Ven. a. Florr. a. m. Par. Zitt. Bas. 2. *ὑποθέμενος*, quod e scripturae illius (*ὑποθησόμενος*) compendio natum. Aliae quae in Mss. reperiuntur scripturae ortae sunt e confusione verborum *οὐκέθ' ὑποθ.* et *οὐκέτι ποθ.* Etenim pro *οὐκέτι* (Cl. *οὐκἔτι*, Aug. et marg. Fl. i. *οὐκ ἔτι*, H et a pr. m. Fl. i. et E *οὐκ ἔστι*) Fl. c. cum Ald. Bas. 1. scribunt *οὐκέθ'*; atque ex hoc *οὐκέθ' ὑποθησόμενος* si *ῡ* in *ῐ* mutatum particulae *οὐκέθ'* affigeretur (ut scriberetur *οὐκέτι*), nasci potuit scriptura *οὐκέτι ποθεσόμενος*, quae exstat in *Δ* et F (superscr. in illo *ὑποθέμενος* et in hoc *ὑποθησόμενος*). Hoc autem *ποθεσόμενος* temere, si quid video, Heind. praeeunte receperunt Bekk. et Stallb. Heind. videlicet Eustathii auctoritate abusus erat, qui ad Odyss. *β*. p. 102, 35. Bas. scribit: *τὸ δὲ ποθέσαι ἀντὶ τοῦ ποθῆσαι δοκεῖ μὲν ποιητικόν, ἔστι δὲ ἀληθῶς Ἀττικόν· εἴγε καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησί· παρεσκευασάμην ὡς οὐκέτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας· λέγεται τοίνυν ἑκατέρως, καὶ ποθῆσαι καὶ ποθέσαι.* Eustathius igitur legit *ποθέσων*, (Bekk.: „*ἴσ. ποθήσων* mg. Ξ"), quod quum nullus Platonis codex exhibeat, ex illa quae aliquot in libris reperitur scriptura *ποθεσόμενος* natum videtur. Etenim quibus forma futuri medii *ποθεσόμενος* suspecta videretur (v. quae de scriptura *ποθέσομαι* ap. Lys. p. 314. Reisk. viri docti disputarunt in nott. p. 314. et Indic. V. Vl. p. 872.), facile id mutare potuerunt in *ποθέσων* (id quod recte iam Fisch. suspicatus est). Itaque nihil prorsus est in quo scriptura *ποθέσων* vel *ποθεσόμενος* nitatur; contra stabilita videtur lectio *ὑποθησόμενος*, quam Fic. quoque expressit vertens: *ita me comparabam quasi nullam amplius causarum speciem positurus.* Etenim *ὑποτίθεσθαι* h. l. simpliciter esse deberet *ponere* s. *sumere* et *statuere*. Attamen *ὑποτίθεσθαι*, quod in eo ponitur qui ipse aliquid sumit vel *ponit*, vereor ne alienum sit a Socrate, qui h. l. non refert, quomodo ipse rerum causas indagaverit, sed quid alii de his statuerint et quomodo eas acceperit. Quocirca mihi non probatur quod cl. Beck. annotat: „Quid ni hic dicatur aliud causarum genus *ponere*, *sumere* ab aliis prolatum?" Neque solum sensus suspicionem movet, verum etiam libri aliquot qui (ut Florr. b. i. In Fl. b. a rc. m. *ἑσόμενος*) *ποτ' ἑσόμενος*

(Ang. *ποτεσόμενος*) exhibent; ex hoc enim, *ποτ' ἐσόμενος* exsistere potuit *ποθεσόμενος* et *ὑποθεσόμενος* (ut Ald. Bas. 1. scribunt), quod deinde in *ὑποθησόμενος* transit. Sed vide ne in *εσόμενος* lateat *ησόμενος* et in ποτ' praepositio *πρός*, ut genuina fuerit scriptura *προσησόμενος*, *admissurus* (h. l. *constitueram nullam aliam admittere* s. *probare causam*). Sic 97. B: *τοῦτον δὲ οὐδαμῇ προσίεμαι*. *Xenoph. Cyr.* VII, 1. 13: *ἐγὼ γὰρ κακὸν οὐδὲν οὐδ' αἰσχρὸν ἐκὼν εἶναι προσῄσομαι*. V. *Zeun.* ad Cyr. VII, 5. 83. Hoc certe verbum sensui foret accommodatissimum. De part. *ὡς* cum partic. futuri post v. *παρασκευάζεσθαι* v. *Matth.* Gr. p. 1091. Eus. om. *οὕτω*. Fl. i. *οὕτως παρεσκ.* Fisch. nesciebat an rectius *οὕτω* poneretur ante v. *παρεσκευάσμην* quod praecedit, ita ut esset *tum* (Fic.: *quodsi ille haec ostenderet, ita me comparabam* cet.). Heind. et Stallb. *οὕτω* arbitrabantur ad *ὡσαύτως* pertinere. Particulae quidem *ὡσαύτως οὕτω* (vern. *eben so*) frequenter coniunguntur (v. ad Protag. p. 187.) neque tamen, quod sciam, *οὕτως ὡσαύτως*, et ita quidem ut *οὕτω* divellatur ab *ὡσαύτως*. Partic. igitur *οὕτω* cum praegressis cohaerere arbitror, ut sit: *itaque* s. *iccirco etiam de sole statueram similiter quaerere* cet. Wytt. scriptum fuisse putabat *οὕτω παρεσκευάσμην ὡς ὡσαύτως πευσόμενος*, sine causa. Sic enim v. c. *Thucyd.* VI, 54: *Καὶ ἐν τούτῳ ὁ Ἵππαρχος — παρεσκευάζετο προπηλακιῶν αὐτόν*. Pro *παρεσκευάσμην* ΦGs Vat. Fl. d. Vindd. 1. 4. *παρεσκευασάμην*. Tum J *τάχη*, Ang. *περὶ*. Sensus est: *quaenam inter eas* (stellas) *intercederet celeritatis, conversionum relignarumque conditionum ratio*. Sq. *ἃ πάσχει* Fic. vertit perinde ac si legisset *ἃ ποιεῖ καὶ πάσχει* (quod Koehler. p. 108. reponi iubebat): *vel facere vel pati quodcumque agant vel patiantur*. Illud tamen *ἃ ποιεῖ*, quum per se intelligatur, recte omissum, v. ad Protag. p. 1211. Tum Eus. *ἄν ποτ'*. Steph. in marg. „*Ipsum* [Anax.] *quum quidem diceret*. Tum Zitt. *φάσκοντα δέ*. Pro *αὐτὰ Δ* Fl. d. *αὐτοῦ*. Dein J *ἀλλὰ* pro *ἄλλην*. H *αὐτῆς αἰτίαν*, *ΔΦ*ς *β α* Fl. d. *αἰτίαν αὐτοῖς*, Cl. *αὐτοῖς αἰτίαν*. Statim post *ΔΦ*ς Fl. d. *βέλτιον* pro *βέλτιστον*, et Eus. *ὡς*. — *αὐτὸν*] *ΠΥΦ*CGs Ven. s. Par. Tub. Eus. et pr. B *ὸν* HJ *αὐτῶν*, *Ξ αὐτῶν*· hoc *αὐτῶν* recte, ni fallor, receperunt Heind. et Stallb. Dein Ang. *καὶ τὸ κοινῇ*.

P. 572. *ἐπεκδιηγήσεσθαι*] *ΓΔΛΦ*GLs Fl. d. Tub. et Aug. *ἐπεκδιηγήσασθαι*. Eus. *οὐδ'* pro *οὐκ*. Sqq. vernaculo respondent: *und ich hätte nicht um vieles die Hoff-*

nung Hingegeben, in quo sensus latet: *certissime sperabam fore ut haec cogniturus essem.* Pro τὰς *βίβλους* Λ τοὺς β. Zitt. τὰς *βύβλους* (ut Cl. scribit Theaet. 162. A. Pol. 288. E. Phaedr. 266. D. et 268. C. V. *Pierson.* ad Moer. p. 95.). Significantur vero Anaxagorae libri de natura. — ἦ] Sic HJ et a pr. m. Cl. ΓΕ Fl. i. (ῑ superscr.) pro volg. ἦν. Illud Bekk. quoque recepit. De forma ἦ v. ad Protag. p. 23. et C. *Schneider.* ad Plat. Polit. Praef. XLIV sq. Florr. a. b. c. d. i, m. Tub. Aug. Eus. Ald. Bas. 1. ἀνεγίνωσκον, Bas. 2. ἀνεγίνωσκον. Tum Cl. ἡδείην, Venett. a. b. Vind. 2. ἥδειην. — ἀπὸ δὴ θ.] Fisch.: „δὴ autem est *igitur*." Iac. Leopardius corrigebat δὲ. Immo part. δὴ (vern. *da*) recte habet. V. *Math.* Gr. p. 1209. Steph. in marg.: „*Mirifica illa spe ducebar, quum ecce ult. in ill. l. progressus*, hom. vel, *Hanc in spem erectus eram, quum* cet. Rectius autem fortasse ὑπὸ τῆς θαυμ. ἐλπ. φερ." At φέρεσθαι ἀπὸ ἐλπίδος non est *spe duci* (ut Fic. quoque vertit; *Hac igitur mirabili spe ductus*), sed potius *spe deturbari* vel *de spe deiici*, i. q. καταβάλλεσθαι ἀπ' ἐλπίδος, Euthyphr. 15. E: ἀπ' ἐλπίδος με καταβαλὼν μεγάλης ἀπέρχει. Proprie est *auferri* (ut φέρειν cum praepos. ἀπό iunctum est *auferre*, *wegführen*, s. *entführen* (h. e. *rapere*), ut Pol. V. 470. A: τὰ τοιαῦτα ἀπὸ τῶν οἰκείων φέρειν. Simpliciter quoque φέρειν hoc sensu frequentatur, ut Pol. X. 574. A. Legg. VI, 762. A. al., et in notissimo illo φέρειν καὶ ἄγειν. Est igitur passive: *von etwas abgeführt* s. *zurückgebracht werden*, h. e. *von etwas zurückkommen* s. *etwas aufgeben müssen.* Imago ducta est ab iis qui cursu instituto depelluntur vel eo excidunt; h. l. est spe excidere cui confisus eras (hoc est enim ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι, v. *Porson.* ad Eurip. Orest. 68. et *Willet.* ad Galen. Protrept. p. 73.). Male Weisk. de Pleonasm. graec. p. 126. „etiam φερόμενος pleonasmum facit Plat. Phaed. p. 222. 5. ἀπὸ δὴ θ. — φερόμενος." Immo φερόμενος primarium haberi oportet verbum et οἴχεσθαι, ut assolet, participio adiunctum est non tam ut actionis celeritatem indicet, ut volgo accipiunt (v. *Fisch.* ad Weller. III, 2. p. 46), sed ut notionem eam efferat quam nos vocibus *hinweg* vel *davon* exprimimus; quocirca praecipue verbis abeundi, fugiendi, aliis generis eiusdem iungitur. In Cl. Ξ Y Ven. a. Zitt. θαυμ. ἐλπίδος, ὦ ἑτ. Tum Λ Fl. d. ἐπειδὴ δὲ, Ξ ἐπειδὲ, Eus. ἐπεὶ δὲ, idque Viger. ad Eus. p. 72. volgatae praeferebat, quod ἐπεὶ h. l. esset ἀλλὰ. Nec audiendus Gottleb. qui post φερόμενος notam puncti, certo coli poni et pro ἐπειδὴ σπουδῇ δὲ aut etiam ἔπειτα scribi iubebat. Sq. ἀνα-

γιγνώσκων pro volg. ἀναγινώσκων Fisch. iam correxerat. Idem exstat in Cl. et Venett. a. b. — ἄνδρα] vern. *ihn*. Vox enim ἀνήρ saepenumero pron. personalis partes agit, v. ad Protag. p. 47. Phaedr. p. 562. et Steph. Thesaur. ed. Paris. h. v. Wytt., quem Stallb. secutus est, annotat: „Ambiguum est, utrum ἄνδρα positum sit pro ἄνδρα τινα, *aliquem virum*, an, omisso artic., pro τὸν ἄνδρα, *hunc virum, Anaxagoram*. Utraque est rarior: prior etiam venusta, et propria irrisioni." Immo ἀνήρ et ὁ ἀνήρ tam in persona quae dicitur finita (vern. *er*, *ihn*, al.), quam infinita (*einer*, *einen* al.) ponitur. Sic *Aristoph.* Acharn. 429: οἰδ' ἄνδρα (*ihn*), Μυσὸν Τήλεφον. al. V. Wytt. ad h. l. Praecipue artic. habet praefixum, ubi simpliciter est vern. *er* (ut 61. C: Οἷον παραχελεύει — Εὐηνῷ; πολλὰ γὰρ ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρί), vel vir designatur laudabilis (ut 57. A: τί οὖν δή ἐστιν ἅττα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τοῦ θανάτου, ubi similiter ὁ ἀνήρ est *er*, Socrates vero significatur); contra ἀνήρ poni solet ubi contemtionis adiuncta notio est, ut h. l. ἄνδρα est *ihn* (int. Anaxagoram), vituperationis adiecta significatione. Ceterum in eodem Anaxagoram reprehendit Aristot. Metaph. I, 4: Ἀναξαγόρας μηχανῇ χρῆται τῷ νῷ πρὸς τὴν κοσμοποιίαν, καὶ ὅταν ἀπορήσῃ διὰ τίν' αἰτίαν ἐξ ἀνάγκης ἐστί, τότε ἕλκει αὐτόν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις πάντα μᾶλλον αἰτιᾶται τῶν γινομένων ἢ νοῦν. Cf. Legg. XII. 967. B. ubi v. p. 580. *Plut.* de Orac. def. p. 435. E. F. 436. D. E. *Simpl.* in Phys. Arist. I. p. 2. a. Adde *Schaubach.* Anax. p. 105. sq. Tum Zitt. ἀπαιτιώμενον. Verba οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακ. τ. πρ. vertere licet: *neque ullam* (ei, menti) *causam attribuentem cur res in ordinem adductae essent*. Sine causa Koehler. corrigebat: ἀλλὰ ἄλλας τινὰς αἰτίας — ἀέρας τε — V. εἰς — αἰτιώμεν. om. H. —

ἀέρας δὲ] J δὴ, L om. Cf. *Procl.* in Tim. p. 1 et 63, 4. Dein ἄτοπα res vocantur naturales (quas Anaxagoras pro rerum causis habuerat), quippe rationis et consilii expertes (quocirca falso pro causis habentur), nam materia tantum sunt, qua mens ad res effingendas utitur (h. e., non αἴτια sunt sed ξυναίτια, v. ad p. 97. C.). Simul mirabiles illae fanguntur rationes quas Anaxagoras posuisse perhibetur, v. c. caelum ex lapidibus esse compositum, solem esse ferrum candens al. V. *Diogen.* L. II, 7 sq. *Clem. Al.* Strom. II. p. 364. D: Ἀναξαγόρας πρῶτος ἐπέστησε τὸν νοῦν τοῖς πράγμασιν· ἀλλ' οὐδὲ οὗτος ἐτήρησε τὴν ἀξίαν (αἰτίαν?) τὴν ποιητικήν, δίνους τινὰς ἀνοήτους ἀγυζωγραφῶν σὺν τῇ τοῦ νοῦ ἀταραξίᾳ καὶ ἀγοίᾳ. Tum G καὶ ἐμοί. In seq.

Δ Φ s Fl. d. *ὁμοιότατόν τι.* Tum volgo (at in Cl. *Δ Λ* Ξ s) scribebatur *ὥσπερ ἄν τις λέγων*; sed recte *Γ* Venett. a. b. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. Zitt. Eus. al. *ὥσπερ ἄν εἴ τις*, quod Heind. iam receperat. Fic.: *qua quidem in re ille mihi perinde visus est agere, as si quis diceret* cet. Pro *λέγων Φ* G s *λέγοι. Ξ ὁ Σ., Φ πράττοι.* V. *νῦν πράττει* Tub. om. De *κἄπειτα* pro *ἔπειτα* posito (ut *κἄγω* pro *ἐγώ*) v. *Heind.* ad Gorg. p. 34. Pro *πράττω* cod. Eus. Oxon. *πράττει* (ed. Steph. *πράττοι*); at *πράττω* recte habet, licet *Σωκράτης* praecedat; etenim si sensum spectas (cuius quidem Graeci magis rationem habuerunt quam formae grammaticae) *πράττει* idem est atque *πράττω*, siquidem eadem significatur persona. H Aug. *λέγει*, *Δ λέγειν.* Tum *ἐνθάδε* om. Eus. *Fisch.* „positum est *δεικτικῶς*, in *carcere*, et quidem in lecto (v. p. 61. D)." Florr. b. c. d. i. m. Tub. Aug. Eus. *σύγκειται.* Tum *ὀστῶν* hic et infra *Γ Δ* C E H J L Flor. a. b. c. i. m. Par. Aug. pro *ὀστέων.* Pro *ὀστᾶ Δ* G s Fl. d. *ὀστέα. Φ ἔτι. — στερρὰ*] Sic *Ξ* Ven. a. Bas. 2. et Bekk. pro volg. *στερεὰ.* Fisch.: „quae forsitan vera scriptura est. Hesych.: *Στερρόν· ἰσχυρόν.*" Cf. de hac forma *στερρός* (germ. *starr*) *Iacobs.* ad Achill. Tat. p. 651. Stallb. opponit: „Illam formam (*στερεός*) usurpavit alias Plato frequentissime, v. Tim. 31. B. 32. B. 43. C. 55. A. B. 56. B. de rep. I. p. 348. E. al. [Quos quidem locos cum aliis pluribus iam Heind. attulerat], hanc non item." Neque tamen hoc, quod in Platonis libris *στερεός* reperitur, argumento esse potest Platonem ipsum hanc tantum formam frequentasse, quum altera *στερρός*, saepenumero reperiatur, velut *Arist.* Acharn. 219: *στερρὸν ἀτιχνήνμιον.* Nub. 419: *ψυχῆς στερρᾶς. Eurip.* Suppl. 711: *στερρὸν δόρυ.* Quibus ab Heind. allatis addi potest *Xenoph.* Anab. III, 1. 22: *ἡμεῖς δὲ — στερρῶς αὐτῶν ἀπειχόμεθα.* Atque hoc nos adduxit ut cum Bekk. reponeremus *στερρὰ*, licet unus tantum Ven. *Ξ* hoc praestet. Dein *Heind.*: „*διαχώ*, quo verbo in plantis genicula denotantur, hic sunt ossium quasi incisurae, articulorum commissurae." — *οἷα ἐπιτείνεσθαι*] h. e., *nervos eos esse qui intendantur et remittantur*, h. e., *nervos posse intendi et remitti.* V. *Matth.* Gr. p. 896 sq. — *τῶν σαρκῶν*] Eus. *σαρκῶν τε καὶ δέρματος.* Dein *ξυνέχει* pro volg. *συνέχει* Cl. *Ξ* Y Ven. a. Zitt. Tum Cl. *αἱ ξωρουμένων.* Mox volg. scrib. *ὀστέων*, et *αὐτῶν* pro *αὖτῶν.* Florr. d. m. *συμβολαῖς.* Ambr. s. *ἐμβολαῖς.* Bene attulit Fisch. *Cic.* de nat. Deor. II, 55: *Quid dicam de ossibus? quae subiecta corpori mirabiles commissuras habent et ad*

stabilitatem aptas et ad artus finiendos accommodatas et ad motum et ad omnem corporis actionem. Huc adde nervos, a quibus artus continentur, eorumque implicationem corpore toto pertinentem. De v. αἰωρεῖσθαι (*sursum tolli, suspensum esse*) v. *Foës.* Lex. Hippocr. v. αἰώρα. Pro συντείνοντα Cl. Ξ Y Ven. a. et Zitt. ξυντείνοντα, quod more suo Fisch. iam dederat. Tum που om. Φς. Heind. hoc που ex seq. ποιεῖ natum suspicabatur. At haec particula indirecta quae dicitur affirmatione afficitur oratio (v. ad Phaedr. p. 221.). Dein ξυγχαμφθεὶς Cl. Ξ Y Aug. Zitt. pro volg. συγκ. L συγκαυθεὶς, E H Ald. et Bas. 1. συγκαφθεὶς. Pro αὖ Δ ἦ. Tum Eus. τοιάσδε. Φς addit τινὰς. G λέγειν. Eus. ἄλλα ἄττα μυρία. Recte Fisch.: „quae posterior lectio mihi quidem videbatur a manu Platonis profecta esse.“ Etenim facile post ἄλλα excidere potuit ἄττα. Tub. μυρία ταῦτα. Tum Vat. et Fl. d. ὡς ante ἀλ. om. Ad vv. φωνάς τε καὶ ἀέρας Forst. annotavit: „Varias huiuscemodi de vocis causa opiniones, quales hic ridet Socrates, v. ap. *Plut.* de Plac. philos. p. 902. alibique.“ Sq. ἀμελήσας simplici inuetum est infinitivo (i. q. ἀμελήσας τοῦ λέγειν), ut Alcib. I, 113. C: ἃ οὐκ οἶσθα ἀμελήσας μανθάνειν. *Xenoph.* Cyrop. VII, 2. 17. al. —

βέλτιον αὖ] Δ Ven. a. βέλτιον ἄν. Tub. ἐντεῦθα pro ἐνθάδε. ΓΔCEJL Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug.: κελεύσουσιν. Fic.: *quas illi iubeant.* Fisch. hoc recepit. Heind. vero: „vulgatum accurata temporum ratio exigit.“ De aoristi vi cf. Protag. p. 13. sq. — νὴ τὸν κύνα] V. ad Phaed. p. 224. sq. —

τὰ νεῦρά τε καὶ τὰ ὀστᾶ] τε om. ΓΔΦCEG 99 HJLs Florr. a. b. c. d. i. m. Aug. et Eus., quos secutus est Stallb. At recte habet τε καί, quo voces νεῦρα et ὀστᾶ ita nectuntur ut in unam eius per quod movemur notionem coalescant, v. ad Phaedr. p. 407. — ἢ περὶ Μέγαρα] „Scilicet Crito auctor fuerat Socrati fugae, ostenderatque eum posse fugere aut Megara aut Thebas [quippe urbes proximas], etiam in Thessaliam, v. Criton. 4. et 15.“ [p. 45. C. 53. B.] *Fisch.* Eus. ἢ περὶ Βοιωτούς. Heind.: „bene, ni malis om. priore ἢ, περὶ Μέγαρα ἢ περὶ Βοιωτούς.“ Tum Δ πρὸς τ. φ. De praepos. πρό genitivo (τοῦ φεύγειν) praemissa v. *Matth.* Gr. p. 844. not. 1. Sq. ἀποδιδράσκειν proprie ponitur in fugitivis, desertoribus al., ut Protag. 310. C. al. plur. De verborum φεύγειν (vern. *wohin fliehen*) et ἀποδιδράσκειν (vern. *davon gehen* s. *davon laufen*) discrimine v. Ammon. p. 20. Cf. Lexic. Xenoph. V. I. p. 332. sq.

Dein Vat. Fl. d. Aug. ἤντινα. Cetertum Heind. h. l. ταύτῃ, non τάξῃ, posuisse arbitrabatur Platonem, quia in universum loqueretur Socrates. Imo v. ἤντιν' ἂν ταύτῃ vocis δίκην explicandae causa adiuncta sunt; est enim idem atque *poenam quamvis*. Tum Zitt. ἄρτια pro αἴτια; in eodem τὰ ante τοιαῦτα om. Δ et Fl. d. λαλεῖν pro χαλεῖν. L λέγει. Dein τὰ ante τοιαῦτα om. EJ Fl. a. Zitt. Tum ΔΦGs et Fl. d. ἄλλα ὅσα. Pro ἦν ΔJ et pr. ΓΕ ἦ, quod Bekk. praeeunte recepimus. V. ἀληθῆ ἂν λέγοι om. ΔΠJL Fl. b. Aug. et pr. ΓΕ Fl. i. Tum Fl. d. ὡς μὲν τοίνυν. Π Tub. ποιῶν ἃ ποιῶ.

P. 574. καὶ ταύτῃ νῷ πράττω] Cl. ΓΛΞΥΘ EGHJLs Ven. a. Fl. i. Par. Tub. Aug. Zitt. et Ens. καὶ ταῦτα, quod Heind. recepit. Fisch. retinuit ταύτῃ annotans: „ταύτῃ est *quod haberem ossa et nervos*, et refertur ad verba τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει." Stallb. quoque tueri conabatur ταύτῃ locum sic interpretans: „*et quod hactenus mente agam, quatenus ossa et nervos habeam, neque vero eatenus, quod sequar id quod optimum sit.* Nam ταύτῃ est ὅτι διὰ ταῦτα πράττω ἃ ποιῶ, et opponitur verbis τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει." Similiter Schleierm.: *Dass ich aber deshalb thäte was ich thue, und es in so fern mit Vernunft thäte* cet. Beck. ταύτῃ, *eo modo, eatenus*, exquisitius existimabat. Nihil vero ineptius foret hac Socratis oratione: *et quod hactenus mente agam, quatenus ossa et nervos habeam*; scilicet mente, h. e., prudenter et considerate, agere idem foret atque per ossa et nervos aliquid facere; quod ne somnianti quidem in mentem venire possit. Immo ταῦτα et sensus et librorum praestantissimorum (ut Cl. Coisl. Vind. Φ al.) auctoritas ita commendant ut de eius veritate dubitare non liceat. Accedit Fic.: *Attamen asserere propter haec me facere quaecunque facio, dum ipsa* [hoc est ταῦτα] *mente ago, non autem eius quod optimum sit optione* cet. Haec vero interpretatio *dum — ago* simul declarat Fic. vel legisse καὶ ταῦτα πράττων vel sic legendum esse existimasse. Atque hoc ipsum sensus postulat, et Heind. quoque correxit (male vertens, *praesertim mente agens*; καὶ ταῦτα est enim notissimum illud *et quidem*, vern. *und zwar* s. *obgleich*, v. *Matth.* Gr. p. 872. sq.). Opposita inter se sunt διὰ ταῦτα (h. e., διὰ τὸ ὀστᾶ καὶ νεῦρα ἔχειν) et ἀλλ' οὐ τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει. Quia vero non de actionibus in universum h. l. agitur, sed de his quae proprie et eximie actiones vocitantur (id est, de actionibus moralibus, quae e libertate et mente suspensae sunt, in quibus v. c. hoc erat quod Socrates in carcere mansit et mortem fugae praetulit),

iccirco adiecta sunt verba *καὶ ταῦτα νῷ πράττων*. Hoc igitur dicere voluit Socrates (perspicuitatis enim causa patrio sermone utamur): *Dass meine vernünftigen* (moralischen) *Handlungen von den Knochen und Sehnen abhängen, und nicht von der Wahl des Besten, dieses zu sagen wäre doch ganz gedankenlos.* Verbis *καὶ ταῦτα νῷ πράττων* repetuntur fere superiora illa (p. 98. C.): *ὥσπερ ἄν τις λέγοι ὅτι Σωκράτης πάντα ὅσα πράττει νῷ πράττει.* Pro *νῷ* L. *νῦν*, rc. *Γ νῦν ἃ*, Eus. Cod. Oxon. *ταῦτα ἃ νῦν*. —

πολλὴ ἄν] G *π. δ' ἄν*, Cl. *ΞΠΥ* Ven. a. Tub. et Zitt. om. *ἄν*. Dein volgo *ῥᾳθυμία ἄν εἴη*; recte vero *ἄν* deest in Cl. *ΓΔΛΦCEHJLs* Ven. b. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. Eus., quos rite sequuti sunt Bekk. et Stallb. Etenim particulam *ἄν* loco suo (post v. *πολλὴ*) notam librarii modo bis (ut in edd.) posuerunt, modo (ut in Cl. al.) utroque loco omiserunt. Ceterum *ῥᾳθυμία τοῦ λόγου* (Fic. *sermonis negligentia*) ei tribuitur qui *inconsiderate loquitur*, h. e., qui *ipse nescit quid dicat* s. *qui non reputat se nihil dicere*. Etenim *ῥάθυμος*, *levis*, *socors*, (compos. ut vern. *leichtsinnig*) dicitur etiam *inconsideratus*, ut Theaet. 166. A. al. More autem Platonico ipsa oratio tamquam persona inducitur (hinc *φαίη ἄν ὁ λόγος*, *σημαίνει ὁ λόγος* al.); quocirca ei tribuitur id quod in dicentem cadit (h. l., quod in hominem, qui ita loqueretur conveniret). — *τὸ γὰρ μὴ διελέσθαι* cet.] „Inserendum hic videtur verbum aliquod. Fors. reponendum *τὸ γὰρ ἂν εἴη μὴ διελέσθαι* etc. „*Mudge*. Zeunius corrigebat *τὸ δὴ γὰρ ἂν εἴη*. Etiam Wytt. offendit in his verbis ita scribens: „huius loci principium caret apto compositionis nexu: ut aut plura exciderint, aut hunc in modum vetus lectio habuisse videatur: *τὸ δ' ἆρ' ἦν μὴ διελέσθαι οἷόν τ' εἶναι* — h. e., *hoc autem erat non posse distinguere aliud esse veram causam, aliud id, sine quo causa non possit esse causa.*" Beck. *εἴη* ex antecedd. repeti inbebat: *εἴη γὰρ τὸ μὴ διελέσθαι οἷόν τ' εἶναι.* Sed nihil prorsus vel addendum vel corrigendum; *τὸ* enim cum infinit. (vern. *dass* cum modo finito) absolute sic in exclamatione ponitur (v. ad Phaedr. p. 354. et *Matth.* Gr. p. 1068); id vero quod ad orationem explendam intelligi potest (*indignationem fere movet, est quod indignere, quod mirere*, vel tale quid. Cf. Conv. 177. B. *Thucyd.* VII, 28. *Xenoph.* Mem. Socr. I, 4. 12. al.) non omissum est (Stallb. „sermo elegauti aposiopesi abruptus est"), sed in ipsa orationis latet forma; est enim haec exclamatio indignationis vel admirationis index. Eodem plane modo nostrates: *dass man nicht einmal* —

unterscheiden kann! Fl. a. Aug. Stob. (Ecl. Ph. I. p. 99.) οἷόν τε εἶναι. ΑCH Fl. a. Par. ἄλλο μέν ἐστι τι; EJL Florr. b. c. i. τι om. Ceterum Ven. b. ἄλλο μέν τι ἐστι τὸ αἴτιον. Tum Vat. Venett. a. b. Florr. a. c. d. m. Tob. Aug. Stob. ἄλλο δέ. Dein ἐκεῖνο ὃ ΓΑΦCEHJLs Florr. a. b. c. m. Par. Aug. et in marg. Cl. In Vat. οὗ ἄνευ, quod in Fl. b. e m. rec. fluxit. Dein τὸ om. G. Ceterum distinguitur h. l. causa vera s. perfecta et principalis et id quod causam adiuvat (causa quae dicitur adiuvans et proxima, v. *Cicer.* de fat. 18. *Plut.* de Orac. def. p. 436. A. Suid. v. αἴτιον), h. e., id quod efficit et id quo efficitur (h. e. materia) s. τὸ αἴτιον et τὸ ξυναίτιον (Tim. 46. D.). Bene *Fisch.*: „τὸ αἴτιον τῷ ὄντι idem est quod supra ἢ ὡς ἀληθῶς αἰτία. Sic vera causa cur Socrates tum sederet in carcere, erat viri fortitudo iusta et pia, quod putaret legum atque iudicum auctoritati parendum esse potius, quam amicorum voluntati; sed nisi habuisset ossa et nervos, nisi ossa habuissent commissuras, non potuisset sedere in carcere. Hoc igitur erat id, sine quo vera causa non potuisset fieri causa." Tum pro ὃ δὴ Zeun. melius et commodius legi opinabatur ὅθεν, cui recte iam adversatus est Fisch. Prou. ὃ, quod refertur ad verba ἐκεῖνο ἄνευ οὗ cet., requirunt et ψηλαφῶντες et προσαγορεύειν. De v. ψηλαφᾶν Phavor. λέξις αὕτη μουσική· ἐπεὶ χυρίως ἐπὶ χορδῶν τὸ ψηλαφᾶν λέγεται παρὰ τὸ ψαλτήριον ἁφᾶν. Immo ψηλαφᾶν dicuntur qui, velut in tenebris, caeci in aliquid ruunt, unum pro altero attrectant nescientes quid attingant. Quocirca appositum ὥσπερ ἐν σκότῳ. *Aristoph.* Pac. 690.: πρὸ τοῦ μὲν οὖν Ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα. Eccles. 315. *Plut.* de Socr. Genio 589. B: τῷ γὰρ ὄντι τὰς μὲν ἀλλήλων νοήσεις, οἷον ὑπὸ σκότῳ ψηλαφῶντες, διὰ φωνῆς γνωρίζομεν (sic enim mihi videtur scribendum esse pro volgato: ὑπὸ σκότῳ διὰ φωνῆς ψηλαφῶντες, γνωρίζομεν). Laudat praeterea Wytt. Luc. Act. Ap. XVIII, 29. et Evang. XXIV, 39. ubi. v. Wetst. Pro σκότει, quod libri edd. habent cum magna scriptorum parte (sic Pol. VII. 518. A: εἰς σκότος. ib. ἐκ σκότους. 516. E: σκότους ἀνάπλεως al. De Xenoph. vid. Lex. Xen. IV. p. 58.) ΑΦGHJLs Florr. b. d. Aug. σκότῳ, quod in Florr. c. i. superscr. Atque hanc huius vocis formam (ὁ σκότος) atticam perhibent grammatici, v. interpp. ad Eurip. Phoen. 308. Recte igitur Bekk. σκότῳ videtur reposuisse pro σκότει, quod Stallb. retinuit. E σκότει. Dein volgo ὄμμασι, quod alienum est a sensu (quamquam *Reisig.* Enarr. Oedip. Col. v. 142: „alieno

oculo significantur ea membra, quibus in tenebris rem obscuram tentant. Haec enim non sunt intellecta ab editoribus Platonis“). Immo audiri debebat Heind. sic scribens: „Quod vulgo absurde in his legitur ὄμματι, vel invitis libris omnibus mutandum in ὀνόματι.“ Atque ὀνόματι praebent *TA*C GHJL Ven. 3. Florr. a. b. i. in. Vind. 3. Par. Stob. et a pr. m. ΞE, a sec. Ambr. s. et Tub. (Aug. αὐτόματι). Accedit Fic. qui vertit: *alieno appellare nomine.* Serranus: *et nomine alieno abutentes.* Hinc Steph. in marg. „Fic. etiam videtur legisse ὀνόματι, non ὄμματι, id est oculo.“ Idem coniecerat Forst. Recte Fisch., qui primus ὀνόματι reduxit, sequnti sunt recentiores. Crebro autem inter se permutata reperiuntur ὄμμα et ὄνομα, v. *Valcken.* ad Eur. Phoen. 415. Ceterum v. in edd. perperam sic distinguntur: οἱ πολλοὶ, ὥσπερ ἐν σκότῳ ἀλλοτρίῳ ὀνόμ. προσχρώμενοι, ὡς αἴτιον cet. Etenim cohaerunt ψηλαφῶντες οἱ πολλοὶ ὥσπερ ἐν σκότῳ, et quae sequuntur ἀλλοτρίῳ ὀνόματι προσχρώμενοι referuntur ad v. προσαγορεύειν (*alieno afficere nomine*). Quocirca rectius commata quae dicuntur post σκότῳ et προσχρ. inducuntur. Vat. pro προσχρώμενοι mendose προχιόμενοι. Dein verbis ὡς αἴτιον explicantur apposita ἀλλοτρίῳ ὀνόματι προσχρ. προσαγορεύειν: *alieno id nomine mihi videntur nuncupare, scil. causae nomine, perinde quasi causa sit.* Part. ὡς interponitur ut significetur aliquid cogitari vel fingi tantum hoc vel illud esse, non vere esse, v. ad Protag. p. 53. 104. Quocirca ὡς verbis appellandi nonnunquam adiungitur (ut Pol. V. 463. B. Cf. *Bernhardy* Synt. p. 333.), ita ut nuncupandi notioni subiiciatur putandi notio (h. e., res dicatur ita appellari, quia talis cogitetur vel existimetur). Ceterum Heind.: „αἴτιον αὐτὸ est idem, quod αὐτὸ τὸ αἴτιον, causa ipsa, προσαγορεύειν ὡς αἴτιον, *ita illud appellare quasi sit causa ipsa.*“ At pron. αὐτὸ perspicuitatis causa post ὅ interpositum est ita ut illud repetatur, v. ad Protag. p. 82. ad Phaedr. p. 273. Cf. *Matth.* Gr. p. 877. 881. sq. — διὸ δὴ cet.] Leguntur haec usque ad vv. οὐδὲν οἴονται ap. Euseb. Praep. Ev. XIV, 15. p. 752., ubi scribitur περιθείς. In Aug. καὶ deest. Sqq. ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ Viger. ad Eus. p. 73. non cohaerere cum superioribus, sed novi hinc membri initium faciendum putabat, et v. δίνην perpetuam aëris agitationem intelligebat. Recte vero Fisch. v. δίνην ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ coniunxit („δίνη ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ est *vortex* qui fit a caelo, h. e., *caeli*“). Sic ὑπό poni solet ut indicet quo aliquid efficiatur, v. *Matth.* Gr. p. 1183. sq. Pertinent autem haec ad Empedoclem, qui caelum agi et torqueri circa terram volebat;

quo quidem fieri ut terra fixa maneret. V. *Aristot.* de Cael. II, 13. et *Simplic.* ad Aristot. h. l. p. 128. a. coll. p. 112. a. V. *περιτιθεὶς* et *ὑπεροίδει* ita posita sunt, ut qui aliquid sumit vel dicit fieri vel factum esse, id ipse dicatur facere, v. *Casaub.* ad Theophr. Char. 8, 4. *Petav.* ad Synes. p. 19. *Küster.* ad Suid. T. II. p. 2. *Hemsterh.* ad Thom. M. p. 187. sq. et nostra in lib. de Plat. Phaedr. p. 135. Vox *δίνη* etiam ad Anaxagoram pertinet (v. Schol. ad Aristoph. Nub. 374. et *Valcken.* Diatr. in Eurip. Frr. p. 38. sq.). Leucippus vero et Democritus *τὴν δίνην* pro causa habuerunt „*τῆς γενέσεως πάντων*," v. *Diog. L.* IX, 45. et *Sext. Emp.* adv. Mathem. IX, 114. Tum H *δεῖ ποιεῖν*, J *δεῖν ποιεῖ*. Florr. b. i. Par. *καρδοπῷ* (in Fl. i. m. rc. emend.). H *περὶ τῇ μάκτρα τοῦ ἀλεύρου καρδοπῷ*. Etenim vocis *κάρδοπος* (mactra: vas pistorium in quo farina subigitur) explicatio est *ἡ μάκτρα τοῦ ἀλεύρου* (v. Etym. M. et Suid.), i. q. *κάμπτρα οὗ τὰ ἄλευρα μαλάσσουσιν* (Cyr. Lex. Ms. ap. Albert. ad Hes. II. p. 148.), v. *A. Gell.* XIII., 24, 8. Zonar. II, p. 1152. B. et interpp. ad Arist. Nub. 652. sq. — *πλατεία*] om. pr. G. Pro *βάθρον* Vigero ad Eus. l. l. Fic. videbatur legisse *βάθρῳ τῷ ἀέρι*; vertit enim: *Alii vero tamquam latum pistoris alveum aëre velut base suffulciunt.* Sensus vero est, ut Fisch. bene interpretatur: *alius ait terram, tamquam mactram, aere, veluti fulcimento, sustineri.* V. enim *ὥσπερ καρδόπῳ πλατείᾳ* referuntur ad *τὴν γῆν*, ut ex hoc peti possit *αὐτῇ* (vern. *ihr*); quod quidem pron., ubi e praegressis per se intelligitur, Graeci solent omittere, v. ad Protag. p. 65. et Phaedr. p. 431. Tum post v. *ἀέρα* Δ Φ C G s Ven. b. Florr. a. d. m. interponunt *κάτω* (quod etiam in Fl. c. exstitisse hoc videtur argumento esse, quod unius vocis spatium comparet vacuum). Conveniunt haec in Anaximenem et Anaxagoram, v. *Aristot.* l. l. *Plut.* Strom. ap. Eus. Praep. Ev. I, 8: *πιλουμένου δὲ τοῦ ἀέρος πρώτην γεγενῆσθαι — τὴν γῆν πλατεῖαν μάλα· διὸ καὶ κατὰ λόγον αὐτὴν ἐποχεῖσθαι ἀέρι.* Auctor Philosoph. c. 7. p. 63. Anaximenem tradit docuisse *τὴν γῆν πλατεῖαν εἶναι ἐπ' ἀέρος ὀχουμένην*, et Anaxagoram p. 70: *τὸν ἀέρα ἰσχυρότατον ὄντα φέρειν ἐποχουμένην τὴν γῆν.* —

βέλτιστα] Ξ Π Y Ven. a. Tub. *βέλτιστον*, Cl. *βέλτιστον*. Dein pro volg. *αὐτοῦ* Cl. Γ Δ Ξ Π Y G H s Venett. c. d. Florr. b. d. Vindd. 1. 5. 6. Aug. Zitt. Bas. 2. et Eus. *αὐτὰ* (Δ G s Fl. d. et corr. Δ *αὐτὰ βέλτιστα*, corr. Φ *αὐτοῦ*

β α α
βέλτιστα, Cl. βέλτιστον αὐτὰ). Pron. αὐτὰ ex Arist. Bas. 2. et Eus. iam Forst. reposuerat, quem sequutus est Fisch. („referri debet ad caelum et terram"). Ceterum hunc interpretes verborum ordinem statuunt: *τὴν δὲ δύναμιν τοῦ οὕτω νῦν αὐτὰ κεῖσθαι, ὡς οἷόν τε βέλτιστα τεθῆναι.* At praemissis *τὴν — δύναμιν τοῦ ὡς οἷόν τε βέλτιστα τεθῆναι*, ad quae in seqq. refertur *ταύτην οὔτε ζητοῦσι* cet., quod praecedere debebat *οὕτω νῦν κεῖσθαι* subiectum est. Plene videlicet dicendum erat: *αὐτὰ δὲ οὕτω νῦν κεῖσθαι διὰ τὴν τοῦ ὡς οἷόν τε βέλτιστα τεθῆναι δύναμιν;* hoc autem *τὴν — δύναμιν*, quippe cuius primaria esset notio, praemissum effecit ut id quod praecedere debuisset: *αὐτὰ δὲ οὕτω νῦν κεῖσθαι* subiiceretur tanquam pendens e voce *τὴν δύναμιν*. Poni enim etiam hoc poterat: *τὴν δὲ τοῦ — τεθῆναι δύναμιν, δι' ἣν οὕτω νῦν κεῖται;* pro duobus vero membris Graecus contractionis amantissimus unum hoc posuit: *τὴν δὲ τοῦ — τεθῆναι δύναμιν οὕτω νῦν κεῖσθαι.* Sensum bene adumbravit Fisch.: *neque arbitrantur opus esse ut quaerant et ostendant, unde acceperit terra et caelum hanc vim, ut nunc sita sint quam optime, neque putant, quod caelum et terra sita sint ita, nec aliter, id a virtute quadam divina proficisci.* — *τούτου*] *hoc Atlante*, h. e., hac ipsa causa quae terram rerumque universitatem quam optime compositam tueatur. Dicitur enim haec causa Atlas, propterea quod fabulae Atlantem perhibent caelum humeris sustinere (v. *Apollod.* III, 10. *Heyn.* Observ. p. 271. sq.). Unde *Aristot.* de Caelo II, 1: *διόπερ οὔτε κατὰ τὸν τῶν παλαιῶν μῦθον ὑπολητέον ἔχειν, οἳ φασιν Ἄτλαντός τινος αὐτῷ (τῷ οὐρανῷ) προσδεῖσθαι τὴν σωτηρίαν.* *Philostr.* Imagg. II, 20: *Καὶ Ἄτλαντι Ἡρακλῆς οὐδὲ προστάξαντος ἤρισεν, ὡς τὸν οὐρανὸν οἴσων μᾶλλον ἢ ὁ Ἄτλας.* Bene Heind. interpretatur: *sed putant hoc Atlante robustiorem se et magis immortalem magisque omnia continentem inventuros.* Particulam hanc ab *ἀλλὰ ἡγοῦνται* ad *ἐξευρεῖν*, tamquam suo loco motam, post *οὐδὲν οἴονται* restituendam esse Wytt. arbitrabatur. Sed aliter locum puto constituendum esse, ut infra exponam. Ceterum Cl. *ΞΠΥ* Ven. a. Zitt. *Ἄτλαντα ἄν ποτε.* Tum Tub. Eus. *συνέχοντα.* Dein Vat. et Fl. d. *τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς δέον ταῦτα καὶ ξυνέχον οὐδὲν οἴονται*, ad quam scripturam accedunt Φς (qui scr. *τὸ δὲ καὶ*), Ven. b. qui exhibet *τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς τἀγαθὸν καὶ δέον ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν οὐδὲν οἴονται*, et Par. (ap. Heindorf.), qui scribit *τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς δέον ταῦτα καὶ ξυνέχον ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν οὐδὲν οἴονται.* Unde Heind. hanc fuisse

Platonis manum suspicabatur: τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς δέον ταῦτα καὶ ξυνέχον, τὸ ἀγαθὸν καὶ δέον, ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν οὐδὲν οἴονται. Equidem operosam et fere putidam, non Platonicam, hanc duxerim orationem. Sensus, ni fallor, nihil aliud postulat nisi id quod Vat. Fl. d. et Par. praebent: τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς δέον ταῦτα καὶ ξυνέχον ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν οὐδὲν οἴονται, h. e., ut patrio utar sermone: *das dieses in Wahrheit bindende und zusammenhaltende aber, meinen sie, binde und halte nichts zusammen.* Stallb. volg. καὶ ὡς — οἴονται arctissime opinabatur cohaerere cum superioribus: τὴν δὲ τοῦ ὡς οἷόν τε — δαιμονίαν ἰσχὺν ἔχειν; at τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς δέον opponitur praegressis ἅπλαντα — μᾶλλον ἅπαντα ξυνέχοντα. Verba igitur ὡς ἀληθῶς (quae Stallb. connectebat cum vv. οὐδὲν οἴονται: *revera pro nihilo habent*) cohaerent cum δέον et ξυνέχον. Vox τὸ ἀγαθὸν (Φ Gs τἀγαθὸν, quod Bekk. et Stallb. receperunt) nihil videtur aliud esse quam interpretatio verbi δέον (*ligans* s. *vinciens*, quippe a δέω ductum). Cratyl. 419. A: ἀλλὰ δέον καὶ ὠφέλιμον καὶ λυσιτελοῦν καὶ κερδαλέον καὶ ἀγαθὸν καὶ συμφέρον καὶ εὔπορον τὸ αὐτὸ φαίνεται ἑτέροις ὀνόμασι σημαῖνον. Diog. L. VII, 99: πᾶν δὲ ἀγαθὸν συμφέρον εἶναι καὶ δέον καὶ λυσιτελές cet. Coniungendae igitur sunt scripturae librorum Vat. et Fl. d. τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς δέον ταῦτα καὶ ξυνέχον et volg.: ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν, quemadmodum in libro Par. copulatae reperiuntur. Atque hoc Fic. quoque sequutus est vertens: *ipsum autem* (ut legisse videatur τὸ δὲ pro καὶ) *bonum atque decens connectere atque continere revera nihil existimant.* V. καὶ ξυνέχειν om. ΑΕJ, in Florr. b. i. superscr. Tub. Aug. συνέχειν. Pro ξυνδεῖν Φ σχοπεῖν. Tum τῆς ante τοιαύτης addunt ΑΦGs Venett. a. b. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Zitt. Bas. 2. et corr. ΓΕ. In ΓΑCEHJL Florr. c. i. m. Par. Aug. et pr. Fl. a. τῆς αὐτῆς. Recte τῆς τοιαύτης Heind. iam dederat. Tum ἔχει Cl. cum Bekk. libris (praeter Π, in quo ἔχειν exstat), Florr. d. i. Tub. Aug. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. pro volg. ἔχῃ. Illud Fisch. iam dederat. Dein οὐτ' αὐτὸς pro οὔτ' ἄν αὐτὸς Cl. ΓΔΞΠ YΦCGHLs Ven. a. Florr. a. b. c. d. m. Tub. Aug. Zitt.; part. ἄν recte iam Heind. induxerat. Δς Ven. b. Florr. d. i. et Aug. οἷός τ' ἐγ. —

τὸν δεύτερον πλοῦν] Proverbium hoc a nautis ductum qui vento deficiente secundo remis navem impellunt. Eustath. in Odyss. β. p. 1453: δεύτερος πλοῦς λέγεται, ὅτε ἀποτυχών τις οὐρίου κώπαις πλέει. V. Schol. ad h. l. p. 381. Bekk. Gatak. ad M. Anton. IX, 2. p. 263. sq. Ruhnk.

ad h. l. ap. Wytt. Transfertur autem haec loquutio non tam ad eos qui „aliqua re primo infeliciter tractata, demno eam aggrediuntur“ (ut Stallb. potuit), quam ad eos qui, si unum assequi non possunt, alterum idque secundum ac proximum appetunt vel tentant. Graeco vernacula fere haec respondent: *das nächste wählen, das nächste Mittel ergreifen, den zweiten Weg einschlagen* al. Quocirca δεύτερος πλοῦς est simpliciter quoque *secundum* vel *proximum*, ut Phil. 19. C: Ἀλλὰ καλὸν μὲν τὸ ξύμπαντα γιγνώσκειν τῷ σώφρονι, δεύτερος δ' εἶναι πλοῦς δοκεῖ μὴ λανθάνειν αὐτὸν αὑτόν. Polit. 300. C: διὰ τοῦτα δὴ τοῖς περὶ ὁτιοῦν νόμους καὶ ξυγγράμματα τιθεμένοις δεύτερος πλοῦς τὸ παρὰ ταῦτα μήτε ἕνα μήτε πλῆθος μηδὲν μηδέποτε ἐᾶν δρᾶν μηδ' ὁτιοῦν. *Aristot.* Ethic. Nic. II. 9. 4: Ἐπεὶ οὖν τοῦ μέσου τυγεῖν ἄκρως χαλεπόν, κατὰ τὸν δεύτερον, φασί, πλοῦν τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν. Cf. eiusd. Polit. III, 9. (III. 8. §. 6. Schneid.) al. — ᾖ πεπραγμ.] Sic ΓΑΠΦCEH JLs Flort. a. b. i. m. Par. Vindd. 3. 8. et a in. sec. Ven. b.; idem sibi volt ᾖ in Cl. et Vind. 1.; Cl. ᾖν, et in marg. ἐν ἄλλῳ ᾖ πεπραγμάτευται (sic Vind. 1., Vind. 3. πεπραγματεῦσθαι). Atque hoc ᾖ pro volg. ἦν receperunt Heind. Beck. Bekk. et Stallbaum.; contra ἦν tuebatur Fisch., qui annotat: „paullo insolentior est structura verborum τὸν δεύτερον πλοῦν — ἐπίδειξιν ποιήσωμαι. Sed ratio eius in eo quaeri debet, quia ἐπίδειξιν ποιήσωμαι idem valet quod ἐπιδείξωμαι, ut C. 49. [100. B.] ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος ὃ πεπραγμάτευμαι.“ Similiter *Herm.* ad Vig. p. 760. ed. III. „Nihil integrius isto loco qui est p. 99. D. Nam ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι dictum pro ἐπιδείξασθαι, ideoque cumaccusativo constructum est,“ et *Matth.* Gr. p. 776. Attamen ᾖ pro ἦν ut scribamus postulat fere librorum et plurimorum et optimorum consensus; idemque Aristippo suffragante (etiam interpr. Sicula ap. Wytt. habet *qualiter*) coniecerat Forst. et commendaverat Wytt. Quocirca recte hoc dederunt Heind. Beck. Bekk. et Stallb. Fic. ita vertit ac si neque ἦν neque ᾖ legisset: *secundam navigationem ad causam investigandam molitus sum, visne o Cebes hanc tibi a me demonstrari?* Quod quidem Koehler. et Zenn. adduxerat ut pron. inducto post v. πεπραγμάτευμαι opinarentur notam puncti ponendam esse. Heusd. vero Spec. cr. p. 22. τὸν δεύτερον πλοῦν mutari iubebat in τοῦ δευτέρου πλοῦ. Fisch. dubitabat an recte diceretur πραγματεύεσθαι πλοῦν. Beck.: „πραγματεύεσθαι πλοῦν, quia hoc tropicum est, dici potuit.“ Etenim πραγματεύεσθαι,

sedulo aliquid agere et in universum *agere* (*etwas betreiben, mit etwas umgehen*), est etiam *efficere studere*, igitur *conari, tentare*. Quocirca vertere possis: *wie ich die zweite Fahrt nach der Erforschung der Ursache versucht* s. *unternommen habe*. Tum Cl. *ΓΔΦCHJL* Ven. b. Florr. i. d. m. Tub. Aug. Ald. Bass. 1. 2. ποιήσομαι, quod tueri conabatur *Werfer*. Act. Phil. Monacc. I, 2. p. 234. Cf. *Stallb.* ad Phileb. p. 77. *Matth.* Gr. p. 986. et *Lobeck.* ad Phryn. p. 735. Distinguendi, ni fallor, loci sunt, ubi futurum vi deliberandi positum est, (ut οὐκ ἔγω ὅ τι χρήσομαι, proprie: *was ich thun werde*, h. e., *was ich thun soll*. V. ad Protag. p. 128. sq.) et ii quibus βούλει praecedit; his enim scriptores vetustiores coniunctivum ponunt (v. *Lobeck.* l. l.). Recte igitur mihi videntur Forst. Fisch. Heind. Beck. Wytt. Bekk. et Stallb. Stephanum sequuti esse qui ποιήσωμαι correxit. Dein οὖν om. ΦGs. H ὡς, superscr. ὃς, Δ σκοπῶν ζητῶν δεῖν. J εὐλαβηθέντα, superscr. ἦναι, et Γ ἐκλιπόντα. — σκοπούμενοι] Volgo σκοπούμενοι πάσχουσιν; posterius autem om. Y Ven. a. Tub. Zitt. et a pr. m. Cl. ΞΠ, quos sequuti sunt Bekk. et Stallb. Eadem imagine usi sunt *Plut.* de poët. aud. 36. E. *Them.* Orat. IV. p. 52. B. *Jambl.* vit. Pyth. §. 67. al. Wytt.: „Caeterum pro σκοπούμενοι, quod in omnibus libris est, magis feram σκοτούμενοι, de quo verbum feci in Bibl. Cr. P. VI., p. 111." Huic σκοτούμενοι autem adversantur fere sqq.: διαφθείρονται γάρ που ἔνιοι τὰ ὄμματα. V. θεωρεῖν est *intueri*, σκοπεῖσθαι vero *contemplari, perscrutari* (illud vern. *in die Sonne sehen*, hoc: *die Sonne betrachten*). Γ ἔνιοι. τὰ ὄμματα διαφθείρονται γάρ που ἰών. ΔCGHs Ven. b. Florr. a. c. d. in. Par. et corr. Cl. Π pro ἔνιοι τὰ habent ἐνίοτε. Tum ἐν om. ΦL. Dein ἤ τινι pro ἢ ἔν τινι Cl. ΑΞΠΥΦGs Ven. a. Fl. d. Tub. Zitt., quod recentiores rite sequuti sunt. —

τοιοῦτον] G a pr. m. τοιοῦτο, de quo v. ad Protag. p. 43. et Phaedr. p. 398. Tum *Fisch.*: „Τὴν ψυχὴν τυφλοῦσθαι dicitur is cuius acies mentis praestringitur, ut nihil videat, nihil intellegat: ut διαφθείρεσθαι τὰ ὄμματα is cuius oculorum acies ita praestringitur, ut cernere non possint." Fl. m. ἑκάστην pro ἑκάστῃ. H Aug. δέ μοι. Dein εἰς τοὺς λόγ. om. G *Fisch.*: „οἱ λόγοι sunt αἱ ὑποθέσεις, αἱ ἀρχαί [vid. c. 49. p. 100. B. sq.], ea quae sumuntur ut vera, ut collegantur inde ea quae vel ipse cognoscere vel docere alios velis. Socrates sic mox interpretatur." Sq. τῶν ὄντων τὴν ἀλήθειαν Stallb. interpretatur *rerum vim* et *naturam*, provocans ad ea quae posuit ad Phileb. p. 151. Immo

est i. q. τὰ ὡς ἀληθῶς ὄντα, v. ad Gorg. p. 483. E. Fl. d. τῶν λόγων τὴν ἀλήθειαν. Tum ᾧ εἰκάζω pro ὡς εἰκάζω pr. G et marg. Cl. In Zitt. ᾧ ὡς εἰκάζω. Sensus est: *fortasse quodammodo non congruit cum eo quocum comparo* s. *comparavi*, h. e., *cum ea qua usus sum similitudine* s. *imagine*, h. e., falsa fortasse usus sum similitudine, dum rerum perscrutationem per rationes comparavi cum solis spectatione in aqua vel tali re, siquidem illi qui solem in aqua spectant non ipsum solem, sed tantum eius imaginem cernunt, contra ii qui res per rationes perscrutantur (h. e., qui *νοούμενα*, non *φαινόμενα* intuentur), non imagines cernunt, sed veram rerum naturam cognoscunt. Subiectum verbi ἔοικεν tertia est quae dicitur persona (*es*, int. τὸ ἐν τοῖς λόγοις σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα). V. ad Protag. p. 29. sq. Schleierm. (vertens: *Doch vielleicht ähnelt das Bild auf gewisse Weise nicht so, wie ich es aufgestellt habe*) v. ἔοικεν ad similitudinem retulit. —

ξυγχωρῶ) Sic Cl. ΞYL Ven. a. Zitt. pro *συγχωρῶ*. 100
Tum volgo ἐν τ. λόγοις; τοῖς om. ΓΔΛΦCEGHJL s Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Aug., quod vide ne praestet. L λόγῳ et J σκοποῦντα. Dein ἐν τοῖς ante ἔργοις om. ΔΦ ς, τοῖς ΓΔΛCEGHJL Florr. b. c. d. i. m. Flor. Aug. Sic Gorg. 461. D: καὶ ἐν ἔργοις καὶ ἐν λόγοις. Polit. III, 396. A: καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις; ib. ἐν λόγοις οὐδ' ἐν ἔργοις. Ceterum vv. τὸν ἐν ἔργοις τὰ ὄντα σκοπούμενον non eum significant qui ex effectis alicuius rei naturam et causam cognoscere instituit, ut Fisch. interpretatur, neque eum qui ex effectis sensuumque ope eam cognoscere studet, ut Stallb. accepit, sed eum qui res ipsas quales in rerum natura sunt sensibusque nostris percipiuntur, perscrutatur; nam quia hae res imagines sunt idearum, recte ponit Socrates qui res ipsas s. sub sensus cadentes spectet, eum multo magis imagines spectare, quam qui eas ἐν λόγοις (h. e., rationum et idearum ope quas sumat) contempletur.

P. 576. ὃν ἄν κρίνω] ὃν om. pr. Π. Dein L. λαμπρότερον, Fl. m. et Aug. δοκεῖ. Tum ξυμφωνεῖν pro volg. συμφωνεῖν Cl. ΞY Ven. a. Zitt. Pro ὄντα L εἶναι. V. καὶ περὶ αἰτίας — ἔφη ὁ Κ. leguntur ap. Stob. Ecl. ph. I. p. 99. Tum περὶ ante τ. ἄλλ. ξ. om. ΔΦGJs Fl. d. Tub. Etiam in Cl. περὶ punctis notatum. Post ἁπάντων in Cl. ΔΞYΦGs Fl. d. Tub. ὄντων et in Π a rc. m. additur τῶν ὄντων (quod ex illo ὄντων restituendum esse Heind. suspicabatur). Fic. quoque simpliciter vertit: *Idque ago et circa rerum causas et circa reliqua omnia.* Pro ἁπάντων Stob.

πάντων. Tum pro δέ σοι H δέοι, J σαφέστατα. Ven. i. Fl. d. Tub. et Aug. Δία pro Δί'; quot sequuti sunt Fisch. et Stallb. Tum οὐ ante σφόδρα om. Δ. Pro ὧδε λέγω Zitt. ὡς δὲ λέγω ὧδε λέγω. Vat. Fl. d. ὅ γε pro ὧδε, unde suspicetur fortasse quispiam scribendum esse ὅ τι λέγω: *quod dico, id non novi aliquid est, sed hoc ipsum quod semper a me positum est.* Attamen recte habet ὧδε, i. q. τόδε (v. ad p. 79. E.). Dein sic distingui oportet, ut Heind. fecit: ὧδε λέγω, οὐδὲν καινόν (volgo enim scribitur ὧδε λέγω οὐδὲν καινόν). Adiuncta sunt enim verba οὐδὲν καινόν explicationis causa (v. ad Protag. p. 185.), ut verti possit: *hoc dico, quod quidem non novi quid est, sed hoc quod quum in aliis sermonibus tum in disputatione superiore* (p. 76. D. sq. 78. C. sq.) *semper posui.* Similiter 115. B: Ἅπερ ἀεὶ λέγω, ὦ Κρίτων, οὐδὲν καινότερον. —

ἀεὶ καὶ] *II* Tub. et pr. Cl. pro volg. ἀεί τε. L ἀεί τοι. B Mox καὶ ante ἐν om. pr. Γ. Pro παρεληλυθότι Φ παρόντι, C Fl. d. οὐδέ, Ambr. s. ἐπέπαυμαι. Tum γὰρ om. ΓΛΦC EHJL Florr. a. b. c. d. i. m. Par. et Aug. Fic.: *Pergo iam igitur demonstrare tibi causae speciem quam continue pertractavi.* Partic. ἐπιχειρῶν male Fisch. pro forma futuri contracta habebat. *Wytt.* annotavit: „Ne quis forte desideret ἐπιχειρήσων; quod in hac forma constans est usus futuri, v. c. ἔρχομαι λέξων, et passim apud Herod., ut notavit Poll. in Lex. Ion. v. ἔρχομαι, ratio est in ipso verbo ἐπιχειρεῖν, quod per se habet vim futuri." Etenim ἐπιχειρῶν ἐπιδείξασθαι est i. q. ἐπιδειξόμενος. Cf. *Matth.* Gr. p. 1106. Pro ὃ ΔΦG: Fl. d. ὅπερ. Dein πολυθρύλητα Cl. ΔΥGII, quod rite Bekk. recepit pro volg. πολυθρύλλητα (Aug. πολλυθρύλλητα, Zitt. πολυθρύλητα). De v. θρυλεῖν v. *Schaef.* ad Dion. H. de comp. verb. p. 122. et *Buttm.* ad Demosth. in Mid. p. 88. *Fisch.* interpretatur: *pervulgata, ea quae sunt in ore et sermonibus omnium.* Tum L ἔρχομαι. Ambr. s. ὑπ'. J καλόν. De re ipsa v. *Aristot.* de gener. et corrupt. II, 9. Metaph. I, 7., XII, 5. *Cicer.* Verr. III, 94: *do hoc vobis et concedo esse multos.* Dein L ἐλπίσω. Pro σοι ΓΛEHJ Florr. b. i. Aug. σε. Dein τήν τε αἰτίαν pro simplici τὴν αἰτίαν ΔΦG, quos sequutus etiam Stallb. Cf. ad Protag. p. 97. sq. —

ὡς διδόντος σοι] int. ἐμοῦ (v. ad Phaedr. p. 270.): *ponens* s. *existimans me tibi hoc concedere* (v. *Matth.* Gr. p. 1120. sq.). Sqq. οὔκ ἂν φθάνοις περαίνων est id fere quod πέραινε: *conclude* s. *collige* (int. ista quae demonstraturus es). Etenim φθάνειν, *antevertere, priorem aliquid facere* (v. *Xenoph.* Mem. Socr. II, 3. 14.) etiam *ante omnia,*

igitur *statim* vel *quam maxime aliquid agere*, a Graecis cum participio alius verbi ita coniungitur ut in patrio sermone modo voce *vor allem*, modo *auf der Stelle* vel *sogleich*, modo etiam imperativa oratione (v. c. *so mache nur*) reddi possit. Οὐκ ἂν φθάνοις v. c. τοῦτο ποιῶν proprie est interrogantis (*nonne ante omnia vel statim hoc facies?* Sic enim optativus cum partt. οὐκ ἄν in interrogatione ponitur, v. *Matth.* Gr. p. 978.); interrogatione autem Graeci urbani utuntur ubi nos imperativum frequentamus (v. c. οὐ περιμενεῖς; nos: *so bleibe doch*, v. ad Protag. p. 18.). Et sicut sermo graecus plures orationis conformationes per se interrogativas ita ad se vindicavit ut eis etiam in affirmatione et extra interrogationem uteretur (velut οὔκουν, ἆρ' οὖν al., v. *Herm.* ad Sophocl. Antig. p. 73. ed. Erf.), sic etiam οὐκ ἂν φθάνοις, οὐκ ἂν φθάνοιτε al. cum participio ita ponuntur, ut etiam simplici imperativo exprimi possint; atque pristina interrogationis significatio (*nonne statim — ?*) ita obscurata est, ut etiam prima verbi persona ita poneretur, velut Conv. 214. E: Οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβ., ubi e praegressis κελεύω λέγειν peti oportet participium λέγων (vern. *So werde ich reden*). Euthyd. 272. D: Οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων (*so höre*. Heind. interpretatur *iamiam audies*). Conviv. 185. E: Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων (vern. *So rede nur*). H. l. equidem verterim: *Ich gebe es dir zu*, *erwiderte Kebes; mache nur und führe es aus*. *Herm.* ad Viger. p. 764. sub verbo φθάνειν cessandi et omittendi subiectam esse sententiam existimabat. Cf. *Matth.* Gr. p. 1083. sq. In *Notic. d. Manuscr. d. l. Bibl. impér.* T. IX. P. II. p. 190. vertitur: *Quoniam id ego tibi do, statim collige ex eo cetera.* — ἐκείνοις] „ea, quae deinceps sequuntur, τὰ ἑξόμενα ἐκείνων." *Fisch.* Τὰ ἑξῆς sunt Latin. *consequentia*, ut Cratyl. 399. D. 420. D. al. Cf. *Matth.* Gr. p. 738. Tum σοι om. J, Ven. b. ὡς pro ὥσπερ. Ven. a. εἴτί ἐστιν V. καλὸν — ἄλλο om. *Δ*, vv. πλὴν αὐτὸ τὸ καλὸν om. Cl. *Π* et Aug. Pro πλὴν G παρὰ. Tum οὐδὲ δι' ἓν ἄλλο est i. q. δι' οὐδὲν ἄλλο. Phavor. οὐδὲ ἓν ἀντὶ τοῦ οὐδὲν Ἀττικῶν ἐστί. Cf. *Matth.* Gr. p. 261. Commode Stallb. attulit *Xenoph.* Cyr. II, 1. 8: ὅτι οὐδὲ δι' ἓν ἄλλο τρέφονται ἢ ὅπως cet. Dein Aug. πάντη δὴ Cl. Ven. b. Florr. a. c. i. m. Tub. et Aug. οὕτως pro οὕτω. V. ad Protag. p. 66. Tum ξυγχωρεῖς pro volg. συγχ. Cl. ΓΞΥL Ven. a. Aug. Zitt. Dein Zitt. τοιάδε αἰτία. Mox ξυγχωρῶ pro συγχ. ΓΞΥ. — τὰς σοφὰς ταύτας] *argutas istas*. De σοφός et σοφία v. ad p. 96. A. *Π* a pr. m. ταῦτα. Florr. b. c. d. i. m. Tub. Aug.

γινώσκειν. Vat. ἐάν τίς τι (τί a rc. m.). Tum ὅτι ante τ. χρῶμα om. Π et Tub.; in Cl. superscr. —

ἔχον] repetendum e praegr. ἐστὶ (de ἔχον ἐστίν, i. q. D ἔχει, v. ad Phaedr. p. 435.); atque solet ἐστί praegresso simplex poni participium, velut Soph. 229. D: εἰ ἄτομον ἦν ἐστὶ πᾶν ἢ ἄρα τινὰ ἔχον διαίρεσιν ἀξίαν ἐπωνυμίας. Polit. 305. C. al. ΔΦGs Fl. d. ἢ ὅτι σχῆμα. Tum ἤ om. Γa pr. m. Sqq. ταράττομαι γ. ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι valent *in reliquis omnibus haereo s. si quis alias affert rationes, perturbor ita ut nihil comprehendam.* — ἀτέχνως] i. q. ἄτεν τέχνης, vern. *kunstlos.* Sic pro volg. ἀτεχνῶς ΞΥCG Ven. a. Florr. d. m. Vind. 1. corr. ΓΔ et Vat. a m. sec.; idque Heind. iam correxerat. Fic.: *Id vero unum simpliciter atque procul dubio et forte iam inepte penes me teneo.* Dein Ambr. s. εὐήθες pro εὐήθως (*stulte*, stolide). ΔΦG Fl. d. ἢ ἡ ἐκείνου, quos sequutus est Stallb. ΔEJ Ald. Bass. 1. 2. δὴ pro δὲ. — προσγενομένη] Sic libri et scripti et emissi praeter ΦCs, qui habent προσγινομένη (Florr. a. c. m. Par. προσγιγνομένη) et Δ, qui scribit προσγινόμενον (Stallb. auctore προσγινομένου). Ald. Bas. 1. παρουσία — κοινωνία — προσγενομένη. Offenderunt viri docti in part. προσγενομένη cohaerente cum nom. κοινωνία vel παρουσία. Et Heind. quidem: „Nam pulchrum illud, inquit, recte παρουσία vel κοινωνία προσγενέσθαι diceretur; παρουσία vel κοινωνία qui, quaeso, dici ipsa queat προσγενέσθαι? Quod autem primo quidem obtutu vocabulum aliquod post προσγενομένη excidisse videtur —: aptum h. l. huiusmodi vocabulum excogitent alii; ego, quale inferri potuerit, non exputo, omninoque sine melioribus libris certi in his quicquam posse reperiri despero." Quod Heind. desideraverat, id *Creuzer.* ad Plotin. p. 179. reperisse videbatur; scribi enim iubebat προσγινομένη ξυγγένεια. Neque tamen ξυγγένεια (*cognatio*) cum προσγενομένη congrueret; immo partic. προσγενομένη, quod ad pulchrum ipsum refertur, respuit substantivum; quod facile intelligetur, si verba sic resolveris ac verteris: *nichts anderes macht es schön, als jenes Schöne* (das *Schöne an sich*), *es mag nun in ihm gegenwärtig seyn, oder in Gemeinschaft mit ihm stehen, oder auf was immer für eine Weise ihm beiwohnen.* *Wytt.*: „In voce προσγενομένη consentiunt omnes libri; ideoque non sollicitandum; quamquam ex Platonis consuetudine quis in tali compositione προσιγόρευομένη exspectaverit." Idem legendum esse Stallb. arbitrabatur interpretatus: *nihil aliud reddere illud pulchrum, nisi ipsius pulchritudinis sive praesentia sive communio sive quocumque alio nomine appelletur.* Neque vero de appellandi

modo h. l. agitur, sed de ratione qua species (ideae) cum rebus sub sensus cadentibus coniunctae sint, de quo quidem loco quaestio habetur Parm. 131. E: *Τίνα οὖν τρόπον — τῶν εἰδῶν σοι τἆλλα μεταλήψεται; Aristot.* Metaph. I, 6: *τὴν μέντοι γε μέθεξιν — ἥτις ἂν εἴη, τῶν εἰδῶν, ἀφεῖσαν ἐν κοινῷ ζητεῖν.* Quocirca sequitur: *οὐ γὰρ ἔτι τοῦτο διισχυρίζομαι.* Partic. igitur *προσγενομένη*, si sensum spectas, non potest nisi ad *ἐκείνου τοῦ καλοῦ* referri; quocirca erunt fortasse qui cum Fl. d. *προσγινομένου* vel cum *Δ προσγιγνόμενον* (amicus Heindorfii reponi volebat *προσγενόμενον*) scribi malint (Stallb. Var. Lectt. p. 203. *προσγιγνόμενον* pro vero habebat). Denique *Fisch.*: „aut εἴτε ante ὅπῃ inducendum videbatur, ut *προσγενομένη* referretur ad *κοινωνία*, aut, servata illa particula, dicendum Platonem *προσγενομένη* scripsisse pro *προσγενόμενον*, quasi pro *τοῦ καλοῦ* ante scripsisset *τῆς ἰδέας τοῦ καλοῦ*, ita ut *προσγενομένη* dictum esset pro *προσγένηται*, hoc sensu: *sive quacumque etiam alia ratione* et *modo notio pulchri rei pulchrae adsit.*“ Immo partic. *προσγενομένη*, licet sensu refertur ad *ἐκείνου τοῦ καλοῦ*, tamen substantivorum proxime praegressorum *παρουσία* et *κοινωνία* genus et casum sequitur, v. ad Phaedr. p. 432. Ceterum particulae *ὅπῃ* et *ὅπως* frequenter nectuntur, ut Polit. X. 612. A. Legg. VIII. 834. E. al. Cf. *Iacobs.* ad Philostr. Imagg. p. 635. sq. Tum *τῷ* ante *καλῷ* om. Zitt. Sq. *πάντα* om. Tub., Cl. in marg. habet. V. *γίγνεται* abest a *ΓΔΛCE HJLs* Florr. a. b. c. d. i. m. et pr. Cl. G, *γίγνεται καλὰ* om. *Φs*. Dein *Δ* Fl. d. *ἀσφαλέστερον*. *ΓΛCEHJL* Florr. a. b. c. m. Par. Aug. *ἀποκρίνεσθαι*, quod Bekk. recepit. Aoristus rei magis convenire videbatur Stallbaumio. V. seqq. et nostra ad Protag. p. 14. Sqq. *καὶ ἄλλῳ — ἀποκρίνασθαι* om. L. Dein *τούτου ἐχόμενος* nostrum est *mich daran haltend*, ut 101. D: *ἐχόμενος ἐκείνου τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς ὑποθέσεως.* Sophist. 264. E. Pol. III. 396. C. VI. 511. B. bis. Legg. V. 739. E. al. Cf. interpp. ad Arist. Plut. v. 101. Tum *ἡγοῦμαι* om. *ΔCHJ* Florr. a. b. c. Par. et pr. E Fl. i. — *πεσεῖν*] „*lapsurum, erraturum esse.* Usus est Plato hoc verbo, ut referretur ad v. *ἔχεσθαι*, quod proprie de iis ponitur qui aliquid attinent: *sich an etwas halten.*“ *Fisch.*

P. 578. *ὁτῳοῦν ἄλλῳ*] *Δ* Fl. d. *ἄλλῳ ὁτῳοῦν*. Pro aor. *ἀποκρίνασθαι* EJ et Fl. b. *ἀποκρίνεσθαι*, quod hic quoque Bekk. reposuit. V. supra posita. Tum *γίγνεται* om. *H*. et a pr. m. Cl. In *ΔGs* Fl. d. *τὰ καλὰ καλὰ γίγνεται*. Ald. Bas. 1. Steph. Forst. cum Vat. Venett. a. b. et Zitt. *ἢ οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ*. Quod verum est *ἦ οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ* Fisch.

iam e Bas. 2. receperat. — *μεγέθει*] *magnitudine*, est, ut supra *τῷ καλῷ*, eo quod in magnitudine partem habent s. magni notioni in mente nostra consignatae respondent. Verba *Δοκεῖ. Καὶ — ἀποδέχοιο* om. Fl. c. a pr. m. Dein *ἐλάττω* ab Aug. abest, *Φs ἐλάττονα*. Ald. Bas. 1. *ἄν ἄρα ἄν*, Steph. *σὺ ἄν ἄρα*, Bas. 2. vero cum *ΓΔΛΦCEHJLs* Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Aug. et rc. *Ξ σὺ ἄρα ἄν*, quod recte sequuti sunt Heind. Bekk. (qui scripsit *ἄρ' ἄν*) et Stallb. *ΠΥG* Tub. et pr. *Ξ* om. *ἄν*. — *τῇ κεφαλῇ*] Cf. p. 96. E. Ceterum Stallb. annotavit: „non significat: *um den Kopf grösser*, sed potius: *vermöge des Kopfs*." Immo ad sensum nihil differt inter hoc et illud, velut p. 101. B: *τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου ἡμίσει μεῖζον εἶναι* (*um die Hälfte grösser*) est idem atque id quod p. 96. E. sic exprimitur: *διὰ τὸ ἡμίσου αὐτοῦ ὑπερέχειν*. Quocirca sequitur *οὐδενὶ ἄλλῳ μεῖζον ἢ μεγέθει, καὶ διὰ τοῦτο μεῖζον, διὰ τὸ μέγεθος*. 101. B: *πλήθει καὶ διὰ τὸ πλῆθος*. Id videlicet quo quid altero maius esse dicitur, pro ipsa causa habetur cur alterum superet. Aug. *μείζων* pro *μεῖζω*. —

διαμαρτύροιο] J *διαμαρτυροῖο*, H *διαμαρτυροῖς*. Dein *τὸ μὲν ΔΦs* Fl. d. et rc. *Π*; a reliquis libris abest part. *μὲν*. Pro *μεγέθει* L *μέγα*. Post *ἄλλῳ* v. *ἔλαττον* om. *ΓΔCHJL* Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug. et pr. E. Dein Ambr. s. *μή τέ σοι*. Pron. *σοι* in Ven. b. superscr. Pro vulg. *ἀπαντήσοι* Cl. Venett. a. b. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. Zitt. et Bekk. libri (excepto E qui habet *ἀπαντήσοι*) *ἀπαντήσῃ*. Verba proprie hoc sonant: *ne quae contraria oratio tibi occurrat*, h. e., *ne in repugnantiam incurras* s. *ne tibi accidat ut pugnantia loquare*. Etenim *λόγος*, tamquam persona, ipse dicitur *ἀπαντᾶν*, *obviam fieri* s. *occurrere*. Stallb. minus recte, opinor, interpretabatur: „*ne quae contraria ratio tibi occurrat*, h. e., *ab aliquo afferatur*. Ut si quis quaerat, num aliquis maior sit altero, quod capite maior sit, et tu id affirmes; possit alter colligere captiose, maius aliquid fieri re parva, veluti capite." Immo hoc non ab altero demum colligitur, sed repugnantia, quam Socrates significat, in hoc ipso inest si quis dicat alterum altero maiorem vel minorem esse capite, h. e., eandem esse et magnitudinis et parvitatis causam, velut caput, et rem parvam, sicut caput, esse magnitudinis causam. Cf. 97. A. B. Tum *εἶναι* om. *ΔEJ* Florr. b. i. In Tub. *φῇς μείζονά τινα*. Tum *μὲν* om. a pr. m. G. — *σμικρᾷ οὔσῃ*] Steph. in marg. „Vel *Capite, quod parvum sit, maiorem*: id est, parvum alioqui hominem maiorem esse capite quam sit aliquis alius." Immo vero par-

vitas non refertur ad hominem quemquam, sed ad caput, quod, licet parvum sit cum toto corpore collatum, tamen magnitudinis dicitur causa esse. —

τέρας] Ald. ἑτέρας, quod Cornar. iam Ecl. in Plat. p. 10. correxerat. Ceterum τέρας, ut Latin. *monstrum* (*unde monstra dicere, narrare* al.), in eo ponitur quod mirabile vel incredibile est; unde dialectici hac voce designant admirabilia (παράδοξα), pugnantia vel ea quae fieri non possunt. Sic Theaet. 163. D: τέρας γὰρ ἂν εἴη ὃ λέγεις. Ib. 164. B. 188. C. Parm. 129. B. Phil. 14. E. Euthyd. 296. C. Men. 91. D. Hipp. mai. 283. C. 300. E. Tum *Π* et Tub. τῷ σμικρῷ. Τὸ — εἶναι est i. q. ὅτι — ἐστί. V. haec καὶ τοῦτο δὴ τέρας εἶναι adiunguntur perinde ac si verbum cogitandi vel arbitrandi (quod in verbo timendi, φοβούμενος, involutum est, siquidem timor quoque cogitatione continetur) praecesserit. Dein pro μέγαν ΦJ μέγα. Pro εἶναι ΓΦEG HJL Florr. b. c. i. et Aug. εἰδέναι. Dein ΑCEHJ Florr. a. b. c. i. m. Par. δυεῖν, quod Bekk. et Stallb. receperunt; idem suo Marte Fisch. dederat. Cf. *Matth.* Gr. p. 262. In seqq. v. sic cohaerent: καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν (διὰ τὸ δυοῖν πλείω εἶναι) ὑπερβάλλειν, ἀλλὰ μὴ πλήθει καὶ διὰ τὸ πλῆθος. V. φοβοῖο ἄν λέγειν cum superioribus Οὐκοῦν τὰ δέκα — πλείω εἶναι cohaerent. Male igitur Stallb. annotat: „Post ἀλλὰ μή int. φοβοῖο ἄν." Sqq. καὶ τὸ δίπηχυ cet. Wytt. opinabatur Priscian. laudare XVIII. p. 1211. Putsch. „Attici ὑπερέχει τοῦδε καὶ τάνδε. Πλάτων περὶ ψυχῆς· καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου μεῖζον εἴη, ἅμα τῷ ἡμίσει αὐτοῦ ὑπερέχειν." Sed respexit Grammaticus locum superiorem p. 96. E., ex quo corrigendum εἶναι διὰ τὸ ἡμίσει αὐτοῦ ὑπερέχειν. — ὁ αὐτὸς γάρ που φόβος] „*idem, credo, tibi timendum esset*, nempe ne tibi occurreret ratio contraria, quae repugnaret responsioni tuae, quae responsionem tuam ostenderet esse absurdam." *Fisch.* Ambr. s. et Tub. γ'. Tum ΓΥΞ Ven. a. Zitt. Τί δαί; quod Bekk. recepit. Idem suo Marte Fisch. dederat. L δή pro δέ. — τὴν πρόσθεσιν] Cf. supra 96. E. sq. Tum pro σχισθέντος Cl. cum Bekk. libris, Florr. a. b. c. d. i. m. Venett. a. b. Par. Tub. Aug. et Bas. 2. διασχισθέντος, ut supra 97. A: ἐάν τις ἓν διασχίσῃ — ἡ σχίσις. Recte hoc Fisch. iam reposuerat. —

μέγα] Cl. *ΠΥ* Tub. Zitt. μεγάλα, Vat. μέγαν. Ceterum μέγα (ut in μέγα λέγειν), *voce magna*, est *voce contenta* s. *clare* (germ. *laut*), et βοῦν Latin. *clamare* et *clamitare*, est *pronuntiare* s. *declarare*. L βιάης, H βόης. Pro οἶσθα Cl. ΑΞΠΥΦGs Ven. a. Fl. d. Tub. Zitt. Bas. 2. οἰόμεθα.

Vat. Fl. d. *γίγνεσθαι ἕκαστον*. Partic. *μετασχὸν* solvi potest partic. *ita ut* vel *eo quod*, v. *Matth.* Gr. p. 1115. Sq. *τῆς ἰδίας οὐσίας ἑκάστου* est i. q. *τῆς ἰδέας ἑκάστου* s. *ἑκάστης*. Recte *Fisch.*: „prius *ἕκαστον* intelligi debet de rebus quae sunt extra mentem, posterius de rebus, quarum notiones natura impressae sunt in mente: et quae in hac notione cuiusque rei semper sunt, ea dicuntur *ἰδία οὐσία, vis et natura, ἑκάστου*." V. *ἑκάστου* om. pr. G. — *μετάσχῃ*] Sic *ΓΛΞ* YGHLs Ven. a. Florr. b. c. i. Par. Aug. Zitt. pro *μετάσχοι*, quod male Fisch. tuebatur consequutionem temporum arbitrans id postulare. Atque *Matth.* quoque Gr. p. 1026. sequntum esse *μετάσχοι* (vertentem: *wissen sie auch theilhaftig seyn mag*) est quod mirere, siquidem Heind. recte iam iudicaverat *ἂν* ad *οὖ* pertinere, non ad subsequens verbum (quocirca non potest nisi coniunctivus sequi). Sensus est, ut patrio utamur sermone: *Du wissest nicht, wie ein jedes auf eine andere Weise werde, als so, dass es an der eigenthümlichen Wesenheit eines jeden Theil nehme, woran es eben Theil nehme.* De re, v. *Aristot.* de gener. et corr. II, 9. Metaph. I, 7. II, 5. X, 5. — *ἐν τούτοις*] Fic. et Corn. vertunt: *in his*, Serran. *adeo*. Ac sane sic accipi potest *ἐν τούτοις*, ut sit vernaculum *demnach*; alias sonat *tum*, ut Tim. 42. C: *μὴ πανόμενος δὲ ἐν τούτοις ἔτι τῆς κακίας*. Conv. 220. B: *οὗτος δ' ἐν τούτοις ἐξήει ἔχων ἱμάτιον* al.; *ἐν* enim significatione praepositionis *secundum* frequentatur (ut Legg. IX. 874. C: *ἔστω καθαρὸς ἐν τῷ νόμῳ*. Cf. IX. 857. C. 877. E. XI. 917. B. al. Adde *Matth.* Gr. p. 1140.). Quamquam referri etiam potest ad ea quae supra posita sunt: *ἑνὶ ἑνὸς προστεθέντος*, ut sit vern. *hier.* Sic Phileb. 48. A: *τὴν δ' ἐν ταῖς κωμῳδίαις διάθεσιν ἡμῶν τῆς ψυχῆς, ἆρ' οἶσθ' ὡς ἔστι κἂν τούτοις μῖξις λύπης τε καὶ ἡδονῆς;* Pro *ἔχεις*, quod e coni. *ὅτι* pendet, *Δ ἔχειν*, Fl. d. (et Vat., ut refert Stallb.) *ἔχοις*. Dein Zitt. *τῶν δύο γενέσθαι*. Tum *ἢ* om. *Δ* CGHJLs et pr. E. In Florr. a. b. c. d. i. Par. et Vat. (Stallb. auctore) *ἄλλην τὴν τῆς δυάδος γενέσθαι*. Zitt. om. *τὴν* et Tub. *αἰτίαν*. Fisch. interpretatur: *te scire et tenere nullam aliam causam cur duo existerent et essent, nisi hanc, quod in ea caderet notio numeri binarii menti impressa.* Etenim *δυάς*, ut in seqq. *μονάς*, notio est numeri binarii animis innata. Infinitivus sq. *δεῖν* ita positus est ac si verbum *βούλῃ* non coniunctio *ὅτι* cum modo finito, sed oratio obliqua exciperet. Vat. *ὃ ἐὰν*. Ambr. s. Ven. a. *σχέσεις*. Bene *Fisch.*: „*κομψείαι* h. l. sunt *causae, rationes nimis subtiliter excogitatae*, quibus sophistae utuntur, quos Socrates petit verbis *τοῖς σαυτοῦ σοφωτέροις*, h. e. *vanae*,

leves, nugatoriae.“ De v. *χομψόν* v. ad Phaedr. p. 551. Recte praeterea Wytt. Euripideum illud attulit: *Ἄλλοις τὰ χομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα*, v. Gorg. 486. C. et *Valcken.* Diatr. in Eurip. Frr. p. 86. Tum *Δ* Fl. d. *ἀποκρίνεσθαι.* Ven. a. Y et Tub. *σαυτοῦ*, quod Fisch. et Heind. receperunt. Cl. *ΦGL ἑαυτοῦ.* Dein *δὲ* om. *ΔΦ* Ven. a. Fl. d. Tub. Zitt. et pr. Cl. In Pal. desunt *σὺ δὲ* et *ἄν.* De v. *τὸ λεγόμενον* (ut *aiunt* s. *quod proverbii loco dici solet*) v. *Matth.* Gr. p. 1127. —

σαυτοῦ] Ven. b. Fl. c. *σεαυτοῦ*, *Φς* et Tub. *ἑαυτοῦ*, D
σ
Cl. *ἑαυτοῦ.* Proverbium, *umbram suam metuere*, ponitur Schol. auctore *ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλοτάτων* (proprie in eis qui timent quae non sunt timenda, et h. l. in eo *qui sibi ipse diffidit*). V. *Erasm.* Adag. p. 153. Col. *Barth.* ad Stat. Theb. VI, 158. sq. ad Claudian. in Eutrop. II, 451. *Broukh.* ad Propert. II, 25. 19. al. In sqq. cohaerent *ἐκείνου τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς ὑποθέσεως* (male Fisch. distinxit: *ἀσφαλοῦς, τῆς ὑποθέσεως*); est enim: *tutae illi sumtioni* s. *rationi adhaerescens* (int. quicquid pulchrum, magnum, unum, duo al. fiat, id fieri ipsa pulchri, magni, unius al. notione menti impressa). *Τὸ ἀσφαλὲς* (tamquam substantivum) *τῆς ὑποθέσεως* est i. q. *ἡ ἀσφαλὴς ὑπόθεσις*, v. ad p. 99. E. Heind. interpretabatur: „*ὑπόθεσις* ipsa haec est, *εἶναί τι καλὸν αὐτὸ καθ' αὑτὸ καὶ ἀγαθὸν καὶ μέγα καὶ τἆλλα πάντα* [p. 100. B.] Huius *τὸ ἀσφαλὲς* hoc dicit, *ὅτι τῷ καλῷ (αὐτῷ) πάντα τὰ καλὰ γίγνεται καλὰ καὶ μεγέθει τὰ μεγάλα μεγάλα* etc.“ [p. 106. D.] De v. *ἔχεσθαι* (vern. *sich an etwas halten*) v. ad p. 100. E. Artic. *τῆς* om. *Φ.*

P. 580. *ἀποκρίναιο*] *ΓΔΦCEGHJLs* Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Aug. *ἀποκρίνοιο*, *Δ* Fl. d. *ἀποκρίνοι'*. V. *ἄν*; *εἰ δέ τις — οὐκ ἀποκρ.* Tub. ab alia m. in marg. habet. — *εἰ δέ τις — ἔχοιτο*] V. *ἔχεσθαι* h. l. Wytt., quem Beck. et Stallb. sequuti sunt, valere arbitrabatur *invadere*, *aggredi* vel *oppugnare.* Sed v. *ἔχεσθαι* nusquam hac vi in Platonis scriptis positum reperitur; est enim vel *firme tenere* s. *adhaerere*, vel *arripere* et *corripere.* Neque vero solum verbum *ἔχοιτο* significatione insolita positum est, in quo quidem merito offendas, verum etiam ipse sensus, quem verba illa funderent ab hoc loco alienus foret: *si quis vero ipsam rationem oppugnet vel premat, illum non cures nec ei respondeas, donec videris utrum ea quae ex illa consequuntur tuo iudicio inter se consentiant necne* (sic Stallb. interpretatur). Iam illa: *donec ea quae ex illa consequuntur, videris utrum*

consentanea sint necne, docent praecedere non potuisse: *si quis ipsam premat hanc rationem*, sed potius tale quid: *si quis alii adhaereat rationi, de ea nihil statuas priusquam videris utrum quae ex ea* (altera hac ratione) *consequuntur inter se consentiant necne.* Quocirca pronomen αὐτῆς ex inferiore illo ἐκείνης αὐτῆς per librariorum incuriam huc illatum esse suspicor. Genuina siue dubio scriptura fuit: εἰ δέ τις ἄλλης ὑποθέσεως ἔχοιτο (ut infra: ἄλλην αὖ ὑπόθεσιν ὑποθέμενος). Pro ἄλλης enim pronomine αὐτῆς posito (quae quidem crebro inter se permutantur) additus est linguae legibus flagitantibus artic. τῆς. — οὐκ ἀποκρ.] οὐκ om. J, et pro ἀποκρίναιο Δ Π Gs Fl. d. ἀποκρίνοιο. Dein particulam ἄν post ἕως Stallb. in suspicionem adducebat, propterea quod particulae ἕως, πρίν, ὅστε cum optativo iunctae apud solutae orationis scriptores particulam ἄν constanter aspernarentur (quam in rem laudavit *Poppon.* Comm. de part. ἄν in Misc. crit. V. I. P. I. p. 43. Adde *Stallb.* ad Polit. VI. p. 501. C. p. 61.). Attamen omnes eam tuentur libri; quocirca hic quoque duas construendi rationes (optativi simpliciter positi et coniunctivi cum ἄν coniuncti) commixtas esse arbitramur. V. *Matth.* Gr. p. 1009. sq. et p. 1012. d. Dein ΔΛΕJ ἐπ' ἐκ. Mox εἴ σοι — ξυμφωνεῖ est i. q. *utrum tibi — videantur concinere, an discrepare.* De dativo pron. personalis v. *Matth.* Gr. p. 710. sq. Tub. συμφωνεῖ, Zitt. om. ξυμφ. ἢ διαφωνεῖ. Tum αὐτῆς om. Fl. d. — ἄλλην αὖ] Δ Fl. d. ἄλλ. ἂν, ΛΕJ Florr. b. c. Aug. ἄλλ. δ' αὖ, H ἄλλην δ'; Js om. αὖ. — τῶν ἄνωθεν] Ven. a. Zitt. τῆς ἄνωθεν, Ξ τῆς ἄν., superscr. τῶν. Ceterum male Fisch. interpretabatur: *et ex iis quibus antea*, in superiore disputatione, *usus esses*; immo ὑποθέσεις αἱ ἄνω s. ἄνωθεν sumtiones sunt altiores s. magis universales. Bene attulit Wytt. *Aristot.* Topic. I, 20: λέγω δὲ ἄνω μὲν τὴν ἐπὶ τὸ καθόλου μᾶλλον (κατηγορίαν), κάτω δὲ τὴν ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος. *Plut.* Def. Orac. p. 428. E: τῶν ἀνωτάτω ἀρχῶν, λέγω δὲ τοῦ ἑνὸς καὶ τῆς ἀορίστου δυάδος. Cf. *Casaub.* ad Strab. VIII. p. 513. Adde *Bernhardy* ad Dionys. Perieg. p. 482. Cetera Fisch. bene explicuit: „*delegeres eam, quae optima et firmissima et maxime idonea videretur ad patefaciendam alterius illius sumtionis veritatem, donec venisses ad id, cuius de veritate dubitari nullo modo posset*, nam id quod reperitur omni ex parte certum et verum, dignum est nomine veri." De v. ἰκανόν *Procl.* in Parmen. fol. 3. Cod. Monac. XI: αὐτὸ λέγων τὸ ἀνυπόθετον. Heind.: „Exspectabam ἕως ἄν ἐπ., ut paullo ante ἕως ἄν — σκέψαιο," (Cf. *Matth.* Gr.

p. 1010). Sed v. supra not. Pron. τι om. Δ et Fl. d., dein ἔλθῃς ΞΥΦLs Ven. a. Fl. c. et ex corr. Zitt. Sq. ἅμα Fisch. coniungebat cum φύρσις, ἅμα φύρεσθαι idem valere arbitrans atque sequens ὁμοῦ πάντα κυκᾶν, *omnia inter se miscere.* Sed rectius, ni fallor, ἅμα connectitur cum sequentibus: περί τε τῆς ἀρχῆς διαλεγόμενος καὶ τῶν ἐξ ἐκείνων ὡρμημένων: *simul de principio s. eo quod sumitur et de eis quae consequuntur s. inde colliguntur disserens.* —

φύρσις] „Φύρεσθαι est idem fere, quod ταράττεσθαι E et, quod alias dicit, ἄνω καὶ κάτω ἑαυτὸν μεταβάλλειν. Anton. VI, 16: ἀνάγκη φθονεῖν, ζηλοτυπεῖν — ὅλως πεφύρθαι ἀνάγκη τὸν ἐκείνων τινὸς ἐνδεῆ." *Heind.* Φύρεσθαι potius Latin. est *turbare*, absolute (sine accusativo) positum, vern. *Verwirrung machen.* Dein οἱ ἀντιλογικοί, *contentiosi disputatores*, sunt sophistae in contrariam partem disputantes, v. 90. C. Tum Δ Fl. d. ὁρμωμένων. Pro volg. οὐδεὶς e Cl. *II* Tub. Zitt. dedimus οὐδὲ εἷς, quod a Fisch. probatum rite receperunt Bekk. et Stallb. Dein γὰρ om. Λ et Zitt. Mox Vat. κυκλῶντες, in marg. vero κυκῶντες. Pro αὐτοῖς Pal. αὖτοῖς. Post ὅμως praegressum ἱκανοί, ut irrisionis causa afferatur, repetitur fere verbo δύνασθαι. Proxime Bas. 2. σὺ δέ. De vv. εἴπερ εἶ τῶν φιλοσόφων (Latini quoque: *si es philosophorum*) v. ad Protag. p. 93. —

οἶμαι ἄν] Rectius commate post ἄν deleto scripseris 102
οἶμαι ἂν ὡς ἐγὼ λέγω ποιοῖς. Partic. enim ἄν ad sq. ποῖοις pertinentem verbum οἶμαι attraxit. V. ad Protag. p. 99. EHJ Fl. i. ποιεῖς, Fl. d. („ex correctione, ut videtur." *Stallb.*) ποιῇς. Dein pr. H ὅτι pro ὅ τε. — θαυμαστῶς — ὡς ἐναργῶς] *quam planissime, quam maxime perspicue*, ut bene Fisch. interpretatur. Tum οὖν om. Ξ et ὦ Zitt. Mox Aug. ἀποῦσιν. Dein λεχθέντα om. Vat. et Fl. d. Sq. οἶμαι idem fere est quod μέμνημαι, ut Protag. 336. D: ὡς ἐγῷμαι, Κριτίας ἦν ὃ εἰπών. *Heind.*: „Ni scribendum, pronuntiandum certe ἐγῷμαι." Cl. ΞYCHL Ven. a. Florr. a. c. m. Aug. Zitt. et a m. sec. Par. ξυνεχωρήθη pro συνεχ. Dein G ὡμολόγητο. —

τἄλλα] Fl. b. ἄλλα, littera τ erasa. Τἄλλα, *ceterae* B *res* (diversae ab ideis) sunt res sub sensus cadentes, quae in illarum partem veniunt et ab iis denominantur. Parm. 140. C: δοκεῖ σοι εἶδη εἶναι ἅττα, ὧν τάδε τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα τὰς ἐπωνυμίας αὐτῶν ἴσχειν: al. Cl. Vat. Ven. b. Florr. d, i. οὕτως pro οὕτω. Steph. Forst. Bip. φῂς pro φῄς. Dein ΓG εἶναι λέγεις. Pro τότ' Fl. d. τότε, ΛCEHJL Florr. i. m. Par. Aug. et corr. Ξ τοῦτ', FG ταῦτ'. Fl. d. om.

γὰρ: G ὁμολογεῖν. Tum τὸ ante τὸν om. L Fl. c. — τὸ ἀληθὲς] h. e., *revera*. Parm. 128. C: ἔστι δὲ τό γε ἀληθὲς βοήθειά τις ταῦτα τὰ γράμματα. Tim. 22. E. 86. D. Legg. V. 734. E. al. Pro που ΦLs πω. —

τῷ] Δ τὸ. Dein Δ Fl. d. οὐδ' ἄν pro οὐδ' αὖ. ΓC ὅτι ὁ σωκράτης σωκράτης ἐστίν, L ὅτι σωκράτης ἐστίν. Bene *Fisch.: Neque enim Simmias, ut opinor, procerior est Socrate propterea quia Simmias est, sed quia in eum cadit notio proceritatis* [τῷ μεγέθει ὃ τυγχάνει ἔχων]; *neque Socrates brevior est Simmia, quia Socrates est, sed quia in eum cadit, si comparetur cum Simmia, notio brevitatis.*

P. 582. αὖ] Δ Ven. b. Fl. d. ἄν, H οὖν. EJ ὑπερέχεται. Pro τῷ Δ ΦCs Florr. d. m. et Par. a m. sec. τοῦτο. Idem coniecerat *Senger.* l. l. p. 52. Pro τῷ ὅτι Zitt. τῷ ὄντι. Tum ὁ Φαίδων om. H et Aug. L Fl. c. ἔχει ἐπωνυμίαν. Aug. σμικρὸς καὶ. Ceterum ἐπων. ἔχει — εἶναι est i. q. ὀνομάζεται εἶναι (de v. εἶναι verbis appellandi iuncto v. *Matth.* Gr. p. 768. et nostra ad Protag. p. 94. sq.). Bene attulit Heind. *Herod.* II, 44: ἱερὸν Ἡρακλέος, ἐπωνυμίην ἔχοντος Θασίου εἶναι. Fisch. recte interpretatur: *cadit in Simmiam nomen et brevis et proceri, quia procerior est Socrate, brevior Phaedone.* Tum pro τοῦ pr. Ξ τῶ. In Fl. c. marg. γραι τῶν δὲ. Pro ὑπερέχειν G et corr. Γ ὑπερέχοντος, in quo vide ne lateat ὑπερέχων, quod proxime libri scripti (tam Bekk. quam Stallb.) cum Ald. Bass. 1. 2. exhibent pro vulg. παρέχων, quod Steph. suo Marte, ut videtur, intulit (idque Fisch. sic interpretabatur: Phaedonis proceritati Simmias exhibet brevitatem, ut hanc superet proceritate). Ambr. s. ὑπερ-
ω
έχον, G ὑπερέχειν. Sine dubio simpliciter scribi oportet: τοῦ μὲν τῷ μεγέθει ὑπερέχων τὴν σμικρότητα, ut Fic. vertit: *alterius quidem parvitatem magnitudine superat.* Interpr. Siculn ap. Wytt.: *huius autem eo quod magnitudine parvitatem superet supergressus.* Turbatis inter se ὑπερέχειν et ὑπερέχων factum est ut pro simplici ὑπερέχων τὴν σμικρότητα scriberetur ὑπερέχειν τὴν σμικρότητα ὑπερέχων. De v. ὑπερέχειν cum accus. iuncto Priscian. Gr. XVIII. p. 1201: et p. 1211: „Attici ὑπερέχει τοῦδε καὶ τόνδε.“ *Eurip.* Hipp. 1365: οὐδ' ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερέχων, ubi v. Valcken. —

τῷ δὲ] H τὸ, C γρ. τὸν, Fl. a. et Par. in marg. τὸν δὲ. Meib. in mg. Bas. 2. τοῦ δὲ, Aug. τῷ δὲ. Dein τὸ ante μέγ. om. ΓΔCEGHJL Florr. b. i. Par. In Aug. μεγέθει. ΓG τὴν σμικρότητα, pro ὑπερέχον G ὑπερέχειν, Ξ

ον
ὑπερέχειν. Aug. ὑπεροχὴν, quod Heindorfium adduxit ut totum hunc locum sic scribendum esse suspicaretur: τοῦ μὲν τὴν σμικρότητα τῷ μεγέθει ὑπερέχειν, τοῦ δὲ τῷ μεγέθει τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπεροχήν: *alterius parvitatem magnitudine* (sua) *superans, alterius vero magnitudini parvitatem* (suam) *superandam praebens.* At vero ex uno Aug. reponere μεγέθει et ὑπεροχήν vereor ne rationibus adversetur criticis. Wytt. coni. τῷ μὲν, τῷ μεγέθει ὑπερέχειν, τὴν σμικρότητα παρέχων· τῷ δὲ τὸ μέγεθος, τῆς σμικρότητος ὑπερέχον, i. e., *illi quidem, quod magnitudine eum superat, parvitatem praebens, huic autem magnitudinem, quae parvitatem superat.* Quod probabilius videbatur Beckio. Attamen παρέχων illud, quod Wytt. induci iubebat, omnes tuentur libri. *Seager.* l. l. p. 52. corr. τῷ μὲν (Φαίδωνι), τῷ μεγ. ὑπερέχ. (i. e. πρὸς τὸ ὑπερέχ. τῷ μεγ.). Denique Stallb., artic. τὸ ante μέγ. expuncto, sic dedit: τῷ δὲ μέγεθος τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπερέχον; v. enim ita connectebat: τῷ δὲ μέγεθος παρέχων, ὑπερέχον τῆς σμικρότητος sc. τῆς ἑαυτοῦ: *alteri autem concedens magnitudinem quae suam ipsius parvitatem superet.* At causa nulla est cur artic. expungamus; immo et praegressa τῷ μεγέθει, τὴν σμικρότητα et sq. τῆς σμικρότητος eum fere postulant. V. παρέχειν h. l. non est *concedere* vel *cedere* (ut Fic. vertit: *alterius vero magnitudini parvitate cedit*), sed *exhibere* (*darstellen, zeigen*, ut Protag. 312. A: αὐτὸν σοφιστὴν παρέχων, al. sexc.). Neque dativus τῷ δὲ in genitivum mutetur necesse est; dativus enim, praecipue pronominis, sic ponitur, v. ad Protag. p. 112. et *Math.* Gr. p. 713. sq. Locum igitur sic in vernaculum converterim: *indem er des einen* (des Sokrates) *Kleinheit durch seine Grösse übertrifft, des andern* (des Phaedon) *Grösse aber darstellt* (s. *erscheinen lässt*) *als seine Kleinheit übertreffend.* Tum ξυγγραφικῶς libri scripti (exc. E) pro volg. συγγρ. *Fisch.* „more historicorum, h. e., nimis *diligenter, putide.* Wytt. referri putabat *ad morem dicendi oratorum et sophistarum.* Recte Heind.: „*Videor mihi vel eorum dicturus in modum, qui chirographo* (ξυγγραφῇ) *cavent*; ea nunc diligentia et accuratione dicere coepi.“ Etenim ξυγγραφικῶς proprie est in eorum modum qui litteris aliquid consignant (ut rogationem, ut chirographum vel syngraphum, v. Legg. XII. 953. E. Cf. ad Gorg. 451. B. et *Boeckh.* ad Inscriptt. Att. num. 84. p. 124.). Iam quia, qui tale quid conscribunt, ii quam accuratissime possunt omnia definiunt, συγγραφικῶς in universum est *diligenter, accurate* (vern. *pünktlich*, h. e., *so dass man Punkt für Punkt angibt*). — Tum γέ που Cl. ΓΑΑΞΙΥΦ

E G H L s Ven. a. Florr. a. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. et Zitt. pro volg. γέ πως. Tub. συνέφη. Pro δὲ Γ Δ Λ Θ C G H J L s Florr. b. d. i. m. Par. Aug. δὴ. Dein Ven. b. τοῦδε ἕνεκα. Ceterum τοῦδ' ἕνεκα βουλόμενος est i. q. τοῦδ' ἕνεκα ὅτι βούλομαι, v. ad Protag. p. 180. et *Matth.* Gram. p. 1115. Δ Fl. d. δεῖξαι pro δόξαι. Tum οὐδέποτε Cl. Γ Ξ Y Ven. a. Fl. b. et Par. pro volg. οὐδέποτε θέλειν; illud iam dederat Fisch., qui bene sensum sic refert: *forma magnitudinis in mente impressa non est simul forma parvitatis, nec magnitudo corporis unquam simul parva fieri et esse solet.* Λ C J L Florr. b. c. i. m. Par. Aug. οὔποτε. Dein οὐδ' ἐθέλειν, quod idem Fisch. iam reposuerat, pro οὐδὲ θέλ. Cl. (οὔ δ' ἐθέλειν) Γ Ξ Y Ven. a. Fl. a. et Par. De v. ἐθέλειν v. ad Phaedr. p. 249. sq. Dein δυεῖν pro δυοῖν F Ven. a. Fl. c. Pro αὐτῷ L s αὐτὸ. —

προσίῃ] Π προσείῃ, Cl. προσείη. Dein Ambr. s. ὑπαντίον. — ὑπομένον δὲ καὶ δεξάμ.] Wytt.: *alterum de duobus accedit: aut fugit et decedit, veniente contrario, scilicet parvitate: aut, quum venerit contrarium, perit exspectans et suscipiens parvitatem, nec tamen aliud vult esse quam quod fuerat.*" Stallb.: *quum autem τὸ μέγεθος τὸ ἐν ἡμῖν sustinuit et in se recepit parvitatem, videtur tamen non aliud esse velle, quam quod erat antea.* Quod a totius orationis sensu abhorret. Hoc videlicet Socrates vult dicere, contraria (velut magnum et parvum, calidum et frigidum al.) inter se excludere, h. e., numquam fieri posse ut v. c. magnum simul parvum sit vel calidum simul frigidum. Quocirca magnum non potest nisi aut magnum aut parvum esse, h. e., aut magnum manebit, et contrarium (parvum) evitabit s. effugiet, si ei accesserit, aut magnum esse desinet parvumque fiet, si contrarium receperit (illud est ὑπεχωρεῖν, hoc τὸ ἀπολωλέναι). V. igitur ὑπομένον δὲ καὶ δεξ. τὴν σμικρότητα οὐκ ἐθέλειν εἶναι ἕτερον ἢ ὅπερ ἦν hoc significant: *fieri autem nequit ut sustineat et recipiat parvitatem simulque idem sit* s. *maneat quod ante fuerit*, h. e., *ut parvum fiat simulque magnum maneat.* Quod quidem infra accuratius sic explicatur: καὶ τὸ σμικρὸν τὸ ἐν ἡμῖν οὐκ ἐθέλει ποτὲ μέγα γίγνεσθαι οὐδὲ εἶναι — ἔτι ὂν ὅπερ ἦν, et p. 103. D: καὶ τὸ πῦρ γε αὖ προσιόντος τοῦ ψυχροῦ αὐτῷ, ἢ ὑπεξιέναι ἢ ἀπολεῖσθαι, οὐ μέντοι ποτὲ τολμήσειν δεξάμενον τὴν ψυχρότητα ἔτι εἶναι ὅπερ ἦν, χιόνα καὶ θερμόν, ἀλλὰ προσιόντος τοῦ θερμοῦ ἢ ὑπεκχωρήσειν αὐτῷ ἢ ἀπολεῖσθαι. Particc. ὑπομένον et δεξάμενον id indicant quo

magnum possit aliud (int. parvum) fieri quam ante fuerit; sunt igitur *eo quod sustineat et recipiat parvitatem* (v. de hoc participii usu *Matth.* Gr. p. 1117.) Sensus est, ut patrio cum sermone reddamus: *es (das Grosse) kann aber nicht durch das Aushalten und Aufnehmen der Kleinheit anders werden, als wie es war*, h. e., *es kann als Grosses nicht zugleich klein sein oder werden.* Sqq. ὥσπερ ἐγώ cet. exempli causa adiuncta sunt, ita ut cum proximis arcte cohaereant, particula, ut solet, omissa (v. ad Protag. p. 106.). Est igitur: *wie ich wohl als Kleiner die Kleinheit aufnehme* (h. e., *gegen einen andern, wie gegen den Simmias, als klein erscheine*) *und derselbe bleibe der ich war, dagegen jenes als Grosses nie klein seyn kann.* Miramur Stallb. haec annotantem: „Nimirum Socrates cum Simmia comparatus magnus et parvus simul esse videtur [immo Socrates parvus est cum Simmia comparatus, rursusque Simmias parvus cum Phaedone collatus, v. supra ad B. posita] recipitque quodammodo Simmiae parvitatem: nihilo minus manet ille qui antea fuerat (αὐτὸς ὁ οὗτος, sc. Socrates) neque fit ἕτερος, quonium τὸ ἐν αὐτῷ μέγεθος μέγα ὂν non sustinuit σμικρὸν εἶναι." Distincte tamen Socrati per se parvo, qui parvitate suscepta idem parvus manet, opponitur ipsum quod est magnum: ἐκεῖνο δὲ οὐ τετόλμηκε μέγα ὂν σμικρὸν εἶναι. — καὶ ἔτι] G οὐκ ἐθέλειν. Aug. οὐκέτι εἰμί, ὅσπερ. Pro ὅςπερ ΓGJs ὥσπερ, Vat. Fl. d. ὅπερ. *Wyttenb.*: „sensus loci desiderat καὶ ἔτι ὢν ὅσπερ ἦν." Sed recte habet praesens εἰμί (*et etiam et adhuc sum*, v. ad Protag. p. 135.). Tum ὁ ante αὐτὸς om. *A*. Fic. sic vertit: *nolle autem exspectare atque in parvitate recipienda aliud esse quam erat. Quemadmodum ego cum susceperim sustinuerimque parvitatem quamdiu is ipse sum qui sum sic ipsemet sum parvus. Illud autem magnum* cet. Ceterum quum de notionibus contrariis s. inter se oppositis agatur, bene verba Plato adhibuit a re militari petita; nam enim de duobus contrariis dicitur προςιέναι, προςελθεῖν, *aggredi* et quasi *adoriri*, alterum aut φεύγειν et ὑπεκχωρεῖν, *fugere* et *se subtrahere* (quasi pugnam evitare), aut ὑπομένειν et ὑποδέχεσθαι, h. e., *alterius impetum quasi sustinere et excipere* (et alterum in se recipere); quo quidem fit, ut ab altero superatum intereat (h. e., desinat id esse quod ante fuerit), velut nix, si calidi impetum sustinet, desinit nix esse (103. D.). — ἐκεῖνο] Cl. *Π* ἐκεῖνος, E ἐκείνω, *AJ* ἐκεῖνο. Dein οὐ om. Cl. *Π*, ΓG scr. οὐδέ. De v. τολμᾶν (Lat. *sustinere*, *a se impetrare*,

deinde in universum *posse*) v. ad Gorg. 487. B. — ὡς δ' αὕτως] Non refertur hoc, ut Heind. arbitrabatur, ad praegressa ὥσπερ ἐγὼ cet., sed ad superiora illa: ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἡμῖν μέγεθος cet. De partt. ὡς δ' αὕτως (i. q. ὡσαύτως δὲ) v. ad Protag. p. 42. Part. δ' om. ΑCEHJL; etiam Florr. b. i. m. Par. et Aug. scr. ὡσαύτως, Zitt. ὡς δ', αὐτὸς. Dein Α Fl. d. σμικρὸν καὶ τὸ ἐν ἡμῖν Φ ς γενέσθαι. Tum Cl. οὐδὲ, ΓΔΦCGLs Florr. c. di m. Par. οὔτε. Mox Ven. a. Florr. a. c. Tub. Zitt. οὐδ' ἄλλο, Aug. οὐδὲν ἄλλο. Pro ἔτι ὄν Cl. ΠΥ Ven. a. Fl. a. Zitt. αἴτιον, J ὅτι ὄν. ΣG ἅμα ἦν. Aug. γίνεσθαι. Pro ἤτοι J Florr. b. i. ἢ. Wytt. sine causa post v. πάθηματα superiora ἔτι ὂν ὅπερ ἢ posita volebat. —

φαίνεταί μοι] ΓΞΥG Ven. a. Florr. a. c. Zitt. 103
μοι φαίνεται. Pro ἔμπροσθεν Cl. ΓΔΞΠΦG Ven. a. Florr. a. c. d. Tub. Aug. Zitt. πρόσθεν, quos secuti sunt Bekk. et Stallb.; neque par est horum librorum obsistere auctoritati. Tum pro ὑμῖν ΔΦGJs Aug. ἡμῖν (Fic.: *contrarium eorum quae dicuntur nobis est concessum*), quod Fisch. iam receperat. De pron. αὐτό (vern. *gerade*) v. ad Phaedr. p. 578. 585. Respiciuntur autem superiora illa p. 70. D. sq. ὧδ' αὐτοσὶ γίγνεται ἅπαντα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία, ὅσοις τυγχάνει ὂν τοιοῦτόν τι cet. Tum ΓG πᾶν. ἐκ
Art. ἡ ante γένεσις om. ΑJ Florr. b. i. Dein Φ τῶν τῶν ἐναντίων τοῖς ἐναντίοις. Verbis ἐκ τῶν ἐναντίων explicatur praegressum αὖτη (v. ad Protag. p. 34.). Recte distinxit Heind. τοῖς ἐναντίοις, ἐκ τῶν ἐναντίων. ΞΥ Ven. a. Fl. a. Zitt. τοῦτο ὅτι, Bas. 2. τοῦτο, ὅτι τοῦτο. Gs παραλαβὼν. V. παραβάλλειν (ut τὰ ὦτα, Pol. VII. 531. A. cet.) est *admovere*, v. ad Conviv. p. 366. interpret. german. Sq. ἀνδρικῶς est vern. *wacker*; *brav*. Exemplorum quod satis sit congessit Wytt. ad h. l.; neque tamen, si quid video, ironiae quicquam in huius adverbii usu inest, quod Wytt. visum erat. —

ἀπεμνημόνευκας] Cl. ἀπομνημόνευκας. Dein Aug. B
διάφορον H τὸ μέν. —

P. 584. γίγνεσθαι] Florr. i. m. γίνεσθαι. Sq. ὅτι om. ΓE, J ἑαυτοῦ. Tum ποτε om. Α Florr. b. i. m. Par. In Aug. scr. γένοιτό ποτε. Α om. ποτε. J οὔτε ἐστι τὸ Fl. b. οὔτε τὸ ἐν ἡμῖν. Dein τὸ ante ἐν τῇ om. EJ. Fisch. annotavit: *αὐτὸ τὸ ἐναντίον τὸ ἐν ἡμῖν est contrarii species in mente impressa, sed τὸ ἐν φύσει contrarium, quod est in rebus extra mentem.*" Neque τὸ ἐν τῇ φύσει

ἐναντίον contrarii est species, quae a rebus ipsis separata per se consistit, ut Stallb. interpretatur, sed τὸ ἐναντίον τὸν ἐν ἡμῖν est contrarii notio in nobis apparens (sicut v. c. in Phaedone cum Simmia collato magnitudo cernitur, itemque in Simmia cum Socrate comparato, contra in Simmiam cum Phaedone collatum parvitatis notio cadit, eademque in Socratem cum Simmia comparatum); et τῷ ἐν ἡμῖν opponitur τὸ ἐν τῇ φύσει, contrarium in rerum natura, h. e., in rebus externis, apparens. Est igitur vern. *weder das an uns, noch ausser uns erscheinende*. Tum ὦ om. *A*, ὦ — ἐχόντων om. *Φ*. Tum vv. ab ἑπομαι, ad ἑπῃ, Fl. d. om. Ceterum distinguuntur h. l. res in quas contrariorum (s. disiunctorum) notiones cadunt, et ipsa contraria (contrariorum notiones); quorum nominibus nuncupantur res in quas cadunt, sicut magna dicitur res in quam magnitudo cadit, contra parva, in qua parvitas conspicitur cet. Dein *ποτέ φαμεν Γ Δ Λ Π Φ C E G H J L s* Florr. b. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. et pr. Cl. pro π. *φαῖμεν*. Recte illud iam Heind. receperat; partic. enim ἄν ad v. ἐθελῆσαι refertur. —

ἐ ἰ ς τ. *K.*] Ven. b. Tub. et a pr. m. Cl. *πρὸς τὸν K.*, C (in mg. hic ἐἰς. Pro εἶπεν Ambr. s. ἔφη. Tum Ald. Bass. 1. 2. ἅμα. Sq. ἔφη, quod in edd. desideratur, praebent Cl. *Γ Δ Λ* C E G H L s Florr. b. d. i. m. Tub. Aug. et rc. Ξ. In Cl. Ven. b. Tub. al. ponitur post *Κέβης*, in Aug. post *που*; et hoc (*μή που*, ἔφη, ὦ *K.*) sequuti sunt Bekk. et Stallb. Utrumque in usu est; ἔφη enim modo praemittitur, modo subiicitur nomini quod appellatur; illud tamen (ὦ *Κέβης*, ἔφη) h. l. potiores commendant libri (ut Cl. Ven. b. Tub.). Sq. τι om. E. Tum E J *τοιούτων* pro *τούτων*. — *Οὐδ' ἂν*] Sic cum Bas. 2. Ξ Y Φ C L s Ven. a. Florr. a. b. c. Par. Aug. Zitt. corr. *Γ* et γρ. *Π* pro *Οὐδ' ἔφη* (in Ald. Bas. 1. Steph. et Forster.), Cl. ὅ δ' ἂν ἔ., *Γ Δ Π* E G H J Florr. d. i. Tub. ὅ δ' ἄν, *Δ* ὃ δ' ἄν (Bekk. auctore). Illud *Οὐδ' ἄν* recte iam Fisch. reposuerat. Heiud. scribi jubebat *Οὐκ ἄν* („Cebes non rursus ita se dicit affectum, non denuo iniectum sibi scrupulum"). Sed rectius, si quid video, habet *Οὐδ' αὖ*; οὐδέ enim (proprie *nec*, vern. *auch nicht*) fortius negat quam simplex οὐκ, ut verti possit *gar nicht*, v. ad Phaedr. p. 490. *Seager.* l. l. legi iubebat *Οὐκ, ἔφη* ὁ *K.* Tum E J *καὶ τοιοῦτόν τι*, *Γ* G et mg. Cl. *καίτοι οὔτι*, quod Bekk. et Stallb. receperunt; hoc enim sensus postulat: *quamquam minime nego multa me turbare*, h. e., *facile scrupulum mihi iniici*. Seager. l. l. corrigebat *καίτοι οὐ*. Heind. quoque ad h. l. et Gorg. p. 233. scribi iubebat *καίτοι*

οὐ τοῦτο λέγω ὡς οὐ πολλά με ταράττει: „quamquam non nego *multa me turbare*, alias me incredulum esse et ἀπιστον hominem.“ Addit *Heind.*: „In his Οὐδ' ἂν — οὕτως ἐγω erunt qui νῦν ante οὕτως desiderent; certe in seqq. ὡς οὐ πολλά με ταράττει post με addito vel ἀεὶ vel potius ἐκπάγτοτε aegre ego careo.“ Ac sane nescio quomodo πολλά sic nude positum displicet si vertas: *multis me turbari*, quam potui debuisset: *facile me turbari* s. *scrupulum mihi iniici*. Quocirca vide ne πολλά (Latin. *multum*) sit i. q. *valde*, ut 108i B. (Cf. *Bergl.* ad Arist. Equitt. 412. et nostra ad Legg. p. 165. sq.). Atque etiam Fic. sic vertit: *Haud equidem ita sum affectus: ac tibi affirmo non multum me turbari.* Vocem autem πολλά si ita intelligas, retineri possit scriptura quam edd. cum scriptis longe plurimis tenent: καὶ τοιοῦτό τι λέγω ὡς οὐ πολλά με ταράττει: *ac declaro tale quid non multum me turbare*, ut verba *tale quid* hoc sibi velint: *si quis contendat temet ipsum pugnare* s. *pugnantia te loqui* (ita enim mihi persuadeo te tale quid non cominissurum esse). Falso igitur post v. λέγω volgo interpungitur, siquidem τοιοῦτο τι non ad v. λέγω, sed ad v. ταράττει pertinet. Atque hic mihi videtur sensus longe isto praestare quem scriptura καίτοι οὔτι λέγω ὡς οὐ πολλά με ταράττει fundit. Tum pro συνωμολ. Cl. Ξ Y Ven. a. Florr. a. c. Zitt. ξυνωμ. Δς μηδέποτ'. Cl. ΓΔΞΠΥΦGJs Ven. a. Florr. a. d. Tub. Zitt. τὸ ἐναντίον ἔσεσθαι, quod Bekk. et Stallb. reposuerunt pro ἐναντίον ἔσεσθαι ἑαυτῷ τὸ ἐναντίον. Ald. Bass. 1. 2. παντάπασι, Tub. συνομολογήσεις. Dein καλεῖς libri omnes scr. (praeter Ven. B. quem καλεῖν habere Wytt. tradit) cum Ald. Bass. 1. 2. Solus Steph. dedit ξυνομολογήσεις θερμόν τε καλεῖν. Fic.: *Adverte — numquid et in hoc mecum sentias. Vocasne aliquid calorem atque frigus?* Recte καλεῖς Forst. iam et Fisch. revocaverunt. Dein Ἆρ' ὅπερ Cl. ΓΔΛΞΦCEGHJLs Ven. b. Florr. b. c. d. i. Par. Vind. 2. Tub. Aug. et Zitt. pro volg. Ἆρ' οὐχ ὅπερ. Fic.: *Num tamquam nivem atque ignem?* Pro χιών Cl. ΓΔΞΠΥΦGs Ven. b. Fl. d. Tub. χιόνα, Ven. a. ἆρ' οὐχ ὅπερ χιόνα. Pro Δι' Tub. Δία, quod Fisch. dedit. —

τόδε γ'] Δ τόγε, Aug. τόδε γε, Fl. d. τόδε sine γ', Ven. a. τὸ δέ γ'. Tum χιόνα γ' οὖσαν Φς, quos recte sequuti sunt Bekk. et Stallb. Volgo γ' om. In seqq. Serran. (Annot. in Plat.): „Lego δεξομένην in futuro: ut legendum docent v. ἔσεσθαι et ὑπεχχωρήσειν.“ Vertit videlicet: *nivem, quamdiu nix est, non suscepturam calorem.* Quod Steph. in mg. ita correxit: *nivem numquam, quamdiu sit nix, susceptu*

calore (q. s. dix.) *adhuc futuram quod erat, nivem videlicet, simulque fut. calidam.* Vel, *nivem numq. quatenus sit nix.* Tum Aug. *πρόσθεν.* V. *ὥςπερ — ἐλέγ.* referuntur ad v. *δεξαμένην*, quo supra 102. E. usus erat Socrates. Pro *αὐτῷ* post v. *ὑπεχχ.* (Aug. *ὑπερχωρήσειν*) Cl. Ξ *ΠΥ* Ven. a. Zitt. *αὐτὸ.* Sqq. *πάνυ — ἀπολεῖσθαι* om. *ΑCHJL* Florr. c. i. m. Aug. et pr. E. Tum *ποτὲ* om. *Φς.* Tub. *τολμήσειε*, idem Cl. a pr. m., a corr. vero *τολμήσειν.* J om. *πῦρ.* Ven. b. *καὶ τὸ πῦρ γε ἄν.* —

Ἔστιν ἄρ'] Ald. Bass. 1. 2. Aug. *ἄρ'*, Vat. Venett. E a. b. Florr. a. c. d. Tub. Zitt. *ἄρα.* V. *ἔστιν — περὶ ἔνια τῶν τοιούτων* valent: *in nonnullis igitur huiuscemodi generis fit* (s. *hoc locum habet*) *ut* cet. *Ἔστι* enim millies sic poni constat, et saepenumero cum infinitivo sic ponitur, ut verbi fere simplicis circumloquutionem faciat, v. c. Pol. I, 329. D: *παντάπασι τὸ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται· δεσποτῶν πάνυ πολλῶν ἔστι καὶ μαινομένων ἀπηλλάχθαι* (vern. so *erfolgt, was Sophokles sagt: man wird gar vieler toller Gebieter entledigt.*). H. autem l., ubi post *περὶ ἔνια τῶν τ.* aliud infertur subiectum *αὐτὸ τὸ εἶδος*, v. *ἔστι — περὶ ἔνια τ. τ. ὥστε* cet. sonant: *haec nonnullorum id genus ratio est ut non solum ipsa species eodem semper afficiatur nomine, verum etiam aliud quid, quod illius formam gerat, ita nominetur* (nec formae contrariae nomen suscipiat). Recte igitur habet *ὥστε*, Latin. *ut.* Heind. contulit Isocr. Archid. p. 124. A. (p. 112. ed. Bremi.): *εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι* cet. Matth. Gr. p. 1038. *ἔστιν ἄρα — ὥστε* positum existimabat pro *ἔστιν ἄρα ταῦτα ὥστε*, ut *ταῦτα* ad praegressa referretur et verbis *ὥστε — ἀξιοῦσθαι* explicatio eorum contineretur. Tum *ΓΔΛΠΦCEGHLs* Florr. b. c. d. i. m. Par. Aug. *τοῦ ἑαυτοῦ*, quod Fisch. probabat. Recte Heind.: „absurda profecto sententia, si hoc diceretur, non modo genus ipsum suum nomen semper obtinere, sed etiam aliud aliquid. Hoc dicit scriptor, non modo genus ipsum semper, sed etiam aliud quid eodem imperiri nomine (sq. quo genus illud); non modo *τὸ περιττὸν* nomen habere *τοῦ περιττοῦ*, sed idem etiam *ternionem habere.*“ Sq. *ἀεὶ* om. *ΓG. Εἶδος* h. l. est Lat. *genus* (ut calidum, ut impar al.), eiusque forma (*μορφή*) est species (ut calidi forma est ignis, imparis forma ternio). Dein Ven. b. Tub. et Zitt. *ἔτι δέ.* Pro *τοῖςδε ΑCEHJL* Florr. b. c. i. m. Par. Aug. Bas. 2. et in mg. Fl. a. *τῷδε* Fic.: *in hoc rursus tibi quod volo forte manifestius erit.* Idque receperunt Heind. et Stallb. *Heind.*: „De nive et

igne locutus Socrates his *unum* addit exemplum *τοῦ περιττοῦ*." At pluralia pronominum ita poni constat ut totam orationem vel sententiam, sive praecedentem sive sequentem (ut 62. D. *τάχ' ἂν οἰηθείη ταῦτα, ψευκτέον εἶναι ἀπὸ τοῦ δεσπότου*), indicent, v. ad Phaedr. p. 272. et *Herbst.* ad Xenoph. Conv. I. p. 3. Tum *Ὡς δεῖ που*. In Fl. c.. „a pr. m. *ἐλέγομεν* fuisse videtur, quum ante λ aliquid erasum sit." *Stallb.* V. *ὅπερ νῦν λέγομεν* referuntur ad nomen *τοῦ περιττοῦ*. ΓG *ὄντων ἢ καὶ ἄλλο τι· τοῦτο γ. ἐρ.* Mox *ἤ* om. ΓG, et *καὶ* JL. Fl. i. et pr. ΞE Fl. b. (in quo superscr.) Cl. in text. et mg. *καὶ ἄλλό τι*. Bip. vitiose *ἀλλό τι* (Steph. enim *ἄλλό τι*). *Υ τι: καὶ ἄλλο τι· ὃ.* —

αὐτὸ] De pron. *αὐτὸ* post relat. *ὃ* illato v. *Matth.* Gr. p. 876. *Fisch.* „*Num tantum genus numeri imparis hoc nomine appellatur, an etiam forma numeri imparis praeter nomen proprium habet nomen numeri imparis, quia semper in eam cadit notio numeri imparis? qualis est numerus ternarius et multi alii huiusmodi numeri impares.*" Ad *τοῦτο* iunct. *ὄνομα*, de v. *καλεῖν* cum pron. neutrius generis iuncto modo addita modo omissa voce *ὄνομα* v. ad Phaedr. p. 313. sq. P. 586. *οὕτω*] Vat. Flor. b. c. d. i. m. Aug. *οὕτως*. Dein H *ὥστως*, in mg. *οὕτω πως*. De *οὕτως — ὥστε* v. *Matth.* Gr. p. 1038. *ὥστε καὶ τοῦ*. — *σχόπει δέ*] Sic scribendum cum *AIIΘCEGHJ* Flor. b. c. d. m. Par. Aug. et Cl. a. pr. m. pro volg. *σκ. δή*. Cf. 74. B. Hoc receperunt etiam Bekk. et Stallb. In ΓL om. part. Tum *Δ τὸ* Zitt. om. *τῷ τε*. Dein pro volg. *αὐτῆς* Par. *αὑτῆς* (Fic.: *annon tibi videtur hunc et sui ipsius nomine semper nuncupandum esse*). Idem Arist. expressisse Forst. annotat. *Steph.* Annot. p. 12: „Scribendum *αὐτῆς*, quum intelligendum sit *τῷ ἑαυτῆς ὀνόματι*." Hoc sequuti sunt Heind. Bekk. et Stallb. *Γ περιττοῦ γε ὄντος. — οὗπερ*] *Heind.*: „Aut scribi debuit *ὄντος οὐχ ὅπερ ἡ τριάς (ἐστιν)*, aut *ὄντος οὐχ οὗπερ τῆς τριάδος*." Ac posterius dedit Heind., quem sequuti sunt *Lobeck.* ad Phryn. p. 755. Beck. Bekk. et Stallb. ed. Weig. Attamen libri omnes tuentur *ὅπερ*. Quocirca vide ne duae constructiones (*ὅπερ ἡ τριάς* et *οὗπερ τῆς τριάδος*: e quibus exstiterit *ὅπερ τῆς τριάδος*) conflatae sint; quod quidem eo facilius fieri potuit, quod post *οἷος*, *ὥσπερ* al. constructio praegressa (*ὄντος* — quod excipit *τῆς τριάδος*) continuari solet, v. *Lobeck.* l. l. *Matth.* Gr. p. 885. al. Add. *Elmsl. Dindorf.* ad Arist. Acharn. 601. et *Bernhardy* Synt. p. 300. *Steph.* Annott. „Existimo — *ὅπερ* referre *ὄνομα*: ut dicat ternarium numerum non solum suo, sed im-

paris etiam nomine esse appellandum: quamvis hic impar non sit idem quod nomen ternarii. Ut autem significaretur: Quamvis impar non idem sit quod ternarius, scribendum fuisset *οὐχ ὅπερ ἡ τριάς*. Hunc tamen sensum sequitur et Fic. minimeque ab eo de quo agitur est alienus." Quod pro nihilo putandum. Fic. vertit: *Quod quidem impar non idem est quod est ternarius.* Tum *πως* om. *Γ* G, in Fl. c. a m. sec. superscr. Dein *πεντὰς* *Δ Λ Φ* G H J s Viud. 4. Tub., idem Cl. in mg. et a corr. m. *Π*. De formis *πεμπτάς* et *πεντάς* v. *Iungerm.* ad Polluc. I, 127. Tum Aug. *ὁ ἥμισυ*. Est: *tota numerorum dimidia pars*, h. l., *omnes numeri imparis species.* Numerus videlicet in duas dividitur formas et quasi ordines, imparium (3, 5, 7, 9) et pariun (2, 4, 6, 8). Alterius igitur ordinis (imparis) species vocantur *ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ*, alterius (paris) species dicuntur *ὁ ἕτερος στίχος τοῦ ἀριθμοῦ*, ut bene iam interpretatus est Fisch. Vox enim *ἀριθμός* ponitur in numerorum serie (i. q. sq. *ὁ στίχος τοῦ ἀριθμοῦ*), ut Theaet. 147. E: *τὸν ἀριθμὸν πάντα δίχα διελάβομεν*. Numerorum autem, parium et imparium, duplex ordo duabus contrariis lineis apponi solebat, ut Wytt. annot. laud. *Plut.* de anim creat. in Tim. p. 1022. D. 1029. *Theon.* Math. Plat. I, 5. De adiect. *ἥμισυς* cum genitivo substantivi coniuncto (ut *ὁ ἥμισυς τοῦ χρόνου* al.) v. *Matth.* Gr. p. 827. Post v. *ἅπας* *Γ* om. *στίχος*. —

τὰ τέτταρα] *Δ Φ* C G H L s Florr. d. m. Par. art. B *τὰ* om., Cl. *Γ Δ Λ Ξ Π Υ Φ* C H J s Ven. a. Florr. a. i. Aug. Zitt. *τέτταρα*, quod pro *τέσσαρα* rite iam Fisch. reposuerat. Dein *Δ* *ἂν* pro *αὖ*. V. *ἀεὶ* om. C E H J Florr. b. c. m. Aug. et Bas. 2. Fic.: *simul tamen quilibet illorum, par semper existit.* Tum *ἔῃ* om. Aug., *δὲ* om. L. Dein Tub. Zitt. *ὄντ' ἀλλήλοις*. *Δ* Fl. d. *οὐ δεχόμενα ἄλληλα*. Cl. *Δ Ξ Π Υ Φ ς* Ven. a. Florr. a. d. Tub. Zitt. *ἔχει ἀεὶ τἀναντία*, quod pro volgat. *ἀεὶ ἔχει τἀναντ.* Bekk. et Stallb. receperunt. Om. haec v. *Γ* a pr. m. *Heind.*: „Ita *ἐναντία* sunt *τὸ θερμὸν* et *τὸ ψυχρόν*, *τὸ ἄρτιον* et *τὸ περιττόν*; *τὸ πῦρ* ipsum non est *ἐναντίον τι αὐτό*, neque *ἡ τριάς*, sed tamen neque *τὸ πῦρ* admittit *τὴν ἰδέαν τοῦ ψυχροῦ*, neque *ἡ τριὰς*, sed tamen neque *τὸ πῦρ* admittit *τὴν ἰδέαν τοῦ ψυχροῦ*, neque *ἡ τριὰς τὴν τοῦ ἀρτίου*, quoniam hoc in se continet *τὸ ἐναντίον*, *τὴν τοῦ περιττοῦ ἰδέαν*, illud *τὴν τοῦ θερμοῦ*. *Fisch.*: „Sic in numerum ternarium cadit notio numeri imparis, non item notio numeri paris, notioni numeri imparis contraria: in nivem cadit notio frigidi, non item notio calidi, notioni frigidi contraria." De v. *ἔοικε δεχο-*

μένοις v. *Math.* Gr. p. 108. sq. Par. et a pr. m. Fl. b. ἢ ἄν, Florr. d. m. ἤ ἄν, *I* G ἐὰν. *Δ* C Florr. d. m. et Par. a m. sec. τὰ — ὄντα pro τῇ — οὔσῃ. — αὐτοῖς] Sic *Γ* a corr. m. *Φ* αὐτῇ^οῖς. Volgo αὐτῇ, quod Zeun. et Seager. l. l. in αὑτοῖς mutandum esse iam viderant, idque receperunt Fisch. Heind. Beck. Bekk. et Stallb. Nec aliter Fic. videtur legisse qui verterit: *quae ipsi speciei, quam ipsa habent, contraria sit.* Sqq. ἀπολλύμενα et ὑπεχχωροῦντα posita sunt, ac si non ἔοικε (δεχομένοις), sed φαίνεται praecessisset. — ἢ οὐ φήσ.] Par. ἢ οὐ φ. Tub. ἢ ἀφήσομεν. Tum πρὸ C pro volg. πρινὴ (Cl. πρὶν ἢ) *ΓΔΛΠ*YCEGHJLs Florr. b. c. d. i. m. Par. Aug. Pro οὐδε μὴν Tub. οὐ μὴν, pr. *Π* οὐ δὴ. Dein γ' (volgo γε) om. ΞY Ven. a. Fl. a. Zitt. In J τριάδος Kochler. p. 123. corrigebat ἐστιν ἄρτιον (pro δυὰς) τριάδι, recte Gottleb. et Fisch. reprobantibus. *Heind.*: „Declaratur his verbis τὴν τριάδα non posse inter ipsa τὰ εἴδη τὰ ἐναντία referri. Τριὰς enim si quid foret per se ἐναντίον, huic non posset non contrarium esse ἡ δυὰς, quod secus est.“ Immo δυὰς tamquam species numeri paris posita est pro quovis alio numero ad idem genus pertinente, sicut τριὰς pro quavis alia numeri imparis specie. Atque Socrates ut doceat non solum genera contraria inter se excludere (ut numerum parem et imparem), verum etiam species, non inter se contrarias, sed ad contraria genera pertinentes, numerum ternarium (τριάδα) exemplum ponit, qui, licet τῆς δυάδος non sit contrarius, tamen, quia ad numerum imparem pertineat, numquam simul δυὰς (h. e., simul par) fieri possit. Tum τὰ om. *Λ* C E H J L Florr. c. i. m. Par. Aug. In Zitt. ἄλλ' deest. *Φ* τὰ ἐναντία post ν, ἐπιμένει ponit. Mox Fl. d. ἄλληλα ἐπιόντα. Tub. om. ἄλληλα ἀλλὰ καὶ — ἐπιόντα, ab alia vero m. in mg. habet. — ἢ δ' ὅς] *ΓΔΦ*ς ἔφη. Dein οἷοί τ' ὦμεν Venett. a. b. Fl. a. In Zitt. οἷοί τ' ὦμεν ὀρχώμεθα. G. ὀχοβτεὠμε (sic Bekk., fort. οἷοί τε ὦμε), a pr. m. om.; dein ὁρισόμεθα Florr. a. c. d. Vat. Venett. a. b. Tub. ταῦτα pro ταὐτ'. — ἃ] om. *Λ*Ξ*Π*YEGHJL Florr. a. b. c. d. Tub. Aug. Zitt. et pr. Cl. *Γ*. Etiam Ald. Bass. 1. 2. om. ἃ scrib. ὅτι. Fic.: *quae quodcumque occupant tale reddunt ut* cet. Pro ἃ, quod in Cl. superscr. Corn. suasore (Ecl. p. 11.) Steph. interposuit. C Fl. m. et corr. *Γ* κατάσχοι. ΞΠY Ven. a. Fl. a. Tub. Zitt. et mg. E. ἀναγκάζειν, J ἀναγκάζοι, *Δ* ἀναγκάζῃ, Cl. ἀναγκάζειν. *Δ*ς Florr. b. c. d. i. m. Par. Aug. ἑαυτοῦ, Venett. a. b. Fl. a. Zitt. αὐτοῦ. Ceterum αὑτοῦ (quod Zeun. pertinere putabat ad αὐτὸ) refertur ad

pluralem ἃ; saepenumero enim pluralem excipit singularis, v. ad Protag. p. 92. Tum ἴσχειν pro volg. σχεῖν ΔΓΛΦ CEGHJLs Florr. b. c. d. i. m. Par. Aug. et corr. ΞΠ. In Vat. et Fl. d. αὐτὸ om. Φ et corr. Π αὐτοῖς, Ambr. s. αὐτὸ τοῖς. Dein Cl. ΞΠΥ Ven. a. Fl. a. Tub. Zitt. et mg. E ἀλλὰ καὶ ἐναντίου αὐτῷ (Cl. αὐτῶι) ἀεί τινος: πῶς λέγεις, ΓΔΦG Fl. d. ἀλλὰ καὶ ἐναντίου ἀεί τινος αὐτῷ, ΛÇEHL Florr. b. c. i. m. Par. Aug. ἀλλὰ καὶ ἐναντίου δεῖ αὐτῷ τινός, Ambr. s. ἀλλὰ καὶ ἐναντίου δεῖ ἀεί τινος αὐτῷ, J ἐναντίου δεῖ αὐτό τινος. Ald. et Bas. 1. μηδ' ἐναντίου, αὐτῷ δήνος. Bas. 2. μηδ' ἐναντίου αὐτῷ ἀεί τινος. Turneb. μηδ' ἐναντίου αὐτῷ δεῖνος. Fic. vertens: *sed etiam contrario illi sit opus* videtur δεῖ legisse, quod in libris nonnullis comparet. Meibom. in Bas. 2. mg. „δεῖ· aliter δή τινος." Corn. Ecl. p. 17: „graece legendum est ex manuscripti codicis indiciis (nam locum non recens esse corruptum apparet) ἆρ' οὖν — τάδε εἴη ἂν ἃ ὅτι ἂν κατάσχῃ, μὴ μόνον ἀναγκάζει τὴν αὐτοῦ ἰδέαν αὐτὸ σχεῖν, ἀλλὰ καὶ μηδ' ἐναντίαν αὐτῇ δέχεσθαι (*sed etiam ut neque contrariam ipsi speciem assumat*)." Quod Steph. Forst. Fisch. et Beck. receperunt. Contra Heind. dedit ἀλλὰ καὶ ἐναντίου αὐτοῦ ἀεί τινος, annot.: „praeter ea, quae ipsa inter se contraria sunt, ut τὸ θερμόν et τὸ ψυχρόν, τὸ ἄρτιον et τὸ περιττόν, alia quaedam non suscipiunt quicquam ex his contrariis; v. c. ἡ τριὰς non suscipit τὸ ἄρτιον ipsum. Haec ea sunt quae, quidquid amplectuntur tenentque, id cogunt non suam tenere formam (ἰδέαν), sed etiam semper alicuius, quod ipsum est contrarium. Velut ἡ τριὰς quidquid amplexa tenet, id cogit non modo tria esse, sed etiam notionem in se habere eius, quod per se ipsum contrarium est τοῦ περιττοῦ." Hunc esse sensum sequentia docent ubi dicuntur ea quae ad numerum ternarium pertineant non solum tria esse (h. e., numeri ternarii speciem servare), verum etiam imparia (h. e., formam imparis, paris contrarii, in se continere, ideoque formam contrariam (paris numeri) aspernari. Ergo non solum species contrariae (ut paris et imparis, calidi et frigidi, vitae et mortis) inter se excludunt, verum etiam res, in quas una forma cadit, alteram eiusque contrariam non potest recipere (ut ternarius numeri paris formam aspernatur, ignis frigidi formam, animus mortis speciem al.). Iam mihi varias librorum Mss. scripturas inter se comparanti genuinum videtur ἐναντίου, ἀεί et τινός, contra insitivum existimo αὐτῷ post ἐναντίου, de cuius vel sede libri variant (modo enim αὐτῷ post ἐναντίου, modo post τινός, modo post δεῖ ponunt). Recte igitur Stallb. αὐτῷ uncis seclusit.

Δεῖ vero, quod libri plures exhibent, vide ne e particula *δή* natum sit (*δή* enim latet in Ald. et Bas. 1. scriptura *δήτος*). Pronomini videlicet *τις* adiungi solet part. *δή* (quae affirmandi sensum habet, ut plerumque reddi possit vern. *gewiss*, ut h. l. *sondern auch stets die eines gewissen Entgegengesetzten*). Sic 107. D: *οὗτος ἄγειν ἐπιχειρεῖ εἰς δή τινα τόπον* (*an einen gewissen Ort*). Ib. 108. C: *ἕως ἂν δή τινες χρόνοι* (*ein gewisser Zeitraum*) *γένωνται*. 115. D: *εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας*. Pol. II, 373. A: *ταῦτα γὰρ δή τισιν — οὐκ ἐξαρκέσει* (*denn dieses wird gewissen Leuten — nicht genügen*). IV. 498. A: *ἐκτὸς δή τινων ὀλίγων* (*gewisse wenige ausgenommen*). De *δή τι* v. *Heind.* ad Phaedon. p. 220. *Boisson.* ad Philostr. Her. p. 299. *Schweighaeus.* Lex. Herod. T. II, p. 325. al. Locum igitur arbitror sic constituendum esse: *ἅ, ὅ τι ἂν καταύσχῃ, μὴ μόνον ἀναγκάζει τὴν αὑτοῦ ἰδέαν αὐτὸ ἴσχειν, ἀλλὰ καὶ ἐναντίου ἀεὶ δή τινος*, h. e., *nonne ea quae contraria non recipiunt haec sunt quae, quicquid comprehendunt* (quippe ad suum genus pertinens) *id cogunt non modo ipsorum formam habere, verum etiam semper certi cuiusdam contrarii* (formam habere) velut ternio, quaecunque tria sunt, non solum tria esse cogit, sed etiam imparia, (h. e., numeri imparis formam habere, qui contrarius est numeri paris). Steph. in mg.: „Quae ternarii numeri idea cont. Sic ideam illi formae contr. et in seq.“ — *οἴσθα*] H. *οἶ*. Fl. m. et *Γ* a corr. m. *καταύσχοι*. Aug. *αὐτοῖν* pro *αὐταῖς*. J Florr. b. c. i. *ἐπεὶ*, *ΓG*: *ἐπειδὴ*. Ambr. s. *τοιοῦτο*. Pro *ἢ*, quod Cl. Tub. Aug. al. tuentur, *ΓΥΕΗ* Ven. a. Par. Zitt. al. cum Ald. Bass. 1. 2. Arist. et Forst. *ᾗ*. Sed Fic. quoque: *quae id perficit*. Quocirca recte Corn. praeeunte *ᾗ* reposuit Steph. V. *τοῦτο ἀπειράζηται* referuntur ad *τὸ περιττὸν εἶναι*. Tum Ambr. s. *ἐλθοίη*. Mox *δὲ* om. G et pr. *Γ*. Sq. *ἡ περιττὴ* (*μορφὴ*) est i. q. *ἡ τοῦ περιττοῦ ἰδέα*. Sic 103. E: *ὃ ἔστι μὲν οὐκ ἐκεῖνο, ἔχει δὲ τὴν ἐκείνου μορφὴν ἀεί, ὅταν περ ᾖ*. Pro *ἀρτίου* Aug. *ἐναντίου*.

P. 588. *Ἐπὶ — δῆτα*] om. G et pr. *Γ*. Dein Steph. et Lugd. *ἆρα* pro *ἄρα* (idque etiam Bip. recepit). Pro *ἀρτίου* Fl. a. *χριτίου*. Dein *δὲ* pro *δὴ* L. V. *ἄμοιρα — τὰ τρία* Steph. in mg. vertit: *Expers igitur est paris ternarius numerus*, ut Serranum corrigeret ita interpretantem: *Paris ergo ratione immunia sunt tria?* Pro *ἄρα Δ* Florr. b. c. d. i. m. Par. *ἄρ'*, quod Stallb. recepit. Tum *ὁρίσασθαι* libri Mss. cum edd. vett. pro *ὥρισται*, quod Cornario auctore (Ecl. p. 11: „legendum est *ὥρισται*, id est: *Quod itaque*

dicebam; determinatum iam est) dedit Steph. Fic. quoque: *Quod ergo definiendum assumpseram.* H ὁρίσασθαι. Post v. ὁρίσ. Δ ΦCs Florr. d. m. Par. et rc. ΓΠ addunt δεῖν, quod ex interpretatione fluxit; sic etiam Stallb.: *quod igitur dicebam definiri oportere*, et Heind.: ἔλεγον in his, ut saepe, idem fere est quod ἐχρῆν.“ Immo aoristus ὁρίσασθαι actionem significat fere necessariam (vern. *was ich also sagte dass wir bestimmen müssten*), v. ad Protag. p. 14. sq. Post v. autem ὃ τ. ἔλεγον ὁρίσ. sequi debebat apodosis fere haec: τόδε s. τοῦτό ἐστιν (ut supra 104. B: Ὃ τοίνυν — βούλομαι δηλῶσαι ὑμῖν· ἔστι δὲ τόδε.); sed suppressa est verbis explicationis causa annexis οἷον νῦν ἡ τριάς, δέχεται· τὸ γὰρ ἐναντίον αὐτῷ ἀεὶ ἐπιφέρει — πολλά. Nova dein oratio adiungitur verbis ἀλλ᾽ ὅρα δὴ εἰ οὕτως ὁρίζει. Oratio igitur ita cohaeret: *Quod igitur dicebam definiendum esse, hoc est* vel *sic definitum est. Iam vide an ita definias* (h. e., mihi ita definienti assentiare). Tum Aug. οὐδέποτε. Δ αὐτῷ. Tum Wytt. τὸ ἐναντίον putabat aut delendum aut mutandum in τὸ οὐκ ἐναντίον: *ternio non recipit parem, quamvis non contrarium.* Etiam Schleierm. v. τὸ ἐναντίον pro insitivis habebat. Opponuntur vero inter se res (nihil contrarii habentes) et ipsa contraria (genera contraria, ut par et impar, calidum et frigidum). Socrates hoc docet, non solum genera contraria inter se respuere; verum etiam res genus contrarium eius, ad quod ipsae pertineant, aspernari: igitur res quoque alterius non contrarias ipsum respuere contrarium. Tum Φ οὐκ οὖσα τῷ ἀρτίῳ. Cl. ΞΠΥ Ven. a. Fl. a. Zitt. ἀεὶ αὐτῷ. Pron. αὐτῷ refertur ad τὸ ἄρτιον. Numerus ternarius (quippe species generis imparis) attributum suum (imparis formam, τοῦ ἀρτίου contrarium) pari affert; numerus igitur ternarius, quia species est imparis, numerum parem respuit. Dein ἡ δυὰς τῷ περιττῷ, int. τὸ ἐναντίον (τὸ ἄρτιον) ἐπιφέρει. —

ἀλλ᾽ ὅρα] Florr. b. i. m. Par. ἀλλὰ ὅρα. Dein pro 105
ὁρίζῃ Cl. Δ HJ et a. m. sec. Ven. b. Florr. b. c. ὁρίζει, quod Fisch. iam ex Aug. receperat. Proxime μὴ ante μόνον om. Fl. d. H τῷ ἐναντίῳ μὴ. Florr. a. c. semel tantum τὸ ἐναντίον. Contra in Aug. post v. δέχεσθαι repetitur τὸ ἐναντίον. Tum Fl. d. cum Bass. ἐπιφέρει. — Pro ὅ τι Ambr. s. ὅτῳ, Cl. in mg. ὅτωι. Cornar. Ecl. p. 11: „*in quocunque ipsum fuerit*, graece legendum est ἐφ᾽ ὅτῳ ἂν αὐτὸ ᾖ.“ Quam script. in mg. apposuit Steph., eademque in Venett. a. b. Vind. 2. et Zitt. comparet. Vind. 1. ἐφ᾽ ὅτῳ ἂν αὐτῷ

εἴη, Vatic. Fl. d. ἐφ' ὅπερ τῷ ἂν αὐτὸ. Dein E ἴῃ, superscr. ᾖ, Cl. Ξ Y Tub. et corr. Π ᾖ, Φς εἴη. Res ipsa postulat ἐφ' ὅ τι ἂν αὐτὸ ἴῃ; Fic. quoque: *verum etiam illud quod aliquid afferat contrarium illi ad quod ipsum accedat.* Sensus est: non solum contrarium contrarium non recipit, verum etiam id quod ei, ad quod accedit, contrarium aliquid affert, (velut ternio imparis formam affert) hoc quod contrarium est eius quod ab ipso affertur, (v. c. paris formam, quippe imparis contrariam) nunquam recipiet. Sic inter se opposita sunt calidum et frigidum; quocirca inter se excludunt; neque vero haec tantum quae inter se contraria sunt inter se excludunt, verum etiam res quae ad alterutrum genus contrariorum pertinet alterum excludit contrarium, veluti ignis (ad genus calidi pertinens) frigus (quod illius generis contrarium est) excipere nequit, neque nix (ad frigidi genus pertinens) calorem admittit (quippe frigidi contrarium); nix igitur, quia ad ignem affert frigus, illius contrarium, nunquam recipere potest id quod frigoris contrarium est, ignem. Sic etiam ἡ τριὰς quae ei ad quod accedit (v. c. τῇ δυάδι) contrarii (imparis) formam affert, id quod huius contrarium est (par) numquam recipit. Offendimus vero in verbis αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον; neque enim subiectum quod dicitur esse potest ἐκεῖνο ὃ ἂν ἐπιφέρῃ τι ἐναντίον ἐκείνῳ ἐφ' ὅ τι ἂν αὐτὸ ἴῃ, obiectum vero αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον τὴν τοῦ ἐπιφερομένου ἐναντιότητα, siquidem Socrates dicere volt, rem ad alterutrum genus contrariorum pertinentem recipere non posse contrarium eius quod ipsa afferat (numerum v. c. ternarium qui ad genus impar pertineat recipere non posse genus illius contrarium, par); contra αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον τὴν τοῦ ἐπιφερομένου ἐναντιότητα esset res quae eius quod afferretur contrarium afferret: quod ab hac Socratis abhorret argumentatione. Wytt. et Stallb. v. αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον pro repetitione habebant verborum antecedentium ὃ ἂν ἐπιφέρῃ τι, a familiari sermone minime aliena. Fic. vertit: *ipsum videlicet quod affert numquam contrariam eius, quae affertur, recipiat formam.* Similiter Schleierm.: *sondern auch etwas allem, woran es sich macht, den einen Gegensatz zubringt, so kann eben dieses zubringende den Gegensatz des Zugebrachten niemals aufnehmen.* Sed vereor ne v. αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον, sicut praegr. αὐτὸ, ab aliena manu illata sint. Nihil certe desideraveris in hac oratione: ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο, ὃ ἂν ἐπιφέρῃ τι ἐναντίον ἐκείνῳ ἐφ' ὅ τι ἂν ἴῃ, τὴν τοῦ ἐπιφερομένου ἐναντιότητα μηδέποτε δέξασθαι: *sed id quoque, quod ei ad quod accedat contrarii quid afferat, numquam contrarium eius, quod*

ab ipso afferatur, recipere. Illud αὐτὸ interponi poterat ab eo qui in libris suis reperisset ἐφ' ὅτῳ ἂν ᾖ, ut sensus exsisteret is quem Corn. expressit: *in quo ipsum sit.* Interpr. Sicula: *in quocumque ipsum fuit.* Atque huic αὐτὸ interpretationis causa apponi potuit τὸ ἐπιφέρον, unde αὐτὸ bis posito nasci poterat scriptura: αὐτὸ ᾖῃ, αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον. — πάλιν δὲ] δὲ om. ΓG. Sq. οὐ χεῖρον est i. q. *bonum* vel *utile*, v. ad Protag. p. 16. sq. Tum art. τὴν (int. ἰδέαν, quod latet fere in praegresso τὴν ἐναντιότητα, siquidem hoc idem est quod τὴν ἐναντίαν ἰδέαν) om. J Fl. b. et pr. E. Dein τοῦ om. Δ et Fl. d. Pro ἀρτίου L ἐναντίου. Vat. Fl. d. οὐκ ἐδέξατο. Δ Fl. d. περιττοῦ καὶ τὸ. Sq. οὖν om. Γ. Dein Cl. ΠΥ Tub. αὐτῷ. Τοῦτο — αὐτὸ refertur ad τὸ διπλάσιον. Heind. repositum volebat: καὶ αὐτὸ ἄλλο ἢ ἐναντίον· ὅμως δὲ. Subiicit vir doctus: „Nam quod Forst. ad ἄλλῳ adscripsit *nempe τῷ ἡμίσει*, non reputavit proferenda h. l. fuisse non *ipsa contraria*, αὐτὰ τὰ ἐναντία, sed ea tantum, quae rei cuique et suam naturam et contrarii alicuius formam impertiant. Ex quo genere τὸ διπλάσιον est, quod et duplicitatem rebus tribuit, et contrarii, τοῦ ἀρτίου, forma eas induit." Immo agitur h. l. de rebus quae, licet ipsae inter se non sint contrariae, tamen contrariam eius generis, ad quod pertinent, formam non admittunt, velut duplum, licet alius (int. simplicis vel dimidii), non imparis (τοῦ περιττοῦ) sit contrarium, tamen imparis formam non admittit. Duplum videlicet cuiusque numeri integri ad paris (τοῦ ἀρτίου) genus pertinet. Ἄλλῳ igitur opponitur sequenti τῷ περιττῷ. Sic supra: πῶς οὐκ ἐναντία τινὶ ὄντα ὅμως οὐ δέχεται αὐτὸ τὸ ἐναντίον. Pro ἄλλῳ L ἄλλο. Δ Fl. d. δέξαιτο pro δέξεται. — Dein δὴ om. Tub. et pr. Cl. et Π. De v. ἡμιόλιον Hesych.: καλεῖται δὲ καὶ ἀριθμός τις καὶ λόγος, ὁ τὸ ἓν καὶ ἥμισυ ἔχων.

τἄλλα] Vat. Ven. b. Florr. b. c. d. i. m. Par. Aug. τὰ ἄλλα. Tum Vat. Florr. b. c. d. i. m. Par. τοιαῦτα ἃ, C Fl. m. Par. τοιαῦτα ἃ τὸ ἥμισυ ἔχει. Fic.: *neque alia huiusmodi quae dimidium habent formam totius suscipiunt.* Sqq. Heind. et Stallb. ita nectebant: οὐδὲ δὴ τὸ ἡμιόλιον οὐδὲ τἄλλα τὰ τοιαῦτα, τὸ ἥμισυ καὶ τριτημόριον αὖ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα (δέχεται) τὴν τοῦ ὅλου. *Heind.*: Nimirum contraria sunt *pars* et *totum*. Sed certa aliqua pars, ut *dimidia*, *tertia* cett., et contrarium aliquid habet (τὸ ἐναντίον τοῦ ὅλου) ut non possit totum fieri, et praeterea aliquid, quo certa aliqua pars fiat." Simliter Stallb.: „Videlicet pars *dimidia*, *tertia*, rel., etsi non habent *totum* sibi contrarium — nam id

quidem *parti* omnino oppositum est — tamen totum non in se recipiunt aut admittunt, sed eius formam prorsus aspernantur." Neque tamen hoc dicere potest Socrates, quum de rebus hic loquatur quae, licet per se formae alicui non sint contrariae, tamen formam eius generis ad quod ipsae pertineant contrariam non admittant. Quocirca duplum, dimidium, sesquialterum cet. non toti opponuntur, sed impari generi (*τῷ περιττῷ*), eaque dicuntur, licet generis imparis non sint contraria, tamen hoc (quippe contrarium eius generis ad quod pertinent) non posse admittere. Etenim duplum, dimidium, sesquialterum, totum ac reliquae formae quae partitione continentur, quia partes vel omnes (quae totum efficiunt) vel singulae (e quibus dimidium, sesquialterum cet. proficiscuntur) aequales cogitantur, ad genus s. notionem paris (*τοῦ ἀρτίου*) pertinent; quocirca contrarium huius genus (imparis, *τοῦ περιττοῦ*) aspernantur. V. igitur *τὴν τοῦ ὅλου*, quorum sedes iam suspicionem movet, quippe inter *τὸ ἥμισυ* et *τριτημόριον* illata, ex loci depravatione suspicor orta esse; etenim qui haec intulit non viderat haec referri ad v. *τὴν τοῦ περιττοῦ οὐ δέξεται*; quocirca pro *τὸ ὅλον* correxit *τὴν τοῦ ὅλου* (int. *ἰδέαν οὐ δέξεται*), ut partes et totum inter se opponerentur. Accedit quod balbutientis, non aperte disserentis, haec est oratio; *οὐδὲ δὴ τὸ ἡμιόλιον οὐδὲ τἆλλα τὰ τοιαῦτα*; quae excipit unum *τὸ ἥμισυ*, a quo verbis interpositis *τὴν τοῦ ὅλου* rursus divulsa sunt *καὶ τριτημόριον* cet. Itaque locum equidem sic existimem scribendum esse; *οὐδὲ δὴ τὸ ἡμιόλιον οὐδὲ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, τὸ ἥμισυ, τὸ ὅλον, καὶ τὸ τριτημόριον οὐ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα* (int. *τὴν τοῦ περιττοῦ δέξεται*). Pro *τριτημόριον* G *τριτημοίριον*. *Δ* *ἄν* pro *αὖ*. Dein volgo *ἔτι*, Aug. *ἔπει*. Pro *συνδοκ.* Cl. *ΓΞΦC* Ven. a. Zitt. *ξυνδοκεῖ*. Mox *οὕτως* pro *οὕτω* praestant Cl. Ven. b. Flor. a. b. c. i. m. Par. Aug. Zitt. Tum *ἔφη* om. Gs Tub., et pr. *Γ*. Pro *καί μοι μὴ* Cl. *ΓΔΠΥΦ*Gs Fl. a. Zitt. et pr. *Ξ*. *καὶ μή μοι*. Pro volg. *ὃ* (Vat. Fl. d. *ὃ ἄν, αὖ* Ep.) *ΛCH* J L Par. Vindd. 1. 3. cum pr. E et corr. *ΓΞ* *ᾧ*. Fic.: *Nec tamen per id quod nunc interrogo, sed per aliud quiddam mihi respondeas.* Schol.: *καὶ μή μοι ἦν ἄν ἐρωτῶ ἀπόκρισιν ἀποκρίνου* (sic Φ), *ἀλλ' ἄλλην, μιμούμενος ἐμέ*. Illud *ᾧ* reposuerunt Heind. Bekk. et Stallb., ut sensus esset: *non eo vocabulo utens responde, quo ego interrogans usus fuero, sed aliud adhibe*, h. e., non genus ipsum in responsione nomina (v. c. calorem, si interrogavero quanam re corpus fiat calidum), sed speciem generis (h. e., ignem), ut exemplis tibi declarabo (*μιμούμενος ἐμέ*). Dein pro *ἄλλο* *ΛCEHJL*

Fl. m. Par. Vindd. 3. 8. et rc. *Γ Ξ* cum Ald. et Bass. 1. 2. *ἄλλῳ*, idque restituerunt Heind. Bekk. et Stallb. Quum vero in Cl. *Γ Υ Φ* s Ven. a. Fl. d. Tub. Zitt. et a pr. m. *Γ Ξ Π* cum Arist. hoc tantum exhibeatur *ἀλλὰ μιμούμενος ἐμέ*, locum cum libris praestantissimis (quibus assentitur Corn.) equidem sic constituerim: *καὶ μή μοι ὃ ἂν ἐρωτῶ ἀποκρίνου, ἀλλὰ μιμούμενος ἐμέ* (int. *ἀποκρίνου*, h. e., *sed meo exemplo, int. responde*). Nulla videlicet prorsus causa est cur *ᾧ* pro *ὃ* reponatur; quum optimum hoc fundat sensum: *non id responde quod ego interrogavero* (si v. c. interrogavero quanam re corpus fiat calidum, non responde: *calido* s. *calore*), sed sic responde ut ego exemplo tibi ostendam. Recte etiam Wytt. et Beck. praetulerunt *ὃ*. Tum pro *δὲ* Φ C E G H J L s Florr. b. c. i. m. Par. Aug. *δὴ*, Cl. *δε*, *Δ* C Florr. a. d. *δὲ ὅτι*, Fl. m. et a m. rc. Par. *λέγω δὴ ὅτι*. Dein *ἀπόκρισιν ἔλεγον Δ* G. V. *ἀπόκρισιν — λεγομένων* om. *Δ*. Tum Φ *ἐκείνην οὐ ταύτην ἀλλ' ἣν ἐκ*, Ambr. s. *ἐκείνην ἣν ἐκ*. Ceterum bene *Fisch.*: volo a te mihi ita responderi, quia video et intelligo [*ὁρῶν*] ex iis quae modo disputavimus (p. 104. D. sq.), praeter illam responsionem quam supra ostendi recte et sine ullo erroris periculo dari posse aliam aeque veram et certam.“ V. *τὴν ἀσφαλῆ ἐκείνην* referuntur ad superiora illa (100. D: *τοῦτο γάρ μοι δοκεῖ ἀσφαλέστατον εἶναι καὶ ἐμαυτῷ ἀποκρίνασθαι καὶ ἄλλῳ, καὶ τούτου ἐχόμενος ἡγοῦμαι οὐκ ἄν ποτε πεσεῖν, ἀλλ' ἀσφαλὲς εἶναι καὶ ἐμοὶ καὶ ὁτῳοῦν ἄλλῳ ἀποκρίνασθαι, ὅτι τῷ καλῷ τὰ καλὰ γίγνεται καλά*). Pro *ὁρῶν Γ Δ Υ Φ* G s Ven. b. Fl. d. Tub. Zitt. et pr. Cl. *Ξ ὁρῶ*. Tum Cl. *Π Υ Φ* Tub. Zitt. et Ald. Bass. 1. 2. et pr. *Ξ ᾧ ἄν*, reliqui (in his Vat. Fl. d.) *ᾧ ἄν*, quod seqq. *ᾧ ἂν σώματι τί ἐγγένηται* efflagitant. *Steph.* in Annott. p. 12: „Videndum annon scribendum sit *ᾧ ἄν τί σώματι ἐγγένηται*, aut certe *ᾧ ἄν σώματί τι ἐγγένηται*, ut paulo post legitur: qua etiam forma posten *ᾧ ἂν ἀριθμῷ τι ἐγγένηται*. Mutato autem duntaxat accentu si scribamus *ὃ ἄν τι ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται*, videndum an ita defendi possit ut dicamus implicitas esse has particulas: et dictum esse *ὃ ἄν τι ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται* pro *ὅ τι ἂν ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται*. Sed enim potius scripsisset, ut opinor, *τί ὃ ἂν ἐν σώματι ἐγγένηται* (id est, *τί ἐστιν ἐκεῖνο ὃ ἐὰν ἐγγένηται σώματι*); ideo vel hanc lectionem vel primam illam genuinam esse arbitror.“ Priorem Stephani correctionem *ᾧ ἄν τί σώματι ἐγγ.* recte praetulerunt Forst. Fisch., qui eam recepit, et Wytt. Heind. vero *ὃ ἄν* in *ὅταν* mutato suam scriptori manum restituisse

sibi videbatur; idque adeo in ipsam intulit orationem scribens: ὅταν τί ἐν τῷ σώματι ἐγγ., et in seqq. ὅταν θερμότης. Atque hoc Stallb. probabat. Schleierm. ᾧ ἄν — ἐν τῷ σώματι retineri posse arbitrabatur si sequens θερμόν mutaretur in θερμός. Quod artificiosam efficeret orationem; quamquam verba ᾧ — ἐγγ. Corn. sic videtur accepisse qui verterit: *Cuinam quid in corpore accedere possit ut calidum fiat.* Sed unam veram habemus scripturam ᾧ ἄν τί σώματι ἐγγ. (nec opus est scripto ᾧ ἄν σώματι τί ἐγγ., quod Koehlero p. 126. videbatur). Sic enim in seqq. ᾧ ἄν τί ἐγγένηται σώματι, ὧν ἔσται;). Graeci enim duas solent interrogationes in unam cogere. Proprie est: quodnam corpus calidum erit et quid in eo erit s. esse debet ut calidum fiat. Propter interiectam vero interrogationem τί — ἐγγένηται pro nominativo: *quodnam corpus* (quocum cohaeret θερμὸν ἔσται) positum est ᾧ — σώματι (*quonam in corpore*, pendens e verbo ἐγγένηται). V. ad Phaedr. p. 574. 615. coll. *Matth.* Gr. p. 918 et 1018., qui recte hanc sequitur scripturam. Necdum ego tamen persanatum esse locum censeo verbis deletis ἐν τῷ, quae Fisch. putabat facile potuisse vel a Grammaticis vel ab ipsis librariis addi. Etenim Vat. et Fl. d. locum sic exhibent: ᾧ ἄν τί ποτε σώματι ἐγγένηται, quod omnes habet in se numeros probabilitatis; partic. enim ποτέ (*tandem*) in interrogatione sic poni constat. Locus vero rectius, ni fallor, ita scribitur: Ὦι ἄν τί ποτε σώματι ἐγγένηται θερμὸν ἔσται, et in seqq. Ὦι ἄν θερμότης — Ὦι ἄν πῦρ — Ὦι ἄν ἀρθμῷ cet. Interrogationes videlicet directas quae vocantur Graecus amat. Gs ἔστιν. —

σοι ἐρῶ] ΓG ἐρῶ σοι. De futuro in apodosi posito v. C *Matth.* Gr. p. 1018. Pro ἀμαθῆ Ξ ἀληθῆ. *Fisch.* „responsio illa vocatur ἀσφαλής, quia est certa, ut auctor eius convinci erroris a nemine possit: ἀμαθής, *indocta*, quia etiam a vulgo dari potest et solet: sed ἀπόχρισις κομψοτέρα est responsio *doctior*, exquisitior, magis recondita.“ *Wytt.*: Scitae profecto interrogatiunculae, sed eaedem magis κομψαί, *scitae*, quam firmae; quibus Plato sibi viam munire studet ab idea ad naturam et, ut vulgo dicunt, *a posse ad esse.*“ Potius haec omnia ad immortalitatem animi praeparandam spectant; animus quia ad vitae formam pertinet, recipere numquam potest formam illius contrariam, h. e., mortem. — Ὦι ἄν θερμότης] Cl. ΛEJ Ven. a. Tub. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. et pr. Ξ Fl. a. ὃ ἄν θερμ. In Bas. 2. mg. Meib. ᾧ. J ἐν τῷ pro ἐκ τῶν. Pro ᾧ ἄν (scribendum Ὦι) iterum Cl. ΠY corr. Ø

et pr. Ξ ὦ ἄν, Ald. Bass. 1. 2. ὅ τι ἂν. V. πῦρ — ἰσῶ ᾧ ἄν om. H. — οὐδὲ ἂν ἔρῃ] Vat. Fl. d. εἰ δὲ ἀνδρῃ. Pro ᾧ ἄν (scrib. Ὦι ἄν) A C E L. Bas. 2. ὅτι ὧδε σώματι τι, J Flor. a. b. c. i. m. Par. ὅτι ᾧ δὲ σώματί τι, Ambr. s. ᾧ δὲ, Cl. Ven. a. Zitt. ᾧ ἄν. Sq. τί om. L. Aug. et pr. Φ; post v. ἐγγ. ponit Φ a rc. m. Pro ἐγγένηται Δ ἂν γένηται. Sqq. νοσήσει — ἀριθμῷ τι ἐγγ. om. Tub.; in Cl. mg. adscr. Pro νοσήσει L νοσῆσαι. Pro ᾧ Zitt. ὃ, Y Ven. a. ὃ superscr. ὦ. In J om. Tum Zitt. iterum ὃ pro ᾧ, Ven. a. et Y ὃ superscr. ᾧ. Tum pro οὐδ', Δ εἰ δ'. Pro ᾧ iterum ὃ ΠΦ, Y ὦ. Δ ἂν γένηται. — περιττὸς] Sic pro volg. περιττὸν Cl. ΓΔΞΠΥGs Ven. a. Flor. a. b. c. d. Tub. Zitt. et pr. Φ. Idem e Tub. repos. Fisch. Tum Π ὃ pro ᾧ, Y ὃ ᾧ. V. περιττὸς usque ad τί ἐγγίγνηται Fl. a. a m. sec. habet, in Fl. c. haec v. usque ad ἔφη, ἔσται om. Tum εἰ om. pr. Γ. Post οἶσθ' Ald. Bas. 1. Aug. ὅτι. Post ἀποκρίνου Π et Fl. a. om. δὴ. VV. ἀποκρίνου usque ad αἱ ψυχαὶ ἐν Ἅιδου transcripsit Stob. Ecl. Phys. I, p. 99. sq. — ᾧ ἄν] Scribendum Ὦι ἂν τί ἐγγένηται σώματι ζῶν ἔσται, ut interrogatio sit directa, nec interpunctione post σώματι verba divelli oportet quae arcte cohaerent; etenim dativus ᾧ σώματι propter interiectum τί ἐγγένηται (e quo verbo dativus pendet) positus est pro nominativo quocum cohaeret ζῶν ἔσται. Hic quoque pro ᾧ ΠΥΦ Ven. a. Tub. Zitt. ὃ, Δ ἂν γένηται, Aug. et Stob. ἄν τι, Γ ζῷον. Tum ΠΥ Ven. a. Tub. Zitt. ὃ ἂν ψυχή. Post ἔφη ΔEHJL Flor. b. c. i. et Aug. v. ἔσται iterant. L τοῦτο ἀεὶ. —

Ἡ ψυχή] ἡ om. ΔΞEHJL Flor. b. c. i. Tub. Pro αὐτὴ C αὐτῇ, ΓE αὐτὸ, ΔHJ Flor. b. c. αὐτῷ. Tum C Flor. a. b. c. m. et corr. Γ κατάσχοι. Vv. πότερον — ἔφη om. Ambr. s. In Stob. δέ ἐστι καὶ ζωῇ. Δ om. δ'. Aug. ἔστι τὶ. Sqq. ἢ οὐδέν — τὸ ἐναντίον om. H. Tum ἡ ante ψυχὴ om. Cl. Ξ Y Vat. Ven. a. Par. Tub. Zitt. Dein sine distinctione scribendum τὸ ἐναντίον ᾧ (i. q. τὸ ἐναντίον τούτῳ ὃ) αὐτὴ ἐπιφέρει. Tum restituendum δέξηται, quod omnes libri et scripti et editi tuentur. Cf. *Herm.* ad Sophocl. Ai. p. 78. et *Matth.* Gr. p. 988. sq. Φς ἔφη τῥόδρα pro volg. σφόδρα ἔφη. Illud Bekk. quoque et Stallb. receperunt. Tum Δ δὴ νῦν. Π Par. Tub. ταῦτα ὠνομάζομεν; idem habet Cl., sed punctis circumscr. ΔΦ Bas. 2. Stob. νομίζομεν, CEHJL Fl. m. Par. Ang. Ald. Bas. 1. ὠμολογήσαμεν (in Par. mg. ὠνομάζομεν), Δ ὠμολογήσωμεν. Fic.

quánam modo paulo ante nominabamus? Vat. Florr. a. b. c. d. i. Par. Aug. *οὖ ἐάν μ.* — *τὸ δὲ ἄδικον*] De *τὸ δὲ* non praegresso *τὸ μέν* v. ad Protag. p. 79. Zitt. om. *μουσικόν*. Sq. *Εἶεν, ὁ δ' ἂν* in edd. scribitur partim (ut ap. Steph. Beck.) *Εἶεν. ὃ δ' ἄν*, partim (ap. Heind. Stallb. al.) *Εἶεν· ὃ δ' ἄν*. Sed εἶεν (vera. ann.), exhortandi vi positum, arcte cum sequente oratione colnaeret, ut paullo post *Εἶεν, ἔφη, τοῦτο μὲν δή* cet. V. ad Protag. p. 27. sq. De v. *τί* (*quo nomine*) *καλοῦμεν* v. ad Phaedr. p. 313. sq. Tum *ἡ* ante v. *ψυχὴ* om. *ΓΔΦCGH Ls* Florr. a. c. d. i. m. Par. Aug.; idem artic. post *ἄρα* deest in *ΔCHLs* Florr. c. m. Par. Pro *ἄρα* *ΔEJ* Florr. a. i. *οὖν*; quod Stallb. ex compendio scribendi voc. *ἄρα* natum esse putabat, v. *Bast.* Comm. palaeogr. p. 798. *HL ἔστι* pro *ἄρα*. Art. *ἡ* iterum om. *ΔCHLs* Florr. c. m. Par. et Stob. In Aug. *οὐκοῦν ψυχὴ μὴ δέχεται*. Olympiod. hanc concinnavit ratiocinationem: *ἡ ψυχή, ᾧ ἂν παρῇ, ζωὴν τούτῳ ἐπιφέρει· πᾶν δὲ ὃ ἐπιφέρει τι ἄδεκτόν ἐστι τοῦ ἐναντίου αὐτῷ· ἡ ψυχὴ ἄρα ἄδεκτός ἐστι τοῦ ἐναντίου ᾧ ἐπιφέρει· τὸ ἐναντίον ἐστὶν ᾧ* (Forst. et Stallb. οἱ) *ἐπιφέρει θάνατος· ἡ ψυχὴ ἄρα ἄδεκτος θανάτου*. Cf. quos Forst. cit. *Maxim. Tyr.* Diss. XV, 5. *Alcin.* Doctr. Plat. c. 25. (p. 111. sq. Fisch.). Adde *Plotin.* Enn. IV. L. VIII, 10. p. 465. B. sq. Tum *Φ ὁ* K. Pro *ἀναρτίῳ* Zitt. Stob. et pr. *Π ἀρτίῳ*., *ΓG* et Vat. a m. sec. *περιττῷ*. —

ἄλλο τι τὰ τρία] *ΓG* Stob. cum pr. *Ξ* et rc. *Δ* *ἄλλο τι ἢ τὰ τρία*; contra *ΓEGHJ* et pr. *ΔΠ τρία ἀνάλθηα*; etiam Florr. b. i. et Aug. *ἤ* post *τρία* om., quos sequntus est Bekk. Sed causa nulla est cur a scriptura libror. edd., quam scripti longe plurimi et optimi confirmant, recedamus. Nec in hoc offendere quicquam debemus, quod *ἤ* post v. *τὰ τρία* collocatum est. Sic enim 79. A: *ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν ἢ τὸ μὲν σῶμά ἐστι, τὸ δὲ ψυχή*; ubi v. not. Cf. *Bremi* ad Lys. p. 231. Pro *ἄθερμον* *ΠYGHJL* Ven. a. Florr. a. b. c. i. m. Par. Tub. Aug. Zitt. et pr. *ΔΞΦE* *θερμὸν*. *Stallb.*: „Nimirum quia vocabulum *ἄθερμον*, propter oppositam vocem a Platone necessitate quadam fictum, vix usquam reperitur praeterquam hoc loco, hinc scribae posuere *θερμόν*, sententiae parum illi perspicaces.“ Vocis *ἄθερμον* interpretatio, *τὸ ψυχρόν*, comparet in *ΓGs* et corr. *Δ* Fl. d. In Cl. *θέρμον* et in mg.: *μὴ ἠθελ. ψυχρὸν*. *Wyttenb.*: „Si posterior vox (*ἄψυκτον*) vera est, prior debet esse *ἀθέρμαντον*. Sed prior sententiae disputationis est accommodatior;

ergo posterior videtur fuisse ἄψυχρος. Utraque nova nec usitata adhibita a Platone ad comparationem ἀθανάτου et ἀναλέθρου commendandam.“ Immo propter voces ἀθάνατος et ἀνάλεθρος, ad animum spectantes, Plato videtur et ἀνάρτιον et ἄθερμον posuisse; neque ἄψυκτον sensu qui dicitur passivo accipi debet, ut sit *quod refrigerari nequit*, sed sensum habet neutralem: *quod non frigescit*, ergo quod *frigus non admittit*, quemadmodum praegressum ἄπηκτος est *non liquescens*. Cf. *Reisig.* Enarrat. Oedip. Colon. p. CXXXIII. Fic.: *si quid incalescibile sit necesse foret imperdibile esse*, et seqq. *si quid infrigescibile etiam imperdibile esset*. Ad ἀναλέθρῳ. ΔΦCEGHJ Florr. b. c. i. m. Par. Tub. Bas. 2. ἐπάγοι, ΓΔ Florr. a. d. ἐπάγει, L ἐπάγῃ, Stob. μετάγει, Ald. Bas. 1. ἐπαγάγοι, Aug. ἐποίει. *Heind.*: „Hoc (ἐπαγάγοι) inter illa ἢν et ὑπεξῄει interpositum quis toleret, praesertim quum deinceps, ubi eadem denno infertur sententia, legatur ὁπότε ἐπὶ τὸ ψυχρόν τι ἐπῄει? — Cod. Aug. ἐποίει, unde aliquando exsculpendum duxi ἐποίσει, uti semper in praecedd. hac in re usurpavit Plato vocabulum ἐπιφέρειν. Nunc nisi quis velit, vix tamen commodo posita voculae τι, ὁπότε τι ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπῄει, suaserim ὁπότε τις — θερμὸν ἐπῆγεν, quod facile depravatum in ἐπῄει deinde in ἐποίει abierit.“ Hoc, ἐπῆγεν, Stallb. quoque opinabatur reponendum esse. „quum de actione frequentius repetita haec intelligi non possint.“ At optativus in actione ponitur quae fieri posse cogitatur (v. ad Protag. p. 25.), et saepenumero cum indicativo vel praegresso vel sequente iungitur, v. ad Protag. p. 66. et 134. Quod quidem praecipue in oratione quae dicitur hypothetica fieri solet, v. *Matth.* Gr. p. 966. Accedit quod ὁπότε cum optativo ita solet iungi ut sit *quoties*. Tum Ls ἐπεξῄει, Vat. Fl. d. ὑπεξείη, Fl. a. ὑπεξῄη. Citavit h. l. *Matth.* Gr. p. 967. annotans: „wo ὑπεξῄει der Aorist seyn muss, weil das Entweichen des ungeschmolzenen Schnees nur die Sache eines Augenblicks seyn kann, so wie das Vernichtetwerden und das Aufnehmen der Wärme.“ Immo in v. ὑπεξῄει, aoristi partes obtinente (v. *Matth.* Gr. p. 418.), ut in seqq. ἀπώλετο et ἐδέξατο eius significatio inest quod certo et necessario fieri cogitatur, v. ad Protag. p. 14. 25. sq. Tum Par., ut paullo post, σῴς, σῷν scribit, quemadmodum Cl. Gorg. 511. B. C. 512. D. Theaet. 154. A. 167. D. Euthyphr. 14. B. σώιζει exhibet. Cf. *Fisch.* ad Weller. I. p. 150. Dein Stob. ἢ χιὼν μένουσα ἄτεγκτος (Bas. 2. pro ἄπηκτος mendose ἀτιτκτος); sed ἄτεγκτος (i. q. ἄβροχος s. ξηρός, v. Hesych.) alienum esse a natura nivis Fisch. iam monuit. Tum pro αὖ

ΓΔ G Fl. d. Zitt. *ἂν*. V. *αὖ ὑπομένουσα* om. Ald. Bas. 1. Dein H *ἐδέξατ'*. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Aug. (*ἐδέξα τὰν*) *ἐδέξατ' ἄν*, quod Stallb. reposuit. Stob. *ἐδέατ' ἄν*. Part. *ἄν* a Bas. 2. abest. — *Ὡς δ' αὕτως*] *δ'* om. Cl. *ΞΠ* Ven. a. Vind. 2. Tub. Zitt. Dein Bass. 1. 2. *κἂν ἢ*, Stob. *κ' ἂν ᾖ*. Pro *ἄψυκτον* Wytt. suspicabatur *ἄψυχρον*, de quo v. supra not. Hoc ipsum *ἄψυχρον* in Fl. d. comparet, rec. vero manus id correxit. Tum libri omnes *ἐπῇ*, uno excepto *Δ* qui habet *ἐποίη* (quod ex illo fluxit; utrumque enim pronuntiabatur *epii*). Bekk. suo Marte dedit *ἐπίοι*, sine dubio propter praegressa *ὁπότε — ἐπαγάγοι*. Neque tamen haec causa videtur esse scripturae omnium librorum auctoritate stabilitae derelinquendae. Sqq. mendose ap. Stob. l. l. leguntur, quae quidem piget omnia afferre. Tum CJ et pr. *Π ἀποσβέννυτο*. *ΔΛ* L Bass. 1. 2. Stob. et pr. *ΓΠ ἀπόλλυτο*. Tum *Δ σὸν*, *ΓG σῶον*. Dein *ἄν* om. *ΓG* Zitt. In Zitt. *ἀπελθὼν*. —

ἀθανάτου] *ΓG θανάτου*. Dein *εἶπῖν* om. *Δ* CEH B JL Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug. Tum L *τὸ μὲν*. Pro *ἀδύνατον* L *ἀθάνατον*. Bene *Wytt.*: „*ἀθάνατον* hic dicitur *ὃ ἂν θάνατον μὴ δέχηται*, *ἀνώλεθρον*, quod supervenienti contrario *οὐκ ἀπόλλυται*. At vulgo ut synonyma ponuntur, illud *expers mortis*, hoc *expers interitus*, ita ut *interitus* latius pateat quam *mors*, et omne pereundi genus complectatur." Laudat praeterea *Aristot.* Top. T. I. p. 376. Sylb. et *Simplic.* Comm. in Arist. de an. III. p. 69. 6. sq. Tum *ἐπ' αὐτῇ* om. *ΓG*. Part. *δὴ* om. *Π*. Pro *αὖ τὸ* Ambr. s. Aug. *αὐτὸ*, L *αὐτὸ τὸ*, Vat. Fl. d. *ἄν τὸ*. Art. *τὸ* ante *πῦρ* om. Cl. *ΠΥ* Ven. a. Tub. Zitt. et pr. *Ξ*. Dein Fl. m. Ang. *γίγνεσθαι*. Fl. d. *ἐπιόντος ἀρτίου*. Cl. *ΞΥ* et pr. *Π* Flor. a. c. *λυ* m. *ἀπολομένου*, C *ἀπολομένου*, HJ *ἀπολνομένου*. Post pron. *αὐτοῦ* (int. *τοῦ περιττοῦ*) infertur *ἐκείνου* (quod ad idem *περιττόν* spectat), v. ad Protag. p. 22. —

διαμάχεσθαι] *ΔΛΦ*CJs Florr. a. b. c. i. m. Par. C Aug. *διαμαχέσασθαι*, L *διαμαχήσασθαι*. Dein L Aug. *ἄρτιον* pro *ἀνάρτιον*. *ΓΛ*CEGHJL Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug. *ὡμολογεῖτο*. *Fisch.: si nobis constaret numerum imparem mancre, neque interire.*

P. 592. *ῥᾳδ. ἂν δ.*] Haec usque ad *τῶν ἄλλων* Fl. c. in mg. habet. G Zitt. *διαμαχόμεθα*, pr. *Γ διαμαχοίμεθα*, J *διεμαχώμεθα*, pr. *Π ἐμαχόμεθα*, Ambr. s. *διεχόμεθα*. Tum *τὰ* ante *τρία* om. *Φ*. Dein *οὕτως* Fl. c. a rec. m. habet. L *διεμαχώμεθα*, *ΓEG* et pr. *Δ διαμαχώμεθα*, J *διαμαθώ-*

μεθα, Ambr. g. διεγόμεθα. Ven. b. a in m. sec. ἦ οὔ; quod Πάνυ μὲν οὖν] om. G et pr. I (in quo rec. in. apposuit *vai*). Tum ἡμῖν om. Γ Δ Φ G s et Fl. d. Γ G ὡμολογεῖτο] Tub. κἂν pro καὶ. Sq. εἶναι om. Φ s. In J ψυχὴν. J Tub. et pr. Fl. b. πρὸς τὸ. Vind. 6. om. εἶναι. — δέοι] E δέοιτο. Pro δεῖ Γ G δὴ. L ἄλλο μὴ. Pro εἰ D τό γε Cl. Π Y Ven. a. Tub. Zitt. εἴ γε τὰ; Γ Δ τότε. Illud εἴ γε non est controversia quin recipi oporteat. Sq. καὶ om. Cl. Π Y Ven. a. Tub. Zitt. Ald. Bas. 1.; pro γε habet Ξ. Dein partic. ὄν post ἀίδιον recte om. Γ Δ Λ Φ C E G H J L s Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Aug. Bas. 2. et γε Ξ. Fic.: *siquidem quidnam aliud indissolubile posset esse, si immortale ipsum et sempiternum dissolverctur?* Tum pro δέξαιτο (Florr. b. i. δέξαντο) Cl. Δ Ξ Π Y Ven. a. Fl. d. Tub. Zitt. δέξεται, quod rite Heind. Beck. Bekk. et Stallb. (ed. Goth.) receperunt. De indicativo optativum excipiente v. ad Protag. p. 66. Atque ipse sensus, ut praegressum εἴ γε, quod in re certa ponitur, indicativum flagitat. Tum ἔστι om. H. De re cf. *Augustin.* de immort. anim. §. 14. sq. Pro μέντοι G L. et pr. Γ μὲν, rc. Γ μὲν οὖν. Tub. Aug. νὴ Δία, quod Fisch. Heind. et Stallb. reposuerunt. V. νή Δί, ἔφη ante καὶ ponunt Γ G. Tum ἀνθρ. τε Λ C E G H J L Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug. pro volg. ἀνθρώπων γε, Cl. Ξ Π Y Ven. a. Tub. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. et Stob. ἀνθρώπων τε γε. Steph. reposuit γε, quod Forst. et Fisch. sequuti sunt. Heind. vero, Bekk. et Stallb. dederunt ἀνθρώπων τε καὶ, contra Beck. retinuit ἀνθρώπων γε· καὶ ἔτι. Idem vir doctus: „H. ex uno cod. dedit: ἀνθρώπων τε καὶ ἔτι. παρὰ ante θεῶν abesse debuerat; et γε cum aliqua vi ponitur.“ Partic. γε, quam Fisch. quoque veram habuerat scripturam, recte videri possit Steph. recepisse; haec enim partic. vox ἀνθρώπων effertur, quocirca in seqq. vox θεῶν ei opponitur (παρὰ θεῶν int. ὁμολογηθείη ἄν); contra si ἀνθρώπων τε καὶ ἔτι μ. scribitur, orationis vis in v. πάντων inest (*ab omnibus quum hominibus, tum magis etiam diis*); ita vero erit quod offendas in v. ἔτι μᾶλλον post τε καὶ et in praepos. παρὰ voci θεῶν praemissa. Fic. vertit: *Universi per iovem homines et multo magis ipsi ut arbitror dii.* Attamen τε καί non solum simpliciter nectit, verum etiam comparationi cuidam servit (verm. *sowohl — als auch, eben so wohl, als*). Atque duae fere constructiones in unam contractae sunt. Voces enim παρὰ πάντων confirmant id quod praecedit παρὰ πάντων ἂν ὁμολογηθείη, et hoc πάντων accuratius definitur appositis ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν, (*ab omnibus*, h. e., *quum hominibus tum diis*);

huic autem posteriori nova haec adinngitur declaratio: *atque etiam magis a diis* (quam ab hominibus). Plena igitur haec fuisset oratio: *ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν, ἔτι δὲ μᾶλλον παρὰ τούτων*; quae in unam hanc contracta sunt orationem: *ἀνθρώπων τε καὶ ἔτι μᾶλλον — παρὰ θεῶν*. In seqq. *ἔτι* om. El Florr. b. i. Mox *Δ ἀδιάφορον*. Vat. Ven. b. *ἀλλ' ὅτι*. Tum *ΔΦs* Fl. d. *ἡ ψυχὴ*, rc. *Γ ἢ ψυχή*. Post *ψυχὴ* libri edd. cum magna scriptorum parte interponunt *ἤ*, quod abest a *ΠEGHJL* Florr. b. c. d. i. et pr. *ΓΔ*. Atque hos audivit libros Bekk. Sic etiam vir doctus in Diar. class. XXXII. p. 53. scriptum volebat. Sed recte mihi videtur Stallb. volg. *ἄλλο τι ψυχὴ ἤ*, *εἰ* retinuisse. De part. *ἤ* v. ad p. 106. A. Sq. *εἰ* om. *ΓG* Aug. Pro *τυγχάνει οὖσα Γ* a corr. m. *τυγχάνουσα*. — *ἀπιόντος ἄρα θανάτου*.] Laudat h. l. *Isidor.* Pelus. Epist. 249. p. 310. L *τὸ ἀνθρώπινον* pro *τὸν ἄνθρωπον*. Ambr. s. *μὴ οὖσι*. El. d. *τὸ δὲ ἀθ.* *ΓG* et Isid. *οὖσον*. Tum *ἀπό* om. Isid. Dein Isid. *ὑποχωρῆσαι*. *Rittersh.* ad Isidi l. l. interpretatur: *morti se subducens, mortem effugiens*. Tum *ἄρα* om. *Γ* et pr. G, ante *μᾶλλον* ponit rc. *Γ* et post *ἔχῃ Ξ*. Pro *ᾧ*, L *ὁ*. —

Οὔκουν] Bass. 1. 2. *οὐκοῦν*. Tum *ἔχει* om. Arg. In Tub. *περὶ ταύτου*. De praepos. *παρά* (Latin. *praeter*, ut *Cic.* Offic. II, 2. *nec quicquam aliud est philosophia — praeter studium sapientiae*) v. ad p. 74. A. *ΔΦs* Fl. d. *οὐδὲ* pro *οὐδέ πῃ*. G *φή τις*. Sq. *ὅδε* om. Tub., in Cl. supersc. *ΞX* Ven. a. Zitt. *ἔχοι*. — *εἰς ὄντιν' ἄν τις*] edd. *εἴς ὄντινα τις*, *ΔΦs* et Fl. d. *εἰς ὁντινά τις ἄν*, quod Stallb. recepit; Bekk. vero e *ΓG* dedit *εἰς ὅντιν' ἄν τις*. Tum *ἄλλον* om. *Γ*. De v. *ἀναβάλλεσθαι* (*reiicere, differre in tempus commodius*) v., quos Fischl. iam citavit, interpp. ad Pollux IX, 136. et *Küsten.* ad Suid. T. I. p. 192. Pro *νῦν Δ* et H *νοῦν*, H in marg. *νῦν*. V. *τὸν νῦν παρόντα* non pendent e praepos. *εἰς*, sed accusativus *τὸν — παρόντα* propter praegressos accus. *ὅντινα ἄλλον — χαιρὸν* positus est pro: *ἢ νῦν πάρεστι*; sic enim solet accusativo praegresso accusativus vel oratio obliqua poni pro nominativo vel oratione recta, v. quae collegerunt exempla *Matth.* Gr. p. 788. sq. et *Lobeck.* ad Phryn. p. 751. *ΔΦs* Fl. d. *ἤτοι*. Fl. d. *καὶ* pro *ἤ*, G *ἢ τι*. Sq. *ἔτι* om. *ΓΠG* Ven. a. Tub., *Δ ὅτι* pro *ἔτι*. Tum *ΓG* Vat. Fl. d. et Cl. in mg. *οὐκ ἀτιμάζων*, L *ἀτιμάζων οὐκ*. V. *ἀτιμάζειν* est h. l. *nihil tribuere, diffidere*. Fisch.: *qui a diffido imbecillitati mentis ingeniique humani*. Wyttenb.: *humanam imbecillitatem tantae rationum magnitudini perspiciendae imparem existimans*. Zenn. legi malebat *ἀθυμίᾳ*;

fic. *Verum tamen rei ipsius quia de agitur magnitudinem, et humanae imbecillitatem considerans, cogor intra me dictis ondum nequiescere.* —

ἔτι ἔχειν] Ambr. a. ἔχει ἔτι. Zitt. ἔτι om. Tum Ald. B Σιμμία. Deinde Corn., qui vertit: *Non solum haec, o Simmia, inquit Socrates, recte dicis, sed etiam primas argumentorum propositiones, etiamsi firmae nobis sint, tamen clarius onsiderare oportet*, legi iubebat οὐ μόνον γ', ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, ταῦτά τε εὖ λέγεις, ἀλλὰ καὶ cet. Quae equuti sunt Stephano praeeunte Forst. et Wytt. Libri vero mnes Mss. cum Ald. Bass. 1. 2. ἀλλὰ ταῦτα tuentur. Ald. Bas. 1. ταῦτά σε, Bas. 2. vero cum Cl. *A Y Φ G* Zitt. et pr. F αῦτά γε, Ven. b. Flor. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. αῦτά τε, quod Cornario auctore Steph. reposuit et recentiores uoque retinuerunt. Fic. quoque: *Quin immo et haec bene dis Simmia: et positiones primae quamvis fide vobis dignae ideantur, diligentius tamen considerandae.* Similiter *Heind.*: *Non id tantum, sed at haec vera dicis (dubitare te adhuc ogi de iis quae dicta sunt), ita primae quoque sumptiones unde haec fluxere), etiamsi vobis certae videantur, tamen unt accuratius considerandae.* Neque tamen intelligo quo nodo inter se cohaereant: *et haec bene dicis et primae sumtiones accuratius sunt explorandae.* Immo sensus hoc postulat: *haec si dicis* (te dubitare adhuc de iis quae modo dita sint), *etiam de primis* (unde profecti sumus) *sumptionibus ccuratius erit quaerendum.* Locus igitur videtur sic scribendus esse: Οὐ μόνον γ', ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης· ἀλλὰ αὖτά γε εἰ (pro εὖ) λέγεις, καὶ τὰς ὑποθέσεις — ἐπισκεπτέαι αφέστερον: *Non solum hoc — sed, si id confiteris, etiam de sumptionibus primis — accuratius erit quaerendum.* Verba οὐ όνον γ' referuntur ad proxime praegressa περὶ τῶν εἰρημένων. st igitur: si de his, quae modo dicta sunt (quibus probare onati sumus animum esse immortalem) te dubitare adhuc proiteris, non solum haec accuratius tibi sunt exploranda, sed rimae quoque (unde haec collegimus) sumptiones. Verba οὐ μόνον γε (vern. *Das nicht allein*) sic ponuntur ut e praeressis expleri oporteat orationem, velut Legg. VI. 752. A: ΚΛ. Ἄριστ' εἴρηκας, ὦ ξένε. ΑΘ. Οὐ μόνον γε, ἀλλὰ αὶ δράσω. Menon. 71. B, Xenoph. Cyr. I, 6, 17. VIII, 7. al. Suppleri igitur e praecedentibus oportet: περὶ τούτων (τῶν εἰρημένων) δεῖ σε ἀπιστίαν ἔχειν (quae excipere ebebat haec oratio: *sed si de his dubitas, dubitare te oporet etiam de primis illis*, unde haec fluxerunt, *sumptionus; quocirca accuratius tibi erunt perpendendae.*). — καὶ

τὰς ὑποθ.] Sic Cl. ΞΠΥ Vat. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. Zitt. pro καὶ τάς γε ὑποθ. *Fisch.* „principia illa et *sumptiones*, e quibus Socrates docuit intelligi posse animum esse immortalem. Pro ἡμῖν Γ' ΔΞΠΥGH Florr. a. b. c. d. m. Par. Tub. Aug. Zitt. ὑμῖν, quod Aristip. quoque et Fic. reddiderunt, idque et sensus et seqq. διέλῃτε, ἀκολουθήσετε et ζητήσετε postulant. Recte hoc Fisch. iam reposuerat. Tum ἐπισκεπτέα propter praegressa καὶ εἰ πιστὰ ὑμῖν εἰσὶν positum est pro ἐπισκεπτέον; constructio enim graeca ita mutatur, ut altera orationis pars ad proxime praegressa, non ad priora, accommodetur. V. *Matth.* Gr. p. 840. Sine causa igitur *Seager.* l. l. corrigebat ἐπισκεπτέα. Neque audiendus est Fisch. qui verba τάς γέ ὑποθ. τ. ἀρ. referri putabat ad v. εὖ λέγεις. — Tum Tub. διέλῃται, Ambr. s. διέλῃται, Fl. d. et corr. Δ διέλῃτον, H Fl. i. Aug. ἕλῃτε, ΓG ἕλῃτον, ΔJL. ἕλῃται, Florr. a. b. c. m. E. ἕλῃται, C ἕλῃτ. V. διελεῖν (*dividere, distinguere*) modo sonat *explicare, enarrare*, modo *considerare, perpendere* s. *explorare*, v. ad Legg. p. 731. Tum ΓG. et corr. Δ ἀκολουθήσειτον, J. ἀκολουθήσειται, Ambr. s. Florr. a. b. c. m. ἀκολουθήσειται. V. ἀκολουθεῖν est i. q. ἕπεσθαι, *assequi, perspicere.* Mox L. καὶ τῷ, H δυνατὸν καὶ μάλιστα. Venet. a. b. Zitt. μάλιστ', quod Stallb. recepit.

P. 594. κἂν τοῦτο] ΔHJ. Florr. b. i. καὶ τοῦτο, L. et corr. Fl. c. καὶ εἰ τοῦτο. G Vat. Fl. d. ζητήσειτον, H ζητήσειται. Tum τόδε γ' Cl. ΔΠΥCEHJL Venett. a. c. Florr. a. b. c. i. m. Viudd. 2. 5. 8. Par. Aug. pro volg. τόδ', Vat. Fl. d. τόδε. Illud Fisch. iam. reposuerat. Tub. τὸ δέ γ', Stob. (Ecl. Phys. I. p. 135.) τὸ. Iambl. Protrept. p. 81. (p. 204. Kiessl.) ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε διαφοηθῆναι ἄξιον. — ἀθάνατος] Φ ἀθάνατον. V. ἐστιν om. ΔCEHJL Florr. a. b. c. i. m. Par. Tub. Aug. Iambl. et Stob., quos sequutus est Heind. In Cl. superscr. Dein pro δὴ H δέ, ap. Iambl. deest. Mox Cod. Iambl. Rig. μόνου τούτου. Tum pro ᾧ ΓΔΦG s Fl. d. ὥπερ. Ceterum ἐν ᾧ καλοῦμεν τὸ ζῆν per orationis constructionem positum est pro ἐν ᾧ (int. ἐστὶν) ὃ καλοῦμεν τὸ ζῆν: *in quo id est quod vivere vel vitam vocamus.* Sic *Xenoph.* Hist. gr. V, 1. 10: ἔνθα ἡ Τριπυργία καλεῖται (*ubi est quae Tripyrgia dicitur*). Oecon. IV, 6: ἔνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται. Plura alia collegit *Wyttenb.* ad h. l. et ad Plut. Praec. coni. p. 145. D. Cf. *Schäfer.*

ad Gregor. Cor. p. 986. et *Matth.* Gr. p. 882. sq. Tum τοῦ om. L. Mox καὶ post δὴ om. *I* C G Fl. m. Sq. νῦν δή, *nunc*, est: *quum animum liqueat, ubi e corpore excesserit, mansurum, non interiturum esse.* Opposition est: νῦν δὲ ἐπειδὴ ἀθάνατος φαίνεται οὖσα. Dein volgo legitur μάλιστα δεινὸς (Vat. Fl. d. μάλιστα δόξειεν ἂν δεινὸς); μάλιστα vero ignorant Cl. *Γ Δ Π* Φ C E G H J L s Florr. a. b. c. i. Par. Tub. Aug. Iambl. Stob. et pr. Y. Neo Fic. id expressit vertens: *Nam grave periculum fore putandum est, si quis neglexerit animam.* Recte igitur Heind., quem Bekk. quoque et Stallb. sequuti sunt, μάλιστα induxit. — ἀμελήσει] Sic *Π* Tub. Iambl. Stob. pro ἀμελήσειν. Recte Heind. indicativum recepit; de εἰ cum indicativo optativum excipiente v. ad Protag. p. 66. Adde *Matth.* Gr. p. 1016. et *Bernhardy* Synt. p. 386. Sqq. εἰ μὲ γὰρ cett. citant *Clem. Al.* Stromm. IV, 7. p. 492. A. (T. I. p. 583. Pott.). *Iustin.* Mart. Dial. c. Tryph. p. 223. Apolog. I, 24. *Isidor. Pel.* Ep. 203. Lib. II, p. 194. *Aeneas Gaz.* in Theophr. p. 35. al. Similiter *Herod.* VII, 46: ὁ μὲν θάνατος μοχθηρῆς ἐούσης τῆς ζόης καταφυγὴ αἱρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε. *Longin.* IX, 7: ἀλλ' ἡμῖν μὲν δυσδαιμονοῦσιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν, ὁ θάνατος, ubi v. Ruhnk. p. 274. (Weisk.). Sq. τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή Forst. interpretatus est: *totius hominis dissolutio*, Fisch. intelligebat *migrationem ex universitate rerum.* Immo τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή est: *discessio ab omnibus quae sunt* (non solum a corpore) s. *liberatio omnium rerum* (vern. *die Scheidung* vel *Befreiung von allem*). Est igitur τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή plenus interitus s. tam corporis quam animi exstinctio. Vox enim ἀπαλλαγή (a. v. ἀπαλλάττεσθαι ducta) sensu qui dicitur neutrali frequentatur, velut Protag. 354. B: λυπῶν ἀπαλλαγάς. Pol. IX. 584. B: λυπῶν τινὲς ἀπαλλαγαί. X. 610. D: ἀπαλλαγὴ γὰρ ἂν εἴη κακῶν. Plura collegit Heind. De voce ἔρμαιον Schol. et Etymol. M. τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. Fisch.: *lucro foret malis mortuis* s. *praeclare ageretur cum malis mortuis.* Cf. *Rittersh.* ad Isid. Pel. Ep. IV, 12. et *Ruhnk.* ad Tim. p. 102. sq. — ἅμα ἀπ.] Ven. a. Zitt. ἅμ' ἀπ. In seqq. malim τῆς αὐτῶν κακίας propter praegressa ἔρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι. Fisch. interpretatur: *si a corpore pariter atque a vitiis, extincta anima, liberi essent.* V. μετὰ ψυχῆς om. L. Tum *Δ* Venett. a. b. Fl. d. Zitt. νῦν δ'. Ven. b. Fl. i. οὐδὲ μία. —

βελτίστην τε] τε om. Γ Tub. Bene *Fisch.*: „ut verba ὡς βελτίστην referri debent ad *virtutis* studium, ita verba D

ὡς φρονιμωτάτην pertinent ad *sapientiam*, h. e., scientiam rerum et humanarum et divinarum. Nam et paulo inferius legitur *κοσμία τε καὶ φρόνιμος ψυχὴ* [p. 108. A.] et c. 63. [p. 114. C.] Socrates *χρή*, inquit, *πᾶν ποιεῖν, ὅστε ἀρετῆς καὶ φρονήσεως ἐν τῷ βίῳ μετασχεῖν.*" Tum Stob. *οὐδὲν γὰρ οὐκ ἄλλο.* L *ἡ ψυχὴ εἰς ᾅδου.* Pro *τροφῆς* ΓG *φρονήσεως.* Voces *παιδεία* et *τροφή* (vern. *Bildung* et *Erziehung*) millies sic copulantur, v. *Stallb.* ad Phileb. p. 178. *Wytt.* „*τροφὴ* per metaphoram de anima dicitur, veluti nutrimentum et pabulum cognitionis quo anima alitur." Potius refertur *τροφή* ad vitae institutum vel id in quo animus versatur vel occupatur, quod si verum ac divinum est, id ipsum haberi oportet quo animus quasi alatur; unde p. 84. A: *τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη καὶ ἐπ' ἐκείνου τρεφομένη.* Ib. B: *ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης τροφῆς οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ, ταῦτά γε ἐπιτηδεύσασα*, cet. Tum H *ἃ δέ.* Cl. ΞΠΥ Ven. a, Zitt. *μέγιστα λέγεται.* Stob. *μάλιστα* pro *μέγιστα.* Sic *μέγιστα ὠφελεῖν*, *plurimum utilitatis afferre*, Hipp. mai. 283. B. al. Cf. *Heind.* ad Hipp. m. p. 132. ed. II. V. *εὐθὺς — τελευτήσαντα* om. H. De sententia v. *Porphyr.* ap. Stob. Ecl. Phys. T. II, p. 1048. Cf. *Wytt.* ad Plut. de S. N. V. p. 114. — *λέγεται δὲ οὕτως*] Eis quae Socratem philosophum de immortali animi natura disserentem fecerat, adiungit Plato, ut solet, quae volgaris opinio fabulis declarata de animi post mortem statu et conditione tradidit; neque huiusmodi fabulas ornatus causa orationi suae interposuit, sed ut, quae non perscrutatione et cognitione philosopha, sed sola opinione ac fide niterentur, ad fabularum auctoritatem probabiliter exponeret (v. Tim. p. 29. B.). Quo quidem in genere ita versatus est Plato, ut verae ac perfectae mythicae narrationis exempla proponeret (h. l., Gorg. 523. sq. et Pol. X., 614. B. sq.). — *δαίμων*] Genius intelligendus, qui volgari opinione cuique homini in vita dux et comes sorte assignatus (*εἰληχὼς*) putabatur. *Menand.* ap. Clem. Al. Strom. V. p. 727.

Ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαραστατεῖ
Εὐθὺς γενομένῳ μυσταγωγὸς τοῦ βίου.

Similiter *Lysias* Epit. T. V. p. 130: *ὅ τε δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰληχώς.* al. V. *Menag.* ad Diog. L. p. 366. sq. *Lindenbr.* ad Censor. De die nat. c. 3. *Spencer.* ad Origen. c. Cels. 34. T. I. p. 767. Adde Wytt. ad h. l. et *Creuzer.* Symb. et Mythol. III. p. 94. sq. Dein L *οὗπερ*, A *ὥσπερ.* Φς *εἰλήχει ζῶντα.* A *οὕτως* pro *οὗτος.*

Atque sic, ὥσπερ — οὕτως, legi volebat Koehler. p. 133. De pron. *οὗτος* subiectum ὁ ἑκάστου δαίμων iterante v. ad Protag. p. 184. et *Matth.* Gr. p. 877. — εἰς δή τινα τόπον] Stallb.: *in locum nescio quem.* Est potius: *in certum quendam locum.* V. ad p. 104. D. Ceterum vocatur hic locus ap. Aeschin. Socr. 3, 19. (Axioch. p. 371. B.) *πεδίον ἀληθείας*, ubi Minos et Rhadamanthus, mortuorum iudices, feruntur sedere et in quemque inquirere quomodo vixerit. Idem dicitur *λειμών* Gorg. 524. A. Pol. X. 616. B. Tum L Fl. c. οὖ δὴ Fl. i. οἵ δή. J ξυλλέγοντας. Steph., ut Serrani corrigeret interpret., in mg.: „*Congregatos, postquam causam dixerint, vel iudicium subierint, ad inf.*“ *Heind.*: *quo qui congregati sunt, iudicium subire oportet, deinde in orcum descendere.* Oratio more graeco contracta est; plena haec erat: *quo convenire oportet mortuos ut in iudicium vocentur, eoque peracto ad inferos proficisci.* V. διαδικάζεσθαι sensu qui dicitur medii est *sese diiudicandum praebere, iudicium de se fieri iubere* (vern. *sich richten lassen*). V. *Reisk.* Ind. Demosth. et Wytt. h. l. —

ἐνθένδε] *A*HJLs Par. Florr. a. b. c. i. m. Aug. E Stob. et pr. E. ἐνθάδε. Sed ἐνθένδε positum est propter verbum motum indicans *πορεῦσαι*. Sic Gorg. 472. B: *ἥντιν' ἂν βούλῃ τῶν ἐνθένδε ἐκλέξασθαι*, ubi v. not. Cf. supra 57. B. 76. E. al. Dein L ἐκεῖ, quod in Florr. c. m. in mg. cum nota $\gamma\rho^{\alpha\iota}$ exstat. Mox *A*CHJL et pr. E. *πορεύεσθαι*. Hesych.: *πορεῦσαι· πέμψαι, ἀγαγεῖν.* V. ᾧ δὴ προστ. — πορ. laudat Schol. ad Eurip. Hecub. 447. et Sophocl. Electr. 802. Cf. *Valck.* ad Eurip. Phoen. 992. — ἐκεῖ] Cl. *ΓΔΠΥΦ*CGs Ven. a. Florr. a. c. d. m. Par. Tub. Zitt. Arist. Bas. 2. pr. Ξ $\gamma\rho^{\alpha\iota}$ Fl. a. Par. et Steph. in mg. ἐκείνων. Sed Fic. quoque ἐκεῖ expressit vertens: *Sortitos vero illic quae oportebat sortiri.* Tum C δὴ pro δεῖ. ΓG πάλιν δεῦρο. Fisch.: „*hanc in vitam, hunc in locum.*“ 113. A: *καί τινας εἱμαρμένους χρόνους μεῖναι — πάλιν ἐκπέμπονται εἰς τὰς ζώων γενέσεις.* Pro χρόνου Zitt. χρόνον, Ξ Y χρόνων. V. *ἐν πολλαῖς χρόνου καὶ μακραῖς περιόδοις* recte Fisch. interpretatur: *post multa et longa temporis intervalla ac spatia.* Cic. Somn. Scip. 9. (P. IV. P. I, p. 493. Orell.): *nec hunc in locum, nisi multis exagitati seculis, revertuntur.* Cf. *Macrob.* in Somn. Sc. II, 17. *Wytt.*, quem Stallb. sequitur: „Dicuntur hae περίοδοι orbes migrationis animarum in alia deinde corpora,“ quibus adversatur appositum χρόνου. L ἡ πορεία ἄρα, Ambr. s. ἄρα ὑπωρεία. Tum ὁ om. E. Ceterum

Telephi (filii Herculis et Auges) nomen Aeschylus inscripserat fabulae, quae interiit, sed a grammaticis et scriptoribus antiquis laudatur, v. *Fabric.* Bibl. gr. I. p. 614. *Stanl.* ad fragm. Aeschyl. T. II. p. 882. Pauw. Ex hoc, ut videtur, loco citavit *Clem. Al.* Str. IV, 7. p. 492. B. (T. I. p. 583. Pott.): *Οὐκ ἔστιν οὖν κατὰ τὸν Αἰσχύλον Τήλεφον νοεῖν ἁπλῆν οἶμον εἰς Ἅιδου φέρειν.* *Dionys.* qui fertur Art. rhet. T. II. p. 40. Lips.: *εἰ μέν τις ἐτελεύτησε — ἐν ἀποδημίᾳ, ὅτι οὐδὲν διενήνοχε· μία γὰρ καὶ ἡ αὐτὴ οἶμος κατὰ τὸν Αἰσχύλον εἰς ᾅδου φέρουσα.* Qui quidem posterior Anaxagorae videtur dictum (*πανταχόθεν ὁμοία ἐστὶν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις.* V. *Diogen. L.* II. 11. et *Schaub.* ad Anaxag. fr. p. 54 sq.) ante oculos habuisse. Aeschyli versus, ut Heind. animadvertit, videtur fuisse:

Ἁπλῆ γὰρ ἡμᾶς οἶμος εἰς Ἅιδου φέρει.

vel: *Ἁπλῆ γὰρ οἶμος πάντας εἰς Ἅιδου φέρει.*

Ceterum Olymp. ad h. l. *ὁ Σωκράτης δικῇ δείκνυσι, φιλοσόφως μὲν ἀπὸ τοῦ δεῖσθαι τὰς ψυχὰς τῶν ἡγεμόνων· μιᾶς γὰρ οὔσης ὁδοῦ μὴ ἂν δεηθῆναι τῶν ἀγόντων· ἱερατικῶς δὲ ἀπὸ τῶν ἐν τριόδοις τιμῶν τῆς Ἑκάτης.*

ον

οἶμον] C *οἶμαι.* Pro *οὐδὲ* Γ *οὐ.* Mox *ἂν* om. ΓG 103 Fl. i. Tub., post v. *ἴδει* ponunt ΛCEHJL Florr. a. b. c. i. m. Par. et Aug. Dein *οὐ γάρ που* ΛΠCEHJL Florr. a. b. c. m. Par. Tub. Aug. et Stob. pro volg. *οὐδὲ γάρ που.* Cl. *οὐ γὰρ,* superscr. *δὲ.* ΓΔΛΦCEGHJLs Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Aug. *ἁμάρτοι.* Δ *οὖσι.* H et rc. Λ *σχέσεις.* *Fisch.:* „h. e. et *divortia* et *anfractus*, ambages, *multos habere.* Xenoph. Cyr. I, 3. 4. *περιόδους* vocat *ἐλιγμούς*, *flexus*, eosque opponit *ὁδῷ εὐθείᾳ.*“ Tum *ὅσιων* Cl. ΓΠG Ven. c. Vindd. 1. 6. Tub. cum pr. Y et *γρ* C Florr. a. c. Schol. et Steph. pro volg. *θυσιῶν.* Ven. b. *ἀπὸ γὰρ ὁσίων τε καὶ νομ.* Bas. 2. *θυσιῶν τε καὶ ὁσίων.* H quoque pro *νομίμων* scribit *ὁσίων.* Illud *θυσιῶν* sine dubio e vocis *ὁσίων* interpretatione fluxit, quamquam Arist. quoque et Fic. id reddiderunt; hic enim vertit: *Quod quidem ex sacrificiis et ritibus coniectare licet.* At recte iam Forst. dederat *ὁσίων τε καὶ νομίμων*; significantur enim iusta funebria sive inferiae quae in trivio offerebantur (Olymp. ap. Wytt. p. 294: *ἢ ὅτι ἐπὶ τριόδου θύουσι τῇ Τριοδίτι Ἑκάτῃ* (ut Wytt. correxit script. *τριόδι ἑκάστῃ*); hae vero proprie dicebantur *ὅσια* et *νόμιμα* (i. q. *νομιζόμενα*, Latin. *iusta*), *religio mortuorum*, *sacra inferis et manibus exhibita*, ut Wytt. interpretatur. Cf. idem ad Plut. de Is. et Os. p. 374. E. et *Lobeck.*

Aglaoph. III. p. 1343. Respexit h. l. Procl. ad Polit. p. 372: *αὐτὸς ὁ Πλάτων — δηλοῖ — ἐν Φαίδωνι — καὶ τάς τε σχίσεις* (scr. *σχίσεις*) *καὶ τὰς περιόδους* (scr. *τριόδους*) *ἀπὸ τῶν ὁσίων* (scr. *οὐσιῶν*) *καὶ τῶν πατρικῶν θεσμῶν τεχμαιρόμενος*, ubi v. *τῶν πατρικῶν θεσμῶν* (*quibus maiorum instituta* in *rebus sacris* designantur) interpretatio sunt verborum *νομίμων τῶν ἐνθάδε*. *Heind.* aliter haec acceperat. „Obscuris autem his verbis," ait, „non ego Hecates sacra, sed mysteria tangi coniicio, in quibus anfractus illi in orcum ducentes spectatorum oculis subiicerentur." Post *ὁσίων* part. *τε* om. *Γ Δ ΔΦCEGHJLs* Florr. a. b. c. i. m. et pr. *Ξ*. Ad v. *τεχμαιρόμενος*, quod absolute positum accipiebat Heind. (ut esset *coniecturam faciens*), sponte intelligitur *αὐτό* (vern. *es*), quod millies supprimitur, v. ad Protag. p. 65. et Phaedr. p. 431. Sic Criton. 44. A: *τεκμαίρομαι δὲ* (*ich schliesse es*) *ἐκ τινος ἐνυπνίου*. Gorg. 484. B. Pol. III. 405. D. Lach. 192. C. Lys. 204. E. Hipp. m. 288. C. al. Dein *οὖν* om. Tub. et pr. Cl. *Π*. Tum libri omnes *ἕπεταί τε καὶ οὐκ ἀγνοεῖ*; nec ulla est causa particulae *τε* inducendae, quod quidem Heind. suaserat. Est vern.: *folgt, so wie sie auch ihre Lage nicht verkennt*, i. e. *so wie sie* (s. *indem sie*) *wohl weiss, was ihr bevorsteht*. Hoc est enim *οὐκ ἀγνοεῖν*, Latin. *non ignorare* (ut *Cicer.* ad Divers. XV, 4. Offic. I, 4. Fin. V. 15. al.). V. autem *τὰ παρόντα* praesentem rerum statum vel conditionem praesentem designant. Wytt., quem Stallb. secutus est: *praesens conditio ei non plane nova et inexspectata accidit: agnoscit enim sibi iam antea meditatione mortis et philosophia cognitam*. *Heusd.* Spec. cr. in Plat. p. 23. propter sequentia *ἀντιτείνασα — βίᾳ καὶ μόλις* v. *οὐκ ἀγνοεῖ* mutari iubebat in *οὐκ ἀγαναχτεῖ: neque aegre fert praesentia*. Sed nihil mutandum esse recte Wytt. quoque et Heind. censuerunt; atque hic bene annotavit: „Nempe quae anima praesentem hunc rerum statum bene norit, quam sit sibi salutaris, ei non sane molesta, sed periucunda potius haec accidet e vita migratio." Ven. a. Tub. Zitt. *ἡ δ'* pro *ἥ δὲ*. Tum Cl. *Γ Δ Ξ Π Υ ΦGs* Ven. a. Flor. d. Tub. Zitt. Stob. *ἔμπροσθεν*, quod Bekk. et Stallb. receperunt. G *ἐκεῖνον*. Sq. *περὶ ἐκεῖνο ἐπτοημένη* (*ab illo*, corpore, *delinita et capta, ut discedere ab eo nolit*), id fusius p. 81. B. expositum. *περὶ τὸν ὁρατὸν τόπον*] Cf. 81. C. Sq. *πολλὰ*, B Latin. *multum*, est *vehementer*, v. ad p. 103. C. *ΓG ἀντιτείνουσα*. Dein *καὶ πολλὰ παθοῦσα* om. L., *πολλὰ* om. CEHJ Florr. a. b. c. i. m. Par. et pr. *Δ*. Fic. *multis reluctatus modis multaque perpessus*. *Fisch.*: „verba *πολλὰ*

παθοῦσα eo pertinent quod cupiditates corporis et voluptates, quibus captus tenetur talis animus, eum retrahunt; quia talis animus terrore inferorum tenetur." Cf. 81. B. C. Tum pro μόλις Cl. ΓΔΞΠΥΦGs Veu. a. Fl. d. Zitt. μόγις. Flor. h. i. et Aug. ἀφικομένη, G δὴ pro δὲ. — ὅθι περ] ubi, est h. l. quo, ut 113. A: οὗ αἱ τῶν τετελευτηκότων ψυχαὶ τῶν πολλῶν ἀφικνοῦνται. Cf. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. v. 23. Etenim notiones quietis et motus in verbo coniunctae (quo advenerunt, igitur, ubi sunt) efficiunt ut coniunctio status indicans ponatur pro coni. motum designante.

P. 596. καί τι] Ambr. s. G. καί τοι, Φ om. τι. Dein Φs τοιοῦτο. V. τοιοῦτον explicatur proxime seqq. ἢ φόνων ἀδ. ἡμιέννην. Fisch.: „qui se contaminavit caedibus iniustis." Cf. Cic. Tusc. I, 30. V. enim ἅπτεσθαι, attingere, est suscipere, admittere s. perpetrare. Pro ἄλλα ἄττα Bekk. et Stallb. ἄλλ' ἄττα. Pron. ἄττα post τοιαῦτά ponunt ΓG, in J om. — τούτων ἀδελφά] Fisch. scelera homicidiorum similia. De v. ἀδελφός, (Latin. geminus, h. e., similis, v. Kechner. Hellenol. p. 462 sq.) v. Valcken. ad Callim. Frr. p. 160. et interpp. ad Gregor. Cor. p. 569. Sic Phaedr. 276. D: ἑτέροις τε ὅσα τούτων ἀδελφά al. Tum L τυγχάνειν. Aug. μὲν om. Sq. ἅπας est unusquisque, ut Polit. 269. C: βασιλεὺς ἅπας. Heind. attulit Legg. I. p. 638. B. et Eurip. Bacch. 70: στόμα τ' εὔφημον ἅπας ὁσιοῦσθαι. Addit Stallb. Xenoph. Conv. II, 4: καὶ γὰρ δὴ μύρῳ μὲν ὁ ἀλειψάμενος καὶ δοῦλος καὶ ἐλεύθερος, εὐθὺς ἅπας ὅμοιον ὄζει. Sq. ὑπεκτρέπεται (proprie de via ei decedit, ut Aristoph. Plut. 838.) est i. q. aspernatur. — ξυγκέμπορος] Tim. συνοδοιπόρος, ubi v. Ruhnk. p. 202. Fl. c. αὕτη pro αὐτὴ. Pron. αὐτὴ est vern, für sich, igitur i. q. sola, v. ad Protag. p. 9 sq.

ἐχομένη] Gorg. 522. A: Οὐκοῦν, οἶμαι, ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ ἂν αὐτὸν ἔχεσθαι ὅ τι χρὴ εἰπεῖν; ubi v. Heind. Dein Steph. in mg. „Donec certa temporum spatia praeterierint, vel elapsa sint, vel exacta." De pron. τινές (vern. gewisse) v. ad p. 104. D. et de v. γίγνεσθαι, quod, in tempore positum, est effluere s. praeterire, v. ad Protag. p. 78. Tum Ξ cum edd. ἐξελθόντων; libri vero scripti fere omnes ἐλθόντων, quod e correctione videtur fluxisse; etenim, si quis praegressum χένωχται male accepisset (verbum enim γίγνεσθαι etiam in accedendi vel veniendi sententia poni constat), ei mutandum erat ἐξελθόντων in ἐλθόντων. Sq. ὑπ' Ἀνάγκης (male scripsit Fisch. ὑπ' Ἀνάγκης, ut nomen esset deae apud inferos, nempe matris Parcarum, quod Forst. quoque visum erat)

est i. q. ἐξ ἀνάγκης s. ἀνάγκῃ. Sic Phaedr. 241. B: καὶ ὑπεστερηκὼς ὑπ' ἀνάγκης ὃ πρὶν ἑραστὴς (fortasse οὗ πρὶν ἑραστὴς) — ἴεται φυγῇ μεταβαλών. Polit. 274. A: καὶ δὴ καὶ τὸ τῆς κυήσεως καὶ γεννήσεως καὶ τροφῆς μίμημα συνείπετο. τοῖς πᾶσιν ὑπ' ἀνάγκης. Praeterea Heind. citavit Xenoph. H. Gr. V, 2. 9. Eurip. Suppl. 63. et Aristoph. Nub. 399. Deam Ἀνάγκην iam respuit verbum φέρεται (ἄγεσθαι enim ὑπ' Ἀνάγκης animus dici debuit, ut recte Heind. animadvertit). — πρέπουσαν] Φs προσήκουσαν. Dein τὸν βίον om. Fl. d. Tum μετρίως, sensu qui dicitur morali positum, est *modeste* (vern. *sittsam*). V. καὶ ξυνεμπόρων om. E. In Zitt. καὶ θεῶν, Tub. ὅσων pro θεῶν, idemque Cl., sed in ng. θεῶν. *Iulian.* Caes. p. 31: Πορεύεσθε οὖν — ὑπὸ θεοῖς ἡγεμόσι βιωσόμενοι τὸ ἐντεῦθεν. Tum εἰσὶ δὲ σολλοὶ Cl. cum plurimis libris Mss. (etiam Stob. et Bas. 2.) pro πολλοὶ δέ εἰσι, quod etiam in E comparet. Heind. iam illud reposuerat. H εἰσὶ καὶ πολλοί. Dein καὶ ante θαυμασιοὶ om. Δ Florr. d. m. — αὐτὴ] ΓΦCEGHJL Vat. Florr. b. c. d. i. m. Par. Aug. Stob. αὕτη. In pronomm. relativis οἵα et ὅση latent simul demonstrativa τοιαύτη et τοσαύτη: ut plena haec sit oratio: οὔτε τοιαύτη οὔτε τοσαύτη ἐστὶν οἵα καὶ ὅση δοξάζεται. De terrae autem forma et magnitudine iam Thales, Anaximander, Hecataeus, alii quaestionem habuerant; et Anaximander primus eius tabulam (πίνακα) fecit ut tradit Eratosthenes ap. Strab. I. p. 13. C. Cf. Diog. L. II, 2. Plura attulerunt Forst. et Wytt. ad h. l. ΓG et Vat. τῶν καὶ περὶ γῆς. — πέπεισμαι] Sic Cl. cum reliquis fere omnibus libris pro volg. πέπυσμαι (de quorum vv. permutatione v. *Ernest.* et *Hindenb.* ad Xenoph. Mem. Socr. II, 6. 31.) Forst. auctore Arist. quoque πέπεισμαι expressit, Fic. vero vertit: *Quemadmodum mihi a quodam traditum est.* Scripturae πέπυσμαι adversatur praepos. ὑπό (esse debebat παρά vel certe ἀπό) et quae sequuntur ἃ σὲ πείθει; accedit quod inferius legitur οἵαν πέπεισμαι εἶναι.

περὶ γάρ τοι τῆς γ.] τῆς om. Π Tub. et pr. Cl. D Dein ΓG s. δὴ πολλὰ, Φ πολλὰ ἤδη. Cf. *Heind.* ad Theaet. p. 290. De part. δή, voci πολύς adiungi solita, v. Heind. ad h. l. et *Matth.* Gr. p. 1209. Mox Tub. πολλὰ διαχήκοα. Zitt. τοιαῦτα pro ταῦτα. Tum ἄν om. ΓG Zitt., et οὖν Fl. m., contra οὖν ἄν scribunt ΞΠΥ Ven. a. De v. ἡδέως — ἀκούσαιμι v. ad 57. A. Deinde Aug. Ἀλλὰ μέντοι γε. Exstat hic locus a vv. ἀλλὰ μέντοι ad εὐδαιμόνων θεατῶν ap. *Euseb.* Praep. Ev. XI, 37. p. 564 sq. Deinde pro οὐχ ἧ Ἰλιάκου τέχνη Eus. οὐχὶ ἡ Γλ. τ., unde Heind. recte mihi

videtur censuisse rescribendum esse *οὐχὶ Γλαύκου τέχνη*, quod quidem confirmant *Iulian.* Orat. II. p. 67. C: *σχεδὸν γάρ μοι τοῦτο φαίνεται τὸ γενναιότατον τῶν ἔργων Ἕκτορος, καὶ οὐχὶ Γλαύκου τέχνη* (γρ. *τέχνῃ*) *συνεῖναι οὐδὲ σοφωτέρας ἐπινοίας δεῖται* cet. et Suid. s. v. *Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη.* Proverbium enim sine dubio hoc erat *οὐχὶ Γλαύκου τέχνη* in rebus usurpari solitum non multum artificii requirentibus (ut sensus sit: *non difficile mihi quidem videtur esse*). Ductum videlicet erat a Glauco (quem alii Chium, alii Samium fuisse perhibent), artis ferruminandi inventore: *Herod.* I, 25: *μοῦνος πάντων ἀνθρώπων σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρε.* Cf. *Pausan.* Phoc. c. 16. *Marcell.* de Prov. gr. ap. Euseb. contra Marc. I, 3. p. 15. sq. Hesych. Suid. Diogen. Cent. IV, 8. Schol. p. 12. Ruhnk. 381. Bekk. *Erasm.* Adag. p. 505. *Schott.* ad Paroem. Cent. II. n. 19. *Petav.* ad Iulian. Orat. II. p. 76. *Spanh.* et *Küster.* ad Suid. v. *Γλαύκου τέχνη. Bernhardy* ad Dionys. Perieg. p. 913. ad Aeschyli Glaucum Pontium hanc spectare dictionem arbitrabatur: „quum praesertim ibi philosophus instituat de germana terrae conformatione disputare; *τέχνη* quidem de vaticinio passim Aeschylus usurpavit." *Γ' ἢ δοκεῖ* pro *δοκεῖ εἶναι.* In *Γ* a corr. m. *οἷα δοκεῖ εἶναι*, Vat. et Fl. d. a m. sec. *δοκεῖ οἷα εἶναι.* Ven. b. *ἃ γε ἔστιν*, Cl. Y Ven. a. Aug. *δέ γ' ἐστιν*, sine *ἅ*, Zitt. *δ' ἐστίν*; partic. *γ'* etiam *Δ* om. — *χαλεπώτερόν μοι φαίνεται*] int. *ἀποδεῖξαι* vel simile v. praegresso *διηγήσασθαι* cognatum. Wytt.: „*at eadem vera esse demonstrare difficilius mihi videtur quam pro Glauci arte.*" De partt. *ἢ κατά* v. ad Phaedr. p. 616. *ΓΔΦs* Fl. d. et corr. G *οὐκ ἄν*; in eodem G a pr. m. *κἄν.* Eus. *καὶ εἰ ἠπιστάμην.* Ambr. s. *τῷ μήκει ὡ σιμιλα.* Cl. Y Ven. a. Tub. *ἐξαρκεῖ.* Sq. *ἰδέαν* est *speciem* s. *formam*, v. ad Phaedr. p. 387. sq. —

πέπεισμαι] Sic Cl. cum reliquis Mss. fere omnibus pro E volg. *πέπυσμαι*, quod recte iam Fisch. antiquaverat. Etiam Arist. et Fic. *πέπεισμαι* expresserunt. Infra 109. A: *πρῶτον μὲν τοίνυν — ταῦτα πέπεισμαι.* Tum Zitt. *αὐτούς.* V. *τοίνυν* om. *Δ.* Tum *εἰ* deest in *FG.* De terra in medio mundo sita v. ad Phaedr. p. 403. Eandem vero plurimi videntur philosophi tenuisse sententiam, v. *Sturz.* ad Empedocl. p. 319. sq. et *Ideler.* Mus. d. Alterthumsw. II, 3. p. 437. — *περιφερῆς*] Ξ *περιφερές*, superscr. *ῆς.* *Γ δ' αὐτῇ.* De infinit. *δεῖν* post coni. *ὡς* v. ad p. 63. C. et *Matth.* Gr. p. 1058. —

ἀνάγκης] Fisch.: „*ἀνάγκη* est *causa necessaria*," quae 100
cogit rem aliquam sic, neque aliter esse." Ven. b. *μὴ δὲ*

μιᾶς. Par. μηδὲ μιᾶς. Tum ἀλλ' pro ἀλλὰ *A* c et Eus. Dein volgo ἱκανήν γε, *f* G ἱκανήν τε, quod Heind. coniectura dedit. Rectius Cl. *A A1 Π Φ* C E H J L s Florr. a. b. c. d. m. Par. Tub. Aug. simpliciter scribunt ἱκανὴν εἶναι, quos Bekk. quoque et Stallb. sequuti sunt. In Cl. γε superscr. Dein αὐτὴν γε G Venett. a. b. Zitt., αὐτήν τε *F Ξ Y Φ* s, Cl. αὐτὴν ἴσχειν. Tum *A* Fl. d. ὁμοιότητά τε, quod Fic. quoque videtur expressisse verbis: *Sed ad eam sustinendam satis id esse quod et celum* [sic] *undique ipsi simillimum est omnino, et terra undique equilibris.* Similiter Steph. in mg. *Verum ad eam retinendam satis esse quod caelum sibi quaquaversus simile sit, et quod ipsa sit aequilibris.* Aristot. de coel. II, 13: εἶναι δέ τινες, οἳ διὰ τὴν ὁμοιότητά φασιν αὐτὴν μένειν, ὥσπερ τῶν ἀρχαίων Ἀναξίμανδρος (v. Diog. L. II, 1.). Auct. Philosophi. 6: τὴν δὲ γῆν εἶναι μετέωρον ὑπ' οὐδενὸς κρατουμένην μένουσαν διὰ τὴν ὁμοίαν πάντων ἀπόστασιν. Cf. Auct. de plac. philos. III, 15. et Simplic. a Arist. de cael. fl. 126. Similiter Epicurus τὴν ἰσότητα nanam sumserat cui terra stabilis maneret, v. Fragm. p. 21. Orell., ubi cf. Rosin. p. 76. — τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ] G αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ. Pro αὐτῆς *A* J L Florr. b. i. αὐτὴν, C αὐτῇν. Cf. *Procl.* in Tim. IV, p. 280. Similiter Cic. de nat. Deor. II, 39: *terra — locata in media sede mundi, solida et globosa et undique ipsa in sese nutibus suis conglobata.* De orat. III, 45: *terraque ut media sit, eaque sua vi nutuque teneatur.* Cf. *Manil.* Astron. I, 67. — ὁμοίου τινὸς] h. e., ὁμοίου τινὸς ἑαυτῷ. G ἑαυτοῦ. Θ τεθῆναι pro κεῖσθαι. Mox libri Mss. cum edd. μένει, quod Fic. quoque expressit: *Cumque similiter se habeat, ab inclinatione permanet aliena.* Tub. et Aug. μενεῖ, et Steph. in mg. „*Al.* μενεῖ," quod Heind. Bekk. et Stallb. receperunt. Neque tamen causa est volgatae μένει mutandae, quidem futurum et praesens crebro inter se excipiunt, v. Duck. ad Thuoyd. p. 125. *Abresch.* ad Aeschyl. T. I. p. 63. al. — πρῶτον μὲν τοίνυν] Sic *I A Φ* E G H J s Florr. a. b. c. d. f. m. Reliqui, sicut edd., om. τοίνυν, quod Bekk. quoque et Stallb. receperunt. Aug. τοῦτο μὲν οὖν τοῦτο, Eus. πρῶτον μέν δή. Dein ἢ δ' ὅς om. *I A* D G s Florr. a. d., post v. πέπεισμαι ponunt *A* C E H J L Florr. b. c. l. m. Aug. In Par. mg. addita ἢ δ' ὅς, signo post ἐπ. apposito. Pro ὀρθῶς γ' Venett. a. b. Tub. Aug. ὀρθῶς ε, quod Fic. praeeunte dederunt Heind. et Stallb. Pro πάμ-

μεγά τι *Δ* Fl. d. πάμμεγά τε. Sq. αὐτό refertur ad τὴν γῆν. Sic 88. A.: οὕτω γὰρ αὐτὸ (τὴν ψυχὴν) φύσει ἰσχυρὸν εἶναι, ubi v. annott. Tum οἰκεῖν om. *Γ* G. Pro volg. μέχρις Cl. *Ed Δ Π* Φ C G H Js Ven. a. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. Orig. (contra Cels. 28. T. I. p. 713. sq. ed. Par., ubi vv. πάμμεγά τι — τῷ οὐρανῷ. laudantur) praestant μέχρι, quod ex veterum grammaticorum praescripto atticum est, v. Phryn. p. 14. ibique Lob. Recte iam Fisch. μέχρι receperat. Sensus est: *nos a Phaside ad columnas Herculis* (h. e. nos Europaeos) *exiguam quandam partem* (int. terrae) *incolere*. Phaside videlicet fluvio Europam ad orientem versus et columnis Herculis ad occidentem versus veteres terminabant, v. *Hemsd.* ad Himer. p. 230. et *Heyn.* ad Apollod. p. 159. Unde ab Aristide T. II. p. 307. Cant. (quem apposite citavit Fisch.) Europaei dicuntur ὅσοι στηλῶν Ἡρακλέους ἐντὸς καὶ ποταμοῦ Φάσιδος. Plura alia attulit Wytt. ad h. l. — στηλῶν] J στολῶν. Aug. μικρῷ. Respexit ad h. l. Procl. in Tim. p. 56. Cum v. ἐν σμικρῷ τι μορίῳ comparandus *Seneca* Nat. Quaest. I. p. 154. Bip.: „Hoc est illud punctum, quod inter tot gentes ferro et igni dividitur? O quam ridiculi sunt mortalium termini! — Si quis formicis det intellectum hominis, nonne et illae suam aream in multas provincias dividunt? — Formicarum iste discursus est in angusto laborantium. — Punctum est istud in quo navigatis, in quo bellatis, in quo regna disponitis. — Tunc contemnit domicilii prioris angustias. Quantum enim est quod ab ultimis litoribus Hispaniae usque ad Indos iacet?“ cet. Cf. *Cicer.* de republ. VI, 19. p. 489. sq. Orell.

P. 598. περὶ τέλμα — βατράχους] V. ita cohaerent: περὶ τὴν θάλατταν οἰκοῦντας (quod refertur ad ἡμᾶς), ὥσπερ περὶ τέλμα μύρμηκας ἢ βατράχους: *ita circa mare habitantes, sicuti formicae vel ranae circa paludem* (int. habitant). Ex more Graecorum enim res quae comparatur ei subiicitur quacum comparatur, v. ad Protag. p. 145. Male in libris edd. interpungitur μύρμηκας, ἢ βατράχους περὶ τὴν θάλατταν οἰκοῦντας, de quo bene iam Heind. monuerat. Fic quoque a sensu aberravit qui verterit: *eas formicas atque ranas circa paludes atque mare.* Quamquam eum sequutus *Gatak.* ad Anton. XII, 32. *Fisch.* „περὶ τέλμα, *circa agrum aliquem, circa arvum aliquod*;“ τέλμα enim, paludem, non accommodatum esse arbitrabatur naturae formicarum (quarum domicilia essent rura, v. *Aelian.* Hist. Anim. II, 25.); iam quum τέλμα etiam de locis cultis s. ruribus (Etymol. M. τέλμα· τόπος σπηλώδης ὕδωρ ἔχων. Ἰσαῖος δὲ εἶπε τὰ γεωργή-

σμα χωρία) poneretur, hac significatione v. τέλμα esse capiendam putabat. Ac sane neque τέλμα (*palus*) cum formicis congruit, quippe quae non circa paludem vel agrum, sed in cavis habitent, neque in universum formicae hic locum habent, ubi oratio primaria est περὶ τὴν θάλατταν οἰκοῦντας; haec enim postulat ὥσπερ περὶ τέλμα βατράχους. Significatur videlicet his verbis maris, circa quod nos habitemus, si cum terra universa comparetur, eandem esse rationem, quae sit paludis, ranarum domicilii, cum mari comparatae. Quocirca vide ne μύρμηκας a grammatico similitudinem formicarum imagine exaggeraturo illatum sit. Similiter enim haec exaggeravit *Celsus* ap. Orig. IV, p. 517. B: καταγελῶν τὸ Ἰουδαίων καὶ Χριστιανῶν γένος πάντας παραβέβληκε νυκτερίδων ὁρμαθῷ ἢ μύρμηξιν ἐκ χαλιᾶς προελθοῦσιν ἢ βατράχοις περὶ τέλμα συνεδρεύουσιν ἢ σκώληξιν ἐν βορβόρου γωνίᾳ ἐκλοιδορήσασθαι. Ven. a. Zitt. et Orig. θάλασσαν, de quo v. ad Polit. p. 342. V. θάλαττα significatur *mare mediterraneum*, v. *Schweighaeus.* ad Appian. V. III. p. 110. et *Larcher.* ad Herod. I, 185. Tum Orig. ἢ ἄλλους. Vind. 259. (v. Bast. Krit. Vers. iber d. Text d. Plat. Gastm. p. 30.) om. ἄλλους. Sq. πολλοὺς om. Aug. Pro volg. πολλοῖς *AEHJL.* Flor. b. c. i. πολλοῖσι, quod Bekk. praeeunte Stallb. quoque recepit. Cf. ad Legg. p. 11. Ως om. Tum *FG* τοσοις τοιούτοις. J. Eus. παντάχοῦ. Post κοῖλα om. καὶ Pat. Zitt. ξυνεῤῥυηκέναι, Orig. συνεῤῥυηκέναι. Post pron. rel. ἃ continuatur, ut solet, oratio obliqua; quocirca infinitivus ξυνεῤῥυηκέναι positus est, ut 110. B: ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε εἶναι χρώματα. Cf. *Matth.* Gr. p. 1058. — αὐτὴν δὲ τ. γ.] Cf. *Plotin.* Enn. V, 8. p. 544. E. Respexit ad h. l. Orig. c. Cels. 7. p. 350. sq. Ap. Eus. καθαρόν τε (fortasse γε, ut Fisch. iam animadvertit). Ceterum ipsa quae dicitur terra est caelestis (caeleste corpus quod dicimus medio in caelo situm) s. superior, cuius sedimentum est haec nostra inferior. Quae quidem Plato ad Pythagoreorum inprimis de Vesta et igni qui dicitur centrali rationes videtur accommodasse. V. ad Phaedr. p. 405. Anaxagoram similem terrae superioris vel caelestis imaginem informasse tradit *Simplic.* ad Aristot. Phys. p. 33. b. et 34. a. Proclus vero in Tim. I. p. 56: ὁ δὲ Πλάτων ἡμᾶς μὲν ἐν κοίλῳ φησὶν οἰκεῖν· αὐτὴν δὲ εἶναι ἄρα ὕλην ὑψηλήν· ὃ καὶ ἡ τῶν Αἰγυπτίων ἱερὰ φήμη παραδέδωκε. V. ὃν — ὀνομάζειν om. pr. *Γ*, in G. lacuna est. — περὶ τ. τοιαῦτα] περὶ om. Vat. Fl. d. Eus. et pr. *Γ*. Pro τὰ τοιαῦτα pr. Ξ ταῦτα. Praepos. περί cum verbo dicendi et accusativo iuncta, ut Tim. 38. A: τὸ δὲ ἦν τό τε C

ἴσται περὶ τὴν ἐν χρόνῳ γένεσιν λοῦσαι πρέπει λέγεσθαι. Cl. *Bernhardy* Synt. p. 262. Zitt. ὑπὸ σταθμὴν. V. ὑποστάθμη designat *quod subsedit, sedimentum* (vern. *Bodensatz*), v. *Gatak.* ad Anton. IX, 36. p. 281. *Wessel.* ad Diod. Sic. T. I. p. 211. : Adhibuerunt hanc ipsam v. qui ad locum nostrum respexerunt. *Plut.* de vultu Lun. p. 940. E. *Porphyr.* de abstin. III, 14. Anon. de vit. Pyth. §. 11. et *Simpl.* in Arist. de cael. I, p. 20, a. 8. Quos quidem Wytt. iam attulit. *Δ*; Fl. d. ταῦτ' pro ταῦτα. Eus. εἶναι, ταῦτα. — ἡμᾶς οὖν οἰκ.] Steph. in mg.: *A nobis igitur ignorari, nos in illius concavitatibus habitare.* Malim: *nos igitur inscientes in cavernis eius habitare.* De v. λανθάνειν cum partic. iuncto v. *Matth.* Gr. p. 1082. sq. Cf. *Gic.* Somn. Scip. p. 494. sq. ed. Mos. de re publ. — ὥσπερ] Edd. superiores οἰκεῖν. ὥσπερ. Heind. et Stallb. οἰκεῖν, ὥσπερ; rectius Fisch.: οἰκεῖν· ὥσπερ; haec enim adiecta sunt praegressorum explicandorum causa; quocirca partic. explicat. (vern. *nehmlich*) intelligere licet, v. ad Protag. p. 100. Male Zenn. post ὥσπερ desiderabat partic. μέν, cui responderet δὲ in seqq. διὰ δὲ βραδ. Apodosin quae dicitur efficiunt verba ταὐτὸν δὴ τοῦτο καὶ ἡμᾶς πεπονθέναι. Dein *Fisch.*: „ἐν μέσῳ τῷ συθμένι τοῦ πελάγους est *in ipso mari*, cui opponuntur τὰ ἄκρα τῆς θαλάττης, *summum mare*. Nam πέλαγος est *altum mare*, v. Raphel. et Alb. ad Matth. 18. 6." Aug. θαλάσσης. *Δ* ἄστρα καὶ τὴν. Aug. θάλατταν. *Δ* βραδύτητά τε; sed v. Gramm. ap. Bast. Ep. crit. p. 240. *Coray.* ad Isocr. p. 41. et *Boisson.* ad Phil. Her. p. 335. sq.

[Tum pro μηδεπώποτε *ΓΔΦG* s. Fl. d. οὐδεπώποτε. Cl. μηδεπώπατε, in mg. οὐ. — θαλάττης] *Δ* θαλάσσης. Eus. εἴη ἀφιγμένος. Steph. in mg. vertit: *Quum prae tarditate et infirmitate numquam ad maris summitatem* [ad summum mare] *pervenisset, nec e mari in hunc locum emergens conspexisset quanto hic illo suo domicilio pulchrior puriorque sit, neque id ex alio qui illum locum conspexisset, audivisset.* Venett. a. b. Zitt. μὴ δὲ ἐφαπαξ. Tum σφίσι Venett. a. b. Florr. b. c. d. i, m. Aug. Zitt. Eus. et Stob. pro σφίσιν. Illud Fisch. iam dederat. Neque tamen causa est volg. σφίσιν, licet consonans sequatur, mutandae, v. ad Protag. p. 92. Venett. a. b. Zitt. μὴ δι. Eus. τοῦτο ἐφαπαξ ὅτος, τοῦτο δὴ. Pro τοῦτο *Δ ΛCHL* Florr. b. c. Par. τούτῳ. — ἔν τινι κοίλῳ τ. γ.] Respexit ad haec Procl. in Tim. A. p. 56, 19. Mox pro σύραν ὄντος *Iacobs.* Addit Anim. in Athen. p. 35. scribi voluit ὁρῶντας, ut esset: ὡς διὰ τούτου ὁρῶντας τὰ ἄστρα χω-

ροῦντα. Addit vir praestantissimus: „in quo vocabulo, quod contextui unice aptum est, etiam etymologia τοῦ οὐρανὸς servatur.“ Haec vero etymologia prorsus aliena esset ab h. l., nec ὁρῶντες illud, etiamsi libri suppeditarent, equidem volgatae praeferrem. Oratio more graeco contracta hunc habet usum: *opinantes* (hoc enim latet in coni. ὡς cum participio iuncta, v. *Matth.* Gr. p. 1120. sq.) *hunc* (aërem) *caelum esse per quod sidera currant.* Pro χωροῦντα EH χωροῦντος, Turn. ὁρουῦντας „i. e. ὁρῶντας.“ *Forst.*, qui Fic. annotat utrumque, χωροῦντα et ὁρῶντας, videri legisse; vertit enim: *utpote qui per ipsum quasi celum astrorum motus intueamur.* Sed potius de suo mihi videtur Fic. verbum intuendi addidisse. Pro τοῦ ante ἑωρ. *J. Leopard.* corrigebat τον (i. e. τινός). Immo ἄλλου τοῦ ἑωρακότος est vern. *von einem anderen der es gesehen.* Vid. *Matth.* Gr. p. 552. et *Bernh.* Synt. p. 318. — τἀυτὸν] Eus. τοῦτον. Fic.: *Idque nobis accidere propterea quod propter imbecillitatem tarditatemque ad supremum usque aërem transcendere nequeamus.* Heind. Pl. arbitrabatur post proxima illa τἀυτὸν δὴ τοῦτο καὶ ἡμᾶς περ. scribere non potuisse τὸ δὲ εἶναι τἀυτὸν. Quocirca corrigebat: τὸ δὲ εἶναι τοιοῦτον· ὑπ' ἀσθ. *quum tamen res ita se habeat, ut propter imbecillitatem — ad extremum aërem emergere nequeamus.* Wytt. Bibl. cr. P. X. p. 12. interpret.: *hoc autem idem esse, ac nos propter tarditatem atque infirmitatem ad summum aërem pervenire non posse.* Subiicit vir doctus ad h. l.: „Quamquam in hac quidem compositione malim aut abesse τἀυτόν, aut ei subiungi ᾗ, quod ab antecedente ν̄ saepe ablatum reperitur — aut subiici τῷ, ut Plotin. Enn. I, 2. 5. p. 99. D: „τοῦτο δὲ ταυτὸν τῷ ἐφεξῆς μὲν τῷ δημιουργῷ τὴν ψυχὴν τὴν οὐρανίαν.“ Stallb. delendum censebat τἀυτόν „quod deest in libro Zilt. et ab inepto glossatore inseri facile potuit.“ Denique *Rückert.* Ecl. Plat. p. 160. et εἶναι et τἀυτόν pro additamentis habebat scriptumque volebat τὸ δὲ, ὑπ' ἀσθενείας, i. e., re vera autem propter infirmitatem cet. Ego vero viros doctos miror in v. τἀυτόν tanto opere offendisse. Etenim quod in similitudine illa qua usus est coniunctum reperitur (si quis in imo mari habitet opinans supra mare habitare, et: mare pro caelo habeat, propterea quod caput e mari erigere nequeat), hoc in duo nunc separatur membra (quocirca τἀυτὸν bis positum). Sensus est igitur: *idem nobis accidere; nos enim qui in cavo quodam terrae habitemus putare supra ipsam habitare et aërem, per quem astra currentia videamus, existimare caelum esse, propterea quod pariter atque illi* (qui in mari habitantes ad sum-

mum emergere mare non possint) *propter infirmitatem atque tarditatem ad summum nequeamus aërem pervenire.* V. τὸ δὲ εἶναι ταὐτόν, *hoc autem idem esse*, valent: *eius autem rei eandem esse causam: nos videlicet non posse* cet. Δ βραδύτητος. —

οἵους τε] Sic pro volg. οἵους libri Mss. fere omnes, etiam Stob. et Eus. cod. Oxon. In Cl. a pr. m. οἵου τε. De Bekkeri libris solus Δ οἵους sine τε. Illud, οἵους τε, recte iam Fisch. receperat. Fl. m. οἵους τε ἡμᾶς εἶναι. De infinitivo coniunctionem ἐπεὶ excipiente, ut oratio obliqua continuetur, v. ad Protag. p. 190. Adde *Bernh.* Synt. p. 368. Tum ἄκρον pro ἄκρα ΓΔΦCGs Florr. a. c. d. m. Par. Mox ΓΔJ Par. Aug. ἀναπτοῖτο (Cl. ἀνάπτοῖτο), quod Fisch. dedit. — κατιδεῖν ἄν] Libri κατιδεῖν, Eus. κατιδεῖν δή. Steph. in Annott. p. 12: „Non dubito quin scribendum sit κατιδεῖν ἂν ἀναχύψαντα: ut κατιδεῖν ἄν sit pro κατόψεσθαι. Incipiens autem partic. a syllaba αν fecit ut omitteretur illa v. ἄν." Forst. δή illud, quod ap. Eus. reperitur, e confusione cum ἄν natum esse putabat. Steph. sequuti sunt Fisch. Heind. Bekk. et Stallb. Idem Fic. expressit vertens: *Quod siquis ad summum evaderet vel alis fretus eo volaret, hinc prodeuntem inde iam prospecturum, quemadmodum pisces emergentes e mari nostra haec adspiciunt.* De v. ἀναχύπτειν v. ad Phaedr. p. 433. Sqq. οὕτως ἄν τινα — κατιδεῖν repetunt post orationem interiectam: ὥσπερ ἐνθάδε — ὁρῶσι τὰ ἐνθάδε priora illa κατιδεῖν ἄν. Ceterum ante oculos h. l. habuit *Origen.* Philos. c. 24. T. I. p. 906. A: ἀποθέμενοι δὲ βραγχιᾶνες τὰ σῶμα, ὥσπερ ἐξ ὕδατος ἰχθύες, ἀναχύψαντες εἰς ἀέρα καθαρόν, ὁρῶσι τὸν ἥλιον. Cf. *Iulian.* Or. V. p. 177. B. *Basil. M.* Hom. XV. p. 431. A. *Iambl.* Myst. Aeg. S. I. p. 51. — καὶ εἰ ἡ φ.] Laud. haec *Origen.* l. l. p. 716. Dein ἀνέχεσθαι pro volg. ἀναοχέσθαι Cl. ΠΥL Ven. a. Fl. c. Tub. Zitt. Eus. et pr. Ξ. Bene *Fisch.*: „Sensus est: *si oculi eius ferre possent eorum, quae in caelo sunt, conspectum et contemplationem.* Ad v. φύσις sponte e praegresso (τις) intelligitur αὐτοῦ, v. ad Protag. p. 65. et Phaedr. p. 431. Sic Conv. 191. A: ἐπειδὴ οὖν ἡ φύσις (int. αὐτῶν) δίχα ἐτμήθη. al. De v. ἀνέχεσθαι cum partic. iuncto v. *Matth.* Gr. p. 1080. Tum ὁ om. ΔCEHJL Florr. b. c. m. Par. Pro volg. ἀληθινὸς Cl. ΓΔΔΠΦCEGHJLs Florr. b. c. d. m. Par. Tub. Orig. Stob. et Eus. cod. Ox. ἀληθῶς, quod Fisch. iam receperat, quem sequuti sunt Bekk. et Stallb. Ξ ἀληθινὸς superposito ῶς. Etiam in seqq. pro ἀληθινὸν Cl. ΞΠΥ Tub. Zitt. ἀληθῶς (in Cl. τὸ abest, et

in ing. ἀληθινὸν); atque hoc receperunt Bekk. et Stallb. Contra Rückert. Ecl. Pl. p. 161. ἀληθῶς φῶς auribus non suave sonare indicabat. Immo res ipsa soni effertur aequalitate. —

ε

ἥδε] Ven. b. ἥδη, Cl. ἤδη, G ἥτε (eraso mox ἡ). V. 110 ἥδε significatur is terrae locus quem nos incolimus (cavernae istae s. τὰ κοῖλα), cui opponitur ipsa s. vera terra. Sic ὅδε et οὗτος (Parm. 130. E. Cratyl. 405. D. Legg. IV. 706. A. al.) frequentatur. V. ad Phaedr. p. 439. Tum Eus. πᾶς pro ἅπας. Sq. ἅλμη est i. q. ἁλμυρὸν ὕδωρ, *aqua salsa*, v. interpp. ad Moer. Att. v. ἅλμην. Ceterum cf. Procl. in Tim. p. 282. sq. Tum Fl. m. οὔτ' ἐρίεται. Cl. ΞΠΥ Ven. a. Fl. d. Zitt. οὐδὲν ἄξιον λόγου. *Wytt.*: *nil memorabile, cuius aliqua ratio habeatur, in mari exsistere.* Vern. est *nichts besonderes* s. *nichts von Bedeutung*. Addit *Wytt.*: „hoc — non sane conveuit cum naturae observatione et historia. Itaque accipiendum partim per ἐν διὰ δυοῖν: *nil exsistere perfectum cuius aliqua ratio habeatur*: animalia quamvis immania, plantas, metalla marina, contemnenda esse: partim ex pervulgato vituperio et contentu, in quo mare apud Platonem, Pythagoram et Aegyptios erat. Platonis in primis huc pertinet Timaei finis p. 552. F. G. [p. 92. A. B.]. Comparetur *Philo* Iud. de mundi opif. p. 7. E. 14. A. B. *Plut.* de Is. et Os. p. 369. E. Solert. Anim. p. 975. B." Altius petitam hanc probare non possumus interpretationem, quod facile, opinor, senties, si in germanicum haec converteris: *und weder wächst etwas von Bedeutung im Meere noch ist überhaupt etwas vollkommnes darin zu finden.* Quod hunc sensum habet: nihil insigne in mari nasci, et si quid nascatur quod memorabile sit vel ad magnitudinem vel ad aliam virtutem, tamen, sicut mare ipsum cum aëre collatum, inferioris esse conditionis; quocirca nihil inveniri perfecti in mari. Florr. a. i. ἐστιν. Tum pr. Ξ σήριγγες, Fl. m. σύραγγες, Aug. σήραγες. Hesych. σήραγξ· ὕφαλος πέτρα. Gloss. vet. ὕφαλος πέτρα *latens saxum*. V. Suid. h. v. *Fisch.*: „At hoc loco quum de mari littori propinquo (ὅπου ἂν καὶ ἡ γῆ ᾖ) sermo sit, malim putare, σήραγγας esse *saxa latentia*, etiam *scrupos*." Tum Δ Ven. a. Fl. d. Zitt. Bas. 2. βόρβορος. Fisch. interpretatur: *incredibilis quaedam atque immensa arenae et luti et coeni vis ac copia*. De pluralis vi cf. *Bernh.* Synt. p. 63. sq. Mox ΔC Florr. a. d. m. γῆ sine art., quibus obtemperavit Stallb. Fic.: *ubicunque sit et terra*. Fisch. intelligebat *mare littori propinquum*. Similiter *Heind.*: „*ubicunque terram mare alluit obte-*

gitque; nam in ipso mari, ubi terrae nihil, ne sacca quidem arenave aut coenum reperitur.“ Contra *Wytt.*: „*ubicunque in mari terra sit.* Nam intelliguntur etiam partes quaedam esse maris terra prorsus carentes, mere aqueae, ubi nil quidquam *φύηται*, nil crescat.“ Quam sequutus est explic. Stallb. Neque vero in mari nihil omnino dicitur crescere, sed nihil memorabile ac perfecti. Quocirca in universum est: *ubicunque terra est*, sive in ipso mari, sive prope littus. Ipsa enim haec aquae et terrae commixtio est limus et coenum. Pro *χάλη* Fl. i. *χάλη*.

P. 600. *πολὺ*] Cl. *AYEHJ* Ven. a. Florr. b. i. m. Tub. Zitt. *πολλοῦ*, C *πολυ*, superscr. *λλοῦ*; etiam Fl. a. *οὐ πολὺ*. Tum *ἂν* om. *AC* Florr. a.b. i. m. *ΓΔG πλεῖον*, *Φs πλείω*. *εἰ*] L *οὐ*. *Δ* Ven. a. Fl. d. *γε* pro *γὰρ*. Eus. *δὴ* et *μυθολογεῖν* pro *μῦθον λ*. V. *καλὸν* om. *Π* Tub. et Cl. a pr. m. Tum *καλὸν καὶ ἄξ*. *ΓΞYΦGs* Fl. d. Ald. Bass. 1. 2. et Arist., etiam Cl. in mg. et Vat. a m. rec. Inducendam vero esse *καὶ* iam *Corn.* Ecl. p. 12. viderat. Fic. quoque: *Proinde si fabulam quoque narrare oportet perpulchram, operae precium Simmia est audire quales sint hae terrarum plagae quae subiacent celo.* *Simplic.* in Arist. de cael. III. p. 158. a: *καὶ τὰ ἄκρα τῆς γῆς ἐν τῷ Φαίδωνι ὁ Πλάτων συνεπαινεῖ ὡς μέχρι τοῦ ἀέρος ἐκτεταμένα, πολλῷ τῷ μύθῳδει καὶ αἰνιγματικῷ, ὡς οἶμαι, χρώμενος: καὶ γὰρ μῦθον καλεῖ τὸν περὶ αὐτῆς λόγον.* Sqq. ex Pythagoreorum videntur disciplina hausta; certe Plato putandus est in his fingendis Pythagoreos inprimis sequutus esse. V. Diog. L. VIII, 26. sq. et Philol. ap. Stob. Ecl. Phys. T. I. p. 488. — *οἷα*] G et pr. *Γ οἱ*. Zitt. *ἐπὶ γῆς* et Aug. *ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ*. Ceterum *ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ* (int. *οὔσης* vel *κειμένης*) est i. q. *ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ γῆς*, *in terra caelo subiecta*, igitur *vera* vel *superiore*. Tum pr. *Δ λέγ*. Dein Eus. *αὐτὴ* pro *αὕτη*, quod libri habent; idque Heind. praeeunte Bekk. recepit. Neque tamen, id quod Fisch. iam scite animadvertit, repudianda est scriptura volg. *αὕτη*, quae refertur ad praegressa *τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ ὄντα*; nec aliter Fic. legit vertens: *Ferunt igitur o amice primum quidem tale* [sic Ven. 1491.] *videri terrae illius faciem* cet. Recte igitur Stallb. in ed. Goth. *αὕτη* reduxit. *Fisch.*: „terrae huius forma, si quis eam desuper stans in ea spectet, dicitur esse ea quae referat formam pilarum e duodecim particulis corii varii diversique coloris consutarum, hoc est, variis coloribusque distincta.“ De vv. *τοιαύτη ἰδεῖν* (vera. *so ansa-*

sehen) v. *Matth.* Gr. 1050. Tum *Π* et a pr. m. Cl. ἥτις. In Ξ a pr. m. om. θεῶτο. Tum volgo *αὐτὴν θεῖτο*, in libris *ΓΔΥΦGs* Fl. d. et Zitt. *θεῖτο αὐτήν*, quod Bekk. dedit; etiam Cl. *θεωῖτο αὐτὴν* scribit, *τὴν* vero ex em.; denique *ΛCEHJL* om. *αὐτὴν*. *Π θεῶτο ἂν* (quod in libri Cl. scriptura *αὐτὴν* videri possit latere, siquidem *τὴν* ex em. natum esse Gaisf., annotavit). *Γ δωδεκάστατοι*, Fl. i. *δωδεκάστητοι*. Wytt. v. *αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι*, Olymp. praeeunte ad dodecaëdrum, cui Plato figuram mundi comparasset, referri opinabatur. Olymp. *Ὅτι τὸ δωδεκάεδρον οἰκεῖον σχῆμα τοῦ οὐρανοῦ — ὡς τῆς γῆς ὁ κῦβος· — κοινὴν εἶναι προκοπὴν εἰς τὴν σφαῖραν ἑκάστου τὸ δωδεκάεδρον· διὸ καὶ ἡ γῆ καθ' ὕπαρξιν δωδεκάεδρος· ἔνεστι δὲ καὶ ἡ πρόνοια τῶν δώδεκα θεῶν, οἳ ἀνάγουσι εἰς τὸν νοῦν. — ἀπὸ δὲ τῶν ὑπερκοσμίων ἐνδίδοται πᾶσι τὸ δωδεκάεδρον εἰς προπαρασκευὴν τῆς νοερᾶς μεθέξεως, ὅπερ ἐστὶ τῆς σφαιρώσεως.* Huiusmodi videlicet homines vel in levissimis rebus arcani quid odorantur. Intelligi oportet *pilas versicolores* (s. *pictas*, v. *Ovid.* Metam. X. 262.), quibus pueri et virgines Graecorum (Hom. Odyss. VI, 100: *σφαίρῃ ταί τ' ἄρα παίζον*) ludebant. Cf. *Lobeck.* Aglaoph. I. p. 701. Respexit ad haec Procl. in Tim. p. 282. 3. a fin. Tum *ποικίλοις* pro volg. *ποικίλῃ*, *χρώμασι διειλ.* („in quo *δὶς ταυτόν*" Heind.) Par. J et Stob. Fic. quoque: *variis scilicet distinctam coloribus.* Atque hoc dedit Heind. Beckio contra *ποικίλοις* correctionem videbatur sapere. Stallb. quoque retinuit *ποικίλῃ*, quod Fisch. usui loquendi Platonico accommodatius esse existimabat. „Nam," ait, „ut Homerus aliique scriptores, ita etiam Plato solet adiectivis adiungere alia verba, quibus vis eorum et potestas magis definiatur, etiam simpliciter, non tantum interveniente copula *καί*" [vel part. explicat. V. ad Protag. p. 100.]. Atque hanc veram habeo interpretationem. Sensus est: *terra est instar pilarum e duodecim corii particulis consutarum versicolor, et quidem coloribus distincta quorum quasi specimina sunt colores qui in nostra terra* (superioris caverna quadam) *reperiuntur.* Voci igitur *ποικίλῃ* adiungitur explicatio *χρώμασι διειλημμένῃ*, quae apposita est propter sequentia *ὧν* (*χρωμάτων*) *καὶ τὰ ἐνθάδε εἶναι χρ. ὥσπερ δείγμ.* De v. *διαλαμβάνειν* (unde *διειλημμένῃ* h. l. est *distincta*) v. *Wesseling.* ad Diodor. II, 49. p. 161. et nostra ad p. 80. C. V. *ποικίλῃ, χρώμασι* om. *ΓG*. Dein *ΓG χρώματα εἶναι*. De infinitivo relativum excipiente (ut 110. D.) v. ad p. 109. B. Sqq. Steph. in mg. ita vertit: „*col. distinctam, quorum specimina* [vel exempla] *esse colores eos qui hic sunt: quibus*

pictores utuntur. aut fortasse *abutuntur.* vel *pro sua libidine utuntur.* ut praepositio non vacet in *καταχρῶνται.*" De v. *δεῖγμα* (*specimen* vel *exemplum*, proprie rerum venalium, ven. *Probe*) v. ad Legg. p. 339. V. autem *καταχρῶνται* est i. q. *χρῶνται*, v. ad Gorg. p. 490. C. —

ἐκεῖ] G *ἔοικε. Ἐκεῖ* est i. q. *ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς* (109. C C.). H *πολλοὶ.* Ald. Bass. 1. 2. Stob. et Arist. cum Tub. et Aug. *ἐκλαμπροτέρον*, quod rite Steph. mutavit in *ἐκ λαμπροτέρων*, idque libri Mss. praeter Tub. et Aug. confirmant. Male Forst. et Fisch. *ἐκλαμπροτέρων* revocarunt. Neque offendere quicquam debemus in synchysi quam Grammatici vocitant: *πολὺ ἔτι ἐκ λαμπροτέρων.* Similiter enim Pol. IX. 589. E: *πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ.* Euthyphr. 14. B: *ἢ πολύ μοι διὰ βραχυτέρων — εἶπες ἄν.* Xenoph. Conv. I, 4. al. V. *Matth.* Gr. p. 851. sq. et *Wurm.* in Dinarch. p. 56. sq. Sq. *τὴν μὲν* (*γῆν*) — *τὴν δὲ* est *partim — partim.* Pro *ἁλουργῇ ΓGL* Fl. d. et Vat. a m. sec. *ἁλουργῆν* (Ald. Bass. 1. 2. *ἁλουργῇ*). *Fisch.*: „*Ἁλουργὴς* — est *purpureus*, *habens colorem purpureum*, e flore purpurarum, concharum marinarum, confectum, v. *Arnald.* Animadv. p. 234. sq. Et quia color purpureus est pulcherrimus et laetissimus, iccirco adiecit Pl. vv. *καὶ θαυμαστὴν τὸ κάλλος.*" Tum *καὶ* ante v. *θαυμ.* om. *ΓΛCEHJL* et Florr. a. b. c. i. m. Tum *ὅση λευκὴ* est *quaecumque alba sit*, h. e., *quatenus alba sit.* *Bernh.* Synt. p. 435. interpretabatur: *durch und durch weiss.* Dein pro *ἢ Γ* et Ens. *καὶ. ΓG χιόνων.* Fic.: *partim gipso et nivo candidiorem.* *Fisch.*: „scriptores — utriusque linguae solent rem insiguiter albam et candidam ita comparare cum gypso et nive, ut eam superare candore aiant nivem et gypsum, v. *Aelian.* V. H. XII, 1. *Ovid.* Amorr. III, 5. 11. sq. 7. 8. Metam. VIII, 373. Cf. *Victor.* Lectt. Var. XX, 13." Tum *ξυγκ.* pro volg. *συγκ.* Cl. *ΞY* Zitt., J *συγκείμενον*, Ambr. s. *ἐγκειμένην.* Ven. b. Par. et Zitt. (Stallb. auctore) *συγκειμένην. ὡσαύτως* cet. Dein *Π* Tub. *ἐπὶ* pro *ἔτι.* Aug. *καὶ ἔτι χρ. πλειόνων.* G *καλλίων.* Tum *γὰρ* om. Aug. V. *αὐτὰ ταῦτα τὰ κοῖλα αὐτῆς* referuntur ad proxime praegressa *ὅσα ἡμεῖς ἐωρήκαμεν* (nos, in cavernis videlicet terrae habitantes). Est igitur: *etenim has quoque ipsas eius cavernas coloris speciem quandam exhibere* cet. Pro *ἔμπλεα* Cl. *ΠΦCEGs* Florr. a. c. d. m. Par. et corr. *Λ ἔκπλεα*, in Fl. c. *ἔκπλεα* in *ἔμπλ.* mutatum. Pro *τι* H *τε. Π* Tub. et in mg. Cl. *παρέχεται* pro *παρέχεσθαι.* —

τῶν ἄλλων] Mudg. malebat *τῶν ἄνω*, quod sensum perverteret. *Heind.*: „*ἐν τῇ τῶν ἄλλων χρ. ποικιλίᾳ*, sc.

τοῦ ἁλουργοῦς, τοῦ χρυσοειδοῦς, τοῦ λευκοῦ χρ. etc." *Stallb.*: „*nitentia et fulgentia in ceterorum colorum varietate.*" V. τῶν ἄλλων χρ. referuntur ad proxime praegressum χρώματός τι εἶδος; etenim haec ipsa colorum omnium varietas ac splendor est coloris genus illud quod terra inferior dicitur exhibere. Eus. ξυνεχὲς καὶ ποικ. Quod recte repudiavit *Fisch.*: „ξυνεχὲς aut adverbium est, ut ap. Hom. Il. μ. 26., quod cohaereat cum adi. ποικίλον, ita, *continenter varia, variis coloribus continenter distincta* — —, aut adiectivum, quod explicetur vocabulo ποικίλον, ita ut ab hoc discerni debeat incisi nota." Beck. quoque et Stallb. ξυνεχὲς idem esse quod ξυνεχῶς arbitrabantur. Equidem ξυνεχὲς neque pro adverbio positum neque tamquam adiectivum a seq. ποικίλον incisi nota divellendum esse existimo, sed adiectiva ξυνεχὲς et ποικίλον coniuncta esse quia ad unam eandemque rem pertineant, ita ut ξυνεχὲς et ad substantivum εἶδος et ad sequens adi. ποικίλον referatur (colorum enim varietas describitur una continua). Vern. est: *so dass ihre Gestalt als Eine ununterbrochene buntfarbige erscheint.* Graeci enim saepenumero adiectiva nulla intercedente copula nectunt, v. *Matth.* Gr. p. 830. Pro φανταζέσθαι ΓΔGs Fl. d. θαυμάζεσθαι. — ἀνὰ λόγον] Sic recte iam Fisch. scribendum putaverat pro ἀνάλογον, eumque sequuti sunt recentiores uno excepto Wytt., qui ἀνάλογον interpretatur: „i. e. ἀνὰ λόγον, *eadem proportione.*" Recte quidem habet adiect. ἀνάλογος (ut Tim. 69. B: ὅσας τε καὶ ὅπῃ δυνατὸν ἦν ἀνάλογα καὶ ξύμμετρα εἶναι. Tim. Locr. 103. D. al.), sed nihil hic loci esse potest adiectivo ἀνάλογον (quod positum esse deberet pro ἀναλόγως). Etiam sequentia ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον efflagitant ἀνὰ λόγον. V. ἀνὰ λόγον. τὰ [φ. φ. laudat Pollux Ouom. II, 118. J τοιαῦτα, superscr. φυόμενα. Eus. ἀνάλογον τὰ τοιαῦτα φύεσθαι. *Heind.*: „An [ἀνὰ λόγον [τὰ φυόμενα τοιαῦτα φύεσθαι? Certe τοιαῦτα expressit Fic.: *in huiusmodi vero terra convenienti ratione similes nasci: arbores et flores et fructus.*" Sed nihil est quod in volgata desideres scriptura. Pro ἄνθη ΓΓΔΘGs Fl. d. et in mg. Cl. ἄλση. Eus. ἄνθη ἔχοντα τοὺς καρπούς. Τοὺς καρπούς est fere *solitos ipsisque convenientes fructus*, v. *Bernh.* Synt. p. 315. Post ὡσαύτως in Vat. et Ven. b. commate interpungitur. Tum τήν τε λειότητα praestant ΓΥΘCEGJL Vat. Ven. b. Florr. a. b. c. d. i. m. et corr. Π (Δ τήν τε λειάτατα) pro volg. τὴν τελειότητα. *Steph.* in mg. „Π τήν τε λειότητα, id est, levorem sive levitatem." Quem sequuti sunt Heind. Bekk. et Stallb. Volg. retinuerunt Fisch. Wytt. et Beck., eamque Fic. reddidit ver-

tens: *praeterea montes et lapides ibidem simili ratione habere perfectionem atque perspicuitatem coloresque admodum pulchriores.* At perfectionis notioni adversantur et adiectivum *καλλίω* et res ipsa; neque enim de montium lapidumque perfectione hic agitur, sed de eorum, praecipue lapidum, virtutibus, quae sunt levitas, pellucidilas et color; atque his virtutibus dicit Socrates lapides superioris terrae praestare (*καλλίω*) eis qui in terra nostra s. inferiore reperiantur. Platonem haec ex Esaiae oraculis hausisse volt *Orig.* adv. Cels. VII. p. 716. D. Pro *εἶναι Θς εἴη.* Sqq. *ταῦτα τὰ ἀγαπώμενα* sunt *pretiosos illos* (lapides), h. e., *gemmas.* *Ἀγαπᾶν* est enim *in pretio habere*, ut Polit. 286. D. 301. D. Crit. 45. B. Ep. VII. 327. B. al. Tum Zitt. *μόρια γὰρ διά τε.* Ceterum iuvat ex Fisch. annot. haec excerpere. *Σάρδια* sunt *sardae*, gemmae coloris rubri fere pellucidae, ita dictae a Sardibus, Lydiae urbe, cuius in agro repertae primo dicuntur, v. *Plin.* H. N. XXXVII, 7. *Ἴασπιδες* sunt gemmae diversicolores; nam aliae sunt purpureae, aliae caeruleae, aliae virides, aliae aëri similes, v. *Plin.* l. l. c. 8. *Σμάραγδοι* sunt gemmae virides maxime omnium, v. Plin. l. l. c. 5. —

ὅ τι οὐ] Sic Cl. (in mg. *μὴ*) *ΔΠCEHJL* Florr. a. b. c. m. Tub. Aug. pro *ὅ τι μὴ* (Eus. *ὁτιοῦν*). Illud recte receperunt Heind. Beck. Bekk. et Stallb. Cf. *Math.* Gr. p. 906. G *τοιοῦτον* pro *τούτων.* Tum *κάλλιον*, quod Bekk. recepit pro *καλλίω* (quod referretur ad *πάντα*: *καὶ ἔτι τούτων καλλίω*, int. *ἐκεῖ πάντα εἶναι*) praebet *Γ*; idem expressit Fic.: *quod non tale sit aut etiam pulchrius.* *Καλλίω* retinuit Stallb. recte monens constructionem conformatam esse *κατὰ τὸ νοούμενον.* Tum *Γ* G Fl. d. *τοιούτους*; idem Vat. a m. sec. in mg. habet. Dein Cl. *ΞΠ* Zitt. *εἰσὶ καθαροὶ.* Ad. v. *κατεδηδεσμένοι* Ven. b. in mg. habet interpretationem *καταβεβρωμένοι.* Hesych. *κατεδηδεσμένων· καταβεβρωμένων.* J *ὑπὸ τῆς.* Eus. *καὶ τῶν* pro *ὑπὸ τῶν*: Unde Fisch. legi volebat *καὶ ὑπὸ τῶν δεῦρο ξυνεῤῥυηκότων.* Subiicit vir doctus: „nam *τὰ δεῦρο ξυνεῤῥυηκότα* sunt *aër, nebula, aqua*, quae confluunt in hanc terrae cavernam, in qua nos degimus.“ Sic enim 109. B: *εἶναι γὰρ πανταχῇ περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοῖλα — εἰς ἃ ξυνεῤῥυηκέναι τό τε ὕδωρ καὶ τὴν ὁμίχλην καὶ τὸν ἀέρα.* Heind. coniiciebat *ὑπό τε τῶν δ. ξ.* Wytt. deleri iubebat *ὑπὸ*, sensu adversante; neque enim putredo et aqua salsa sunt *τὰ δεῦρο ξυνεῤῥυηκότα*, sed aër, nebula et aqua, quae putredinem et aquam salsam efficiunt; quocirca alteram *ὑπὸ*, causam indicans, priori *ὑπὸ* (*σηπεδόνος καὶ ἅλμης*) subiicitur, ut Conv. 216. C: *καὶ ὑπὸ μὲν δὴ τῶν αὐλημάτων καὶ ἠχῶ*

καὶ ἄλλοι τοιαῦτα πεπόνθασιν ὑπὸ τοῦδε τοῦ Σατύρου. Cf. *Bernh.* Synt. p. 201. Stallb. v. ὑπὸ τῶν δ. ξ. pro appositione habebat, annotans: „solent praepositiones in oppositione iterari, quando nomen aliquod cum vi quadam alteri adiicitur, v. *Bremi* ad Aesch. c. Ctesiph. c. 24.“ — λίθοις] *Γ Δ Φ* G s Fl. d. et mg. Cl. τοῖς λίθοις. Similiter in seqq. *Γ Δ Φ* G s Fl. d. et mg. Cl. τῇ γῇ. E om. Sq. τοῖς ἄλλοις est: *et reliquis, quae quidem sunt animalia et plantae*, h. e., *non solum lapidibus et terrae, verum etiam animalibus et plantis.* V. ad Phaedr. p. 265. sq. Part. τε post v. ζώοις om. *Γ* G. — τὴν δὲ γῆν αὐτὴν] *ipsam*, h. e., *veram* (int. superiorem) *terram*, quae nostrae opponitur quam significat proxime praegressum δεῦρο. Sic 109. B: αὐτὴν δὲ τὴν γῆν καθαρὰν ἐν καθαρῷ κεῖσθαι τῷ οὐρανῷ. J et Fl. i. κεκοσμεῖσθαι. Tum *Δ* C E H J L Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug. πᾶσι pro ἅπασι. Mox τε post χρυσῷ om. Ξ *Π* Y Zitt., in Cl. superscr. *Δ* ἄν pro αὖ. —

τοιούτοις] om. pr. *Π*. Tum Fl. d. ἡμφανῆ. Pro ὄν- 111
τα Eus. ὧν τὰ, Aug. ὂν τὰ. Tum L παντα χῆ, Cl. Ξ *Π* Y Tub. Zitt. Eus. Stob. πολλαχοῦ. Fic. *perque omnem terram.* Pro ἰδεῖν Eus. δεῖν (cod. eius Ox. δεῖ). — θέαμα] *Γ* θέαν. Steph. in mg.: *Adeo ut ipsam conspicere, felicium spectatorum sit spectaculum. In ipsa autem cum alia quampl. esse animalia, tum vero homines.* Cf. *Plotin.* V, 8. p. 546. B.

P. 602. ζῷα δ'] Ven. b. Tub. ζῳά τ'. Tum ἐπ' αὐτῆς edd. cum *Δ*; contra Cl. *Π* Ξ Y Tub. Zitt. ἐπ' αὐτῇ, reliqui cum Florr. a. b. c. i. m. Aug. ἐπ' αὐτὴν. Supra 109. C: ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν. 110. B: τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ ὄντα. al. Cf. *Math.* Gr. p. 1162. Sed vide ne potioribus obtemperandum sit libris ἐπ' αὐτῇ scribentibus, ut sit: *animantia ei subiecta esse* vel simpliciter: *animantia eam habere.* Dein Φ ἄλλα ἅττα pro ἄλλα τε. — μεσογαίᾳ] Sic Cl. (μεσογαίαι) cum Bekk. libris, uno excepto E, qui cum edd. scribit μεσογείᾳ; accedunt Florr. b. i. m. Par. Aug. Zitt. et Stob. Atque recte hoc receperunt Bekker. et Stallb. Cf. *Ducker.* ad Thucyd. p. 76. 226. *Lobeck.* ad Phryn. p. 298. et *Iacob.* ad Lucian. Tox. p. 143. sq. Mox Γ' ὡς pro ὥσπερ. Post coni. ὥσπερ sequitur, ut solet, nominativus ἡμεῖς, qui explendus est verbo οἰκοῦμεν e participio οἰκοῦντας petendo, v. ad Gorg. p. 458. A. Tum Fl. b. καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ. *Γ* G ὥσπερ pro ὅπερ. Dein καὶ pro τὸ *Γ* G. Tum ὕδωρ καὶ *Γ Δ Λ Φ* E G H J L s Florr. a. b. c. Par. Tub. et Aug. pro volg. ὕδωρ τε καί. Γ' a pr. m. ἐκεῖνο, a corr. m.

ἐκείνοις pro ἐκεῖ. Ἐκείνοις male recepit Heind., quem Beckius sequutus est; codd. enim, quos affert, non hoc, sed inferiore loco, ubi volgo ἐκεῖ scribitur, praebent ἐκείνοις. —

ὃ ἀήρ] Sic Ambr. s., cui obtemperavit etiam Bekk. B Reliqui libri cum edd. artic. ignorant. Dein τοῦτο, quod libri edd. (excepto Bas. 2.) habent, om. Cl. cum Bekk. libris (uno excepto E.) et Florr. a. b. c. d. i. m. Par. et Zitt. Pro ἐκεῖ Cl. cum Bekk. libris, Tub. Aug. Bas. 2. Arist. et Stob. ἐκείνοις. Fic. quoque: *id illis, etherem* (sic ed. Ven.) *esse.* Etiam Steph. in mg. γρ. ἀὴρ, ἐκείνοις τὸν αἰθ. Recte hoc iam Forst. receperat, quem sequuti sunt Bekk. et Stallb. Heind. desiderabat verbum εἶναι, quod „duriter certe omissum" esse putabat. Facile tamen suppletur e praegresso ἐστί; accedit quod hoc verbum, etiam ubi non praecessit, haud raro omittitur, v. ad Protag. p. 90. sq. 188. et ad Phaedr. 438. 566. Pro αὐτοῖς Cl. ΓΔΠΥΦGs Fl. d. Tub. Zitt. et pr. Λ αὐτῆς, quod in Ξ superscr. Sed Fic. quoque: *apud illos.* Neque offendere debemus in hoc quod post αὐτοῖς infertur ἐκείνους, v. ad Protag. p. 22. Aug. χράσιν et in seqq. ἐκείνοις. Ven. a. πλεῖον. Tum pro φρονήσει Aug. ὀσφρήσει, quod res ipsa efflagitat, siquidem de sensibus agitur; quocirca intolerabile foret φρονήσει inter verba ὄψει, ἀκοῇ et πᾶσι τοῖς τοιούτοις (quibus reliqui significantur sensus, id est, gustus et tactus) interiectum. Fic.: *Item visu auditu, prudentia ceterisque talibus.* Fisch. defendere conabatur φρονήσει, Pl. opinatus iussisse Socratem ostendere, incolas terrae summae praestare ceteris non tantum externis sensibus, sed etiam internis. „Nominat — Socrates," ait, „sensus externos duo, ὄψιν et ἀκοήν, omnis fere perceptionis animi fontes, et internum unum, φρόνησιν, h. e., *intelligentiam, perceptionem,* reliquarum mentis virtutum parentem. Itaque per πάντα τὰ τοιαῦτα intelliguntur odoratus, tactus et gustatus, ingenium, iudicium et memoria." Quae vereor ut cuiquam probentur. Quocirca recte mihi videntur Heind. et Stallb. ὀσφρήσει recepisse (ex φρησει enim, litteris ōσ obscuratis, nihil poterat aliud formari nisi φρονήσει). Contra Beckio ὀσφρήσει videbatur correctionem antiquam redolere. Pro ἡμῶν Δ ἡμῖν; dein ἀφεστᾶναι. Tum G et pr. Γ καθαριότητα, Vat. (ut Stallb. tradit) καθαρειότητα. De praep. πρός (Latin. *ad*, i. q. *quod attinet ad*) v. *Matth.* Gr. p. 1181. — ἕδη] Sic ΔCEHJL Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug. et γρ. Ξ pro ἄλση. Γ et Fl. d. τεμένη, quod in Vat. mg. adscr. In G lacuna est. Illud ἕδη recte Heind., quem sequuti sunt Bekk. et Stallb., restituit et Timaei admonuit, qui p. 79. ἕδος tam-

quam vocem Platonicam affert interpretans: τὸ ἄγαλμα. καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἵδρυται. ubi v. Ruhnk. *Heind.*: „ἕδη h. l. sunt *templa cum statuis*, ἱερὰ *loca quaevis sacrata*, ut τεμένη et ἄλση.“ Fic.: *templa et lucos.* Tum ΓG αὐτοῖς καὶ ἱερὰ. Pro φήμας τε Φ τινας. Ceterum φῆμαι sunt *voces deorum*, v. *Wytt.* ad Iulian. Or. p. 150. sq., ubi nostro loco allato p. 157: „item reddendum *voces ipsorum deorum*, quae etiam κληδόνες dicuntur.“ Sq. μαντείας *oracula* vel *deorum responsa* designat, v. *Wytt.* l. l., et αἰσθήσεις θεῶν sunt *visiones deorum* (vern. *Erscheinungen der Götter*). V. enim αἴσθησις, ut Latin. *visio*, etiam obiectivo qui dicitur sensu ponitur. Atque referuntur αἰσθήσεις θεῶν ad *visa* et *somnia*, siquidem dii hominibus tam vigilantibus quam dormientibus apparere eisque significare aliquid credebantur. Tum ξυνουσίας pro συν. Cl. ΞY Zitt. Apte Wytt. attulit Philost. Her. p. 666: θεούς τε γάρ, ὧν ὀπαδοί εἰσι, γινώσκουσι τότε, οὐκ ἀγάλματα θεραπεύουσαι καὶ ὑπονοίας, ἀλλὰ ξυνουσίας φανερὰς πρὸς αὐτοὺς ποιούμεναι. —

αὐτοῖς] *terrae illius incolis.* Sq. αὐτούς ad deos refertur, non ad homines, quod Fisch. ponebat vitiosam librorum edd. interpunctionem θεῶν· καὶ τοιαύτας ξ. γίγνεσθαι sequutus. Etenim etiam praegressi accus. φήμας, μαντείας et αἰσθήσεις cum v. γίγνεσθαι (sic Vat. Ven. a. Par. Aug. Zitt. pro γίνεσθαι) cohaerent. Tum pro τόν γε ΞY Zitt. τόν τε, ΓGs om. γε, Ald. Bas. 1. τόνδε. Pro ὁρᾶσθαι ΓΔΦG Fl. d. mg. Cl. θεωρεῖσθαι, s. θεωρῆσθαι. Tum Δ Fl. d. αὐτὸν pro αὐτῶν. Dein τούτων ἀκ. Cl. ΓΔΞΠΥΦGs Fl. d. Tub. et Zitt. A reliquis, ut ab edd., abest τούτων. Fic.: *ceteris in rebus beatitudinem eos his rebus congruam possidere.* Tum δὴ om. Γ, τὰ C. Mox Fl. d. δὲ pro δ', v. ἐν αὐτῇ om. E. Tum κατὰ in Fl. c. superscr. Fisch. interpretatur haec: *locis iis, quibus cava est: qua cava est.* Ceterum his verbis Pl. ad inferae terrae (Orci) descriptionem mythicam progreditur, de qua haud satis recte mihi videtur iudicasse Aristot. Meteor. II, 2. Cf. quos Wytt. citavit, *Alexand. Aphrod.* in Meteor. II. p. 95. a. b. et *Olymp.* II. p. 32. — τὸ χάσμα αὐτῶν] Libri scr. et edd. αὐτούς, solus Tub. αὐτῶν, quod Heind. mutavit in αὑτῶν, idque Stallb. quoque recepit. Steph. in mg.: „*II.* καὶ τὸ χᾶσμα.“ Sed rectissime habet volgata scriptura, quam revocari oportet; pronomen enim αὐτούς sic positum est ut videri possit redundare (v. ad Protag. p. 82. et ad Phaedr. p. 273. Adde *Bernh.* Synt. p. 290.). V. βαθ. ὄντας — ἔχειν sunt i. q. βαθυτέρους μὲν εἶναι, τὸ δὲ χάσμα ἔλαττον ἔχειν. Fic.: *partim vero profundiora qui-*

dem, sed hiatum angustiorem habentia nostra hac regione. Vat. Fl. d. ἔλασσον. De vv. ἔστι δ' οὓς v. *Math.* Gr. p. 902. EHJL οὐ pro οὓς. —

τῷ — πλατυτέρους] om. s. Tum Δ Fl. d. ἐπὶ τὴν γῆν. Bene *Heind.*: „*Haec omnia loca ita perforata esse, ut ab altero in alterum meatus patent, et angustioribus et latioribus foraminibus.* ΓG κατὰ τὰ στ. Pro volg. vero στενότερα Ven. a. Zitt. et ex em. Cl. στεγώτερα (ut Tim. 66. D: στενώτεραι), quod Fisch. praeeunte Bekk. recepit. Libri scripti passim inter formas στενότερος et στενώτερος fluctuant, et Grammatici στερότερος ab Ionico στερός ducunt, v. Etym. M. p. 275. Cf. *Buttm.* Gr. I. p. 263. sq. et *Math.* p. 250. Quocirca recte Stallb. mihi videtur στενότερα retinuisse. Ceterum *Heind.*: „In his καὶ κατὰ στενότερα elegantius, opinor, καί abesset." At καὶ — καὶ est *tum — tum* s. *tam — quam.* V. καὶ εὐρύτερα om. Δ. Dein ᾗ — ὥσπερ desunt in Δ et Fl. d., qui scribunt ἔχειν ἢ εἰς κρατῆρας. *Fisch.*: „διέξοδοι sunt *canales*, qui paullo inferius dicuntur ὀχετοί, et ᾗ est *qua parte sint canales.* Et ex verbis πολὺ ὕδωρ ῥεῖν intelligi posse puto, κρατῆρας pertinere ad conceptacula aquarum salientium e fontibus, vel e siphunculis, v. Plin. V. ep. 6, 23." Pro ἀλλήλους ΓG ἄλλους. Ven. a. καὶ ἐξ, pro καὶ vero ἐξ Y et corr. Cl. Dein pro volg. ἀεννάων Fl. c. et Zitt. ἀενάων, quod suo Marte iam Heind. dederat. Sic Legg, XII. 966. E: ὧν κίνησιν — ἀένναον οὐσίαν ἐπόρισεν. Cf. *Piers.* ad Moer. p. 23. sq. Eodem ducit s. scriptura ἀενέων. Tum ΓG Vat. Fl. d. et mg. Cl. πολλούς τε, pr. E πολλοῦ. „Πηλὸς ὑγρὸς est *lutum udum, liquidum*, v. Toll. ad Longin. p. 196." *Fisch.* Tum C et Fl. m. καθαρωτάτου, Cl. in mg. καθαρωδεστέρου. Dein ΔCEHJL Florr. a. b. c. d. i. m. Par. et Aug. ὥσπερ οἱ ἐκ.

οἱ πρὸ] Γ ὑπὸ, Vat. Fl. d. οἱ πρὸς. Pro πηλοῦ pr. E πολλοῦ. Πηλοῦ ποταμοὶ Fisch. interprete sunt *rivi luti, cineris, quos Aetna ante rivum et torrentem ignis evomit.*" Cf. *Strab.* VI, p. 412. B. Ipse vero ῥύαξ (ὁ ῥύαξ τοῦ πυρός, Thucyd. III, 116.) est rivus lapidum liquefactorum ignis ex crateribus Aetnae prorumpens (*Lava*), v. *Wessel.* ad Diod. Sic. V, 6, p. 335. XVI, 59. p. 689. et *Beckm.* ad Arist. De ausc. mir. p. 81. Pro ῥέοντες Δ ῥέοντος. Tum καὶ om. Φς. Part. ἄν om. pr. *H.* Tum Γ ἑκάστους, v. ἐκ. τύχῃ om. Aug. Tum pro τύχοι Cl. (τύχῃ) cum Bekk. libris (praeter E, qui habet τύχοι) et Vat. Venett. a. b. Florr. a. b. d. i. m. et Zitt. τύχῃ, quod Heind. iam ex linguae legibus dederat. Ceterum περιῤῥοή dicuntur aqua, lutum et ignis terrae loca

singula circumfluentia. Est igitur: *in quoscumque* (locos) *circumfluentia illa prorumpant.* Fic.: *(uibus singula compleri loca quacunque eos contingit perfluere.* L et Fl. m. ἡ περιῤῥοὴ ἑκάστοτε.

P. 604. ταῦτα — πάντα] Int. rivos aquarum, luti iguisque. Aug. πάντα — ταῦτα. Dein κινεῖν interpret. Fisch. *se movere, iactari, ferri,* ut activum vim haberet medii; immo pro subiecto orationis quod dicitur haberi oportet αἰώραν, ut sensus sit: *quasi oscillationem quandam in terra inesse quae haec omnia sursum deorsum moveat.* V. enim αἰώρα est i. q. ἀντιταλάντωσις, „gymnasticae genus, quo ludunt pueri ex adverso insidentes duabus extremitatibus trabis impositae transverso trunco aequalibus utrimque ponderibus." *Wyttenb.*, qui plura congessit p. 311. sq. Stobaeus Ecl. Phys. P. I. T. II. p. 636: Πλάτων ἐπὶ τὴν αἰώραν φέρεται τῶν ὑδάτων· εἶναι γάρ τινα φυσικὴν αἰώραν διά τινος ἐγγείου τρήματος περιφέρουσαν τὴν παλίῤῥοιαν, ὑφ' ἧς ἀντικυμαίνεσθαι τὰ πελάγη. Cf. *Aristot.* Meteor. l. l. Plut. de plac. philos. III, 7. Pro ἐνοῦσαν *FG* οὖσαν. Tum ἐν om. *A* et Fl. d. — ἔστι δὲ ἄρα] ἄρα om. J, post αὕτη ponit Φ. Dein CH αὐτὴ pro αὕτη. H μιώρα. Tum volgo τοιάνδε τινα ἔν τι; quod Fisch. emendavit nota coli post τινα posita. Sensus est enim: *atque hi rivorum aquae, ignis, luti motus reciproci exsistunt fere inde.* Sq. ἄλλως τε — καὶ est *tum — tum* vel *non solum* (maximus est) *verum etiam* (per totam terram perforatus). Steph. in mg. „*H.* ὃ ἄλλως τε μ." V. ἄλλως — γῆς om. J. Part. τε post ἄλλοις deest in *F*. V. διαμπερές (Pol. X. 616. D. E.) explicatur a Timaeo p. 68. δι' ὅλου διῆκον (vern. *durch und durch*). Ea usus iam est Hom. Il. ε. 284. 658. —

αὐτὸ] Fl. d. om. Locus Homeri est Il. ϑ. 14: „ubi Iupiter denuntiat diis, qui Troianis Graecisve opem laturi sint, ipsos aut saucios redituros esse in coelum, aut a se deiectum iri in Tartara, v. Eustath. p. 695. Rom." *Fisch. Zitt.* βάδιστον. Tum καὶ post ὃ om. *A* Φ, ante ἐκεῖνος om. *A* ς Fl. d. Voce ἄλλοθι significatur Il. ϑ 13. 481. ubi v. Heyn. T. V. p. 413. Tartarum unum ex fluviis intelligit *Varro* de ling. lat. VI, p. 88. Bip. *Plato in quarto de fluminibus apud inferos quae sint, in heis unum Tartarum appellat.* Cf. *Procl.* in Polit. p. 396. in Tim. p. 58. *Tertull.* de anima c. 54. *Victor.* Lectt. Varr. XVIII, 2. al. Tum πολλοὶ om. *A* J Florr. b. d. — εἰς γὰρ τοῦτο] Tub. εἰς γάρ τοι ταὐτο, quod Heind. sine causa recepit, qui cetera bene annotat: „Indicatur autem his 112

verbis causa cur maximus hic sit hiatus et per totam patens terram; in hunc enim omnia flumina confluere et effluere hinc omnia. Inde hoc *γάρ*." Part. *γὰρ* om. Fl. a. Dein *τε* post v. *συῤῥέουσι* (Fisch. dedit *ξυῤῥέουσι*) om. *Γ Δ* Gs Fl. d. Tum volgo *πάλιν πάντες*; sed *πάντες* ignorat Cl. cum Bekk. libris; accedunt Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. et Zitt. In Ξ *πάντες*, superscr. *γρ. πάλιν*. Illud recte dederunt Bekk. et Stallb. Tum *γίγνονται — ῥέουσιν* om. Aug. Dein *δι' οἵας — τῆς γῆς ῥέουσιν* est i. q. *οἵα ἐστὶν ἡ γῆ δι' ἧς ἂν ῥέωσιν*. Fl. m. *ῥέωσι*. Ven. b. Fl. d. Zitt. *ἡ δὲ αἰτία —*

πάντα] *ΓΔ Θ* Gs Fl. d. *ταῦτα*. Dein *Δ βᾶσι*. *Aristot.* B l. l. *οὐκ ἔχειν γὰρ ἔδραν, ἀλλ' ἀεὶ περὶ τὸ μέσον εἱλεῖσθαι. Hγn.*: „Ratio est, quod in medio terrae positus et quasi conglobatus ipse se sustinet, vi sua et natura centrum suum undequaque petens, ut de ipsa terra dictum [109. A.]. Itaque *αἰωρεῖται*, i. e., *in sublimi suspensus tenetur*." Pro *ὃὴ Δ* Florr. b. c. d. Tub. et Zitt. *δὲ*. Dein *καὶ* om. Tub. Tum volgo *αὐτὸν*, quod Heind. correxit reposito *αὐτὸ* (int. *τὸ ὑγρόν*); atque hoc dederunt etiam Beck. Bekk. et Stallb. Cf. *Bernh.* Synt. p. 263. Pro *γὰρ* Fl. d. et corr. *Δ δὲ*. Dein *τῆς* ante *γῆς* om. *Γ*. Mox Vat. Ven. b. *ἐπίτηδε*, Aug. *ἐπὶν τάδε*. Cf. *Bast.* Epimetr. ad Arist. Plut. p. XXVII. sq. *Fisch.*: „*ἐπὶ τάδε*, int. *μέρη*, est *cis*, *citra*, ut *ἐπέκεινα*, h. e., *ἐπ' ἐκεῖνα*, *trans*, *ultra*, ita ut *εἰς τὸ ἐπέκεινα* et *εἰς τὸ ἐπὶ τάδε* idem sit quod *ἄνω* et *κάτω*." — *ἀεὶ*] *ΑΕJ* Florr. b. i. *ἀεὶ καὶ*. Dein L *ἐμπρεῖ*, Fl. c. *εἰςπρεῖ*. *Θ εἰαρέαν*. Tum *καὶ* om. *ΑΕJ*, *καὶ — πνεῦμα* om. *Δ*. Dein *Δ ξυναιρούμενον*. Pro *δεινούς* Fl. d. et a pr. m. Vat. *νέους*. Tum *καὶ* om. s. Pro *οὖν ΓG οὐδ'*, *ὁρμῆσαν* om. *ΑΕΗJL* Florr. b. i. Tub. Aug. et a pr. m. Cl. cum *Π*. Fic.: *Quapropter cum aqua in locum inferiorem delabitur.* Sed bene *Heind.*: „Neque tamen ulla apparet fraudis origo, commodeque hoc ad praegressum illud *ὁμῆσαι* refertur." —

τοῖς κατ' ἐκ. τ. ῥ.] Zenn. pro *τοῖς* legi volebat C *τότε*, quod responderet praec. *ὅταν*. Idem coniiciebat Wytt., qui locum sic intelligebat: *quando igitur aqua per impetum suum recedit in locum nobis e diametro oppositum, quique scilicet infra vocatur, nec tamen infra est, siquidem in terra nil proprie infra et supra est: sed quum aqua in illum locum recessit, tunc in flumina, quae illic sunt, ex inferiore terra (διὰ τῆς γῆς) emergens influit eaque implet: ut apud nos faciunt ii, qui aquam antlia haurientes eam alteri aquae affundunt.* Neque correctio *τότε* pro *τοῖς* mihi

μεσαίτατα κεῖται. ὑπερκείμενα γὰρ καὶ τὰ ἐπ' ἐσχάτοις ἐστὶ τῶν ἐν μέσῳ κειμένων. Platonem enim locum revera in infimo ponere, quem ille supremum ponere dicens, etiam progressus ἐπὶ τὸν ἀριστερὸν κύκλον ἀπὸ τοῦ μέσου μεσαίτατα κεῖται, ἐσχάτοις δὲ τὰ ἐπ' ἐσχάτοις ἐστὶ καὶ ὑπερκείμενα τοῖς ἐν μέσῳ. Ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ μέσῳ ἐστὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ἀριστερὸν κύκλου ἐσχατιαίτατον, ὃ καὶ ἔσχατον ἐστὶ καὶ ὑπερκείμενον τοῖς ἐν μέσῳ. ἐν τούτῳ δὲ τῷ μέσῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κύκλου μεσαίτατον, ὃ καὶ μέσον ἐστὶ καὶ ὑπερκείμενον τοῖς ἐν μέσῳ. ἐν τούτῳ δὲ τῷ μέσῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κύκλου ἐσχατιαίτατον, ὃ καὶ ἔσχατ

inferiorem delabitur per meatus terrae iuxta eiusmodi rivi influit passimque per eos exundat et implet, velut li qui hauriunt. — ὅταν τε] Pro τε *ΓΔΦ*OGs Florr. a. d. e. δέ, quod saepenumero post τε infertur (v. *Matth.* Gr. p. 1278.; sed recte habet etiam volg., v. *Morus* ad Longin. p. 114. Tum *ΓG* ἀπολείπῃ. Mox ἐνθένδε pro ἐνθάδε scribunt CHJL Florr. a. c. i. m. Tum καὶ διὰ om. *ΓΔG*s Fl. d. Fic.: *Plena vero cum sunt, per rivos terraeque meatus exuberat.* — ἑκάστους] Sic libri tam Mss. quam edd. solus L et de edd. Steph. (quem sequuti sunt Forst. et Wyt.) ἕκαστος, quod Fic. expressit vertens: *quo quisque profluit oportunius* (sic). Stob. ἕκαστα, quod Koehl. et Wytt. probabant. Mudg. ap. Forst. „Potius legendum videtur ἑκάστα;" quod recepit Fisch., interpretatus: *in quae* (loca) *cuique* (fluento) *aditus patet.* Sed recte Heind. annotavit ὁδοποιεῖσθαι poni in eo qui viam sibi facit; ut hic sit sensus: *in quae singula loca viam sibi faciunt* (int. τὰ ἐνθάδε ῥεύματα πληρωθέντα). Nec offendere debemus in voce ἑκάστους pronomini οὓς subiecta; respondent enim inter se ἕκαστα (sc. τὰ ῥεύματα) et ἑκάστους (τόπους), sicut ap. *Demosth.* in Mid. p. 115. ed. Buttm. ἀφ' οὗν συγχωρήσαιτ' ἂν τοῦτ', ὅστις ἐστὶν ἕκαστος ὁ μισῶν, κύριον γίγνεσθαι cet., ubi ἕκαστος ὁ μισῶν pariter respondet praegresso ὑμῶν ἕκαστον. V. ib. Buttm. Pro ὁδοποιεῖται s. εἰδοποιεῖται. Tum τῆς scil. v. γῆς om. Ξ. —

τόπους] *Λ* a pr. m. λόγους, in E a pr. m. deest. Tum καὶ πλείους om. *Γ*G. Mox *ΛΦ*G ἐλάττω pro ἐλάττους. *Λ*EHJ Florr. a. b. i. Par. βραδυτέρους, C βραδύτερους. *Λ* τέταρτον pro Τάρταρον. Tum Aug. μεταβάλλει. V. ἐμβάλλειν, sensu qui dicitur neutrali positum, est *effundi* s. *influere*, ut p. 173. B. C. bis. Pro ἢ *ΠΦ*ς Vind. 1. et Ven. b. a m. sec. ἢ εἰ, Cl. ἤι, h. e. ᾗ, quod in CG exstat. Atque hoc ᾗ omissum esse opinabatur Wyt.; plane enim dicendum fuisse κ. ᾗ ᾗ ἐπ. „*inferius quam ubi effundebatur*" (sic). Quod pro nihilo equidem duxerim. Ξ ἐκπλῆτο. Pro ἐπηντλεῖτο (quod esset: *infundendo impleberetur*) sensus videtur postulare id quod Corn. expressit (vertens: *multo inferius, quam effusa essent*) et Heind. coniecit, ἐξηντλεῖτο; ἐξαντλεῖσθαι enim *exhauriri* (ut Legg. V. 736. B.) est *exire, effluere* s. *effundi* (vern. *sich ausleeren* h. e., *ausfliessen*). Opposita igitur inter se sunt ἐμβάλλειν (vern. *einfliessen*) et ἐξαντλεῖσθαι (vern. *ausfliessen*), ut

huic respondet quod sequitur τῆς ἐκροῆς. Etiam praegressa postulant ἐξηντλεῖτο; flumina enim supra dicuntur in Tartaro impleri et ex hoc effluere, deinde huc prorumpere et quum varios terrae locos circumiverint, rursus in Tartarum effundi, inferius autem omnia influere, quam effluxerint (alia multo, alia paulo inferius.) Volg. ἐπηντλεῖτο ita tantum, ni fallor, tueri possimus ut antecedens sumamus pro consequente positum esse, siquidem flumina quae implentur id quo impleta sunt effundunt, ut impleri sit i. q. effundi s. effluere. Pro ὀλίγον J. ὀλίγα, Aug. cum Ald. et Bass. 1, 2, ὑπὸ κάτω. — ἢ] Cl. καταντικρὺ ἤ. Wytt. rationem postulare opinabatur ἢ ἦ εἴρει, male conferens locos, quibus ἢ ἦ post ἑκατέρωθι positum est (Conv. 173. A. et Crit. 44. A.). Immo καταντικρὺ ἦ εἴρει est i. q. καταντικρὺ τῆς εἴρου̃ς; v. *Matth.* Gr. p. 901. Cf. idem p. 847. not. Forst. annotavit: „Hoc male omnino accepisse videtur Aristoteles in loco supra laudato (Meteor. II, 2). Nequaquam enim hic superiora Tartari inferioribus opponit Plato, οἷον εἰ ῥεῖν ἤρξατο κάτωθεν, ἄνωθεν εἰσβάλλειν. Omnia enim secundum ipsum ὑποκάτω εἴρουσι τῆς ἐκροῆς. Vox itaque καταντικρὺ non hoc, sed oppositam Tartari, si transversum ipsius diametrum spectes, partem denotat.“ *Wyttenb.*: „Quamquam si hoc voluisset Plato, disertius dicere debebat κατὰ τὸ ἕτερον μέρος.“ Immo v. ἢ εἴρει ἐξέπιεσεν sine dubio ordine inverso sic scribenda sunt ἢ ἐξέπιεσεν εἴρει: *e regione eius loci quo effluxerunt influunt.* Quod quidem non solum res ipsa, verum etiam tam praegressa πάντα — εἴρει, quam sequentia ἔστι δὲ καὶ ἃ — πάλιν ἐμβάλλει videntur efflagitare. Etenim de fluminibus agitur in Tartarum relabentibus.

P. 606. ἔστι δὲ καὶ] καὶ addunt Γ G, quos sequuti sunt Bekk. et Stallb. — Tum καθέντα Cl. Γ Δ Π Y Φ C E G H J s Florr. a. b. d. i. m. Vindd. 1. 3. 4. 5. 8. Par. Tub. Ang. et Zitt. cum pr. Λ et γρ. Ξ. pro volg. καμφθέντα, quod e praegressi verbi περιελιχθέντα videtur interpretatione natum esse. Illud, καθέντα, etiam Corn. Ecl. p. 12. propter sequens καθιέναι reponendum esse vidit, quem sequuti sunt Fisch. Heind. al. Etiam Aristipp. hoc expressit. In L καμφέντα, Stob. κατιέντα. Sensus est: *quam possunt altissime se demittentia.* V. καθιέναι, *deorsum ferri, se demittere*, sensu reciproco vel intransitivo positum est, ut solent composita verbi ἵημι frequentari, v. *Lobeck.* ad Soph. Ai. p. 258. sq. Tum δυν. δ' ἐστὶν pro ἢ δυνατὸν ἐστιν (quod e confusione cum praegresso εἰς τὸ δυνατὸν sine dubio

exstitit) Vat. Venett. a. b. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. 1. Stob. Arist., Ficino coniurinante qui vertit: *licet autem quoque ad medium usque defluere.* Cl. Tub. et Zitt. δε ἐστιν, quod Corn. quoque scribi iusserat. Ξ a pr. m. simpliciter *δυνατόν.*

καθ ἑτέρα] Sic libri omnes praeter Stob., e quo Steph. (quem Forst. et Wytt. sequuti sunt) *κατ' ἑτέραν* recepit (in *κατ' ἑτέραν* mendum est typographi in libro Steph.). Recte iam Fisch. *καθ' ἑτέραν* revocavit. Tum L *πέρατι.* Dein *ἀναπόν.* Γ Δ G s Fl. d. et Ol. in mg. scribentes *πρὸς γὰρ ἀμφοτέροις* (Cl. *ἀμφοτέροισι*); contra Cl. a pr. m. Ξ Π Tub. Zitt. Bas. 2. et in mg. C Florr. a. b. i. *ἅπαντες γὰρ πρὸς ἀμφοτέροις*, Fl. m. in mg. *πρὸς ἀμφότερα*; idem Schn. Rubnk. p. 13. habet: „γράφεται ἅπαντες γὰρ πρὸς ἀμφότερα. Atque in hoc *πρὸς* Heind. suspicatus est latere *πρόσω*: *ἅπαντες γὰρ πρόσω* (h. e. *ultra medium*) *ἀμφοτέροις.* Idem videtur legisse Fic. vertens: *ulterior enim prolapsus utrique foret ascensus.* Aristoteles loco supra allato: *εἶναι δὲ μέχρι τοῦ μέσου τὴν κάθεσιν· τὸ γὰρ λοιπὸν πρὸς ἅπαντας εἶναι τὴν φοράν.* Hoc vero *πρὸς ἅπαντες* si cum librorum Mss. scriptoris *πρὸς* (pro *ἅπαντες*) et *ἅπαντες γὰρ πρὸς* comparamus, spoliis ad suspicandum adducimur primam fuisse scripturam: *προσάντες γὰρ ἀμφοτέροις τοῖς ῥεύμασι* cet. Hesych. *προσάντης· ὀκληρός, ἐναντίος, ἀντιπίπτων.* Etenim translato sensu ponitur *προσάντης*, ut Leg. III. 702. D. Verbis *ἀμφοτέροις τοῖς ῥεύμασι* significatur tam ea flumina, quae eadem qua effluxerunt parte in Tartarum revertuntur, quam ea quae opposita parte influunt (quae quidem partes indicantur verbis *ἑκατέρωσε* et *ἑκατέρωθεν*); neutra vero parte flumina dicuntur posse ultra mediam vaporem deferri, quia utraque pars ardua ac difficilis sit. Utraque igitur pars dicitur *προσάντης*, quia fluminibus ultra medium influere conantibus adversatur ideoque ea impedit, h. e., qua neutra pars (neque ea qua effusa sunt neque opposita) ultra mediam ea influere sinit. V. *γίγνεσθαι* est *se exhibere*, *effici*; v. ad Phaedr. p. 347. Aliter locum hunc accepit Forst. (quem Stallb. secutus est) annotans: „Utrinque enim ad centrum terrae tenditur; ideoque ultra ipsum aut ex hac aut ex illa parte ferri praeter naturam erit." Ante v. *ἑκατ.* L om. *τὸ.* — *τὰ μὲν οὖν*] *τὰ* om. Π a pr. m. Pro *δὴ ἄλλα* Γ G *δῆλα.* Pro *ἐστι* Δ Fl. d. *εἰσι.* Β *ἄττα τὰ*, A C E H J L Florr. a. b. c. m. Par. Aug. et Stob. om. *ἄττα* (de eius usu cum numeralibus iuncti vid. *Math.* Gr. p. 911.); scribitur enim *τέτταρα ῥεύματα.* Denique pro *ἄττα* Γ G et mg.

Cl. ὄντα. De his fluminibus quae Plato narrat, Olymp. (Orphic. fragm. p. 510. Herm.) ex Orphica repetit traditione, Proclus in Pol. p. 396. ex Homero Odyss. κ. 508. sq.) ducit. Cf. *Clem. Al.* Strom. V. p. 575. et 595. *Eudoc.* Ion. p. 257. *Forst.*: „Et revera quae de fluviis hic apud inferos aliisque ibidem sequuntur, partim ex fabulosa veterum theologia deprompta, partim, ut rem totam philosophico donaret ornatu, pro libitu conficta esse, nemo, opinor, non agnoscet." — τὸ μὲν μ.] μὲν om. *Γ*. Dein Steph. περιχύλῳ, *ΛEHL* Par. Aug. Ald. Bass. 1. 2. περὶ κύκλῳ, quod *Lobeck.* ad Phryn. p. 9. contra Heind. scribi iubentem πέριξ κύκλῳ (ut ap. Aeschyl. Pers. 366. 416. al.) tuetur allato Plut. Amat. X, 18. T. XII. περὶ κύκλῳ δραμόντες. Tum *ΓG* ἔστι δὲ τούτου, E ἐστὶ τούτου δή. Cl. *ΓΞΥΦL* Zitt. ἐναντίος. Tum ἐρήμ. τε pro volg. ἐρήμων Cl. *ΓΔΛ ΠΥΦCEGHJLs* Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Tub. Aug. Stob. et rc. Ξ. Part. τε recte Fisch. iam reposuerat. De part. τε sequentibus καὶ δὴ καὶ v. *Stallb.* ad Phil. p. 205. Pro ἐρήμων Toll. Exc. X, in Apollon. p. 755. scribi volebat ἐρυμνῶν. Timaeus: ἐρυμνά· τὰ ἐγυρὰ καὶ τὰ δυσπρόσβατα χωρία, ubi v. Ruhnk. p. 102. V. τόπων om. L. Dein καὶ post δὴ om. L Tub. et a pr. m. Cl.

ἀφικν. τ. Ἀχερ.] Φ ἀχτερ. ἀφινκν. Aug. Ἀχαιρουσιάδα. 113 „Lacus, s. palus Acherusia a Plinio H. N. III, 5. ponitur in Campania inter Cumas et Misenum, sed Mela I, 19. Acherusiam specum tradit esse in Bithynia iuxta Heracleam, pervium ad *manes*." *Fisch.* Sqq. οὗ — ἀφικν. Steph. in mg. vertit: *Quo vulgus mortuorum convenit.* V. οὗ cum v. veniendi iuncta est, ut supra 108. B: ὅθπερ αἱ ἄλλαι (int. ἀφικνοῦνται), ubi v. annot. Stallb. interpretatur: *ad paludem Acherusiam pervenit eo loco, ubi plurimorum animae congregantur.* Immo motus (*venire* s. *venisse*) et quietis (*esse* s. *convenisse*) notiones connectere solet Graecus. Hinc οὗ — ἀφικνοῦνται καὶ — μείνασαι. Tum χρόνους om. G. De re v. p. 107. E. V. αἱ μὲν μακρότ. om. Aug. Tum Ven. a. om. τῶν. Fisch. *ut migrent in corpora animantium.* Cf. 70. C. — τρίτος δὲ] Transcripserunt haec *Theodor.* Ther. XI. p. 547. D. usque ad v. *Πυριφλ.* et *Eus.* Praep. Ev. XI, 38. p. 567. sq. usque ad v. ἐλπὶς μ. Pro δὲ Theod. γὰρ. Dein Φς et pr. Δ ποταμὸς διὰ τούτων. Π μέσων. Pro ἐκβάλλει Theod. εἰσβάλλει — εἰσβολῆς ἐμπίπτει (in cod. vet. Pal. εἰσπίπτει). V. ἐκβάλλειν, sensu qui dicitur intransitivo positum, est *erumpere* s. *effluere.* Proprie *in scaturigine e terra proveniente* poni *Musgr.* ad

Eurip. Iphig. T. 1042. nostro quoque loco allato ostendit. Zitt. *καὶ ἐκ γῆς τῆς ἐκβολῆς.* Tum pro *καιόμενον* Heind. iam reposuit atticum *καόμενον* (quod 115. E. libri exhibent). Cf. Moer. p. 231, ibique Piers. Aug. *μέγα — καιούμενον — λίμνην.* Dein *καὶ* om. *Δ* et Theod. *θαλάσσης.* Mare vero mediterraneum significari per se patet. Vid. 109. B. Rectius deinde comma, quod edd. superiores habent post *θαλάττης*, deletur, ut genitivi *ὕδατος καὶ πηλοῦ* non solum ad verbum *ζέουσαν* pertineant, sed etiam cum v. *λίμνην* cohaereant (vera. *und bildet einen siedenden Wasser- und Schlamm-See, der grösser ist als unser Meer.* V. *Math.* Gr. p. 689. not. 2.— *τῇ γῇ*] *ΓG* Vat. Fl. d. *τὴν γῆν*, Eus. *δέ γε τῇ γῇ.* B Theod. vero et cod. Eus. Ox. om. *τῇ γῇ*, quod videtur probandum esse. *Heind.*: „Nam ut adiunctum verbo dativum feras pro *διὰ τῆς γῆς*, vix possis *περιελιττόμενον τῇ γῇ* aliter quam de fluvio externam terram ambiente intelligere, quum tamen de meatu subter terram hoc dici declaret paludis Acherusiae mentio. An scripserat Pl. *περιελιττόμενος δὲ τῆς γῆς ἄλλοσέ τε* (*et in alias terrae partes*) *ἀφικνεῖται* etc.?“ Malim vero v. *τῇ γῇ* pro insitivis habere (supra enim C: *περιελιχθέντα περὶ τὴν γῆν*, et infra: *περιελιχθεὶς — ὑπὸ γῆς*); hoc enim loco recte ponitur simplex *περιελιττόμενος*, quo praegr. *χωρεῖ κύκλῳ* repetitur; est enim: *et dum se circumvolvit s. circumcirca currit.* Quamquam Fic. quoque *τῇ γῇ* vel tale quid legit, qui verterit: *Hinc vero turbidus lutulentusque circumfluit: terraque circumdata: et alibi, et ad extrema paludis acherusiae pervenit* cet. *ΓG* Fl. d. et in mg. Vat. *ἄλλος ἕτερος ἀφικν.* Dein *δὲ* om. *Γ.* *Δ τάρου* pro *Ταρτάρου.* Ceterum *κατωτέρω τοῦ Ταρτάρου* est *inferius in Tartarum*, v. *Math.* Gr. p. 649. *Bernh.* Synt. p. 158: „*tiefer hinein in den T.*“ Tum Vat. Ven. b. Florr. c. m. Par. Aug. et Theod. *οὗτος δέ ἐστιν.* Tum *ἔτι*, quod volgo post *ὄν* interponitur, om. *ΓΔΛΥΦCEGHJLs* Florr. a. b. c. d. *i.* m., Aug. Theod. et corr. *ΞΠ.* Pro *ἐπονομάζουσι* vero Cl. *ΛΥΦCGHJL* Tub. Zitt. et a pr. m. *Π ὀνομάζουσι.* Patet vero *ἔτι ὀνομάζουσι* natum esse ex *ἐπονομάζουσι.* Fic.: *Hunc fluvium Pyriphlegethontem nominant, cuius rivi quidam inde velut evulsi quacumque terrarum contigerit manant.* De Pyriphlegethonte v. *Beckm.* ad Arist. Mir. ausc. p. 221. sq. — *οὗ καὶ οἱ ῥ.*] Male Fisch. interpretatur: *fluvii, in quos Pyriphlegethon diffusus sub terra errat*, et *ἀποσπάσματα* „rivi avulsi quasi a fluviis Pyriphlegethontis.“ Immo *οἱ ῥύακες* rivi sunt igniis liquefactorumque lapidum ex crateribus montium flammivomorum

prorumpentes, v. ad p. 111. E. Atque ea quae per haec fluenta eiiciuntur *ἀποσπάσματα* (partes avulsae, h. e., eruptiones) *τοῦ Πυριφλεγέθοντος* dicuntur esse. Deiu *ὅπῃ ἂν τύχωσι τῆς γῆς* non est *ubivis per terram*, ut Fisch. interpretabatur, sed proprie *ubicunque terrarum sunt*, h. e., *ubicunque huiusmodi fluenta* (*ῥύακες*) *reperiuntur*, vern. *wo es nur welche giebt*. De *ὅπῃ* cum genitivo coniuncto v. *Matth.* Gr. I p. 632. et de v. *τυγχάνειν* v. ad Gorg. p. 456. B. Tum pro δ' Cl. Vat. Florr. a. b. c. d. i. m. Aug. Theod. et Eus. *δέ*, et pro *αὖ ΠΥ* Ven. a. Tub. et a pr. m. Cl. *Ξ αὐτοῦ*. Pro *τέταρτος Δ τάρταρος*. („Vat. in mg. adnot." Stallb.). Deiu *πρῶτον* om. Theod. Heind. et Wytt. malebant sic positum: *πρῶτον εἰς τόπον*. Vocem autem *πρῶτον* excipit partic. *δὲ* (*ὁ δ' ἐμπεσών*) ut Phil. 58. E. 60. B. Critia 110. D. 114. E. Legg. XII. 937. E. 959. A. *Xenoph.* Conv. II, 22. In seqq. Theod. *ἄγριον. λέγεται δὲ χρῶμα ἔχειν* [*ὅλον*]. Tum pro *κυανὸς Φ κυανοῦς*, H Fl. c. et pr. E *ὠκεανὸς*, J *ὠκυανὸς*. *Κυανὸς* est lapis qui dicitur *lazuli*, v. *Beckm.* ad Arist. de ausc. mir. p. 123. sq. et Schneid. Lex. h. v. —

ἣν ποιεῖ] Sic ΦJ Theod. codd. Aug. et Pal. et a C rc. m. Γ. Volgo deest *ἣν*, ut Fic. vertit: *Quem stygium nominant: hic autem fluvius prolapsus paludem efficit stygiem* (sic ed. Ven.). Sine pronomine *ἣν*, id quod bene Heind. observavit, moleste redundaret ὁ *ποταμὸς ἐμβάλλων*. V. autem *καὶ τὴν λίμνην* (int. *ἐπονομάζουσι*) — *Στύγα* praegressis *ὃν ἐπονομάζουσι Στύγιον* adiuncta sunt nulla pron. relativi ratione habita, ita ut vertere possis: *den sie den Stygischen nennen, so wie den See, den der einfallende Fluss bildet, den Styx*. Exempla particulae *καί* post pron. relativum sic positae attulit Heind. Legg. III. p. 683. A: *εἰς Λακεδαίμονα ἣν ὑμεῖς ὀρθῶς ἔφατε κατοικεῖσθαι, καὶ Κρήτην ὡς ἀδελφοῖς νόμοις*. *Xenoph.* Anab. I, 1. 2. I, 4. 9. al. De Styge (qui a poëtis Cocytus nominatur), v. *Elmenh.* ad Minuc. Fel. p. 329. al. — Tum ΓG *ἐκβάλλων*. Dein Fl. d. Theod. ὁ *δέ*. In seqq. *Fisch.*: „*δειναὶ δυνάμεις* sunt *horribiles virtutes*, non *vires vehementes*, ut Fic. interpretatus est." Idem comparat *Cocyti fremitus* ap. Cic. Tusc. I, 5. Pro *δὺς Γ δὶς*. Dein *καὶ* pro *κατὰ* ΓG, et *τῆς* om. EL. Aug. *δὺς καὶ κατὰ τῆς γ*. Tum Eus. Theod. *καὶ περὶ περιελιττόμενος*. Pro *ἐναντίως* Cl. *ΓΞΠΥΦCGH* Fl. c, Aug. Eus. Theod. *ἐναντίος*, quod Fisch. probabat. At *ἐναντίος χωρεῖ* esset *obviam it*, contra *ἐναντίως* est i. q. *ἐξ ἐναντίας*. Dein s. *ἀχαιρουσία*, Theod. *Ἀχερουσίᾳ*, Aug.

Ἀχερουσ. ἐξεναντίας. Tub. ἐξαντίας. Tum τὸ om. ΓGL, Theod. ταύτης pro τούτου.

P. 608. εἰς] ΓG ἐναντίος εἰς. Pro ἐναντίως etiam Cl. ΞΠΥCGHL et corr. Λ ἐναντίος. Pro volg. φάσκουσι (quod de Bekk. libris solus Ξ habet) Cl. cum libris Bekk. λέγουσι, confirmantibus Florr. a. b. c. d. i. m. Tub. Aug. Zitt. Eus. et Stob. Idque iam Heind. recte dederat. — οὕτω περ.] Cl. Venett. a. b. Florr. a. b. Par. Tub. Aug. Zitt. οὕτως περ., v. ad Protag. p. 12. al. Seqq. ἐπειδὰν — οὔποτε ἐκβ. habet Eus. Praep. Ev. XIII, 16. p. 699. A. — οἵ] Ald. Bas. 1. οἷς, Bas. 2. οἱ, Stob. οἳ. De v. διεδικάσαντο (*iudicium subeunt*; aoristus enim in re certa talique quae fieri debeat ponitur, v. ad Protag. p. 26.) v. ad p. 107. D. Tum καὶ ὁσίως libri scr. praeter unum L, qui exhibet καὶ ὁσίως καὶ δικαίως; idem Steph. dedit, ut scripturam in Ald. et Bas. 1. καὶ ὁσίως καὶ (hoc καὶ librarii vitio repetitum esse patet) expleret, eumque secuti sunt Forst. et Wytt. Recte contra Fisch. haec καὶ ὁσίως eiecit, quem recentiores rite audiverunt. Pro μέσως C Fl. m. et a pr. m. Fl. c. ἀμέσως, Fl. c. in mg. ab alia m. habet μέσως. L ἀμέμπως. „Ceterum μέσως βεβιωκέναι dicuntur *ii qui neque egregie facinorosi et improbi fuerint, neque insigniter probi et sancti. nam eximie sancti et probi dicuntur* διαφερόντως πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι cap. hoc extr.“ *Fisch.* Pro ἐπὶ L ἀπὸ. Dein Φ et Fl. d. ἀχέροντα καὶ ἀραβάντες. Aug. ἀχαιρόντα. — De v. δόξωσι v. ad Gorg. p. 42. Dein Eus. ἃ δὴ καὶ. H ὄχημα. Halucinati sunt *Procl.* in Tim. V. p. 321. et *Olymp.* (Cod. 1. p. 162. et 254.) ὀχήματα intelligentes „corpuscula illa et tenuissimas tunicas, quae animae constanter adhaerere perhibebantur a Platonicis. — Accipiendum ex fabulae verisimilitudine, in fluviatilis itineris usum navigium postulante.“ *Wytt.* Mox Eus. ἐπὶ τοῦτον. Tum τε post οἰκοῦσι om. ΔΦGs Fl. d. Ad v. καθαιρόμενοι (Ang. καθαιρώμενοι) bene Fisch. attulit Suid. v. Ἀχέρων· Ὁ δὲ Ἀχέρων καθαρσίῳ ἔοικε, καὶ οὐ κολαστηρίῳ, ῥύπτων καὶ σμήχων τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων. Verbis τὴν λίμνην palus significatur Acherusia, v. 113. C. Vat. Fl. d. δίκην pro δίκας. — εἴ τίς τι] L εἴ τί τις. Tum pro volg. ἠδίκησε (Tub. ἠδίκησεν) Cl. ΓΔ ΞΠΥΦCEGHJs Florr. a. b. c. d. i. m. et Ang. ἠδίκηκε, quod Bekk. praeeunte Stallb. quoque recepit. Sqq. τῶν τε εὐεργεσιῶν — κατὰ om. Aug. V. εὐεργεσία, (*benefactum*) opponitur ἀδικήμασιν, ut Pol. X, 615. B: καὶ αὖ εἴ τινας εὐεργεσίας εὐεργετηκότες καὶ δίκαιοι καὶ ὅσιοι γεγονότες εἶεν,

κατὰ ταὐτὰ τὴν ἀξίαν κομίζοιντο. Apte Stallb. attulit Hom. Od. X, 374: ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων. — ... οἱ δ'] Laudat haec usque ad v. κατὰ τ. Πυριφλ. Theod. Ther. XI. p. 648. B. C., ubi pro ἀνιάτως scr. ἀνηκέστως. Hesych. ἀνήκεστον· ἀνίατον. Pol. X, 615. E: ὁπότε τις τῶν οὕτως ἀνιάτως ἐχόντων εἰς πονηρίαν cet. Legg. IX. p. 862. E: ὃν δ' ἂν ἀνιάτως εἰς ταῦτα ἔχοντα αἴσθηται νομοθέτης, δίκην τούτοισι — θήσει τινά. Gorg. 525. C: οἱ δ' ἂν τὰ ἔσχατα ἀδικήσωσι καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἀδικήματα ἀνίατοι γένωνται. Bene *Fisch.* „ἀνιάτως ἔχειν est *purgari non posse: eiusmodi peccatis et delictis se contaminasse, quae expiari nullo modo possint*, nam referuntur haec ad v. καθαίρεσθαι, et mox ἰάσιμα ἁμαρτήματα dicuntur *peccata et delicta, quae expiari possunt.*" Dein ἢ ante v. ἱεροσ. om. Tub. Theod. Fic. quoque: *qui videlicet sacrilegia multa* etc. Tum EJ ἢ καὶ φ. In Cl. et *H* a pr. m. deest ἢ. Theod. ἢ φόνους πολλοὺς καὶ ἀδίκους. Fic.: *vel caedes iniquas, vel alia horum similia perpetraverint:* ut v. καὶ παρανόμους πολλοὺς non reperisse in libris suis videatur. Tum Theod. om. πολλοὺς. Stob. ἐξεργαζόμενοι καὶ ἄλλ' ὅσα. — ὅσα τοιαῦτα τυγχάνει ὄντα] Sic Cl. ΛΞΗΥCHJL Florr. a. b. c. i. m. Tub. Zitt. Theod. Eus. (Praep. Ev. XI, 38. et XIII, 16.) et Stob. pro volg. ὅσα τυγχ. ὄντα τοιαῦτα. ΓG τυγχάνει τοιαῦτα ὄντα, Φs τυγχάνει ὄντα (om. τοιαῦτα). Bekk. et Stallb. recte libros illos secuti sunt. In seqq. part. δὲ Budaeus Comm. L. Gr. p. 789. acceperat pro δὴ. Immo posteriorem hanc orationis partem nectit cum priore, v. ad Phaedr. p. 486. et 489. Tum ΓG οὐδέποτε. Pro οἳ δ' ἄν Tub. οὐδ' ἄν. Theod. ἀνίατα pro ἰάσιμα. Sq. μέν om. ΓG. Dein pro οἷον Ambr. s. ἢ. Sq. πρὸς ante πατέρα om. Aug. Theod. ἢ πρὸς μητέρα. — μεταμέλον] Volgo μετάμελον, quod Bekk. correxit. *Fisch.* „*ita ut ipsos impietatis poenituerit.* Sic Apol. 12: μέλον γέ σοι, h. e., *quum id tibi curae sit.*" Cf. *Matth.* Gr. p. 1112. sq. — τὸν ἄλλον β.] Theod. codd. Aug. et Pal. τὸν ὅλον β. Dein ΓG Tub. βιώσωσιν, Fl. m. Zitt. βιώσειν. Tum Λ Fl. ἢ καὶ, G ἢ οἱ. Theod. ἢ τοιούτῳ τινὶ ἄλλῳ τρόπῳ, Eus. ἢ τοιούτῳ τρόπῳ ἄλλῳ. Fisch.: *aut qui alios ira aliave quadam animi commotione ablati occiderint, sed ita ut ipsos homicidii poenituerit.*" Pro τούτους ΛCEHb Vat. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Aug. Bas. 2. τούτοις, quod Hdf. praeeunte Stallb. ed. Weig. recepit. Neque tamen causa est accusativi mutandi. ΓG τοὺς. Eus. δ', Theod. δεῖ, om. ἀνάγκη. — κατὰ τὸν Κωκυτόν] „*in Cocytum, ita ut se-*

cundo fluvio deferantur. Xenoph. Cyr. VII, 5, 16: τὸ ὕδωρ κατὰ τὰς τάφρους ἐχώρει ἐν τῇ νυκτί. Contra deinde κατὰ τὴν λίμνην τ. Ἀχ. est *prope lacum.* Cyr. VIII, 1, 14. Anab. V, 2, 16.“ *Heind.* Eus. πατραλίψας καὶ μητραλίψας; altera vero forma magis est attica, v. quem Fisch. excitavit, *J. Albert.* Obs. ad I. Tim. I, 9. p. 393. sq. V. καὶ μητραλοίας Theod. et Eus. cod. Ox. om. Pro φερόμενοι Eus. φλεγόμενοι. Tum Aug. Ἀχαιρουσιάδα. Ald. Bas. 1. βιῶσι pro βοῶσι. Etiam de hoc loco fusius disputavit Olymp., quem satius erit silentio praeterire. Vat. Fl. d. et Eus. δὲ pro δ', Aug. Zitt. ἐάσαι.

ἐὰν μὲν] JL om. μέν. Tum ἐκβαίνουσι *A Y Φ* s Fl. B d. Par. Zitt. Eus. pro volg. ἀποβαίνουσι. Cl. ἀποβαίνουσι, Ξ ἀπο ἐκβαίνουσι. Illud, quod praegressum ἐκβῆναι postulat, recte iam Heind. dederat. Pro φέρονται *A* a pr. m. φαίνονται. Dein pro καὶ ἐκεῖθεν ex Eus. cum Bekk. et Stallb. scripsimus κἀκεῖθεν. *Γ Δ Φ* G s Fl. d. καὶ αὐτὰ ταῦτα. Pro ἠδίκησαν e *Φ* s cum Bekk. et Stallb. dedimus ἠδικήκασιν, quod nunc nollem factum; causa enim nulla est aoristi expellendi. Sensus: *neque prius ita affligi desinunt quam persuaserunt eis (s. exoraverunt eos) quibus fecerant iniuriam, ut ipsos in paludem Acherusiam sinant egredi s. escendere.* Stob. v. εἰς τοὺς ποταμοὺς — πρὶν om. — ὑπὸ τῶν δικαστῶν] „Intell. Minos et Rhadamanthus, vid. ad 27, 17.“ *Fisch.* Cf. Gorg. 523. E. — οἱ δὲ δὴ] Habent haec *Clem. Al.* Strom. III, 3. p. 434. et IV, 6. p. 488. et usque ad v. ἐλπὶς μ. *Theod.* Ther. VIII. p. 601. A. et XI, p. 648. D. Theod. XI. δ' ἄν, etiam J om. δὴ. *Steph.*: „*Qui vero visi fuerint operam supra caeteros dedisse ut sancte vitam instituerent.*“ Addit: „Sed post διαφερόντως deesse videtur infinit. ἐσπουδακέναι (licet cum περὶ potius iungatur) aut alius huiusmodi.“ Beck. facile ἔχειν suppleri ad διαφ. censebat. Forst. pro διαφερόντως scribi iubebat διαφέροντες. Fisch. explicabat praep. πρός: *quod attinet ad*, et infin. βιῶναι referri volebat non modo ad διαφερόντως, sed etiam ad v. πρὸς τὸ ὅσιως, quod sequuti sunt *Iacobs.* (Socrates p. 161.) *Poppo* Proleg. ad Thuc. P. I. *V. I.* p. 284. et *Matth.* Gr. p. 1306. Wytt. τὸ ὅσιως accipi posse existimabat pro τὴν ὁσιότητα, ut sensus esset: *qui autem egregie ad sanctitatem vixisse videantur*; adv. videlicet cum artic. saepe pro substant. usurpari opinabatur (v. *Stallb.* ad Phil. p. 204.). Heind. e Theod. post βιῶναι interposuit προσεχρῆσθαι, cuius nullum in reliquis libris deprehenditur vestigium,

ut hoc recepto (licet προσεχρίσθαι confirmare studuerit *Xenoph. Memor. Socr.* III, 5. 19: *οἱ δοκοῦσι καλοκἀγαθίᾳ προσεχρίσθαι τῶν πολιτῶν*) locum nobis videatur corrupisse, non correxisse. Sed veram sine dubio servarunt script. Vat. et Fl. d., in quibus *πρὸς τὸ* om. γ ut scribi oporteat *διαφερόντως ὁσίως βιῶναι*. (Fic. *Qui autem pie prae ceteris vixisse inveniuntur*). Quos Stallb. quoque sequutus *πρὸς τὸ* uncis inclusit. Theod. l. VIII. *τῷ ὁσίως βεβιωκέναι* (*βεβιωκέναι* pro *βιῶναι* etiam s) *προσεχρῆσθαι*, l. XI. *πρὸς τὸ ὁσίως διαβιῶναι προσεχρῆσθαι* (Clem. l. IV. *προσεχλῆσθαι*). — *τῶν τόπων*] Om. haec Theod. VIII. et Clem. IV. p. 488. Art. *τῶν* abest ab H Clem. III. Eus. et sq. *τῶν* om. *F* G. Tum Theod. l. VIII. om. vv. *ἐλευθερούμενοί τε καὶ*. Dein τε om. *ΓΔΦ*G Fl. d. et Theod. XI. Tum Theod. XI. *διαμωτηρίου*. —

εἰς τὴν καθ.] *τὴν* om. Clem. IV. et Theod. VIII. Dein *Φασ ἀφικόμενοι*. De re cf. *Iambl.* de myst. II, 7. p. 49. Tum *ἐπὶ τῆς γῆς* pro *ἐπὶ γῆς* Eus. Theod. et Stob., quos rite audiverunt Heind. Beck. Bekk. et Stallb. Sic 109. C: *ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν*. 110. B: *τὰ ἐπὶ τῆς γῆς*. V. *τούτων δὲ αὐτῶν* usque ad vv. *ἐν τῷ παρ.* exstant ap. Eus. Pr. Ev. XIII, 16. p. 699. et ap. Clem. Al. IV, 6. p. 489. A. Clem. *οἱ ἐν φιλοσοφίᾳ*. De v. *καθηράμενοι Fisch.*: „*qui mentem (avocare) studuerunt a sensibus corporis, animum a cupiditatibus eius et voluptatibus.*“ Part. τε post *ἄνευ* om. *ΓΔΦ*Gs Fl. d. Tum Aug. *σώματος*, Eus. et Theod. XI. *ἄνευ τε καμάτων*, „ut legit etiam Buleng. Ecl. ad Arnob. p. 169.“ *Fisch. Forsterus*: quibuscum consentire videtur Aristip.“ De sententia v. *Porphyr.* de abst. IV, 10. Cf. *Heyn.* ad Virgil. T. II. p. 808. sq. Tum edd. superiores *τοπαράπαν* (non *παράπαν*, ut Fischi. refert). Clem. *εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον*. Fic. *quicunque satis per philosophiam purgati sunt absque corporibus omnino totum per tempus vivunt.* Dein *ἔτι* om. Theod. codd. Aug. et Pal. *ΓΔΦ*G Fl. d. *χιλίους τούτων*, Fl. m. *τούτων ἔτι χιλίους*. Clem. *οὐδὲ — οὐδὲ. — τούτων δὴ ἕν.*] Theod. XI. *τούτων μὲν δὴ εἵνεκα*. Pro ὧ G τῶ. Tum *πᾶν* pro *πάντα* Ct. *ΓΔΑΠΦ*CEGHIJL Florr. a. b. c. d. i. m. Aug. Eus. Iambl. et Stob., (Theod. *πάμπαν*), quod tot libris suasoribus, in quibus praestantissimi sunt, rite receperunt Bekk. et Stallb. De loquut. *πᾶν ποιεῖν* similibusque v. ad Phaedr. p. 469. De sententia, cf. supra 107. B. C. Tum *ἐν τῷ βίῳ* om. Theod. XI. Sqq. *καλὸν — μεγάλη* laudat *Iambl.* Adh. ad philos. c. XIII. p. 206. Kiessl. *Hierocl.* p. 226: *Τοῦτο, Πλάτων φησί, ὁ μέγας ἀγὼν καὶ ἐλπὶς ἡ μεγάλη*. *Fisch.* „*At καλὸν τὸ ἄθλον est*

honestum est praemium: nempe migratio in meliores sedes, v. c. 62. [p. 114. C.]: ut *καλὸς ὁ κίνδυνος honestum est periculum.*" Pro *ταῦτα Π* Tub. et a pr. m. Cl. *τοιαῦτα*. —

διισχυρίσασθαι] *ΓΔΦ*Gs Fl. d. *διισχυρίζεσθαι*. D
Tum *Δ νῦν* pro *νοῦν*. *Orig.* adv. Cels. I. p. 357. D: *ὁ μὲν γὰρ Πλάτων φησὶν οὐ κατὰ τὸν νοῦν ἔχοντα εἶναι τὸ διισχυρίζεσθαι περὶ τῶν τοιῶνδε καὶ ἀδηλοτέρων.* Mox *ἢ* om. *Γ*. Aug. *ταῦτά ἐστιν*. Tum Ald. Bas. 1. 2. Steph. *ταῦτ' ἄττα*. *Olymp.* Comm. in Gorg. (ap. Wytt. p. 320.): *ὅμως δὲ οἴδαμεν ὅτι ἢ τῷ ὄντι ταῦτά ἐστιν ἢ, εἰ μὴ ταῦτα, ἀλλ' οὖν γε τοιαῦτα.* Etiam Arist. et Turn. *τοιαῦτα* (Fic. *talia quaedam,*) quod Steph. in mg. apposuit. Venett. a. c. d. Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Vindd. 1. 2. 3. 4. 5. 6. Tub. et Aug. *τοιαῦτ' ἄττα*, quod Meib. quoque Bas. 2. mg. adscripsit; idque receperunt Fisch. Heind. al. Forst. et Wytt. dederunt *τοιαῦτα ἄττα*. Tum Zitt. *ἀθάνατόν γε φ. ἡ ψυχὴ*
γε
οὖσα. In *Δ τε*. Dein *πρέπειν μοι* pro *πρ. ἐμοὶ ΓΔΞΠΥ* *ΦG*s Fl. d. Tub. Zitt., quod rite receperunt Heind. Bekk. et Stallb. V. autem Heind. et Stallb. sic iungi volebant: *τοῦτο καὶ πρέπειν μοι δοκεῖ οἰομένῳ οὕτως ἔχειν καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι* (sc. *οἰομένῳ οὕτ. ἐχ.*). Potius sic, ni fallor, intelligi oportet: *τοῦτο καὶ πρέπειν μοι δοκεῖ* (repete praegressum *διισχυρίσασθαι*) *καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι οἰομένῳ οὕτως ἔχειν*. Pron. enim *τοῦτο* et v. *πρέπειν* ad praegressa *τὸ μὲν οὖν ταῦτα διισχυρίσασθαι οὕτως ἔχειν* — *οὐ πρέπει* referuntur, participium vero quod sequitur *οἰομένῳ* cum verbo cohaeret *κινδυνεῦσαι* (verba enim sustinendi, experiendi et periclitandi cum participio nectuntur, v. *Matth.* Gr. p. 1080. sq.). Sensus est: *hoc pro certo affirmare viro prudenti convenire mihi videtur et operae pretium esse vel cum periculo credere rem se sic habere.* Partic. *οἰομένῳ* non refertur ad v. *νοῦν ἔχοντι ἀνδρί* (de usu vocis *ἀνήρ* v. ad Protag. p. 9.), sed subiectum est persona infinita (vern. *man*): *und ich meine, dass es sich der Mühe lohne selbst auf Gefahr hin* (int. *dass es nicht so sei*) *zu glauben, dass es diese Bewandtniss damit habe.* Pro *οἰομένῳ* G *οἰομένων*, tum *τὰ τοιαῦτα*. De v. *ἐπάδειν* v. ad p. 77. E. *Γ* G *πάλιν* pro *πάλαι*, *Δ λόγον* pro *μῦθον*. V. *ἀλλὰ τούτῳ* cet. laudat *Iambl.* l. l. p. 206. Pro *περὶ* L *ἐπὶ*. Tum *ΓΔΦ*Gs Fl. d. *τῆς — ψυχῆς*. Pro *αὐτοῦ* Cl. Venett. a. b. Tub. Aug. Zitt. et Iambl. *ἑαυτοῦ*, quod Stallb. recepit. —

τοὺς κόσμους] Iambl. Arc. *τὸν κόσμον*. „Refertur E
hoc nomen ad cultum corporis et vestitum." *Fisch.* Cf. 64. D.

Dein τε post v. ἀλλοτρίους om. ΓΔΦGs et Fl. d. Scaliger in m. Iambl. coni. ἀλλοτρίας τε οὔσας (quod referretur ad ἡδονάς). Sq. πλέον ϑάτ. ἀπερ. est *magis obesse quam prodesse* vel *rem malam deteriorem reddere* (vern. *noch mehr schaden*, vel *das Uebel ärger machen*). V. enim ϑάτερον, ut ἕτερον et ἑτερόν τι, Attici rem nomine mitigantes in malo vel damno ponunt, v. *Wetsten.* ad I. Tim. V, 25. et *Valck.* Diatr. in Eur. Fr. p. 112. C. Loquut. illustrarunt *Heind.* ad Euthyd. p. 329. sq. et *Wytt.* ad h. l. Male Corn. pro ϑάτερον corrigebat ϑάνατον: „ut voluptates corporis mortem efficere accipiamus in his qui illas amplexi sunt.“ Fic. *tanquam alienis ad diversumque declinantibus.* Forst.: *tanquam alienis, et quod illud alterum efficere pluris esse existimet.* Fisch.: „v. ϑάτερον ἀπεργάζεσθαι referri debent ad curam animi, *animum ornare sapientia et virtute*; nam sapientia et virtus vocatur ϑάτερον ratione *voluptatis corporis*, quae e cibo, potu, Venere capiuntur, *eiusque cultus.*“ Etiam *Iacobs.* Socrat. p. 163. ϑάτερον referebat ad τὴν τῆς ψυχῆς παιδείαν. Denique *Corai.* ad Isocr. T. II. p. 280. v. ϑάτερον accipiebat pro τὸ ἐναντίον: „καὶ δύνασθαι μᾶλλον τὸ ἐναντίον ποιεῖν, sc. λύπας καὶ ἀκοσμίας, ἐναντίας οὔσας ἡδοναῖς τε καὶ κόσμοις. Pro τὰς δὲ Ambr. s. τοὺς δὲ, Φ καὶ πλέον. Dein *Iacobs.* Socr. p. 163. rotundiorem fore verborum constructionem arbitrabatur, si pro ἐσπούδασε legeretur σπουδάσας. Sed ἐσπούδασε respondet praegresso εἴασε χαίρειν, ut sequens κοσμήσας praecedenti ἡγησάμενος. Pro αὐτῆς ΓΔΦs Fl. d. Iambl. ἑαυτῆς, Par. Arist. αὑτῆς, quod Forst. malebat. Bene *Fisch.* V. οὐκ ἀλλοτρίῳ — κόσμῳ referuntur ad superiora ὡς ἀλλοτρίους ὄντας; nam corporis voluptates et cultus nihil pertinent ad animum; sed ὁ τῆς ψυχῆς κόσμος vocantur virtutes, quas deinceps laudat Socrates, quia natura animo quasi igniculos et semina indidit, ita ut aptus sit ad capienda earum ornamenta. De σωφροσύνῃ et ἀνδρείᾳ v. c. 13. [p. 68. C. D. E.] Ἐλευθερία autem tribuitur animo, quatenus non servit corpori eiusque cupiditatibus et voluptatibus, neque metuit quidquam, neque consulit et sequitur sensus corporis. Et quia animus tum non impeditur ne naturam rerum recte cognoscat, neque fallitur, iccirco reliquis virtutibus adiungitur a Socrate ἀλήϑεια.“ Pro ἀνδρείᾳ Florr. a. b. c. d. i. m. Par. Zitt. ἀνδρίᾳ. V. ad Protag. p. 21. —

οὕτω] Fl. d. οὔτε, quod ab eadem m. correctum. De part. οὕτω participium excipiente v. ad Protag. p. 21. 95. Tum ΔEHJL Florr. b. c. i. παραμένει. Iambl. καλεῖ, quod Scalig. correxit. V. καλῇ — εἱμαρμένῃ om. pr. Γ. In J 115

Rom. "Sur l'ab. de S. Pantaléon consulter surtout Ch. Du Cange, Glossarium, au mot Abbas, et Ducange-Fabrot, Glossarium, au mot Abbas, et Ducange-Fabrot, Glossarium, au mot Abbas, et Ducange-Fabrot

ποιοῖμεν Cl. ΑΥΦGs Ven. a. Fl. d. Zitt., ποιῶμεν (Ξ ποιῶμεν), quod ferri non potest, siquidem ἄν non ad relat. ὅ τι, sed ad v. ποιοῖμεν pertinet. Dein pro volg. λέγω, ἔφη ΓΥΛΦGL Fl. d. ἔφη, λέγω, quod cum Bekk. recepimus. De vv. οὐδὲν καινότερον v. ad 100. B. et de comparativo ad Protag. p. 16. sq. et *Nitzsch.* App. ad Plat. Ion. p. 50. Tum ὅτε om. Fl. i.; in Fl. b. superscr. et Fl. c. punctis notatum est. Dein Fisch. ἐπιμελόμενος. Ceterum ὑμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμενοι, *vosmet ipsos curantes*, est *de animi vestri salute curam adhibentes.*

P. 612. τοῖς ἐμοῖς καὶ] om. ΛCEHJL. Florr. a. b. c. i. m. Par. Aug. Nec Fic. expressit vertens: *videlicet si vestri curam habebitis et mihi et vobismet ipsis grata evadent quaecumque feceritis.* *Iacobs.* Socr. p. 164. v. καὶ τοῖς ἐμοῖς uncis inclusit, quippe inserta esse arbitratus propter praegressa περὶ τῶν παίδων. Immo v. τὰ ἐμά significatur quicquid ad Socratem spectat; referuntur igitur ad praegressa περὶ τῶν παίδων ἢ περὶ ἄλλου του ὅ τι ἂν cet. Tum καὶ om. pr. F, καὶ ὑμῖν αὐτοῖς Φς. Dein Zitt. ἅττ' ἂν ποιήσητε. ἅττ' ἂν ποιῆτε. Florr. a. b. c. i. Par. Aug. καὶ ἐάν μὴ, Fl. m. καὶ ἂν μὴ, Tub. καὶ μὴ. *Heind.* „etiamsi nunc non promiseritis." Tum Vat. Fl. d. ἐὰν δ' ὑμ. Tum μέν, quod edd. post ὑμῶν habent, recte om. ΓΔΛΦΘGGHILs Florr. a. b. c. d. i. m. et Par. In Aug. μὴ θέλητε. — ὥσπερ κατ' ἴχνη] *tamquam vestigia persequentes.* Polit. II. 365. D: εἰ μέλλομεν εὐδαιμονήσειν, ταύτῃ ἰτέον, ὡς τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρει. III. 410. A. al. Aug. κατὰ νῦν. Tum τε om. L. —

καὶ σφόδρα] καὶ om. Λ. Sq. οὐδὲν πλέον ποιήσετε est *nihil proficietis* s. *promovebitis*, h. e., *nihil hoc vobis proderit.* Theaet. 200. C: καὶ οὕτω δὴ ἀναγκασθήσεσθε εἰς ταυτὸν περιτρέχειν μυριάκις οὐδὲν πλέον ποιοῦντες. Cratyl. 387. C: πλέον τέ τι ποιήσει καὶ ἐρεῖ. 428. A. Leegg. III. 689. B. Apol. 19. A. Criton. 54. D. al. Pro volg. προθυμησόμεθα Cl. ΓΞΥΦG Zitt. προθυμηθησόμεθα, quod Bekk. quoque recepit. Dein Cl. ΠΥ Par. cum ed. superioribus θάπτομεν. „Correxi e cod. Par. vulgatum θέπτομεν, alioquin in θάψομεν mutandum." *Heind.* Θάπτομεν δέ σε τ. τρ. esset vern. *wie begraben wir dich?* Vid. de indicat. ad Phaedr. 520. sq. Rei vero convenientius videtur θάπτωμεν. Ibfra quoque: ἐρωτᾷ δὴ πῶς με θάπτῃ. Tum Γ δὴ pro δέ. Cl. ΓΔΞΠΥΦGs Fl. d. Zitt. δέ σε τίνα, quod Bekk. et Stallb. receperunt. Aug. τίνι σὲ τρόπῳ.

Cic. Tusc. I, 43: *Quum enim de immortalitate animorum disputavisset et iam moriendi tempus urgeret, rogatus a Critone quemadmodum sepeliri vellet, Multam vero, inquit, operam, amici, frustra consumsi: Critoni enim nostro non persuasi me hinc avolaturum, neque quicquam mei relicturum. Verum tamen, Crito, si me assequi potueris aut sicubi nactus eris, ut tibi videbitur, sepelito. Sed mihi crede, nemo me vestrum quum hinc excessero, consequetur. Praeclare id quidem, qui et amico permiserit et se ostenderit de hoc toto genere nihil laborare.* Ceterum *Wyttenb.* „eadem sive indidem sumta turbans, sive alios de Socrate libros sequens, sive utraque commiscens, ita prodit *Aelian.* V. H. I, 16., quasi Socrates, oblata sibi ab Apollodoro tunica et pallio, et rogatus ut haec indueret et sic indutus demum venenum biberet, haec ad Critonem Simmiam et Phaedonem dixerit: *καὶ πῶς ὑπὲρ ἡμῶν καλῶς Ἀπολλόδωρος οὕτω δοξάζει, εἴ γε αὐτὸς πεπίστευκεν ὅτι μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηναίων φιλοτησίαν καὶ τὸ τοῦ φαρμάκου πόμα ἔτι οὕτως ὄψεται Σωκράτην; εἰ γὰρ οἴεται τὸν ὀλίγον ὕστερον ἐξοίμμένον ἐν ποσὶ καὶ κεισόμενόν γ' ἐμὲ εἶναι, δῆλός ἐστί με οὐκ εἰδώς.* — *ἐάντερ γε λ.*] Venet. b. *γε* om. et *με* EHJL Florr. a. b. c. i. m. V. *γελάσ. δὲ ἅμα* desunt in *Δ*. *Γ* G *ἔφη* pro *εἶπεν*. V. *ἔφη* post *πείθω* om. *ΔΠ*CEHJL Florr. a. b. c. i. m. Par. Tub. Aug. Sed solet *ἔφη* post *εἶπεν* interponi, ut 118. A. al. immmer. V. *ἔφη* — *ὁ* om. Cl. Tum *ὦ* abest a *Π*. J *κρείττονα* pro *Κρίτωνα*. Sq. *ὡς* om. L. Dein *ὁ* ante *Σωκρ.* abest a Cl. *ΠΥ* Tub. Zitt. et pr. *Ξ*. — *ὡς ἐγώ εἰμι οὗτος ὁ Σ.*] Sensus est: *me esse hunc* (praesentem; *οὗτος* enim demonstrandi vim habet; vern. *dass ich der Sokrates hier bin der ietzt* cet.) *Socratem qui nunc vobiscum loquitur et singula mandat* (non eum, quem mortuum mox videbit), igitur hominem mente praeditum, non corpus quod mox videbit exanimatum. Axioch. 365. E: *ἡμεῖς μὲν γάρ ἐσμεν ψυχή, ζῷον ἀθάνατον, ἐν θνητῷ καθειργμένον φρουρίῳ.* Alcib. I. 130. C. Cic. de re publ. p. 503. Mos. Cf. *Gatak.* ad M. Ant. VII, 14. X, 30. Pro *διατάττων* Γ *διαλάττων*. Dein pro *ἕκαστα* Cl. cum Bekk. libris praeter *Ξ*, qui *ἕκαστα* exhibet), Florr. a. b. c. i. m. Tub. et Zitt. *ἕκαστον*, quod Bekk. et Stallb. receperunt. Vind. 2. *ἕκαστα διατάττων τῶν λεγ.* Tum L *οἴεσθε*. Arist. *ὄψεσθε*, L *ὀψέ ποτε ὀλίγον*. Post *ἐρωτᾷ* Cl. *ΓΔΞΥΦ*CEGHJLs Tub. Aug. Zitt. Ald. Bass. 1. 2. *δὴ*, quod Steph. mutavit in *δεῖ* scribens: *ἐρωτᾷ πῶς δεῖ με θάπτειν.* —

ϑάπτῃ] Sic Cl. (ϑάπτηι) ΠΥ Tub. Zitt., quod de- D
derunt Heind. („coniunctivum ϑάπτῃ sermonis ratio flagitat") Bekk. et Stallb. (qui vertit: *wie er mich bestatten soll.*). ΛΞΦCEGHJLs Florr. a. b. i. m. et Aug. ϑάπτει (quod Fisch. recepit). Vat. ϑάψει, Ald. Bass. 1. 2. et Steph. ϑάπτειν, idque *Doederlein.* ad Sophocl. Oed. Col. p. 234. putabatur, quod infinitivus etiam in interrogatione usurpari soleret (cf. *Lobeck.* ad Phryn. p. 772.). Id vero iam librorum Mss. repudiat auctoritas. Seq. ὅτι *Weisk.* ad Xenoph. Anab. V, 5. 20. frustra in ὅ τι mutari iubebat. V. ad Polit. p. 384. sq. Tum ἐπειδὰν om. pr. Γ. De v. δή τινας v. ad p. 104. D. *Fisch.* interpretatur: *me continuo venturum esse in concilium et coetum hominum sanctorum, eadem cum iis beatitate, nescio qua, fruiturum. Cic.* l. l. *me hinc avolaturum.* Dein αὐτῶ Fl. c. om. L. λέγειν ἄλλως, Δ ἄλλω λέγειν. — ἐγγυήσασθε cet.] V. ἐγγυᾶσθαι (*sponsionem facere pro aliquo*, ut in causa pecuniaria vel publica, v. *Salmas.* de M. U. c. 16.) coniunctum est cum accus. personae (με), (ut *Demosth.* p. 609. p. 899. 1349. al.), apposito subst. ἐγγύην, ut solent Graeci verba et nomina eiusdem originis et significationis coniungere, v. *Matth.* Gr. p. 744. et 775. et *Bernh.* μοι, Synt. p. 122. Δ με., Zitt. ἐναντίην. Tum ἢ om. ΓG. Pro ἐγγυᾶτο ΔΥΦ Ven. a. Fl. d. Zitt. et in mg. Cl. ἠγγυήσατο, (Ξ ἐγγυήσατο, ΓG ἐνεγγυήσατο). Schol. Ruhnk. p. 13: ἐγγυήσατο] γράφεται καὶ ἠγγυᾶτο. — οὗτος μὲν γὰρ] int. ἠγγυᾶτο. Tub. μὲν om. Dein pro ἢ μὴν ΓG hic et paullo post ἡμῖν, Tub. Ald. Bass. 1. 2. bis ἦ μὴν. Tum Fl. b. παραμένειν. ΓΔΠΥΦGs Fl. d. Venett. a. b. Aug. Zitt. ῥᾴδιον vel (auctore Bekk.) ῥάιδιον. —

καόμενον] Sic pro καιόμενον ΛΦCEHJL Florr. E
a. b. c. i. m. Par. et Aug. Illud Fisch. iam dederat. Tum δεὶν ἄττα cum Bekk. dedimus pro δεινὰ ἄττα. Sed rectius ἄττα om. Cl. ΓΔΞΠΥΦGs Fl. d. Tub. et Zitt. Fic. *quasi dira patientem.* Notissima est enim loquutio δεινὰ πάσχειν, Latin. *indigna pati* (bene Schleierm. vertit: *als ob mir arges begegne.*). Sic Gorg. 461. E: Δεινὰ μέντ' ἂν πάθοις — εἰ Ἀθήναζε ἀφικόμενος — ἔπειτα σὺ ἐνταῦθα τούτου μόνος ἀτυχήσαις. Ib. οὐ δεινὰ ἂν αὖ ἐγὼ πάθοιμι cet. Cf. ib. 519. B. 527. D. al. Rite hoc Stallb. recepit. *Rückert.* Ecl. Pl. p. 175. accipiebat *horrenda nescio quae.* Pro πάσχοντος ΛHJL et pr. E σχόντος. — ταφῇ] JL Florr. b. c. et pr. E. γραφῇ (quod in Fl. c. em.) Aug. ἢ ὡς. ΛEJ Aug. προστίθεται, Φς προτίθεσαι. V. medium προτίθεται, ut

seqq. ἐκφέρει et κατορύττει, refertur ad Critonem sepulturae curam suscepturum. De vv. προτίθεσθαι (*mortuum ad aedium vestibula collocare*), ἐκφέρειν (*efferre*) et κατορύττειν (*in sepulcro condere*) v. Kirchm. de fun. Rom. I, 12. II, 1.

Tum *FGHJ* Tub. et corr. *Π* σωκράτης (Aug. σω). Fr. *neque dicit in funere proponi Socratem aut efferri aut sub terram condi.* Φ σωκράτη, s. σώκρατες, Φς Tub. ἐκφέρῃ ἢ κατορύττῃ. Tum *Γ*. ἢ δ' ὃς ἴσθι. Sq. τὸ μὴ καλῶς λέγειν est, ut recte Fisch. interpretatur, *res non suis nominibus, sed alienis appellare*; „quum quis verbi causa corpus nominat hominem." — εἰς αὐτὸ τοῦτο] „*si hoc ipsum*, τὸ μὴ καλῶς λέγειν, *spectatur.*" *Heind.* Pro πλημμελής (int. ἐστι) *Schaefer.* Mel. critt. p. 4. πλημμελεῖ scriptum volebat. Bene *Heind.* „De hominibus frequens est πλημμελεῖν: num item de rebus?" Tum καὶ om. pr. *Γ*. Dein *FG* χάριεν. V. χρὴ om. *Δ*. Tum Ven. a. et Zitt. φῶναι. V. καὶ θάπτειν om. *Γ* a pr. m. —

ἤγῃ] Cl. et a pr. m. Ven. b. ἤγει. De v. ἀνίσταιο (*surrexit ad abeundum*, h. e., *abit*) v. ad Protag. p. 24. Sq. οἴκημα h. l. est *conclave* vel *cubiculum* carceris publici, v. Pollux. IX, 5. Cf. ad Protag. p. 52. Vat. Fl. d. ἡμᾶς δ', Ls ἐκέλευσε. Pro περιεμένομεν s. ἐμένομεν. Fl. i. ἡμᾶς αὐτούς. Tum καὶ om. s. In seqq. τοτὲ (volgo τότε, *Γ* ποτὲ) δ' positum est ac si τοτὲ μέν (τοτὲ μὲν πρὸς ἡμ. αὐτοὺς διαλεγόμενοι) praecessisset. Theaet. 192. D: καὶ ἀκούω ἤ τινα ἄλλην αἴσθησιν αἰσθάνομαι, τοτὲ δ' αἴσθησιν μὲν οὐδεμίαν ἔχω περὶ ὑμῶν cet. Phil. 35. E. ubi v. Stallb. p. 103. Critia 119. D. al. Pro αὖ *Δ* et Fl. d. ἂν.

P. 614. ξυμφορᾶς] Sic pro συμφορᾶς Cl. *ΔΞΠ ΥΦ*ς Fl. d. et Zitt. Dein Aug. ὡς pro ὥσπερ. Φς ἐπίλοιπον pro ἔπειτα. —

αὐτὸν] *ΓL* αὐτῷ. Dein Vat. Fl. d. μικροὶ. De Socratis pueris et mulieribus, quae dicuntur οἰκεῖαι, h. e., *propinquae* vel *domesticae*, v. ad p. 60. A. Serranium qui verterat *uxores*, correxit Steph. in mg. „*et domesticae mulieres.* Et paullo post *mulieres et pueros.*" Post ἀφίκ. in Cl. ras. In Fl. b. syll. το erasa, sed a m. rec. rescripta.

Tum *ΞΠΥ* Zitt. ἐναντίον ἐκείναις; Cl. ἐναντίον ἐκείναι, *ΓΔΦEGHJL* Fl. b. ἐκεῖναι ἐναντίον. Dein *Δ* διελεγθείς. Pro τε *FG* δὲ. Fl. d., ut supra, ἐπιτέλλας pro ἐπιτείλας. *FG* ἀντὶ ἃ pro ἄττα. Tum Fl. i. πρὸς ἡμᾶς.

L et Fl. m. διέτριβεν. Aug. δὲ pro δ', Pron. ἄττα om. *Π* Tub. Zitt. et a pr. m. Cl. „*Οὐ πολλὰ ἄττα* est i. q. *ὀλίγα ἴττα*, *pauca quaedam*. *Xenoph.* Hell. I, 5. 22: *καί τινας ἐπέκτειναν οὐ πολλούς*“ *Heind.* Ald. Bass. 1. 2. ἄττα. Dein *Δ* διελέγχθη, Aug. διηλέχθη. — *καὶ ἦκεν*] Part. *καὶ* est h. l. vern. *so* vel *da*, v. ad Phaedr. p. 476. et *Bremi* ad Isocr. P. I. p. 53. Pro ἦκεν *ΓΔΦ*Gs Fl. d. ἦλθεν. V. τῶν ἕνδεκα undecimviri significantur, qui supra p. 58. C. et paullo inferius οἱ ἄρχοντες dicuntur; de horum ministro vel apparitore v. *Dresig.* de Cicuta s. 20. —

καταγνώσομαι] G et pr. *Γ* ἀπογνώσομαι. V. C *καταγιγνώσκειν* est *existimare de aliquo in malam partem* (propter praep. κατά). Est igitur vern. *von dir glaube ich nicht dass mir dass widerfährt, was mir von den anderen begegnet, dass* cet. Euthyphr. 2. B: *οὐ γὰρ ἐκεῖνό γε καταγνώσομαι, ὡς σύ γε ἕτερον* (vern. *denn das kann ich von dir nicht glauben dass du einen andern anklagst.*) Alcib. II. 143. C: *Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐκεῖνό σου καταγνώσομαι, ἐθέλειν ἄν σε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα διαπεπρᾶχθαι, ἅπερ Ὀρ.* cet. Part. *γέ* (quae negationem acuit, h. e., adauget, *wohl, sicher nicht.* Sic p. 61. C. al.) om. Cl. *ΠΥ* Tub. Zitt. et pr. Ξ. Tum *τῶν ἄλλων* pro volg. *ἄλλων* *ΓΔΦ*G Fl. d., quod sequutus est Bekk. Fic. *non arbitror eam in te novitatem me deprehensurum, quam deprehendere in ceteris soleo.* *Stallb.*: „Praestat volgatum.“ Immo articulus sensu commendatur; est enim: *reliquis*, int. *quibus denuntiare me oportet tempus esse veneni bibendi.* Pro *καταγιγνώσκω* (sic edd. ante Fisch.) Cl. Venett. a. b. Fl. b. Par. et Zitt. *καταγιγνώσκω*. Tum pro volg. *παραγγέλλω* *ΓΔ*CEHJL Florr. a. b. c. d. i. m. Par. et Aug. *παραγγείλω*, quod post Heind. rec. dedernut. Sq. *τῶν ἀρχόντων* est i. q. *τῶν ἕνδεκα*. V. supra. Vat. Venett. a. b. Fl. d. Tub. *σὲ δὲ ἐγώ*. Dein volgo *ἐν τούτῳ χρ.* *Steph.* in mg. „*Π. τούτῳ τῷ χρ. Ἢ τοιούτῳ χρ.*“ Artic. *τῷ* praestat Cl. cum Florr. a. b. c. d. i. m. Aug. et Bekk. libris. Fisch. iam dederat *ἐν τούτῳ τῷ χρ.* (h. e. *dum fuisti in carcere*). Dein *Δ* δεῦρ', et *ΓΔΦ*Gs Fl. d. ἀφιγμένον. — *καὶ δὴ καὶ*] Posterius *καὶ* om. L. Dein Vat. Florr. a. b. c. d. i. m. et Aug. *οἶδα*. Pro *χαλεπαίνεις* e *Γ*G recte Bekk., quem Stallb. sequutus est, reposuit *χαλεπαίνῃς*. Fic. *et nunc equidem certo scio te mihi haud infestum fore.* Pro volg. *γινώσκεις* Ven. a. Florr. a. c. m. Par. Zitt. *γιγνώσκεις*, quod sua sponte iam Fisch. dederat. Tum *οὖν* om. Cl. *ΓΥ*G Ven. a. Tub. Zitt. et pr. *Π*. Pro *ἀγγελῶν* *Δ*HJL *ἀγγέλων*, Cl. Ξ*ΠΥΦ*Cs Ven. a. Florr. a. b. c. m. Par.

et Zitt. ἀγγέλλων, quod recte Stallb. recepit; neque enim ἦλθον h. l. positum est, quemadmodum solet verbum ἔρχεσθαι frequentari cum partic. futuri iunctum (v. ad Protag. p. 29.) ut sit: *im Begriffe stehen* s. *Willens seyn* (Latin. *ire* cum supino), sed propriam suam vim habet: *quae ut tibi nuntiarem venerim* (vern. *was ich dir anzukündigen gekommen bin*). V. de hac similibusque loquutionibus quae collegerunt *Elmslei.* et *Herm.* ad Eurip. Med. 1024. *Bornem.* ad Xenoph. Anab. VII, 7, 17. *Herbst.* ad Xen. Conv. p. 3. sq. al. Sq. χαῖρε Serran. verterat *Salve.* Quocirca Steph. in mg. „*Vale.* Sic et in seq.“ Tum τε om. *l* G. Pro ῥᾷστα Cl. (in mg. ῥᾴιστα) et *Π* ἄριστα. —

τὰ ἀναγκαῖα] „est *mors*, quam Socrates obire debebat haurienda cicuta.“ *Fisch.* Tum ὡς om. L. Est vern. *überaus*, v. ad Phaedr. p. 246. Dein παρὰ πάντα τὸν χρόνον est *per totum hoc tempus* (triginta dies), *quod in carcere transegi.* De praep. παρά in tempore durante posita v. *Matth.* Gr. p. 1174. In seqq. *Iacobs.* Addit. Anim. in Athen. p. 166. Platonem suspicabatur scripsisse πρᾷος προσῄει (ut in Eclog. Nicom. V, 1: ἦθος ἀστεῖον πάνυ καὶ πρᾷον). Immo προσῄει, nulla adiecta voce, rectius habet; est enim: *ad me accedebat*, s. *me invisebat. Heind.* „*Et per totum me tempus* (triginta hos dies) *invisebat* (non, quod alius fecisset, ad mortem destinatum neglexit) *interdumque* (vel negotiis vacuus vel quando illius ferebat animus) *confabulabatur mecum virorumque optimum se praebebat: et nunc quam liberaliter me deplorat.*“ Tum Cl. λῴστος, in mg. λῶστος. *l Δ* γενναῖος. *Fisch.* „*quam liberaliter casum meum deflet* s. *morti meae illacrimatur.* V. ἀποδακρύειν notatum est a Polluc. III, 99. VI. 201.“ — ἀλλ' ἄγε] Sic Cl. *Γ Δ Ξ Y* G Par. Zitt. pro ἀλλά γε. *Forst.* „Potius ἀλλ' ἄγε δή.“ Quod post Fisch. receperunt recentiores. Etiam Fic. *Sed age o crito illi parcamus* (scrib. *pareamus*). Ad v. τέτριπται *Fisch.* „Semen enim cicutae terebatur, ut succus exprimeretur, v. Plin. H. N. XXV, 13. Requirebatur autem ad necandum unum hominem libra cicutae: quae Athenis, Phocionis certe aetate, emebatur duodecim drachmis. Eam emere debebat ipse carnifex sua pecunia, v. Dresig. L. l. 21. sq. et Petit. Observ. misc. I, 17.“ Cf. 63. E. V. ὁ ἄνθρωπος minister vel apparitor undecimvirorum significatur. —

ἥλιον] L τὸν ἥλιον. De re cf. 61. E. Dein ἐπὶ τ. C ὄρεσι pro ἐν τ. ὄρεσι praestant Cl. *Δ Λ Ξ Π Y Ω* C H J L s Venett. a. c. d. Florr. a. b. c. d. i. m. Vindd. 3. 4. 5. Par.

Tub. Aug. Zitt. et Bas. 2. Quod recte iam Forst. et Fisch. dederant. *Heind.* „Atticam notam est septentrionem versus et occidentem cinctam montibus fuisse. Dein *ἐγὼ* om. L. V. *πίνοντας* Wytt. intelligebat „*bibere solitos*, praesens pro praeterito, ut subinde usurpatur. Noluit *πιόντας*, quia mox sequitur" cet. Immo *πίνοντας* (int. *τὸ φάρμακον*) praesens est quod dixerim historicum, v. *Matth.* Gr. p. 945. 955. sq. Tum pro *συγγενομένους* Cl. *ΓΔΞΠΥΦ*Gs Ven. a. Fl. d. Tub. Zitt. *ξυγγενομένους*. Part. *γ'* om. G. Dein CJLs Florr. a. b. c. m. Par. cum pr. *Δ* et corr. *ΓΗ ἐνίοις*. Post *ὧν* om. *ἄν* Cl. *ΞΥ* Ven. a. et Zitt. *Steph.* in mg. „*Et quidem nonnullos suis amoribus potitos.*" Bene *Fisch.* „Ostendit igitur Crito, nonnullos capitis damnatos, ante quam supplicio afficerentur, etiam amori indulsisse et consuevisse cum adolescentibus: quorum amores a Graecis honestos, neque turpes, positos esse constat e *Nepot.* Praef. 4. et *Cic.* Tusc. IV, 33. V, 20. v. *Maxim. T.* Dissert. 8—11. Nam verbis illis debet aliquid significari, quod maius sit et insolentius eo, quod declaratur verbis *δειπνήσαντάς τε καὶ πιόντας ἐῦ μάλα*, *coenatos et potos bene admodum*: id quod vel adiectum v. *ἐῦ* satis docet: ita ut non possit intelligi consuetudo et usus amicorum, praesertim quum Socrati morienti familiares adfuerint."

P. 616. *Κρίτων, ἐκεῖνοι*] L *Κρίτων καὶ ἐκεῖνοι*. Pro *τε ΓG γε*. Dein *οὓς σὺ λέγεις* Cl. cum Bekk. et Stallb. libris fere omnibus et Bas. 2. pro volg. (etiam in E) *ἃ σὺ λέγεις*, „quod praeferrem, si succederent haec: *καὶ ἔγωγε εἰκότως ταῦτ' ἃ ἐμοὶ δέδοκται*, vel huiusmodi aliqua. Nunc magnopere languet additamentum hoc *ἃ σὺ λέγεις*: alterum non item." *Heind.* Simpliciter Fic: *merito, inquit o crito illi ista faciunt: putant enim hoc facientes lucrari.* Pro *οἴονται Δ οἴόν τε*. V. *οἴονται — ποιήσαντες* om. s. Tum *ταῦτα εἰκότως* Cl. *ΓΔΞΠΥΦ*G Ven. a. Fl. d. Zitt. pro volg. *εἰκότως ταῦτα*. Illud recepit Stallb. Dein Cl. *κερδαλγεῖν* („i. e. *κερδανεῖν* pro v. l." *Gaisf.*). Atque *κερδανεῖν* dedit Turn. (Steph. in mg. „*Il. κερδανεῖν*"). Fic. quoque: *nihil enim me lucraturum spero si paulo posterius venenum bibero.* Iam licet praecesserit *οἴονται — κερδανεῖν*, rectius tamen h. l. habet praesens, quod rem certius designat, quam futurum, ut exprimi fere possit: *ich aber glaube durchaus nichts zu gewinnen.* V. ad Protag. p. 139. Neque obstat futurum quod sequitur *ὀφλήσειν*; praesentia enim sensu postulante saepe iunguntur futuris, v. *Duck.* ad Thuc. p. 125.

Abresch. ad Aesch. T. I. p. 463. al. De re ipsa cf. *Antonin.* IV, 47. ibique Gatak. p. 129. —

πιὼν] *ΠC* et Cl. a pr. m. *ποιῶν*, *ΓΔG* Fl. d. *ἄπιὼν*, 117
Steph. in mg. „*Me ridiculum mihi ipsi reddam.* vel *Meo ipsius iudicio ridiculus ero.*“ Pro *ἐνόντος* *ΞL* Venett. a. b. Fl. c. et Bas. 2. *ὄντος* Steph. in mg. „*γρ. ἔτι ὄντος.*“ Quod Heind. et Stallb. dederunt, Fisch. autem et Wytt. *ἐνόντος* tueri conati sunt. Wytt. „Haec est una Dacierii scita animadversio, parodiam subesse dicti Hesiodei *Ἔργ. κ. Ἡμ.* 367: *δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.* Quominus probandum est *ὄντος*“ cet. Addit *Fisch.* „Unde etiam apud Latinos vox haec *sera parsimonia in fundo est* in consuetudinem proverbii abiit, v. Erasm. Adagg. p. 636.“ At fundi imago aliena est ab hoc loco. Scriptura vero *ἐνόντος*, quam libri et praestantistimi et plurimi tuentur, nulla causa est cur removeatur. Etenim *ἐνεῖναι* non solum est *inesse*, verum etiam *adesse*, *datum* vel *permissum* esse (unde *ἔνεστι datur*, h. e., *licet*). Quocirca est: *vitae inhians eique parcens* (h. e., eam producere studens) *quum amplius vivere non liceat.* Fic. quoque: *atque parcus eius rei servator, cuius nihil iam mihi amplius adest.* — *πιθοῦ*] Sic Cl. *ΠΥ* Ven. a. Zitt. pro volg. *πεῖθου*. Dein Ven. a. Vindi 2. Zitt. et Bas. 2. *ἄλλο* pro *ἄλλως*. Dictio *μὴ ἄλλως ποιεῖν* tam crebro apud Pl. reperitur, ut exempla afferre pigeat. Tum *Ὡς ἐνενοέ τε τῷ*. Voce *τῷ παιδὶ* significatur unus de pueris et pedisequis Critonis, v. p. 60. A. Tum *καὶ* ante *συχνὸν* om. L. Dein *ΓG* Fl. d. et Vat. a, m. sec. *ἐνδιατρίψας*. De v. *ἦκεν ἄγων* v. *Herbst.* ad Xenoph. Conv. p. 3. Pro *δώσειν* Cl. (in mg. *δώσειν*) *Π* Florr. a. c. m. Tub. Bas. 2. et Par. in mg. *διδόναι*. 63. D: *ὃ μέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμακον*. Ceterum dignus est qui cum hoc loco conferatur *Plut.* Philop. 368. A. ibique *Baehr.* p. 70. Tum *εἶεν* arcte cohaeret cum seqq. *τί χρὴ ποιεῖν.* Est vern. *nun* (v. ad Protag. p. 29. sq.), et sq. *γὰρ* est *ja* (*du verstehst es ja*), v. ad Prot. p. 39. Quocirca scripserim: *Εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε, (σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων) τί χρὴ ποιεῖν;* Pro *τί* *ΓΔΦGs* Fl. d. et rc. *Π* *εἰπὲ τί* (Stallb. tradit Fl. d. et Vat. scribere *εἶπεν*). *ΓG* *περιόντα ἰέναι.* Pro *σου* Fisch. corrigi volebat *σοι* (infra: *ἐπειδή οἱ βαρύνεσθαι ἔφη τὰ σκέλη*). Fic. *quoad gravari tibi sentias crura.* Quod in ullo libro repertum mihi quoque praeferendum videretur.“ *Heind.* At genitivus quoque sic usurpatur ut in sermone patrio pronomine possit possessivo reddi, velut Conv. p. 215. E: *οὐδὲ τεθορύβητό μου ἡ γνώμη οὐδ' ἠγανάκτει.* Legg. I, 631. A: *καί σου τὴν μὲν ἐπιχει-*

ἐστιν τῆς ἀληθείας· καὶ τὰς ἐκείνης κτενίσασθαι βόστρυχας, ταῖς τῆς ἀληθείας ἐπιτιθέναι κόμαις. Ἐκείνης τὸ στόμα, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ νοεῖν, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ λαλεῖν, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ ἀκούειν, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ ὁρᾶν, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ ἐπιθυμεῖν, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ ἀγαπᾶν, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ ἀναπαύεσθαι, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς εἶναι, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ ἐν τῷ Πατρὶ εἶναι, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ ἐν τῷ Υἱῷ εἶναι, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ ἐν τῷ Πνεύματι εἶναι, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ ἐν τῷ Πατρὶ εἶναι, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ ἐν τῷ Υἱῷ εἶναι, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ ἐν τῷ Πνεύματι εἶναι, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ἀληθείας. Ἐκείνης τὸ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς

ἐμοὶ σοι. H. Aug. τοιοῦτος pro τοιοῦτ. Delin τε σπ. F. Pro ἐπιπλ. Γ ΔΘGs Pal. Vat. Fl. ἀ. ἔχουσι. Vepett. a. h. Ziz. ἀμ. ἔχουσι. Sq. ἐπιστρώσους (*peculc. ovi a. labris admot.* vers. *coronatos*) *mihi* Forst. *versi: lectum loquendi faciens.* Dein στρώσις, *facile*, est *animo augeo*, et ἐξαίσιος, *libentes sine ullo fastidio.* Vat. Fl. ἀ. μᾶλ. στρώσ.] στρώμασι, Ziz. ἡδίους, ἡδίστους — τὸ μὴ δακρύειν] Est: *satis molto profecisse nihil temperare quominus lacrymetur: a. e. ἀρκούμενοι ἐστὶ continere, lacrimis temperare*, vers. *nisi exhalsten duas aut nicht weinen.* De negat. μὴ post ν. coniuncti, quo actio vehe mentiam negetur, v. Heindr. ad Hor. p. 814. Sq. Ald. antig. stud. p. 222. *Heind.* ad Parm. p. 246. et *Munk.* Gn. p. 1048. 1066. *Stepk.* in ing. *Ac bona pars mentium eo usque satis superque fortis ad continendas lacrymas fuerit: tamen ipsa illa voluptas et dum* ἐπιπλ. *ea ipsa, quibus non complebat* (*nisi continere possimus*). Tum l. μάνεσ, dein ἡδίστους. Sq. ὀνασι. om. Pal. Pro τε Γ ΘGs. τε. Tum

ε ε ε

volgo βίῳ σοι αὐτοῦ. Ci. βίῳ γέ σοι καὶ αὐτοῦ ἐστι, Amb. s. Vat. (Ven. B. (sp. Wyth.) Fl. d. et Bon. 2. αὐτοῦ βίῳ. ΣΥΘ Vind. 1. Venett. a. c. Vat. et Ziz. αὐτοῦ βίῳ (quod Heind. et Stallb. *quod mihi vita sua* vers. Aug. sed post βίῳ om. ΣΥΘ, aut βίῳ post ἐστι, praeunt Γ ΔΘ) Fl. d. Etiam in volg. βίῳ σοι αὐτοῦ vocem βίῳ transpositam esse patet. Genuinum non dubito βίῳ καὶ αὐτοῦ esse. Plane idonea enim loquet narrare non solum sibi, sed etiam coetaneis (βίῳ καὶ αὐτοῦ) Socratis familiaribus hoc accidisse. Accedit quod Aelii praecipue aute personam particulae καὶ quam aptae sunt. Ἀγαπᾶν est *gaudium habere.* Ἀ. τινὰ, *Valck.* ad Theocr. Adon. p. 228. *Abresch*, Lect. Aristaen. p. 141. *Blomfield*, Gloss. in Aesch. Pers. p. 122. sq. Ch. *Hermann*, ad Soph. El. d. et Valck. ad Eurip. Hippol. Schol. Bulmk. p. 131: βίῳ ἀσπάλακτι] γρ. τῷ ἀσπαλάκτῳ καὶ τῷ βίῳ (sic γρ. Pl. ap. Beck.).] ν. ἀσπρον om. ει. Dein Vat. Fl. d. καὶ γραμματικῶν ἀκροάσεσι. Ἀκροᾶσθαι peculiaria quod plurantes caput velabant, v. *Blomf.*, Gloss. ad Aesch. Choeph. v. 75. Est enim γυναικωνῖτις ἀκρόασις ἐν τοῖς μυθικοῖς ἀνδράσιν, v. *Küster*, V. M. I. 22. et *Dorvill.* ad Charit. p. 274. Pro volgato ἀπέλαυσε Ci. ἀπέλαυσε (quod Beck. quae que recepit), Γ ἐπέλαυσε, Tum pro βίῳ Φ ἐν, Δ δὲ. Δ ἡσυχίᾳ pro ἡμετέρᾳ. Da pron. σὸν (i. q. τὸν ποιητὴν) v. *Matth.* Gr. p. 899. sq. Ceterum bene comparavit Cicer. Lael. 3: *Moveor enim tali amico orbatus, quocum, ut arbitror, nemo umquam erit, et, si confirmare possum, nemo cum*

fuit — nihil enim mali accidisse Scipioni puto: mihi accidit, si quid accidit. Fl. m. οἷον δὲ ἀνδρὸς. —

ἑταίρου] om. Φ et pr. Γ. Dein ΓG πρόττρον, CE D HJLu cum Florr. a. b. c. i. m. πρότερός μου. Tum Vat. Fl. d. οἷός τε ἦν. V. ἐν τ. ἔμπρ. om. ΔΛEJ Fl. d. et pr. Γ. Tum G et corr. Γ ἐπέπαντο. „V. ἀναβρυχᾶσθαι, quod, ut simplex βρυχᾶσθαι, proprie de leone dicitur, *rugire*, hoc loco eleganter positum est de Apollodoro, mollissimi homine animi [v. Introd. ad Conv. p. 257. sq. interpr. nostr. germ. A.], qui dolorem et luctum declarabat clamando, vociferando, lamentando: quomodo lingua patria utitur verbo *brüllen*." *Fisch.* Tum volgo κλαίων, quod E om. De loquutione οὐδεὶς ὅστις οὐ (*nemo non*) v. ad Protag. p. 62. — κατέκλασε] Sic ΓΛΞYCGHJsub Venett. a. b. c. d. Florr. b. d. m. Zitt. corr. ΛΠ et ex ras. Cl. Volgo κατέκλασε, quod ita conabatur Fisch. tueri ut verbo neutro vim attribueret activi (*ad lacrimas concitare* s. *facere ut quis fleat*). Fic. *neminem reliquit praesentium, cuius vicem non deploraret* [immo: *qui Socratis vicem non deploraret*, ut recte Fisch. animadvertit]. Attamen res ipsa, quae gravius quid postulat (amicos enim lacrimas tenere non potuisse supra iam Phaedo narravit) et librorum auctoritas iubent κατέκλασε reponi, quod *Steph.* Thes. G. L. v. καταχλαίω T. II. p. 222. iam coniecerat, recte approbante *Abresch.* Anct. Dilue. Thuc. p. 237. Neque audiendus est Wytt., qui verbum καταχλᾶν hoc sensu ita simpliciter usurpari negaverit. V. *Iacobs.* Addit. Anim. in Athen. p. 277. et ad Achill. Tat. III, 10. Καταχλᾶν est Latin. *frangere* (v. *Ruperti* ad Sil. Ital. VI, 298.), vern. *rühren*. Sic Hom. Od. IV, 538: αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. Cf. ib. X. 198. 566. Cf. *Schaefer.* ad Gregor. Cor. p. 914. et 996. —

P. 618. αὐτοῦ Σωκρ.] Ven. a. αὐτοῦ τοῦ Σ. Dein δὲ om. G et pr. Γ. Sqq. οἷα ποιεῖτε indignantis ac fere obiurgantis sunt, ut Euthyphr. 15. E: οἷα ποιεῖς, ὦ ἑταῖρε; ἀπ' ἐλπίδος με καταβαλὼν μεγάλης ἀπέρχει cet. Pro μέντοι Φs et pr. Ξ μὲν. Sq. οὐχ ἥκιστα est i. q. μάλιστα, v. *Matth.* Gr. p. 861. V. ἕνεκα om. ΓG. Tum ΓΔΦGs γε. Ad v. ἐν εὐφημίᾳ — τελευτᾶν *Olymp.* ὅτι ἐν εὐφημίᾳ τελευτᾶν ἠξίουν οἱ Πυθαγόρειοι, ὡς ἀγαθοῦ τε καὶ ἱεροῦ τοῦ πράγματος ὄντος. *Eurip.* in Cresph. ap. Plut. de aud. poet. 36. F:

Τὸν φύντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά·
Τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον
Χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

Axioch. 365. B: ὅτι δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντας εὐθύμως μόνον οὐχὶ παιανίζοντας εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. Cic. Tusc. I, 49: *Nos vero, si quid tale acciderit, ut a deo denuntiatum videatur ut exeamus e vita, laeti et agentes gratias pareamus.* Cf. *Heliodor.* VII. p. 275. Cor. Locum a v. ἀκήκοα ad χαστερ. laudat Stob. Ecl. Ethic. c. 119. p. 609. Gesner. —

ἡσχύνθημέν τε] Aug. om. τε. Vat. et Fl. d. γε καὶ. *A* ἀπέχομεν. V. κατεκλίθη — σκέλη om. *Δ* s. Tum pro volg. ἐκέλευσεν Cl. *ΓΔΠΞΥΦ*CGHJLu Ven. a. Florr. d. i. m. et Zitt. ἐκέλευεν, quod Bekk. quoque et Stallb. reposuerunt. Tum vv. ὁ δοὺς τὸ φ., quae *Upton.* ad Arrian. p. 177. et *Wytt.* ad Plut. De S. N. V. p. 52. et ad h. l. pro insitivis habuerant, omnes tuentur libri, recteque defendunt Fisch. Heind. Iacobs. et Stallb. *Fisch.*: „sermo familiaris perspicuitatem ita persequitur ut tali verborum repetitione maxime delectetur.“ Omissis vero illis, ut bene Hdf. annotavit, hoc potius ordine verba poni oportebat: καὶ ἅμα οὗτος ἁψαμένος αὐτοῦ. Fic., qui posteriora cum praegressis coniunxit, ita vertit: *Sic enim qui venenum praebuit insserat. Qui paulo post eum tangens* etc. Tum διαλιπὼν χρόνον est *paullulum moratus* s. *intermisso aliquo intervallo* (vern. *nach einiger Zeit*), v. *Matth.* Gr. p. 1101. Infra 118: ὀλίγον χρόνον διαλιπών. Dein ΓG τὸν πόδα αὐτοῦ. —

τὰς κνήμας] *Arist.* Ran. 127. de cicuta: εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια. Dein ἐπανιὼν recte Fic. vertit *manu adscendens.* Fisch. intelligebat *rediens ad nos.* Tum L. ἡμῖν οὕτως, EHJu ἡμῖν οὕτως ἡμῖν, Cl. ἡμῖν αὐτοῖς, ΓG αὐτοῖς, *Δ*Cs Florr. a. d. m. οὕτως ἡμῖν αὐτοῖς. Φs πήγνοιτο, Cl. πήγνυτο, etiam Fl. b. et Vindd. 5. 6. ex corr. πηγνύοιτο scribunt. Steph. in mg. „*Π.* πηγνύοιτο.“ Quod Wytt. recepit. V. ad p. 77. B. et *Matth.* Gr. p. 390. *Plin.* H. N. XXV, 95: *Cicuta quoque venenum est, publica Atheniensium poena invisa. — Semini et foliis refrigeratoria vis: quos enecat, incipiunt algere ab extremitatibus corporis. — necat sanguine spissando.* Cf. *Dioscor.* IV, 79. et quos Fisch. et Wytt. attulerunt. *Forst.* „Potius, ut Fic. legisse videtur, καὶ αὖθις ἥπτετο.“ Vertit Fic. *et ipse attigit rursus, hoc* vero *rursus* sine dubio e praegressis apposuit. Pron. αὐτὸς cum v. ἥπτετο oppositum est praecedentibus ἡμῖν ἐπεδείκνυτο ὅτι ψύχοιτο cet. Est igitur: *et quum nobis ostendisset membra frigere, ipse ea contrectavit.* Tum Tub. ὅτε δ' ἂν pro ὅτι, ἐπειδὰν, ΓJ γένοιτο, Vat. γενοιτο. *A* a pr. m. αὐτὸ.

Dein ἦν om. *ΓG*, *ΓΔEGJ* ἦτορ pro ἦτρον. Moeris: ἦτρον, τὸν ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν τόπον, ἀττικῶς· ὑπογάστριον, ἑλληνικῶς. Cf. Bekk. Anecd. gr. I, p. 262. Adde Fisch. ad h. l. et Ruhnk. ad Tim. p. 115. — ἐκκαλυψάμενος] Ven. a. Zitt. ἐγκαλυψάμενος. Tum ΦLs ἐνεκαλύπτετο. V. ἐνεκάλυπτο ad ritum morientium spectat. *Xenoph.* Cyr. VIII, 7. 28: ταῦτ' εἰπὼν (ὁ Κῦρος) καὶ πάντας ἀξιωσάμενος συνεκαλύψατο καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. *Liv.* IV, 12: *multi ex plebe, spe amissa, potius quam cruciarentur trahendo animam, capitibus obvolutis se in Tiberim praecipitaverunt.* Cf. VIII, 9. al. Tum H ὠφείλομεν. Variae e posterioris scriptoribus aetatis afferuntur causae eaeque futiles cur Socrates Aesculapio iusserit gallum immolari, v. *Lactant.* Div. Inst. III, 20. §. 17. *Theodor.* Ther. VII. p. 590. B. *Tertull.* Apol. 46. Auct. Ep. Socr. 14. extr. (p. 22. Orell.) al. Vid. *Spencer.* ad Orig. c. Cels. VI, 4. T. I. p. 621. Fisch. et Wytt. ad h. l. Bene *Fisch.* „Ego vero assentior iis qui putant id a Socrate propterea factum esse quod sperasset, animum suum, ubi vinculis corporis solutus esset, servatum iri et salutem esse consecuturum, ita ut liber esset et immunis ab omnibus impedimentis et morbis, h. e., a sensibus, cupiditatibus, voluptatibus corporis. Nam aegroti saluti restituti Aesculapio gallum immolarunt, v. *Havere.* ad Tertull. Apol. d. l. p. 380. sq. et *Cellar.* Antiq. medicc. p. 243. Walch." Adde *C. Rhodig.* Lectt. Ant. XVI, 12. *Reiff.* ad Artemid. V, 9. p. 492. et *Wernsd.* Poet. Lat. min. T. I, p. 249. Pro ἀλλὰ Δs Fl. d. ἀλλ'. Dein ΓΦGs διαμελήσητε. Tum ἕφη, ἔσται pro ἔσται, ἕφη ΓΔΞΠΦ GJs Ven. a. Fl. d. Zitt. — ἐκινήθη] „V. κινεῖσθαι referendum est ad spasmos et convulsiones, quibus corripi morientes solent." *Fisch.* Vernac. est *zucken.* Tum scriptum malim: ἐκινήθη· καὶ ὁ ἄνθρωπος pro ἐκινήθη τε καὶ ὁ ἄνθρ. V. ἐξεκάλυψεν significat Socratem, quum postrema haec loquutus esset: Ὦ Κρίτων — καὶ μὴ ἀμελήσητε, aut se ipsum rursus obvolvisse aut a custode aliove assidente obvolutum fuisse, quod quidem bene Wytt. animadvertit; idem vero arbitrabatur fortasse excidisse inter ἀλλ' et ὀλίγον verba ἐνεκαλύψατο αὖθις vel ὁ ἄνθρωπος ἐνεκάλυψεν αὐτόν· καὶ, quod mihi non probatur. Pro αὐτὸν Vind. 2. αὐτὸς, Fl. m. αὐτὸν καὶ. Tum Fl. m. ἔστησε. *Fisch.* „τὰ ὄμματα στῆσαι dicitur moriens, quum oculi eius *rigere* incipiunt." *Charit.* III, 9: ἐμμανὴς γενομένη στήσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνέκραγε, ubi v. Dorvill. p. 404. Frustra *Zeun.* scribi volebat καὶ ὡς [immo ὥς] τὰ ὄμματα ἔστησεν; *Atque ita oculi steterunt rigidi.*

Male videlicet ὃς, quod ad Socratem refertur, ad ministrum traxit. Dein Cl. ΞΥ Ven. a. Zitt. ξυνέλαβε pro συνέλαβε. Illud Fisch. iam dederat, qui bene annotavit: „ξυλλαμβάνω est *comprimere, condere:* quo ipso in genere ponuntur etiam verba συγκλείειν et συναρμόζειν, v. *Kirchm.* de Fun. Rom. I. 6. et *Abresch.* Auct. Anim. Thucyd. p. 422.“ Cf. Miscell. critt. II, 1. p. 85. Part. τε om. ΠΥJ Ven. a. Zitt. et pr. Ξ. — Ἥδε] Aug. ὧδε. Dein ἡ om. ΓG. Zitt. ἑτέρου. Vat. Fl. d. Zitt. ἡμῶν pro ἡμῖν. Tum Fl. d. φαίημεν. Dein τῶν τότε om. Γ. *Wytt.* „*eorum qui tunc fuerunt, quos experiundo cognovimus:* τότε nec laudis praestantiae, nec tempori recentissimo convenit. Fic. omisit. Requiritur τῶν πώποτε, *eorum, qui umquam fuerunt*“ cet. Quam quidem niniam Socratis laudem Platone indignam existimamus. Hdl. coniiciebat: πάντων, τότε ὡς ἐπειράθημεν. — καὶ cet. „τότε, i. e., *extremo Socratis vitae die; ἄλλως per totam eius vitam.*“ Buttm. corrigebat: ἐκ τῶν τότε ὧν ἐπειράθημεν: *ex iis quae tum experti sumus.* Stallb. suspicabatur: ἀνδρός, ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄν, τότε θ', ὡς ἐπειράθημεν cet.; quod interpretatur: *viri et tum, quum moreretur, optimi, id quod in eo experti sumus, et per totam vitam prudentissimi atque iustissimi.* Addit vero vir doctus: „est tamen, cur haec enuendatio nobis displiceat. Itaque vide ne istud τῶν τότε aut prorsus deleri aut in τῶν, abiecto τότε, mutari debeat. Quo facto ἄλλως referri commode poterit ad verba ὧν ἐπειράθημεν, i. e., οἷς συνεγενόμεθα.“ Denique *Bernh.* Synt. p. 461. τῶν et ὧν coniungebat, ut relativum ᾧ voci τότε subiectum esset. Nos vero miramur viros doctos locum sanissimum coniecturis vexavisse. Primum τῶν τότε, τῶν νῦν al. sollemnes fere sunt in laudatione loquutiones (ut patrio sermone dicimus v. c. *der grösste Mann seiner Zeit, der edelste seiner Zeitgenossen* al.). Sic Conv. 173. B: Σωκράτους ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε (*unter seinen Zeitgenossen*). 193. B: ὃ τῶν νῦν (*unter unsern Zeitgenossen*) ὀλίγοι ποιοῦσι. Polit. 272. C. D. Xenoph. Anab. II, 2. 20: κήρυκα ἄριστον τῶν τότε. Ib. II, 5. 11. al. Praecipue huc pertinet Epist. VII. 324. E: Σωκράτη, ὃν ἐγὼ σχεδὸν οὐκ ἂν αἰσχυνοίμην εἰπὼν δικαιότατον εἶναι τῶν τότε. Epistolae illius auctorem nostrum patet imitatum esse. V. τῶν τότε Fic. praetermisit vertens: *viri, nostro quidem iudicio, omnium, quos experti sumus, optimi et apprime sapientissimi atque iustissimi.* Tum πειρᾶσθαι non est i. q. ξυγγίγνεσθαι, sed *experientia* (h. l. *usu* s. *consuetudine*) *cognoscere*, vern. *Kennen lernen*, ut

Gorg. 474. A: *καὶ πείρασαι τοῦ ἐλέγχου οἷον ἐγὼ οἶμαι δεῖν εἶναι.* Denique *ἄλλως* est *praeterea* (veru. *noch dazu, überdies*). *Xenoph.* Hist. gr. VI, 1. 4: *αὐτὸς δ' ἐστὶ — καὶ τὸ σῶμα μάλα εὔρωστος καὶ ἄλλως φιλόπονος.* VII, 1. 23: *γένος τε οὐδενὸς ἐνδεής, χρήμασί τε προσήκων καὶ ἄλλως φιλότιμος.* De venat. XIII, 2: *διατριβὴν δ' ἄλλως παρέχει τοῖς ἐλπίσασί τι ἐξ αὐτῶν μαθήσεσθαι μάτην.* Phaedo igitur narrat Socratem non solum optimum fuisse virum, verum etiam (quo laus eius adaugetur) sapientissimum et iustissimum. Pro *ἐπειράθημεν* Ambr. s. *ἐπειράσθημεν.* Dein *Γ Φ φρονιμωτάτου τε καὶ. Λ λογιωτάτου, γρ. δικαιοτάτου.* Tum Ven. a. Par. *Φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς:* ~ Ven. b. *τέλος Φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς.* Ald. Bass. 1. 2. *Τέλος τοῦ Φαίδωνος, ἢ περὶ ψυχῆς.* Aug. addit *δόξα σοι ὁ θεός.*

Digitized by Google

Digitized by Google

HW 2JFF L

Digitized by Google

Digitized by Google